

Giới thiệu Nhà Có Điều Phu

Một ngày đẹp trời....

Bác Cục bồng va phải Xích Đạo

Sao Hỏa không đứng lại ngoảnh chân vào Địa Cầu

Đại sát thủ vớ phải phu quân lắm mồm

Phải lấy bạo chế bạo hay cứ đứng ở hai đầu chiến tuyến căm thù nhau đây?

Rồi đây liệu băng có dập được lửa, hay lại là lửa làm tan chảy băng?

Một mái hiên có lẽ nào dung túng được hai vị vương giả?

Chuyện vương giả khó đoán, nhưng nếu muốn thu phục đối phương thì từ từ mà ninh nhừ cũng là một cách hay đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ly kỳ tử vong

Edit: Cesia

Vùng biển quốc tế, một con thuyền to bằng thuyền chở dầu, xinh đẹp lại huyền hoặc, đang chậm rì rì lướt trên mặt biển, trên thuyền không hề có dấu hiệu của người qua kẻ lại, dưới ánh hoàng hôn toát ra một cổ thần bí mà tịch mịch.

Đầu thuyền hướng về phía tịch dương đang ngời vài người, ánh mặt trời chói lọi phủ lên người bọn họ kéo ra những cái bóng thật dài, tựa như được phết lên một tầng kim quang, trên mặt biển mênh mông càng tăng thêm vẻ thần bí khó lường.

Năm người chính giữa đang ngồi một cô gái duy nhất trong bọn, lúc này nàng thần sắc hồ hững ngẩng nhìn đường chân trời tiếp giáp với mặt biển, quanh thân toát ra một cỗ lãnh đạm cùng sát khí như ẩn như hiện, tựa như cùng nàng hòa hợp nhất thể, phân không rõ là sát khí sinh ra nàng, hay là nàng sinh ra sát khí. Mái tóc đen dài xỏa tung trong gió phân tán theo bốn phía, cuồng vọng hòa cùng với tiếng động âm ỉ xung quanh. Máu vàng kim theo ánh mặt trời nhuộm lên đôi con ngươi đen trong suốt sáng ngời, tuy sáng ngời nhưng không hề có chút cảm xúc, sâu không thấy đáy, tối đen đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Khuôn mặt trái xoan phối hợp hoàn hảo với chiếc mũi thẳng, cùng với đôi môi anh đào tiên diễm mình mị, làm cho người ta không tự chủ được nghĩ đến trừ bỏ hai chữ tuyệt sắc thì không một bút mực nào có thể hình dung được một nhan sắc như thế.

Nhưng một cô gái có được như thế dung nhan, trên người phát ra khí chất lại bén nhọn bức người, lãnh khốc cùng hồ hững đến mức làm cho người ta hít thở không thông, chỉ cần ngồi ở đó cũng đã muốn làm cho độ ẩm chung quanh hàn xuống, cảm giác nếu không có ánh dương quang chiếu lên người nàng, nàng rốt cuộc không biết có độ ẩm hay không? Đón gió biển mà ngồi, nàng tựa như một pho tượng tuyệt mỹ lại không có sinh mệnh, thanh lãnh, cao quý, hồ hững, như ánh trăng hút lấy sự chú ý của người khác, lại âm lãnh làm cho người ta không dám tiếp xúc cái phần hắc ám nơi tận cùng sâu thẳm nhất của ánh trăng.

“Nhất, thu hồi khí thế của ngươi lại.” Người đàn ông tóc vàng ngồi ở gần nàng nhất, đang xem tờ báo cầm trong tay đầu cũng không nâng lên mở miệng nói.

Cô gái gọi là Nhất, thần sắc bất động, chậm rãi nâng tách cà phê đang cầm trong tay hớp một ngụm, quanh thân lơ đãng tản mát ra khí thế trong nháy mắt biến mất vô tung, chỉ còn lại đạm mạc cùng xa cách.

Ba nam tử còn lại dường như không hề nghe thấy lời nói vừa rồi, không có phản ứng chỉ ngồi bất động tại chỗ, chỉ có sau khi cô gái thu hồi cỗ khí thế áp bách kia, ở tới lơ đãng nhất nhẹ thở ra một hơi, này giờ vẫn trầm mặc âm thầm gia tăng thần kinh đề đối kháng với cỗ áp khí kia, giờ phút này đều tự thu hồi trở về.

“Hắc hắc, Nhất ngươi nhìn xem thi thể của Liễu Bản được chụp rất đẹp à! Nhất bắn ra một phát ngay chính giữa mi tâm, khoảng cách cách 1 km, ngay thời điểm dòng người qua lại sầm uất nhất ở quảng trường, Nhất, ngươi ra tay quả nhiên có khác, thật sự hoàn mỹ kích sát, hoàn mỹ sát thủ.” Người đàn ông tóc vàng đột nhiên chỉ vào một góc của tờ báo, tán thưởng nở nụ cười.

Cô gái không nói gì, thậm chí ngay cả hứng thú quay đầu liếc mắt một cái cũng không có, vẫn như cũ chậm rãi nhắm nháp cà phê, Liễu Bản vừa mới bị chính tay mình giết chết sáng nay, tình báo thật chuẩn xác, hiện trường cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, nhiệm vụ dễ dàng như thế bản thân không thể

nào thất thủ được, đối với một sát thủ ngay từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu học tập giết người mà nói, chuyện này bất quá chỉ là chuyện nhỏ nhất.

Người đàn ông tóc vàng cũng không nghĩ Nhất sẽ trả lời hẳn, vừa mỉm cười vừa buông trong tay tờ báo, ngừng đầu thường thức nhìn chăm chú vào Nhất một lúc lâu mới nói, “Không hổ là trợ thủ đắc lực do chính tay ta bồi dưỡng ra, mười hai năm thời gian tựu thành sát thủ xếp thứ sáu trên thế giới, a, ta vừa chợt nhớ ra, Nhất năm nay hình như người mới mười tám tuổi đi, thật sự là hảo thủ, hảo thiên phú a, ha ha ha ha, Nhất, có muốn ta tìm mấy người đàn ông cho người khai trai không? Cứ xem như ta ban thưởng đối với lần hành động hoàn mỹ vừa rồi của ngươi.”

Nhất lạnh lùng nhìn thoáng qua người đàn ông tóc vàng chậm rãi nói, “Hai trăm ngàn đô la, chuyển vào tài khoản của ta.” Thanh âm cũng giống như người thanh thúy lạnh lùng.

Người đàn ông tóc vàng ha hả cuồng tiếu, “Quả nhiên là Nhất của ta, đã muốn lãnh tình lãnh tính đến trình độ này, bất quá ta thích, thế này mới xứng đáng ngồi ở vị trí bên cạnh ta, mới xứng với danh hiệu sát thủ đứng đầu của tổ chức.”

Ba người đàn ông bên cạnh không nói một lời nào nhìn hai người, Nhất là do lão đại của tổ chức một tay dạy dỗ nên, tám năm huấn luyện, bốn năm sát thủ kiếp sống, đã được mài dũa thành một thanh lợi kiếm, kiếm vừa ra khỏi vỏ chỉ có nhìn thấy máu mới có thể quay trở về vỏ, chưa bao giờ thất bại, có thể ổn tọa ở vị trí thứ hai của tổ chức, không có tuyệt đối thực lực là tọa không xong.

Nhất mặt vẫn không chút thay đổi, những lời này nàng đã nghe qua không biết bao nhiêu lần, ca tụng chính là độc được trí mạng, vài lời nói nghe rồi tuyệt đối không thể cho là thật, tuy rằng thân là một sát thủ, nhưng có thể ở trong đám đồng bạn là người duy nhất sống sót cho tới ngày hôm nay, cũng đi lên vị trí như ngày hôm nay, Nhất không phải chỉ là một kẻ chỉ biết giết người, nàng có đầu óc có thủ đoạn, có thể ở tồn tại từng từng không ngã trong thế giới sát thủ ăn thịt người, có thể thành lập uy tín của chính bản thân, đã muốn thuyết minh bên trong cơ thể mười tám tuổi của nàng cất giấu một linh hồn cương nghị đến chừng nào.

Nhất chậm rãi uống một ngụm cà phê, tách đã nhìn thấy đáy, Nhất hóp vào ngụm cà phê cuối cùng ở trong tách, ngày mai xuyên qua vùng biển quốc tế đến đại dương bên kia, nơi đó đang chờ đợi nàng vẫn là một hồi trò chơi chung kết sinh mạng, không có cách nào khác, đối tượng phải giết lần này có năng lực quá mức cường hãn, trong tổ chức trừ bỏ lão đại cũng chỉ có nàng mới có năng lực đảm đương nhiệm vụ lần này, trò chơi giết người cứ quanh đi quẩn lại, không biết đến khi nào mới có thể ngừng lại, có lẽ thời điểm đó chính là thời điểm tử vong của chính mình, Nhất ngửa đầu nuốt xuống ngụm cà phê ngâm trong miệng.

Chất lỏng trơn trượt đậm đặc theo thực quản đi xuống, đột nhiên không biết vì nguyên nhân gì bị nghẹn lại ở yết hầu, sắc mặt của Nhất trong nháy mắt hơi hơi biến hóa, hô hấp nháy mắt trở nên dồn dập, hết thảy chỉ phát sinh trong khoảnh khắc, đến khi Nhất phát hiện bản thân có thể hô hấp trở lại thì nhìn thấy chính mình toàn thân đã trở nên trong suốt đang lơ lửng giữa không trung, bên cạnh đứng hai vị tuấn mỹ nam tử, nhất bạch nhất hắc, phong cách có vẻ hung tợn.

Nhất như trước trên mặt vẫn không có chút biểu tình, cúi đầu nhìn mấy người ở đầu thuyền, nhìn thấy chính mình đang gục đầu tựa vào ghế ngồi, mái tóc huu huu phất phơ theo gió, chỉ có điều người nọ đã không có hô hấp, mà bốn người bên cạnh trông có vẻ như sợ hãi người, đại ra nhìn chính mình đang nhắm mắt, thần sắc trên mặt vận vẻ thuyết minh trong lòng bọn họ rung động.

Nhất nhìn một màn trước mắt, đột nhiên hơi hơi nở nụ cười, như không có u lan, như nữ thần đứng giữa ánh trăng, tao nhã, xinh đẹp, mỹ hoặc, sát thủ đứng vị trí thứ sáu trên toàn thế giới, cư nhiên bị một ngụm cà phê làm nghẹn chết, quả thật là chuyện khôi hài nhất của giới sát thủ thậm chí là của thế giới, sinh thời chưa bao giờ biết cười, không nghĩ tới sau khi chết lại có thể cười đi ra, nếu bị người khác biết được chỉ sợ cũng là một câu chuyện cười đáng kinh ngạc.

Nhất quay đầu nhìn hai vị hắc bạch vô thường, trong mắt gọn sóng không sợ hãi, hai người kia không khỏi nhủ mảy, chưa từng gặp qua người nào nhìn thấy chính mình đã chết mà còn bình tĩnh như thế, Nhất chậm rãi nói, “Đi thôi.” Hai người nghe lời nói của Nhất giống như nghe theo mệnh lệnh, lập tức lôi kéo Nhất biến mất ở giữa không trung, nửa ngày sau đột nhiên từ phương xa mơ hồ truyền đến tiếng hét to, “Chúng ta vì sao phải nghe lời nàng? Chúng ta mới là quý sai a...”

Diêm Vương điện, chính giữa đại điện đang ngồi một lão nhân râu bạc cùng một lão nhân râu đen, hai người đang không ngừng oán hận đối phương, chỉ trích đối phương không đúng, càng ngày càng có xu thế thăng cấp, hắc bạch vô thường hai vị soái ca vừa đến, một người tiến lên trước tóm lấy một người, đồng thời lớn tiếng nói, “Àm ỉ, âm ỉ âm ỉ cái gì? Điều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như hai đứa con nít, còn âm ỉ, về sau công tác chính các ngươi đi làm.”

Hai lão nhân râu đen râu bạc lập tức đình chỉ não loạn, trên mặt cười tươi như hoa, cẩn thận mở miệng nói, “Hai người các ngươi nhìn lầm rồi, ta cùng hẳn chỉ là đang đùa giỡn thôi, giao tình giữa hai chúng ta tốt như vậy, làm sao có thể để cho loại sự tình cãi nhau phát sinh, nhìn lầm, nhất định nhìn lầm rồi.” Vừa nói hai người vừa rất nhanh tiến hành một cái ôm hữu hảo, biểu hiện giao tình của hai người thật sự sâu không lường được, nhưng ở chỗ hai vị soái ca nhìn không thấy, đều đưa tay ngắt chéo đối phương, sức lực ở tay rất có khí thế không bóp chết đối phương thì không bỏ qua.

Bạch y soái ca không nói gì vẫy tay, “Quên đi, quên đi, trò hề của hai người các ngươi diễn nhiều năm như vậy, các ngươi không ngại chúng ta cũng ngại, ngồi một bên chờ chúng ta xử lý xong việc rồi theo các ngươi nói.” Hắc y soái ca đứng một bên ngay mở miệng nói một câu với bọn họ cũng lười, trực tiếp ngồi xuống cầm lấy sổ sinh tử của Diêm Vương điện.

Lật vài trang, hai hàng lông mày của hắc y soái ca nhăn lại càng lúc càng chặt, qua nửa ngày tức giận đùng đùng cầm lấy sổ sinh tử dùng sức đập vào mặt bàn, lắc mình một cái vọt tới trước mặt hai vị râu đen râu bạc Diêm Vương, mỗi tay tóm lấy áo một người xách lên cả giận nói, “Các ngươi bảo chúng ta đi bắt hồn, hiện tại cũng đã bắt trở về, tên đâu? Tên ở trong sổ sinh tử đâu? Ta nhìn thế nào cũng nhìn không thấy tên của nàng trong phần tử của sổ sinh tử?”

Bạch y soái ca ngăn người sau một lúc mới tóm lấy sổ sinh tử lật xem, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên tái mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhất, nữ, mười

tám tuổi, hưởng thọ sáu mươi chín, nhân đời trước tích âm đức, kiếp này mặc dù sát nghiệp quán thân, vẫn hưởng cao thọ.” Dừng một chút, “Nhất, nữ, mười tám tuổi, hưởng thọ mười tám, nhân đời trước sát nghiệp quá nặng, kiếp này chỉ thọ đến mười tám tuổi.”

Tiếng nói vừa dứt khí sắc nhất thời một trận xanh một trận hồng giận dữ hết, “Hai người tên tuy giống nhau, nhưng địa điểm lại cách nhau một trời một vực, một kẻ ở nam một kẻ ở bắc, các nhiên cư nhiên lại bảo chúng ta đi bắt kẻ chưa tới số chết, các ngươi có phải sống lâu quá muốn chết hay không.”

Hai lão nhân râu đen râu bạc trong nháy mắt thất thần, nửa ngày sau mới xấu hổ liên tục ho khan, hai người hai mặt nhìn nhau lại không biết nói cái gì cho tốt. Hắc y soái ca hung hăng đem hai người ném xuống ghế, rất nhanh dò xét một chút âm dương kính, kẻ đó mang theo khuôn mặt suy sụp trở lại nói, “Thân thể đã hủy, nàng không trở về được.”

Lão nhân râu bạc gặp hắc bạch vô thường đều liều chết trừng hai người bọn họ, cười hắc hắc xán lạn nói, “Bỏ cứu, bỏ cứu, chúng ta đến bỏ cứu.” Vừa nói vừa lôi kéo lão nhân râu đen bỏ chạy.

Nhất đứng ở đại điện, trên mặt thần sắc vẫn như thường nhìn bốn người, nghe lời họ nói bản thân hình như bị bắt làm, bắt quả không quan hệ, dám lừa gạt chính mình người sống đều đã chết sạch, dám để cho chính mình chịu một lớn như vậy cho dù là người chết nàng cũng không bỏ qua, tuy rằng bản thân là một sát thủ, đã nhìn thấu sinh tử, gặp qua không biết bao người ngu ta trá, cuộc sống buồn tẻ tràn đầy huyết tinh không phải người thường có thể chịu được, nhưng sinh mệnh của chính nàng tuyệt đối không thể bởi vì một sai lầm mà chấm dứt, chính mình chưa bao giờ từng van cầu sinh mệnh, nhưng một khi có được liền quyết không vứt bỏ, nếu đã đi tới thế giới này, mặc kệ tình huống gì, tuyệt đối cũng sẽ không buông tay.

Bốn người ở đại điện trên cao khúc kha khúc khích nửa ngày, hai lão nhân vài lần liếc nhìn Nhất thần sắc vẫn không thay đổi nhìn chính mình, tuy không có gió, sát khí lạnh thấu xương vẫn tự động xâm nhập vào lòng người, vội vàng bác bỏ đề nghị vừa được thông qua, nửa ngày hình ảnh trong tám gương chột lóe, có linh hồn đến báo nói, râu đen lão nhân nhất thời mừng rỡ nhảy dựng lên, “Liên này, liên này, xem xem, bộ dạng cùng nàng giống nhau như đúc, ai nha, nàng mệnh thật tốt, thời điểm thật đúng lúc, mau, mau, hết thầy giao cho chúng ta, chúng ta sẽ mang đến cho nàng một cái tốt đẹp nhân sinh, hắc hắc.” Vừa nói vừa không có hảo ý dùng khoeo mắt trộm ngắm Nhất.

Râu bạc lão nhân về mặt cười xấu xa hai tay kết ấn, cười tủm tỉm nói, “Hiện tại tên của ngươi không gọi là Nhất, ngươi gọi là Diệp Y, đi thôi, hài tử xinh đẹp của ta, cuộc sống tốt đẹp đang chờ ngươi, hy vọng ngươi thích đại lễ mà ta tặng cho ngươi, hắc hắc.”

Nhất chỉ cảm thấy trước mắt kim quang chột lóe, đầu óc trở nên mơ hồ, lơ mơ chỉ nghe được một câu, này nhất thế tên của nàng gọi là La Diệp Y.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hỉ giường toàn vai võ phụ

Edit: Cesia

Mơ hồ Diệp Y chỉ cảm thấy trên người rất nặng, giống như bị một ngọn núi đè lên làm cho người ta không thể hít thở, ý thức vừa tiến nhập vào thân thể này, hết thảy còn cần thời gian để thích ứng, trong đầu vẫn còn lưu lại chút ít ký ức của nguyên bản chủ nhân thân thể đang dung hợp với linh hồn của chính nàng cùng với khả năng chi phối thể xác.

Diệp Y một bên tiếp nhận trí nhớ của thân thể này, một bên cảm thụ áp lực khó hiểu đang đè ép trên người, hoảng hốt chỉ cảm thấy hình như có người đang áp lên người nàng, một đôi tay linh hoạt cời y phục của nàng ra, cùng với cảm giác lửa lò của da thịt một đôi môi mang theo một đạo lửa nóng đang du hành ở trên mặt, hoặc nặng hoặc nhẹ theo gáy một đường cắn xé đi xuống, không gian tĩnh lặng truyền đến tiếng thở dốc càng ngày càng dồn dập của người nọ, tràn ngập hương vị tình dục.

Cảm giác y phục của mình toàn bộ đều đã bị cời ra, một thân mình nóng hổi đè ép xuống, bá đạo tách ra hai chân của nàng, thân hình hần trầm xuống.

Diệp Y như cơn mây, như thế gần gũi tiếp xúc, sinh là một cực đỉnh sát thủ tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh, đây chính là đem mạng sống của chính mình hai tay dâng cho đối phương, mặc kệ đối phương có sát ý hay không đều phải tiên hạ thủ vi cường. Căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, cũng không kịp làm rõ nguyên bản trí nhớ của chủ nhân thân thể, Diệp Y xuất phát từ bản năng sát thủ, cưỡng ép sự chi phối vẫn chưa hoàn toàn dung hợp thân thể, hai bàn tay của Diệp Y đột nhiên giống như tia chớp bắt lấy phần eo của nam nhân, dùng sức một cái nâng hẳn lên, một cước rất nhanh đá ra.

Chỉ nghe thấy người nọ đột nhiên kinh hô một tiếng, thân mình rất nhanh văng vèo, khó khăn tránh đi đòn công kích của Diệp Y nhắm vào bộ vị yếu hại của hắn, nhưng phần eo vẫn bị trúng một cước, còn chưa kịp hét lên một tiếng, tay phải của Diệp Y đã đánh ra một quyền, Diệp Y không cần mở mắt cũng biết chính mình tuyệt đối đã đánh trúng ngay mục tiêu hồng tâm, chỉ nghe thấy tiếng trọng vật rơi xuống đất, Diệp Y cảm thấy trên người nhẹ hẫng, nam tử trên người nàng đã thành công tiếp giáp mặt đất, hơn nữa hảo có chết hay không hình như còn đọng vào vật gì đó bài trí trong phòng, giờ phút này một chút tiếng động cũng không có.

Diệp Y nghe ra được nam tử kia hẳn là không hay ho đụng trúng đầu, tiếng kinh hô vừa thốt ra được một nửa bỗng ngưng tắc, nàng không khỏi thu

hồi lại tâm thần, tiếp tục hoàn thành đại nghiệp dung hợp ý thức. Sau nửa ngày công phu Địch Y chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt là một hi giường làm bằng gỗ lim, chạm trổ hoa văn long phượng rất xinh đẹp, hơi nhắc người quét mắt hết một vòng xung quanh, bàn bát tiên, bình phong mẫu đơn, đèn cầy đang cháy sáng, hết thấy rõ ràng đều đang thuyết minh một chuyện, niên đại này cách thế kỷ 21 có khả năng không phải một đoạn ngắn.

Tìm tòi một chút ký ức vụn vặt do nguyên bản linh hồn lưu lại, cư nhiên một chút thuyết minh nàng đang ở thời đại nào cũng không có? Ấn tượng ở nơi này, tin tức duy nhất chính là, La Địch Y, mười tám tuổi, thuở nhỏ bị đưa lên núi sống gần cách với đời, biết một chút công phu thô sơ giản lược để tự bảo vệ mình, cha mẹ đều song vong, hôm nay tại nhà ngoại công thành thân, đối tượng thành thân là thuở nhỏ chỉ phúc vi hôn, hình như gọi là Cổ Hạo Nhiên, mười tám năm cũng chưa nhìn thấy qua bộ dạng thế nào, đại khái chính là kẻ đang lỏa thể nằm ở trên đất kia.

Địch Y lãnh đạm nhìn thoáng qua nam nhân đang nằm trên đất, vừa muốn đứng dậy thì nghe thấy Cổ Hạo Nhiên bí hơi hừ một tiếng, bả vai vừa động chậm rãi chống người ngồi dậy. Địch Y lạnh lùng nhìn kẻ vừa sống lại, lúc này ra tay hơi ngoan tuy là không quá nặng, nhưng cũng tuyệt đối đủ làm cho hắn choáng váng nửa ngày, không nghĩ tới hắn cư nhiên nhanh vậy liền tỉnh, xem ra Cổ Hạo Nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Cổ Hạo Nhiên vừa hô đau vừa xoay người ngồi trên mặt đất, một tay xoa thắt lưng, một tay bịt mắt, một quyền vừa rời của Địch Y đánh vào mặt bên trái hắn, nếu không phải lúc này hắn né tránh kịp thời chỉ sợ là răng nanh của hắn lúc này đã chuyển nhà, Cổ Hạo Nhiên vừa xuyt xoa vừa mắng, “Đáng chết, cư nhiên dám đánh ta, còn đánh vào mặt, Lão Tử quyết không để ngươi yên.” Vừa mắng vừa cảm giác có người đang nhìn chăm chú, oán hận ngẩng đầu, bưng bưng lửa giận trừng mắt với Địch Y.

Lúc này Địch Y bán ngồi ở hi giường, thân thể hoàn mỹ không một mảnh vải che thân hiện ra trước mắt của Cổ Hạo Nhiên, dung nhan vốn thanh lãnh xinh đẹp, phối hợp tư thế dụ hoặc như thế, muốn cho người ta trở thành Liễu Hạ Huệ đúng là làm khó à. Mà Cổ Hạo Nhiên lúc này đang chống một chân ngồi dưới đất, một đầu tóc dài đen bóng giống như thác nước trút xuống kéo dài tới thắt lưng, vài lọn tóc hỗn loạn từ trên trán rũ xuống vai rồi trượt xuống trước ngực, một cánh tay chống đầu gối bịt lấy mặt, theo mái tóc lộn xộn lộ ra nửa bên kia mặt, dưới ánh nền lấp lóe lại có thể đẹp đến không thể tưởng tượng.

Ngũ quan hoàn mỹ tựa như được chạm trổ bằng dao khắc sắp xếp một cách hoàn mỹ trên khuôn mặt, làn da dưới ánh đèn cầy mịn màng bóng loáng giống như vừa bước lên từ nước, đôi con ngươi màu đen giờ phút này tràn ngập lửa giận, dưới ánh nền tỏa sáng lấp lánh, tuy rằng ngồi trên mặt đất bộ dạng có vẻ thảm hại, nhưng toàn thân xích lỏa tựa như bức tượng điêu khắc David, mỗi chi tiết đều là kiệt tác hoàn mỹ của đấng tạo hóa. Bản thân Địch Y đã muốn xem như nhân gian cực phẩm, nhưng Cổ Hạo Nhiên còn có thể nổi bật hơn vài phần, lại mỹ mà không âm nhu, ngay cả một chút tính trung mỹ đều không có, hoàn toàn mang phong vị dương cương nam tử tuấn mỹ chi cực, nếu nói Địch Y tựa như ánh nguyệt quang tỏa ra ánh quang hoa sáng lạn thanh lãnh diệu mục, thì Cổ Hạo Nhiên giống như thái dương chiếu sáng đại địa, đoạt đi hồn phách nhân tâm.

Hai người một kẻ lạnh lùng một kẻ giận dữ đối diện nhau, tầm mắt giao nhau, không ai nhường ai, ai cũng không né tránh, ai cũng không thoái nhượng, Địch Y chính là đang xem xét nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, nhưng Cổ Hạo Nhiên thì lại đang nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngươi đã làm gì ta? Ngươi có hay không làm cho rõ, ta là trượng phu của ngươi, ngươi cư nhiên đối với ta hạ ngoan thủ, lại còn ngay trên giường.”

Địch Y không đếm xỉa tới vẻ mặt càng nói càng phẫn nộ của Cổ Hạo Nhiên, lập tức đứng dậy, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy nhất thời lửa giận càng không thể ức chế, không quan tâm đến đau đớn trên mặt đứng phắt dậy quát, “Ngươi là một nữ nhân, ai cho phép ngươi không mặc quần áo xuất hiện ở trước mặt nam nhân.”

Địch Y cúi đầu nhìn thoáng qua trên người, quả thật quần áo vừa rồi đều bị Cổ Hạo Nhiên cởi ra, lúc này một mảnh vải che thân cũng không có, không khỏi nhú nhú mảy, bản thân nàng cũng không có thói quen cái gì cũng không mặc bịt ở trước mặt người khác, nữ nhân cũng không được hưởng chi bây giờ còn là ở trước mặt nam nhân, mặt vẫn không chút thay đổi tầm mắt quét qua Cổ Hạo Nhiên một cái nói, “Ngươi cũng không có mặc.” Vừa lùi về phía sau tìm y phục.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ghen hờn, hung thần ác sát nói, “Ta là nam nhân, ngươi là nữ nhân cũng chỉ có thể cho trượng phu của ngươi xem.”

Địch Y nhặt lên quần áo ở dưới giường, nhìn bộ y phục đồ thảm phức tạp điểm xuyết không biết bao nhiêu thứ, màu đỏ tiên điểm giống như máu người đoạt nhân hô hấp, Địch Y không khỏi thuận tay ném ra ngoài, bản thân nàng tuy không đặc biệt thích màu gì, nhưng màu đỏ lại là màu sắc nàng chán ghét nhất, chọn lấy một kiện y phục màu trắng nhìn nhìn, thật phức tạp, bất quá cũng may đủ lớn tùy tiện mặc thế nào cũng có thể bao lấy người, Địch Y vừa khoát áo lên người vừa lạnh lùng nói, “Ngươi là trượng phu của ta.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Địch Y lấy áo của hắn lung tung khoác lên người, miệng cư nhiên còn nói ra trọng điểm, lập tức lửa giận ở trong lòng lại bùng phát, phi thân đánh về phía Địch Y hung tợn nói, “Ngươi còn biết ta là trượng phu của ngươi.”

Địch Y lập tức xoay thân, nháy mắt đưa tay chụp tới cánh tay của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, vừa rồi bị Địch Y đánh trúng là xuất phát từ ngoài ý liệu, ai mà nghĩ tới một con cừu lại bỗng dưng biến thành sư tử, lần này có bị mà đến vừa thấy Địch Y ra tay, Cổ Hạo Nhiên thủ lập tức trầm xuống phản ngược về bắt lấy hai cánh tay của Địch Y, Địch Y một cái tiểu cảm nã thủ phản kích trở lại.

Hai người khoảnh khắc giao chiến với nhau vài chiêu, Địch Y ra tay không hề đi theo chuẩn mực, vừa hận lại vừa cay, chiêu chiêu đoạt nhân tính mạng, Cổ Hạo Nhiên hiển nhiên là hội điểm công phu, nhưng hắn học là đánh nhau, Địch Y học là giết người, cao thấp tự nhiên liền phân, trong lúc nhất thời làm cho Cổ Hạo Nhiên tay chân luống cuống, một cái vô ý bị Địch Y phản thủ ném lên giường.

Cổ Hạo Nhiên thẹn quá thành giận, từ lúc có trí nhớ cho tới bây giờ vốn chưa từng ăn qua cái gì mật, lần này cư nhiên ngay tại trước mặt lão bà của mình chiếm không được chút thượng phong, ra tay càng lúc càng hung, một chút cũng không xem kẻ trước mắt là thê tử của hắn, ngược lại giống như kẻ thù bất cộng đái thiên.

Kỹ năng vật lộn của Địch Y là cần đến ba năm thời gian mới huấn luyện ra, bản thể của nữ tử vốn không so kịp nam giới, nếu muốn giành chiến thắng trong vật lộn, không phải cứ ai sức trâu là có thể giành chiến thắng, năm đó trừ bỏ vũ khí đây chính là kỹ năng tuyệt sát của Địch Y, chỉ có điều thân thể

hiện tại này dù thế nào cũng có điểm lực bất tòng tâm, hiển nhiên là do nhiều năm trời thiếu rèn luyện, sự mềm dẻo thì đủ nhưng lực đạo cùng tốc độ không phải cùng cấp bậc với bản thân trước kia.

Hai người một cái không am hiểu kỹ năng vật lộn, một cái không thể phát huy hết trình độ của bản thân đồng thời cũng không phải thật muốn giết người, trong lúc nhất thời ở trên giường cư nhiên đầu ngang tay, chỉ nghe thấy gõ giường phát ra âm thanh kéo kẹt rất lớn, giữa không gian tĩnh lặng của ban đêm có vẻ phá lệ vang dội.

Tùy thân thị vệ cùng gã sai vặt của Cổ Hạo Nhiên canh giữ cách đó không xa, còn có đám hạ nhân gác đêm trong tòa thành, vốn đang hữu thuyết hữu tiểu thảo luận chuyện hảo sự trong phủ hôm nay, lúc này nghe thấy ban đêm tiếng động truyền đến càng lúc càng rõ, không khỏi một đám đều đỏ mặt cười trộm. Xa xa chủ nhân của tòa nhà sau khi an bài xong khách nhân tiến đến coi, gặp bọn hạ nhân đều tụ tập cùng một chỗ, không khỏi hạ thấp thanh âm nói, “Hảo hảo tuần tra, làm gì đều tụ tập cùng một chỗ?” Vừa hướng gã sai vặt tùy thân của Cổ Hạo Nhiên nói, “Minh Thanh, ở đây có chuyện gì không ổn?”

Gã sai vặt kêu Minh Thanh diện mạo cực thanh tú, vẻ mặt đầy ý cười gật đầu nói, “Ổn, rất ổn, thiếu gia cùng thiếu phu nhân đều rất tốt.”

Chủ nhân gia yên tâm gật đầu, chợt nghe thấy âm thanh kéo kẹt dữ dội phát ra từ giường, lập tức xoa xoa cái trán nhìn cả đám đều cười đến bất chính, cực lực bày ra một vẻ mặt đứng đắn nói, “Người trẻ tuổi, hỏa thật vượng, hỏa thật vượng a.” Vừa nói vừa nhanh chóng sai bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sắc dụ

Edit: Cesia

Trong tân phòng Diệp Y cùng với Cổ Hạo Nhiên đang ở trên giường không ngừng dây dưa, Cổ Hạo Nhiên trên đùi ăn đau, lập tức phản công đè xuống Diệp Y, Diệp Y giật lùi về sau phần thủ khóa lấy vết hằn của hắn, một loạt động tác hành văn liền mạch lưu loát, chờ cho đến khi Cổ Hạo Nhiên cảm giác được cổ họng bị Diệp Y bắt giữ thì đã muốn bị Diệp Y áp chế ở dưới thân, Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Thật không biết điều, ta giết người.”

Trong mắt của Cổ Hạo Nhiên chợt lóe sáng một đạo cười lạnh nói, “Muốn mưu sát chồng.”

Thần sắc trong mắt Diệp Y càng thêm âm trầm vài phần, Cổ Hạo Nhiên cảm giác bàn tay đang bóp cổ hắn tăng thêm vài phần lực đạo, hô hấp cũng trở nên tắt nghẽn, nhưng trong mắt lại không hề có nửa phần e sợ, vẫn nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt của Diệp Y, trái lại lửa giận trong mắt hắn càng lúc càng thăng cao.

Diệp Y nhìn không chút nào thoái nhượng Cổ Hạo Nhiên, chính năng thời điểm toàn thịnh sát khí phát ra ngay cả lão đại cũng phải né tránh ba phần, tuy rằng lúc này năng cũng không cố ý phát ra sát khí, nhưng lúc bình thường bản thân năng cũng không phải bất luận kẻ nào đều có lá gan dám tiếp cận, người ở trước mắt này một chút bộ dạng sợ sệt cùng ủy khuất đều không có, không khỏi chậm rãi nói, “Người không sợ chết vẫn là người cho rằng ta sẽ không giết người?” Cổ Hạo Nhiên không thêm đề ý đến bàn tay của Diệp Y đang bóp chặt cổ họng hắn, ngược lại vòng một tay ôm lấy thất lưng của Diệp Y, dùng sức ấn làm cho cả hai thân thể dán sát vào nhau, không có một khe hở, Diệp Y không nghĩ tới tánh mạng còn đang ở trong tay năng mà Cổ Hạo Nhiên cư nhiên còn dám lộn xộn, tay nhất thời lại gia tăng thêm sức lực.

Cổ Hạo Nhiên mày cũng không nhăn lại, hai tay tự do du hành ở trên lưng sớm đã không có quần áo của Diệp Y, dừng lại ở huyệt đại trùy và huyệt bồi tâm của năng, nhìn ánh mắt của Diệp Y từ sắc bén đột nhiên biến đổi, cười tà khí vờn đầu lưỡi liếm liếm môi, đôi con ngươi mị hoặc như tơ, cả người nháy mắt biến thành phong tình vạn chủng, Diệp Y xem ở trong mắt nhưng vẫn như trước mặt không đổi sắc, một chút cũng không bị Cổ Hạo Nhiên biến hóa tác động.

Cổ Hạo Nhiên bởi vì vết hằn bị chế trụ, hô hấp không thuận khiến cho cả khuôn mặt trở nên đỏ bừng, thần sắc trên mặt lại vẫn như trước không thay đổi, mỉm cười đầy tà khí không hề bận tâm tới bàn tay đè ở vết hằn bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt đi tánh mạng của mình, hắn đột nhiên nhắc đầu hôn lên môi Diệp Y, Diệp Y nhủ mảy, vốn cũng không khỏi sát tâm, hiện tại cư nhiên còn dám khiêu khích năng, vậy đừng trách năng vô tình, trong nháy mắt do dự nhất thời lực đạo trong tay vừa muốn tăng sức mạnh.

Cổ Hạo Nhiên biết rõ hắn đang chờ chính là khoảnh khắc này, đầu đột nhiên giật lùi về phía sau, hai tay đồng thời ở hai huyệt đạo trên lưng Diệp Y ấn xuống, Diệp Y chỉ cảm thấy toàn bộ phần lưng đều tê rần, cánh tay đột nhiên mất lực, trong lòng vừa động lập tức dùng chân, Cổ Hạo Nhiên rất nhanh xoay người đem năng áp ở dưới thân, nắm lấy hai cổ tay của Diệp Y cố định ở trên đỉnh đầu của năng, cùng lúc áp chế hai chân của năng.

Gặp Diệp Y tuy bị chính mình chế trụ thân thái vẫn không có gì biến hóa, Cổ Hạo Nhiên cũng không tức giận, khóe miệng cong lên khiêu khích nói, “Muốn giết ta, người đạo hạnh còn chưa đủ.”

Diệp Y lạnh nhạt nhìn vẻ đắc ý trên mặt Cổ Hạo Nhiên thấp giọng nói, “Phải không?” Tiếng nói vừa dứt Diệp Y đột nhiên chồm người tới trước hôn lên

môi của Cổ Hạo Nhiên, đồng thời hơi hơi vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng chuyển động ở trên môi hắn, thân mình bị Cổ Hạo Nhiên kiềm chế chậm chạp giây giũa, nhưng lực giũa đối với Cổ Hạo Nhiên chỉ giống như đang gãi ngứa, ngược lại còn làm người ta trào dâng cái cảm giác kích thích nguyên thủy nhất.

Hơi hơi khép lại hai mắt Diệp Y cảm thụ thân thể của mình đang chậm rãi biến hóa, con tê đại trên lưng cùng cánh tay chỉ trong nháy mắt, nhưng chỉ trong nháy mắt đó cũng đủ làm cho tình thế đảo ngược, tuy hiện tại tứ chi của nàng có thể cử động, lại bị Cổ Hạo Nhiên gắt gao áp chế, không có một chút khả năng xoay người, lần đầu tiên Diệp Y cảm thấy bản thân cũng có khi thất thủ, cư nhiên lưu lạc đến mức phải dùng đến sắc dụ, nàng chưa bao giờ dùng đến chiêu số này, hôm nay lại phá lệ dùng trên người của một nam tử lần đầu tiên gặp mặt.

Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân căng ra, dưới thân chủ động làm cho người ta muốn ngừng mà ngừng không được, cho dù biết nàng không có ý tốt, nhưng là này dung nhan tuyệt thế, mạo diệu thân hình đang thân phục ở dưới thân mình, huống chi còn là thể tử của chính mình, đối bất luận nữ nhân nào đều có thể lấy lễ tướng đãi, nhưng đối với thể tử của chính mình căn bản không cần phải như thế, lập tức phân tâm chế trụ Diệp Y, cúi đầu hung hăng hôn nàng, trả thù trở thành đoạt lấy.

Tiếp diễn trò chơi của Diệp Y, Diệp Y không chỉ không gãy giũa, ngược lại còn phối hợp với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên tuy rằng không có toàn bộ thả lỏng, thần trí lại dần dần bị mang tiến vào cảnh giới tình dục, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy sâu thẳm trong đôi con ngươi lãnh đạm của Diệp Y nhuốm dần một tia mê mang, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên có chút tươi cười, người muốn dùng sắc dụ hoặc ta, ta liền dùng sắc dụ bồi tiếp người, thử xem hai chúng ta ai đạo hạnh cao hơn.

Nhiệt độ trong tân phòng càng lúc càng lên cao, trên giường hai thân thể dây dưa, nhẹ nhàng thờ dốc, nhột nhạt rên rỉ, cả gian phòng dập dờn xuân sắc. Cổ Hạo Nhiên dần dần tan rã cảnh giác, bị dục vọng nguyên thủy sở hữu, buông ra kiềm chế hai tay của Diệp Y, nhẹ nâng hai chân của Diệp Y lên, vòng quanh ôm lấy lưng hắn, hai tay vuốt ve eo của Diệp Y, đang muốn thực hiện hợp hoan chi lễ, trên cổ đột nhiên buột chặt, truyền đến cảm giác làm cho người ta hít thở không thông, đồng thời hai chân của Diệp Y ở trên lưng hắn siết chặt, một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến, “Người thua.” Cổ Hạo Nhiên giật mình, đồng thời càng thêm phần nộ, cũng không quản bản tay đang bóp chặt yết hầu của mình, một quyền đâm xuống giường ngay sát bên đầu của Diệp Y, đồng thời giận dữ hét, “Người rút cuộc muốn thế nào? Người là thể tử của ta, người có biết người là thể tử của ta hay không?”

Diệp Y còn chưa kịp mở miệng liền cảm giác thân giường chấn động, tiếp theo thân mình sụp xuống, ầm một cái, chiếc hi giường quý báu cứ như thể sụp đổ tan tành. Chiếc giường vốn là đồ cổ, chịu đựng hai người nửa đêm quyền đâm cước đá lặn qua lộn lại một hồi, rốt cuộc chịu không nổi trở thành phế phẩm trước thời gian báo hỏng, cơ thể hai người vốn đang dây dưa cùng một chỗ, chiếc giường sụp xuống cũng theo đó lặn xuống đất.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đang quần lấy nhau hai người còn chưa kịp theo mắt đối mắt phục hồi lại tinh thần, một đám người đã đá văng cửa phòng vọt vào bên trong.

“Thiếu... gia,... thiếu phu nhân... này... a...” Gã sai vặt của Cổ Hạo Nhiên Minh Thanh là người xông vào đầu tiên, toàn bộ cảnh tượng đập vào mắt nhất thời làm cho hắn hóa đá ngay tại chỗ, ngày thường lạnh mồm lạnh miệng giờ phút này cũng không biết phải phản ứng như thế nào cho phải, bọn thị vệ đi theo hắn phía sau cũng hai mặt nhìn nhau trong lúc nhất thời cả đám đều xấu hổ nhưng càng nhiều là kinh ngạc đứng ngây ra như phỗng.

Ở trung gian gian phòng giường bị sụp xuống, mà bên cạnh giường Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y chính là trần truồng lộ thể quần lấy nhau, tư thế của hai người tương đương làm cho người ta kinh ngạc, Diệp Y ngồi ở trên người của Cổ Hạo Nhiên một tay đặt ở gáy hắn, một tay bắt lấy hai cổ tay của Cổ Hạo Nhiên kiềm chế ở trên đỉnh đầu, trên người phủ một lớp hồng sa trường trong suốt, mông mông lung lung càng tăng thêm vẻ mỹ lệ, đang cúi đầu nhìn chăm chú vào Cổ Hạo Nhiên.

Mà Cổ Hạo Nhiên bởi vì ngã xuống giường đụng phải đầu, lúc này chính là khuôn mặt vận vẹo quắc mắt hung tợn nhìn Diệp Y, trên mặt bị bầm tím một khối, trên người cũng là xanh một khối tím một khối, tư thế thấy thế nào cũng đều là Diệp Y chiếm thượng phong, thông tục một chút chính là... chính là....

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Thiếu vãi (nguyên bản là trần truồng)

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu lại thấy một đám người đứng lố nhố ở cửa phòng, không cần nhiều lời cũng biết hình tượng thiếu gia đẹp đẽ, hoàn mỹ, tiêu sái anh tuấn vất vả gây dựng suốt mười tám năm qua đã hoàn toàn sụp đổ trong phút chốc. Cố gắng vớt vát lại chút danh dự, Cổ Hạo Nhiên xoay người đem Diệp Y áp dưới thân, gào lên giận dữ “Cút ngay cho ta, ai cho các ngươi vào? Cút ngay, nếu kẻ nào còn tự tiện tiến vào ta lột da phơi thây hắn.”

Minh Thanh quả thực là một gã sai vặt lanh lợi, nghe thấy chủ nhân hét lên, hắn liền phục hồi tinh thần làm việc, ngay lập tức xua hết bọn gia nhân thị vệ đang hóng hót đi ra chỗ khác, mồm liên tục nói “Thiếu gia yên tâm, Minh Thanh không nói lung tung gì đâu, Minh Thanh có nhìn thấy gì đâu, thật sự là không nhìn thấy gì mà, thiếu gia cứ tự nhiên nhé, à không, hai người xin cứ tiếp tục, tiếp tục việc lớn a”. Mồm nói còn chân thì xoắn cả lại, vừa đóng cửa xông đã vội dẫn cả lũ chạy bạt mạng, hiển nhiên đã sợ phát khiếp.

Trong phòng còn lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên trong mắt dục hỏa phun trào, lại nhớ tới vẻ mặt của mọi người vừa rồi,

không kìm được nở một nụ cười. Cổ Hạo Nhiên không nghĩ tới Diệp Y lại có thể cười ở tình huống như thế này, lại còn làm cho hắn bị mất mặt, trong lòng vừa hận vừa giận, giữ chặt cổ tay Diệp Y nói: “Ngươi rốt cuộc muốn gì? Ta chịu thiệt ngươi vui vẻ lắm à?”

Diệp Y không nghĩ tới chính mình tự dưng lại cười, nhìn nam tử trước mặt lửa giận bùng bùng, khôi phục lại vẻ lãnh đạm nói: “Đừng quên ngươi trên chóc ta trước.”

“Ta trêu chọc ngươi? Làm thế tử dám đánh trượng phu, thử hỏi đạo lý ở đâu ra?.” Cổ Hạo Nhiên phần nộ kêu lên, thế tử nhà mình mà không cho mình chạm vào, đang đến đoạn cao trào thì phải dừng lại, làm sao không bốc hỏa cho được.

Diệp Y cười lạnh nói: “Đánh ngươi thì đã sao? Là Diệp Y thừa nhận ngươi là trượng phu của nàng chứ ta có nhận đâu, cho nên dù giết ngươi ta cũng chẳng cảm thấy có lỗi.”

Cổ Hạo Nhiên cả giận nói: “Ngươi có ý gì?”

Diệp Y nhàn nhạt đáp lại: “Ngươi không cần biết.”

Cổ Hạo Nhiên uất giận siết chặt nắm đấm. Bỗng, bàn tay Diệp Y vẫn giữ ở cổ hắn bắt đầu dùng sức, Cổ Hạo Nhiên mặt mũi đỏ bừng, càng ngày càng khó thở nhưng về mặt phần nộ lại quật cường không rên một tiếng. Diệp Y thấy thế mới chậm rãi rút tay về, Cổ Hạo Nhiên nhướn mày: “Không giết ta sao?”

Diệp Y lãnh đạm nói: “Ngươi muốn ta giết ngươi?” Vốn nàng không muốn giết hắn, tuy rằng nàng là sát thủ, nhưng cũng không phải dạng cuồng sát, ngứa mắt là giết, huống chi thích hay không thích thì hắn cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.

Cổ Hạo Nhiên bất giác cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, hai tay giữ lấy mặt Diệp Y căm hận nói: “Ngươi đùa giỡn ta.”

Diệp Y lạnh lùng liếc hắn nói: “Muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Mắt Cổ Hạo Nhiên nhắm lại, nắm đấm siết chặt, các bắp cơ trên người đều gồng lên, hiện giờ hắn thực sự muốn bóp chết người con gái này. Nằm dưới, Diệp Y cảm nhận vô cùng rõ ràng sự phần nộ của hắn, nhưng nàng chỉ nhếch mép cười: “Ngươi đánh được ta?”

Cổ Hạo Nhiên cúi đầu sát xuống mặt nàng, trầm giọng nói: “Ngươi nghĩ rằng ta không thu phục được ngươi?”

Diệp Y không trả lời, lặng thinh nằm đó. Bất giác, Cổ Hạo Nhiên nhận ra giữa hắn và nàng hiện giờ chỉ có lạnh lùng và xa cách... Đột nhiên há miệng cắn nghiêng lên vai Diệp Y. Nàng căng người. Chỉ nghe bên tai giọng Cổ Hạo Nhiên uất nghẹn nói: “Ta không cần biết là Diệp Y là ai, ta cũng không cần biết người nào nhận ta là trượng phu, ta chỉ biết thân thể này là thể tử của ta, là người vợ ta tự mình cưới. Ta không nợ nàng gì cả, nàng cũng đừng có tự cho mình là người đứng với ta như thế, dù đó có là bản tính của nàng ta cũng mặc kệ, bởi ta nói cho nàng biết đây, nàng là người vợ ta cưới hỏi堂堂 hoàng, dù nàng có không muốn thì nàng cũng chính là vợ của ta, thân thể nàng ta hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, giờ nàng có muốn phản bội ra sao đi nữa thì nàng cũng đã là người của ta, trừ phi có một ngày ta nói ra điều ngược lại, còn không đời này kiếp này số mệnh chúng ta chính là vợ chồng.”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên về mặt bùng bùng khí thế, hai mắt sáng rực như có lửa phun trào, nàng thần nhiên đáp lại một tràng khí thế của Hạo Nhiên: “Ta không nói ta không phải thể tử của ngươi.” Tuy rằng chủ nhân thực sự của thân thể này đã chết, nhưng nàng đã có được nó thì nàng sẽ sống với nó, ngày sau nếu nàng muốn bỏ đi thì lại là chuyện của sau này, hiện giờ nàng chưa nghĩ tới.

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy như phát điên, hét lớn một tiếng: “Vậy như thế này là thái độ của thể tử hả? Có thể tử nhà ai đem tân hôn lại đối xử với trượng phu như ngươi không?”

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên phát hiện Cổ Hạo Nhiên vẫn còn nằm trên người nàng, lập tức túm chặt bả vai hắn, chân đá thốc lên. Cổ Hạo Nhiên bị bất ngờ, ngã văng ra, lăn một vòng đụng rầm một cái vào bàn, tức nộ dom đóm mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, nghiêng răng ken két.

Diệp Y đứng lên nói: “Ta không thói quen gần gũi người khác.” Lời này cũng không phải nói lung tung, nàng làm sát thủ thời mười mấy năm, đã sớm hình thành thói quen cảnh giác và thái độ lãnh đạm, bây giờ xuyên không về quá khứ, bỗng dưng xuất hiện một trượng phu, nghe thì có vẻ thân thiết nhưng vẫn là người lạ, làm sao có thể vì hai chữ “trượng phu” mà xóa được thói quen hình thành từ mười mấy năm.

Cổ Hạo Nhiên thần người ra nhìn bóng dáng Diệp Y thật hừng hờ xa cách, bất giác lửa giận lại bùng lên, đứng bật dậy trầm giọng nói: “Không thói quen gần gũi người khác à? Ta thật muốn nhìn xem có phải ngươi không cho bất cứ ai đến gần ngươi không, ta muốn xem rốt cuộc ngươi muốn giờ trò gì nữa.”

Diệp Y chậm rãi khoác từng kiện quần áo vào người, bước đến bên cửa sổ nhìn vầng trăng sáng rực trong bầu trời đêm lạnh lùng nói: “Tùy ngươi thôi.”

Cổ Hạo Nhiên thấy khiêu khích cũng không xong, đánh thì đánh không lại, cãi nhau cũng không cãi lại được bèn tức điên lao ra tung chân đá văng cửa phòng hùng hổ bỏ ra ngoài. Diệp Y nhìn qua cửa sổ, thấy đám thủ hạ vẫn đang đứng thành từng nhóm bên ngoài, vừa thấy Cổ Hạo Nhiên không một mảnh vải che thân lao vọt ra, cả đám mặt mũi thất sắc, vội vã cởi quần áo khoác lên người hắn. Một nửa đám hộ vệ theo hắn bỏ đi, nửa còn lại hoang mang hoảng sợ, nửa muốn tiến đến xem phòng tân hôn như sắp đổ, nửa lại không dám tiến lên. Diệp Y hơi lắc lắc đầu nhìn cục diện sự việc, chuyện thật là phức tạp a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Y được vài ba nha hoàn tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tân hôn.

Khung cảnh rực rỡ mỹ lệ của buổi sớm mai hiện ra trước mắt nàng, Diệp Y hồ hững đi theo nha hoàn, không buồn quan tâm đến cảnh vật xung quanh. Nàng gặp biến không hoảng, rất nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh hiện tại, chính bản thân nàng cũng không nghĩ mình có thể bình tĩnh như vậy. Người ta được sống một kiếp là vận mệnh, nàng được sống hai kiếp là may mắn. Nhưng đối với Diệp Y, dù có là số mạng hay phúc lành đi chăng nữa, nàng cũng sẽ vẫn là nàng, bình thân đương đầu với mọi gian khổ.

Đi xuyên qua dãy hành lang dài ngoằn ngoèo, Diệp Y đặt chân vào một đại sảnh thật lớn, lúc này trong đại sảnh đã có rất nhiều người. Nàng nhìn lướt qua một lượt, rồi đi tới đứng bên cạnh người nào đó, trên mặt hần vẫn phảng phất vẻ tức giận nhưng vẫn phải làm bộ vui vẻ, cổ áo lấp ló che khuất đầu tay đồ ửng trên cổ.

Diệp Y lặng lẽ làm theo các nghi thức cổ đại, nhất nhất nhìn theo hành động của Cổ Hạo Nhiên mà làm. Sau đó, dù không muốn nhưng nàng vẫn phải đi theo Cổ Hạo Nhiên, toàn thân liên tục căng thẳng cảnh giác, mãi cho đến khi ra khỏi đại môn, lên xe ngựa đi ra bên tàu nàng mới thả lỏng đôi chút. Cổ Hạo Nhiên đến lúc này cũng vứt bỏ bộ dạng tươi cười của chủ rể đón cô dâu về nhà, cả người lại như bốc hỏa lờm Diệp Y.

Diệp Y rất bản lĩnh, thực ra đêm qua còn muốn gờ thêm vài chiêu sát thủ nữa, nhưng nàng giờ đây đang bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống cũ coi như biến mất, bản thân nàng cũng thấy nên thu lại sát khí, chỉ là bản tính nàng vốn lãnh đạm thế thôi, chứ nàng hoàn toàn không phải có ý coi Cổ Hạo Nhiên như không khí thế.

Cổ Hạo Nhiên tối hôm qua bị ngã rõ đau, vừa rồi cũng biết bọn hạ nhân ngoài miệng không dám bàn tán gì, nhưng trong mắt lại ánh lên ý cười không thể che giấu được. Mà hần cũng không thể trách ai được, muốn trách thì trách chính bản thân hần, tự nhiên cả giận mất khôn, tông ngồng mà chạy ra đường! Thế này thì cả thiên hạ đều cười nhạo hần mất thôi.

Diệp Y mặc kệ Cổ Hạo Nhiên hậm hực ngồi bên cạnh, mãi cho đến khi xe ngựa ra đến bến tàu, hần lại bày ra một bộ dáng ngọc thụ lâm phong, đỉnh đỉnh đặc đặc bước lên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ma cao một trượng

Edit: Cesia

Diệp Y không để ý đến nhất đại chúng nhân đến đưa tiễn chung quanh, càng thêm không nhìn đến vẻ mặt rung động kinh diễm của người ở bến tàu khi nhìn thấy nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn chiếc thuyền lâu tinh mỹ tuyệt luân ở trước mặt, màu chủ đạo là màu trắng điểm xuyết màu vàng nhạt, phối hợp với màu vàng son phết ở bên ngoài, dưới ánh mặt trời chiếu xạ tán mát ra một vẻ tao nhã không gì sánh kịp.

Mắt lạnh nhìn đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên đang cùng mọi người chào từ biệt, trước mặt nhất đại chúng nhân ai nấy cũng đều tranh nhau nịnh bợ lấy lòng giống như Cổ Hạo Nhiên mới chính là thân nhân của bọn họ, bất quá cũng đúng, bản thân nàng bất quá chỉ là ngoại tôn nữ, ngoại công nếu không phải xem đối tượng kết thân là Cổ Hạo Nhiên sợ là ngay cả một cái hôn lễ cũng không tổ chức, ai kêu phụ mẫu của mình sớm thế, bên nhà phụ thân cũng không còn ai, mới có thể đến phiên ngoại công chủ trì, bất quá như vậy cũng tốt, bản thân nàng chưa từng có thân nhân, đột nhiên nháy ra một cái trượng phu đã chính là sự khoan nhượng cực hạn, muốn nàng tiếp nhận một đồng thân thích loạn thất bát tao gì đó, khó tránh là sẽ phát sinh chuyện gì.

Đi theo phía sau Cổ Hạo Nhiên lên thuyền lâu, Diệp Y không có quay đầu cùng ngoại công một nhà trình diễn màn roi lệ vẫy tay đưa tiễn, trong trí nhớ của La Diệp Y chỉ có một mình nàng, am ni cô trên núi nuôi dưỡng nàng tám năm, cái gọi là thân nhân toàn bộ đều là rác rưởi, nếu Cổ Hạo Nhiên không tới thủ nàng, sợ chính nàng cũng không biết được mình có một nhà thân nhân như thế đi.

Thả neo xuất phát, ở bến tàu dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, thuyền lâu màu trắng chậm rãi ly khai bến tàu, xuôi dòng sông Hoài mà đi.

Diệp Y đứng ở đầu thuyền ngắm nhìn mặt sông, hôm qua còn tại vùng biển quốc tế ngắm tịch dương, hôm nay lại đang ở nơi ngay cả triều đại gì nàng cũng không biết, cái gì ở nơi nào cũng có thể ngắm bình minh, đang lúc ở trong lòng âm thầm trào phúng, phía sau đầu bỗng dựng xuất hiện tiếng gió, Diệp Y nháy mắt bắt lấy lan can thuyền, thả người một cái nhảy ra bên ngoài, trong tay dùng sức xoay người đá ngược ra sau, trực tiếp từ lan can nhảy trở lại thuyền, đồng thời cũng bức cho đang đánh lén Cổ Hạo Nhiên lùi về sau hai bước.

Cổ Hạo Nhiên gặp đánh lén bất thành, ngược lại chấp tay trước ngực đứng ngay tại chỗ, căm tức nhìn Diệp Y nói, “Đi làm cơm.”

Diệp Y liếc mắt một cái đảo qua Cổ Hạo Nhiên, trong mắt biến sắc, Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y hồ hững nhìn thẳng vào mình, toàn thân trong nháy mắt bốc lên một cỗ khí thế lãnh liệt, thế nhưng làm cho người ta không dám nhìn thẳng, Cổ Hạo Nhiên trong mắt chợt lóe, không chút thoái nhượng nói, “Trên thuyền không có nữ nhân, nha hoàn hồi môn mà ngoại công người đưa cho người, người đều không cần, người này làm thế tử có phải hần là nên

có một chút điểm làm thế tử bộ dáng hay không, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta nấu cơm cho ngươi ăn?”

Lông mày của Diệp Y hơi nhíu lại, đôi con ngươi tối đen không thấy đáy bình tĩnh liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, nhìn thấy khuôn mặt vốn tuyệt mỹ của Cổ Hạo Nhiên bị chính mình đánh thật không dám gặp người, nửa ngày đột nhiên đậm thanh nói, “Ta làm ngươi không dám ăn.”

Cổ Hạo Nhiên liền hừ lạnh một tiếng nói, “Buồn cười, ở Thánh Thiên Vương Triều này còn chưa có chuyện gì là Cổ Hạo Nhiên ta không dám làm.”

Diệp Y khiêu khích gọi lên khoe môi nói, “Dám nói ra liền chớ trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Đi theo bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Minh Thanh giật giật góc áo của Cổ Hạo Nhiên, nhỏ giọng nói, “Thiếu gia, người đừng làm khó dễ thiếu phu nhân, ta đi phân phó những người khác làm.” Từ hôm qua kiến thức qua một màn giữa thiếu phu nhân cùng thiếu gia, vốn là trợ thủ đắc lực của Cổ Hạo Nhiên Minh Thanh, không khỏi thông minh cảm giác được tốt nhất vẫn là bớt đi tuyền chọc vị thiếu phu nhân lãnh khốc kia.

Cổ Hạo Nhiên chỉ vào Diệp Y nói, “Hôm nay ta sẽ ăn cơm do ngươi làm, đừng nói với ta ngươi làm không được, ngươi nếu không làm được ta tự nhiên sẽ tìm người hào hào dạy dỗ ngươi.” Nghiến răng nghiến lợi nhấn mạnh bốn chữ hào hào dạy dỗ.

Diệp Y ngẩng đầu nhìn sắc trời, vừa lên ngo, xem ra đã qua giữa trưa, tối hôm qua vận động kịch liệt một đêm, buổi sáng ăn một chén lợn xộn gì đó, ngon thì có ngon miệng nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng chắc bụng gì, hiện tại nhắc đến quả thật đói bụng.

Diệp Y nhíu mày nhìn vài thị vệ đứng ở đằng xa, hướng một người trong đó nói, “Mang kiếm của ngươi lại đây.” Người nọ hơi ngần người sau đó không nói một tiếng chậm rãi đến gần, hai tay dâng lên binh khí của mình. Cổ Hạo Nhiên không khỏi ghen ghét, nửa ngày mới cả giận nói, “Liều, ngươi là thị vệ của ta không phải của nàng, làm gì đi nghe lời nàng.”

Thị vệ họ Liễu có khuôn mặt trắng nõn, vốn mang đến cảm giác rất xuất chúng không khỏi có chút quẫn bách nói, “Thiếu gia, đó là thiếu phu nhân.” Gặp Cổ Hạo Nhiên oán hận trừng mắt liếc hắn, Liễu không khỏi khò khè miệng co quắp, cũng không phải chính mình muốn đưa, nhưng không hiểu sao chỉ một câu thường thường vô kỷ như thế, cư nhiên làm cho người ta ngay cả ý thức phản kháng đều sinh không ra, thật giống như căn bản vốn nên nghe lệnh của nàng.

Diệp Y tiếp nhận trường kiếm, cầm ở trong tay nhìn nửa ngày, thuận tiện hươu hươu, mềm dẻo lại không kém cứng rắn, đồ chơi này lần đầu tiên nàng cầm trong tay, dùng quen máy móc sùng ông, hiện tại thay đổi dùng binh khí lạnh, thật không đúng sở trường của mình.

Ngồi xổm ở mép thuyền, Diệp Y nhìn không chuyển mắt chú mục vào mặt nước, trong tay cầm trường kiếm vẫn không nhúc nhích, Minh Thanh đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nhìn nửa bên sườn mặt của Diệp không khỏi nhẹ giọng lầm bầm, “Thiếu phu nhân đẹp quá, thiếu gia, nguyên lai trên đời này cũng có người có thể so sánh với thiếu gia, thiếu gia, người cùng với thiếu phu nhân đứng chung một chỗ thật sự là một đạo phong cảnh tuyệt mỹ, hào quang khắng định không có bất luận kẻ nào có thể sánh kịp.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, “Ngươi thì biết cái gì, bề ngoài xinh đẹp không nhất định là người tốt, nói không chừng bên trong chính là tâm địa rắn rết, ngươi đừng để bề ngoài của nàng mê hoặc, nữ nhân gì mà muốn đức hạnh không có đức hạnh, muốn giáo dục không có giáo dục, nói không chừng còn so không kịp với số ít nông thôn thiếu phụ.”

Minh Thanh kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Thiếu gia, người không thích thiếu phu nhân? Nhưng ngày hôm qua các người còn...” Mắt sắc nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên giận tái mặt, Minh Thanh vội vàng ngậm miệng, thụt lùi về phía sau một bước nói, “Ta đi xem phòng ngủ, khả năng còn chưa có bố trí xong.” Ngay tức khắc chuẩn mắt.

Cổ Hạo Nhiên bị Minh Thanh vừa nhắc tới lửa giận lại bùng phát, uống cho chính mình là thiên chi kiêu tử (*), mười hai tuổi đỗ Trạng Nguyên, quan to lộc hậu đều khinh thường, mười sáu tuổi đơn thương độc mã chạy đến Ảnh Thúc Vương Triều tranh giành sinh ý (mồi làm ăn) với vương thất, đưa Cổ gia trở thành Thánh Thiên Vương Triều đệ nhất môn đình, mười tám tuổi chương quân muối lương thực lương đạo sinh ý của Cổ gia, thế lực trải rộng toàn đại lục cả hai vương triều, có thể ở cùng niên kỷ với mình kẻ vai sát cánh phóng nhãn toàn bộ Thánh Thiên Vương Triều cũng tìm không ra mấy cái, hiện tại cư nhiên bị nữ nhân này áp xuống đánh, khẩu ác khí này hấn làm sao nuốt trôi.

(*) Thiên chi kiêu tử: con cưng của lão thiên gia, được nuông chiều, kiêu ngạo.

Đang muốn đi rót một chén nước lạnh để dập tắt cơn tức, thì thấy Diệp Y trong tay cầm hai con cá đã tẩy sạch sẽ đi tới, Cổ Hạo Nhiên mắt lạnh nhìn Diệp Y đem cá đặt ở trên bàn, sau đó dùng trường kiếm trực tiếp cắt ra hai lát thịt, một miếng bỏ vào trong miệng nàng, một miếng để ở mũi kiếm đưa đến trước mặt mình.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời đen mặt nói, “Ngươi có ý tứ gì? Cứ như vậy ăn.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Như thế nào, không dám ăn?”

Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y đã muốn ăn xong miếng của mình, cúi đầu nhìn lát cá ở trước mặt, trắng trắng, mềm mềm, nhưng còn chưa vào miệng đã người thấy một cổ mùi làm cho người ta nhin không được phải nhượng bộ lui binh. Liếc mắt nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên cắn răng thua nhân không thua trận, một nữ nhân đều dám ăn chẳng lẽ còn đem chính mình độc chết, lập tức đưa tay cầm lấy ném vào trong miệng.

Mẹ nó, tanh quá, một cổ mùi nồng nặc du đãng xâm nhập vào khoang miệng, Cổ Hạo Nhiên chịu đựng cố không rung mình, từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn qua thức ăn sống, mấy lần muốn nhổ ra, lại miễn cưỡng cắn răng khép chặt miệng chống đỡ nuốt trở về, mặt không đổi sắc ở trước mặt Diệp Y cố nuốt xuống miếng cá sống.

Điệp Y cũng không nói nhiều, lập tức thân thủ động đao lại cắt xuống hai lát, một miếng cho mình một miếng đưa cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Điệp Y tuy không phải ăn rất ngon lành, nhưng vẻ mặt tuyệt đối thân nhiên như không, khóe miệng không khỏi giật giật, chết cũng không chịu thua kẹp lấy lát cá sống ném vào miệng.

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn, Điệp Y vừa động thủ vừa động khẩu, Cổ Hạo Nhiên chỉ động khẩu, hoàn toàn giống như khung cảnh hòa hợp của một đôi phu thê, Minh Thanh cùng đám thị vệ Liễu đã sớm đứng ngay ra ở một bên, Minh Thanh gặp hai người đối diện nhau không nói tiếng nào, chỉ lo mở miệng ăn, nháy mắt làm cho người bên ngoài cũng đi tới cầm lấy một miếng, bắt chước bộ dạng của Điệp Y bỏ vào miệng nếm thử, Minh Thanh ngay lập tức biến sắc mặt, không nói hai lời trực tiếp chạy đến mép thuyền mãnh liệt nôn, đám thị vệ Liễu còn có chút bản lãnh trấn định, một đám cố gắng nuốt xuống miếng cá sống bé xiu, bất quá không ai dám động đến miếng thứ hai.

Động tác của Điệp Y không chậm cũng không mau, chờ Cổ Hạo Nhiên ăn xong một miếng rồi mới đưa lên miếng tiếp theo, đồng thời chính mình cũng ăn một miếng, Cổ Hạo Nhiên lúc bắt đầu còn đưa tay đón lấy bỏ vào miệng, ăn đến cả người toàn bộ đều thạch hóa, tay chân cũng không nhúc nhích, chỉ có thể máy móc hé miệng ra rồi hợp lại. Điệp Y cũng tản trách nhiệm làm thế tử, rõ ràng trực tiếp dùng trường kiếm đâm đến tận miệng của Cổ Hạo Nhiên, động tác thực tạo nhã, không khí thật hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhồi vẹt

Edit: Cesia

Toàn bộ nước chua trong bao tử đều phun ra hết, Minh Thanh nhìn thấy thiếu gia nhà mình có vẻ rất thích đồ ăn của thiếu phu nhân, cư nhiên còn ăn tới toàn bộ cơ mặt đều cứng ngắc, mà bên dưới bàn hai bàn tay đã sớm nắm chặt thành quyền, không khỏi lo lắng lắm lắm, “Thiếu gia của tôi, thiếu phu nhân rõ ràng đạo hạnh cao hơn so với người, đây là cứng rắn so cái gì a, tôi xem đều ghê tởm muốn chết.”

Vị nam tử áo xanh đứng bên cạnh Minh Thanh, tạo nhã mỉm cười quay đầu đi nhìn nước sông, nửa cười nửa không nói, “Đạo cao một thước, ma cao một trượng, tương lai chắc chắn sẽ rất náo nhiệt đáng xem.”

Minh Thanh không khỏi quay đầu nói, “Phong, chúng ta có phải hay không nên đem thiếu gia cứu ra trước?”

Nam tử danh Phong cười cười nói, “Coi chừng vô duyên vô cớ bị vạ lây đó(*), chuyện của thiếu gia cùng thiếu phu nhân tốt nhất cứ để cho bọn họ tự giải quyết.” Minh Thanh quay đầu nhìn thoáng qua hai kẻ đang thực hiện kế hoạch nhồi cho vẹt ăn kia, da đầu không khỏi run lên quay đầu nhìn nước sông.

(*) Nguyên văn ‘thành môn thất hỏa ương cập trì ngư’: nghĩa đen cửa thành cháy liên lụy đến cá trong ao, ý nghĩa thông qua một câu chuyện xưa:

Thuở xưa, có một địa phương, phía trước cửa thành có một hồ nước, bên trong hồ nước có rất nhiều cá bơi lội tung tăng vui vẻ. Một hôm cửa thành đột nhiên bị cháy, một con cá nhìn thấy kêu to, “Không tốt, cửa thành bị cháy, chạy mau đi!” Nhưng những con cá khác đều không cho là đúng, chúng cho rằng cửa thành cháy cách hồ nước rất xa không cần phải hoảng hốt. Trừ bỏ con cá kia, những con cá khác đều không chạy trốn. Lúc này mọi người mới cảm theo xô chạy đến hồ mức nước đi cứu hỏa. Qua một hồi, lửa được dập tắt mà nước trong hồ cũng cạn sạch, tất cả những con cá trong hồ đều gặp nạn.

Câu chuyện xưa này ý nói tự dưng vô duyên vô cớ lại chịu liên lụy, gặp tai họa.

Bên cạnh Điệp Y cầm trong tay hai con cá chỉ còn lại xương, bỏ xuống trường kiếm nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ta no rồi, ngươi nếu còn muốn ăn ta đi bắt cho ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên nuốt thẳng miếng cá sống vào trong miệng, khó được hòa nhã không phát giận nói, “Không cần, ta cũng no rồi, dạ dày của ta luôn không lớn lắm.” Vừa nói vừa lập tức đứng dậy, chậm rãi nói, “Ăn no, đi bộ một chút mới tốt.” Điệp Y tiếp lời, “Muốn ta tản trách nhiệm làm thế tử đồng hành với ngươi hay không?”

Cổ Hạo Nhiên lập tức nói, “Không cần, ngươi cứ đi nghỉ tạm đi.” Nói xong đầu cũng không quay lại bước nhanh ra ngoài.

Điệp Y ngồi ở khoang thuyền cầm lấy khăn ướt đã chuẩn bị sẵn lau tay, trong tai truyền đến một trận kịch liệt nôn mửa cách đó không xa, trong đó còn hỗn loạn xen lẫn với giọng nói đầy lo lắng của Minh Thanh, Điệp Y lạnh lùng cười ném xuống khăn tay, bản thân tuy hồ hững, nhưng cũng không có nghĩ là không ăn miếng trả miếng, một miếng cá sống nhỏ nhỏ đã chịu không nổi, chính mình năm đó trừ bỏ thị người cái khác đều ăn qua.

Suốt một buổi chiều thật yên tĩnh, không có bất luận kẻ nào đến quấy rầy nàng, trên thuyền bọn hạ nhân đưa tới nước trà cùng điểm tâm, Điệp Y từ trong thư phòng trên thuyền tìm được mấy quyển sách để xem, mười tám năm trước nàng không có nhiều thời gian để tĩnh tâm xem sách, mười tám năm sau lại dư dả quá nhiều thời gian để tiêu hao.

Lật vài trang sách ghi lại lịch sử của mảng đại lục này, nhìn thấy văn tự cùng với thế kỷ 21 cũng không khác nhau nhiều lắm, liền an tâm đọc, nguyên lai nơi này là Thánh Thiên Vương Triều thổ địa, năm nay chính là năm 731 của Thánh Thiên, tại vị cư nhiên là một nữ hoàng đế, Thánh Thiên Vương Triều quản chế một nửa thổ địa của đại lục, nửa còn lại thuộc về địa bàn của Ảnh Thúc Vương Triều, hai quốc gia đã nhiều năm cho đến nay đều giữ mối quan hệ hòa bình, yên ổn, không xâm phạm lẫn nhau, rất nhiều lĩnh vực kinh tế đều có thể vượt biên giới trao đổi, cho nên khó trách Cổ Hạo Nhiên thân là người của Thánh Thiên Vương Triều, cư nhiên có thể mở rộng sinh ý ở Ảnh Thúc Vương Triều.

Điệp Y nhìn xem đại khái có chút hiểu biết sơ lược liền buông xuống, lịch sử tuyệt đối không phải là sở trường của nàng, có sát thủ nào còn muốn đạt được danh hiệu thạch sĩ tiền sĩ cơ chứ, còn phải đối với lịch sử ngàn năm của Trung Hoa thấu hiểu triệt để, cho nên rốt cuộc Điệp Y cũng không biết chính mình đã đi tới thời đại nào, là lịch sử Trung Quốc hay lịch sử của quốc gia nào đó, dù sao cũng không cần thiết phải biết, nói trở về cho dù nàng biết cũng không dùng được gì.

Cả buổi tối Cổ Hạo Nhiên không có xuất hiện trước mắt Điệp Y, Điệp Y cũng vui vẻ thanh tĩnh, lắng nghe dòng nước chảy rào rạt bên tai, cảm giác hơi thở của gió xuân tươi mát làm cho tâm tình cũng trở nên sáng khoái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Điệp Y nghe thấy tiếng kinh phong vu vu dội lại ở đầu thuyền, không phải tiếng gió tự nhiên, hẳn là tiếng lợi khí họa xuất âm thanh, Điệp Y đẩy cửa ra thì nhìn thấy, đầu thuyền Cổ Hạo Nhiên một thân bạch sam tay cầm trường kiếm nghênh đón ánh nắng ban mai vũ động, Điệp Y nhú mày nguyên lai là Cổ Hạo Nhiên đang luyện công, nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên cầm trong tay trường kiếm vu vu xé gió, trường kiếm cũng thật nghe lời nhay múa giữa không trung.

Điệp Y dựa vào thành thuyền, chăm chú quan sát thân pháp của Cổ Hạo Nhiên, cùng sở học của chính mình hoàn toàn không giống nhau, có rất nhiều chiêu nhìn thì có vẻ vô dụng nhưng lại hữu dụng, có chiêu nhìn cảm thấy hữu dụng nhưng lại chẳng dùng được, nhìn nửa ngày Điệp Y định ra kết luận, đây là một bộ võ hoàn toàn vô dụng, tuy rằng người cùng tư thế quả thật không tồi, bất quá dùng để giết người thật sự không bằng lấy đề khiêu vũ.

Lắc đầu đang muốn thối lui, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên bất ngờ điều chỉnh mũi kiếm hướng chính mình đâm tới, Điệp Y nhưn mày dừng lại, thân hình không hề động, Cổ Hạo Nhiên biết Điệp Y công phu cao cường, vừa ra tay không hề lưu tình, kiếm đã đến trước ngực Điệp Y cư nhiên tránh cũng không thêm tránh, buộc phải nâng mũi kiếm đâm chệch ra ngoài đầu vai của Điệp Y, một bên nổi giận mắng, “Ngươi làm cái gì? Muốn chết à.”

Điệp Y cúi đầu nhìn trên vai ngắm ra một ít vết máu, xuyên thấu qua lục sắc vải áo tràn ra ngoài, giật giật bả vai biết chính mình chỉ bị thương chút da thịt, tức thì cũng không để ý, mà Cổ Hạo Nhiên lại nổi trận lôi đình cả giận nói, “Ngươi không biết tránh hả? Ngươi một thân võ công chỉ để dùng để ngắm thôi sao? Nếu ta không kịp thu tay, ngươi đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.” Vừa mắng vừa đến gần để xem thương thế của Điệp Y.

Điệp Y lùi về sau một bước tránh đi bàn tay đang vươn tới của Cổ Hạo Nhiên, không nhìn Cổ Hạo Nhiên biến sắc, thản nhiên nói, “Ta không có võ công.” Có chỉ là giết người, sát thủ chỉ cần biết cách làm sao có thể sạch sẽ lưu loát giết chết một người, không cần có võ công cao cường đến trước hết đánh thắng địch nhân sau đó mới giết chết hẳn.

Cổ Hạo Nhiên có chút kinh ngạc nhìn chăm chú vào Điệp Y, cẩn thận ngắm lại hôm qua nàng dùng kiếm tư thế, hiển nhiên không phải là một kẻ biết dùng kiếm, mà tân phòng đêm đó xuống tay vừa ngoan vừa chuẩn, không hề có chiêu số, chỉ trực tiếp công kích, không khỏi gây cả người rùng lón, “Vậy sao ngươi không nói sớm.”

Điệp Y đề lại miệng vết thương ở đầu vai lạnh lùng nói, “Ngươi có hỏi qua sao?” Cổ Hạo Nhiên nhất thời nghẹn họng, mặt đỏ bừng nhìn Điệp Y xoay người trở về phòng, tức giận ném thanh kiếm xuống sàn thuyền, nguyên tưởng rằng công phu tay chân thua nàng, ít ra binh khí cũng có thể chiếm thượng phong, rốt cuộc chỉ một câu không biết, không chỉ làm cho Cổ Hạo Nhiên con tức bị nghẹn ở trong ngực, muốn phát tiết cũng không cách nào phát tiết.

Cả buổi sáng Điệp Y chỉ nghe thấy tiếng lách cách loảng xoảng của đồ vật bị vỡ, Điệp Y cũng lười để ý, lập tức tựa vào đuôi thuyền ngắm nhìn khung cảnh non xanh nước biếc ở hai bên bờ sông, dòng nước xanh biếc lẫn lẫn tảo sóng, so với những danh lam thắng cảnh trước kia đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Trước kia mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ Điệp Y luôn thích thả lỏng một chút thân kinh căng thẳng giữa cảnh núi non sông nước, dùng thiên nhiên rửa đi trên người hương vị của hắc ám huyết tinh, mới có thể lắng đọng bản chất hắc ám tồn tại nguyên vẹn trong bản thân.

Nhìn một hồi Điệp Y đột nhiên cởi bỏ lớp áo bên ngoài, chỉ còn lớp áo lót bên trong, dựa theo tư thế của một con cá phóng mình vào nước sông, dòng nước mát lạnh mang theo hơi thở của bùn đất xoay tròn đập vào người của Điệp Y, Điệp Y tùy ý giãn ra tứ chi, ở trong nước lúc chìm lúc nổi, lúc bơi theo những con cá, lúc thả người trôi theo những cánh hoa phiêu lãng trong nước.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân nhảy xuống sông.” Một tiếng kêu hoảng sợ bất thình lình đánh gãy Cổ Hạo Nhiên đang tức giận đập phá đồ đạc, Cổ Hạo Nhiên đứng phắt dậy giận dữ hét, “Còn không đi cứu người.” Ba bước thành hai bước chạy ra khỏi khoang thuyền. “Phong cùng Liễu đã nhảy xuống, thiếu gia chậm một chút, thiếu phu nhân nhất định sẽ không có việc gì.” Minh Thanh chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, Cổ Hạo Nhiên đã vọt ra ngoài.

Không biết bơi Cổ Hạo Nhiên lo lắng đứng ở đuôi thuyền, vừa tức vừa giận quất, “La Điệp Y, ngươi rốt cuộc không chịu nổi gả cho ta? Ta mới cưới ngươi có vài ngày, ngươi cư nhiên nhảy sông tự tử, ngươi rốt cuộc là có ý gì?” Tiếng hét giận dữ vang lên giữa không trung truyền đi khắp sông núi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thủy diễn

Edit: Cesia

“Thiếu gia, người đừng gấp, thiếu phu nhân không nhất định là nhảy sông tự tử, người xem y phục của nàng đều còn trên thuyền, có người muốn chết nào lại còn nhớ cỡi bỏ y phục ra rồi mới chết.” Một đạo thanh âm tương đương bình tĩnh truyền đến, cũng là chính là một trong tứ đại hộ vệ bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Linh.

Cổ Hạo Nhiên giật mình nhìn lại mới thấy y phục nằm ở đuôi thuyền, khuôn mặt nhất thời vừa xanh vừa trắng, mười mấy năm tu luyện mới dưỡng ra một bộ hảo phong độ, từ lúc gặp gỡ vị thê tử quái đản kia, toàn bộ đều bị ném tới thiên ngoại. Cổ Hạo Nhiên hít vào một hơi thật sâu, âm thầm báo cho chính mình nhất định phải bình tĩnh, trường hợp lớn hơn bản thân cũng đã trải qua, đối mặt với nguy hiểm chính mình cũng có thể nói cười vui vẻ, tuyệt đối không thể ở trước mặt nữ nhân này thất bại trong gang tấc được.

Ngẩng đầu lãnh nghiêm mặt nhìn Phong cùng Liễu từ phía xa đang bơi trở về, mà thân ảnh màu trắng tùy ý du động ở trong nước kia đang dần dần tiến tới gần thuyền lâu, Cổ Hạo Nhiên đứng ở đuôi thuyền nhìn theo thân ảnh của Diệp Y trôi lên từ mặt nước, một tay vịn vào mạn thuyền, mái tóc dài ướt sũng rồi tung xỏa xuống vai, từng giọt nước theo hai má tí tách chảy xuống trên khuôn mặt tuyệt mỹ, áo lót màu trắng dán sát vào da thịt phô bày đường cong tinh tế của cơ thể, toàn thân nở rộ ra một cỗ phong tình vạn chủng, tràn ngập dụ hoặc.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời sắc mặt trầm đến niết ra thủy, âm thanh lạnh lùng, “Đều rút ra xa một chút cho ta.”

Minh Thanh thấy Cổ Hạo Nhiên tức giận, lập tức kéo Phong cùng với Liễu rất nhanh rút lui đến đầu thuyền, bộ dạng của thiếu phu nhân mỹ như vậy làm cho những người khác thấy, thiếu gia hiện giờ chắc chắn đang rất tức giận.

Diệp Y liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, bàn tay đập vào chỗ khác mạn thuyền, dùng một chút sức vừa định leo lên thành thuyền, Cổ Hạo Nhiên cũng đồng thời di động cước bộ che ở phía trước, Diệp Y thay đổi vài phương hướng đều không thể thuận lợi nhảy lên thuyền, không khỏi một tay bắt lấy mạn thuyền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng không mở miệng, khuôn mặt xanh tím, cặp mắt muốn phun hỏa nhìn trừng trừng Diệp Y.

Hai người đối diện thật lâu, Diệp Y đột nhiên vươn tay đưa cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn cánh tay vươn đến của Diệp Y, hai tay khoanh trước ngực không đưa tay đi kéo, Diệp Y cũng không buông tay vẫn giữ tư thế lơ lửng, không khí lạnh lùng quỷ dị.

Nửa ngày Cổ Hạo Nhiên mới hừ lạnh một tiếng nói, “Lần sau nếu lại y quan không chỉnh, ta muốn cho ngươi đẹp mặt.” Dứt lời khom người đưa tay kéo Diệp Y.

Hai bàn tay ở không trung giao nắm, Cổ Hạo Nhiên hơi dùng sức kéo Diệp Y lên, Diệp Y nửa người vừa lộ khỏi mặt nước, bàn tay đang túm mạn thuyền ấn một cái, trong khi bàn tay đang nắm lấy tay của Cổ Hạo Nhiên nhảy mất biến hóa túm lấy cổ tay của Cổ Hạo Nhiên, dùng sức kéo xuống, chỉ nghe thấy ‘ùm’ một tiếng Cổ Hạo Nhiên mất đà đứng không vững bị Diệp Y kéo ngã xuống sông.

Diệp Y một tay túm lấy mạn thuyền lạnh lùng nói, “Ta ghét nhất bị người ta uy hiếp.” Dứt lời xoay người định nhảy lên thuyền.

“Ta không biết bơi, khụ khụ, ta không biết bơi.” Bị ném xuống sông Cổ Hạo Nhiên hai tay quơ quào, có điểm hoảng loạn vùng vẫy dưới mặt sông, không đến một lúc liền chìm xuống.

Diệp Y không thèm nhìn nhảy lên đuôi thuyền, giữ mái tóc sũng nước, còn chưa kịp di chuyển cước bộ chợt thấy phía sau không có thanh âm, Diệp Y không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua, mặt sông nào còn bóng dáng của Cổ Hạo Nhiên, chỉ còn lại một vòng nước, “Đáng chết.” Diệp Y nắm chặt quyền, xoay người nhảy xuống vị trí mà Cổ Hạo Nhiên chìm xuống.

Bên dưới mặt nước Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh mở to mắt, nhìn bản thân không thể khống chế tiếp tục chìm xuống, trong bụng đã muốn uống vào không ít nước, công phu tập luyện thường ngày một chút đều dùng không được, càng gầy gù lại càng chìm sâu xuống, nếu không phải hô hấp luyện so với người bình thường kéo dài lâu một chút, chỉ sợ là đã sớm ngạt đi.

Trần định dị thường Cổ Hạo Nhiên, trong mắt đột nhiên nhìn thấy Diệp Y đang hướng chính mình bơi tới, thân ảnh ở trong nước tựa như thủy thần tuyệt đẹp, thân sắc nhất thời biến đổi, vẻ mặt kích động hai cánh tay quơ quào ở trong nước hướng Diệp Y chộp tới, đôi mắt tràn đầy lửa giận cố kiềm nén. Diệp Y tránh đi hai cánh tay đang khua loạn xạ của Cổ Hạo Nhiên, xoay người bơi tới sau lưng Cổ Hạo Nhiên, vòng một tay ôm lấy hân hướng lên phía trên bơi, Cổ Hạo Nhiên ý thức hoàn toàn thanh tỉnh, cảm giác được Diệp Y ôm hân bơi lên mặt nước, liền định chỉ giãy giụa, phối hợp với thân thể của Diệp Y.

Phá vỡ thủy diện Cổ Hạo Nhiên gối đầu lên vai của Diệp Y từng ngụp từng ngụp hít thở không khí, Diệp Y mang theo Cổ Hạo Nhiên bơi về phía đuôi thuyền, nắm lấy mép thuyền, Diệp Y có chút mệt mỏi nói, “Buông ra, đi lên.” Lúc này hai cánh tay của Cổ Hạo Nhiên lại túm chặt lấy bàn tay của Diệp Y đang ôm ở eo hân, nhìn mạn thuyền ở trước mặt cư nhiên có chút trì độn, không chịu buông tay của Diệp Y ra để bắt lấy thân thuyền.

“Buông ta, Cổ Hạo Nhiên, lần này ngươi nợ ta một mạng.”

Cổ Hạo Nhiên đang ngây người, nhất thời cả giận nói, “Là ai ném ta xuống nước? Ta không tìm người tính sổ, ngươi cư nhiên còn dám nói ta nợ ngươi một mạng.”

“Tin hay không ta có thể ném người xuống một lần, ta liền có bản lĩnh cho người chìm xuống lần nữa.” Dứt lời Diệp Y làm bộ muốn buông ra Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tức khắc túm chặt lấy tay của Diệp Y, giận dữ hét, “Người dám”

Diệp Y thấy hắn không chịu đi bắt lấy mạn thuyền, ngược lại sổ chết túm lấy tay mình, cũng không biết là dọa hay là mượn cơ hội trút giận, có chút thờ hờn nói, “Đi lên, ta không có khí lực.”

Cổ Hạo Nhiên ngoảnh đầu lại nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Y rõ ràng một nỗi, ngăn người một lúc liền bắt lấy mạn thuyền nhảy đi lên, quay người cũng đem Diệp Y kéo lên, Diệp Y cúi người nhặt lên y phục của mình, liền hướng phòng của mình đi tới, Cổ Hạo Nhiên ghen hòng nhìn theo bóng dáng hờ hững của Diệp Y, con tức vốn không biết khi nào thì đánh tan, trong nháy mắt lại bộc phát tràn đầy trong lồng ngực, hừ lạnh một tiếng cũng trở về phòng của mình.

Hai ngày thời gian thoáng một cái trôi qua, Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y đem những người trên thuyền làm như người vô hình, lãnh đạm ăn cơm, ngủ, xem thủy, tâm mắt chưa từng dừng lại trên người của hắn dù chỉ một cái chớp mắt, cao ngạo hờ hững như thể trên thế giới này chỉ duy độc một mình nàng, những người khác giống như khách qua đường, thậm chí ngay cả khách qua đường cũng không phải, tựa như không khí, khiến cho hắn tức giận mà không cách nào phát tiết, cắn răng nói, “Ta không tin ta không đánh được người chui ra khỏi xác.”

Đứng ở một bên Phong cười nhẹ nói, “Thiếu gia, bây giờ vẫn là tự hỏi một chút đêm nay chúng ta bỏ neo ở đâu?”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy liếc Phong một cái nói, “Nên ngừng ở đâu liền ngừng ở đó, chuyện này còn muốn hỏi ta?”

Phong làm bộ thờ dài một hơi nói, “Thiếu gia, người có phải mấy này nay tâm tư đều đặt trên người của thiếu phu nhân? Sắp đi qua chính là địa phận sông Hoài Dương, nơi đó buổi tối có thể ngừng sao?”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe có chút xấu hổ, chán chường lại, cặp mắt vốn đang hừng hực hỏa diễm trở nên điềm tĩnh, khớp ngón tay phải chậm rãi gõ gõ mặt bàn, cả người trong nháy mắt trở nên đứng đắn nghiêm túc, suy nghĩ nói, “Tiền sông Hoài Dương, không cần phải ngừng, tiếp tục lên đường.”

“Thiếu gia, sông Hoài Dương là khu vực hoạt động thường xuyên của thủy phi, lần này chúng ta mang theo ít người, ta xem vẫn là thay đổi lộ tuyến đi sông Linh Cừ hỏi Phần Châu đi.” Một bên Minh Thanh khuôn mặt nhăn nhó nói.

Cổ Hạo Nhiên đứng dậy nhìn mặt sông nói, “Chớ quên còn sơ lược hôn lễ, chúng ta đã ở Lâm Dương trì hoãn một thời gian, nếu chọn lộ trình sông Linh Cừ sẽ không kịp ngày, về phần thủy phi trên sông Hoài Dương, đại trại chủ ít nhất cũng cho ta vài phần mặt mũi, không việc gì chẳng lẽ chúng ta còn sợ bọn chúng hay sao? Thuyền của Cổ Hạo Nhiên ta mang dấu hiệu Cổ gia, thiên hạ này kẻ dám trêu vào ta còn không có mấy người.”

Phong trầm tư một chút gật gật đầu nói, “Thiếu gia nói đúng, những kẻ có mắt còn không dám động đến chúng ta, vậy cứ tiến vào sông Hoài Dương ngày đêm gấp rút lên đường, dù thế nào cũng phải về cho kịp sơ lược.”

Vừa nghe đến sơ lược, Cổ Hạo Nhiên trong lòng lại một trận buồn bực, trong nhà đang chuẩn bị hi tiệc để hoàn thành hôn lễ, nhà Diệp Y là nhà gái, hiện tại trở về mới chính thức thủ tiết gia môn, nghĩ đến Diệp Y một bộ nước lửa bất xâm, dầu muối cũng bất tấn, lửa giận trong lòng của Cổ Hạo Nhiên lại hừng hực cháy, dám đem hắn đập dưới chân nữ nhân cũng chỉ duy nhất có một mình nàng, lại trêu không được trốn cũng không xong.

Phong cùng Minh Thanh vừa thấy khuôn mặt của Cổ Hạo Nhiên lại bắt đầu vẩn vơ, không khỏi hai mặt nhìn nhau nhất tề lui xuống, nam tử đó kị, nổi điên thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thủy phi

Edit: Cesia

Đến chạng vạng, thuyền lâu mới tiến vào khu vực sông Hoài Dương, không ngừng nghỉ tiếp tục giọng thuyền lên đường, Diệp Y ăn xong cơm chiều thì ôm bản gia phả của Cổ gia nhìn thoáng qua, bên trong ghi chép lại gia tộc họ hàng thân thuộc của cả Cổ gia, gác qua một bên khoan nhìn tới những nhánh xa không thể xa hơn được, chỉ nhìn đến dòng họ trực hệ của Cổ Hạo Nhiên, khác Cổ gia khoan nói, Cổ Hạo Nhiên còn có năm ca ca, ba muội muội, thêm tẩu tẩu, di nương đếm cũng đủ làm người ta choáng váng hết cả đầu, còn chưa kể phải ghi nhớ tên họ của từng người, chưa nói đến họ hàng thân thích của từng nhánh bên cạnh mỗi người đó, cũng khó trách lúc ăn cơm chiều Cổ Hạo Nhiên lại muốn Minh Thanh lấy gia phả của bản gia đưa cho nàng tự xem, nhiều người như thế nói thế nào cũng nói không hết.

Gió lạnh khởi vũ, đêm dài nhân tĩnh, đột nhiên thuyền đến một trận rít gào, tiếp theo thân thuyền bị chấn động, trong nháy mắt chợt nghe thấy tiếng hô lớn,

xuống nước, tiếng khẩu lệnh vang lên ở thủy diện, Diệp Y nằm trên giường nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, nhẹ nhàng trở mình không thêm để ý tới.

“Hừ, cứ nhiên dảm động đến ta, Phong, Liễu, Linh, Hành, tự mình đảm nhiệm mỗi phương, Minh Thanh, đi bảo vệ nữ nhân kia, những người khác tự mình giữ vững vị trí.” Đã muốn lên đầu thuyền Cổ Hạo Nhiên tay cầm trường kiếm, một thân nguyệt nha bạch trường sam tung bay trong gió đêm, càng tôn thêm cả người phong tư trác tuyệt, uy phong凛凛.

Sát khí xao động trong bóng đêm tĩnh lặng, không có người nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau, không có ánh lửa chiếu rọi, chỉ có một vòng minh nguyệt sáng rọi treo giữa bầu trời đang phóng thích ánh sáng.

Thuyền bao vây xung quanh càng lúc càng nhiều, Diệp Y nghe thấy tiếng giao chiến càng lúc càng kịch liệt, tiếng người rơi xuống nước không ngừng gia tăng, tiếng tru đau đớn của nhóm thủy phi bị thương, càng khơi dậy bản năng hung tàn bên trong những con người này.

Ô ô, một tiếng còi mang theo đêm xấu đột nhiên vang lên, Diệp Y không nghe ra có gì không ổn, ngoài cửa Minh Thanh lo lắng thấp giọng kêu lên, “Thiếu phu nhân mau ra đây Minh Thanh bảo hộ người, mấy tên thổ phi không biết tốt xấu này cứ nhiên dảm ra lệnh huyết tẩy thuyền, người chò ở bên trong không an toàn, mau ra đây, chúng ta tụ tập lại cùng một chỗ với thiếu gia.”

Diệp Y nhú mày mở cửa phòng đi ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy toàn bộ thủy diện nơi nơi đều là thuyền, không ngừng có dây thừng bay tới móc vào thân thuyền, Diệp Y cũng không nói lời nào đi theo phía sau Minh Thanh, mắt lạnh nhìn chung quanh phát sinh hết thảy.

Cổ Hạo Nhiên một thân bạch y dưới bầu trời đêm càng nổi bật, nhóm thủy phi nhìn thấy trên thuyền đều lấy hấn làm chủ, sai đâu đánh đó, đều liều mạng sử dụng binh khí hướng bên hấn đánh tới, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Diệp Y dưới sự bảo vệ của Minh Thanh đi tới, liền vừa đánh vừa đến gần nàng, “Lại đây, đi theo phía sau ta.” Diệp Y cũng là không sao cả từng bước chậm rãi đi theo phía sau Cổ Hạo Nhiên.

“Thiếu gia, những kẻ này không giống với đám thủy phi bình thường, thủ đoạn cùng năng lực sợ là chỉ có mấy băng đại thủy trại mới làm được.” Sau khi đạo tặc phát ra huyết tẩy hiệu lệnh, đám hộ vệ Phong cùng hạ nhân trên thuyền đều tụ tập ở đầu thuyền, Cổ Hạo Nhiên vốn chỉ muốn cho bọn chúng chút giáo huấn không muốn giết người cũng đã trực tiếp hạ lệnh giết không nương tay.

Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng hừ một tiếng nói, “Hôm nay nếu để cho ta rời khỏi, Hoài Dương thất bại, ta muốn cho các ngươi chết như thế nào cũng không biết.”

Diệp Y mắt lạnh nhìn hết thảy, đám người Cổ Hạo Nhiên đều là tinh anh, một kẻ so với một kẻ lợi hại, nhưng thủy phi thắng ở số đông, một người tiếp một người xông tới, cho dù là Đông Phương Bất Bại khả năng cũng chống cự không nổi, mắt thấy Phong, Liễu hộ vệ đều hướng Cổ Hạo Nhiên vây lại, tuy rằng ốc còn chưa mang nổi mình ốc, nhưng cũng tận lực bảo hộ Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cùng bản thân nàng trong lúc nhất thời cũng không có nhiều lắm nguy hiểm.

Ngoảnh đầu quét mắt ra xung quanh, toàn bộ thủy diện đang đậu không dưới hai mươi chiếc thuyền, mỗi chiếc thuyền đều là thuyền đánh cá nhỏ, tùy thời có thể bỏ thuyền, tất cả đang bao vây xung quanh giam cầm thuyền lâu ở bên trong, chiếu theo tình thế hiện tại nếu không đem thủy phi giết sạch e rằng không thoát ra được.

“Cổ Hạo Nhiên, khai thuyền lao ra đi.”

Đưa lưng về phía Diệp Y Cổ Hạo Nhiên đầu tiên không phản ứng, một lát sau mới lĩnh ngộ Diệp Y đang nói với hấn, đáy lòng tuy rằng hơi kinh ngạc không ngờ là Diệp Y cứ nhiên sẽ mở miệng nói điểm này, nhưng cũng phân thần nói, “Khai không được, dây thừng móc vào thân thuyền có trọng vật, kéo thuyền xuống không thể di động.”

Diệp Y không khỏi cau mày, bản thân quả nhiên trừ bỏ giết người thứ khác đều không biết, mấy thứ loạn thất bát tao gì đó, trước kia căn bản không thuộc phạm vi lo lắng của chính mình, trực tiếp quăng một cái hỏa tiễn oanh một cái vậy là hoàn công, quả tiên tiến đối mặt với quả lạc hậu, quả thật làm cho người ta có loại bất đắc dĩ không biết thế nào xuống tay.

Vút, một vật thể bay bất minh xẹt qua bên má của Diệp Y, mùi máu tươi theo huyết châu nhỏ giọt, Diệp Y nhìn đám người đang vây quanh Cổ Hạo Nhiên, tuy rằng sắc trời tối đen, nhưng trên người của bọn họ đều truyền đến mùi máu tươi, rất đậm đặc, hiển nhiên là không có cái gọi là hoàn hảo không tổn hao, kim cương bất hoại thân.

Phốc, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên lùi về sau một bước lại lập tức tiến về phía trước, tuy là trong nháy mắt cũng làm cho Diệp Y nhìn thấy rõ Cổ Hạo Nhiên đã trúng một đao. Diệp Y hơi nhíu mày, nhìn mũi kiếm của Cổ Hạo Nhiên vừa chuyển gạt ra một gã đang bỏ về phía nàng, xoay người không kịp né tránh một đao bổ vào chính hấn, cánh tay lại trúng một đao.

Diệp Y có điểm kỳ quái nói, “Làm gì lại chấn cho ta? Cứ bảo vệ tốt chính ngươi.” Đối địch không phải việc ưu tiên hàng đầu chính là giải quyết địch nhân của mình sao? Sinh mệnh của đồng bạn quan trọng như vậy làm gì, chỉ cần bản thân không chết là được.

Cổ Hạo Nhiên căm tức nói, “Ngươi là nữ nhân của ta, ta không bảo hộ ngươi ai bảo hộ ngươi?”

Bảo hộ? Diệp Y chậm rãi nhấm nuốt hai chữ này, chính nàng đủ mạnh cần đến người khác bảo hộ sao? Hơn nữa chính nàng chưa bao giờ tin tưởng người khác, càng không tin tưởng cái gì gọi là bảo hộ, trên thế giới này kẻ có thể tin tưởng chỉ có bản thân, tin tưởng kẻ khác? Vậy có lẽ chết như thế nào cũng không biết.

“Ta không biết là ta cần đến người bảo hộ.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy giọng nói không có chút độ ấm của Diệp Y, lửa giận bắn ra bốn phía quất, “Khó chịu cái gì? Nợ nần giữa chúng ta sau này tính, người là nữ nhân của ta là thể tử của ta, ta Cổ Hạo Nhiên tuy là chán ghét người, cũng sẽ không ném người lại phía sau mặc kệ, người bớt nhiều lời cho ta, đi theo núp ở phía sau ta, có nghe thấy không?”

Diệp Y nhìn không hiểu ra sao tự nhiên lại phát hỏa Cổ Hạo Nhiên, lời ngay nói thật thuyết, “Ta không khó chịu, chỉ là nhìn người công phu không được.”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời tức đến khí huyết đều bốc lên, phần nộ nói, “Ta nếu công phu hảo ta mang theo hậu vệ xuất môn làm quái gì? Ta nếu môn nào cũng hảo cũng đứng đầu, ta đây sẽ không là người, con mẹ nó ta Cổ Hạo Nhiên chính là thần, là thần không chuyện gì không làm được. Tốt, người nói ta công phu không được bảo hộ không được người, tốt lắm, người tới bảo hộ ta, ta chờ xem nhìn người như thế nào bảo hộ ta.” Ngừ khi mặc dù tức giận ngút trời, thân mình che ở trước người Diệp y vẫn không chút nào di chuyển, trong tay cũng không lùi bước, kỳ thực võ công của Cổ Hạo Nhiên cũng coi như nhất đẳng, chỉ có điều trong mắt Diệp Y lấy giết người làm mục đích, không đủ gọn gàng, dứt khoát.

Diệp Y nhìn thoáng qua đám người bị thương cùng thủy phi xung quanh, những kẻ này trong mắt đều lộ ra giết sạch, nhìn vào nàng trong mắt lại tán ra một loại điên cuồng khác thường, loại ánh mắt này Diệp Y đã gặp không ít, nếu muốn bình ổn những ánh mắt này chỉ có thể lấy bạo chế bạo, nhân quang lạnh lùng đảo qua, ngời xỏ xuống nhặt lấy một thanh đao, ước lượng sức nặng, đột nhiên ánh đao chợt lóe liền đâm tới kẻ đang tập kích trước người Cổ Hạo Nhiên, một đao theo một chỗ không thể tưởng tượng được đâm ra, chỉ chớp mắt một cái một sinh mệnh đã chấm dứt trong tay của Diệp Y.

Đồng thời trong lúc đó Cổ Hạo Nhiên gặp thủy phi thật sự quá mức hung tàn, tường bước bức hấn tới tuyệt lộ, trên mặt hiện lên một tia uất giận, cổ tay vừa chuyển khí thế đột nhiên thay đổi vừa định biến chiêu, lại nhanh mắt nhìn thấy Diệp Y ra tay, Cổ Hạo Nhiên nhất thời trong tay động một chút biến trở về bộ dáng lúc ban đầu, khí thế vừa hiện ra cũng nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hắc ám vương giả

Edit: Cesia

Từng bước theo bên cạnh Cổ Hạo Nhiên phá vây đi ra, Diệp Y ra tay rất nhanh, chỉ thấy một mảnh huyết hoa ở bên người nàng nổ rộ, những kẻ ở bên cạnh nàng còn chưa kịp chú ý binh khí từ chỗ nào đến cũng đã há mồm ngã xuống đất, Cổ Hạo Nhiên ngăn ra theo sát phía sau Diệp Y, còn chưa đi được hai bước Diệp Y đột nhiên xoay ngược lại bỏ ra một đao, Cổ Hạo Nhiên kinh hãi cường chế dừng lại cước bộ, lăn một vòng tránh được một đao ác liệt của Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp rống lên, chợt nghe thấy thanh âm không chứa một tia độ ấm của Diệp Y truyền đến, “Không cần đi theo ta.” Cổ Hạo Nhiên ngăn người còn chưa kịp hỏi thân Diệp Y đã quay người đi mất, không có kịch liệt đánh nhau chết sống, cũng không có đầy trời phiêu vũ huyết hoa, chỉ có gió tay chém xuống, chỉ có lưỡi đao tử thần thu gặt sinh mệnh, hết thảy đều tĩnh lặng không một tiếng động.

Cổ Hạo Nhiên vẫn chưa đứng lên, Minh Thanh cùng với Hành cũng đã lui trở về bên người bảo hộ hắn, Cổ Hạo Nhiên cau mày nhìn theo bóng dáng của Diệp Y, trong đầu tái diễn lại ánh mắt khi Diệp Y thoáng ngoái đầu nhìn lại lúc này, không có nhân tính, không có độ ấm, chỉ có sát khí, dày đặc sát khí, không còn nữa vẻ lạnh lùng đơn thuần của ngày xưa, sâu thẳm trong đôi mắt là đầy trời hỏa diễm, thị huyết thiếu đốt linh hồn, lại trống rỗng không có sinh mệnh.

Cổ Hạo Nhiên trong lúc vô tình nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt như thế không phải một nữ tử nên có, không phải một linh hồn chỉ mới mười tám tuổi nên có, phía sau sự trống rỗng, lạnh lùng vô tình đó là một quá khứ như thế nào mới có thể tạo thành một linh hồn tối tăm hủy diệt như hôm nay? Không có thương tổn đến mức tận cùng, làm sao biết được quang cảnh cực hạn phía sau.

Diệp Y luôn lách trong đám người, trên người phóng thích ra dày đặc sát khí nổ rộ dưới bầu trời đêm, cả người tràn ngập mùi máu tươi kinh hoàng càng làm cho người ta sợ hãi hơn cả thanh đao trong tay nàng, cổ hơi thờ cực độ âm hàn bao phủ ở trên người nàng giống như vô số những con rắn vô không bắt nạt (*) chui vào trong xương cốt của đối phương, làm cho những kẻ đối mặt nàng còn chưa kịp động thủ đã mất đi linh hồn.

(*) Vô Không bắt nạt: Chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu)

Đám thị vệ Phong, Liễu toàn bộ đều đã ngừng lại vây quanh bên người Cổ Hạo Nhiên, lúc này đang đứng ngây ra như phỗng nhìn theo bóng dáng của Diệp Y ở tiền phương, thủy phi xung quanh cũng bị khí thế của Diệp Y chấn trụ, không ngừng lui về phía sau, bất giác quên mất sự hung tàn vừa rồi của chính mình, thậm chí muốn chạy trốn, chạy trốn.

Ô ô, trên mặt sông tràn ngập mùi máu tươi đột nhiên vang lên tiếng kèn, tiếng kèn xa xa truyền đến, càng lúc càng gần, giống như đang ra sức gia tăng tốc độ đuổi tới, đám thủy phi vừa nghe thấy tiếng kèn, cả đám không chút nghĩ ngợi hận không thể sinh ra thêm hai cái đuôi vọt tới mạn thuyền nhảy ùm xuống nước, dùng hết khí lực toàn thân cách chiếc thuyền càng xa càng tốt.

Hết thấy giống như một giấc mộng, đến mau mà tan cũng mau, Diệp Y đứng ở đầu thuyền có chút thở hổn hển, sát khí vẫn dày đặc vờn quanh thân, tựa như một kẻ mới từ địa ngục trở về, âm trầm, lãnh khốc, kháng cự người khác cách xa ngàn dặm.

Cổ Hạo Nhiên nhìn bóng dáng của Diệp Y, cao ngạo như thế, tuyệt nhiên như thế, tiêu điều như thế, đột nhiên đứng dậy chậm rãi đi tới gần nàng, còn chưa tiếp cận Diệp Y, Diệp Y cánh tay vừa động, xoay người bỏ một đao về phía Cổ Hạo Nhiên, “Thiếu gia” Linh hét lên sợ hãi liền phi tới Cổ Hạo Nhiên, Phong, Liễu, Hành trong lúc nhất thời cũng đồng loạt xông tới.

Cổ Hạo Nhiên không nhúc nhích, Diệp Y đao đặt ngay trên cổ của Cổ Hạo Nhiên đã muốn in lại vết máu, lại miễn cưỡng dừng lại.

“Ta nhớ rõ đã bảo ngươi không cần đứng ở phía sau ta.” Đôi mắt đỏ ngầu của Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng càng lạnh hơn so với ngày thường.

Cổ Hạo Nhiên không nói gì, chỉ chặt chẽ khóa trụ hai mắt của Diệp Y, đám người Phong thấy Diệp Y cũng không động thủ, nhất thời đều đứng ở phía sau của Cổ Hạo Nhiên không dám tiến lên. Cổ Hạo Nhiên bàn tay không biết khi nào thì nâng lên chậm rãi bắt lấy lưỡi đao đang đặt ở gáy mình, nhìn Diệp Y gần từng tiếng, “Ngươi không có giết sai, bọn chúng đều đáng chết, những kẻ này trên tay không biết đã đoạt đi bao nhiêu sinh mệnh của kẻ khác.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Bọn họ có đáng chết hay không ta không biết, ta chỉ biết là nếu muốn mạng của ta vậy phải coi bản lĩnh của bọn chúng.”

Cổ Hạo Nhiên thần sắc không thay đổi, nhẹ nhàng bắn ra thân đao nói, “Tốt lắm, thu hồi sát khí của ngươi lại, ta không thích có kẻ so với ta còn cường hơn tồn tại, lại là một nữ nhân, càng quá đáng hơn kẻ đó lại là thê tử của ta, thu hồi, hiện tại đã không có kẻ địch.”

Diệp Y không có nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt đôi khi có thể gạt người, mà trên người Cổ Hạo Nhiên không có phát ra sát khí, khí tức trên người hẳn có thể làm cho người ta buông xuống giết chóc tâm, Diệp Y trầm mặc, không khí tĩnh lặng dưới bầu trời đêm càng khản trương hơn so với vừa rồi, đám hộ vệ Phong trái tim đều nhấc lên tới cổ họng, sợ Cổ Hạo Nhiên không biết thức thời, chẳng phân biệt hoàn cảnh phát biểu ra gì đó chọc tới Diệp Y khiến hẳn một đao mất mạng.

Cổ Hạo Nhiên lại thần thái thoải mái nhìn Diệp Y, không có e ngại cũng không có khinh bỉ, vẫn giống như đang nhìn một người bình thường, một nữ nhân bình thường, mà không phải là một ma vương hai tay vừa mới tắm đầy huyết tinh, nửa ngày Diệp Y mới chậm rãi buông đao xuống, sát khí quanh thân cũng dần dần thu hồi.

Cổ Hạo Nhiên cầm lấy đao trong tay Diệp Y, thuận tay ném xuống sông, vẫn đứng trước mặt Diệp Y không hề nhúc nhích, Diệp Y giương mắt nhìn cao hơn mình nửa cái đầu Cổ Hạo Nhiên, gặp Cổ Hạo Nhiên một bộ suy nghĩ sâu xa nhìn chính mình, nhất thời lạnh lùng nói, “Ta không có hứng thú để người ta nghiên cứu.” Dứt lời vừa định đẩy ra Cổ Hạo Nhiên rời đi.

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày che ở phía trước ngăn lại đường đi của Diệp Y, Diệp Y thần sắc trong mắt lạnh lùng nói, “Muốn tìm cái chết.”

Cổ Hạo Nhiên hai tay khoanh trước ngực trừng mắt nhìn Diệp Y nói, “Ngươi nói ngươi không có võ công, vậy vừa rồi là cái gì? Ngươi cứ nhiên dám xem thường ta.”

Diệp Y hai tròng mắt rét lạnh túm lấy áo Cổ Hạo Nhiên, kéo đầu hẳn xuống ngang bằng với đầu của mình, lãnh khốc nói, “Ta chỉ biết cách giết người, ngươi muốn theo ta thì cao thấp hay không.”

Cổ Hạo Nhiên chống lại ánh mắt không có độ ấm của Diệp Y chậm rãi nói, “Về sau ngươi chỉ cần làm thê tử của ta, hảo hảo làm thiếu phu nhân của ngươi, trong cuộc sống của ngươi cũng chỉ có ta, những thứ này về sau đoạn tuyệt với ngươi, không cần ngươi thi triển, ta chán ghét nữ nhân của ta so với ta mạnh hơn. Về phân tử thì, khác phương diện ta đều phụng bồi đến cùng.”

Diệp Y nhìn quen những ánh mắt e ngại, chán ghét, ghê tởm hướng về phía mình, đặc biệt mỗi khi chấp hành nhiệm vụ xong, khí tức toàn thân phát ra cho dù người trong tổ chức cũng đều thường thường né tránh, mà tiểu tử trước mắt này cứ nhiên còn dám khiêu khích, nhưng chết tiết lại làm cho tâm của mình bình tĩnh trở lại.

Diệp Y ngừng một chút mới chậm rãi nói, “Nhìn bộ dạng này của ta ngươi không sợ? Ngươi không sợ ta giết ngươi? Ta giết ngươi không cần lý do.”

Cổ Hạo Nhiên hơi nhíu mày nhìn khuôn mặt hai người đang gần trong gang tấc, đầu liền chồm tới hôn lên môi của Diệp Y, Diệp Y không khỏi ngăn người, đáp lại câu hỏi của bản thân có trăm ngàn loại phương thức, nhưng hẳn lại dùng loại phương thức hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của chính mình, lập tức túm lấy cổ áo của Cổ Hạo Nhiên nhấc lên, hướng phía sông ném xuống.

Cổ Hạo Nhiên lần này đã sớm học ngoan, xoay người, nhanh chóng duỗi tay ra bắt lấy mạn thuyền, lộn một vòng tuyệt đẹp giữa không trung rồi dừng lại ở mạn thuyền nhìn thấy Diệp Y không thèm quan tâm đến chết sống của hẳn lập tức rời đi, nhất thời hướng tới bóng lưng của Diệp Y cao giọng rống, “Bất kể ngươi bộ dáng gì ngươi cũng là nữ nhân của ta, cứ nhiên dám lặn nữa ném ta xuống nước, La Diệp Y ngươi đừng quá mức kiêu ngạo, ta cuối cùng cũng có biện pháp thu phục ngươi.” Cước bộ của Diệp Y ngừng cũng không thêm ngừng, chậm rãi biến mất.

Đợi cho Diệp Y rời đi, Liễu cùng Minh Thanh mới chạy tới, mỗi người một bên kéo Cổ Hạo Nhiên đang đứng trên mạn thuyền xuống, Minh Thanh thanh âm run run nói, “Thiếu gia, người không có việc gì là tốt rồi, lúc này hừ chết Minh Thanh, Minh Thanh thật sợ thiếu phu nhân thiếu một chút... thiếu một chút...”

Cổ Hạo Nhiên vỗ vỗ vào lưng Minh Thanh nói, “Thiếu phu nhân của ngươi ra tay có chừng mực, nàng sẽ không giết ta.” Nói thì dễ nghe, vừa rồi ngay

tại chỗ kia lần một vòng, nếu không phải hấn phản ứng mau lẹ công phu tốt, không chết hơn phân nửa cũng muốn thiếu cánh tay cụt cái chân, cái tên kia động thủ quả thật không thêm nhận người, điểm ấy Cô Hạo Nhiên trong lòng biết rõ, cho nên ngoài mặt tuy là an ủi mấy người kia, bên trong lại tức đến không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Di chứng

Edit: Cesia

Liễu không cho là đúng chậm rãi đến gần nói, “Vậy cũng không nhất định, tôi xem thiếu phu nhân vừa rồi hoàn toàn thay đổi thành một người khác, cái loại tàn nhẫn giết người không chớp mắt mang đến cho người ta cảm giác sợ hãi nói không nên lời.”

Minh Thanh cũng liên tục gật đầu nói, “Đúng đó, vừa rồi thiếu phu nhân dọa tôi cả hàm răng đều run cầm cập, tôi chưa từng gặp qua một người có thể âm hàn đến thế.”

Cô Hạo Nhiên hơi hơi nhíu mày nói, “Một đao cũng là sát, ngàn đao cũng là sát, nàng xuống tay tuy không lưu tình chút nào, nhưng cũng thật thống khoái, so với ta chém tới mấy kiếm mới hạ được một kẻ, ta cảm thấy nàng mới là nhân từ, nếu giết người không tàn nhẫn, chẳng lẽ còn muốn làm bộ như tiểu bạch thỏ, như vậy các người sẽ không sợ hãi? Giết người cũng không phải chuyện gì tốt, làm gì còn phải làm ra vẻ đạo mạo.”

Phong lắc đầu nói, “Thiếu gia, người một chút cũng không e ngại sao? Thủ đoạn của thiếu phu nhân không phải là thứ làm cho người ta kinh hãi, mà chính là sát khí dày đặc quanh thân của thiếu phu nhân, nếu không phải đập lên cả núi thì thể sống sót, tôi nghĩ không ra một người làm sao có thể có sát khí mãnh liệt đến thế, thần vận của nàng mới là thứ làm cho người ta khiếp sợ.”

Cô Hạo Nhiên nhíu mày, “Có nghiêm trọng tới vậy sao, ta như thế nào không biết?”

Linh cắn chặt răng nói, “Thiếu gia, về sau vẫn là cẩn thận một chút đối với thiếu phu nhân, nhìn hành động khiêu khích lúc này của người, tôi đều bị dọa đến toát cả mồ hôi, thiếu phu nhân chỉ cần không hài lòng một chút, nói không chừng người liền mất mạng.”

Cô Hạo Nhiên nhìn về hướng Diệp Y rồi đi, thong thả nói, “Nàng mặc dù vô tình, cũng không vô tâm.”

Đứng bên cạnh Hành đột nhiên mở miệng, “Thiếu gia, người đang vì thiếu phu nhân biện giải.”

Cô Hạo Nhiên đạm thanh nói, “Là thế nào thì chính là thế đó, ta tuy rằng không thích nàng ta, thậm chí có điểm chán ghét, nhưng cũng sẽ không bởi vì vậy mà bỏ qua chỗ sai của các người.”

Hành nhíu mày nói, “Thiếu gia, sợ là không phải chán ghét thiếu phu nhân đi.”

Cô Hạo Nhiên nửa cười nửa không nói, “Người cảm thấy vậy sao?”

“Vậy vừa rồi người vì sao lại làm thế? Đừng nói với tôi người chỉ muốn khiêu khích thiếu phu nhân, dưới loại tình huống nguy hiểm này hành động của người không khỏi quá ngu xuẩn.” Hành mặt không đổi sắc truy vấn.

Cô Hạo Nhiên nhíu mày cười nói, “Hành, người cho là thiếu gia nhà người vô dụng như vậy sao? Không có khoan kim cương không ai dại gì đi gom đồ sứ sống, ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc.”

Phong ngưng thần trong giây lát cũng chậm rãi lên tiếng, “Thiếu gia, năng lực của người chúng tôi biết rõ, chúng tôi nếu lo lắng cũng sẽ không để cho người tiến lên, nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận, hơn nữa nếu vừa rồi tôi không có nghe lầm, người hứa hẹn sẽ cho thiếu phu nhân một cuộc sống an ổn, để nàng vĩnh viễn đoạn tuyệt với những thứ đó, thiếu gia, có phải người muốn thiếu phu nhân quên đi hết thấy quá khứ, mang đến cho nàng một cuộc sống mới? Tôi nhớ rõ hứa hẹn của người cho tới bây giờ đều luôn giữ lời.”

Cô Hạo Nhiên tức giận hừ một tiếng, “Ta chỉ nói nàng là một nữ nhân, nên giúp chồng dạy con, đánh đánh giết giết còn ra thể thống gì, nếu là thê tử của Cô Hạo Nhiên ta, ta làm sao có thể cho phép nàng quăng mắt mặt mũi của ta, hừ, nợ nần giữa ta và nàng vẫn còn chưa tính xong.”

Hành hừ lạnh một tiếng, “Nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Minh Thanh cũng chớp mắt cẩn thận nói, “Thiếu gia cho tới bây giờ luôn coi trọng sinh mạng, tuy dám liều lĩnh xông xáo, nhưng quyết không đặt mình vào hiểm cảnh, vừa rồi không nghĩ ngờ gì là tự đem đầu mình dâng lên, lời nói của thiếu không khỏi hơi có chút thiếu thuyết phục.”

Cô Hạo Nhiên nhất thời thẹn quá hóa giận nổi cơn thịnh nộ hét lớn, “Đi làm việc, thu dọn sạch sẽ hết mọi thứ cho ta, một kẻ cũng đừng tưởng nhàn rồi.”

Đám năm người Phong không khỏi nhất tề cùng lắc đầu, cũng lười nói với hắn, xoay người vừa định đi thu thập tàn cuộc, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên lên tiếng, “Chuyện hôm nay trở về không được đề cập với bất luận kẻ nào, bao gồm cha và nương ta cũng không được, nhớ kỹ không?”

Đám người Phong cười cười nói, “Thiếu gia, chúng tôi là hộ vệ của người, không phải của những người khác.” Dứt lời, mấy người liền xoay người ly khai.

Cổ Hạo Nhiên nhìn theo bóng dáng mấy người rời đi, lại ngẩng đầu nhìn về hướng Diệp Y, vừa rồi người nọ một thân cô độc đứng ở mạn thuyền, một thân sát khí làm người ta khiếp hãi, nhưng lại càng làm cho lòng người cảm thấy đau, càng làm cho người ta ngay thời điểm đó muốn tiếp cận nàng, phá vỡ lệ khí dày đặc bao phủ quanh nàng, đem nàng mang đến nhân gian mà không phải bỏ mặc nàng ở tại địa ngục.

Cổ Hạo Nhiên xoa xoa cả người đau nhức, đột nhiên phì cười, bản thân khi nào thì có loại ý tưởng này? Là đồng tình sao? Nữ nhân kia cường thành như thế, còn cần tới bản thân đi đồng tình? Nếu nàng biết được ý tưởng của hắn, chỉ sợ là lại bị ném xuống nước lần nữa, thật sự là đầu phát sốt, tốt hơn vẫn là suy nghĩ cách nào để đồng phục nàng mẻo hoang này, không, là đã sư tử, nhũ nhũ mảy định đi băng bó vết thương, đứng ở đuôi thuyền Liễu đột nhiên lên tiếng, “Thiếu gia, người mau tới xem”

Cổ Hạo Nhiên nghe tiếng cùng đám Phong đều đi qua, chỉ thấy trên mặt sông đã được dọn sạch nổi lên một con thuyền nhỏ, trên thuyền đặt một chiếc đèn lồng, đèn lồng dề xuống một mảnh giấy, xung quanh chất rất nhiều kim ngân châu báu cùng một đầu người, Linh cẩn thận móc lấy tín ký trên thuyền nhỏ, xem không có gì khác thường mới đưa cho Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua, cười lạnh một tiếng liền thuận tay đưa tín ký cho Minh Thanh, xoay người đi xuống khoang thuyền, đám người Minh Thanh vừa đọc, mới biết đây là lễ vật tạ tội, không biết là trại nào, nhị đương gia mới vừa được đề bạt bởi vì nóng lòng lập công không chịu hỏi thăm rõ ràng đã chạy đến động thủ, chờ đợi trại chủ biết rõ đối tượng là ai, song phương đã bắt giao chiến, sau khi chiêu hồi đội ngũ trở về mới đưa lên một thuyền vàng bạc cùng thủ cấp của nhị đương gia, mặt cũng không dám gặp chỉ lưu lại tín ký, trong thư luôn mãi xin lỗi nói là lỗi năng.

Phong nhìn thoáng qua mới lạnh giọng nói, “Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, sự việc hôm nay tuy rằng lỗi mẫn cũng may chúng ta cũng không có thương vong, phần lễ tạ lỗi này ta thay thiếu gia nhà ta nhận, về sau phóng tay một chút.”

Vừa nói xong ngay lập tức liền có nhân tiếp lời, “Đa tạ Cổ thiếu gia tha thứ, về sau Cổ thiếu gia có qua sông, chúng ta tự nhiên lui tới hộ tống.” Nói xong chỉ nghe thấy tiếng nước động rất nhỏ, đoán là người đưa lễ vật nghe thấy Phong hỏi đáp liền trở về báo tin.

Trong phòng Diệp Y bỏ đi một thân quần áo nhiễm máu đỏ thẫm, chà xát hai bàn tay bị huyết nhuộm đỏ, hôm nay dùng kiếm đao thật sự không quen tay, vốn có thể hoàn toàn không bị thương, rốt cuộc trên người vẫn bị trúng hai nhát, nhìn vết thương ở cánh tay và bên hông, Diệp Y không khỏi nhớ tới cái tên Cổ Hạo Nhiên không hề e ngại nàng kia.

Nhớ tới cái tên kia khiêu khích, Diệp Y thật sự cảm thấy có điểm không biết tốt xấu, nếu đổi lại trước kia, có người dám như vậy khiêu khích mình, e là đã sớm đi Diêm Vương điện báo tin, khó được lần này cư nhiên lại buông tha cho hắn, nhớ tới sau khi tên kia nhìn thấy mình giết nhiều người như thế, trên mặt không phải sợ sệt mà là phần nộ chỉ trích chính mình, võ công tốt như vậy cũng không cùng hắn đánh, làm cho người ta có cảm giác như một khối đậu hủ đang cùng với một thanh lợi kiếm gào rống, ngay cả ý muốn giết người cũng khơi dậy không nổi.

Diệp Y dè lại miệng vết thương nơi cánh tay, chính nàng cũng không chủ định che lấp quá khứ, cuộc sống bởi vì có quá khứ mới có hiện tại, không thể xóa nhòa cũng không thể lãng quên, cường tự thành cường nhược tự thành nhược, nên như thế vượt qua thì cứ như thế ấy, giấu giếm che giấu không dám hoặc không nghĩ chính là hành vi của kẻ yếu, đó không phải tác phong của Diệp Y nàng. Bất quá nếu có thể đem cái tên đáng ghét kia dọa thối lui cũng không phải chuyện xấu, muốn hắn biết rõ hắn cưới thể tử cũng không phải kẻ tốt, muốn hắn biết đây mới chính là bản tính của nàng, mới là cuộc sống trước kia của nàng, bản thân vốn không phải kẻ giả dối, là cái gì chính là cái gì, nói nàng là nữ nhân của hắn, vậy ngay từ ban đầu phải để cho hắn thấy rõ ràng bản thân nàng rốt cuộc là cái dạng gì.

Tiếng gọi rửa soạn soạn liên tục không dứt suốt một đêm, sáng hôm sau Diệp Y vừa bước chân ra khỏi cửa, nhìn thấy trước cửa Liễu đang tu sửa lan can, vừa thấy Diệp Y đi ra hơi ngần người một lúc mới vội nói, “Chào buổi sáng thiếu phu nhân.” Diệp Y nâng mắt liếc Liễu một cái liền xoay người chậm rãi tránh ra, Liễu cũng không nghĩ Diệp Y sẽ nói gì để đáp lời, lập tức cúi đầu tiếp tục công việc trong tay, giống như sự tình trải qua tối hôm qua cũng chỉ là một trò chơi nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cứ chờ xem

Edit: Cesia

Diệp Y nhìn thoáng qua Minh Thanh nói, “Lại đây.” Minh Thanh hoàn hồn đáp lại một tiếng liền vội vã đi tới.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy nhất thời bất mãn nói, “Minh Thanh, ngươi đang làm gì, không có nghe thấy bốn thiếu gia gọi ngươi? Ngươi có phải không biết ở chỗ này ai mới là lão đại không? Lại đây, ta còn đang chờ thức ăn ngươi bụng tới.”

Minh Thanh nhất thời sững lại, nhìn thoáng qua vẻ mặt không có biểu tình gì của Diệp Y, lại nhìn vẻ mặt đang tức giận của Cổ Hạo Nhiên, cùng đang đứng bên cạnh xem diễn Phong, lập tức đối với Cổ Hạo Nhiên gượng gạo cười một cái, sau đó xẹt đến bên Diệp Y và mặt nịnh nọt nói, “Thiếu phu nhân có gì phân phó, Minh Thanh nhất định kiệt lực làm tốt. A, thiếu phu nhân, mấy thứ trái cây này vừa mới rửa xong, ăn vào rất tốt cho da, thiếu phu nhân trước ném thử.”

Phốc, một tiếng cười cực khê truyền đến từ bên cạnh của Cổ Hạo Nhiên, Phong còn không chờ cho Cổ Hạo Nhiên kịp nổi câu đã nhảy dựng lên nói, “Thiếu gia, tôi còn có việc cần phải đi trước xử lý.” Lập tức nhanh chân bỏ chạy, khi đi ngang qua Diệp Y còn không quên dừng lại, cung kính chào một tiếng, “Chào buổi sáng thiếu phu nhân.”

Bên cạnh Cổ Hạo Nhiên mặt đã muốn xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mau chân mau tay đào tẩu Phong, lại trừng mắt về phía bán chủ cầu vịnh Minh Thanh, Minh Thanh về mặt trấn định nhìn Diệp Y, tay lại để ở phía sau cổ gắng hành lễ với Cổ Hạo Nhiên, hai vị chủ nhân muốn chính mình chọn, nhìn thế nào cũng thấy đứng về phía Diệp Y là đúng, thủ đoạn kia quả thật rung động a, về phần thiếu gia nhà mình trước cứ gác sang một bên cũng không chết người được.

Cổ Hạo Nhiên không thấy động tác của Minh Thanh thì thôi, vừa thấy khí giận lại bốc lên, lộn một vòng đứng lên liền phóng về phía Diệp Y, vài bước đã vọt tới bên cạnh Diệp Y túm lấy Minh Thanh quất, “Hảo người cái Minh Thanh, cư nhiên dám ăn cây táo rào cây sung, ta.... Ồ.” Còn chưa kịp nói hết đã bị Diệp Y nhét một trái hồng nhỏ vào miệng.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ngậm miếng trái cây trong miệng tròn trĩnh mắt nhìn Diệp Y, Diệp Y nhìn hắn nói, “Ta tìm Minh Thanh có việc.” Vừa nói vừa lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, đưa cho Minh Thanh nói, “Chiếu theo bản vẽ này tìm cho ta nhất kiện vũ khí, ta cần dùng.”

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn trang giấy, mặt trên vẽ một loại vũ khí đáng vẻ tương tự như chùy thủ, Minh Thanh lên tiếng đáp ứng, tiếp nhận trang giấy vừa định chạy, cánh tay đã bị Cổ Hạo Nhiên bắt lấy, Diệp Y tiếp lấy nắm trái cây trong tay của Minh Thanh, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Buông hắn ra.”

Cổ Hạo Nhiên nuốt xuống quả hồng trong miệng tức giận nói, “Dựa vào cái gì, ta giáo huấn gã sai vặt của ta, ngươi cũng quản.”

Diệp Y bóc lấy một miếng trái cây không biết tên là gì nói, “Người không phải muốn ta cùng ngươi ăn.” Vừa nói vừa nâng tay lên đưa tới bên môi Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên giật mình, Minh Thanh cảm giác được cánh tay buông lỏng, lập tức lách người thoát ra chớp một cái chạy mất dạng, Cổ Hạo Nhiên quắc mắt trừng Diệp Y vài lần, mới về mặt dề phòng há mồm ra ăn, Diệp Y cũng không lý hắn, liền giống như ngày đó đút cho Cổ Hạo Nhiên ăn cá sống, một miếng cho Cổ Hạo Nhiên một miếng cho chính mình, hai người đứng bên cạnh mạn thuyền, dưới ánh bình minh chiếu rọi thiếp một vàng sáng lên hai thân ảnh tuyệt mỹ, hảo một bức họa mỹ nam mỹ nữ ân ái.

Kham kham ăn hết nửa khay trái cây Diệp Y nhân tiện nói, “Ta ăn no rồi.” Vừa nói vừa bung nắm trái cây định rời đi, Cổ Hạo Nhiên xẹt một cái che ở phía trước Diệp Y găm lên, “Ta còn chưa có ăn no.”

Diệp Y liếc Cổ Hạo Nhiên một cái nói, “Ngươi có ăn no hay không liên quan gì đến ta? Ta chỉ nói cùng ngươi ăn, không có nói còn phải phụ trách ngươi ăn no.” Dứt lời đem nắm trái cây đang cầm trong tay nhét vào tay của Cổ Hạo Nhiên, xoay người bước đi.

Cổ Hạo Nhiên trên mặt hết xanh rồi lại trắng, nửa ngày khoe miệng khê nhếch lên, nụ cười hưng phấn cùng lãnh khốc khi phát hiện đối thủ, kiềm nén cơn thịnh nộ chậm rãi nói, “La Diệp Y, chúng ta cứ chờ xem.”

Thuyền lâu ngày đêm không ngừng cấp tốc lên đường, chạng vạng ngày thứ ba rốt cuộc đuổi tới Phần Châu, Cổ Hạo Nhiên nhìn Minh Thanh, Phong, Linh, Liễu, Hành năm người đều đứng ở phía sau Diệp Y, hai má sớm đã tiêu mất ứ thanh, về mặt nhất thời trắng lộ ra hồng, hồng lộ ra xanh, cặp mắt nheo lại nhìn năm người nói, “Chọn tốt lắm, nhưng đừng đứng sai vị trí.”

Đứng ở đầu Minh Thanh vội nói, “Có cái gì cần chọn, đi theo thiếu phu nhân chẳng khác nào đi theo thiếu gia ngài không phải sao? Chúng tôi tôn trọng thiếu phu nhân, chính là xem ở thiếu gia mặt mũi a.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, mấy tên này từ nhỏ đã đi theo hắn, trong lòng nghĩ cái gì chẳng lẽ hắn còn không biết sao, sau màn kính người chạm trán với thủy phi gia, hộ vệ của hắn cả đám đều đem Diệp Y làm lão đại, ngược lại đem hắn ném sang một bên, nữ nhân chết tiệt, khắp nơi chống đối hắn, vừa nghĩ tới Cổ Hạo Nhiên càng không bày cho mọi người sắc mặt hòa nhã để xem.

“Thiếu gia, đi thôi, hôm nay người phải về phủ đại, ngày mai sáng sớm đến thuyền tiếp thiếu phu nhân, đây là quy củ, Minh Thanh, Linh, Hành, cùng rời thuyền với thiếu gia, sáng mai mang theo vài nha hoàn đến.” Phong ním cười đẩy Cổ Hạo Nhiên một phen, Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Diệp Y một cái mới xoay người đi xuống thuyền đã sớm thả neo ở bến tàu, trên bến tàu đã sớm chật ních người, ai nấy đều tươi cười đầy mặt nghênh đón hắn.

Diệp Y đứng ở đầu thuyền nhìn theo thân ảnh của Cổ Hạo Nhiên giống như chúng tinh phùng nguyệt đứng ở giữa đám người, nổi bật lên hẳn, trên mặt mang theo nụ cười tao nhã khiêm tốn, cứ chỉ đứng mực lại cao quý, mọi người đang vây quanh không ai trong mắt không lộ ra vẻ sùng bái kính ngưỡng nhìn hắn, lúc này bộ dáng của Cổ Hạo Nhiên nơi nào còn có vẻ táo bạo, cố tình sinh sự lúc trước. Diệp Y nhu mày, đây chính là cái tên mấy ngày nay cho nàng ấn tượng tùy tiện, đừng chút phát giận, kỳ quái khó hiểu đó sao?

Bên trong đám người đột nhiên phát ra một trận kinh hô, Cổ Hạo Nhiên nhìn lại, trông thấy Diệp Y một thân mình hoàng phục sức đứng ở đầu thuyền nhìn hắn, thân sắc lạnh lùng kết hợp với tuyệt sắc dung nhan, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại.

“Trời, đó là thê tử của Cổ tiểu công tử, đẹp quá, làm sao lại có người đẹp như thế?”

“Đứng, đứng đó, chỉ có dung nhan như thế mới có thể xứng với người độc nhất vô nhị như Cô tiểu công tử.”

“Đẹp quá a...”

“Nương của ta ơi, ta không thể dời đi tầm mắt.”

Cô Hạo Nhiên nhìn mọi người chung quanh lộ ra ánh mắt si mê nhìn chăm chăm vào Diệp Y đang đứng ở đầu thuyền, không khỏi cố áp chế lửa giận trong lòng, quắc mắt trừng Diệp Y đang nhìn thẳng vào hai mắt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi dùng khẩu hình nói, “Người cư nhiên dám trước mặt ta câu dẫn người khác.”

Diệp Y đọc ra khẩu hình của Cô Hạo Nhiên, bộ dạng của nàng trưởng thành như vậy là chuyện của chính nàng, người khác nghĩ như thế nào là chuyện của người khác, cứ nhiên dám lấy người khác gán tội cho nàng, Diệp Y nhìn vẻ mặt căm tức của Cô Hạo Nhiên, đột nhiên mặt giãn ra mỉm cười, cánh môi đỏ mọng khẽ mở vô thanh nói, “Vậy thì sao?” Hình ảnh rơi vào ánh mắt của mọi người trên bến tàu, nhất thời khắp cả bến tàu bay đầy những trái tim màu hồng.

Cô Hạo Nhiên nhìn thấy Diệp Y nở nụ cười đối với chính mình, nụ cười xinh đẹp thanh lãnh tuyệt diệu, nhưng hai mắt đang nhìn hắn vẫn lạnh lùng, đôi mắt không khỏi nhuốm lạnh một chút, khóe môi nháy mắt giơ lên, tạo thành một nụ cười tà mị như chính như tà, nhìn trở lại Diệp Y, cả người trong nháy mắt phóng xuất ra vạn chùm phong hoa, chói lọi như sao. Chung quang vốn nghe nói hôm nay Cô Hạo Nhiên ngênh thú tân nương về nhà, cho nên toàn bộ bến tàu đều đứng đầy nghet người, lúc này chỉ nghe thấy vô số tiếng thét chói tai, toàn bộ nữ tử, đại thẩm có mặt ở đây phương tâm đều bốc lên bởi vì nụ cười có một không hai trong thiên hạ của Cô Hạo Nhiên.

Trên thuyền lâu, dưới bến tàu, Cô Hạo Nhiên cùng Diệp Y đối mặt với nhau cười, khí chất nhất nhu nhất cương, đồng dạng xuất sắc dung nhan, rung động toàn bộ bến tàu Phần Châu, nữ thống nhất nhìn về phía Cô Hạo Nhiên mắt bốc ra ánh sao, nam tử nhất phương hướng toàn tụ về phía Diệp Y chảy nước miếng, khoảnh khắc “Thâm tình” ngưng tụ trong mắt mọi người bị tự động chuyển hóa thành màn ảnh kinh điển tình yêu, bị toàn bộ đại lục tôn sùng là khoảnh khắc khó quên nhất.

Đứng ở bên cạnh Cô Hạo Nhiên một nam tử tuấn lãng mặc lam sắc trường sam, nâng mắt nhìn xem Cô Hạo Nhiên lại nhìn xem Diệp Y, trong mắt chột lóe sáng nhìn về phía Minh Thanh, Minh Thanh khóe miệng co giật hắc hắc lộ ra một nụ cười xán lạn, nghiêng đầu sang bên, đứng ở bên cạnh Linh cùng Hành cũng quay đầu nhìn nhau, trong mắt ngoại nhân đây chính là một màn tình thâm như hải, đẹp không sao tả xiết, nhưng trong mắt ba người ở đây, mùi thuốc súng trên người hai người thật sự không phải nồng nặc bình thường, có chỗ nào gọi là khoảnh khắc ảm áp của giây phút tạm xa nhau, căn bản chính là người đến ta đi công kích lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tiến môn

Edit: Cesia

“Lục thiếu gia, nếu cậu không rời rồi lục thiếu phu nhân, Băng Kỳ có thể làm chủ chờ trời tối mới đến đón cậu.” Áo lam nam tử nửa ngày mới chậm rãi mở miệng nói.

Cô Hạo Nhiên vừa nghe hung hăng trừng Diệp Y một cái, không nói hai lời xoay người bước đi, đám người Minh Thanh đi theo phía sau, Băng Kỳ nhìn Diệp Y mặt không đổi sắc mới xoay người đuổi theo.

Sáng sớm ngày thứ hai tiếng pháo chấn thiên, Diệp Y một thân mũ phượng hồng voan được Cô Hạo Nhiên tiếp xuống từ thuyền lâu, vào kiệu hoa, bái thiên địa, sau đó đưa vào động phòng.

Gần đến nửa đêm Cô Hạo Nhiên mới được mọi người đưa vào tân phòng. Diệp Y đã sớm nằm ở trên giường ngủ, Cô Hạo Nhiên nhìn Diệp Y tự đi ngủ trước, nhất thời hừ lạnh một tiếng thuận tay cởi bỏ quần áo trên người vừa định nằm xuống giường.

“Ta không thích ngủ cùng với người khác.” Diệp Y mắt chưa mở, thanh âm lạnh lùng lập tức rơi vào trong tai của Cô Hạo Nhiên.

Cô Hạo Nhiên khoanh tay đứng ở đầu giường trừng mắt nhìn Diệp Y nói, “Tốt, ta cũng không thích có người ngủ ở trên giường của ta, người không thích thì tự đi tìm chỗ khác mà ngủ, đây là giường của ta.” Dứt lời trực tiếp nhảy lên giường.

Thân thể Diệp Y nháy mắt căng cứng, mở mắt ra nhìn thấy hai tròng mắt tà khí của Cô Hạo Nhiên đang lờm lờm, mặc dù không có sát khí nhưng vẫn làm cho nàng cảm giác không thoải mái, Diệp Y nhìn Cô Hạo Nhiên, đột nhiên ấn tay xuống giường ngồi bật dậy, một bên Cô Hạo Nhiên nghĩ đến Diệp Y muốn động thủ, nháy mắt hai cánh tay thay thế đao công kích tới, Diệp Y nghiêng đầu né tránh lạnh lùng nói, “Đừng khiêu khích ta, ta nếu động thủ sẽ không lưu tình chút nào.” Dứt lời xoay người nhảy xuống giường, đi đến bên cửa sổ ngàng đầu nhìn ánh trăng treo giữa thiên không.

Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y tránh đi để lại giường lớn cho hắn ngủ, cũng thành thật không thèm khách khí xoay người liền ngủ, một hồi thảng lự nhỏ, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Một đêm không nói chuyện, chờ Cổ Hạo Nhiên cảm thấy mệt mỏi từ trên giường ngồi dậy mới nhìn thấy Diệp Y vẫn còn đứng ở trước cửa sổ, không khỏi hừ lạnh một tiếng xuống giường nói, “Cùng ta đi gặp cha nương và các ca ca, ngươi là con dâu mới nên biết lễ tiết chứ quên.”

Diệp Y chậm rãi xoay người lại nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Muốn làm cái gì?”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, “Đừng nói với ta bên nhà mẹ đẻ ngươi không có ai dạy cho ngươi.”

Diệp Y tìm tòi ở trong đầu, xác nhận phương diện này không có ai dạy, nhất thời nhìn Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng lắc đầu. Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y cái gì cũng không biết lại khi định thần nhân đứng ở đó, không khỏi giận cũng không được mà tức cũng không xong, nửa ngày mới vung tay nói, “Quên đi, xem ta làm thế nào thì người cứ làm theo thế ấy.” Chờ cuộc nói chuyện của hai người vừa dứt, nha hoàn đợi ở bên ngoài cửa phòng gõ cửa.

Rửa mặt mặc xong y phục, dưới sự dẫn dắt của nhất chúng nha hoàn Diệp Y đi theo Cổ Hạo Nhiên hướng tới khách phòng. Qua cầu nhỏ, xuyên qua viện môn, mái cong đầu cũng trắng lẹ (*), phong cách cổ xưa tao nhã, kim bích huy hoàng xa xỉ, so với những gì Diệp Y thấy ở nhà ngoại còn muốn sang quý không lời nào tả xiết, gần có đến không giới hạn.

(*) Đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu.

Sau hơn nửa canh giờ, Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên mới bước vào đại sảnh, sàn gạch được lát bằng bạch ngọc, Diệp Y còn chưa kịp đánh giá bày trí ở đại sảnh, nhân số trước mắt đã khiến cho người nhìn thấy mà khiếp sợ, đông nghìn nghịt đứng đầy hơn phân nửa đại sảnh, đầu cho Diệp Y đã quen với đại trường hợp cũng không khỏi hơi hơi cau mày, Cổ gia nhân thật sự quá đông đúc.

“Cha, nương, Hạo Nhiên đến thỉnh an hai người.” Cổ Hạo Nhiên vừa nói vừa đi về phía một nam một nữ đang ngồi nghiêm chỉnh ở chính giữa đại sảnh, Diệp Y nhìn thoáng qua hai người, nam tướng mạo uy vũ làm cho người ta nhìn thấy sinh ra cảm giác sợ hãi, kính phục, tuy vậy khi mỉm cười khuôn mặt giảm bớt vài phần khí phách. Nữ ngược lại xinh xắn lạnh lợi đoan trang cao quý, một cổ khí chất thật ôn nhu vờn quanh người nàng.

Diệp Y đi theo Cổ Hạo Nhiên dừng lại, Cổ Hạo Nhiên lập tức quỳ xuống tiếp nhận tách trà xanh Minh Thanh đưa qua, gặp Diệp Y vẫn đứng thẳng không tiếp trà cũng không quỳ xuống, không khỏi vươn tay tóm lấy vạt áo của Diệp Y kéo xuống, Diệp Y cúi đầu nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên vừa trừng vừa nháy mắt với nàng, suy nghĩ nửa ngày mới chậm rãi quỳ xuống, bưng tách trà Minh Thanh đưa.

“Cha, mời dùng trà.”

“Cha, mời. ... dùng trà.” Lần đầu tiên gọi người là cha, Diệp Y cảm giác rất không thoải mái.

Cổ Chấn mỉm cười uống trà do tiểu nhi tử cùng tiểu con dâu dâng lên, khẽ gật đầu, mỗi người cho một cái hồng bao, một câu cũng chưa nói, phảng phất hết thấy đã muốn biểu lộ tại vẻ tươi cười trên khuôn mặt.

“Nương, mời dùng trà.”

“Nương, mời dùng trà.”

Nương của Cổ Hạo Nhiên, Phương Lưu Vân cười tủm tỉm uống xong trà, hai tay nâng dậy Diệp Y đánh giá một lượt mới nói, “Diệp Y à, nơi này về sau chính là nhà của con, có chuyện gì không hài lòng cứ nói với nương, nếu tên tiểu tử Cổ Hạo Nhiên dám bắt nạt con, nương tuyệt đối giúp con không giúp hắn.” (Cesia: A, mẹ chồng như thế này mới pro chứ)

Tự mình đứng lên Cổ Hạo Nhiên nhất thời trừng mắt nói, “Nương, người cũng quá thiên vị đi, con mới là con ruột của người, quan hệ tính như thế nào cũng so với con dâu thân hơn, cái gì giúp nàng không giúp con, nương, khủy tay cũng không cần hướng ra bên ngoài đi.”

Phương Lưu Vân lập tức khiển trách, “Tiểu tử nhà ngươi nói cái gì, Diệp Y gả cho ngươi làm thê tử, sau này mọi người chính là người một nhà, đã là người một nhà còn so đo cái gì thân hay không thân, tiểu tử ngươi an phận một chút cho ta, ta nhìn thế nào cũng cảm thấy cùng Diệp Y thân hơn đó, xem bộ dạng của con dâu ta này, rõ ràng là ngươi so không bằng nàng, người như vậy nhìn thấy thế nào cũng vui tai vui mắt, ngươi nếu dám bắt nạt nàng, nương sẽ không để yên cho ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên lập tức gào lên, “Nương, người đùa giỡn cái gì, nàng có thể đẹp hơn so với con sao? Nương, ánh mắt của người nhìn thế nào ra như vậy?”

Phương Lưu Vân dùng ánh mắt khinh bỉ liếc hắn nói, “Nhìn ngươi suốt mười tám năm đã sớm phiền chán, ta liền cảm thấy Diệp Y của ta bộ dạng đẹp hơn ngươi, ta liền thương nàng.”

Hai mắt của Cổ Hạo Nhiên hòa đại trừng nương của hắn, lại không dám thốt ra lời nào bất kính, nương lợi hại, đừng để khuôn mặt nhìn như đơn thuần kia lừa gạt, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi chuyển sang trừng Diệp Y đang đứng ở bên cạnh, một câu cũng chưa nói đã sinh ra lớn như vậy ưu việt, rõ ràng là rấp tằm khi để trên đầu hắn.

Diệp Y lạnh lùng nhìn đỉnh đầu bốc hơi Cổ Hạo Nhiên, khó được để mặc cho Phương Lưu Vân cầm lấy tay nàng không buông, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy

nuong của hắn công nhiên chống lại hắn, không khỏi tức đến mức khóe miệng rút gân.

“Tiểu lục, người có phải đã quên mất chúng ta rồi không? Nhanh chút, ta còn chờ Diệp Y gọi ta một tiếng đại ca đây.” Nam tử ngồi ở bên trái trên cùng của đại sảnh, trong tay cầm một hồng bao đang mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tạm hoãn cơn tức, cầm lấy tay của Diệp Y đi đến trước mặt đại ca của hắn Cổ Hạo Dương, trong tay âm thầm dùng sức bóp chặt, Cổ Hạo Nhiên dùng sức túm lấy tay của Diệp Y, Diệp Y vừa cảm thấy khác thường liền lập tức đánh trả, bàn tay của hai người nắm chặt, âm thầm phân cao thấp với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gia đình khổng lồ

Edit: Cesia

“Ai da, ta nói lục đệ người, cảm tình cùng Diệp cho dù có tốt cũng không cần phải lúc nào cũng biểu hiện ra ngoài, đệ có phải muốn làm cho đại tẩu của đệ hâm mộ hay không? Tay đến bây giờ còn nắm chặt, cũng phải để đại tẩu của đệ có cơ hội sờ đến tay Diệp Y chứ, đệ nói được không?” Nữ tử xinh đẹp ngồi bên cạnh Cổ Hạo Dương cười đến hai mắt đều loạn lên, nhìn hai người vẫn đang nắm chặt tay trên ghẹo nói, lời nói vừa dứt cả đại sảnh mọi người đều cười ầm lên.

Cổ Hạo Nhiên cười hắc hắc xán lạn, “Đại ca, quản giáo phu nhân của ca đi, đều đã làm mẹ của hai hài tử rồi con chanh chua như thế.”

Cổ Hạo Dương cười ha hả nói, “Ta nhìn thế cũng nhìn không ra chanh chua đâu, chỉ là nói đúng tình hình thực tế thôi, mọi người xem đến bây giờ vẫn còn nắm chặt kia.” Trong đại sảnh nhất thời lại vang lên một trận áp chế tiếng cười, Cổ Hạo Nhiên cảm giận thu lại lực đạo trước bụng tay ra, Diệp Y sắc mặt bất động cũng đi theo thả tay ra.

“Tiểu lục, đại ca đại tẩu chúc hai người ân ái ái, hạnh phúc mỹ mãn, bạch đầu giai lão.” Cổ Hạo Nhiên không chút khách khí nhận lấy hồng bao, cùng Diệp Y gọi một tiếng đại ca đại tẩu sau đó liền hướng nhị ca đi tới.

Lão nhị Cổ Hạo Viễn tính tình lạnh lùng chỉ thân nhiên nói, “Nhất định phải hạnh phúc.” Cái gì cũng chưa nói, bất quá năm chữ cũng đã đủ bao hàm sự chúc phúc cùng yêu thương đối với đệ đệ nhỏ tuổi nhất của mình, nhị tẩu là một nữ tử cực kỳ ôn nhu, ôn nhu đến xuất ra thủy, cười cầm lấy tay của Diệp Y nói, “Diệp Y, viện chúng ta trụ gần nhau, về sau phải thường xuyên gần gũi mới được.”

“Ha ha, nhị tẩu, sân trụ càng gần thì càng thân, chúng tôi đây trụ chỉ cách nhau một khoảng ngắn, vậy chẳng phải càng sớm thân với Diệp Y hơn tẩu sao? Khó làm được, Diệp Y, về sau nhất định phải thường xuyên ghé vào Thủy Các, chỗ của ta trông đây thủy tiên lúc này vừa đúng mùa hoa nở.” Một nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt tiến lên vài bước kéo lấy tay Diệp Y.

“Bạch Thiên nói cái gì, miệng lưỡi lạnh lợi những lời tốt đẹp đều bị muội giành hết.” Nhị tẩu cười khanh khách đánh vào tay của Bạch Thiên đang kéo lấy tay Diệp Y.

“Đúng đó, ta cũng không biết nương tử của ta sinh như thế nào lại mồm mép lạnh lợi như thế, mỗi ngày đều huyền thuyên không sợ nói đến nước miếng đều khô.” Ngồi ở vị trí thứ ba một vị nam tử cực quyền rũ cười hơ hớ ứng lời.

“Tam ca, tam tẩu còn không phải bị ca nuông chiều quen, ca nếu không thích nghe nàng nói, tam tẩu có thể luyện thành một bộ võ mồm nước lửa bất xâm, đao thương bất nhập như hôm nay sao.” Cổ Hạo Nhiên rõ ràng khinh bỉ kẻ vừa ăn cướp vừa la làng.

“Tiểu tử nhà người, về sau đừng để cho ta nhìn thấy người nuông chiều Diệp Y nhà người, đến lúc đó mà để ta bắt được.” Cổ Hạo Nhiên vừa nghĩ đến cảnh mình chiều chuộng Diệp Y, không khỏi toàn thân đánh cái rùng mình, đùa giỡn cái gì, nghĩ như thế nào cũng thấy nổi da gà. (Cesia: Đừng kết luận sớm quá nha!)

“Tiểu lục, về sau đã là người lớn, tốt nhất vợ chồng phải hòa thuận mỹ mãn, tiểu lục, nhớ kỹ thê tử là lấy về để thương, không thể khi dễ Diệp Y.” Lão tam Cổ Hạo Danh khó được nghiêm túc nói.

Cổ Hạo Nhiên hắc cười hắc hai tiếng nói, “Đệ đã biết tam ca.” Liếc mắt nhìn thoáng qua thần sắc lãnh đạm đứng bên cạnh Diệp Y, thương nàng? Khi dễ nàng? Nàng không khi dễ hắn đã là may phước rồi.

Mang theo Diệp Y đi đến trước mặt lão tứ Cổ Hạo Thanh, tính tình của lão tứ giống cha của bọn họ Cổ Chấn, nghiêm túc trầm ổn, lúc này Cổ Hạo Thanh vỗ vỗ vào vai của Cổ Hạo Nhiên nói, “Tiểu tử, rốt cuộc trưởng thành, về sau không còn là tiểu hài tử nữa, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho thê tử, như vậy mới là một hảo trượng phu.”

Một nên tứ tẩu khuôn mặt tròn trịa cười tủm tỉm nói, “Lão lục à, về sau có người quản đệ, có thể tử tốt như vậy, nhìn đệ về sau còn có thể giống như một con ngựa hoang hay không?”

Cổ Hạo Nhiên trừng Cổ Hạo Thanh nói, “Tứ ca, tứ tẩu lớn chừng này còn giống như tiểu hài tử? Ca dạy dỗ thế nào vậy?” Nói còn chưa dứt tứ tẩu lập tức cả giận mắng, “Đệ mới là tiểu hài tử.” Cổ Hạo Nhiên lắc đầu, “Đây mới không phải.” Nói xong xoay người mang theo Điệp Y đi gặp lão ngũ.

Lão ngũ Cổ Hạo Ảnh một đôi mắt phượng bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, cá tính lại tối phong lưu, đưa cho Cổ Hạo Nhiên hồng bao lại cười ghé vào tai của Cổ Hạo Nhiên nhỏ giọng nói, “Có muốn ta truyền cho đệ vài chiêu không? Nhìn bộ dạng nàng đầu của đệ xinh đẹp nhưng mà có gai, khẳng định là kẻ khó chơi.” Cổ Hạo Nhiên cười xán lạn gật đầu, Điệp Y nhìn thấy ngũ tẩu ngôn chi hữu vật (*), không khỏi liếc nhìn vài lần.

(*) Ngôn chi hữu vật: nói chuyện văn vẻ, có hàm súc.

Ngũ tẩu nhìn thấy ánh mắt của Điệp Y đảo qua, liền khẽ mỉm cười, kéo lấy tay Điệp Y nói, “Điệp Y, về sau đều là người một nhà, lục đệ là nhân trung long phượng, tính tình khó tránh khỏi có chút cao ngạo quật cường, bất quá tâm địa lại rất tốt, muội cũng nhiều nhiều thương hắn.”

Cổ Hạo Nhiên gặp mọi người trong nhà đều đứng về phe của Điệp Y, trong lòng đã sớm buồn bực, lúc này ngũ tẩu lại nói giúp cho hắn, nhất thời vẻ mặt hớn hờ, bất quá nghĩ tới cảnh Điệp Y thương hắn, không khỏi khổ hé ra mặt, tình cảnh kia tưởng cũng không dám tưởng, hơn nữa mục tiêu của hắn chính là thu phục nàng, chỗ nào muốn nàng thương hắn. Điệp Y nhìn vào đôi mắt bao hàm trí tuệ của ngũ tẩu, không đáp có mà cũng không đáp không.

Kế tiếp ba muội muội của Cổ Hạo Nhiên đều đồng loạt chen tới, từng người chen nhau chúc phúc, từng người một đều tán dương mỹ mạo của Điệp Y, trực tiếp đem Cổ Hạo Nhiên gạt sang một bên, Cổ Hạo Nhiên lập tức nhún vai đi tới chỗ của mình ngồi xuống. Điệp Y bị ba tiểu nha đầu vây ở giữa, ba cái nha đầu này tuyệt không giống những người khác, đại tẩu nhị tẩu tuy rằng kéo lấy tay nàng, nhưng cái khí chất lạnh nhạt cùng băng lãnh trên người nàng không phải các nàng có thể chịu được, tuy nói không đến mức e ngại không dám đụng vào, nhưng cũng không giống như ba tiểu nha đầu xông tới như gió, triệt để bỏ qua vẻ lạnh lùng trên mặt nàng.

“Tiểu tẩu tử, muội hôm nay rốt cuộc nhìn thấy được một người có thể sánh kịp tiểu ca, tẩu không biết tiểu ca đáng ghét thế nào đâu, lúc nào cũng bày ra một bộ thiên hạ duy ngã độc tôn, người nào cũng không xem trong mắt, việc gì cũng không để ở trong lòng, giống như hắn mới là kẻ hoàn mỹ nhất, Hạo Vũ ghét nhất về tự đại của tiểu ca, nhưng lại thật không tìm được người nào có thể so với hắn, tiểu tẩu tử, tẩu xuất hiện rồi cuộc cứu vãn sự tuyệt vọng của muội, tiểu ca cũng không phải thiên hạ độc nhất vô nhị.” Tuôn ra một tràng thật dài, chỉ mới mười tuổi Cổ Hạo Vũ, con gái út của Cổ gia, vẻ mặt kích động nhào vào người của Điệp Y.

“Đúng đó, tiểu tẩu tử, tẩu nhất định phải đem tiểu ca áp chế, bằng không cái đuôi của tiểu ca nhất định sẽ vênh lên trời.” Con gái lớn nhất của Cổ gia Cổ Hạo Vân nghiêm trang nói.

Hai người vừa nói hoàn cả đại sảnh nhất thời lại bùng nổ một tràng cười, Cổ Hạo Nhiên xanh mặt nói, “Các ngươi ba người cầm miệng lại hết cho ta, dám bêu xấu lục ca, các ngươi cũng đừng hòng có tiền tiêu vật.”

Cổ Hạo Vũ vênh môi hướng Điệp Y nói, “Tẩu xem, là thế đó, tiểu ca quá khi dễ người.”

Cổ Hạo Danh cười to nói, “Nói rất đúng, nói rất đúng, không hổ là hảo muội tử của ta, nhìn vấn đề thật thấu triệt, ha ha.”

Tứ tẩu cười đến ánh mắt híp lại nói, “Tiểu Vũ, coi chừng họa là từ miệng mà ra, chọc giận kim chủ của các ngươi, sau này tiền tiêu vật thật sự không còn đó.”

Cổ Hạo Vũ kéo kéo tay Điệp Y nghĩ nghĩ rồi nói, “Không sợ, lục ca không cho chúng ta tiền tiêu vật, còn có đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca, còn có năm vị tẩu tử, chúng muội muội đáng yêu như thế này, mọi người nữ nhân tâm nhìn chúng ta đối chết sao?”

Tam tẩu lập tức phì cười, “Cảm tình chính là muốn bắt chết chúng ta đây mà, đối chết? Cổ phủ nếu để cho các vị tiểu thư đối chết, vậy còn là thiên hạ đệ nhất môn đình sao? Cha, nương, nhìn thấy hay không, ba cái nha đầu nếu không có tiền của lục đệ sẽ bị chết đó, trong phủ lúc nào lại cùng đến nước này? Hay là trong mắt của ba nha đầu này chỉ có lục ca, những người khác đều bị ném sang một bên. Cha, nương, đây chính là điển hình của vong ơn phụ nghĩa.”

Phượng Lưu Vân cười khúc khích nói, “Ta xem dứt khoát cứ ném ba nha đầu này cho Hạo Nhiên nuôi là xong, ta rốt cuộc được thanh nhàn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Ta cũng muốn cưới

Edit: Cesia

“Đùa giỡn cái gì, không cần, nương người không cần hại con.” Cổ Hạo Nhiên vừa nghe Phương Lưu Vân nói, lập tức nhảy dựng lên tám trượng. Trong đại sảnh nhất lại một trận âm ỉ cười vang, ngay cả băng sơn mặt Cổ Hạo Viễn cũng không khỏi hơi lộ ra chút tươi cười.

Điệp Y nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, nhìn bọn họ mẩu từ từ hiểu, huynh hữu đệ cung, trong lòng bất chợt cảm thấy trống rỗng, cha mẹ, huynh muội, thân tình, tất cả những thứ này nàng chưa từng có, cũng chưa bao giờ từng hy vọng xa vời, biết được cảm giác được cha mẹ yêu thương là như thế nào? Bị huynh muội trêu ghẹo là mùi vị gì? Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng được nếm trải, ngay cả muốn nghĩ cũng không nghĩ ra.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên đứng ở bên trong lấy một địch sáu cùng nương và năm chị dâu của hần giao phong, tình cảnh dị thường hòa bạo, nhưng lại âm áp đến chết tiệt, Diệp Y nhìn Phương Lưu Vân về mặt tuy là nghiêm trang đối thuyết với Cổ Hạo Nhiên, trong mắt lại tràn đầy ý cười, đằng sau ý cười đó hàm chứa một loại ôn nhu như thế nào? Là một loại tình cảm như thế nào? Diệp Y không hiểu, cũng thấy không rõ, nàng chỉ biết ánh mắt âm áp như thế vừa rồi từng nhìn chính nàng, cho nên nàng mới không bỏ tay của bà ấy ra.

Điệp Y cúi đầu lăm bằm, “Đây là thân tình sao? Thân tình chính là như thế này sao?” Suy tư nửa ngày vẫn không cách nào rút ra được kết luận chính xác, chỉ có chút cảm giác không bài xích, cũng không cảm thấy nguy hiểm, Diệp Y luôn luôn tin vào trực giác của chính mình, không nguy hiểm như vậy là có thể đến gần.

“Gia gia, nãi nãi, tiểu thẩm ở đâu? Mộng Tầm cùng bọn đệ đệ đến xem tân nương tử.” Ngay cửa đại sảnh có năm sáu tiểu hài tử chạy ủa vào.

Ngồi ở gần cửa nhất Cổ Hạo Danh đứng dậy, ôm lấy một tiểu hài tử vừa chạy vừa ngã, cười nói, “Tiểu mộng tâm chạy chậm một chút, còn nhỏ như vậy giành giật chạy đi xem tân nương tử làm gì.”

Mới hai tuổi tiểu Mộng Tầm vừa chảy nước miếng vừa nói, “Mộng Tầm cùng ca ca đến xem tân nương tử, xem tân nương tử, tam thúc thúc, tân nương tử đâu?”

Lão nhị Cổ Hạo Viễn đưa tay ôm lấy Cổ Mộng Tầm nói, “Gọi phụ thân.”

“Phụ thân, xem tân nương tử.” Tiểu Mộng Tầm vùng vẫy thân thể bé xíu quay đầu loạn nhìn xung quanh.

“Tỷ chính là tân nương tử sao?” Lớn tuổi nhất trong đám tiểu hài tử Mộng Tầm ngẩng đầu nhìn Diệp Y hỏi.

Mười tuổi Cổ Hạo Vũ đứng bên cạnh Diệp Y cao giọng nói, “Tiểu chất tử phải gọi là thẩm, nàng là thê tử của tiểu thúc nhà ngươi, không được không biết lớn nhỏ.”

Tám tuổi Cổ Mộng Tầm tuy tuổi còn nhỏ lại nghiêm nhiên đã có phong thái của đại nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú ngửa lên nhìn Diệp Y, đôi con ngươi đen nhánh đặc biệt sáng ngời đánh giá Diệp Y từ trên xuống dưới, đột nhiên tiến lên đẩy ra Hạo Vũ cùng Hạo Vân, một tay kéo lấy tay Diệp Y, một tay túm lấy vạt áo của Diệp Y, dùng sức kéo Diệp Y xuống. Diệp Y mắt lạnh nhìn tiểu hài tử này, nửa ngày mới chậm rãi ngồi xuống.

Mộng Tầm chờ Diệp Y ngồi xuống, duỗi hai tay ôm lấy cánh tay Diệp Y, để sát vào mặt Diệp Y hôn một cái, Diệp Y mặt không chút thay đổi nhìn hần, sau đó Mộng Tầm ôm chặt cánh tay Diệp Y nói, “Mỹ nhân tỷ tỷ, tỷ đừng gả cho tiểu thúc, chờ Mộng Tầm trưởng thành, Mộng Tầm muốn cưới mỹ nhân tỷ tỷ.”

Trong đại sảnh nhất thời âm ỉ, Cổ Hạo Ảnh buồn cười nói, “Đại ca, con của ca cùng lão lục tranh thê tử, ha ha, tiểu Mộng Tầm của chúng ta có tiền đồ, có tiền đồ.”

Tiểu Mộng Tầm nhìn thấy Diệp Y vùng vẫy giãy ra khỏi ôm ấp của Cổ Hạo Viễn, loạng choạng đi tới bỏ nhào vào trong lòng của Diệp Y, ôm Diệp Y hôn một cái mới ngọng ngiu nói, “Ta cũng muốn cưới mỹ nhân tỷ tỷ.” Diệp Y nhìn tiểu hài tử phản điều ngọc mại, trên mặt tuy không có biểu tình gì, nhưng cũng vươn tay ôm lấy tiểu Mộng Tầm.

Đại tẩu Hoa Cận phi cười nói, “Cảm tình hảo, lục đệ, đệ có đối thủ.”

Tam tẩu Bạch Thiên cười ha hả nói, “Diệp Y của chúng ta già trẻ đều ăn a, lão lục, ha ha.” Những người khác đều cười đến ngã trái ngã phải, trong đại sảnh ngay cả những thân thích của chi thứ, hạ nhân, một đám đều che miệng cười không ngừng, ngồi ở thượng vị Phương Lưu Vân đã sớm cười đến ngã ra ghế, mị lực của Diệp Y quả thật không thể coi thường.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời tức đến sôi máu, người nói Diệp Y nếu có tâm câu dẫn hần còn có thể mở miệng chỉ trích, đằng này người ta một câu còn chưa nói đã thành công câu dẫn hai người, muốn hần tính thế nào mới được? Điềm làm Cổ Hạo Nhiên tức giận nhất chính là, từ trước đến giờ chính hần luôn là người được yêu thích nhất trong phủ, như thế nào lần này trở về đám tiểu tử đó không những không nhào tới tìm tới hần, hiện tại cư nhiên còn đến đây công khai tranh thê tử với hần, thật sự không thể nhịn được nữa.

“Đi chỗ khác chơi, đi chỗ khác chơi, tiểu thí hài, chờ người trưởng thành, nàng đã trở thành hoa cúc của hôm qua, đi qua tìm cha người đi, đại ca, nhị ca, mau qua ôm con của các người về đi.”

Mộng Tầm lập tức nhìn chăm chăm vào Cổ Hạo Nhiên nói, “Hoa cúc của hôm qua ta cũng cưới, ta sẽ cưới mỹ nhân tỷ tỷ.” Dứt lời ngoảnh đầu sang Diệp Y nói, “Mỹ nhân tỷ tỷ, tỷ đừng gả cho tiểu thúc, thúc ấy trừ bỏ đẹp mặt, vốn không có cái gì dùng được, hơn nữa bản tính còn rất phong lưu, bên ngoài có một đồng lớn nhân tình, thúc ấy sẽ không đối xử tốt với mỹ nhân tỷ tỷ, Mộng Tầm không giống, Mộng Tầm nhất định chỉ đối xử tốt với một mình mỹ nhân tỷ tỷ, huống chi Mộng Tầm đã hôn mỹ nhân tỷ tỷ rồi, phụ thân nói, khinh bạc nữ tử nhất định phải chịu trách nhiệm đối với nàng, mỹ nhân tỷ tỷ, Mộng Tầm nhất định sẽ chịu trách nhiệm đối với tỷ, tỷ yên tâm.”

Lời này vừa ra cả sảnh đường lại cười ầm lên, tam tẩu Bạch Thiên cả người ngã vào Cổ Hạo Danh, hai người ôm nhau cười đến không thấy mũi không thấy mắt, nhị tẩu Thanh Nhu túm lấy tay của Cổ Hạo Viễn, chỉ vào đại tẩu Hoa Cẩn cười đến hồn hồn thở không ra hơi nói, “Đại tẩu, đại ca, dạy không tời a.” Vẫn không có biểu tình gì, Cổ Hạo Viễn cũng cười gật đầu nói, “Dạy thấu triệt, nên chịu trách nhiệm, nên chịu trách nhiệm.”

Rầm, rầm, lão ngũ Cổ Hạo Ảnh liên tục vỗ bàn, cười đến nước mắt chảy ròng ròng, “Trừ bỏ đẹp mặt không có cái gì dùng được, lão lục, ngươi cũng có hôm nay, ha ha ha ha.”

Từ tẩu Từ Mẫn kéo lấy ngũ tẩu Linh Tĩnh, hai người đầu đối đầu cười đến khom người không thẳng dậy nổi, tối nghiêm túc Cổ Hạo Danh cũng vuốt hai gò má cười nói, “Có một đồng lớn nhân tình, đại ca, mấy thứ này cũng là do ca dạy? Không tời, không tời, anh hùng xuất thiếu niên, đại ca, cường.”

Lão đại Cổ Hạo Dương cùng Hoa Cận hai mặt nhìn nhau dờ khóc dờ cười nhìn về mặt kiên định Cổ Mộng Tâm, Cổ Hạo Nhiên đã gần đến mức bạo tẩu, tức giận ngất trời hướng Cổ Hạo Dương quát, “Một đồng lớn nhân tình? Ta như thế nào lại không biết mình có một đồng lớn nhân tình? Đại ca, hôm nay ngươi phải nói rõ ràng cho ta.”

Cổ Hạo Dương sờ sờ mũi cười hắc hắc hai tiếng, hướng Mộng Tâm quát, “Những lời này ngươi nghe được từ đâu? Cha không nhớ rõ đã dạy ngươi.”

Mộng Tâm khiêu khích nhìn sắc mặt đã xanh mét Cổ Hạo Nhiên nói, “Là ngũ thúc nói, ngũ thúc nói tiểu thúc bộ dạng như vậy, bên ngoài không biết làm cho bao nhiêu nữ tử thần hồn điên đảo, lần này tiểu thúc cười thê tử về nhà, không biết có bao nhiêu nhân tình com nước không ăn, ruột gan đứt từng đoạn.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức khuôn mặt âm lãnh xoay người đi tới gần Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Ảnh không nghĩ tới mọi việc sẽ đổ tới đầu hắn, nhảy dựng lên chạy đến trốn phía sau lão tứ Cổ Hạo Thanh nói, “Chuyện này cũng không liên quan đến ta, ta cũng không có nói cho tiểu Mộng Tâm nghe, là tiểu Mộng Tâm hãm hại ta. Và lại, ta nói thân mật có nghĩa là người khác đối với đệ hạo, không phải là loại thân mật mà mọi người đã lý giải, lão lục nhà ta thông minh tuyệt đỉnh, văn thái phong lưu, nhân trung long phượng, cặp mắt lại soi mói không phải bình thường, thiên hạ này người có thể xứng với đệ cũng chỉ có lục đệ muội Diệp Y, lão lục à, chuyện này bất quá chỉ là nói chơi, nói chơi thôi.”

Cổ Hạo Nhiên gặp Cổ Hạo Thanh lời kéo hắn không cho hắn đi tìm Cổ Hạo Ảnh tính sổ, nhất thời oán giận hét, “Ngươi chờ cho ta, ta sau này nhất định trừng trị ngươi.” Dứt lời, liền xoay người hướng Mộng Tâm đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người là của ta

Edit: Cesia

Mộng Tâm nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên hùng hổ chậm rãi đến gần, vội vã đứng chắn phía trước Diệp Y, mở ra hai tay ngăn lại Cổ Hạo Nhiên, trừng mắt nói, “Không được bắt nạt mỹ nhân tỷ tỷ, mỹ nhân tỷ tỷ là của ta.”

Sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên càng trở nên khó coi túm lấy áo của Mộng Tâm nhấc lên, mặt đối mặt với Mộng Tâm gần từng tiếng, “Nếu bản về chịu trách nhiệm còn không tới phiên ngươi, ta ôm cũng đã ôm qua, hôn cũng đã hôn qua, ngươi đã chậm chân, hiện tại nàng đã là thê tử của ta, người đời này cũng đừng mơ tưởng.” Dứt lời nhắc Mộng Tâm lên đi nhanh hai bước, ném vào trong lòng của Cổ Hạo Dương.

“Khụ khụ, ta nói này Hạo Nhiên, chuyện phòng the của hai người không cần đề cập ở trong này, Diệp Y là thê tử của ngươi, chuyện này chúng ta đều biết, ngươi muốn làm gì là chuyện của ngươi, nơi này là nơi công cộng, thỉnh chú ý đừng dạy hư tiểu hài tử.” Ngồi ở phía trên Phương Lưu Vân nghiêm trang nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Mọi người trong đại sảnh vốn đang cười loạn thành một đoàn, vừa nghe thấy lời này nhất thời đều an tĩnh, nửa ngày không biết là ai nhịn không được xi cười trước, ngay sau đó liền tiếp một chuỗi cười nối đuôi nhau kéo tới, nhất thời mau miệng lời nói ra Cổ Hạo Nhiên mới cảm thấy không ổn, liền lập tức xấu hổ muốn chết đứng ngay giữa đại sảnh, trên mặt nhịn không được ửng hồng.

Diệp Y không sao cả ôm lấy tiểu Mộng Tâm đứng dậy, tiểu hài tử ôm vào lòng cảm giác thật mềm mại, phá vỡ thói quen không thích người khác chạm vào người của Diệp Y.

Mọi người trong đại sảnh sợ Diệp Y xấu hổ, đều liếc mắt có vẻ không dám cười ra tiếng, lúc này mười tuổi Cổ Hạo Vũ đi tới giữ chặt lấy góc áo của Diệp Y, “Tiểu tẩu tử, phò dung mạo đó của tiểu ca thật sự có điểm không đáng tin cậy, huynh ấy nói tẩu là của huynh ấy, vậy huynh ấy cũng là của tẩu, nếu tiểu ca làm ra chuyện gì có lỗi với tẩu, tẩu không cần nương tay, nhất định phải đề bực sự kiêu ngạo của huynh ấy mới được.”

Cổ Hạo Nhiên đang xấu hổ, vừa nghe Cổ Hạo Vũ ở trước mặt mọi người nói hắn không đáng tin, lập tức lửa giận lại bùng phát, xoay người về phía Cổ Hạo Vũ quát, “Nàng là của ta chính là của ta, bất kể ta có đáng tin hay không nàng cũng là của ta, nha đầu nhà ngươi hôm nay dám làm phản.”

Điệp Y nâng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên hơi cau mày thấp giọng lầm bầm, “Hắn là của ta?”

Nãy giờ vẫn đứng ở một bên xem diễn đại muội Cổ Hạo Vân cười nói, “Đúng vậy, tiểu ca nếu đã nói tẩu là của huynh ấy bất kể huynh ấy có đáng tin hay không, như vậy nói ngược lại, huynh ấy có đáng tin hay không thì cũng là của tẩu, tiểu tẩu tử, tẩu hôm nay mới vào cửa, tiểu ca đã dám nói vậy, về sau tiểu ca không phải còn muốn leo lên đầu của tẩu sao, tiểu tẩu tử, sau này tẩu cần phải quản tiểu ca chặt chẽ một chút mới được.”

Điệp Y nhìn thấy mặt của Cổ Hạo Nhiên biến sắc, của ta, hai chữ này rất tốt, nếu là đồ của ta, vậy không cần khách khí, đồ của mình tốt nhất vẫn để chính mình day dỗ, mượn tay người khác vốn không phải tác phong của nàng, tại một nơi xa lạ có một thứ gì đó thuộc về chính mình, cảm giác cũng không tồi.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy ánh mắt của Điệp Y nhìn hắn không ngừng biến ảo, giống như đang nhìn chằm chằm vào con mồi, ánh mắt kia lần đầu tiên bắt đầu xem trọng hắn, đánh giá hắn, nhưng lại không giống với ánh mắt đang xem trượng phu, đó giống như đang xem một món đồ độc hữu, soi mói đánh giá sau đó cảm thấy vừa lòng, làm hắn không khỏi âm thầm rung mình một cái, cảm giác sau lưng có từng trận gió lạnh đang từ từ thổi tới.

Trầm ngâm Cổ Hạo Nhiên đi tới bên cạnh Điệp Y, cảm tức nhìn ba tiểu nha đầu nói, “Ba người các ngươi tiền tiêu vật tháng này toàn bộ khấu trừ, sau này cũng đừng kiểm được một hào nào từ ta.”

Cổ Hạo Vũ đang muốn kêu oan, Phương Lưu Vân lúc này mới thốt lên, “Tiểu Vân, tiểu Vũ không được gây rối, nhìn xem các con đang nói gì, cho dù quan tâm tiểu tẩu tử của các con cũng không được bôi nhọ tiểu ca của các con, tiểu ca của các con ngày thường làm người như thế nào các con còn không rõ sao? Coi chừng kết quả hoàn toàn ngược lại.” Tiểu Vũ không hiểu chuyện, nhưng đã mười sáu tuổi tiểu Vân thì hiểu chút ít, những lời vừa rồi bất quá là quan tâm tiểu tẩu tử, đồng thời càng nhiều là quan tâm tiểu ca, đem tiểu ca nói càng hoa tâm tiểu tẩu tử có khả năng sẽ càng đề ý đến tiểu ca, không nghĩ đến khả năng bị phản tác dụng, hiện tại được mẫu thân nhắc nhở mới tỉnh ngộ, nhất thời ngậm miệng không dám nói tiếp.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên sắc mặt khó coi đứng ở trước mặt nàng, một tay ôm tiểu Mộng Tâm, một tay vươn lên đưa cho Cổ Hạo Nhiên, mọi người trong đại sảnh vốn cho chuyện ban nãy đã trôi qua, lúc này lại thấy Điệp Y vươn tay, không khỏi đều tập trung chú ý nhìn qua.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy động tác của Điệp Y, lập tức nhớ tới chiều lúc trước nàng ném hắn xuống sông, không khỏi thận trọng nhìn Điệp Y nói, “Ngươi muốn làm gì?”

Điệp Y thản nhiên nói, “Đưa tay ngươi cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên có chút không xác định ngó ngó Điệp Y mới chậm rãi nâng tay lên, muốn xem Điệp Y rốt cuộc có mục đích gì. Điệp Y nắm lấy tay của Cổ Hạo Nhiên, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ngươi nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi ngươi là của ta.”

Cổ Hạo Nhiên đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó trên mặt hơi hơi ửng đỏ, lập tức chuyển sang xanh mét, nói, “Ta khi nào thì nói qua ta là của ngươi? Ngươi là nữ nhân tất nhiên thuộc về nam nhân, có nam nhân nào lại thuộc về nữ nhân.” Dứt lời định giãy tay Điệp Y ra.

Điệp Y bàn gia tăng sức nắm chặt lấy tay của Cổ Hạo Nhiên không buông, từ tốn nói, “Ngươi đã tuyên bố ta là của ngươi, như vậy ngươi cũng là của ta, ngươi nếu dám khiêu khích ta, ngươi cứ thử xem.”

Cổ Hạo Nhiên giãy không thoát khỏi tay Điệp Y, vừa nghe thấy lời nói của Điệp Y, tia sáng sắc bén chợt lóe qua trong mắt, lập tức cổ tay vừa lật phản thủ bắt lấy tay của Điệp Y, kéo Điệp Y qua, mặt đối mặt với Điệp Y mới lúc mới nghiêng chặt răng trầm giọng nói, “Tốt, ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu đại bản sự, muốn khiêu khích ta, ngươi cũng cứ thử xem.”

Hai người trong nhất thời hòa hoa bùm bùm bắn ra bốn phía, mọi người đều biết mối quan hệ giữa hai người sợ là không phải chỉ đơn giản là quan hệ giữa thê tử cùng trượng phu, trái ngược với sự kinh ngạc của đám người Cổ Hạo Vân ba nha đầu cùng với nhất chúng thân thích, đôi phu thê ngồi ở vị trí chủ thượng trong đại sảnh đều biểu hiện phong cầm đã dự kiến được, cả một đám đều về mặt tươi cười ung dung ngồi ở một bên, hoàn toàn là một bộ dạng xem kịch vui.

“Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi, có chuyện gì muốn nói lúc ăn cơm nói, hôm nay chính là lần đầu tiên Điệp Y cùng dùng cơm với mọi người chúng ta, đến đây, Điệp Y, nương mang con cùng đi.” Phương Lưu Vân khẽ cười đánh vỡ không khí im lặng trong đại sảnh, đứng lên nắm lấy tay Điệp Y kéo về hướng nhà ăn.

Cổ gia đông đúc, lúc dùng cơm cũng không nhất định đều tề tụ ở nhà ăn, bất quá hôm nay nhất chúng đều tề tụ lại đây, con trai cùng cha mẹ một bàn, con dâu cùng con gái một bàn, bồi phận tôn tử ngồi một bàn, mấy bàn còn lại là của bà con, chất nhi chất nữ, tiếp theo là đến những đại quân gia có thân phận, ngồi đây mười bàn trái phải, vài bồi phận có cấp bậc, đám người của Cổ Hạo Nhiên ngồi ở hai bàn vị trí trên cùng, được bao phủ bởi một bức màn che ngăn cách với mọi người dưới lầu.

Đại tẩu Hoa Cẩn đang muốn gọi Điệp Y ngồi xuống bên cạnh mình, chợt nghe thấy Phương Lưu Vân cười nói, “Điệp Y là nàng dâu mới, hôm nay ngồi cùng bàn với chúng ta, đến đây Điệp Y, an vị ở bên cạnh ta.” Dứt lời liền kéo Điệp Y ngồi xuống, đám người Cổ Hạo Nhiên cũng theo sau ngồi xuống, bên cạnh Cổ Chấn lần lượt là Cổ Hạo Dương, ấn theo thứ tự theo hướng ngược chiều kim đồng hồ.

Tam tẩu Bạch Thiên nghe vậy phì cười nói, “Nương, Điệp Y mới đến, người đừng làm cho nàng sợ, con xem vẫn là lại đây ngồi cùng bàn với chúng con đi.”

Phương Lưu Vân cười khúc khích nói, “Dù sao sớm hay muộn cũng quen, vậy cứ bắt đầu quen dần từ hôm nay đi.” Điệp Y nghiêng tai nghe hai người đối thoại, nhìn lướt qua bắt gặp ánh mắt xem kịch vui của mấy nàng dâu, trong lòng âm thầm gia tăng đề phòng, khí chất lãnh khốc quanh thân vô hình tản mát ra, Phương Lưu Vân nhất thời có chút ngây người, tuy rằng chỉ nhìn thấy một mặt của Điệp Y biết nàng bất cận nhân tình, bất quá chỉ nghĩ là do

sống trong núi đã lâu, dường thành tính cách không quen cùng người khác giao tiếp, tuy nói lạnh lùng cũng không cảm giác làm người khác sợ hãi, lúc này lại vô hình tán mảc ra khí thế làm người ta cảm thấy áp bức, đây chính là cảm giác áp bách đặc hữu của người đã lâu năm đứng ở vị trí trên cao, Phương Lư Vân không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Làm trâu làm ngựa

Edit: Cesia

Điệp Y tự bản thân tăng lên cảnh giác cho nên trừ bỏ người ngồi ở gần nàng nhất Phương Lư Vân hơi cảm giác được có chút khác thường, những người còn lại đều không cảm giác được, lúc này đều đang ung dung nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Điệp Y nhìn mọi người như cười lại như không nhìn Cổ Hạo Nhiên, không khỏi hơi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt lãnh khốc vừa xấn tay áo vừa cảm hận nói, “Đến đây, xem ai sợ ai.”

Phương Lư Vân cười ha hả vỗ tay nói, “Dọn thức ăn lên.” Ngay tức thì mấy chục người tựa như lưu thủy bùng thức ăn lên, chỉ trong chốc lát toàn bộ bàn đã được bày đầy thức ăn, tất cả những món ăn này Điệp Y đều không nhận ra được là làm từ nguyên liệu gì, nhưng ngửi có vẻ rất thơm ngon.

Phương Lư Vân nhìn đã muốn chuẩn bị sẵn sàng trận địa đón quân địch Cổ Hạo Nhiên cùng sáu con trai, nhẹ giọng cười nói, “Ăn đi.” Dứt lời quay đầu hướng Điệp Y nói, “Thích ăn gì cứ mặc sức ăn, không cần khách sáo.” Vừa nói vừa gấp một sợi không biết là gì bỏ vào bát của Điệp Y.

Điệp Y hơi hơi gật đầu cắn thử một miếng, hương vị không tồi, trong mắt lại thấy cả bàn trừ Cổ Chấn, Phương Lư Vân cùng nàng, sáu người còn lại không một ai động đũa, không khỏi liếc xéo Cổ Hạo Nhiên, gấp Cổ Hạo Nhiên hai mắt nhìn trừng trừng vào thức ăn trên bàn, tay cầm đũa giống như hồ rình mồi không động thủ, năm người khác cũng đồng bộ dáng như thế.

Phương Lư Vân nhìn thấy Điệp Y đang liếc nhìn mấy người kia, không khỏi cười khúc khích nói, “Bọn họ muốn ăn phải tự mình cướp đoạt, cướp được qua quan, cướp không được sẽ bị trừng phạt, trước kia Hạo Nhiên đều thắng lớn nhất, hôm nay xem ý định của năm tiểu tử kia nhất định là muốn trừng trị Hạo Nhiên, hắc hắc, Điệp Y chúng ta cứ ngồi một bên xem nào nhiệt.” Điệp Y ngẩng đầu quét mắt qua mọi người, trò chơi này trước kia nàng đã chơi quá nhiều lần, bất quá nếu thua sự trừng phạt chính là không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Lời nói của Phương Lư Vân vừa rơi xuống, Cổ Hạo Nhiên chuyển động đôi đũa như gió lốc quét qua thức ăn trên bàn cướp đoạt, ngồi bên trái hắn Cổ Hạo Ảnh tay phải trầm xuống gạt ra đôi đũa của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên không cùng Cổ Hạo Ảnh đánh bừa, liên tục biến hóa phương hướng, hướng tới những đĩa thức ăn khác, bất quá đến nửa đường đều bị một đôi đũa khác chặn trước lộ.

“Tiểu lục, xem ra công phu của đệ chẳng tiến bộ chút nào, trò trẻ con đó qua không được quan đầu, tiểu lục, ta xem tờ lựa thuộc quản lý của ta ở phía nam vẫn chưa có cơ sở, thua phải đi mở đường cho ta.” Cổ Hạo Dương mỉm cười đuổi đôi đũa ra, đoạt lấy miếng thịt gà Cổ Hạo Nhiên vừa cướp được.

“Đại ca, không cần dùng lời thoại của đệ trả lại cho đệ, thua hay thắng kết luận vẫn còn quá sớm.” Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt vận vẹo bác bỏ yêu cầu của Cổ Hạo Dương.

“Tiểu lục, thua phải giúp ta quản lý một tháng sinh ý của tiền trang.” Lãnh khốc Cổ Hạo Viễn vừa nhai món gì đó vừa cấp tốc đẩy ra chiếc đũa của Cổ Hạo Nhiên.

“Lục đệ à, tam ca thương đệ, từ lâu trên tay ta đệ chỉ cần trông nom nửa tháng là được rồi.” Cổ Hạo Danh cười hi hi đoạt lấy miếng rau xanh Cổ Hạo Nhiên vừa kẹp được.

“Tứ ca cũng không có yêu cầu gì nhiều, đi khai thác mỏ than Kiền Lâm hai mươi ngày là được.” Cổ Hạo Thanh nói thật sự vân đạm phong khinh, đi khai thác mỏ than ở nơi hoang vu heo hút Kiền Lâm, một hần nghĩ ra được chiêu nham hiểm như thế, Cổ Hạo Nhiên xanh mặt không nói tiếng nào.

“Lão lục, ngũ ca thật không có điều kiện gì, công việc trong tay ta còn ứng phó được, chỉ là cảm thấy dùng giường hắc ngọc của ta để đổi lấy giường gỗ từ đàn ngân năm của đệ có vẻ hão, chúng ta một đổi một.” Cổ Hạo Ảnh một bên tặng cho Cổ Hạo Nhiên một nụ cười quỷ rù động lòng người, một bên gạt ra chiếc đũa của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên lập tức tức giận nói, “Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, chiếc giường kia cả Thánh Thiên vương triều cũng chỉ có độc nhất một cái, muốn nhắm nhe nó không có cửa đâu.”

Phương Lư Vân lúc này cười hắc hắc nói, “Dám chơi dám chịu, đây chính là quy củ của Cổ gia, Hạo Nhiên à, nếu con không cố gắng cướp được thức ăn trên bàn, con cứ chờ đi làm trâu làm ngựa đi, nha, đúng rồi, ta muốn chiếc thuyền lâu của con, chiếc thuyền đó nhìn đẹp hơn thuyền của ta.”

Cổ Hạo Nhiên nghe xong lời của Phương Lưu Vân, cái mũi đều tức đến muốn bị lệch, không nói tiếng nào vui đầu tiên công trên bàn, bắt quá võ công của hấn vốn là yếu nhất trong mấy huynh đệ, lúc này năm người liên thủ đối phó một người, nếu so phương diện khác, hấn hoàn toàn không để vào mắt, tự có bản lĩnh ứng phó vượt qua, nhưng nói đến công phu chỉ có thể đứng sang một bên.

Điệp Y vừa ăn vừa xem, thức ăn trên bàn cấp tốc giảm bớt, đám người Hoa Cận ở bàn bên cạnh, sớm đã xem hết nửa ngày trò hay, nói cười huyền thuyên. Điệp Y từ các nàng nơi đó nghe được, trước kia bọn người Cổ Hạo Dương đều bị Cổ Hạo Nhiên chinh qua, không thiếu giúp hấn làm việc, nhưng quy củ định ra trước khi chưa thành thân mọi người sẽ không thể liên thủ đối phó, cho nên lần nào Cổ Hạo Nhiên cũng đều thành công đào thoát, lúc này đây mấy ca ca đều toàn lực ứng phó, Cổ Hạo Nhiên xem ra là số kiếp đã định.

Điệp Y đang xem đột nhiên mở miệng nói, “Không cho phép hỗ trợ?”

Phương Lưu Vân ngăn người mới cười nói, “Con muốn giúp sao? Quy củ không nói không thể hỗ trợ, nhưng con cho rằng có thể cướp được đồ trên tay của năm kẻ kia? Tử tẩu Tử Mẫn của con biết võ công năm đó muốn giúp Hạo Thanh cũng không thành công, huống chi con cũng không biết võ công.” Ngay lúc bắt đầu thấy Điệp Y không kinh ngạc, cũng không quan tâm, giống như người ngoài cuộc xem diễn, còn tưởng rằng quan hệ giữa Điệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên thật sự không tốt, hiện tại xem ra chính là kết luận quá sớm.

Điệp Y nhìn vào mắt của Phương Lưu Vân cũng không nói gì đáp lại, quay đầu nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên vẫn còn đang nỗ lực tranh đoạt, trên bàn mấy người đương nhiên nghe thấy được đối thoại giữa Điệp Y và Phương Lưu Vân, không khỏi phân một nửa lực chú ý nhìn Điệp Y, mà Cổ Hạo Nhiên cũng không để ý đến Điệp Y, tiếp tục ra sức hoàn thành mục tiêu.

Mắt thấy thức ăn trên bàn đã voi hơn phân nửa, Điệp Y vẫn ngồi bất động như núi, Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Viễn liếc nhau, cùng nhú mày, Cổ Hạo Nhiên về mặt bình tĩnh động tác trên tay càng lúc càng nhanh, bắt quá vẫn trốn không thoát tầng tầng lớp lớp chiếc đĩa vậy công.

Nửa ngày Điệp Y buông đôi đĩa trong tay, chậm rãi nhấc tay bụng lên một đĩa hoa quả khô, Phương Lưu Vân không khỏi mở miệng hỏi, “Phải là Hạo Nhiên tự mình cướp được mới tính, nếu con bỏ vào chén của nó cũng vô dụng.”

Điệp Y cúi đầu lạnh lùng nói, “Tôi có nói phải giúp hấn sao?” Nghe vậy, mọi người trên bàn đều giật mình, trong khoảnh khắc mọi người đang ngăn người, Điệp Y đột nhiên ném chiếc đĩa đang cầm trên tay về phía đối diện Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Viễn, hai viên quả khô lập tức bay về hướng hai người, Cổ Hạo Dương phản thủ tiếp được chiếc đĩa, nhân tiện tiếp luôn quả khô trên đĩa, đồng thời trong lúc đó Cổ Hạo Viễn cũng lập tức dùng đĩa kẹp lấy quả khô.

Cổ Hạo Nhiên là một kẻ thông minh nhạy bén, vừa thấy cũng không lại trực tiếp cướp đồ ăn, đôi đĩa trong tay tung bay, trong lúc nhất thời, rau xanh, thịt bò đều hướng ba người còn lại bay tới, trong lúc Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh, Cổ Hạo Ánh lách mình né tránh hoặc dùng đĩa tiếp lấy, Cổ Hạo Nhiên đã gấp được một miếng rau xanh, đặt ở miệng mình ăn về mặt tràn đầy thỏa mãn.

Cổ Hạo Dương năm người đôi đĩa trong tay đều đang kẹp một món gì đó, đối diện nửa ngày nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Danh nửa buồn cười nửa tức giận nói, “Đệ đắc ý cái gì, nếu không có Đệ Y giúp đệ, đệ sớm đã sung quân đi khai thác mỏ rồi.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói, “Ta cũng không bảo nàng giúp.”

Điệp Y cũng đồng thời lạnh lùng nói, “Người của ta chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức quay phắt lại, căm tức nhìn Điệp Y nói, “Nguoi nằm mơ.” Điệp Y lạnh lùng nhìn hấn cái gì cũng không nói, Cổ Hạo Nhiên nhìn mấy huynh đệ trên bàn ai nấy đều về mặt ái muội nhìn hấn, không khỏi gất giọng nói, “Chúng ta cứ chờ xem ai sẽ làm trâu làm ngựa cho ai.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Minh đấu

Edit: Cesia

Điệp Y lười đáp lại hấn, trên bàn nhất thời trở nên lạnh thanh, Cổ Hạo Dương lắc đầu nói, “Đồ không lương tâm, haizzz, trước kia tại sao ta không nghĩ ra được chiêu này? Mất công để tên tiểu tử kia đắc ý nhiều năm.”

Cổ Hạo Thanh buông đĩa nói, “Trước kia có lão lục cũng đủ làm cho người ta đau đầu, hiện tại còn có thêm một Điệp Y, hai người phối hợp với nhau, về sau thiên hạ còn có chỗ cho chúng ta sao?” Dứt lời có ý lắc đầu thờ dài.

Cổ Hạo Nhiên càng nghĩ càng giận, trước mặt nhiều người lại nói cái gì chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho nàng, đem mặt mũi của Cổ Hạo Nhiên hấn đặt ở chỗ nào? Mấy huynh đệ còn nhân cơ hội bốn cợt, hoàn toàn không đem hấn để vào mắt, sắc mặt luân phiên biến hóa từ hồng hoàng lam lục thanh mới

đứng phất dậy trầm giọng nói, “Ăn no, ta còn có việc đi trước.” Dứt lời, xoay người không hề quay đầu lại liền xông ra ngoài.

Mọi người trong đại sảnh nhất thời đều im ắng, Phương Lưu Vân vội vàng kéo Diệp Y ôn nhu nói, “Diệp Y, Hạo Nhiên tính tình vẫn còn như tiểu hài tử, con cũng đừng nóng giận.” Một mặt nháy mắt ra hiệu bảo người đuổi theo gọi Cổ Hạo Nhiên trở về.

Diệp Y mặt vẫn không chút thay đổi nói, “Tôi không tức giận.” Vừa rồi Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua, trên mặt mặc dù tức giận tận trời nhưng hô hấp lại rất trầm tĩnh, cùng với biểu hiện bên ngoài của hắn khác biệt rất nhiều, tức giận bỏ đi xem mặt ngoài thì có vẻ giống như tức đến hồ đồ giận dỗi bỏ đi, bên trong hắn đang tính toán chuyện gì không ai biết, Diệp Y luôn tin tưởng cảm giác của chính mình, trực giác của sát thủ rất lợi hại cũng rất tinh chuẩn.

Phương Lưu Vân mỉm cười nói, “Không tức giận là tốt rồi, Diệp Y, Hạo Nhiên thiếu niên đặc tính tính tình cũng dường thành khó chiều chuộng, giáo hoạt, chúng ta cũng không có biện pháp gì với hắn, hiện tại đã có con, một người có thể kiềm chế hắn, nương đem Cổ Hạo Nhiên giao cho con, con phải mài dũa tính tình cùng quản thúc hắn một chút mới được, Hạo Nhiên có con quản thúc nương cũng yên tâm.”

Diệp Y nâng mắt liếc nhìn Phương Lưu Vân, cảm giác Phương Lưu Vân nói những lời này là thật tâm, trầm mặc một lúc mới chớp mắt nói, “Người của tôi, tôi tất nhiên sẽ quản.” Dứt lời cũng đứng dậy rời đi, còn lại cả đại sảnh mọi người hai mặt nhìn nhau, nửa ngày Cổ Hạo Viễn mới lạnh lùng nói, “Thú vị.” Phương Lưu Vân cũng ha ha cười rộ lên, “Trời sinh vô quyết đây có móng tay nhọn, không biết là tương sinh tương khắc hay là nghiêng về một bên đây?” (Cesia: gia đình này vui ghê, lúc nào cũng chờ xem diễn)

Nói trở lại Diệp Y trở lại Dạng Cư nơi Cổ Hạo Nhiên trụ, Phong đã đón đầu đi tới, “Thiếu phu nhân, từ hôm nay trở đi hết thảy mọi sự vụ của Dạng Cư sẽ do thiếu phu nhân quản lý, đây là sổ ghi chép đầy đủ mọi khoản mục, thiếu phu nhân có muốn xem qua hay không?”

Diệp Y nhìn thoáng qua sổ sách trong tay của Phong và bản tính trong tay Liễu, nguyên lai Cổ phủ nam tử đã thành thân đều tự có chỗ ở riêng, tuy rằng cùng sống chung trong Cổ phủ rộng lớn, nhưng mỗi viện đều có kim khố riêng của mình, tất cả mọi chi tiêu cá nhân cùng đối ngoại đều do tự mình xử lý, cho nên mọi thứ cứ như thế tạo thành nhất mạch, bởi vậy mới có tình huống Cổ Hạo Nhiên cho ba muội tử tiền tiêu vật không cần đến sự đồng ý của Cổ Chấn.

Diệp Y vừa nhìn bản tính đầu liền choáng váng, đồ cổ à, ngay máy tính nàng cũng không biết dùng còn nói gì đến bản tính, và lại cho đến bây giờ Diệp Y đối với con số không hề có khái niệm, trước kia mỗi lần chấp hành nhiệm vụ bằng giá yêu cầu đều được niêm yết rõ ràng, chỉ cần kiểm tra tài khoản có thêm mấy con số không là đủ, cho dù ngồi ở vị trí thứ hai của tổ chức, hoạt động thường xuyên cũng chính là giết người cướp của, ai lại đi quan tâm đến mấy chuyện lật vật gia đình.

“Trước kia ai phụ trách, hiện tại cứ như cũ đi, ta chỉ cần biết quá trình cùng kết quả, cụ thể thao tác các người tự mình làm chủ.” Phong và Liễu nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Y, đều hiểu được gât gât đầu, lập tức chậm rãi báo cáo từng mục cho Diệp Y nghe.

Mấy huynh đệ tỷ muội khác cũng hiểu bốn phận làm con cháu của Cổ gia phải tiếp quản sự vụ từ trưởng phu, cho nên ngày hôm sau cũng không đến thân cận cảm tình với Diệp Y, đợi cho bóng đêm đến gần, chủ ốc bên kia mới đến truyền lời gọi đi dùng cơm, Diệp Y đã sớm phiền chán đủ thứ hăm bà lăng mà Phong đám người báo cáo với nàng, cái gì thân thích rồi cái gì chi tiêu, tuy rằng đã muốn tính giản lại tính giản, nhưng vẫn làm cho kẻ quen quyền sinh sát trong tay Diệp Y thập phần đau đầu, tất nhiên trực tiếp ném cho Phong quản lý, hơn nữa còn phân phó về sau không có chuyện gì đại sự đừng tới tìm nàng.

Chủ ốc mọi người đều đã tề tựu đông đủ, chỉ còn thiếu mỗi mình Cổ Hạo Nhiên, Phương Lưu Vân lôi kéo Diệp Y cùng vài tiểu tử nói chuyện phiếm, Diệp Y cảm giác lạ lẫm, tiếng ồn ào huyền não chọc nàng chán ghét, cũng may không đến nửa ngày thì Băng Kỳ vốn đi đón Cổ Hạo Nhiên xuất hiện.

Phương Lưu Vân lập tức hỏi, “Hạo Nhiên đâu?”

Băng Kỳ nhìn thoáng qua Diệp Y mới nói, “Lục thiếu gia ở Y Thúy Lan.” Lời này vừa nói ra trong sảnh nhất thời đều tĩnh lặng, không khí đột nhiên trở nên quý dị.

Vẫn không nói chuyện Cổ Chấn nhíu mày bình thân nói, “Bất hấn về cho ta.” Ngữ điệu tuy bình thân, xen lẫn trong đó có thể nghe ra được uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Băng Kỳ nhìn thoáng qua Cổ Chấn cung kính đáp, “Lục thiếu gia không muốn trở về, nói tối hôm nay là hoa khôi đêm đầu, thiếu gia nói muốn mua nàng.” Một trận hút không khí vang lên, mọi người trong đại sảnh đều thay đổi sắc mặt.

Cổ Hạo Dương đứng lên nói, “Cha, hơn phân nửa là hạ nhân làm truyền, con đi tìm tiểu lục trở về.” Dứt lời liền xoay người hướng ra ngoài phòng, Cổ Hạo Danh cũng nói, “Cha, con cũng đi, lão lục nếu dám làm ra chuyện bội bạc.” Nói xong cũng theo sát Cổ Hạo Dương đi ra.

“Đứng lại.” Một thanh âm lạnh lùng trong trẻo đột nhiên vang lên giữa đại sảnh yên tĩnh, Diệp Y ôm tiểu Mộng Tâm lạnh lùng mở miệng, ngữ khí uy nghiêm không thua gì Cổ Chấn.

Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Danh theo bản năng dừng lại cước bộ, quay đầu lại mới phát giác lời vừa rồi là thốt ra từ Diệp Y, nhất thời liếc nhìn nhau trong mắt đều hiện lên kinh ngạc. Phương Lưu Vân vừa thấy Diệp Y mở miệng, há miệng thở dốc muốn nói gì đó bất quá lời vừa đến miệng lại nuốt trở xuống.

Diệp Y nhìn Băng Kỳ hỏi, “Y Thúy Lan là chỗ nào?”

Băng Kỳ nhìn thoáng qua Diệp Y nói, “Đó là kỹ viện lớn nhất của Phần Châu.” E ngại Diệp Y từ nhỏ lớn lên ở trên núi, khả năng không quá hiểu biết kỹ viện đại biểu cho cái gì, Băng Kỳ dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Bên trong là buôn bán thể xác, có nam có nữ, lục thiếu gia hôm nay muốn mua chính là

đêm đầu của tối hồng nữ nhân nơi đó.” Một hơi nói xong, Băng Kỳ sắc mặt bất động nhìn Diệp Y, một bên Cổ Chấn cũng không có ngăn cản hẳn, chỉ thần nhiên nhìn Diệp Y phản ứng.

Diệp Y ừ một tiếng mặt vẫn không chút thay đổi gật đầu, đứng dậy đưa tiểu Mộng Tâm cho Hoa Cận, hướng Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Danh nói, “Ta đi. Người tới, canh gác, gọi Liễu đến cho ta.” Dứt lời tay áo vung lên hờ hững bước ra cửa. Còn lại mọi người có chút đại ra không biết nên phản ứng thế nào cho phải, tân lang bỏ tân hôn thê tử, ngày hôm sau chạy đến kỹ viện, còn mình mục trương đảm (trắng trợn, táo bạo, không kiêng nể), người làm thê tử không khóc không nháo, không đòi thất cổ tự tử, so với ngoại nhân còn bình tĩnh dọa người, cư nhiên còn tự mình đi bắt kẻ thông dâm, tuy là nói Thánh Thiên vương triều nếp sống cởi mở, nhưng Y Thủy Lan dù sao cũng có tiểu quan a, một cô dâu danh môn chạy tới, mặt mũi muốn lột chỗ nào cho phải đây, trong lòng mọi người đều rối như tơ vò, nhưng đương gia lại không lên tiếng phản đối.

Bóng đêm liêu nhân, Phần Châu lớn nhất kỹ viện Y Thủy Lan, lúc này đông như trẩy hội, vô cùng náo nhiệt, tối hôm nay tối hồng thanh quan cùng tiểu quan đồng thời cùng bán ra đêm đầu, đây vốn đã là chuyện kinh thiên khí thế ngất trời, lại còn thêm chuyện Cô gia lục công tử vốn chưa bao giờ dạo kỹ viện, cư nhiên cũng tiến đến giúp vui, còn là tân hôn ngày hôm sau, Y Thủy Lan muốn không náo nhiệt cũng không được.

Cổ Hạo Nhiên cùng Minh Thanh ngồi ở một gian bao sương (lô riêng), Cổ Hạo Nhiên về mặt dương dương tự đắc uống trà, một bên xuyên thấu qua cửa sổ quan sát động tĩnh dưới đại sảnh, về tươi cười trên mặt nói bao nhiêu sáng lạn chính là bao nhiêu sáng lạn.

Minh Thanh ngồi ở một bên lau mồ hôi, “Thiếu gia, hảo thiếu gia của tôi, Minh Thanh van cậu mau hồi phủ đi, chuyện này nếu để thiếu phu nhân biết được, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

Cổ Hạo Nhiên nhếch môi cười nói, “Ta chính là muốn nàng biết.”

Minh Thanh bộ dáng tiểu con dâu ngồi ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, về mặt khóc tang nói, “Thiếu gia, thiếu phu nhân là thê tử của cậu, cậu làm ra chuyện hôm nay muốn mặt mũi của thiếu phu nhân để ở chỗ nào? Thiếu gia, cậu cùng thiếu phu nhân có gì tranh chấp cứ trở về đóng cửa âm ỉ với nhau không được sao? Chuyện này sẽ khiến cho thiếu phu nhân từ nay về sau không ngẩng đầu lên được.”

Cổ Hạo Nhiên cười lạnh nói, “Nàng không phải rất mạnh sao? Ta muốn nhìn xem nàng từ bỏ vài ngón nghề bên ngoài còn có thể làm được gì, hôm nay bất quá cũng chỉ là màn mở đầu mà thôi.” Muốn chế phục một người không phải chỉ dựa vào thân thủ, phương diện khác cũng cần vận dụng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đến đây

Edit: Cesia

Vẫn đứng phía sau Cổ Hạo Nhiên, Linh cùng Hành không tự chủ được lác đác, thiếu gia ở phương diện khác luôn cao hơn người ta một bậc, từ lúc gặp gỡ thiếu phu nhân, toàn bộ tế bào não liền biến thành bả đậu, tính toán so đo, không phân biệt tốt xấu, Linh tức thì thờ dài nói, “Minh Thanh, người không cần nói nữa, thiếu gia nhất định muốn xem thiếu phu nhân sẽ ứng phó thế nào, người có nói khô lười cũng không lay chuyển được thiếu gia.”

Minh Thanh quay đầu nhìn hai người, khuôn mặt giống như mướp đắng nói, “Tôi biết là thiếu gia sẽ không chịu nghe, tôi chỉ nghĩ trở về làm thế nào đối mặt với thiếu phu nhân, hậu quả tôi thật không dám tưởng, lúc này nói nhiều thêm hai câu, trở về đối mặt với thiếu phu nhân ít ra cũng có cái công đạo.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy hừ lạnh một tiếng, hai mắt rét lạnh quét qua về mặt dè dặt của Minh Thanh, Hành bước tới kéo Minh Thanh nghiêm mặt nói, “Không cần khuyên, tôi đã truyền tin trở về, một hồi lão gia thế nào cũng phải người đem thiếu gia về.”

Minh Thanh lập tức mừng rỡ nói, “Cũng là người nghĩ chu đáo, ha ha, được rồi, thiếu gia, cậu cứ chậm rãi mặc sức xem, cậu nhìn xem nữ tử kia bộ dạng không tồi, ân, nàng kia cũng rất thanh tú.”

Sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên bất động giống như không hề nghe thấy hóp một ngụm trà, Hành chậm rãi nói, “Thiếu gia, cậu biết hành tung của cậu trốn không thoát Nguyệt đường, cho nên báo cáo rõ ràng một chút có lẽ là tốt, thiếu phu nhân cũng không tốt chọc.”

Khớp tay của Cổ Hạo Nhiên chậm rãi gõ xuống mặt bàn, từ tốn nói, “Đừng quên, ta cũng không dễ chọc.”

Nãy giờ vẫn không nói chuyện Linh lúc này mới mở miệng, “Thiếu gia, cậu biết rõ còn muốn so đo làm gì.” Nói ngắn gọn, ý tứ của Cổ Hạo Nhiên bọn họ tất nhiên biết, mười mấy năm tình hữu nghị không phải giả, lập tức cũng không nói gì chỉ mỉm cười, quanh thân Cổ Hạo Nhiên đột nhiên bắn ra khí phách, không thua gì cảm giác áp bách toát ra từ Diệp Y, Minh Thanh, Linh, Hành nhìn nhau đều cúi đầu chậm rãi hơi mỉm cười.

Trong phòng ba người nhìn nhau cười, lúc này bên dưới vừa vãn vang lên một trận hoan hô, tiết mục then chốt tối nay xuất trường, Cổ Hạo Nhiên hai mắt sáng ngời tức thì nở nụ cười, Minh Thanh áp mặt lên cửa sổ hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng vẫn không nhìn thấy người của Cổ gia tìm đến, không khỏi trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Trên đài cao đèn đuốc huy hoàng, một bóng người chậm rãi hiện ra, nhu nhược thanh thoát, phảng phất như thanh phong phát liễu, thướt tha ẩn trong sương mù, dung mạo xinh đẹp, thêm vẻ nhu nhược đa tình, làm cho người ta tâm sinh thương tiếc ái mộ. Dưới đài mọi người vừa thấy nàng xuất hiện, lập tức trở nên điên cuồng, còn chưa kịp nêu giá, mọi người đã tranh nhau kêu giá, nhanh chóng đẩy giá tăng lên cao.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua hoa khôi hôm nay, nhẹ nhàng lay động chiết phiến cũng không vội ra giá, thần nhiên ngồi ở lầu trên uống trà, Minh Thanh nhìn thoáng qua liền lầm bầm nói, “Không đẹp bằng thiếu phu nhân.” Cổ Hạo Nhiên nghe vào tai cũng không tức giận, lời nói thật muốn so đo làm cái gì, nữ nhân này so sánh với Diệp Y còn kém xa.

“Một ngàn lượng.”

“Một ngàn năm trăm lượng.”

“Hai ngàn hai.”

“Hai ngàn hai, Cổ công tử ra hai ngàn hai, còn có ai ra giá nữa không? Nếu không còn, hoa khôi hôm nay sẽ thuộc về Cổ công tử.”

“Ba ngàn lượng.” Một giọng nam từ tính trầm thấp từ bao sương lầu hai truyền ra, mọi người ở tầng dưới nhất thời đều yên tĩnh, nơi đó chính là Cổ gia lục thiếu gia.

“Ba ngàn lượng, Cổ lục thiếu gia ra giá ba ngàn lượng, còn có ai ra giá cao hơn nữa không? Còn có ai ra giá cao hơn hay không?” Trong viện tú bà hưng phấn về mặt đỏ bừng, ba ngàn lượng mua một đêm quả thật là cái giá quá hời.

Cổ Hạo Nhiên xuyên thấu qua cửa sổ quan sát biểu tình của mọi người, cười khẽ, thiên hạ này người có thể cùng hắn tranh đoạt lại có mấy người, trừ bỏ nữ nhân làm thê tử của hắn kia, hừ, hôm nay sẽ cho nàng sượng mặt, thê tử giữ không được tự nguyện phụ, về sau để xem mặt mũi của nàng sẽ để ở đâu, thê này mới có thể tiêu bớt mối hận trong lòng, nghĩ một hồi Cổ Hạo Nhiên lại nghĩ đến Diệp Y chết tiệt kia.

“Hắc hắc, xem ra hoa khôi hôm nay sẽ thuộc về Cổ lục công tử, tôi tuyên bố...” Lời còn chưa dứt, trên đài về mặt của tú bà đột nhiên đại ra nhìn về phía cửa, đem lời kế tiếp muốn nói đều quên sạch không còn một mảnh, những người còn lại trong sảnh cũng nhất thời kinh ngạc nhìn theo tầm mắt của tú bà.

Chỉ thấy ở cửa đại sảnh có ba nam tử đang chậm rãi đi tới, người ở giữa dáng người thon dài, dung mạo như tranh, hai mắt sâu không thấy đáy nhưng cũng mỹ đến mức làm cho người ta không thể nào dời được tầm mắt, tựa như nguyệt thần thanh lãnh cao quý, dung nhan như mộng như ảo làm cho ngay cả hoa khôi trên đài cao cũng âm thầm thất sắc.

Mọi người trong đại sảnh đều ngây người, một nam tử tuyệt sắc như thế quả thật làm cho người ta không cách nào dời tầm mắt, một thân nam trang Diệp Y cùng Phong Liễu tiến về phía đài cao, mọi người đang đứng ở hai bên đều tự động tách ra nhường lộ, sợ thất lễ với nàng, Diệp Y đi đến trước đài, nhìn lướt qua người ngồi bên cạnh, người nọ lập tức đứng dậy nhường chỗ, Diệp Y cũng không khách khí tự nhiên ngồi xuống.

Ở bao sương Minh Thanh cũng bị vị tuyệt sắc công tử bên dưới chấn động, đợi cho nhìn thấy hai người đang đứng phía sau mới hồi phục lại tinh thần, một cái tát che miệng lại không dám tin nói, “Thiếu phu nhân, là thiếu phu nhân.” Cổ gia từ trên xuống dưới sắp xong rồi, không nghĩ tới Diệp Y sẽ đích thân đến.

Cổ Hạo Nhiên như cơn mây xuyên qua cửa sổ nhìn xuống bên dưới, vừa vặn nhìn thấy Diệp Y cùng Phong Liễu lạnh lùng dị thường chậm rãi đi tới, khoe miệng không khỏi nhếch lên lộ ra một nụ cười khó thấy, chậm rãi nói, “Quả nhiên là đến.”

Hành đứng phía sau ngữ khí bình thản, “Thiếu gia là chờ thiếu phu nhân?”

Cổ Hạo Nhiên ngả người ra sau tựa lưng vào ghế, khoe môi nhếch lên chỉ có ở trước mặt đám người Hành mới có thể lộ ra nụ cười cảm chắc thắng lợi quen thuộc, nhẹ nhàng lay động chiết phiến, “Nàng chưa bao giờ che giấu bản tính của mình, chỉ có các ngươi chỉ để ý đến bề ngoài của nàng mà không chú ý đến điều đó thôi.”

Gặp Hành, Linh nhìn hắn dò hỏi, khoe miệng của Cổ Hạo Nhiên phác thảo một nụ cười bí hiểm, từ trên cao nhìn xuống thân ảnh của Diệp Y, lời nói giữa trưa cũng không phải nói suông, nếu là trước kia nữ nhân này tuyệt đối sẽ không để ý đến sự khiêu khích của hắn, bất quá hiện tại nếu bị nàng nhận định thứ gì đó là thuộc về nàng, nàng sẽ chấp nhận sự khiêu khích của hắn, một nữ nhân càng hận càng coi thường mọi thứ thì lại càng không cho phép có người khiêu chiến tôn nghiêm của nàng.

Minh Thanh nghe xong gật gật đầu về mặt tươi cười đứng dậy đi đến phía sau Hành, sau đó cười tủm tỉm nói, “Nguyên lai là thiếu gia chú ý đến nội tại của thiếu phu nhân.”

Cổ Hạo Nhiên tức thì hướng Minh Thanh nhếch miệng cười, vân đạm phong khinh nói, “Minh Thanh, bắt đầu từ ngày mai ngươi phụ trách việc vận chuyển lương thực của Lương Châu.”

Minh Thanh lập tức hét thảm một tiếng nói, “Thiếu gia, Minh Thanh sai lầm rồi, Minh Thanh đã phụ trách hai châu, thêm một cái nhất định sẽ mệt chết người, thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên khẽ cười, không để ý đến Minh Thanh kêu khóc, chậm rãi nói, “Nàng dùng tay, ta dùng não, nàng giết người, ta sẽ làm kẻ giả chết, đã lâu chưa có ai khơi mào cơn thịnh nộ của ta, lần này đến địa bàn của ta, vậy phải tính cho rõ ràng.” Dứt lời, trên mặt khôi phục lộ ra vẻ tùy tiện, cuồng vọng,

ngạo mạn ngày xưa.

Phía dưới đài Diệp Y hờ hững ngồi trên ghế, lạnh lùng quét mắt qua tú bà nãy giờ vẫn còn ngây người xem nàng, tú bà ngay tức thì rùng mình một cái tỉnh lại thần, thanh âm có chút run run nói, “Cổ lục công tử ra giá ba ngàn lượng, có ai ra giá cao hơn hay không? Nếu không có hoa khôi hôm nay sẽ thuộc về Cổ lục công tử, có ai muốn ra giá nữa hay không?” Tú bà nhìn thấy nam tử xuất sắc như Diệp Y mới đến, không khỏi lập lại mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Một mua một

Edit: Cesia

Diệp Y lạnh lùng ngồi yên tại chỗ, không hề có chút ý định muốn ra giá, ngồi ở bao sương lâu hai Cổ Hạo Nhiên không khỏi hơi nhú mảy, đến đây lại không phải muốn tranh với hắn, nàng ta rốt cuộc giờ trò gì? Không khỏi chậm rãi đứng dậy đi tới trước cửa sổ, xuyên qua lớp màn giấy nhìn xuống bên dưới.

Tú bà gào to ba lần vẫn không có ai lên tiếng, lúc này mới gõ nhịp tuyên bố hoa khôi đêm nay được Cổ Hạo Nhiên mua xuống, mọi người ở trung tâm nhất thời bật ra một trận cảm thán, trên lầu Cổ Hạo Nhiên một chút cảm giác đặc ý cũng không có, nếu cùng Diệp Y độ sức một phen ít ra còn có điểm hưng phấn, kết quả thế này thật chẳng có ý tứ.

Đang lúc Cổ Hạo Nhiên về mặt có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng của Diệp Y, thì tú bà lại mang ra tiếp tiểu quan muốn bán ra đêm đầu hôm nay, là một nam hài bộ dạng khá thanh tú, gương mặt không thể so với vẻ đẹp dương cương mười phần nam tính của Cổ Hạo Nhiên, mà thuộc loại vẻ đẹp trung tính, nam hài khí chất sạch sẽ, chưa nhiễm mùi vị phong trần, đôi mắt long lanh sáng rực, chỉ có điều về mặt phần nộ nhìn trùng trùng mọi người, rất dễ dàng nhận ra hắn trong lòng đang phần nộ, xem ra đứa nhỏ cũng không phải tự nguyện.

Dưới đài vài kẻ có ham mê đặc thù, vừa nhìn thấy dung mạo nam hài lập tức tranh nhau kêu giá âm ỉ, cảnh tượng này gọi cho Diệp Y nhớ lại lúc trước, trên chợ đen có buôn bán bé gái, bé trai, rất nhiều đại ca hắc đạo có sở thích nuôi dưỡng luyện đồng, có đôi khi không phải ham thích mà chỉ vì muốn nhờ vào đó kết thân với những kẻ có địa vị cao hơn, nàng không nghĩ tới đến đây lại gặp được cảnh tượng này, bên môi không khỏi chậm rãi nhếch lên tạo thành nụ cười lãnh khốc.

“Bảy trăm lượng. Còn có ai ra giá nữa hay không? Nếu không tiểu quan tối nay sẽ thuộc về Khánh đại công tử của chúng ta.” Tiểu quan dù sao cũng so ra kém hoa khôi, giá tự nhiên sẽ thấp hơn.

“Một ngàn lượng.” Diệp Y tựa lưng vào ghế lạnh lùng phun ra con số. Đứng ở trên đài, tú bà còn không lên tiếng, trên lầu Cổ Hạo Nhiên tức thì một quyền nện xuống mặt bàn, lạnh mặt nói, “Được lắm Diệp Y, ta nói tại sao lại không theo ra tranh hoa khôi, nguyên lai là học theo ta ra chiêu này, được, được lắm.” Lập tức không đợi tú bà phản ứng, trầm giọng nói, “Hai ngàn lượng.”

Diệp Y cũng không quay đầu nhìn lên cửa sổ, lập tức mở miệng nói, “Ba ngàn lượng.”

Mọi người trong đại sảnh nhất thời đều thu hồi ý định cạnh tranh, tầm mắt không ngừng quét qua quét lại giữa Cổ Hạo Nhiên ở cửa sổ lầu hai và Diệp Y dưới lầu, có Cổ Hạo Nhiên kim chủ ở trong này, còn ai có thể so với hắn có tiền, hiện tại cư nhiên có người dám tranh với hắn, hơn nữa người này ngay cả dung mạo cũng không thua kém hắn chút nào, cơ hội ngàn năm một thuở như vậy tự nhiên tất cả đều lưu lạc thành bộ tộc xem kịch vui.

Cổ Hạo Nhiên theo sát kêu giá, “Bốn ngàn lượng.” Tiền không thành vấn đề, không thể thua mới là vấn đề lớn, bản thân hắn tân hôn ngày thứ hai đến kỹ viện mua đêm đầu của hoa khôi, gắng gượng thì có thể gọi là phong lưu, nếu lão bà của mình đi mua đêm đầu của tiểu quan, mặt mũi của hắn cũng đừng hòng ngóc dậy nổi.

Diệp Y cúi đầu xem xét bàn tay của mình, lạnh lùng dị thường vừa muốn kêu giá tiếp, ở trên đài nam hài đang bị hai nam tử đè xuống, đột nhiên hướng về phía Diệp Y quỳ xuống, hai mắt bình tĩnh nhìn Diệp Y cao giọng nói, “Mua tôi, tôi không muốn ở trong này, làm ơn mua tôi.”

Diệp Y ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt của nam hài không hề chớp nhìn đắm đắm vào mình, trên mặt không hề có vẻ cầu khẩn đáng thương, cũng không có vẻ a dua xu nịnh kẻ có tiền, chỉ có hai tròng mắt trong suốt, hàm chứa bất khuất, bao hàm cố chấp không cam lòng không bỏ cuộc.

Diệp Y nghe bên tai vang lên tiếng cười nhạo âm ỉ của mọi người trong đại sảnh, ở đây tiểu quan có thể chơi đùa, ai lại mua trở về, muốn mua cũng mua loại cao cấp, mua loại hàng thường thường này chẳng phải là bôi nhọ thân phận của chính mình hay sao, tiếng cười nhạo xung quanh một chữ cũng không lọt vào tai Diệp Y, nam hài cũng nghe thấy được, mặt đỏ bừng nhưng thần sắc vẫn kiên định nhìn Diệp Y, không hề bởi vì lời nói của mình mà hối hận.

Diệp Y lạnh lùng nhìn chăm chú nam hài, tiếng chế nhạo của mọi người càng lúc càng lớn, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Ra giá, ta mua.” Bốn chữ rành mạch lọt vào tai đem đám người đang lớn tiếng trào phúng sắc mặt cương lại ngay tại chỗ.

Trên đài tú bà ngay người một lúc mới vội nói, “Tôi đi tìm lão bản thương lượng một chút, thỉnh công từ chờ.” Dứt lời nhảy xuống đài vội vàng chạy đi.

Dưới đài Diệp Y vẫn ung dung bình thản ngồi đó, lâu hai Cổ Hạo Nhiên đã tức đến sắc mặt xanh mét, phát tay áo đi xuống lầu, đám người Minh Thanh đều về mặt cười khổ đi theo sau.

Mặt mũi của Cổ lục công tử tất nhiên là có người cấp cho, Cổ Hạo Nhiên tao nhã ngồi xuống bên cạnh Diệp Y, mỉm cười chào hỏi những người quen biết chung quanh, chiết phiến vung lên giống như lơ đãng bắt chuyện với nam tử đồng dạng xuất sắc ngồi bên cạnh, mọi người trong sảnh còn tưởng rằng hai người vốn vì khí chất tương đương, dung mạo tuyệt đỉnh, tình cờ ngẫu ngộ tình tình tương tích (*) mới khỏi ngôn tương đàm.

(*) Tình tình tương thích: nói về tính cách, hay học thức hoặc cảnh ngộ giống nhau mà nảy sinh đồng tình, kính nể lẫn nhau. Từ “tình tình” chỉ những kẻ thông minh tinh tế.

Cổ Hạo Nhiên trên mặt vẫn mang theo tươi cười nhìn người bên cạnh Diệp Y, hạ thấp giọng cố nén lửa giận nói, “La Diệp Y, người ăn miếng trả miếng nghiệp phải không? Cưng nhiên dám bắt chấp mặt mũi của ta đến kỹ viện mua tiểu quan.”

Diệp Y nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên, nghiêng người dựa vào ghế, thờ ơ nói, “Người ra chiều, ta tiếp.”

Cổ Hạo Nhiên mặt vẫn không đổi sắc, trong tay lại siết chặt chiết phiến, một hồi đột nhiên nhàu mày cười nói, “Tốt.” Diệp Y cũng không lên tiếng, chỉ giương mắt lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cầm chiết phiến vỗ vào lòng bàn tay gần từng chữ một, “Làm việc gì cũng đừng quá đáng, mỗi người đều có giới hạn của mỗi người, quá mức tùy tâm sở dục sẽ dẫn đến hậu quả rất tệ hại.”

Diệp Y gặp Cổ Hạo Nhiên thốt ra ngữ khí uy hiếp, khóe miệng đột nhiên xả ra một tia cười lạnh, ghé sát vào má của Cổ Hạo Nhiên nói, “Đồ của ta phải biết an phận, ta không thích có người dám khiêu khích uy nghiêm của ta.” Trước kia trong tổ chức kẻ nào dám phạm thượng với nàng thì chính là đối nghịch với tử thần.

Cổ Hạo Nhiên trong mắt chợt lóe qua một tia tàn khốc, oán hận trừng Diệp Y nói, “Ta cũng không thích đồ của ta không an phận, người tốt nhất cũng nhớ kỹ cho ta.” Dứt lời, xoát một cái mở ra chiết phiến.

Đứng ở phía sau hai người, năm người nhìn nhau cười khổ, Phong trên mặt buồn cười nhỏ giọng nói, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hoa khôi đêm đầu còn cần hay không? Còn có tiểu quan có muốn mua nữa hay không?”

Diệp Y nhìn thoáng qua nam hài trên đài lạnh lùng nói, “Mua.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe bốp một tiếng thu lại chiết phiến, cười lạnh nói, “Mua, ta đồ muốn nhìn xem nơi này ai là kẻ có tiền nhất.”

Đám người Phong nhìn hai người không ai chịu nhường ai, nhất thời đều không biết nói gì hai mặt nhìn nhau, Diệp Y mua được tương đương với Cổ Hạo Nhiên mất hết mặt mũi, Cổ Hạo Nhiên mua được sẽ dẫn tới khuynh hướng giới tính bị nghi ngờ, tính thể nào Cổ Hạo Nhiên cũng nhất định thua.

Cổ Hạo Nhiên vừa dứt lời, tú bà đã chậm rãi lên đài, cúi đầu khom lưng hướng Diệp Y, lại nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên đang ngồi bên cạnh, không thể thiếu nịnh nọt một phen mới nói, “Vị công tử muốn mua đứa nhỏ này, lão bản nói một giá ba vạn lượng, cả người cùng khế ước đều đồng loạt đưa lên.”

Tú bà vừa dứt lời, Cổ Hạo Nhiên nhàn nhã phe phẩy quạt nói, “Đứa nhỏ này ta xem hợp nhãn, bốn vạn lượng ta mua.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tương quân

Edit: Cesia

Diệp Y nhìn nam hài ở trên đài, hơi nâng cằm lên nói, “Lại đây.” Trên đài tú bà tưởng nàng muốn nghiệm hóa, cởi bỏ dây thừng trên người của nam hài, nam hài trực tiếp từ trên đài nhảy xuống đi đến đứng trước mặt Diệp Y, Diệp Y lạnh lùng quét mắt ra sau hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Người thích, vậy mua đi.”

Cổ Hạo Nhiên vốn tưởng Diệp Y ít nhất cũng tranh với hắn một chút, không nghĩ tới nàng cứ vậy buông tay, không khỏi ngây ra một chút mới phản ứng lại, chết tiệt, đây rõ ràng là một hòn đá ném hai chim, để nàng mua được, cho dù hắn có mua được hoa khôi cũng chẳng có gì lên mặt, còn nếu chính hắn mua được, không phải bị nàng nắm cái mũi sao, mua được hay không mua được kể từ lúc nàng ra giá hắn liền cầm chắc thua, Cổ Hạo Nhiên nắm chặt chiết phiến trong tay, âm thanh leng keng của tiếng gì đó bị gãy vang lên rõ ràng.

Không chờ Cổ Hạo Nhiên phát hỏa, Diệp Y thần nhiên đứng dậy, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Người ta mang đi.” Lời còn chưa dứt liền lập tức rời đi, nam hài cùng Phong, Liễu theo sát phía sau.

Tú bà nhất thời ngậy người nhìn về phía thần sắc bình tĩnh Cổ Hạo Nhiên, nghĩ như thế nào tìm từ nói, “Cổ lục công tử, này.... cậu xem...”

Cổ Hạo Nhiên không nghĩ tới Diệp Y đến cuối cùng còn tặng hắn một đòn, người mua đi ngược lại tiền hắn trả, không khỏi tức giận đến răng đều đau, nhưng ở trước mặt nhiều người không tiện phát tác, thật sự không muốn trả tiền nào loạn cứ thế bỏ đi, nhưng nếu làm vậy kẻ mất mặt chỉ có hắn, đành phải cố giữ vẻ mặt bình tĩnh nói, “Minh Thanh, trả tiền.” Dứt lời lập tức đứng dậy đuổi theo Diệp Y.

Tú bà mắt thấy Cổ Hạo Nhiên bước đi, cao giọng nói, “Cổ lục thiếu gia, hoa khôi đêm nay là của cậu, cậu tính đi đâu a?”

Cổ Hạo Nhiên cũng không quay đầu lại rồi đi, thanh âm thanh thúy của Minh Thanh vang lên phía sau, “Nghe nói hoa khôi cùng Danh tài tử tâm đầu ý hợp, công tử nhà ta tán thưởng Danh công tử mặc dù xuất thân hàn môn nhưng tài hoa bất phàm, cố ý thuận nước giong thuyền, thúc đẩy chuyện tốt của hai người, hôm nay cố ý vì Danh công tử mua hạ, công tử nhà ta tán hôn tất nhiên là không ngu lại ở chỗ này.”

Nguyên lai Cổ Hạo Nhiên đã dự tính trước đường lui, cho dù Diệp Y không đến hoặc không có biện pháp ứng phó, cũng sẽ không để cho nàng ở trước mặt người mất hết thanh danh, thế tử của mình chỉ có mình mới có thể khi dễ, nhưng để cho ngoại nhân chỉ trích, Cổ Hạo Nhiên tuyệt đối sẽ không cho phép.

Cổ Hạo Nhiên bước nhanh đuổi theo ra cửa viện, chỉ kịp nhìn thấy xe ngựa của Diệp Y chạy tới chỗ rẽ, hiển nhiên nàng căn bản không tính đợi hắn cũng không hề có ý cầu hắn trở về, Cổ Hạo Nhiên nhất thời khí giận không có chỗ nào phát tiết, rắc một tiếng, chuôi quạt bằng ngà voi trong tay bị bẻ gãy làm hai nửa.

Đi theo phía sau Hành giống như lơ đãng nói, “Phong nói với tôi, thiếu phu nhân không mang theo bạc, thiếu gia nếu thật lòng muốn đấu với thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không thắng được.”

Cổ Hạo Nhiên cố áp chế lửa giận nói, “Ta biết, không có mệnh lệnh của ta, nàng không thể động vào khoản bạc lớn.” Nhưng cho dù hắn biết rõ lại vẫn không thể không dè dặt, dùng một chút mới lạnh lùng nói, “Hồi phủ.” Minh Thanh đám người im lặng không lên tiếng đuổi theo sau.

Cổ Hạo Nhiên tuy rằng mưu tính tỉ mỉ, nhưng Diệp Y lại không cần bận tâm đến mặt mũi đối phương, đã không bận tâm đến đối phương thì từ nhiên chuyện gì cũng làm được.

Ngày thứ hai Cổ phủ không ai nhắc đến sự việc tối hôm qua, Cổ Hạo Nhiên ngủ lại Dạng Cư cả đêm sóng êm biển lặng, làm cho hạ nhân cho dù trong lòng có không ít ngờ vực vô căn cứ cũng không biểu lộ ra ngoài. Về phần nam hài xinh đẹp kia, không biết đã bị Cổ Hạo Nhiên đuổi đến chỗ nào, Diệp Y không hỏi cũng không có hứng thú hỏi.

Cả buổi sáng ở Dạng Cư kẻ đến người đi, cái gì cô bảy dì tám. cái gì mẹ lớn rồi đại tổng quản, nối đuôi nhau đến bái phỏng tân phu nhân, Diệp Y chọn một tòa núi giả cao ở hoa viên, mất lạnh nhìn xem bởi vì nàng không chịu xuất hiện Minh Thanh đành phải kéo Cổ Hạo Nhiên đi ứng phó, thanh âm riu ra riu rít cứ vo ve bên tai giống như tiếng muỗi kêu rất phiền chán, mới đầu Diệp Y còn cảm thấy tân kỳ, hiện tại quả thật chán ghét, nói nhiều đến bực bội, phiền lòng.

“Thế nào, Diệp Y có phải cảm thấy quá nhiều người cho nên rất phiền lòng không?” Một đạo thanh âm ôn hòa từ phía sau của Diệp Y truyền đến.

Diệp Y đã sớm cảm giác được có người tiếp cận bất quá không có sát khí nên nàng cũng giả đồ như không biết, không nghĩ tới nhìn thấy bộ dạng mau tránh xa ta ngàn dặm của Diệp Y còn dám tiến tới quấy rầy, lập tức hơi quay đầu lại nhìn xuống đứng ở phía dưới nhìn nàng mỉm cười nhị tấu Thanh Nhu.

Thanh Nhu mỉm cười nói, “Trước kia tâu vừa gã đến đây cũng giống như muỗi, quá nhiều người nhìn đến đầu muốn hôn mê, hận không thể trốn ở đâu đó không cần phải đi ứng phó, sau này cũng từ từ quen dần, ha ha, lúc ấy tâu cũng muốn có dùng khí giống như muỗi trực tiếp ném cho tướng công ra mặt, không biết là bớt được bao nhiêu khổ.”

Thanh Nhu gặp Diệp Y cũng không đáp lời, liền dựa người vào núi giả bên cạnh nhẹ giọng nói, “Diệp Y, nếu cảm thấy bị bọn họ ám ỉ quấy rầy, chi bằng qua chỗ của tâu, tiểu Mộng Tâm mới sáng sớm đã kêu gào muốn gặp tỷ tỷ xinh đẹp của hắn, nhóc kia chưa từng thích người nào đến thế, ngay cả Hạo Nhiên trước kia hắn cũng chưa từng mới vừa mở mắt ra liền la hét muốn đi tìm.” Dứt lời về mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc, làm cho người càng thêm ôn nhu.

Diệp Y liếc nhìn Thanh Nhu lạnh lùng nói, “Không cần.”

Thanh Nhu mỉm cười, “Đi thôi Diệp Y, một người ở Dạng Cư không có người tán gẫu, chỗ ở của Hạo Nhiên thật không giống ai, ngay cả một nha hoàn cũng không có, có cũng chỉ vài cái thô sử nha hoàn, quân sự cũng chỉ có năm người bên cạnh hắn, lúc này Hạo Nhiên ra ngoài làm việc, nơi này càng vắng vẻ.”

Diệp Y nghe Thanh Nhu nói vậy, ngẩng đầu nhìn thấy xa xa đã sớm trống vắng, mọi người cùng Cổ Hạo Nhiên cũng không thấy bóng dáng, Thanh Nhu cùng lúc đó lên tiếng, “Hạo Nhiên quản lý hai điểm sinh ý muối và lương thực của Cổ gia, mấy ngày nay danh sách xin ý kiến phúc đáp tích lũy rất nhiều cần đệ ấy xử lý, khả năng mấy ngày sắp tới sẽ bề bộn nhiều việc, Diệp Y, đừng trách lực đệ không thể ở cùng muội, theo lẽ thường tán hôn không nên như thế, bất quá sinh ý của Cổ gia quá lớn, con dâu của Cổ gia đều chung cảnh ngộ, Diệp Y, đừng để ở trong lòng không vui.”

Diệp Y nghe Thanh Nhu nói, ý tứ là đang giải thích cho nàng Cổ Hạo Nhiên làm gì ở đâu, nhấn nhủ khả năng trong cuộc sống sẽ gặp phải sau này, Diệp Y nhìn vào mắt của Thanh Nhu vẫn im lặng không mở miệng đáp lời.

Thanh Nhu giống như cũng đoán được Diệp Y sẽ không để ý đến mình, vẫn mỉm cười ôn nhu nói, “Diệp Y...” Mới vừa gọi tên, chợt nghe từ đằng xa thấy tiếng cười lạnh lạnh của tam tẩu Bạch Thiên vọng tới, “Tôi nói đúng không này, nhị tẩu nhất định là đến tìm Diệp Y, xem ra vài người chúng ta cũng đến tụ hội cùng một chỗ đi.” Đi theo nàng còn có đại tẩu, tứ tẩu, ngũ tẩu đều mặt mày tươi cười rạng rỡ đi về phía Diệp Y.

Thanh Nhu tức thì bật cười nói, “Có tẩu này muốn thanh tĩnh một chút sợ cũng không được.” Trừ Bạch Thiên ra ba người còn lại đều bật cười ha ha, Diệp Y nhìn đám nữ nhân đầy mặt tươi cười trước mặt, hơi hơi nhíu mày.

Ba ngày, Cổ Hạo Nhiên suốt ba ngày không hề xuất hiện trong phủ, Diệp Y cũng không thèm để ý, nghe nói hiện giờ hẳn đang bận xử lý công việc dồn đống trong khoảng thời gian qua, sau bữa cơm chiều, Phuong Lưu Vân kéo Diệp Y đến vọng nguyệt lâu, vừa ngắm trăng vừa nói chuyện phiếm, Cổ Chấn, đám người Cổ Hạo Dương đều tề tụ đông đủ, toàn bộ vọng nguyệt lâu thường vang lên tiếng âm ỉ cười đùa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nữ nhân như quần áo

Edit: Cesia

“Mỹ nhân tỷ tỷ, đệ muốn uống sữa, Mộng Tâm muốn uống sữa.” Vừa nhìn thấy Diệp Y, tiểu Mộng Tâm liền dính lấy Diệp Y, ôm Diệp Y từ lúc ăn cơm chiều đến giờ vẫn không chịu buông ra, lúc này ăn cơm xong lại muốn uống đồ ngọt, Diệp Y đối với bất luận kẻ nào đều là một bộ lạnh như băng, duy độc đối với tiểu Mộng Tâm mặc dù có lãnh cũng không đến mức cách xa ngàn dặm, nghe vậy vội tay lấy ly sữa ở trên bàn đưa đến trước mặt tiểu Mộng Tâm.

Phuong Lưu Vân cười khúc khích nói, “Tiểu tôn tử của ta, đã nói nhiều lần phải gọi tiểu thẩm vẫn không chịu sửa miệng, sau này lớn lên thế nào cũng giống với ngũ thúc, một gã phong lưu lãng tử mỹ sắc đi đâu.”

Cổ Hạo Ảnh nhíu mày nói, “Người không phong lưu uống thiếu niên nha, đạo lý này phải từ nhỏ bồi dưỡng, chỉ sợ là tiểu hài tử này từ nhỏ nhìn quen thiên tư quốc, về sau nhìn những người khác lại chường mắt thì làm sao bây giờ?”

Thanh Nhu khẽ cười nói, “Đệ đừng có mà giáo dục bậy, Mộng Tâm nghe xong lời của đệ đến bây giờ vẫn còn bị phạt giam kia kia, cũng đừng từ nhỏ đã dạy hư tiểu Mộng Tâm của tẩu.” Lời vừa ra làm cho tất cả mọi người đều cười ồ lên.

“A, mọi người xem, ánh trăng đêm này thật đẹp, thời điểm này còn có thể nhìn thấy trăng tròn, quả thật hiếm thấy.” Thanh âm kinh ngạc của Hoa Cận tức thì lôi cuốn tầm mắt của tất cả mọi người.

Trong lúc mọi người đang yên tĩnh ngắm trăng thì từ xa xa bỗng vọng tới tiếng nói chuyện của vài người, vừa khỏa bị ngăn cách bởi một bức tường hoa tường vi cho nên nhìn không thấy người.

“Lục ca, việc hôm nay toàn dựa vào Lục ca thành toàn, Lâm gia bên kia vừa nghe lục ca ra mặt không nói hai lời liền đồng ý việc hôn nhân, Hàm Nhi đa tạ lục ca.”

“Không có gì, đều là người trong nhà.” Thanh âm trầm thấp ngạo khí truyền đến, chính là ba ngày chưa hồi phủ Cổ Hạo Nhiên.

“Đúng đó, ai chẳng biết nói chỉ cần lục thúc mở miệng, thiên hạ không có việc gì không làm được, bất quá cũng phải nói vị nữ tử Lâm gia bộ dạng đúng là xinh đẹp, Hàm tiểu thúc thật có phúc khí.” Một đạo thanh âm rõ ràng a dua truyền đến.

“Muốn nói phúc khí, vẫn là lục thúc có phúc khí, lục thẩm quả thật là nhân gian tuyệt sắc cũng chỉ có lục thúc mới xứng đôi, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ là vô phúc tiêu thụ.” Lại thanh âm của một người.

“Chính phải, nếu như lục thẩm mà gã đến nhà người khác, muốn huynh đệ không phản bội vì y nhân cũng không được, đẹp quá mức.”

Cổ Chấn vừa nghe sắc mặt trầm xuống, cho dù là thân thích cũng không thể tùy tiện muốn nói gì thì nói, đang muốn lên tiếng Phuong Lưu Vân đã gạt nhẹ tay hắn, nháy mắt hướng về phía mặt cũng không trất Diệp Y, những người khác cũng đều trầm mặc không lên tiếng lắng nghe.

Cổ Hạo Nhiên ha ha cười, “Cho dù có đẹp bất quá cũng chỉ là một nữ nhân, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, nàng cho dù có xinh đẹp cũng chỉ là kiện quần áo, muốn ném liền ném, há có thể vì nàng phá hỏng tình cảm huynh đệ sao.” Nói xong, vừa quẹo qua bức tường hoa tường vi, tức thì nhìn thấy bên này đèn đuốc sáng choang đang ngồi một đồng người. (Cesia: anh chết chắc rồi, amen!!!)

Cổ Hạo Nhiên không khỏi ngăn người dừng lại cước bộ, nơi này quanh năm đều đốt đèn, không nghĩ tới hôm nay lại ngồi đầy người, mà mấy người bên cạnh hẳn nhất thời đều thay đổi sắc mặt, đứng ngay ra như phỗng không dám tiến cũng không dám lui, gục đầu xuống nhìn chằm chằm dưới đất không

dám nhìn lên. Mấy người này vốn là họ hàng xa của Cổ gia, ý vào chút đầu óc ở trong phủ kiểm chác chút lợi lộc, nịnh bợ Cổ Hạo Nhiên, lúc này vừa liếc mắt thấy Cổ gia một nhà cả đại tộc trưởng đều có mặt, vừa rồi uống hơi quá chén, thốt ra lời nói không nghĩ ngờ là hết sức bất kính, lúc này nào có lá gan đối mặt.

Cổ Hạo Nhiên sững sờ một lúc mới đi tới vài bước nói, “Cha nương hôm nọ thế nào lại có nhã hứng đến ngắm trăng?” Cổ Chấn và Phương Lưu Vân đều không đáp lời, đứng ở một bên Cổ Hạo Ảnh tà ác cười nháy mắt với hắn, Cổ Hạo Nhiên đã sớm nhìn thấy Diệp Y đang ngồi ở giữa cúi đầu đút sữa cho Mộng Tâm, không khỏi nhú nhú mày.

Đút cho tiểu Mộng Tâm uống xong, Diệp Y mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nói, “Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo.”

Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y ngữ khí trong lời nói lạnh như băng, so với vẻ trong trẻo lạnh lùng ngày xưa còn muốn rét lạnh hơn mấy phần, bất quá hắn cũng không nói sai, lập tức cùng Diệp Y mắt lạnh đối diện, “Đừng nói với ta đến hôm nay ngươi mới nghe được lời này.”

Diệp Y nhìn lướt qua bốn năm người đang đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hờ hững nói, “Bọn họ là huynh đệ của ngươi?”

Cổ Hạo Nhiên ngẫm nghĩ, tuy rằng là họ hàng xa, gọi huynh đệ cũng không thích hợp, nhưng nghe thấy Diệp Y dùng khẩu khí chất vấn để nói chuyện với hắn, tức thì đáp lại, “Bọn họ đều là huynh đệ của ta, thế nào?”

Diệp Y chậm rãi gật đầu lạnh như băng nói, “Vậy là ngươi cần tay chân, không cần quần áo.”

Cổ Hạo Nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của mình, tuy rằng không phải cố ý, cũng không phải nhắm vào Diệp Y, nhưng lời đã nói ra không hồi lại được, huống chi đối mặt là Diệp Y, lập tức ngẩng cao đầu nói, “Quần áo làm sao so sánh được với tay chân, chuyện này có tất yếu lựa chọn sao?”

Cổ Hạo Danh vừa nghe những lời này đứng ở chỗ tối lập tức gợn ngón tay cái lên với Cổ Hạo Nhiên, lời này muốn nghĩ thế nào cũng được, về trước so sánh có chút kém, mặt sau lại không minh xác tỏ rõ thái độ, muốn chọn tay chân hay quần áo hắn cũng không nói rõ.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng nghiêm khắc nói, “Nếu đã không cần quần áo, được lắm, Linh, Hành đem quần áo trên người hắn cởi ra hết cho ta.” Lời vừa ra toàn trường vốn đang im lặng càng thêm lặng ngắt, chỉ vang lên một trận hút không khí.

Cổ Hạo Nhiên ngây người sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng quát mắt trừng Diệp Y, mặc dù một chữ cũng không nói không khí cũng nhất thời trở nên ngưng trọng.

Vẫn đi theo Cổ Hạo Nhiên, Linh và Hành nhìn nhau, chậm rãi đi đến bên người Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên hai mắt rét lạnh, bèn nhón tròng Linh Hành gần từng tiếng nói, “Các ngươi dám.”

Hai người do dự nhìn Diệp Y, Diệp Y vẻ mặt âm hàn, trong nháy mắt quanh thân bắn ra một cỗ áp lực âm trầm làm cho người ta hít thở không thông, ngữ khí không mang theo một tia cảm tình, “Cởi.”

Linh cùng Hành cắn chặt răng nói với Cổ Hạo Nhiên, “Thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt đã xanh mét nhìn trừng trừng Diệp Y, Diệp Y vẻ mặt lãnh khốc đối diện với Cổ Hạo Nhiên, hai người một kẻ lừa giận ngút trời, một kẻ âm lãnh làm cho người ta khiếp hãi, hai luồng khí cực đoan ở giữa không trung giằng co, mọi người ngồi trên lầu, lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Y tàn mác ra áp lực uy nghiêm kinh sợ, âm trầm đến làm cho người hô hấp cũng bị tắt nghẽn, cảm giác lời của nàng giống như mệnh lệnh, không cho phép phản kháng, không khỏi vừa khiếp sợ vừa ghen lời.

Cổ Hạo Nhiên hừ mạnh một tiếng, không để ý tới Linh, Hành đứng bên cạnh, nắm lấy áo ngoài, xoát một cái kéo xuống, nhất kiện lục sẫm ngoại bào trong nháy mắt bị xé làm hai, sau đó bị Cổ Hạo Nhiên hung hăng ném xuống đất, lộ ra phần ngực màu cổ đồng. Sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên hết xanh rồi trắng, lửa giận bốc lên ngàn gút, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thoát thì thoát, ngươi nghĩ rằng ta không dám sao.”

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên cả người hừng hực lửa giận, sắc mặt lãnh khốc nhìn chính mình, trong đôi mắt bốc lên một loại phần nộ trước nay chưa từng có, lập tức đem Mộng Tâm đưa cho người bên cạnh, không nói lời nào đứng dậy, gió đêm thổi qua quần áo của nàng phát phơ, dưới ánh đèn mờ ảo của bầu trời đêm càng lộ rõ một cỗ thần bí lãnh khốc. Trong khi đứng dưới bầu trời đêm Cổ Hạo Nhiên, tóc đem theo gió phi vũ, kết hợp một thân trần trụi cư nhiên tản ra một cỗ gọi cảm không gì sánh kịp, đôi mắt bắn ra hỏa diễm, giống như hai vì sao, sáng rực đến nhiếp lấy hồn phách của mỗi người.

Diệp Y bước từng bước đến gần Cổ Hạo Nhiên, trong mắt sắc lạnh đến mức có thể đông cứng hoa mùa hạ, dừng lại cách Cổ Hạo Nhiên không xa, chỉ vào quần của hắn lạnh lùng nói, “Đây là cái gì, cởi.”

Cổ Hạo Nhiên hai nắm tay nắm chặt, nhả ra từng chữ một giữa hai hàm răng đang nghiến chặt, “La Diệp Y, ngươi cũng đừng nên khinh người quá đáng.”

Vẫn đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Minh Thanh thận cẩn thận lên tiếng, “Thiếu phu nhân, ý tứ là được rồi, thiếu gia cũng không phải là nhắm vào thiếu phu nhân.” Tuy rằng thực không muốn dưới tình huống khí thế bức người của Diệp Y lên tiếng, nhưng tốt xấu cũng là thiếu gia, không giúp thật không phải đạo.

“Ta có cho ngươi nói chuyện sao.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Ta đấu

Edit: Cesia

Minh Thanh không khỏi lùi về sau một bước, sờ sờ mũi, thiếu gia, không phải Minh Thanh không giúp cậu mà thật sự là thiếu phu nhân lợi hại hơn. Linh đưa tay giữ chặt hân lùi về sau mấy bước, đứng song song với Hành, hiển nhiên là không định nhúng tay hỗ trợ.

Ngồi ở trên lầu Cổ Chấn cùng Cổ Hạo Dương liếc nhìn lẫn nhau, lại quay đầu âm thầm đánh giá Diệp Y, bốn hộ vệ Phong ngay cả bọn họ đều ra lệnh không được, lại chịu nghe lệnh của Diệp Y đã khiến cho bọn họ ngoài dự kiến, hiện tại Diệp Y còn xuống tay với Cổ Hạo Nhiên, tình huống thật không thể lý giải.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng nói, “Huynh đệ? Tay chân? Sao không bảo bọn họ cởi quần áo cho người.”

Lời này vừa nói ra vài kẻ kia vốn đang ngậy người này giờ, vội vàng vàng cởi quần áo của trên người mình ra, vừa định khoác lên người của Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt âm lãnh của Diệp Y đảo qua lạnh lùng nói, “Phong, Liễu, các người nghe rõ cho ta, bọn họ ai dám động liền đánh gãy hai chân kẻ đó ném ra khỏi phủ, về sau trong phòng mười dặm nơi nào có ta không được phép xuất hiện.”

Đứng ở cách đó không xa hai người liếc nhìn nhau, không nói hai lời đứng dậy, hôm nay thiếu phu nhân muốn lập uy, tuy rằng lấy thiếu gia khai đao không được tốt lắm, bắt quá ai kêu thiếu gia xui xẻo đụng phải, còn có vài kẻ họ hàng xa không biết tốt xấu kia, tính tình của thiếu phu nhân tuy rằng có thể chịu thiệt, nhưng tuyệt đối không thể phạm vào nghịch lân (*), lại còn ở trước mặt nhiều người, đám người Hành đều thấy được điểm này cho nên đều đứng dậy, duy độc thiếu gia đã muốn tức giận đến choáng váng, không thể bình tĩnh suy nghĩ.

(*) Nghịch lân: Long là vạn trùng chi vương, lúc nó ôn hòa mọi người có thể cùng nó thân thiết chơi đùa, thậm chí còn có thể cưỡi lên lưng nó, nhưng ở phía dưới cổ họng có hai vảy rồng gọi là nghịch lân, nếu có người không cẩn thận chạm vào nghịch lân long cho dù đang bình dị hòa ái cũng lập tức trở mặt thậm chí là giết người.

Ở thời phong kiến mọi người thường cho rằng hoàng đế chính là “long”, chọc giận hoàng đế cũng chính là phạm nghịch lân, bị họa sát thân.

Hiện tại nói đến chạm vào nghịch lân ý chính là chạm vào nỗi đau hoặc điểm mấu chốt của người đó, nhất định trở mặt.

Vài kẻ họ hàng xa kia tức thì thu hồi lại tay định giúp Cổ Hạo Nhiên mặc áo, liên tục lùi về phía sau, ngay cả muốn nói cũng không dám hé miệng, thân thủ của đám hộ vệ Phong trong phủ là tốt nhất, bình thường chỉ nghe lời của Cổ Hạo Nhiên, mà vừa rồi đám người kia dám buông ra lời bất kính đối với Diệp Y, cũng bởi vì quan hệ của Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y không tốt, hơn nữa sau lưng của Diệp Y cũng không có hậu trường chống đỡ, tự nhiên cũng chỉ có chỗ dựa duy nhất là tùy vào sự yêu thích của Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y bình thường không phát uy chỉ là lãnh đạm, nhưng một khi ra uy ngay cả Cổ Hạo Nhiên cũng dám sửa trị, đừng nói đến đám người kia nằng nạt nhiên không để vào mắt.

Diệp Y mắt lạnh nhìn đám người lùi về sau, khước miệng câu ra một chút châm chọc ý cười, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Đây là huynh đệ của người? Đây là tay chân của người? Hừ, còn không bằng một kiện quần áo, cởi cho ta.”

Toàn thân của Cổ Hạo Nhiên tựa như muốn bốc cháy, lửa giận cho dù đứng cách đó mười dặm cũng có thể cảm thấy được, lúc này trong mắt của Cổ Hạo Nhiên tất cả đều là phẫn nộ, hơi thở trên người cũng trở nên cuồng bạo, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nhìn Diệp Y nói, “La Diệp Y, ta cho người một cơ hội thu hồi lời nói vừa rồi của người.”

Diệp Y mặt không đổi sắc nói, “Là người chọn thì đừng trách ta.”

Cổ Hạo Nhiên chậm rãi gật đầu, về lãnh khốc bỗng chốc bao trùm trong mắt, “Tốt lắm, muốn cởi quần áo của ta phải xem người có bản lĩnh đó hay không.” Dứt lời thân mình nhoáng một cái, hai cánh tay nhanh như chớp vươn thẳng ra chụp vào bên hông của Diệp Y.

Diệp Y theo bản năng uốn người né tránh, hai tay đồng thời vươn ra vặn lấy đốt ngón tay của Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y tự biết bản thân một khi ra tay nhất định sẽ gây các vết thương gân cốt của kẻ khác, căn bản sẽ không biết thủ hạ lưu tình, cho nên khi động thủ với Cổ Hạo Nhiên nằng không biết phải làm thế nào lưu thủ đúng mực, tự nhiên động tác cũng bị chậm đi. Bên kia động tác của Cổ Hạo Nhiên lại mau như chớp, Diệp Y còn không kịp nhìn thấy rõ liền cảm thấy bên hông tê rần, cả người mềm nhũn, đề không dậy nổi chút khí lực, không khỏi có chút sững sờ, tốc độ của Cổ Hạo Nhiên vốn không thể nhanh như thế này.

Cổ Hạo Nhiên ôm lấy Diệp Y áp chế ở trong ngực, cúi đầu hung tợn nói, “Chúng ta trở về tính cho rõ ràng.” Dứt lời khiêng Diệp Y lên vai, không thèm chào hỏi xoay người bước đi, bỏ lại nhất chúng nam nữ lão ấu này giờ vẫn ngồi xem diễn.

Nửa ngày Cổ Hạo Danh mới vuốt vuốt hai má lắc đầu nói, “Thật sự là nóng tính, động thủ cả với người không có võ công, tiểu lục thật đúng là không phong độ.”

Phuong Luu Van ha ha cười ra tiếng nói, “Ngủ, ngủ, chuyện của đôi vợ chồng trẻ bọn chúng cứ để cho bọn chúng tự giải quyết với nhau.” Dứt lời lôi kéo Cô Chấn cười tùm tùm rồi đi.

Tức giận tận trời Cổ Hạo Nhiên khiêng Diệp Y nhanh như gió quay trở lại Dạng Cư, một cước đá văng cửa phòng, dùng sức ném Diệp Y xuống giường, phóng tới liền đè lên người Diệp Y, hùng hực lửa giận nói, “Muốn coi y phục của ta, được lắm, ta đây hiện tại liền thử xem là ai coi ai.” Vừa nói hai tay vừa ra sức xé, y phục trên người Diệp Y trực tiếp bị Cổ Hạo Nhiên xé rách thành mấy mảnh, ném ra bên ngoài.

Cổ Hạo Nhiên đem hai cổ tay của Diệp Y khóa trên đỉnh đầu, đầu gối kiềm chặt lấy hai chân của Diệp Y, hai gò tuyết mỹ mang theo hùng hực hỏa diễm, một tay kiềm chặt cổ tay của Diệp Y, một tay thì bắt lấy cằm của Diệp Y, tức giận nói, “Đừng cho là ta sợ ngươi, La Diệp Y, ta không ra nặng tay vì ta khinh thường dùng vũ lực đi chiếm đoạt, bản sự của ngươi cho dù cao tới đâu năng lực cường tới đâu, ta muốn giết ngươi bất quá cũng giống như bóp chết một con kiến.”

Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên áp chế dưới thân, cảm giác tê dại ở trên người vẫn chưa giảm bớt, toàn thân thể đều không có chút sức lực, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác cá nằm trên thớt mặc cho người ta làm thịt, bất lực, vô vọng, năng lực mà chính mình vẫn luôn ngao thị trong nháy mắt tan thành mây khói, sinh mệnh lần đầu tiên không thể nắm giữ ở trong tay mà là nắm giữ trong tay người khác, nhưng chết tiệt ở chỗ năng lực không hề cảm thấy lo lắng, ngay cả chút ý thức sợ hãi cũng không có, chỉ có phần nộ, bị khiêu khích phần nộ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn hai tròng mắt băng hàn của Diệp Y, buông ra cằm của nàng, luồn tay ra phía sau lưng Diệp Y, nâng nàng dậy kẻ sát vào người mình, ác thanh ác khí nói, “La Diệp Y, mấy ngón võ mèo ba cẳng của ngươi lấy để hù dọa người khác có thể, Cổ Hạo Nhiên ta còn lâu mới bị nó hù dọa, hôm nay nếu ta không sửa trị ngươi, ngươi thật đúng là đã cho rằng ta không bằng ngươi.” Dứt lời bàn tay đang kiềm chặt cổ tay của Diệp Y gia tăng thêm sức, cổ tay của Diệp Y lập tức đỏ tấy lên.

Diệp Y mảy cũng không nhả một chút, Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, cánh tay ôm lấy hông của Diệp Y siết chặt, hỗn loạn lửa giận mang theo trừng phạt củi đầu hôn lên môi của Diệp Y, trần trọc mót vào rồi lại cắn xé, thô lỗ đã mạn cướp bóc không một chút thương tiếc, tựa như một con sư tử đang cắn xé con mồi của nó, tràn ngập mùi vị huyết tính.

Mãi cho đến khi cảm giác mùi máu tươi xộc lên khoang miệng, Cổ Hạo Nhiên mới buông môi của Diệp Y ra, cũng không thèm liếc nhìn môi liền đòi xuống công kích cổ của Diệp Y, hồng ấn trong phút chốc phủ kín da thịt như bạch ngọc, tơ máu lẫn lộn với những dấu vết xanh tím.

Cổ Hạo Nhiên một bên phát tiết phần nộ, một bên lạnh lùng nói, “Ta không cường bách ngươi, đó chính là sự tôn trọng của ta đối với thể tử của mình, ngươi ở trước mặt cha mẹ huynh đệ đặt ta ở dưới hạ phong, ta cho dù là tức giận, nhưng đó là bản lĩnh của ngươi, ta thừa nhận, đạo kỹ viện mua tiêu quan, việc đó là ta khai mào ngươi thắng, ta cũng thừa nhận, nhưng...” Nói đến đây động tác của Cổ Hạo Nhiên đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu về mặt tràn ngập phần nộ nhìn trừng trừng Diệp Y cắn răng nói, “Nhưng ta có như thế làm khó dễ ngươi? Trước mặt mọi người thoát y, ngươi cho Cổ Hạo Nhiên ta là cái gì? Là tiêu quan ngươi mua? Hay là nô lệ của ngươi?”

Diệp Y mất lạnh nhìn Cổ Hạo Nhiên đang ở phía trên nói, “Ngươi không phải muốn làm khó dễ ta.”

Cổ Hạo Nhiên nổi trận lôi đình hung hăng gật đầu một cái lớn tiếng nói, “Phải, ta muốn ngươi biết cái giá phải trả cho việc chọc giận ta, ta muốn gây khó dễ làm cho ngươi khó xử, nhưng ta có ở trước mặt mọi người làm cho ngươi mất mặt? Kỹ viện lần đó cho dù ngươi không đến, ta cũng sẽ có cách bãi bình, mặt mũi thể diện của ngươi ta đều bận tâm đến, cho dù ta chán ghét ngươi, cũng sẽ không làm xấu mặt ngươi ở trước mặt mọi người, nhưng còn ngươi có từng tôn trọng qua ta chưa? Cho dù lời nói của ta hôm nay có phần hơi quá, coi một kiện y phục ta cũng nhin, ngươi trả lại cho ta chính là khí thể bức nhân, ngươi nói, ngươi làm cho ta về sau ở Cổ gia như thế nào làm người? Mọi người về sau nhìn ngươi lục thiếu phu nhân là như thế nào làm?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kỳ phùng địch thủ

Edit: Cesia

Dứt lời, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên đưa tay cởi phăng quần áo trên người mình ra, cúi xuống thô bạo đè lên người Diệp Y, âm trầm nói, “Ngươi tin tưởng vũ lực, vậy ta sẽ khiến cho ngươi biết ngươi không phải thiên hạ vô địch, ngươi giảm lên tôn nghiêm của người khác, ta cũng khiến cho ngươi biết được hậu quả của vô tình vô nghĩa.”

Diệp Y cau mày nhìn sa trường trên đỉnh đầu, trên người nàng Cổ Hạo Nhiên đang từng tắc một cắn xé đi xuống, nàng chỉ cảm thấy hơi đau, cho dù đang phần nộ đến mức này hẳn vẫn không có huyết tính chiếm đoạt, Diệp Y âm thầm suy xét lời nói của Cổ Hạo Nhiên, nửa ngày đột nhiên mở miệng, “Tôn nghiêm chỉ có kẻ mạnh mới có.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy không khỏi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Diệp Y lạnh lùng nói, “Kẻ yếu không có, ngay cả có cũng bị kẻ khác giẫm đạp lên.”

Cổ Hạo Nhiên ngừng lại động tác nhìn về mặt lạnh như băng của Diệp Y, cảm giác âm hàn bức người chậm rãi theo trên người nàng phát tán ra, không phải cố tình mà là tự nhiên hình thành, giống như đã đi theo sinh mệnh của nàng sinh ra, đã ăn sâu vào cốt tủy, bám rễ vào linh hồn, vĩnh viễn không thể dứt bỏ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn về mặt lãnh đạm của Diệp Y, trên người nàng toát ra cảm giác làm cho người ta thật khó chịu, làm cho người ta muốn né tránh thật xa không dám đến gần, nhưng ẩn sâu bên trong đó có một loại cảm giác cô độc, Cổ Hạo Nhiên khẽ nhủ mảy, làm sao hắn có thể cảm giác được nàng cô độc, tập trung nhìn lại Diệp Y hắn lại nhìn không thấy cảm giác này, lập tức đem ý tưởng đó ném ra sau đầu, nhưng sự cuồng nộ trong lòng cũng thoáng chốc bình ổn lại, nhủ mảy nói, “Người rốt cuộc trưởng thành trong hoàn cảnh nào? Vì sao có thể thốt ra lời nói cực đoan như thế?”

Diệp Y lạnh lùng nhìn phía trên trần nhà không đáp lời, Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y sẽ không trả lời hắn, từ trong mắt nàng hắn có thể nhìn thấy được, nàng nói chẳng qua là nói một sự thực, một sự thật mà bản thân nàng tôn thờ, mọi thứ đều dựa vào thực lực nói chuyện, đứng ở trên cao mới có thể có được tôn nghiêm, đứng ở dưới thấp hết thảy cái gì cũng không có.

Cổ Hạo Nhiên hừ hừ cười lạnh hai tiếng, Diệp Y thu hồi ánh mắt hồ hững nhìn hắn nói, “Trong thế giới của ta chỉ có sinh hoặc tử, không có tôn trọng.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy lời này không khỏi khí tuyệt, trừng Diệp Y đang muốn mở miệng châm chọc, nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của Diệp Y, không cần hoài nghi sự quyết tuyệt bên trong lời nói của nàng, Cổ Hạo Nhiên không khỏi ngẩn ra, lời nói của nàng đều là sự thật, nàng không gạt người, Cổ Hạo Nhiên không kiềm được hỏi, “Trừ bỏ sinh tử, còn có cái gì?”

Diệp Y lạnh như băng nói, “Cái gì cũng không có.” Không có thân tình, không có tình yêu, không có bằng hữu, không có tín nhiệm, cái gì cũng không có.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ngây ra như phỗng, cái loại cuộc sống gì mới có thể cái gì đều không có? Chẳng lẽ mục đích sống cũng chỉ có sinh hoặc tử, Cổ Hạo Nhiên không khỏi thốt lên, “Cho nên bất luận đối với ai người cũng chỉ biết chọn dùng thủ đoạn kịch liệt nhất để đối phó, không hiểu cảm thụ của người khác, cũng không suy nghĩ cho lập trường của người khác, người chỉ biết kẻ nào khiêu khích người trừ bỏ sinh chính là tử, người chỉ biết chính mình mà không biết trên thế giới này còn có những người khác.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ta vì sao muốn biết?” Một sát thủ không cần phải hiểu, nếu để ý suy nghĩ cảm thụ của người khác quả thật là chuyện nực cười.

Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh nhìn Diệp Y nửa ngày, không thể tin bặt ra nụ cười chói lọi, nói, “Con mẹ nó ta thật đúng là tự đi tìm khổ ăn, cùng với một kẻ không biết đầu hủ là cái gì nói với hắn phải biết quý trọng đầu hủ, ta thật sự là bệnh thần kinh, La Diệp Y, tốt, về sau ta không trông cậy vào người có thể hiểu cái gì gọi là nhân tình ấm lạnh, ta cũng không trông cậy người có thể nói cho ta biết chỗ nào sai có thể sửa, người muốn lấy bạo chế bạo, về sau người nhớ kỹ cho ta, ta sẽ không thủ hạ lưu tình đối với người.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng đồng dạng trừng mắt nhìn Diệp Y nói, “Hôm nay ta bỏ qua cho người, Cổ Hạo Nhiên ta còn không đến mức dùng sức mạnh để đoạt lấy, lần tới người còn chọc ta nổi giận, ta quyết cũng sẽ không giống như hôm nay dễ dàng bỏ qua cho người.” Tuy rằng vô cùng tức giận, Cổ Hạo Nhiên vẫn không đến mức dùng phương pháp vô liêm sỉ này, tuy rằng đối phương là kẻ tử danh chính ngôn thuận của hắn. Trọng yếu hơn chính là hắn cảm thấy cho dù muốn Diệp Y, Diệp Y cũng sẽ không để trong lòng, hắn cũng không cảm thấy được chế phục nàng, nữ nhân này trừ bỏ mệnh ra cái gì cũng không để trong lòng.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng nói, “Hôm nay nếu không phải ta thủ hạ lưu tình, người cho là người có thể dễ dàng chế trụ ta?”

Cổ Hạo Nhiên nhủ mảy cả giận nói, “Vậy cứ thử xem” Tuy rằng biết trong lúc động thủ Diệp Y có thoáng dừng lại trong nháy mắt, bắt quả võ công cùng giết người là hai lĩnh vực khác, điểm huyết cùng nội công là bác đại tinh thâm, ngày xưa hắn cũng không hoàn toàn hiểu lộ thân thủ, tất nhiên là không thắng được công phu vật lộn của Diệp Y, nếu sử xuất toàn lực, Diệp Y ngay cả người cũng không chạm được chứ đừng nói đến cái gì khác.

Diệp Y lạnh lùng cười nói, “Vậy thử xem” Lời còn chưa dứt tay phải của Diệp Y đã muốn bắt lấy đốt xương sống thứ bảy trên lưng của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cũng không động chỉ nhìn Diệp Y nói, “Người khôi phục rất nhanh, bắt quả đừng quên, người không biết điểm huyết không chế phục được ta, trên lưng cũng không có huyết vị.” Vừa nói không biết khi nào thì ngón tay của hắn đã ấn lên huyết khúc trí của Diệp Y.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng nhìn Diệp Y, hai người đều không động đậy, một lúc sau Diệp Y mới lạnh lùng nói, “Người không đủ nhẫn tâm, nhiều lần cũng chỉ phé đi một cánh tay của ta, ta lại có thể lấy mạng người.” Cổ Hạo Nhiên hai mắt se lại, nhìn thấy thần sắc trên mặt của Diệp Y vẫn bình thường quyết không phải nói dối, nhất thời cũng không biết là nên tin hay không, trên xương sống có thể bắt lấy điểm trí mệnh gì? Lại không biết chỉ cần dùng sức đè xuống một chút, cột sống gãy tủy sống chảy ra ngoài, hoàn toàn không có khả năng trở mình.

Hai người đối diện nhau, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của Minh Thanh, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người không sao chứ?” Thấy Cổ Hạo Nhiên ngay cả võ công giấu kín cũng dừng tới, có thể thấy được hôm nay hắn tức giận đến mức nào, đám người Phong cũng sợ hai người thật sự trở mặt, về sau muốn chung sống dưới cùng một mái hiên e là không có khả năng.

Bên trong phòng Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Hôm nay ta cũng tha cho người một lần, lần sau tuyệt không dễ dàng như thế bỏ qua.” Dứt lời cô tay vừa lật định túm lấy Cổ Hạo Nhiên ném ra, không tưởng Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, cánh tay nhanh như chớp ngăn cản tay của Diệp Y, mượn lực nhún người bật dậy, xoay tròn một vòng giữa không trung rơi xuống mặt đất cách đó rất xa. Hào quang chợt lóe lên trong đôi mắt lạnh lùng của Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên xem ra không vô dụng như lúc mới gặp, tiểu tử này chân nhân bắt lộ tướng.

Cổ Hạo Nhiên bắt lấy quần áo của mình, một cước đá văng cửa phòng bước ra ngoài, Diệp Y chỉ nghe thấy thanh âm sắc bén của Cổ Hạo Nhiên nói, “Về sau nghe theo nàng hay nghe theo ta, các người tự mình chọn, chuyện hôm nay không có lần thứ hai.” Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, gần như

không thể nghe thấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Chấn triệu tập sở hữu người của Cổ gia tề tựu ở chủ phòng, đợi cho Diệp Y đi theo Thanh Nhu đến, tất cả mọi người trong Cổ gia đều đã tụ tập đông đủ ở đại sảnh, Cổ Chấn nhìn quét qua mọi người trong sảnh mở miệng nói, “Hôm nay ta triệu tập mọi người đến, nói vậy mọi người trong lòng đều đã đoán được, quy củ của Thánh Thiên vương triều, con trai út trong nhà một khi thành thân trở thành người lớn thì sẽ tiếp nhận vị trí đương gia đời tiếp theo, ta vốn định rèn luyện Hạo Nhiên thêm một đoạn thời gian nữa mới để cho hắn tiếp nhận, bất quá hiện tại xem ra hắn đã có năng lực này.”

Lời vừa dứt mọi người trong đại sảnh đều không ai phản đối, Cổ Hạo Dương khẽ cười nói, “Năng lực của Hạo Nhiên đã được rèn luyện từ sớm, hiện tại bắt đầu tiếp nhận toàn diện cũng tốt, dù sao sớm hay muộn cũng tiếp, tiếp sớm một chút cũng có chỗ tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nguyệt Đường chỉ chủ

Edit: Cesia

Cổ Hạo Thanh cũng gật gật đầu nói, “Đại ca nói đúng đó, tiểu tử này sớm nên tiếp nhận vị trí đương gia toàn diện, bớt được cho chúng ta một ngày mệt chết.” Mấy huynh đệ khác cùng số ít đại quân gia đều tán thành.

Cổ Chấn từ một tiếng nhìn về phía vẫn không có biểu tình Cổ Hạo Nhiên, “Nếu vậy, Hạo Nhiên, đem sinh ý lương thực muối trong tay con giao cho đại ca và tứ ca, về sau con tổng quản điều động hết thảy bên trong Cổ gia.”

Cổ Hạo Nhiên thận trọng gật đầu, quy củ này được hình thành từ lúc Thánh Thiên khai quốc, người trong hoàng tộc toàn bộ đều ở bên ngoài lãnh binh chinh chiến, chỉ có hoàng tử nhỏ tuổi nhất ở trung tâm tác chiến, đồng thời cũng để bảo vệ hoàng tộc căn bản nhất huyết mạch, hoàng thất hiện tại mới có thể giành được một nửa thiên hạ, vì thế quy củ con trai nhỏ tuổi nhất tọa trấn gia tộc cứ theo đó truyền lưu xuống, một số gia tộc cũng theo quy củ này, con trai út trong gia tộc phải học tập cùng gánh vác trọng trách nặng nề hơn nhiều so với các ca ca. Tựa như trái tim không ngừng vì những người khác chuyển tiếp máu mới, không chừng quán một mạch cụ thể nào mà chỉ chỉ huy những người khác bốn ba.

Phương Lưu Vân về mặt khó được chính sắc nói, “Hạo Nhiên, về sau con chính là Cổ gia đương gia, làm việc gì cũng phải bàn bạc trao đổi với các ca ca con, không thể giống như lúc trước tùy ý muốn làm gì thì làm.”

Cổ Hạo Nhiên hơi nhăn mày, “Con có tùy ý sao? Nương, con vì sao cảm thấy mình rất thận trọng kia.”

Cổ Hạo Ảnh cười hi hi nói, “Nói đúng, phương diện đại sự đúng là thận trọng, bất quá về phương diện khác thì...” Lắc đầu về mặt cười cợt không nói tiếp.

Cổ Hạo Nhiên đang muốn phản bác, ngồi ở thượng vị Cổ Chấn lúc này mở miệng nói, “Diệp Y, về sau con giúp đỡ Hạo Nhiên quản lý gia tộc này, Hạo Nhiên quản bên ngoài con quản bên trong, hỗ trợ lẫn nhau.”

Diệp Y khẽ nhíu mày còn không trả lời Cổ Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng nói, “Nàng sẽ không, trông cậy vào nàng quản lý còn không biết biến thành bộ dáng gì nữa, cha, con xem vẫn là cứ để cho đại tẩu và ngũ tẩu quản là tốt rồi.”

Đại tẩu Hoa Cận không khỏi thốt lên, “Lục đệ, đừng nói vậy, không phải ai từ nhỏ cũng đã được dạy quản lý mọi việc, Diệp Y chưa từng làm công việc này, dạy cho nàng một chút là được, chuyện này đệ không cần quan tâm, cứ để cho tẩu cùng Linh Tĩnh lo liệu, hơn nữa hiện tại muối nghiệp lại bị ném tới Hạo Dương quản lý, sợ là sẽ phải bận bù đầu, tẩu còn phải đi giúp đỡ huynh ấy.”

Cổ Hạo Nhiên trào phúng cười nhưng cũng không nói tiếp, Diệp Y cũng không nói, muốn nàng mang người đi ám sát cùng hắc đạo giao dịch, không thành vấn đề, bảo nàng làm quản gia, mỗi ngày đối mặt với cái gì củi gạo mắm muối, tính toán cho ai bao nhiêu tiền công, địa phương nào cần sửa chữa, nhà ai đến bái phỏng, chỉ cần nghĩ cũng đủ đau đầu.

Diệp Y trầm mặc nửa ngày đột nhiên nói, “Chuyện trong phủ là do tôi định đoạt?”

Phương Lưu Vân lập tức cười nói, “Đúng vậy, con muốn muốn dùng người nào đều được, đợi lát nữa con cứ thử tiếp quản công việc từ Hoa Cận, Linh Tĩnh, trao đổi với các quân sự, mọi chuyện trong phủ đều từ con làm chủ.”

Cổ Hạo Nhiên có điểm kinh ngạc Diệp Y thật muốn tiếp nhận, Diệp Y đã thân nhiên mở miệng nói, “Nếu về tôi làm chủ, về sau chuyện trong phủ toàn bộ giao cho Linh Tĩnh, từ nàng toàn quyền quản lý.” Lời vừa dứt mọi người trong đại sảnh đều yên lặng như tờ, nếu là ở nhà khác không biết có bao nhiêu con dâu muốn ngồi lên vị trí thượng chủ này, trong khi Diệp Y thì ngược lại còn chưa kịp nhậm chức câu đầu tiên chính là đem quyền lực chấp tay nhường cho người khác, vị lực thiếu phu nhân này thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc.

Ngũ tẩu Linh Tĩnh ngậy người nhìn Diệp Y, nửa ngày khóe môi mới giờ lên một chút hiểu rõ tươi cười nói, “Nếu Diệp Y đã mở miệng vật về sau ngũ tẩu tất nhiên sẽ có hết sức quản lý.” Diệp Y lãnh đạm ừ một tiếng.

Mọi người thấy trong nháy mắt quyền lực chuyển đổi đều không khỏi kinh ngạc, cùng với việc Linh Tĩnh cũng không hề khiêm nhường, ngược lại chỉ có Phuong Lưu Vân cơ hồ không thể nhận ra gât gât đầu, Diệp Y có thể tri nhân thiện nhân (*), so với việc nàng không hiểu còn làm ra vẻ hiểu biết cao minh hơn gấp trăm lần.

(*) Tri nhân thiện nhân: biết trọng dụng nhân tài, đúng người đúng việc.

Cổ Chấn ho nhẹ một tiếng nói, “Vây từ hôm nay trở đi sở hữu mọi chuyện đại sự đều báo với Hạo Nhiên, Hạo Nhiên, con cùng với các ca ca và quân sự đi trước giao tiếp một chút, Diệp Y, con đi theo ta.” Dứt lời liền đứng dậy hướng ra phía sau, Diệp Y liếc nhìn Cổ Chấn một cái cũng đi theo rồi đi.

Theo Cổ Chấn quanh co khúc khuỷu chậm rãi đi đến một gian tiểu thất được phong kín, bên trong tiểu thất chỉ bày duy nhất một cái bàn một cái ghế, không còn bất cứ thứ gì khác, Diệp Y cảnh giác nhìn thoáng qua chung quanh, phát hiện nơi này cư nhiên lại là mặt sau của đại sảnh, gặp Cổ Chấn dẫn nàng đi lâu như vậy rốt cuộc lại đi đến nơi này, Diệp Y lập tức âm thầm gia tăng đề phòng.

Cổ Chấn nhìn thoáng qua Diệp Y mới chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế duy nhất, này giờ vẫn theo phía sau Băng Kỳ lãnh đạm đứng ở một bên, hai người đều không ai nói chuyện, Diệp Y cũng trầm mặc không nói, ba người âm thầm đánh giá đối phương, Diệp Y cảm giác được ở trên người Cổ Chấn phát ra cảm giác áp bách càng ngày càng trọng, trên người của Băng Kỳ cũng truyền ra một cỗ ngoan lệ làm cho người ta hít thở không thông, hai cỗ khí tức quanh quẩn ở trong tiểu thất, từng trận từng trận công kích về phía Diệp Y.

Sắc mặt của Diệp Y vẫn không thay đổi đứng yên tại chỗ, trên người ngoại trừ cảm giác lạnh như băng không hề có bất cứ cảm xúc gì khác, hôm qua khí thế mãnh liệt lúc đối mặt với Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt để lộ ra hiện tại lại giống như đá chìm xuống đáy biển biến mất vô tung vô ảnh, nhưng dù vậy hai cỗ áp khí kia như thế nào cũng không làm được gì Diệp Y, Diệp Y cứ như không hề có cảm giác, hờ hững đứng ở nơi đó.

Nửa ngày Cổ Chấn hơi hơi gât đầu thu hồi khí thế đứng dậy nói, “Diệp Y, lại đây ngồi xuống.” Diệp Y ý thức được Cổ Chấn muốn nói gì đó với mình, cũng không khách khí chậm tới đi tới ngồi xuống.

Cổ Chấn nhìn Diệp Y ngồi xuống, không một chút câu thúc cũng không có một tia e ngại, tựa như cho dù trời có sập xuống mặt vẫn sẽ không đổi sắc, không khỏi gât đầu nói, “Không tồi, không nghĩ tới thể tử của Hạo Nhiên lại là một nhân vật thể này.”

Diệp Y lạnh lùng liếc Cổ Chấn một cái nói, “Muốn nói gì nói đi.”

Cổ Chấn hơi hơi ngẩn ra cười nói, “Băng Kỳ, lại đây bái kiến tân chủ nhân.” Vẫn một mực yên lặng không lên tiếng Băng Kỳ, lúc này vẻ mặt phảng phất ý cười tiến đến hướng Diệp Y thì lễ, “Băng Kỳ khấu kiến Nguyệt chủ.” Cổ hận lệ sắc trên người đã sớm tan mất, tựa như một người bình thường.

Hai tròng mắt của Diệp Y hào quang chợt lóe, ánh mắt giống như điện bắn về phía Cổ Chấn, Cổ Chấn khoanh tay đứng ở vị trí từ gương có thể nhìn thấy một góc cảnh sắc ở bên ngoài, ngữ khí nghiêm nghị thận trọng, “Băng Kỳ con đã gặp qua, hần là Nguyệt Đường phó tọa, hiện tại ta đem Nguyệt Đường thủ tọa truyền cho con.”

Diệp Y sắc mặt như thường nghe thấy cũng không đáp lời, Cổ Chấn xoay người lại gât gao nhìn chằm chằm vào Diệp Y nói, “Nguyệt Đường là lực lượng lệ thuộc trực tiếp vào Cổ gia đương gia ta, chỉ nghe theo lệnh của đương gia, phụ trách sở hữu mọi hành động trong bóng tối, trong đó bao gồm đánh cắp tình báo và ám sát.” Dứt lời mắt cũng không chớp nhìn Diệp Y, chăm chú xem Diệp Y phản ứng.

Diệp Y nghe thế lập tức khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, “Tôi không phải đương gia.”

Cổ Chấn đứng ở tại chỗ nhìn Diệp Y nói, “Hạo Nhiên cũng không thích hợp trở thành Nguyệt Đường thủ tọa, hần quá cố chấp cũng quá kiêu ngoại, kiêu ngạo đến kinh khủng dùng đến lực lượng hắc ám, gặp đối thủ hần sẽ quang minh chính đại đả bại đối phương, cho dù có sử dụng đến chút thủ đoạn và âm mưu hần cũng tuyệt đối sẽ không trực tiếp dùng đến lực lượng hắc ám, hần mặt ngoài quang minh cuồng vọng, kỳ thật đều mềm lòng so với mỗi người chúng ta, cũng vì vậy Hạo Nhiên không dám đương nổi Nguyệt chủ.”

Diệp Y đưa tay chậm rãi vuốt dọc theo mặt bàn, lạnh lùng nói, “Dựa vào cái gì cho là tôi sẽ đáp ứng?” Không phải hỏi vì sao chọn nàng, mà là tự tin chất vấn nàng dựa vào cái gì sẽ đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chấp chương

Edit: Cesia

Cổ Chấn vừa nghe lập tức cười ha hả nói, “Cảm giác, con thích hợp sinh tồn trong bóng đêm, mình diện đối mặt ứng phó với những kẻ già nhân già nghĩa con không hiểu, cũng không muốn bỏ công ra ứng phó, trên người con phát ra khí chất âm trầm sắc bén đến như kiếm chưa ra khỏi vỏ đã muốn đã thương người, một khi ra khỏi vỏ sẽ chỉ có tiền về trước tuyệt không quay đầu. Con ngày hôm qua trong nháy mắt phóng thích ra áp bách kinh người, nếu không phải ta đã trải qua chút sóng gió, e là đã sớm bị dọa khiếp hãi.”

Dừng một chút lại nói tiếp, “Con là thể tử của Hạo Nhiên, thân là một phần tử của Cổ gia, con là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí Nguyệt chủ. Hơn nữa Hạo Nhiên đã muốn tiếp quản vị trí đương gia của Cổ gia, không quyền không thế con về sau nếu gặp phải Hạo Nhiên khiêu khích, sẽ không thể như bây giờ có thể tùy tâm làm bậy, khi đó mặc kệ Hạo Nhiên làm gì nói gì mọi người cũng sẽ đứng về phía hắn, không thể cân bằng quyền lực với hắn con cũng chỉ có thể bị khi dễ. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là con là thể tử của Hạo Nhiên, con không phải là loại người cam tâm khuất phục ở trong nhà, con hắn là đi theo Hạo Nhiên giương cánh bay cao.”

Điệp Y tựa lưng vào ghế ngồi hai tay ôm ngực lạnh lùng nói, “Tôi không có hứng cùng hắn cân bằng cái gì.” Ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn nói tiếp, “Nhưng tôi thích quyền lực.” Quyền lực làm cho người ta đứng vững, không có thế lực con người đi tới đâu cũng sẽ bị khi dễ, Điệp Y ở trong tư vong lẫn lộn hiểu thấu được đạo lý này, nếu không muốn bị người khác thay thế hoặc giết chết, quyền lợi cùng thế lực là thứ không thể thiếu, có nó không cần chính mình động thủ, những kẻ dám cùng chính mình đối nghịch chỉ có thể biến mất. Hơn nữa cứ ngồi không ở trong nhà thật sự là phiền chán.

Cổ Chấn nhìn thẳng vào hai mắt của Điệp Y nói, “Xem ra Nguyệt Đường giao cho con, ta thật yên tâm.”

Điệp Y lạnh lùng vươn tay ra nói, “Giao ra.”

Cổ Chấn ngăn người hai mắt se lại nói, “Muốn cái gì?”

“Ông rõ biết, một thứ có thể cho tôi toàn quyền làm chủ Nguyệt Đường, tôi không thích trở thành con rối mà quyền chủ động nắm trong tay người khác.”

Cổ Chấn nhú mày nhìn về mặt tuyệt không nhân nhượng Điệp Y, nửa ngày mới ha hả cười nói, “Hạo, ta không nhìn lầm con, cho con cũng được, bắt quá con phải phát lời thề, sau này nhất định phải toàn lực giúp đỡ Hạo Nhiên, không được phản bội.”

Điệp Y hừ lạnh một tiếng nói, “Ông nhớ kỹ tôi không muốn là ông nhất định giao cho tôi.”

Hai tròng mắt của Cổ Chấn như điện càn quét trên mặt Điệp Y thật lâu, rốt cuộc gật đầu nói, “Điệp Y là ta xem nhẹ con, quả nhiên tâm tư đủ linh mãnh, thôi được rồi, dù sao lời thề bắt quá cũng chỉ là để cầu an tâm, nếu thật sự muốn phản bội không phải chỉ một lời thề có thể ngăn cản, Điệp Y, toàn tâm toàn ý phụ trợ Hạo Nhiên, không nên nhìn hiện tại mặt ngoài tuy là Cổ gia thật rạng rỡ về vang, sau lưng không biết có bao nhiêu kẻ nhòm ngó Cổ gia, hiện tại Hạo Nhiên đã muốn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, hẳn bãi bình việc bên ngoài không có vấn đề, nhưng nếu sau lưng không có một kẻ tâm tính lãnh khốc vô tình ngầm ngầm giúp đỡ hắn, có khả năng là sẽ chịu thiệt thòi rất lớn, Điệp Y, không ai so với con càng thích hợp vị trí này, ta giao Hạo Nhiên cho con, mặc kệ giữa các con xảy ra vấn đề gì cũng phải nhớ kỹ lời ủy thác của ta, trông chừng hắn.” Dứt lời chậm rãi cời xuống chiếc nhẫn hình chim ưng đeo trên tay, ngón tay bắn ra chiếc nhẫn dừng lại ở trên mặt bàn trước mặt Điệp Y.

Điệp Y cầm lấy nhẫn mang vào ngón trỏ, dùng sức siết nhỏ lại thân nhẫn, lúc này Băng Kỳ sửa lại thần sắc vừa rồi, lùi về sau một bước quỳ một gối cung kính nói, “Thuộc hạ phò chủ Băng Kỳ, tham kiến Nguyệt chủ.”

Điệp Y lập tức biết tin vật trong tay là thật, lạnh lùng nói, “Miễn.”

Cổ Chấn lúc này nói, “Về sau Nguyệt Đường chỉ nghe theo lệnh một mình con, toàn bộ thế lực ngầm của Cổ gia toàn quyền giao cho con, cần phải phối hợp tốt với Hạo Nhiên.”

Điệp Y hơi hơi nhú mày, Cổ Chấn biết Điệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên mâu thuẫn cũng không nhỏ, không khỏi lên tiếng, “Đừng bởi vì việc nhỏ ảnh hưởng đến đại sự, con là thể tử của hắn, ở nhà muốn đấu khí tranh cao thấp ta không có ý kiến, ở bên ngoài nếu con không hiểu rõ đúng mực, vậy cứ để cho Hạo Nhiên quyết định, trở về tính toán sau cũng không muộn. Còn có Nguyệt Đường rốt cuộc chân thật làm cái gì đừng nói cho bọn Hạo Nhiên, Nguyệt Đường trừ ta ra không có người biết bản chất thật sự của nó, những người ở bên ngoài bao gồm bọn Hạo Dương, Hạo Nhiên cũng chỉ biết, Nguyệt Đường là hộ vệ mà Cổ gia âm thầm bồi dưỡng, bảo hộ bọn họ an toàn, cùng thu thập tin tức tình báo, những chuyện khác đều không biết.”

Đối với việc này Điệp Y tự nhiên là hiểu được, quang minh có sự tồn tại của quang minh, hắc ám có sự tồn tại của hắc ám, cứ không nhất định là quang minh tốt hơn hắc ám, mỗi người đều có thói quen cuộc sống của chính mình, hôm nay nếu bảo nàng làm quản gia tính toán chi li tiền bạc, không bằng làm Nguyệt chủ sống dễ chịu hơn nhiều, dù sao đây mới là cuộc sống mà nàng quen thuộc, hắc ám càng làm cho nàng tựa như cá gặp nước.

Điệp Y ngắm nghía chiếc nhẫn trong tay, một lát sau mới chậm rãi nói, “Lá gan cũng thật không nhỏ, chỉ vì một lời ủy thác liền đem toàn bộ lực lượng giao ra, người của Cổ gia các người quả thật khó hiểu. Bất quá, Điệp Y ta nếu tiếp nhận rồi sẽ không lật lọng, chỉ cần đối tốt với tôi, tôi tự nhiên cũng sẽ không đối xử tệ với các người, tuy nhiên nếu tôi phát hiện vấn đề, vậy cũng đừng trách tôi lục thân không nhận.”

Cổ Chấn vốn tưởng rằng Điệp Y sẽ không tỏ vẻ gì đáp lại, không tưởng được Điệp Y lại có thể đưa ra hứa hẹn, trên mặt mặc dù không có biểu tình gì, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải không thể bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hẳn cũng không cần đặt cược lớn vậy, bất quá hắn có vẻ cũng không nhìn lầm người, người ở trước mặt mặc dù vô tình cũng không vô tâm, chỉ cần Hạo Nhiên có thể chết từ khóa chặt năng, Cổ gia về sau quyết sẽ không sụp đổ.

Trầm mặc một lát Cổ Chấn bắt đầu dạy Điệp Y phải làm cái gì, Băng Kỳ ở một bên cung kính báo cáo, bất tri bất giác thời gian không biết trôi qua bao lâu, Điệp Y cũng đã hiểu được, cái gọi là Nguyệt Đường cũng không cùng cấp với tổ chức sát thủ, nói đúng hơn chính là một tổ chức hắc đạo toàn diện, thế lực thâm thấu toàn bộ Thánh Thiên vương triều, một bộ phận xâm nhập một nửa Ảnh Thúc vương triều.

Lúc ban đầu thành lập bất quá mục đích cũng vì ngăn cản kẻ khác đến tìm phiền toái mà sinh ra hành vi bảo hộ, theo thời gian sinh ý của Cổ gia càng lúc càng lớn, những kẻ đến tìm phiền toái càng lúc càng nhiều, thủ đoạn càng ngày càng cao, dần dà mới biến thành Nguyệt Đường hôm nay, âm thầm giúp đỡ đương gia Cổ gia mọi việc liên quan đến sinh ý bên ngoài, phòng bị địch thủ đồng thời cũng bắt đầu chủ động xuất kích, diệt trừ những đối thủ một mất một còn, loại bỏ hết thảy nguy cơ tiềm ẩn. Cho nên về sau cứ thế tự hình thành nhất mạch, dần dần mở rộng phát triển thành một thế lực ngầm ở bên ngoài.

Đội cho bọn Diệp Y đi ra tiểu thất, bên ngoài trời đã sớm giăng đầy sao, bên kia chủ ốc đang mở tiệc ăn mừng Cổ Hạo Nhiên thắng nhiệm đương gia, Cổ Chấn, Diệp Y, Băng Kỳ, một hàng ba người xuất hiện ở đại sảnh, mọi người muốn đợi nửa ngày, lập tức tụ tập quây quần lại náo nhiệt hẳn lên.

Trong đại sảnh Cổ Hạo Nhiên ngồi ở vị trí thủ tọa, Cổ Chấn cùng Phương Lưu Vân ngồi ở bên trên tương đương với vị trí thái thượng hoàng, nhất chúng huynh đệ tỷ muội ngồi ở hai bên trái phải, Diệp Y nhìn thoáng qua đang trừng mắt nhìn nàng về mặt đắc ý Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng chậm rãi đi đến ngồi xuống vị trí bên cạnh hắn, mà vẫn luôn đi theo bên cạnh Cổ Chấn Băng Kỳ lúc này cũng đi theo đứng ở phía sau Diệp Y.

Đám người Cổ Hạo Nhiên đầu tiên ngăn người, đồng loạt nhìn về phía cha của bọn họ, Cổ Hạo Nhiên giận tím mặt nhìn Diệp Y, Băng Kỳ không đi theo Cổ Chấn nên đi theo hắn mới phải, tính thế nào cũng không đến phiên đi theo Diệp Y.

Cổ Chấn lúc này mới thân nhiên mở miệng nói, “Ta đã truyền lại Nguyệt Đường cho Diệp Y, về sau cần hỗ trợ gì các người cứ trực tiếp đi tìm Diệp Y.”

Diệp Y lạnh lùng ngắt đầu nhìn mọi người nói, “Về sau ta chính là Nguyệt Đường Nguyệt chủ, hết thảy mọi việc đều từ ta làm chủ.” Vừa nghe thấy lời này Cổ Hạo Nhiên lập tức sắc mặt càng trầm, điều này biểu lộ Nguyệt Đường đã là của nàng, ngay cả cha cũng không thể làm chủ, làm thế nào còn thuộc về hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bách bảo hội

Edit: Cesia

Gian nhà chính có chút trầm mặc Cổ Chấn lại nói, “Sắp đến Bách bảo hội hai năm một lần ở Lê Châu, cũng chính là tháng sau, ta xem cứ để Hạo Nhiên Hạo Ảnh hai huynh đệ bọn chúng đi cùng với hai con dâu, Hạo Nhiên, đây là đại sự đầu tiên con chương quản Cổ gia, không được thất bại, cũng là Cổ gia chúng ta lần đầu tiên lấy tư cách Thánh Thiên vương triều đệ nhất môn đình tham dự đại hội, liên quan đến thể diện, cần thận hành sự.”

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Diệp Y một cái cao giọng nói, “Cha yên tâm, cổ gia chúng ta mà ra tay khẳng định là tốt nhất.” Cổ Chấn gật đầu liền không nói nữa, lập tức nhất đại gia tử đều đi qua chúc mừng, buổi tối vô cùng náo nhiệt.

Ngày thứ hai Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh sớm tỉnh mơ đã xuất môn, ngũ tẩu Linh Tĩnh cũng chân trước chân sau theo bọn họ đến, nhìn thấy Diệp Y đang lật xem gì đó, không khỏi mỉm cười nói, “Diệp Y, đang xem gì đó?”

Diệp Y ngắt đầu nhìn thoáng qua Linh Tĩnh lạnh nhạt nói, “Có chuyện?”

Linh Tĩnh tự ngồi xuống khẽ mỉm cười nói, “Tẩu nương Diệp Y nhất định không biết Bách bảo hội là gì, lần này chúng ta là lần đầu tiên lấy tư cách đệ nhất môn đình tham dự, không thể làm mất mặt mũi của Cổ gia, bản thân Hạo Nhiên hành sự thấu triệt nhưng đối với chuyện giải thích với người khác có thể sẽ không được rõ ràng, cho nên tẩu đến phòng ngira khả năng Hạo Nhiên có chỗ nào quên nói, cùng tán gẫu với Diệp Y, có cơ sở để chuẩn bị sẵn cũng tốt.”

Diệp Y buông quyển sổ trong tay, dựa lưng vào ghế nhìn chăm chú vào Linh Tĩnh, nữ nhân này tâm tư linh hoạt lại trí tuệ, biết rõ Cổ Hạo Nhiên sẽ không giải thích gì với nàng, cho nên mới tự mình đến đây nói cho nàng, lập tức hơi gật đầu nói, “Nói đi.”

Nguyên lai Bách bảo hội tổ chức hai năm một lần, toàn bộ Thánh Thiên vương triều chỉ có những người có thân phận và tài phú, xếp vào hàng mười môn đình đứng đầu mới có tư cách tham gia, Bách bảo hội tên cũng như ý nghĩa tương tự như một buổi triển lãm bảo vật, tăng thêm địa vị của chính mình, xứng đáng với thanh danh của gia tộc, mỗi đại hội mỗi môn đình đưa ra bảo vật so đấu, tất cả đều là bảo vật trong bảo vật, quý giá trong quý giá, không vật nào không phải là hi thế trần bảo.

Quy củ của đại hội mỗi môn đình phải đưa ra ít nhất hai món bảo vật, món bảo vật nào được đại hội công nhận xếp vào ba vị trí đứng đầu đều sẽ được dâng lên cho hoàng đế đương triều, hoàng đế tất nhiên cũng sẽ ban thưởng xuống, đây chính là vinh quang mọi người công nhận, cũng chính là tượng trưng cho thân phận tài phú địa vị, cho nên các gia tộc không ngừng thu gom, biến thành một cuộc chiến tranh đấu.

Buổi chiều Minh Thanh cố ý lại đây dẫn Diệp Y mang theo nhiều y phục một chút, bởi vì Lê Châu cách Phần Châu đại khái có mười ngày lộ trình, đến nơi còn phải bố trí sắp xếp sân triển lãm, còn có rất nhiều chuyện bề bộn cần phải thu xếp, cho nên ngày mai sẽ khởi hành đến Lê Châu, Cổ Hạo Nhiên

và Cổ Hạo Ảnh cũng vì vậy mà hôm nay mới vội vàng đi ra ngoài thu xếp công việc.

Điệp Y nhìn nương, đại tẩu, nhị tẩu, tam tẩu, tứ tẩu đưa tới nào y phục, phối sức, đồ ăn vặt, còn rất nhiều thứ không biết gọi là cái gì, nói là trên đường vạn nhất muốn ăn tùy tay thì có thể lấy, một đồng hành lý đó muốn chính nàng thu xếp, còn cả buổi chiều tha thiết dặn dò cùng thật tình quan tâm, Điệp Y trong lòng không khỏi có chút ấm áp, lần đầu tiên xuất môn có người quan tâm, lần đầu tiên có người giúp đỡ chuẩn bị hết thảy mọi thứ, khuôn mặt tươi cười thân thiết làm cho người ta có cảm giác dễ chịu khoan khoái, nhưng cũng thật không được tự nhiên.

Ngày thứ hai mọi người của Cổ gia đều ra tiễn, Cổ Hạo Nhiên ghen hòng nhìn, “Làm cái gì, cũng không phải lần đầu tiên xuất môn, có cần tới nhiều người như vậy đi tiễn không?”

Phương Lưu Vân kéo tay Điệp Y nói, “Chúng ta là tới tiễn Điệp Y, ai đến tiễn người, tân con dâu của ta mới vào cửa có vài ngày đã xuất môn, ta sợ nàng cực khổ a.”

Tam tẩu Bạch Thiên cười khanh khách nói, “Chúng ta là thương Điệp Y, đệ thật nghĩ là chúng ta đến thương đệ à? Đệ xem cũng là lão ngũ tự giác, đã sớm trốn sang một bên đứng, chỉ có đệ thật đúng là không tỉnh mình gì hết.” Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức trợn trắng mắt, xoay người đi tới đứng bên Cổ Hạo Ảnh vẫn đang dựa vào xe ngựa cười hi hi.

Chúng nữ một phen quyến luyến ly biệt, rốt cuộc Điệp Y cũng chịu không nổi lui ra vũ đài, Cổ Hạo Nhiên nhìn vẻ mặt trầm như nước của Điệp Y, tâm tình không khỏi có chút sáng khoái trở lại, Điệp Y không thích ôm sòm âm ỉ, vừa rồi nghe nhất chúng nữ từ một phen lê thê dài dòng dặn dò, ngay cả bản thân hẳn nghe đầu còn choáng váng, Điệp Y có thể tốt tính không đánh người xem ra lực nhẫn nại đã thật kinh người.

Xe ngựa chạy đến bến tàu, bốn người lên thuyền lâu của Cổ Hạo Nhiên, nghịch dòng hướng Lê Châu.

Dọc theo đường đi cảnh sắc so với lúc trở Phần Châu khác biệt rất lớn, xa xa không có non sông nước biếc, chỉ có bến tàu sầm uất mọc san sát nhau, thuyền buồm qua lại tấp nập, hai bên bờ người đi đường vội vàng hành tẩu, cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng.

Một hàng người chờ sẵn ở bến tàu Lê Châu nghênh đón nhóm người Cổ Hạo Nhiên, chính là tổng quản phụ trách trà nghiệp ở Lê Châu của Cổ Hạo Ảnh, vị mập mạp trung niên kia đầu tiên hành lễ với Cổ Hạo Ảnh, sau đó hành lễ với Cổ Hạo Nhiên, kết quả vừa nhìn thấy Điệp Y đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hần nhất thời há hốc miệng đứng ngậy ra như phỗng ở một bên, Linh Tinh nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cổ Hạo Nhiên, không khỏi cười nói, “Tài tổng quản, vị này là tân hôn thê tử của Hạo Nhiên chúng ta.”

Vị Tài tổng quản kia lúc này mới cả kinh hoàn hồn, lập tức xấu hổ nói, “Lục thiếu gia cùng lục thiếu phu nhân thật đúng là trai tài gái sắc, tương đắc ích chương (*), lão Tài hôm nay nhìn thấy mới biết được trên đời này cư nhiên còn có hai người siêu phàm thoát tục như thế, thật sự làm lão Tài đại khai nhãn giới, lục thiếu gia, cung hi, cung hi.”

(*) Tương đắc ích chương: phối hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh, càng thêm rực rỡ.

Cổ Hạo Ảnh cười tà nói, “Đi thôi, ở trên thuyền mười ngày ta mau sắp buồn chết, còn không mau đi trước dẫn đường.” Mười ngày mặt trời treo cao xem như kiến thức phương thức Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y ở chung, không việc gì cũng phải cần một ngụm mới được, dù sao chính là không cho kẻ khác sống yên ổn, hoan hỉ mười ngày xem hai người bọn họ dùng phương thức người tới ta đi trao đổi với nhau, Cổ Hạo Ảnh xem như hoàn toàn bội phục Điệp Y, lén lút nói với Cổ Hạo Nhiên, nữ nhân này tính tình trời sinh y chang một khối băng, nếu muốn nàng ta có nhân khí, nhiệm vụ nặng nề xa xôi nha, đệ cứ chậm rãi mà mài đi.

Đoàn người mang theo hai rương sắt lớn, đến tư trạch mà Cổ gia đã đặt mua, mặc dù không sánh kịp Cổ gia tráng lệ, huy hoàng, nhưng cũng là tú lệ thanh nhã, mang đến cho người ta cảm giác thoải mái tự tại.

Buổi chiều trên bàn ăn Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Điệp Y một cái mới nói, “Ta muốn sở hữu tư liệu bảo vật của chín gia tộc còn lại, người động tác càng nhanh càng tốt.” Tuy rằng công khai tranh đấu nhưng liên quan đến công việc, Cổ Hạo Nhiên sẽ không hàm hồ.

Điệp Y hơi nhíu mày trầm ngâm liền hiểu được, đây chính là biết người biết ta, các môn đình đưa ra bảo vật không thể vô cùng trân quý, cũng không thể quá mức tầm thường, quá trân quý sẽ không tránh khỏi khiến cho thiên tử đổ kỵ, tuy nói cuối cùng cũng sẽ dâng lên cho hoàng đế, nhưng không cam đoan hoàng đế sẽ không muốn cái thứ hai, đến khi đó biết đi đâu tìm cái thứ hai. Quá tầm thường rõ ràng chính là chịu nhân châm chọc, thể diện của gia tộc đều mất hết, nếu biết đối phương mang đến thứ gì, có được quyền chủ động lựa chọn không cần nghi ngờ muốn bao nhiêu thể diện cũng đều được.

Điệp Y hơi gật đầu, Băng Kỳ vừa lên bờ cũng đã sai người đi trước thu thập tin tức, trước hai mươi ngày chuẩn bị, cũng chính là việc này.

Mấy loại tin tức này muốn gấp cũng gấp được, ngày thứ hai đem công tác chuẩn bị giao cho Tài tổng quản và nhóm hộ vệ Phong, nhóm người Cổ Hạo Nhiên một hàng năm người nghênh ngang đi dạo phố. Còn mấy ngày nữa là đến Bách bảo hội, toàn bộ Lê Châu nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, dòng người cũng đông đúc nhộn nhịp hơn gấp hai lần so với ngày thường, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, ai nấy đều vẻ mặt hưng phấn, bởi vì Bách bảo hội cho phép mọi người vào tham quan, dựa vào thể lực của thập đại môn đình, tất nhiên không sợ phát sinh chuyện có người đến cướp bóc.

Một hàng năm người dung mạo quá mức xuất chúng, đi đến đâu cũng đều hấp dẫn tất cả mọi người ngoài đầu lại nhìn, đám người Cổ Hạo Nhiên đã sớm tập thành thói quen, Điệp Y thì không sao cả, mặt càng lạnh cảm xúc gì cũng nhìn không ra, Linh Tinh dung mạo mặc dù không thập phần xuất chúng, khí chất cũng là nhất lưu, dọc theo đường đi thân nhiên mỉm cười giải đãi cho Điệp Y ven đường bày bán thứ gì, thứ gì ăn ngon, nơi này có đặc sản gì, Điệp Y mặc dù không mở miệng đáp lại, nhưng cũng là mở to mắt đem mọi thứ thu hết vào trong mắt.

Đang lúc vừa đi vừa tán gẫu phía trước đột nhiên truyền đến tiếng khóc tê tâm phế liệt, Minh Thanh cùng Cổ Hạo Ảnh đều thuộc loại thích xem náo nhiệt, vì thế lôi kéo mấy người đi tới xem náo nhiệt.

Chương 27: Đáy lòng ẩn sâu

Edit: Cesia

Chỉ thấy một đám người tụ tập thành một vòng tròn xung quanh một nam nhân dáng người to lớn thô kệch đang phẫn nộ vung roi hung tợn quất vào người một nữ tử tóc tai bù xù la khóc thất thanh, vừa đánh vừa mắng, “Ta cho ngươi không biết xấu hổ này, ta cho ngươi không biết xấu hổ này, mẹ nó đồ đàn bà hư hỏng ta đánh chết ngươi.”

Điệp Y nhìn thấy nữ nhân trong lòng đang ôm một đứa trẻ sơ sinh, bị mẫu thân ôm chặt trong ngực, tiếng khóc mòng manh bị nhấn chìm trong tiếng kêu khóc của mẫu thân hẳn, Diệp Y không khỏi nhủ mảy.

Cổ Hạo Nhiên lãnh mặt vừa muốn tiến lên ngăn cản, Cổ Hạo Ảnh đã kéo hắn lại, Cổ Hạo Nhiên hơi sững lại, bên tai nghe thấy tiếng xầm xì khinh bỉ của mọi người xung quanh, nguyên lai nữ nhân này là thê tử của nam nhân kia, phẩm hạnh lại không đứng đắn, ghét bỏ nam nhân thành thực không tiền, đi ra ngoài câu dẫn không ít nam nhân, đứa bé trong lòng cũng không biết là của ai, hiện tại trượng phu của cô ta rốt cuộc biết được đuối tới cửa, ngay cả những nam nhân cô ta câu dẫn cũng không một ai nguyện ý đứng ra bảo hộ cô ta, nữ nhân như thế dựa vào cái gì muốn người khác đi bảo hộ.

Nhóm người Cổ Hạo Nhiên nghe xong không khỏi thần sắc đều lạnh xuống, nữ nhân này không biết liêm sỉ đến cực điểm, cho dù đánh chết cũng không trái với vương pháp của Thánh Thiên vương triều, lập tức trên mặt đều hiện lên vẻ khinh miệt xoay người rời đi.

Điệp Y lạnh lùng nhìn nữ nhân bị đánh đang nằm bẹp trên mặt đất, trên lưng đã bị đánh đến vết máu loang lổ, tiếng kêu khóc cũng dần dần tắt lịm, hai cánh tay vẫn ghi chặt bảo vệ đứa bé ở trong lòng, không cho roi da quất trúng đứa bé. Diệp Y nhìn thân thể tàn nhược run rẩy như ngọn nến trước gió, nhưng lại tựa như cây trúc cứng cỏi kiên cường quyết bảo toàn người mà mình muốn bảo hộ, hai tay vẫn buông thõng ở hai bên bất tri bất giác đã siết chặt thành nắm đấm.

“Điệp Y, sao mọi người còn không đi? Đừng nhìn nữa, nữ nhân như vậy bị thể cũng xứng đáng.” Linh Tĩnh đi được vài bước đột nhiên phát hiện Diệp Y không đi theo, mới quay đầu lại tìm.

Điệp Y lạnh lùng gật gật đầu nói, “Cô ta xứng đáng.” Lời còn chưa dứt người đã tiến nhanh về phía trước một bước, túm lấy roi da của nam nhân kia, dùng sức kéo xuống.

“Ngươi muốn làm gì? Ta giáo huấn nữ nhân của ta, liên quan gì đến ngươi?” Tức giận tận trời nam nhân vốn muốn tung một quyền vào kẻ xen vào chuyện người khác kia, vừa nhìn đến khuôn mặt của Diệp Y lại thu tay quất bảo ngưng lại. Mọi người vây bên cạnh xem cũng lên tiếng phụ họa, nói nữ nhân này xứng đáng bị thể, không đáng phải xuất đầu vì cô ta.

Điệp Y ném roi da đi đến trước mặt nữ nhân, lật nạng ta lại, sắc mặt của nữ nhân đã muốn xanh mét, hiển nhiên là bị đánh hung tợn, Diệp Y giành lấy bọc tã ở trong lòng nạng ta, hơi dùng sức một chút nhưng không có lỗi kéo, nữ nhân kia vẫn ôm chặt không chịu buông tay, Diệp Y lạnh giọng nói, “Buông tay.”

Nữ nhân kia toàn thân run lên, mở ra hai tròng mắt vô thần đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Diệp Y một lúc, đột nhiên chậm rãi buông lỏng hai tay thì thào, “Cứu nó, cứu nó.”

Điệp Y nhìn thoáng qua đứa bé mới sinh khóc đến không còn hơi sức, ôm lấy đứa trẻ liền bước đi, nam nhân kia lập tức quát lên, “Ngươi làm gì? Lưu lại nghiệt chủng kia, loại nghiệt chủng như nó không xứng ở lại trên đời này.” Dứt lời xông tới muốn đoạt lấy đứa trẻ sơ sinh trong lòng Diệp Y.

Điệp Y còn chưa động thân, một tiếng xé gió lao vút đến, nam tử phía sau đã ngã ngồi bệch ở dưới đất, Diệp Y nhìn thoáng qua người ra tay là Cổ Hạo Nhiên, ôm đứa trẻ lạnh lùng nói, “Tiểu hài tử đúng vậy, nó không có yêu cầu sinh ra đã là vận mệnh này, ngươi cũng không có tư cách quyết định đó là vận mệnh của nó.” Dứt lời ôm tiểu hài tử chậm rãi đi về phía nhóm người Cổ Hạo Nhiên đang đứng.

Ngồi dưới đất nam nhân ngẩng người ra một lúc mới phẫn nộ nói, “Mẫu thân của nó không biết xấu hổ, nó chính là đã loại, chính là một cái đã loại, nó không có tư cách sống ở trên đời này.”

Điệp Y hừ lạnh một tiếng xoay người lại ôm đứa bé sơ sinh nói, “Nó hiểu cảm giác không biết xấu hổ là gì sao? Nó giết người phóng hỏa? Nó cưỡng gian con gái người ta? Nó giết lão tử của người hay là diệt cả nhà của người?”

Nam nhân nhất thời nghẹn lời, bị Diệp Y đơng đưa lấy lại hô hấp, đứa trẻ sơ sinh lại bắt đầu khóc thút thít, mọi người đang vây xem không khỏi đều ngẩng ra, ngôn luận này cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua, bất quá ngẫm lại cũng thật có đạo lý, không khỏi đều tĩnh lặng.

Điệp Y ôm đứa trẻ lạnh lùng chậm rãi nói, “Không có sinh mệnh nào sinh ra để tử vong, cũng không có sinh mệnh nào sinh ra để chịu thể gian kết tội.” Dứt lời ẵm đứa trẻ sơ sinh bước đi, thanh âm khàn khàn đứt quãng của nữ nhân vang lên phía sau, “Cảm ơn, cảm ơn, nó.... không có.... sai.”

Nhìn đứa trẻ sơ sinh trong lòng, nghe phía sau mòng manh tiếng khóc, nắm tay giấu bên trong ống tay áo lại càng siết chặt hơn nữa, bản thân nàng vốn từ sớm đã có hiểu biết, ba tuổi ý thức đã có thể khắc sâu sự việc, vòng tay ẵm áp ôm chặt nằng, tình yêu thương sâu đậm, bàn tay vẫn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, tất cả đều đã khắc vào tận cùng sâu thẳm nơi đáy lòng, vốn nghĩ đến trải qua mười mấy năm sát thủ kiếp sống nàng đã muốn quên mất cảm giác ẵm áp cuối cùng còn sót lại, lại không biết rằng cảnh tượng vừa rồi lại vô tình gọi lên điều trân quý duy nhất vùi sâu trong tâm khảm nàng, đó là tình yêu sâu đậm của mẫu thân, là loại tình yêu vĩ đại nhất trên đời, chính là cảm giác đau đớn hòa lẫn với mềm mại duy nhất và cuối cùng còn đọng lại trong lòng nàng, chính là động lực duy nhất giúp nàng liều mạng sinh tồn.

Điệp Y nhìn đứa trẻ sơ sinh đã muốn đình chỉ khóc, đôi mắt cho đến bây giờ vẫn luôn bình tĩnh vô ba lần đầu tiên xuất hiện một loại nói không nên lời đau thương kịch liệt, có lẽ chính bản thân nàng cũng không biết trong mắt mình xuất hiện loại thần sắc này, về đau thương tuy chỉ thoát ra trong nháy mắt nhưng vẫn bị Cổ Hạo Nhiên vẫn nhìn chăm chú nằng này giờ bắt được.

Cổ Hạo Nhiên hơi có chút thất thần nhìn Điệp Y đi ngang qua, đáy mắt lơ đãng hiện lên một tia dị sắc, một Điệp Y như vậy làm cho người ta cảm thấy xa lạ, ngăn ra hai giây liền đuổi theo mọi người, nhìn thấy Điệp Y thuận tay đưa đứa trẻ sơ sinh cho Linh Tĩnh, cô thâm đau theo đáy lòng phát ra lúc này đã biến mất vô tung vô ảnh, hồi phục trở lại với vẻ lạnh lùng trước kia, Cổ Hạo Nhiên chau chuyễn động nhưn một bên chân mày lên cười nói, “Chính muội đã cứu hần, vì sao muốn giao cho người khác? Đứa nhỏ này xem ra rất thích muội.”

Điệp Y nhìn đứa trẻ vốn đang ngủ trong lòng nàng đột nhiên tỉnh lại, nhìn đến Linh Tĩnh lại thút thít khóc, trầm mặc một lúc lãnh đạm nói, “Ta không muốn có một kẻ thừa hai như ta.” Nhóm người Cổ Hạo Ảnh không hiểu ý tứ của Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên và Minh Thanh thì hiểu được, đứa nhỏ này đi theo Điệp Y, phòng chừng sẽ bị nàng huấn luyện thành một kẻ lãnh khốc vô tình khác, nằng không biết làm cách nào để đối xử tốt với người khác, chỉ biết biến một người thành bản sao của chính mình, đặc biệt từ nhỏ bắt đầu huấn luyện.

Cổ Hạo Nhiên hơi nhú mày nhìn theo bóng dáng của Điệp Y, lần đầu tiên nghe thấy nàng quan tâm người khác, tuy rằng thật mỉa mai, nhưng nàng thật sự quan tâm đến đứa nhỏ kia, khi ở Cổ gia cũng chỉ có tiểu hài tử mới có thể tiếp cận nàng, Cổ Mộng Tâm còn có thể tùy ý làm cho nàng ôm bế, còn hôn nàng, cần thận ngắm lại Cổ Hạo Nhiên đột nhiên có chút hiểu được, tính cảnh giác của Điệp Y quá lớn, không tin tưởng vào bất kỳ một người trưởng thành nào, bề ngoài cùng tính tình lạnh như băng, chính là phương thức trực tiếp nhất biểu hiện không tin ngoại nhân, chỉ có tiểu hài tử tâm linh vốn thuần khiết như một tờ giấy trắng, bọn họ không thể thương tổn nàng, cho nên nàng mới cho phép bọn họ tiếp cận mình, sự phòng bị cùng không tin nhiệm quá độ đến ăn sâu vào cốt tủy, cần phải trải qua loại hoàn cảnh tàn khốc nào mới hình thành nên tính cách đó, Cổ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm theo bóng dáng của Điệp Y, cau mày mà không hiểu nguyên do.

Náo loạn một hồi cũng không người nào có hứng thú đi dạo tiếp, vì thế năm người lớn ôm một tiểu hài tử nhanh chóng quay trở về. Mấy ngày kế tiếp Lê Châu càng lúc càng náo nhiệt, sáu môn đình khác trước sau cũng nối đuôi nhau đến, ba môn đình còn lại vài ngày nữa có lẽ cũng đến.

Đội Điệp Y và Linh Tĩnh mang theo đứa bé mới sinh đi vào tiền sảnh, Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Ảnh và Băng đang chờ sẵn ở đó, Điệp Y không đếm xỉa đến ánh mắt phun hỏa của Cổ Hạo Nhiên, thần nhiên nhìn liếc qua Băng Kỳ, Băng Kỳ bước tới đem kết quả điều tra được mấy ngày qua giao cho nàng, Cổ Hạo Nhiên nhìn ánh mắt hờ hững của Điệp Y, cảm giác cực độ khó chịu, Băng kỳ vốn nghe lời hần, hiện tại chỉ nghe một mình Điệp Y, bảo hần giao kết quả điều tra ra, hần chết sống không chịu, nói cái gì chỉ có thể đưa cho Điệp Y xem, quả thật tức chết người mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xong rồi

Edit: Cesia

Điệp Y nhìn nhìn liền ném cho Cổ Hạo Nhiên, trên đó chỉ chít chữ viết, cho dù có xem cũng không biết, đối với cái gì trân kỳ bảo vật trân vật, Điệp Y không biết chút gì hết.

Cổ Hạo Nhiên xem lướt qua liền đưa cho Linh Tĩnh, Linh Tĩnh chính là tài nữ mà mọi người đều biết, sở học tri thức uyên bác, có kinh nghiệm lão luyện trong việc giám định và thưởng thức các loại trân kỳ cổ vật, lần này theo cùng mục đích chính là nhận biết bảo vật của đối thủ, cho nên Cổ Hạo Nhiên vừa nhìn thấy trong đó có vài loại đồ chơi không biết liền trực tiếp đưa cho Linh Tĩnh.

Linh Tĩnh xem tư liệu thu thập được, vừa xem vừa giải thích, “Lâm gia muốn đưa tới là kỳ lân phi ngư, vật này đáy bằng bạch ngọc, ria được khảm phi thúy, thủ công độ tinh xảo cũng không tính xuất chúng, bất quá quý giá ở chỗ kỳ lân và phi ngư chính là một khối nhất thể, bạch ngọc cùng phi thúy dung hợp thành một khối, giá trị đại khái khoảng chừng mười lăm vạn lượng, về phần vật còn lại cũng không có gì tân ý, bất quá chỉ là góp cho đủ số thôi.”

Dứt lời lật sang trang nói tiếp, “Phong gia muốn mang đến thiên thanh đồ và điều ngữ linh để so tài, thiên thanh đồ là cổ vật được lưu truyền hơn hai trăm năm trước, là bút pháp của họa sư nổi tiếng Chương Khâu, giá trị đại khái khoảng hai mươi vạn lượng. Về phần điều ngữ linh chính là lấy một dùm bạch mao trên cổ của phi hùng cùng hồng mao trên đầu của thanh điều chế tạo thành, thủ công phức tạp, trọng điểm chính là nguyên liệu cực kỳ khan hiếm,

điều ngữ linh giá trị sự thấp nhất cũng là hơn ba mươi vạn lượng.”

Điệp Y ôm anh hài hờ hững ngồi ở trên ghế lắng nghe, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh không ngừng thảo luận gì đó, Linh Tinh giải thích từng từ một cho hai người nghe, trong tất cả các môn đỉnh thì môn đỉnh đứng hàng thứ hai bảo vật của Sơn gia là quý trọng nhất, tên là cái gì cũng không rõ lắm, giá thì nghe hiểu được, hai kiện đều giá trị hơn bảy mươi vạn lượng.

Cổ Hạo Nhiên đợi cho nghe xong liền gật gật đầu nói, “Hoàn hảo chúng ta chuẩn bị đầy đủ, lần này mang theo ngọc lưu ly phi y và hỏa long trản, mặc kệ giá trị hay bản thân đều đảm bảo vị trí thứ nhất, vậy xem ra còn lại cũng không cần phải lo lắng gì nữa.”

Cổ Hạo Ảnh cười nói, “Có gì cần phải lo lắng, chúng ta đi xem hai bảo vật đi, ta cũng chỉ mới nghe nói qua chưa thấy qua vật thật, lập tức sẽ đem tặng cho người khác, dù sao cũng phải kích thích một chút mới được.” Vừa nói vừa trực tiếp túm lấy Cổ Hạo Nhiên lôi đi. Điệp Y cũng bị Linh Tinh kéo đi, ngay cả bảo vật mà gia tộc mình mang đến cũng không biết hình dạng là cái gì, lúc lên đài như thế ả nói.

Minh Thanh ôm lấy em bé đứng ở cửa, bởi vì bên trong phòng đặt bảo vật toàn bộ đều phong kín, tiểu hài tử nhỏ thế vào bên trong hít thở được mới là lạ, bốn người Điệp Y đi vào, Băng Kỳ tiếp tục đi xử lý công việc trong tay.

Vừa vào phòng Cổ Hạo Ảnh liền lấy ra mấy viên dạ minh châu để chiếu sáng, ánh sáng nhu hòa lập tức chiếu sáng toàn bộ căn phòng chưa đến mười mét vuông, Cổ Hạo Nhiên đi đến mở ra hai rương sắt đặt ở chính giữa phòng, Điệp Y chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời tựa như ban ngày, hai chiếc rương một cái phát ra ánh sáng đỏ tươi, cái còn lại phát ra ánh sáng màu trắng và vàng đan hòa lẫn nhau.

Cổ Hạo Nhiên đem hai kiện bảo vật trong rương sắt ra đặt trên bàn, Cổ Hạo Ảnh mỉm cười bước đến xem xét, Linh Tinh nhẹ giọng giải thích thành phần tạo thành cùng với giá trị của nó.

Điệp Y cũng không phải là chưa từng thấy qua bảo vật quý hiếm, bảo tàng nghệ thuật Lourve ở Paris, hoàng cung Ả Rập, những nơi như thế bởi vì nhiệm vụ cũng đã từng đi qua, lúc này cũng không khỏi nhìn kỹ vài lần, hỏa long trản tản ra lửa đỏ ánh hào quang, chính là một cây đèn, cao khoảng chừng ba mươi cm, toàn thân trong suốt, thành đèn mỏng manh tản ra ánh sáng rực rỡ, từng tia sáng đỏ tươi lưu động ở bên trong thành đèn, lóng lánh tron bóng, càng hiếm có chính là nó còn tản ra nhiệt độ ấm áp, không cần phải có kiến thức chuyên nghiệp cũng biết được đây là một kiện bảo vật.

Còn lại ngọc lưu ly phi y chính là một chiếc ghế nhỏ, cao khoảng chừng bốn mươi cm, chính thể tạo tác bằng ngọc thạch, chỗ đặc biệt chính là toàn bộ bên trong đều được đào rỗng, điêu khắc, ghép lại mà thành. Tính chất của ngọc thạch vốn cực kỳ yếu ớt, rất khó điêu khắc, bình thường một khối ngọc thạch chỉ chạm trổ ở bên ngoài là đủ, chưa bao giờ đem cả khối ngọc lớn tỉ mỉ đào rỗng, chế tác thành một cái ghế để đèn tạo thành một tác phẩm nghệ thuật huyền ảo tuyệt mỹ, cũng chính là ngọc lưu ly phi y hiện tại, điêu khắc thành một vật yếu ớt không thể tưởng tượng nhưng lại là một bảo vật mỹ kinh người.

“Thứ đồ chơi này trừ bỏ đẹp mắt thật chẳng có tích sự gì, ta vẫn cảm thấy giường của ta là thật dụng.” Cổ Hạo Nhiên nghe Cổ Hạo Ảnh cực lực tán dương ngọc lưu ly phi y tinh mỹ, không khỏi nhăn mày ném ra một câu.

Cổ Hạo Ảnh chụp một chương xuống vai của Cổ Hạo Nhiên nói, “Tiểu tử ngươi thiếu nhắc đến chiếc giường của ngươi cho ta, biết rõ lão ca ngươi vất hết óc nghĩ mưu kế để có được bảo bối kia, ngươi bớt gọi lại ý niệm đó trong đầu ta, hừ, ngàn năm đàn một, có tiền cũng không mua được, ngươi bớt đắc ý đi.”

Cổ Hạo Nhiên đắc ý vỗ tay nói, “Đệ cứ đắc ý đó huynh làm gì được đệ?”

Cổ Hạo Ảnh lập tức giơ chân đá vào bắp chân của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên lách mình né tránh, hai người đùa giỡn có chừng mực, đúng lúc Điệp Y cùng Linh Tinh muốn tới gần xem rõ hơn, Cổ Hạo Nhiên lùi về sau một bước vừa vận đánh trúng Điệp Y, Điệp Y theo phản xạ đưa tay đẩy Cổ Hạo Nhiên ra, Cổ Hạo Nhiên không kịp phòng bị tức thì ngã nhào về phía trước, đụng phải cạnh bàn, cái bàn lung lay.

Cổ Hạo Nhiên lập tức xoay người trừng Điệp Y nói, “Ngươi làm gì? Cư nhiên xô ta.” Điệp Y liếc hán một cái lười để ý quay đầu tiếp tục xem bảo vật.

Cổ Hạo Nhiên mất hứng vừa muốn nói tiếp, tầm mắt lại chạm phải vẻ mặt biến sắc của Linh Tinh đứng bên cạnh Điệp Y, sau lưng truyền đến ầm ầm tiếng vụn vỡ, Cổ Hạo Nhiên nhất thời sững ra một chút, liền quay ngoắt người lại, đập vào mắt chính là kiện tinh phẩm tinh mỹ dị thường, độc nhất vô nhị chạm rỗng điêu khắc giống như tuyết trắng bị hòa tan dưới ánh mặt trời chói chang, từ trên xuống dưới đang đập nát thành từng mảnh nhỏ, tay ghế chân ghế tinh xảo mỏng manh như sợi tóc, đang ầm ầm sụp xuống, trong nháy mắt biến thành một đồng phế tích.

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn đồng phế tích, nửa ngày cũng không thốt ra được lời nào, đứng ở một bên Cổ Hạo Ảnh tức cũng không được, cười cũng không phải mà khóc cũng không xong, sờ cảm đứng ở tại chỗ mặt nhăn như khổ qua, Linh Tinh im lặng ngấm ngấm đi chuyển đến sau lưng của Cổ Hạo Ảnh, bởi vì trên người của Cổ Hạo Nhiên lúc này phát ra sát khí thật đáng sợ.

Điệp Y không có việc gì lượn lên một mảnh phế tích, nhìn thoáng qua lạnh lùng nói, “Còn cùi hơn cả Trung tâm Thương mại Thế giới (tháp đôi), nguyên lai cái gọi là trân quý, chẳng qua chỉ là một tảng đá đeo thành hình dạng mỏng tang như tờ giấy.” Vừa nói vừa dùng một chút sức, mảnh phế tích đã biến thành một nắm cát theo khe hở giữa những ngón tay rơi xuống tạo thành một cái hồ nhỏ ở trên bàn.

Khóe miệng của Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng rút gân, hai tay ở dưới bàn đã sớm nắm chặt thành nắm đấm, quay phắt người lại điên tiết hét lên với Điệp Y, “Ai kêu ngươi xô ta? Ai kêu ngươi xô ta?”

Điệp Y lãnh thanh nói, “Là ngươi đụng ta trước.”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt từ xanh mét nháy mắt đã chuyển thành đỏ tía, nghiến răng nghiến lợi nói, “Ta đụng ngươi, ngươi nhường một chút không được

sao, chết tiết người, đánh trả, đánh trả đi, ta cũng không phải cố ý.”

Điệp Y nhún mày thanh âm lại lạnh vài phần, “Tự làm tự chịu, đừng có tìm cớ.”

Cổ Hạo Nhiên hô hấp lập tức bị nghẹn lại ở yết hầu, lên không thể lên mà xuống cũng không thể xuống, hiện tại Cổ gia chỉ có hai kiện bảo vật này là có thể áp trụ danh đầu, những vật khác giá trị không phải quá cao cũng là quá thấp, muốn tìm một bảo vật có giá trị tương đương trong mấy ngày còn lại tuyệt đối là không kịp, hiện tại lại làm bề nát, lấy cái gì để so với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lần này thật sự là xong rồi

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên càng nghĩ càng giận, giận dữ công tâm không hề nghĩ ngợi vùng quyền về hướng Điệp Y, Cổ Hạo Ảnh ngăn người sau đó vội vã la lên, “Không được, lão lục...” Vừa muốn xông tới cứu giúp, dưới chân vừa động miệng lại a một tiếng, cứng ngắc kiểm người lại, đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thân hình của Điệp Y chợt lóe, một quyền của Cổ Hạo Nhiên cũng theo sát mà qua, đồng thời khủy tay rẽ ngoặt tấn công ngực của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên chệch người về phía một cước đá về phía hạ bàn của Điệp Y, Điệp Y hừ lạnh một tiếng, khủy tay lập tức biến thành trảo, bắt lấy bả vai của Cổ Hạo Nhiên, lượn một vòng giữa không trung phóng qua đầu hắn, thuận tiện túm vai hắn ném đi, Cổ Hạo Nhiên thân pháp cũng linh hoạt, hai người cứ thế ở trong căn phòng chưa đến mười mét vuông đánh lên.

Cổ Hạo Ảnh và Linh Tĩnh thối lui đến góc phòng, hai mắt đều tràn đầy kinh ngạc, Cổ Hạo Ảnh dán mắt vào thân pháp của Điệp Y, không khỏi thì thào nói, “Đây là loại võ công gì, như thế nào đến bây giờ chưa thấy qua? Không có nội lực, không có chiêu thức, đây rốt cuộc là cái gì?”

Bên kia Cổ Hạo Nhiên vùng quyền đánh vào mặt Điệp Y, Điệp Y lộn ngược ra sau vừa vặn đứng ở trên bàn, mắt thấy bên dưới nách của Cổ Hạo Nhiên lộ ra sơ hở, lập tức quét chân đá tới.

Ầm, tiếng loảng xoảng bất thành linh vang lên, chân của Điệp Y vừa đá đến giữa không trung đột nhiên dừng lại tại chỗ, Cổ Hạo Nhiên thân hình vừa định lùi về sau cũng khựng lại ở chỗ đó, hai người vẫn duy trì nguyên hình một cách quý dị, bất động như núi. (Cesia: Ta chết cười mất, hai bạn này cứ như con nít ấy, ha... ha....)

“Ôi trời ơi, hai người các người... Ta, ta thật không biết nên nói thế nào nữa, giờ tốt lắm, xem đi, mỗi người một kiện, ai cũng không chịu thiệt, ai cũng không thể trách ai, đây mới là hảo tổ tông của ta a.” Vốn chính là đang xem say sưa Cổ Hạo Ảnh khóc thét một tiếng, đổ sập vào tường, khuôn mặt nửa trên giống như khóc, nửa dưới lại giống như đang cười, hợp thành một loại vận vẹo không thể lý giải.

Điệp Y nhìn thấy theo mũi chân rơi xuống đất bề tan tành, hi hữu lắm mới có chuyện đang đánh nhau còn chưa phân ra cao thấp sinh tử đã thu hồi thủ, là thu hồi chân, khoanh chân ngồi xuống bàn, hờ hững nhìn sắc mặt đã muốn không còn xanh mét mà chuyển sang xám trắng của Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên cũng đang nhìn trừng trừng vào Điệp Y, hai người mắt đối mắt, mặt đối mặt, trừng đến ngiên.

“Hạo Nhiên, động tác vừa rồi rất đẹp mắt nha, nếu ở thời điểm khác, huynh tuyệt đối ca ngợi đệ võ công tiến bộ, Điệp Y, muội tuy không có võ công nhưng cái loại thân thủ tương tự như võ công kia cũng không tồi, khó trách Hạo Nhiên không làm gì được muội, bất quá trước mắt bởi vì kiến thức đến hai phu thê các người luận bàn, chúng ta tiêu phí ít nhất một trăm sáu mươi vạn lượng bạc xuất trưởng phí dụng, cá nhân của huynh cho rằng biểu diễn của các người không đáng giá với bằng giá này, cho nên huynh yêu cầu bồi thường.” Lúc này Cổ Hạo Ảnh nghiêm trang tiêu sái đi tới, hai tay ôm ngực mặt không chút đổi sắc nhìn hai người.

Điệp Y vừa nghe từ trên bàn bay vọt xuống, xoay người rời đi, chỉ làm chuyện gì mà bản thân nắm chắc, đó chính là tôn chỉ của Điệp Y, tình huống hiện tại thuộc về loại phạm vi không thể khống chế, không muốn nhận nhiệm vụ, biện pháp ứng phó tốt nhất chính là trước khi có quyết định tốt nhất là chạy lấy người. (Cesia: Ta không nghĩ Điệp Y có lúc dễ thương thế, ha ha....)

Chỉ có điều Cổ Hạo Nhiên đang đứng ngay ở cửa, vừa thấy, tay lập tức nhanh như chớp đuổi ra bắt lấy đang muốn bỏ trốn Điệp Y, Điệp Y cũng không tránh nhú mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên hung tợn trừng Điệp Y, nếu ánh mắt có thể giết người, Điệp Y đã sớm đi gặp Diêm Vương báo tin, chỉ nghe thấy tiếng răng nanh đang nghiền vào nhau ken kết cùng với giọng nói âm trầm của hắn, “Muốn chạy.”

Điệp Y nói với Cổ Hạo Nhiên đứng đối diện, “Người là đương gia, người xử lý.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng phần nộ nói, “Ta là đương gia, họa người gây ra, dựa vào cái gì muốn ta thay người giải quyết.”

Điệp Y hờ hững nói, “Vậy người muốn thế nào?”

Cổ Hạo Nhiên dừ tợn nói, “Ta muốn thế nào? Mẹ nó, ta từ lúc gặp gỡ nữ nhân nguoi, thật đúng là không hay ho, đây là lần đầu tiên Cổ gia lấy thanh danh đệ nhất môn đình đến tham gia, xảy ra chuyện như vậy muốn ta công đạo thế nào.” Càng nói càng giận Cổ Hạo Nhiên nhìn không được điên tiết hét toáng lên với Diệp Y, “Khốn kiếp, khốn kiếp, bảo ta đi chỗ nào tìm mấy thứ này, đều là nữ nhân chết tiệt nguoi làm hại, nguoi có phải có ý định muốn khó dễ ta, có phải muốn tức chết ta hay không?”

Diệp Y lạnh lùng nhìn lửa giận bùng bùng Cổ Hạo Nhiên nói, “Là nguoi khơi mào trước.”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời tức đến muốn phát điên, nhưng quả thật chính hắn động thủ trước, không khỏi trừng Diệp Y trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, con tức nghẹn lại ở trong ngực, không thể bùng phát.

Linh Tĩnh nhìn đối diện hai người hai hàng lông mày nhăn chặt, chậm rãi lên tiếng, “Hiện tại cách đại hội còn ba ngày, bây giờ khoan hãy tức giận, trước nghĩ phương pháp bù lại đã.”

Cổ Hạo Nhiên nghe được lời nói của Linh Tĩnh, căm tức Diệp Y không trả lời, trong lòng đã sớm nghĩ như thế nào bù đắp lại, những khó phòng của Cổ gia cách nơi này tương đương ba ngày lộ trình đều không có vật gì thích hợp, bất quá đều là vật giá trị thấp, bảo vật có giá trị tương đương tám mươi vạn lượng, bộ chỗ nào cũng có sao?

Cổ Hạo Ảnh gặp Cổ Hạo Nhiên không trả lời, thừa dịp nói, “Tiểu lục, huynh chờ đệ bồi thường.”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên lạnh mặt trừng mình, mày khóa chặt hiển nhiên là đang suy nghĩ biện pháp, không biết có phải là không có tiền bồi thường hay không, lập tức tiếp nhận nói, “Một trăm sáu mươi vạn lượng bồi hường ta ra.” Nếu là do nàng lỡ tay, trốn tránh trách nhiệm không phải là tác phong của nàng, và lại sinh ý hắc đạo của Nguyệt Đường cũng không phải làm không, đây chẳng phải chỉ là số tiền nhỏ.

Cổ Hạo Ảnh ghen hòng nhìn Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên nhướn một bên mày trừng Diệp Y nói, “Ta không đáp ứng, nguoi cho có thể điều số lượng bạc nhiều như thế từ Dạng Cư?”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Không cần.”

Cổ Hạo Ảnh lập tức nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, hai người đều biết bối cảnh của Diệp Y, trừ bỏ lấy tiền từ chỗ của Cổ Hạo Nhiên vậy chỉ còn có Nguyệt Đường, nhưng Nguyệt Đường theo họ biết cũng không có khả năng xuất ra được số lượng bạc lớn như thế. Cổ Hạo Ảnh không khỏi nói, “Tại sao ta lại không biết Nguyệt Đường cũng là nơi có tiền à?” Dứt lời, cười hướng Linh Tĩnh nói, “Ờ, kẻ có tiền nha, về sau chúng ta phải hảo hảo nịnh bợ đôi vợ chồng son này mới được, có thể kiếm chác một chút.” Linh Tĩnh chỉ cười không nói.

Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng vô tâm tình quan tâm chuyện Nguyệt Đường có thật sự có tiền hay không, đang cố gắng tìm tòi phương án bù lại, Diệp Y kéo tay của Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ta đã muốn bồi thường luôn cả phần của nguoi, nguoi còn không chịu buông tay?”

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nghiêng rặng với Diệp Y nói, “Nguoi cho là lấy một trăm sáu mươi vạn lượng lên đài tỷ thí là được? Nguoi làm cho rõ, đây là Bách bảo hội, là so bảo vật, không phải so tiền, bảo vật, là bảo vật đó, hiện tại phải tìm bảo vật có giá trị tương đương, chứ không phải đòi tiền, nguoi nếu tìm được cho ta, ta lấy một trăm sáu mươi vạn lượng cho nguoi cũng không thành vấn đề, thật là.”

Diệp Y vừa nghe đã giãy tay của Cổ Hạo Nhiên ra tính rời khỏi, Cổ Hạo Ảnh ở một bên cười hắc hắc nói, “Tiểu lục, Diệp Y nhưng là Nguyệt Đường đường chủ đó, đệ quên mất Nguyệt Đường làm chuyện gì?”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức hiểu được, cướp lời trước Diệp Y, “Ta lấy thân phận của đương gia mệnh lệnh nguoi, mau chóng tìm bảo vật thích hợp, tìm không thấy nguoi chịu trách nhiệm.”

Diệp Y nghe thấy ngược lại đứng ở tại chỗ không đi, chỉ lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên đối diện với Diệp Y nửa ngày, thấy Diệp Y không thỏa hiệp, nhất thời tức giận nói, “Được rồi, chúng ta mỗi người tìm một vật, mỗi người làm bề một vật, vậy mỗi người phải bồi thường một vật, nguoi đừng tưởng rằng ta không có Nguyệt Đường thì không làm được gì.” Dứt lời phát tay áo xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mỹ vị quán ven đường

Edit: Cesia

Linh Tĩnh đi lên giữ chặt tay Diệp Y nói, “Diệp Y, Nguyệt Đường cùng đương gia hỗ trợ lẫn nhau, hiện tại thời gian gấp rút, Hạo Nhiên nếu không có tin tức của Nguyệt Đường giả như thất bại, đối với toàn bộ Cổ gia đều không có lợi.”

Diệp Y mắt lạnh không lên tiếng, lại nói với Cổ Hạo Ảnh vẫn nhìn chăm chăm vào nàng này giờ, “Muốn ra lệnh cho ta, vậy đem bản lĩnh có thể ra lệnh

cho ta ra, La Điệp Y ta không phải bắt luận kẻ nào đều có thể ra lệnh.” Nói xong đầu cũng không ngoảnh lại chậm rãi rời đi.

Cổ Hạo Ảnh cùng Linh Tĩnh liếc nhau, khoe miệng của Cổ Hạo Ảnh cong lên, tà khí cười nói, “Ta đã nói vì sao lần trước nghe lần này lại không nghe, nguyên lai là vì vậy, có thể làm theo lời người nhưng tuyệt đối không phải vì mệnh lệnh, tiểu tử Hạo Nhiên này tính tình như tiểu hài tử, Điệp Y tính tình lại cứng rắn, hai người này đúng là không hợp nhau.” Linh Tĩnh cười cười cũng không nói gì, hai người cùng sống vai đi ra ngoài.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Bên ngoài đình nghỉ chân, một con đường nhỏ, gió tây ngựa gầy (*), khung cảnh thật đẹp biết bao, hình ảnh này đã được thi nhân thi vị hóa, có điều hiện tại tiêu điểm của cảnh tượng lại chính là Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét cười con ngựa cao to, đứng ở sườn dốc trông mắt nhìn Điệp Y ở tuốt đằng xa đang chậm rãi cười ngựa đi tới.

(*) Trích từ câu thơ của Mã Trí Viễn, “Cổ đạo tây phong sáu mã, tịch dương tây hạ, đoạn trường nhân tại thiên thai”, dịch nghĩa “Một con đường nhỏ, bóng chiều buông, gió tây ngựa gầy, kẻ đoạn trường nơi đất khách”.

Điệp Y toàn thân cứng ngắc ngồi ở trên lưng ngựa, thần sắc vô cùng nghiêm nghị, lưng thẳng đứng, khí thế vô cùng cường hãn, tùy ý cho chú ngựa nhỏ thông thả lọc cọc chạy tới, đường nét trên khoe miệng còn cứng ngắc hơn cả sắt thép.

“Chết tiệt, người rút cuộc có thể chạy nhanh hơn chút nữa được không? Người có biết chúng ta còn lại không có bao nhiêu thời gian không, lộ trình ít nhất cũng mất hơn ba trăm dặm, không chịu ra roi thúc ngựa còn không nói, người còn ở đó nhân hạ thoải mái, La Điệp Y, ta chờ đã muốn mồi meo luôn rồi này.” Cổ Hạo Nhiên thật sự là chướng mắt bộ dạng nhân nhả của Điệp Y, mấy lần đều phải quát ngựa quay về tìm Điệp Y, hiện tại lửa giận thật sự bùng phát.

Điệp Y nhú mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, vẫn như cũ làm theo ý mình chậm rãi chạy tới, kỳ thật không phải nàng không muốn đi mau, trong vòng ba ngày bận đi bận về cũng hơn sáu trăm dặm, ở giữa còn phải trừ ra một ít thời, thời gian đã không thể gấp rút hơn được nữa, nhưng làm đệ nhất sát thủ, máy bay, xe lửa, ô tô, phương tiện giao thông nào nàng cũng vô cùng thuần thục, duy độc không có người yêu cầu nàng phải học cưỡi ngựa, cái thứ phương tiện giao thông nguyên thủy này không nằm trong phạm trù quan niệm tiên tiến đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y vẫn cứ chậm rãi như trước, nhất thời khí giận không chỗ phát tiết, vung roi quát vào mông con ngựa của Điệp Y, con ngựa rất vâng lời, không hổ là Cổ Hạo Ảnh mang đến trăm dặm lương câu, ăn đau một lần liền tựa như lợi kiếm lao vút đi.

Điệp Y không kịp phòng bị thân mình nháy mắt đổ về sau, cũng may phản ứng rất nhanh nắm chặt lấy cương ngựa, động tác vô cùng tao nhã nhún người nhẩy lên lưng ngựa.

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt vốn đã khó coi đang hùng hùng hổ hổ nghiêng răng nghiêng lợi, vừa thấy Điệp Y biểu diễn kỹ năng đặc biệt trên lưng ngựa mới nhướn mày điên tiên hét lên, “Người không biết cưỡi ngựa sao không chịu nói sớm? Đáng chết, sớm biết ta làm gì đi cùng người, tức chết đi được mà.” Vừa mắng vừa giục ngựa chặn phía trước Điệp Y, hai con ngựa chạy song song một tay giúp Điệp Y không chệch bảo mã.

Điệp Y nhấn chặt mày ngồi trở lại lưng ngựa nhìn chằm chằm con ngựa, vốn nghĩ bằng bản sự của mình kỳ mã là tuyệt đối không có vấn đề, hiện tại xem ra không phải cứ đem kẻ không biết bơi trực tiếp ném hẳn xuống nước, uống hai ngụm nước hẳn liền biết bơi, cái kinh điển lý luận này xem ra không sai được, con lừa cho dù có kéo đến Newyork thì vẫn cứ là con lừa, không biết thì chính là không biết.

Cổ Hạo Nhiên lãnh mặt trừng Điệp Y nói. “Người nói đi, người rõ ràng không biết cưỡi ngựa, người làm gì nghe theo bọn hắn, người có biết lúc này thời gian quý giá thế nào không? Vật sớm tới tay chừng nào thì tốt chừng đó, chậm trễ hết thấy đều chơi xong.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Điệp Y khó được lộ ra một tia buồn bực, chẳng phải đã nói mỗi người tìm một kiện sao, cho nên nàng mới đi cùng, SHIT, bản thân khi nào thì bị phương tiện giao thông làm cho phát cáu, cứ tiếp tục chạy như vậy, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Điệp Y trừng mắt ngồi xuống lưng ngựa, trong mắt chợt lóe qua một sắc bén, thứ đồ bỏ này không bằng giết cho rảnh tay, lãng phí thời gian.

Cổ Hạo Nhiên gặp Điệp Y không trả lời hắn, ngược lại nổi lên sát ý với con ngựa, không khỏi kinh ngạc chừng nửa ngày mới nheo mắt nói, “Người muốn giết nó? Được đó, không thành vấn đề, mau ra tay đi, tiện cho ta có thể một mình chạy đi, ta không có nhiều thời gian lễ mễ dây dưa với người, mau nhanh chút.”

Điệp Y ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt của Cổ Hạo Nhiên đều tràn đầy trào phúng, lập tức không thèm nói nhiều xoay người nhảy xuống ngựa, bước hai bước đi đến bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nắm lấy cánh tay của Cổ Hạo Nhiên, mượn lực nhảy lên lưng ngựa ngồi ở phía sau Cổ Hạo Nhiên, lãnh đạm nói, “Xuất phát.”

Cổ Hạo Nhiên ngăn người ra một lúc mới quay đầu nhìn Điệp Y đang ngồi ở phía sau hắn, Điệp Y thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị nhìn hắn nói, “Còn không đi, ta cũng không có nhiều thời gian dây dưa lễ mễ với người.” Tức cười, không biết cưỡi ngựa không có nghĩa là không biết ngồi ngựa.

Khoe miệng của Cổ Hạo Nhiên không khỏi co quắp hai cái, sắc mặt vừa xanh vừa đỏ, cầm lấy cương ngựa của Điệp Y, vung tay lao vút đi, hai con ngựa tung bốn vó chạy như bay trên đường. Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng không có nhiều thời gian đầu vồ mồi với Điệp Y, thời gian gấp rút, trở về tính toán sau.

Một ngày một đêm đôi mã chạy, rút cuộc vào lúc chạng vạng cũng đến được Phong Châu cách Lê Châu ba trăm dặm, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y sớm đã phong trần đầy mặt, phối hợp với y phục nhàu nát, làm gì còn cái gọi là khuynh quốc khuynh thành, diện mạo tài tử giai nhân, nói trắng ra chính là bộ dạng của kẻ lang thang.

Lui một góc ngã tư nhóp nhép, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y đẩy mặt đều là tro bụi, đang ngon lành ăn mỳ, một chén canh bên trong có mấy cọng mỳ đen thùi lù, bù lại hành thái xem như được rửa sạch, quả thật có thể xứng với câu nhất thanh nhị hắc.

Đã nhiều năm Điệp Y không có ăn qua loại đồ ăn kém chất lượng, khoan nói tới nấu chưa chín, cắn vào răng còn phát ra tiếng lạo xạo của cát sỏi, Điệp Y phun trong miệng ra một hạt đá đen sì to bằng hạt vừng bị cắn bể làm đôi, cũng may hàm răng đủ chắc, nếu không hơn phân nửa phun ra không phải cục đá mà chính là răng của mình.

Cổ Hạo Nhiên tao nhã ăn mỳ, khoe miệng sớm đã cười đến rút gân, đặc biệt là khi nhìn Điệp Y cố gắng phun ra cục đá thứ hai, bàn tay cầm bát mỳ run rẩy không ngừng, ăn càng có tinh thần, chính vào lúc đang ăn cao hứng, bỗng nghe thấy crack một tiếng rất nhỏ Cổ Hạo Nhiên lập tức ngừng lại, thu hồi tầm mắt đang xem Điệp Y, ngo xuồng xuồng bát mỳ trong tay.

Chỉ thấy lần bên trong cọng mỳ bị cắn một nửa là thứ gì đó màu xanh miết, béo múp, dính lại ở đầu đũa, Cổ Hạo Nhiên tập trung nhìn kỹ, hoàn mỳ lung lay vài cái tức thì hóa đá, bên trong chén mỳ chay cư nhiên còn có thịt, lão bản cư nhiên đi làm chuyện thâm hụt tiền vốn.

Điệp Y cảm giác được đối diện không khí cực khác thường, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên, tầm mắt vừa vận dụng tới thứ xanh miết béo múp ở đầu đũa, chính là một con sâu màu xanh xám bị cắn đứt phần nửa, nửa còn lại bị kẹt lại ở đầu đũa, chất lỏng xanh rì từ bụng của nó theo nước mỳ chảy xuống, Điệp Y không khỏi nhũn mảy, chậm chạp bưng lấy bát mỳ, ung dung đi tới đứng ở cách đó không xa.

Điệp Y vừa đứng vững, tức thì một trận nôn ọe thanh âm nhanh chóng đập vào tai, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét ôm bụng ói ra bàn của lão bản, chung quanh mọi người đang ăn mỳ lập tức chửi ầm lên, những kẻ ăn mỳ ở đây toàn là dân thô lỗ, mắng chửi phải gọi là phản kích, đáng tiếc Cổ Hạo Nhiên lúc này chỉ lo ôm bụng ói như điên, nếu không khẳng định là không bỏ qua cho những kẻ này.

Điệp Y đứng ở một bên cũng không ăn tiếp, nhìn thấy cảnh này khẩu vị cũng toàn vô, Cổ Hạo Nhiên điên cuồng nôn một hồi mới ngẩng đầu mặt xanh mét âm u trừng Điệp Y, nếu không phải vì muốn chinh Điệp Y, hẳn làm sao có thể đứng ở chỗ này ăn, tuy rằng là có mục đích, không thể giống trông khua chiêng cho nên không thể vào quán ăn lớn được, nhưng cũng không đến nỗi tìm không được quán nào tốt hơn chỗ này, hiện tại xem ra kẻ bị chinh chính là bản thân hắn, Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến sắc mặt lại càng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ăn trộm nhà mình

Edit: Cesia

Đợi cho con giận của Cổ Hạo Nhiên qua đi, sắc trời cũng đã ám xuống, Điệp Y đi theo phía sau Cổ Hạo Nhiên ăn nấp.

Lần này cả ngày lẫn đêm gấp rút chạy đi, chính là dựa theo tin tức Băng Kỳ tìm được, Phương gia ở Phong Châu chính là nhà giàu có nhất châu, trong phủ vừa vận có hai món bảo vật có giá trị tương đương, chính là Bạch điều đồ và Hắc thạch thủ trạc, hai món này giá trị vừa vận có thể trung hòa lẫn nhau, hơn nữa thời gian từ đây đến đó cũng vừa vận.

Có lợi một chút chính là Phong Châu Phương gia chính là nhà mẹ đẻ của Phương Lưu Vân, là nhà ngoại công của Cổ Hạo Nhiên, lộ trình này hẳn đương nhiên là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng có điều cha của Phương Lưu Vân, cũng chính là đương gia Cổ gia, là một lão nhân bần xin đến không thể bần xin hơn, thường ngày nếu là về phương diện tiền bạc hoàn hảo nói chuyện, nhưng nếu đụng đến bảo bối của hắn, nghĩ cũng đừng nghĩ, Phương Chấn từng ra giá trăm vạn lượng bạc để mua bị lão nhân trực tiếp đánh đuổi ra khỏi phủ, hai vật này là bảo bối của hắn, muốn mua, không có cửa đâu.

Cho nên khi Cổ Hạo Ảnh biết Cổ Hạo Nhiên nhòm ngó bảo bối của ngoại công, bên kia Điệp Y cũng có ý thúc ý tướng, không cần nhiều lời trực tiếp đem chuyện này giao cho Điệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên, những người khác đi mười thành thất bại, đây dù sao cũng là ngoại tôn cùng cháu dậu a, khả năng còn có một phần nắm chắc. Về phần dùng biện pháp gì để tới tay thì là chuyện của hai người kia.

Cổ Hạo Nhiên cũng là một kẻ quỷ tinh, biết một khi đối mặt trực diện với ngoại công, đó là đàn gậy tai trâu chưa nói, khả năng còn chưa kịp lọt vào tai trâu đã bị đuổi ra khỏi cửa, và lại hắn cũng không có nhiều thời gian để lãng phí, lập tức trực tiếp hạ quyết tâm, trộm, về phần trộm được sau này có gặp phải cuồng phong bạo vũ gì lúc đó cứ hành sự tùy theo hoàn cảnh. Cho nên mới hóa trang thành đáng về quê mùa, vào thành cũng chỉ dám lên lút, nhà ngoại công hắn vẫn là có điểm năng lực, hắn cũng không hy vọng còn chưa kịp ra tay đã trực tiếp bị thỉnh đi làm khách, kia chẳng phải là không chết sạch sẽ, cho nên đại thiếu gia ngay từ nhỏ vẫn ngâm thia kim cương sinh ra, cũng chỉ dám ngồi ở lề đường ăn mì trộn với thanh trùng.

Hai người yên lặng không một tiếng động lên đến góc tường của Phương phủ, Cổ Hạo Nhiên thừa dịp trăng sáng khom lưng vòng vo vài vòng, gạt ra đám cỏ dại, lộ ra một cái lỗ chó một người miễn cưỡng có thể chui lọt, Điệp Y lạnh lùng đứng ở phía sau nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt hơi ửng đỏ thấp giọng nói, “Đầu tường có người tuần tra, không thể đi.” Nhớ lại vài năm trước cái lần cùng với vài biểu ca về trễ bị tóm gọn, hắn đã rút ra được bài học kinh nghiệm.

Cổ Hạo Nhiên ngồi xổm xuống quan sát động tĩnh một lát, sắc mặt đỏ ửng đến không thể đỏ hơn, “Ta chỉ trộm phần của ta, người muốn trộm liền tự mình đi theo.” Dứt lời, cần bản ngay cả dừng khí xoay người cũng không có, có người chui qua lỗ chó. Kể từ sau tám tuổi hắn đã không làm chuyện này, hiện tại ở trước mặt nữ nhân của mình, đem thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử cùng với vô số mỹ danh, hết thảy bởi vì cái lỗ chó này mà quăng hết, không nghĩ thì thôi càng nghĩ càng mất mặt.

Cổ Hạo Nhiên chui qua lỗ chó xong nằm ở trong bụi cỏ xấu hổ, Thánh Thiên vương triều thờ phụng đình thiên lập địa hảo nam tử, đừng nói là chui lỗ chó, chỉ cần cúi thấp đầu một chút đã là chỉ có thể sát không thể nhục, cứng rắn không khuất phục, nhưng bản thân hắn cũng luôn thờ phụng, đại trương phu có được giãn được, làm chuyện lớn chỉ cần đối mặt với trời, còn về phần chuyện nhỏ này, vậy dàn xếp một chút đi, chỉ cần đối mặt với chính mình là được.

Đang lúc Cổ Hạo Nhiên vẫn còn đỏ mặt đắm chìm trong xấu hổ, phía sau Diệp Y đã sớm chui qua đến ngồi ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên nửa ngày vẫn không có phản ứng, không khỏi ho nhẹ một tiếng, Cổ Hạo Nhiên còn đang bận suy nghĩ Diệp Y có chui qua hay không, có khinh bỉ chính mình hay không, thì thấy Diệp Y đã muốn tựa vào bên người hắn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia đang hồ hồ nhìn hắn, trong đó nào có cái gì gọi là khinh bỉ, vẫn là một mảnh lạnh lùng như trước, hắn ngăn ra một lúc đáy lòng đột nhiên không hiểu sao cảm thấy vui vẻ, làm động tác ra hiệu khom người nằm sấp xuống trườn đi.

Diệp Y nhận thấy Cổ Hạo Nhiên đột nhiên trở nên vui vẻ, không khỏi nhún mày đi theo phía sau hắn, dọc theo đường đi đều trung ra bộ mặt lạnh, hiện tại chui lỗ chó cứ nhiên lại vui vẻ vậy, xem ra người nọ nghĩ đến bảo vật đã muốn nắm chắc trong tay, Diệp Y không khỏi ngẫm gia tăng đề phòng, không đến phút cuối cùng không thể thả tâm, cho dù đến phút cuối cùng cũng có thể xảy ra bất trắc, xem ra Cổ Hạo Nhiên về phương diện này vẫn còn non tay.

Cổ Hạo Nhiên đi ở phía trước trong chốc lát lại ngừng lại, có đôi khi rõ ràng không có người hắn vừa dừng lại đúng lúc có người đi qua, rõ ràng có người lại không dừng trực tiếp đi qua, thời điểm vừa vận áp sát, những người đó cũng vừa vận quẹo qua khúc quanh, hiển nhiên Cổ Hạo Nhiên đối với tuần tra của Phương phủ nắm rõ như lòng bàn tay.

Hai người tìm nửa canh giờ đến được một nơi đèn đuốc tắt ngấm, Cổ Hạo Nhiên ngồi ở ngoài cửa dán lỗ tai nghe ngóng động tĩnh ở bên trong, Diệp Y thì nhắm mắt lại nằm rạp trên mặt đất dựa vào cảm giác, Diệp Y đối với sát khí rất mẫn cảm, nhưng đối với người không có sát khí lại hoàn toàn là không cảm, Cổ Hạo Nhiên nghe ngóng một hồi mới ngoảnh đầu lại ra hiệu với Diệp Y, sau đó khinh thủ khinh cước đẩy cửa đi vào, Diệp Y canh giữ ở bên ngoài.

Cổ Hạo Nhiên nhón chân mò nắm đi vào nột thất, nơi này đúng là phòng của ngoại công hắn, muốn trộm bảo vật đầu tiên phải trộm được chìa khóa trước đã, cánh cửa đá dày đến mười lăm thước, mặc kệ là cái gì nội công, ngoại công, đao kiếm đều vô dụng.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ lọt vào trong phòng, Cổ Hạo Nhiên đi vòng qua gã sai vặt đang ngủ, mò nắm tiến vào chỗ ngủ của ngoại công, đập vào mắt chính là xương chìa khóa, rõ ràng rành mạch đang nằm ở trong tay ngoại công hắn, đoan đoan chính chính nằm ở trước ngực, đang nhấp nhô phập phồng theo hô hấp.

Cổ Hạo Nhiên lập tức đầu đầy hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi vô thanh nói, “Ông trời ơi, còn muốn cho người ta sống hay không, ngay cả ngủ cũng ôm chặt trong tay, thứ đó có thể ăn được hay là có thể ngủ được chứ? Thần giữ cửa.” Vừa tức giận vừa nghiêng răng, vừa lặng lẽ bò đến mép giường dùng sợi tóc khều khều vào tay của ngoại công hắn.

Một nén hương trôi qua, hai nén hương trôi qua, rốt cuộc vào lúc sự nhẫn nại của Cổ Hạo Nhiên đều dùng sạch hết, tay của ngoại công hắn rốt cuộc cũng giật một cái, Cổ Hạo Nhiên vội vàng lấy vận tốc ánh sáng khều sợi dây thừng cột xương chìa khóa, đồng thời nhét một miếng vải vào đó thay thế, thấy ngoại công của hắn ngón tay vẫn ôm khư khư, sờ sờ trên tay dây thừng, vừa lòng xoay người tiếp tục ngủ say, Cổ Hạo Nhiên mới đưa tay gạt mồ hôi như một con gió vọt ra ngoài.

Sau khi hội họp với Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên quen thuộc lộ trình tìm được phòng chứa bảo, không có cái gì xoay trái ba vòng xoay phải ba vòng phức tạp, trực tiếp găm chìa khóa vào mở cửa ra, Cổ Hạo Nhiên đang muốn bước vào trước, tiếng bước chân bất thành linh truyền vào tai, loáng thoáng còn có tiếng khắc khải, người tới khí thế lạnh đến thấu xương.

Cổ Hạo Nhiên lập tức cảm giác được khí thế quanh thân của Diệp Y thay đổi, tức thì không nhiều lời xô Diệp Y vào trong phòng, còn hắn thì nhẹ nhàng khép cửa lại núp vào trong bụi cỏ, người tới không khó đoán chính là mấy người cậu của Cổ Hạo Nhiên, vài người cậu này đều là cao thủ, lúc này không biết là có chuyện gì, tuy rằng bọn họ đã tận lực hạ giọng, nhưng sát khí vẫn tản mát ra quanh thân, cho nên vừa rồi Diệp Y mới có phản ứng, hắn mới phải đẩy Diệp Y vào bên trong, mấy người cậu không phát hiện được sự tồn tại của Diệp Y, về phần bản thân hắn vẫn có đủ bản sự để mấy người cậu không thể phát hiện ra.

Đợi cho mấy người đó đề thấp giọng khắc khải đi qua, Cổ Hạo Nhiên mới nhòm dây đẩy cửa vào, cửa vừa đẩy ra liền phát hiện Diệp Y đã đứng ngay cạnh cửa, trên tay còn cầm một bao gì đó, lập tức hạ thấp giọng nói, “Canh cửa.” Dứt lời vừa định tiến vào tìm phần của hắn, Diệp Y đã cầm cánh tay hắn ngăn lại lạnh lùng nói, “Ta đã cầm, trời sắp sáng, không thể ở lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ân nấp dưới nước

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua Diệp Y, biết Diệp Y sẽ không lấy chuyện này ra đùa, vì thế đợi cho Diệp Y ra ngoài liền đóng cửa lại, hai người quay trở lại lần nữa để trả lại chìa khóa, lần này Cổ Hạo Nhiên cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp ném trả chìa khóa lên giường liền rút đi, cho dù ngoại công hân có tính lại cũng cho rằng bản thân trượt tay làm rớt.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y lập tức y theo đường cũ phản hồi, lần đầu tiên làm đạo tặc năng lực thừa nhận của Cổ Hạo Nhiên rõ ràng không cao bằng Diệp Y, mắt thấy thành công phản hồi lỗ chỗ, đặc ý vênh vào một cái liền trượt chân, tuy còn không đến nỗi ngã sắp xuống, nhưng tảng đá dưới chân cũng đã bị đá rớt xuống hồ, não động nhóm người đang tuần tra chung quanh tức thì đều tụ lại đây.

Cổ Hạo Nhiên biến sắc nắm lấy Diệp Y vừa muốn chạy, Diệp Y phản thủ túm lấy Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói, “Thành sự thì ít, bại sự có thừa.” Dứt lời đem gánh nặng trong tay giấu ở tảng đá bên hồ.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y ghé vào tai hân nói, khí giận nhất thời bộc phát, còn chưa kịp phát giận, cánh tay đã bị Diệp Y túm lấy cùng nhảy vào trong hồ. Cổ Hạo Nhiên vốn không biết bơi bị Diệp Y cưỡng ép kéo xuống nước, tất nhiên là muốn trời lên, Diệp Y gắt gao túm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên không cho hân động, Cổ Hạo Nhiên giãy dụa vài cái bỗng dưng hiểu được, xoay người ôm chặt lấy Diệp Y, cố gắng vận công để bình ổn lại.

Diệp Y gặp Cổ Hạo Nhiên hiểu được, lập tức ngược mặt nhìn lên trên để xem xét động tĩnh trên mặt hồ, tùy ý mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm nàng. Lúc này nếu chạy, cho dù công phu che giấu của Cổ Hạo Nhiên có tốt bao nhiêu, cộng thêm chính mình không có nội công, khẳng định sẽ bị đuổi kịp, cho dù đuổi không kịp kinh động người trong phủ, ở Bách Bảo Hội còn dám lộ ra bảo vật ra sao, nếu y theo lời của Cổ Hạo Nhiên dựa theo tính tình của ngoại công hân, khẳng định sẽ không nói hai lời lập tức nhảy ra nói bảo vật là trộm của hân, đến lúc đó mặt mũi của Cổ gia đúng là quăng hết, hiện tại lấy bất biến ứng vạn biến mới là phương pháp tốt nhất.

Bên trên mặt hồ nhanh chóng tụ tập không ít kẻ đi tuần, nhìn xem ánh đuốc sáng rực cũng đủ biết, Diệp Y mở to hai mắt quan sát, vừa nhìn thấy sào trúc quét xuống đáy hồ thăm dò, liền ôm Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng di chuyển sang vị trí khác, mực nước hồ nói sâu không sâu nói nông cũng không nông, khoảng chừng hai thước, Diệp Y một tay vịn vào nham thạch bên cạnh, một bên tận lực tránh né sào trúc.

Người phía trên mặt hồ không vội vã tán đi, ở dưới nước Cổ Hạo Nhiên đã ghen đến sắc mặt đỏ bừng, Diệp Y từng có huấn luyện chuyên môn, nín thở vài phút không thành vấn đề, nhưng Cổ Hạo Nhiên cái tên vịn lên cạ kia thì không xong, một mặt hai cánh tay không tự chủ được gắt gao ôm chặt lấy Diệp Y, một mặt cố cường chế dục vọng muốn hô hấp, hai phút đối với hân đã là cực hạn.

Diệp Y chuyên tâm quan sát động tĩnh trên mặt hồ, cảm giác thân thể vốn cứng ngắc của Cổ Hạo Nhiên bỗng nhiên căng ra sau đó mềm nhũn vô lực, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên hai mắt nhắm nghiền, thân sắc trên tuy rằng không nhìn thấy rõ lắm, thân thể lại phản ánh rất trung thực.

Diệp Y không khỏi nhíu nhíu mày, đảo mắt nhìn lên phía trên, ánh đuốc vẫn còn chưa biến mất, lập tức buông ra cánh tay đang nắm lấy nham thạch, ôm Cổ Hạo Nhiên hướng lên trên, ẩn nấp ở nơi ánh đuốc không thể chiếu tới, Diệp Y thật cẩn thận chỉ lộ ra miệng ở mặt nước, nhẹ nhàng hấp vào mấy hơi, sau đó lại lặn xuống nước hôn lên môi của Cổ Hạo Nhiên, thân mình của Cổ Hạo Nhiên căng cứng một chút lập tức dính sát vào môi của Diệp Y, hấp thụ không khí từ nơi đó.

Cổ Hạo Nhiên hút vào một ngụm không khí thần trí thanh tỉnh lại rất nhiều, không khỏi ấn Diệp Y xuống muốn tự mình trời lên thủy điện, Diệp Y thân thể trầm xuống lập tức lấy đà túm lấy Cổ Hạo Nhiên ấn xuống dưới không cho hân trời lên, Cổ Hạo Nhiên giãy giụa vài lần vẫn không thoát được, nhất thời trợn mắt trừng Diệp Y.

Diệp Y ở trong nước có thể thấy mọi vật nhưng cũng không thèm đếm xỉa đến cái nhìn trừng trừng của Cổ Hạo Nhiên, vẫn như trước hân vừa giãy giụa muốn lên nàng liền lập tức ấn hân xuống, ở trong nước Cổ Hạo Nhiên đâu không lại Diệp Y, chỉ có thể trợn mắt với hắc ám bao vây xung quanh, cực lực nhẫn nại thân thể không khỏe.

Diệp Y cứ cách hai phút lại tiếp khí một lần, Cổ Hạo Nhiên thật sự không có biện pháp đành phải nhẫn nại, lại không hiểu Diệp Y lo lắng, giống hân loại vịn lên cạ, vừa thoát khỏi nước gặp được không khí còn không phải thở hồng hộc hấp cho đủ hay sao, mà người của Phương phủ đều là cao thủ, giữa sự tĩnh lặng của ban đêm tất nhiên có thể nghe ra được tiếng hít thở, vậy chẳng phải rõ ràng là đang nói nơi này có người, mau tới bắt ta đi.

Người trên bờ đợi một hồi không có gì dị thường, liền thu hồi sào trúc, Diệp Y thừa dịp khoảnh khắc bọn họ thu hồi sào trúc nhanh chóng mang theo Cổ Hạo Nhiên bơi trở về, thời điểm sào trúc cắt qua thủy điện Diệp Y đã trở về nguyên lai vị trí, tiếng động gây ra nếu không có tiếng gây trúc khuấy động trong nước che lấp tất nhiên sẽ có người phát hiện ra trong nước có người, Diệp Y tuyệt đối không cho phép có chút sai lầm.

Khê khàng từ dưới nước nhô ra đầu, Diệp Y vẫn ẩn đầu của Cổ Hạo Nhiên xuống không cho hân trời lên, trong bóng đêm không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, nhưng Diệp Y có thể cảm giác được có người, đây là kẻ dụ địch, Diệp Y tựa vào thành hồ không động đậy, những người này sớm muộn gì cũng sẽ đi, chỉ có điều Cổ Hạo Nhiên ở dưới nước quả thật là mối phiền toái, lúc này không thể phát ra bất kỳ tiếng động nào, hai người ngay từ đầu là Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y lúc này đã chuyển thành Diệp Y gắt gao khóa chặt lấy Cổ Hạo Nhiên, hai chân khóa hai chân, hai tay khóa hai tay, giữa hai người không có đến một tia khe hở, nếu đổi lại là người khác khẳng định là đã sớm hạnh phúc đến chết ngất đi, bất quá đối với kẻ đang ở trong nước sắp bị ngạt chết như Cổ Hạo Nhiên mà nói chính là tra tấn, tra tấn đến chết.

Chờ lâu trong nước cũng không phải cách, Diệp Y ở dưới nước hung hăng nhéo Cổ Hạo Nhiên mấy cái, hy vọng hắn hiểu được ý tứ của nàng, đừng cô phụ hẳn tự xưng mỹ danh tài tử, sau đó mới chậm rãi đẩy hắn lên trên. Cổ Hạo Nhiên nguyên bản bị ngộp đến cả đầu đều choáng váng, bị Diệp Y hung hăng nhéo mấy cái mới hoãn lại thần, tiếp theo liền cảm giác được thân mình bị nâng lên, trong lòng thanh minh thần trí vừa chuyển liền hiểu được ý tứ của Diệp Y.

Lập tức lộ ra miệng và mũi trên mặt nước, cố nén cảm giác lồng ngực sắp nổ tung, tận hết khả năng khê hô hấp một chút, sau đó mới chậm chậm thở ra rồi lại hấp vào, cái này rõ ràng chính là bày Mãn Hán toàn tiệc ra trước một mặt kẻ sắp chết đói, lại bảo hắn chỉ được chậm rãi nhắm nuốt, trò tra tấn này có thể được xếp vào Mãn Thanh mười đại khổ hình.

Thật vất vả lắm Cổ Hạo Nhiên mới khôi phục đến trạng thái bình thường, những kẻ ẩn nấp xa xa hắn cũng đã rút lui, Cổ Hạo Nhiên vừa muốn lên bờ chạy trốn, Diệp Y lại tóm lấy hắn thần sắc nghiêm túc nhìn hắn, Cổ Hạo Nhiên ngăn người tuy không hiểu cũng chỉ bất động nhìn Diệp Y, Diệp Y cũng không giải thích chỉ nhắm mặt lại cảm giác động tĩnh xung quanh.

Sắc trời sáng dần, bình minh ló dạng phá tan hắc ám, Cổ Hạo Nhiên không rõ Diệp Y rốt cuộc đang chờ cái gì, nhưng vẫn trầm tĩnh không thúc dục, xem phản ứng đêm qua, ở phương diện này Diệp Y rõ ràng là người trong nghề, tuy rằng không biết vì sao nàng làm vậy, bất quá Cổ Hạo Nhiên tin tưởng Diệp Y nhất định là đang chờ gì đó. Quả nhiên trong khoảng thời gian chờ đợi ở trong nước vẫn có vài người luân phiên lui tới, tuần tra càng thêm thường xuyên.

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc việc Diệp Y liệu định như thần, ý niệm bội phục khó được nảy sinh trong đầu, Diệp Y đột nhiên mở mắt, ngay thời điểm bầu trời nói sáng không sáng, nói tối cũng không tối, Diệp Y nắm lấy Cổ Hạo Nhiên nhảy lên bờ, Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời đi theo phía sau, Diệp Y thuận tay tìm được gánh nặng giấu trong hốc đá lúc trước, thấp giọng nói, “Đi mau.” Cổ Hạo Nhiên đã sớm đã đi trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trộm dư ra một chút

Edit: Cesia

Hai người rất nhanh đi ra Phụng phủ, dọc theo đường đi ngay cả bóng người tuần tra cũng không đụng phải, hết sức im lặng và bình tĩnh, đợi đến lúc Cổ Hạo Nhiên và Diệp chui qua lỗ chó đứng ở bên ngoài Phụng phủ, Cổ Hạo Nhiên nhìn tia sáng bình minh đầu tiên ló dạng trên thiên không, thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó mang theo Diệp Y chạy trở về nơi thả ngựa.

Hai người toàn thân ướt đầm ngồi trên lưng ngựa, làm cho ngay cả con ngựa cũng bị sũng nước, từng giọt nước tí tách không ngừng rơi xuống, giống như máy tưới nước đang hoạt động.

Hai người cũng không kịp kiểm tra gì, càng thêm không có thời gian nói cái gì rút tía kinh nghiệm, bị buộc chờ đợi nhiều canh giờ, thời gian dự phòng đã sớm tiêu hao hết, lập tức phóng ngựa chạy như điên, ngựa không dừng vó gấp rút trở về.

Bóng đêm dày đặc, canh ba đã sớm điểm, tiểu viện Cổ gia ở Lê Châu lúc này đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, mọi người có liên can đều đang chờ trong đại sảnh, không ngừng phóng tầm mắt ra ngoài cửa, ngày mai chính là Bách bảo hội, nếu không kịp trở về hết thấy xem như chơi xong.

Cổ Hạo Ảnh phe phẩy chiếc khăn nhả uống trà, đứng ở một bên nhóm Phong đều trầm mặc đối diện nhau, Minh Thanh chịu không nổi không khí lạnh ngắt lên tiếng, “Thiếu gia sao còn chưa trở lại? Chắc không phải thiếu gia và thiếu phu nhân trên đường lại cãi nhau đi? Tính thời gian mặc kệ là có lấy được hay không thì cũng nên về tới rồi.”

Băng Kỳ chậm rãi nói, “Nguyệt chủ làm việc có chừng mực.”

Cổ Hạo Ảnh hóp vào ngậm trà đã muốn pha ba lượt, nhú mồm nói, “Hai người bọn họ tự có chừng mực, hẳn là sẽ không đến mức náo loạn âm ỉ, ta chỉ lo lắng Hạo Nhiên lần đầu tiên làm việc này, chỉ e là không thể dễ như trở bàn tay, Diệp Y thoát nhìn lại càng không giống người quen thuộc loại chuyện này, đừng nói bọn họ giờ này đang ở chỗ ngoại công uống trà đi.”

Linh Tĩnh cười khổ nói, “Nếu thật là bị mời đi uống trà thì thảm rồi.” Nói được một nửa, gã sai vặt vẫn luôn canh giữ ở cửa đại môn cao giọng kêu to lên, Linh Tĩnh khê thở phào nhẹ nhõm, “Hoàn hảo đã trở lại.”

Cổ Hạo Ảnh vẫn ngồi yên không động, nhóm Phong đều đứng dậy đi ra ngoài đón, đợi cho hai người tiến vào Cổ Hạo Ảnh xoa xoa hai mắt, quay qua Linh Tĩnh bật cười nói, “Hai người này từ đâu đến vậy? Cổ gia ta có người vậy sao?”

Linh Tĩnh nhìn hai người trước mặt, mặt mũi đầy tro bụi, quần áo thì nhăn nhúm, tóc cũng bám đầy bụi rồi bù, che khuất hoàn toàn tướng mạo sẵn có, cũng cười nói, “Quả thật không có.”

Cổ Hạo Nhiên lười để ý đến bọn họ, đặt mông ngồi xuống bùng lên tách trà chuẩn bị sẵn, nhanh chóng uống một hơi cạn sạch, một bên còn không ngớt thúc dục dọn cơm lên, một ngày một đêm không ngừng không nghỉ chạy trở về, không chết đã muốn xem như kỳ tích, Diệp Y cũng tự động ném xuống gánh nặng cảm lấy tách trà uống.

Minh Thanh sớm bùng khay điểm tâm lên nói, “Thiếu gia thiếu phu nhân làm sao mà toàn thân đều bản như thế? Người cư nhiên còn có mùi cá nữa, thiếu gia, cậu đừng nói là cậu đến nhà của Phương lão gia để nhảy xuống hồ bắt cá đi?”

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Minh Thanh một cái, mới quay đầu vừa thuận tay đưa điểm tâm cho Diệp Y vừa hỏi, “Đọc theo đường đi ta quên hỏi người, vì sao chúng ta phải đợi trong hồ lâu vậy? Sắc trời sáng lên chúng ta chẳng phải là bị tóm gọn sao?”

Diệp Y tiếp nhận điểm tâm vừa ăn vừa thản nhiên nói, “Khoảnh khắc trước bình minh là thời điểm mà người ta thả lỏng nhất.”

Nghe vậy Cổ Hạo Nhiên không khỏi gật gật đầu, điểm này hắn chưa từng nghĩ tới, chỉ biết trời tối dễ hành sự, trời vừa sáng cũng là thời điểm tốt nhất hành sự, Cổ Hạo Nhiên gật đầu không hỏi tiếp, bên cạnh Băng Kỳ chính là khiếp sợ nhìn Diệp Y, trải qua mười năm tìm tòi, hắn mới mơ hồ phát hiện canh giờ này thật sự là làm việc xác suất thành công khá cao, xảo hợp mười năm mới cân nhắc ra được điểm này, không nghĩ tới Diệp Y cứ vậy nhẹ nhàng băng quơ nói ra, lập tức đối với vị Nguyệt chủ trẻ tuổi này tăng thêm vài phần kính trọng.

Cổ Hạo Ảnh cười tủm tỉm thông thả đi đến, vừa mở gánh nặng ra vừa nói, “Không hổ là lục đệ của ta, thiên tài chính là thiên tài, lần đầu tiên đã không làm nhục sứ mệnh, thắng lợi trở về, ông trời... này... này... các người cảm cái gì trở về?” Vốn đang cười Cổ Hạo Ảnh vừa mở ra gánh nặng nhìn thấy thứ bên trong liền khiếp sợ thay đổi sắc mặt.

Cổ Hạo Nhiên vừa mới tiếp nhận khăn tay Minh Thanh đưa để lau mồ hôi, nghe giọng nói khẩn trương của Cổ Hạo Ảnh, không khỏi nhú mày nhìn lại, vừa thấy nhất thời ngồi ngầy ra như phồng ở trên ghế không nói được tiếng nào. Ngồi ở một bên mọi người nghe vậy cũng đều quay đầu lại xem, lập tức đều biến sắc.

Diệp Y nhú mày nhìn mọi người đang đại ra xung quanh, gánh nặng mở ra, từ trong bao toát ra muôn màu muôn vẻ đa dạng đủ màu sắc, nổi bật lên hết chính là sắc đen óng ánh, kẻ đầu tiên phản ứng chính là Cổ Hạo Ảnh, khỏe miệng co quắp cảm lên một cái vòng tay màu đen, xoay qua Cổ Hạo Nhiên nuốt nuốt nước miếng nói, “Cổ Hạo Nhiên, đồng này là cái gì?”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt biến đổi mấy lần mới chậm rãi đi tới, bóc lên một đồng thủ trạc màu đen, lăm lăm, “Ôi trời ơi, hắc ngọc lập hoàn, phong hắc cửu trăn, mười hạt châu ngọc, này... này...”

Đứng ở bên cạnh, Băng Kỳ cùng Phong trải ra bức tranh cuộn trong bao, Linh, Hành cũng cầm một bức trải ra, Minh Thanh, Liễu cũng lấy một bức trải ra, cùng với bức tranh trong tay của Linh Tĩnh, cả bốn bức tranh họa toàn bộ đều là điều, sinh động như thật, có bức nhiều ra mấy con, có bức ít đi mấy con, phong cách khác nhau, tất cả đều vô cùng đẹp mắt.

Không khí trong sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, cả đám đều giống như bức tượng điêu khắc đờ ra tại chỗ, nửa ngày qua đi Cổ Hạo Nhiên mới hít sâu vào mấy hơi, xoay người đối diện với vẻ mặt vẫn trầm tĩnh Diệp Y, bình tĩnh nói, “Không phải bảo người lấy hắc thạch thủ trạc, ta lấy bạch điều đồ sao, mấy thứ này là thế nào?”

Diệp Y nhìn lướt qua vật mọi người đang cầm trên tay, lãnh đạm nói, “Ta cảm thấy chúng nó đều giống thủ trạc, mấy bức họa đó cũng đều là điều.”

Linh Tĩnh há hốc miệng nửa ngày mới nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Hạo Nhiên, Diệp Y không biết, đệ chẳng lẽ cũng không nhận thức?”

Cổ Hạo Nhiên lúc này có miệng cũng nói không rõ, ai kêu lúc ấy Diệp Y đối với sát khí quá miễn cảm, mấy người cậu của hắn lại quá cường hãn, sớm biết thế này, cho dù có phải mạo hiểm lãng phí thời gian, hắn cũng phải đích thân kiểm tra một chút, bây giờ thì tốt lắm, thứ cần đã trộm trở về, thứ không cần cũng trộm không ít.

Cổ Hạo Nhiên trừng Diệp Y vẫn là vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi không biết nên mắng Diệp Y hay mắng chính mình, trộm hai món còn có thể liều cái mạng nhỏ cầu xin tha thứ, ngoại công khả năng còn có thể tha cho hắn một mạng, hiện tại đem của giữ nhà của hắn đều trộm trở về, lần này mà không chết ông trời mới đúng là không có mắt.

Bầu không khí im lìm ngột thở bao trùm khắp đại sảnh, Cổ Hạo Ảnh đột nhiên ho khan hai tiếng, bỏ xuống vật đang cầm trong tay lùi về sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài phòng nói, “Thời tiết hôm nay thật tốt, ánh trăng khó được tròn thế này, cảnh đẹp thế kia không thể cô phụ, Linh Tĩnh, chúng ta không phải đang ngắm trăng sao, nhìn xem, chặc, ánh trăng đẹp quá, đẹp quá à.”

Đứng bên cạnh Linh Tĩnh lập tức buông bức họa trong tay đáp lời, gật gật đầu, “Chúng ta vốn đang ngắm trăng, góc độ này nhìn không được rõ, chúng ta đổi chỗ khác đi?”

Cổ Hạo Ảnh kéo tay Linh Tĩnh cười tủm tỉm nói, “Đúng đó, đổi vị trí khác xem nhất định tốt hơn, cũng không biết Hạo Nhiên có hứng thú hay không? Hờ, cũng hai ngày rồi không có gặp Hạo Nhiên, không biết tiểu tử đó đang làm gì? Um, đại hội ngày mai bắt đầu, ta xem chúng ta vẫn là không cần đi ngắm trăng, ngủ sớm một chút tốt hơn, ngày mai còn có nhiều việc phải làm.” Lập tức lôi kéo Linh Tĩnh đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ánh mắt kỳ quái

Edit: Cesia

Phong, Linh, Hành, Liễu bốn người liếc nhau, đồng loạt buông bức họa cuốn trong tay xuống. Hành lắc đầu nói, “Ngày mai còn phải chuẩn bị đại hội, ta xem chúng ta cũng phải sớm chút đi nghỉ ngơi đi, thiếu gia giờ này cũng không biết đang ở đâu nữa? Thật là người ta lo lắng.” Dứt lời mang theo vẻ mất lo lắng chậm rãi đi ra ngoài, ba người còn lại cũng liền thanh phụ họa, nháy mắt cũng rút sạch sẽ.

Minh Thanh nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên lại nhìn về phía Diệp Y, sau đó vỗ vỗ đầu nói, “Minh khi nào bị mắc bệnh mộng du, mình không phải đang ngủ ngon sao, cứ nhiên hiện tại lại nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân, duyên cớ chắc là do quá quan tâm thiếu gia bọn họ, ừm, tốt hơn vẫn là cứ tiếp tục ngủ.” Dứt lời, về mặt đại ra thoãn thoắt mộng du đi trở về.

Cả đại sảnh to lớn thoáng chốc chỉ còn lại Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y và Băng Kỳ ba người, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên sắc mặt như tro tàn, quay đầu nhìn lướt qua Băng Kỳ, Băng Kỳ nghiêm trang nói, “Phượng lão gia bình thường đam mê nhất chính là sưu tầm thư họa và thủ trạc, bản tính lại vô cùng bủn xỉn, năm đó có người trộm một bức họa của ông ấy, còn chưa ra cửa đã bị bắt được, bị bức phải đi trộm về cho ông ấy mười bức họa giá trị ngang ngửa chưa đủ, còn bị bức bán thân cả đời làm nô, còn tuyên bố kẻ nào dám động vào bảo vật của ông ấy cho dù có trả về nguyên vẹn cũng sẽ khiến cho kẻ đó hối hận vì đã sinh ra trên đời này. Mà hiện tại mấy thứ ở trong này, phỏng chừng nếu lão gia tử biết được, không phải ông ấy bị tức chết, thì chính là lục gia bị truy sát đến chết.”

Diệp Y lập tức hiểu được, khó trách vừa rồi những người đó cả đám đều nhanh chân chạy trốn, khẳng định là sợ thiết huyết báo thù thủ đoạn của ngoại công bọn hắn, nhìn xem sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên cũng đủ biết, lần này xem như chọc đến trên đầu núi lửa, không phun trào thì thôi, một khi phun trào chính là hấn sống người chết.

Cổ Hạo Nhiên khóc thét một tiếng, tiến tới vài bước, hung hăng túm lấy đầu vai của Diệp Y, “Ta nói, bộ kiếp trước ta mắc nợ người sao, kiếp này lại gặp phải người, người không đem ta đùa chết có phải không hả dạ hay không?” Hiện tại Cổ Hạo Nhiên chỉ mãnh liệt ước chi chưa bao giờ nhìn thấy đồng bảo vật đó, đồng đó có chỗ nào giống bảo vật, là đoạt mệnh truy hồn vật thì đúng hơn, nhưng ngày mai lại không thể không lấy ra để đáp ứng Bách bội hội, muốn chạy trốn cũng không có chỗ để trốn, Cổ Hạo Nhiên trong đầu ngay cả ý niệm muốn đâm đầu vào tường cũng có.

Diệp Y không sao cả lạnh lùng nói, “Bình đến tương đỡ, nước đến đất che, sợ phiền toái, ta gánh vác.”

Cổ Hạo Nhiên lập tức trợn trắng mắt hỗn hển nói, “Không phải chuyện gì cũng dùng giết người để giải quyết, thôi đi, thôi đi, quan điểm không hợp, nói thêm nữa lời cũng thấy phiền, ta nói trước với người, việc này cứ để ta xử lý, người bớt những tay cho ta.”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Ta không nợ người khác nhân tình.”

Cổ Hạo Nhiên rút tay về trừng Diệp Y, một lúc mới phần nộ nói, “Nếu người không phải là thê tử của ta, ta mặc kệ người đi chết, nhân tình, coi như ta trả lại cho người nhân tình người đã không đem ta chết đuối, chúng ta mỗi người một lần, người không nợ ta, ta cũng không thiếu người, chết tiết.” Ngay sau đó tức giận xoay người rời đi.

Diệp Y nhìn thoáng qua sắc trời cũng mau sáng, nhủ mảy lạnh lùng nói, “Ta muốn bồi cánh của Phượng gia cùng thủ đoạn của ngoại công hắn, hai ngày này đặc biệt canh chừng Phượng gia cho ta, có cái gì gió thổi cỏ lay đều phải báo, thời điểm cần thiết người xem rồi xử lý.” Dứt lời cũng ly khai, Băng Kỳ nhìn theo bóng dáng của Diệp Y, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nữ nhân này đủ độc.

Hai canh giờ sau sắc trời đã sáng tỏ, hai năm một lần Bách bảo hội chính thức mở màn, an tọa ở vị trí của thượng khách trong hội trường, Diệp Y lạnh lùng nhìn đám người đang chen chúc, trên mặt ai nấy cũng đều hưng phấn tỏa sáng, khoe miệng của Diệp Y không khỏi câu ra một tia châm chọc cười, đánh vỡ đầu chen chúc vào để xem thứ cũng không thuộc về mình, có đáng giá để chờ mong và hưng phấn vậy sao?

Đại hội chậm rãi mở màn, giữa tiếng hoan hô đình tại như ốc, người của Thánh Thiên thập đại môn đình đều đi ra, dưới sự chủ trì của lão nhân thành thực lão luyện trong việc giả vờ giả vịt, từng kiện trân bảo tận hết khả năng điểm tô hình tượng cho đẹp được mang ra triển lãm, Diệp Y lạnh lùng nhìn hết thấy diễn ra trước mắt, đã biết kết cuộc chẳng có gì hào xem.

Ngồi ở trên đài vị trí chủ tịch trung ương hội trường, Cổ Hạo Nhiên phong độ khiếp người, tao nhã đàm tiếu, nhất phái khí định thần nhàn, có chỗ nào giống với kẻ đã ba ngày chưa chợp mắt, khí tiết mục then chốt đệ nhất môn đình lên đài, phong tư quả thật không người sánh kịp, mọi người đang vây xem chung quanh không phải đối với trân bảo chảy nước miếng, mà là đối với hấn chảy nước miếng.

Tỷ thí bắt đầu, chiếu theo thập đại môn đình sắp xếp thứ tự, bắt đầu từ đệ thập vị, bảo vật lộ ra giống y như tin tức mà Nguyệt đường đã thu thập được, so với khung cảnh náo nhiệt sôi trào trong ngoài hội trường, Diệp Y vẫn là vạn phần bình tĩnh, trên mặt không có một tia gợn sóng.

Diệp Y đang hồ hững nhìn chăm chú vào tỷ thí trên sân, đột nhiên một đạo ánh mắt dày đặc âm lãnh ngăn cản ánh nhìn chăm chú của nàng, ánh mắt hết sức làm cản. Diệp Y tìm tòi đối diện với ánh mắt trong góc tối, người nọ diện mạo nho nhã, tuổi khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, trên mặt tuy rằng vẫn đậm phong khinh mím cười, cặp mắt lại bén nhọn làm cho người ta toàn thân đều không thoải mái, là người đang ngồi bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hiển nhiên cũng là kẻ cực có lai lịch.

Điệp Y lạnh lùng quét mắt qua hắn, người nọ gấp Điệp Y nhìn qua, lập tức thu hồi ánh mắt âm lãnh, hướng Điệp Y ôn hòa mỉm cười, khẽ gật đầu chào hỏi, vẻ tươi cười trên mặt làm cho người ta có cảm giác như gió cuối xuân, hòa hợp với khí thế trên người hắn phải nói là không chê vào đâu được, tao nhã, cao quý, mê người.

Người nọ sau khi khẽ gật đầu với Điệp Y, mỉm cười liền quay đầu lại trò chuyện với Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y hờ hững thu hồi tầm mắt tiếp tục quan sát hội trường tỷ thí, ngồi bên cạnh Linh Tĩnh quan tâm hỏi, “Điệp Y có mệt không? Nếu cảm thấy mệt cứ nhắm mắt một chút nghỉ ngơi đi, tẩu trùng chừng cho, hòzz, nếu không phải trường hợp này cần đến muội tham dự, tẩu và Hạo Ảnh, Hạo Nhiên đều cảm thấy muội nên cần nghỉ ngơi.”

Điệp Y hơi hơi gật đầu nhắm mắt lại, ba ngày ba đêm không ngủ không phải là chuyện gì lớn, như vậy còn chưa đủ để nàng lộ ra mệt mỏi, nhắm mắt lại chỉ là âm thầm suy tư chuyện của mình.

Bách bảo hội tiến hành theo thông lệ, bảo vật mà các nhà mang đến đều khớp với tám chín phần mười tin tức mà Nguyệt đường điều tra được, mọi người vây xem cùng với ban bình phẩm đều kinh ngạc thán phục, trên đài Cổ Hạo Nhiên cũng bày ra vẻ mặt thán phục, lắc đầu kinh ngạc tán thưởng, bộ dạng làm như hoàn toàn không biết chút gì hết.

Đại hội tiến hành được một nửa, giữa tiếng ồn ào huyên náo xung quanh, đứng bên cạnh Băng Kỳ lặng lẽ nói thầm mấy câu gì đó với Điệp Y, Điệp Y chậm rãi mở to mắt nhìn về phía hội trường, lúc này vừa vặn thời điểm bảo vật của Cổ gia đăng trảng, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt khiêm tốn có lễ, che giấu một cách hoàn hảo vẻ kiêu ngạo ẩn sâu bên trong đáy mắt, chính là cái loại kiêu ngạo đứng trên núi cao nhìn xuống vạn vật, tuy người khác không nhìn ra, Điệp Y chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, khóe miệng đột nhiên chậm rãi câu ra một tia cười lạnh, giống như giễu cợt, giống như khinh thường, Cổ Hạo Nhiên cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Điệp Y, quau đầu chống lại hai mắt của Điệp Y, biểu tình vốn đang âm như trời quang không khỏi lơ đãng lạnh xuống vài phần.

Điệp Y dùng khẩu hình nói một câu với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy sắc mặt hơi đổi, sau đó lập tức khôi phục lại, bất quá khóe miệng cứng ngắc kia làm sao lừa được Điệp Y, Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên cứng ngắc về mặt bị chủ trì mời đến trung ương, đối với chuyện kể tiếp Cổ Hạo Nhiên phát biểu gì đó, Điệp Y một chút cũng không hứng thú, cùng Linh Tĩnh nói vài câu, trực tiếp đứng dậy rời khỏi hội trường. Ánh mắt kia lại một lần nữa gắt gao đuổi theo phía sau, bất quá lúc này Điệp Y ngay cả đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tẩu thoát

Edit: Cesia

Bách bảo hội nếu không có gì ngoài ý muốn, Cổ gia chắc chắn đoạt được đệ nhất vị, cửu đại môn đình còn lại đều cho Cổ gia thể diện, triều đình sau khi thu bảo vật tất nhiên là không thiếu lời khen ngợi, bất quá những thứ đó cũng không phải là vấn đề trước mắt mà Cổ Hạo Nhiên quan tâm, sau khi cố gắng kiên trì ở lại cho đến buổi chiều gấp gờ các đại môn đình, Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời đi thẳng về tiểu viện nằm lấy Điệp Y bỏ chạy, bởi vì buổi sáng Điệp Y đã nói với hắn ba chữ, đang đuổi tới.

Bị Cổ Hạo Nhiên lưu lại kết thúc công việc Cổ Hạo Ảnh sau khi trở lại tiểu viện, tiếp nhận Tài chương quỳ đưa lên phong thư, Cổ Hạo Ảnh tức thì bão nổi, một quyền đâm vào bức bình phong bằng ngọc lưu ly, ngửa mặt lên trời thét dài, “Cổ Hạo Nhiên, ta cùng với người thể không đội trời chung, ngươi chờ cho ta, ta không trừng trị ngươi, ta không phải là ca ca ngươi, mẹ nó, ta sẽ đào lại gọi ngươi là ca ca.”

Bên cạnh Linh Tĩnh xem thư xong, đồng dạng dở khóc dở cười, trong thư viết rất đơn giản, Cổ Hạo Nhiên thân là đương gia của Cổ gia, tất nhiên phải đi thăm viếng sản nghiệp của Cổ gia do cấp dưới quản lý, hiện tại đúng là thời điểm tốt, vì thế mang theo Điệp Y đi thị sát công việc, về phần chuyện bảo vật của ngoại công, tự nhiên nhiệm vụ sẽ được trao cho thân ái ca ca của hắn, hai kiện bảo vật phải nộp lên hoàng đế, hắn tuyệt đối chịu trách nhiệm, nợ tính phần hắn, một trăm sáu mươi vạn lượng ngân phiếu dâng lên trước, hơn nữa còn có thứ tốt biếu tặng, bất quá phải đợi hắn trở về nói sau.

Linh Tĩnh cười khỏ nhìn ngân phiếu trên tay nói, “Ta đã nghĩ vô số thủ đoạn mà Hạo Nhiên sẽ dùng để đối phó ngoại công, nhưng thật không ngờ đệ ấy sẽ dùng chiêu này, đệ ấy cư nhiên bỏ chạy, đem phong tay khoai lang ném cho chúng ta, Hạo Nhiên thật đúng là niệm tình cảm huynh đệ.”

Cổ Hạo Ảnh vẻ mặt âm lãnh nói, “Huynh đệ lấy để làm gì? Huynh đệ chính là lấy ra để bán, tên tiểu vương bát đần đó ngay từ nhỏ đã hiểu được điểm này, còn sử dụng xuất sắc nhuần nhuyễn hơn so với mỗi người bọn ta, đúng là đáng giận, vì sao ta lại chậm chân hơn, còn bị hắn tổng cho lý do đường hoàng như thế nữa chứ, Nguyệt đường, nhất định là nhờ tin tức của Nguyệt đường, lão cha, cha đây chẳng phải là tiếp tay cho hồ ly xứng cùng với sói sao, còn muốn cho người ta sống hay không?”

Linh Tĩnh tiếp lấy bọc bảo vật bọn họ lưu lại trước khi đào tẩu do Tài chương quỳ đưa tới, bất đắc dĩ nói, “Khó trách Điệp Y buổi sáng liền ly khai, nguyên lai là bọn họ nhận được tin tức, ta xem chúng ta cũng chạy thôi, ít nhất trở lại phủ, ngoại công đang đuổi tới còn có cha mẹ chống đỡ.”

Cổ Hạo Ảnh lập tức nhún mảy lên nói, “Đi, đem mấy thứ này ném trở về chúng ta cũng chạy trốn, trong phủ cũng không an toàn, cho dù không phải chúng ta động thù, không thiếu cũng bị ngoại công lột một tầng da, chúng ta vẫn là học theo lão lục, đi thị sát sản nghiệp trong tay ta quản lý đi, hờzz, chúng ta thật đúng là quân sự cần mẫn mà.” Vừa nói vừa kéo Linh Tĩnh, không nói hai lời liền chạy ra khỏi đại môn, lao vút như tên bắn trong bóng đêm mà đi.

Cùng thời điểm đó trên con đường nhỏ ở ngoại ô Lê Châu, một chiếc xe ngựa to lớn lấy tốc độ 300% nhắm về phía tiền phương, tiền phương chính đi Hoa Châu hoàn toàn ngược hướng với Phong Châu, hai con ngựa tung bốn vó phi như bay trên quan đạo, đánh xe Hành và Liễu cũng không phân biệt phương hướng, cứ liều mạng nhắm chừng chạy thẳng về phía trước, một roi lại một roi, đem công phu đánh xe phát huy đến cực hạn.

Bên trong xe Điệp Y không để ý đến chung quanh nhắm mắt nghỉ ngơi, ngồi bên cạnh Minh Thanh vừa lau mồ hôi vừa nói, “Cũng may thiếu phu nhân sớm có tin tức, Phương lão thái gia khi nào thì biến thành tỉnh mình thế rồi, bên này bảo vật còn chưa kịp lộ diện, bên kia đã đuổi theo tới, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.”

Ngồi một bên Phong cười khổ nói, “Phương gia là chỗ nào? Đó là võ lâm thế gia của Thánh Thiên vương triều, có mấy ai có thể trộm nhiều bảo vật như vậy ở nơi đó? Nếu không phải người trong nhà cực quen thuộc hết thảy tình cảnh trong phủ, còn có ai có thể có được bản sự lớn như vậy, ở một nơi cao thủ nhiều như mây có thể ăn trộm thành công, chỉ cần cẩn thận suy ngẫm một chút liền có thể suy ra ai có hiềm nghi lớn nhất.” Linh cũng gật đầu nói, “Hơn nữa tàng bảo thất của phương lão gia, cũng chỉ có thiếu gia và vài vị Phương gia thiếu gia lúc nhỏ đã từng vào, một kẻ thông thuộc bố trí trong phủ, lần lượt bài trừ từng người là có thể khóa lại mục tiêu.”

Dựa lưng vào nhuyển điểm Cổ Hạo Nhiên sờ sờ cái mũi nói, “Ngoại công càng ngày càng keo kiệt, bắt quá chỉ có hai kiện bảo vật thôi, có đáng giá phải xuất động toàn bộ Yên Vân thập lục kỵ không, đây chính là muốn giết người a.”

Băng Kỳ liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, đạm thanh nói, “Thiếu gia, đừng quên các người trộm trở về không chỉ có hai kiện, bằng vào tính tình của Phương lão gia, đừng nói là giết người, chỉ sợ băm thành thịt vụn cũng có.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy nhún mảy không nói gì, ai có thể tin có ngoại công nào lại vì một vật không thể ăn không thể uống đòi băm ngoại tôn nhà mình ra, nhưng đổi lại là ngoại công của hắn thì trăm phần trăm là có khả năng. Cổ Hạo Nhiên tưởng cũng không cần tưởng, biết lần này hắn lại nợ Điệp Y nhân tình, nếu không phải nhờ Nguyệt đường kể từ lúc bọn họ xuất phát bắt đầu giám thị Phương gia, biết được ngay cả lực lượng giữ nhà ngoại công cũng xuất ra, bản thân hắn phỏng chừng còn chạy trở về nhà bàn giao một chút rồi mới chạy trốn, nếu thật là đi bàn giao, khả năng liền thật là đem chính mình bàn giao.

Trên xe ngựa mọi người trong lòng đều biết rõ, Cổ Hạo Nhiên nếu thật là bị bàn giao, chính bọn họ hơn nữa cũng đi theo bàn giao, vì thế chỉ nhìn thấy xe ngựa lao như bay trên con đường nhỏ hẹp quanh co, lấy tốc độ không có khả năng, sinh sôi tăng lên gấp đôi.

Chạy suốt cả đêm hơn trăm dặm, xe ngựa lúc này mới chậm rì rì bôn tẩu trên con đường nhỏ trong rừng, đánh xe Phong, Linh cũng rất muốn ra roi thúc ngựa, nhưng ngựa nếu còn tiếp tục chạy nữa, thế nào cũng chỉ còn lại người xuống kéo xe.

“Phong, ngừng một lát đi, cũng để cho ngựa nghỉ ngơi.” Cổ Hạo Nhiên nhô đầu ra khỏi xe nói, sau đó nhảy xuống.

Xe ngựa dừng lại, từ trên xe ngựa đi xuống, Minh Thanh nhìn quanh bốn phía nói, “Đây là chỗ nào?”

Linh và Phong liếc nhau, khó được mờ mịt lắc đầu nói, “Không biết, chỉ biết là hướng đi Hoa Châu, đêm qua không dám đi đường lớn, đường nhỏ ai biết đến chỗ nào.”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói, “Không sao, ngay cả ta cũng không biết mình đang ở chỗ nào, ngoại công muốn đuổi theo liền khó càng thêm khó, trước cứ để con giận của ngoại công nguội bớt đi.” Xuống cuối cùng Điệp Y vừa nghe thấy, quay đầu nhìn lướt qua Băng Kỳ, Băng Kỳ cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết, nếu nói những người đương quyền của Cổ gia đều nắm rõ phương hướng, thì xác thật chính là đánh giá quá cao bọn họ.

Ừm ục, ừm ục, vài thanh âm ngoài ý muốn truyền tới, lập tức làm cho Cổ Hạo Nhiên đỏ mặt, buổi tiệc tối qua trong lòng có chuyện phiền não, không có tâm trí ăn, hai ngày trước cũng chưa có gì bỏ bụng, hiện tại dạ dày hoàn toàn trống rỗng, sớm đã đói đến mức da ngực dán sát vào da lưng rồi (*).

(*) Nguyên văn ‘tiền hung thiếp hậu bối’: ý nghĩa nôm na chính là chỉ những người rất đói, rất gầy chỉ còn lại da bọc xương.

“Thiếu gia, chúng ta không mang theo gì hết, bằng không chúng ta gấp rút lên đường, tìm xem phía trước có thôn trang hay trấn nhỏ nào không.” Minh Thanh nhìn xe ngựa nói với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tuy rằng là thiếu gia được nuông chiều từ bé, nhưng cũng không phải loại người không chịu nổi khổ cực, nghe vậy miễn cưỡng cười cười nói, “Có chút đói, bắt quá ta còn nhịn được, chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát trước đi, chờ ngựa ăn no rồi nói sau.” Nhóm Phong nhìn thấy sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên có chút trắng bệch, lại vẫn dùng vẻ mặt tươi cười đối diện với mọi người, rõ ràng là không muốn cho mọi người lo lắng, lập tức sắc mặt đều trầm xuống, tối qua đi vội chỉ một lòng nghĩ chạy xa chừng nào hay chừng đó, không ai nghĩ tới phải mang thức ăn theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Cả đám đều là thiếu gia

Edit: Cesia

Điệp Y đứng ở một bên nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt lóe lên một tia cảm xúc khó có thể nhận thấy, chậm rãi xoay người phóng tầm mắt về phía cánh rừng, liền đi về hướng tây bắc.

Cổ Hạo Nhiên trông thấy thân ảnh của Điệp Y sắp biến mất trong rừng cây, không khỏi cao giọng quát, “Người định làm gì? Ta nói trước với người, nếu đi lạc, ta sẽ không đi tìm.”

Điệp Y giống như không hề nghe thấy chỉ ngẩng đầu quan sát cây cối xung quanh, biến mất dần trong rừng cây, Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng sắc mặt có điểm khó coi, nửa ngày mới nói, “Phong người đi theo nàng.”

Phong mỉm cười nói, “Thiếu gia, Băng Kỳ sớm đã đi theo, chỉ là cậu không phát hiện thôi.” Cổ Hạo Nhiên sắc mặt lập tức ửng đỏ, nhìn quanh bốn phía, Băng Kỳ đang đứng ở cách đó không xa nhìn về phía tiền phương, hiển nhiên Điệp Y cũng không đi xa, lạnh lùng hừ một tiếng quay đầu đi.

Trong chốc lát Băng Kỳ đang tựa vào thân cây bỗng dưng thẳng người dậy, sắc mặt kinh ngạc quay đầu lại nói, “Thiếu gia, Nguyệt chủ tìm được nước, hỏi cậu có muốn uống hay không.”

Cổ Hạo Nhiên đầu tiên ngẩn ra, sau đó nhìn quanh bốn phía, chung quanh đều là cây cối, không hề nghe thấy tiếng nước chảy, Điệp Y lấy nước từ đâu ra, miệng vốn đã khát đến đắng nghét, lập tức vừa hoài nghi vừa tò mò cùng nhóm Phong đi qua.

Chỉ thấy Điệp Y đang đứng ở phía trước một cái cây không cao hình dạng quái dị, lúc này trên thân đang chảy xuống một dòng chất lỏng màu trắng, Điệp Y đưa lưng về phía nhóm người của Cổ Hạo Nhiên nói, “Đây thụ nước có thể uống được.” Dứt lời cúi đầu uống mấy ngụm liền rời đi.

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc ngó chăm chăm bóng dáng của Điệp Y vài lần, nhú mày đi tới uống thử một ngụm, ngọt lành nhiều nước, xen lẫn một cổ thần nhiên thơm mát, sau khi vào bụng còn bốc lên một tia ấm áp, cả người không khỏi tinh thần đều chấn động, cảm giác đói khát cũng biến mất không ít.

Cổ Hạo Nhiên xoay lại đối với Điệp Y nói, “Đây là cái gì? Sao ta chưa từng gặp qua, hơn nữa ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua?” Bên kia Băng Kỳ đã sớm cắt qua rất nhiều thân cây, nhưng vẫn không có nước chảy xuống, Phong tìm được một cây giống y đúc cây Điệp Y đã cắt lúc này, cắt qua thân cây thấy chảy ra một ít nước, uống vào miệng vị lại chua xót, hoàn toàn không thể bằng được.

Điệp quay lưng về phía Cổ Hạo Nhiên có vẻ như đang tìm gì đó, lạnh lùng nói, “Người chưa thấy qua không có nghĩa là nó không tồn tại.” Nhưng cũng không giải thích thêm gì nhiều cho Cổ Hạo Nhiên nghe, những cây này cùng loại với cây cối trong rừng mưa ở Âu Châu, Điệp Y từng mò mẫm lần lộn trong đó suốt một năm trời, cho nên cuộc sống trong rừng mưa vô cùng thuần thực, tất nhiên có thể nhận thức được những thứ nhìn như không thể tưởng nổi lại chân thật tồn tại. Về phần vì sao ở một nơi thiếu mưa như thế này, cây cối lại có thể sinh trưởng tươi tốt, không nằm trong phạm vi suy xét của Điệp Y.

Cổ Hạo Nhiên khó được không cãi lại, nhú mày nhìn Điệp Y, thuận tay ở thân cây cắt qua một đao, mùi vị vẫn khó uống như trước, bên cạnh Băng Kỳ nhú mày, cân nhắc nói, “Đây hẳn là vấn đề kinh nghiệm, tựa như trên thân thể con người chỗ nào có thể một đao trí mạng, chỗ nào chỉ đồ chút máu, không biết rõ chi tiết sẽ tìm không thấy điểm mấu chốt.”

Phong, Hành liếc nhau, hờ hững không nói lời nào, trái ngược với vẻ kinh ngạc trên mặt Băng Kỳ, thần thái của bọn họ từ kinh ngạc rất nhanh quay trở về bình tĩnh, từ lúc nhìn thấy chân diện mục của Điệp Y, ở bên người Điệp Y cho dù có phát sinh sự tình gì, bọn họ cũng không cảm thấy không thể tiếp nhận.

Vút, tiếng mũi tên nhọn cắt ngang qua không khí, ánh mắt của Cổ Hạo Nhiên chợt lóe, nhìn về phía Điệp Y đang ở đằng xa, chỉ thấy Điệp Y khom người bắt lấy một con thỏ hoang từ trong đám cỏ, trước ngực của con thỏ hoang bị xuyên thủng một lỗ, máu ào ào chảy ra, Điệp Y đem thỏ hoang ném ra sau, còn bản thân nàng thì tiếp tục tiến sâu hơn vào trong rừng.

Băng Kỳ xem xét kĩ con thỏ hoang, kinh ngạc nói, “Nguyệt chủ biết võ công?”

Cổ Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi đáp, “Không biết, chẳng lẽ nàng có võ công hay không, người còn nhìn không ra được?”

Băng Kỳ hơi nhú mày nói, “Thì bởi vì vậy mới kỳ quái, mọi người xem miệng vết thương bị xuyên thủng, lực đạo cùng tốc độ đều kinh người, hơn nữa vết thương cũng không giống đao hay kiếm hay các loại binh khí tạo thành.”

Nhóm người Cổ Hạo Nhiên tập thể đều phớt lờ nghi vấn của Băng Kỳ, một lúc Cổ Hạo Nhiên thân nhiên nói, “Nhớ kỹ nàng là chủ tử của người là đủ rồi.”

Băng Kỳ hơi cả kinh một chút lập tức nói, “Là Băng Kỳ không phải phép.” Hắn nghe lệnh Nguyệt đường, làm sao có thể nghi ngờ Nguyệt chủ, tuy rằng không có ý tưởng gì khác, nhưng đây cũng không phải là thái độ mà một thuộc hạ nên có.

Một khắc sau (khoảng 15') Điệp Y mang theo mấy con chim trĩ và thỏ hoang đi trở về, nhìn mấy người đều đang đứng ở tại chỗ hai mặt nhìn nhau, lạnh giọng nói, “Đứng đó làm gì? Muốn ăn tự mình động thủ.”

Nửa ngày cũng không có ai lên tiếng đáp lời, Minh Thanh xấu hổ lắm bầm nói, “Thiếu phu nhân bằng không chúng ta nhẫn chịu chút đi, không chừng phía trước sẽ tìm được hộ dân.”

Điệp Y mắt lạnh quét qua Minh Thanh, lại quét về phía mấy người đang về mặt lưng túng đứng đó, tự mình cảm lấy một con thỏ hoang, đi tới chỗ thụ nước rửa sạch nột tạng, đốt lửa lên, bắt đầu nướng.

Ở một bên Cổ Hạo Nhiên trầm mặc nửa ngày mới đi tới, học theo động tác của Điệp Y bắt đầu làm sạch con thỏ, Minh Thanh vội nói, “Thiếu gia, Minh Thanh đến giúp cậu.” Dứt lời vừa muốn đi tới giúp đỡ.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nói, “Ngay cả cái bụng của mình cũng không tự giải quyết được, ta còn có thể kêu là Cổ Hạo Nhiên sao.” Đói bụng là một chuyện, bị Điệp Y xem thường mới là chuyện hán không mong muốn, tuy rằng Điệp Y không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong nội tâm Điệp Y nhất định là xem thường, Cổ Hạo Nhiên không biết từ đâu cảm giác ra được tâm tư của Điệp Y, dù sao hán chính là cảm giác như vậy, mà hán muốn khuất phục đối thủ, trước tiên chính là không thể cho đối thủ xem thường.

Cổ Hạo Nhiên tự mình động tay làm tất cả mọi chuyện, đứng bên cạnh nhóm Phong tuy rằng là hộ vệ của hán, ngày thường đi theo Cổ Hạo Nhiên cũng đều là ăn no mặc ấm, cái gì cũng không cần bọn họ tự mình động thủ, tự nhiên có người đưa lên, vì Cổ Hạo Nhiên liều mạng tuyệt đối không có vấn đề, nhưng còn mấy trò này bọn họ thật sự lực bất tòng tâm, cả năm tùy tùng đều không một ai biết.

Băng Kỳ gặp Hành quay đầu nhìn hán, không khỏi mỉm cười nói, “Đừng có nhìn ta, ta cũng không biết.” Hàng năm đi theo bên cạnh Cổ gia đương gia, có khi nào ăn ngủ qua núi rừng, khi nào thì cần tới chính mình động thủ làm thức ăn, được xếp vào tinh hoa nhân tài tất nhiên là được dùng vào mục đích lớn, thời gian của bọn họ không phải dùng để tiêu hao cho huấn luyện cuộc sống dã ngoại.

Cổ Hạo Nhiên nhất bút nhất họa đều làm theo Điệp Y, Điệp Y cũng không lên tiếng hờ hững làm theo ý mình, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Điệp Y ngắt lá cây gì đó bôi lên, hán cũng bắt chước hái theo, xem Điệp Y trò thức ăn, hán cũng trở theo, không mất bao lâu mùi hương thơm lừng tỏa ra bốn phía, đứng ở một bên nhóm người của Minh Thanh không khỏi không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y bắt đầu ăn, sớm đã đói đến không chịu nổi, miệng bắt đầu tự động tự phát cắn nuốt, vừa mới cắn một miếng thì thấy Điệp Y đưa qua con thỏ trên tay cho hán, Cổ Hạo Nhiên ngẩn người một chút mới kinh ngạc hỏi, “Cho ta?”

Điệp Y lạnh như băng lấy qua con thỏ trên tay của Cổ Hạo Nhiên, vừa tiếp tục nướng vừa hờ hững nói, “Chưa chín, ta không muốn trên đường bị trì hoãn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đói chết kẻ nào tính kẻ đó

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe xong lập tức hiểu được, Điệp Y là sợ hán ăn thịt thỏ chưa chín bị tiêu chảy, trì hoãn thời gian trốn chạy, hiện tại là thời kỳ đặc biệt không thể buông thả, khiến hán trong lòng không khỏi vừa vui vừa giận, chỉ biết Điệp Y sẽ không tốt như vậy, đem đồ ăn cho hán, nguyên lai là sợ liên lụy nặng, bất quá dựa vào tính tình của Điệp Y có thể ăn được thức ăn do nàng làm đã là không tồi rồi.

Nhóm hộ vệ Phong nhìn hai người ăn ngon lành, đặc biệt là Cổ Hạo Nhiên vừa ăn còn vừa tấm tắc khen ngon, không khỏi trong lòng đều hâm mộ không thôi, trước liền cứ nhìn đi, phía trước nói không chừng còn có trần nhỏ, khi đó có thể ăn một bữa no nê.

Điệp Y mang theo thịt thỏ hoang nướng còn dư lên xe cùng Cổ Hạo Nhiên, chuẩn bị tiếp tục hành trình trốn chạy, trước khi lên xe Điệp Y lạnh lùng bỏ lại một câu, “Ta vừa rồi đã xem qua, tiền phương không có bóng người.” Dứt lời lập tức chui vào xe ngựa.

Ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên ngậy ra một lúc, liền cười phá lên, hảo tâm vỗ vỗ vào vai Linh đang đứng bên cạnh, giữa tiếng cười vang chui vào trong xe ngựa, lưu lại sáu người mặt nhăn nhó đau khổ, một lúc sau Minh Thanh mới khóc thét lên nói, “Thiếu phu nhân, người vì sao không chịu nói sớm?”

Xoa mày cười khổ Phong bắt đắc dĩ nói, “Là do tự chúng ta bỏ lỡ, thiếu phu nhân đã cho chúng ta cơ hội, bản thân chúng ta lại không tự nắm bắt.”

Ngồi ở bên trong xe ngựa vừa cười vừa nhìn chăm chú Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên trong lòng động một chút, cơ hội lo lắng nằm ngay trước mắt, nếu không nhận thấy được sẽ bỏ qua nó, vì vậy phải tự mình gánh vác hậu quả, Điệp Y ở vô hình trung nói cho hán, không nên để tâm mắt ở quá xa, tiền phương xa cầu là chuyện không thể đoán trước, không bằng hảo hảo nắm chắc mọi chuyện bên người, cơ hội chỉ đến một lần, nếu bỏ lỡ vĩnh viễn cũng đừng mong xuất hiện lại. Đồng thời cũng nói cho hán một việc, nàng không thêm để ý đến người bên cạnh, nếu không có năng lực đuổi kịp nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dừng lại chờ đợi.

Dưới sự ra roi thúc ngựa, trải qua một ngày một đêm, khi Minh Thanh rút cuộc nhìn thấy thị trấn nhỏ ở phía trước, thiếu chút nữa mừng đến khóc ầm lên, sắp đói chết a, thiếu phu nhân và thiếu gia còn có cái ăn, cần bản là không sợ bị đói, muốn bắt mấy con thỏ hoang chim trĩ gì đó để điền bụng, nhưng cả đám ngựa cả bóng dáng cũng tìm không thấy, ven đường vốn không hề phát hiện chút rục rịch động tĩnh gì, trừ bỏ thủy thủ điền bụng, đã muốn đói đến hoa mắt choáng váng.

“Lão bản, tuyệt hoa tùng ngư, thiên hương lỗ sĩ, nhất phẩm phi yến, bực sao phong tâm...” Đoàn người còn chưa ngồi xuống, Minh Thanh đã hướng về phía lão bản của quán rượu lưu loát khăn cấp điểm tên món ăn.

Lão bản thần sắc xấu hổ vài lần muốn há mồm đều bị Minh Thanh thao thao bất tuyệt gọi tên thực đơn dọa trở về, đến khi Minh Thanh rút cuộc cũng cho là đủ ngừng lại, lão bản mới cực kỳ ngượng ngùng nói, “Khách quan, bốn điểm không có mấy món khách quan nói, này... khách quan xem...”

Minh Thanh còn muốn nói Linh đã cướp lời, “Có món gì cứ đem lên, động tác nhanh một chút.” Đợi cho lão bản chạy lui xuống, Phong mới chậm rãi nói, “Xem ra chúng ta ăn xong bữa cơm này phải nhanh chóng ly khai.”

Minh Thanh khó hiểu đang muốn hỏi lại, đột nhiên trong đầu vừa động mặt lập tức đỏ lên, chuỗi danh sách món ăn hần vừa gọi kia, tất cả đều là món ăn xa hoa, thị trấn nhỏ này đừng nói là có, chỉ sợ nghe cũng chưa từng nghe, chỉ cần dò hỏi một chút chẳng phải là bại lộ, đây chính là chiêu bài món ăn từ lâu của Cổ gia, vậy chẳng phải chính là tự mình báo hành tung sao.

Minh Thanh đang lúc xấu hổ không thôi, Cổ Hạo Nhiên tâm tình khá tốt xua tay nói, “Dù sao về ngoài của chúng ta cũng đủ gây chú ý, thêm mấy câu của người cũng không tính nhiều, bớt đi vài câu cũng không tính thiếu.” Lời này cũng là sự thật, tám người diện mạo xuất chúng xuất hiện ở một nơi hẻo lánh thế này, còn phải không phải vạn chúng chú mục.

Một lát sau chường quầy về mặt nhìn nổi lên một mâm thịt bò đồ au cùng với vài món ăn hợp với trấn nhỏ hẻo lánh, nhóm người Minh Thanh không nói hai lời lập tức tấn công.

Điệp Y nhìn miếng thịt bò được cắt hoàn hảo, cầm đũa gấp một miếng nhìn xem một hồi, mặt không chút thay đổi chậm rãi bỏ xuống, Cổ Hạo Nhiên vừa cười xem nhóm người của Minh Thanh ăn lang thôn hồ yết, vừa gấp một miếng thịt bò cắn một miếng, nhú nhú mồm nói, “Hương vị rất quái.” Vừa nói vừa phun ra.

Băng Kỳ thấp giọng nói, “Bên trong sạch sẽ không bỏ thứ gì, chỗ này đại khái cũng chỉ có thể làm ra được món ăn thế này.” Nguyệt đường phó chủ tự nhiên là cẩn thận, đồ ăn có bỏ thứ gì vào hay không, phương diện này hần cũng xem như chuyên gia, bản thân làm sao có thể tự đưa lên môn.

Cổ Hạo Nhiên gật đầu khước mắt đảo qua nhìn thấy Điệp Y ngồi yên không hề nhúc nhích, không khỏi hỏi, “Người không đói bụng?” Trải qua chuyện Điệp Y nướng thỏ cho hần, Cổ Hạo Nhiên cũng không còn gây khó dễ cho Điệp Y như trước, Cổ Hạo Nhiên không sinh sự, Điệp Y tất nhiên cũng sẽ không xung đột với hần, bầu không khí giữa hai người mặc dầu lạnh lùng, nhưng cũng không còn giương cung bạt kiếm như xưa.

Điệp Y nhìn lướt qua nhóm người của Minh Thanh đang lang thôn hồ yết ăn, không hề có cảm xúc nói, “Ta nhớ rõ nương đã nói chủ tử nếu không động thủ, thuộc hạ không thể tự tiện giành trước.”

Nhóm Phong nghe vậy nhất thời ngẩn người, Băng Kỳ buông đũa cúi đầu nói, “Thuộc hạ biết sai, thiếu phu nhân giáo huấn rất phải.” Trước mặt người bên ngoài Băng Kỳ tự nhiên xưng hô Điệp Y là thiếu phu nhân, trước mặt người trong nhà mới lấy Nguyệt chủ đề xưng hô.

Nhóm người của Hành không khỏi đều dừng đũa, có chút trở tay không kịp nhìn Cổ Hạo Nhiên, bọn họ cùng Cổ Hạo Nhiên tình cảm sâu đậm, Cổ Hạo Nhiên bình thường đối đãi với bọn họ giống như huynh đệ trong nhà, ngoại trừ ở những trường hợp trọng yếu mới tuân theo quy củ giữa thiếu gia và hạ nhân, ngày thường cũng không phân lớn nhỏ, những chuyện nhỏ nhặt này sẽ càng không để ở trong lòng, lúc này bị Điệp Y nói ra, không khỏi tất cả đều ngồi ngây ra, không biết phải ứng phó như thế nào cho phải.

Cổ Hạo Nhiên thấy thế có điểm nghiêm túc nói, “Bọn họ là trợ thủ của ta, không phải thuộc hạ, quy củ đó chính là ta bảo bọn họ không cần tuân thủ, người đừng làm khó bọn họ.”

Phong gấp Cổ Hạo Nhiên chống lại Điệp Y, vội nói, “Thiếu phu nhân nói đúng, thường ngày là do chúng tôi sơ sót, sau này tất nhiên nhớ kỹ.” Cảm thấy có chút kinh ngạc, Điệp Y chưa bao giờ quan tâm đến loại chuyện này, hôm nay cư nhiên lại nói rồi cuộc là có ý gì, cùng Hành liếc nhau, đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương.

Điệp Y hơi hơi gật đầu, quay đầu không nhìn tới bọn họ, bắt đầu đánh giá tiểu trấn, nhóm Phong dưới sự gợi ý của Cổ Hạo Nhiên tiếp tục ăn, bắt quả đã không còn tùy ý như lúc mới bắt đầu.

Điệp Y quan sát ngã tư đường, quá mức thanh tĩnh, ngẫu nhiên có người đi qua, cũng chỉ liếc mắt một cái liền rời đi, toàn bộ tiểu trấn tuy rằng không tới mức lặng ngắt như nước ao tù, nhưng cũng có thể xưng thanh tĩnh vô vi, quay đầu lại nhìn về phía một bàn người đang ngồi trong tiệm rượu, khước miệng như có như không gọi lên một tia huyết tinh tươi cười.

Cổ Hạo Nhiên hơi có chút tức giận thái độ vừa rồi của Điệp Y đối với nhóm Phong, gấp Băng Kỳ vẫn không động đũa, không khỏi quay đầu định nói lý lẽ với Điệp Y, lại vừa vặn bắt gặp nụ cười chột lóe mà qua kia, lập tức trong lòng rung mình một cái, cao thấp đánh giá hai mắt của Điệp Y, trong lòng nảy lên nghi ngờ, chậm rãi nói, “Ăn theo quy củ của người, nếu người không ăn Băng Kỳ cũng không thể động.”

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên đạm thanh nói, “Ta không đói.”

Nghi hoặc trong lòng Cổ Hạo Nhiên càng sâu, hần cũng không quên vừa rồi Điệp Y đã gấp thịt bò lên, giờ lại nói không đói bụng là có ý tứ gì? Nếu nói

mùi vị không ngon, Cổ Hạo Nhiên biết Điệp Y cũng không ngại điểm này, mà Băng Kỳ đã nói thức ăn tuyệt đối sạch sẽ, vậy Điệp Y đến lúc này lại không ăn là ý tứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thông minh bị thông minh lắm

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên không khỏi gấp lên miếng thịt bò bị cắn khi nãy, giờ lên nhìn kỹ, đứng bên cạnh chường quầy thấy thể đi tới hỏi, “Thế nào? Khách quan cảm thấy có chỗ nào không hợp khẩu vị sao?”

Cổ Hạo Nhiên nhìn không ra miếng thịt bò có vấn đề gì, không khỏi lắc đầu nói, “Không có gì, chỉ cảm thấy mùi vị không được ngon lắm.”

Chường quầy chiếu cố cười híp mắt nói, “Nơi hẻo lánh này thức ăn dĩ nhiên kém hơn so với mỹ vị ở thành trấn lớn, khách quan tạm chấp nhận ăn đi, đúng rồi, nhìn sắc trời cũng mau tối, ra khỏi bản trấn chung quanh trầm đậm đều không có bóng người, khách quan hôm nay muốn mấy gian phòng, tôi bảo tiểu nhị chuẩn bị sẵn cho khách quan, nghỉ ngơi tốt cũng tốt lên đường.”

Phong hơi hơi kinh ngạc nói, “Tôi nhớ rõ tiền phương chính là Hoa Châu, sao lại nói trầm đậm chung quanh không có bóng người?”

Chường quầy vẻ mặt tươi cười nói, “Ha ha, khách quan khẳng định là đi sai lộ, nếu đi quan đạo tất nhiên là một đường nào nhiệt, nhưng đi sơn đạo lại phải vòng khá xa.” Gặp mấy người đều nhìn hẩn, chường quầy chiếu cố nói tiếp, “Các vị khách quan khẳng định chưa từng đi qua đường này, tôi nghĩ các vị khách quan chắc là từ Lê Châu tới, hơn phân nửa là từ chỗ ngã ba đã đi nhầm đường, hai con đường nhìn không khác biệt lắm, nhưng quan đạo thì đi thẳng đến Hoa Châu, đại khái khoảng bốn năm ngày lộ trình thì đến, nhưng sơn đạo lại phải tha một vòng lớn, chỉ sợ hơn mười ngày mới có thể đến Hoa Châu, ngoại trừ Nha Hồ trấn của chúng tôi thật sự không có địa phương nào có người ở.”

Chường quầy vừa dứt lời, Minh Thanh lập tức khóc thét nói, “Giờ thì hay lắm, thông minh bị thông minh lắm, giờ chẳng phải chờ chúng ta đến Hoa Châu, nơi đó đã sớm giang sơn thiên la địa võng, ông trời ơi, hy vọng lão gia từ không nghĩ tới chúng ta sẽ đi Hoa Châu.” Nhóm Phong mấy người cũng hai mặt nhìn nhau, cả đám miệng đều cười khổ, cái này thì hay rồi, không quen lộ chịu thiệt, vụ mua bán này thật đúng là lỗ to.

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn Băng Kỳ, Băng Kỳ hiếm thấy được xấu hổ cười cười, thật mất mặt, không gì làm không được Nguyệt đường phó chủ, có bao giờ ném mình nơi đầu sóng ngọn gió, sơn đạo, sơn đạo, Thánh Thiên vương triều xem ra vẫn còn có rất nhiều nơi Nguyệt đường không biết, thí dụ như con đường hoang vu này, trên bản đồ cũng không có, ai biết hôm nay làm cho ngay cả được xưng là thiên chi kiêu tử (con cưng của lão thiên gia) cũng mất hết mặt mũi.

Chường quầy gặp tất cả mọi người sắc mặt đều không vui nhìn nhau, không khỏi nói nhỏ, “Các vị khách quan muốn mấy gian phòng?”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu đang muốn nói không cần, ngủ ở trong khách phòng đơn sơ không bằng ngủ trên xe ngựa của mình thoải mái hơn nhiều, huống chi có thể đi sớm được chút nào hay chút đó, làm gì đi lãng phí thời gian ở đây, Điệp Y đột nhiên mở miệng nói, “Chuẩn bị bốn gian.”

Cổ Hạo Nhiên không khỏi kinh ngạc nhìn Điệp Y, lại không mở miệng phản bác, chường quầy có vẻ ngoài thành thật kia nghe vậy cười híp mắt, gật đầu lui xuống.

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn Điệp Y nói, “Tại sao muốn trụ lại?”

Điệp Y thản nhiên nói, “Trẻ một ngày hay trẻ hai ngày đều không có gì khác biệt.”

Băng Kỳ lúc này cũng gật đầu nói, “Đúng đó, nếu đã chậm, chi bằng chúng ta cứ chuẩn bị cho tốt để đối diện khả năng cục diện sẽ xảy ra, nghỉ ngơi một đêm cũng tốt, chúng ta có thể bố trí một chút.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe liền biết Băng Kỳ muốn liên lạc với người trong Nguyệt đường, lập tức gật đầu, phái nhiều người một chút đi trước dọn sạch chường ngại, dù sao cũng tốt hơn so với chính mình mò mò tự đâm đầu vào. Nhìn thấy nhóm người của Minh Thanh vừa gọi thêm mười cân thịt bò, nhưng tốc độ ăn cũng đã chậm lại, Cổ Hạo Nhiên cũng cầm đĩa gấp một miếng, cho dù có khó ăn cũng không thể để bụng rỗng được. Liếc mắt thấy Điệp Y vẫn bất động, không khỏi nhú mày đem miếng thịt bò đã gấp bỏ vào bát của Điệp Y nói, “Ăn.”

Điệp Y lạnh lùng nói, “Ta không có hứng thú đối với thứ này.”

Cổ Hạo Nhiên không khỏi khiêu khích nói, “Không thích ăn thịt bò? Ta còn tưởng người cái gì đều ăn.”

Điệp Y hơi quay đầu, khẽ nhếch cằm dưới lên hướng Cổ Hạo Nhiên mỉm cười tràn ngập thị huyết nói, “Không, thịt gì ta cũng đều thích, trừ bỏ một thứ.”

Cổ Hạo Nhiên bắt gặp nụ cười quái dị trên mặt Diệp Y, truy vấn, “Trừ bỏ cái gì?”

Khóe miệng của Diệp Y gọi lên một cái chuẩn mực tươi cười, trong mắt lại lạnh đến dọa người, nhẹ nhàng kéo đầu của Cổ Hạo Nhiên lại, ghé vào lỗ tai hắn chậm rãi phun ra hai chữ, “Thịt người.”

Thanh âm thanh lãnh âm vang bên tai của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hoảng sợ quay đầu nhìn Diệp Y, Diệp Y cười lạnh dùng chiếc đũa gạt miếng thịt bò trong bát, màu sắc hồng nhuận, vết cắt trong suốt, xem ra công phu đao tốt lắm.

Cổ Hạo Nhiên nửa ngày mới có thể tìm về giọng nói của mình, khó tin nói, “Người là nói...” Còn chưa kịp nói hết câu đã bị khủy tay của Diệp Y thúc một cái nuốt trở về, thanh âm thanh lãnh của Diệp Y chậm rãi vang lên, “Thịt bò, thịt dê, thịt thỏ, mỗi loại đều bắt đồng, hương vị không giống, đường vân lại càng không giống, rất dễ dàng phân rõ.”

Cổ Hạo Nhiên gặp nhóm người của Minh Thanh vẫn đang ăn hết miếng này đến miếng khác, trong lòng không khỏi vừa ghê tởm vừa khiếp sợ nói, “Người làm sao nhận thức được?”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Học qua.” Một sát thủ cao cấp, toàn bộ cấu tạo cơ thể con người đều phải nghiên cứu thấu triệt, ở thời điểm không có vũ khí hiện đại, phải biết thể nào dùng tối thiểu động tác cho đối phương một kích trí mạng, cho nên ngoại trừ bác sĩ không có ai so với sát thủ càng hiểu rõ chi tiết cơ thể con người, cũng không có ai so với sát thủ càng hiểu được nó yếu ớt đến nhường nào.

Cổ Hạo Nhiên hít sâu vài cái áp chế trong lòng khiếp sợ, thần sắc lập tức trở nên nghiêm túc, lạnh lùng quét mắt ra chung quanh, sắc mặt kiềm nén bất động nói với nhóm Phong, “Đừng ăn nữa, sớm chút nghỉ ngơi, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường.” Dứt lời mặc kệ đám người Minh Thanh phản ứng, kéo Diệp Y bước đi, vẫn luôn đứng ở một bên chường quây ánh mắt nhạy bén, sớm đã biết mấy người này lấy Cổ Hạo Nhiên vì chủ, bày ra khuôn mặt tươi cười đi trước dẫn đường, Băng Kỳ và Phong liếc nhau, mọi người đều đồng loạt buông đũa đi theo Cổ Hạo Nhiên.

Từ tiền viện đến hậu viện, Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên lo lắng đã muốn đem những thứ nên thu, thu vào trong mắt, ngay cả những thứ không nên thu cũng đã thu vào.

Bị Cổ Hạo Nhiên đuổi trở về phòng, Minh Thanh nhìn nhóm Phong nói, “Trời còn chưa tối nghỉ ngơi cái gì? Hơn nữa thiếu gia cùng thiếu phu nhân quan hệ khi nào tốt vậy? Cứ nhiên ngủ chung một phòng?”

Mấy người khác đều trầm mặc một lúc lâu không có trả lời, Hành ngược lại khẽ nhủ mảy nói, “Mọi người có chú ý đến ánh mắt của thiếu gia không? Rất lạnh.”

Phong có chút suy nghĩ nói, “Không chỉ có lạnh, hơn nữa vừa rồi nhìn chúng ta, ánh mắt tương đương bất thường, ghê tởm? Thương tiếc? Vui sướng khi người gặp họa? Cảm giác không thể nói rõ.”

Một bên Linh thận trọng gật đầu nói, “Là rợn cả tóc gáy, tôi cảm giác lúc thiếu gia nhìn chằm chằm thịt bò làm cho cả lưng của tôi đều ứa ra mồ hôi lạnh, hoàn toàn không dám ăn tiếp.”

Nãy giờ vẫn không lên tiếng Liễu đột nhiên nói, “Lời nói của thiếu phu nhân nhất định là có nguyên nhân, nàng nhất định là gợi ý gì đó cho chúng ta, tựa như lần trước, tôi cảm thấy thiếu phu nhân sẽ không nói những lời chẳng đâu vào đâu, nhưng mà rốt cuộc là có ý tứ gì? Chúng ta làm sao mới có thể làm tốt vai trò hậu vệ?”

Phong nghe thấy không khỏi quay đầu nhìn về phía Băng Kỳ, Băng Kỳ khẽ nhủ mảy nói, “Tôi hôm nay cẩn thận một chút, không khí nơi này khá kỳ quái, bất quá nếu Nguyệt chủ và thiếu gia muốn lưu lại, tất nhiên là bọn họ có cân nhắc, chúng ta cứ làm theo là được, cẩn thận trên hết.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bị khinh bạc

Edit: Cesia

Phong gật gù đầu nói, “Tôi cũng biết có vấn đề, lúc thiếu gia và thiếu phu nhân thấp giọng thì thầm với nhau, tôi nhìn thấy tuy sắc mặt của thiếu gia không đổi, nhưng hơi thở thay đổi, chính điểm này đã làm chúng ta chú ý.”

Hành nhìn thấy Băng Kỳ đang nhìn Phong, cười nhẹ nói, “Chúng ta đã theo thiếu gia nhiều năm, không cần cậu ấy chủ động nhắc, chúng tôi tất nhiên là hiểu được ý cậu ấy, cậu có biến hóa hay không, không cần nhìn cũng có thể cảm giác ra được, cho nên thiếu gia cũng không cần nói gì ở trước mặt chúng ta.”

Băng Kỳ nghe vậy lãnh khốc cười nói, “Chúng ta liền mỗi mắt trông chờ, nhìn xem tối nay rốt cuộc có trò hay gì lên sân khấu.” Sáu người tức thì mỉm cười tản ra, hai người một gian đi nghỉ sớm.

Ánh trăng treo cao, trong trăn nhỏ người rất thưa thớt, trời vừa tối ngay cả tiếng chó sủa cũng không nghe thấy, vẻ tĩnh lặng càng đáng sợ hơn so với ban ngày, nhóm người của Cổ Hạo Nhiên ngủ lại qua đêm ở quán trọ cũng là tiệm rượu duy nhất trong trấn, toàn trấn sớm đã tắt đèn an giấc, trong bóng đêm chỉ vọng lại tiếng gió thổi xào xạc đập vào màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Trăng treo giữa bầu trời, bên trong hậu viện những bông hoa nhỏ màu lam nhanh chóng nở rộ dưới ánh trăng, mùi hương thoang thoảng theo thanh phong truyền vào mỗi góc ngách trong viện.

Bên trong phòng giả bộ ngủ say, Cổ Hạo Nhiên vừa ngủ thấy mùi hoa, trí óc trong nháy mắt thanh tỉnh, cảm giác trong đầu hết sức rõ ràng, đang muốn nâng cao tinh thần, chờ buổi diễn đặc sắc đêm nay, Diệp Y bỗng nhiên nâng tay che kín mũi hân.

Cổ Hạo Nhiên tức thì mở to mắt nhìn về phía Diệp Y, chỉ thấy Diệp Y thần sắc hơi lộ ra kinh ngạc hỗn loạn với dầy đặc phần nộ, bên dưới chân cả thân mình đều căng cứng, Cổ Hạo Nhiên cảm giác được giường hơi chấn động, là Diệp Y phát run, phần nộ đến phát run, đồng thời mang theo một cỗ bi thương không gì sánh kịp nháy mắt tràn ra khắp toàn thân Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên lập tức không chút suy nghĩ nghiêng mình, gất gao ôm Diệp Y vào trong lòng, đồng thời cũng che kín mũi miệng của Diệp Y.

Không bao lâu có người tiến vào không nói tiếng nào ôm bọn họ mang đi, bởi vì Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y quá chặt, người đến không cách nào tách bọn họ ra, cũng chỉ có thể vài người cùng khiêng bọn họ ra ngoài.

Xe ngựa, sơn đạo, người, bên trong xe ngựa Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y bị đặt ở chính giữa xe ngựa, hai người mặt đối mặt ôm sát nhau, Diệp Y đã sớm thu hồi phần nộ trên người, trở lại đáng vẻ vô cảm lạnh lẽo thường ngày, chung quanh ngồi ít nhất ba người, dựa vào cảm giác có thể cảm giác được bọn họ đang ở trong chiếc xe ngựa xa hoa của chính mình.

“Nhìn xem, bộ dạng xác thật là cực phẩm, lão tử chưa từng thấy qua ả đàn bà nào xinh đẹp như vậy, chắc chắn, nếu có thể ôm nàng vào lòng, giảm thọ hai năm lão tử cũng chịu.” Một thanh âm cực kỳ thô lỗ làm cả vừa la ó vừa cười.

“Đừng nói là hai năm, là ba năm tao cũng chịu, nhìn bộ dạng này xem, xem làn da mềm mại chưa kìa, ông trời ơi, trên đời sao lại có tiểu nương tử mỹ mạo đến chừng này, hôm nay vừa tiến vào điểm, tao nhìn thấy xương cốt đều mềm nhũn.” Thanh âm the thé vừa nói vừa sờ mó người Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên toàn thân buột chặt, hai cánh tay ôm Diệp Y lập tức muốn động thủ, Diệp Y bị nhốt ở trong ngực của Cổ Hạo Nhiên, tay trái hơi ấn một chút, ngăn cản ý định của Cổ Hạo Nhiên, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Cổ Hạo Nhiên thì lại không nghĩ vậy, vừa vận xe ngựa nảy lên một chút, Cổ Hạo Nhiên theo thể khê rên một tiếng xoay người đem Diệp Y che ở dưới người, Diệp Y vốn bị Cổ Hạo Nhiên ôm vào ngực, lần này lật người Diệp Y hoàn toàn bị hân che khuất ở dưới thân, ngay cả bóng dáng cũng không lộ ra.

“A, tiểu tử này cư nhiên còn có thể động? Chẳng lẽ điệp luyện hoa của chúng ta không có tác dụng với hân?” Nghe giọng nói cư nhiên là chương quỳ.

“Lão Tam, giỡn chơi sao, bao nhiêu năm qua có kẻ nào không trúng chiêu của nó, mặc kệ là võ công có cao bao nhiêu, bảo bối này chưa lần nào mất linh, tiểu tử này chúng ta cũng đã kiểm tra qua, xem tư thế bọn họ ôm nhau chúng ta kéo thế nào cũng kéo không ra, hân còn có thể động sao, đa phần là do vừa rồi xóc nảy, trước kia tao cũng có gặp qua, không có việc gì, không có việc gì.” Thanh âm thô lỗ tùy tiện nói.

Chương quỳ ừ một tiếng liền không nói tiếp, thanh âm the thé hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào người của Cổ Hạo Nhiên nói, “Cút chó, tên vương bát đần này vận khí quá tốt, có một nữ nhân mỹ mạo như thế ẩm giường, mẹ nói, như thế này còn thể nào sờ?”

Thanh âm thô lỗ hắc hắc cười rộ lên, “Lão Tứ, mày không xem bộ dạng của hân sao, bộ dạng thể kia chẳng phải cực phẩm trong nam nhân sao, nữ nhân này khẳng định là của trại chủ, chúng ta nhìn cũng không được ăn, tên này thì không giống, lão tử, năm nay nghe nói thật thịnh hành tiểu quan, nghe nói chơi so với nữ nhân còn đã ghiền.” Vừa nói vừa hạ lưu sờ soạng người của Cổ Hạo Nhiên, thanh âm the thé kia cũng đi theo vừa cười vừa đối với Cổ Hạo Nhiên giở trò.

Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên áp ở dưới thân, cảm giác được Cổ Hạo Nhiên toàn thân đều buột chặt, cả người tràn ngập lửa giận tựa như hồng thủy vỡ đê, sắp cuộn cuộn tràn ra, nhiệt độ cơ thể vọt thẳng lên ba mươi độ, hiển nhiên đã tức giận đến muốn giết người, bên tai nghe thấy tiếng cười dâm dăng của hai gã đó, lẳng lặng chờ đợi Cổ Hạo Nhiên ra tay. Tuy rằng Diệp Y cũng không biết một nam nhân bị nam nhân khác sờ mó mấy cái có đến mức muốn giết người hay không, bất quá tin tưởng một kẻ kiêu ngạo như Cổ Hạo Nhiên thế nào cũng sẽ không nuốt mồi nhục này xuống.

Một giây, hai giây, ba mươi giây, Cổ Hạo Nhiên vẫn bất động, Diệp Y hơi chút kinh ngạc, ấn nhẹ vào ngực của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên toàn thân buột chặt, ôm lấy nàng ngón tay đang đặt trên lưng nàng hơi siết lại một chút, nhưng rõ ràng không có sức, Diệp Y lập tức hiểu được, lúc này Cổ Hạo Nhiên đã hấp vào một ngụm mùi hoa, thần trí tuy thanh tỉnh nhưng vẫn bị ảnh hưởng.

Diệp Y nghe hai gã kia hạ lưu bình luận trên người Cổ Hạo Nhiên chỗ nào sờ hân, cảm giác được Cổ Hạo Nhiên đang áp lực phần nộ, đột nhiên há mồm cắn một cái vào ngực của Cổ Hạo Nhiên, cảm giác được thân thể của Cổ Hạo Nhiên căng ra, Diệp Y không có can thiệp, ngược lại vươn đầu lưỡi xuyên thấu qua y phục nhẹ nhàng liếm vào chỗ Cổ Hạo Nhiên vừa mới bị cắn.

Bị nam nhân khinh bạc Cổ Hạo Nhiên ngoại trừ phần nộ, đáy lòng càng cảm thấy nhục nhã, trước mặt nữ nhân của hân, trước mặt Diệp Y bị nam nhân đáng ghê tởm chạm vào, chuyện như vậy có thể nào nhẫn nhịn được, bất hạnh thân thể lại không thể động, ngọn lửa phần nộ thiêu đốt hừng hực trong lòng ngực, càng thiêu càng lớn, trong lòng âm thầm thề, thân thể một khi khôi phục hân tuyệt đối làm cho hai gã đó không chết từ tế được, bỗng dưng

cảm thấy ngực bị Đệp Y hung hăng cắn một cái, rất đau.

Cổ Hạo Nhiên trong phút chốc không rõ Đệp Y đang làm cái gì, ngay sau đó liền cảm thấy Đệp Y lại thay đổi phương thức khác giày vò vết cắn khi này, nhẹ nhàng liếm, mút sâu vào, dùng sức cắn, ở cùng một vị trí không ngừng lặp đi lặp lại liên tiếp động tác, Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy ngực vừa đau vừa tê lại vừa ngứa, một loại cảm giác không thể diễn tả kích thích từng địa phương trên thân thể, toàn thân dần dần nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ô thổ phỉ

Edit: Cesia

Đệp Y cảm giác được thân thể của Cổ Hạo Nhiên biến hóa, vẫn không ngừng lặp đi lặp lại động tác vừa rồi, Cổ Hạo Nhiên bị Đệp Y vừa liếm vừa cắn, làm hắn cảm thấy giống như có vô số con kiến đang bò qua bò lại ở trên người, lần trong đau khổ còn có loại cảm giác xa lạ khiến cho mỗi đầu dây thần kinh đều rung động, kích thích cả thân thể lẫn thần kinh, bất tri bất giác Cổ Hạo Nhiên đã sớm quên mất hai bàn tay tà ác ở trên lưng, theo bản năng càng gia tăng sức ôm chặt Đệp Y hơn nữa, hung hăng không thể đem Đệp Y khám nhập vào trong thân thể của chính mình.

Đệp Y phút chốc bị Cổ Hạo Nhiên ôm đến không thở nổi, vốn bị đè ở dưới ngực mũi miệng đều bị che lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, không khỏi dùng sức cắn thật mạnh Cổ Hạo Nhiên một cái, Cổ Hạo Nhiên hơi chấn động, cánh tay đang đặt ở trên lưng Đệp Y càng ra sức siết chặt hơn nữa, chế trụ Đệp Y, suy nghĩ còn chưa kịp thông qua não bộ hai chân đã trực tiếp gia tăng lực đạo khóa chặt lấy Đệp Y.

Thân thể biến hóa, Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt liền phản ứng lại, buông lỏng lực đạo tránh cho áp hòng Đệp Y, thân thể vẫn cứ gắt gao quấn chặt lấy Đệp Y, ý thức nói cho hắn phải buông ra, thân thể lại trực tiếp phốt lờ ý thức càng thêm dán sát hơn nữa, Cổ Hạo Nhiên không khỏi dùng sức ấn một chút vào lưng Đệp Y, không ra tiếng thông qua ngón tay phát ra nghi vấn, “Làm cái gì? Lúc này còn cảm dỗ người ta?”

Không đợi Đệp Y đáp lại, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên phát giác thân thể bỗng dưng có lại sức lực, bàn tay ở trên lưng Đệp Y không khỏi cử động một chút, cư nhiên đã không còn cảm giác vô lực và bị trói buộc như lúc này, cả cảm giác choáng váng yếu ớt trong đầu cũng biến mất vô tung vô ảnh, Cổ Hạo Nhiên tức thì hiểu được hành động vừa rồi của Đệp Y làm sao gọi là câu dẫn, rõ ràng là dùng biện pháp của riêng nàng cường chế thay đổi sự khống chế của dược vật đối với thân thể hắn, Cổ Hạo Nhiên trong lòng hiểu được tức thì tức không phải mà mừng cũng không được, mừng là bởi vì đã thoát khỏi sự khống chế của dược vật, mà tức bởi vì Đệp Y chỉ với vài động tác nhỏ đã khiến hắn phản ứng như thế, cái này như thế nào xong việc? Không khỏi tức tối nương theo xe ngựa xóc nảy, tay chuyển dời xuống bên hông của Đệp Y, nặng nề không đồng nhất bắt đầu tiến hành khiêu khích, chính hắn có phản ứng trong khi Đệp Y thì vẫn cứ lãnh giống như khối băng, mặt mũi hắn quăng chỗ nào cho phải.

Đệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên khôi phục cư nhiên không đi tìm mấy kẻ phía sau tính sổ, ngược lại bắt đầu giờ trò khiêu khích nàng, không khỏi hơi dùng sức cắn hắn một chút, người của Cổ Hạo Nhiên tức thì căng ra, động tác ở tay không ngừng không chậm lại, ngược lại còn nhanh hơn nữa, càng ra sức vuốt ve nàng, Đệp Y cảm giác được thân thể của Cổ Hạo Nhiên biến hóa, không khỏi có chút kinh ngạc, thấy Cổ Hạo Nhiên cũng không có ý định ra tay, tức thì cũng lười quan tâm hắn, để mặc cho bàn tay đang giấu ở bên dưới của hắn giờ trò.

Lại không biết Cổ Hạo Nhiên tuy rằng tuổi trẻ, sự việc từng trải cũng không tính thiếu, mới đầu hắn quả thật lửa giận ngút trời hận đến không thể giết người, nhưng một khi tĩnh tâm lại liền hiểu được hiện tại nếu động thủ chính là đã thảo kinh xà, hành động vô lễ đó nhìn cũng qua, lại không chết người được, chờ đến thời điểm toàn bộ tính sổ.

“Được rồi, được rồi, ta nói hai người các ngươi sờ đủ chưa, nam nhân như thế các ngươi nghĩ nhị trai chủ sẽ ban xuống sao? Đừng đến lúc đó hắn được sủng ái, xem nhị trai chủ nghe theo hắn hay là vẫn còn nhớ tới các ngươi, bản thân có chút tự giác đi, sắp tới son trại, ta còn chờ hai người này mang đến cho chúng ta địa vị cao kia.” Chương quây lạnh giọng quét lại đây, thành công làm cho hai người kia thu hồi lại tay.

Dừng xe, xuống xe, tiếng người ồn ào huyền não, bị khiêng vào trong, thả xuống đất, Đệp Y rõ ràng cảm giác đã đến đích.

Tiếng âm ỉ huyền não không cách nào hình dung được, giống như vừa bước vào một cái chợ, khắp nơi đều là tiếng ồn, tiếng la hét mắng chửi, tiếng cười đùa, tiếng uống rượu, tiếng vung quyền, tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng rên rỉ thối nát, Đệp Y nghiêng tai nghe hết thấy, áp lực quanh thân càng lạnh, Cổ Hạo Nhiên nhận ra Đệp Y biến hóa túm chặt lấy cánh tay hắn, giống như muốn an ủi gắt gao ôm chặt nàng vào trong lòng.

Giữa tiếng huyền thiên ồn ào, chương quây đề cao giọng nói, “Bẩm báo hai vị trại chủ, hôm nay chúng tôi bắt được mấy nê cá lớn, không dám tự tiện quyết định sinh tử của họ, cố ý đưa đến để hai vị trại chủ quyết định.” Lời nói vừa dứt cả sảnh đường đang ồn ào lập tức an tĩnh xuống.

Một đạo thanh âm âm trầm không kiên nhẫn nói, “Là loại mặt hàng gì? Tiểu Tam, đừng lại đưa tới loại kém chất lượng.”

Chương quây cười hắc hắc nói, “Lần này là cực phẩm, hai vị trại chủ tuyệt đối ưa thích.” Dứt lời giống như đang nâng ai đó lên, Đệp Y nghe thanh âm phồng phừng là nhóm Phong.

“A, mấy nam nhân này bộ dạng quả thật không tồi, ân, xem như tính cực phẩm, đúng khẩu vị của cô nãi nãi, tiểu Tam, lần này làm tốt lắm, đi xuống lĩnh thưởng đi.” Một giọng nữ sang sảng như bò rống từ phía trước truyền đến. Trong lúc nhất thời chung quanh đám người vốn đang yên tĩnh, tức thì vỡ ra cười đùa ầm ĩ.

Đại trại chủ hắc hắc cười lạnh vài tiếng nói, “Hào mặt hàng, bắt quá ta không có hứng thú đối với nam nhân, Ngũ Anh, lần này vài cái đủ cho ngươi đùa vài ngày, nhưng đừng có hai ba ngày lại giết chết.”

Nhị trại chủ gọi Ngũ Anh cười hắc hắc dâm dăng nói, “Xem thân thể khẳng định không phải không dùng được, hơn nữa bộ dạng lại tốt thế, ta như thế nào bỏ được, cho dù còn sống làm cái bình hoa nhìn cũng đẹp mắt, hắc hắc.” Vừa nói thanh âm vừa hướng nhóm Phong đi tới.

“Nhị trại chủ, có đồ tốt vậy, vậy vài cái trong tay có phải thưởng cho chúng tôi chơi đùa hay không?” Một thanh âm dâm loạn theo bên trái truyền đến, tiếp theo đó là tiếng xuyết xoa trầm trở không ngừng hùa theo.

Không đợi cho nhị trại chủ nói chuyện, một giọng nam cuồng quyết hoảng sợ vang lên, “Đừng, nhị trại chủ tôi chỉ hầu hạ ngài, đừng giao tôi cho bọn họ, nhị trại chủ.”

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng cười dâm dăng của Ngũ Anh vang lên chậm rãi lẫn trong tiếng nói, “Các ngươi thích cứ mượn chơi đi, mấy kẻ đó ta đã sớm ngấy.” Lời nói vừa dứt lập tức nghe được một trận cuồng tiếu kèm theo vài tiếng thét chói tai, “Đừng, đừng, sẽ chết, sẽ chết.” Tiếng thét chói tai nói không nên lời sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Thanh âm dâm loạn lúc trước cười ha ha nói, “Tiểu mỹ nhân, ca ca sẽ thương ngươi, ha ha.”

Lại thêm một tiếng thét chói tai, tiếp theo đó là tiếng tát tai, thanh âm dâm loạn kia bộc phát phần nộ nói, “Hào tiểu tử, cho ngươi mặt mũi ngươi lại không biết xấu hổ, ngươi nguyện ý cũng phải làm, không nguyện ý cũng phải làm, lão tử xem hôm nay có làm chết ngươi hay không.” Nói xong chợt nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, trộn lẫn với tiếng cười dâm dăng xung quanh.

“Ha ha, lão Tam, xem ra hôm nay ngươi lại có thượng đẳng thịt bò để bán.” Đúng là thanh âm của Ngũ Anh.

Chương quỳ lão Tam còn không trả lời, chợt nghe thấy một đạo thanh âm lười biếng vang lên, “Thật ồn ào, ngủ một giấc cũng không yên.” Đúng là thanh âm của Phong, đại sảnh vốn ồn ào rung chuyển trong nháy mắt đều an tĩnh.

“Ồ đây đang trình diễn trò hay, ngươi tỉnh chậm” Thanh âm của Băng Kỳ.

“Oa, chẳng lẽ là đang hoan nghênh chúng ta sao?” Thanh âm hoang mang của Minh Thanh, vừa nghe chỉ biết là giả.

“Không giống, chúng ta không biết những kẻ này.” Thanh âm ung dung của Hành.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tình huống

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy tiếng thét chói tai liền muốn động thủ, lúc này nghe thấy nhóm Phong mở miệng nói chuyện, liền kiềm chế ý định vừa rồi, lẳng lặng nằm ở một bên xem trò hay, một bên đề Diệp Y, tiếp tục giả trang, nhóm Phong đều tỉnh, bọn họ hai người vẫn còn làm bộ bất tỉnh nhân sự, Diệp Y cũng không làm gì đáp lại, vẫn như trước kiềm chế bất động.

“Ồ, sớm thế đã tỉnh? Lão Tam.”

Chương quỳ vội hướng Ngũ Anh nói, “Mấy người này có võ công, tự nhiên sẽ sớm tỉnh lại, nhị trại chủ xin cứ yên tâm, chỉ là thanh tỉnh sớm chút, thời gian chưa đến bọn họ sẽ không động dậy được.”

Nhị trại chủ Ngũ Anh cười hắc hắc nói, “Sáu vị tiểu mỹ nhân của ta, đêm nay các ngươi phải hầu hạ ta, các ngươi có bằng lòng không?” Cổ tình ngữ điệu kiêu mị, lọt vào trong lỗ tai lại làm cho ngươi ta phát lạnh.

Chỉ nghe thấy Phong miễn cưỡng nói, “Ngươi? Một mình ngươi chịu nổi cả sáu người bọn ta sao? Ngươi là quá tự đề cao mình, hay là xem thường chúng ta?”

Tiếp theo đó là thanh âm của Hành bên cạnh vang lên, “Huynh đệ, tay chân còn không nghe sai sử, ngươi còn muốn mạnh mẽ cái gì? Coi chừng một chết.”

Tiếng cười thân nhiên của Phong truyền đến, “Cũng phải, chết có hơn trăm ngàn cách, như vậy một chết quả thật có chút dọa người.”

Hai kẻ không coi ai ra gì nói linh tinh, khiến cho đại diện trong nháy mắt đều tĩnh lặng, nửa ngày Ngũ Anh mới ha ha cười phá lên nói, “Hào, hào, ta liền thích nam nhân có cá tính, người đâu, dẫn bọn họ đi tắm rửa sạch sẽ, đêm nay ta muốn hảo hảo hưởng dụng.”

Nãy giờ vẫn không thể chen vào chương quây lão Tam, lúc này mới cướp lời, “Nhị trại chủ chờ một chút, mấy tên đó mới chỉ là đồ khai vị, đồ tốt còn ở phía sau.”

Ngũ Anh rõ ràng đề cao giọng, hứng thú nói, “Lấy ra nữa nhìn xem.”

Chương quây lão Tam cười hắc hắc, tránh ra nãy giờ vẫn che ở phía trước Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, đồng thời đem mặt của Cổ Hạo Nhiên nâng lên chống lại toàn bộ người trong sảnh, thành công làm cho toàn bộ người trong sảnh nhìn rớt hai tròng mắt.

“Ha ha ha ha, cực phẩm, cực phẩm, đây mới thật sự là cực phẩm, cô nãi nãi chưa từng nhìn thấy qua mỹ nam như thế, rất có hương vị, ta thích, ta thích.”
Càng nói thanh âm càng gần, hiển nhiên là kiểm chế không được vọt tới.

Chương quây lão Tam nhìn thấy Ngũ Anh hung hăng vọt tới, hiển nhiên là không nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên trong lòng đang ôm một người, vội nói, “Nhị trại chủ, chờ một chút, trong lòng hãn đang ôm nữ nhân là hiển cho đại trại chủ, ngài xông tới làm bị thương người sẽ không tốt lắm.” Vừa nói vừa ngăn cản ở phía trước đang chảy nước miếng Ngũ Anh vừa gọi người tiến tới tách bọn họ ra, Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng không còn ôm chặt như trước không chịu buông, y thể buông tay, đồng thời chậm rãi mở mắt ra, trang quá cũng không tốt lắm.

Ngay khi chương quây lão Tam xoay Diệp Y lại hướng mọi người, trong nháy mắt cả sảnh đường chỉ nghe thấy tiếng không khí hít vào, pha tạp với tiếng chén rượu loảng xoảng rơi xuống đất, hiển nhiên, dung mạo của Diệp Y đã khiến cho cả đám thổ phỉ chưa từng nhìn thấy qua quên sạch hết mọi thứ.

Diệp Y tựa vào vai của Cổ Hạo Nhiên chậm rãi mở to mắt, dung mạo của hai người tựa như nhật nguyệt lóa mắt, tuy rằng nhìn qua có vẻ chật vật tựa vào nhau, lại hoàn toàn không tổn hao chút nào đến khí chất tao nhã, cao quý, xuất trần của bọn họ, ngược lại còn gia tăng thêm một cảm giác suy sút mê loạn.

Diệp Y nhìn lướt qua kẻ đang khiếp sợ, choáng váng trợn mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên Ngũ Anh, nữ nhân này thật không thể dùng từ nữ nhân để hình dung, miễn cưỡng còn có thể gọi là giống cái, vóc dáng của ả bự chẳng sợ là có 1m9, có thể gọi là eo tròn chân thô, khí chất bur hãn, khuôn mặt vừa tròn lại dẹt như bánh nướng, còn mọc đầy tàn nhang, cặp mắt ti hí, mũi tẹt, cộng thêm cái cằm to đầy máu, lúc này đang lộ ra dày đặc răng nanh, còn nhều nước miếng. Dáng người nhìn thế nào cũng nhìn không thấy cái gọi là đường cong nữ tính, cho dù là thẳng băng như sân bay cũng không tính, cơ bắp rắn chắc có thể liều mạng so với mấy nam nhân ở chung quanh, mặc kệ nhìn từ chỗ nào cũng nhìn không ra ả ta có điểm gì liên hệ với nữ nhân, nhưng ả ta không chỉ mặc vậy, đã vậy tô son trát phấn, khiến cho bộ dạng người chẳng ra người quỷ chẳng ra quỷ.

Đảo qua Ngũ Anh, Diệp Y quan sát một chút hoàn cảnh xung quanh, tầm mắt hướng về phía tiền phương nam nhân đang ngồi ở cao cao tại thượng kia, bộ dạng rất giống Ngũ Anh, bất quá đồng dạng vóc người vạm vỡ đôi lại ở trên thân nam nhân, ngược lại tăng thêm một cỗ kinh sợ, so với Ngũ Anh xem đỡ khủng bố hơn, lúc này hãn đang không nháy mắt nhìn trừng trừng vào nàng, bên người còn ôm một nữ nhân bộ dạng nhu nhược, bên cạnh còn quý gối ba bốn cái, đầu cũng không dám nâng ngồi ngay tại chỗ.

Diệp Y trên mặt toàn vô biểu tình đảo mắt ra chung quanh, nhìn thấy trên mặt đất đang hỗn loạn nhiều người, có hai ba cái, y quan không chính có, diện mạo bất thiện có, tóm lại liếc mắt một cái đã biết không phải kẻ tốt, mà ở giữa đám người đó có vài kẻ quần áo rách bươm, mấy nam nhân này diện mạo đều thanh tú, khí chất trên người hoàn toàn khác với đám thổ phỉ, chỉ có điều vẻ mặt đều đại ra, trong mắt lộ ra thật sâu tuyệt vọng cùng bị thương, trên thân còn quần quanh vô số cánh tay, trần trụi nửa người lộ ra làn da dày đặc những vết roi, vết phỏng, xanh tím, vết thương, phủ kín toàn bộ thân thể, làm cho người ta ngại cả nhìn cũng không đành lòng.

Trong đó còn có một nam hài bộ dáng vẫn còn nhỏ, đang bị một người đè ở dưới thân, đùi còn bị kẻ khác đè xuống, toàn thân sớm đã không còn mảnh vải, lúc này đang sợ hãi khóc, bởi vì Phong đứng lúc mở miệng, mẫn thánh đám người đều dừng lại động tác, nam hài còn chưa bị trừng phạt, thương tổn.

Diệp Y nhìn quét qua một lần toàn bộ gương mặt trong đại sảnh, có rất nhiều gương mặt đã nhìn thấy lúc hành tẩu ở ngã tư đường buổi chiều, còn có mấy kẻ khách nhân ngồi ở quán rượu ăn cơm, Diệp Y không khỏi âm thầm cười lạnh, quả nhiên không có đoán sai, điểm quả thật chính là hắc điểm, toàn bộ trấn này chính là một ổ thổ phỉ hắc tới cực điểm.

Thu hết thảy vào trong lòng, Diệp Y đang tính thu hồi tầm mắt, đột nhiên khoe mắt quét tới một đạo ánh mắt không tầm thường, Diệp Y nâng mắt chống lại, chỉ thấy kẻ này cũng xem như trong nhóm người hầu hạ Ngũ Anh, lúc này hãn đang bị nhân ôm vào trong lòng, nghiêng nghiêng thả xuống đất, cho nên lúc này nhìn quét qua không thấy hãn, diện mạo của người này cũng xem như thanh tú, duy có ánh mắt giống như một đầm nước sâu, sâu không thấy đáy, trong mắt không có tuyệt vọng cũng không có bị thương, bình tĩnh tựa như kẻ gặp phải mọi chuyện không phải bản thân mà là người khác.

Diệp Y cùng hãn mắt đối mắt với nhau, cảm xúc trong mắt người nọ cũng không thay đổi, không có đối với Diệp Y thương tiếc, cũng không có đồng tình, có chỉ là tự bảo hộ bản thân, đúng, là bảo hộ, cùng với ẩn sâu trong đáy mắt chính là khát vọng muốn sống mãnh liệt, Diệp Y nhìn thoáng qua phía trước phản ngược lỏa lồ của hãn, vết thương ít hơn rất nhiều so với mấy người kia, liếc mắt một cái có thể nhận thấy, dưới tình huống ác liệt thế này, hãn vẫn không buông tha cho đối với sinh mệnh cố chấp, cố gắng lựa chọn phương thức ít thương tổn nhất, để đạt được mục đích sống sót.

Lại nói tiếp thời gian tựa hồ như trôi qua thật lâu, kỳ thật chẳng qua là vài cái chớp mắt, Diệp Y không nhìn về phía nhóm người Phong, mà thu hồi tầm mắt nhìn chăm chú vào nhóm người của chương quây lão tam ở phía sau, đang dựa vào bên cạnh thân hình của Cổ Hạo Nhiên hơi hơi lung lay, Diệp Y rõ ràng cảm giác được Cổ Hạo Nhiên cư nhiên muốn ới.

Chương 42: Trước giờ giết chóc

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Ngũ Anh đang đứng trước mặt, bộ dạng cùng với hóa trang thật sự quá mức khủng bố, lúc này Ngũ Anh cũng đã phục hồi lại tinh thần, còn ném cho Cổ Hạo Nhiên vài vãi mị nhãn nặng ký, Cổ Hạo Nhiên lập tức nhin không được ói ra một trận, vất và liếc mắt về phía nhóm Phong ý hỏi, như vậy các ngươi cũng có thể tâm bình khí hòa thảo luận lại chuyện đó, bội phục.

Phong nhú mày nhìn lại, vô thanh nhần gửi, cậu cũng biết là chúng tôi vất và, ghê tởm a.

Ngũ Anh thấy Cổ Hạo Nhiên làm bộ nôn khan, nũng nịu xông tới ôn nhu nói, “Ai nha, thế nào? Có phải là hấp quá nhiều điệp luyện hoa không? Bảo bối của ta, người đừng làm ta sợ nha.” Vừa nói vừa về mặt thương tiếc ngồi xôm xuống bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nhắc tay định sờ vào mặt của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe vốn chỉ nghĩ muốn phun nước bọt, hiện tại ngay cả muốn học máu cũng có, thật sự là sồn tóc gáy, thân mình đang dựa vào Điệp Y không khỏi rung mình mấy cái, ngay cả Điệp Y cho dù thái son băng trước mặt mặt cũng có thể không đổi sắc, cũng chưa từng nhìn thấy qua tinh tình sấm vai thực nữ, cảnh diễn này thật sự so với địa ngục còn khủng bố, lập tức cũng mất tự nhiên răng kéo kệt vài cái.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy bàn tay to tổ bố như nải chuối tây của đại thực nữ kia hướng về phía mặt mình, làm bộ nhỏ ra một ngụm nước miếng, một bên còn giả trang yếu ớt rên rỉ hai tiếng nói, “Thật có lỗi, sợ ý.” Nhóm Phong ở bên kia khinh bỉ thu hồi ánh mắt, lúc này còn ra vẻ tao nhã, ghê tởm.

Vốn tưởng Ngũ Anh cho dù không chịu âm lên cũng phải rút tay về để lau sạch nước bọt, ai ngờ nữ nhân kia còn về mặt mê đắm đưa bàn tay bị dính nước miếng lên mũi, hít vào mấy hơi thật sâu, khởi động cô họng như bò rống giả trang ôn nhu nói, “Thơm quá, bảo bối của ta cho dù nước miếng cũng là cực phẩm, um, người thật sự là ông trời ban cho ta, bảo bối, chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Nói vừa xong chỉ nghe thấy một trận nôn mửa truyền đến, không phải Điệp Y cũng không phải Cổ Hạo Nhiên, bởi vì Cổ Hạo Nhiên đã muốn hoàn toàn bị thạch hóa, là quá ghê tởm. Tiếng nôn mửa là do đám huynh đệ phía sau Ngũ Anh phát ra, thù hờ bảo người ngày thường nhìn quen Kim cang đại lực sĩ, lúc này lại bất chước như Tây Thi ôm ngực, hai mắt lóe sao, nũng nịu mềm giọng, ta nghĩ không có người nào có thể chịu được.

“Ta nói Ngũ Anh, người đừng làm ta ghê tởm chết, đêm nay còn có chuyện tốt.” Giọng nói phát ra từ đại trại chủ sau khi khiếp sợ mỹ mạo của Điệp Y rồi cuộc hoàn lại hồn, liền bắt gặp biểu hiện phản kích của Ngũ Anh, chúng huynh đệ không dám nói chỉ dám làm, chỉ có hấn vừa dám nói vừa dám làm, lập tức ném nữ nhân ở trên người, vọt về phía Điệp Y.

Ngũ Anh trừng mắt liếc đám người ở phía sau, mới hướng về phía đại trại chủ cười hắc hắc nói, “Đại ca, người ôm người của người, ta ôm người của ta.” Nói xong quay đầu hướng mọi người nói, “Chúng huynh đệ đêm nay cứ uống thoải mái, hôm nay đại trại chủ, nhị trại chủ của các người rất cao hứng.” Trong đại sảnh mọi người âm âm cười to lên, tiếp theo vừa cao giọng trầm trồ xuyết xoa, vừa uống rượu náo loạn âm ĩ. Chưởng quầy lão tam cũng cười hắc hắc tụ với mọi người cùng náo loạn, xem hai người cao hứng như thế, ban thường là không thiếu được, không cần vội muốn phong thưởng tối nay.

Nhìn hai cái đại tinh tình vọt tới trước mặt, Cổ Hạo Nhiên cười lạnh nói, “Các người hình như đã quên hỏi ý kiến của chúng ta.”

Đại trại chủ Ngũ Hùng cùng nhị trại chủ Ngũ Anh hơi hơi sững người một lúc, Ngũ Hùng cười ha ha nói, “Tiểu tử này thật thú vị, cư nhiên còn dám cho ta ý kiến.” Ngũ Anh cũng lập tức cười rộ lên the the, đám người chúng quanh cũng vừa uống rượu vừa hòa theo quát mắng, giễu cợt, hỗn loạn với tiếng hét chói tai của đứa nhỏ, dội vang cả đại sảnh đường.

Giữa tiếng động nhốn nháo hỗn loạn, Điệp Y nhướn mày đột nhiên mở miệng, “Cười đủ chưa?” Thanh âm lạnh lạnh lạnh như nước đá lọt vào tai mỗi người, kèm theo hàn ý băng lãnh thấu xương. Đám người không khỏi rung mình, tiếng động ồn ào náo loạn cũng tức thì an tĩnh xuống.

Hai mắt của Điệp Y nhìn thẳng vào ánh mắt thiêu đốt dục hỏa của Ngũ Hùng, lạnh lùng nói, “Giải được.”

Ngũ Hùng khiếp sợ Điệp Y lạnh như băng, sững ra nửa ngày mới phản ứng lại, cười ra tiếng nói, “Muốn giải được của điệp luyện hoa, tiểu mỹ nhân, ta cũng không sợ nói cho các người biết, điệp luyện hoa cần bản không có giải được, chỉ cần qua mười hai canh giờ tự nhiên có thể cử động, bất quá, tiểu mỹ nhân nàng chỉ cần hầu hạ tốt ta, ta tự nhiên sẽ không làm cho nàng một ngày đều nằm ở trên giường, hắc hắc, mỹ nhân của ta.”

Điệp Y còn không mở miệng, bên cạnh Cổ Hạo Nhiên đã ngắt lời, “Người muốn đụng đến bọn ta, cũng không xem xem chúng ta là loại người nào, động đến một cọng tóc của chúng ta, ta sẽ làm cho ổ thổ phi của các người ngay cả chó gà cũng không tha.”

Ngũ Anh lập tức cười ha ha nói, “Bảo bối của ta, chúng ta đúng là sợ nha, hắc hắc, ở nơi mờ mịt thâm sơn này người còn có thể làm được gì? Bảo bối của ta người cũng đừng phô trương thanh thế, chúng ta không bị dọa dẫm, cho dù người thật sự bản lĩnh thì thế nào, trước kia có người còn lớn tiếng hơn

so với người, đến cuối cùng ngay cả mảnh thịt vụn cũng không còn, ta cũng chưa thấy qua kẻ nào tìm tới cửa, bảo bối, ngoan ngoãn theo ta, chúng ta hết thấy đều dễ nói chuyện, bằng không chơi chán, ta ném người cho bọn hán chơi, khi đó đừng nói tỷ tỷ không thương người.”

Cổ Hạo Nhiên hơi hơi lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhìn Ngũ Anh nói, “Ta đây y người, người có phải để cho ta tự do đi lại không?”

Ngũ Hùng chen vào nói, “Tiểu tử, đừng nghĩ chạy, lọt vào tay bọn ta đừng nghĩ có ngày có thể chạy trốn, nói cho người, cả Nha Hổ trấn này đều là son trại của bọn ta, bên trong tất cả đều là thù hạp của lão tử, người sớm chết tâm đi, đừng tưởng người biết chút công phu liền giỏi, chỉ cần ta có điệp luyện hoa trong tay, võ công của người cho dù là đệ nhất thiên hạ, tới địa bàn của bản trại chủ cũng hóa thành một đồng bùn nhão, lão tử muốn chà lên chà, muốn giết liền giết.” Kiêu ngạo tuyên bố lập tức khiến cho đại sảnh vang lên một mảnh cuồng tiếu.

Cổ Hạo Nhiên thu hồi thần sắc sợ hãi, lạnh lùng dị thường nói, “Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng người có bản lĩnh gì lớn lắm, bất quá chỉ là ý vào mấy đóa hoa quái lạ để làm xằng làm bậy, trong núi không có hồ, hầu tử xưng vương.” Còn một hán Cổ Hạo Nhiên vẫn còn trang đến bây giờ, son trại căn bản chỉ có thể này.

Lời vừa nói ra Ngũ Hùng lập tức phẫn nộ quát, “Tiểu tử, người thức thời một chút cho ta, đừng tưởng rằng người bộ dạng đẹp đẽ thì không đem bản trại chủ để vào mắt, chộc giận ta, lão tử trực tiếp đem người chiến đấu, khiến người đã chết còn phải cho người khác điếu bưng. Đừng cho là ta chỉ đe dọa suông, trên chiếc ghế phía sau lão tử nệm trải chính là làm bằng da người, có muốn đi lên sờ thử hay không, có lẽ chẳng qua bao lâu, da của người cũng sẽ ở trên đó.” Vây ngồi dưới đất đám người lập tức nhe răng ngoác miệng cuồng tiếu, Ngũ Anh cũng đứng một bên nhìn chăm chăm Cổ Hạo Nhiên hắc hắc cười duyên, tầm mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh đều bị Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y hấp dẫn, đồng thời không biết khi nào lại tiến vào không ít người, hơn phân nửa là nghe nói có một cực phẩm mỹ nữ đến đây, muốn đến xem cho đã mắt, toàn bộ đại sảnh hiện tại e là có hơn bốn năm mươi người.

Cổ Hạo Nhiên miệng thì sôi nổi nói, mắt lại lạnh lùng quan sát hết thấy xung quanh, nhìn thấy vốn ở cửa đại môn người tới không dứt, hiện tại đã không còn ai ra vào, nghĩ người ở son trại nên đến đều đã muốn tề tựu đông đủ, Cổ Hạo Nhiên chính là chờ đến lúc này, không khỏi nhìn thoáng qua nhóm Phong sáu người này giờ vẫn một mực yên lặng, bị gạt bỏ sang một bên.

Phong và Cổ Hạo Nhiên liếc nhau, trao đổi ánh mắt mà chỉ bọn họ mới hiểu, lúc này ánh mắt của sáu người đã không hề lười nhác vô lực, giả vờ giả vịt nữa, dần dần chỉ còn lại là chán ghét, thông hận, phẫn nộ, gặp qua vô si chưa từng thấy qua vô si như thế, gặp qua giết người cùng chưa thấy qua ác độc đến thế, những kẻ thế này, một nơi thế này không nên tồn tại ở trên thế gian.

Tiếng cười của Ngũ Hùng vừa dứt, lập tức về mặt âm thanh, đi tới gần Điệp Y, mắt nhìn Điệp Y tràn ngập tham lam, âm loạn, ánh lửa từ bốn phía rơi vào gương mặt hán, toàn bộ gương mặt đều vặn vẹo xấu xí không tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Giết chóc

Edit: Cesia

Điệp Y cảm giác được phía sau Cổ Hạo Nhiên thân hình khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói, “Hán lưu cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng nói, “Không được, ta nói rồi ta sẽ không cho người lại động thủ.”

Hai người đối thoại rõ ràng truyền vào tai đám người của Ngũ Hùng, cũng không ai thêm đề ý, đều vô cùng kiêu ngạo chờ trại chủ bọn họ ôm mỹ nhân về, Ngũ Hùng cười âm thầm xoay người tính ôm Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên cổ tay vừa động còn chưa kịp chạm vào Ngũ Hùng, Điệp Y đã nhanh như chớp lật tay quét tới, bỏ một dao xuống gáy của Ngũ Hùng, Ngũ Hùng ngay cả hừ cũng không kịp hừ trực tiếp té xỉu.

Hết thấy phát sinh trong nháy mắt, đám người trong đại sảnh còn không kịp phản ứng lại, nhóm Phong cùng Băng Kỳ cũng bắt đầu hành động, sáu người sớm đã không biết khi nào thì ngồi thành một vòng tròn, lúc này mỗi người đều rút ra nhuyễn binh khí giắt ở thắt lưng, dưới ánh đuốc chiếu rọi phát ra hàn quang đánh về phía đám thô phi.

Cổ Hạo Nhiên nhảy vọt lên lạnh lùng nhìn Ngũ Anh, ấn vào bên hông một cái rút ra vẫn làm đồ trang sức đại lung, hóa thành một thanh nhuyễn kiếm nắm trong tay, hướng Ngũ Anh nói, “Thiên làm bậy còn có thể tha thứ, tự làm bậy không thể sống, lúc người giết người có bao giờ nghĩ tới hôm nay cũng sẽ bị người giết, cả đám rác rưởi, nói chuyện với các người chỉ làm bẩn miệng của ta.” Dứt lời, lưỡi kiếm căn bản không hề lưu tình chút nào đâm về phía Ngũ Anh.

Đám người Ngũ Anh làm ác bất quá chính là ý vào điệp luyện hoa, làm cho người khác không thể động đây, nói tới bản lĩnh thật sự, ở một nơi hẻo lánh thế này thô phi có thể có bao nhiêu bản sự chứ, làm thế nào so được với sở học của nhóm người của Cổ Hạo Nhiên, đối mặt trực tiếp liền bị Cổ Hạo Nhiên một kiếm chặt đứt một bên vai, Cổ Hạo Nhiên lãnh khốc dị thường nói, “Người làm cho người khác không thể chết từ tế được, hôm nay ta cũng cho người ném thử tư vị đó, không đem người thiên đao vạn quả, thật khó mà tiêu được mối hận trong lòng ta, càng khó tiêu trừ oán hận của những oan

hồn đã chết trong tay người.”

Ngũ Anh lúc này mới phục hồi tinh thần, hoảng sợ sắc mặt đều thay đổi, nổi giận rống, “Mau, mau xông tới, ngăn lại hấn cho ta.” Đứng ở bên cạnh đám thổ phi vốn không ngờ sẽ phát sinh tình huống này, lúc Ngũ Hùng vừa ngã xuống đất, nhóm Phong cũng đã động thủ, Ngũ Anh sau khi bị thương mới phản ứng lại, lập tức tựa như ma quỷ thét dài đều xông tới, trong tay thái đao, búa, đều bỏ về phía nhóm người của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên muốn chính là tình trạng này, lúc đầu kéo dài thời gian một là vì muốn thám thính sơn trại hư thực, hai là muốn chờ cho đám người trong sơn trại tụ tập đông đủ lại đây, bên ta chỉ có tám người, nếu đánh lên, đám thổ phi cước bộ phù phiếm này khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng muốn một lưới bắt hết tất nhiên khả năng không phải chuyện dễ dàng, hiện tại tất cả đều tụ tập ở đây, lưu trữ lại mạng của Ngũ Anh là để hấp dẫn đám người xung quanh đều xông tới, một khi động thủ liền vạn vô nhất thất (*).

(*) Vạn vô nhất thất: có nghĩa là tuyệt đối cảm chắc thắng lợi.

Tục ngữ nói cầm tặc trước cầm vương, Cổ Hạo Nhiên lại đi ngược lại với đạo lý cổ kim, lưu trữ lại mạng của thủ lĩnh đám người đó khả năng sẽ liều mạng, giết chết thủ lĩnh của đám ô hợp, cả đám sẽ giống như đầu thú bỏ chạy tán loạn, tới khi đó biết đi đâu tìm người, đây cũng chính là chỗ cao minh của Cổ Hạo Nhiên.

Điệp Y đứng ở trong đại sảnh lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám thổ phi đang đồ mắt xung quanh, toàn bộ thổ phi phác tới đều bị Cổ Hạo Nhiên ngăn lại che ở trước người nàng, căn bản không cần tới Diệp Y ra tay, Diệp Y liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, cảm nhận được sự kiên quyết của Cổ Hạo Nhiên, sau đó lạnh lùng nhìn lướt qua đám người chung quanh, cả đám thổ phi đều mặt mày hung ác, thường ngày quen thói hung hãn, có bao giờ ném trái qua cái gì đau khổ, lúc này đều đồ mắt vọt tới, không hề có quy tắc bố cục cứ lao tới Cổ Hạo Nhiên và nàng sát, Cổ Hạo Nhiên ra tay cũng tuyệt không dung tình, chiêu chiêu đoạt nhân tính mạng, vừa bảo vệ nàng vừa đại khai sát giới. (Cesia: Oa! Nhiên Nhiên dễ xương quá! ^_^)

Trong thoáng chốc chỉ nhìn thấy trong đại sảnh máu tươi phi vũ, tiếng cồng hung cực ác kêu gào, tiếng kêu la thảm thiết trước khi chết, tiếng cuồng vọng tức giận chửi rủa, tất cả đan vào nhau hòa thành một bản địa ngục tiêu hồn khúc.

Điệp Y hờ hững đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nhìn đang hôn mê nằm dưới đất Ngũ Hùng, kẻ này sở tác sở vi không thể một đao giết chết, vậy quá tiện nghi cho hấn, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Nơi này giao cho người.” Dứt lời, xoay người hướng về phía đại môn.

Cổ Hạo Nhiên vội hỏi, “Người muốn làm gì?”

Đại môn vốn ở phía sau hai người bọn họ, Diệp Y không có đáp lời Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng biết thân thủ của Diệp Y bảo vệ mình tuyệt đối không có vấn đề, huống chi hấn vốn không muốn Diệp Y lại giết chóc, và lại hầu hết thổ phi trong trại đều đã tụ tập tại đây, Diệp Y đi ra ngoài không có gì uy hiếp, thấy vậy cũng không ngăn cản Diệp Y rời đi.

Điệp Y đi vài bước liền tới đại môn, đám thổ phi xông tới nàng đều bị Cổ Hạo Nhiên một kiếm giết chết, đi vài bước khoe mắt lại quét thấy đám chương quỳ lão Tam ba người đang đứng ở một góc sáng sủa, ba gã đều đang sợ hãi nhìn cảnh chém giết trong sảnh, con người không ngừng chuyển động, hiển nhiên là không phải nghĩ đến chuyện gì tốt, lập tức nhích người đi tới trước.

Lão Tam vừa thấy Diệp Y đi tới lập tức mặt mày hớn hờ, bước tới chộp Diệp Y, vừa nói, “Tiểu nương tử muốn chạy trốn, xem ta....” Lời còn chưa dứt, lão Tam liền cảm thấy một bên cánh tay phun máu tươi, cánh tay còn lại đã không thấy tung tích, nhất thời hơi thở đều bị nghẹn lại ở cổ họng, phun không ra được.

Điệp Y mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào ba kẻ đang bị dọa khiếp đảm, âm trầm nói, “Ồ trong xe ngựa chính là hai kẻ đó?”

Chương quỳ lão Tam đỡ lấy cánh tay bị cắt, hai hàm răng phát run va vào nhau lập cập đón lấy ánh mắt của Diệp Y, trong lúc nhất thời toàn thân đều có cảm giác lạnh như băng tựa như bị ngâm ở trong hàn băng địa ngục, vẻ chết chóc cùng thống hận tràn ngập trong mắt của Diệp Y không hề che lấp bản ra, cổ thị huyết đó còn muốn huyết tinh hơn so với cảnh chém giết trong đại sảnh, lão Tam không hề không được toàn thân đều run cầm cập, mấy lần há mồm muốn nói đều phát không ra tiếng. Đây mới chính là mẫu chốt mà đám thổ phi không dám đuổi theo giết Diệp Y, không phải bởi vì Cổ Hạo Nhiên hộ vệ lợi hại, mà là trên người của Diệp Y tản mát ra một cỗ giết chóc đến từ địa ngục, thật sự làm người ta khiếp đảm, cho nên coi như không phát hiện nàng rồi đi, không ai dám xông tới.

Điệp Y vuốt ve chủy thủ trong tay, cũng không ngần ngại nói, “Ta không có kiên nhẫn.”

Thanh âm uy nghiêm cùng lãnh khốc đè ép xuống lão Tam, lão Tam không tự chủ được hai chân mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm run rẩy không ngừng, “Là, là bọn họ, chính.... là bọn họ....., tha ta.... tha ta....” Vừa nói vừa run rẩy chỉ về phía hai người bị dọa khiếp hãi ở bên cạnh.

Điệp Y ngược mắt nhìn lướt qua hai gã đang đứng phía sau lão Tam, vung tay lên chủy thủ ở trên cổ của lão Tam họa ra một đường duyên dáng huyết hoa, sau đó liền hướng hai gã kia đi tới, hai gã kia khiếp hãi muốn lùi về sau, nhưng chống lại ánh mắt của Diệp Y, ngay cả cước bộ cũng không dám động đậy, đứng đờ ra tại chỗ, trong đó thanh âm thô lỗ đã hoảng sợ đến mức lắp bắp không ra lời, “Chúng tôi.... không có động thủ, không phải.... chúng tôi....”

Điệp Y dừng lại ở trước mặt hai gã đó, bên môi hiện lên một đóa điểm lệ tươi cười, sáng lạn mà tàn khốc, tựa như một đóa lưỡng sinh hoa (*) xinh đẹp nhất đến từ địa ngục, là nhan sắc xinh đẹp nhất trong thiên địa, nhưng phải dùng từ vong để trả giá mới có thể nhìn thấy nó, ngón tay của Diệp Y lướt qua lưỡi đao sắc bén, thanh âm vô cùng thanh lãnh nói, “Đồ của ta chỉ có ta mới có thể chạm vào, kẻ nào dám chạm vào ta sẽ khiến cho kẻ đó trả giá thật đắt.” Dứt lời, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, giữa tiếng kêu thảm thiết, hai đôi bàn tay đứt rời khỏi cổ tay cùng ngã phịch xuống với thi thể.

(*) Lưỡng sinh hoa còn gọi là bỉ ngạn hoa chính là dẫn hồn hoa trong truyền thuyết, tiếng Nhật là manjusaka phát âm là mạn châu sa hoa, tiếng Anh là

Red Spider Lily. Nhân xưng “Thảo mặc kiến hoa mặc kiến”. Ý nghĩa của hoa chính là “chia lìa/ thương tâm/ không cát tường”, là loài hoa tượng trưng cho tử vong.

Tương truyền là một đóa hoa tự nguyện đầu nhập vào địa ngục, bị chúng ma triệu hồi, nhưng vẫn quanh quẩn ở trên đường hoàng tuyền, chúng ma không đành lòng, đồng ý cho nàng nở rộ trên đường xuống hoàng tuyền, chỉ đường cùng an ủi cho những hồn ma rời đi nhân giới. Hoa chỉ nở rộ ở hoàng tuyền, đỏ tươi như máu phủ kín con đường xuống địa ngục, hoa không có lá, là loài hoa duy nhất sinh trưởng ở địa ngục, xa xa nhìn thấy tựa như một thảm huyết đỏ rực như lửa, được ví như “lửa soi đường”, là cảnh vật rực rỡ nhất trên đường xuống địa ngục, là biên giới ngăn cách tiền sinh, tương truyền hương hoa có thể khiến cho linh hồn quên đi trí nhớ của kiếp trước, một khi vượt qua tất cả kỷ ức tiền sinh đều lưu lại ở bờ đối diện, thẳng tới âm u địa ngục.

Điệp Y nắm chủy thủ cũng không thèm liếc nhìn quay đầu tiếp tục đi về hướng cửa, ở đại môn lúc này có hai người đang cố sức đóng lại cửa đại môn, Diệp Y vừa thấy chính là nam hài khi nãy cùng với kẻ có ánh mắt bình tĩnh, hai người không biết khi nào giữa khung cảnh chém giết hỗn loạn đã mờ mịt tới đây, nam hài đã sớm thu lại nước mắt, vẻ mặt quật cường nói với Diệp Y, “Bọn chúng đều đáng chết, không thể để cho bọn chúng chạy trốn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Nấu người

Edit: Cesia

Điệp Y nhìn lướt qua cảnh chém giết trong đại sảnh, đám thổ phỉ đã muốn giết đỏ cả mắt, cả đám đều không muốn mạng nhào tới tấn công đám người của Cổ Hạo Nhiên, nhưng làm sao có thể là đối thủ của bọn họ, đến lúc bọn chúng ý thức được bộ dạng hung hãn ngày thường không thể bảo đảm cho sinh mạng của bọn chúng, chạy tán loạn tất nhiên là hiện thực nhất, tuyệt đường lui của bọn chúng không thể nghi ngờ càng tăng thêm tuyệt vọng của đám người hung bạo đó, Diệp Y nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên cả người đều tràn ngập phần nộ, ra tay tuyệt không lưu tình, chưa từng nhìn thấy qua hân phần nộ đến thế, giết người không nói, sau khi nhận hết tra tấn chết đi còn phải làm thức ăn cho kẻ khác, loại hành vi vô nhân tính đó là điểm mấu chốt đẩy lên ngọn lửa thịnh nộ trong lòng của Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y quét mắt qua hai bên đang đánh nhau, sải bước ra ngoài cửa lạnh giọng nói, “Đóng cửa.” Nam hài cùng người trẻ tuổi lập tức cũng theo bước ra, dùng sức đóng lại cánh cửa lối ra vào duy nhất của sơn trại, hơn nữa còn khóa lại then cài.

Điệp Y biết thứ này ngăn không được nhóm người của Cổ Hạo Nhiên, lập tức hướng mắt trực tiếp đi ra phía sau của sơn trại, nam hài cùng người trẻ tuổi cũng theo sát phía sau.

Điệp Y dừng lại cước bộ, xoay người nhìn hai người, nam hài cắn răng nhìn Diệp Y nói, “Tôi biết chỗ nào còn người, so với ngài tự mình đi nhanh hơn nhiều.” Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Y nhìn lướt qua nam hài, nam hài rung mình một cái, bất quá vẫn uốn ngược thẳng người nhìn Diệp Y, Diệp Y nhìn thấy trên thân thể trần trụi của nam hài không ít những vết xanh tím, nhưng có thể nhận ra là vết thương mới có, trên khuôn mặt kiên cường không còn vẻ hoảng loạn cùng sợ hãi lúc trước.

Nam hài gặp Diệp Y đánh giá mình, vẫn tiếp tục nhìn Diệp Y cắn môi nói, “Tôi đi theo thiếu gia nhà tôi bị bắt, thiếu gia đã chết, tôi muốn sống sót chỉ có thể giả bộ yếu đuối, tôi còn quá nhỏ, ả nữ nhân ma quỷ kia chướng mắt tôi, tôi một lòng một dạ thuận theo ả, để ả thấy tôi nhu thuận nghe lời, cho nên không chịu khổ nhiều, cũng không bị ép phải uống được có thể đi lại ở trong này, hôm nay nếu không phải bởi vì ả ta muốn ném tôi cho đám cầm thú đó, tôi cũng sẽ không sợ hãi thành bộ dạng thế kia, qua tay đám người đó chưa từng có ai sống sót.” Dứt lời thần sắc thâm đạm, hiển nhiên vẫn còn sợ hãi, nhưng vẫn kiên cường nhìn Diệp Y.

Điệp Y lạnh lùng nhìn vẻ mặt kiên cường của nam hài, một lúc mới nhú mày cời ra ngoài sam ném cho nam hài nói, “Mặc vào.” Nam hài hai tay tiếp nhận thần sắc trở nên vui vẻ, khom người cảm tạ Diệp Y, sau đó nhanh chóng khoác lên người liền đi theo phía sau Diệp Y không nói.

Nam tử trẻ tuổi không đợi Diệp Y nhìn qua đã chậm rãi nói, “Cơ hội là do chính mình nắm chắc, tôi nhìn lâu như vậy chính là chờ đến ngày này, tôi không muốn bỏ qua, lại càng không muốn để cho bất kỳ tên cầm thú nào ở chỗ này còn sống trên đời, bọn chúng đều đáng chết.”

Điệp Y quét mắt qua hai người, nam hài cùng nam nhân đều kiên định nhìn nàng, một lúc mới lạnh lùng nói, “Dẫn đường.” Nam hài vâng một tiếng, lập tức hướng phía sau sơn trại vội chạy đi.

Dọc theo đường đi đều không thấy bóng người, nam hài vội vã ở phía trước dẫn đường, Diệp Y lạnh lùng đi thường theo ở phía sau, máu theo chủy thủ cầm trong tay tí tách nhỏ giọt xuống đất, nam tử đi phía sau cắn chặt môi, thân thể cứng ngắc vô lực, lại không nói lời nào theo sát phía sau.

Điệp Y ngoảnh ra sau liếc hán một cái, trên trán của nam nhân ướt đẫm mồ hôi không ngừng nhỏ giọt, sắc mặt trắng định đi thường nói, “Là nhuyển kinh tán, sợ chúng tôi chạy trốn, mỗi ngày uống một lần, ngừng hai ngày thì vô tác dụng.” Dứt lời cắn chặt răng nhanh hơn cước bộ vượt qua Diệp Y, hướng tới một hướng khác.

Ngoặt qua vài chỗ rẽ, nam hài chỉ vào cánh cửa ở phía trước thấp giọng nói, “Nơi đó là phòng bếp, bên trong có tên đầu bếp biến thái, sở hữu người đã chết ở đây đều giao cho hắn xử lý, kẻ nào không chết mà bị hắn xem trúng cũng không một ai trở về, thịt hắn cắt ra rất mỏng, hắn là đao pháp rất tốt,

chủ từ cẩn thận.”

Điệp Y nghe thấy hài xưng hô nàng là chủ từ, lạnh lùng nhìn lướt qua hắn, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, nam hài không chút chần chừ đuổi theo.

Đập vào mắt, phòng bếp khoảng chừng hơn trăm m², khắp nơi đều treo đầy thịt, có sấy khô, có tương chế, còn có tươi sống, xem hoa văn trên thớt thịt không nói cũng biết là thịt gì, chính giữa phòng bếp đặt một cái nồi thật lớn đang bốc khói, mùi nước chắt nóng nặc xông vào mũi, một gã trung niên đáng người gầy gò đang một tay cầm thái đao, một tay khuấy nồi nước sôi, bộ dạng vô cùng hưng phấn chỉ còn kém khoa tay múa chân, nghe thấy có người tiến vào, đầu cũng không ngẩng lên phát ra tiếng cười cạp cạp nói, “Thịt bò vẫn chưa xong đợi chút đi, lão Tam, hôm nay sớm vậy đã trở về, có phải đưa lên mặt hàng không trùng ý của đại trại chủ rồi không?”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, gã trung niên sinh ra cảnh giác ngẩng phắt đầu lên, vừa thấy Diệp Y cùng nam hài đang đi về phía gã, sắc mặt rất nhanh biến hóa, cầm thái đao bỏ về phía Diệp Y, đồng thời rít lên the thé, “Ngươi là loại người nào? Đang làm gì?” Thanh âm cao vút lại bén nhọn, lọt vào tai làm cho người ta nổi hết da gà.

Điệp Y thấy hắn cầm thái đao hươu qua hươu lại chói mắt sinh hoa, tốc độ mau, sức mạnh tập trung, đao đao đều nhắm ngay chỗ mấu chốt, khỏe miệng không khỏi xả ra một tia âm lãnh cười, huy động chủy thủ trong tay, không lùi mà tiến tới nghênh hướng thái đao phi vũ.

Gã đầu bếp kia đao pháp cho dù có tốt gấp gờ Diệp Y cũng xem như không hay ho, mới vài cái giao phong bàn tay nắm thái đao của hắn đã bay lên trời, chủy thủ của Diệp Y gác ngay cổ của gã đầu bếp, hai mắt híp lại, ngữ điệu vẫn trầm ổn không hề có một tia nhấp nhô, nói, “Ngươi rất thích mấy thứ này?”

Gã đầu bếp sắc mặt tái nhợt nhìn cánh tay bị đứt, miệng phát ra tiếng cười khùng khục the thé nói, “Đáng tiếc, nếu ngươi rơi vào trong tay ta, làn da này khẳng định là hoàn mỹ nhất, ta nhất định sẽ hoàn hoàn chỉnh chỉnh lột nó xuống cho ngươi, cũng không biết thịt ăn có ngon không, bắt quả bỏ vào trong nồi nấu, hương vị khẳng định là tuyệt hảo, ha ha.”

Điệp Y thấy được thần sắc cực độ cuồng vọng trong mắt hắn, gương mặt vặn vẹo, tuyệt không lo lắng tình huống hiện tại của bản thân, ngược lại còn tùy ý đánh giá thân hình của Diệp Y, giống như đang khoa tay múa chân hưng phấn xem nên xử lý như thế nào mới tốt nhất, hiển nhiên là một kẻ tâm lý cực độ biến thái, Diệp Y hừ lạnh một tiếng, “Ngươi đã thích như vậy, ta sẽ thành toàn ngươi.” Dứt lời, huy động chủy thủ trong tay đánh gãy gân mạch tay chân của hắn, nhắc hắn ném vào trong nồi nước đang sôi sùng sục chính giữa phòng bếp.

Gã nọ vốn đang kiên cường không rên một tiếng, lúc này bị ném vào trong nồi nước đang sôi trào, chỉ lộ ra duy nhất cái đầu, rớt cuộc huyết sắc mất hết, hoảng sợ vạn phần la hoảng lên, trong mắt tràn ngập hoảng loạn kinh hãi, Diệp Y mắt cũng không chớp nói với hắn, “Đồng dạng là giết người, ngươi làm cho ta thống hận.” Dứt lời liền xoay người rời đi, chỉ lưu lại tiếng thét chói tai hoảng sợ tuyệt vọng.

Điệp Y hờ hững đi tới, nam hài nhu thuận ở phía trước dẫn đường, Diệp Y siết chặt chủy thủ trong tay, làm một sát thủ nàng không biết đã giết qua biết bao nhiêu người, trường hợp nào không từng gặp qua, thủ đoạn nào không từng sử dụng, hạ thủ không hề lưu tình, nhưng con người sau khi chết đi tựa như đèn tắt, tất cả ân oán lợi ích đều trở về với cát bụi, không đáng đến ngay cả thi thể cũng không buông tha, hành động tốt cùng độc ác đó, thiên lý bất dung.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hủy diệt

“Chủ nhân, những người này đều đã bị giết, bên ngoài đã không còn súc sinh.” Nam hài nhìn những người nằm trên mặt đất bị Diệp Y giết, trong đại sảnh không có người lúc này bỗng xuất hiện ba người, lão gia lúc này cũng bị Diệp Y đuổi đi, Diệp Y gạt đầu, sau đó nói: “Diệp yêu hoa ở đâu?”

Nam hài lắc đầu nói: “Không biết, bọn họ trông coi quá nghiêm ngặt, người của chúng ta không thể nào dò xét được, ta cũng vậy chỉ biết là trong hậu viện ở dưới chân núi có tiệm rượu, nhưng nơi này không được rõ ràng lắm.”

Điệp Y nhú nhú mày, bên cạnh một đạo thanh âm chen vào nói: “Trước đừng nói diệp yêu hoa kia, lúc này chính là thời cơ tốt để diệt cả trấn nhỏ kia, nơi đó tất cả đều là sơn tặc, không có một người nào tốt cả.” Chính là người tuổi trẻ kia.

Điệp Y quay đầu nhìn người trẻ tuổi, chỉ thấy trong tay của hắn ôm một bó lớn cung tên, vừa nghe vị trên đường tất cả đều là lưu hoàng, phía sau lôi kéo năm sáu con ngựa, lập tức riêng của mình chở đi mấy thùng lớn đồ, Diệp Y hít hà là du cùng rượu, thì ra mới vừa rồi hắn chạy đi để tìm những thứ này.

Người trẻ tuổi đứng trước mặt Diệp Y, sau đó chỉ xuống nơi thăm thẳm đen dưới chân núi nói: “Nha Hổ trấn nằm ở dưới chân núi, mặc dù là trấn nhỏ: nhưng lộ trình đến đó lại không hề gần, tính toán một chút từ nơi này đến nơi trong lời nói của các ngươi bất quá hơn hai dặm đường, trấn nhỏ phạm vi khoảng nửa dặm, thành một cái hình tròn tương liên sắp hàng, chung quanh tất cả đều là cây cối, trấn trên căn bản nhà gỗ cùng nhà tranh, chỉ cần có lửa mà không cần có gió thì nửa nén hương thời gian thôi, cũng có thể làm cho bọn họ hóa thành tro bụi. Chúng ta ít người không thích hợp cùng bọn họ liều mạng, có những thứ như thế này để đối phó với bọn họ, sớm muộn gì họ cũng bị diệt.” Ngữ điệu lạnh như băng đoán không ra được chứa cảm hận hay cừu hận. Đối với tình huống của nơi này hắn rất quen thuộc, hiển nhiên là đã có không ít bài học.

Điệp Y tính toán lộ trình sắp tới, đoán chừng khoảng nửa canh giờ, lộ trình cong là đường núi, có thể coi là khoảng cách thẳng tắp trong lời nói, người trẻ tuổi kia hẳn nói mấy chữ, đồng thời trong lòng sớm đã có đếm, ban ngày nhìn thấy người đi đường mặc dù ở trong đại sảnh xuất hiện quá: qua mây, còn có một chút cũng không có xuất hiện, hiển nhiên là ở trong tiểu trấn không có đi lên, nhất thời hồ hững nói: “Diệt cỏ tận gốc.”

Đưa bé trai kia lập tức nói: “Đi theo ta, phía trước có địa phương là vách đá, không không có bất kỳ địa phương nào ngăn cản, hơn nữa đối diện trứ trong trấn, ta xem qua rất nhiều lần.” Vừa nói vừa tiến lên dắt mấy con ngựa hướng phía trước đi tới, Điệp Y cùng người trẻ tuổi ăn ý đuổi theo.

Đứng bên cạnh vách đá, Điệp Y mượn ánh trăng cúi đầu nhìn loáng thoáng nhìn thấy hình dáng trấn nhỏ, trấn nhỏ dựa vào mặt đông, vừa lúc hướng về phía vách đá nơi này, vách đá này hơi nghiêng cho dù là khi côn trùng cũng khó có thể trèo, trơn nhẵn như mặt gương, nam hải chỉ vào dưới chân núi nói: “Người muốn lên được núi phải đi từ phía tây, đi hết một vòng to mới có thể lên được núi, cho nên mọi người bị đưa lên đều cho rằng hai nơi này cách nhau rất xa, trong bọn họ chưa ai từng nghĩ tìm tới cái chết, thật ra thì từ nơi này đến địa phương kia mới là mục đích bọn họ muốn nhanh nhất đạt được, tìm cái chết thật ra rất đơn giản cũng rất dễ dàng, chẳng qua là tìm chỗ sống thì rất khó khăn.” Từ trong lời nói nam hải lộ ra một tia nhàn nhạt bi thương.

“Bởi vì khó khăn, cho nên mới càng muốn sống.” Lời nói bình tĩnh nhưng kiên quyết từ trong miệng người trẻ tuổi phun ra, sau khi cố gắng đạt được Ngũ Anh hoan tâm, hai người cũng có thể ở trong sơn trại cuộc bộ tùy ý tiêu sái, đều không hận mà cùng đem những lời này thu vào đáy lòng, muốn chết chỉ cần nhảy xuống là sẽ bỏ mạng, nhưng hai người đều không chọn, cả đời người từ lúc sinh ra đến khi vì một chuyện nào đó mà tự sát chẳng phải là nhục lắm sao, chỉ có sống mới có hi vọng, bất kể có khó khăn như thế nào, bất kể là giao ra những thứ gì, mà hôm nay bọn họ chờ đến hy vọng.

Điệp Y không nhìn hai người bên cạnh, lạnh lùng nói: “Động thủ đi.”

Nam hải cùng nam nhân sử dụng cả tay chân đẩy ngã từng thùng rượu cùng du, thanh âm va chạm với vách đá có thể nghe được rõ ràng, Điệp Y lạnh lùng nhìn hành động của nam hải cùng nam nhân, mặt không chút thay đổi đứng thẳng: đứng một bên không hề có ý nhúng tay, cừu hận phải do đích thân mình trả thù mới có thể nguôi ngoai phần nào nỗi hận, nam hải cùng nam nhân đồng thời lấy cung tên, sau đó đốt, ngọn lửa thiêu đốt thu vào đáy mắt, một mũi tên từ trên vách đá chảy xuống chất lỏng bắn ra.

Khoảnh khắc đó tưởng như rồng lửa gào thét, dưới chân núi từ một một nụ hoa lửa đã nhanh chóng cháy lan ra đồng cỏ, đại hỏa hùng hực, hỏa hoạn bắt đầu từ trấn nhỏ, từ một góc thiêu đốt nhanh chóng lan ra toàn bộ trấn, thùng gỗ bị ném xuống ở các trấn nhỏ hẻo lánh, chất lỏng chảy ra càng nhiều càng khiến cho ngọn lửa cháy điên cuồng, hỏa hoạn tàn sát không chừa một thứ gì, kiến tạo thành vòng tròn tương liên phòng ốc, thời điểm ngọn đốt nguồn theo nhau mà đến, gặp gỡ cây cỏ làm phòng ốc lại càng như được tưới dầu vào lửa, càng khó có thể dập tắt.

Không nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, cũng không nghe thấy thanh âm nơi đó, ba người đứng trên vách đá lạnh lùng nhìn chăm chú vào hết thảy phía dưới, nam hải nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đáng chết, thời điểm các người giết người tìm niềm vui có nghĩ tới hôm nay hay không, có nghĩ tới hôm nay hay không? Hôm nay ta cũng cho các người nếm thử tư vị sợ hãi tuyệt vọng, thiếu gia, ngài có nhìn thấy không, Hồng Tịnh báo thù cho người, thiếu gia.” Một giọt nước trong suốt giọt chảy xuống hai gò má, nam hải tên là Hồng Tịnh thần sắc nói không ra lời đau khổ cùng giải thoát.

Nam nhân trẻ tuổi nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra nhìn phía dưới ánh lửa ngất trời, sắc mặt lại như tức giận, lại như bi thương, như ẩn như hiện còn có một tia kiên cường.

Gió thổi lửa cháy, không biết từ khi nào gió lại thổi lớn thêm, trong nháy mắt liền để cho ngọn lửa tràn ngập cả trong trấn nhỏ, lúc này dưới chân núi giống như một hỏa cầu lớn, ở trong gió cuồng liệt, vượt qua diễn, vượt qua liệt, cây cối xung quanh cũng bắt đầu bị thiêu đốt, đem trấn nhỏ hết thảy bao vây vào giữa, lui không thể lui.

Theo gió thổi, loáng thoáng nghe thấy dưới chân núi truyền đến tiếng kêu thảm thiết, thanh âm nứt nẻ, gió thổi càng mạnh mẽ, ba người trên vách đá như không cảm giác được cuồng phong gì, chỉ nghe thấy dưới chân núi nổi lên từng trận từng trận tiếng gió, hỏa thế ngất trời, kết quả đã định là không ai có thể chạy thoát ra từ biển lửa.

Cho dù có may mắn chạy ra khỏi phạm vi trấn nhỏ thiêu đốt, cây cối chung quanh gặp gió liền cháy, hiện trường rừng rậm lớn, cháy như thế vẫn có thể chạy trốn, đây không thể nghi ngờ là một thân thoát.

Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt ở trong mắt Điệp Y bay múa, trong mắt nàng ánh lửa đỏ lại dị thường xinh đẹp, Điệp Y nhìn đại hỏa, khe khẽ cắn chặt răng, thể gian sáng nhất lộ màu sắc có thể đốt cháy hết thảy không sạch sẽ tồn tại, nhất cực nóng quang mang mới có thể chiếu rọi hắc ám nhất thô địa, hỏa, không thể nghi ngờ là thuần túy nhất nhất điểm lệ tồn tại, cũng là mình chờ bóng tối sinh vật kiêu kỳ nhất tồn tại, Điệp Y khóe miệng cười lạnh sau đó xoay người đi, Hồng Tịnh cùng nam nhân liền đuổi theo.

Ba người còn chưa đến đại sảnh, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, trước đại sảnh, cánh cửa kéo kẹt kéo kẹt một tiếng kêu ầm ầm ngã xuống đất, Cổ Hạo Nhiên một thân máu tươi đứng ở cửa, vừa lúc đối diện với ba người.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, thấy hân thần sắc nghiêm túc không có bị thương, liền cất bước đi vào đại sảnh, chỉ thấy trong đại sảnh lúc này đầy xác chết, mặc dù không khoa trương như máu chảy thành sông, nhưng bốn vách toàn là vết máu, sáu người Phong Đăng vẫn ngồi dưới đất, vù vù thở hỗn hân, ngồi sát bên tường là mấy người phụ nhân cùng mấy nam nhân nhất gan lui thành một đoàn, ngay giữa đại sảnh là Ngũ Anh, hai cánh tay câu hẳn đều đã bị chặt, nửa chết nửa sống quỳ trên mặt đất, nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong ánh mắt đột nhiên tràn đầy ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Linh hồn cũng làm cho người tuyệt vọng

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua Hồng Tinh cùng nam nhân đi theo bên cạnh Diệp Y, sau đó quay đầu hướng Diệp Y nói: “Cũng giải quyết xong, cường đạo hang ổ từ hôm nay trở đi sẽ biến mất khỏi thế gian.”

Diệp Y đáp một tiếng đi tới phía trước Ngũ Anh, Ngũ Anh khoe miệng chảy máu ánh mắt oán độc nói: “Ta sẽ không bỏ qua cho đám người các ngươi, ta cho dù thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, hừ, phá hủy hết thầy của ta, ta muốn các ngươi không chết từ tế được, không chết từ tế được.” Lời nói mang cảm hận mãnh liệt.

Cổ Hạo Nhiên giận dữ nói: “Chết đến nơi còn ngông cuồng như thế, ta...” Lời còn chưa dứt đã bị Diệp Y cắt đứt, Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua thân mình bị Diệp Y kéo qua, có chút không giải thích được.

Diệp Y lướt qua Cổ Hạo Nhiên cùng nàng song song mà đứng, hai mắt nhìn thẳng oán độc Ngũ Anh, lãnh khốc dị thường nói: “Ngươi không xứng, cho dù ngươi chết có hóa thành lệ quỷ, ngươi cũng không tác động được đến ta chút nào.”

Ngũ Anh sắc mặt nhăn nhó khăn khăn trứ, tiếng nói cạc cạc cuồng tiếu nói: “Sợ? Giết chúng ta các ngươi cả đời cũng sẽ bị lệ quỷ quán thân, cho dù chết cũng không thể an linh.” Ngôn ngữ cùng vẻ mặt ác độc, ngay cả đám người Phong Đăng bên cạnh cũng không khỏi nhú mày.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời trong cơn giận dữ, nâng kiếm liền hướng Ngũ Anh đâm tới, Diệp Y giơ tay ngăn cản động tác của Cổ Hạo Nhiên, khoe miệng cười lạnh nhìn Ngũ Anh đang điên cuồng nói: “Sợ, đời này chưa có chuyện gì khiến Diệp Y ta sợ, biến thành quỷ sao? Ta chờ ngươi, chỉ sợ ngươi ngay cả đến gần gần thân thể của ta cũng không có tư cách.”

Ngũ Anh định phác bác, Cổ Hạo Nhiên lôi kéo Diệp Y, cau mày nói: “Nói cái gì nữa chứ, người này đã sớm điên rồi, nàng nói chuyện cùng hán, mắc công lại chọc cho trong lòng không thoải mái.” Điện cuồng Ngũ Anh nghe nói thế, càng thêm điên cuồng cười lên.

Diệp Y nhìn lại Cổ Hạo Nhiên một cái, quay đầu nhìn Ngũ Anh hờ hững nói: “Đừng quên bọn họ chết ở trong tay ngươi, cũng ở dưới âm phủ chờ ngươi.”

Ngũ Anh tóc rối bù ha ha cuồng tiếu nói: “Ta mà sợ bọn họ? Khi còn sống ta cũng không sợ, tại sao chết rồi lại sợ.”

Diệp Y khoe miệng lộ một nụ cười tàn nhẫn, đi lên một bước nhìn trứ Ngũ Anh, hai mắt nhìn hán gần từng chữ một: “Khi ngươi còn sống ta không sợ, còn có thể nào khi ngươi chết ta lại sợ.” Một câu nói lạnh như băng nhất thời dừng lại cạc cạc cuồng tiếu, Ngũ Anh sắc mặt đã sớm trắng như tờ giấy, lúc này lại càng vừa vặn vừa quái dị, bộ ngực kịch liệt phập phồng gât gao nhìn chăm chăm Diệp Y, Diệp Y giống như trước lạnh lùng cùng hán nhìn nhau.

“Không thể nào, không thể nào, làm sao ngươi có thể không sợ? Làm sao ngươi có không sợ? Không, không, ta sẽ khiến ngươi sợ, ta sẽ quán ngươi.” Giống như con cá sắp chết nhìn chăm chăm Diệp Y, Ngũ Anh khoe miệng bọt mép chậm rãi chảy xuống, ánh mắt không còn thấy được vẻ điên cuồng cùng bối rối, ánh mắt hán vô thần lại trống rỗng, máu tươi từ trên cánh tay bị cụt trào ra, mới vừa rồi vênh vao tự đắc, vẻ mặt dâng cao, trong nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất, tựa như cá rời khỏi nước, cả cuộc đời khí ở vô.

Diệp Y lạnh lùng vô tình nhìn Ngũ Anh trứ thần trí tan rã, chậm rãi nói: “Ngươi đâu không lại ta, có biết hay không cái gì gọi là hồn phi phách tán, ngươi tựa như vậy, vĩnh viễn biến mất, không có thân thể, không có hồn phách, hóa không được quỷ, không thành được người, biết không? Không có, không có gì cả.”

Ngũ Anh nhất thời cả kinh kêu lên: “Không, sẽ không, ta sẽ không vĩnh viễn biến mất, ta sẽ sống lại, ta sẽ giết ngươi, giết ngươi.”

Diệp Y đứng lại ở trước mặt Ngũ Anh nàng mắt nhìn xuống, chùy thủ trong tay Diệp Y ở trên mặt Ngũ Anh chậm rãi đung đưa, ánh mắt vô cùng lãnh khốc mang theo tàn nhẫn, thanh âm lạnh như hàn băng Bắc Cực, như gió đưa vào trong tai Ngũ Anh, chậm rãi nói: “Biết tại sao ngươi bị ngươi giết lại không tới tìm ngươi không? Kia là bởi vì bọn họ không có sống lại, đã chết chính là chết, hết thầy xong hết mọi chuyện, cái gì cũng không, ngươi lập tức cũng sẽ cùng bọn họ đoàn viên, không có tư tưởng, không có linh hồn, không có gì cả, không có.”

“Không, không...” Tiếng thét chói tai mang theo hoảng sợ xen lẫn sợ hãi cùng tuyệt vọng, Diệp Y nhìn Ngũ Anh gần như đã chết một loại nhẹ giọng lãnh cười lên, tiếng cười khiến Ngũ Anh sợ hãi không cách nào kiềm chế được run rẩy, máu ở chỗ cụt tay đã chảy khô, Diệp Y ngó chừng Ngũ Anh con ngươi dần lớn hơn, gần từng chữ một: “Cái gì gọi là tuyệt vọng, cái này kêu là tuyệt vọng.”

Dứt lời chậm rãi đứng dậy, Ngũ Anh tựa như một tượng người không có linh hồn, hoảng sợ tuyệt vọng hai mắt trừng nhìn phía trước, thân thể cũng không nhúc nhích quỷ nguyên tại chỗ, nhưng trong ánh mắt đã không còn tức giận, trong mũi hơi thở cũng đã đoạn tuyệt, chết trong hoảng sợ và tuyệt vọng, máu trên người không còn một giọt.

Hồng Tinh cùng người trẻ tuổi vẫn đợi ở phía sau Diệp Y không có lên tiếng, hai người cũng là người thông minh, biết bọn họ có thể giết Ngũ Anh, nhưng không cách nào có thể đã kích được Ngũ Anh, làm cho nàng trước khi chết tuyệt vọng so sánh với thiên đạo vạn quả cũng không có gì là quá.

Cổ Hạo Nhiên lắc lắc đầu nói: “Cực độ cuồng ngạo nhân kì thực là nhất tự ti người, sống tại chính mình vạn năng trong thế giới, nếu như mới vừa rồi trực tiếp đem nàng giết, đến khi chết nàng còn tưởng rằng là nàng đúng, nàng so sánh với hết thầy cũng mạnh hơn, nàng nói chính là tuyệt đối, ở trong lòng của nàng nàng vẫn là vạn năng, cho dù đối mặt với cái chết nàng vẫn có thể đầu lại, loại người luôn đặt mình làm trung tâm này, không có gì là so sánh với mặt sát thủ của nàng niệm hơn có thể làm cho nàng hồng mắt, này so sánh với thiên đạo vạn quả đối với nàng còn tàn nhẫn hơn.”

Dùng một chút Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y nói: “Tốt, Diệp Y nguoi, ngoan độc, bắt quá, đủ sướng khoái.”

Diệp Y trong mắt nhanh chóng lộ ra một tia sắc bén, lạnh như băng nói: “Ăn miếng trả miếng.”

“Thiếu phu nhân, thuộc hạ bội người, nữ nhân này để cho bao nhiêu người ở trong tuyệt vọng chết đi, nàng cũng không thể chết thoải mái, nhìn nàng trước khi chết bộ dạng này thật sự làm cho người ta giải hận.” Đứng một bên, cảm giác bội phục sâu sắc gập đầu lia lịa, Phong Đăng cũng như có điều suy nghĩ than thở, mấy người run rẩy lúc này đỡ lẫn nhau đứng lên.

Cổ Hạo Nhiên quét bọn hắn một cái nói: “Có thể đi là tốt rồi, nơi này thật sự làm cho người ta ác tâm.”

Băng Kỳ gật gật đầu nói: “Chúng ta đi tìm xe ngựa.” Vừa nói vừa cùng Phong Đăng đi ra ngoài.

Diệp Y nhìn lướt qua đông đảo thi thể trong đại sảnh, hồ hững hờ tới Ngũ Hùng vẫn hôn mê trước mặt, một cước đá văng ra thi thể đặt ở trên người hắn, chủy thủ trong tay hư không vẽ một cái, chỉ thấy Ngũ Hùng hai cái tay cánh tay bị nhất tề chém hai cái lỗ hổng lớn, suy giảm tới kinh mạch, Ngũ Hùng không nhận được đau a một tiếng kêu lên, đang muốn ra cửa Băng Kỳ cùng đi về phía Minh Thanh Cổ Hạo Nhiên, nhất thời xoay người nhìn lại.

Ngũ Hùng mở mắt ra chống lại Diệp Y, trong ánh mắt có một tia sợ hãi, hai tay dùng sức nghĩ kéo ra khoảng cách cùng Diệp Y, nê hà cánh tay bị thương không nhẹ, hoàn toàn không cách nào dùng sức, không thể làm gì khác hơn là gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Y nói: “Muốn giết tặc cho thống khoái.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Ngũ Hùng nói: “Không giả bộ rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giết người không thấy máu

Ngũ Hùng cắn răng nhìn Diệp Y, vốn là thời điểm đối phó Ngũ Anh hắn cũng đã tỉnh, nhưng hiện trường tình huống không ổn, cho nên vẫn giả bộ không có tỉnh, lừa gạt Cổ Hạo Nhiên bọn họ để nhìn xem thời cơ lúc nào có thể chạy trốn, thứ nhất là bởi vì Cổ Hạo Nhiên cho rằng Diệp Y sớm sẽ giết Ngũ Hùng, thứ hai là Phong còn không có khôi phục, không thể nhận ra cảm giác có người giả chết, nhưng hắn vốn là do Diệp Y đã hạ thủ, Diệp Y không biết nàng hạ thủ cách nơi trí mạng một phần tấc, ở trước mặt Diêm vương giả bộ tiểu quý, này không thể bày ra rõ.

Ngũ Hùng hung hăng nhìn chăm chăm Diệp Y cả giận nói: “Muốn liền cho Lão Tử một đao thống khoái, cùng lắm thì hai mươi năm sau lại là một hảo hán.” Trong lời nói nghẹn tức sức lực, nhưng là trong ngữ điệu vẫn có một chút run rẩy, đã lộ ra hắn đang sợ hãi. Phải đứng thẳng: nữ nhân ở trước mặt hắn là ác ma, không có động thủ nhưng so với bị ngàn đao chém cũng làm cho người ta kinh sợ hơn, làm cho người ta sinh ra ý sợ hãi từ trong tâm.

Diệp Y cúi đầu vuốt ve vết máu trên chủy thủ, hồ hững nói: “Diệp yêu hoa ở địa phương nào?”

Ngũ Hùng vừa nghe trong mắt thần sắc vừa động, nhất thời cười lên ha ha nói: “Nguyên lai là vì Diệp yêu hoa, ha ha, tốt, nguoi thả ta ta sẽ nói cho nguoi biết Diệp yêu hoa ở địa phương nào, nếu không nguoi nghĩ cũng không muốn nghĩ.” Vừa nghe Diệp Y hỏi thăm Diệp yêu hoa, Ngũ Hùng nhất thời khí tấn lại phần chần.

Diệp Y ngồi xổm xuống chủy thủ nhẹ nhàng xẹt qua sống lưng Ngũ Hùng, y phục trên người Ngũ Hùng nhất thời bị Diệp Y mở ra, Diệp Y chậm rãi nói: “Nguoi không có tư cách đàm phán.” Vừa nói chủy thủ trong tay ở da thịt bên chắc trên lưng Ngũ Hùng thượng nhẹ vạch lên.

Ngũ Hùng nghe lời nói Diệp Y không có tâm tình, nhất thời rung mình một cái, trên lưng rét lạnh đao phong tại trên thân thể không ngừng du tẩu, xúc động da mẫn cảm nhất, trong lòng không ngừng sợ hãi nhưng cường ngạnh nói: “Nếu là không tha ta, nguoi cũng đừng nghĩ nhận được, chỗ kia chỉ có ta biết, ta chết nguoi cái gì cũng không chiếm được.”

Diệp Y còn không có nói tiếp, Cổ Hạo Nhiên liền ác thanh nói: “Người như thế cùng hắn có cái gì hảo nói, giết sạch sẽ, Diệp yêu hoa kia là cái quái thuốc lưu trên thế gian cũng là tai họa, không bằng một mối lửa đốt sạch sẽ, miễn hại người.”

Diệp Y không có phản đối cũng không còn đồng ý lời nói Cổ Hạo Nhiên trong, chẳng qua là lạnh lùng nhìn Ngũ Hùng nói: “Thả nguoi, nghĩ Đông Sơn tái khởi?”

Ngũ Hùng trong mắt hàn quang chợt lóe cười hắc hắc nói: “Chúng ta theo như nhu cầu mà thôi.” Chỉ cần có thể để cho bọn họ thả hắn, tìm được người ở trần nhỏ dưới chân núi, cho dù giết không được này mấy người, xưng bá này trần nhỏ vẫn là dễ như trở bàn tay.

Diệp Y nhìn Ngũ Hùng đáy mắt ác độc, khoe miệng chậm rãi câu hỏi một tia nụ cười tàn nhẫn nói: “Một người đông sơn tái khởi?”

Ngũ Hùng mỉm cười nói lảng, Hồng Tịnh đi theo phía sau Diệp Y đột nhiên mở miệng nói: “Nha Hồ trần đã bị chúng ta một mối lửa đốt sạch sẽ, hang ổ của súc sinh nguoi lúc này ngay cả đồ cặn bã đều không thừa, nguoi nghĩ tiếp tục hại người, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hồng Tinh tiếng nói vừa dứt Ngũ Hùng nhất thời trợn tròn hai mắt, ánh mắt cất giấu ác độc trong nháy mắt cũng bại lộ ra ngoài, đầy mặt oán độc quát: “Ngươi nói gì? Ngươi nói gì?”

Điệp Y nhìn Ngũ Hùng lộ ra diện mục hung tàn, đứng dậy để cho tầm mắt Ngũ Hùng nhìn thấy, lạnh như băng nói: “Chó gà không tha.”

Lúc này phương hướng đối diện đại sảnh bóng thoáng lộ ra đầy trời hồng quang, Cổ Hạo Nhiên chờ còn không rõ ràng kia đại biểu cái gì, Ngũ Hùng nhưng tương đối rõ ràng, trán nhỏ của hắn, nguồn suối vạn ác của hắn, đã bị liệt hỏa thiêu rụi, Ngũ Hùng nhất thời sắc mặt khó coi tới cực điểm, cái trán nhỏ này nhưng là tâm huyết mười mấy năm của hắn, lúc này một khi hủy diệt, trong lòng ác độc cùng tức giận thật sự khó có thể bị đè nén.

“Ta cuối cùng hỏi một lần, điệp yêu hoa ở nơi đâu?”

Ngũ Hùng quay đầu nhìn Diệp Y tuyệt mỹ, đầy mắt dữ tợn hiện ra, lửa đỏ hai mắt: “Thả ta đi, ta liền cho.”

Điệp Y nhìn Ngũ Hùng ý thức cầu sinh tương đối mãnh liệt, lãnh khốc lắc lắc đầu nói: “Ngươi không có tư cách nói điều kiện.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y đầy người sát khí xuất hiện, vội vàng tiến lên một phen kéo Diệp Y nói: “Không cho ngươi giết người.” Vừa nói vừa một kiếm trụ hướng Ngũ Hùng đâm tới. (KN: *giật giật khoe miệng* chi giết ko đc anh thì đc chắc, nói đại là đau lòng đi *khinh bỉ*)

Điệp Y trở tay kéo Cổ Hạo Nhiên, Ngũ Hùng hai tay không thể động hai chân vẫn là tốt, thấy Cổ Hạo Nhiên một kiếm đâm tới, vội vàng ngay tại chỗ lăn xuống né tránh một kiếm này, nhưng cũng bị Cổ Hạo Nhiên ở trên đùi thật sâu đâm một kiếm.

Cổ Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Diệp Y nói: “Ta nói rồi không cho ngươi động thủ.”

Điệp Y cau mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy Cổ Hạo Nhiên không thỏa hiệp nhìn mình lom lom, hồi lâu lạnh lùng nói: “Ta muốn thân thù giết hắn.”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời nắm chặt kéo tay Diệp Y nói: “Tại sao? Ta giết hắn không phải là giống nhau.”

Điệp Y nhìn Ngũ Hùng lướt qua bò trên mặt đất liên tiếp lui về phía sau, trên mặt hiện lên một tia thất thiết thống hận nói: “Điệp yêu hoa, hắn không nên dùng điệp yêu hoa, đồ ta thống hận nhất.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y một lần nữa hiện lên tâm tình tức giận khi nghe thấy được mùi hoa, lúc trước Diệp Y toát ra đau thương, Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt để ý, không khỏi chần chờ, mặc dù không biết Diệp Y tại sao thống hận vật này, nhưng là cảm xúc mãnh liệt kia lộ ra ở trước mặt hắn, cũng là không tranh giành thực tế, khó trách nàng có hỏi tới tung tích hoa kia, lập tức nhủ nhủ mày nói: “Tự một lần này, sau này không cho ngươi đang ở đây giết người.” Vừa nói vừa thả lỏng tay Diệp Y.

Điệp Y không trả lời Cổ Hạo Nhiên, quanh thân sát khí hiện ra hướng Ngũ Hùng đi tới, Ngũ Hùng thấy Diệp Y lạnh lùng vẻ mặt không giống người, không khỏi cũng sợ hãi, thủ đoạn Diệp Y mới vừa rồi đối phó Ngũ Anh, hắn toàn bộ nghe lọt vào trong tai, nhất thời rung giọng nói: “Điệp yêu hoa, ngươi còn có muốn hay không điệp yêu hoa, chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Điệp Y đứng lại ở trước mặt Ngũ Hùng mắt nhìn xuống hắn nói: “Có biết hay không điệp yêu hoa này, sẽ không cứu giúp ngươi thoát khỏi tử vong, nó sẽ chỉ làm ngươi chết thảm hại hơn.”

Ngũ Hùng sắc mặt thần sắc kịch biến, Diệp Y lạnh lùng khế hừ một cước đem Ngũ Hùng dẫm ở dưới chân, khom lưng ngó chừng Ngũ Hùng nói: “Ngươi đạo hạnh mỏng manh, nếu sợ chết tại sao còn muốn toát ra, biết không, chết cũng có trăm ngàn loại phương thức, lột da, rút gân, ngươi là ở phía sau.” Dứt lời, bàn tay trắng nõn sờ lên sống lưng Ngũ Hùng, dừng lại ở trên đốt xương sống thứ bảy, nhẹ giọng nhưng như hàn băng một loại lãnh khốc nói: “Có loại phương pháp khiến ngươi toàn thân sẽ không có một chút vết thương, rất nhẹ nhàng sẽ không ra một chút máu, bất quá nghe nói rất đau, đau đến ngươi đời này hối hận sinh ra trên thế giới này đi.” Lời còn chưa dứt đột nhiên dùng sức nhấn một cái, chỉ nghe thấy một tiếng kịch liệt kêu thảm thiết, Ngũ Hùng toàn thân rút gân không dùng run rẩy, thân sắc trên mặt sợ hãi tới cực điểm, trong miệng phát ra kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm.

Điệp Y lãnh khốc nhìn Ngũ Hùng trên mặt đất, trong mắt là thật sâu thống hận cùng tuyệt tình, nhưng thấy sắc mặt Ngũ Hùng trong nháy mắt từ máu đỏ đến tái nhợt, ở từ tái nhợt đến máu đỏ nhanh chóng giao thế, thân thể run rẩy muốn quay cuồng nhưng không thể ra sức dừng lại tại nguyên chỗ, hai tay không ngừng bắt lấy mặt đất, thắt lưng trở xuống cố gắng nghĩ nhúc nhích nhưng động cũng không nhúc nhích được, tiếng kêu thảm thiết vang dội cả đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nguyên do bị phản

“Ta nói... cho ngươi, hoa... hoa ở... Thiết viện, ngươi giết ta, nhanh lên một chút... Giết ta, a, ta chịu... Không được...” Sắc mặt Ngũ Hùng trong nháy mắt biến thành máu đỏ, tựa hồ chịu không được thống khổ lớn như vậy, dùng cái chết trực tiếp trao đổi điều kiện.

Điệp Y cũng không thèm nhìn tới xoay người đi, Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc cực kỳ bắt được Diệp Y, cau mày nói: “Cái này...” Lời còn chưa nói hết,

tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại, Ngũ Hùng khòe miệng chảy ra huyết thủy, đã đi đòi nhà ma, lưu lại là khuôn mặt hoảng sợ cực độ.

Cả đại sảnh hồi lâu không có người nói chuyện, Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn Diệp Y, thấy đáy mắt kia tuyệt lạnh, không khỏi nhớ tới vị trí trên sống lưng kia, Diệp Y từng đã ở trên người hắn sờ qua, lần đó còn tưởng rằng Diệp Y bắt quá là không thắng được mình giả vờ, hôm nay vừa thấy mới biết được không cần đao, không cần độc, chỉ cần ở nơi đầu nhân một cái, người sẽ chết thống khổ như vậy, Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới không khỏi nâng lên lông mày nhìn Diệp Y.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên ánh mắt phức tạp nhìn mình, lập tức hất ra tay của hắn bên đi ra ngoài bên nói: “Tuý sống chết khô đau đớn chính là như vậy.” Ngũ Hùng sợ chết, vậy hãy để cho thời điểm hắn chết thừa nhận hồi báo của cả đời này, Cổ Hạo Nhiên vừa nghe không khỏi nhe răng trợn mắt, này cũng quá cường hãn đi, thủ đoạn quá ác độc chút ít, bất quá Ngũ Hùng chết tại đây, đúng là đáng đời.

Ngẩng đầu thấy Diệp Y đã theo Hồng Tịnh đi ra, Cổ Hạo Nhiên cùng Băng Kỳ tất cả cùng đuổi theo, đi đến cạnh cửa Minh Thanh đột nhiên nói: “Mấy người này làm sao chết ở chỗ này?”

Cổ Hạo Nhiên quay đầu vừa nhìn, chính là chương quỹ lão Tam ba người cô linh linh chết đi ở một bên, trong đại sảnh thi thể cũng chất thành đống ở chính giữa, ba người này đột nhiên xuất hiện ở chỗ này lại lộ về đột ngột. Trong đó hai người hai tay bị gãy, chết dạng cực kỳ hoảng sợ, Cổ Hạo Nhiên nhân châu – xoay động không khỏi ngẩng đầu nhìn Diệp Y ở phía trước, nếu như đoán không sai hai người kia, hẳn là người đã vô lễ với hắn lúc ở trên xe, mới vừa rồi chính mình đã quên tìm bọn hắn tính sổ, mà bọn họ đã chết khẳng định chính là Diệp Y động tay, trong lúc nhất thời tâm tình Cổ Hạo Nhiên vốn là tức giận, lại biến thành vui vẻ, tăng nhanh cước bộ hướng Diệp Y đi tới, ném phía Phong Đăng hành động bất tiện lại phía sau.

Một đêm hành hạ, lúc này trời bên ngoài đã xuất hiện ánh sáng nơi đường chân trời, ban đêm sắp hết, bình minh sắp sửa tới.

Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên chờ đứng ở trong Thiết viện, cái gọi là Thiết viện thật ra thì chính là một thạch đầu, không có nóc phòng phòng ốc, trong Thiết viện chính là trồng một mảnh điệp yêu hoa, đoá hoa màu lam hợp chung một chỗ, tựa như đứa trẻ đang ngủ, ôn nhu xinh đẹp kinh người, cái loại mùi thơm này cũng như cỏ như không, nhạt đến cơ hồ người không thấy. Có người nào biết đoá hoa nhu nhược mỹ lệ này, phát ra mùi thơm người trong lúc vô tình người phải sẽ tử vong.

Diệp Y đứng ở trong bụi hoa lạnh lùng nhìn chăm chú vào hoa nhỏ màu lam, Hồng Tịnh cùng trẻ tuổi nam nhân mang theo Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên đến liền thối lui đến bên ngoài, Phong Đăng nhìn mấy lần tất cả cũng lui ra ngoài, phá hủy hoa thì có cái gì hay để xem, lập tức trong Thiết viện chỉ còn lại Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên hai người.

Cổ Hạo Nhiên ôm ngực dựa vào vách tường nhìn Diệp Y, trong bụi hoa Diệp Y lãnh khốc, hờ hững, bi thương, mặt không chút thay đổi nhìn đoá hoa điệp yêu, trong lúc vô tình một thân nồng đậm bi phần tán ra bên ngoài, để cho Cổ Hạo Nhiên một bên không khỏi cau chặt chân mày.

Diệp Y nhìn chăm chú vào bông hoa nhỏ màu lam dưới chân, đó là mùi vị chết cũng không quên được, dù nhạt đến người không thấy cũng sẽ không quên, loại mùi thơm này ở sâu trong trí nhớ giống như kim châm ở trong lòng, giống như lưỡi hái ma quỷ, khắc sâu vào cốt tủy cùng đau đớn.

Năm ấy mình sáu tuổi, vốn là tuổi ngây thơ hạnh phúc, được cha mẹ nâng niu ở lòng bàn tay, nhưng chính là mùi vị này thay đổi cuộc đời của mình, trí nhớ rất lâu đã nhớ không rõ có những thứ gì, chẳng qua là mùi vị này còn nhớ nhất thanh nhị sở, mùi thơm ngát làm người ta tâm thần sáng khoái, đem mình dẫn tới Địa Ngục.

Thần kinh độc tố, dùng loại hoa này vì nó là nguyên liệu làm thành thần kinh độc tố, ở trong nháy mắt có thể giết chết một voi, lợi dụng mùi của nó xuyên thấu qua đường hô hấp tiến vào trung khu thần kinh, khiến người hôn mê.

Diệp Y chậm rãi ngồi xổm xuống, ở thời điểm mình mười sáu tuổi, dùng mười năm đem mình hôn mê, giết hết mọi người trong cái địa ngục kia, đồng thời cũng đem loại thuốc mê này toàn bộ hủy sạch sẽ, đem tổ chức dụ dỗ, bắt cóc sau đó bán trẻ em lấy tiền mặt hoàn toàn phá hủy đi trên thế gian, chẳng qua là cũng không thể quay về nữa, đây tay máu tanh, nợ đây mệnh người, cũng trở về không được.

Xôn xao, đoá điệp yêu hoa trong tay Diệp Y nát bầy, từ trong tay Diệp Y phiêu tán xuống, nhìn về bụi hoa hai mắt dần dần hiện hồng, nắm tay dần dần nắm chặt, quanh người hơi thở dần dần tăng lên, Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc đỉnh trực thân thể, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy Diệp Y nổi điên cuồng quét bụi hoa, Đoá hoa màu lam, ở khí thế bén nhọn bay về phía bầu trời, mang theo lá xanh mang theo cành, nát bầy ở giữa không trung.

Cổ Hạo Nhiên chưa từng nhìn thấy Diệp Y thất khống, lúc này kinh ngạc cực kỳ đứng nguyên tại chỗ, nhưng cũng không có tiến lên ngăn cản Diệp Y, có lúc có thể phát tiết mới chứng minh người này vẫn sống, Diệp Y trong ngày thường quá lạnh mạc, lạnh lùng làm cho người ta không biết nàng đến cùng suy nghĩ cái gì, đến cùng để ý cái gì, không thêm để ý cái gì, tâm tình không gọn sóng tuyệt đối không phải là trời sinh tạo thành.

Đầy trời màu lam tiểu hoa bay múa, chủ thủ trong tay Diệp Y liên động, bất quá chốc lát thời gian một mảnh điệp yêu hoa đã bị nàng chém sạch sẽ, Diệp Y khẽ thở ngời chồm hóm trên mặt đất, chủ thủ trong tay thật sâu cắm ở bên trong đất, quanh thân sát khí không giảm lại tăng, hai mắt lửa đỏ như máu, một quyền đón một quyền hung hăng đập trên mặt đất.

“Người làm gì? Mau dừng tay.” Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y chẳng những không có tiêu giảm phần nộ trong lòng, ngược lại càng thêm tụ tập sát khí dày hơn, nhất thời hướng Diệp Y nhào tới.

Diệp Y cũng không quay đầu lại xoay người chính là một quyền, Cổ Hạo Nhiên có chuẩn bị mà đến, các ngón tay đưa ra bắt được ngón tay Diệp Y đưa tới, đồng thời nhanh chóng bắt được cánh tay Diệp Y, cánh tay còn lại đem nàng vấy ở trong ngực.

Diệp Y hai tay bị Cổ Hạo Nhiên vây ở trong tay, đầu vừa nhấc chân tiếp lên chính là một cước đá, Cổ Hạo Nhiên thấy một cước Diệp Y thế tới bén nhọn, né tránh nhất định phải thả Diệp Y, không trốn một cước này tuyệt đối không để cho hắn dễ chịu, không khỏi căng thẳng cánh tay trầm giọng nói:

“Là ta, Diệp Y, là ta.” Bên chuẩn bị tránh ra một cước kia của Diệp Y.

Không có đau đớn theo dự đoán, Cổ Hạo Nhiên ngó chừng Diệp Y trong ngực, Diệp Y mới vừa rồi vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy là hấn, một cước tàn nhẫn đá vào giữa không trung thu thể đi, không có công kích tới đây.

“Người đến cùng đang làm cái gì? Diên ư, có chuyện gì nói ra ta giúp người giải quyết, phạm lấy chính mình hành hạ, Diệp Y trong trí nhớ ta cũng không phải là người chịu thiệt về mình.” Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không có động thủ, không khỏi nắm lên tay trái Diệp Y đang chảy máu, khẩu khí không tốt hỏi.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một lúc sau hướng về phía diệp yêu hoa trên đất, mới vừa rồi động thủ bất quá là thói quen không để cho người nhích tới gần, cũng không phải là nhắm vào Cổ Hạo Nhiên, lúc này lại không có nhiều tâm tình như vậy đi theo hấn so đo, cũng liền mặc hấn ôm ngồi dưới đất.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được Diệp Y vô hình bị thương, so sánh với lần gặp thủy phi trước đó còn nghiêm trọng hơn, lần đó bị thống có thể chẳng qua là tích lũy nhiều ngày mà bộc phát, không biết cảm xúc, mà lần này không như vậy vô cùng đau cùng bi, thật giống như mở ra một cái cửa sổ lâu không mở ra, từ bên trong để lộ ra huyết nhục đã thối rữa, tàn ra khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Trong nháy mắt Cổ Hạo Nhiên đột nhiên cảm thấy Diệp Y trong ngực yếu ớt làm cho người đau lòng, không có tâm tình nhìn gương mặt trong vô thức đã đầy lệ kia, so sánh với nỗi đau trong tâm của nàng còn làm cho lòng người càng đau hơn, không khỏi vô ý thức gia tăng lực đạo, thật chặt đem Diệp Y ôm vào trong ngực nhẹ giọng nói: “Trước kia cũng đã qua, ta hứa sẽ mang lại cho nàng cuộc sống mới, không nên thương tâm.”

“Thương tâm? Sớm đã không có tâm còn tồn thương cái gì? Đã qua, đã qua sao một câu nói là có thể qua được sao, người có biết ta làm sao vượt qua độc tính của diệp yêu hoa hay không sao? ta dùng thời gian mười năm, tiềm vào vắc-xin thực kháng thần kinh độc tố, bị những thứ đó hành hạ người không giống người, quý không giống quý, đã trải qua bao nhiêu đau, hôm nay mới đối với nó miễn dịch, hôm nay hết thấy cũng là thêm vào một mà thôi, không cách nào quên, chỉ có thể đi về phía trước.” Diệp Y nhìn chăm chú vào tàn hoa đầy đất, trong ánh mắt có đau đớn, khẩu khí nhưng bình thản cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lần đầu giao phong

Cổ Hạo Nhiên không rõ ràng lắm cái gì gọi là độc tố thần kinh, hấn có thể cảm giác được bên trong về bình tĩnh của Diệp Y là dây sống ba đào mãnh liệt, không khỏi nói: “Nếu chỉ có thể đi về phía trước, như vậy gặp được thứ nhìn không vừa nhất sẽ đem nó phá hủy, nếu chỉ có thể đi về phía trước, những chuyện đã không thể thay đổi, vậy thì hãy tập thích ứng bây giờ; nếu chỉ có thể đi về phía trước, như vậy thứ gì nên bỏ xuống tự bỏ xuống, trên người nhiều gánh nặng, thể con đường phía trước sẽ rất khó đi.” Cổ Hạo Nhiên một hơi nói ra mấy “nếu”, sau khi nói xong cũng không biết tại sao mình lại nói điều này, cũng không biết mình đến cùng là có ý gì, chỉ ôm thật chặt Diệp Y, chỉ thầm nghĩ xóa đi âm hàn trên người nàng.

Hai người ngồi ở trong đình viện, người nào cũng không nói gì, Phong Đằng dẫn đầu đi vào thấy hai người đang ôm nhau, không khỏi biết điều một chút thối lui, hoàn toàn không quấy rầy chút nào đến không gian bình tĩnh khó có được của hai người đang ở bên trong.

Hồi lâu Diệp Y gãy gãy thân ,nói: “Buông ra.” Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu thấy Diệp Y đã khôi phục lại khí thế thường ngày, lạnh lùng, xa cách, phảng phất tâm tình mới vừa rồi không hề tồn tại, không khỏi nhủ nhủ mảy sau đó thả hai tay.

Diệp Y đứng dậy thân nhiên nói: “Đi thôi.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y mấy lần, mới vừa rồi hấn cũng không biết tại sao, lại cảm tính, hơn nữa đối tượng còn thị tử đối đầu Diệp Y, thật sự là có chút không biết nói nếu, đúng là chỗ này phong thủy không tốt, lúc này cũng không biết nói gì, trong lòng kinh ngạc, cau mày đáp một tiếng đi ra ngoài, Diệp Y nhìn bóng lưng Cổ Hạo Nhiên về mặt lạnh lùng trong nháy mắt biến hóa, có chút mê mang có chút không giải thích được, nhưng nhủ nhủ mảy che đây từng tí biến hóa, theo sát đi ra ngoài, đi tới cửa đá bên thấy ba đóa diệp yêu hoa hoàn hảo rơi bên cạnh đường đi, Diệp Y cau mày, hồi lâu cũng không biết nghĩ đến cái gì, quý thần xui khiến nhặt lên để trong ngực rồi bước ra ngoài.

Hùng hực liệt hỏa ở trên đỉnh núi dấy lên, khói dày đặc cuộn cuộn cùng nơi xa dưới chân núi hỏa thể chiếu rọi lẫn nhau, vạn ác địa phương : ngọn lửa thiêu sạch mọi linh hồn, không hề cảm nhận được sự sống.

Sáu con ngựa cùng một chiếc xe ngựa dừng ở phía xa chân núi, Cổ Hạo Nhiên nhìn ánh lửa trên đỉnh núi ở xa, không khỏi có chút trầm mặc, một hồi lâu Minh Thanh nói: “Hy vọng không bao giờ ... gặp phải địa phương như vậy nữa, người như vậy ta không muốn gặp lại.”

Phong Đằng gật đầu nói: “Vẫn cho là dưới sự cai trị của Thánh Thiên vương triều mọi địa phương đều phồn vinh cùng hòa thuận,, nhưng không biết lại có địa phương như vậy tồn tại, thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Diệp Y tựa vào cạnh xe ngựa đứng trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Có ánh sáng tất nhiên sẽ có bóng tối. Chưa từng thấy qua cũng không có nghĩa là không tồn tại, đây chẳng qua là một đám sơn tặc có vấn đề, không có bản lãnh gây sóng gió gì, nếu như đổi thành những người khác, có lẽ thế gian này bóng tối còn nhiều hơn ánh sáng, có lẽ sẽ thấy thế giới càng thêm tàn nhẫn.”

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nói: “Không nói những thứ này, nhớ tới bọn họ cũng ác tâm, một mối lửa đốt rụi là tốt nhất.” Đình núi từ đình viện đến đại sảnh toàn bộ gọi lên rượu rồi cùng du, cái thanh này hỏa sẽ đem hết thầy đốt sạch sẽ.

Băng Kỳ dạ một tiếng sau nói: “Những người này nên xử lý thế nào đây?” Vừa nói vừa giương mắt nhìn thoáng qua từ thỏ phi trong hang ổ mang đi ra cái kia chút ít chịu đủ tàn phá nam nữ, lúc này kia tám chín người bị hại nghe Băng Kỳ trong lời nói, cũng nhất tề nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, mắt lộ ra cầu xin thần sắc. Cổ khốc nhiên nhíu mày nói: “Chúng ta tự thân còn có chuyện phiền toái, cho bọn hắn chút ít ngân lượng, để cho chính bọn hắn nghĩ tới đó thì đến đó.” Đây không muốn hoàn hảo, vừa nghĩ Cổ Hạo Nhiên trong lòng tự lạnh lẽo.

Hành đáp ứng sau, kia cường tráng nam nam nữ nữ trung trong đó mấy đột nhiên cho Cổ Hạo Nhiên quỳ xuống nói: “Ân nhân, dẫn chúng ta cùng đi sao, chúng ta không có mặt ở trở về, ân nhân, mang chúng ta đi thôi, chúng ta hầu hạ người cả đời.” Trong phạm nhân lại nữ có nam có. Cổ khốc nhiên nhíu mày tãi: mới chỉ vào luyện quần áo nói: “Nhà ta nam chủ ngoài nữ chủ bên trong, về lưu người vẫn để thế tử ta làm chủ, các người tìm năng đi, năng muốn lưu tự lưu, không lưu ta cũng vậy không có quyền can thiệp.” Lại đem vấn đề ném cho Điệp Y,

Mấy người kia quay đầu tự hướng Điệp Y quỳ lạy, Điệp Y lạnh lùng quét cổ bầu nhiên một cái, cổ khốc nhiên cũng nhìn nàng, đầy đủ tỏ vẻ quyền lợi thuộc về ta và người không can thiệp thái độ, những người kia nhìn Điệp Y không nói lời nào, đang định cầu xin, lại thấy Điệp Y thần sắc lãnh còn giống băng, còn chưa ra khỏi miệng trong lời nói dám ngạnh ở cổ họng không dám nói ra.

Điệp Y cũng không thèm nhìn tới mấy người hướng Băng Kỳ nói: “Người xử lý!” Băng Kỳ đáp một tiếng.

Ánh nắng tươi sáng, bóng cây lác lác, một chỗ núi tuyết bên cạnh, Cổ Hạo Nhiên chờ ngồi ngay tại chỗ, nhìn Hồng Tĩnh cùng người trẻ tuổi trong tay nướng đã thoát, Cổ Hạo Nhiên khiêu mi đối với một bên Điệp Y nói: “Người không là một tên cũng không để lại, làm sao có lưu lại hai người bọn họ?”

Điệp Y thần nhiên nói: “Không buông bỏ mình mới có tư cách để cho người khác không buông bỏ, không sợ mặt đối với người của mình tãi: mới đủ tư cách đứng ở bên cạnh ta.” Ngần ngần một câu nói Cổ Hạo Nhiên nhất thời hiểu Điệp Y ý tứ, tánh mạng muốn mình quý trọng người khác mới sẽ quý trọng, nếu như mình cũng bỏ qua, kia bằng yêu cầu gì người khác không buông bỏ người, Cổ Hạo Nhiên sáng tỏ Điệp Y quyết tuyệt, chỉ có không ngừng vươn lên người mới sẽ sống tốt hơn.

Điệp Y thấy cổ khốc nhiên không có hỏi tới cũng không có tiếp tục nói hết, thật ra thì những đích lý do khác đều chẳng qua là lý do, chân chính lý do là, bọn họ giống như nàng, giống nhau quật cường, một tường kiên cường, giống nhau ngay cả ở Địa Ngục cũng sẽ cố gắng sống nhìn thấy nhân gian mặt trời.

“Chủ nhân, thịt nướng tốt lắm, người trước chịu chút, một buổi tối hành hạ khẳng định sớm đói bụng.” Hồng Tĩnh bên chuyển động trong tay những khác mấy cái đã thoát, bên trước đưa cho Điệp Y một con. Cổ Hạo Nhiên rất tự giác, trực tiếp từ Điệp Y trong tay nướng thò hoang thượng xé một nửa xuống tới để miệng ăn nhiều, bên luôn miệng nói: “Không nói không cảm thấy đói, hơn một ngày không có ăn cái gì, đói chết người.” Điệp Y cũng không sao cả Cổ Hạo Nhiên tranh giành thực, phối hợp ăn.

Một bên Minh Thanh chờ sớm đã có kinh nghiệm, một người nướng một con đã thú, Minh Thanh vừa ăn vừa nói: “Vẫn là mình nướng là tốt nhất, so sánh với ngày hôm qua thịt bò ăn ngon hơn nhiều, cũng không biết là thả bao nhiêu cuộc sống tãi: mới lấy ra, nếu không phải ta đói muốn chết, đánh chết cũng không đồ ăn khó ăn như vậy.”

Minh Thanh tiếng nói vừa dứt Phong Đăng cũng luôn miệng phụ họa, Hồng Tĩnh về mặt vận vẹo nói: “Nói nhảm, địa phương nào thịt người có thể ăn ngon đi.”

Khụ, khụ, ho khan kịch liệt mấy tiếng, nuốt từng ngụm nước nhìn chằm chằm Hồng Tĩnh nói: “Tiểu Hồng sạch người mới vừa nói cái gì? Người nào thịt?”

Hồng Tĩnh mở to mắt nhìn bọn hắn mấy lần, quay đầu lại nhìn Điệp Y, Điệp Y thần nhiên nói: “Cho người biết giáo huấn.” Vừa nói vừa xoay người lại đi, Cổ Hạo Nhiên cũng rất tự giác đã sớm xoay người đưa lưng về phía Phong Đăng.

Hồng Tĩnh chống lại Phong Đăng rất có tò mò ánh mắt, tòa thương hữu lực ném một câu nói: “Kia tiệm rượu bán thịt bò tất cả đều là làm từ thịt người chết.”

Xôn xao, xôn xao, xôn xao, nhưng thấy khoảng cách bóng người đều không, gió ảnh sau khi đồ lưu lại Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y, Hồng Tĩnh, người trẻ tuổi bốn người tại nguyên chỗ, chỉ nghe thấy nơi xa tê tâm liệt phế nồn mưa thanh âm, hù dọa trong rừng phi cầm tẩu thú vô số, cổ khốc nhiên thương tiếc nhìn thoáng qua phương xa, đưa tay nhận lấy người trẻ tuổi đưa tới thịt nướng, vô hạn thờ dài nói: “Nhà người Thiệu phu nhân nói, có đôi khi vẫn là nghe thật là tốt.” Thanh âm xa vận truyền ra ngoài, nhưng nghe trong rừng tiếng vang hơn kịch liệt.

Nửa canh giờ, một canh giờ, một nửa canh giờ, rốt cục ở Cổ Hạo Nhiên không thể nhịn được nữa thời điểm, sáu người nửa chết nửa sống xuất hiện ở Cổ Hạo Nhiên trước mặt, thật giống như muốn hư thoát Minh Thanh đi tới Điệp Y trước mặt, đặt mông ngồi xuống hướng về phía Điệp Y dập đầu đầu, suy yếu nói: “Thiệu phu nhân, sau này Minh Thanh duy người như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, người nói một, Minh Thanh tuyệt đối không dám nói hai, xin mời Thiệu phu nhân nói dứt điểm, Minh Thanh tuyệt đối nghe lời người nói.” Một bên Phong Đăng cũng gật đầu lia lịa, này cô nãi nãi đắc tội không được a.

Cổ Hạo Nhiên buồn cười nhìn về mặt trắng bệch sáu người, nửa thương tiếc đang muốn mở miệng, không trung một đạo phi ảnh bay qua, thẳng tắp rơi vào Băng Kỳ trên bả vai, chính là Nguyệt đường dùng thái truyền tin chim bồ câu.

Băng Kỳ nhìn thoáng qua trực tiếp hai tay đưa cho Điệp Y, từ hai lần sự kiện trung hấp thụ khắc sâu dạy dỗ. Nguyệt đường chủ là không chỗ nào không không thể, mặc dù có điểm khoa trương.

Điệp Y nhìn lướt qua nội dung ném cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên vừa nhìn đã đau cả đầu, phía trên le que mười mấy Vũ, mây khói mười sáu cười, Hoa châu, lão gia tử, lễ châu, thiên la địa võng. Cái này tốt, trò đã bắt đầu mở màn.

Mấy ngày sau, đất liền Đại Thành trấn: đứng Hoa châu lóe sáng gắt hái, một chiếc hoa lệ xe ngựa từ cửa thành thoải mái chạy nhanh đi vào, đánh xe hai người nam từ một lớn một nhỏ, mặt mũi thanh tú, lớn trầm ổn, tiêu nhân hoạt bát, hai người có một câu không có một câu bên nói chuyện phiếm bên đánh xe, nên là một đường nhân phong cảnh, nề hà nhìn thấy người của bọn họ, không khỏi đi thật nhanh e sợ cho tránh không kịp, trong lúc nhất thời trên đường cái một chiếc xe ngựa tùy ý đi về phía trước, quanh mình xe ngựa người chúng không khỏi nhường bộ lui binh.

Đánh xe hai người vẫn bất giác, vẫn làm theo ý mình chậm rãi đi về phía trước, không cần nhìn kỹ, hai người mặc trên người quái dị, lớn áo xóc xếch sợi tóc bay múa, từ chân chường trung đám lộ ra vài tia gợi cảm, hợp với thanh tú mặt lạnh lùng gỗ má, thật sự là lạnh lùng trung thấy gió tình, mê người trung thấy tuyệt tình. Tiêu nhân tuyệt hơn, một thân nữ nhân y phục chỉ che khuất bắp đùi trở lên, tuyết trắng bắp chân lộ ở bên ngoài, còn theo xe ngựa đung đưa từng điểm từng điểm nhộn nhạo trứ, xinh đẹp tuyệt trần trên khuôn mặt đen lũng liếng mắt to cầu mang theo ngậy thơ nụ cười, nhìn quanh trung lại có không thua cùng lớn thuần tình phong tình.

Nhưng là này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là trên người hai người này nơi cũng là vết máu, dựa vào là gần còn có thể nghe đến một cỗ nồng đậm mùi máu tươi, bên cạnh trên xe ngựa còn bày đặt mấy thanh lợi kiếm, lợi kiếm thượng huyết thủy còn chưa khô, mà hai người hồn nhiên bất giác này có cái gì không ổn, như cũ đại dao động đại chiêu hướng trong thành đi tới.

Ở vạn chúng chú ý trong, hoa lệ xe ngựa hoa Lệ Lệ dừng ở Hoa châu hào hoa nhất lầu lầu cửa, màn xe mở ra, ở phía xa xa xa mọi người vây xem nhất thời hít một hơi lạnh khí, chỉ thấy trước xuống một nam tử, quần áo màu cơ hồ bị vết máu nhiễm thông thấu, vốn là màu sáng trên mặt quần áo nơi cũng là màu đỏ máu tươi, giống như tuyết trắng thượng mở hoa mai, mặc dù hoa mai nhiều điểm, lớn điểm. Mà nên nam tử vừa chết tiệt về mặt tươi cười, hợp với hân chói mắt dung mạo, này thân quần áo dính máu ngược lại thành khác loại trang điểm.

Tiếp theo xuống tới mười mấy người, một so sánh với một máu tanh, kia trên người mang theo nồng đậm vết máu cùng mùi, làm cho người ta mười thước ở ngoài cũng vẫn đến. Chỉ thấy đoạn đường này mười người nghênh ngang lên lầu lầu, nhất thời phút chốc, trong lầu lầu vốn là tồn tại người, cũng trong dự liệu nhanh chóng chạy vội ra, lầu lầu cửa không khỏi xa xa vây quanh một đám người, chỉ chỗ bắt đầu nghị luận.

Trên lầu lầu Cổ Hạo Nhiên gần cửa sổ mà ngồi, khỏe miệng mang theo một nụ cười nói: “Sông tường đạo tặc, khâm phạm của triều đình, giết người Ma vương, ha ha, tiếng tăm của chúng ta thật đúng là nhiều.”

Lâm Dã cũng chính là trẻ tuổi nam nhân thân nhiên nói: “Thiếu gia muốn không phải là cái này hiệu quả, phương pháp trái ngược.”

Cổ rất rõ ràng tâm tình rất không sai nói: “Ta cho mở ra trưng, kẻ tiếp cận phải nhìn kết quả.”

Tiếng nói rơi xuống chỉ thấy này đang lúc phòng trọ chường quỹ về mặt nghiêm túc đi tới, vừa thấy được Cổ Hạo Nhiên phía sau sắc mặt thay đổi, bước nhanh đi tới nói: “Lục Thiếu gia người làm sao? Có thể có bị thương?”

Cổ Hạo Nhiên ha ha cười một tiếng nói: “Không có chuyện gì, lão Tiền đem trong điểm thật là tốt món ăn lên một lượt đi lên, ta nhưng rất nhiều mặt trời lặn ăn xong tốt cơm.”

Tiền chường quỹ nghe vậy nhất thời yên lòng, còn không có để xuống vừa vội nhanh chóng nhắc tới, về mặt lo lắng hải hùng nói: “Lục Thiếu gia, Phương lão gia tử mấy khói mười sáu cười cùng người Đại cứu cậu hai ngày trước tự tị đã tới, này Hoa châu còn không biết bọn họ bày bao nhiêu bắt người lưới, nghe nói lần này Phương lão gia tử nhưng là tức giận, thẳng tiếp nhận cấp một lệnh truy sát, ta Lục Thiếu gia làm sao người còn dám như vậy ngày mai trưng mặt đích đi dạo tới cửa tới a.”

Điệp Y nghe đến đó quay đầu nhìn Băng Kỳ một cái, Băng Kỳ thấp giọng giải thích: “Cấp một đuôi giết chỉ cần đem người có khẩu khí mang về là được, những thứ khác một mực bất luận.” Dứt lời cũng không khỏi cười khổ. Này Phương gia lão gia tử nhưng là bị buộc ra tam vị chân hóa tới, lại hạ đặt cấp một đuôi giết.

Gió cười khổ mà nói: “Này truyền còn rất nhanh đến, người nơi này cũng biết.”

Tiền chường quỹ khổ trí khuôn mặt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Lão gia tị trải qua thông truyền cả Cổ gia thuộc hạ sản nghiệp, tự vì nếu là gặp gỡ Lục Thiếu gia muốn vô điều kiện hỗ trợ chạy trốn, cùng trở về đưa tin, này lễ châu phạm vi châu huyện tự nhiên là trước thông truyền, Hoa châu dĩ nhiên là là đứng mũi chịu sào, này không già gia ra lệnh mới đến không có một ngày, Lục Thiếu gia người đã đến.”

Cổ Hạo Nhiên về mặt tươi cười nói: “Xem ra lão Đa cùng lão nương vẫn là đau nhĩ tử, lão Tiền, đừng như vậy nói nhảm nhiều, nhanh lên một chút đi xuống chuẩn bị, ta nhưng ngồi không được bao dài lúc hồi.” Tiền chường quỹ thấy Cổ Hạo Nhiên một bộ tính trước kỹ càng tự đắc, bộ mặt tài: mới rút gân nhanh chóng chạy xuống đi chuẩn bị.

Rượu và thức ăn thượng bàn, kiểm nghiệm không có lầm, Băng Kỳ cùng Phong Đăng về mặt nghiêm nghị chờ Diệp Y động chiếc đĩa mới bắt đầu động thủ, cẩn thận thái độ ngay cả Cổ Hạo Nhiên cũng lắc đầu cười khổ, này quy củ sau này là xâm nhập lòng người.

Mười người gió cuốn mây tan nhanh chóng thúc đẩy, một chút đệ nhất thiên hạ công và sản tố chất cũng không có, nhìn một bên Tiền chường quỹ thẳng mặt trợn trắng, hành vừa ăn bên ném cho Tiền chường quỹ một chồng ngân phiếu nói: “Trước bói thường bọn người biết rồi tồn thất, khác đến lúc đó ba thiếu gia nói chúng ta khi dễ hân.” Tiền chường quỹ về mặt mạc danh: không khỏi nhận lấy ngân phiếu, bất quá có tiền cảm tự nhiên là chuyện tốt, người nào cũng sẽ không đẩy đi ra.

Này sương đang vùi đầu khổ ải, Bạng Kỳ đột nhiên nói: “Tôi.” Tiếp theo mấy người thấy hoa mắt, thảng ể ảm sắc mấy đạo hình người đã đứng ở Cổ Hạo Nhiên trước mặt trước, ngăn chặn đi thông đại môn bất kỳ một cái nào ra khỏi miệng, người cũng không nói lời nào, Cổ Hạo Nhiên chiếc đũa không ngừng vận động như bay, chút nào nghiêm túc ăn nhiều đặc biệt ăn, tuyệt không để ý vài mét ngoài nồng đậm sát khí.

“Hạo Nhiên, ngươi cũng biết mây khói mười sáu cười lợi hại, ta khuyên ngươi cũng đừng làm không sợ phản kháng, theo trở về cùng ông ngoại ngươi đáp lời, ngươi lần này nhưng thật sự là làm đủ tuyệt.” Trên thang lầu tiếng bước chân trầm ổn cùng trứ uy nghiêm giọng nói trực tiếp truyền tới mấy người trong tai.

Cổ Hạo Nhiên để đũa xuống cười tà nhìn trứ lộ diện Đại cữu cậu nói: “Cậu, ngươi cũng biết ta nếu với ngươi trở về, đó là một cái tử lộ, cậu ngươi tự ác tâm như vậy muốn chết nhì mệnh?”

Lớn lên hơi uy vũ Cổ Hạo Nhiên Đại cữu cậu trầm giọng nói: “Đó là ngươi tự tìm đường chết, ta nếu không đối với ngươi nhẫn tâm, ông ngoại ngươi sẽ đối với ta nhẫn tâm.”

Cổ Hạo Nhiên cười hì hì nói: “Hồ dữ không ăn thịt con, ông ngoại có thể đem cậu như thế nào.”

“Hừ, tiểu tử ngươi nói ít nói mát, cha ta có thể đem ngươi như thế nào, là có thể đem ta như thế nào, là tiểu tử ngươi mình muốn chết, con cộp thí cộp cũng dám đi sờ, ngại mạng dài.”

Cổ Hạo Nhiên cười hắc hắc nói: “Cậu, ngươi nhìn chất nhĩ dạng như vậy ngươi nhẫn tâm để cho ta một bữa cơm cũng ăn không hết tự đi theo ngươi? Rồi hãy nói, chất nhĩ nhưng là một chút cũng không có làm khó cậu, biết cậu ở chỗ này tự lập tức trốn cũng không trốn đã tới rồi, cậu cũng ít nhất cho phép ta ăn xong bữa cơm này a.”

Đại cữu cậu khuôn mặt đề phòng quét mắt Cổ Hạo Nhiên một cái, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử ngươi đừng cho ta chơi hoa gì dạng, ta nhưng là ở đây bày ra thiên la địa võng, ngươi đừng nghĩ cho ta chạy trốn, bất quá ngươi tiểu tử này làm việc thật ngoài dự đoán mọi người, ta còn tưởng rằng ngươi cấp cho ta chơi chơi trốn kiếm, bất quá cũng tốt, biết rõ trốn không được, còn không bằng biết điều một chút thủ chịu trời, nói như vậy không chừng trở về cậu cho ngươi cầu : van xin tình, cha có lẽ sẽ cho ngươi lưu toàn thân.”

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nói: “Vậy thì đa tạ cậu.” Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn mắt ngoài cửa sổ. “Ngươi đừng nghĩ tới chạy trốn, mây khói mười sáu cười toàn bộ xuất động hạ còn không có người có thể chạy trốn, ngươi nếu muốn nhảy tự nhảy, ta sẽ bảo đảm phía dưới có người tiếp theo ngươi.” Cổ Hạo Nhiên cậu vừa thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn ngoài cửa sổ ánh mắt, nhất thời khinh thường nói.

Cổ Hạo Nhiên khóe mắt đang lúc cũng là nụ cười, chậm rãi nói: “Ta nếu tới, dĩ nhiên là chắc là không biết trốn, chẳng qua là cậu cũng đừng thật cao hứng quá sớm là được.”

Tiếng nói vừa dứt còn không đợi Đại cữu nói chuyện, trong lầu tiếng bước chân nhanh chóng vang lên, một đám người chen chúc thượng lầu hai, binh khí đứng chỗ, chuẩn bị đứng chỗ, thần sắc đứng chỗ nhất tề hét lớn một tiếng nói: “Ồ đầu tới giết người Ma vương, còn không thủ chịu trời.” Vừa nói trứ một đoàn quan binh đem mọi người vây quanh ở sáng khoải trung.

Lúc này lầu dưới đàng đàng chạy tới một trang bị đầy đủ hết võ quan, một thanh trường kiếm chia thẳng vào Cổ Hạo Nhiên chờ nói: “Lớn mặt hung đồ, còn không để xuống binh khí đầu hàng, tới nha, cho ta toàn bộ tập lấy về.”

Cổ Hạo Nhiên đầu lông mày nụ cười vừa thu lại tức giận chỉ vào hấn cậu nói: “Lão Đại, ta là nghe mệnh lệnh của ngươi tài: mới đi giết lê châu Lý gia trang một nhà, ngươi nghĩ giết người diệt khẩu không tính là, lại còn dẫn lớn như vậy nhóm quan binh tới bắt chúng ta, ngươi tốt ngoan tâm.”

Cổ Hạo Nhiên cậu chau mày hiển nhiên hiểu Cổ Hạo Nhiên ý tứ , khóe miệng khẽ nhúc nhích còn chưa tới kịp nói chuyện, gió một bay vọt nhào tới, khuôn mặt bị phản nói: “Ngươi cư nhiên như thử đối chúng ta, ta liều mạng với ngươi.” Vừa nói vừa một kiếm đi về phía bên cạnh hấn mây khói mười sáu cười trong một người, người nọ khẽ cau mày, thuận tay hóa giải gió công kích tới được một chiêu, theo thói quen đưa tay trở về đánh, gió một tiếng ai nha sau này tự bỏ nhào, chiêu này đâm ngay giữa quan binh trong một người, người nọ luống cuống tay chân bị đánh một kiếm, cùng một thời gian Bạng Kỳ, hành chờ cũng lên tới ngọn này, nhất thời tràng diện thượng đại loạn.

Kia võ quan nổi giận gầm lên một tiếng nói: “Lại dám đánh mệnh quan triều đình, tới nha, cho ta đem bọn họ tróc nã quy án.” Dứt lời trước hướng về phía Cổ Hạo Nhiên hấn cậu chính là một kiếm đâm tới. Hấn mang đến quan binh thấy rõ ràng hợp lý đã động thủ, hơn nữa mấy phe đã cật liễu khuy, nhất thời cũng phản phạt chụp một cái thượng không, động thủ.

Cổ Hạo Nhiên vẫn giận dữ hét: “Lão Đại, ngươi bắt nạt ta bắt nghĩa, ngươi cũng đừng quá làm huynh đệ trở mặt vô tình, ta muốn ở quan phủ trước mặt đem ngươi sờ tác sờ vi toàn bộ nói ra, ta muốn để cho triều đình pháp lệnh tới chế tài ngươi, ta tự thú, huynh đệ chúng ta mấy người toàn bộ tự thú!” Vừa nói vừa dưới chân không lưu tình đem mấy vây bắt hấn quan binh, đá hướng mây khói mười sáu cười.

Kia võ quan nghe thế cao giọng nói: “Tốt, có thể lập công chuộc tội triều đình tự nhiên có xử lý khoan hồng, các ngươi cho ta đứng thẳng: lập ở một bên, đao kiếm không có mắt đừng loạn các huynh đệ tay chân.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy hấn cậu muốn nói, bận rộn đoạt khi hấn phía trước nói: “Quan gia chúng ta tự nhiên biết, nhưng là những người này đã sớm nghĩ giết chúng ta diệt khẩu, quan gia ngươi cần phải gắt gao ngăn cản a, công phu của bọn hấn nhưng cao vô cùng.” Vừa nói vừa thừa dịp loạn chống lại hấn cậu, hung hăng cho mấy phi mao thổi, nhiều hấn cậu nên bước vừa loạn, thiếu chút nữa bị võ quan đâm trúng một kiếm.

Phong, Hành, Linh, Liễu, sớm đã là ăn ý mười phần, bên cao nhượng trứ chúng ta đầu hàng, bên đem quan binh hướng mây khói mười sáu cười đá vào, kia mây khói mười sáu cười công phu : thời gian chính là nhất đẳng thật là tốt, dưới kiếm lưu tình tự nhiên có thể làm được thu phát tự nhiên, nhưng

những cái này quan binh nơi đó là cái gì cao thủ, mọi người bị đá hướng mũi kiếm tự nhiên là gạt mình muốn chết, không đợi mây khói mười sáu cười động thủ, ngược lại mình liền luống cuống tay chân ở đồng thời bay tới quan binh thượng lưu lại vết thương, những thứ này quan binh một bị thương, nơi nào còn quân là ai tổn thương, chỉ biết là trước mặt chính là giang dương đại đạo, là giết người Ma vương, chính là bọn họ bị thương người, này người tre già măng mọc tự hướng mây khói mười sáu cười đánh tới.

Cổ Hạo Nhiên hần cậu cau mày nhìn trong sân cảnh tượng, quan binh nhiều người, mình mang ít người, muốn đi đường tự nhiên là không có vấn đề, nhưng cổ khốc nhiên ở chỗ này, hôm nay vừa đề xuống quá: qua Cổ Hạo Nhiên ai biết hần lúc nào tài: mới bắt đến, nếu là nghĩ hôm nay đã bắt ở cổ rất rõ ràng, cái này quan binh tổn thương không được, giết không được, này thật đúng là vật chuyện phiền toái đầu, không khỏi bên cùng võ quan đối chiêu bên ngang đầu tròn mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, không trách được như vậy giống trống khua chiêng vào thành, thì ra là chính là nghĩ đưa tới quan này binh.

Cổ nhiên gặp cậu trừng hần, nhất thời đối với hần cậu cười hắc hắc, sớm cũng biết trong thành hiện đầy bọn họ bầy rập, cùng với mọi người đem bọn họ kiểm tra xong, hoặc là rơi vào bọn họ trong cạm bẫy đi, không bằng nhất trọng chùy nện xuống, tự nhiên nên đi ra ngoài tự mình sẽ ra ngoài.

“Các ngươi đến cùng làm cái gì? Chúng ta không phải là cái gì tội phạm giết người, các ngươi làm làm người, đừng nghe tin hần môn nhất phái nói bậy, chúng ta cùng bọn họ bắt quá là có chút ân oán cá nhân, các ngươi không có chuyện gì xen tay vào.” Cổ Hạo Nhiên hần cậu cực kỳ bất mãn những thứ này không giải thích được quan binh.

Kia võ quan vừa nghe sắc mặt càng thêm chìm xuống, thứ cho quát: “Chúng ta bắt đúng là ngươi, các ngươi muốn giết người diệt khẩu cũng coi như ân oán cá nhân, ta nói cho các ngươi biết mau mau thúc thủ chịu trói, nếu không đừng trách Bồn quan không khách khí.” Vừa nói vừa thủ hạ vừa ngoan vài phần, nói về này võ quan thân thủ cũng không tệ lắm, mặc dù Cổ Hạo Nhiên hần cậu hạ thủ lưu tình, nhưng này võ quan lại cũng có thể cuốn lấy hần đánh ngang tay, xem ra cũng coi như nhân tài.

Cổ Hạo Nhiên hần cậu thấy không hài lòng, lập tức cũng tức giận thủ hạ tăng thêm sức lực, mà dù sao không dám nhận nhiều người như vậy trước mặt giết mệnh quan triều đình, cũng chỉ có cùng hần hao tổn, Cổ Hạo Nhiên ở một bên nhìn khỏe miệng cười không ngừng, nhà ông ngoại vốn chính là võ lâm thế gia, đối với võ học nghiên cứu có thêm, nhưng là đối với Thượng Quan phủ bên này cũng không phải là sở trường, hơn nữa tới là của hần Đại cữu cậu, võ công cao cường, đối nhân xử thế cương trực, nơi đó có đùa bốn những thứ này tâm địa gian xảo, có thể cùng làm quan nói khép lại cũng là quái chuyện, này không, không mở miệng hoàn hảo, vừa mở miệng người khác tự trực tiếp bắt hần.

Vẫn đứng ở bên cửa sổ thượng Điện Y, Hồng Tĩnh, Lâm Dã, Băng Kỳ bốn người nhìn hồi lâu diễn sau, Hồng Tĩnh đột nhiên hướng cửa sổ ngoài cả kinh kêu lên: “Giết người rồi, có xuyên : thấu thấu ể âm sắc áo cái chấn giết nữa.” Vừa dứt lời, mấy đạo nhân ảnh bá từ trên đường phố nhảy vào cửa sổ, mũi kiếm run lên liền hướng bọn quan binh đâm tới.

Cổ Hạo Nhiên hần cậu bận rộn cao giọng nói: “Đừng nghe bọn họ kêu loạn, nơi này không có chuyện gì, các ngươi nên làm gì đi làm gì, đừng quên chuyện của các ngươi.”

Này phương thanh âm vừa rơi xuống, Cổ Hạo Nhiên tự cao giọng nhận lấy quát: “Quan gia, bọn họ còn mai phục có người, ta cho quan gia nói đây cũng là một giết người cướp của tổ chức lớn, ngươi hôm nay nếu có thể đem bọn họ toàn bộ bắt được, trở về nhất định sẽ quan to lộc hậu, liền thăng cấp ba, liền đối hôm nay những thứ này quan nhạc môn khẳng định cũng có không ít chỗ tốt.” Lời này vừa nói ra, quan binh cửa mọi người như lang như hổ, hai mắt đỏ bừng quần mây khói mười sáu cười, mấy cái từ ngấm nhìn địa phương : chỗ bay lên tới cũng bị cuốn lấy thoát thân không ra.

Cổ Hạo Nhiên gặp cậu cái trán gân xanh bốc lên, cười hắc hắc sau không nói được lời nào thối lui đến bên cạnh, thấy trong sân mây khói mười sáu cười đã đến mười hai, còn dư lại còn không có xuất hiện bốn người đã không đề ở trong lòng, lập tức cho Phong Đăng sử liễu cá nhân sắc, Phong Đăng hội ý nhất tề thối lui, cười xuống trên người quần áo dính máu, xoay người liền từ bên cạnh lên.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điện Y cùng Phong Đăng cước bộ đã rời đi, từ lâu này cũng bị đập không sai biệt lắm, nhất thời tà khí cười một tiếng, vừa lúc chống lại với hần là ánh mắt tức giận, không khỏi khỏe miệng cười một tiếng lớn, i vùng tay lên liền từ cửa sổ nhảy xuống.

“Đừng đánh, bọn họ đã chạy , các ngươi còn không đuổi theo, cuốn lấy chúng ta làm gì?”

“Ngươi giết là Ma vương giết người, chúng ta bắt đúng là ngươi, ngươi tạm thời chớ nên hồ ngôn loạn ngữ, các huynh đệ cho ta thêm chút sức, hôm nay nhất định phải đem bọn họ đòi lại công lý.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Nam phi thăm viếng

Cổ Hạo Nhiên trong tai nghe được thanh âm đàm thoại từ từ lâu truyền tới, khỏe miệng không khỏi mỉm cười, hai chân sử dụng nội lực đáp xuống đất, chung quanh bốn đạo hàn quang hướng hần bay tới, Cổ Hạo Nhiên nụ cười nơi khỏe miệng không hề thay đổi, không chống đỡ trực tiếp tự hướng đón đầu trên thân kiếm đánh tới, kia mây khói mười sáu cười trung còn lại bốn người thủ hạ cũng không lưu tình, Cổ Hạo Nhiên mũi kiếm khẽ tránh ra yếu hại, hướng địa phương khác ra tay độc ác.

Trường kiếm còn chưa đến được thân thể của Cổ Hạo Nhiên, bên cạnh đột nhiên xuất hiện bốn người mặc trường sam tay cầm bốn thanh kiếm tấn công tới, chiêu chiêu hạ thủ ác hơn nhiều so với những tên trước, bốn người cùng bận rộn ngăn trở đường kiếm của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên mượn tư thế cũ, dưới chân vừa trượt thoát khỏi vòng vây bốn người, cũng không quay đầu lại tựa hướng đối với phố chạy.

Nhận lấy vận điều thuốc mười sáu cưỡi chính là bọn Phong Đằng bốn người, bốn người kia hiểu trọng điểm không nằm ở đây, nên không cùng Phong Đằng chiến đấu, nhất tề nhảy lên hướng Cổ Hạo Nhiên đuổi theo, thân đến giữa không trung, đột nhiên từ hai phương hướng bắn tới cấp tốc bốn mũi tên nhọn, nghe gió biến thể, lần này tiến thế tới hung mãnh sức lực mười phần, bốn người bận rộn huy kiếm tránh ra, đợi rơi xuống đất lúc nơi nào còn có Cổ Hạo Nhiên cái bóng, ngay cả mũi vừa rồi chặn cướp bọn họ gió bốn người cũng tung tích hoàn toàn không có, nhanh chóng đánh về phía cung tên tới nơi, nơi nào còn có người, chỉ còn lại có trên mặt đất một Trương Bình tay không tấc sắt.

Lúc này, Cổ Hạo Nhiên từ cửa sổ nhảy xuống, tức giận một quyền nện ở trên vách tường, vốn là ở nơi này Hoa châu bố trí một chút cũng không có số mai phục, đặc biệt đối phó Cổ Hạo Nhiên cơ trí thông minh, xiếc tiểu tử đồng đảo, nguyên do cho là cho dù bắt không được hắn, cũng không muốn người bên cạnh hắn sống sót được, kia từng nghĩ tiểu tử này đem bọn họ toàn bộ đưa ra tới sau, vẫn là cho hắn lên, mấy ngày tâm huyết toàn bộ uống phí không nói, mà trở về không thể sống được dễ chịu. Mười sáu con ngựa để lại mây khói phía sau, toàn bộ rút lui, nói ra cũng mất mặt.

“Đuổi theo cho ta, đem địa phương Hoa châu này : một chỗ cũng lật qua cho ta, nhất thiết phải tìm ra tên hỗn (giang hồ) tiểu tử này.” Tiếng nói rơi xuống, mười mấy cái bóng người nhanh chóng rời đi, còn dư lại trên lầu là một đám quan binh chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên về mặt mang nụ cười đứng ở trong phòng bếp lầu, đang cười dài nhìn món mình Đản Vân cao thích ăn nhất ra lò, Diệp Y cùng Hồng Tịnh bọn bốn người dù bận vẫn ung dung ngồi ở phòng bếp trên cái băng ghế, nhàn nhã trò chuyện uống nước ô mai vừa lúc, tăng thêm mùi vị.

“Thiếu gia, bọn họ vừa đi.” Trừ cửa phòng mở ra, Minh Thanh đi đến.

Cổ Hạo Nhiên ưu nhã ăn Đản Vân chúc, mỉm cười nói: “Đại cữu cậu bản lãnh đúng là rất cao, bắt quá chính là tâm nhãn không đủ dùng, chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất, như vậy chút thời gian ta có thể đi đó bên trong, lại còn thật theo đuổi đi.”

“Có thể đoán được tâm ý thiếu gia có mấy người? Nếu là người trong thiên hạ cũng giống như thiếu gia một loại cáo già, thiếu gia, người cũng sẽ không ăn thom.” Chính là lúc này từ phòng bếp cửa sổ lật tiến vào lĩnh cùng Đưộc.

“Bắt quá thiếu gia dự liệu cũng thật đúng, coi là không lộ chút sơ hở.” Đồng thời từ cửa tiến vào, Liễu chen miệng.

Mười người nhất tề tụ tập ở trong phòng bếp, vốn là phòng bếp rộng rãi cũng lộ vẻ có chút chật chội, Băng Kỳ bước qua bên cạnh Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống, khiêu mi nhìn Lâm Dã nói: “Không nghĩ tới tài bắn cung của người cũng rất cao nha, bái phục hai tay.” Kia trên trời đi bốn tiến, hai mũi tên là bắn bắn, hai mũi tên là Lâm Dã bắn, lực đạo, tốc độ, chính xác lại một chút cũng không thua cùng hắn, này không chỉ có khiến cho Băng Kỳ đối với Lâm Dã cao nhất nhìn nhau.

Lâm Dã dựa một tiếng thân nhiên nói: “Trước kia có học qua.” Sẽ ở nói đi xuống, Minh Thanh miệng ngựa muốn đuổi theo hỏi, thấy Lâm Dã cũng không có nghĩ tâm tình một phen cảm giác, vừa nhìn Diệp Y cũng không hỏi thăm ý tứ, không thể làm gì khác hơn là nhúc nhích, đề tồ mò xuống.

Phong cùng Hành liếc mắt nhìn nhau cũng không nói nhiều, Thiếu phu nhân nhà hắn là một người vô cùng nhạy cảm, nàng nếu có thể đem người giữ ở bên người dĩ nhiên là sẽ có lo nghĩ của nàng, nếu như Thiếu phu nhân cũng tin quá: qua, bọn họ còn có cái gì không tin được, rồi hãy nói này Lâm Dã cùng Hồng Tịnh trước kia gặp gỡ còn tại đó, không muốn nói chuyện cũ trước kia cũng không phải là cái gì tâm nhãn có vấn đề, người nào không có gì đi qua đâu, lập tức đề tài này cũng không còn bàn tới nữa, hi hã vừa nói mới vừa rồi hoàn mỹ phối hợp.

“Ta Lục Thiếu gia, người lá gan thật là lớn, lại vừa lặn trở lại, không trách được thiếu gia bọn họ vốn ăn người thiếu, người nào có một giống như người vậy can đảm can trọng, cơ quan tính toán tường tận.” Tiền chương quỹ cấp vội vàng xuất hiện ở cửa, thời điểm nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên nói lỏng miệng xin, đồng thời vừa nâng lên khẩu khí kia, này Lục Thiếu gia thật sự là tâm tư bách chuyển, thông minh cơ trí không giống người. Mới vừa đưa đi đám kia tức giận nan bình quan binh, chỉ nghe thấy tâm phúc nói Lục Thiếu gia ở chỗ này, không khỏi từ đáy lòng bội phục.

“Lão Tiền, đi chuẩn bị mấy gian phòng, thật lâu không có yên ổn sinh sống ngủ một giấc, thật muốn niệm giường cảm giác.” Cổ Hạo Nhiên ăn sạch đản vân cao, dưới thật to lưng mỏi, này mười mấy Thiên Đô là trong xe ngựa, nếu không phải đang ở dã ngoại nghỉ ngơi, thật đúng là ủy khuất hắn này chưa từng có ngủ quá: qua dã ngoại cao quý người.

Tiền chương quỹ về mặt khó có thể tin nói: “Lục Thiếu gia, người còn phải ở chỗ này nghỉ ngơi? Người chẳng lẽ không nghĩ tới muốn cướp trước Phương lão gia từ một bước, như vậy vừa...” Tiếng nói mặt rơi liền bị Cổ Hạo Nhiên dừng lại nói: “Người đừng quản, bốn : vốn thiếu gia tự nhiên có biện pháp đối phó. Người chiếu vào lời của ta đi làm là được.” Tiền chương quỹ khuôn mặt mây đen đi xuống chuẩn bị, cái này thiếu gia có thể ứng phó cục diện không phải là hắn có thể tưởng tượng, vẫn là làm tốt bản chức công việc là tốt rồi.

Ban đêm, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y như cũ tách đi ra ngủ, từ lúc từ thổ phi trong hang ổ đi ra ngoài sau, Cổ Hạo Nhiên sẽ không có khiêu khích Diệp Y vọng động, Diệp Y cũng trong lúc vô tình ly xa hơn, thật giống như kia điệp yêu hoa trung cảm xúc tiết ra ngoài một màn kia lộ ra ở Cổ Hạo Nhiên trước mặt, làm cho nàng hết sức không thoải mái, cho nên hai người đang lúc ngược lại so sánh với dĩ vãng lạnh hơn rõ ràng chút ít.

Một đêm không nói chuyện, Thần Quang hơi lộ ra thời điểm một trận chợt gấp rút tiếng bước chân thức tỉnh Diệp Y, ngoài phòng Hồng Tịnh nhẹ giọng nói: “Chủ tử, người nói lên sao? Băng Kỳ có chuyện quan trọng muốn gặp người, có cần hay không ta đi vào hầu hạ?” Này Hồng Tịnh người tuy nhỏ đến cơ trí chặt, nghiêm nhiên thành Diệp Y trước mặt người hầu tới, không rời Diệp Y chừng, ngay cả buổi tối ngủ đã ở phòng ngoài hầu hạ, mặc dù Diệp Y cũng không muốn hầu hạ cái gì. Cũng may Cổ Hạo Nhiên đám người là biết Diệp Y tính tình, cũng là bất kể bộ dạng này tình cảnh rơi ở trước mặt người ngoài có nói như thế nào, cũng bắt quá hỏi cái này chút ít, tùy ý Hồng Tịnh làm Diệp Y thiếp thân giả sai vặt, mặc dù đây là nha hoàn tới việc làm.

“Đi vào.” Hồng Tịnh nghe dây thanh trừ Băng Kỳ đi vào, thấy Diệp Y một thân chỉnh tề ngồi ở mép giường, vừa liếc nhìn Băng Kỳ khẽ cau mày sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Ta cho chủ tử chuẩn bị rửa mặt dụng cụ đi.” Dứt lời cơ trí đi trước lui ra, trở tay khép cửa phòng lại.

“Nguyệt chủ, Nguyệt đường bên kia gởi thư, hiện nay Thu hành quân hai mươi ngày sau đến Phần châu, trở về Cổ gia tình thân.”

Quyền nhìn quần áo nhũ nhũ mảy nói: “Có ý gì?”

Băng Kỳ thấy Diệp Y không hiểu rõ lắm, sửa sang đầu mối sau nói: “Thu hành quân Cổ Ly cũng chính là hiện nay nữ hoàng nam phi tử một trong, là lão gia nhỏ nhất thân đệ đệ, Cổ gia thế hệ trước đi về cõi tiên sớm, nay Thu hành quân Cổ Ly căn bản là lão gia nuôi lớn, vẫn là ở tại lão gia nhà, bây giờ vị ở hậu cung bốn quân đứng đầu, nghiêm nhiên tị là nam sau chọn người một trong, lần này nữ hoàng dạ khó khăn hồi hương tình thân, dĩ nhiên là là trở về lão gia nhà.”

Diệp Y nghe tới chỗ này không khỏi sờ sờ lỗ mũi, lúc nào Cổ gia vừa chui đi ra một nam phi tử, này bàn căn thác tiết quan hệ càng nói càng hồ đồ, hơn nữa này nam phi chẳng hạn vẫn là hồi thứ nhất nghe nói, chân chính là ly kỳ chuyện cổ quái tình, không khỏi đạm thanh nói: “Ta làm sao không biết?”

Băng Kỳ khó được cười khổ một tiếng nói: “Nguyệt chủ, người đừng quan tâm quá những chuyện này? Ta nghĩ thiếu gia cho người xem gia phổ người cũng không có chuyên tâm ký đi xuống đi? Nay ở nhà phổ thượng là ký tài, cầm phi tử nói chuyện là đại bất kính, trong ngày thường tự nhiên không có ai nhắc tới này thế, huống chi Nguyệt chủ vào Cổ gia cũng bất quá tài: mới thời gian bao lâu, không biết Thu hành quân cũng không là cái gì quá không được.” Nghĩ đến Diệp Y là từ trên núi xuống tới, những thứ này thế tục trung chuyện tình sợ là căn bản không biết nhiều như vậy.

Quyền nông âm thầm tìm tòi trí nhớ một phen, không có, thì ra là thân thể cũng không có phương diện này trí nhớ, xem ra đúng là trong núi sống lâu, không biết ngoại giới có những chuyện gì, ngay cả Cổ gia có như vậy một đại phía sau đài cũng không biết, khó trách có thể thành là: vì đệ nhất thiên hạ công và sản, xem ra Cổ Hạo Nhiên cố nhiên có công làm phiền, này cái gì Thu hành quân cũng là ắt không thể thiếu trợ lực, không nói nhiều, Cổ gia nói lý ra việc làm tất nhiên không là không ai không biết, nhất định là ngại từ nhà hấn cũng coi như cái gì hoàng thân nước thành, cho nên không dám lộ ra mặt tị.

Băng Kỳ thấy Diệp Y im lặng không lên tiếng, bao nhiêu suy đoán đến nàng đang suy nghĩ gì, không khỏi nói: “Có Thu hành quân quả thật cũng cho chúng ta ít đi không ít lực cản, bất quá dù sao Thu hành quân chẳng qua là lão gia đệ đệ, này cái gì hoàng thân quốc thích cũng coi như có chút lúng túng, nhưng là Thu hành quân cũng cứ như vậy một thân ca ca, cộng thêm hấn trong cung phẩm cấp lại cao, mặc dù không giống tiền triều nữ phi tử tình thân quy củ nhiều như vậy phiền toái, nhưng thế nào cũng không có thể rơi xuống quy cách, thiếu gia bây giờ tị đã là bên trong đương gia, những chuyện này vụ hấn là hoàn toàn do hấn tới đón hiệp, người cũng có thể hấn tới đón, Nguyệt chủ người nhìn?”

Diệp Y hiểu Băng Kỳ trong lời nói ý tứ, Cổ Chấn huynh đệ mấy, hấn là cũng là bất đồng mẹ sở sinh, này cái gì Cổ Ly hấn là cùng Cổ Chấn là cùng một cái cha mẹ, cho nên không dựa theo lễ tiết đi đại ca trong phủ tình thân, mà là đến thân ca ca nơi này, những thứ này ngôn ngữ quan hệ thật sự là làm cho người ta nhức đầu.

Diệp Y nhũ nhũ mảy nói: “Những chuyện này nói cho Cổ Hạo Nhiên là tốt rồi, hấn làm sao quyết định liền làm như thế đó.” Những thứ này phức tạp người tề quan hệ không phải là của nàng cường hạng, thật sự làm cho người ta ứng phó không được.

Băng Kỳ chần chờ một chút nói: “Nói cho thiếu gia hấn là nhất định phải trở về, nhưng này trước mắt còn có Phương lão gia tử bên đó đây, Phương lão gia tử cũng sẽ không quản những chuyện này, nhất định muốn tìm thiếu gia đẹp mắt, thật nếu như vậy Thu hành quân nơi đó không đẹp không nói, lão gia bên này cũng không nên nhìn, năm nay sự chấp thuận tình thân cũng là Thu hành quân cùng Đông Sở Quân hai người, này Đông Sở Quân nhưng là Sơn gia người, ngoài sáng ngầm cho dù không muốn phân cao thấp cũng không cách nào không phân cao thấp, này nếu để cho Phương lão gia tử nhiều loạn, này không chỉ có là ném người mình thế diện vấn đề.”

Một phen đem Nguyệt đường cố ý đưa tới tin tức phân giải thấu triệt, trở về là nhất định phải trở về, người là nhất định phải đón, này Phương lão gia tử cũng nhất định phải nói trước giải quyết, Cổ Hạo Nhiên mặc dù thông minh nhưng mềm lòng, chống lại Phương lão gia tử này mất hết tính người người, sẽ phải càng thêm mất hết tính người, nếu ở bình thời tự nhiên có thể đánh không lại bỏ chạy, ẩn nấp không thấy luôn luôn người giận thời điểm, bây giờ không có khi đó để cho hấn người giận, chuyện tốt cũng thấu một đồng đi.

Diệp Y đã hiểu Băng Kỳ ý tứ, Cổ Hạo Nhiên đối với hấn ông ngoại tuyệt đối không cách nào làm được không chút lưu tình, đặt ở thường ngày tuyệt đối là vật hiếu thuận – hảo sự, để bây giờ thì có lớn lao vấn đề, lập tức quét Băng Kỳ một cái trầm giọng nói: “Hấn đau lòng nhất là cái gì?”

Băng Kỳ tất cung tất kính nói: “Trừ đồ cổ, chính là phương lam ngư, Phương gia đích tôn huyền tôn.”

Diệp Y gật đầu nói: “Ta sẽ giải quyết.” Băng Kỳ gật đầu không nói một lời đi ra ngoài, đổi lấy Hồng Tịnh cho Diệp Y bụng tới rửa mặt dụng cụ.

Sớm trên bàn cơm Cổ Hạo Nhiên vừa nghe tin tức truyền đến, nhất thời ngửa mặt lên trời thở dài, làm sao này chuyện tốt chuyện xấu cũng tụ tập cùng một chỗ, hấn này tiểu thúc tiến cung nhiều năm, lúc nào không tốt trở lại tình thân, chọn lấy tốt nhất lúc hồi trở lại, này thật gọi trí giả làm lo tất có một mất a, làm sao đôi phò ké tiếp đường chạy, đã sớm toàn bộ kế hoạch ở ngực, bây giờ cái này gọi là chuyện gì.

Hành nhìn thoáng qua vẻ mặt khổ sắc Cổ Hạo Nhiên thở dài một tiếng cả giận: “Người định không bằng trời định.”

Gió cười khổ nói: “Thiếu gia, trở về đuổi sao, này chia ra mười năm lần đầu tiên tình thân, thế nào cũng không có thể thiếu sáng khoát nhà a, về phần lão gia dư bên kia vừa đi vừa nghĩ đi.”

Linh cũng lắc lắc đầu nói: “Này làm sao nói tình thân tự tình thân, cũng không cho cái thời gian chuẩn bị một chút là chê chúng ta trước mắt kích thích độ

không đủ, muốn cho chúng ta một lần sống mái với nhau cơ hội đâu.”

Cổ Hạo Nhiên bày tại trên ghế không có nói tiếp, Băng Kỳ hơi mỉm cười nói: “Nói cái gì đó, này tinh thần vốn là thân nhân đoàn viên mà tị, cũng không phải là phải như thế nà đòi tòa kim son đi, cho mấy giờ rồi chuẩn bị, từ kinh thành đến Phần châu mười lăm nhật lộ trình, bây giờ cho nhiều năm ngày thời gian, đây không phải là cho chúng ta thời gian chuẩn bị là cái gì, chúng ta như vậy công và sản năm ngày thời gian cái gì là không thể chuẩn bị xong, Thu hành quân đủ thay mọi người suy nghĩ.”

Mính Thanh hai tay chống trứ hàm dưới thì thảo nói: “Hy vọng lão gia tử có thể đại nhân có đại lượng, trước bỏ qua cho chúng ta một con ngựa, chờ Thu hành quân đi nữa tính số không muộn.” Lời này vừa nói ra gió mấy người này đồng thời cười nhạt, lão gia tử biết thân thể to lớn, trừ phi thiên hạ hồng mưa.

“Tốt lắm, tốt lắm, nói trong nhiều cũng vô dụng, nhanh lên một chút ăn, ăn lên đường trở về, ông ngoại nơi đó ta tới nghĩ biện pháp, tiểu thúc này nhưng làm trẻ nãi không được.” Thở dài một tiếng Cổ Hạo Nhiên, vừa khôi phục thường ngày trấn định tự nhực.

Mười người chi nhánh hai nhóm trở về, Cổ Hạo Nhiên cùng Phong Đăng năm người một nhóm, Điệp Y cùng Băng Kỳ Hồng Tĩnh Lâm Dã chờ một nhóm, Cổ Hạo Nhiên chờ đi đường thủy trực tiếp trở về Phần châu, Điệp Y ngồi xe ngựa đi quan đạo trở về Phần châu, vốn là Cổ Hạo Nhiên căn bản không hỏi ý an bài như thế, bắt đắ đi Điệp Y cái này an bài người hoàn toàn không nhìn Cổ Hạo Nhiên phản đối, nói là này tường có thể mê hoặc Phurong lão gia tử, hơn nữa Phurong lão gia tử muốn bắt người không phải là nàng, cùng Cổ Hạo Nhiên đi một đường đó mới là chuyện nguy hiểm, tức Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét giận song đi.

Nói hai nhóm người mã các đi hai con đường, đi đường thủy Cổ Hạo Nhiên bớt việc dùng ít sức, đi quan đạo Điệp Y cũng không bằng hấn nhẹ như vậy đúng dịp, trên quan đạo xe ngựa như con rùa một loại nhanh chóng đi tới, xe ngựa bốn bề rèm cũng vạch trần lên, người ở bên trong nhìn một cái không xót gì, Hồng Tĩnh cùng Lâm Dã lái xe, Điệp Y cùng Băng Kỳ ngồi cùng trong xe, trong mấy ngày lại ngay cả hỏi tới người cũng không có, hiển nhiên thật không đem Điệp Y làm mục tiêu, mà điệp nông mục đích của bọn họ địa cũng không phải là Phần châu, mà là Phong châu.

Cổ Hạo Nhiên đi đường thủy, ngồi là trên bến tàu thuyền nhỏ, một đường ngày đêm kiên trì, thêm nhỏ thuyền so với hấn lâu thuyền nhanh không biết bao nhiêu lần, một nhóm sáu người dùng mười ngày thời gian, tụt đuổi xong lúc đến hơn hai mươi nhật đài Trình, đạt tới Phần châu.

Cổ Hạo Nhiên không có thông báo Cổ gia người đến đón người, sáu người cấp vội vàng xuống bến tàu tụt hướng trong phủ đuổi, Hành Chi nửa Lộ Nguyên bốn : vốn náo nhiệt trên đường phố người đi đường cũng trong lúc vô tình nhích tới gần hấn, Cổ Hạo Nhiên trong lòng rung mình khuôn mặt bắt đắ dĩ, dưới chân tăng nhanh tụt đi về phía trước, phía sau hành chờ cũng cảm giác được bên cạnh hơi thở không đúng, thăm giới chỉ bị đi theo Cổ Hạo Nhiên bước nhanh mà đi.

“Cổ Hạo Nhiên, khác lãng phí thời gian, ta nhưng là chờ ngươi đã nhiều ngày.” Một đạo ưu nhã giọng nam khinh phiêu phiêu ở cổ bồi mặc dù bên vang lên.

Cổ Hạo Nhiên không cần quay đầu cũng biết lần này tới bắt bố hấn là của hấn tam cửu cậu, Phurong gia trung nhất cáo già người, không khỏi cười khổ một tiếng nói: “Tam cửu cậu, ngươi thật đúng là chìm trụ khí a.” Nhìn trước mắt vòng vây Cổ Hạo Nhiên sắc mặt bất động, nhưng trong lòng ở nhanh chóng nghĩ cách.

Cổ Hạo Nhiên tam cửu cậu mỉm cười nói: “Chạy hòa thượng chạy không được miếu, đang nói lần này trời cũng giúp ta, thật sự là để cho ta không muốn lấy cái này tiện nghi cũng không được, Cổ Hạo Nhiên, ông ngoại ngươi lần này rất tức giận, cấp một đuôi giết biến thành đặc cấp truy sát.”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt trầm xuống nói: “Ông ngoại thật muốn giết ta?” Đặc cấp đuôi giết chính là cách sát vật luận, hữu mệnh mạng về tới là tốt nhất, mạng không trở lại tụt ngay tại chỗ giết xong việc.

Tam cửu cậu như cũ mang theo mỉm cười nói: “Ngươi cũng biết ông ngoại ngươi thích những thứ đó, động bọn họ so sánh với động tánh mạng của hấn còn hồngбет, ngươi lại ăn tìm gấu gan báo đi đến động, bây giờ ông ngoại ngươi đang nổi nóng, mấy khối mười sáu cười lại đang tay ngươi chịu nhiều thua thiệt, tự nhiên là tăng lên đuôi giết cấp bậc, cho nên ngươi tự biết điều một chút theo trở về, mấy người chúng ta làm cậu bảo vệ, thế nào cũng không có thể xem ngươi chết thật, bất quá những thứ khác ngươi tự nghe theo mệnh trời, hạo chịu đựng, mình đi vẫn là ta động thủ.”

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn trước mắt trận thế, tam cửu cậu là vô cùng công tâm kẻ người, này nguy trang người đi đường bởi vì hấn hơn thế tự biết không phải là dễ đối phó như vậy, hơn nữa ai biết phía sau còn có cái gì chiêu sau, Cổ Hạo Nhiên thần sắc bất động cười nói: “Tam cửu cậu, này Phần châu nhưng là địa bàn của ta đó.”

Cổ Hạo Nhiên tam cửu cậu cười cười nói: “Cho nên ta cũng không có ý định với ngươi nhiều lời.” Lời còn chưa dứt thân hình vừa động tụt hướng Cổ Hạo Nhiên bất thái, Cổ Hạo Nhiên tự nhiên là trước chống cự chống cự đang nói..., Phong Đăng gấp cậu mang đến người không động tới, tự nhiên đề phòng cũng không có động thủ, chỉ Cổ Hạo Nhiên cùng hấn tam cửu cậu ở làm thành một vòng trong đám người động thủ.

“Làm sao, ở ta Cổ gia không coi vào đâu, Tam ca cũng muốn đem người mang đi không được.” ‘ một đạo thanh âm uy nghiêm đột nhiên truyền ra, bị đè nén hai phe động tác.

Cổ chiêu sát thân hình ngắt một cái tránh ra hấn cậu một chiêu, bên cạnh nhanh chóng đưa qua một cái tay, bắt được bờ vai của hấn đem hấn hướng về sau kéo đi, chính là hấn nhị ca Cổ Hạo Viễn, mà một bên Cổ Chấn cùng hấn cậu trao đổi một chiêu sau, riêng của mình dừng ở riêng của mình trong trận doanh.

Phurong lão Tam nhà ta nhìn Cổ Chấn nói: “Muội phu, ngươi có tin hay không hôm nay Cổ Hạo Nhiên không đi theo ta, chờ hai nhật cha ta tới, các ngươi Thu hành quân tinh thần có thể tất nhiên không thể dễ dàng.” ‘ này tinh thần mặc dù không có thông báo thiên hạ, nhưng hữu tâm nhân phải biết

rằng cũng không phải là cái gì việc khó.

Cổ Chấn lạnh lùng chau mày nói: “Nhạc phụ cũng quá tùy hứng.”

Phương lão Tam nhà ta hai tay một vũng nói: “Không có biện pháp, ai bảo hấn là cha ta, nhà người Tiểu Lục vừa mình đụng vào, lần này mau giận điên lên, chúng ta cũng bị không ít đánh vào đấy, ta ở không đem Cổ Hạo Nhiên mang về, không riêng cha ta điên, chúng ta cũng muốn điên rồi.” Vừa nói vừa kéo quần áo hòa, thấy lộ ra tay trên cánh tay vượt qua trứ mấy cái thanh dầu.

Cổ Chấn mày nhử lại càng sâu uy nghiêm nói: “Không thể nào, chuyện này không có thương lượng, người cũng biết phi tử tính thân có những thứ gì quy củ, Hạo Nhiên làm sao có thể bị người mang về.”

Lúc này bị che ở Cổ Hạo Viễn cùng Cổ Hạo Dương phía sau Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng chen miệng nói: “Ông ngoại còn xuống đặc cấp lệnh truy sát, ta cũng không phải là đứa ngốc có đụng vào.” Cổ Hạo Nhiên ban đầu cho là ông ngoại ở thích những thứ đó, trắng mình thường tiền theo cần thận sẽ tìm vài món tốt bảo bố đưa đi, ông ngoại cũng nhất định sẽ không truy cứu, không nghĩ tới ông ngoại lại hạ loại này ra lệnh, mặc dù đám bọn cậu ngoại nhất định không có giết mình, nhưng là đáy lòng chính là cực độ không phải là thoải mái, khó chịu.

Hai phe người đối diện trì trọng, trên bầu trời một cái bóng thoáng một cái rơi vào phương lão Tam nhà ta trên vai, phương lão Tam nhà ta cảm qua bỏ câu đưa tin mang đến nội dung vừa nhìn, nhất thời cực độ ngạc nhiên nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Tiểu tử người sử cái gì hoa chiêu, làm sao tất cả đối với người đuổi giết toàn bộ hủy bỏ? Chuyện này cũng không truy cứu nữa?”

Cổ Hạo Nhiên ngây cả người sau đột nhiên nhả lại lông mày, trước đó vài ngày dưới con thịnh nộ cùng Diệp Y mỗi người đi một ngã, cũng không nghĩ tới Diệp Y có làm cái gì, bây giờ vừa nghe triệt tiêu tất cả đối với hấn đuổi giết, trong lòng không khỏi lập tức nghĩ đến Diệp Y, này có phải hay không cũng nâng có liên quan? Là nâng ở giúp hấn giải quyết buồn phiền ở nhà sao? Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến đây, trên mặt mặc dù thần sắc bất động, trong lòng cũng nổi lên tí cảm giác ấm áp.

Phương lão Tam nhà ta thấy Cổ Hạo Nhiên chờ toàn bộ trầm mặc, lập tức phát phát tay tát lui mình mang đến nhân mã, cười châm biếm nhìn trứ Cổ Chấn nói: “Nếu không có chuyện gì, ta đây vừa lúc tới thấu náo nhiệt, Thu hành quân ta nhưng thật nhiều năm không có thấy, cũng không biết tiểu tử này bây giờ trường cái dạng gì.” Dứt lời đón nhận Cổ Chấn mình dẫn đầu hướng Cổ gia đi tới.

Cổ Hạo Dương thấy hai người đi xa, thấp giọng nghi ngờ nói: “Tiểu Lục, Diệp Y đâu?”

Cổ Hạo Nhiên khiêu mi không nói, hiện tại chính mình cũng muốn biết nàng chạy đi đâu, bất quá nàng khẳng định sẽ trở lại, hôm nay chuyện này còn tốt hơn tốt hỏi một chút nàng.

Rồi hãy nói Diệp Y ngày đêm kiên trì đến Phong châu, Phong châu Phương gia người tài ba toàn bộ xuất động bắt Cổ Hạo Nhiên đi, còn dư lại không phải là nói là người già yếu, dù sao cũng không phải là cái gì cao thủ, Diệp Y phân phó Hồng Tịnh cùng Lâm Dã phía bên ngoài chờ đợi, mình thừa dịp trời tối cùng Băng Kỳ ẩn núp đi vào.

Như cũ là nguyệt đậm như nước gió nhẹ khí sáng, vốn là địa phương tương đối bình tĩnh nhà trong lúc bất chợt tự nhiên động, cả Phương gia đèn dầu sáng rõ, tiếng người ồn ào, tất cả ở người trong phủ không khỏi nhanh chóng tụ tập, bao bọc vây quanh tiểu thiếu gia phương lam ngự phòng, nhưng một bước không dám rảo bước tiến lên, không thể làm gì khác hơn là trông ba tầng trong ba tầng ngoài, Phương lão gia từ cấp vội vàng từ chủ phòng chạy tới đây, bỏ lại mọi người một mình đi vào.

Phương lão gia từ khuôn mặt lo lắng xông vào, vừa vào nhà bên trong trước hết đập vào mi mắt, chính là huyền tôn của hấn Phương Lam Ngự, trường cực giống biết điều địa Phương Lam Ngự, lúc này đang ngủ mất xoã tung uốn tại trong ngực một người, hai tay nhỏ bé nắm tóc người bên cạnh, tựa vào trên bả vai người nọ, đầu từng điểm từng điểm nghĩ kiếm lên tinh thần vừa vậy muốn ngủ, khóe miệng nhưng mang theo nụ cười ngây thơ.

Phương lão gia từ gặp ngoạn huyền tôn lông tóc Vô Thương, nhắc tới tâm cũng là bỏ vào chỗ cũ, này mới bắt đầu đánh giá ôm phương lam ngự người là ai, không nhìn còn khá, vừa nhìn dưới không khỏi nhíu mày, một xinh đẹp kinh người đồng thời cũng lãnh kinh người nữ nhân, quanh thân không có cỗ ý phát ra một chút sát khí, nhưng là cùng hấn loại này nhìn quen giảng hồ người, lại có thể phát hiện hính kia trong xương máu lạnh hơi thở.

“Người phải như thế nà?” Phương lão gia dư đánh giá quá: qua nữ nhân sau, vừa mở miệng tự thẳng hỏi trọng điểm.

Ôm Phương Lam Ngự chính là Diệp Y, Diệp Y lạnh nhạt nói: “Bỏ qua cho Cổ Hạo Nhiên.”

Phương lão gia từ vừa nghe sắc mặt chìm xuống nói: “Người là gì của hấn? Nghĩ tới ta bỏ qua cho tiểu tử kia, không thể nào.”

Diệp Y cũng không thèm nhìn tới Phương lão gia từ, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve phía trên lam ngự cổ, nhẹ nhàng ở phía trên du tẩu, buồn ngủ địa phương lam ngự đến cái gì cảm giác cũng không có, đứng ở cách đó không xa, toàn thân Phương lão gia từ cũng bắt đầu đồ mồ hôi, làm Diệp Y ngón tay dừng lại ở cổ họng Lam Ngự, Phương lão gia từ lãnh quát một tiếng nói: “Cổ Hạo Nhiên phái người tới? Tốt, lại cảm lam ngự uy hiếp ta, không hồ là ngoại tôn tốt của ta, ngoại tôn tốt.”

Diệp Y hờ hững nói: “Hấn sai khiến không được ta.” Trong miệng nói chuyện, ngón tay nhưng dừng lại ở phương lam ngự trên cổ, đứa nhỏ này vốn là có khóc lớn đến nỗi cả đại sảnh đều nghe thấy, nào biết nhìn thấy Băng Kỳ sau la một tiếng thúc thúc, sau đó nhìn thấy Diệp Y tự tự động tự phát, từ để cho hấn đứng ở bên cạnh Diệp Y, trực tiếp chui vào trong ngực Diệp Y.

Phương lão gia từ hừ lạnh một tiếng nói: “Lời ta nói ra, giội đi ra ngoài nước, chưa từng có tiền lệ sửa đổi, tiểu tử hấn dám động đến đồ đặc của ta, sẽ phải nghĩ đến lãnh phải hậu quả, muốn ta bỏ qua cho hấn không thể nào, hôm nay người uy hiếp lão phu, thì càng đừng nghĩ ta lưu hấn toàn thấy.” Không

hồ là vô lâm thế gia, mặc dù sợ ném chuột vỡ đồ, nhưng khí thế lại không yếu phản mạnh.

Điệp Y ngẩng đầu lãnh khốc nói: “Ngươi cho rằng ta đang uy hiếp?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Điệp Y trở về

Phương lão gia từ thấy trong nháy mắt sát khí mãnh liệt từ cơ thể Điệp Y tỏa ra, ngón tay dừng ở trên cổ Phương Lam Ngự mặc dù không nhúc nhích, nhưng hẳn hiểu được, những điều nàng nói là thật, nếu như không đáp ứng được điều kiện của nàng, có thể ngày mai sẽ không còn thấy được Phương Lam Ngự, nhất thời cả giận nói: “Ngươi dám.”

Điệp Y lạnh lùng nói: “Ta có cái gì không dám, đứa nhỏ này là mệnh, hẳn cũng không phải là mệnh?”

Phương lão gia dư một hơi ngắn ở cổ họng, thượng cũng không thể trên dưới cũng không thể, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn tự làm tự chịu, đem Lam Ngự thả, Cổ Hạo Nhiên lại dùng mệnh Lam Ngự uy hiếp ta, hẳn có còn nhân tính hay không?”

Điệp Y lạnh lùng nhìn lướt qua Phương lão gia tử, chậm rãi nói: “Ngươi vì vật chết muốn giết hẳn, nhân tính của ngươi ở đâu? Ngươi không thì thích những thứ kia chết đồ, chọn một, nhìn người này mệnh trọng yếu vẫn là đồ trọng yếu?”

Phương lão gia giận tím mặt nói: “Ngươi đem Lam Ngự buông ra cho ta!”

Điệp Y trong mắt lệ quang chợt lóe, trầm giọng nói: “Ta không có nhiều kiên nhẫn hao tổn như vậy với ngươi, chỉ một câu nói, nếu không bỏ qua cho thì ta sẽ buông tha.”

Lời này vừa nói ra trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, Phương lão gia từ mặt đỏ lên, nhìn chăm chăm Điệp Y, hai nắm cầm vang lên cạc cạc, Điệp Y hờ hững nhìn hẳn, không lùi cũng không tránh.

Một hồi lâu, Phương lão gia tử đột nhiên quát lên: “Đi ra ngoài.” Bên trong phòng đột nhiên trầm tĩnh, để cho hẳn nhận ra được còn những hơi thở khác.

Tiếng quát quả quyết làm thức tỉnh Phương Lam Ngự đang ngủ, đồng thời cũng làm cho Băng Kỳ núp trong chỗ tối hiện thân, Phương Lam Ngự mang đôi mắt không hiểu nhìn gia gia hẳn, Phương lão gia tử thấy Băng Kỳ hiện thân sắc mặt lại càng đại biến, gương mặt thanh trung đỏ lên, gần từng chữ: “Là Cổ Chấn phái các ngươi tới?”

Băng Kỳ đứng ở phía sau Điệp Y lắc lắc đầu, nói: “Chủ tử của ta bây giờ là Lục phu nhân.”

Phương lão gia tử sắc mặt sau mấy thay đổi, nhìn chăm chăm Điệp Y nói: “Cổ Hạo Nhiên lão bà, tốt, tốt, hai tiểu bối lại dám khi dễ tới trên đầu của ta, Cổ Chấn đúng là biết cách dạy a.”

Điệp Y chau mày nói: “Ngươi có thể lấy lớn hiếp nhỏ, ta tại sao không thể lấy tiểu lấn đại? Ngươi có thể giết hẳn, ta tại sao không thể giết hẳn?” Hai hẳn chia ra đại biểu hai người.

Phương lão gia tử còn chưa kịp trả lời, Băng Kỳ bên cạnh chen lời nói: “Lão gia tử, Nguyệt chủ là người tâm ngoan, điểm này chắc ngươi cũng phát hiện, tiểu Lam Ngự cùng những bảo bối kia, rốt cuộc là Lam Ngự trọng yếu hay vẫn là đồ trọng yếu? Lão gia tử, ngươi cần phải hiểu rõ. Ngươi cũng có thể hiểu, thiếu gia ả núp là bởi vì hẳn không phải không có biện pháp đối phó ngươi, mà là thiếu gia mềm lòng không muốn làm thương hại lão gia tử, nhưng là lão gia tử cũng không thấy như vậy đối, đặc cấp lệnh truy sát, bất kể người truy sát có thể hay không động thủ, nhưng cũng làm cho trái tim thiếu gia nhà ta băng giá a, một ông ngoại vì vài món bảo vật muốn dồn hẳn vào tử địa, chuyện này để ở đâu nói quá khứ.”

Tri hoãn khẩu khí sau thấy Phương lão gia tử trên mặt xanh trắng nảy ra, Băng Kỳ tiếp tục nói: “Đang nói nhà ta thiếu gia cũng không phải là không bồi thường cho ngươi, ngươi cho dù tái phát hỏa cũng muốn có một hạn độ không phải là, thiếu gia nhà ta không phản kháng, cũng không phải không có năng lực phản kháng, kia cũng là kính trọng lão gia tử, bây giờ thiếu gia nơi đó có đại sự muốn làm, không có cách nào cùng ngươi kéo, cũng hạ không được ngoan tay cho ngươi lỗ lã, nhưng là chúng ta tất cả cũng minh bạch lão gia tử tính tình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho thiếu gia, cho nên chỉ có chúng ta tới thay hẳn giải quyết.”

Lão gia tử, hôm nay không phải là tiểu Lam Ngự ở trên tay Nguyệt chủ, ngươi tuyệt đối không chịu nghe chúng ta nói chuyện, hôm nay chúng ta cũng là đem chuyện làm được cái trình độ này lên: thượng, muốn cũng chính là lão gia tử một câu nói, là vật chết trọng yếu vẫn là người trọng yếu? Nhà ta thiếu gia không sánh bằng lam ngự ở trong lòng ngươi trọng yếu, ngươi đã nghĩ muốn chọn cái gì sao, lão gia dư, ta cũng không sợ ngươi trách cứ, Nguyệt chủ là một lãnh tính người, ở trong mắt nàng cũng chỉ có thiếu gia, những người khác đều để không có ở đây trong mắt, lão gia tử không đợi thấy nhà ta thiếu gia, tự nhiên có người chào đón trừ, lão gia tử cũng đừng nghĩ tới chúng ta hạ thủ không được, nếu tới tỵ đã làm tốt kết thù kết oán chuẩn bị, chỉ nhìn trong lòng ngươi là người trọng yếu vẫn là bảo vật trọng yếu.” Buổi nói chuyện vừa ấm vừa xoa, vừa động chỉ lấy tình hiểu chi lấy lễ, đem Phương lão gia tử nói đến sắc mặt trắng xanh.

Này Phuong lão gia tử cho tới bây giờ cũng là cao cao tại thượng, chính là đã thành thói quen vì là đệ nhất thiên hạ công và sân, Cổ Chấn cũng không dám không nề tình, lúc nào nghĩ tới mình không đúng, cũng chưa từng có người dám cùng hắn chống lại, càng thêm không có ai nói những thứ này có vi hân ý nghĩ trong lời nói, vốn là vẫn oán hận Cổ Hạo Nhiên không phải là đúng, lúc này nghe Băng Kỳ vừa nói như thế, tính tế vừa nghĩ phản đã có điểm hân này làm ông ngoại không phải là đúng rồi.

Thức tỉnh tiểu Lam Ngự khuôn mặt tò mò nhìn nhìn cái này vừa xem một chút cái kia, cuối cùng ôm cổ Điệp Y nói: “Tỷ tỷ, tổ gia gia đang cùng Băng thúc thúc gây lộn sao? Lam Ngự chưa từng thấy người nào cùng tổ gia gia gây lộn, gia gia, cha cùng môn thúc thúc chỉ có bị tổ gia gia mắng thôi, hôm nay thật kỳ quái đó.”

Điệp Y cúi đầu nhìn Phuong Lam Ngự đạm nói: “Ngủ.” Bên thuận tay vô ý thức vỗ vỗ, tiểu Lam Ngự dạ một tiếng, vừa trực tiếp bò tới trong ngực Điệp Y tiếp tục ngủ.

Trong phòng trầm mặc chốc lát, thần sắc Phuong lão gia tử sau mấy thay đổi, quét mắt trực tiếp đi tới Điệp Y một bên trên ghế ngồi xuống, trầm mặt nói: “Coi như các người ngoan, muốn ta bỏ qua cho cuộn cuộn cũng có thể, mười cái vô chi tu bức tranh: vẽ, mười phở cực phẩm vòng tay, còn muốn quá: qua đến cho ta dập đầu nhận lầm.”

Điệp Y mặt không chút thay đổi nói: “Tốt, một trăm sáu mươi vạn lượng còn tới.” Nghe hắn cũng không có muốn bạc làm bồi thường, kia tự nhiên muốn đem đưa tới một trăm sáu mươi vạn lượng lấy về, đây chính là tiền của nàng.

Phuong lão gia tử vừa nghe nhất thời xuy râu mép trợn mắt nhìn trứ cùng hắn cò kè mặc cả Điệp Y nói: “Chuyện ngày hôm nay ta còn không có tính sổ với người.”

Điệp Y cũng không dài dòng nói thẳng: “Nói.”

Phuong lão gia tử thấy Điệp Y như thế dứt khoát, không khỏi khiêu mi nói: “Người tự đoán chắc ta sẽ đáp ứng?”

Điệp Y đạm thanh nói: “Không có, người nếu không đáp ứng, ta tự nhiên có biện pháp cho người đáp ứng.”

Phuong lão gia tử nhướng mày, từ trên xuống dưới quét mấy lần Điệp Y, ừm ừc: ừc ừc mấy tiếng nói: “Tiểu nữ oa tử, khác quá kiêu ngạo, người hôm nay dùng ta huyền tôn uy hiếp ta, đã kính phạm vào ta đại hủ kỵ.” Nói đến đây cố ý không nói phía dưới, híp lại mắt thấy Điệp Y.

Điệp Y chống lại Phuong lão gia tử mắt lạnh nhạt nói: “Có cái gì vời ta tiếp theo.”

Phuong lão gia tử khóe miệng nhếch lên trong mắt quang mang chớp động, một cỗ áp lực khổng lồ phát ra, mà nhìn thẳng hắn Điệp Y sắc mặt ngay cả thay đổi cũng không có thay đổi, Phuong lão gia tử trong mắt không khỏi lướt qua một tia tán thưởng, người giang hồ giang hồ nói, tự thích này trực lai trực khứ gọn gàng người, Phuong lão gia tử tính cách cương liệt, đối nhân xử thế thẳng thắn, nói không phục đánh chết cũng không dùng, muốn một khi chống lại mặt, kia vừa tự mọi sự hảo thuyết, Điệp Y này ngay thẳng tính cách cùng dao sắc chặt đay rồi tác phong, không thể nghi ngờ để cho khó được tình hạ tâm lai Phuong lão gia tử cảm thấy thoải mái.

“Hạo Nhiên không có trắng cười như vậy vợ: con dâu, ngoan độc, đủ lưu loét, so với hắn tiểu tử mạnh, tiểu nữ oa hôm nay trưởng chúng ta trước hết nhớ, ta tùy thời có hướng người muốn trở về.”

Điệp Y nghe nói thể hướng Phuong lão gia tử gật đầu nói: “Tùy thời phụng bồi.” Vừa nói vừa ngó chừng Phuong lão gia tử bất động thanh sắc.

Phuong lão gia tử người lão thành tình, vừa thấy Điệp Y ánh mắt nhất thời sẽ hiểu Điệp Y ý tứ, lãnh trứ khuôn mặt nói: “Lại dám chất vấn lời của ta.”

Điệp Y đạm mạc nói: “Ta không tin hứa hẹn, ta chỉ tin tưởng sự thật.” Dứt lời như cũ ngó chừng Phuong lão gia tử, không có đem phuong lam ngự trả lại ý tứ.

Phuong lão gia tử hừ lạnh một tiếng bành bạch hai tay lẫn nhau phách, ngoài phòng lập tức đi vào một người, Phuong lão gia tử ở người ánh mắt kinh ngạc trung phân phó xong, tài mới sắc mặt vô cùng không đẹp nhìn chăm chăm Điệp Y, Điệp Y thấy vậy phuong đứng lên, đem ôm địa phuong lam ngự hướng Phuong lão gia tử với tới.

Phuong lão gia tử đưa tay tới đón, không có ngủ trứ địa phuong lam ngự ôm chặt Điệp Y cổ nói: “Tổ gia gia, lam ngự muốn cùng tỷ tỷ ngủ.”

Phuong lão gia tử thấy gấu koala giống nhau chiếm cứ Điệp Y địa phuong lam ngự hoàn toàn không thèm nhìn hắn, không khỏi thanh âm nhu hòa nói: “Cái gì tỷ tỷ, muốn hồ thăm thăm, nàng là người Hạo Nhiên thúc thúc lão bà, ta tiểu lam ngự ngoan, bọn họ lập tức phải trở về đi, không ở chỗ này qua đêm, tổ gia gia ôm.”

Phuong lam ngự nhưng không thèm quan tâm đến lý lẽ nói: “Ta đây muốn đi Hạo Nhiên thúc thúc nhà, lam ngự thật lâu không có đi, ta muốn cùng thăm thăm đi, muốn cùng thăm thăm đi.” Cái này Điệp Y người nào duyên không có, cũng là cùng tiểu hài tử hơi có duyên phận, chỉ cần nhìn thấy nàng không có không thích.

Phuong lão gia tử dụ dỗ hồi lâu không có hiệu quả, không khỏi phát tay một cái nói: “Tốt lắm, dù sao mấy ngày nữa bọn họ vậy cũng náo nhiệt, muốn đi chơi hãy đi đi.” Vừa nói vừa chống lại Điệp Y nói: “Tiểu nữ oa người nhưng ta lam ngự chiếu cố tốt, nếu là ra cái gì không may, chúng ta mới trưởng nợ cũ cùng tính một lượt.”

Điệp Y khẽ cau mày, mới vừa rồi còn giận tím mặt hận không được muốn lột da các cửa nàng, bây giờ lại đem yêu mến nhất người làm cho nàng mang

đi, người này cũng thật yên tâm

Phương lão gia tử thật giống như hiểu Diệp Y trong lòng nghĩ cái gì dường như, hừ lạnh một tiếng nói: “Lão phu đời này ở trên giang hồ lăn lộn, võ công là rơi xuống, ánh mắt còn không có mờ mắt, có muốn hay không giết ta tiểu tiểu tôn tử, ta còn nhìn ra được, người nữ oa Tử Tâm ngoan độc, đủ lãnh, có trong nháy mắt ta còn thật nghĩ đến người có hạ thủ, bất quá cũng may có hành vi của mình chuẩn tắc, điểm này mới để cho ta hôm nay không có giết người.”

Diệp Y ôm lên tiểu Lam Ngự không hề nể ý tới Phương lão gia tử tựa ra cửa phòng, nhất thời đem mới vừa nói nói rất có khí thế Phương lão gia tử giận đến xuy râu mép trợn mắt, Diệp Y là tương đối vô tình, bất quá đối với tiểu hài tử nhưng tuyệt đối sẽ không ra tay độc ác, tội còn không vượt đời sau, lại càng không cần phải nói đích thân giết hại tử vô tội, uy hiếp là uy hiếp, thật làm Phương lão gia tử không làm, Diệp Y cũng sẽ không hướng làm điều khiến tay, bất quá muốn thật Phương lão gia tử như vậy vô tình trong lời nói, Diệp Y hơn phân nửa ôm lam ngự bước đi người.

Thời gian như thời đưa thoáng một cái đã qua, ngày hôm đó Phần châu bến tàu hết sức náo nhiệt, xa thủy mã long không thấy, trên dưới ngừng thuyền bè cũng có thử tự dừng ở một chỗ, trên bến tàu nước trong quét sân không nhiễm một hạt bụi, lui tới người chúng căn bản tất cả đều là Cổ gia người, so sánh với không có Hồng lâu mộng bên trong vàng màn che chúc, nhân tạp nhân đẳng né tránh, trong nhà trường bối vẫn bối bất kể cái gì bối, cũng muốn nói trước thời gian theo như cấp bậc theo như địa vị quý xuống nghênh đón nhiều hạn chế cùng quy củ, hơn nữa là một loại náo nhiệt cùng ấm áp, một loại phương xa du tử trở về thân hòa cảm giác, dĩ nhiên nên có quy củ cũng là ít không thể thiếu.

Cổ Hạo Nhiên một thân Thủy Lam hoa phục đứng ở trên bến tàu mọi người đứng đầu, bên cạnh là cổ hạo dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh, Cổ Hạo Ảnh chờ năm người, năm người này phía sau vừa đứng thẳng: lập tức một số người, khuôn mặt trong có sinh ra quen thuộc, tiếp theo phía sau liền lại là tiếp theo bối, Cổ gia gia tộc người bốn : vốn nhiều, lúc này những nhà khác cũng nhất tề tụ tập ở Cổ gia, này chất nhi, Tôn nhi, từ Tôn nhi, biểu ca, biểu đệ, thúc thúc, cậu chờ trực thuộc quan hệ huyết thống thẳng thấy vậy dọa người hơn, những người này phía sau chính là chút ít cao đẳng hạ nhân, chỉ chút đứng cả bến tàu.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt mỉm cười đứng ở phía trước nhất, ngầm cả khuôn mặt nhưng đen thối, khóe mắt quét mắt đứng ở cách đó không xa gió, gió cười khò khè lác đác, Cổ Hạo Nhiên không khỏi một lời hòa khí phát cũng không phải là không phát cũng không phải là, Diệp Y đến bây giờ còn là ngay cả một bóng người cũng không trông thấy, Nguyệt đường bên kia vừa căn bản bắt lộ : dấu điểm tin tức cho Nguyệt chủ ngoại trừ người, cho dù hắc cái này chủ nhà cũng không được, mà hôm nay Thu hành quân tinh thần mà về, nàng cái này tân nhất nhâm đương gia phu nhân, thế nào cũng nên tại chỗ, nếu là Thu hành quân tới hỏi tới, này trả lời như thế nào phải

Cổ Hạo Nhiên đang phiền não trí, cách đó không xa một chiếc xanh vàng rực rỡ lâu thuyền chậm rãi mà đến, bên cạnh cổ hạo dương thấp giọng nói: “Tới.”

Xanh vàng rực rỡ lâu thuyền dừng ở trên bến tàu, boong tàu chậm rãi đi xuống, trước một người đón gió mà đứng khóe miệng

Mang theo nồng đậm nụ cười, hướng trên bến tàu mọi người đi tới, chỉ thấy hắc vượn người ngọc lập, dung mạo tuấn mỹ, mặc dù không kịp Cổ Hạo Nhiên tuyệt sắc, nhưng phong độ chỉ có, có khác một cổ phong lưu mùi vị.

Cổ Hạo Nhiên bận rộn nghênh đón, Cổ Ly khóe miệng mang theo mê người mỉm cười nhẹ giọng nói: “Mười năm, rốt cục lần nữa đứng ở này mảnh thổ địa thương.” Cổ Hạo Nhiên chờ cũng hơi có chút cảm khái, hơn nữa là cao hứng, cũng xông tới, Cổ Ly phía sau mang đến đầy tớ nhà quan sát cả cũng yên lặng đứng ở một bên, không quấy rầy trước mặt này thúc cháu gặp mặt.

“Tiểu Hạo Nhiên, mười năm không thấy, lại đã trưởng thành người bậc này vật, sách sách, nhìn này dung mạo, nhìn này vóc người, thật gần dặm mới tìm được một, so với ta ở trong cung nghe nói còn mê người, Tiểu Lục, đi, đi, mang ta đi nhìn một cái vợ của người đi, xem một chút xứng đôi nhà ta Tiểu Lục không, nếu là không xứng với, tiểu thúc làm cho người chủ, cho người thêm tìm quốc sắc Thiên Hương đi đến.” Cổ Ly cho Cổ Hạo Nhiên một nhiệt tình ôm sau, lại bắt đầu soi mói, thần sắc đang lúc mới vừa cái kia ti cảm khái cũng ném tới thiên ngoại đi.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt hắc tuyến nhìn từ Cổ Ly, người này vẫn là cùng năm đó một tướng, ác thú chặt, nhìn lên trước mắt 27-28 nam tử, khinh bạc nụ cười tung bay thần thái, có một ít điểm hướng là làm thúc thúc người, mắt nhìn từ Cổ Ly vừa đi trên ghẹo Cổ Hạo Dương đám người, mấy người vẻ mặt bị đè nén, nghĩ giận vừa không dám giận bộ dạng, để cho Cổ Ly khóe miệng nụ cười lại thâm sâu vài phần.

“Thu hành quân, cha mẹ cũng nghĩ tới người chặt, chúng ta hay là trước trở về phủ bên trong ở nói lời tạm biệt tới tâm tình tốt không?” Cổ khốc nhiên thấy Cổ Ly mọi người dừng tới đùa giỡn đi qua, không khỏi liếc mắt vội vàng nói, này theo hắc như vậy chào hỏi đi xuống, kia còn không biết phải đợi tới khi nào, cái này tiểu thúc tuyệt không xa lạ, tựa như căn bản không có mười năm chia ra một loại, người cũng một cũng không có nhận lầm, chân chính không biết ở đâu tới hảo nhân lực, lập tức cũng không quản Cổ Ly đồng ý không, nhiệt tình vịn phần lôi kéo Cổ Ly bước đi.

Cổ Ly tay cầm chiết phiến bên đi theo cổ khốc nhiên đi, bên hướng hắc trùng mắt nhìn nói: “Tên gì Thu hành quân, gọi ta tiểu thúc, ha ha, làm sao ta Tiểu Lục đối với ta nhiệt tình như vậy, còn là của ta Tiểu Lục tốt, không uống phí người lúc nhỏ hậu ta như vậy thương người.” Cổ Hạo Nhiên nhất thời trong lòng một mảnh ác hàn, khi còn bé mình tám tuổi hắc mười tám tuổi, kia tám năm cuộc sống thật không phải là người trôi qua, bị ác ma cả ngày dẫn đo trứ chơi, cuộc sống có thể sống khá giả sao? Bây giờ lại còn nói đau, Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới cũng cảm thấy trái tim băng giá, lập tức càng thêm bước nhanh mang theo Cổ Ly bước đi, sớm một chút dẫn tới cha hắc mẹ nơi nào đây, có hai người kia chống mọi người cuộc sống cũng muốn giỏi hơn quá: qua điểm

Cổ Hạo Dương chờ mấy huynh đệ tâm hữu linh tê, bước lên phía trước chào hỏi Cổ Ly mang đến người, một dãy ở trong phủ mang đến, vốn là cho là này tiểu thúc mười năm tính tình tị trải qua thay đổi, không nghĩ tới nhơ nhĩ bề ngoài, công lực so sánh với dĩ vãng còn sâu, mấy huynh đệ trao đổi một lần nhau cũng hiểu ánh mắt, tránh không khỏi, đánh không thắng, vậy thì lặn xuống nước đi.

Nhất thời Phần châu trên đường phố đại đội xe ngựa hạo hạo đang chạy qua, lui tới nơi người người né tránh, điều long khắc gió nghi trượng đón

gió bay múa, hoàng gia thị vệ bày ra hai bên, hoa hồng đỏ thắm từ bến tàu vẫn trải đến cổ trước gia môn, tám thất ánh sáng màu thuần khiết bạch mã : con ngựa trắng đón đầu mở đường, mười sáu thất đỏ thắm tuần mã căn ở phía sau, không có chỗ nào mà không phải là mã trung cực phẩm, trung gian : ở giữa Cổ gia cố ý chuẩn bị mỹ đồi phiến mỹ huyền vàng ròng xe ngựa, phía trên vây quanh trừ đủ loại bảo thạch, tùy tám thất cao đầu đại mã lôi kéo đi về phía trước, quanh người vô số gã sai vặt lui tới bốn ba đi theo, ngăn cách tất cả xem náo nhiệt thân cận.

Đội này một đội đi vào sau khi, mới vừa rồi là Cổ gia người trong nhà ngồi xe ngựa đi tới, mặc dù đất tiền nhưng điệu thấp rất nhiều, tất cả chuẩn bị cũng cho phía trước nhất Thu hành quân Cổ Ly, đây hết thấy hết thấy đều ở biểu hiện ra đệ nhất thiên hạ công và sân giàu có và đông đúc, cùng Thu hành quân tới tương xứng hợp thân phận địa vị.

“Tiểu nhị, khác băng bó trừ mặt, giống như là người nào thiếu người giống nhau,, cho tiểu thúc ta cười một, ngồi, tới cười một.” Vào Cổ gia đại môn, dọc theo đường đi bắt đầu ngôn tiểu Cổ Ly, mặt liền biến sắc cười châm biếm tự chọn lên: thượng Cổ Hạo Viễn.

Cổ Hạo Dương đi an bài Cổ Ly mang đến người, những thứ kia cao đẳng hạ nhân hãy cùng trừ đi bốn bề chuẩn bị hết thấy, mà Cổ Hạo Nhiên chờ mấy huynh đệ hãy theo trừ Cổ Ly đi đại sảnh gặp cha mẹ, ở Thánh Thiên vương triều phi tử vị trí ở cao, cha mẹ địa vị thì càng cao, không có cha mẹ tổ tông bá kiến quy củ của hắn, chỉ có phi tử bá kiến cha mẹ chờ quy củ, mặc dù Cổ Chấn không phải là Cổ Ly cha mẹ, nhưng nhưng cũng là hần ca, tự nhiên Cổ Ly đi bá kiến.

Cổ Hạo Viễn vừa nghe vốn là không có gì về mặt mặt càng lạnh hơn, nghẹn ra hai tiếng nói: “Tiểu thúc, đừng gọi ta tiểu nhị.” Tiểu nhị, nghe thật giống như gọi phía ngoài gã sai vặt.

Cổ Ly nghi ngờ khiêu mi nói: “Tiểu nhị, này về điểm này không xong, ngươi không phải là đứng hàng Hành lão nhị sao? Như vậy gọi nghe nhiều thân thiết.” Tiếng nói vừa dứt Cổ Hạo Nhiên chờ nhất tề liếc mắt, quên Cổ Ly trong mắt nồng đậm nụ cười.

“Ta nói Tiểu Ngũ a, nhiều ... thế này năm không gặp làm sao càng ngày càng đẹp đề rồi? Bây giờ chính một tai họa bộ đáng.” Cổ Ly vừa quay đầu rồi hướng thượng một bên Cổ Hạo Ảnh.

Cổ Hạo Ảnh vừa nghe lời này nhất thời cười không hồi chộp mắt nói: “Ta nói tiểu thúc a, nhiều ... thế này năm không gặp ngươi cũng càng ngày càng Xinh đẹp , có phải hay không mưa móc dễ chịu thật là tốt?”

Cổ Hạo Danh vừa nghe không khỏi cười ra tiếng, này Cổ Hạo Ảnh cũng không phải là thụ khi dễ chủ, Cổ Ly về mặt tươi cười gật đầu nói: “Làm sao ngươi biết? Tình cảm Tiểu Ngũ là thân có nhận thức?” Vừa nói vừa về mặt khinh bạc vượn cán quạt vén lên Cổ Hạo Ảnh trên người mang theo một Tiểu Hà bao, cười híp mắt nói: “Nghe nói Tiểu Ngũ cháu dâu là thư hương môn đệ mới ra đời, tình cảm này tú ngoại tuệ trung a, nhìn này thật đúng là trôi cạnh, đợi lát nữa bản thân ta đi đòi hỏi một đeo mấy ngày, ha ha, thật là thơm.”

Cổ Hạo Ảnh một phen giật xuống theo uyên ương nghịch nước hà bao, Cổ Hạo Ảnh bản thân chính là người phong lưu, phía ngoài thân mật cái gì tự nhiên là không ít, này hà bao cũng không biết là người nào đưa, hơn phân nửa chính hắn cũng không có gì trí nhớ, bất quá hôm nay nhìn đẹp mắt tiện tay chụp, đến gọi này ánh mắt tặc tiem Cổ Ly cho nhìn đi.

Cổ Hạo Nhiên chờ cũng biết Cổ Hạo Ảnh phong lưu thành tánh, bất quá Linh Tĩnh không hỏi qua, cha mẹ không hỏi qua, Cổ Hạo Ảnh vừa mình có chừng mực, tự nhiên những thứ này người trong cuộc cũng không nói, cũng cũng chưa có người nói, lúc này bị Cổ Ly bắt được cái bóng, không khỏi mấy huynh đệ cũng nộ cười.

“Tiểu thúc, hạo ảnh sai lầm rồi, tiểu thúc ngươi đại nhân có đại lượng tự tha thứ hạo ảnh lần này.” Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, mặc dù này mái hiên hình như là nhà hần.

Cổ Ly cười châm biếm nói: “Biết sai có thể thay đổi là tốt rồi, Ngươi nhóc thúc ta cũng không phải là không tha cho người người, Tiểu Ngũ a, tiểu thúc ta còn thật muốn niệm tài nấu ăn của ngươi.”

Cổ Hạo Ảnh không đợi Cổ Ly nói xong, lập tức nói: “Không phải là pha trà nha, hạo ảnh đã sớm cho ngươi chuẩn bị đâu, nơi đó có thể chậm trễ tiểu thúc đâu.” Một phen trong ngoài đầy nhiệt tình, bên trong nghiêng rằng nghiêng lợi, cái này cùng bọn họ không sai biệt lắm lớn tiểu thúc, trong xương tự một ma quỷ.

Cổ Ly bên gật đầu bên mỉm cười khanh khách, đại môn đến đại sảnh lộ trình còn xa đi, lúc này mới khó khăn lắm đi một nửa, vừa lúc đến tiền viện vườn hoa nơi, Cổ Hạo Nhiên chờ chưa từng có cảm thấy này đại sảnh thật sự là sửa xa điểm, hôm nay không khỏi âm thầm thề, đôi ngày mai nhất định phải đem đại sảnh tự sửa đến cửa đại môn.

Cổ Ly chiết phiến vung lên hướng về phía bên cạnh Cổ Hạo Nhiên cười một tiếng, Cổ Hạo Nhiên thần sắc không thay đổi trấn định tự nhược trở về hần cười một tiếng, muốn Cổ gia ai có thể chống lại Cổ Ly bất bại, hơn phân nửa có thể chính là sau khi lớn lên còn không có đối diện tay Cổ Hạo Nhiên , Cổ Ly khoe miệng nụ cười Minh Mị, một tay ôm lấy Cổ Hạo Nhiên bả vai, bả đầu làm bộ tựa vào Cổ Hạo Nhiên trên bả vai nói: “Tiểu Lục a, ngươi nói. . . Di, ban ngày như thế này còn lưu hành leo tường?”

Cổ Ly tiếng nói mặt rơi Cổ Hạo Nhiên chờ năm người, cùng với đi theo phía sau một đám thân thích, đều ở ban ngày nhìn thấy bốn người từ vườn hoa ngoài tường lật ra đi vào, đó, không đúng, là năm người, còn có một tiểu nhân bị ôm vào trong ngực, đang đứng ở lật qua địa phương : chỗ đánh giá thân ở cái gì vị trí.

Cổ Hạo Nhiên không nhìn còn khá, vừa thấy hạ nhất thời vô danh hỏa lên, năm người này chính là Diệp Y một nhóm , chẳng qua là bây giờ nhiều cái rắm đại hải tử uốn tại điệp nông trong ngực. Diệp Y bọn bốn người phong trần mệt mỏi. Đây người tro bụi cũng đừng nói , lại còn lôi kéo Hồng Tĩnh tay, mặc dù bây giờ đã buông xuống, nhưng này coi là chuyện gì, không khỏi mặt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm bên tường Diệp Y.

Điệp Y chờ ngày đêm kiên trì chờ đợi quan đạo trở lại, trở lại tự gấp gờ Cổ Ly tới, tất cả thông hướng Cổ gia con đường không phải là bị người vây quanh nước chảy không lợ, chính là bị phong tỏa, thật vất vả từ trong biển người mênh mông chen chúc tới đây, đại môn là không thể đi, nơi nào còn tại hạ Cổ Ly mang đến đồ, đang nghiêm mật gác trứ, vây quanh cửa sau lui tới tất cả đều là dọa người, hơn nữa muốn tại sao phải tắm bằng mới có thể vào, những thứ này cấp thấp hạ nhân vậy sẽ biết Địch Y cùng Băng Kỳ, tiến lên chỉ sợ cũng là nhất thời bán hội nói không rõ, mà Băng Kỳ cũng nói muốn ở nơi này tinh thần trung tâm vai nhân vật gì, căn bản không có thời gian ma thẳng, cho nên, Địch Y rất trực tiếp tuyên một địa phương tường rào tương đối thấp: chỗ, cùng mấy người bay qua đi, không nghĩ tới vừa lúc lọt vào mắt mọi người.

Địch Y giương mắt thấy Cổ Hạo Nhiên về mặt lửa giận nhìn chằm chằm nàng, mà bên cạnh hắn là đám người Cổ Hạo Viễn, phía sau lại càng đám người chi chít, lúc này cũng mở to hai mắt nhìn nàng, không khỏi khó được có bị bắt ở hiện trường cảm giác, ngáy ngốc đứng thẳng: lập ngay tại chỗ.

Băng Kỳ cười khò sò sò lỗ mũi nói nhỏ: “Nguyệt chủ, trung gian: ở giữa đó chính là Thu hành quân, chúng ta là đi trước làm lễ ra mắt hay là trước tránh nửa mặt một chút đang nói?” Nếu bản về người khác hơn phân nửa tự trực tiếp đi trước làm lễ ra mắt, muốn thả này Nguyệt chủ trên người mọi sự đều có thể có.

Địch Y quét mọi người một cái, ôm mở to mắt to nhanh như chớp cô địa phương lam ngư, liền xoay người đi ra ngoài, Băng Kỳ sắc mặt cứng đờ bận rộn ngăn Địch Y nhỏ giọng nói: “Sai lầm rồi, trở về dạng ở đi bên này, đó là đi đại môn đường” Địch Y cước bộ vì bỗng nhiên, này tòa nhà quá lớn nàng sẽ không toàn bộ đi qua, không khỏi cũng không ngừng đầu lên mặt không đối sắc đối lại phương hướng tự đi về phía trước, phía sau Hồng Tịnh cùng Lâm Dã bận rộn ăn ý đi theo.

Cổ Ly trừng mắt nhìn, có chút khó có thể tin nhìn mấy người ngay mặt rồi đi, những người khác không nhận ra, Băng Kỳ hẳn là biết, thấy hắn không nói bái kiến luôn miệng chào hỏi cũng không đánh, hắn tự như vậy không đùa người chào đón? Đang khiêu ni đang lúc bên cạnh xì một tiếng, chính là Cổ Hạo Anh bật cười, Cổ Ly không khỏi khòe miệng nhất câu cao giọng nói: “Băng Kỳ, nhiều năm như vậy không thấy, chào hỏi cũng không đánh một bước đi, ngươi có phải hay không đem ta đưa vào mắt rồi? Tới đây, mỹ nhân bên cạnh ngươi cũng mang tới đây, ta đến muốn nhìn một cái người nào như vậy cho ta thể diện.”

Này thanh âm bao lớn, Băng Kỳ nghĩ làm bộ như không nghe thấy cũng không thể, không khỏi cười khò nhìn Địch Y nói: “Nguyệt chủ, này, ngươi nhìn?”

Địch Y vốn là muốn trở về rửa mặt một chút bên nói..., bộ dạng này lời thôi bộ dáng thật sự không rất thích hợp chờ một chút trang diện, không nghĩ tới này cái gì Thu hành quân bây giờ tự chọn thượng nàng, nếu chọn lên: thượng đi cũng cũng không phải là chuyện này, cho nên hờ hững xoay người tự hướng Cổ Hạo Nhiên đi tới.

Cổ Hạo Nhiên nhìn vào Địch Y vừa đến đây, nơi xa còn nhìn không rõ lắm, vào đến đây khi nhìn thấy Địch Y trong mắt trên mặt mỗi một, không khỏi không chút suy nghĩ cau mày nói: “Ngươi làm cái gì vậy đi? Làm sao biến thành như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đấu rượt

Địch Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái thần nhiên nói: “Không có gì.” Phải thay đổi lộ trình trong hai mươi ngày chạy vài ngàn dặm, không chết cũng tàn phế, Cổ Hạo Nhiên ngồi thuyền ngày đêm chỉ cần mười ngày, đi quan đạo so sánh với đường thủy lộ trình không ngừng cũng phải dài gấp đôi.

“Hạo Nhiên thúc thúc, ôm” Phương Lam Ngư vẫn biết điều nằm trong ngực Địch Y thấy Cổ Hạo Nhiên, nhất thời vươn ra hai tay hướng Cổ Hạo Nhiên đánh tới.

Cổ Hạo Nhiên lúc này mới nhìn thấy Địch Y ôm chính là Phương Lam Ngư, trong mắt thần sắc biến đổi, hơi phức tạp nhìn Địch Y mấy lần, trước đó vài ngày là Địch Y suy tính giúp hắn giải quyết vấn đề, cái này nhìn thấy Phương Lam Ngư, Cổ Hạo Nhiên nhất thời hiểu ra, hắn suy tính hoàn toàn là thật, không khỏi bên nhận lấy Tiểu Lam, thu lại tức giận thần sắc ôn hòa hướng Địch Y nói: “Mau đi thu thập nhanh, ta ở đại sảnh chờ ngươi.”

Địch Y ứng thanh đang muốn đi, Cổ Ly vẫn ở bên cạnh ha ha cười nói: “Ai vậy a? Tiểu Lục, ngươi nhưng còn chưa giới thiệu cho ta đó, sách sách, dù bụi bặm dính vào mặt cũng không che được thiên tư quốc sắc, lớn lên không sai a, khó trách ngươi nhìn thấy liền không để ý đến ta.” Hắn vốn là đang khoát vai Cổ Hạo Nhiên, lúc này lại càng đề sát vào hai má Cổ Hạo Nhiên nói chuyện, hận không thể dính luôn vào nhau, hai người trong lúc này tình cảnh mập mờ vô cùng.

Cổ Hạo Nhiên còn chưa trả lời, Địch Y mắt lạnh nhìn hắn một cái, nhanh chóng đưa tay bắt được cổ áo Cổ Ly, tay sử dụng chút lực ném hắn ra khỏi người Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Ta là vợ hắn.”

Cổ Ly nơi nào chịu qua đãi ngộ thế này, sừng sốt hai giây, đứng dậy từ trên người Cổ Hạo Anh, Cổ Hạo Danh bị đè thê thảm mà khôi phục lại, chiết phiến trong tay huy động đánh giá người vừa cướp lại Cổ Hạo Nhiên trong tay hắn – Địch Y, rồi nói: “Ngươi nếu là thê tử Hạo Nhiên, vậy ngươi có biết hay không ta là người như thế nào? Lại dám đối với ta động thủ, hậu quả ngươi gánh nổi không?”

Địch Y lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái nói: “Nghiêm trọng?” Này vừa hỏi nhất thời làm khó Cổ Ly, làm sao nghiêm trọng? Có thể làm sao nghiêm

trọng, nhìn phân lượng nàng là thể tử Cổ Hạo Nhiên, có thể nghiêm trọng đến địa phương nào, bất quá là hù dọa người thôi.

Điệp Y thấy trong mắt Cổ Ly tia sáng liên tục chớp động, hiển nhiên là đang tính toán, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Chọc giận ta kết quả cũng rất nghiêm trọng, cho hấn cách ta xa một chút.” Dứt lời, lạnh lùng liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, đồ đạc của nàng chỉ có thể nàng đựng.

Cổ Ly nhướn mày lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khiêu khích cũng không thèm nhìn tới hướng phía sau Cổ Hạo Nhiên đi đến, Diệp Y thần sắc trên mặt rét lạnh, tay phải nhanh chóng hướng Cổ Ly chớp tới, Cổ Hạo Nhiên từng được chứng kiến công phu của Diệp Y, nhất thời tươi cười trên mặt không còn, nhanh chóng bước lên trước muốn bắt lấy tay Diệp Y, còn chưa tới kịp chỉ nghe thấy phía sau bính một tiếng, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy Cổ Ly chật vật nằm trên mặt đất, một đôi mắt bốc lửa nhìn chằm chằm hấn.

Yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh, hồi lâu một tiếng cười vang lên, tiếp theo là một tràng cười đẽ nén cũng vang lên, Cổ Ly nhìn Cổ Hạo Ảnh cười rất khoa trương bị Cổ Hạo Viễn cùng Cổ Hạo Thanh bên cười bên kéo, trên đời này không có cái gì có thể làm khó được hấn, khuyết điểm duy nhất là không biết công phu. Mà mới vừa rồi thể nào cũng không nghĩ tới Cổ Hạo Nhiên lại không ra tay, cái tên Tiểu Lục chết tiệt.

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Ly trong mắt bốc lửa khoe miệng cười lạnh nhìn hấn chằm chằm, không khỏi dờ khóc dờ cười, đành quay sang mọi người đang cười: “Cười cái gì, ngoài ý muốn mà thôi, ngoài ý muốn.” Hồng mọi người nhưng miệng cười cũng không ngừng, chưa từng nhìn thấy Cổ Ly chật vật, hôm nay lại mất mặt rất lớn.

Chờ mọi người bị Cổ Ly trùng mà ngừng lại, bốc lửa bắt được Cổ Hạo Nhiên, nhưng người khỏi xướng là Diệp Y sớm không thấy bóng dáng, không khỏi tức đến thay đổi sắc mặt, hai mắt loạn xuyến : kháo, thù này coi như đã kết, lần tình thân này thời gian dài, còn sợ thu thập không được Tiểu Lục cùng thể tử của hấn.

Trở lại rửa mặt một phen, còn chưa thu thập xong Phong cùng mấy người tổng quản liền tìm đến, cái gì mà an bài tiết mục kế tiếp, sắp xếp chỗ ngồi, an bài hạ nhân, cùng với an bài công việc cho mấy ngày tới, còn thêm một đồng chí thị cần năng đồng ý, chương nội vụ Hoa Cận cùng Linh Tĩnh, cũng chạy tới đây góp vui, trong lúc nhất thời ở đây so với đại sảnh còn muốn náo nhiệt hơn.

Đội Diệp Y xử lý xong tất cả, sắc trời đã hắc ám, tới lúc dùng cơm tối, đại sảnh bên kia tất cả thân thích trực hệ đều tề tụ một sảnh, Hoa Cận Linh Tĩnh bận rộn tới chân không chạm đất lôi kéo Diệp Y lao tới đại sảnh bên kia.

Nhiều người thì loạn nhưng ở trong đại sảnh lại an tĩnh dị thường chỉ nghe thấy thanh âm Cổ Ly cùng Cổ Chấn mấy người vui vẻ nói chuyện với nhau, những người khác không khỏi bó tay đứng yên một bên hầu hạ, Diệp Y liếc mắt nhìn hóc mắt ủng đồ Cổ Ly cùng vẻ mặt vui mừng Cổ Chấn, hiển nhiên tâm tình rất tốt, xem ra xế chiều tràng diện hết sức náo nhiệt, không khỏi hơi dừng cước bộ một chút.

“Ông ngoại là người giải quyết đúng không ?” Diệp Y quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên tới gần, nhận nhậ ừ một tiếng, trong đại sảnh trường bối cùng hậu bối đều đã ngồi xuống dùng cơm, chỉ có Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y vừa mới “thăng chức” là vội vội vàng vàng ra ngoài chào hỏi, an bài sự vụ, dĩ nhiên hơn phân nửa chuyện cũng là Cổ Hạo Nhiên làm, Diệp Y chẳng qua là đứng cạnh bốn hoa bên ngoài, nghe bọn hạ nhân bẩm báo, sau đó để cho Phong đi làm.

“Nhiều chuyện.” Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng khẽ hừ, ngữ điệu trước sau như một cao ngạo, mặt mày xen lẫn một chút ý cười, Diệp Y cũng lười cùng hấn nhiều lời, nếu đáp ứng Cổ Chấn giúp hấn, như vậy hấn có chuyện năng cũng cùng hấn giải quyết, cũng sẽ không nghĩ tới Cổ Hạo Nhiên có phản ứng gì.

Hai người đang nói chuyện với nhau, thì hạ nhân nhanh chóng chạy tới nói: “Lục Thiếu gia, Thu hành quân cho mới người cùng Lục phu nhân đi đại sảnh, ngài nói muốn khảo thí xem ngày có quen những gì ngài đã từng dạy hay không, bây giờ tất cả mọi người đều chờ Lục Thiếu gia cùng Lục phu nhân.”

Cổ Hạo Nhiên phát tay thôi cho lui gã sai vặt cau mày hướng Diệp Y nói: “Tiểu thúc nhất định mang thù, chuyện hồi xế chiều hấn tuyệt đối sẽ không để yên nên tìm hai chúng ta tính sổ, người coi chừng một chút, đừng làm xấu mặt mũi của ta.” Vừa nói vừa tự nhiên lôi kéo Diệp Y hướng đại sảnh đi, Diệp Y liếc nhìn tay Cổ Hạo Nhiên lôi kéo tay của mình, từ lúc nào nàng không bài xích động tác thân mật thể này?

Hai người mới vào đại sảnh, chỉ nghe thấy Cổ Ly cao giọng cười nói: “Tiểu Lục tới đây, để cho tiểu thúc khảo thí công lực của người xem có lui bước không.” Vừa nói vừa ngo chừng Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y cười như cáo già, mặc dù ngoại nhân xem vào là ám áp như xuân phong.

Cổ Hạo Nhiên khoe miệng câu khôi tà mỉ cười: “Tiểu thúc không đi theo cha mẹ thúc bá ôn chuyện, lôi kéo ta làm cái gì, muốn khảo cũng không phải lúc, lúc khác lại so tài.”

Cổ Ly ha hả cười nói: “Ta cùng bọn họ buổi trưa đã bàn qua, nhưng tiểu tử người chạy nhanh, lấy có bận rộn một cái bóng cũng tìm không được, bây giờ đầy đủ hết, người cần có đều có mặt, làm sao có thể vắng mặt tên tiểu tử mà ta thương nhất được, biết rõ ta thích náo nhiệt, ăn hết cơm cũng nên ngoạn một chút. ... cho mọi người thêm phần vui vẻ, quy củ cũ, người nếu thua, đừng trách tiểu thúc ta không khách khí.” Cổ Hạo Nhiên tai nghe Cổ Ly nói, nhìn lướt qua đám người Cổ Hạo Dương, thấy mọi người mặt mũi vận vẹo , hiển nhiên xế chiều hôm nay ôn chuyện hết sức đặc sắc.

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Ảnh vẻ mặt đồng tình nhìn hấn, không khỏi khiêu mi cười nói: “Nếu tiểu thúc thích, kia Hạo Nhiên liệu mình bồi quân tử.” Vừa nói vừa đi đến một cái bàn dài đã sớm dọn xong bên cạnh, phía trên để một dãy chén chỉnh tề.

Điệp Y đứng ở phía sau có chút không hiểu, ngồi ở bên cạnh Cổ Hạo Danh nhẹ giọng nói: “Đây là phẩm tửu cùng đoán rượu, đó là mười hai loại hoa ủ cao nhất, chia ra nói ra tên cùng năm của các loại, nếu đoán sai một chén phạt vệ sinh toàn bộ phủ một ngày, sai hai chén phạt đứng trung bình tấn một ngày, ba chén cổ treo từ trừu* ngắn đầu lên trời vẽ tranh, bốn chén trần truồng đi một vòng trong phủ , năm chén trần truồng đi đường một vòng a.”

*các nàng cứ hiểu ở đây là anh Hạo Nhiên bị trói lên cột cổ bị treo vòng miệng ngâm bút ngắn mặt lên trời vẽ tranh. ===!!!

Điệp Y nghe thế không khỏi khóe miệng co quắp giắt mình, ra đường trần truồng, đoán chừng Cổ Hạo Nhiên sẽ học máu, lại nghe Cổ Hạo Danh nén cười nói tiếp: “Trùng phạt phía sau vẫn không biết, bởi vì lúc trước Tiểu Lục tám tuổi tối đa cũng chỉ đoán sai năm chén, chưa đến sai sáu chén, càng về sau lại càng ít, tất cả đều là công lao của tiểu thúc, sáu tuổi dạy Tiểu Lục uống rượu, cha mẹ cũng cấm hấn cũng không có cách nào, cho nên người không cần lo lắng, nhiều lắm là có thể có đầu treo cổ vẽ tranh mà thôi, bất quá nếu đến cuối cùng mà uống say, cũng sẽ bị ném đến trên đại sảnh mà ngủ.” Dứt lời không khỏi run bả vai, âm thầm may mắn khi đó mình đã lớn, không để cho tiểu thúc lấy làm món đồ chơi đùa bỡn.

Điệp Y liếc mắt nhìn Cổ Ly đang nhìn mình chằm chằm cười tà ác, chỉ nghe thấy Cổ Hạo Nhiên gào to: “Nói đùa gì vậy, tiểu thúc, lúc nào gia tăng đến hai mươi bốn chén rồi?” Điệp Y nghiêng đầu vừa nhìn, Cổ Hạo Nhiên trước mặt quả nhiên là hai mươi bốn cái chén.

Nhưng thấy Cổ Ly về mặt hòa ái dễ gần mỉm cười: “Tiểu Lục, mười hai chén đó là trước khi người thành thân, bây giờ người cũng không phải là chỉ có một mình người, mười hai chén khác là ta chuẩn bị cho Đệ Y a, đây cũng là tuyệt thế hảo tửu ta từ trong hoàng cung mang đến, coi như đền bù lễ vật mà người lúc thành thân ta chưa tặng, lễ vật tiểu thúc các người chẳng lẽ không thu sao?” Dứt lời một bộ ai oán bộ dáng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cả khuôn mặt cũng lạnh xuống, nhìn chằm chằm Cổ Ly một cái không tiếng động nói: “Xem như người lợi hại.” Cổ Ly cười tà hướng Cổ Hạo Nhiên vút cái mị nhãn, cười đến phong hoa tuyết nguyệt.

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn Đệ Y bên cạnh, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Đệ Y uống rượu, cũng không biết nàng uống được không còn muốn nàng đoán năm của từng loại? Cổ Ly nói đến hợp tình hợp lý, nghĩ từ chối cũng không có biện pháp gì, Cổ Hạo Nhiên không khỏi đưa tay kéo Đệ Y che ở phía sau, trên mặt lại đổi thành nhân nhật nộ cười nói: “Đệ Y sẽ không uống rượu, ta giúp nàng uống.”

Chiết phiên trong tay Cổ Ly nhẹ phịch cười nói: “Đó là chuyện giữa phu thê người, ta chỉ nói tặng cho hai người các người, cũng không nói muốn người nào thu, bất quá Tiểu Lục, này nhưng đều là rượu mạnh, người chống đỡ được hay không ta nhưng không bảo đảm.”

Cổ Hạo Nhiên trong mắt bốc lửa khóe miệng mang theo mỉm cười, không có đáp lời Cổ Ly, lập tức trực tiếp bùng lên ly rượu thứ nhất, trước tiên ở chớp mũi người một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch nói: “Phong Châu lễ hoa tửu 30 năm” Tiếp theo không nói hai lời bùng lên chén thứ hai, rất xa người một chút, tiếp theo nhẹ nhàng liếm một cái uống một ngụm nhỏ, gạt đầu khẽ mỉm cười nói: “Rượu mơ Lê Châu 15 năm.”

Chén thứ ba, rượu Phần hai mươi năm, chén thứ tư, nữ nhi hồng mười bảy năm, chén thứ năm, rượu lúa mì Thanh Khoa ba mươi một năm, chén thứ sáu, Thanh tửu hai mươi tám năm. Cổ Hạo Nhiên một hơi uống liền sáu chén, không ngừng nghỉ báo năm cùng tên của tửu thủy trân quý, trong lúc đó có rất nhiều hảo tửu mà Cổ gia cũng không có.

Cổ Ly về mặt mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong ánh mắt quang mang chớp động, tuy là tình thế bất ngờ nhưng Cổ Hạo Nhiên vẫn làm tốt ngoài dự tính của hấn.

Cổ Hạo Nhiên bùng lên chén thứ bảy, cau mày thấy hồi lâu tựa hồ không có đáp án, khẽ liếm một giọt ở trong miệng không có phản ứng gì, sau liền tiếp phẩm hai cái mới gạt đầu nói: “Văn châu bách hoa tửu 34 năm.”

Cổ Ly cười gạt đầu nói: “Quả nhiên tiến triển, Bách Hoa tửu này uống ra mùi vị không khó, muốn phân rõ năm phải có công lực mới được, không tệ, tiếp tục, phía sau mới là thứ tốt, mấy chén phía trước bất quá cho người khai vị thôi, không tính là vật gì tốt.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy cũng không nói chuyện, chỉ chậm rãi bùng lên chén thứ tám, chỉ thấy màu sắc vẫn đục, vào mũi không phải là mùi thơm ngát cũng không phải là nùng hương, ngược lại có cổ mùi nhân nhật, Cổ Hạo Nhiên nhíu nhíu mày phẩm một ngụm, khi vào cay vô cùng, so với mấy chén trước còn lợi hại hơn, ngực bụng xông lên một luồng nhiệt khí bỏng rát, Cổ Hạo Nhiên âm thầm cả kinh, rượu này thật mạnh.

Tình tế thương thức một hồi lâu, Cổ Hạo Nhiên im lặng không lên tiếng nhìn ly rượu trong tay, trong đại sảnh mọi người lúc này cũng về mặt hứng thú nhìn hấn, cười híp mắt nhìn trò hay, Cổ Hạo Nhiên trầm mặc hồi lâu ánh mắt sáng lên đột nhiên nói: “Mã Điều tửu Quan Châu 56 năm.”

Bên cạnh Cổ Hạo Danh nhất thời kinh hô: “Thứ tốt a, mười năm hai mươi năm đã hiếm có, lại là năm mười mấy năm, Tiểu Lục, người thật là có lộc, có lộc.” Trong đại sảnh mọi người chưa uống qua nhưng cũng đã nghe thấy tên, rượu này là cực phẩm, không phải vị nó thật tốt, mà ủ lâu năm như thế là khó có được, giá trị con người ở nhân phẩm còn hảo tửu thì xem ở năm ủ.

Cổ Ly khóe miệng mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Tiểu Lục, người uống qua?”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Không có, cái này chỉ trong hoàng cung có thể có, còn có chỗ nào có thể tìm được, ta bất quá là đánh cuộc một phen, tình thuận lại liệ, trừ năm mươi năm trở lên nào có mùi vị loại này, mà năm mươi năm trở lên ta nhớ trong hoàng cung cũng chỉ có năm này.”

Cổ Ly lập tức hướng Cổ Hạo Nhiên giơ ngón tay cái lên, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt nghiêm túc nhìn hướng Cổ Ly, chén thứ bảy đã không cùng một cấp bậc với những chén trước, tiếp tục như vậy phía sau còn không biết là những thứ gì trân quý, không thể nghĩ ngờ phải cẩn thận đối phó rồi, không muốn mất mặt trước nhiều người như vậy chết cũng phải cố gắng đến cùng.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên bùng lên chén thứ chín, chén này mùi thơm xông vào mũi, cho dù nàng đứng ở phía sau Cổ Hạo Nhiên, mùi thơm vẫn lan tới, Đệ Y đang cảm thấy rượu này làm sao thơm như vậy, chỉ nghe thấy Cổ Hạo Nhiên thấp giọng kinh ngạc nói: “Mùi thơm đã là say lòng người như thế, đây là bao nhiêu năm?”

Điệp Y không hiểu rượu nào biết đâu rằng say lòng người hay không say người, đang muốn không để ý đến chỉ nghe thấy Cổ Hạo Ảnh phía sau nói nhỏ: “Chén rượu mùi hương đã nồng như thế, uống vào còn không say gục ngay, tiểu thúc quả nhiên chính người.”

Điệp Y khẽ nghiêng đầu, thấy bên cạnh mấy cái hạ nhân đầy mặt hồng nhuận, ánh mắt thế nhưng bắt đầu mê ly, hiển nhiên là bị vị rượu này hun, không

khỏi nhú nhú mày sau thu hồi ánh mắt hướng Cổ Hạo Nhiên nhìn lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên một ngụm uống cạn, trên mặt trong nháy mắt tăng thêm một tia hồng nhuận, nhắm mắt lại Cổ Hạo Nhiên nghiêng ngả một chút..... mở miệng: “Thanh Châu hầu nhĩ tửu 75 năm.”

Cổ Ly nhất thời vỗ tay không ngớt nói: “Không hổ là ta dạy dỗ, tiếp tục.”

Cổ Hạo Nhiên ồ ồ vừa bùng lên chén thứ mười, một ngụm uống sau đó trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Dịch châu hoa mai tửu 69 năm”

Lời này vừa ra khỏi miệng vốn là yên tĩnh đại sảnh nhất thời một trận thanh âm trầm trở khen ngợi, Cổ Hạo Dương lớn tiếng nói: “Tiểu Lục, còn hào không, còn hai chén nữa là vượt qua kiểm tra rồi, cố gắng lên, đại ca ủng hộ ngươi.”

Cổ Hạo Viễn thấp giọng nói: “Đừng quên đó là hai mươi bốn chén, không phải là mười hai chén.”

Cổ Hạo Thanh thần nhiên nói: “Các ngươi trong lòng rõ ràng, qua mười hai chén chính là người thắng, Tiểu Lục, cố gắng lên.”

Trong đại sảnh không khỏi vang lên một tràng thanh âm kêu “cố gắng lên”, cao cao tại thượng Cổ Chấn cùng Phung Lưu Vân mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, nhiều năm như vậy không ai có thể có thể vượt qua mười hai chén của Cổ Ly, tuy nói là trêu chọc, nhưng nếu quả thật có thể hòa nhau một ván, cũng là đột phá thật lớn.

Cổ Hạo Nhiên hướng mọi người gật đầu cười một tiếng bùng lên chén mười một, mọi người đang ngồi nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên mặt không đổi sắc, thông dong uống, cũng chỉ có Diệp Y vẫn bị Cổ Hạo Nhiên lôi kéo cảm giác được, từ lòng bàn tay Cổ Hạo Nhiên truyền đến run rẩy, lòng bàn tay Cổ Hạo Nhiên nóng dị thường, mạch đập nhảy lên cũng càng lúc càng nhanh, hiển nhiên là mấy chén phía sau quá mạnh, làm Cổ Hạo Nhiên có chút chịu không nổi.

“Phụng Lê tửu Khúc Châu 88 năm”

Lúc này tất cả mọi người vô tâm ăn uống, tập trung xem trận đấu này, Cổ Hạo Nhiên trầm mặt cũng khiến mọi người lo lắng theo không biết kế tiếp là khen ngợi hay tiếc nuối, Cổ Ly cũng bên cười bên gật đầu, ánh mắt ranh mãnh nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Diệp Y lạnh lùng liếc Cổ Ly một cái, Cổ Ly khiêu mi chống lại mắt Diệp Y, cười híp mắt nhìn không ra nơi nào có bộ dáng chinh người, bất quá Diệp Y hiểu Cổ Ly tự nhiên là có dự mưu khác, những thứ rượu này uống chung lại với nhau sẽ có tác dụng gì. Cổ Hạo Nhiên cho dù liều mạng chống đỡ cũng không căng được hai mươi bốn chén, thế nào hắn cũng gục trước khi uống hết, đây là lý do trừng phạt tốt nhất.

Chén mười hai, Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi, thân hình trấn định bắt đầu phát run, Diệp Y bình tĩnh nhìn ly rượu thứ mười hai cũng cảm giác tay Cổ Hạo Nhiên cầm không vững, không khỏi tăng lực cầm lại tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn Diệp Y, cũng không biết hắn là uống nhiều quá hay thế nào, hướng Diệp Y cười đến phong tư trác tuyệt nói: “Ta không sao.”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên cười rức rờ không khỏi sững sốt, Cổ Hạo Nhiên quay đầu bùng lên chén thứ mười hai một hơi uống xuống, Cổ Hạo Nhiên trầm mặt, trong đại sảnh mọi người trầm mặc, ngoài phòng bọn hạ nhân cũng trầm mặc, trong lúc nhất thời yên tĩnh tới cực điểm, Diệp Y cảm thấy lòng bàn tay Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt xuất ra một tầng mồ hôi, mồ hôi dọc theo tay nâng từng giọt từng giọt rơi xuống, ngẩng đầu thấy phần gáy Cổ Hạo Nhiên đã một mảnh ửng đỏ, không khỏi nhú nhú mày tiến lên một bước tựa vào phía sau Cổ Hạo Nhiên, chống đỡ thân thể hắn.

“Tiểu Lục, đây là rượu gì? Đây nhưng có thời gian hạn chế, ngươi đừng giả bộ trầm mặc cả đêm.” Thấy Cổ Hạo Nhiên lâu không mở miệng, Cổ Ly cười híp mắt mở miệng nói.

Cổ Hạo Nhiên tựa vào trên người Diệp Y, chỉ nghiêng đầu nhìn Cổ Ly, vẻ mặt cao ngạo mà ưu nhã gần từng chữ một: “Thánh Thiên cầu phúc tửu, một... một trăm lẻ tám năm”

Cổ Ly nhất thời cười ha ha nói: “Hào, hào, hào ngươi a Cổ Hạo Nhiên, không có uống phí ta lấy rượu tốt nhất cho ngươi uống, đây cũng là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm, trong hoàng cung cũng không còn dư lại mấy bình, đây cũng là bí truyền của Thánh Thiên vương triều.”

Vừa nghe Cổ Ly thừa nhận đúng như lời Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Ảnh nhất thời cao giọng cười nói: “Còn tốt chứ, Tiểu Lục, món nợ cứ như vậy quên đi.” Chuyện tình lần trước bỏ chạy để lại hắn, Cổ Hạo Ảnh định chờ Cổ Hạo Nhiên trở lại cùng hắn tính sổ, hại hắn bị cha mẹ mắng không ngừng, vốn nghĩ xong chuyện Cổ Ly cùng hắn tính sổ, bây giờ Cổ Hạo Nhiên áp ma đầu Cổ Ly, thật sự là để cho tâm tình của hắn thoải mái.

Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh mấy cũng không dừng vỗ tay trầm trở khen ngợi, mười năm trước chinh bọn hắn trở mình cũng không xong, hôm nay bị Cổ Hạo Nhiên ra mặt áp chế lại, điều này thật sự so với từ tá diễm trở thành địa chủ còn muốn phần hơn.

Cổ Hạo Nhiên cũng cực độ hưng phấn, cuối cùng một chén này thật sự là ngay cả mơ cũng không dám nghĩ, nếu không phải nhớ hương vị đặc biệt kia, làm cho mình nhớ tới mấy năm trước ở Anh thúc vương triều uống qua một chén kia, thế nào cũng đoán không ra, Cổ Hạo Nhiên không khỏi cao hứng bên cười bên nghiêng đầu đi, hướng mọi Diệp Y hưng hăng hôn một cái, lần này người trong toàn sảnh ồn ào thét chói tai, ngay cả Cổ Chấn cùng Phung Lưu Vân cũng là vừa buồn cười vừa tức giận nhìn Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y.

Cổ Ly cười châm biếm cắt đứt mẫn trầm trở khen ngợi cùng ồn ào trong đại sảnh, dù bận vẫn ung dung nói: “Đừng cao hứng quá sớm, Tiểu Lục, còn có mười hai chén, tiếp tục, nếu có thể uống xong mười hai chén này, tiểu thúc ta hôm nay cam bái hạ phong trước ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên cười híp mắt liếc nhìn Diệp Y vừa quay đầu đi, Diệp Y lạnh lùng liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên, người khác không nhìn thấy ánh mắt Cổ Hạo Nhiên, nâng nhìn thấy rõ ràng, thường ngày ánh mắt thanh minh dung trí, bây giờ xen lẫn hưng phấn xen lẫn mê mang, thân thể tựa vào trên người nàng vốn đã dựa vào nàng hoàn toàn chống đỡ, hiển nhiên một chén cuối cùng này mạnh đến vượt ra khỏi dự tính Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên đầu óc mặc dù có điểm mờ mịt, trong lòng nhưng vô cùng thanh tĩnh, biết hôm nay không thể rút lui dễ dàng, không khỏi hít sâu một hơi, đưa tay đi lấy chén thứ mười ba, còn chưa kịp chạm tới khóe miệng tay run lên làm vài giọt rượu bắn ra, mọi người không thấy động tác Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y thì toàn bộ thu ở trong mắt, không khỏi thật chặt cau lại lông mày.

“Ha ha, Tiểu Lục, Thánh Thiên cầu phúc tửu bản thân nó kinh lực đã rất mạnh, nếu chỉ uống một loại ngươi chống đỡ hồi lâu không thành vấn đề, bắt quá phía trước ngươi uống mười một chén kia, cùng một chén cuối này hợp lại, lúc này cùng lúc phát ra, Tiểu Lục, chén thứ mười ba này ngươi còn dám uống sao?” Cổ Ly cười khê nói, động tác mới vừa rồi những người khác không thấy được, nhưng hần cũng thu ở trong mắt.

Cổ Hạo Nhiên tự nhiên biết mình đã là cực hạn, nhưng mười hai ly rượu cuối này có thể không uống sao? Diệp Y là nữ nhân của mình, chỉ có mình có thể khi dễ, không đến phiên người khác ức hiếp, coi như là thúc thúc cũng không được, lập tức cũng không thèm nhìn Cổ Ly, bùng lên rượu hướng trong miệng uống xuống.

Ba, Cổ Hạo Nhiên động tác dừng, Cổ Hạo Nhiên lấy lại bình tĩnh nhìn, Diệp Y đang cầm tay của mình, đoạt lấy ly rượu trong tay mình, Cổ Hạo Nhiên trở tay bắt được tay Diệp Y, thấp giọng nói: “Nàng làm gì? Đây không phải là chuyện đùa, không thể uống rượu thì đừng uống những thứ này rất mạnh, sẽ say chết.”

Diệp Y quét mắt Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Ta nói qua cho ngươi ta không uống rượu?” Cổ Hạo Nhiên nhất thời sững sốt, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên sững sờ, lập tức uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay. Hành động này bị Cổ Hạo Ảnh phía sau nhìn thấy, ánh mắt biến hóa trầm trở khen ngợi, Cổ Hạo Dương đám người cũng có chút lo lắng, có chút hưng phấn kêu lên.

Cổ Ly thấy Diệp Y mặt không đổi sắc uống xong ly rượu, trong mắt mặc dù có điểm kinh ngạc, nhưng vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu Lục cháu dâu, đây là rượu gì cũng bao nhiêu năm, ngươi nhưng nói a?”

Diệp Y hồ hững nhìn Cổ Ly nói: “Nước mà thôi.”

Cổ Ly sững sốt sau dò xét Diệp Y mấy lần, khuôn mặt kinh ngạc nghĩ... lại cười nói: “Rượu cũng là nước, nếu là nước tự nhiên không có năm, hảo, cháu dâu, vậy ngươi ném thử những thứ nước này tư vị như thế nào? Bên trong có thể có mùi vị của rượu?” Hần cũng không tin một nữ nhân, có thể đem những cực phẩm tửu này làm nước uống, không say cũng ở một bên làm đủ trò cười cho thiên hạ, trò hay tự nhiên ở phía sau.

Diệp Y cũng không nói nhiều vừa dùng bả vai chống cho Cổ Hạo Nhiên đang phát run, vừa liên tiếp lấy ra mấy chén, không nói hai lời uống đi, ngay cả nhãn chân mày cũng không có, Cổ Hạo Nhiên thần sắc kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Diệp Y, nàng cứ nâng cốc rượu xem như nước uống không ngừng mà mặt vẫn không đổi sắc, chẳng lẽ thật sự là thâm tàng bất lộ.

Cổ Hạo Danh thấy Diệp Y tay nâng chén, một hơi uống liền bảy tám chén, mặc dù cái chén nhỏ đến đáng thương, nhưng đồ vật bên trong là hàng thật giá thật cực phẩm tửu thủy, không khỏi hoảng sợ nhìn nhau, tiếp theo liền hưng phấn lên, lớn tiếng vì Diệp Y cố gắng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngươi tới ta đi

Cổ Ly nhìn Diệp Y bùng chén uống rượu như uống nước, nụ cười trên mặt tắt dần, chẳng phải hần tiếc vài ba ly rượu kia mà là vì hần không ngờ trên đời này còn có người như vậy. Vốn nghĩ lần này thắng chắc rồi, không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại có năng ra tay giúp đỡ, tuy rằng trên mặt bàn vẫn còn lại mấy chén nhưng với khí thế dũng mãnh của Diệp Y thì e rằng rượu kia cũng phải hóa thành nước hết.

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nhìn Diệp Y uống hết ly này đến ly khác, hương thơm của rượu nồng nàn quanh người nàng, hần cũng có thể nghĩ thấy rượu đó là loại gì, trân quý đến đâu. Thấy điểm ra toàn là thứ rượu cực phẩm mà chỉ nghe tên đã muốn say rồi, Cổ Hạo Nhiên liền nhỏ giọng hỏi nàng: “Ngươi không sao thật chứ? Đừng gắng gượng quá, tốt nhất là để ta uống nốt.”

Diệp Y nghiêng người né bàn tay của Cổ Hạo Nhiên đang vươn tới định lấy ly rượu trên tay nàng, rồi thản nhiên nói: “Ta không bị ảnh hưởng bởi mấy thứ này”. Thực ra ban đầu chính nàng cũng không biết mình có khả năng này, chỉ nhớ rằng ngày xưa nàng uống rượu như uống nước lã. Thuở đó, khắp người nàng tiêm không biết bao nhiêu loại kháng thể, toàn bộ cơ thể đều như được tái tạo lại, đến mức còn dám uống chứ đừng nói là rượu. Không hiểu sao tổ chất đó vẫn được giữ lại trong cơ thể này, lần trước khi điệp luyện hoa cũng không có tác dụng với nàng, nàng liền đề ý và nhân dịp này thử lại một nữa, quả nhiên, rượu cũng chỉ như nước mà thôi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y quả thật không làm sao cả thì bực dọc cầu nhau: “Sớm biết vậy đã để cho ngươi lên tì thí từ đầu, con mẹ nó chứ, mười hai chén tiếp theo quả thật không phải đồ cho người uống.” Vừa nói vừa lấy tay vỗ vỗ lên mặt cho tỉnh rượu.

Diệp Y mặt không biến sắc, uống hết ly rượu cuối cùng rồi cũng chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta cũng không biết.” Vừa nói vừa hướng về phía Cổ Ly dốc chén xuống, không có một giọt nào rơi ra. Nhìn thấy vậy, một nửa đại sảnh liền gầm lên hoan hô dậy đất, nửa còn lại là anh em họ hàng nhà Cổ Ly bởi e sợ đắc tội sủng thần của nữ hoàng nên không dám nói gì cả.

Cổ Ly trầm lặng một lát, rồi mới cười mà bảo: “Quả nhiên không thể xem thường, Tiểu Lục, vận khí tốt đấy.”

Cổ Hạo Nhiên vòng tay ôm lấy thắt lưng Diệp Y, tựa vào người nàng, vênh mặt đắc ý nói: “Thề từ của ta ai dám xem thường.” Dứt lời, cúi đầu hôn chụt một cái lên má Diệp Y.

Thấy thế, Cổ Hạo Ảnh phần khích đập bàn rầm rầm, Cổ Hạo Dương với mấy anh em còn lại cũng cười ầm cả lên, ngay cả Cổ Ly cũng phì cười, chỉ có Cổ Chấn lắc đầu nói: “Thằng nhóc này say lắm rồi.” Phương Lưu Vân và anh em Cổ gia kì thật đều biết Cổ Hạo Nhiên đã say, nếu không thì cái đồ sĩ diện đó làm sao dám bày trò nghịch ngợm ngay giữa thanh thiên bạch nhật thế này được. Nhưng mà bọn họ cũng biết giữa Hạo Nhiên và Diệp Y có chuyện riêng, nên nếu nàng đã không nói gì thì mọi người cũng làm như không biết.

Đối với chuyện này thì Diệp Y lại càng rõ. Tuy Cổ Hạo Nhiên bề ngoài ra vẻ tỉnh táo nhưng thật ra hẳn đã say lắm rồi, nếu không còn lâu mới dám làm thế với nàng, trừ khi hẳn không muốn sống nữa. Nàng cũng lười so đo với hắn, chỉ thò tay ra sau lưng hắn cầu nguyện một cái, thông thả nói: “Cố qua có lại mới toại lòng nhau”. Có thể khi dễ nàng mà không bị nàng trả đũa, trên đời này chưa có ai được hưởng diễm phúc đó.

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy thế liền toét miệng cười, nắm chặt bàn tay Diệp Y đang để trên lưng, quay ra bảo Cổ Ly: “Tiểu thúc, cố qua có lại mới toại lòng nhau, tiểu thúc tặng lễ vật cho chúng cháu, dù thế nào chúng cháu cũng phải hoàn lễ lại mới phải đạo.”

Cổ Hạo Danh nghe vậy cười nham hiểm, cũng nói theo: “Nói rất đúng, tiểu thúc xa nhà đã nhiều năm lại còn thường xuyên gửi quà về cho chúng ta, chúng ta trước giờ chỉ biết nhận, hôm nay tiểu thúc vất vả lắm mới về đến nhà, chúng ta cũng phải tỏ ra hiếu kính với thúc thúc chứ.” Cổ Ly so với hắn còn nhỏ tuổi hơn, nhưng cậu là sinh ra đã là bậc trưởng bối nên thường xuyên lòi lẩn ra ức hiếp, lần này cơ hội trả thù đã đến, lẽ nào lại bỏ qua. Cổ Hạo Ảnh nghe vậy cũng gật gù đồng tình.

Cổ Ly tựa tiểu phi tiểu quét mắt liếc nhìn đám người Cổ Hạo Danh, hừ, lão hồ còn chưa ra uy các ngươi đã xem ta như con mèo hen, lão quá, lập tức đáp lại lời khiêu khích của Cổ Hạo Nhiên, nói: “Nếu Tiểu Lục đã có hảo tâm như vậy, thân làm thúc thúc như ta sẽ tận lực bồi tiếp.”

Cổ Hạo Nhiên ha ha cười nói: “Được.” Vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Y, nếu là Diệp Y nhất định sẽ có cách đối phó với con cáo già kia, bởi bản thân hắn lúc này cũng rất mơ hồ, chưa có đối sách cụ thể để “nhất kích tất sát” tiểu thúc thúc ranh mãnh kia.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn nàng, cũng không câu nệ mà nói cho hắn ý của nàng. Cổ Hạo Nhiên nghe xong, tuy không hiểu nàng muốn làm gì nhưng vẫn phân phó người mang tới những thứ nàng cần. Mấy lời này lọt vào tai Cổ Ly cũng khiến hắn bồn chồn không hiểu Diệp Y tính toán kế sách gì, nghe tên thì hình như nàng cũng chỉ yêu cầu mười hai loại rượu, nhưng có vẻ đều là loại tầm thường vô danh tiểu tốt. Kỳ thật, chính Diệp Y cũng chẳng biết rõ rượu nào với rượu nào, nàng chỉ đơn giản yêu cầu lấy thứ rượu bình dân nhất mang đến thôi.

Trong phút chốc, người hầu đã mang đến mười hai bình rượu, Diệp Y lấy mỗi bình ra một ly rượu đổ vào một cái bát lớn, sau đó chao chiếc chén qua bát, chỉ nghe “keng” một tiếng, chén vừa chạm vào thành bát đã thấy nàng nhấc tay lên, trong tay là một chén đầy rượu, rồi lạnh lùng đưa rượu cho Cổ Ly. Đây chính là thủ pháp năm xưa trong một lần đuổi giết một tên hoàng thất người Arab nàng đã từng làm, giờ trình diễn lại kĩ xảo này, dù nguyên liệu không giống nhau nhưng kĩ thuật thì vẫn chuẩn xác.

Cổ Ly chưa từng nhìn thấy cách thức pha chế rượu kì lạ như thế, cầm lấy cái ly rồi chăm chú nhìn vào chất lỏng trong ly, loại này có thể uống được sao? Mọi người trong đại sảnh cũng chưa từng thấy chiêu trò kì ảo này, ai ai cũng ngạc nhiên nhìn Cổ Ly và Diệp Y.

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Ly nói: “Không cần ngươi nói tên rượu và năm sản xuất, chỉ cần ngươi uống xong có thể tỉnh táo trong một khắc thì thắng.” Người quen sống trong nhung lụa giàu sang, làm sao có thể nếm qua loại rượu hạ đẳng như thế.

Cổ Ly nghe Diệp Y nói ra luật chơi, lập tức nhếch mép cười cười bảo nàng: “Chẳng lẽ Tiểu Lục chưa nói cho ngươi, hẳn cùng với ta cả uống rượu cho tới bây giờ vẫn chưa hề thắng được ta?” Vừa nói vừa vui vẻ chậm rãi đưa ly rượu lên môi uống cạn.

Diệp Y cũng chỉ liếc mắt nhìn Cổ Ly một cái rồi lập tức xoay người đưa Cổ Hạo Nhiên vẫn đang dựa vào mình bước về phía cửa lớn. Thấy Cổ Hạo Nhiên trở mặt ra nhìn mình, Diệp Y thân nhiên nói: “Yến tiệc chấm dứt.” Mọi người còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, liền sau đó nghe thấy một tiếng “bình”, Cổ Hạo Nhiên quay đầu lại thì kinh ngạc thấy Cổ Ly đã gục đầu xuống bàn, mặt đỏ phừng phừng, rõ ràng là đã say đến không gượng nổi rồi.

Một giây yên tĩnh. Ngay lập tức trong đại sảnh nổ ra một trận cười tung bùng. Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Danh cùng mấy huynh đệ hẳn hoan trong niềm vui chiến thắng, ôm bụng cười sặc sụa. Cổ Hạo Ảnh đã cười đến đứt cả hơi, người lão đảo đứng ngồi không xong còn cố mà nói: “Tiểu thúc, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha, núi cao còn có núi cao hơn, đã tìm thấy người có thể trị được ngươi rồi.” Mấy người họ hàng xa chuyên nịnh bợ chỉ biết đứng nhìn anh em Cổ Hạo Dương đang cười như mả lắm, tuy rằng hôm nay là ngày đầu tiên về thăm nhà, chỉ là tiệc gia yến, không có ngoại nhân, nhưng dám cười nhạo quân phi hoàng triều thì cũng thật quá là to gan.

Diệp Y cũng không thèm quay lại nhìn, dìu Cổ Hạo Nhiên bước đi, cả hai nhân vật chính đều say không đứng lên được thì còn yến hội gì nữa. Người như Cổ Ly nàng thừa hiểu, uống rượu xin nhất định ngàn cân(*) không say, nhưng nếu xài qua rượu thường, lại còn trộn mười hai loại vào một chén thì dù có là thần tiên cũng phải gục dưới tay nàng.

(*) Người xưa thường dùng đơn vị cân hoặc vò để tính lượng rượu. VD trong đoạn ta lấy cảnh minh họa cho chương trước, Tiêu Phong đã nói với tiểu nhị là mang mười cân rượu đến để cùng uống với Đoàn Dự.

Ra khỏi đại sảnh Diệp Y nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Phong và nhóm cận vệ, Cổ Hạo Nhiên lúc này có rượu trợ lực, hai tay ôm chặt lấy Diệp Y, người nhún ra vô lực tựa vào nàng, miệng không ngừng ha ha cười, đầu ở trên vai Diệp Y liên tục quay phải quay trái. Diệp Y vốn so với Cổ Hạo Nhiên không thấp hơn bao nhiêu, vị trí này lại vừa vặn rất thích hợp để tựa vào nên người nào đó liền nhân cơ hội vừa ôm vừa cọ cọ vào người nàng, xem

chùng rất thích thú. (Á, đại sắc lang).

Điệp Y một tay đỡ bên hông Cổ Hạo Nhiên, một tay bắt lấy cánh tay của hắn, bình thường Băng Kì lúc nào cũng ở bên cạnh nàng thế mà bây giờ cũng không thấy bóng dáng đâu, mà mới rồi hạ nhân quanh đây toàn là nam bỗng dừng lại trở thành một đám nô tì lượn lờ xung quanh, Điệp Y không khỏi đen mặt, miễn cưỡng tự mình dùng sức lôi Cổ Hạo Nhiên đi về phía trước

“Uhm, thơm quá, thơm chết đi được.” Cổ Hạo Nhiên lẩm bầm lẩm bầm bên tai Điệp Y, bây giờ hắn đã say lắm lắm rồi, mắt lơ đãng, thần trí mông lung. Hiện tại hắn chỉ cảm thấy trước mặt hắn có bóng trắng chớp lên, tỏa ra một thứ mùi rất thơm, thật muốn cắn một miếng. Sau đó thì chả hiểu đầu óc mơ màng màng thế nào mà cũng thuận miệng cắn luôn một miếng lên cổ Điệp Y.

Điệp Y hơi sững sốt nhưng cũng không để ý tới hành vi “sâm sỡ” của Cổ Hạo Nhiên, chỉ gắng sức lôi hắn về phía mau.

“Hơ hơ, tuyệt...” Cổ Hạo Nhiên được đằng chân lại lân đằng đầu, ra sức quăn lấy Điệp Y, đã cắn một phát vào cổ rồi, còn chưa đã nghiền mà cắn thêm cái nữa xuống gáy, đã thế còn mút mút rồi lè lưỡi ra nghịch ngợm lần đã trắng nõn mềm mại của Điệp Y.

Điệp Y đứng sững lại, lập tức đưa tay lên túm tóc Cổ Hạo Nhiên giật ra, lạnh lùng nói với hắn: “Người thu liễm lại một chút cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên bị Điệp Y túm tóc giật lại, đầu đau nhói, bèn gắng gượng mở mắt ra lơ đãng nhìn Điệp Y. Hồi lâu sau thì bật cười hi hi vỗ má nàng gọi: “Điệp... Y.”

Điệp Y thấy tên này còn nhận ra được mình liền buông tay ra, tiếp tục lôi hắn trở về. Đầu Cổ Hạo Nhiên mắt nhắm tịt lại đổ gục xuống vai nàng, mồm tiếp tục lẩm nhảm: “Là lão bà, không... Quan hệ.” Rồi lại gan lì liếm liếm gáy Điệp Y. Chẳng mấy chốc mảng gáy trắng như tuyết của nàng đã hồng rực lên, đã thế tên kia còn không biết điều mà “cố gắng” cắn thêm một cái nữa.

Điệp Y bực mình lắm rồi, hàn khí bắn ra bốn phía, trong vòng năm thước cả người lẫn vật không dám tiến lại gần. Thực ra Cổ Hạo Nhiên trước giờ chưa từng say đến như thế, nay bị tiểu quý thân Cổ Ly cho uống mười hai thứ rượu, say mềm đến mức làm loạn một hồi, không biết sống chết, trước sát khí kinh người của Điệp Y mà vẫn có can đảm sờ gáy nàng.

Điệp Y nhú mày, quét mắt nhìn khoảng sân bên cạnh. Quả nhiên trong sân có cả núi người đang mai phục. Kẻ nào cũng khéo léo che kín thân mình, nhưng lại không dấu được hơi thở, dễ dàng phát hiện ra. Mà trong đó lại có vài hơi thở rất quen thuộc. Lập tức Điệp Y liền hiểu vì sao bỗng dừng không thấy hạ nhân đâu, hóa ra là có người sắp xếp từ đầu, hừ, Cổ gia to như vậy mà không có nổi một hạ nhân để cho chủ tử sai phái, thế mà cũng được xưng là đệ nhất môn đình.

Điệp Y lập tức hiểu ngay “mưu đồ” của những người này, đơn giản chỉ là muốn xem Cổ Hạo Nhiên khi say rượu sẽ đối xử với mình như thế nào. Muốn xem náo nhiệt hả, được, để ta cho các người xem náo nhiệt. Tức thì Điệp Y dựng thẳng Cổ Hạo Nhiên dậy, rồi trước cái nhìn bất mãn của Cổ Hạo Nhiên choàng tay ôm hắn rồi hôn mãnh liệt. Chỉ trong giây lát, xung quanh vang lên tiếng vỗ số người ghen thờ, lại còn có tiếng chén bát loảng xoảng rơi. Mĩ mãn, phản ứng rất đúng ý nàng.

Lại nói, Điệp Y cũng không phải loại người đơn giản, mưu nông kế cạn. Định bấy nàng à, đừng mơ, vừa nghĩ vừa dùng sức ôm Cổ Hạo Nhiên đi về hướng hòn núi giả trong sân, để hắn tựa người vào núi, một tay nàng đỡ gáy Cổ Hạo Nhiên, một tay đè lên ngực, tiếp tục màn cuồng hôn nóng bỏng. Bóng trắng phủ bóng người, cảnh tượng thật là trác tuyệt.

Cổ Hạo Nhiên đầu óc vẫn còn mờ mịt, lại thêm không nhìn rõ quang cảnh xung quanh như thế nào, chỉ cảm thấy một đôi môi mềm mại đang áp xuống, liền ôm chặt lấy Điệp Y đáp lại nồng nhiệt. Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên muốn chiếm lại thế chủ động thì nhú mày, tay lần lên huyệt đạo sau gáy hắn mà ấn mạnh một cái, lập tức Cổ Hạo Nhiên choáng váng, gục xuống bất tỉnh trên người Điệp Y.

Điệp Y lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ra phía xung quanh hòn giả sơn, khoe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Xem đủ chưa, xem đủ rồi thì lăn ra đây cho ta.”

Vừa nói xong thì thấy Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Ảnh ngượng ngịu bước ra, cả Phong và nhóm cận vệ cùng với một vài hạ nhân khác đều từ chỗ nấp quanh đó lục tục đến trình diện, Cổ Hạo Danh cười xấu hổ nhìn Điệp Y nói: “Này, chúng ta cũng là vừa mới tới đây thôi, không có ý quấy rầy các người đâu, chỉ là vô tình thôi mà, vì huynh vô ý quá”. Bọn họ bày mưu tính kế, cố gắng tạo cơ hội cho Cổ Hạo Nhiên được gần gũi với Điệp Y, thấy Cổ Hạo Nhiên không hề phụ lòng mong đợi của mọi người thì đã cả bọn đều khấp khởi mừng thầm. Không hiểu vì sao sau đó sự việc đột nhiên diễn biến theo chiều hướng hết sức kì quái, nam nam nữ nữ loạn hết cả lên khiến tất cả đều sững sờ ngơ ngác.

Cổ Hạo Danh cùng Cổ Hạo Ảnh liếc nhau, chẳng lẽ tin tức từ ngoại công của Điệp Y thực sự chính xác, Tiểu Lục của bọn họ té ra lại bị vợ cường bạo sao? Cổ Hạo Danh nghĩ đến đó thấy rung cả mình, liếc nhìn Điệp Y với ánh mắt phức tạp pha lẫn một chút kính sợ.

Nhóm người Phong và Minh Thanh đã đi lên đỡ lấy Cổ Hạo Nhiên, về mặt hỏi cái cúi đầu đứng im re, không dám nói năng gì. Điệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn qua Cổ Hạo Danh và mấy huynh đệ khác, sau đó quay về phía đám cận vệ nhân nhật nói: “Không có lần thứ hai, nếu còn như vậy thì đừng xuất hiện ở trước mặt ta.” Năm cái miệng của bọn thuộc hạ cùng dạ ran, rồi nâng Cổ Hạo Nhiên đi theo Điệp Y về phủ.

Cổ Hạo Ảnh nhìn theo bóng dáng Điệp Y khẽ nhú mày nói: “Này, Điệp Y thật sự rất mạnh, Tiểu Lục cũng thực bá đạo, không biết hai người đó ở chung sẽ như thế nào nhỉ? Ta cảm giác bọn họ lúc thân mật vừa rồi chẳng có chút tình cảm gì cả, ít nhất có thể thấy rõ Điệp Y không hề có cảm xúc gì, như thể chẳng phải Tiểu Lục đang bị thiệt thòi sao?”

Cổ Hạo Danh trầm ngâm một chút rồi nói: “Bị thiệt hay không cũng không phải việc của chúng ta, có tình cảm hay không cũng không đến lượt huynh đệ ta quản, chúng ta chỉ có thể ở sau lưng họ điểm hỏa, làm sao cháy bùng lên một cái là xong. Chứ cứ như thế này Tiểu Lục cũng không thể chuyên tâm xử lý công việc được, thật sự là không nên kéo dài.” Dứt lời khoe miệng nhếch lên một kiểu hết sức gian tà, Cổ Hạo Ảnh cúi đầu cười khi khi, nhóm lửa,

còn không phải sở trường của hần sao?

Cổ Hạo Nhiên ngủ một mạch để tận trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, đi ra ngoài thấy ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt ám muội mà chính hần lại không nhớ nổi mình đã làm cái gì, bèn quay sang hỏi Minh Thanh: “Thái độ gì thế này, sao một đám nhìn ta như nhìn thấy quỷ? Tối qua ta có làm chuyện gì kỳ quái không?”

Minh Thanh cố nín cười, cung kính thưa: “Không có gì kỳ quái đâu, thiếu gia chỉ là hôn thiếu phu nhân trước mặt mọi người thôi.” Hiển nhiên là hần không nói dối rồi, bởi không cần biết ai là người chủ động, đã hôn thì phải hai người cùng làm, nói ai hôn ai mà chả được.

Cổ Hạo Nhiên nhủ mảy ngầm nghĩ, chuyện hôm đó hần vẫn còn nhớ mang máng, lúc đó hần là kim lòng không được, sau khi hạ gục Cổ Ly, quả là vui đến tung bừng, bất kể là ai đứng bên cạnh hần quả nữa cũng sẽ bị hần ôm hôn cứ gì là Diệp Y. Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến lý do đó quá hợp lý nên trong lòng cũng yên tâm phần nào, không ngờ bọn hạ nhân lại đem chuyện này ra làm trò cười. Nghĩ đi nghĩ lại, hần cũng tặc lưỡi cho qua, buổi chiều còn phải đưa Cổ Ly đi dạo hoa viên, hần hoàn toàn không rảnh để ý xem người ta nhìn mình thế nào, lại cũng quên luôn rằng hôm qua chính hần là người chủ động.

Cổ gia sở hữu một khu vườn rộng lớn, không phải nói ngoa chứ đây quả là nơi đẹp nhất Phần Châu, bên trong xây dựng đủ loại đình đài với kiến trúc tinh mỹ tuyệt luân, phong cảnh thiên nhiên tao nhã, trên khắp Thánh Thiên vương triều ít có gia tộc nào đầu tư xây dựng một khu vườn đẹp đến thế. Ngày thường, người của Cổ gia vẫn thường đến đây thưởng ngoạn.

Diệp Y cũng không thích gặp gỡ nhiều người, bắt đắ đi lần này Cổ Ly lại nảy ý muốn nàng cùng đi, bảo muốn cháu dâu bồi tiếp, thật là phiền phức.

Diệp Y vào trong vườn đã thấy Cổ Ly đang cùng với tất cả mọi người ngồi chờ ở trong đình, trừ mấy huynh đệ Cổ Hạo Nhiên và hai người lạ mặt đứng quanh đó, còn lại tất cả đều là nữ, bọn họ ngồi thành vòng tròn, Cổ Ly ngồi chính giữa tươi cười rạng rỡ, hoàn toàn không còn dấu vết của trận say bí tỉ ngày hôm qua.

Băng Kì đi theo nàng, thấy vẻ mặt của nàng lúc nhìn hai người lạ đang đứng ở gần đó liền giải thích: “Đó là thị vệ hầu cận Thu hành quân, từ trong cung đi theo đến đây để bảo vệ quân phi.”

Diệp Y ừ một tiếng, tiếng là thị vệ nhưng thực chất là giám thị, chuyện hiển nhiên là vậy, một nam phi tử lại dám ngồi cùng một đám nữ nhân, tất nhiên phải có giám thị đi theo để ngăn chặn hành vi quá trớn.

“Diệp Y đến đây, mau đến đây nào, đến ngồi phía bên này, ta đã dành chỗ cho ngươi từ sớm rồi.” Cổ Ly phát hiện Diệp Y đang đi đến, cười tươi rói rói đón nàng, Diệp Y cũng không để ý đến vẻ đon đả của hần, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Ly cũng không tức giận mà chỉ đảo mắt sang cô gái trẻ ngồi bên kia Cổ Hạo Nhiên cười nói: “Mê nhi, năm nay đã mười bảy tuổi rồi phải không? Cũng đến tuổi phải gả cho người ta rồi nhỉ? Đã ưng ý công tử nhà nào chưa, nói cho tiểu thúc nghe, tiểu thúc làm mai cho ngươi, Mê nhi nhà chúng ta là nhân tài vạn dặm mới tìm được một nha.”

Mê Nhi thẹn thùng, cười chum chim nói: “Tiểu thúc lại giấu cợt Mê nhi.”

Cổ Ly vừa phe phẩy quạt vừa lắc đầu cười nói: “Sao thúc thúc lại giấu cợt cháu gái của mình được chứ, Mê Nhi cứ nói ra tâm tư của mình, chỉ cần là người người coi trọng, tiểu thúc nhất định làm chủ cho ngươi.”

Mê Nhi sắc mặt đỏ bừng ấp úng không ra tiếng, cô gái ngồi sau lưng nàng thấp giọng khuyến khích: “Mau nói cho tiểu thúc biết ngươi thích ai đi, có tiểu thúc làm chủ thì ngươi sợ gì? Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một.”

Mê Nhi nghe được, cảm giác sau gáy nóng bừng, nghĩ ngợi hồi lâu, hai gò má đỏ ửng, liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, ngẩng đầu lên nói với Cổ Ly: “Nếu có thể tìm được một người tài mạo song toàn như biểu ca Hạo Nhiên làm trưởng phu thì chính là mấy đời nhà Mê Nhi ăn ở có phúc.” Lời vừa nói ra, sắc mặt nàng lại càng đỏ, cúi đầu nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên.

Diệp Y từ đầu đến giờ vẫn tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh nhạt uống trà, khi nghe được những lời này, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Cổ Ly, thấy hần đang bày ra một bộ dạng chờ xem kịch hay, Diệp Y không khỏi cười lạnh một tiếng.

Cổ Ly nhìn lướt qua thấy Diệp Y không có phản ứng gì, cười ha hả quay ra bảo Mê Nhi: “Trên đời này làm gì có người nào tài mạo song toàn sánh ngang với Tiểu Lục nhà chúng ta? Mê Nhi thích Tiểu Lục đúng không, Tiểu Lục đúng là người tài mạo song toàn, hiếm có khó tìm, Mê Nhi thật là có mắt nhìn người, nhưng mà, Tiểu Lục đã có vợ rồi, ngươi không ngại sao?”

Mê Nhi lại càng cúi đầu thấp hơn, mọi người chăm chú nhìn nàng, thấy nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, ung dung ngồi ăn nhó, không ai không ngắt lời Cổ Ly. Cổ Hạo Thanh nhìn sắc mặt thần nhiên của Cổ Hạo Nhiên, nâng chung trà lên hớp một ngụm, nháy mắt với Cổ Hạo Danh cùng Cổ Hạo Ảnh, bọn họ cùng nhau hí hửng đợi xem kịch hay.

Cổ Ly thấy vậy quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên cười tủm tỉm nói: “Tiểu Lục, chuyện này là chuyện tốt, các ngươi đã thân nay lại càng thêm thân, Mê Nhi tuy không xinh đẹp bằng Diệp Y nhưng cưới vợ phải cưới thực nữ, cần nhất người vợ phải biết lạnh biết nóng, tính tình phải ôn nhu, biết chăm sóc chồng, ta thấy Mê Nhi tuy rằng không thể sống vai cùng ngươi ra ngoài, nhưng làm một người vợ hiền hòa thì nàng tuyệt đối xuất sắc. Tiểu Lục, ngươi thật có phúc khí.”

Băng Kì nghe thấy vậy trong lòng chỉ muốn bật ngón tay cái lên để tỏ ý khen ngợi Cổ Ly, cưới vợ phải cưới thực nữ, nói thế quá bằng nói Diệp Y không phải thực nữ, cũng chả phải hiền thê, ngoài cái mặt đẹp để ra thì không được tích sự gì (thúc thúc này liều quá, đúng là có mắt không thấy Thái Sơn).

Băng Kì biết rõ năng lực của Diệp Y, lúc này rõ ràng Cổ Ly có ý khiêu chiến cùng nàng, chỉ sợ quân phi thua lại thẹn quá hóa giận thì thất lễ với hoàng thất bên nhỏ giọng thì thầm với Diệp Y: “Cổ Mê con gái của Tam ca của lão gia, trước kia vẫn có ý muốn gả cho thiếu gia, chẳng qua thiếu gia từ nhỏ đã có hôn ước với người khác, cho nên bây giờ muốn làm thiệp cũng là chuyện bình thường.” Hôm nay trước mặt mọi người Cổ Mê nói ra ước nguyện của mình, lại mong chờ Cổ Ly chỉ hôn, thực ra mà nói, làm thiệp của Cổ Hạo Nhiên cũng còn hơn là gả cho nhà khác làm chính thê.

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nói: “Tiểu thúc nói gì lạ vậy, ta mới cưới vợ được vài ngày thôi.” Đùa giỡn cái gì, một mình Diệp Y còn chưa xử lý xong nữa là thêm một thiệp thất nữa, bản thân hắn cũng chưa nghĩ đến việc nạp thiệp.

Cổ Ly mỉm cười ngọt ngào nói: “Ta nghĩ cũng là chuyện đính ước thôi mà, người với Diệp Y từ nhỏ cũng là đính ước cùng nhau đấy thôi. Bây giờ cứ tạm đính ước, đợi một thời gian nữa tổ chức hôn lễ cũng được.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn sang thấy vợ mình mặt mày không có biểu tình gì, thờ ơ ngồi một bên, tự nhiên cảm thấy trào dâng một sự tức giận, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, tuy vậy ngoài mặt lại vẻ thản nhiên tươi cười, chậm rãi nói: “Thế thì được thôi, có gì mà phải lo lắng cơ chứ.” (tỏ cú rồi hề hề)

Diệp Y nghe hắn nói vậy, liếc mắt nhìn tên khốn kiếp nào đó. Cổ Hạo Nhiên miệng thì mỉm cười với nàng mà đôi mắt đã hóa thành hình viên đạn. Diệp Y hừ mũi quay đi, trong lòng không hiểu hắn phát hỏa cái gì.

Cổ Ly được lời như còi tẩm lòng, nghe Cổ Hạo Nhiên nói như thế liền sung sướng nói: “Tốt lắm, tốt lắm, ta xem chuyện này như vậy là xong nhé. Mê Nhi, tâm nguyện của người coi như đã hoàn thành rồi đấy.”

Gương mặt Cổ Mê trong nháy mắt bùng sáng hoa nở, đám con gái vây xung quanh thấy thế liền tỏ ra ghen tị với nàng, bọn chúng vốn tưởng rằng Cổ Hạo Nhiên sẽ không đáp ứng, thế mà theo cách nói của Cổ Ly thì Lục thiếu gia hóa ra cũng không phản đối chuyện nạp thiệp. Trong lòng đám nữ tử đó bắt đầu xuất hiện suy nghĩ không an phận, cũng muốn được trèo cao. Cổ Mê nhẹ nhàng ho khan một tiếng, xấu hổ nhìn Cổ Hạo Nhiên, rồi quay lại cười với Cổ Ly như muốn nói lời cảm tạ. .

“Định ước nạp thiệp? Ta chưa nói ta đồng ý.” Trong bầu không khí hân hoan như hoa nở đó, Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Ly liếc, đạm mạc lên tiếng.

Cổ Ly khép lại chiếc quạt trong tay, nhú mày nhìn Diệp Y nói: “Cưới vợ nạp thiệp chỉ cần cha mẹ đồng ý, bà mới đánh tiếng, ta chưa nghe nói còn phải được thê từ đồng ý?”

Diệp Y thản nhiên nâng chung trà lên, ngón tay duyên dáng chạm nhẹ vào miệng chung, uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Họ hàng gần kết hôn, sinh con ra không phải loại đầu óc ngu dốt thì cũng là loại dị dạng.” Nàng đường đường là một sát thủ thế kỉ 21, tuy rằng không trên thông thiên văn dưới tường địa lý nhưng những kiến thức di truyền cơ bản thế này chắc chắn phải biết rõ.

Lời vàng ngọc của mỹ nhân vừa dứt, Cổ Hạo Danh phun ngay ngụm nước trà hắn vừa uống ra, bên cạnh hắn Cổ Hạo Ảnh nhá một ngón tay cái lên với Diệp Y, Cổ Hạo Dương vừa cười vừa gật gù, Cổ Hạo Viễn liếc nhìn Diệp Y, trên gương mặt lãnh khốc của y cũng thấy một vẻ hài lòng.

Cổ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm vào Diệp Y, lúc này nghe Diệp Y nói như vậy lửa giận trong lòng như bị cơn gió thổi bay lúc nào không biết, hắn dờ dờ cười nhìn nàng, dù người không muốn ta nạp thiệp cũng đâu cần phải lớn tiếng nguyên rủa con cháu sau này của ta chứ. Tuy nghĩ thế, nhưng trong lòng hắn cũng như có hoa nở, tâm tình vui vẻ, bản mặt tươi cười tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Y.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn nàng, cũng mặc kệ không buồn thắc mắc cái tên nào đó vừa xong còn lửa giận bùng bùng, bây giờ đã bày ra một biểu tình hơn hờ vui tươi. Nàng trừng mắt nhìn Cổ Ly lạnh lùng nói: “Ta không đồng ý, người của ta thì phải thuộc về ta, không tới phiên người khác xen vào.” Cổ Hạo Nhiên là người của nàng, muốn đi tìm nữ nhân khác thì cũng phải do nàng quyết định hoặc tự Cổ Hạo Nhiên quyết, người ngoài tuyệt đối không được can thiệp vào chuyện vợ chồng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Kinh hôn

Cổ Ly nghe xong không đợi Cổ Hạo Nhiên trả lời, nhú mày cười nói: “Khẩu khí thật lớn, cũng chưa biết người có thực sự có khả năng như vậy không nữa?”

Diệp Y lạnh lùng nhìn chăm chú vào gương mặt rất gian tà của Cổ Ly, một bên Cổ Hạo Nhiên cũng không nói gì, đáng vẻ vẫn nhàn nhã uống trà, bọn Cổ Hạo Dương thì ung dung ngồi một chỗ xem náo nhiệt. Chỉ có Cổ Mê mặt mày bí xị, trừng mắt nhìn Diệp Y. Một nữ nhân chẳng có thể lực gì lại dám kiêu ngạo như vậy với Diệp Y, nàng cảm thấy có người nhìn mình, liền đảo mắt liếc qua, hai người cùng nhìn nhau. Cổ Mê bỗng dưng cảm thấy lạnh như băng, toàn thân không rét mà run, trong ánh mắt của ai đó như có sát khí làm cho nàng ta thấy sợ hãi đến ghệt thở.

Diệp Y hờ hững nói với Cổ Mê: “Người muốn gả cho Cổ Hạo Nhiên?”

Cổ Mê nghe Diệp Y hỏi ý, không tự chủ được rung mình một cái, ánh mắt sợ hãi nhìn Diệp Y, lắp bắp trong miệng: “Không, Ta không dám nghĩ tới

chuyện đó.”

Điệp Y hừ một tiếng quay đầu nhìn về phía Cổ Ly, bên miệng gọi lên ý cười. Cổ Ly hơi nhăn mặt, sau vừa cười vừa nói: “Xem ra vừa rồi là chúng ta hiểu lầm rồi, nhưng mà này Hạo Nhiên, sao ngươi không nói gì vậy?” ĐIỆP Y công khai giáp mặt uy hiếp, hần thân làm trọng phu chẳng lẽ lại cam chịu mất mặt, Cổ Ly hiểu quá rõ tính tình của Cổ Hạo Nhiên, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Cổ Hạo Nhiên khoe miệng mỉm cười, Cổ Ly này dùng chiêu châm ngòi ly gián, hần làm sao có thể không hiểu rõ thủ đoạn của tiểu thúc ranh mãnh này, nếu là người khác nói ra chuyện lập thiếp, hần chắc chắn sẽ lên tiếng phản bác ngay. Lần này ĐIỆP Y lên tiếng, cũng coi như một cách hay, không phải chính mình lên tiếng từ chối, không làm mất lòng ai cả. Cổ Hạo Nhiên chỉ cười nói: “Biểu muội không nguyện ý, ta không còn gì để nói.” Muốn thấy hần ra mặt xử lý chuyện nội bộ là chuyện không bao giờ có.

Cổ Ly trong mắt chợt lóe sáng, tà tà tựa lưng vào ghế ngồi, điệu bộ ra vẻ ta đây biết hết nói: “ĐIỆP Y quả nhiên rất ghê gớm.”

Cổ Hạo Nhiên cũng cười đáp lại: “Người của ta không hề ghê gớm chẳng lẽ lại để cho người khác đàn áp à?” Lời này nói ra vô cùng khéo léo, thể hiện rõ ý tứ ĐIỆP Y ghê gớm như thế là có sự cho phép của hần khiến cho vị thế của hần của ĐIỆP Y cũng như phi tử và hoàng đế, phi tử kiêu ngạo ương ngạnh cũng chỉ vì được hoàng đế dung túng.

Cổ Ly nghe xong cười ha ha đứng lên, liên tục gật đầu nói: “Quả nhiên có tiến bộ, Tiểu Lục nay đã khác xưa.” Cổ Hạo Nhiên thần nhiên cười nói: “Đa tạ tiểu thúc đã quá khen.”

Cổ Ly nhìn thoáng qua bộ dạng của phu thê Cổ Hạo Nhiên, nét mặt đầy vẻ đắc ý phi thường của Cổ Hạo Nhiên, cùng vẻ mặt đậm mạc của ĐIỆP Y, lòng thâm nghĩ thua keo này ta bày keo khác, liền cười với Cổ Hạo Nhiên nói: “Thời gian trôi qua nhanh quá, năm đó chúng ta đều là một đám người trẻ trung mới có mười mấy hai mươi tuổi, thoát cái đã hơn ba mươi rồi, già đi rồi, già đi rồi haizza.”

Cổ Hạo Nhiên không biết chắc Cổ Ly lại muốn giờ chiều gì, liền đề phòng đáp trả: “Tiểu thúc vẫn còn trẻ trung tráng kiện lắm, nếu như người mà nói già đi thì cha mẹ ta tính là gì?”

Cổ Ly lắc lắc đầu nói: “Không thể so với những tháng năm đó được, hôm nay thấy các ngươi đều tụ họp đầy đủ, lão đây tưởng như quay lại được thời thơ ấu, khi đó cùng nhau chơi đùa, quả là những kí ức suốt đời không thể quên được a.” Nói đến đây Cổ Ly bất giác thở dài, tuy nhiên rất nhanh trở lại vẻ mặt tươi cười như không có gì xảy ra.

Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cảnh giác không nói gì, những ngày thần tiên đối với Cổ Ly chính là địa ngục trần gian đối với họ. Cổ Ly vươn tay lấy một táo lên cắn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Ta nhớ nhất là năm đó thi bắn cung, tiểu tam bắn cho tiểu ngũ chạy trốn chết, mỗi lần nhớ tới ta không khỏi thấy buồn cười, hôm nay chúng ta lại có dịp tụ họp ở đây, chỉ bằng lại thi một phen cho vui?”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe xong ý tưởng “sáng tạo” của Cổ Ly, mặt liền biến sắc, năm đó Cổ Ly còn trẻ thiếu chút nữa đã đem bọn họ dâng tước cửa nhà Diêm vương, người nào người nấy đều trúng một hai mũi tên do Cổ Ly ban tặng. Thực sự mà nói, tiếp đãi hần chẳng khác nào giao mạng sống cho ác quỷ.

Cổ Ly thấy cả đám cháu chất bồng dung trầm ngâm, liền cười khẽ đứng lên nói: “Hôm nay thay đổi cách chơi, các ngươi gọi thê tử tới, ta sẽ không động thủ, các ngươi trở tài cho ta xem là được rồi.” Cổ Hạo Nhiên nghe thấy hần nói vậy bao nhiêu lo lắng biến mất hết, chỉ cần hần không động thủ thì chắc chắn ai cũng đều giữ yên được cái mạng của mình.

Một lát sau, năm vị thiếu phu nhân đã đến, Cổ Ly cười tủm tỉm nói quy tắc của trò chơi. Huỳnh đệ Cổ Hạo Nhiên đều tỏ ra hết sức thoải mái, luật chơi không khó, chỉ là thê tử của họ sẽ phải để một quả táo lên đầu, mất bịt một miếng vải đen, còn bọn họ thì chỉ cần bắn trúng quả táo là được, quá đơn giản, đối với Hạo Nhiên mà nói thì trò này chỉ là trò vật vờ.

Mọi người di chuyển đến bãi đất trống cạnh đó. Hoa Cận, Thanh Nhu, Bạch Thiên, Tử Mẫn, Linh Tĩnh, ĐIỆP Y, mỗi người cầm một quả táo trong tay. Hoa Cận là đại tẩu nên dĩ nhiên làm đầu tiên, nâng cằm cười đem quả táo đặt lên đầu, một dải lụa đen bịt kín ánh mắt của nàng. Hoa Cận không chút sợ sệt đứng làm bia đỡ tên cho phu quân.

Cổ Hạo Nhiên tươi cười, tự tin kéo cung, phía sau vang lên tiếng hô hào ủng hộ, chỉ thấy quả táo trên đầu Hoa Cận bị bắn xuyên qua, mũi tên cắm vào thân cây sau đó mà nàng thì vẫn bình an vô sự. Hoa Cận thông thả tháo tấm lụa bịt mắt xuống, dường như chuyện đứng làm bia đỡ tên này chỉ như một trò chơi vô hại với nàng.

ĐIỆP Y lạnh lùng nhìn mọi người lần lượt bước lên làm bia, ai nấy đều ung dung thần nhiên, Bạch Thiên còn vung tay áo làm dáng tạo hình làm cho Cổ Hạo Nhiên cười không ngừng. Không khí xung quanh thật là hòa hợp, mấy vị thiếu phu nhân đều tuyệt đối tin tưởng phu quân, đem tính mạng của mình giao cho họ không chút e ngại. Điều này làm ĐIỆP Y cảm thấy không thoải mái, tin tưởng đối phương tuyệt đối, loại cảm xúc này chưa từng xuất hiện trong đời nàng.

ĐIỆP Y ngẩng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên đang đứng ở cách đó không xa, Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng đang nhìn nàng. ĐIỆP Y nhìn chăm chú Cổ Hạo Nhiên, giống như đang cố gắng tìm ra một điều gì đó khiến cho nàng có thể tin được.

Cổ Hạo Nhiên bắt gặp ánh mắt của nàng, hoàn toàn hiểu ĐIỆP Y có ý nghi ngờ mình, im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Không cần phải lo lắng, ta sẽ không làm ngươi bị thương, tiền pháp của ta tuyệt đối chính xác, cứ tin tưởng vào ta.” ĐIỆP Y vẫn như trước, đậm mạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, tay vẫn nắm chặt quả táo.

“Lục thiếu phu nhân, tới phiên ngươi.” Tên hầu cận thấy nàng đang xuất thần, liền nhẹ giọng nhắc nhở.

Điệp Y quay đầu nhìn lại, Ngũ tẩu Linh Tinh cũng đã xong, đang đứng sang một bên nói chuyện cùng Hoa Cận, mọi người đều nhìn nàng mỉm cười như có ý khích lệ. Điệp Y khẽ nhăn mày đi đến vị trí của bia đỡ, nhìn về phía Cổ Ly đang đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nàng lại càng tỏ ra khó chịu.

“Điệp Y, đừng sợ, tiền pháp của Hạo Nhiên là giỏi nhất trong số các huynh đệ ở đây, ngươi yên tâm, hẳn tuyệt đối sẽ không làn ngươi bị thương, chỉ cần ngươi vững tâm đứng yên không cử động là được rồi, còn lại cứ giao cả cho Hạo Nhiên.” Tam tẩu Bạch Thiên vốn là người cơ trí, đã nhìn ra vẻ thiếu tự nhiên của Điệp Y, liền đứng bên cạnh nói vài câu khích lệ. Mấy người Hoa Cận đứng bên cạnh cũng nói vài câu an ủi, các nàng đều cho rằng Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên thành thân chưa lâu, hai người còn chưa hiểu rõ nhau nên Điệp Y mới tỏ vẻ sợ hãi, lo lắng nhờ Hạo Nhiên bảo vệ mình.

Điệp Y cũng không nói gì, vươn tay đón lấy miếng lụa đen trong tay hạ nhân, do dự một chút rồi cũng đưa lên bịt mắt, tựa lưng vào cột, đặt lên đầu quả táo. Lúc này, nàng chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, thân thể mình như phôi bày ra ngoài ánh sáng, trước giờ vốn vẫn hoạt động trong bóng tối, cảm giác làm đích nhắm cho người khác khiến nàng vô cùng ngột ngạt, bức rứt khó chịu.

Cổ Hạo Nhiên đứng đối diện với Điệp Y, thấy Điệp Y lẳng lặng đứng đó, tuy rằng đã bịt mắt nhưng khắp người tỏa ra hàn khí càng lúc càng dày đặc, một loại cảm giác cường đại bức bối người xung quanh, mặc dù bề ngoài trông nàng vẫn ổn, nhưng cổ Hạo Nhiên có thể cảm giác được đằng sau đáng điệu thờ ơ đó, Điệp Y đang rất căng thẳng.

“Tiểu Lục, cho tiểu thúc xem mấy năm qua, tài năng của ngươi đã tiến bộ đến đâu rồi nào. Đừng nên để như năm đó biến mấy người hạ nhân làm bia cho ngươi thành con nhím khắp người cầm đầy tên nhè.” Cổ Ly cười tủm tỉm nói, giọng không to cũng không nhỏ, vừa đủ đến tai Điệp Y. Cổ Hạo Nhiên không nói gì, hồi đó hẳn mới có tám tuổi, biết thế nào là bắn cung, hơn nữa mấy mũi tên do một đứa trẻ bắn ra cũng không thể làm chết người được.

Điệp Y lẳng lặng đứng yên, mắt bị bịt kín, tai và các giác quan khác trở nên linh mẫn hơn bao giờ hết. Nàng đứng đây lắng nghe âm thanh xung quanh, thấy cách đó không xa, mọi âm thanh huyền ảo bỗng ngưng trệ xuống, tiếng kéo dây cung vang lên hết sức rõ ràng. Điệp Y theo bản năng nắm chặt hai tay.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được Điệp Y đang vô cùng căng thẳng, cũng muốn tốc chiến tốc thắng, rất nhanh buông dây cung cho mũi tên bay thẳng về hướng Điệp Y. Tên vừa bay khỏi cung, Cổ Hạo Nhiên đã bắt đầu vỗ tay khen ngợi, Cổ Hạo Nhiên bắn tên bách phát bách trúng, với khoảng cách gần như vậy làm sao có thể trượt được. Nhưng lời khen còn chưa thoát khỏi miệng thì hắn chấn động trước những gì đang xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy mũi tên bắn ra còn chưa chạm đến quả táo trên đầu Điệp Y thì nàng đã nhanh như cắt bắt được mũi tên, quả táo trên đầu văng xuống đất lăn một quãng xa. Cảnh tượng có một không hai trên làm mọi người kinh ngạc đến không nói được lời nào. Cổ Hạo Nhiên ngược lại, không hề có biểu tình gì, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

Điệp Y chờ con chấn động của ở mọi người qua đi, lạnh lùng kéo miếng lụa che mắt xuống, thản nhiên nhìn mọi người, nàng cũng không có cách nào khác, tự bản thân nàng cũng biết Cổ Hạo Nhiên võ công không tồi, sẽ không dễ dàng thương mình, nhưng nghe thấy tiếng mũi tên xé gió lao tới, nàng vẫn hành động theo bản năng, lựa chọn cách né tránh. Bối sinh mạng của nàng chỉ có thể nằm trong tay nàng, làm sao có thể giao nó cho người khác. Nàng không làm được, hoàn toàn không thể làm được, không thể tin ai khác ngoài chính bản thân nàng.

“Điệp Y tay ngươi có bị thương không? Sao lại đưa tay lên bắt lấy mũi tên như vậy a?” Linh Tinh rất nhanh thoát khỏi trạng thái kinh ngạc, bước nhanh đến bên cạnh Điệp Y, ân cần cầm tay nàng.

Mọi người nhất thời tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn Điệp Y đầy kinh ngạc lẫn kính nể, vô hình chung còn xen lẫn cả nỗi kính sợ, phải có một tinh thần cảnh giác cao độ cùng năng lực phản ứng kinh người, bên cạnh đó là thân thủ cực kì nhanh nhẹn mới có thể bắt được mũi tên đang bay; tuy Cổ Hạo Nhiên không dùng nội lực nhưng không phải kẻ nào cũng có thể bắt được mũi tên do hắn bắn ra. Vốn mọi người nghĩ Điệp Y chẳng có sở trường gì ngoài vẻ ngoài lạnh lùng, qua lần này liền bắt đầu thay đổi cách nhìn về nàng và cũng từ bỏ luôn ý tưởng tìm nữ tử khác cho Cổ Hạo Nhiên.

“Không bị thương, chỉ có một vết đỏ trên tay thôi, không sao hết.” Đại tẩu Hoa Cận cũng chạy đến bên cạnh Điệp Y, sau khi xem xét tay nàng liền dịu dàng nói: “Sao lại dùng tay để bắt tên? Nguy hiểm quá, những chuyện dọa người như thế này lần sau muội đừng có làm nữa nhé.”

Điệp Y bị cả đám tỷ muội vây quanh, ai cũng ồn ào góp một câu, nàng chỉ yên lặng lắng nghe, cảm nhận được cảm giác mọi người thật sự quan tâm đến mình nên nàng cũng không xoay người bỏ đi, chuyện nhỏ đối với nàng nhưng lại là chuyện không nhỏ đối với mọi người.

Cổ Hạo Nhiên đứng lặng người ở một chỗ, biết nàng không bị thương nhưng trong lòng hắn cũng có điểm không thoải mái, nàng không tin hắn. Nghĩ tới đây, Hạo Nhiên bước nhanh đến chỗ đám người đang vây quanh Điệp Y, về mặt của hắn khiến cho nhóm Hoa Cận không dám nói gì nữa, tự động dạt sang nhường chỗ cho hắn.

“Ngươi không tin ta?”

Điệp Y nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Ta không tin người nào, ta chỉ tin bản thân ta.”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày trừng mắt nhìn Điệp Y, rồi nắm chặt tay nàng, gần giọng nói từng chữ một: “Ta mặc kệ ngươi trước kia đã trải qua những việc gì, tại sao tính cách lại trở nên khó chịu như bây giờ, ta chỉ muốn ngươi hiểu được, từ nay về sau ngoài bản thân ngươi ra, ngươi phải tin tưởng ta, phải tin ta, ngươi rõ chưa?”

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng cũng cau mày không trả lời. Thế giới của sát thủ là thế giới mà ở đó không tồn tại cái gọi là bằng hữu, cho nên làm sao có thể có tin tưởng? Bản thân nàng luôn không cho phép ai đến gần mình. Rất có thể một ngày nào đó người nàng tin nhiệm nhất sẽ chính là kẻ dám cầm lưỡi dao vào lưng nàng, vậy bảo nàng tin tưởng người đời thế nào đây?

Cách đó không xa Cổ Ly cúi người nhặt quả táo, thần sắc phức tạp khó tả, đứng nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói chuyện, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một khu vườn đi mãi rồi cũng chán, mà Cổ Ly lại là người không chịu ngồi yên, đòi ngày tiếp theo đi ra ngoài leo núi, mọi người nói thế nào cũng không nghe, nhất mực đòi đi leo núi. Thế là, sớm hôm sau, Cổ Ly cùng Cổ Chấn dẫn đầu nhóm đầu con cháu chất lên núi du ngoạn. Hạ nhân thị vệ tất cả đều không mang theo.

Một đoàn người đông như thế lên núi du ngoạn, cũng không chọn sơn đạo bằng phẳng mà lại chọn đường gấp gềnh nhiều cỏ dại, một bên là vách núi một bên là vực thẳm, nguyên nhân chỉ vì Cổ Ly nói, đường lên núi có thế nào thì đi như thế, muốn tận hưởng cảm giác tự nhiên nhất. Cũng may, đám thanh niên trai tráng đều có võ công loại khá, cho nên dù có thêm phụ nữ trẻ nhỏ cũng chỉ như một cuộc dạo chơi thông thường. Cổ Ly đi giữa, cười cười nhìn Cổ Chấn nói: “Đỉnh núi cao xa quá, ta đây nhiều năm rồi chưa từng được leo lên ngọn núi cao nào”.

Cổ Chấn vuốt tóc hần, từ ái nói: “Nghe nói mấy năm nay nữ hoàng ra ngoài vẫn mang theo người, sao lại nói là chưa từng được lên núi lần nào?”

Cổ Ly thân nhiên cười nói: “Vấn đề là đi với ai, từ hoàng cung muốn đi lên đến đỉnh núi cũng chỉ đi mười bước chân, có gì khó khăn, nhưng mà ta muốn đứng trên cao cùng với những người thân yêu nhất của ta, nếu là người khác thì chẳng có cảm giác gì.”

Phương Lưu Vân nghe xong vỗ nhẹ tay Cổ Ly nói: “Hảo hài tử, nhiều năm như vậy người vẫn.....”

Chưa kịp nghe đại tẩu nói hết câu, Cổ Ly liền cười ngắt lời nói: “Nữ hoàng đối với ta tốt lắm, chúng ta cũng không giống như hoàng đế và nam phi, giữa chúng ta luôn có cảm giác như vợ chồng thực sự, nếu không ta làm sao có thể xuất cung thăm nhà, hơn nữa lại được đi những một tháng, các người không phải lo lắng cho ta. Đây là con đường ta đã chọn, ta tự khắc biết phải xử lý thế nào. Chỉ là ta muốn trong một tháng này sẽ là thời gian cả gia đình cùng vui vẻ, hơn nữa hảo hảo giúp đỡ một tên tiểu tử.”

Dứt lời liền thì thầm với Cổ Chấn và Phương Lưu Vân. Hai người nghe xong nhìn không được cười rộ lên, mà đám con cháu ở đằng sau sắc mặt lại tái xám, hình như lại sắp có trò gì mới. Quả nhiên, Cổ Ly đã quay lại, nói với mọi người:

“Ta có ý kiến này, đỉnh núi nằm ngay trước mặt, chúng ta so tài với nhau một chút đi. Ai lên đỉnh núi nhanh nhất tiểu thúc ta sẽ có thưởng, ai về cuối cùng hậu quả thế nào các người tự biết. Còn có thêm điều kiện nữa, mỗi người các người phải mang theo thể từ đi cùng, nếu không thì lại dễ dàng cho các người quá”.

Cổ Hạo Viễn liếc mắt nhìn Cổ Hạo Thanh, hai người lắc đầu chán nản. Cổ Ly từ nhỏ đã rất tinh quái, mọi chuyện rắc rối, mọi ý tưởng sáng tạo điên rồ đều từ con người này mà ra. Cổ Hạo Ảnh âm thầm nói: “Sao ta lại quen biết một người như người nh?”” Cổ Hạo Danh thở dài ôm lấy Bạch Thiên nói: “Đi thôi, ai bảo hần là tiểu thúc của chúng ta.”

Cổ Ly ha ha cười không ngừng rồi nắm tay Cổ Chấn, Cổ Chấn liền hiểu ý ngay, cũng giữ chặt tay hần chuẩn bị xuất phát. Cổ Ly thực ra không có võ công, nếu muốn đấu trận này cũng chỉ có thể dựa vào Cổ Chấn. Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Viễn liếc nhau, Mộng Tâm cùng Mộng Tâm xem như bỏ qua, ai bảo hai nhóc cứ thích bám lấy Diệp Y cơ. Hôm nay tạm thời “không có con”, dù sao bớt đi được một người là bớt gánh nặng, ngộ nhờ về sau cùng thì coi như xong đời.

Phương Lưu Vân nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên, lại nhìn qua Diệp Y, cười tủm tỉm bảo nàng: “Diệp Y, cho ta mượn Hạo Nhiên, Hạo Dương cùng Hạo Viễn chỉ biết khôn lỏi, nương hôm nay sẽ làm cho bọn chúng hết cơ hội lên mặt, con cứ đứng đây chờ Hạo Nhiên đến đón nhé.” Vừa nói vừa vui tươi hơn hờ nắm tay Cổ Hạo Nhiên. Phương Lưu Vân thấy Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y mỗi người bế một tiểu hài tử, thế này cảm chắc là thua vì nếu mang Diệp Y đi thì sẽ thành mang cả bốn người, bèn đến giúp một tay.

Diệp Y vâng một tiếng gật gật đầu. Nàng đưa tay ra ôm lấy Mộng Tâm. Mộng Tâm lúc đầu còn đối Diệp Y vì nàng chỉ ôm Mộng Tâm mà không ôm hần, lúc này mặt mũi như nở hoa, ôm chặt lấy cổ Diệp Y.

Sắp xếp cho Cổ Hạo Nhiên đỡ Phương Lưu Vân xong, Cổ Ly ra hiệu, lập tức trên nền trời vun vút những bóng dáng bay lên, so với người thường tốc độ nhanh gấp ba lần. Diệp Y đứng yên nhìn mọi người ty ty cũng lẩm nhẩm tính toán, nghĩ bụng nếu là mình thì tốc độ còn nhanh hơn. Xem ra những gì đã được huấn luyện trước đây vẫn còn có tác dụng.

Diệp Y ôm hai nhóc Mộng Tâm và Mộng Tâm chậm rãi đi lên. Hai người thị vệ vẫn đi theo Cổ Ly tách ra làm hai, một người phóng theo Cổ Chấn, người kia ở lại với Diệp Y. Diệp Y bảo hần: “Không cần đi theo ta, bảo vệ chủ nhân các người quan trọng hơn.” Người nọ nghe vậy, nhìn đỉnh núi không quá xa phía trước, thăm nhủ quãng đường ngắn như vậy không thể có nguy hiểm, liền gật đầu với nàng, gấp rút chạy theo Cổ Ly.

Diệp Y hai tay hai đứa bé, chậm chậm thả bộ trên đường núi. Mộng Tâm và Mộng Tâm riu ra riu rít cười nói, thỉnh thoảng lại thò tay vào áo lấy quả vật mang đi từ nhà đút cho Diệp Y ăn. Diệp Y nhìn hai tiểu bảo bối nhìn nàng cười rạng rỡ, miệng liền thoáng hết chuyện này đến chuyện nọ với nàng, niềm vui trẻ thơ cũng tràn ngập tâm trí, mỉm cười với chúng.

“Tiểu thẩm thẩm người xem hoa nở đẹp chưa kia, hoa ở đây so với trong phủ còn đẹp hơn nhiều.” Mộng Tâm từ trên tay nàng nhảy xuống, chạy vù đến bên khóm hoa, ngắt một cành rồi lon ton về với nàng, nắm áo kéo kéo ra ý bảo nàng ngồi xuống. Rồi nó cầm cành hoa dại, cẩn thận cài lên tóc Diệp Y, ngó nghiêng quan sát một hồi mới nói: “Đẹp quá đi, tiểu thẩm thẩm đẹp nhất, hoa này được cài lên tóc của thẩm thẩm đúng là có phúc khí lớn rồi.” (ak ak, cháu nó có bấy nhiêu tuổi mà đã biết tán gái rồi>”

Diệp Y nhìn đóa hoa trước mắt đẹp rạng rỡ, mặc dù hoa trong Cổ gia toàn lại đẹp và quý hiếm, nhưng loài hoa dại này lại có một phong thái kiên cường bất khuất, khiến cho người ngắm nhìn chúng cũng thấy thoải mái. Trong lòng nàng dấy lên một cảm giác thư thái dễ chịu, mỉm cười dịu dàng với Mộng Tâm.

Mộng Tầm nhìn không chớp mắt nụ cười của Diệp Y nói: “Tiểu thẩm thẩm cười lên thật là đẹp, Mộng Tầm muốn tiểu thẩm thẩm cười thật nhiều nữa.” Tiểu Mộng Tầm đang nằm trong lòng Diệp Y cũng gật đầu líu lo nói: “Tiểu thẩm thẩm xinh đẹp, cười nhiều, cười nhiều.”

Diệp Y thấy hai đứa nhỏ hồn nhiên trong sáng, nhìn mình chăm chú, ánh mắt tràn ngập vui sướng, khẽ gật đầu với chúng. Mộng Tầm cười tí mắt nói: “Tiểu thẩm thẩm chúng ta đi thôi, tiểu thẩm thẩm không cần ôm Mộng Tầm, Mộng Tầm lớn rồi, chắc chắn rất nặng, Mộng Tầm tự đi được, sẽ không tiểu thẩm thẩm mệt, chúng ta đi nhanh thôi, không cần có các thúc thúc chúng ta cũng có thể đi đến nơi.”

Diệp Y trên đời chưa một lần được nghe những lời quan tâm chân tình như thế, nàng thấy như có làn hơi ấm thổi qua tim, bất giác nắm tay Mộng Tầm nhẹ giọng bảo nó: “Được, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, một tay dắt Mộng Tầm, một tay ôm Mộng Tầm chậm rãi đi về phía đỉnh núi.

Lên gần đỉnh núi, Diệp Y thoáng thấy có điểm gì đó kì lạ, giờ này mà Cổ Hạo Nhiên còn chưa đến đón nàng thì quả là một sự lạ, tốc độ của hắn nhanh như vậy chắc chắn lên đỉnh núi lâu rồi. Tuy nhiên, vốn là người độc lập, nàng cũng không để ý, chỉ là đi lên núi, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát mà cần phải đón đưa, tự nàng cũng có thể mang hai đứa nhỏ an toàn đi đến nơi.

“Tiểu thẩm thẩm, có mùi gì vậy? Khó chịu quá à.” Một mùi tanh hôi theo gió thổi qua chỗ bọn họ, làm cho chúng cùng nhàu mày thắc mắc.

Diệp Y cũng ngửi thấy mùi vị quái đản đó, trong mắt chợt lóe sáng, kéo tay bế thốc Mộng Tầm lên, ngừng đầu nhìn đỉnh núi. Thật lâu sau không thấy động tĩnh gì, nàng chậm rãi đi lên, tập trung cảnh giác xung quanh.

Còn chưa đi tới đỉnh núi, Diệp Y đột nhiên ngừng lại. Mộng Tầm liếc mắt một cái thấy cảnh tượng trước mắt, nó hoảng sợ hét rầm lên. Diệp Y bèn ôm chặt Mộng Tầm cho nó quay mặt về sau, nói: “Đừng nhìn.”

Phía trước là một bãi cỏ bằng phẳng, nhóm người Cổ gia đang đứng trên cỏ, mỗi người cách nhau cũng không xa lắm, nhưng đều giữ yên một tư thế, sắc mặt cực kì khó coi. Trên người họ từng khoảng đồ rục như lửa, nhìn kĩ hóa ra là một đám rận nhỏ màu đỏ như máu đang uốn lượn, phía dưới chân cũng có một đồng rận đang ngoe ngoặc bò đến, muốn leo lên trên người bọn họ.

Cổ Ly được Cổ Chấn ôm, mặt vừa vặn quay về phía Diệp Y, nhìn thấy nàng liền hô lên: “Đừng tới đây, là dục xà, mau chạy đi.”

Cổ Hạo Dương cũng nghe thấy tiếng Mộng Tầm hét lên sợ hãi, lên cao giọng nói: “Mau chạy đi, Diệp Y nguoi mang bọn nhỏ rời đi, dục xà nguy hiểm lắm, nhanh lên không chừng nó bò đến chỗ nguoi.” Những người còn lại cũng ta một câu nguoi một câu thúc nàng ôm bọn nhỏ bỏ chạy, tuyệt nhiên không ai nói nàng hãy cứu bọn họ.

Diệp Y lạnh lùng nhìn đàn rận đến hàng trăm nghìn con trước mắt, đứng lặng một chỗ, không rời đi cũng không tiến tới. Lúc này, Cổ Chấn nghiêm giọng nói: “Diệp Y, nếu chúng ta có bề gì, sau khi trở về con tiếp quản toàn bộ Cổ gia, lập Mộng Tầm làm người thừa kế, nếu có ai không phục, con cứ việc dùng Nguyệt Đường xử lý. Bây giờ con rời khỏi đây ngay lập tức cho ta.” Lời này nói xong, xung quanh là một mảnh trầm mặc, tuy vậy không có ai lên tiếng phản đối.

Diệp Y tai nghe Cổ Chấn nói, mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên lúc này đang ôm Phương Lưu Vân, chớp mũi lăm lăm mồ hôi, dù ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn vẫn đẹp một cách rục rờ. Chỉ là trên lưng hắn hiện giờ có một con rận đã đang trườn lên sát tới gáy.

Cổ Hạo Nhiên không nói, cũng không quay lại nhìn Diệp Y. Thế nhưng Diệp Y lại có cảm giác rõ ràng Cổ Hạo Nhiên đang cười, một nụ cười thật thê lương, nửa bất đắc dĩ nửa vui mừng. Đáng về đó làm nàng cảm thấy rất khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bị thương

Diệp Y liếc mắt nhìn bầy rận, trước kia nàng đã có dịp chạm trán loài rận này trong một nhiệm vụ ở A Rập. Loài này phản ứng nhạy với mùi máu, rất dữ tợn và cực kì độc. Chúng sống thành bầy lớn và thường lẫn trốn rất khéo léo dưới cát, tuy nhiên nếu địa bàn bị xâm phạm thì chỉ trong nháy mắt, cả bầy rận sẽ tủa ra bủa vây kẻ địch, khăn trương tiêu diệt.

Loại rận này không bao giờ chủ động tấn công, chỉ cần đối phương không có hành động khiêu khích thì chúng sẽ không công kích. Chỉ có điều loài này rất thích mùi máu tươi, một khi đã đánh hơi được mùi thì chúng sẽ phát cuồng, gặp sinh vật sống sẽ lao vào cắn nuốt bằng sạch. Con vật nào không may rơi vào ổ dục xà thường không có cơ hội chạy thoát, nếu nó đứng yên chịu trận thì chẳng bao lâu sẽ chết ngạt dưới sức nặng của bầy rận, nhưng chỉ cần nó động đậy, dục xà sẽ lập tức cắn chết luôn.

Diệp Y bình tĩnh nhìn bầy dục xà lúc nhúc trước mặt, chuyện này hiển nhiên đã nằm ngoài dự liệu của bọn Cổ Hạo Nhiên. Trong lòng Diệp Y thầm than phục người nhà họ Cổ, không khó để nhìn ra lòng bọn họ đang hãi sợ đến nhường nào, ấy thế mà từ nhóm Hoa Cận, Linh Tinh đến hai đứa bé đang run lẩy bẩy trong tay, không một ai là hết hoảng loạn.

Diệp Y trầm giọng hỏi: “Chúng nó sợ cái gì?”

“Không biết, trong sách không có ghi chép về cái đây, chỉ viết rằng chúng vô cùng hung tàn. Điệp Y, mau về đi, đem bọn nhỏ rời đi, nơi này... rất nguy hiểm.” Linh Tinh run rẩy đáp, nâng từ nhỏ đã tập đọc sách, lớn lên kiến thức vô cùng rộng lớn.

Điệp Y chau mày, do dự nhìn sang phía Cổ Hạo Nhiên. Nụ cười của Cổ Hạo Nhiên càng lúc càng rõ, ý cười giòn giã. Điệp Y ngờ vực: “Ngươi cười cái gì?”

Không nhìn Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng đáp: “May mắn là ta đã để ngươi lại cuối cùng, vậy là Cổ gia vẫn còn hi vọng, đừng bao giờ quên ngươi là thế tử của ta, sau này Cổ gia còn phải dựa vào ngươi.”

Ánh mắt Điệp Y dao động, lát sau mới hừ ra một tiếng: “Ngươi là người của ta, ta đã không muốn ngươi chết thì dù cho Diêm Vương lên đòi ngươi cũng không được đi.” Dứt lời ôm Mộng Tâm, Mộng Tâm quay đi, mang theo những ánh nhìn phức tạp của mọi người. (hơ hơ, Diêm ca gặp Điệp Y còn phải khúm núm dâng trà mời nước, làm gì có gan đòi đòi người)

Bước đến cạnh một tảng đá lớn bên sườn dốc, Điệp Y đặt Mộng Tâm đứng lên đó rồi trao Mộng Tâm cho nó: “Đứng yên ở đây, nhớ là không được cử động hay đi bất kì đâu.”

Mộng Tâm mặt mũi trắng bệch vì sợ, nhưng vẫn ôm ghì lấy Mộng Tâm bé bỏng vô tư, kiên định nói: “Mộng Tâm nghe lời, Mộng Tâm chờ tiểu thẩm thẩm.”

Điệp Y ừ một tiếng rồi quay ra nhổ hết cỏ dại xung quanh tảng đá, cởi áo bó thành một bó lớn cầm theo, trở lại chỗ ban nãy. Vẫn khí chất lạnh lùng ấy, nàng nói lớn: “Không cần trả lời, nghe ta nói, loài rắn này rất sợ lửa, dùng hỏa công nhất định đẩy lui được bọn chúng. Chỉ có điều nơi này cỏ cây rậm rạp, lửa sẽ lan rất nhanh, các ngươi tự tính toán thời gian cho hợp lý, tốt nhất là hãy treo lên cây, theo ta nhớ loài rắn này sẽ không bò lên đó. Đứng sai không chắc chắn, các ngươi cứ quan sát trước rồi hẵng hành động.” Cổ Hạo Nhiên nghe nàng nói vậy thì nhìn lên cây, quả nhiên không có rắn bò trên đó. Trên đời có loài rắn không ưa cây cối, thoát nghe thật kì lạ, không ngờ lại là sự thật.

Điệp Y nói xong cũng không quan tâm Cổ Hạo Nhiên có trả lời hay không, lập tức châm lửa vào bó cỏ trên tay, ném thẳng vào một bụi cỏ tươi tốt gần chỗ Cổ Hạo Nhiên đứng. Chỉ trong tích tắc lửa đã bùng lên mạnh mẽ, nương gió lan dần qua phía bọn người Cổ Hạo Nhiên.

Luồng nhiệt theo gió bất thành linh phá vào bầy dục xà đang nhàn nhả, khiến chúng cuống cuống trườn như bay trên mặt đất. Hóa ra bọn này sợ lửa thật, Điệp Y thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại hồi trước gặp loài rắn này đã để ý quan sát, ban ngày trên sa mạc là thời điểm chúng luôn tránh, kể cả vậy khôn con mồi cũng phải thay phiên từng nhóm một lên mặt cát, tập tính này hiển nhiên chỉ có thể có ở một loài kì nóng. Điệp Y hài lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, xem ra khả năng quan sát của nàng hoàn toàn đáng tin cậy.

Cổ Hạo Nhiên cảm nhận được sự rối loạn bồn chồn của đám rắn trên người; thấy lửa càng lúc càng lan gần về phía bọn họ, đàn rắn cũng lục tục kéo nhau chạy theo hướng ngược lại, hẳn vui mừng khôn xiết, một mặt coi thể lửa, một mặt để ý hành động của dục xà.

“Hạo Ảnh, trên người ngươi hết rắn rồi, mau lên cây.” Cổ Hạo Dương vừa nhìn thấy rắn trên người Cổ Hạo Ảnh lui hết bèn hét to lên. Cổ Hạo Ảnh nghe vậy, lập tức xoay người nhảy lên, sau vài nhịp đã lên đến ngọn cây.

Cổ Chấn quát: “Đi trước đi, nhằm hướng không có dục xà khẩn trương thoát thân, thoát được người nào hay người đấy, lửa không có mắt đâu, Điệp Y, con cũng đi mau lên, bọn ta nhanh nhẹn hơn con, không cần chờ, chạy mau lên.”

Cùng lúc đó, Cổ Hạo Nhiên cũng hét lớn: “Điệp Y, ngươi đi ngay cho ta, nhược điểm của chúng ta đã nắm được rồi, sẽ không sao đâu. Công phu của ta hơn ngươi, ngươi xuống trước, ta sẽ đuổi theo sau, đi đi.” Bị vây trên núi thế này, nếu không đốt lửa thì thôi, một khi đã cháy, khả năng chạy thoát thật sự mong manh như sợi chỉ.

Điệp Y thấy kế hỏa công của mình có tác dụng cũng tự biết sức tàn phá của đám cháy này không hề nhỏ, lập tức xoay người bước đi. Dù sao cũng đã giúp bọn họ một phen, không cần lấy tính mạng ra đảm bảo thêm nữa.

“Hạo Nhiên, cẩn thận.”

“Tiểu Lục...” Những tiếng la hoảng sợ cất lên chói tai, Điệp Y nhìn lại liền thấy đúng lúc Cổ Hạo Nhiên quay sang nhìn nàng, mấy con dục xà đang kích động trên lưng hắn liền cảm nhận được chuyển động, nhất loạt giương nanh nhằm gáy Cổ Hạo Nhiên mổ xuống như chớp.

Điệp Y mắt mở trừng trừng, không chút chần chờ vung tay lên. Một tia sáng lạnh lẽo bắn ra. Cổ Hạo Nhiên liền thấy một vật gì đó đâm thẳng về phía hắn. Sừng sốt nhìn Điệp Y, sát ý trong mắt nàng chói lòa như vàng sao chói xẹt qua. Xoạt, kinh phong rít bên tai Cổ Hạo Nhiên. Má hắn rát bỏng. Nhưng dục xà đã bị đánh văng ra sau, chìm trong lưới lửa.

Mọi người xung quanh đều mục kích trọn vẹn diễn biến kinh hồn vừa qua. Cổ Hạo Viễn khen: “Ám khí rất tinh diệu, kinh lực phi thường, độ chuẩn xác cũng không phải bàn cãi, lệch chút nữa là Tiểu Lục mất đầu, thật lợi hại, lợi hại.” Đứng giữa rừng lửa ngùn ngụt cháy thế này, họa chăng cũng chỉ có mình Cổ Hạo Viễn đủ bình tĩnh để tán dương tài ném ám khí của Điệp Y.

Điệp Y thu tay về, ám khí vừa rồi là ám tiễn (tiễn: tên) gần đây nàng nhờ Minh Thanh chế tạo. Tuy bộ ám tiễn này trông không khác gì một chiếc vòng tay bình thường, nhưng khi cần chỉ phải nhấn vào cơ quan điều khiển, lập tức có thể phóng tên từ đây. Món bảo bối này đã từng là vật bất li thân của nàng từ kiếp trước.

“Á, tiểu thẩm thẩm...” Tiếng hét non nớt truyền đến, Điệp Y vội vàng quay lại, bàng hoàng phát hiện gần chỗ Mộng Tâm và Mộng Tâm đứng có một

đám rần đang điên cuồng bò qua, hơn phân nửa đã bò đàn trườn về phía hai đứa trẻ. Mộng Tâm sợ quá đã lùi đến sát sườn dốc, Diệp Y hét lớn: “Đừng nhúc nhích.” Âm tiền vùn vút bắn ra, bước chân nàng cũng khản trương chạy đến bên bọn trẻ.

Mộng Tâm tuy còn nhỏ nhưng tinh thần trấn định, nghe Diệp Y nói, dù gấp rút đến đâu nó cũng đứng yên. Nhưng Mộng Tâm quá bé, Diệp Y quát lên như thế làm nó rất sợ, bắt đầu vịn vào trong lòng Mộng Tâm, giẫy dụa khóc òa lên. Tầng đá bên sườn dốc vốn nghiêng, Mộng Tâm trượt chân.

Diệp Y hốt hoảng, không chút nghĩ ngợi bay người qua đỡ lấy Mộng Tâm sắp sửa rơi xuống, ôm chặt vào ngực. Cùng lúc ấy, tay kia của nàng bám chặt lấy một tảng đá khác kế bên. Chông chênh. Nửa thân người Diệp Y cheo leo bên vách đá. Thoáng nhìn xuống dưới, cây cối mọc um tùm. Không cao. Từ nơi này rơi xuống, Diệp Y nàng không chết được. Nhưng còn hai đứa trẻ...

Diệp Y hít vào một hơi, định mượn lực từ vách đá dưới chân hòng đẩy mình lên. Dè dặt, ý định vừa nháng lên trong đầu đã thấy từ đâu một con dục xà đồ lừ mon men đến sát tay nàng. Diệp Y lạnh lùng nhìn con rắn một hồi, lại cúi đầu nhìn hai nhóc tí trong lòng. Mộng Tâm và Mộng Tâm, hai mắt mở to nhìn nàng, trong ánh mắt Mộng Tâm tuy có ít nhiều hãi sợ, nhưng thủy chung chan chứa sự kiên định và tín nhiệm dành cho Diệp Y. Lòng đã quyết, Diệp Y thở một hơi dài, bàn chân nhả mạnh xuống phiến đá bên dưới, tay gồng lên, nương theo thế núi thoải thoải vọt lên cao.

“Diệp Y, đừng nhúc nhích.” “Đừng nhúc nhích” Hai tiếng quát to đồng thời truyền đến. Diệp Y thờ dại một tiếng, trề rồi. Trong tích tắc, dục xà ngoác miệng bỏ đến, nhắm thẳng bàn tay bám vào phiến đá của Diệp Y. Trong tích tắc, Diệp Y cũng tung mình lên từ sườn dốc; vừa lúc rơi vào tầm mắt nàng là hình ảnh Cổ Hạo Nhiên ôm Phương Lưu Vân đang lo lắng lao thẳng tới, theo sau là Cổ Chấn, Cổ Ly và hai thị vệ.

Cổ Hạo Nhiên chém chết dục xà, gấp gáp kéo Mộng Tâm, Mộng Tâm trong lòng Diệp Y ra ném cho thị vệ của Cổ Ly rồi ôm chặt lấy Diệp Y chạy xuống núi, nôn nóng nói: “Cố gắng lên, có nghe thấy không, ta đang đi xuống núi đây, dưới đó có đại phu, người phải ráng hết sức cho ta, không được đầu hàng.” Miệng nói, chân càng tăng tốc, chỉ ước mình có thể bay luôn được.

Diệp Y tựa vào chòm vai Cổ Hạo Nhiên, nhìn bóng nhóm người Cổ Chấn đứng chờ bên tảng đá mỗi lúc một xa dần, ánh mắt họ nhìn Cổ Hạo Nhiên và nàng rất nghiêm túc, nhưng cũng không nên được kinh ngạc. Diệp Y hơi hé môi, xé một bên vạt áo, buộc chặt vào cánh tay bị cắn, bằng mọi giá phải ngăn chất độc phát tán trong máu, rắn này mang kịch độc, thời giờ cho nàng chỉ có thể tính bằng từng khắc. Khuôn mặt Cổ Hạo Nhiên trước mắt càng lúc càng mờ mịt, Diệp Y vô thức liếm môi, chẳng lẽ cứ như vậy chết đi hay sao? Nếu cứ thế thì thật sự trên đời ngoài bản thân chẳng cần yêu ai khác. Những tiếng gọi mang đầy đau đớn, lo âu dồn dập bên tai lưng chừng lướt cả về phía chân trời, lặng lẽ rơi vào bóng tối.

Trong dinh thự Cổ gia, người ra kẻ vào liên tục, mặt ai cũng tối đen, nghiêm nghị không nói gì. Toàn thể đại phu nổi danh đất Phần Châu đều đã được Cổ gia triệu tập, Cổ Ly cũng mang đến một viên Linh đan Diệu Dược. Hiện tại, Cổ Chấn, Cổ Ly, Cổ Hạo Nhiên và tất cả mọi người chỉ có thể ở ngoài phòng chờ đợi, buồn rầu lặng thinh chờ đại phu chẩn trị.

“Hạo Nhiên, đừng lo lắng, Diệp Y sẽ ổn thôi mà.” Cổ Hạo Thanh an ủi. Cổ Hạo Nhiên suốt từ đầu chỉ đứng trầm ngâm một chỗ lạnh lùng vô cảm, thế nhưng hai bàn tay nắm chặt của hắn lại “tổ cáo” nỗi lo cồn cào ruột gan của hắn.

Cổ Hạo Nhiên không phản ứng gì, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn cánh cửa phòng đóng chặt. Nơi đó có Diệp Y đang nằm.

Con người Cổ Hạo Thanh rung động, nhìn lướt qua Cổ Hạo Nhiên rồi cũng chỉ ừm một tiếng. Linh Tĩnh đứng cạnh hắn cũng thấy trong lòng không thoải mái. Dục xà là loài kịch độc, thoát khỏi miệng chúng đã là chuyện chưa từng thấy chứ đừng nói đến việc có thuốc giải độc. Cổ Hạo Thanh nói thế phần nhiều là nói chiều lệ, bản thân bọn họ đã không tin, Cổ Hạo Nhiên thông minh như thế, sao có thể không biết tình cảnh Diệp Y lúc này là ngàn cân treo sợi tóc.

Cổ Chấn thờ dại một tiếng nói: “Vẫn cứ nghĩ Diệp Y chẳng khác gì sắt đá lạnh lùng, giờ mới biết là đã lắm. Nếu không phải vì bảo vệ Mộng Tâm và Mộng Tâm, nó sao có thể lâm vào cảnh này được. Ai, sao lại không chịu đợi chúng ta tới chứ? Chỉ một chút thôi cũng không...” Mới nói được đến đó, tay áo ông đã bị Phương Lưu Vân kéo giật lại, nét mặt bà tỏ ý thương xót Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên đang im lặng, nghe vậy mới lạnh lùng nói: “Nàng không tin chúng ta, không tin rằng ta sẽ vòng lại hướng nàng đi để tiếp cứu. Diệp Y không biết ý lại người khác, nàng chỉ tin vào bản thân và cũng chỉ dựa vào bản thân để che chở Mộng Tâm, Mộng Tâm mà thôi, nào có bao giờ nghĩ người khác cũng sẽ bắt chước tính mạng mà cứu nàng?” Đúng vậy, Diệp Y thực sự không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại bỏ con đường an toàn hơn để vượt vòng vây lửa quay về con đường nàng đã đi, nàng nghĩ rằng sẽ không có ai đến giúp nàng... vậy nên nàng không đợi.

Cổ Ly im lìm lắng nghe, lát sau mới liếc nhìn Cổ Chấn, hai người trao đổi một ánh mắt người ngoài không hiểu nổi, rồi lặng lẽ thở dài.

Cánh cửa kín mít rốt cuộc cũng từ từ mở, một đại phu râu tóc bạc phơ bước ra. Cổ Hạo Ảnh đứng ngay cạnh cửa liền vội vàng hỏi: “Thế nào? Diệp Y sao rồi?”

Mọi người ở ngoài thấy động liền vội vàng chạy vào theo.

Đại phu lấy tay áo chấm chấm mồ hôi trên trán, than thở: “Độc dục xà quá lợi hại, chúng ta không đủ năng lực giải được.”

“Nói thế là sao? Đúng là một lũ ăn hại, vậy mà cũng xưng là đại phu.” Cổ Hạo Dương sai một bước đến tận mặt đại phu nọ, túm áo ông ta, mặt mũi tía tái trùng mắt quát âm lên.

Đại phu được một phen thót tim, thấy xung quanh ai cũng nhìn mình với nét mặt sầu não thống thiết, hoảng đến lú cả lưỡi: “Gươm đã lão phu chưa nói xong mà. Tuy bọn ta không giải được độc, nhưng Lục thiếu phu nhân trước khi ngắt đi đã hành động kịp thời, không chế không cho độc lan rộng, vậy nên tuy nàng trúng độc nhưng độc chưa lan tới tim.”

Đại phu nói một lều húp cả hoi, thấy mặt mũi mọi người giãn ra, ông ta cũng thở phào một tiếng, vừa chậm chậm thoát khỏi vòng kiềm tỏa của Cổ Hạo Dương vừa nói tiếp: “Nhưng chúng ta vẫn không tìm ra cách giải độc cho thiếu phu nhân, nhưng mà, nhưng mà điểm đáng chú ý là cơ thể của Lục thiếu phu nhân có vẻ có khả năng kháng độc, cho dù không có thuốc giải cũng không thể mất mạng được. Mấy đại phu bọn ta chẩn đoán thế, bởi vậy mọi người đừng lo, nàng không cần uống thuốc giải độc, chỉ cần...”

Cổ Hạo Nhiên từ đầu đã chỉ dám đứng tít phía cuối, mãi đến lúc này nghe đại phu nói tính mạng Diệp Y không có gì hung hiểm hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi cũng chẳng màng đến ông lão kia đang nói những gì những gì, xoay người bỏ đi. Tự đứng khi nỗi lo vợi đi, hẳn lại thấy nỗi phiền muộn tràn ngập cõi lòng. Thật kì lạ!

Ngày hôm đó gian nhà Diệp Y nằm không ngót bóng người vào ra. Diệp Y tuy còn hôn mê, nhưng việc chăm nom săn sóc không hề bị nói lỏng. Hồng Tịnh chờ cả ngày cũng không chen nổi vào, chuyện bón thuốc, lau mồ hôi, quạt mát, tất cả đều được Hoa Cận và bốn vị tẩu tẩu kia lo trọn vẹn. Còn bọn người Cổ Hạo Dương cũng tắt bật chuyện lấy thuốc lấy thang, lên núi đập lửa, chỉ đạo cơm nước, duy chỉ có Cổ Hạo Nhiên là tuyệt không thấy bóng dáng.

Hồ nước trong vườn, tờ mờ sáng ngày hôm sau. Cổ Hạo Nhiên đứng bên thềm bên gốc liễu ngắm nhìn những giọt sương ban mai lăn tròn trên lá sen, hương vị tươi mát buổi sáng sớm thấm đẫm khu vườn. Quần áo của Cổ Hạo Nhiên cũng đầm sương, chân hần đã đứng ở đây suốt cả đêm hôm qua.

Nỗi trầm tư của Cổ Hạo Nhiên bỗng chốc đứt quãng, giây phút về với thực tại, Phương Lưu Vân đã đứng trước mặt hần. Cổ Hạo Nhiên nhìn bà, gọi một tiếng mẹ. Phương Lưu Vân mỉm cười trìu mến: “Nếu không phải vì Diệp Y, chắc trên đời chẳng còn chuyện gì có thể khiến con phiền não như vậy. Nào, nói cho mẫu thân nghe.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn Phương Lưu Vân một hồi, quay mặt giả vờ nhìn hồ, nửa buồn bức nửa ngượng nghịu nói: “Con chẳng biết phải nói sao nữa. Hồi đầu nhìn nàng kiều gì cũng thấy không vừa mắt, hễ có dịp so bì hơn thua là há hê vô cùng, cố sống cố chết khiến nàng phải bẽ mặt mới thôi, rồi thế mà lần nào cũng thua nàng một bậc. Nàng luôn luôn mạnh mẽ rắn rỏi, cự phách hơn người khiến con đứng ngồi không yên. Vốn hôm qua thấy nàng bị thương như thế, đáng lẽ con rất sung sướng vì rốt cục La Diệp Y ngao mạn lạnh lùng cũng có lúc phải quy ngã, cũng có lúc bất lực, nhưng mà, nhưng mà...” Cổ Hạo Nhiên nói đến đây thì ngập ngừng.

“Bất kể điều gì Hạo Nhiên, hãy nói ra.”

Cổ Hạo Nhiên trân trân nhìn mặt nước hồ, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Nhưng lúc con nhìn Diệp Y như thế, yếu ớt nằm trên giường chờ đợi người khác níu kéo sinh mệnh của mình, con rất đau lòng. Con không thích điều ấy, tại sao người hứng chịu mọi hung hiểm lại là nàng mà không phải con trong khi con sẵn sàng đón nhận nó vì nàng.”

Phương Lưu Vân nghe Cổ Hạo Nhiên bộc bạch, nụ cười trên môi tràn đầy dịu hiền và mừng rỡ. Bà vỗ nhẹ lên má Cổ Hạo Nhiên nói: “Con trai của ta, nói như vậy, con thật sự thích Diệp Y rồi.”

Cổ Hạo Nhiên nghe mà giật mình, quay đầu nhìn Phương Lưu Vân nói: “Sao có thể thế được, trong mắt con nàng là đối thủ cần bị đánh bại, kế hoạch của con chính là thu phục được nàng. Con không thể thích con người lạnh lùng ấy được, nàng chỉ là thê tử của con, mà thôi.” Nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, không biết cho người khác hay cho chính mình nghe.

Phương Lưu Vân cười vui vẻ nói: “Hạo Nhiên, không cần phải phủ nhận nhanh như vậy. Bản thân việc con bận bịu nghĩ lí do che mắt người khác đã nói lên rằng con có để ý đến Diệp Y; chưa biết chừng ngay từ đầu con đã thích Diệp Y rồi, chỉ là không biết mà thôi. Hạo Nhiên, Diệp Y là đứa chịu khổ từ nhỏ, có tính cách như vậy cũng là do hoàn cảnh xô đẩy mà thôi. Một mai kia nếu có chuyện gì đó tác động mạnh vào nàng thì nàng cũng có thể thay đổi.”

Trước đây ta cũng nghĩ rằng Diệp Y quá lạnh nhạt, khó mà hợp được với con, nhưng chuyện hôm qua Diệp Y làm thật sự khiến ta phải nhìn nhận nàng lại một lần nữa. Lúc cấp bách thường là lúc con người ta lộ rõ bản chất. Nhìn Diệp Y lúc đó ta rất thương tâm nhưng cũng rất mừng rỡ. Nàng và Mộng Tâm, Mộng Tâm đều là máu mủ ruột rà của chúng ta, ta không muốn phải mất ai cả, cũng không muốn nhìn con dần vật. Hạo Nhiên, thích Diệp Y không phải chuyện gì xấu xa cả, nàng xứng đáng được con yêu thương, xứng đáng để con dụng tâm đối đãi. Hôm nay con biết lo buồn vì chuyện này ta cũng thấy mừng, như thế là biết dụng tâm rồi đấy.”

Lời nói của Phương Lưu Vân khiến Cổ Hạo Nhiên như được khai sáng. Thích, hóa ra vì thích nàng cho nên mới tranh đấu; vì thích nàng cho nên mới mạo hiểm, tìm đến bên nàng ngay lúc nguy nan nhất; thích nàng, hẳn đã lựa chọn tin tưởng nàng khi nàng phóng ám tiễn về phía mình, cho nên mới đau thương vì nàng nhiều như thế. Mọi thứ đối với hần lúc này thật rõ ràng minh bạch, thì ra phen này hần đã thích cô vợ lạnh lẽo như băng, kiên cường như lửa kia mất rồi.

Cổ Hạo Nhiên không thể nhớ nổi từ khi nào hần bắt đầu thích nàng. Có lẽ là từ lúc nàng phũ phàng đập hần xuống giường, có lẽ là từ lần đầu thấy Diệp Y giết người, sát khí đau thương khi đó của nàng đến giờ hần còn nhớ rõ. Có lẽ là từ nụ hôn dưới đáy hồ nhà ngoại công. Mà có lẽ cũng không chỉ thế, còn nhiều lắm, ngày qua ngày hần cứ chìm sâu vào lưới tình mà chẳng hề hay biết, mãi cho đến hôm qua...

Cổ Hạo Nhiên cũng không phải kẻ ưa dài dòng, thích là thích, không cần chối cãi nhiều. Thế nhưng thừa nhận rồi, sắc mặt hần lại xị ra, rầu rĩ nói: “Nhưng mà Diệp Y không thích con.”

Phương Lưu Vân lắc đầu cười ha ha: “Con trai ngốc, từ giờ thì đừng có mà khoe khoang mình thông minh nữa nhé, ngốc quá đi thôi, nàng không thích con, chẳng lẽ con không nghĩ ra được cách làm cho nàng thích con sao? Hơn nữa đã bao giờ Diệp Y so đo với con chuyện gì chưa? Nàng lãnh cảm như thế, hôm qua chỉ vì một câu nói của con mà không màng tính mạng cứu chúng ta, con thử nói xem, chẳng phải con trong mắt nàng cũng rất đặc biệt sao. Nếu đã như thế, chẳng lẽ không lợi dụng được điểm ấy sao?”

Cổ Hạo Nhiên mừng như bắt được vàng, tinh thần như được thổi luồng gió mát, tùm tùm ôm Phương Lưu Vân nói: “Cảm ơn mẹ đã chỉ điểm.”

Phuong Luru Vân thương yêu vỗ lưng con trai, cười nói: “Biết dụng tâm rồi cũng phải thật khéo, Diệp Y thuở nhỏ chắc chắn chịu không ít khổ cực, có lẽ không hiểu được thế nào là tin tưởng người khác, muốn nàng yêu con cũng không phải một sớm một chiều đâu.”

Cổ Hạo Nhiên gật mạnh đầu, ôm chèoang lấy Phuong Luru Vân một cái rồi quay lưng đi luôn, nụ cười trên khóe miệng tươi rói. Phuong Luru Vân nhìn theo bóng Cổ Hạo Nhiên, lầm bầm “Con với cái, cứ hễ nói đến vợ là quên hết cả mẹ, hừm, chẳng biết chuyện này lại do tay đứa nào sắp xếp đây. Đành kệ thôi chứ biết thế nào, có gì cứ từ từ xử lí cũng được.” Vừa nói vừa thỏa mãn quay lưng rời đi.

Cổ Hạo Nhiên đang hưng phấn, chạy một mạch về đến Dạng cư thì thấy Diệp Y đã tỉnh, lạnh nhạt nhìn bát thuốc trong tay Thanh Nhu, còn tứ tẩu Từ Mẫn đang phải đồ dành: “Diệp Y, đứng ngang buồng nữa, làm gì thì làm cũng phải uống thuốc đã, nọc rắn trên người muội còn chưa hết, nếu không uống thuốc sao có thể bài trừ hết được, ngoan nghe lời tỷ nào.”

Cổ Hạo Nhiên hỏi: “Hai người đang làm gì thế ?”

Vừa lúc đó tam tẩu Bạch Thiên cũng bê một khay đồ ăn tới, thấy Cổ Hạo Nhiên bèn giải thích cho hắn: “Độc rắn này rất nguy hiểm, Diệp Y tuy đã tỉnh nhưng chân tay vẫn còn tê liệt, chúng ta muốn giúp đỡ nàng nhưng nàng không muốn ai hầu hạ mình cả, bọn ta khuyên giải mãi vẫn không được.”

Cổ Hạo Nhiên qua Diệp Y, thấy nàng cũng nhìn mình, bao nhiêu bức bối buồn rầu đều lộ cả trong ánh mắt. Cổ Hạo Nhiên lập tức lên tiếng giải vây: “Chuyện này hãy để ta, để ta, các vị tẩu tẩu đều đã vất vả cả ngày, lại bị chuyện hôm qua làm kinh hách, bây giờ tốt nhất là nên mau chóng đi nghỉ cho khỏe người, ở đây đã có ta lo hết rồi.” Vừa nói vừa đỡ lấy bát thuốc trên tay nhị tẩu Thanh Nhu, cười cười tiễn hết các chị dâu và bọn người hầu ra khỏi phòng.

Đuối hết mọi người đi rồi, Cổ Hạo Nhiên mới mỉm cười ngồi xuống đầu giường nhìn Diệp Y nói: “Không có ai nhìn đâu, nào, uống thuốc.” Dứt lời cũng chẳng quản Diệp Y có đồng ý hay không liền kéo vào lòng, đề đầu nàng ngả lên vai mình, múc một thìa thuốc đưa đến bên miệng.

Diệp Y nhũm mày thờ dốt, so với rắn hổ mang, dục xà có vẻ còn độc hơn nhiều. Độc tố trong cơ thể Diệp Y vẫn chưa được giải trừ hết, lại phải liên tục chích máu thải độc nên nàng vô cùng mệt mỏi, ngất lên ngất xuống mấy lần đầu óc đã ném mui choáng váng, chân tay bủn rủn, ngay cả nói chuyện cũng là một việc vô cùng khó khăn với nàng.

Cổ Hạo Nhiên không đổi động tác, mỉm cười nhìn Diệp Y nói: “Nào, ngoan uống thuốc, ta biết người không thích bị lâm vào thế bị động, không thích người khác nhìn thấy mình yếu ớt thế này, nhưng mà nếu muốn thế thì phải biết thỏa hiệp, nhanh nhanh khỏe lại mới có thể oai phong lẫm liệt như trước được, nào, há miệng ra.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, cái mắt gian gian, cái miệng liến thoắng, không hiểu hắn lại nghĩ ra cái trò gì nữa. Nàng mấp máy môi, ý nói: “Ta tự uống.”

Cổ Hạo Nhiên tỉnh bơ vẫn cứ nói: “Hay là ngại phiền phức hả? Đừng lo, ta có cách làm mọi việc đơn giản đi rất nhiều.” Dứt lời tự mình uống một ngụm thuốc, cúi xuống mớm cho Diệp Y. Diệp Y cả người tê liệt, lấy sức đầu mà đẩy hắn ra. Hai hàm răng dễ dàng bị Cổ Hạo Nhiên tách ra cho thuốc chảy vào khoang miệng. Cổ Hạo Nhiên vừa khéo mớm thuốc vừa khéo hôn, tiện thể còn nghịch ngợm liếm liếm bên môi Diệp Y, lau sạch những giọt thuốc nàng chưa nuốt kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thích người

Cổ Hạo Nhiên vừa rời môi Diệp Y đã bị ánh mắt sắc lạnh của nàng bủa vây. Thấy vậy, hắn không ngần ngại hôn nàng một lần nữa, dịu dàng nói: “Diệp Y, ta thích nàng.”

“Diệp Y à, hôm qua ta đã ngỡ rằng mình sẽ chết, rơi vào ổ dục xà dữ tợn ấy, ta không có đường sống. Nhưng đúng lúc ấy ta lại thấy hóa ra thần may mắn vẫn mỉm cười với mình, bởi vì ta đã không mang theo nàng. Nàng không gặp nguy hiểm, đó là điều khiến ta vui mừng vô hạn. Trước kia ta chỉ đơn thuần cho rằng nàng là thê tử của ta nên nghĩa vụ của nàng là phải phục tùng ta, nếu chẳng may hôm qua ta phải chết thì nàng sẽ chôn cùng ta như một điều tất yếu. Nhưng chính trong khoảnh khắc ấy, ta mới bất chợt nhận ra rằng nàng xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn, Diệp Y à.” Cổ Hạo Nhiên áp má mình lên má Diệp Y, má nàng thật lạnh, lạnh như băng vậy.

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười dịu dàng: “Từ rày trở đi ta sẽ không đánh nhau, cãi nhau với nàng nữa, bởi nàng chính là thê tử của ta, là người con gái ta yêu thương, không có lí do gì ta lại tranh chấp với nàng cả. Để ta nói nàng hay, trước giờ ta ham ăn thua với nàng như thể thực chất chỉ là vì ta muốn cô gái kiêu ngạo là nàng phải để ý đến ta. Giờ ta không làm vậy nữa, lòng nàng có thể không có ta, nhưng trong lòng ta nhất định có nàng, nàng không thích ta, ta sẽ khiến nàng thích ta. Diệp Y, một khi Cổ Hạo Nhiên ta đã thích gì nhất định sẽ đem được điều ấy về, nàng ấy à, không có ngoại lệ đâu.” Lời thủ thi thốt ra, những nụ hôn dịu dàng cũng từ từ hạ xuống trên khuôn mặt giai nhân.

Diệp Y nhũm mày, Cổ Hạo Nhiên trước mắt nàng đúng là Cổ Hạo Nhiên bằng xương bằng thịt, nhưng sao thật khác thường? Thích ư, ý hắn là gì vậy? Lẽ nào lại là một chiêu sàm sỡ nhân lúc nàng ốm? Diệp Y cảm thấy rất gò bó, đáng tiếc là tay chân chẳng cục cựa nổi, đành mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm

nàng dứt thuốc, trong lòng ngắm ngẫm tính toán ngày bình phục để “đòi nợ”. Đúng là không tin được tên này, mình càng nhân nhượng hẳn lại càng làm cần.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không ngừng nhìn hẳn bằng ánh mắt lạnh như dao thì cười khở, quả nhiên tăng băng kia không phải một sớm một chiều là có thể phá bỏ, nhưng đó cũng không phải trở ngại, tháng ngày còn dài, và lại, hẳn có niềm tin.

Cổ Hạo Nhiên phớt lờ thái độ cáu kỉnh của Diệp Y, tiếp tục cho nàng uống thuốc, xong xuôi lại ép con người bướng bỉnh nào đó ăn thêm một bát được thiện(*) nhỏ, thân thể phải khỏe mạnh thì mới chóng giải được độc.

(*) được thiện: Món ăn-bài thuốc. Theo đúng nghĩa của nó, được thiện là những món ăn được chế biến theo công thức riêng để trở thành một bài thuốc. Được thiện có thể chỉ đơn giản là những món ăn bình thường như củ cải trộn, cháo bí đao, hoặc cũng có thể phức tạp hơn khi nguyên liệu của món có thêm những vị thuốc Đông Y.

Giúp Diệp Y ăn xong, Cổ Hạo Nhiên lấy khăn lau mồ hôi trên mặt cho nàng rồi hỏi: “Diệp Y, có muốn đi ngoài không?”

Nghe Cổ Hạo Nhiên hỏi vậy, mắt Diệp Y tròn trũng, nàng tuy không muốn người khác phải hầu hạ mình nhưng hơn một ngày nay nàng đều nằm trên giường, sao có thể không có nhu cầu cho được, huống chi còn uống nhiều thuốc như vậy. Nhưng đến lúc thấy Cổ Hạo Nhiên mặt mũi đã đỏ lừ cả lên thì Diệp Y tự nhiên thấy ngại ngại. Nàng có một tố chất của sát thủ siêu việt là lòng quyết tâm vững chắc, trong tình huống bất buộc, việc lộ thể trước mặt người khác không khiến nàng quá lo ngại. Nhưng người khác là một chuyện, đằng này là với Cổ Hạo Nhiên, kiểu gì nàng cũng thấy hành động ấy thân mật một cách kì cục, trong trường hợp này, tố chất kia hoàn toàn không phù hợp nữa rồi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y vẫn nhìn hẳn chăm chăm, trong đôi mắt là ba phần giận dữ bảy phần lúng túng, bèn nhẹ nhàng nói: “Thê tử của ta, ta phải tự mình chăm sóc, người khác không có phần đâu.” Dứt lời liền bế Diệp Y ra ngoài phòng.

Giải quyết xong xuôi, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đều chung một cảm giác xấu hổ. Thật tình mà nói Diệp Y chưa bao giờ quá căng thẳng khi đối mặt với Cổ Hạo Nhiên, ngay cả sự việc vài ngày trước cũng không khiến nàng dao động, thế nhưng không hiểu sao hành động lần này của hai người lại khiến nàng lúng túng quá thể, so với mấy chuyện yêu đương gì gì đó còn dễ khiến người ta đỏ mặt hơn.

Cổ Hạo Nhiên lẳng lặng không nói gì, bế Diệp Y về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường rồi cũng nằm xuống ôm lấy Diệp Y, nói: “Ngủ một chút nào, phải nghỉ ngơi nhiều thì mới mau bình phục được, ta ngủ cùng nàng nhé.” Vừa nói vừa xoa lưng cho Diệp Y, tỏ ý muốn ru nàng ngủ.

Diệp Y nhìn khuôn mặt tuần tú chỉ cách mình chưa đến mười phân, nhìn làn mi khép hờ, nhìn khoe miệng cười cười của hẳn. Nụ cười của người nào đó luôn khiến nàng có liên tưởng về một tia nắng tươi sáng tuyệt đẹp mà lại rất ấm áp, có phần triu mến. Khi nhận ra chớp mũi mình đang được hơi thở thanh khiết, thơm mát của hẳn bao bọc, Diệp Y cũng chợt nhận ra, từ lúc gặp nhau đến giờ chưa một lần nào hai người nằm cạnh nhau hòa hợp như vậy, trong một bầu không gian yên tĩnh và êm dịu kì lạ.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Diệp Y cũng không có ý định mở mắt, chỉ rướn người hôn lên môi Diệp Y một cái, mỉm cười nói: “Về sau nàng có thể nhìn cả đời, giờ thì ngủ đi, nàng cần phải tỉnh dưỡng.” Vòng tay bao quanh Diệp Y siết chặt hơn, khéo lựa cho nàng cảm thấy thoải mái.

Diệp Y chưa bao giờ ở gần người nào đến như vậy, nhưng trong tình huống hiện tại nàng cũng không còn lựa chọn nào khác, khuôn mặt lạnh lùng vì thế mà dần ấm và tức tối. Chỉ có điều, giận thì giận thật đấy, nhưng lần trúng độc này lại chẳng nhẹ nhàng chút nào, lẽ cố nhiên, thân thể yếu ớt của nàng chẳng còn chỗ nào cho lí trí kiên cường bám víu, mà vòng tay Cổ Hạo Nhiên lại ấm áp ngọt ngào như thế, Diệp Y càng khó lòng cưỡng lại được cơn buồn ngủ ập đến. Nàng tiếp đi từ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau Diệp Y cũng được Cổ Hạo Nhiên săn sóc hết sức tỉ mỉ chần chu, từ ăn cơm đến uống thuốc, chuyện gì cũng một tay Cổ Hạo Nhiên làm. Cổ Hạo Nhiên thấy thế chỉ cười hà hà mà nói Cổ Hạo Nhiên quá “xảo quyết”, không biết đã ăn bao nhiêu đậu phụ của Diệp Y rồi.

Sang đến ngày thứ ba, tuy độc tố trong người Diệp Y vẫn chưa tiêu tan hết nhưng thể trạng đã khá hơn rất nhiều. Cảm thấy hai ngày yên ắng đã là quá đủ, Cổ Ly từ sáng sớm đã vui vẻ gọi Cổ Chấn và Cổ Hạo Nhiên cùng nhau đến thăm Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên lúc ấy đang ôm Diệp Y ngắm hoa trong vườn. Đúng vào ngày tiết trời sung mãn hài hòa, hoa cỏ dạt dào sức sống, khu vườn vì thế mà rực rỡ vô hạn, hoa đỏ như lửa, hoa trắng như tuyết, hoa tím, hoa vàng, màu gì cũng có. Vườn hoa tươi tắn là thế, nhưng mặt mũi Diệp Y lại xám xịt, giống tổ nổi âm ỉ. Tất cả đều tại tên Cổ Hạo Nhiên chết chướng đó, ngày nào cũng ôm ấp lôi kéo nàng ra đây. Không hiểu sao chuyện này khiến Cổ Hạo Nhiên thích thú vô cùng, Diệp Y dù chống cự quyết liệt đến mấy cũng đành chịu hẳn.

Cổ Hạo Nhiên dường như không bận tâm đến ánh mắt ghét bỏ mà Diệp Y dành tặng mình, thờ thán với nàng: “Vốn ta cứ nghĩ khu vườn này của Dạng cư khó có gì sánh nổi, giờ mới biết khi nàng ngồi ở đây, mấy đóa hoa kia cũng chỉ đáng bỏ đi, màu mè gì mà xấu chết, nhìn phát ngán.” (há há há há há) (nịnh thò đến thế là cùng)

Diệp Y cố gắng giả vờ một phen, đáng tiếc sức lực vẫn chưa hồi phục được là bao, tình cảnh chẳng khác gì con kiến muốn xô ngã cây cổ thụ, chật vật một hồi không tài nào thoát khỏi vòng tay Cổ Hạo Nhiên. Bực mình, nàng lạnh lùng phun ra một câu: “Ghét thì đập quách đi.”

Cổ Hạo Nhiên sững sờ nhìn Diệp Y nói: “Những lời này chẳng phải là ta từng nói với nàng sao? Không ngờ nàng vẫn nhớ, tuyệt vời, tuyệt vời, lại đây Minh Thanh, sai người chặt bỏ hết cây hoa trong vườn đi, không có việc gì phải nhìn những thứ chướng mắt này cả.” Xa xa, Minh Thanh nghe lệnh liền hô lên một tiếng vang dội. Thiếu gia của hẳn kiêu ngạo của hẳn mà đã muốn có được nụ cười của thiếu phu nhân thì đừng nói chỉ một khoảnh sân này, cả tòa nhà này hẳn cũng dám đốt, vậy nên chuyện chặt bỏ mấy thứ cây cối kia thật tình không có gì to tát cả.

Điệp Y liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên, hần lập tức bứt một quả nho đút cho nàng ăn: “Ăn hoa quả nào, rất tốt cho cơ thể đó.” Điệp Y tức mình quay đầu, không thèm nhìn Cổ Hạo Nhiên nữa. Nàng không phải heo, mấy ngày hôm nay hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại uống thuốc bổ đã ngán lắm rồi. Cổ Hạo Nhiên muốn cho nàng ăn thêm hoa quả tuy là ý tốt, nhưng nàng không thích kiểu ý tốt trao ra phải có người nhận mới tính là tốt, còn nếu người ta từ chối lại bảo rằng không tốt. Như thế là ép buộc, mà Điệp Y thì chưa bao giờ thích gò ép bản thân mình cả.

Cổ Hạo Nhiên tùm tùm cười đút quả nho vào trong miệng, nhanh nhẹn hôn lên đôi môi tái nhợt của Điệp Y. Điệp Y hoàn toàn không có ý định giãy dụa, việc đó chẳng có tác dụng gì ngoài lãng phí sức lực cả. Nàng mặc cho Cổ Hạo Nhiên dùng lưỡi đẩy quả nho vào khoang miệng mình. Khi Cổ Hạo Nhiên còn đang do dự không biết nên ở hay nên đi, đôi mắt Điệp Y bỗng bừng sáng, ngay tức khắc, quả nho từ miệng nàng đã được đẩy trở lại miệng Cổ Hạo Nhiên.

Đương nhiên Cổ Hạo Nhiên vô cùng sung sướng, nhưng với tốc độ phản ứng của hần, quả nho chẳng mấy chốc bị đẩy vào thế giằng co một mất một còn, rồi không biết ai là người cuối cùng nuốt xuống. Nho không còn, nụ hôn đút nho cũng không còn, thế vào đó là một nụ hôn thứ thiệt, nóng bỏng đến điên cuồng. Điệp Y quần quít lấy môi Cổ Hạo Nhiên, thỉnh thoảng mon men vào hần khoang miệng hần đùa giỡn. Cổ Hạo Nhiên cũng không yếu thế, một tay đỡ gáy Điệp Y, một tay quàng qua eo nàng, cuồng dã ghim giữ khuôn miệng thơm tho gọi cảm, nồn nóng cần mứt không ngừng.

Kích thích khiến Điệp Y rướn hần người lên áp sát Cổ Hạo Nhiên. Hành động khiêu khích ấy được đáp trả bằng một tiếng gầm kim nén từ đối phương, hần ôm nàng chặt hơn, kiên quyết điên cuồng đến cùng. Hồi lâu, Cổ Hạo Nhiên mới chịu thả Điệp Y ra.

Ánh lửa đun đỏ đôi mắt Cổ Hạo Nhiên, đôi môi Điệp Y đỏ chói mê hoặc, hần không dám nhìn, chỉ nắm chặt cánh tay Điệp Y, tựa đầu lên trán nàng, hôn hần khàn giọng nói: “Vừa lòng chưa? Điệp Y, nhưng việc như thế này từ giờ về sau đừng làm nữa, nàng bị thương ta không thể chạm vào, vậy nên cho dù bất mãn cũng chớ có dùng phương pháp này ép buộc ta.”

Điệp Y hơi khóp một chút, đúng như lời Cổ Hạo Nhiên nói, nàng cố tình khiêu khích hần. Nàng không tin trong lúc sức lực còn chưa hồi phục nàng không có cách nào đối đầu với hần.

Hai người không nói gì một lúc lâu, Cổ Hạo Nhiên mới ngẩng đầu lên nhìn Điệp Y nói: “Ta biết nàng không thích ăn nhiều đến như vậy, nhưng thân thể này cần uống thuốc để điều dưỡng, những thứ nàng nghĩ vô dụng kia đều có tác dụng tằm bổ cơ thể sau khi bị rấn chấn, đừng cho rằng cứ giải được độc là xong, điều dưỡng thân thể cũng rất quan trọng. Nàng dù có không muốn yêu quý thân thể của mình, cũng phải để cho ta thay nàng chăm lo cho nó chứ.”

Điệp Y nhìn vào mắt Cổ Hạo Nhiên, lòng mắt hần thấm đẫm xót xa, một cách thể hiện khác của thương yêu khiến người nhìn có cảm giác đang được trân trọng, nâng niu vô cùng. Lòng mảy Điệp Y giật nhẹ, không biết phải nói gì, đôi mắt lạnh lẽo gấp gấp nhìn qua hướng khác.

Cổ Hạo Nhiên thấy thế cũng không nói gì thêm, hơn ai hết, hần biết Hi Mã Lạp Sơn không phải chỉ vài ngày là chinh phục được. Bàn tay buông lỏng, trượt xuống trên cánh tay Điệp Y, tình cờ lại chạm vào cơ quan âm khí trên cổ tay nàng. Thấy thế, Cổ Hạo Nhiên bèn kéo tay áo Điệp Y lên, nhìn ngắm một hồi rồi hỏi: “Đây là cái gì thế? Lần trước nàng dùng cái này giết đám rắn trên người ta phải không?”

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên tò mò thì ừ một tiếng, Cổ Hạo Nhiên liền kéo tay Điệp Y đến sát mặt để nghiên cứu, thấy chiếc vòng này nhìn bề ngoài không có gì bất thường, Cổ Hạo Nhiên hỏi: “Thứ này dùng như thế nào?”

Ngón tay Điệp Y hơi nhấc nhấc lên ra hiệu hần nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay. Âm khí này tuy là vật phòng thân của nàng, nhưng Cổ Hạo Nhiên biết cũng không có vấn đề gì. Cổ Hạo Nhiên nhìn ngón tay Điệp Y, đột nhiên nói: “Cho dù nàng có tê liệt toàn thân, giết ta vẫn dễ như trở bàn tay phải không?” Cơ quan kích hoạt âm tiễn được đặt tại ngón út của Điệp Y, nếu không tình mắt nhìn thì sẽ chỉ thấy nó giống một chiếc nhẫn, nhưng nếu chú tâm quan sát sẽ thất chí cần ngón tay này hơi nhẹ một chút, âm tiễn phóng ra có thể giết người ngay lập tức, mà ngón út Điệp Y mấy hôm nay vẫn có thể sử dụng bình thường.

Điệp Y hừ một tiếng không nói gì trong khi Cổ Hạo Nhiên cười sung sướng, hôn chụt một cái lên má nàng: “Điệp Y à, nàng làm ta vui lắm, cực kì vui luôn.”

Điệp Y ngán ngẩm không thèm nhìn hần, dĩ nhiên nàng nếu muốn giết đã giết từ lâu rồi. Tên này đúng là dở hơi chết đi được.

Cổ Hạo Nhiên cười tươi như hoa, hần đương nhiên là biết nếu đổi thành một người khác thực hiện hết những trò hần làm suốt mấy ngày hôm nay, chỉ e kẻ đó đã bị Điệp Y hạ sát từ lâu. Điệp Y ngay cả đối với nữ giới cũng không thoải mái, làm sao có thể dễ yên cho một tên đàn ông động chạm vào mình được. Nói vậy cũng có nghĩa là hần là một người đặc biệt của nàng, như thế có thể không đáng mừng sao. Tuy nhiên Cổ Hạo Nhiên đã quên mất rằng cách lí giải của hần lại không giống Điệp Y. Trong mắt Điệp Y, hần thuộc quyền sở hữu của nàng, vậy nên hần có thể là sủng vật của nàng, cũng có thể là tôi tớ, kẻ hầu người hạ, là một món đồ chơi... Gì cũng được, chỉ có duy nhất một thứ không phải: người yêu. (khó thân anh ý)

Quan sát hết thấy từ phía xa, Cổ Ly và Cổ Chấn nhìn nhau cười tùm tùm, vẫy tay ra hiệu cho anh em Cổ Hạo Ảnh đang cười mờ ám và tên thị vệ của Cổ Ly đứng lùi xuống. Cảnh thân mật của đám tiểu bối, trưởng bối nhìn thấy còn tạm chấp nhận chứ để người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa.

Cổ Ly và Cổ Chấn nhìn Điệp Y và Hạo Nhiên, ý cười trên mặt trở nên tinh nghịch, nhưng lòng mắt lại thăm thẳm như nước hồ. Cổ Ly tựa lưng vào hòn giả sơn, ánh mắt chốc chốc lại đảo về phía Cổ Hạo Nhiên, nói với Cổ Chấn: “Ca, xem ra Cổ Hạo Nhiên thực sự thích Điệp Y rồi, người thứ nói xem hai đứa nó liệu có gánh vác được Cổ gia không đây?”

Cổ Chấn quay lưng về phía Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y, cố tình che tầm mắt người thị vệ của Cổ Ly, nhỏ giọng đáp: “Xét về mặt năng lực thì hai đứa đều kiệt xuất cả, nhưng tại thời điểm này thì chưa được, Điệp Y không tin nhiệm Cổ Hạo Nhiên, điều đó là điều nguy hiểm thứ nhất. Thứ hai, tình cảm của Điệp Y với Hạo Nhiên không sâu đậm, rất đang lo lắng.”

Cổ Ly ừm một tiếng rồi cũng hạ giọng nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, thoát đầu ta chỉ cho rằng hai đứa có xích mích với nhau, nhưng đến hôm bán cung vừa rồi mới biết, Hạo Nhiên và Diệp Y về căn bản không hề có sự tin tưởng dành cho nhau. Vốn tưởng hôm ấy lên núi có thể kiểm soát khiến chúng phải nói thật, không ngờ lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Hiện tại trong khi Hạo Nhiên rất nhiệt tình, Diệp Y lại chẳng để lộ chút cảm xúc nào cả. Cô gái này, không biết là kẻ thâm sâu khó lường hay là một người vô tình đây.”

Cổ Chấn nói: “Diệp Y chắc không phải đứa vô tình, cứ xem cung cách nàng xử sự với Mộ Dung có thể thấy được điều đó. Thế nhưng nếu trẻ nhỏ không phải mối kiêng kỵ của nàng, thì người lớn luôn là đối tượng nàng đề tâm đề phòng, hoặc không sẽ đối xử rất lạnh nhạt.”

Cổ Ly nhún mày nói: “Như vậy không tốt một chút nào cả, nàng không muốn yêu Hạo Nhiên, Hạo Nhiên lại thích nàng, thật khó giải quyết.”

Cổ Chấn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu Hạo Nhiên có thể phối hợp tốt với Diệp Y thì bằng năng lực của hai đứa, không chuyện gì là không thể ứng phó, kể cả trong tình huống không ăn ý đi chăng nữa thì có lẽ vẫn xử lý được, thế nhưng hai đứa lại không tin cậy lẫn nhau, chuyện này thật khó nói.”

Cổ Ly khẽ thở dài một tiếng nói: “Không thể ‘có lẽ’ nữa đâu, nữ hoàng hiện tại đã để ý đến mũi nhọn từ phía Cổ gia, cũng có dã tâm thôn tính rồi. Bởi thế lần này ta xuất cung cũng là để nói chuyện này với ca ca, cần phải hết sức khéo léo để bọn họ ngao cò tranh nhau, chúng ta làm ngư ông đắc lợi.”

Cổ Chấn lặng lẽ thở dài: “Ta biết ngươi có việc cần nói với ta mà, nhìn tên thị vệ kia là biết, lúc nào cũng bám sát ngươi. Chuyện này ta cũng hiểu, từ sau khi đối thủ ngang cơ là Sơn gia bị chúng ta đánh bại, thế lực Cổ gia bành trướng hơn bao giờ hết, bây giờ khắp vương triều Thánh Thiên này có chỗ nào Cổ gia với không tới? Muốn dân đều biết địa vị Cổ gia là vô địch thiên hạ, chẳng lẽ những người kia làm ngơ mãi được hay sao? Nay Hạo Nhiên đã là đương gia của Cổ gia, là người đứng mũi chịu sào, chuyện riêng của nó cũng tự nhiên thành chuyện chung của cả gia tộc.”

Cổ Ly không quay đầu lại, tiếp tục nói: “Mấy hôm nay tốn công thử thách Hạo Nhiên cũng là vì lẽ đó, biểu hiện của thằng bé rất vừa lòng ta, quả thật Hạo Nhiên đã trưởng thành rồi. Nhưng điều ta ngạc nhiên nhất lại chính là Diệp Y, người con gái này tính cách mạnh mẽ dữ dội nhưng phong thái lại điềm đạm, quyết đoán mà rất lạnh lùng, cách hành xử cũng không theo quy tắc thông thường. So với Cổ Hạo Nhiên tuy cô ta gần như đối lập hoàn toàn nhưng lại vừa khéo bổ khuyết cho nó, thành ra hai đứa phối hợp sẽ rất hoàn hảo.”

Cổ Chấn gật đầu tán đồng nói: “Ta hi vọng Diệp Y có thể bảo vệ Hạo Nhiên. Hạo Nhiên giỏi về thủ đoạn và mưu đồ, Diệp Y lại mạnh về tâm trí. Bởi thế ta dám cược rằng, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cho dù Hạo Nhiên có không chống cự nổi, Diệp Y cũng có thể giúp hắn vượt qua. Diệp Y đã hứa với ta sẽ giúp Hạo Nhiên, ta tin nàng.”

Cổ Ly không ngờ Diệp Y lại hứa hẹn như vậy, nhưng nhẹ giọng nói: “Một khi đã vậy thì ta yên tâm rồi, ca, cũng đến lúc cân nhắc buông tay rồi.”

Cổ Chấn nghe được lòng chân thành của Cổ Ly, thanh thần cười nói: “Nếu có thể buông tay chẳng lẽ ta lại ở lại? Ngươi đừng quên lời cha nói, giang hồ một đi không trở lại.”

Cổ Ly thở dài thật sâu, nhìn Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y ở xa, chậm rãi nói: “Hi vọng Hạo Nhiên không làm chúng ta thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chuyện đột nhiên xảy ra

Thời gian trôi đi vùn vụt, thân thể Diệp Y cũng đã hồi phục. Trong tình huống không có thuốc thang đặc trị, đây quả là một kì tích, Cổ Hạo Nhiên và mọi người trong nhà đều hết sức mừng rỡ. Thế nhưng theo chiều hướng khá lên của sức khỏe Diệp Y, thái độ của nàng dành cho Cổ Hạo Nhiên lại đang tuột dốc không phanh. Tuy nàng cũng không đến mức đạp hắn xuống giường như hồi trước, nhưng nàng rất khó chịu đối với những động chạm của hắn khi chưa có sự cho phép của nàng. Còn Cổ Hạo Nhiên mặc dù thấy Diệp Y chẳng để ý gì tới mình nhưng cũng không thương cảm tay hạ cẳng chân với hắn nữa thì tỏ ra rất hứng khởi, như thể tức là trong tiềm thức, nàng đã không còn ghét hắn khi hắn chạm vào nữa.

Sáng sớm hôm nay Cổ Hạo Nhiên đã bị Cổ Ly gọi đi chơi cờ, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y đã khỏe hẳn rồi chịu đến bồi tiếp Cổ Ly, mặc dù hắn thật sự rất muốn được ở bên nàng.

Diệp Y đứng trong viện, thấy khu vườn mới mấy hôm trước trăm hoa còn đua nở như gấm dệt, nay đã biến thành một vườn tùng trúc xanh rờn, không còn sắc thái rực rỡ mà chỉ còn một màu mon mon, nàng nhún mày.

Hồng Tịnh đứng cạnh hầu trà nước cười tủm tỉm nói: “Vi chủ nhân không thích hoa trong viện, thiếu gia liền sai người đổi hết thành cây xanh, hi vọng sẽ hợp ý chủ nhân? Chủ nhân có thích không? Nếu không thích, thiếu gia nói có thể đổi tiếp, đổi đến khi nào chủ nhân vừa lòng mới thôi.”

Diệp Y hôm đó nói với Cổ Hạo Nhiên đúng là như vậy, không ngờ hai ngày sau quay lại, hóa ra hắn đã làm thật. Nàng hơi giật mình, nhẹ nhàng nói: “Không cần.” Hoa cỏ cây cối thực ra cũng chỉ là thú tiêu khiển của kẻ có tiền, thích thì xem, không thích thì thôi, nàng cũng không để tâm làm gì.

Hồng Tịnh vừa châm trà cho Diệp Y vừa nói: “Thiếu gia đối đãi với chủ nhân thật là chu đáo, mấy ngày nay đều không cần đến ai cả, Hồng Tịnh cũng được thanh thoi vài ngày. Hồng Tịnh theo chủ nhân, được nhìn thấy gia tộc của thiếu gia hùng mạnh vô cùng, mới biết thiếu gia chính là Lục thiếu gia của Cổ gia đình đám trong thiên hạ. Giờ lại được thấy thiếu gia chăm sóc chủ nhân cẩn thận, ân cần như thế, Hồng Tịnh cũng được mở rộng tầm mắt hơn

hiều. Nếu tính ra, không biết có bao nhiêu cô gái thêm muốn được như chủ nhân bây giờ, chủ nhân, người nói xem thế có đúng không?”

Hồi lâu không thấy Diệp Y trả lời, Hồng Tịnh cũng không suy nghĩ nhiều. Diệp Y mà trả lời thì đúng là chuyện kinh thiên động địa. Bàn tay trắng nõn của Hồng Tịnh vẫn thoăn thoắt hầu trà nước, nụ cười trên khuôn mặt rất tươi, nói tiếp: “Chủ nhân, coi vậy là thiếu gia thực sự rất thích người đó. Thời buổi bây giờ, được gả cho một trượng phu thức thời đã là khó, thiếu gia lại còn là người tài mạo song toàn, chủ nhân phải kiểm soát thiếu gia thật chặt chẽ, đừng cho người khác có cơ hội đến gần thiếu gia. Chủ nhân ngày trước của Hồng Tịnh rất thích đại phu nhân, nhưng đại phu nhân gia thế quyền quý, thường tỏ ra kiêu ngạo, xa cách lão gia. Sau này lão gia gặp một người con gái khác rồi lạnh nhạt với đại phu nhân, khiến đại phu nhân lúc đó hối cũng không kịp, thế mới biết chuyện gia thế, môn đăng hộ đối chỉ là mấy chuyện tầm phào, quan trọng là phải giữ được trái tim trượng phu của mình.”

Hồng Tịnh nói một hồi dài không nghỉ, Diệp Y nghe xong thì hơi cau mày, lạnh lùng nhìn Hồng Tịnh. Hồng Tịnh thấy trong mắt Diệp Y có hàn ý, cũng không sợ hãi mà nói: “Chủ nhân, lời ấy là lời nói thật lòng của Hồng Tịnh, Hồng Tịnh biết chủ nhân là người tài ba tháo vát, không cần trượng phu cũng có thể sống tốt, nhưng có người bên cạnh để chăm sóc và yêu thương là một chuyện vô cùng hạnh phúc, chủ nhân đừng cự tuyệt, người phải quan tâm đến bản thân nhiều hơn. Hồng Tịnh nói nhiều như thế không phải để tăng bốc thiếu gia, mà muốn chủ nhân hãy mở rộng tấm lòng thử đón nhận thiếu gia, có thể, chủ nhân sẽ thấy được, thế giới này không phải chỉ toàn một màu đen.”

Diệp Y lập tức ném cho Hồng Tịnh một ánh nhìn lạnh thấu xương, nói: “Ai dạy người mấy lời này?”

Hồng Tịnh chớp mắt lia lịa, há miệng, không ngờ bị vạch trần sớm như thế. Đúng lúc đó, Lâm Dã bưng một khay hoa quả đi tới tiếp lời: “Những lời đầu là Hồng Tịnh muốn nói. Câu cuối là ta muốn nói với người.”

Ánh mắt Diệp Y liền chuyển qua nhìn Lâm Dã, khí thế không giận mà uy ngút trời, Lâm Dã thấy vậy cũng chỉ dừng lại một bước, rồi lại đi tới, nói: “Trái qua một cuộc biến động, con người ta cũng cảm nhận sâu sắc hơn, ở bên cạnh người nhiều ngày, tuy không dám nói là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, nhưng ta có cảm giác người là một người rất cô độc, không phải cô độc về thể xác, mà cô độc về tâm hồn. Tuy sống trong một gia đình đông đúc như thế, người lại khép kín bản thân, tự núp trong cái vỏ ốc của mình, không cho kẻ nào có cơ hội tiếp cận. Dù người có để thiếu gia thân thiết thì cũng chỉ là tiếp xúc bên ngoài, không phải nội tâm bên trong. Người rất biết cách tự bảo vệ mình.”

Diệp Y nghe thế cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Dã. Lâm Dã lại nói tiếp với Diệp Y: “Chúng ta có thể xem là vào địa ngục rồi thì biết địa ngục đáng sợ, bản thân tuyệt đối không muốn rơi vào đó lần nữa cho nên mới phải liều mạng bảo vệ mình, tranh thủ mọi lúc mọi nơi để tiêu diệt mọi mầm mống tổn thương bản thân, cuối cùng không biết được điều mình làm là có ý hay vô tình, mọi thứ đã trở thành bản năng mất rồi. Người, so với chúng ta càng rõ hơn. Người đã cứu chúng ta ra từ địa ngục, ta với Hồng Tịnh rất hi vọng người có thể sống hạnh phúc. Hạnh phúc là thứ phải tự tay mình nắm lấy, người không cần phải chối bỏ thiếu gia, hãy để hân gần gũi người, tuy không cần đến mức phải toàn tâm toàn ý lo cho hắn, nhưng chỉ cần khi hắn ôm người mỉm cười, hãy cười lại với hắn một lần...” Nói một tràng dài, Lâm Dã lẳng lặng chờ Diệp Y phản ứng.

Diệp Y hơi nhíu mày nhìn Lâm Dã và Hồng Tịnh. Hồng Tịnh ngẩng đầu nhìn Diệp Y chân thành nói: “Chủ nhân, có lẽ chúng ta cũng không biết mình đang nói cái gì, nhưng thật lòng chúng ta chỉ mong người có thể trút bỏ những ràng buộc của bản thân, tìm được hạnh phúc thật sự để mà vui cười. Xem xét những việc thiếu gia đã làm suốt thời gian vừa rồi, chúng ta tin rằng hân chính là người có thể giúp chủ nhân, vì thế xin chủ nhân đừng xa cách thiếu gia như vậy, cảm tình là một thứ yếu ớt, nếu cứ ép uống nó thì nó sẽ lui dần. Nếu người cảm thấy mình đặc biệt trong mắt thiếu gia thì hãy thử để cho tình cảm ấy nảy nở, mở cho hân một cơ hội.” Trong những ngày này Cổ Hạo Nhiên đối xử với Diệp Y vô cùng chân tình, thế nhưng Diệp Y càng ngày càng lạnh nhạt, khiến Lâm Dã và Hồng Tịnh cảm thấy không thể không giúp một tay.

Diệp Y tư lự. Nàng đã hiểu được ý của Hồng Tịnh và Lâm Dã, thế nhưng đối với nàng điều ấy thật mới lạ, nàng tự hỏi liệu trong tim nàng có tồn tại một thứ gọi là cảm tình sao? Chưa từng có một ai dạy nàng “yêu” là gì cả, người ta chỉ dạy nàng rằng phải thật vô tình, thật khắc nghiệt mới có thể sống sót lâu dài, và rằng nếu một người muốn đứng trên đỉnh cao thì trái tim người ấy càng phải lạnh lẽo hơn ai hết. Cảm thông, thương mến quân địch là việc làm của kẻ đại đột.

Diệp Y trầm ngâm nhìn về phía chân trời, thông thả nói: “Nếu người thích ở bên một người nào đó đến mức không thể rời, sẽ có lúc hân nhân cơ hội người không phòng bị để giết người rồi chiếm lấy địa vị. Nếu người nhớ tình xưa nghĩa cũ, nương tay với người ta thì khi quyết đấu, người ta còn sống mà người đã chết. Nếu người cho rằng kẻ yếu ớt thật đáng thương và nhu mì, thì sẽ có lúc người chết thảm dưới tay nó là người. Ta đã sống như thế mười tám năm rồi, các người thử nghĩ xem, liệu thứ cảm tình ấy có thể này mầm trong ta hay không? Mười tám năm tôi luyện, liệu bức tường của ta có còn chỗ hổng không?”

Diệp Y nói nhẹ tựa lông hồng, Hồng Tịnh và Lâm Dã nhìn nhau, không biết nói sao cho phải. Người như thế, cho dù sống trong một thế giới khác, con người khác cũng vẫn nghĩ rằng người ta chỉ muốn lấy mạng mình, bản năng phòng vệ đã ăn sâu vào xương tủy. Xem ra, phá tầng khóa này quả nhiên là việc nói thì dễ mà làm thì khó.

Diệp Y ngẫm nghĩ thêm một lúc, nụ cười lạnh lẽo bất chợt hiện trên môi, nàng gằn từng chữ: “Cảm tình của hân ta biết, nhưng không tin được. Nếu muốn ta tin, hãy đem mạng của hân đến đây đổi, có lẽ ta sẽ mở cho hân một cánh cửa sổ.” Dứt lời phui áo bỏ đi

Hồng Tịnh và Lâm Dã nhìn nhau ngao ngán, vừa thấy thương vừa thấy tội. Mở khóa một tấm lòng sắt đá nhường ấy khó ngang lên trời, nhưng nếu làm được thì nhất định người ấy sẽ một lòng một dạ, toàn tâm toàn ý kể cho sông cạn đá mòn. Lâm Dã chỉ biết lắc đầu, nếu đã như thế, mấy lời khuyên giải của bọn hân chẳng thể lay động nổi con người kia.

Diệp Y vừa đi được hai bước, trên tầng không bỗng vút xuống một bóng đen chớp nhoáng, hạ trên vai Diệp Y. Diệp Y nhíu mày mở thư, Băng Kì quản lý trụ sở Nguyệt đường ở Phần Châu, nếu có chuyện trọng yếu hân sẽ trực tiếp dùng bồ câu gửi tin. Diệp Y xem lướt qua tờ giấy, thấy dấu hiệu biểu thị cho vấn đề khẩn cấp nhất, bèn phát tay gọi Hồng Tịnh và Lâm Dã, cùng nhau đi thẳng về phía nhà chính.

“Không thể như thế được, chơi lại, chơi lại.”

“Tiểu thúc, người đã thua ba ván rồi, có đánh lại mấy lần nữa người vẫn thua thôi, đừng cố làm gì, cố quá là quá cố đấy.” Cổ Hạo Nhiên hả hê cười oang oang vào bộ mặt cay cú của Cổ Ly.

Điệp Y vào đến đại sảnh, Cổ Chấn và Cổ Hạo Dương đang đứng ngay ngoài xem náo nhiệt, phía bên trong, Cổ Ly đang giằng co với Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên đang cười, nhắc thấy Diệp Y tới thì nóng hết cả ruột, vút luôn Cổ Ly đang kì kèo sang một bên, sốt sắng đến bên nàng hỏi han: “Sao nàng lại đến đây? Có phải trong viện buồn quá không? Lại đây uống trà ướp lạnh đi, trời nóng phải cẩn thận một chút, không thì hại đến thân thể.” Vừa nói vừa dắt tay Diệp Y đến chỗ mình ngồi.

Điệp Y giữ tay Cổ Hạo Nhiên lại, trao lá thư bỏ cầu mang đến cho Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên hơi nhíu mày mở thư, vừa xem xong mặt liền sầm xuống. Cổ Chấn thấy tình hình có vẻ không ổn, bèn đứng dậy hỏi: “Hạo Nhiên, có chuyện gì?” Chuyện khiến Cổ Hạo Nhiên biến sắc cũng không phải chuyện dễ gặp.

Cổ Hạo Nhiên vò nát lá thư trong tay, thâm trầm nói: “Ba thuyền trở một trăm ba mươi vạn tạ lương, ba thuyền trở một trăm mười vạn tạ muối nộp thuế, đến Quan Châu gặp gió lốc, thuyền chìm hết, lương muối và thủy thủ đoàn đều mất trắng.” Tin dữ bỗng chốc ập đến, mọi người ai nấy đều sửng sốt.

Cổ Hạo Dương kích động đứng bật dậy nói: “Không phải tất cả đều là lương, muối để nộp thuế vào quốc khố sao? Thời hạn chỉ còn hai mươi ngày nữa, chiếu theo luật lệ, nếu nộp chậm chưa biết chừng còn bị tịch biên tài sản.”

Cổ Hạo Ảnh căng thẳng lắm bầm: “Tại sao có thể bất ngờ xảy ra chuyện lớn như vậy nhỉ? Năm nay kì hạn đã ngắn hơn năm ngoái, nghe đồn tiền phạt còn cao hơn rất nhiều.”

Cổ Hạo Viễn trầm ngâm ngẫm nghĩ, là người điềm đạm nhất trong mấy anh em, hẳn hiểu rằng trước mắt chưa thể truy cứu trách nhiệm, nghĩ phương án giải quyết tình hình mới là việc cấp bách hơn cả, bèn nói: “Hai mươi ngày tới liệu có đủ thời gian để thu gom được một trăm ba mươi vạn tạ lương thực và muối không? Nếu không quá muộn so với hạn, ta có thể đến chỗ Thượng Thư Bộ Hộ thương lượng với ông ta, dù không thể đảo ngược tình hình nhưng ít ra sẽ không bị khép tội lớn.”

Cổ Hạo Dương đánh mắt sang phía Cổ Hạo Nhiên. Lương thực và muối ăn là hai nhu yếu phẩm hàng đầu ảnh hưởng đến dân sinh, trước đây hạng mục này vẫn do Cổ Hạo Nhiên phụ trách. Tuy nhiệm vụ hiện giờ không còn là của hắn, nhưng xét về kinh nghiệm thì Cổ Hạo Nhiên vẫn là người thông thạo nhất. Trong lúc ấy, Cổ Hạo Nhiên đắm chiêu suy nghĩ, đi lại vài bước trong đại sảnh, tính toán một hồi liền lắc đầu nói: “Một trăm ba mươi vạn tạ lương thực này trung tập từ Khúc Châu, Dịch Châu, Thanh Châu. Hiện giờ trong kho hàng của ba châu, lương thực còn lại chỉ đủ để cung cấp cho bản địa, không thể điều thêm được nữa, mà ở các châu khác ta đã xuống ấn định sản lượng bán ra từ đầu tháng, bây giờ nếu điều chỉnh lại, nhanh nhất cũng chỉ xuất ra được bảy mươi vạn tạ lương thực đang trữ trong kho, còn sáu mươi vạn nữa phải mất công gom góp mới có, hai mươi ngày là thời gian rất gấp.

Còn một trăm mười vạn tạ muối kia lấy từ Phong Châu, Hoa Châu, Thương Châu. Cả vương triều Thánh Thiên chỉ có ba châu này sản xuất muối, theo phỏng đoán của ta, vào thời điểm này thì trong kho có thể còn khoảng chín mươi vạn tạ, còn hai mươi vạn nữa đành phải điều từ nguồn tồn kho tại các châu khác. Hiện tại nhu cầu mua lương thực của dân chúng đang rất lớn, nên về cơ bản thì phải đi hết bảy tám châu mới huy động được đủ lượng cần thiết.”

Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Thanh nói ngay: “Vậy chúng ta sẽ lập tức truyền lệnh xuống các châu nay yêu cầu hạn chế bán ra, có thể điều động bao nhiêu lập tức điều động ngay.”

Cổ Hạo Danh cũng vội vàng nhận việc: “Ta sẽ đi tập hợp lương thực và muối, được chừng nào hay chừng ấy.”

Từ đầu Cổ Ly chưa một lần lên tiếng, nghe vậy bất thần xen vào: “Gượm đã, Tiểu Lục, người muốn xử lí chuyện này như thế nào đây?” Câu hỏi này khiến Cổ Chấn vốn có tính im lặng để quan sát phải giật mình nhìn Cổ Hạo Nhiên, lòng cũng hơi hồi hộp chờ đợi một câu trả lời thuyết phục từ hắn. Mấy anh em Cổ Hạo Dương cũng thôi bàn luận, xoay người về phía Cổ Hạo Nhiên. Bước chân Cổ Hạo Nhiên đã ra đến cửa, cũng dừng lại.

Cổ Hạo Nhiên nhìn một lượt qua Cổ Ly và Cổ Chấn, hẳn biết hiện giờ đã không còn là thời điểm cần nhún nhường khách khí nữa, lập tức phản công: “Đại ca và nhị ca đi thu gom lương thực tồn kho và muối, tam ca và ngũ ca đến các châu gần nhất thống kê toàn bộ số lương thực chưa bán ra, tứ ca ở nhà làm trung gian phối hợp tác chiến, ta sẽ cùng Diệp Y đi Quan Châu điều tra chuyện này, trên sáu chiếc thuyền kia là hàng thực thủy thủ, không thể nhầm lẫn làm ngơ. Còn cha, cha hãy đến chỗ các quan viên bộ Hộ xem có dàn xếp được việc gia hạn nộp thuế hay không, hoặc không chúng ta phải cố gắng giảm mức phạt xuống thấp nhất. Tiểu thúc còn nhiều việc bề bộn, việc này cứ để chúng ta lo.”

Chỉ trong nháy mắt, sự việc đã được Cổ Hạo Nhiên phân tích rạch ròi, thấu triệt, mệnh lệnh ban ra không một chút nhầm lẫn. Cổ Chấn và Cổ Ly liếc nhìn nhau, chậm rãi gật đầu. Hai anh em Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Viễn cũng trao đổi một ánh mắt tán đồng.

Cổ Hạo Thanh nghe phân công nhiệm vụ thì lớn tiếng nói: “Ta sẽ đi Quan Châu, người hãy ở nhà điều phối công việc, đây là nhiệm vụ của đương gia, chỉ có người làm mới hợp lí.” Đứng ở vị trí trung gian để tiếp ứng tuy là nhiệm vụ đòi hỏi sự khéo léo, nhưng cũng là nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất. Trái lại, việc tiếp cận biên cố là một vấn đề phức tạp gặp nhiều lần.

Cổ Hạo Nhiên nhướng mày nhìn Cổ Hạo Thanh, khuôn mặt biểu lộ một nét nghiêm nghị chưa từng thấy: “Người thông thạo Quan Châu được bao nhiêu phần? Mấy năm vừa qua đã từng đến đây chưa? Phong thổ nơi ấy người biết không? Không biết phải không, không biết thì đừng có tranh cãi ở đây, lo việc của mình cho tốt đi, nếu để đình trệ, đừng trách ta lúc về nhà không nể mặt người.”

Cổ Hạo Thanh nghe vậy cũng tự ngẫm lại, hiểu biết của bản thân về Quan Châu chỉ là từ sách vở mà ra. Thêm vào đó, việc buôn bán của hắn trong nhiều năm qua cũng chưa từng đã động gì đến địa phương này nên hắn càng không có cơ hội tìm hiểu thêm. Nay cả một đoàn thuyền buôn lại toàn là người, của từ Quan Châu mà ra, muốn đến đó trấn an dân tình không phải việc đơn giản. Nhưng cũng bởi vậy mà hắn muốn nhận nhiệm vụ này, hắn không muốn mình nhàn rỗi trong khi mọi người phải tất bật, ngoài ra còn vì Cổ Hạo Nhiên, hắn không muốn em trai vừa phải bôn ba đường trường đã lại

vất và một chuyến nữa. Cổ Hạo Nhiên quan tâm đến hấn, sao hấn có thể không lo nghĩ cho Cổ Hạo Nhiên được. Ấy thế nhưng khi chứng kiến phong thái uy nghiêm không gì sánh kịp của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Thanh lập tức nhận ra, người đang nói chuyện với mình đã không còn là người anh em ngày thường, mà chính là chủ nhân của Cổ gia. Một khi đã đứng trên lập trường ấy để bàn chuyện gia sự, mệnh lệnh của đương gia trở thành bất khả kháng.

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Thanh không còn ý kiến nữa thì quay sang nói với Minh Thanh: “Khẩn trương cất đặt người và thuyền, chúng ta phải xuất phát ngay lập tức, không thể chần chờ.” Minh Thanh dạ một tiếng rồi cấp tốc rời khỏi đại sảnh. Liền sau đó, bốn anh em Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Ảnh cũng nhanh chóng thu xếp lên đường. Cổ Hạo Nhiên níu tay Điệp Y nói: “Đề Băng Kì lại với cha và tứ ca, mắt xích liên lạc này của Nguyệt đường không thể thiếu.”

Điệp Y nghiêng đầu ừ một tiếng, Băng Kì vốn định bước ra cửa liền quay trở vào nghiêm lệnh. Lúc ấy Cổ Hạo Nhiên mới gật đầu, kéo tay Điệp Y cùng nhau ra khỏi cửa. Cổ Chấn nghiêm giọng nói: “Hạo Nhiên, việc gì nên làm thì cứ làm, ta tin ở con.”

Thái độ của Cổ Ly cũng nghiêm túc hiếm thấy, hấn dặn dò: “Hành sự phải hết sức cẩn thận, nhất định không được để dân chúng kích động, cho dù không trấn an nổi đi chăng nữa cũng phải cố mà giữ yên. Ta còn một ngày hội nữa muốn chơi vui vẻ, chờ các người về đây.” Cổ Hạo Nhiên nghe dặn, kiên định gật đầu, cùng Điệp Y khẩn trương rời đi.

Trên bến Phần Châu, thuyền bè của huynh đệ Cổ gia chia làm ba hướng cùng nhau xuất phát. Lần này Cổ Hạo Nhiên không dùng đến chiếc lâu thuyền trắng thường ngày nữa (*). Bởi tuy nó là một con thuyền đẹp, nhưng tốc độ lại quá chậm. Tin tức từ Quan Châu truyền về đã mất ba ngày trời, hiện tại dù có đi ngày đêm cũng phải thêm bảy ngày nữa mới tới nơi, đến lúc ấy còn e việc xấu đã xảy ra rồi. Nếu dùng lâu thuyền, cái hạn mười ngày đây là không thể kịp, cho nên Cổ Hạo Nhiên chỉ chọn một con thuyền bình thường, dẫn theo nhóm Phong và Lâm Dã cả thảy chín người lên đường trực chỉ Quan Châu.

(*) cái thuyền chở vợ ầy

Thuyền vừa rời địa phận Phần Châu đã rẽ theo một tuyến đường an toàn Điệp Y chưa từng biết. Chẳng mấy chốc, không gian bao quanh đã được phủ ngập một màu xanh mênh mang sóng nước. Điệp Y ngạc nhiên khi thấy bốn bề vắng tanh, không một bóng núi hay một thành trấn nào hiện ra, chỉ có chân trời xa tít tắp. Nàng hỏi: “Sông này tên gì vậy?”

Cổ Hạo Nhiên đang xem sổ sách, không ngẩng lên, đáp: “Đây không phải là sông, chúng ta đã ra biển rồi. Quan Châu cách Phần Châu rất xa, đi trong đất liền sẽ quá chậm nên thuyền phải vòng ra biển, đi đường tắt mới rút ngắn được thời gian.”

Điệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên giải thích, ngắm nhìn cảnh biển trời hòa quyện. Chợt thấy xa xa một dải núi xanh mướt thoát ần thoát hiện, nàng lấy làm lạ nhưng cũng không để ý nhiều.

Ngày đêm đi không ngừng nghỉ, thẳng một mạch đến ngày thứ ba, thuyền cập bến Thường Châu, đoàn người mới dừng lại tiếp thêm lương thực, nước ngọt. Điệp Y dạo một vòng quanh bến, bí mật đặt bàn tay đeo chiếc nhẫn của Nguyệt chủ Nguyệt đường lên vai. Lập tức, trong đám đông có một người tách ra, bước đến trước mặt Điệp cúi đầu chào. Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y gật đầu với người đàn ông kia thì hơi sững sờ.

Tướng mạo người kia thoát nhìn khá bình thường, anh ta chỉ liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên trong tích tắc rồi nói thẳng: “Nguyệt chủ, tin tức đến ngay sáng nay, tình hình Quan Châu hiện tại rất phức tạp. Người nhà thủy thủ đang đổ đến các cửa hiệu của chúng ta để gây rối, các chủ buôn đều đã ra tay, nhưng sự việc càng ngày càng vượt tầm kiểm soát, khó lòng cầm cự được lâu.”

Điệp Y ừ một tiếng, nhíu mày: “Người không phải do bọn ta giết, náo loạn cái gì?” Ngày trước trong đại sảnh nghị sự, nghe Cổ Hạo Nhiên nói sự tình sẽ rất rắc rối, Điệp Y vẫn tưởng bọn họ chỉ gặp khó khăn trong việc huy động muối và lương thực, bây giờ mới biết rắc rối không nằm ở đó, mà nằm ở chính những gia đình có người bị nạn tại Quan Châu.

Cổ Hạo Nhiên nói với nàng: “Ồ điểm này nàng chưa hiểu hết. Những thủy thủ đó đều đã kí kết một thỏa thuận với Cổ gia, trong đó có nói rằng nếu trong thời gian làm việc với Cổ gia họ phải chịu thương tổn thì người chịu trách nhiệm sẽ là chúng ta. Hiện giờ nhiều người vì làm việc cho chúng ta mà chết như vậy, lẽ tất yếu mọi chuyện sẽ đổ lên đầu bọn ta. Thêm vào đó, vì mấy chủ tiệm muối, lương kia đều không đủ quyền hạn để giải quyết ổn thỏa cho người bị nạn nên thân nhân của họ mới làm ầm lên như vậy. Cũng chính vì thế, chúng ta không còn cách nào khác là phải đến Quan Châu làm sáng tỏ nguyên nhân.”

Điệp Y à một tiếng, việc thuê mướn này nghe chừng vẫn còn nhiều điều chưa rõ ràng. Người đàn ông kia thấy Cổ Hạo Nhiên đã giải thích xong thì nói tiếp: “Phó chủ truyền lời, tin tức đã được thông báo đến tất cả các chương quầy ở các châu, những kho hàng lớn đã báo đóng cửa, dừng việc bán hàng ra. Lượng hàng còn lại trong kho hiện vẫn đang được kiểm kê, việc trưng tập cũng được tiến hành rất thuận lợi, Nguyệt chủ và thiếu gia không cần lo lắng.”

Cổ Hạo Nhiên gật đầu: “Tốt, người hãy truyền tin về, chúng ta đã đến đây an toàn, việc Quan Châu ta sẽ giải quyết nhanh chóng.”

Người kia thấy Cổ Hạo Nhiên có ý định đưa Điệp Y đi thì bước tới chắn đường mà nói: “Theo tin tức từ phía Quan Châu, đã nhiều ngày nay hải vực các vùng phụ cận gió rất mạnh, biển động không ngừng, nếu tiếp tục đi đường biển thì rủi ro sẽ rất cao, Nguyệt chủ và thiếu gia nên quay về đất liền thì hơn, đường sông trước mắt vẫn gió êm sóng lặng, không có gì nguy hiểm.”

Cổ Hạo Nhiên ngẫm nghĩ một chút, đáp: “Đi vào đất liền tuy an toàn nhưng quá chậm vì phải vòng xa hơn nhiều. Chúng ta sẽ vẫn đi đường biển, tin tức kia truyền đi từ một hai ngày trước, đến giờ chưa chắc đã còn chính xác. Việc đã rất gấp rồi, không nhanh thì hỏng. Nhưng nếu đã thế thì Điệp Y, nàng hãy dẫn theo Hồng Tịnh và Lâm Dã đi đường sông, như vậy sẽ an toàn hơn.”

Điệp Y thấy ánh mắt Cổ Hạo Nhiên tỏ ý quan tâm thật lòng thì chẳng nói chẳng rằng, quay lưng đi thẳng về phía thuyền đậu. Hồng Tịnh đứng đằng sau nói với Cổ Hạo Nhiên: “Thiếu gia, người còn không biết tính tình chủ nhân sao, chủ nhân nếu đã không muốn đi với thiếu gia thì còn mất công đến tận đây cùng người làm gì, lãng phí mấy ngày đêm mệt mỏi.” Dứt lời cười khê khàng, nhanh chân đuổi theo Điệp Y.

Cổ Hạo Nhiên nhìn theo bóng Điệp Y, miệng nhếch lên cười, phất tay một cái với người truyền tin rồi rảo bước đi theo Điệp Y. Chưa tin tưởng nhưng vẫn coi như bạn bè, thật tình mà nói thì không tệ.

Hai ngày kế tiếp thuyền nhỏ thuận gió, xuôi dòng nước đi càng nhanh hơn, trong hai ngày đã vượt một quãng đường mất ba ngày bình thường. Minh Thanh mừng rỡ nói: “Mấy ngày nay trời đều giúp ta, thật tốt quá đi.”

Phong nhìn ráng hồng rực trời tây, gật đầu tán thành: “Nếu gió vẫn cứ như hai ngày vừa rồi thì chỉ một ngày nữa chúng ta sẽ tới nơi.”

Liễu bận bịu giúp đỡ nhà dò lái thuyền cũng nói: “Tiết kiệm được bao nhiêu thời gian hay bấy nhiêu.”

Điệp Y đứng mũi thuyền nhìn về phương xa, hơi lạnh của gió biển rì rào quanh nang, man mát. Bất chợt nang nghe người chưa rời mình một tấc, Hồng Tịnh, cất giọng ngờ vực: “Chủ nhân, hôm nay thật cổ quái.”

Điệp Y ngăn người, quay lại hỏi: “Cổ quái như thế nào?”

Hồng Tịnh hít sâu một hơi nói: “Hồng Tịnh từ nhỏ đã là dân miền biển, việc khí hậu cũng có hiểu biết. Gió hôm nay rất lạ, đúng ra thời tiết này gió không thổi như vậy. Theo phỏng đoán của Hồng Tịnh, rất có thể sắp có bão.”

Điệp Y biết thời tiết trên biển biến đổi chỉ trong chớp mắt, hỏi lại: “Thật sao?”

Hồng Tịnh bước đến bên mạn thuyền, nhìn kĩ nước biển rồi gật đầu nói: “Ta cảm thấy chắc chắn là như vậy.”

Lâm Dã đứng cạnh đó lập tức hô lớn: “Nhà dò, mặt biển có gì bất thường không? Có dấu hiệu nào của bão không vậy?”

Người đàn ông trung niên đứng cuối thuyền cười hơ hớ nói: “Không đâu, không đâu, mặt biển như thế này là rất bình thường, với ngọn gió này chúng ta nhất định sẽ đến Quan Châu sớm hơn dự kiến. Các vị xin hãy yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, ta đã buôn trải trên biển này mười năm, không có lí gì lại nhầm lẫn. Các vị hãy an tâm đi thuyền đi.”

Lâm Dã và Điệp Y nghe xong liền quay sang nhìn Hồng Tịnh. Hồng Tịnh đỏ mặt nói: “Chỉ là phán đoán thôi, nhưng thật sự Hồng Tịnh thấy mặt biển có vấn đề, có thể kinh nghiệm của ta không bằng nhà dò vì ta không đi biển nhiều, nhưng ta nghĩ cẩn thận vẫn hơn, Hồng Tịnh không bao giờ làm điều có hại cho chủ nhân.”

Điệp Y lặng lẽ suy tính một lúc, lạnh lùng nói: “Tìm một chỗ dừng chân, tối nay ở lại đó.”

Nhà dò ngăn người nói: “Phu nhân, đoạn đường này không có một bến nào cả, chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ đi hết đêm nay, đến khoảng trưa mai mới gặp một bến thuyền để nghỉ.”

Điệp Y nghe vậy thì nhăn mặt, Cổ Hạo Nhiên ngồi trong khoang thuyền nghe loáng thoáng cuộc đối thoại bên ngoài liền chui ra hỏi: “Làm sao vậy, có vấn đề gì ư?”

Điệp Y liếc nhìn hắn một lúc, khê lắc đầu. Nếu đã không dừng lại được thì nói nhiều cũng vô ích, chỉ tỏ khiến người ta lo lắng. Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y im lặng thì bước đến tựa vào lan can gọi chuyện phiếm với Điệp Y, dĩ nhiên, vẫn là hắn nói Điệp Y nghe.

Đêm xuống, những đợt gió hiền hòa từ buổi chiều vẫn không ngừng thổi căng cánh buồm. Nhưng chỉ trong chốc lát, gió đột nhiên tốc lên thành những đợt cuồng phong, âm thanh gầm gào khuấy động trời đất. Gió mạnh như lốc cuốn thổi tạt cả thuyền bè. Không bao lâu, cơn mưa ập xuống, thoát đầu mưa còn dè dặt, nhưng chưa đầy một khắc đã đổ xuống hối hả, nước quật chan chất trên mặt biển.

Điệp Y từ lúc được Hồng Tịnh cảnh báo luôn tỉnh ngủ, gió vừa nổi lên nang đã nhận ra, vội vào phòng ngủ gọi Cổ Hạo Nhiên dậy thì vừa hay Cổ Hạo Nhiên cũng đã tỉnh dậy. Nang lạnh lùng nói: “Có khả năng là bão.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy lập tức tỉnh táo hẳn, lại thấy Điệp Y bước đến nắm chặt tay hắn nghiêm túc nói: “Cầm cho chắc, bằng không chết đừng trách ta.” Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp ngạc nhiên mừng rỡ thì mưa gió đã ập tới. Mặt biển sục sôi mãnh liệt, cơn bão nhỏ chao đảo trên từng ngọn sóng. Thủy thủ và lái thuyền dù có sự trợ giúp của Liễu và Hồng Tịnh cũng khó lòng chống đỡ được tiếp.

Điệp Y kéo Cổ Hạo Nhiên ra ngoài, biển khơi vây quanh họ đen thăm thẳm, không một tia sáng. Mưa quật vào da thịt đau điếng. Một trận gió xoáy thốc tới làm Điệp Y mất đà ngã chúi về phía sau. Cổ Hạo Nhiên nhanh như cắt bám chặt lấy khoang thuyền, đỡ lấy Điệp Y, che chở nang trong lòng ngực của mình.

“Chủ nhân, bão đến rồi, người ở đâu?” Hồng Tịnh thấy thuyền đã không thể giữ được, bèn giao cả lại cho thủy thủ, bám theo Phong lần đường ra phía mũi thuyền.

“Ồ đây.” Trời tối đen như đêm ba mươi, xòe tay không thấy ngón, gió càng lúc càng sắc nhọn, từng đợt vụt qua như cắt da cắt thịt. Tiếng người hô trong đêm đen bị tạt đi như chiếc lá, Điệp Y mất một lúc lâu mới nghe được Hồng Tịnh gọi mình. Trong làn mưa, loáng thoáng những tiếng gọi mịt mờ, nhàu nát của Phong và những người khác.

Như thể càn khôn xoay chuyển, nhật nguyệt mờ lòa, một cõi trời đất xoay vần quanh trận mưa bão dữ dội thét gào. Thuyền con như mảnh lá cây, ba chìm bảy nổi giữa phong ba bão táp quay cuồng. Sóng thần từng đợt từng đợt bủa vây, quãng con thuyền lên đến chạm gầm trời rồi lại hất trở xuống.

Két, két, tiếng những tấm gỗ bị xoắn vặn truyền đến dồn dập, Diệp Y giữ chặt đầu Cổ Hạo Nhiên hét lên: “Bám chặt, không được thả tay.” Dứt lời cầm tay Cổ Hạo Nhiên quàng quanh eo, Cổ Hạo Nhiên lập tức ôm chặt lấy nàng. Diệp Y khấn trương rút đao chặt một đoạn gỗ lớn từ thành khoang thuyền, giữ thật chắc. Trong nháy mắt, đột nhiên Diệp Y phát giác hai cánh tay vội vàng bám lấy hai người hợp thành một nhóm. Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp nhận ra là ai, bên tai đã nghe ầm một tiếng nổ vang trời, tiếp đến là cái lạnh xuyên thấu tim gan ủa vào khoang. Con thuyền trong cơn bão đen tối vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tiên cảnh

Nóng. Hệt như đang nằm trong lò lửa. Đầu đau như búa bổ, Diệp Y mờ mịt mờ mắt ra. Tít trên cao là bầu trời xanh ngắt, lửng lơ mây và mặt trời thì đỏ gay. Nhận thấy cảm giác bồng bềnh trên sóng đã không còn, Diệp Y bèn thử cử động cơ thể đau nhức, ngẩng đầu nhìn bốn phía xem mình đang ở đâu.

Đập vào mắt nàng là một bãi biển hoang sơ tiêu điều, sát mép nước lờm lờm những tảng đá lớn, còn trên bờ toàn là đá vụn, hèn gì khiến người ta ê ẩm khắp mình mẩy. Từng đợt sóng vươn dài móng như thể muốn ngón trọn cả bờ biển, nện ầm ầm trên dải đá ngăm đen trù trù, nghe mà lạnh sống lưng. Phóng tầm mắt ra sau, phía sau lờn nhồn đá, sâu trong đất liền vẫn là một vùng núi đá sừng sững đen sì. Mặc dù đang buổi ban ngày, nắng chói bóng nhưng hoàn toàn không thấy cảm giác ấm áp mà chỉ tăng thêm sự lạnh lẽo tịch mịch của núi đá.

Diệp Y sau khi quan sát xung quanh, vận sức định đứng lên thì cảm giác bên hông có lực níu lại làm nàng không ngồi dậy nổi, lúc này Diệp Y mới phát hiện Cổ Hạo Nhiên đang nằm bên cạnh. Mặt Cổ Hạo Nhiên tái nhợt, miệng khô khốc hé mở nhưng cứng đờ, chẳng còn dáng vẻ oai phong tiêu sái thường ngày. Thế nhưng một tay hắn vẫn quàng chặt quanh eo nàng, một tay bám chặt khúc gỗ, ngay cả khi mê man bất tỉnh cũng quyết không chịu buông tay. (phủ quá, nhìn hết mây trời sóng nước rồi mới thêm nhìn đến chồng =))

Diệp Y hơi nhíu mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong đầu chậm chậm hồi tưởng lại lúc nhảy ra khỏi tàu, may mắn nhờ một đoạn gỗ chặt từ thành khoang thuyền mới không bị chết đuối. Cả hai bám víu vào khúc gỗ, ba chìm bảy nổi lênh đênh trên biển mấy ngày, cũng vài lần mê man bất tỉnh nhưng khi tỉnh lại vẫn thấy chỉ thấy xung quanh mà muôn trùng sóng gió, sau đó lại là đi. Đến lúc này cũng không rõ là ông trời giúp nàng sống sót hay chính người bên cạnh đã cứu mạng nàng.

“Đây là nơi nào vậy?” Một giọng nói khàn khàn vang lên, Diệp Y bỗng thấy Cổ Hạo Nhiên mở to mắt nhìn nàng, ánh nhìn tràn đầy ấm áp, vui sướng và yên tâm. (vì em vẫn còn sống)

Diệp Y thân nhiên trả lời: “Đứng dậy đi, xem xem nơi đây là đâu.”

Cổ Hạo Nhiên vẫn ôm lưng Diệp Y, nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn quanh một vòng rồi ngạc nhiên nói: “Không biết, sao lại có nơi hoang vắng cô quái như thế này? Bờ biển của Thánh Thiên không có nơi nào như vậy.” Nơi này toàn những tảng đá đen khổng lồ nằm rải rác, không khí âm u, hoang vắng rợn người.

Diệp Y gạt đầu tỏ ý đã hiểu, Cổ Hạo Nhiên đỡ nàng đứng lên, nhíu mày hỏi: “Bọn Phong và Minh Thanh đâu rồi?”

Diệp Y yên lặng không trả lời, khuôn mặt nghiêm túc của Cổ Hạo Nhiên lộ nét lo âu, gặp phải tình huống như thế này thật khó mà đoán được sẽ có điều gì xảy ra. Cổ Hạo Nhiên vô ý thức nắm chặt tay Diệp Y, trầm tư một lúc rồi nói: “Chết tiệt, sóng phải thấy người, chết phải thấy xác, giờ lo lắng cũng không được gì, chúng ta đi quanh đây tìm xem sao, ta nhớ rõ là có hai người đã kéo chúng ta dạt vào đây, đi tìm xem họ ở đâu, biết đâu lại giúp ích được cho chúng ta.” Vừa nói vừa buông tay Diệp Y, uể oải đi về một hướng. Diệp Y cũng nhớ rõ trong lúc chìm nổi có hai người bắt lấy nàng cùng nhau trôi nổi trên biển, thấy Cổ Hạo Nhiên đi về một phía nàng quay đầu theo hướng ngược lại, bắt đầu rảo bước cùng tìm kiếm.

“Diệp Y, lại đây, bọn Hồng Tịnh ở trong này.” Diệp Y đi một vòng quanh bãi biển đó, đang muốn quay đầu trở lại thì nghe tiếng Cổ Hạo Nhiên gọi.

Lại gần đến nơi thì thấy Hồng Tịnh đang bám chặt lấy lưng Lâm Dã, trong tay Lâm Dã là một mảnh áo của Cổ Hạo Nhiên. Xem ra là Hồng Tịnh đã mang theo Lâm Dã cùng phu thê nàng trôi dạt vào đây. Lúc lâm nguy, sinh mạng chính mình còn chưa biết ra sao, làm sao có thời gian để ý đến người khác, nàng không nghĩ câu nhóc Hồng Tịnh này đối với mình trung thành đến thế, lúc nguy nan vẫn không rời nửa bước. Nghĩ vậy Diệp Y liền ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt tóc Hồng Tịnh, nếu thật sự có lòng với nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ.

Tiếng gió thổi ào ào bên tai, Cổ Hạo Nhiên đem hai người đang mê man đặt nằm dưới bóng râm của một cây cổ thụ, rồi lại đi tìm thêm một vòng nữa nhưng không thấy ai, cả nhóm cận vệ dường như đã bốc hơi, tuyệt nhiên không thấy vết tích. Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nhìn nước biển một lúc lâu, hít sâu một hơi rồi đi về chỗ Lâm Dã và Hồng Tịnh đang nằm. Diệp Y đã bước xuống biển, chăm chú tìm xem có con cá nào không, quả thật là rất đói bụng, cả người rã rời, một chút hơi sức cũng không còn. Trong cái cảnh này đúng là có thực mới vực được đạo, muốn gì thì gì cũng phải ăn no cái đã.

Mỗi lửa trên người đều bị ướt cả, tuy nhiên không có lửa cũng không phải vấn đề lớn với Diệp Y, nàng bắt được mấy con sò, giờ này có sò mà ăn là tốt rồi. Cô Hạo Nhiên nhìn mấy con sò Diệp Y đưa cho, ánh mắt lộ vẻ bất mãn, nhưng rốt cục cũng vẫn phải ăn. Ăn rồi múc chút nước từ biển lên cho Lâm Dã và Hồng Tịnh uống, mỗi hai người khô nứt khô nẻ, hẳn là khát nước lắm. Cô Hạo Nhiên bỗng thấy Diệp Y nhìn mình một cách kì lạ bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Y cũng không nói gì, tự nếm một chút nước Cô Hạo Nhiên vừa mang vào, thấy không phải là nước mặn, nàng nhú mày nhìn ra biển, thăm nhủ, nơi này là đâu vậy, thật kì lạ, ngay cả nước biển cũng không giống như bình thường.

“Chủ nhân, chủ nhân.” Chợt tiếng gọi âm ỉ của Hồng Tịnh vang lên làm nàng bừng tỉnh, quay lại thì thấy Hồng Tịnh đang ôm đầu, mở to mắt nhìn nàng, thấy nàng quay ra thì mắt cậu ngồi lên sự mừng rỡ: “Chủ nhân, đúng là chủ nhân rồi, Hồng Tịnh còn có thể nhìn thấy chủ nhân đúng là ông trời phù hộ, thật là quá tốt rồi.”

Cô Hạo Nhiên đứng bên cạnh thò tay ra kéo Hồng Tịnh: “Người không thấy còn có ta đứng ở bên cạnh sao?”

Hồng Tịnh cũng không quan tâm mình đã trôi dạt đến chỗ nào, chỉ cần thấy Diệp Y là lòng cậu tung bừng vui sướng, vừa nhận nước Cô Hạo Nhiên mang tới, cậu vừa cười hớn hở nói: “Nơi nào có chủ nhân nơi đó ắt có thiếu gia, có nhìn thấy hay không cũng đâu có sao, đằng nào hai người các người cũng không rời xa nhau”.

Hồng Tịnh nhìn xung quanh rồi hỏi “Nơi này là chỗ nào vậy?” Cô Hạo Nhiên cũng lười tranh cãi với cậu, còn chưa kịp đáp lời thì Lâm Dã ho sù sụ mấy tiếng rồi cũng mờ mắt tỉnh dậy.

Diệp Y nhìn lướt qua hai người, nhẹ giọng nói: “Không biết, ăn trước đã, hiện giờ ai cũng đói bụng rồi.”

Hồng Tịnh cùng Lâm Dã vẫn còn đang uể oải, tựa lưng vào phiến đá nghỉ ngơi. Hồng Tịnh vốn sinh ở vùng biển cho nên đối với món sò sống cũng không phải chưa từng nếm qua, Lâm Dã thì hơi ngần ngại một chút nhưng sau đó cũng vẫn ăn hết. Cô Hạo Nhiên ngồi một góc điều tức, Diệp Y cũng tựa vào tảng đá nhắm mắt tĩnh dưỡng. Trong giây lát cả bãi biển chỉ còn lại tiếng nhai sò của Lâm Dã và Hồng Tịnh.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, bốn người đứng lên tiếp tục tìm kiếm, khu vực bãi đá lồi chỏm này cũng không phải rộng lắm, ban nãy Diệp Y và Cô Hạo Nhiên đã đi hết rồi. Lúc này, Diệp Y và Lâm Dã hợp thành một nhóm, Cô Hạo Nhiên đi cùng Hồng Tịnh, hai nhóm một trước một sau cùng đi sâu vào phía trong đất liền.

Bốn người đi được khoảng nửa canh giờ thì thấy một vách đá nguy nga chắn trước mặt, mặt đá đen bóng, nổi lên những đường vân quanh co khúc khuỷu tựa như hàng nghìn con rắn nhỏ đang bò trườn trên bề mặt. Họ ngẩn ra nhìn nhau, rồi Diệp Y đi về phía bên trái, Cô Hạo Nhiên đi về bên phải, một khắc sau, bọn họ lại trở về vị trí cũ. Hồng Tịnh hỏi: “Các người bên kia thế nào?”

Lâm Dã nhú mày lắc đầu nói: “Không có đường.”

Hồng Tịnh lại hô lên: “Chúng ta bên này cũng không có, phía kia vách đá ngập trong nước biển, giống như một tấm bình phong che trước mặt vậy, không có một kẽ hở nào.”

Lời này vừa nói ra, bốn người đều lặng đi, Diệp Y nhìn trước mặt là vách đá bóng loáng cao chót vót, sau lưng là bãi biển hoang vu, thăm thẳm chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ mạng nơi đây? Ở đây không cây cối, không hoa cỏ, không động vật, chỉ có toàn đá là đá.

Thấy Cô Hạo Nhiên vẫn lẳng lặng không nói gì, Lâm Dã thắc mắc: “Thiếu gia, có phải người đã biết nơi này là đâu rồi không?”

Cô Hạo Nhiên phóng tầm mắt ra vùng nước mênh mông xa xa, giọng nói trầm trầm mông lung: “Ta đang suy nghĩ chỗ này rốt cục là nơi nào? Bờ biển khắp Thánh Thiên vương triều ta đều đã đi qua, mà cho dù chưa từng tới đi nữa thì với vị trí của chúng ta bị đắm tàu, quanh vùng đó cũng không có nơi nào có đá ngầm, cho dù có bị trôi dạt cũng chỉ có thể trôi đến vùng phụ cận Thương Châu, nơi đó cũng không hoang vắng đến mức này. Rốt cục chúng ta đang ở đâu đây?”

Diệp Y nhú mày nói: “Hay là đã sang địa phận Ảnh Thúc?”

Cô Hạo Nhiên còn chưa mở miệng thì Lâm Dã đã chen lời: “Nơi chúng ta đắm tàu và Ảnh Thúc là nằm ở hai hướng ngược nhau, dù có thể nào cũng không thể trôi đến Ảnh Thúc được.”

Cô Hạo Nhiên gật gật đầu, quay lại nhìn vách đá sừng sững như thách thức, rùng mình một cái, kiên quyết nói: “Nếu phía sau không có đường, vậy thì phải tìm cách vượt qua vách đá này, dù cho đằng sau có là thần hay là quỷ ta cũng phải vượt qua.”

Diệp Y nhìn ánh mắt kiên định của Cô Hạo Nhiên nói: “Vậy làm thế nào để qua được?” Vách đá cao là một chuyện, vấn đề cốt yếu là từ mặt đất lên phía trên mười thước đều không có chỗ nào có thể mượn lực leo lên, ai có thể nhảy cao được mười thước. Diệp Y cho dù có lại được các kĩ năng như xưa chưa chắc đã có thể leo lên được, tình cảnh hiện tại đúng là lực bất tòng tâm.

Cô Hạo Nhiên quan sát thật kĩ khối đá trước mặt, Diệp Y yên lặng không nói gì, cũng không tránh né bàn tay hắn đang cầm tay mình. Từ khi cùng nhau lênh đênh trên biển, thoát chết lên bờ, nàng cũng không cự tuyệt hắn như trước nữa, nàng cảm thấy nút thắt trong lòng có phần lỏng ra, dường như đã muốn tiếp nhận hắn, thừa nhận vị trí của hắn.

Một lúc lâu sau, bọn họ vẫn chưa nghĩ ra được cách gì giải quyết tình hình hiện tại, mà chỉ thấy cái đói lại đang đến, cồn cào gan ruột. Cũng may, ngoài sò ra còn có thêm vài loại cá, mặc dù không biết tên là gì, nhưng hương vị khá ngon, ăn xong còn đọng lại dư vị ngọt bùi, làm cho người ta sáng khoái vô

cùng (phải chăng là cá hồi =)) thêm quá)

Cổ Hạo Nhiên trước kia còn chê cá sống, mấy ngày qua chẳng có gì bỏ vào bụng, giờ cũng ăn đến rạng rỡ mặt mày, tấm tắc khen ngon, hơn phân nửa cá bắt về đều bị hấn ăn sạch. Cũng may, Hồng Tịnh cũng là một tay sát cá, muốn ăn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Ăn xong xuôi, sắc trời cũng dần tối, không khí vừa xong còn nóng bức, chớp mắt cái mặt trời lặn xuống liền lạnh buốt.

Hồng Tịnh không chịu nổi lạnh đã chạy sang cầu cứu Lâm Dã, hai người ngồi ôm nhau cho ấm. Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y mặt mày lạnh lùng đang ngồi dựa lưng vào tảng đá, miệng nhếch lên cười rất gian tà, bước tới vươn tay định ôm lấy nàng.

Diệp Y liếc hần, lạnh lùng nói: “Làm gì vậy? Ta không lạnh.”

Cổ Hạo Nhiên nhún vai nói: “Người không lạnh, ta lạnh, ta sợ lạnh quá sẽ sinh bệnh, chỉ bằng người cho ta mượn ôm một lúc.” Vừa nói vừa sấn tới quần lấy Diệp Y. (vô si, quá vô si =))

Diệp Y nhũn nhẽo lông mày, tuy vậy cũng không đẩy hấn ra. Hôm nay quả thật nàng đã quá mệt mỏi, bốn người bọn họ trôi dạt đến đây, chưa biết ngày mai sống chết ra sao, lúc này cần nhất là đồng tâm hiệp lực, nghĩ vậy nàng nhắm mắt lại, mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm mình.

Cổ Hạo Nhiên nhếch miệng cười mãn nguyện, hấn thực ra cũng không sợ lạnh, người hấn sợ sẽ bị lạnh là nàng. Mà với tính tình của nàng thì có làm sao cũng đừng hòng hé môi, bởi vậy hấn mới phải chủ động ra tay trước. Cổ Hạo Nhiên ngả đầu lên vai Diệp Y, hít hương thơm từ cơ thể nàng, lòng thầm ao ước giá mà thời gian ngừng trôi, cứ thế này mãi mãi cũng tốt, chẳng cần phải quan tâm đến thế sự tranh đấu, gia tộc tiền của, chỉ cần ôm người trong lòng, sống chết có nhau là mãn nguyện rồi.

Một đêm yên tĩnh, tuy rằng đang ở nơi xa lạ nhưng bốn người đều có năng lực thích nghi tốt, hoàn toàn chủ động kiểm soát tình hình, không hề tỏ ra kinh sợ, tất cả đều thoải mái như là đang nằm ngủ ở nhà mình vậy.

Màn đêm dần dần trôi đi. Khi Hồng Tịnh giật mình tỉnh dậy, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vẫn đang ôm nhau ngủ. Thân mình nàng nằm gọn trong lòng hấn, đầu gối lên vai hấn, còn hấn nghiêng đầu chạm vào đầu nàng, ánh mặt trời rải nhẹ nhàng lên hai người, khiến Hồng Tịnh bất chợt cảm thấy khung cảnh trước mắt đẹp hoàn hảo như ảo mộng, ấm áp và dịu dàng.

Hồng Tịnh không nhịn được mỉm cười. Nhìn sang bên cạnh mình, Lâm Dã đã tỉnh, trên môi cũng là một nụ cười thư thái, ánh mắt ít biểu cảm thường ngày cũng trở nên trìu mến hơn. Chủ nhân của bọn họ lúc này cứ như một đôi chim câu vậy, khiến người ta khó lòng nghĩ đến chuyện quấy rầy mộng đẹp của bọn họ.

Bình minh vừa lên, bốn người tỉnh lại, thu dọn hành trang rồi một lần nữa đi về phía vách đá màu đen. Gần đến nơi, Cổ Hạo Nhiên quay lại, ôm lấy Diệp Y, hôn một cái lên má nàng rồi mỉm cười nói: “Đứng đây chờ ta đón nàng nhé”. Dứt lời, lùi lại vài bước lấy đà.

Diệp Y chỉ liếc nhìn hấn một cái, không nói gì đứng yên tại chỗ. Cổ Hạo Nhiên thấy nàng không có thái độ phản kháng lại cứ chỉ thân mật của hấn thì nhếch miệng cười cười, vui vẻ nhún chân hướng vách đá phóng tới. Thấy vậy, Hồng Tịnh kinh ngạc a lên, vách đá cao như vậy sao có thể dùng khinh công leo lên?

Diệp Y tập trung vào từng động tác của Cổ Hạo Nhiên, chỉ thấy hấn nhảy gần hết đà liền đập mạnh vào vách đá, nháy mắt lại vút lên vài thước, cứ như vậy từng bước leo lên được hơn mười thước. (tầm 10m ý).

Hồng Tịnh trầm trồ: “Công phu của thiếu gia tốt đến vậy ư? Thật đáng ngưỡng mộ.” Lời còn chưa dứt, đã thấy Cổ Hạo Nhiên bay người lên từ điểm cao nhất có thể, thân người trong khoảnh khắc lơ lửng giữa không trung, thế nhưng những cành cây mảnh mai ở đằng xa vẫn ngoài tầm với của hấn. Tức thì Diệp Y bước tới gần vị trí của Cổ Hạo Nhiên vừa tung mình bay lên, Lâm Dã cũng theo sát, chuẩn bị tư thế đón đỡ nếu Cổ Hạo Nhiên sảy chân.

Không ngờ Cổ Hạo Nhiên biết mình sắp rơi xuống, liền nghiêng rỗng vổ một churong vào vách đá, tạo ra phản lực đẩy người lên cao một thước nữa, với tay tóm lấy một bụi cỏ trên vách đá, đu người lên trên. Bụi cỏ leo tèo làm sao chịu được sức nặng của một người trưởng thành, lập tức bật tung rể, nhưng Cổ Hạo Nhiên nhanh tay hơn đã kịp chớp lấy một bụi cỏ khác, cứ như vậy dần dần tiến đến đỉnh vách đá.

Do vách đá quá cao, chẳng mấy chốc bóng dáng Cổ Hạo Nhiên biến mất, Diệp Y nhanh chóng lùi ra xa, quan sát đám cỏ rơi là tả xuống đất. Lâm Dã đưa tay lau mồ hôi vãi ra đầu trán, nói: “Sao thiếu gia lại liều mạng như vậy, làm chúng ta sợ chết mất, ngộ nhờ không vớ được đám cỏ đấy thì thật nguy hiểm! Từ độ cao đấy mà rơi xuống, dù có đỡ được cũng khó tránh khỏi bị thương thể thâm.”

Hồng Tịnh tặc lưỡi xuyết xoa: “Chẳng phải ở Cổ gia, công phu của thiếu gia là yếu nhất sao? Như thế này mà còn yếu nhất thì không hiểu các thiếu gia khác còn thâm sâu đến mức nào? Xem ra bọn nha hoàn nói với nhau toàn chuyện nhảm nhí.”

Diệp Y thấy Hồng Tịnh ca ngợi công phu của Cổ Hạo Nhiên thì lạnh nhạt nói: “Tự mình biết là tốt rồi, không cần nói ra.” Tuy không biết vì sao Cổ Hạo Nhiên muốn che giấu võ học, nhưng nếu hấn đã muốn như vậy thì cũng không nên để lộ ra, Hồng Tịnh hiểu ngay ẩn ý của Diệp Y, lập tức nghiêm chỉnh nói: “Hồng Tịnh đã biết.”

Ba người đứng ở dưới vách đá không ai nói với ai câu nào, Diệp Y và Lâm Dã đều là những người ít nói, Hồng Tịnh tuy mau miệng hơn nhưng vì không ai có hứng nói nên cậu cũng đành im lặng chờ tin tức của Cổ Hạo Nhiên.

Không bao lâu theo trên vách đá thông xuống một sợi dây kết từ những cành cây nhỏ, Diệp Y bèn bảo Lâm Dã và Hồng Tịnh đi trước, nàng là người cuối cùng nắm dây leo lên. Hai người công phu cũng không tồi, nhanh chóng leo lên trên. Lên đến đỉnh của tảng đá, Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên kéo lên ôm

ghì lấy, ánh mắt hân hân rạng rỡ tươi cười nhìn nàng.

Sau vách đá là cả một thế giới khác, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy ánh sáng chiếu xuống thành từng mảng màu bạc, màu hồng, màu vàng lấp lánh trên cây cỏ. Xa xa có ngọn núi cao xanh biếc, có dòng suối mơ uốn lượn giữa lưng chừng trời. Dòng thác đổ xuống mặt hồ mà như đổ lên vòm trời trong vắt trên cao. Lại phóng tầm mắt, đồng cỏ mơn mơn như tấm thảm dày mịn trải mênh mang đến tận chân trời. Sắc xanh hài hòa của cảnh vật làm sáng bừng cả không gian vốn đã hội tụ hết thảy những gì mỹ miều, kì diệu nhất của cảnh quan, non nước. Bốn người đứng lặng đi hồi lâu, Lâm Dã nhin không được tán thưởng: “Nơi này chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh giữa nhân gian.”

Cổ Hạo Nhiên gật gù đầu nói: “Quả thật như thế, nếu có người thì tốt, chỉ sợ chẳng có ai ở quanh đây.”

Điệp Y cẩn thận đánh giá tình hình: “Nơi này khí hậu rất lạ kì, tại sao chỉ cách một tảng đá mà một bên là mùa xuân ấm áp, một bên là mùa hạ nóng cháy, không hiểu người sinh sống ở đây như thế nào.”

Hồng Tịnh đã sớm bị cảnh đẹp hấp hồn, mê mải ngắm nghía đến quên cả nói.

Bốn người sau một lúc suy nghĩ thì cũng bắt đầu xuống núi. Dọc theo con đường họ đi là hai hàng lê tươi tốt, hoa lê nở trắng đất trời, theo gió bay bay khắp bốn phía. Xung quanh ong bướm bay lượn từng đàn, khung cảnh rất đổi nên thơ khiến lòng người thật sáng khoái, bao ưu tư muộn phiền bỗng rơi đầu mất, dường như chỉ còn lại sự vui vẻ, thanh thoi.

Cổ Hạo Nhiên vừa đi vừa nói: “Hiếm có khi nào gặp được nơi tuyệt vời như nơi đây, người ở nơi đây thật sung sướng.” Nói xong lại ôm lấy thất lưng Diệp Y, nhẹ nhàng phui đi mấy cánh hoa vương trên bờ vai nàng. Diệp Y lạnh lùng liếc mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, không thèm nói gì, hờ hững bước tiếp về phía trước. (ó, ko gạt tay ra à)

Bốn người đi một lúc lâu mới ra khỏi rừng lê hoa ken đặc lối, lại gặp ngay một hồ sen vô cùng rộng lớn, nước hồ trong leo lẻo, lá sen xanh thăm rình rình trong gió, lấp ló đâu đây là những búp sen chum chím thẹn thùng. Không bao lâu, bọn họ phát hiện có vài người đang ngồi nói chuyện phiếm trong một cái đình cách hồ sen không xa.

Bốn người liền đi về phía nhóm người kia, thế nhưng Cổ Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, những người ngồi trong đình đã phát hiện ra, dường như tất cả đều ngạc nhiên trước sự xuất hiện của những vị khách lạ. Một người trẻ tuổi mặc áo xanh đứng lên, tỉ mỉ ngắm nghía bọn họ một hồi, mỉm cười nói: “Có bằng hữu từ phương xa tới, bắt diệp nhạc hồ.”

Bắt diệp nhạc hồ : Chẳng còn gì vui hơn

Cổ Hạo Nhiên lễ độ cười nói: “Quấy rầy các vị rồi.”

Người trẻ tuổi nhã nhặn trả lời: “Ở nơi này đã lâu không gặp người nơi khác đến. Ta là Thanh Trúc, không biết các vị từ đâu đến? Quý tính đại danh là gì?”

Cổ Hạo Nhiên gật gù đầu nói: “Không dám, ta là Cổ Hạo Nhiên, vị này là thê tử của ta, hai người kia là gia đình của chúng ta. Chúng ta gặp phải bão lớn trên biển, thuyền bị đắm, lúc tình lại thì đã bị trôi dạt đến đây. Xin hỏi, đây là nơi nào?”

Người tên là Thanh Trúc cười nói: “Nơi này là Tinh Đảo, rất hân hạnh được đón tiếp các vị.” Y nói xong liền quay đầu nói với mấy người ngồi phía sau: “Các người đi thông báo cho đảo chủ đi, tối nay phải mở tiệc chiêu đãi mấy vị bằng hữu này thật linh đình mới được.” Những người kia gật đầu rồi lui xuống sắp xếp công việc vừa được phân phó.

Điệp Y vẫn không biểu lộ cảm xúc gì mặc dù người tên Thanh Trúc này nói chuyện rất dễ nghe, lại gần gũi thân thiện với bọn họ, từ đầu chí cuối nàng chỉ yên lặng nhìn y. Thanh Trúc cũng mỉm cười gật gù đầu với nàng. Lúc này quần áo trên người bọn họ đều tả tơi rách nát, đầu tóc mặt mũi bơ phờ lem luốc, thành ra Thanh Trúc cũng không có ấn tượng gì đặc biệt.

Cổ Hạo Nhiên sau khi xưng tên thì cẩn thận quan sát phản ứng của Thanh Trúc, thế nhưng y trước sau đều chỉ khách khí mỉm cười. Ba chữ “Cổ Hạo Nhiên” ở Thánh Thiên hay Ánh Thúc đều rất nổi danh, thế mà tên này lại chẳng có phản ứng gì, khiến Cổ Hạo Nhiên phải nhăn mày. Tuy thế hân hân vẫn cười nói: “Chỉ là vài người đi lạc mà thôi, đâu cần phải bày tiệc làm gì ».

Thanh Trúc cười, đưa tay ra làm động tác thỉnh: “Cổ huynh không cần phải băn khoăn, chẳng qua là mượn cơ để náo nhiệt một phen, đồng thời cũng giới thiệu Cổ huynh với mọi người trên đảo, sau này chúng ta có thể chung sống hòa thuận với nhau.”

Cổ Hạo Nhiên nhún mày nói: “Có thể làm quen với bằng hữu gần xa, Cổ nỗ cảm thấy rất vinh hạnh, ngặt nỗi, ta và thê tử còn có chuyện quan trọng cần làm ở quê nhà, sợ rằng không thể ở lại lâu được, còn phải nhờ Thanh huynh chỉ cho chúng ta đường ra khỏi đảo, sau này ta sẽ quay lại nói lời cảm tạ.”

Thanh Trúc khẽ cười nói: “Lời này nói ra e là quá sớm, bây giờ Cổ huynh cùng phu nhân hãy đi rửa mặt nghỉ ngơi, những chuyện khác để sau hẵng nói.” Dứt lời nhiệt tình bước lên trước dẫn đường.

Thanh Trúc rõ ràng không muốn nói đến vấn đề đi khỏi đảo, dọc đường chỉ tập trung giới thiệu cảnh sắc hai bên đường, những người trên đảo nhìn thấy họ đi qua đều ngạc nhiên, chăm chú nhìn họ với ánh mắt khó hiểu.

Điệp Y vừa nghe Thanh Trúc và Cổ Hạo Nhiên nói chuyện vừa lưu ý quan sát bốn phía, chỉ nhìn thấy người dân trên đảo hoặc đang trồng trọt, hoặc tụ tập thưởng trà, hoặc bơi thuyền ngắm cảnh, tất cả đều cười nhìn bọn Diệp Y, hoàn toàn không bộc lộ cảm xúc gì, mặc dù có những người trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, nhưng ẩn sâu trong đó lại có ý hứng thú, giữa suy nghĩ và nét mặt khác biệt rất nhiều.

Điệp Y quan sát người của Cổ gia đã lâu, khả năng phán đoán tiến bộ rất nhiều, vì thế chỉ liếc mắt một cái nàng phát hiện ngay ra ngay những người ven đường tuy chưa biểu lộ ra nhưng cũng không có ý che dấu bản chất bọn họ đều là người một nhà. Điệp Y giữ nét mặt bình thản, âm thầm lưu ý từng chi tiết nhỏ.

Trong số những người đang cày ruộng, có một người đàn ông tầm tuổi trung niên ngẩng đầu lên liếc trộm bọn họ rồi lại cúi đầu cúi húi cày tiếp, nhưng Điệp Y đã kịp nhận thấy ánh mắt của người này đầy phần hận, bất mãn, còn có vẻ tuyệt vọng và đồng cảm với bọn họ. Trong một khoảnh khắc mà bộ lộ ra nhiều cảm xúc như vậy, khiến Điệp Y bất giác rung mình, đành giả vờ như không để ý đến hắn, coi hắn như không tồn tại.

Điệp Y quay sang nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy hắn cũng không có phản ứng gì, nhưng bàn tay lại siết chặt lấy tay mình, thật khó để hiểu hắn đã phát hiện ra chuyện gì, tuy thế năng cũng bắt đầu đề cao cảnh giác. Nơi này có lẽ không tốt đẹp như bề ngoài của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Nội bất xuất, ngoại bất nhập

Càng đi vào sâu trong đảo dân cư càng đông đúc. Đây quả thật là một nơi giàu có phồn hoa với những mái nhà làm bằng vàng, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, làm cho người ta chói cả mắt. Hai bên đường có rất nhiều động vật nhỏ nhỏ, chúng hoàn toàn không sợ người lại, cứ chạy qua chạy lại, có con màu đỏ như lửa, có con màu trắng như tuyết trông rất đẹp mắt. Điệp Y cũng không biết đây là loại động vật gì, nhưng theo những tiếng tán thưởng của Hồng Tịnh đằng sau, cũng có thể đoán ra chúng đều là những vật quý hiếm.

Thanh Trúc vẫn đi trước dẫn đường, mỉm cười nói: “Trên đảo có rất nhiều vàng, cho nên có nhiều người lấy đất lên mái nhà, nhìn xa thì chói mắt thật nhưng trên thực tế cũng chẳng dễ làm gì.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Thanh Trúc tuyệt không kiêng dè nói cho mình biết sự giàu có của đảo, trong lòng không thấy yên tâm mà ngược lại càng cảnh giác hơn, cười nói: “Cũng là sở thích của từng người mà thôi, thứ này không ăn được cũng không mặc được, lấy lên làm mái nhà cũng coi như có tác dụng tốt.”

Thanh Trúc nhún mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng cười gật gật đầu nói: “Nói hay lắm, Cổ huynh đây nếu không phải gia cảnh sung túc, thì hẳn là bậc cao nhà chí sĩ coi thường tiền tài.”

Cổ Hạo Nhiên cười ha ha nói: “Tiền bạc chính là tiền bạc, xem nó không có giá trị thì thấy nó vô dụng, mà coi trọng nó thì thấy nó đúng là thứ không thể thiếu, ta cũng chỉ là một người bình thường, sao có thể là cao nhà chí sĩ được.” Thanh Trúc có chút kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ thản nhiên của mình.

Hòn đảo tuy không quá lớn nhưng họ đi mãi vẫn chưa tới nơi, trong khi sắc trời cũng bắt đầu tối dần. Không biết đã bao nhiêu giờ trôi qua, Thanh Trúc cuối cùng cũng nói một tiếng đến, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y được đưa đi rửa mặt, nghỉ ngơi, chờ đến tối cùng nhau mở tiệc.

Đưa bốn người đi rửa mặt xong, Thanh Trúc cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó, một thiếu nữ duyên dáng bụng hoa quả đến, nhắc bọn Cổ Hạo Nhiên dùng trước trong lúc chờ đại tiệc, mọi người trên đảo cũng đang tập hợp tại đây, một khắc nữa sẽ bắt đầu tiệc tối. Cổ Hạo Nhiên cảm ơn cô gái rồi cho cô đi, sau mới nói với Điệp Y: “Nơi này rất kì lạ, lát nữa phải cẩn thận đề phòng, đặc biệt là Hồng Tịnh và Lâm Dã, các người cần chú ý theo sát ta và Điệp Y.”

Lâm Dã và Hồng Tịnh im lặng gật đầu, hai người đều thuộc dạng thông minh nhạy bén, đều ý thức được sự bất thường của hòn đảo.

Điệp Y nhún mày nói: “Chúng ta có lẽ không nên đến đây.” Nàng đưa mắt nhìn xa xa, một mảnh màu sắc vàng óng ánh, nhìn xa còn tưởng là hoa, đến gần mới thấy là vàng là bạc, nàng thấy tình hình hiện tại không ổn, một bí mật mà không được che dấu e rằng không phải điều tốt lành.

Cổ Hạo Nhiên đồng tình với nàng: “Ta cũng thấy vậy, đêm nay chúng ta thử đi thám thính xem thế nào.” Vừa dứt lời thì nghe tiếng Thanh Trúc từ xa vọng đến, đã đến giờ mở tiệc ở trên đảo.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y thay trang phục của cư dân đảo, sóng vai nhau đứng ở một quảng trường rất to. Thực ra nếu gọi đây là một quảng trường thì chưa đúng lắm, đó là một khoảng sân lát đá rộng, trong sân người ngồi đông nghìn nghịt, quanh sân là những cây đuốc lớn chiếu rõ từng mặt người. Khi Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y xuất hiện, bầu không khí ồn ã trong sân bỗng lắng xuống, trăm nghìn cặp mắt đều tập trung vào hai người, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc và rung động.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y đứng bậc thang bước lên khoảng sân bằng đá, y phục tuy bằng vải thô nhưng không che nổi khí chất của hai người. Gió đêm nhẹ thổi, làm cho những sợi tóc của hai người bay bay, dưới ánh đuốc trông vô cùng phong tình, quyến rũ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua quảng trường tĩnh lặng, đưa tay ôm lấy thắt lưng Điệp Y (xác định chủ quyền biển đảo), miệng mỉm cười, ngẩng cao đầu bước về phía trước. Hồng Tịnh và Lâm Dã bám theo sát gót.

“Đào chủ, vị này là Cô Hạo Nhiên, còn đây là thê tử và hạ nhân của y.” Thanh Trúc dẫn bọn họ đến nơi liền giới thiệu cho đào chủ biết.

Cô Hạo Nhiên nhìn người được gọi là đào chủ trước mặt mình. Người đàn ông đó tầm tuổi phải ngoài bốn mươi nhưng tướng mạo vô cùng nho nhã, khiến người ta liên tưởng đến một chàng thư sinh trói gà không chặt với một nụ cười đáng mến trên môi. Thế nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy một luồng khí quý quyết phảng phất trong khoe mắt hắn, dường như chỉ cần một cái nhìn lơ đãng của hắn cũng khiến người đối diện run rẩy e dè. Rõ ràng, nếu lọt đi lớp mặt nạ hòa nhã kia, hắn sẽ lộ bản chất là một con quỷ gian xảo tàn ác.

Cô Hạo Nhiên âm thầm đánh giá rồi lên tiếng: “Hạo Nhiên tham kiến đào chủ.”

Đào chủ cười nửa vò quan sát Cô Hạo Nhiên, thấy Cô Hạo Nhiên hành động tiêu sái tự nhiên, không có nửa điểm e sợ, liền phát tay nói: “Tiểu huynh đệ không cần khách khí, hiếm khi trên đảo có khách quý, cứ tự nhiên như ở nhà mình thôi.”

Cô Hạo Nhiên cười nói: “Đào chủ chu đáo rồi, Hạo Nhiên không dám trái lời.”

Điệp Y vừa nghe Cô Hạo Nhiên nói chuyện cùng đào chủ vừa quan sát người này, thấy hắn mặc dù đang tiếp chuyện Cô Hạo Nhiên nhưng mắt lại thần nhiên nhìn mình, ánh mắt âm trầm không nhìn rõ cảm xúc, một ánh nhìn kì lạ, không phải ngắm nghía, không phải say mê, không phải rung động mà thâm sâu như một đầm nước phẳng lặng sâu không thấy đáy. Điệp Y không khỏi lạnh người vài phần, đào chủ phát hiện nàng đang cảnh giác nhìn mình nhưng hắn cũng không tỏ thái độ gì, thong dong cười nói.

“Cô huynh, xin lại đây để Thanh Trúc giới thiệu người với các huynh đệ khác.” Thanh Trúc nhiệt tình phát tay một cái, đám đông phía dưới ồ lên, rượu cũng được mang thêm ra. Cô Hạo Nhiên cười cười bước đến, nhận lấy một ly rượu.

“Vị này là Cô huynh đệ phải không, nào, lão Phong kính người một ly.” Người đứng gần nhất là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, không đợi Cô Hạo Nhiên đáp lời đã chủ động bước tới, hồ hởi đưa một ly rượu đến trước mặt Cô Hạo Nhiên. Cô Hạo Nhiên một tay vẫn đang ôm Điệp Y, tay còn lại không thể cầm một lúc hai chén bèn nhẹ nhàng ghé tai Điệp Y, giọng nói không lớn nhưng vẫn khiến vài người đứng bên cạnh nghe rõ: “Lão bà, hỗ trợ”. Điệp Y thu hồi ánh mắt đang đánh giá đào chủ, xoay người nhìn về phía Cô Hạo Nhiên, trong chớp mắt quan sát tình hình đang diễn ra rồi đưa tay tiếp nhận ly rượu.

Nam tử kia thấy vậy tỏ ra rất kinh ngạc, Cô Hạo Nhiên uống cạn ly rượu Thanh Trúc mời lúc đầu, đưa chén không cho Điệp Y rồi lấy ly rượu nam tử kia vừa mời, cộng ly với hắn, uống cạn rồi nói “Ta và thê tử tuy hai mà một”.

Nam tử kia cười khẽ gật đầu nói: “Phu thê tình cảm thật tốt.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Điệp Y, trong ánh mắt ánh lên vẻ kinh diễm cùng ngưỡng mộ, Điệp Y sắc mặt không đổi đứng ở một bên, không ngượng ngừng cũng không khiêm tốn, coi câu nói của hắn nhẹ như lông hồng, còn Cô Hạo Nhiên cười nói: “Đó là đương nhiên” rồi dùng sức ôm Điệp Y chặt thêm một chút.

Bên này còn chưa nói xong thì bên cạnh lại có người chạy tới kính rượu, tiếp theo từng người từng người kéo đến, rõ ràng muốn chúc say Cô Hạo Nhiên, xem tình hình này có lẽ nhiều năm trên đảo quả thật không có người tới, bữa tiệc này nào nhiệt một cách kì lạ.

Cô Hạo Nhiên cũng không có tính toán gì, vẫn tươi cười tiếp rượu cùng mọi người, chén nào đến cũng uống cạn, làm toàn bộ người trên đảo phải bật ngón tay cái lên khen một câu “Hảo”, vài nữ hài tử cũng lộ vẻ mặt sùng bái và ái mộ vây quanh hắn, còn bên Điệp Y đa số là nam tử vây quanh, tuy nhiên Điệp Y đối với người đến kính rượu không nói lời nào, cũng không nhận rượu của họ, những ly rượu đó Cô Hạo Nhiên đều uống thay nàng.

Qua một hồi kính rượu cùng người trên đảo, Cô Hạo Nhiên đã đi được một vòng tròn quanh bàn tiệc lớn bắt đầu từ bàn của đào chủ, trong lúc đó hắn vẫn ôm chặt Điệp Y, phía sau Hồng Tịnh và Lâm Dã một tác cũng không rời làm thành một hàng bốn người cùng đến cùng đi.

Đào chủ đứng ở trên cao quan sát hết thấy, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, rồi đưa mắt ra hiệu cho Thanh Trúc đang đứng bên cạnh, Thanh Trúc hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu rồi ra ngầm phát tín hiệu cho nhóm người ngồi dưới, lập tức có một nam tử đứng lên, đi tới.

“Hai vị tiểu huynh đệ, đến đây, ta mời hai vị uống ly rượu.” Người kia chào hỏi Hồng Tịnh và Lâm Dã.

Hồng Tịnh cùng Lâm Dã từ đầu vẫn yên lặng đi theo Cô Hạo Nhiên cùng Điệp Y, những người bên cạnh cũng mời rượu bọn họ, lúc này nghe thấy có người nói chuyện với bọn họ, Lâm Dã vẫn như trước không nói tiếng nào, Hồng Tịnh đưa mắt nhìn rồi từ chối: “Chúng ta không uống rượu, theo quy của chủ nhân, hạ nhân trong phủ từ nhỏ tới lớn đều không được uống rượu, nếu có ngày nào đó chủ nhân phát hiện trên người chúng ta có mùi rượu, sẽ không nói hai lời đuổi chúng ta ra khỏi phủ, chúng ta không muốn bị đuổi ra ngoài.”

Tên kia hơi ngần ngại, rồi mới nói: “Nơi này cũng không phải phủ nhà người, người sợ cái gì? Mà chủ nhân của người cũng đang uống kia, sẽ không để ý đến người đâu, đừng sợ, đến đây uống một chén đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Tịnh liền nhăn nhó, tỏ vẻ đáng thương: “Người trông thiếu gia không cần ta sao? Ta từ nhỏ đã theo thiếu gia, nếu thiếu gia không cần ta, ta sống cũng có ích gì, người, người không phải người tốt, muốn để thiếu gia đuổi ta đi.” Nói đến đây, đôi mắt cậu liền đỏ lên, ầng nước nhìn rất tội nghiệp.

Chàng trai kia ngó người ra, tự nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội vàng dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, ta chỉ sợ các người theo hầu chủ nhân từ nãy đến giờ bị mệt mỏi mà không dám nghỉ ngơi, được rồi, không uống, không uống.”

“Thanh Tuyết, sao người lại chọc cậu bé như thế? Nó khóc đến nơi rồi kia, lại đây, đừng khóc, ngồi cạnh tỷ tỷ ăn một chút nhé, đi theo thiếu gia các người làm gì, cứ ngồi đây cũng được.” Một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh chọt lên tiếng, cười dịu dàng với Hồng Tịnh.

Hồng Tịnh khịt mũi đánh rột một cái, lắc đầu cười đáp lời: “Nhà ta có quy củ, thiếu gia ở đâu chúng ta sẽ ở đó, nếu không vâng theo thì thiếu gia cũng không cần chúng ta nữa, tỷ tỷ, người thật tốt, ta cảm ơn thành ý của người.” Vừa nói vừa kéo Lâm Dã đi theo Cổ Hạo Nhiên, miệng cười nụ.

Có cô gái khác thấy vậy mới nói với Cổ Hạo Nhiên: “Ca ca, người cho phép bọn họ đi theo ta uống rượu được không?” Vừa nói vừa chỉ vào Hồng Tịnh và Lâm Dã.

Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Hồng Tịnh, hòa nhã nói: “Các người muốn uống đương nhiên không thành vấn đề, không cần hỏi ý của ta.” Nói xong lại quay ra tiếp chuyện người khác, tay vẫn ôm Diệp Y.

Cô gái kia mừng rỡ, hồ hởi đưa cho Hồng Tịnh một cái chén. Hồng Tịnh nhìn trần trời cô gái, đột nhiên hỏi: “Ta có đẹp không?”

Cô ta đầu tiên là ngẩn người, sau đó ngượng ngịu nói: “Đẹp.”

Hồng Tịnh tiếp tục nói: “Người có muốn mỗi ngày đều nhìn thấy ta không?”

Cô gái lại càng cúi gằm xuống nói: “Muốn.”

Hồng Tịnh bật cười, nghiêm túc nói: “Thiếu gia nhà ta là người rất tử tế, ngày nào ta cũng muốn nhìn thấy thiếu gia, nếu chỉ vì ta không tuân theo lễ lối trong phủ thì dù cho thiếu gia không phạt ta đi chăng nữa, lòng ta cũng thấy không vui. Nếu bây giờ ta nghe lời người chẳng phải thiếu gia sẽ đuổi ta ra khỏi nhà sao, thà ta để người giết ta còn hơn là để chuyện dấy xảy ra, cho nên ta tuyệt đối sẽ không vi phạm quy tắc trong phủ, bởi ta vẫn muốn tiếp tục hầu hạ thiếu gia và ta không muốn người phải làm người xấu, bằng không ta sẽ ghét người đấy.” Nói xong cậu tặng cô gái một nụ cười duyên rồi dặt tay Lâm Dã đuổi theo Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y. Các cô nương nhìn nhau dờ khóc dờ cười, lắc đầu, ai bảo dụ dỗ trẻ con là dễ? Chiến thuật thăm dò tin tức này đồ bề từ trong trứng nước rồi!

Cổ Hạo Nhiên uống với mỗi bàn một ly rượu, sau đó không để ý đến đám người ngồi dưới nữa, dẫn Diệp Y đến trước mặt đảo chủ nói: “Hạo Nhiên xin kính chào chủ một ly rượu, cảm ơn đảo chủ hôm nay đã khoản đãi.” Đảo chủ cười, uống một ngụm rượu coi như trả lễ lời mời của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên uống một hơi cạn chén rồi hướng về quảng trường đông đảo người dân, đề khí nói: “Hôm nay vào lúc tưởng bỏ mạng lại có thể có duyên gặp gỡ nhiều bằng hữu mới như vậy, đúng là phúc khí của Cổ Hạo Nhiên ta, đáng ra phải kính mỗi người một ly mới phải, nhưng Hạo Nhiên ta tửu lượng không cao, lúc này đã thấy choáng váng, nên ly này ta xin kính tất cả mọi người, đa tạ các vị bằng hữu đã nồng nhiệt tiếp đón, ta xin uống trước.” Dứt lời ngửa đầu dốc cạn ly, phía dưới mọi người đều ồ lên hưởng ứng, cùng uống một chén này với Cổ Hạo Nhiên. Hẳn quả thực là một người khéo ăn khéo nói, khiến tất cả mọi người đều thấy hài lòng.

Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh đảo chủ, thông thả nói với y: “Đảo chủ, Hạo Nhiên hôm nay vinh hạnh được gặp gỡ đảo chủ, chính là dịp may hiếm có, hiếm một nỗi trong nhà hiện giờ còn có việc gấp đang chờ ta về xử lý, phiền đảo chủ cho chúng ta biết đây là nơi đâu và làm cách nào có thể rời khỏi đây. Sau khi giải quyết xong việc nhà, ta xin quay trở lại bái tạ.” Hắn vừa dứt lời, quảng trường vốn đang huyền ảo ồn ào bỗng dưng im bất, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên.

Đảo chủ cười nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Có phải người thấy Tinh Đảo rất nhàm chán nên vội vã muốn quay trở về không?”

Cổ Hạo Nhiên cười nhả nhặn: “Tinh Đảo giống như tiên cảnh chốn nhân gian, chúng ta chưa từng đến nơi nào có thể sánh được với Tinh Đảo, sao đảo chủ lại nói chúng ta cảm thấy không thoải mái?”

“Nếu đã vậy thì hãy ở lại đây đi, một nơi sơn thủy hữu tình như vậy không phải kẻ nào cũng có thể ở lại. Ta sẽ bảo Thanh Trúc sắp xếp cho người một nơi trên đảo, người cứ yên tâm ở lại, muốn làm gì thì làm, không ai can thiệp, tài nguyên trên đảo có thể thoải mái sử dụng, ta không có ý kiến”. Đảo chủ từ tốn nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng nói với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thẳng vào mặt đảo chủ nói: “Đa tạ ý tốt của đảo chủ, nhưng ở Thánh Thiên còn có việc gấp ta cần phải xử lý, không thể ở lại trên đảo, mong đảo chủ thứ lỗi.”

Đảo chủ nghe vậy chỉ cười nửa miệng, ngửa đầu uống cạn ly rượu. Thanh Trúc đứng bên cạnh nói: “Cổ huynh, có lẽ huynh vẫn chưa hiểu rõ ý của đảo chủ, Tinh Đảo vốn không thuộc địa phận Thánh Thiên, cũng chưa từng mở cửa đón tiếp người ngoài. Chúng ta không hoan nghênh người bên ngoài tới mà cũng không để cho người trên đảo rời đi, nơi này chính là hòn đảo nội bất xuất ngoại bất nhập.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn đảo chủ nói: “Đảo chủ yên tâm, Hạo Nhiên ta tất nhiên sẽ không làm lộ ra bí mật của Tinh Đảo, tuyệt đối không dẫn kẻ nào đến làm hỏng dù chỉ một ngọn cỏ trên đảo.”

Đảo chủ liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy thái độ của hắn vô cùng thành khẩn, lời nói kiên định rõ ràng, không khỏi thờ dãi: “Tiểu huynh đệ, ta thấy người cũng không phải là loại người chuyên lừa dối người khác, ta tin những lời người nói là thật tâm, thế nhưng thế sự bên ngoài phức tạp, có câu “tri nhân tri diện bất tri tâm”, ngày hôm nay có thể người thật lòng với chúng ta, ngày mai chưa chắc người đã có lòng dạ tốt như vậy. Hơn nữa, người cũng không phải là người đầu tiên lưu lạc đến đảo này, có rất nhiều thứ trên đảo này chỉ là những vật tầm thường vô dụng, nhưng mang ra thế giới bên ngoài lại có giá trị khác hẳn. Cuộc sống nơi đây rất thanh bình, ta không cho phép bất cứ kẻ nào đến đây phá hủy nó.”

Y nói nhẹ tênh, nhưng câu nào câu nấy đâm thẳng vào vấn đề, Cổ Hạo Nhiên sớm hiểu được nếu người trên đảo có thể giao thương với bên ngoài thì lượng tài nguyên khổng lồ kia rất có lợi cho hắn, bởi chỉ cần hắn làm trung gian giao dịch giữa người dân trên đảo và thương nhân trong đất liền thì họ sẽ cực kì biết ơn hắn; còn nếu dân đảo chủ trương bế quan tỏa cảng thì những mỏ vàng, mỏ bạc đấy sẽ đặt hắn vào tình thế nguy hiểm. Hòn đảo có biết bao nhiêu là vàng bạc châu báu, động thực vật quý hiếm, quả là một nơi có một không hai, nếu như người ngoài biết đến một nơi như vậy, e rằng cả Thánh Thiên vương triều và Ảnh Thục vương triều cũng không muốn bỏ qua. Nghĩ đến đây Cổ Hạo Nhiên thờ dãi, nếu như dân đảo không hiểu được giá

trị của tài nguyên trên đảo thì còn có khả năng thuyết phục, thế nhưng họ lại hoàn toàn ý thức được điều đó, e rằng hành trình trở về của bọn hắn không được thuận lợi như mong muốn rồi.

Cổ Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, tiếp tục khẩn nài: “Ta hiểu ý đảo chủ, tuy nhiên xin thú thực rằng gia cảnh nhà ta cũng không đến nỗi bần hàn, về mặt tiền bạc mà nói, nếu như ngươi là đảo chủ giàu nhất thiên hạ thì gia tộc ta cũng là gia tộc sung túc nhất ở Thánh Thiên, trong nhà vàng bạc không thiếu, có khi còn nhiều hơn ở trên đảo này, cho nên đảo chủ có thể yên tâm, ta không có hứng thú với châu báu của cải ở đây. Nếu đảo chủ không tin, ta có thể lấy đầu ra đảm bảo, khi trở về tuyệt đối không tiết lộ vị trí đảo, nếu nửa chữ lộ ra ta nguyện đề sấm sét đánh chết.” (nhà có điều kiện)

Thái độ tự tôn pha chút ngạo mạn của Cổ Hạo Nhiên khiến tất cả mọi người trầm trồ, tài sản của một nhà so với một đảo lại chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn, thật khó tin làm sao. Thanh Trúc nhìn Cổ Hạo Nhiên, khuôn mặt đã hiện lộ rõ khí chất quý phái, rồi lại đưa mắt nhìn xuống đám đông bên dưới, trong đó có một âm thanh run rẩy truyền đến nói: “Nếu thật sự là đệ nhất môn đình ở Thánh Thiên vương triều thì hẳn gia sản cũng ngang ngửa với quốc khố, e rằng tài nguyên trên đảo chung ta không thể bì kịp, nhưng ta nhớ rõ rằng đệ nhất môn đình ở Thánh Thiên vương triều là Sơn gia, Cổ gia chỉ ở thứ năm, thứ sáu thôi chứ?” Hẳn người vừa nói cũng là một người lạc từ bên ngoài tới, có vẻ rất hiểu biết về Thánh Thiên vương triều.

Cổ Hạo Nhiên lập tức đáp: “Hai năm trước Cổ gia nhà ta đã soạn ngôi đầu rồi, Sơn gia hiện tại chỉ đứng thứ hai.” Người kia ồ lên một tiếng rồi không nói nữa, nhưng cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa hai người cũng phần nào chứng minh thân phận của Cổ Hạo Nhiên, chỉ ít hần cũng không nghèo hèn.

Cổ Hạo Nhiên nói xong, bình tĩnh nhìn đảo chủ. Y thăm đánh giá Cổ Hạo Nhiên một lát rồi bật cười nói: “Không ngờ thân thế lại hiển hách như vậy, thảo nào thế tử sắc nước hương trời, mà gia quy cũng khắt khe, nghiêm chỉnh. Đáng tiếc, đối với ta điều đó không quan trọng, quan trọng là đảo đã có luật, không thể đổi, mà bản thân ta cũng không muốn sửa đổi.” Lời nói thẳng băng như đường đao vọt xuống, khí thế cương quyết như muốn đập tan hy vọng quay về của Cổ Hạo Nhiên.

Thấy đảo chủ không chịu thay đổi nguyên tắc, Cổ Hạo Nhiên trong bụng rất phật ý, nhưng hắn không để lộ ra mặt mà nghiêm túc nói: “Nếu chúng ta nhất định muốn đi thì sao?”

Đảo chủ lại chậm rãi rót một ly rượu, uống một ngụm rồi nói: “Thì ngươi nên biết rằng đã nhiều năm rồi chưa từng có người nào có thể ra khỏi đây.” Nghe y nói vậy, Diệp Y đột nhiên nhớ tới ánh mắt của người trung niên gấp trên đường đi, có lẽ hắn cũng là người đến từ bên ngoài, cả đời bị nhốt ở trên đảo.

Cổ Hạo Nhiên nhún mày không nói gì chờ đảo chủ nói tiếp, đảo chủ lại nâng ly rượu lên, từ tốn nói tiếp: “Thực ra ta cũng không phải người không biết lễ phải, xưa nay ta không ép buộc, làm khó ai cả. Đừng nói là ta không cho các ngươi hy vọng, các ngươi muốn rời khỏi Tinh Đảo phải không? Có thể đấy, nhưng ta chỉ sợ các ngươi không làm nổi thôi.” Giọng nói đều đều rất điềm nhiên, không mấy may để lộ một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đường máu

Ánh mắt Thanh Trúc lộ ra nét trào phúng: “Vậy đề ta nói cho các ngươi biết, theo quy định của đảo, muốn thoát ra khỏi đây phải vượt qua ba cửa ải, nếu qua được thì chúng ta sẽ phái người đưa các ngươi trở về, dù sao các ngươi cũng không biết rõ vị trí của đảo nên nếu không qua được ba cửa ải này, chết thì thôi không tính đến, còn giả sử không chết thì sẽ bị phế võ công sau đó trở thành nô lệ cho tất cả mọi người trên đảo tùy ý sử dụng, ngươi hiểu ý ta “tùy ý sử dụng” là như thế nào rồi chứ?”

Cổ Hạo lạnh lùng nhìn Thanh Trúc: “Ngươi đừng mơ chuyện đó sẽ xảy ra.”

Thanh Trúc khẽ nhếch mép tỏ vẻ chế nhạo nói: “Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại muốn đâm đầu vào, chỉ tiếc mỹ nhân như hoa như ngọc này lưu lạc đến đây lại trở thành đồ chơi phục vụ cho mọi người, tuy nhiên ta nghĩ các huynh đệ trên đảo vô cùng vui mừng trước quyết định của ngươi.” Dứt lời đi tới sát bên cạnh Diệp Y hít hà, vẻ mặt vô cùng trơ trẽn.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời giận dữ vung một quyền đánh vào đầu Thanh Trúc, Thanh Trúc thờ ơ cười, cũng không thèm tránh né. Diệp Y trong mắt chợt lóe sáng, nhanh như cắt bắt lấy cổ tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên tức giận quay đầu nhìn Diệp Y, thấy nàng lạnh nhạt nhìn Thanh Trúc, Cổ Hạo Nhiên liền sáng tỏ, lạnh lùng hừ một tiếng thu tay về. Thanh Trúc lúc này mới thông thả cười nói: “Tôn phu nhân thật lợi hại, Cổ huynh, người trên đảo tuy thể nhưng rất đoàn kết, nếu có người nào đó bị đánh, lập tức tất cả sẽ không chút nương tay đòi lại công bằng đâu.”

Cổ Hạo Nhiên quắc mắt nhìn Thanh Trúc, ánh mắt không chút e dè, thần sắc lạnh nhạt mà nghiêm túc, Thanh Trúc thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Cửa thứ nhất, ở địa điểm chúng ta chỉ định, trong vòng năm mươi trượng, nếu còn sống thì coi như thắng. Trận này số lượng người tham dự tùy các ngươi chọn, cả bốn người hoặc cử đại diện, mà ta thấy trong bốn người các ngươi, chỉ có ngươi là coi như có chút công phu, những người còn lại nếu muốn tham gia chỉ là tự tìm cái chết.” Tiếng nói vừa dứt khắp nơi trên sân thượng vang lên tiếng cười ha hả của đám người trên đảo, đây là bằng hữu thì sẽ ái mộ tương giao, nếu là địch nhân thì lời nói cũng không cần khách khí, mà nếu không phải bằng hữu thì chính là địch nhân. Đám người Cổ Hạo Nhiên rõ ràng không muốn làm bằng hữu với bọn họ, vì thế họ cũng chẳng cần phải kiêng nể gì nữa.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liếc nhìn nhau, Thanh Trúc quan sát thái độ của hai người rồi nói tiếp: “Đừng nói người trên đảo ức hiếp các ngươi, đêm nay tốt nhất các ngươi nên nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai bắt đầu cửa ải đầu tiên, chỉ cần qua được ải này, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt của nhau.” Dứt lời cũng

không chờ Cổ Hạo Nhiên trả lời, hần vẩy tay ra hiệu cho một thiếu nữ dẫn bốn người Cổ Hạo Nhiên đi nghỉ. Tiếp đó mới quay lại vỗ vỗ tay, cao giọng cười nói:“Chúng ta tiếp tục nào.” Trong sân vang lên tiếng hô hào hưởng ứng, mọi người tiếp tục cuộc vui, hoàn toàn coi như không có bọn Cổ Hạo Nhiên đứng đó.

Cổ Hạo Nhiên cũng không nổi giận, ôm Diệp Y đi theo cô gái dẫn đường đến nơi nghỉ ngơi, cũng không thèm quay đầu nhìn lại đám người ở trên sân thượng.

Bốn người chia nhau ngủ trong bốn phòng, lý do là vì không có phòng nào có giường lớn, cũng không thừa giường để kê chung vào một phòng, cô gái dẫn đường thân nhiên bảo bọn họ người trên đảo tuyệt đối sẽ không làm trò hèn hạ, sẽ không nhân lúc đêm khuya mà xuống tay với họ, ý của cô ta chính là bốn người sẽ rất nhanh trở thành nô lệ trên đảo, người trên đảo hoàn toàn khinh thường loại người thừa dịp người ta không phòng bị mà giở thủ đoạn.

Diệp Y cảm thấy người trên đảo thật là kiêu ngạo, hoàn toàn không coi bọn họ ra gì, nhưng như vậy có khi cũng là điểm tốt, ít nhất cũng không lo bị ám toán sau lưng, liền trao đổi một ánh mắt với Cổ Hạo Nhiên, ngầm bảo nhau cứ đợi ngày mai xem thế nào.

Chiều xuống, từng trận gió nhẹ thổi khiến cho màn cửa sổ bằng lụa mỏng khẽ lay động, thỉnh thoảng có vài tiếng gà kêu chó sủa, không gian thật là yên tĩnh. Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên cùng nhau nằm trên một chiếc giường, hơi thở của nàng trầm ổn, thần thái tĩnh lặng khiến cho người ta không thể phán đoán được nàng ngủ hay thức. Mãi cho đến tận đêm khuya, khi ánh trăng nhô lên cao, bỗng một tiếng sáo du dương phiêu phiêu truyền đến, âm thanh réo rắt như đang than thở lại như mộng như ảo, nàng mở bừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng sáo dường như cũng không cách xa lắm, dường như âm thanh phát ra ngay bên cạnh cửa sổ phòng nàng, nhưng Diệp Y lại không cảm thấy có người đang thổi sáo.

Tiếng sáo u sầu quán quýt quanh Diệp Y, như mời gọi nàng bước ra ngoài. Diệp Y suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài, Cổ Hạo Nhiên nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say như chết, dường như tiếng sáo không ảnh hưởng đến hần.

Diệp Y đi theo tiếng sáo, nàng nhìn thấy ở phía xa xa có một người ngồi trên tảng đá bên cạnh ao sen, một cây sáo đang đặt trên môi, tóc đen như mực bay theo làn gió, cả người như đang xuất thần, lại gần hơn hóa ra chính là đảo chủ. Diệp Y lạnh lùng đứng ở bên cạnh, yên lặng lắng nghe tiếng sáo, một lúc lâu sau khúc nhạc mới kết thúc, đảo chủ buông cây sáo xuống, trầm tư, yên lặng. Diệp Y cũng cảnh giác quan sát, giữ nguyên vẻ lạnh lùng của mình. Hai người cứ như vậy không biết qua bao lâu, đảo chủ đột nhiên quay đầu lại nhìn Diệp Y cười nói:“Người cảnh giác quá.”

Diệp Y vẫn yên lặng, ánh mắt sắc bén quan sát đảo chủ, y cũng không lấy làm khó chịu, cười lên một tiếng quái dị rồi bảo :“Ta họ Kép Thượng Quan, người có thể gọi ta là Thượng Quan đảo chủ.” Nói xong lại mỉm cười, quanh thân tỏa ra khí chất nho nhã, Diệp Y lại càng cảnh giác, cẩn thận theo dõi mọi hành vi cử chỉ của đảo chủ, đề phòng hần tấn công.

Thượng Quan đảo chủ lạnh nhạt nhìn Diệp Y nói:“Tĩnh tĩnh lạnh lùng quá, càng lạnh lùng lại càng có khí chất, người thật giống với sư muội của ta, làm cho ta không muốn chú ý đến người cũng không được. Có điều, khí chất của người so với nàng còn lạnh hơn, nàng đôi khi giống như một cô bé tính tình bốc đồng nhưng rất khả ái, thật sự làm cho người ta yêu thích, điểm này người không bằng nàng được .”Vừa nói hần vừa hơi lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

Thượng Quan đảo chủ thấy Diệp Y vẫn im lặng, liền bật cười:“Không cần phải e sợ như vậy, ta không có ý muốn giết người, cô gái, có thể nói cho ta biết người tên là gì không? Khí chất như vậy hần phải có một câu tên hoàn mỹ mới xứng.”

Diệp Y thấy Thượng Quan đảo chủ xoay người nhìn về phía ao sen, tuy nàng không thấy rõ mặt hần nhưng cảm giác hần rất phiêu diêu, tịch mịch và cô độc, cảm giác này cũng có phần giống nàng – cảm giác cô độc bị thương đến tận xương, liền trả lời hần:“Diệp Y.”

Thượng Quan đảo chủ đưa lưng về phía Diệp Y, nhẹ giọng ừm một tiếng, yên lặng một lát rồi chậm rãi nói:“Tên rất hay, nhưng cánh bướm đến cuối cùng cũng sẽ bị vận mệnh làm cho héo tàn, vì thế cũng sâu thâm lắm.”

Diệp Y nhìn bóng lưng của đảo chủ, tên cũng chỉ là để xưng hô mà thôi, tuy thế nàng nghe hần nói xong cũng cảm thấy không thoải mái, thế giới này ai cũng có thể vứt bỏ người khác, nhưng nàng cũng không sống vì người nào đó cho nên trừ khi chính nàng bỏ đi thì trên thế gian này có ai có thể vứt bỏ nàng?

Thượng Quan đảo chủ cũng không chờ Diệp Y trả lời, tiếp tục nói:“Thế giới này có điều gì là vĩnh hằng đâu? Nhan sắc một ngày kia cũng héo hon, tình cảm sâu đậm cũng có sẽ có ngày phai nhạt, con người kiên cường nhất cũng sẽ đến ngày phải chết, chẳng có gì là vĩnh viễn, người nói xem, có phải con người ta chỉ nên tin chính bản thân mình không?”

Diệp Y cảm thấy những lời Thượng Quan đảo chủ nói như thể hần là bắt đắ dĩ mới rơi vào hoàn cảnh như vậy, nhần mảy định nói gì đó, tuy nhiên đến cuối cùng vẫn im lặng, chỉ hờ hững nhìn đảo chủ.

Thượng Quan đảo chủ không nghe thấy Diệp Y đáp lời, hơi hơi quay đầu nhìn về phía Diệp Y, bắt gặp ánh mắt kiên định của Diệp Y đang nhìn thẳng vào mình, bỗng nở nụ cười nói:“Ta sao lại nói chuyện này với người nhỉ? Đã nhiều năm qua ta chưa từng nói ra ý nghĩ của mình, hôm nay quả thật là ngoại lệ, các người chỉ là những đứa trẻ, chưa từng trải qua việc đời, không hiểu cảm giác cô độc vì bị vứt bỏ là như thế nào đâu.”

Diệp Y thân nhiên nói:“Ta cũng không cần phải hiểu.”

Thượng Quan đảo chủ khẽ nhíu mày nói:“Hy vọng đến ngày mai người vẫn còn có thể nói những lời như thế, hai dà, những người trẻ tuổi, nếu không biết tường tận mọi chuyện thì không chịu rút lui, lưu lạc đến đây ai cũng hùng hổ đòi bỏ đi, cuối cùng lại ti tiện hèn mọn mà cầu xin được ở lại. Ở lại đây cũng là để bảo toàn mạng sống, chẳng phải thứ quý giá nhất chính là sinh mạng sao, cần gì phải cố chấp đánh đổi mạng sống của mình. Diệp Y, có lẽ ngày mai người sẽ hiểu được thế nào là cảm giác khi bị vứt bỏ, không ai ở bên cạnh mình trong khoảnh khắc hấp hối, phải lựa chọn hy sinh cho kẻ khác được sống.”

Điệp Y lạnh nhạt nhìn Thượng Quan đảo chủ nói: “Đây là những gì ngươi muốn nói sao?”

Thượng Quan đảo chủ quay đầu, vuốt ve cây sáo trong tay, thản nhiên nói: “Ta chỉ là không muốn nhìn thấy những thứ xinh đẹp bị mất đi thôi, tình cảm gắn bó keo sơn không thể tách rời chẳng qua cũng là hoa trong gương, trăng dưới nước mà thôi, chưa trải qua sẽ không hiểu được. Ta và ngươi có thể đánh cuộc với nhau, ngay mai trượng phu của ngươi sẽ chọn ngươi hay là chính bản thân hắn, chọn sinh mạng hay chọn tình yêu?”

Điệp Y khảng khái trả lời: “Không cần.” Dứt lời không ở để ý tới Thượng Quan đảo chủ, xoay người rời đi. Thượng Quan đảo chủ hơi nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng nàng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu thì thào nói: “Tự tin chỉ là vẻ ngoài thôi, căn bản trong lòng ngươi vẫn ngờ vực, chẳng phải sao? Một cô nương xinh đẹp như vậy ta thật không đành lòng nhìn nàng ngọc nát hoa tàn, chỉ tiếc các ngươi đã lựa chọn con đường này cho nên kết quả thế nào cũng chó trách ta vô tình.” Nói xong, đảo chủ khẽ cười, đôi mắt lại như phủ một tầng sương mù, khúc nhạc êm ái lại một lần nữa vang lên.

Điệp Y chậm rãi quay lại phòng thì thấy Cổ Hạo Nhiên đứng trước cửa, nhìn thấy nàng liền đứng lên nhấc mặt nói: “Khuya rồi không ở trong phòng lại còn đi đâu vậy?”

Ánh mắt của Cổ Hạo Nhiên tràn đầy sự quan tâm và lo lắng, nàng thản nhiên nói: “Thượng Quan đảo chủ giải bày tâm tình với ta.” Vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt về phía Điệp Y vừa về rồi quay người đi theo nàng, hỏi: “Hắn có làm gì ngươi không? Ngươi nên cẩn thận một chút, không nên đơn thương độc mã đi gặp hắn, ta cảm thấy con người này không hề đơn giản, ta hoàn toàn không nhận ra võ công hắn cao cường như vậy, nếu không phải nghe thấy tiếng sáo e là không phát hiện ra hắn ở ngoài đó. Từ nay về sau ngươi đừng đi ra ngoài một mình, nếu có chuyện gì tốt nhất là tìm ta, hai chúng ta cùng hành động, ta không muốn có chuyện không hay xảy ra với ngươi. Hiện giờ tình huống của chúng ta rất là nguy hiểm.” Vừa nói vừa bước lên trước, ôm lấy thắt lưng Điệp Y.

Điệp Y đứng yên ở giữa phòng, mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm, một lúc sau nàng thản nhiên nói: “Ta muốn đi ngủ.” Cổ Hạo Nhiên liền mang nàng đến bên giường, cùng nằm xuống cạnh nàng: “Ta cảm thấy rất lo lắng nếu ngươi ngủ một mình, ta sẽ ngủ cùng ngươi, yên tâm ta sẽ không làm gì ngươi.”

Điệp Y nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, không làm gì ư, ngươi dám làm cái gì sao, nàng thấy hắn nhất quyết muốn ở lại thì cũng không phản đối để mặc hắn ôm từ phía sau, bản thân mình chỉnh tư thế cho thoải mái rồi cũng ngủ thiếp đi. Cổ Hạo Nhiên ngắm nhìn gương mặt bình thản của nàng, nghĩ lại vừa xong đột nhiên không biết có chuyện gì xảy ra với nàng, lòng vô cùng lo lắng, lại càng ôm chặt lấy nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời quang mây tạnh, từng cơn gió thổi nhẹ nhàng quanh đảo khiến cho mùi hương hoa lan tỏa đến từng ngõ ngách trên đảo, khung cảnh như vậy thật khiến cho tâm trạng con người trở nên vui vẻ thoải mái.

Cả bốn người bị đưa đến một bãi cỏ bằng phẳng, nhìn không có vẻ có cam bẫy mai phục, chỉ là một bãi cỏ được lựa chọn ngẫu nhiên, Cổ Hạo Nhiên khẽ nhếch mép cười, quả đúng là chẳng coi chúng ta ra gì.

Tất cả người trên đảo đều tập trung tại đây, vốn dĩ cũng không cần có quá nhiều người đến xem náo nhiệt như vậy, chẳng qua sáng sớm, dung mạo của Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y càng trở nên đẹp hơn so với đêm qua khiến cho mọi người không khỏi ngưỡng mộ mà đến ngắm nhìn. Thượng Quan đảo chủ ngồi bên cạnh một cây hoa đào, những người khác vây xung quanh, tùy ý đứng ngồi, trò chuyện vui vẻ như đang đi xem kịch vui.

Giữa bãi cỏ, có một đám người sắp xếp thành một thế trận chỉnh tề, trên tay họ là đao, trường kiếm, búa, cũng có một số người tay không. Bọn họ không tỏ vẻ gì là nghiêm trọng, còn đứng đó cười đùa với đám người đến xem.

Thanh Trúc đi đến trước mặt Cổ Hạo Nhiên nói: “Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, muốn tự nguyện xin ở lại hay muốn chiến đấu?”

Cổ Hạo Nhiên khoé miệng nhếch lên ngạo nghễ, cười nói: “Hỏi thừa, dĩ nhiên là đấu.”

Thanh Trúc nhíu mày mỉm cười nói: “Nếu vậy ta cũng không nhiều lời, trước mặt ngươi là một trận thế, ngươi có thể lựa chọn bất cứ thứ vũ khí gì ở bên kia. Những người trong trận thế này có thể hạ thủ không lưu tình, ngươi cũng có thể đã thương bọn họ, hoặc giết tùy ngươi, chúng ta sẽ không tính toán, miễn là ngươi có thể đi qua trận thế này mà còn sống thì coi như qua được một cửa.” Nói xong một trận cười ồn ào vang lên, nhóm người kia lúc nào tỏ ra hết sức khinh thường những người đòi đấu để ra khỏi đảo, tựa như việc Thanh Trúc vừa nói chỉ là trò cười, làm sao có thể có người vượt qua được bọn họ.

Người đứng hàng đầu tên Thanh Tuyết cười ha ha nói: “Có thể đã thương chúng ta ư? Được lắm, cho dù ngươi dùng bất cứ thủ đoạn và phương pháp nào, chỉ cần ngươi có thể vượt qua, cho phép ngươi giết toàn bộ bọn ta mà người trên đảo tuyệt đối không tìm ngươi báo thù.” Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh lại cười phá lên.

Thanh Trúc cũng không giấu nộ cười trên mặt, giờ tay lên vỗ hai tiếng, tất cả mọi người đều im lặng, hào hứng tập trung về phía bãi cỏ. Thanh Trúc đưa tay làm động tác mời với Cổ Hạo Nhiên: “Hy vọng một lát nữa ta không phải đi nhặt xác ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên lạnh nhạt cười: “Ta cũng không mong như vậy.” Nói xong, đưa tay rút nhuyễn kiếm ở bên hông ra, Thanh Trúc thấy vậy nhàn nhạt nói: “Thì ra ngươi cũng có sự chuẩn bị trước, rất tốt, lại càng thú vị hơn.”

Hắn vừa nói vừa lui xuống phía sau, mọi người xung quanh cũng đều tự lui lại, nhường chỗ cho bọn họ chuẩn bị quyết chiến. Lúc này, Lâm Dã liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên nhỏ giọng: “Thiếu gia, cẩn thận.” Bên cạnh, Hồng Tịnh đưa tay cầm áo khoác của Cổ Hạo Nhiên, cười tủm tỉm nói: “Ta tin tưởng ngươi, thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười với hai người, đi tới bên cạnh Điệp Y, không nói một lời, lặng lẽ ôm siết lấy nàng, hôn nhẹ lên môi nàng rồi xoay người bước

đi, Diệp Y cũng không lên tiếng, ráo bước đuổi theo sau.

Cổ Hạo Nhiên có chút không hiểu hành động của nàng, nghiêng đầu nhìn Diệp Y, Diệp Y thân nhiên liếc hắt một cái nói: “Những lúc như thế này, vẫn nên sát cánh bên nhau.” Vừa nói vừa đi đến đồng vũ khí bên cạnh chọn ra một thanh đoản kiếm, so với thanh chủy thủ nàng đặt làm thì có dài hơn một chút. Cổ Hạo Nhiên lặng lẽ nhìn nàng, nàng tỏ vẻ hồ hững trước đám người vũ trang đầy mình bên cạnh, nguyên ý muốn kê vai sát cánh cùng hắt, chẳng khác nào đem tính mạng của bản thân ra đánh cược, biết nàng đã quyết thì khó có thể thay đổi được, trong lòng hắt dấy lên một cảm giác vui sướng vô hạn, khoe miệng không tự chủ vẽ ra một nụ cười tuyệt mỹ. Đoạn, hắt sóng vai đi bên cạnh Diệp Y tiến đến trận thế của bọn người trên đảo, lúc này đây có chết cũng thỏa nguyện, năm mươi tên hay một trăm tên hắt cũng chấp tất.

Thanh Trúc thấy Diệp Y đứng ra nghênh chiến, khẽ nhíu mày nói: “Người muốn đi tìm cái chết sao.”

Diệp Y không thèm quan tâm đến Thanh Trúc, nàng và Cổ Hạo Nhiên sóng vai đứng ngao nghể giữa trận địa, mọi người vây xung quanh đều cảm thấy vừa hiếu kỳ vừa thương tiếc, một mỹ nhân tuyệt đỉnh như vậy mà chết đi hoặc bị thương thì quả thật đáng tiếc, đám người trong trận địa kia cũng nhấm nhát, không muốn ra tay với phụ nữ, tình huống bây giờ quả thật có chút khó xử.

Cổ Hạo Nhiên nhìn kỹ đám người trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo: “Diệp Y, đã chuẩn bị xong chưa?”

Diệp Y nắm chặt đoản kiếm trong tay, ừ một tiếng trong cổ họng, Cổ Hạo Nhiên khẽ chớp mắt, toàn thân tỏa ra một khí thế mạnh mẽ, uy nghiêm khí phách; đồng thời hơi thở của hắt lập tức biến mất, mọi người xung quanh không khỏi trầm trồ ngạc nhiên.

Cổ Hạo Nhiên lui ra phía sau một bước trầm giọng nói: “Người đi lên phía trước, ta sẽ cản phía sau, không cần quan tâm đến ta, tập trung tiến về phía trước.” Diệp Y hiểu ngay ý tứ của Cổ Hạo Nhiên ý tứ, nàng chỉ cần phòng thủ một mặt, ba mặt còn lại hắt sẽ lo liệu, nàng cũng không nhiều lời, lập tức tiến về phía trước.

Đám người kia thấy hai người bắt đầu cử động liền đồng thanh quát to một tiếng, thanh tề thật kinh người, khoe miệng Diệp Y gọi lên một chút coi thường, cả người thoáng chốc trở nên âm trầm, xông vào trận thế trước mặt. Kẻ đứng đầu trận thế – Thanh Tuyết, hừ lạnh một tiếng, bỏ qua Diệp Y, vươn đầu mũi kiếm đâm về phía Cổ Hạo Nhiên, người bên cạnh hắt không nói một lời vung búa đánh vào đỉnh đầu Diệp Y.

Diệp Y khuôn mặt như phủ một tầng băng tuyết, tên dùng búa kia võ công cao cường, thế tới mãnh liệt, nếu tránh hắt thì sẽ bước vào trận địa của Thanh Tuyết và Cổ Hạo Nhiên sau lưng, như thế chỉ có con đường chết, đỡ búa của hắt thì cũng chỉ có chết, trong thời gian cấp bách Diệp Y quyết định rất nhanh, không tránh cũng không lùi về sau, nhanh như chớp đâm một kiếm vào mắt của hắt, tên kia thấy thế kiếm và tốc độ ra kiếm của nàng tàn độc không thể tưởng tượng được khiến hắt chợt rùng mình, cùng lúc đó Diệp Y lật tay đổi hướng đâm thẳng vào tim hắt, hắt khiếp hãi bật người lộn về sau, tạm giữ được một mạng nhưng vẫn trúng kiếm, máu tuôn xối xả, bị thương không nhẹ.

Sự việc diễn ra quá nhanh, khiến cho đám người còn chưa động thủ thay đổi sắc mặt, nghiêm túc đứng lên, Diệp Y cũng không quan tâm tới đám người đứng xem đang ồn ào bên ngoài, đoản kiếm trong tay vung lên như múa, một đường đánh tới phía trước, một thân huyết khí chậm rãi phát ra, lạnh lùng, âm trầm.

P phía sau nàng, Cổ Hạo Nhiên tả xung hữu đột ngăn chặn thế tấn công từ ba phía, nhuyễn kiếm của hắt vốn là vũ khí hạng trung, được cao nhân ở Thánh Thiên vương triều rèn ra, tuy rằng không phải thần binh có một không hai trên đời nhưng cũng là thứ tốt, thấy kiếm của Thanh Tuyết bổ xuống, Cổ Hạo Nhiên vẫn tỏ vẻ thân nhiên, ung dung đưa nhuyễn kiếm lên đỡ, thanh kiếm của Thanh Tuyết liền gãy làm đôi.

Đám người xung quanh lúc này mới nhận ra hai người không phải dễ đối phó, thái độ lập tức thay đổi, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn, nhắm vào Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên nhất tề xông lên, trong chớp mắt chỉ thấy kiếm quang loang loáng, sát khí nổi lên vây lấy hai người vào giữa, bọn người này như muốn liều mạng với Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên.

Diệp Y vẻ mặt lãnh lẽo, đoản kiếm trong tay vung lên hạ xuống rất nhanh đâm vào những kẻ hồ của lần công kích trước mặt, thân hình nhỏ nhắn di chuyển nhanh như chớp thoát khỏi mọi sự công kích. Thực ra, nàng cũng không hề thoái lui, chỉ là vũ khí của bọn họ còn chưa chạm tới người nàng thì kiếm của nàng đã đâm đến những chỗ yếu hại có thể lấy đi mạng sống của bọn họ, hành động lại liêu lĩnh như muốn lường bại câu thương khiến cho đám người kia buộc phải rút lui để bảo toàn tính mạng.

Nàng vốn là sát thủ tâm ngoan thủ lạt, lúc này đối với những tên muốn lấy mạng nàng Diệp Y lại càng không nương tay, một thân sát khí bùng bùng bốc lên, mỗi lần kiếm vung lên là một lần hoa máu rơi ra. Người trên đảo thấy nàng sử dụng kiếm một cách lưu loát, đâm toàn vào chỗ hiểm, lại không hề có hư chiêu, chiêu thức của nàng thập phần quái dị, không thể tưởng tượng được chỉ cần lơ là một giây đã thấy đoản kiếm đâm vào tim người trước mặt, thật là đáng sợ.

Bọn người trong trận thế này ban đầu vốn nghĩ hai người này dung mạo đẹp dễ, tâm địa chắc cũng không đến nỗi nào, không ngờ nữ nhân mặt hoa da phấn kia chính là một đại ma nữ, vừa xuất trận đã đại khai sát giới, hóa thành Diêm La Vương, mang theo gương mặt lạnh như băng từng bước đến lấy mạng bọn họ.

Còn đám người đang đứng xem, từ thái độ xem kịch vui ban đầu, không biết từ lúc nào đã trở nên hoảng sợ, đứng bất động thanh sắc nhìn từng người trong trận thế ngã xuống dưới tay Diệp Y, nữ nhân này như là một cỗ máy chém, không để ý chính mình cũng bị thương, chỉ biết tiến không biết lùi.

Thanh Trúc nhìn máu nhuộm đỏ thảm cỏ, từng người từng người một ngã xuống, kinh ngạc nói: “Sao có thể như thế này?” Thượng Quan đảo chủ thái độ vẫn như trước, hồ hững nhìn hai người thế mà bây giờ cũng phải nhíu mày, ánh mắt tỏ vẻ khác thường. Cổ Hạo Nhiên phòng thủ phía sau Diệp Y phía sau, đồng thời cũng khéo léo tấn công những tên đến quá gần, làm một hậu phương vững chắc cho Diệp Y đi phía trước, mà nàng cũng không hề phân tâm, thẳng tay chém giết.

Trong lúc chiến đấu, Diệp Y vài lần tấn công kẻ địch bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, khiến cho hắn cũng vất vả né tránh năng, cánh tay và chân hắn cũng trúng mấy đao, cũng may hắn võ nghệ cao cường, dù bị thương cũng vẫn xông lên, hét to với Diệp Y: “Người chỉ cần tập trung phía trước, những chuyện còn lại giao cho ta.”

Diệp Y vừa đỡ một đao vừa nghiêng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy trong mắt hắn tràn ngập lo lắng, quan tâm, lại thấy hắn vì sự tấn công của mình mà bị thương, không khỏi bình tĩnh lại, không nói một lời quay đầu đi về phía trước. Cổ Hạo Nhiên thấy nàng không quay lại tấn công những tên ở phía sau nữa, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, những lúc như thế này, toàn là các cao thủ nhất kích tất sát, không thể lộ ra vẻ do dự và phân tâm, càng không nên lo lắng phía sau mình có địch, cho nên thấy nàng tập trung về phía trước tận lực ra tay, hắn liền thấy yên tâm, thi triển kiếm pháp bảo hộ nàng.

Qua một lúc sau, thân thể hai người đã dính đầy máu tươi, phía sau Cổ Hạo Nhiên lúc này không còn bao nhiêu người, số ít tự động biết khó mà rút lui, phần đông là bị thương nặng vì cả hai bên đều muốn bảo toàn tính mạng. Những người bị thương ngã xuống đều được kéo ra chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tan tác

Lách tách, máu tươi theo mũi kiếm nhỏ xuống từng giọt, lại theo mũi kiếm đang vung lên bắn ra bốn phương tám hướng, khắp trong không trung như mệnh mạng một trận mưa máu, âm thanh binh khí va chạm vào nhau kịch liệt, rồi lại một mảnh im lặng không tiếng động, đây đó vang lên tiếng rên xiết đau đớn, bầu không khí giết chóc tỏa ra khắp nơi.

Máu trên cánh tay Diệp Y từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, thấm đẫm từng ngọn cỏ dưới chân mà thần sắc nàng vẫn lạnh lùng như không, đoạn kiếm trong tay sáng loáng, một sợi máu chảy xuống thân kiếm, đó là bởi động tác của nàng quá nhanh, khi bị đâm trúng cũng không chảy nhiều máu lắm, chỉ đến lúc dừng lại mới biết mình đã bị thương nặng. Diệp Y dường như không cảm nhận được mình đang bị thương, mắt không chớp vung đoạn kiếm mở đường, gương mặt lãnh khốc làm cho mấy tên đang tấn công cảm thấy e ngại không dám đến gần, bọn chúng đồng loạt bỏ qua Diệp Y, tập trung sức lực công kích Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên một mình chặn ba hướng, trên người sớm đã bị không biết bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, áo trong áo ngoài đều thấm đẫm máu cả của địch lẫn máu của chính mình, lúc này hầu hết các đợt tấn công đều nhắm vào hắn, hắn nghiêng răng chống đỡ, càng ngày càng bị thực lại phía sau, cách Diệp Y một khoảng khá xa.

Cổ Hạo Nhiên cảm thấy tình hình bắt đầu trở nên khó khăn, đám người này võ công cũng không phải bình thường, nếu đấu tay đôi hoặc một đấu hai ba người bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, nhưng nhiều người như vậy, lớp lớp xông lên, người này ngã xuống người kia đã tiến đến đánh, như vậy dù võ công của hắn có cao cường đến đâu đi nữa thì sức người có hạn, không sớm thì muộn cũng mất sức mà chết. Hắn quay người nhìn sang phía Diệp Y, thấy nàng quả nhiên không hề quan tâm đến những đợt công kích từ phía sau, chỉ chuyên tâm tiến lên trước, trong lòng hắn đột nhiên thấy âm áp vô cùng, nàng bắt đầu tin tưởng hắn, vì thế tự hắn cân nhắc, quyết không phụ lòng nàng.

Như được tiếp thêm sức lực, Cổ Hạo Nhiên cắn răng huy kiếm, từng chiêu đều là đồng quy vu tận, tự đẩy mình và địch cùng vào chỗ chết, đám người trước mặt nhảy mất trở nên do dự, giết Cổ Hạo Nhiên là việc nhỏ nhưng giết hắn thì mạng của chính mình cũng khó bảo toàn, Cổ Hạo Nhiên chính là đợt một gây do dự của đối thủ, lập tức lách qua kẻ hở, từng bước đuổi kịp Diệp Y.

Khi hắn đến bên cạnh nàng thì vừa vặn có ba tên đồng thời tấn công Diệp Y, hắn nhanh như chớp vung kiếm đẩy đao của một tên, lợi dụng phản lực đánh luôn vào tên thứ hai, đồng thời Diệp Y cũng rất nhanh xoay người vung kiếm về phía sau. Nàng thấy hắn đang che chắn đỡ cho nàng, Cổ Hạo Nhiên bất giác ánh mắt đỏ, lại càng cố tỏ ra kiên định mỉm cười, ý bảo sau lưng người có ta yểm hộ, Diệp Y rất nhanh quay đầu tiếp tục tiến về phía trước, Cổ Hạo Nhiên từ phía sau Diệp Y lớn tiếng nói: “Cẩn thận phía trước, không cần quay đầu lại.”

Hai người đứng đối lưng với nhau, từ trước tới nay Diệp Y không bao giờ để cho kẻ khác có thể đứng phía sau lưng nàng, đặc biệt là khi nàng đang lâm trận, lúc đó bất cứ ai sau lưng nàng đều phải chết. Lúc này cũng vậy, Diệp Y theo bản năng đâm một kiếm về phía sau, đoạn kiếm đi được một nửa chợt nghe tiếng Cổ Hạo Nhiên bảo nàng không cần quan tâm đến phía sau, giọng nói trầm ổn, không có chút ngạo nghễ cũng như ngã ngón như trước, làm cho nàng cảm thấy yên tâm, phía sau lưng chợt thấy âm áp, mùi máu, mùi hương quen thuộc tản ra làm cho Diệp Y dừng lại ở giây cuối cùng.

Cổ Hạo Nhiên không hề biết rằng hành động tựa lưng vào lưng Diệp Y suýt nữa khiến hắn mất mạng. Cổ Hạo Nhiên không lo lắng Diệp Y sau lưng làm những gì, thanh kiếm trong tay liên tục múa lên, nhóm người đang tấn công quả nhiên có hơi do dự, khóe miệng hắn nhếch lên một chút, thực tế cho thấy suy nghĩ của hắn là đúng. Người sống trên đảo này đều tận hưởng cuộc sống an nhàn thoải mái trong thời gian dài, phải giết những người từ bên ngoài tới cũng chỉ là do họ phải tuân theo mệnh lệnh, mà thường bọn họ ý động hiệp yếu, luôn chiếm ưu thế ngay từ đầu, bây giờ gặp phải địch thủ liều mạng muốn chết thì họ theo bản năng và thói quen sống an nhàn cũng muốn lui lại một chút. Sống quá nhàn hạ, đôi khi cũng không phải là điều tốt lành gì.

Cổ Hạo Nhiên đã phát hiện nhược điểm này thì lại càng liều lĩnh hơn trước, không thêm tránh đao thương trước mặt, cứ lao lên, lấy thân mình làm khiên đỡ, nhuyển kiếm trong tay không nề nang, toàn nhằm chỗ yếu hại đâm tới, lúc mới bắt đầu trận đánh, hắn trầm trầm ổn ổn tấn công giữ sức, đến bây giờ thì như phát điên phát cuồng. Giữa trận thế điên cuồng đó, Cổ Hạo Nhiên thoáng nhìn Diệp Y, hóa ra nàng đã phát hiện và sử dụng đấu pháp này từ đầu trận, hắn không khỏi giật mình, nhanh chóng hét lên một tiếng trợ uy rồi cố gắng tiếp tục tấn công, đồng thời giữ khoảng cách với Diệp Y.

Người trên đảo chưa từng thấy kẻ nào không muốn sống chỉ muốn chết như thế, trong suy nghĩ của họ, nếu muốn ra khỏi đảo thì trước hết phải giữ lại

mạng sống cái đã, chẳng may hay người trước cứ điên cuồng như muốn tự sát khiến cho chính họ cũng cảm thấy sợ.

Thượng Quan đảo chủ ngồi trên cây hoa đào, yên lặng chăm chú theo dõi diễn biến trận đấu, sau một lúc lâu y lạnh nhạt cười, trong mắt có một tia tán thưởng, lầm bầm: “Cửa chết chính là cửa sống, hai người đó rất thông minh.”

Thanh Trúc không biết từ bao giờ đã bước đến bên cạnh đảo chủ, nhả mặt nói: “Bọn họ có phải bị điên rồi không? Ở đâu ra cái kiểu đánh như thế, nếu chẳng may chết rồi thì làm sao mà thoát ra ngoài được, đúng là điên rồi.”

Thượng Quan đảo chủ nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói: “Con người ta ai chẳng biết sinh mạng chỉ có một lần thôi, vì thế chẳng ai muốn đánh đổi sinh mạng của mình, cho dù ý chí kiên định quyết tâm hy sinh nhưng ở thời điểm đối diện với cái chết, trong lòng chắc chắn rất sợ hãi, thậm chí nếu có thể tránh nhất định sẽ tránh, còn hai người kia rất thông minh, hiểu rõ tâm lý này nên nếu lấy mạng đổi mạng, người thắng chính là bọn họ.”

Thượng Quan đảo chủ nói hai câu đầy triết lý, Thanh Trúc cũng hiểu được ý tứ trong đó, đưa mắt nhìn chiến trường nằm la liệt người và cả đám người dân đảo tụ tập xung quanh, chợt ngộ ra một điều: “Có lẽ chúng ta không nên dùng quá nhiều người đối phó với hai người này, nhiều người chỉ càng rắc rối, mỗi người một ý, khi gặp lúc sinh tử lại càng khó để lựa chọn, chỉ có hai người còn dựa vào nhau bởi chỉ có một lựa chọn duy nhất.”

Thượng Quan đảo chủ thần nhiên mỉm cười nói: “Thanh Trúc thông minh, thủ đoạn với người khác cũng không phải thực sự là thủ đoạn, thủ đoạn với chính bản thân mình mới thật sự là cao thủ, tuy nhiên thủ đoạn đến mức có thể lấy chính sinh mạng của mình bức người khác phải kiêng nể mới gọi là cao thủ của cao thủ.”

Thanh Trúc cười khổ một chút nói: “Đáng tiếc người sống trên đảo của chúng ta cũng không muốn phải hy sinh tính mạng của mình, điểm yếu này đã bị bọn họ bắt được, nhìn chung con người vốn ích kỷ, ai cũng coi trọng tính mạng của mình, vậy người có thể dùng cảm giao mạng của mình ra là người chiến thắng. Nếu đối phương không màng đến sống chết, liều chết kéo tất cả cùng chết vậy thì thủ đoạn quá ngoan độc rồi, cho dù có nhiều người đến mấy thì người thắng vẫn là kẻ liều mạng, vẫn biết có câu thứ nhất sợ kẻ anh hùng, thứ nhì sợ kẻ cõ cùng liều thân, hôm nay bọn họ đúng là đã cho ta một mạng tâm mất.”

Thượng Quan đảo chủ mỉm cười, đôi mắt vẫn hờ hững, lạnh nhạt nói: “Ngày mai, đưa bọn họ đến cửa thứ hai.” Nói xong, buông mình khỏi cành cây, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Lại nói về trận đấu, Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên vô cùng hưng phấn khiến cho đối thủ kinh sợ, tuy rằng nhiều người trong số họ có võ công khá tốt nhưng suy cho cùng vẫn sợ chết, lại tiếc cuộc sống an nhàn sung sướng đang có, cho nên cuối cùng Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên thành công công phá bức tường người trong thử thách thứ nhất.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y cả người đầy máu, thở hổn hển. Cổ Hạo Nhiên cũng không quan tâm máu trên người đang chảy ròng ròng, quay sang ôm chặt lấy Diệp Y, vui sướng nói: “Ta mừng vì ngươi đã tin tưởng ta, ta thật sự rất vui.” Diệp Y để yên cho hắn ôm mình, đôi mắt lạnh lùng nhìn đám người còn đang đứng xem, sát khí tỏa ra còn dày đặc hơn cả lúc chiến đấu.

Trên bãi cỏ, đám dân đảo đến hóng trò vui giờ ảo não đứng đó, trừng mắt nhìn hai người ôm nhau, còn những người tham gia trận thế vừa rồi, người chết người bị thương, mặt mũi vô cùng khó coi nằm lê lết dưới đất.

Từ đầu trận tới giờ, Hồng Tĩnh và Lâm Dã vẫn bình tĩnh đứng ở một bên, lúc này Hồng Tĩnh cũng không kiêng nể hai người dính đầy máu, kêu to một tiếng rồi lao đến ôm lấy Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, nức nở nói: “Tốt quá, chủ nhân và thiếu gia không sao, hoàn toàn bình yên, ta sợ muốn chết.”

Cổ Hạo Nhiên vừa qua cơn xúc động bỗng như lên cơn tím lấy cổ áo Hồng Tĩnh, trừng mắt nói: “Ai cho ngươi chạm vào lão bà của ta, buông tay.” Ngữ khí hung hãn mà thần thái lại tràn đầy mỉm cười.

Lâm Dã đứng bên cạnh cũng đi đến kéo Hồng Tĩnh đang vừa cười vừa khóc, về mặt cố gắng kìm nén cảm xúc nhìn hai người hỏi: “Có bị thương nhiều không? Vết thương có nặng không?”

Diệp Y nhìn hai người đang cuồng quýt bên cạnh thần nhiên nói: “Không nặng.” Đối với nàng, chỉ cần không chết thì vết thương nào cũng là vết thương nhẹ. Hồng Tĩnh nghe Lâm Dã hỏi vậy thì mới bắt đầu khăn trương xem xét vết thương của hai người. Tâm trạng của Diệp Y hiện giờ vô cùng phức tạp, nói buồn cũng không phải mà vui cũng không đúng, cho tới bây giờ mỗi lần bị thương nàng đều tự mình chịu đựng, chưa từng có người quan tâm thăm hỏi, hôm nay lại được bao nhiêu người lo lắng, nàng có phần không quen, cho nên không biết phải cư xử thế nào.

Phía bên kia Thanh Trúc đưa mắt nhìn đám người vừa giao đấu với Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, cả đám không khỏi xấu hổ cúi đầu, thực ra với bản lĩnh của Cổ Hạo Nhiên vốn không thể thoát khỏi sự vây hãm của bọn họ, dù là đấu một chọi một cũng không có khả năng thoát được, nhưng hai người khi thế điên cuồng, liều chết xông tới không hề làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, lực tấn công từ mười phần cũng chỉ xuất ra một phần, chín phần để thủ, đợi cho đến khi hiểu được chiến thuật của Cổ Hạo Nhiên thì trận đấu đã kết thúc.

Thanh Trúc nhìn mọi người một lúc rồi thần nhiên nói: “Mọi người vất vả rồi, tất cả đi nghỉ ngơi đi.”

Trong đầu Thanh Tuyết vốn cho rằng những người này tập hợp lại sẽ thành trận thế mạnh nhất, thế mà trận thế tưởng chừng bất bại đó lại bị Cổ Hạo Nhiên làm cho tan tác, nét mặt hân hết đỏ rồi lại xanh, quay sang Thanh Trúc nói: “Chúng ta đúng là nhất thời sơ ý, bọn họ thắng được chỉ là ăn may, ta không phục, ta muốn đấu lại một lần nữa”. Nói xong lấy trường kiếm chỉ thẳng vào mặt Cổ Hạo Nhiên.

Thanh Trúc nhìn Thanh Tuyết đang bừng bừng tức giận, chậm rãi nói: “Quy củ trên đảo ngươi không muốn tuân theo?” Thanh Tuyết nghe thế hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, rồi dùng sức đánh gãy kiếm trong tay, không nói lời nào xoay người bỏ đi. Thanh Trúc cũng không quan tâm đến thái độ của Thanh Tuyết, lạnh lùng nói với đám người tỏ vẻ không phục: “Bọn họ qua ải là do họ có bản lĩnh, trên chiến trường đã thất bại có nghĩa là thất bại,

không có lí do với nguyên nhân gì cả, cơ hội đến chỉ có một lần, đầu cho các người tài giỏi đến đâu, thua vẫn là thua, không có gì thay đổi được. Chẳng lẽ các người hèn đến mức thua rồi mà không biết nhận sao?”

Lời nói của hắn tuy đơn giản, nhưng giọng nói nghiêm khắc, gần từng tiếng một khiến cho đám người bại trận lập tức cung kính cúi đầu, không dám nói thêm câu nào, đồng loạt lui xuống dưới.

Thanh Trúc chậm rãi đi đến bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, cẩn thận đánh giá Diệp Y vẫn đang tỏa ra một thân sát khí, khóe miệng nhếch lên cười nói: “Không ngờ phu nhân lại có thân thủ tốt như vậy, toàn thân đều là sát khí, nếu sớm biết vậy ta đã phải một đội khác ứng chiến chứ không đến mức thua mất mặt như vậy.” Nói xong cười nhẹ, giống như thắng thua chẳng đáng để hắn phải bận tâm.

Diệp Y liếc nhìn hắn, cũng không thèm đáp lại câu nhận xét của hắn, Thanh Trúc cũng không để ý, quay đầu nhận xét Cổ Hạo Nhiên: “Rất xuất sắc, thân thủ tốt, trí dũng song toàn, người có đầy đủ những yếu tố mang lại chiến thắng, hôm nay chúng ta thua cũng không oan.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy cũng không khách khí ngạo nghễ tươi cười nói: “Đa tạ.”

Thanh Trúc nhìn thái độ kiêu căng của Cổ Hạo Nhiên hơi hơi nhíu mày nói: “Cửa thứ nhất này các người đã thắng, cửa thứ hai vốn dĩ là ngày mai sẽ bắt đầu, tuy nhiên ta muốn hỏi ý các người muốn nghỉ ngơi hay muốn tiếp tục? Ta cũng sẽ không hẹp hòi cho các người vài ngày nghỉ dưỡng thương.”

“Không cần, cứ theo kế hoạch mà làm, ta không có nhiều thời gian lưu lại trên đảo này.” Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến sự vụ ở ngoài kia còn đang đợi mình xử lý, hiện tại cũng không biết bên ngoài đã náo loạn như thế nào nữa, làm sao có tâm trạng tĩnh dưỡng, vết thương trên người tuy nhiều nhưng cũng không nghiêm trọng.

Thanh Trúc gật đầu nói: “Được, ngày mai sẽ có người đến đưa các người đến địa điểm thử thách thứ hai.”

Lúc đi theo mấy nữ hầu về chỗ ở Cổ Hạo Nhiên mới thấy khắp mình đau nhức. Hồng Tịnh giúp hắn cởi áo liền nhìn thấy khắp trên cánh tay, lưng, vai, đùi chỗ nào cũng đầy vết thương, đặc biệt vết thương trên lưng kéo thành một đường dài, tuy không sâu nhưng diện tích lớn, máu vẫn đang rỉ ra từ miệng vết thương. Hồng Tịnh và Lâm Dĩ luống cuống tay chân muốn băng bó cho Cổ Hạo Nhiên, cũng may dân trên đảo cũng không đến nỗi nào, chuẩn bị đầy đủ thuốc men loại tốt nhất cho họ trị thương.

Cổ Hạo Nhiên đau đến nhăn mặt nhưng lại kéo tay Diệp Y, muốn kiểm tra thương thế của nàng trước. Diệp Y bị hắn tóm chặt tay cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Hồng Tịnh và Lâm Dĩ đứng bên cạnh nhìn nhau, rất có ý thức cùng bỏ lại thuốc men băng vải, để lại hai người nhìn nhau trong phòng.

“Cho ta xem vết thương của người, chảy nhiều máu như thế chắc là cũng không nhẹ, vừa nãy ta không dám hỏi vì sợ bọn họ biết chúng ta bị thương không nhẹ, e sẽ bất lợi, bây giờ không có ai rồi, người để ta xem thế nào.” Cổ Hạo Nhiên nửa thân trên còn để trần vừa nói vừa lôi kéo Diệp Y ngồi xuống, tay thì chủ động cởi quần áo của Diệp Y.

Diệp Y tránh bàn tay của Cổ Hạo Nhiên, tự mình cởi áo khoác, trên đầu vai bị một đao, bên hông là một vết thương, sứt mất chút da thịt, trên cánh tay trái đầy vết đao chém nhưng cũng không vào chỗ hiểm, chỉ chảy máu. Diệp Y từ nhỏ được huấn luyện làm sát thủ cho nên ngoài việc luôn tấn công vào chỗ hiểm thì phải tránh cho mình bị thương ở chỗ hiểm, có thể khiến cho nàng bị thương, thân thủ cũng không phải hạng xoàng. Những vết thương trên người nàng đều đã cầm máu, xem ra có vẻ nhẹ hơn vết thương trên người Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhìn những vết thương trên người nàng nhăn mặt nói: “Sao lại bị thương nặng thế này.” Diệp Y nghe vậy không khỏi nhíu mày nhìn hắn, như vậy mà kêu là bị thương nặng? Vậy vết thương trên người hắn thì như thế nào? Người này rốt cuộc có biết thế nào là nặng nhẹ không vậy? Diệp Y còn đang tò mò khó hiểu thì Cổ Hạo Nhiên đã cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vết thương trên đầu vai nàng.

Diệp Y khẽ nói: “Người làm gì vậy?”

Cổ Hạo Nhiên không có trả lời, sau khi hôn xong, ngừng đầu phun ra một ngụm máu long, rồi lấy thuốc trị thương thoa lên: “Miệng vết thương phải sạch sẽ mới có thể bôi thuốc, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Diệp Y thuận tay lấy cầm lấy cái khăn ướt Hồng Tịnh để lại đưa cho hắn: “Có nước đây.”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Tay ta không không chế được lực, sẽ làm người bị đau.”

Diệp Y hơi hơi sùng sốt nói: “Ta không sợ đau.” Người này bị thần kinh à, ai đòi một người bị đao chém còn không nhăn mặt lại sợ đau lúc lau rửa vết thương? Thật là quá phi lí.

Cổ Hạo Nhiên hai tay bận rộn chăm sóc vết thương cho Diệp Y, mềm giọng nói: “Vết thương trên người người khiến ta thấy đau lòng, ta tình nguyện làm người đỡ đao cho người, để cho người bị thương thế này là lỗi của ta, ta đã không bảo vệ được người, ta nghĩ như vậy đây.”

Diệp Y chăm chú nhìn vào mắt hắn, một đôi mắt với ánh mắt trong sáng, con ngươi màu đen huyền như bầu trời đêm thăm thẳm, sâu trong đôi mắt đó là tia sáng lấp lánh ẩn chứa sự dịu dàng khiến cho người ta muốn tình nguyện đắm chìm trong đôi mắt ấy. Diệp Y nghe những lời nói ngọt ngào của hắn không khỏi giật mình, trước giờ chỉ có người hỏi nàng nhiệm vụ đã hoàn thành chưa, không ai hỏi nàng bị thương có đau không, không ai tự hứa sẽ bảo vệ nàng, cũng không ai chăm sóc băng bó vết thương cho nàng, không ai vì nàng bị thương mà đau lòng, chưa từng có người đối xử tốt với nàng như vậy.

Diệp Y lặng lẽ ngắm nhìn Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt kia ánh lên tình cảm không che giấu, thật tâm thương tiếc cho nàng, đôi môi, ngón tay nhẹ nhàng chăm sóc nàng, tràn đầy âm áp quan tâm. Người con trai trước mặt là thật tâm yêu thích nàng, nàng lần đầu tiên có cảm giác yêu thương không chỉ bởi hành

động mà trong tim người này thật sự có nàng.

Lúc này Cổ Hạo Nhiên đang lau rửa một vết thương khác của nàng, hoàn toàn không để ý đến vẻ sùng sờ của Diệp Y, chỉ thấy cô nàng này so với ngày thương nhu thuận hiền hòa hơn hẳn, vì nàng không đẩy hẳn ra cũng không bỏ đi, để yên cho hắn băng bó hết những vết thương trên người.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thành quả lao động của mình với những dải băng chằng chịt, không khỏi ái ngại nhìn Diệp Y phân trần: “Đây là lần đầu tiên ta băng vết thương cho người khác, nếu người thấy không hài lòng ta sẽ gọi Hồng Tịnh đến băng bó cho người”. Nói xong lại sực nhớ ra Hồng Tịnh dù nhỏ cũng là con trai vội nói: “Mà thôi, quên đi, người tốt nhất nếu không hài lòng thì bảo ta, ta sẽ băng lại cho người, không thể đi tìm người khác được.”

Diệp Y theo giọng nói liến thoắng của hắn, gạt mình tỉnh lại cẩn thận liếc nhìn hắn đang xoay người rút chén trà rồi bảo hắn: “Vết thương của người thế nào? Sao còn chưa xử lý?”

Cổ Hạo Nhiên đang định rót trà cho Diệp Y, nghe nàng nói thế cũng nhăn mặt, vừa rồi hắn thấy nàng bị thương nên tập trung chăm sóc vết thương cho nàng, quên khuấy đi là mình cũng đang bị thương, lúc này mới thấy khắp cánh tay và lưng đau nhói từng cơn, nhất thời rên lên một tiếng. Hắn chính là thiếu gia thân quý ngân vàng chưa từng chịu khổ, dù trước đây từng bị thủy phi tấn công nhưng cũng chỉ là sây xát ngoài da thôi, nay bị vết thương như vậy, vốn dĩ diện cổ cần răng chịu đau trước mặt người ngoài, bây giờ trước mặt nàng đúng thật là đau đến nhe răng, thiếu điều nước mắt lưng tròng.

“Diệp Y, đau quá, đau quá.” Cổ Hạo Nhiên giả bộ đáng thương cười hề hề nhìn Diệp Y, một tay kéo kéo bàn tay không bị thương của nàng, thấy nàng không gạt ra lại càng tỏ vẻ ta đây vô cùng tội nghiệp, hai hốc mắt đỏ ửng.

Diệp Y thấy bộ dạng của hắn như thế chỉ nói: “Ta đi tìm Hồng Tịnh.” Nói là làm, nàng đứng lên luôn.

Cổ Hạo Nhiên dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng như muốn hỏi: “Diệp Y, người không thể băng bó cho ta sao? Ta đã làm gì khiến người ghét ta như vậy?”

Diệp Y thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn, lại thấy lưng hắn còn đang rỉ máu, từng giọt từng giọt chảy xuống thấm đỏ cả mép giường, mà cái ánh mắt kia thật sự khiến nàng không thể bỏ đi, nàng yên lặng nhìn hắn một lúc lâu rồi đẩy hắn ngồi lùi vào, còn mình đi lấy thuốc và vải băng bó cho hắn.

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng không nói gì nhưng tay bắt đầu hành động liền cười hớn hở, ngoan ngoãn ngồi yên trên giường, nàng nhìn hắn đang cười tủm tỉm ngắm mình, yên lặng bắt đầu rửa vết thương cho hắn.

“Diệp Y, Diệp Y, đau.” Cổ Hạo Nhiên lại nhăn nhó kêu đau, bộ dạng của hắn khiến nàng nghĩ hình như nàng đang lau rửa vết thương cho đám Mộng Tâm, Mộng Tâm, tay cũng bắt giắc nhẹ đi vài phần.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y quả nhiên không hắt hủi hắn, không khỏi che miệng cười sung sướng, có thể làm cho nàng mềm lòng cũng chỉ có bọn nhóc nhà hắn, xem ra nàng đúng là rất thích đám nhóc con, trước đây sao hắn không nghĩ ra cách này nhỉ, hiện tại nàng có vẻ đã yên tâm giao một nửa tính mệnh cho hắn rồi, trải qua một trận sinh tử tình cảm của nàng với hắn đã có chuyển biến, tương lai nhất định hắn sẽ thành công chiếm được trái tim của nàng.

Cho nên kế tiếp là: “Diệp Y, tay đau quá.”

“Diệp Y, ta thấy đầu vầng mắt hoa, có lẽ nào trong đầu có máu tụ?”

“Diệp Y, hình như vết thương trên đùi lại bị nứt ra rồi, nàng xem cho ta với, đau buốt cả chân.”

“Diệp Y.....”

Ngoài cửa, Hồng Tịnh về mặt mờ mịt nhìn Lâm Dã, một lúc lâu sau Hồng Tịnh run giọng nói: “Ta không biết thiếu gia hóa ra lại là một tên yếu ớt nhão nhoẹt như vậy.”

Lâm Dã cố nín cười: “Lời nói sao có thể biểu hiện con người như thế nào được, vừa rồi đánh nhau không nghe hắn kêu một tiếng nào, sắc mặt cũng không đổi thế mà hiện giờ kêu như sắp chết đến nơi, chẳng lẽ người còn chưa hiểu sao?”

Hồng Tịnh liền tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Người có làm hay không, thế này đã là gì so với bọn thổ phỉ, lúc đó thiếu gia và chủ nhân vẫn rất tiêu sái thoát tục, ta không rõ thiếu gia lúc đó gan lớn hay là đầu óc lú lẫn rồi?”

Lâm Dã mỉm cười nói: “Thiếu gia vốn là người không sợ trời không sợ đất, lại rất nhanh trí, lời ăn tiếng nói lúc nào cũng cân trọng, nay lại mềm yếu như thế ta đoán hơn phân nửa là phát hiện thiếu phu nhân không cự tuyệt với kiểu làm nũng đó, cho nên rên sất khi còn nóng đây mà.”

Hồng Tịnh lắc đầu bảo: “Nghe kinh quá, sồn hết da gà rồi.”

Lâm Dã nói: “Bọn họ không cãi nhau là tốt rồi, có lẽ thiếu phu nhân cũng bắt đầu để ý đến thiếu gia hơn rồi.” Lời còn chưa dứt hai người liền nghe thấy một tiếng hét thất thanh: “Diệp Y, nhẹ tay chút, người mưu sát chồng đây à !”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Nơi vòng cấm

Sáng hôm sau, Thanh Trúc tiêu sái đến gặp Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Hắn nhẹ nhàng cười ưu nhả mà nói: “Cửa thứ hai này cũng không phải nhiệm vụ bất khả thi, chẳng nhẽ không nói rõ cũng làm khó các ngươi sao? Chúng ta tuy thực sự muốn gây khó dễ cho các ngươi, nhưng cũng vẫn tạo cơ hội để hoàn thành thử thách, cho dù là một phần vạn, cơ hội là có chứ không phải không.”

Cổ Hạo Nhiên cười ha hả nói: “Sáng khoái, tiểu nhân còn hơn ngụy quân tử, nói đi, cửa thứ hai muốn chúng ta vượt chướng ngại gì?”

Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn bức tường vàng rờn, thông thả nói: “Nơi đây là một địa danh nổi tiếng trên đảo, rất đẹp, hoàn toàn khác biệt với những cảnh quan khác của đảo, nhưng nơi đẹp nhất cũng có thể là nơi nguy hiểm nhất, để vào cửa thứ hai các ngươi sẽ đi từ đây sau đó đi xuyên qua vùng đất bên trong, chỉ cần thoát ra được từ một cửa khác, coi như ngươi chiến thắng thử thách.”

Cổ Hạo Nhiên ngược nhìn bức tường bằng vàng, Diệp Y lạnh lùng nói: “Giới hạn khu vực này thế nào? Cửa khác là cửa nào?”

Thanh Trúc nhìn Diệp Y mỉm cười nói: “Hỏi khéo lắm, các ngươi đã vượt qua ải thứ nhất, ta cũng không dấu diếm làm gì, tường vàng này nổi hai ngọn núi, bao quanh diện tích đất bên trong hơn trăm dặm. Cánh cửa để ra khỏi chỗ này cũng là một bức tường vàng rờn, ngoài tường đã có người của chúng ta được phân công đứng đợi, các ngươi chỉ cần dùng đá gõ lên, hoặc ném đồ từ bên trong ra, chúng ta sẽ mở cửa, chỉ cần các ngươi tìm được cánh cửa đó.”

Cổ Hạo Nhiên nghe đến đó, nghiêm túc nhìn thẳng vào Thanh Trúc, Thanh Trúc thấy thế, khóe miệng hơi cong lên nở một nụ cười thương xót, chậm rãi nói: “Cửa thứ nhất nếu ngươi không muốn chết, chỉ cần đổi ý, quy phục chúng ta, như vậy ngươi có thể sống như trước, tuy không thật thoải mái dễ chịu nhưng ít ra vẫn còn sống. Còn cửa thứ hai này thì sinh tử là do ngươi định, cũng do trời định, chúng ta không còn cách nào quyết định vận mệnh của các ngươi, cũng không thể nhúng tay vào vận mệnh của các ngươi, hãy tự giải quyết ổn thỏa.”

Nghe vậy Lâm Dã đột nhiên chen lời: “Nói vậy có nghĩa là tất cả những chuyện diễn ra bên trong, các ngươi cũng không biết?”

Thanh Trúc gật đầu nói: “Đúng, chúng ta chỉ chờ các ngươi đứng mười ngày ở cánh cửa bên kia khu rừng, nếu đến lúc đó các ngươi chưa thoát được, chúng ta sẽ không chờ nữa, cánh cửa kia cũng sẽ không mở.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Thanh Trúc nói nhiều như vậy nhưng tuyệt nhiên không đề cập tới những những thứ gì sẽ xuất hiện trong vòng cấm, ngữ điệu cũng không tỏ ý đe dọa mà chỉ có tiếc thương, dường như bọn hắn cho rằng chuyến này ắt một đi không trở lại, chờ đợi cũng chỉ là cho phải phép mà thôi, bèn lên tiếng sang Diệp Y, trầm tư không nói.

Diệp Y nhìn Thanh Trúc với ánh mắt giá lạnh: “Nói xong chưa, xong rồi thì mở cửa đi.”

Thái độ hờ hững của Diệp Y khiến Thanh Trúc phải nhìn về phía nàng, chưa kịp mở lời thì đã thấy Thượng Quan đảo chủ trước giờ im lặng đột nhiên khẽ thở dài rồi lên tiếng: “Diệp Y, nếu bây giờ các ngươi từ bỏ ý định của mình, ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sẽ cho các ngươi cuộc sống ấm no sung sướng như trước. Nơi này các ngươi không thể vượt qua được đâu.”

Diệp Y lướt mắt qua Thượng Quan đảo chủ, thấy thái độ ôn hòa của y vẫn không thay đổi, nhưng trong đôi mắt đã không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, mà hàm chứa một nỗi niềm thương tiếc, như thể chuyến này của bọn họ đã định sẵn là con đường chết. Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, còn chưa lên tiếng thì Diệp Y đã hỏi: “Rốt cuộc bên trong có cái gì?”

Cổ Hạo Nhiên nghe xong cũng không nói nữa, Diệp Y đã hỏi đúng trọng điểm, đã vung tay xây dựng một công trình phi thường như thế này, cô lập cả khu vực với thế giới bên ngoài, không cần nghĩ cũng biết thế giới bên trong, ắt không phải một nơi đơn giản, chắc chắn phải có hiểm nguy gì đấy mà dân đảo không xử lý nổi.

Thượng Quan đảo chủ nhìn thẳng vào mắt Diệp Y, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu nói: “Cái gì cũng có, cả những thứ ngươi tưởng tượng ra được lẫn những thứ vượt ngoài sức tưởng tượng, người ở trên đảo từng vào đấy không còn một ai sống sót trở về, ngoài ta ra, mà ta cũng chỉ đi được quanh rìa ngoài, không thể xâm nhập vào sâu bên trong, trong đấy chính là địa ngục chốn trần gian, các ngươi không thể vượt qua nổi.” vừa nói vừa vén tay áo lên, trên cánh tay là một vết sẹo dài dữ tợn, không phải vết thương do đao kiếm, cũng không phải thương tích do binh khí khác, nhưng đó đích thực là một vết thương rất nặng, chỉ nhìn sẹo thôi cũng đủ tưởng tượng ra độ nghiêm trọng của nó lúc trước.

Diệp Y thâm nhíu mày, Cổ Hạo Nhiên cũng là người có con mắt tinh tường, xem xong sắc mặt có hơi thay đổi, quay đầu nhìn Diệp Y: “Ngươi ở lại đây, ta đi một mình.” Mặc dù hắn biết Diệp Y rất ngoan cường, nhưng nếu là nơi mà cả Thượng Quan đảo chủ cũng khó thoát khỏi, hung hiểm đến chừng nào hắn cũng hình dung ra được. Nếu như quyết định của hắn khiến Diệp Y bị thương tổn, thì thà hắn để nàng lại nơi an toàn, chẳng may hắn không thoát ra được, Diệp Y cũng vẫn còn sống lành lặn. Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y, trong thâm tâm tuy không cam lòng, nhưng con đường phía trước chắc chắn là hữu tử vô sinh, Diệp Y có thể sống là tốt rồi.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy trong ánh mắt hắn là sự cương quyết không còn nghi ngờ được nữa, nàng lặng lẽ, chậm rãi đỡ lưng Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên choáng váng nhìn Diệp Y chăm chăm, Diệp Y vẫn bình thản, chỉ hờ hững nhìn vào mắt hắn, khiến hắn cảm nhận được ý chí kiên định của nàng. Hai người nhìn nhau hồi lâu, Cổ Hạo Nhiên đưa tay sang ôm Diệp Y thật chặt bên người, nhếch môi cười rục rịch, giọng điệu mềm mại không che

dầu được tình cảm nồng nàn bên trong: “Sống cùng sống, chết cùng chết, đi cùng đi.”

Nghe vậy Diệp Y hơi ngần ra một chút, nàng không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ biết với công phu hiện giờ của Cổ Hạo Nhiên thì hẳn không thể thoát khỏi nơi này, mà nàng căm thù nhất là khi tự do của mình bị kẻ khác nắm giữ, nếu như không có Cổ Hạo Nhiên, thì một mình nàng cũng không qua nổi cửa ải này, vậy tốt nhất là tất cả cùng dốc sức liều mạng một phen, sinh tử ra sao, vận mệnh ra sao tự mình quyết định. Không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại hiểu nhầm ra ý sinh tử có nhau như thế.

Thượng Quan đảo chủ thấy hai người ôm nhau, trong mắt chớp lên một ánh hào quang, niềm tiếc thương ban nãy đã bị thế chỗ bởi sự giá băng, y lạnh nhạt đứng một bên, không lên tiếng nữa.

Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nói: “Mở cửa.”

Thanh Trúc nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, thờ ơ phát tay, Thanh Tuyết lập tức đưa lên thức ăn và nước uống, nói: “Đây là lương thực cho mười ngày, nếu ăn hết mà chưa đi ra, cũng có nghĩa các ngươi vĩnh viễn không thể ra được nữa.”

Cổ Hạo Nhiên nhận lấy, xong xuôi liền thấy mấy người trung niên đi sau Thượng Quan đảo chủ tiến lên bên cổng vàng, hợp sức kéo cánh cổng nặng trĩu trình trịch ra, lập tức có một luồng hơi thuốc đông y đặc sệt phả vào mặt họ, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y cùng dõi nhìn, chỉ thấy mảnh đất ngay dưới chân tường vàng trở lại không bóng cây ngọn cỏ, nhưng phía xa lại là rừng cây đồ sộ, cao ngất, che khuất cả bầu trời, cả dãy núi dài liên miên cũng không thấy tăm hơi, chỉ có độc một màu xanh um trải bát ngát vô tận, mà tít ở đằng xa lấp ló một vầng kim quang chói mắt, Thanh Tuyết nói: “Đó chính là cửa còn lại.”

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liếc nhìn nhau, sóng vai đi qua cửa, Hồng Tịnh đột nhiên nói: “Chủ nhân, Hồng Tịnh biết bản thân vô dụng, đi theo chủ nhân và thiếu gia chỉ tổ vướng chân hai người, vậy ta sẽ chờ hai người ở ngoài cửa, ta chờ hai mươi ngày, nếu chủ nhân và thiếu gia không ra, ta sẽ vào tìm các ngươi.”

Ngay sau đó Lâm Dã cũng bình thân cất lời: “Ta cũng vậy, muốn sống cùng sống, chết cùng chết, đi cùng đi.” Hai người không một ai rơi lệ, cũng không đồng đặc như đang tuyên ngôn, chỉ dùng những lời giản dị nhất nói lên cả nỗi niềm không yên trong tâm trí.

Cổ Hạo Nhiên dừng bước nhìn Diệp Y, Diệp Y chỉ nháy mắt không nói gì, cũng không quay đầu lại, cánh cửa vàng rùng rập khép lại trước mắt mọi người, chia tách Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y và họ thành hai thế giới.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y càng đi về phía trước thì cỏ cây càng rậm rạp, đường đi càng lúc càng hẹp lại như nút cổ chai. Diệp Y nhìn những loài cây dài nhỏ trước mắt, dừng chân cẩn thận ngắm nghía phương xa, Cổ Hạo Nhiên đi trước vừa dò xét vừa xác định phương hướng, lúc này thấy Diệp Y đột ngột dừng lại thì quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Y hít một hơi căng đầy những hương vị trong không khí, cau mày nói: “Đây là mùi của rừng mưa.”

“Rừng mưa? Cái gì? Nàng bảo đây là tên của khu rừng này sao?” Cổ Hạo Nhiên không hiểu lắm.

Diệp Y hít sâu, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Ngươi không nên vào, nơi này ngươi không thể ra được.”

Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn Diệp Y hỏi: “Ý ngươi là sao?”

Diệp Y thấy hẳn đã hơi tức giận, ánh mắt không có chút sợ sệt mà chỉ đơn giản là giận dữ với nàng, không khỏi thân nhiên nói: “Ta vốn tưởng chỉ là một khu rừng bình thường, như vậy ngươi còn có chỗ hữu dụng, không ngờ đây là rừng mưa, ngươi chưa từng gặp loại rừng này, hoàn toàn không có kinh nghiệm về những sẽ diễn ra, đi vào đây chắc chắn chỉ có một con đường chết, về đi, ải này ta sẽ phá.”

Cổ Hạo Nhiên nén giận, lạnh lùng nói: “Ngươi chắc chắn?”

Diệp Y trầm tư lắc đầu, rừng mưa này không thể dễ dàng ra vào như vậy, nếu chỉ đơn giản như thế, ngươi trên đảo việc gì phải niệm phong lại. Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y lắc đầu thì quát lên: “Ngươi đã không chắc chắn thì còn nói nhiều làm gì, ta không phải gan thỏ để, cho dù ngươi có giỏi giang đến mấy cũng có lúc không thể xử lý được tình huống, chẳng nhẽ ta thật sự không bằng được một góc của ngươi? Ta chưa đến cái chốn khi ho cò gậy này, không có nghĩa rằng ta sẽ chết ở đây, còn nếu ngươi đã thích nói như thế, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, không nói thêm gì nữa. Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi, vòng tay ôm chặt lấy Diệp Y, nói: “Ngươi quan tâm đến ta, ta rất vui, nhưng ngươi phải biết, ta lo cho ngươi còn nhiều hơn thế, nếu ngươi bắt ta phải để mặc ngươi giữa hiểm nguy trùng trùng, bản thân ta lại tránh né, thì thà ngươi bảo ta chết đi còn hơn.”

Diệp Y trầm mặc hồi lâu, chẳng qua nàng chỉ không muốn thấy thương vong không cần thiết mà thôi, Cổ Hạo Nhiên đã kiên trì như vậy nàng cũng không cần hấn làm gì, liền lạnh lùng nói: “Vậy thì nghe đây, bắt đầu từ lúc này nhất nhất phải nghe lời ta, ta chỉ cần ngươi theo lời ta nói, bất luận cái gì cũng đừng thắc mắc, đừng làm việc gì mà không hỏi ý ta, nếu như ngươi không tuân theo, thì đừng trách ta vô tình.”

Cổ Hạo Nhiên lần đầu thấy Diệp Y thận trọng như thế, trong mắt nàng là sự quyết đoán tuyệt đối, so với ngày thường lại càng lạnh lùng khắc liệt hơn, hiển nhiên nếu hẳn dám trái ý nàng, khả năng bị vứt bỏ là điều không thể nghi ngờ gì nữa, lập tức nghiêng rằng nói: “Được, ta sẽ nghe theo ngươi.”

Lần đầu tiên đôi mắt Diệp Y loáng lên sáng rực, không phải vì hưng phấn hay hãi sợ, mà đó là thứ hào quang xuất hiện khi con người ta bước vào một trận chiến cực đoan, Cổ Hạo Nhiên chưa bao giờ gặp luồng nhiệt khí hâm hấp này của Diệp Y, so với Diệp Y lạnh lùng, khắc nghiệt, thê lương của ngày trước, Diệp Y hôm nay lại càng băng giá hơn, với một thần khí cuồng vọng, ngang tàng, đánh thép chưa từng thấy.

Càng bất ngờ hơn cho hắn, Diệp Y thoát cái đã cời vấy xuống, xé thành từng băng vải, buộc chặt phần tay áo và ống quần cho sát người, toàn thân quần kit mít không một khe hở. Cổ Hạo Nhiên không hiểu những cũng làm theo năng, buộc áo xống gọn gàng lại giống Diệp Y. Hai người chuẩn bị xong xuôi thì cầm binh khí lên, thẳng tiến vào sâu trong rừng mưa.

Cỏ cây trong rừng sinh trưởng tràn lan, rậm rạp, trên những cây thân gỗ là vô số dây leo bám chằng chịt, còn dưới mặt đất, lá rụng thành một tầng dày, chất đất ẩm thấp trơn trượt, dẫm lên hằn vết chân. Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y một trước một sau tiến về trước, hai người đều không nói gì, chỉ tập trung theo dõi xung quanh.

Cổ Hạo Nhiên không biết rừng mưa có gì đáng sợ, chỉ nghe Thượng Quan đảo chủ và Diệp Y nói như thế thì đề ý phòng bị. Lúc này hắn đi đằng trước, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, không có sư tử, không có hổ, cũng không có chó sói, nếu những động vật ăn thịt khét tiếng này còn không có, Cổ Hạo Nhiên nhủ may, không hiểu Diệp Y cân trọng từng bước như vậy, rốt cuộc là đề đề phòng cái gì?

“Diệp Y, năng...” Cổ Hạo Nhiên quay đầu nói được mấy chữ, đã thấy Diệp Y lạnh mặt chộp một kiếm lên đỉnh đầu hắn, cùng lúc nói: “Đừng nhúc nhích.” Cổ Hạo Nhiên lắp bắp kinh hãi, hắn không nghe thấy tiếng gì cả, Diệp Y làm cái gì vậy?

Chỉ nháy mắt thôi Diệp Y đã thu đoản kiếm, ngay trên mũi kiếm là một con nhện bé xíu như hạt đậu tằm, Cổ Hạo Nhiên không khỏi nói: “Tuồng gì hóa ra con nhện, sao phải...”

Còn chưa dứt lời đã thấy Diệp Y hất con nhện từ mũi kiếm xuống một gốc cây hoa bên cạnh, từ thân nhện chảy ra một chất lỏng màu xanh nhạt, bông hoa kia trong nháy mắt đã biến từ màu trắng lọt sang màu vàng khô, héo rũ, lá tả rụng rời. Cổ Hạo Nhiên trong lòng thất kinh, độc tính thật mãnh liệt, nếu như bị nó cắn một phát thì đích thị là đi đời nhà ma.

Ngẩng đầu nhìn phía trên, quả nhiên có một mạng nhện rất lớn, thảo nào hắn không nghe thấy tiếng động, vì con nhện vốn rình sẵn ở đó rồi. Khóe miệng Cổ Hạo Nhiên vì thế mà giật giật mấy cái, bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Diệp Y dành cho mình, vội vàng cười hề hề nịnh nọt, quay đầu đi tiếp, lần này nhất nhất lưu ý mọi sự vật xung quanh.

Hai người đi không nhanh cũng không chậm, thông thả giữ vững tốc độ. Trên đường phải xuyên qua nhiều bụi rậm, Cổ Hạo Nhiên nếm mùi nhện độc một lần, giác quan tự nhiên hoạt động hết công suất, vì hắn không thể phân biệt cái này có độc cái nào không như Diệp Y, nên cách tốt nhất đó là gặp gì giết nấy, đến lúc này so với Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên còn lợi hại hơn.

Diệp Y cũng chỉ dựa vào khả năng phản ứng linh mẫn và kinh nghiệm sinh sống trong rừng rậm ngày trước mà hình thành nên sự nhạy cảm với các nguy hiểm, mà Cổ Hạo Nhiên thì có một thân công phu, thính giác, khứu giác, tốc độ sắc bén hơn Diệp Y, một khi hắn đã biết mình phải phòng bị với cái gì, thì tự nhiên sẽ ra tay nhanh, chuẩn và độc hơn Diệp Y nhiều. Thành ra trong lúc nhất thời, nếu có vật nào xuất hiện dị động trên đường, chưa cần Diệp Y ra tay, Cổ Hạo Nhiên đã nhanh chóng xử lý gọn sạch.

Hai ngày này Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên phối hợp vô cùng ăn ý, Diệp Y chỉ cần chỉ ra nguy hiểm ở đâu, thì với năng lực học một hiểu mười của mình, Cổ Hạo Nhiên hoàn toàn có thể nắm bắt chuẩn xác điều năng muốn nói. Đã có Cổ Hạo Nhiên đi trước mở đường, lộ trình xuyên rừng của bọn họ thật sự thuận lợi hơn nhiều so với Diệp Y tưởng tượng.

Hôm nay, Cổ Hạo Nhiên đã canh phòng một đêm không ngủ, còn Diệp Y đang vừa ăn vừa đi xung quanh dò đường. Cổ Hạo Nhiên chợp mắt nghỉ ngơi một lúc, hai ngày nay Diệp Y muốn họ luân phiên gác đêm, nhưng Cổ Hạo Nhiên lại kiên quyết không đồng ý, ban đêm sẽ ôm Diệp Y vào lòng rồi bất năng ngủ, còn mình thì tập trung cao độ cảnh giới xung quanh, chỉ cần đến lúc nghỉ chân ăn uống nhắm mắt điều tức một lúc là khỏe.

Cổ Hạo Nhiên ngồi một lát thì mở mắt, Diệp Y vẫn chưa về, rõ ràng mới rồi còn ở quanh đây, giờ đã không thấy bóng dáng. Cổ Hạo Nhiên hô lên gọi, không thấy có hồi âm, tâm tình nóng nảy, hắn lập tức đứng phắt dậy lần theo hướng Diệp Y vừa đi để tìm kiếm

Chỉ mấy bước khinh công Cổ Hạo Nhiên đã đi hết khu vực lân cận, vừa đi hắn vừa hô lên tìm Diệp Y, trong lúc gấp gáp bỗng nghe thấy động tĩnh vô cùng nhỏ, Cổ Hạo Nhiên lập tức xác định phương hướng, chạy ngay đến, vừa ra khỏi rừng cây um tùm, Cổ Hạo Nhiên đã trợn tròn mắt vì cảnh tượng trước mặt.

Trên một khoảng đất hơn mười thước vuông trước mặt, lừng lững một con măng xà đầu to như cái thùng nước, tầng thân dài ngoằng thông thả uốn éo trên đất, cái đuôi lắc lư sau lưng. Đầu măng xà vươn lên cao không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chú về phía trước, thân rắn dài dễ đến mấy chục thước, nước da xanh ngắt óng ánh dưới ánh mặt trời, nó phì phì cái lưỡi tương đương với một con rắn nhỏ, đầu lưỡi chề lam ba, màu đỏ au như máu, hơi thở tanh tưởi vô cùng. Vậy mà ngay trước người nó không xa, chính là Diệp Y đang nằm ngửa trên đất!

Trong lúc căng thẳng Cổ Hạo Nhiên bật ra tiếng gọi to: “Diệp Y, năng có sao không? Diệp Y...” Vừa gọi hắn vừa chạy vụt về phía Diệp Y. Nào ngờ măng xà kia cảm nhận được chuyển động trong không khí, lập tức quay ngoắt từ chỗ Diệp Y sang bên Cổ Hạo Nhiên.

“Đứng lại!” Một tiếng gào to vang lên, thành công khiến Cổ Hạo Nhiên dừng bước, Cổ Hạo Nhiên lòng như lửa đốt nhìn Diệp Y, lúc này Diệp Y thừa dịp măng xà quay đi liền xoay mặt về phía Cổ Hạo Nhiên, mấp máy môi nói: “Ta không sao, đứng yên không được chuyển động.”

Cổ Hạo Nhiên đọc được ám hiệu của Diệp Y, tỉ mỉ nhìn toàn thân Diệp Y một lượt, thấy năng không bị thương ở đâu, hiển nhiên không bị tấn công, hắn thở phào nhẹ nhõm, hồi này nhìn thấy năng nằm trên đây, hắn còn tưởng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, lúc này yên lòng hơn, Cổ Hạo Nhiên bỗng thấy trên lưng và ra một tầng mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hiểm địa

Điệp Y nhìn sắc mặt tái nhợt của Cổ Hạo Nhiên, hơi chau mày, ở trong rừng mưa mà gặp măng xà thì cách tốt nhất là nằm xuống chờ nó nuốt hết hai chân rồi lấy dao hoặc kiếm nhanh chóng xẻ dọc miệng nó, rút chân ra bỏ chạy, như vậy mới có thể thoát được, nếu không chỉ có chịu chết với con vật không lồ này.

Điệp Y đang tự lần mò tìm đường thì con măng xà này không biết từ chỗ nào trườn ra, nàng vừa nhìn thấy nó liền nằm gục xuống đất, yên lặng tránh chọc giận đến nó, thậm chí nghe thấy tiếng Cổ Hạo Nhiên gọi cũng không trả lời, không ngờ Cổ Hạo Nhiên tai thính mắt tinh, nhìn thấy nàng rồi còn không thèm trốn đi khiến cho cả hai đều bị con măng xà phát hiện.

Cổ Hạo Nhiên không biết vì sao Điệp Y muốn hắn đứng yên, thấy nàng đang nằm bất động ở đó, trong lòng hắn vô cùng lo lắng. Điệp Y nhìn về mặt sót ruột của hắn chỉ tập trung về chỗ mình nằm, không thèm để ý đến con măng xà, lại thấy chân hắn chỉ chực chạy ngay đến bên cạnh mình thì vội quát to: “Không được lại gần đây, có nghe ta nói không.” Giọng nói nghiêm khắc chưa từng thấy.

Cổ Hạo Nhiên liền hét lên hỏi: “Vì sao?”

Điệp Y không khỏi trừng mắt nhìn hắn một cách dữ dội, con măng xà này chuyển động nhanh như gió, ở nơi này chẳng có con vật nào nhanh bằng nó, còn chưa tính đến tình huống hiện giờ cả hai đều trong phạm vi tấn công của nó, chỉ cần nó lừa đuôi một cái thì có đến ba Cổ Hạo Nhiên cũng chẳng sống nổi, vì thế nàng cũng không tiện giải thích với hắn, đành phải dùng ánh mắt ra lệnh cho hắn không được manh động.

Cổ Hạo Nhiên bị Điệp Y nhìn trừng trừng cũng không dám cãi lời, con măng xà sau một lúc quan sát không phát hiện có vật nào đang cử động quanh mình liền chậm rãi quay đầu về phía Điệp Y, lừ lừ tiến tới. Cổ Hạo Nhiên lúc này hồn vía đều lên mây, làm sao còn nghĩ đến lời cảnh cáo của Điệp Y, lập tức bay vọt đến ôm lấy nàng, đề khí chạy vọt về phía trước.

Còn chưa chạy được mấy bước thì phía sau có một luồng gió mạnh mẽ ập đến, Cổ Hạo Nhiên không dẫn đó vung nhuyển kiếm ra sau chém luôn vào luồng gió, chát, chẳng khác nào tiếng kim loại va vào nhau, hắn không khỏi cả kinh, kiếm trong tay như chém vào đá tảng, dư chấn dội lại khiến cổ tay hắn run rẩy, bụng bảo dạ phen này hỏng bét, lập tức vung tay ném Điệp Y về phía trước, hét tướng lên: “Đi mau.” Sau đó quay trở lại tấn công măng xà.

Cổ Hạo Nhiên quay người lại mới thấy kiếm của mình đã chém ngang miệng măng xà, vừa vặn chặn được một cú táp của nó, cả cái miệng nó ngoác ra đỏ lôm như chậu máu, nhuyển kiếm của hắn chém sắt như chém bùn mà chỉ trượt qua khoe miệng măng xà, còn nó thì không hề sứt một mẩu thịt. Cổ Hạo Nhiên nhất thời cảm thấy hoảng sợ, cả đời hắn chưa từng gặp con quái xà nào kinh khủng như thế này, rừng mình một cái rồi mới tập trung quan sát được.

Mà con măng xà lúc này vô cùng tức giận, kẻ kia không những dám cướp con mồi của nó mà còn dám dẫm thương nó, thân mình đồ sộ của nó quấy lên, quật nát cây cối xung quanh bằng những cú vật mình rung chuyển, miệng há to nhằm ngay đầu Cổ Hạo Nhiên bổ xuống.

Cổ Hạo Nhiên đến giờ mới biết ông lớn này nổi con tam bành thật gớm ghê làm sao, hắn dồn toàn bộ mười thành công lực lên mũi kiếm, có bao nhiêu tài năng, khéo léo, nhanh nhẹn đều vận ra hết, quyết đại chiến ba trăm hiệp với măng xà, thân thủ linh hoạt né hết cú quật đuôi này đến cú táp đầu kia của con măng xà, kiếm trong tay chém sà lên người quái vật, không bao lâu, trên thân măng xà đã loang lổ vết máu.

Tuy thế, mấy vết thương còn con ếch đối với con măng xà khổng lồ này chẳng thấm vào đâu, chỉ tổ khiến nó càng lúc càng say máu, đuôi quật lung tung khắp bốn phía như một con ốc xoay chỉ muốn nghiền nát sinh vật bé nhỏ trước mặt, khí thế hung hãn kinh người, Cổ Hạo Nhiên gần như nghệt thờ, bị cuốn vào vòng xoay của con rắn vĩ đại.

Cổ Hạo Nhiên thầm nghĩ không xong, tuy hiện tại măng xà chưa thể làm tổn hại nhiều đến mình, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì hắn cũng sẽ kiệt sức, đến lúc đó chẳng mấy chốc sẽ là nát như nhừ cá, nghĩ vậy bèn nhìn về phía lúc nãy quãng Điệp Y đi xem tình hình nàng thế nào, chỉ cần nàng an toàn bỏ trốn thì mình có bị thương cũng không sao, từ từ rồi tính cách trốn thoát, tuy rằng với tốc độ của con măng xà này trốn được nó cũng không phải dễ.

Không thấy bóng dáng Điệp Y đâu, Cổ Hạo Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, hung hăng vung kiếm đâm lên đầu măng xà khiến cho nó lại càng quăng quật cái đuôi dữ dội, cây cối xung quanh nát bay. Mục đích chính của hành động này là nhân lúc con quái vật còn đang tàn phá cây cối xung quanh, hắn sẽ nương theo các cây đại thụ bị đổ, lựa thời cơ thích hợp đâm vào mắt nó, con vật này mình đồng da sắt nhưng chắc chắn mắt nó có thể đâm được, vừa nghĩ Cổ Hạo Nhiên vừa nhanh chóng triển khai kế hoạch của mình, chỉ nháy mắt đã đâm mù một bên mắt của nó, con măng xà bị mù một bên mắt như phát điên, quần quai trên mặt đất.

Bỗng nhiên có tiếng cành cây gãy rãng rặc phía sau hàng cây, rồi con măng xà nhanh như cắt quăng mình về phía có âm thanh phát ra. Cổ Hạo Nhiên cũng hoảng hốt phóng như bay về phía ấy, vừa rẽ một tán lá thì nhìn thấy Điệp Y đang đứng ở chỗ hai người nghỉ lại đêm qua, thần sắc lãnh khốc nhìn chằm chằm về một hướng khác. Đột nhiên nghe thấy tiếng động, nàng quay ra, vừa hay nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên mắt ngời sáng lao đến ôm chặt lấy mình, sót ruột nói: “Chạy mau, con măng xà kia quả là một quái vật cứng đầu, giết mãi không chết.”

Điệp Y bị Cổ Hạo Nhiên ôm ngang người lồi về phía trước, xét thấy tốc độ của hắn nhanh hơn nhiều so với mình thì nàng không kháng cự, chỉ lạnh lẽo nói: “Nó đúng là một con quái vật mà”.

Cổ Hạo Nhiên lúc này chỉ lo làm sao chạy cho nhanh, tránh càng xa con măng xà khổng lồ kia càng tốt, thấy hắn không nói gì, Điệp Y nhủ mảy mò:

“Con mãng xà đâu rồi? Làm thế nào mà ngươi chạy thoát được?”

Cổ Hạo Nhiên vừa chạy vừa nói: “Chọc mù mắt nó, giờ nó đang phát rò lên ở đằng kia.”

Điệp Y nghe vậy cũng không biết phải nói thế nào với hắn nữa, nên khen khẩn cơ mưu lợi hại hay nói hắn ngu ngốc đây, vì loại mãng xà này thuộc dạng thù dai nhớ lâu, đã đâm mù mắt nó thì nó sống chết cũng sẽ bám theo trả thù, một lúc lâu sau nàng mới nói: “Sao tự nhiên ngươi lại xuất hiện, những gì ta làm đều có nguyên do, ngươi không đến ta cũng không thể chết được.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thế thì cả giận nói: “Ngươi cảm miệng cho ta, con quái thú kia hung tàn như thế mà ngươi còn hỏi ta tại sao lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ ngươi không biết tình huống nguy ngập đến cỡ nào ư, ta làm sao có thể để ngươi gặp nguy hiểm được, đừng lúc nào cũng tỏ ra mình là người tài năng siêu phàm có thể gánh vác được mọi chuyện, ta là tướng công của ngươi, chẳng lẽ ngươi bảo ta thấy thể tử của mình đang làm mồi cho mãng xà thì ta đứng ngoài nhìn như khán giả sao? Ngươi đúng là đồ không biết điều.”

Điệp Y không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại dám mắng nàng, sắc mặt nhất thời sa sầm, rồi lại ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt hắn, thấy hắn mặt mày đỏ bừng, nửa xót xa nửa lo lắng, khiến nàng đang bức mình vì bị mắng bỗng dừng lại cảm thấy nhẹ nhõm, hẳn như vậy là vì nàng sao? Là vì lo lắng cho nàng nên hắn mới tức giận như vậy, vì muốn nàng chạy thoát trước cho nên mới cố tình ở lại giữ chân con mãng xà sao? Đột nhiên, Điệp Y hiểu được vì sao Cổ Hạo Nhiên lại tức giận, sắc mặt liên tục biến đổi, thế nhưng cuối cùng nàng cũng không nói gì.

Tốc độ chạy của Cổ Hạo Nhiên nhanh một thì tốc độ của mãng xà nhanh mười, mặc dù rõ ràng có sự chênh lệch về thời gian xuất phát nhưng chỉ ít lâu sau, hai người đã cảm nhận được luồng gió mạnh thổi từ sau lưng đến, Điệp Y đang được Cổ Hạo Nhiên vác trên vai bỗng rồi nhìn con mãng xà đang đuổi phía sau, đây là lần đầu tiên nàng bị mãng xà truy đuổi, thế gian đúng là điên đảo, quả thật không thể dùng tư duy của thời hiện đại ở nơi này được.

Cổ Hạo Nhiên đương nhiên cũng cảm nhận được mối nguy hiểm sau lưng, không khỏi chửi thề một tiếng trong bụng, cố gắng vận sức chạy nhanh hơn nữa, lúc đầu chạy trốn còn lo tránh độc trùng trên đường, lúc này thì dù có độc trùng, nấn thú gì cũng thấy kệ, quan trọng nhất là chạy thật nhanh. May mắn trên đường cũng không gặp cái gì nguy hiểm, mà có lẽ gặp nhưng vì hắn chạy vọt qua nên cho chúng không kịp phản ứng, hoặc lí do hợp lý hơn chính là chúng biết rằng vị chúa tể của rừng mưa này đang đến gần nên tự động tránh đi chỗ khác bảo toàn mạng sống, điều này chứng tỏ động vật rõ ràng có linh cảm về nguy hiểm tốt hơn con người.

Cổ Hạo Nhiên mang theo Điệp Y chạy như điên, nàng nằm trên lưng hắn dần dần cảm nhận được thể lực của hắn đang suy giảm, nhều mày suy nghĩ một chút rồi trừng mắt nhìn mãng xà, tay phải chậm rãi nâng lên, nhưng vì đang nằm trên lưng Cổ Hạo Nhiên nên không thể nhắm chuẩn được, Điệp Y khẽ cắn môi nói: “Giữ vững nhịp thở, khi nào ta nói dừng thì lập tức dừng lại ngay.”

Cổ Hạo Nhiên trong lòng cả kinh, nàng bảo ngừng chạy chẳng khác nào không muốn sống nữa, nhưng nghe lời nói của nàng có phần kiên định, chắc nàng cũng có cách đối phó bèn dứt khoát trả lời “Được” rồi từ từ giảm tốc độ.

Điệp Y nhìn con mãng xà đang càng ngày càng tiến đến gần, thỉnh thoảng hô: “Ngừng.” Cổ Hạo Nhiên sau khi nghe mệnh lệnh của nàng lập tức hít sâu một hơi, chân lập tức dừng ngay lại không nhúc nhích. Điệp Y tranh thủ thời điểm cơ thể được ổn định vững vàng, vung tay bắn ám tiễn thẳng vào con mắt còn lại của mãng xà, sau khi thấy đã trúng mục tiêu lập tức quát to: “Đi.” Cổ Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi ôm lấy Điệp Y bỏ chạy.

Phía sau truyền đến một tiếng rú kinh thiên động địa, cây cối đổ rào rào xuống đất khiến cho hai người đã chạy ra rất xa cũng thấy hoảng sợ. Cổ Hạo Nhiên giật mình nói: “Ngươi vừa làm cái gì vậy?”

Điệp Y thu tay, lạnh lùng nói: “Vừa rồi ta chạy về chỗ lúc đầu giết con nhện độc, lấy ám khí nhúng vào chất độc rơi trên mặt đất, rồi sau đó bắn vào mắt con quái vật kia.” Rừng mưa khắp nơi đều là cây độc, côn trùng độc, Điệp Y tuy không phải chuyên gia về độc dược nhưng cũng rất nhanh trí, dùng chính đặc trưng của rừng mưa để tiêu diệt quái vật trong rừng.

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nói: “Liệu nó có chết không?” Con quái vật lì lợm như vậy không biết có phải loại bách độc bất xâm không.

Điệp Y thân nhiên nói: “Bắn thẳng vào đầu, cho dù lượng độc có ít thì cũng đủ lấy mạng nó, con thú ấy vốn là loại thù dai nhớ lâu, nếu không giết nó thì nó vẫn đuổi theo chúng ta cho đến khi một trong hai bên chết.” Điệp Y điềm nhiên nói xong, Cổ Hạo Nhiên không khỏi rung mình, bị quái vật ấy đuổi giết thì đúng là kinh khủng.

Tâm tình Điệp Y lúc này khá tốt, đến giờ nàng cũng không nghĩ có thể giải quyết con mãng xà khổng lồ nhanh gọn như vậy, nếu trước đây chỉ một mình nàng có lẽ đã chết trong bụng nó rồi, bây giờ có thể tiêu diệt được nó không thể không kể đến công sức của cái tên đang vô cùng hưng phấn ôm mình chạy kia, hóa ra hắn cũng không vô dụng như mình vẫn nghĩ, nàng cười nhẹ nói với hắn: “Thả ta

“A.” Điệp Y còn chưa nói hết câu đã cảm thấy thân thể Cổ Hạo Nhiên sụt xuống, đồng thời nghe thấy tiếng thét kinh hãi của hắn, nàng ngay lập tức nhận ra bọn họ đã sa vào đầm lầy, trong đầu lập tức hiện lên các phương án xử lý khi rơi vào trong đầm lầy. Đương nhiên nghĩ cách đối phó, nàng bỗng cảm thấy hai tay Cổ Hạo Nhiên xiết chặt lấy mình, trong nháy mắt, cơ thể bị hắn ném lên không, nàng cũng nhanh nhẹn mượn lực đẩy người cách xa chỗ vừa bị rơi xuống.

Huych, Điệp Y rơi xuống đất, tay hơi đau, nhưng rõ ràng nơi tiếp đất không phải là đầm lầy, nàng nhanh chóng ngồi dậy, nét mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng bắt đầu rối loạn, trước mặt là Cổ Hạo Nhiên đã chìm nửa người xuống đầm lầy, đang ra sức gầy dụa.

Điệp Y vội hét lớn: “Không được cử động, không được cử động.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Một đường thoát trong lúc đó

Bị rơi xuống đầm lầy, cảm thấy chân như đắm xuống cõi hư vô, càng gầy dựa càng lún sâu xuống, Cổ Hạo Nhiên không thể không kinh hoàng, lúng túng không biết phải làm sao. Khi nghe thấy tiếng thét của Diệp Y, hấn lập tức ngừng cử động, tuy thế cũng vẫn bị chìm xuống một chút nữa.

Diệp Y lúc này đã đứng lên quan sát khu vực xung quanh, trên mặt đầm lầy mà Cổ Hạo Nhiên đang bị kẹt lại phủ kín bèo xanh tươi tốt, mà quanh bờ đầm lại là những cây cỏ dại có màu thẫm hơn một chút, chỉ cần một chút khác biệt như vậy thôi cũng đủ để ước lượng phạm vi của đầm lầy, nhằm tính một chút, Diệp Y lập tức nhủ mảy.

Đầm lầy này lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, rộng chừng hai mươi thước, xung quanh chỉ có cây cỏ dại, duy có hai cây cỏ thụ có vẻ to lớn hơn cả nhưng đã héo rũ, e rằng hãy nhẹ một cái cũng gãy gục, thật đúng là không có tác dụng gì.

(theo quy đổi hiện tại 1 thước = 1m, vậy đầm rộng khoảng 20m)

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên lại đang ở chính giữa đầm lầy, tuy hấn có võ công cao, chạy được nhanh là chuyện rất tốt và hữu ích nhưng cũng vì chạy nhanh quá nên đã tiến thẳng vào giữa đầm lầy, chỗ sâu nhất, đành rằng sau lưng đang có kẻ địch đuổi rất nhưng nếu cứ thế mà nhắm mắt nhắm mũi chạy thì ... Diệp Y lần đầu tiên có suy nghĩ rằng đôi khi chạy nhanh quá cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Cổ Hạo Nhiên thấy mình vẫn đang từ từ chìm xuống thì vô cùng hoảng hốt nói: “Đây là cái chỗ quái quỷ gì vậy? Tại sao ta không thể sử dụng được một chút sức lực nào?” Lúc này nước bùn đã dâng lên đến ngực của hấn, hấn hoảng sợ giờ cao hai tay nhìn Diệp Y xem có cách gì không.

Diệp Y đưa mắt tìm kiếm ở mấy bụi cây xung quanh, đoạn nhanh chân bò tới một bụi cây, đồng thời nói với hấn: “Không muốn chết thì bình tĩnh đừng cử động, chờ ta.”

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng bò về phía bụi cây, dù không biết nàng định làm gì nhưng cũng cảm thấy yên tâm, nàng đang lo lắng muốn cứu hấn, hấn cũng nên nói cho nàng biết hấn cảm thấy thế nào để đề phòng nguy hiểm: “Người cẩn thận một chút, cái chỗ này cứ như thể không có đáy vậy, không có chỗ nào mượn lực được, người cẩn thận, đừng có bò xuống đây.”

Diệp Y không để ý tới Cổ Hạo Nhiên, chỉ trong tích tắc đã bò tới bụi cây bên cạnh, vung dao chặt mấy dây leo quấn trên thân cây bụi, nhanh chóng quấn thành một sợi dây chắc chắn, tung về phía Cổ Hạo Nhiên, lạnh giọng hô: “Bắt lấy.”

Cổ Hạo Nhiên hai tay đang giờ lên cao, rất khéo léo bắt lấy sợi dây, một chút cử động này khiến cho nước dâng lên đến tận cổ hấn, Diệp Y trong lòng run lên, tốc độ lún của đầm lầy nhanh hơn nhiều so với nàng nghĩ, bèn giữ chặt một đầu của sợi dây, gò lưng kéo mạnh. Nàng cố gắng kéo thật nhanh, tránh cho đến lúc Cổ Hạo Nhiên chìm xuống thì không có cách nào cứu được. Về phía Cổ Hạo Nhiên lúc này đã tìm được một điểm tựa, có thể thoát ra khỏi đầm lầy, mặc dù trong lòng không còn sợ hãi nhưng trên nét bâng hoàng trên mặt vẫn chưa vui, nhưng nhìn thấy Diệp Y cố gắng kéo mình lên bờ, về mặt lộ rõ âu lo, hấn cũng cảm thấy rất vui sướng. Nàng rút cuộc đã bắt đầu quan tâm lo lắng cho hấn, vài ngày trước còn nói nếu hấn xảy ra chuyện gì nàng cũng mặc kệ, vậy mà bây giờ lại ra sức cứu hấn, đúng là có chuyển biến tốt, thật không ngờ cái nơi hang hùm miệng sói của người ta lại thành phúc địa của hấn.

Muốn cứu một người rơi xuống đầm lầy không đơn giản, ngoài trọng lượng của người đó còn có cả đồng đất bùn cản lực, Diệp Y tuy rằng dốc toàn lực cũng không thể kéo một kéo hai là đưa Cổ Hạo Nhiên lên bờ. Cổ Hạo Nhiên tay nắm chặt dây leo, mở miệng vờ vịt phê phán: “Diệp Y, tức ngực quá, khó thở quá.”

Diệp Y thấy bùn dâng lên tận cổ hấn, biết hấn khó chịu lắm thì càng ra sức kéo, đồng thời lạnh lùng trấn an hấn: “Kiên trì một chút.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y lấy hết sức bình sinh mà kéo thì trong lòng vui như Tết, nàng đúng là có quan tâm đến hấn, với người bình thường thì bị nước ngập đến ngực sẽ vô cùng khó chịu, nhưng với hấn cũng chỉ như nín thở một hơi, làm sao có thể khó thở được chứ, nhưng nếu không vờ vĩnh chút đỉnh thì còn gì là Cổ Hạo Nhiên, may mà nàng không nghi ngờ chút nào. Cổ Hạo Nhiên lập tức vận khí, mặt đỏ bừng, thều thào nói: “Mau..... Không thở..... nói..... Diệp Y.” Còn chưa kịp diễn cho chút thì chân bỗng dưng hụt nhịp, Cổ Hạo Nhiên lơ là liền bị kéo tuột xuống, bùn ọc vào đầy trong miệng, mũi cũng chìm chìm, trong nháy mắt hấn chỉ còn chìa ra đôi tay trên mặt bùn.

Diệp Y cả kinh, còn chưa kịp làm gì thì đột nhiên cảm giác dây bị Cổ Hạo Nhiên kéo xuống, thân thể nàng bị giật về phía trước một đoạn, rồi từ trong đầm lầy, Cổ Hạo Nhiên phóng vụt ra, mang theo cả đồng bùn dính dớp đầy trên người, thoát một cái đã đứng bên cạnh Diệp Y.

“Phì, phì, cái khi gì không biết được nữa, vừa thối vừa tanh.” Chân vừa chạm đất, Cổ Hạo Nhiên đã phun phì phì, ráng nôn ra hết thứ nước tanh hôi vừa uống phải. Một lúc lâu sau hấn mới hết cảm giác ghê ghê trong cổ họng, hùng hùng hổ hổ xoay người nói với Diệp Y: “Diệp Y.....” Vốn dĩ hấn lại muốn nhõng nhẽo bịp Diệp Y, đã thấy nàng về mặt lạnh lẽo nhìn hấn, trong mắt chẳng còn chút lo lắng quan tâm nào, chỉ còn lại ánh mắt muốn giết người.

Cổ Hạo Nhiên giật mình, thầm nghĩ: “Thôi, xong rồi, bị phát hiện rồi”, bèn tức khắc nở một nụ cười quyến rũ phân trần với Diệp Y: “Diệp Y, ta không phải cố ý, vừa rồi thật sự rất khó chịu, người cũng biết ta đã chạy cả một quãng đường dài, bị rơi xuống đầm lầy cả người ta chẳng còn chút sức lực nào, lúc đó quả thật nghĩ chắc là chết đến nơi rồi, cho nên ta mới không dám cử động mạnh, Diệp Y người đừng tức giận.”

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên tới gần nằng thì lùi từng bước về phía sau, không bàn đến chuyện hấn lừa gạt nằng, chỉ riêng cái mùi thối hoảng hoắc thối đã đủ để nằng không muốn lại gần hấn một tí nào, chưa kể trên khuôn mặt nhóp nhép bần sinh còn vánh ra một cái miệng cười, thật gớm chết đi được!

Cổ Hạo Nhiên thấy nằng cứ lui về phía sau thì chưng hửng, tỏ vẻ đáng thương nhìn nằng: “Điệp Y, ta không phải cố ý, Điệp Y.....” Còn đang lắp bắp thì Điệp Y đã quay người bước đi, thần sắc lạnh lùng coi hấn như không khí, Cổ Hạo Nhiên trong lòng thầm kêu khổ, lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nghĩ làm cách nào khiến nằng hết giận bây giờ.

Người đi trước, kẻ theo sau, cứ thế hai người đi một lúc lâu thì phát hiện ra một con sông lớn, nước sông trong vắt nhìn thấy được những viên đá cuội trắng ngà trải đầy dưới lòng sông, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống khiến cho mặt nước như phủ một tầng sương khói.

Điệp Y ngồi bên bờ sông rửa ráy sạch sẽ, lúc bị mắng xà đuổi, thức ăn nước uống đã bị mất hết, từ nay về sau phải tự mình kiếm thức ăn, nằng vốc nước sông lên rửa mặt, nhân tiện quan sát con sông rộng trước mặt, cả một con sông như vậy mà không thấy bóng tôm cá cũng thật kì quái.

“Điệp Y, nguoi đừng tức giận, ta sai rồi, ta xin lỗi, Điệp Y.” Cổ Hạo Nhiên vẫn léo nhéo bên tai nằng, lúc này Điệp Y chỉ thực sự muốn nói với hấn một câu, không biết hấn có hiểu không. Ngần ngừng một lúc, nằng nhìn Cổ Hạo Nhiên từ đầu đến chân đen thui lù, chỉ tay xuống sông nói ngắn gọn: “Tắm”.

Cổ Hạo Nhiên thấy nằng từ nãy đến giờ vẫn không thêm nói gì, nay đột nhiên mở miệng, mừng hơn bất được vàng, vội vã y lời, nhảy ngay xuống sông. Nước sông cuốn trôi hết bùn đất bám trên người hấn, trả lại một Cổ lục thiếu gia vốn đẹp trai ngời ngời nay rách rưới thảm hại chả khác ăn mày là bao, Cổ Hạo Nhiên cũng giặt mình với bộ dạng hiện tại, vội ra sức gột rửa.

Điệp Y mặc kệ Cổ Hạo Nhiên tắm tấp, ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời, phía xa xa lấp lóa một quang sáng chói chang, chính là ánh sáng từ bức tường vàng nơi cửa ra, nằng thăm ước lượng khoảng cách từ đây tới đó, nếu suôn sẽ có thể chỉ mất chưa tới mười ngày, chỉ là không biết trên đường có hiểm nguy gì cản trở không.

Cổ Hạo Nhiên tuy không phải là dạng bị bệnh sạch sẽ, nhưng cũng là thiếu gia nhà giàu, từ khi sinh ra đã ăn sung mặc sướng, quen thói ăn ở sạch sẽ, mấy ngày vừa rồi nguy hiểm quá cho nên cũng cố nhịn, nhưng đến giờ cả người bết bết bùn đất thì đúng là chịu hết nổi, hấn đứng giữa sông cởi quần áo làm khăn, chà rửa khắp người rồi nhân tiện giặt giũ luôn thể.

Cổ Hạo Nhiên vừa kì cọ vừa tiếp tục ngắm nghĩ xem làm thế nào để xin lỗi Điệp Y, chao ôi, yêu đương thật mệt mỏi, khi trước hấn còn ngửa mặt lên trời mà cười ha hả, giận thì giận ai sợ ai, thế mà giờ lại phải lẩn lóc nghĩ cách nịnh nọt xin lỗi nằng, đúng là cút chó!

Cổ Hạo Nhiên bần khoản không biết nên dùng cách gì, Điệp Y là người rất thông minh, nhưng lại lạnh lùng vô cảm, hấn có đến trước mặt nằng nói ta yêu nguoi cũng không khiến nằng cảm động rớt nước mắt, có khi lại khiến nằng càng khinh thường mình, mà hấn cũng không phải cao thủ tán tỉnh, quả thật không nghĩ ra làm cách nào mới có thể giải thích là hấn không cố tình lừa nằng, chỉ là ... Miên man suy nghĩ, Cổ Hạo Nhiên không để ý mấy vết thương trên người đã bị tróc ra, máu rỉ rả chảy, hòa lẫn vào nước sông thành những đường đỏ nhạt.

“Ủi chao, cái quái gì thế này?” Một tiếng thét kinh hãi chột cắt ngang suy nghĩ của Điệp Y, nằng quay đầu lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên đang đứng trần truồng giữa sông, tròn mắt ngạc nhiên nhìn xuống mặt nước, nằng không khỏi cau mày, hấn lại giờ trò gì đây, vốn đã định không thêm để ý đến hấn nữa, nhưng thấy vẻ mặt cổ quái của hấn, nằng không nhịn được mà ngó xuống sông xem sao.

Nước sông ngập đến ngang thắt lưng Cổ Hạo Nhiên, nhìn xuống, bên đùi hấn có một con cá nhỏ màu lam trong suốt đang bơi vờn quanh, Điệp Y chăm chú nhìn kĩ thì phát hiện chân hấn có vết máu nhàn nhạt, và con cá kia đang bơi quanh tia máu đó.

Liền đó Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu lên thắc mắc với Điệp Y: “Con cá này liệu có ăn thịt người không? Ta chưa từng thấy cá ăn thịt người bao giờ.” Nói xong lại cúi xuống ngắm nghía con cá màu lam, có vẻ rất hứng thú.

Điệp Y bất chợt cảm thấy lạnh cả người, nằng nhìn về phía giữa sông, liền thấy một đọt con sóng màu lam đang ào ạt đổ về phía Cổ Hạo Nhiên; nằng vội vàng hét lên: “Đi lên, mau, lên bờ ngay lập tức.”

Cổ Hạo Nhiên giặt mình ngẩng đầu nhìn Điệp Y, tuy hấn không rõ vì sao nằng lại có vẻ khẩn trương đến thế nhưng chân cũng bắt đầu bước về phía nằng, Điệp Y mở miệng nói chuyện với hấn là tốt rồi, có gì từ từ giải thích. Điệp Y thấy hấn tuy có đi lên bờ thật nhưng bước chân lại cứ đứng đĩnh đĩnh tĩnh, trong khi con sóng lam kia đã đến gần lắm rồi thì quát to: “Nhanh lên, cá này ăn thịt người.” Nói rồi vươn tay ra định kéo hấn lên bờ.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời kinh hãi, cá ăn thịt người, đúng là thứ trước nay chưa từng nghe, hấn thấy khóe miệng mình giật giật, tuy biết Điệp Y không nói láo bao giờ nhưng cũng khó tưởng tượng con cá nhỏ kia có thể ăn thịt người, có điều nhìn thấy nằng đang giơ tay về phía hấn, Cổ Hạo Nhiên bỗng cảm thấy có cá ăn thịt người cũng tốt, đã khiến nằng chia tay ra với hấn thì cho nó cắn hai miếng cũng chả sao, vừa sung sướng nghĩ thế, hấn vừa lao nhanh về phía nằng.

Bước được mấy bước thì con cá nhỏ kia quả thật cắn cho hấn một phát, tóe cả máu, Cổ Hạo Nhiên tức giận nói: “Á à, hùm chưa giương oai, mi tưởng ta là con mèo hen phóng, con choắt con mà cũng dám cắn ông đây, to gan thật.” Vừa lăm bằm chửi vừa rút kiếm vẫn đeo bên hông định đâm cho con cá một cái.

Điệp Y lạnh giọng nói: “Là tự nguoi muốn chết, đừng trách ta.” Nói xong rút tay về quay người đi luôn, Cổ Hạo Nhiên thấy thế giặt mình, bỏ ngay ý định ra oai với cá, vừa chạy vừa la bai bai: “Điệp Y, đừng đi, đừng, ta lên luôn đây.”

Điệp Y lạnh lùng quay đầu lại, thấy hấn đang chạy lên bờ, mà đám màu lam kia chỉ cách hấn có vài bước nước thì rùng mình hoảng sợ, lập tức lao đến chộp lấy tay hấn kéo lên bờ. Cổ Hạo Nhiên được nằng nắm tay lôi đi thì còn đầu óc đâu chú ý đến phía sau lưng, chỉ thấy con sóng lam ủa đến, nhao nhao lao vào người hấn, lúc này hấn đã bước một chân lên bờ, chỉ còn một chân dưới nước, tay đang nắm chặt tay Điệp Y, còn chưa kịp nói gì với nằng

thì đã thấy dưới chân nhói đau, đồng thời có một lực mạnh ập đến hông níu hấn xuống nước.

Cổ Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn, lập tức tái mặt, Diệp Y tức giận kéo mạnh tay hấn, lôi hấn lên bờ. Nhắc được chân lên thì thấy vài con cá vẫn cố cắn chặt lấy chân Cổ Hạo Nhiên, số còn lại búng người nhảy tanh tách theo hấn. Diệp Y không chần chừ, kéo hấn chạy ra xa khỏi bờ sông. Cổ Hạo Nhiên cúi đầu nhìn chân mình, chỉ thấy máu chảy ròng ròng, hai con cá màu lam cũng vẫn bám chặt không nhả mồi, hấn vừa đau vừa tức, bèn vùng kiếm chém chúng thành từng mảnh nhỏ, lúc cái đầu cá rụng ra mới thấy bên trong lớn hơn nhón răng nhọn, Cổ Hạo Nhiên không khỏi kinh hoàng nhìn lại chỗ mình vừa đi lên.

Chỉ thấy nước sông vốn trong vắt đã biến thành màu xanh lam, hàng trăm con cá tí hon đang nhảy chồm chồm trên mặt nước, miệng há ra đầy răng nanh, Cổ Hạo Nhiên rung mình, dưới đây có khi phải đến hàng nghìn hàng vạn con cá, nếu bị chúng vây lấy thì còn thảm hơn gấp mấy lần, lại nhìn máu trên đùi đã chảy ướt cả chân, hấn chợt thấy sợ hãi, vừa rồi nếu không nhờ Diệp Y kéo hấn lên thì giờ này chắc không còn sống được mà đứng đây.

Cổ Hạo Nhiên trong lòng rung động, rất muốn cảm ơn nàng nhưng lại không biết phải nói gì trong lúc này, đành nhăn nhó: “Diệp Y, đau quá.”

Diệp Y chưa từng tận mắt trông thấy cá ăn thịt người, chỉ nghe nói là có loại sinh vật như thế tồn tại ở khu vực rừng núi âm u, vừa rồi chẳng qua thấy con cá đó cứ bơi theo máu nên nàng nghĩ loài này cũng không phải loại lành tính, vì thế mới bảo Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng lên bờ, không ngờ bây giờ lại hung hãn và nhanh đến thế, nếu không phải nàng sinh nghi rồi nhắc nhở hấn thì có lẽ hấn đã bỏ mạng ở đây hôm nay.

Diệp Y còn đang thất thần suy nghĩ thì nghe thấy tiếng kêu đau của Cổ Hạo Nhiên, bèn quay lại nhìn hấn, lúc này hấn đã ngã ngồi xuống cỏ, trên đùi có mấy vết thương, tất cả đều rỉ rả máu, vẻ bàng hoàng vẫn chưa tan trên khuôn mặt hấn, trông đến là tội. Nàng đứng yên nhìn hấn một lúc rồi thông thả đến gần, ngồi xuống xé áo ngoài băng bó vết thương cho hấn. Nơi này không có thuốc men gì, cũng may chỉ là cá nước ngọt, ngoài tính hung tợn khát máu thì không có độc, miệng vết thương cũng không sâu lắm nên cũng dễ cầm máu.

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng yên lặng băng bó cho mình thì đáy mắt đọng đầy những ngọt ngào yêu thương, hấn rủi rí: “Diệp Y, ta xin lỗi, sáng nay ta không có ý lừa nàng, chỉ là ta muốn nàng quan tâm đến ta, lúc ta rơi xuống đầm lầy, thấy nàng lo lắng như thế, ta rất cảm động, nhưng ta vẫn muốn biết nàng lo cho ta vì ta là vợ phụ của nàng hay vì nàng cũng có tình cảm với ta. Diệp Y, ta thích nàng, ta muốn nàng cũng thích chính con người ta. Diệp Y, ta biết ta sai rồi, nàng đừng tức giận nữa, đừng lạnh nhạt với ta thế nữa, từ nay về sau ta hứa sẽ không nói dối nàng.”

Diệp Y vẫn trầm lặng cúi đầu băng bó cho hấn. Kì thực, khi thấy Cổ Hạo Nhiên vừa rơi xuống đầm lầy đã ném nàng ra ngoài, bất chấp bản thân bị chìm xuống để giữ nàng an toàn, nàng không phải không khiếp sợ. Cảm giác đó như một đợt rung động trong cõi lòng vốn phẳng như gương mà nàng không tài nào lí giải nổi. Người này đang lấy chính mạng sống của hấn đổi lấy mạng sống của nàng, rõ ràng tình huống nguy hiểm như thế, vậy mà hấn vẫn không quên đặt an nguy của nàng lên đầu. Nàng im lặng không nói chuyện với hấn cả buổi cũng có một nửa lí do là vì hấn lừa nàng, bình sinh nàng ghét nhất là bị lừa, những kẻ dám lừa nàng cho tới nay đều không có kết cục tốt đẹp. Tuy vậy, Diệp Y cũng không phải là người không biết phải trái, mặc dù hấn gạt nàng, nhưng cũng không gây tổn hại gì cho nàng cả, ngược lại, trong lúc nguy cấp chính tay hấn đã đẩy nàng ra khỏi vòng hung hiểm, đảm bảo cho nàng được bình yên, dù cho điều đó đe dọa đến tính mạng hấn. Hành động đó của hấn khiến nàng có chút mơ hồ và phân vân.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y cứ thản nhiên băng bó cho mình xong rồi đứng lên định bỏ đi thì hoảng hốt giữ chặt lấy tay nàng, kéo ngã nàng vào lòng ôm chặt lấy: “Diệp Y, đừng đi.” Hấn hiểu tình thế bây giờ có giải thích cũng không ích gì, mà Diệp Y cũng không phải là người dễ tức giận, cho nên nếu ở đây nói không được thì đành tìm cách khác vậy, từ từ nói với nàng sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Xuống đất vô môn

Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên kéo giật lại thì mắt đà, theo phản xạ, nàng chống tay lên người hấn để khỏi ngã. Không hiểu sao Cổ Hạo Nhiên bật ra tiếng xuyết xoa, cả người căng cứng. Diệp Y hơi cau mày, rõ ràng nàng không chạm vào miệng vết thương của hấn mà, liền ngẩng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Chỉ thấy gương mặt hấn ửng đỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, Diệp Y nhíu mày, chỗ tay nàng đặt lên càng lúc càng nóng, nàng liền cúi xuống xem có chuyện gì. Thì ra vừa rồi ngã lên người Cổ Hạo Nhiên, một tay nàng chống lên ngực hấn, tay còn lại thì xuống chỗ giữa hai chân hấn, bình thường hấn là không vấn đề gì nhưng lúc này trên người hấn lại không một mảnh vải che thân, như thế chắc gọi là tiếp xúc thân mật?

Bỗng thấy có biến động, Diệp Y lạnh lùng thu tay về, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt hấn, chẳng khác nào ngồi trước một pho tượng khóa thân, thoạt đầu chưa quen mắt, sau lại bình thản như không. Ngược lại, Cổ Hạo Nhiên chưa gì đã đỏ mặt, ánh mắt khát khao, quàng tay ôm lấy nàng.

“Diệp Y, đau, nàng giúp ta xoa xoa chỗ này đi.” Cổ Hạo Nhiên im lặng hồi lâu, bỗng gục đầu vào hõm vai Diệp Y, mặt đỏ phừng phừng, cầm bàn tay vừa thu về của nàng đặt lại chỗ cũ.

Diệp Y cúi xuống nhìn gáy hấn đỏ gay, trên tấm lưng trần trụi còn lấm tấm những giọt nước, ánh nắng chiếu lấp lánh làm rạng lên màu hồng nhuận đẹp đến mê người, nàng lần đầu tiên thấy ở nơi hiểm địa như vậy còn có người tơ tưởng đến chuyện này, không biết nên nói hấn giả vờ không sợ hay nói hấn to gan không sợ trời không sợ đất.

“Diệp Y, nàng là thê tử của ta.” Cổ Hạo Nhiên cất giọng năn nỉ, chất giọng nam khàn khàn dụ dỗ.

Điệp Y nghe tiếng hân thở nặng nề, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, đây là đâu, trước mắt là hiểm nguy gì, lúc này là lúc nào, hân có thể quên nhưng nàng không quên, nàng sẽ khiến hân phải nhớ lại...

Nụ cười chiều chuộng, Diệp Y nâng mặt Cổ Hạo Nhiên lên, sóng mắt hân nhận nhạo vì ham muốn, khiến khuôn mặt tuấn tú càng thêm quyến rũ, rồi nàng từ từ hôn lên đôi môi của hân.

Cổ Hạo Nhiên choáng váng, sung sướng ra mặt, hai tay hân siết lấy Diệp Y, ép sát hai thân thể, phía bên trên cũng nhanh chóng chiếm lại thể chủ động, len vào giữa môi nàng, thỏa thuê tận hưởng hương vị ngọt ngào, một tay nhanh nhẹn đỡ sau cổ Diệp Y, lật nàng xuống dưới.

Rồi môi Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên cuồng nhiệt âu yếm cắn cổ trắng nõn nà, càng lúc càng xuống thấp, xung quanh tĩnh lặng chỉ còn tiếng hít thở hỗn hân của hai người.

“Ồi a, Diệp Y, buông tay, buông tay.” Một tiếng kêu đau đớn vang lên phá hỏng bầu không khí ám muội vừa rồi.

Điệp Y nằm yên phía dưới, lẳng lặng nhìn Cổ Hạo Nhiên. Lúc này hân đã phải nhấc người lên, khuôn mặt đỏ ửng hơi tái đi, mày cau nhẹ, u oán nhìn vào đôi mắt vô cảm của Diệp Y, nghiêng răng nói: “Điệp Y, đau, nàng buông ra đi.” Người hân vận vẹo một cách bí bách, nhưng không dám cử động mạnh.

Điệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, nụ cười bỗng trở nên tà mị, thùng thảng hỏi hân: “Sao đột nhiên lại dừng thế? Ngươi còn chưa cởi quần áo của ta mà.”

Mồ hôi vã đầy trán, Cổ Hạo Nhiên hung hăng hôn môi Diệp Y, giận dữ nói: “Điệp Y, nàng đâu có cự tuyệt.”

Điệp Y giận tái mặt: “Ta tưởng ngươi là người biết suy nghĩ, hóa ra ta đã lầm.” Nói xong siết tay lại, Cổ Hạo Nhiên kêu oai oái.

Cổ Hạo Nhiên nhăn mặt, nghiêng răng năn nỉ: “Điệp Y, nhẹ nhẹ cái tay thôi, nàng muốn lấy mạng ta đấy hả?” Đáp lại hân chỉ có ánh mắt lạnh nhạt của Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên bất lực hít một hơi dài, chậm rãi nói: “Là ta sai, ta không nên làm vậy với nàng ở đây.”

Điệp Y lạnh lùng hừ một tiếng rồi buông tay, Cổ Hạo Nhiên vẫn nằm yên trên người nàng, nhỏ nhẹ: “Điệp Y, nhưng bây giờ phải làm sao đây.” Khó khăn lắm mới có cơ hội tốt như bây giờ, làm gì có chuyện nói thôi là thôi ngay được, cái chỗ này chính là nơi vô cùng nguy hiểm, chẳng biết sống chết thế nào, sau này chắc gì đã có cơ hội tốt như hôm nay, tội gì không liều mình thử một phen.

Điệp Y hiểu ý tứ của Cổ Hạo Nhiên, hân không phải không biết tình hình mà là biết nhưng cố tình lờ đi, rõ ràng là đã có chủ ý từ đầu, nói qua nói lại một hồi vẫn không từ bỏ ý định, Diệp Y lúc đầu còn thông cảm, nhưng lúc này nàng lập tức đẩy hân ra, cất giọng cương quyết: “Tự mình giải quyết đi, cho ngươi mười phút, nếu không xong thì cứ ở lại đây muốn làm gì thì làm.”

Cổ Hạo Nhiên bị Diệp Y ủa cho ngã lăn xuống đất, bực mình lầu bầu: “Điệp Y, nàng thật là độc ác!”, nói xong vỗ đầu một cái, thật vất vả mới có lúc thiên thời địa lợi thế này mà lại bị hủy đi trong nháy mắt, rõ là “thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà”, rên rầm một thời một hồi, hân bỗng nhìn sang Diệp Y đang đứng quay lưng về phía mình, hỏi: “Mười phút là bao lâu a?”

Cổ Hạo Nhiên tuy rằng rất muốn tỏ thái độ với Diệp Y, nhưng nàng lại một mực trầm mặc, không nói chuyện với hân, dù hân oai hùng cổ xông lên đi trước hay tỏ ra sợ chết khiếp những sinh vật kì lạ trong rừng, nàng vẫn giữ bộ mặt lạnh như băng giá ngàn năm. Lại nói, thực ra hân cũng hiểu tình cảm của hai người đang ở mức độ nào, rơi vào hoàn cảnh này đúng là muốn nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng, chẳng qua là cơ hội chưa đến, hân cũng không phải không biết cân nhắc nặng nhẹ, cũng không dám manh động nữa. Hai ngày lặng lẽ trôi đi trong yên ắng.

Đến ngày thứ ba, thấy ánh kim quang trước mặt có vẻ gần hơn rất nhiều, Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói: “Xem ra chỉ cần vài ngày nữa là chúng ta có thể đến cửa ra.”

Điệp Y không trả lời, âm thầm quan sát cảnh vật xung quanh. Hai người ở trong rừng nhiều ngày, vốn chỉ thấy toàn cây là cây, hôm nay đến một nơi kì lạ, khắp nơi không có một bóng cây ngọn cỏ, đến cả cỏ dại cũng không thể sống nổi, nhìn đâu cũng thấy một vẻ thô lương quái dị.

Không có độc trùng, không có sông sâu, không cây cối, không hoa độc, một mảnh đất trống hoàn toàn, hai người lập tức tăng tốc đi vào vùng đất trước mặt, tuy rằng nơi này có vẻ rất quái dị, hai người cũng tự biết chắc chắn sẽ có gì đó ở đây nhưng khó khăn lắm mới thấy một đoạn đường có vẻ dễ đi, không sợ độc trùng từ trên trời rơi xuống, không sợ uống nước gặp phải cá ăn thịt người, không sợ mắng xà lao ra từ bụi rậm lại càng không có đám lầy nuốt người, cho nên dù trước mặt là đầm rồng hang hổ chắc chắn cũng dễ đi hơn đoạn đường họ vừa trải qua.

Cổ Hạo Nhiên đi trước, vừa đi vừa không ngừng nói chuyện với Diệp Y, tuy rằng nàng từ sau khi rời khỏi con sông vẫn lạnh nhạt với hân mặc kệ cho hân cố gắng làm lành, cũng không rõ có phải bình thường người yêu thích hân vô cùng nhiều, bọn họ đều đem hân đặt lên trời nên hân ngênh ngang đắc ý, bây giờ gặp người không quan tâm đến, tính tình của hân cũng bớt kiêu cách công tử đi nhiều.

Điệp Y tai thì nghe tiếng Cổ Hạo Nhiên nói chuyện, mắt thì nhìn bốn phương tám hướng, vùng đất này tuy rằng kì quái nhưng quá yên ắng cũng không phải là tốt, nàng âm thầm cảnh giác đề phòng, không bỏ qua một chút bất thường nào.

“Tiếng gì vậy nhỉ?” Cổ Hạo Nhiên đang đi rất nhanh chợt dừng lại, nắm lấy tay Diệp Y hỏi nhỏ, nàng cũng rất thức thời, lập tức dừng bước nghiêng tai lắng nghe.

Vẫn là một mảnh yên tĩnh, Diệp Y biết thính giác của Cổ Hạo Nhiên nhạy bén hơn mình rất nhiều, nàng cũng yên lặng chờ nghe hân nói. Cổ Hạo Nhiên nghiêng tai lắng nghe nửa ngày, nghi ngờ nói: “Nghe rào rào, hình như là tiếng của con gì đó đang gặm, nhưng mà chỗ này thì có gì để mà ăn?”

Tiếng găm à, Diệp Y nhìn lướt qua khắp nơi, quả thật chỗ này không có gì có thể ăn được, nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chúng ta đi lên phía trước xem sao”. Hai người cẩn thận dò xét quan sát bốn phía xem có gì bất thường không. Đi được một đoạn chỉ thấy trước mặt có một đường mờ mờ màu xanh, tiếp đến là những dải rộng màu đen, Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nói: “Đằng kia chắc là bãi cỏ? Nơi này đúng là kỳ quái, cỏ mà cũng có loại màu đen”

Diệp Y nghe thấy thế liền đứng lại, ngồi xổm xuống vốc lấy một nắm bùn đất dưới chân đưa lên mũi ngửi, Cổ Hạo Nhiên thấy nàng đột nhiên nghiêng trọng cũng thấy khó hiểu, bình thường dù có gặp nguy hiểm đến mấy thì Diệp Y cũng không tỏ thái độ gì, thứ gì khiến cho một người vốn thờ ơ bình thản trước mọi sự như nàng có thể biến sắc như vậy, hẳn cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng đứng bên cạnh chăm chú nhìn nàng.

Diệp Y cẩn thận kiểm tra mùi của vốc bùn một lúc lâu rồi mới đứng dậy đưa mắt nhìn về dải đất đen đen đằng xa, đột nhiên tái mặt, nắm tay Cổ Hạo Nhiên hô “Chạy mau” rồi kéo hắn chạy về hướng ngược lại với dải đất đen kia.

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng đột nhiên chạy trời chết, tuy không phải là quay lại đường cũ nhưng cũng không biết nàng muốn chạy đi đường nào, liền lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy? Chúng ta không thể chiến đấu với chúng à? Cứ chạy thế này sẽ quay lại chỗ khu rừng vừa rồi đấy.”

Diệp Y lườm Cổ Hạo Nhiên, trầm giọng nói: “Thích đi đâu thì tùy.” Vừa nói vừa thả tay hắn ra, Cổ Hạo Nhiên giật mình túm lấy tay nàng, cười lấy lòng: “Đừng nóng, ta biết nàng đã nói nguy hiểm tất sẽ có nguy hiểm, chẳng qua ta thấy chúng ta cũng không còn nhiều thời gian để chạy đâu.” Vừa nói vừa quay đầu nhìn một bầy những con gì đó đông nghìn nghịt sau lưng như một dải đất màu đen đen đang tiến tới ngày một gần, cho dù trước đây gặp quái vật cỡ nào cũng không thấy Diệp Y hốt hoảng như vậy, rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì vậy.

“Ồ, Diệp Y, chúng nó có thể di chuyển kia? Hình như là một đàn kiến, lại đang bò rất nhanh về phía chúng ta, nàng quay lại xem có phải không?” Cổ Hạo Nhiên vừa quay đầu lại, chỉ thấy dải đất đen kia đã bao vây khắp xung quanh và đang chạy về phía bọn họ.

Diệp Y giật mình quay lại nhìn, sắc mặt chợt lạnh băng, vội vã kéo Cổ Hạo Nhiên tăng tốc độ chạy, trầm giọng nói: “Nếu ta không làm, chúng nó là kiến ăn thịt người, những nơi chúng đi qua không còn một bóng cây ngọn cỏ, người lẫn vật đều không thoát được.”

“Lại ăn thịt người, cái nơi này, mẹ nó rốt cuộc là chỗ nào? Giờ ta đã hiểu tại sao người trên đảo nói chỗ này là đến bao nhiêu chết bấy nhiêu người, nơi này có những quái vật gì làm gì có ai còn sống để mà nói cho người ngoài biết, từ kiến đến cá cứ tưởng là động vật vô hại, ai ngờ đều là quái vật, được lắm, Diệp Y, may mà có nàng nếu không ta có mười cái mạng cũng chết chôn thây ở chỗ này rồi.” Cổ Hạo Nhiên nghe nàng giải thích chợt hiểu tại sao vùng đất này lại chẳng có một bóng cây ngọn cỏ, hắn đột nhiên thấy mình thật may mắn vẫn còn sống để chứng kiến những điều kì dị này.

Diệp Y hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, hạ giọng quát: “Im miệng, ta cũng không phải thần, người đừng trông cậy vào ta, nếu như bị truy đuổi thì phúc ai người này hưởng.” Cho dù trong lòng nàng Cổ Hạo Nhiên cũng không như những người bình thường khác nhưng nếu gặp nguy hiểm nàng sẽ cân nhắc, cứu được mới cứu còn không nhất định sẽ dứt khoát bỏ đi, tính mạng của mình vẫn là quan trọng nhất.

Cổ Hạo Nhiên vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, một lúc sau không thấy bóng dáng dải đất đen nữa, hắn liền thở phào: “Không phải chạy nữa, chúng nó đã cách rất xa rồi.”

Diệp Y lạnh lùng hừ một tiếng: “Đã không biết gì thì ngâm mồm lại cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng vẫn không ngừng chạy như điên về phía trước thì chạy lên sóng vai với nàng rồi hỏi: “Diệp Y, nàng nói cho ta nghe xem loài đấy rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào?”

Diệp Y vẫn chạy vùn vụt, đến khi Cổ Hạo Nhiên đã quên không còn nhớ đến câu hỏi của mình nữa thì mới nghe thấy tiếng nàng vang lên: “Bọn kiến này khừu giác cực kì nhạy bén, nếu gặp phải vật sống chúng có thể liên tục đuổi theo một hai tháng, hoàn toàn không có một phút ngừng nghỉ, không ăn sạch sẽ thì tuyệt đối không bỏ qua, trên đời này làm gì có con vật nào có thể ngày đêm chạy trốn đến một hai tháng, cho nên nói không ngoa chưa có kẻ nào bị chúng truy đuổi mà có thể thoát được.”

Cổ Hạo Nhiên lúc đầu vẫn còn tỏ vẻ chưa biết sợ là gì, càng nghe càng thấy kinh hãi, lần đầu tiên thấy hắn nghiêm túc đến vậy, trầm giọng hỏi: “Nói vậy thì chạy trốn cũng chẳng có ích lợi gì, có cách nào để tiêu diệt bọn chúng không?”

Diệp Y trả lời: “Có, dùng lửa.”

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn mặt đất không bóng cây ngọn cỏ thì dùng cái gì để đốt bây giờ? Hơn nữa đây là vùng rừng núi, nếu muốn đốt cả đàn kiến lớn như vậy khác nào đốt toàn bộ cánh rừng, chưa cần đến bọn kiến ăn thịt thì bản thân đã chết cháy rồi, hắn ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Diệp Y, nàng có nhớ trên đường đến đây chúng ta có đi qua một trảng cỏ dại, nơi đó vị trí tương đối thuận lợi, nếu có đốt cũng không ảnh hưởng đến những chỗ khác.”

Diệp Y trả lời luôn không cần nghĩ: “Từ đây đến đó xa quá, không kịp.”

Cổ Hạo Nhiên suy nghĩ một chút cũng nhận thấy thời gian quay lại tìm cách tiêu diệt bọn kiến thì bọn họ có thể tranh thủ chạy đến chỗ khác, nhưng cũng không biết trước mặt liệu có gì nguy hiểm không, đúng là khó nghĩ, hắn vừa chạy như điên vừa không ngừng tìm cách xử lý tình huống.

Hai người chỉ biết cắm cúi chạy về chỗ nào càng xa bọn kiến ăn thịt người càng tốt, làm sao còn thời gian nghĩ đến phía trước có nguy hiểm hay không. Đột nhiên, có tiếng nước chảy ào ào vang lên, trước mặt hai người hiện ra một con sông rộng, cây cối hai bên bờ ken dày đặc.

Cổ Hạo Nhiên vui mừng nói: “Nước sẽ xóa tan mùi của chúng ta, hơn nữa quanh đây nhiều cây cối như vậy hẳn cũng đủ cho bọn chúng ăn, chỉ sợ dưới sông lại có cá ăn thịt người.” Vừa nói vừa kéo Diệp Y chạy về phía bờ sông.

Dòng sông trước mặt bọn họ nước đục ngầu, hoàn toàn không thấy đáy, ở quanh bờ sông có không ít xương cá, thi thoảng còn có vài cái lông chim, dòng nước thì chảy khá xiết, Cổ Hạo Nhiên thấy vậy mừng rỡ nói: “Có cá chứng tỏ bên trong không có cá ăn thịt người, chúng ta yên tâm mà đi qua thôi.”

Điệp Y nhìn dòng chảy của sông, nghĩ với khả năng bơi lội của nàng mang theo Cổ Hạo Nhiên sang bờ bên kia không thành vấn đề, lập tức ừ một tiếng rồi bước xuống sông, mới đi được hai ba bước chân thì đột nhiên nghe ào một tiếng, từ giữa sông nổi lên một vật nâu đen lừ lừ trôi về phía họ, nàng thấy thế lập tức kéo tay Cổ Hạo Nhiên chạy ngược lên bờ. Cá sấu.

Cổ Hạo Nhiên cùng đã nhìn thấy vật nâu đen ở giữa sông, trừng mắt hỏi: “Cái gì vậy? Đừng nói lại là con gì ăn thịt người đi nhé?” Hai ngày nay hắn đã gặp quá nhiều động vật quái dị, tinh thần đã bị đá kích nghiêm trọng, hiện tại hắn đã thức thối hơn, không nhảy dựng lên như lần đầu nhìn thấy quái vật mà chỉ hốt hoảng hỏi là con gì.

Điệp Y đang đang sát khí nhìn chăm chăm con vật đang bơi vào bờ để phơi nắng, trên sông lại có thêm lên vài con cá sấu nữa bò lên, bờ bên kia cũng có khá nhiều con nằm lẫn trong bùn, lúc trước họ không chú ý nên không phát hiện ra. Điệp Y vốn lạnh lùng đến lúc này cũng không thể nhin nổi nữa, nắm đầm siết chặt, lạnh giọng nói: “Cá sấu, ăn thịt người.”

Cổ Hạo Nhiên cảm nín, chỉ muốn ngẩng mặt lên hỏi ông trời, trước mặt có cá sấu, sau lưng có kiến ăn thịt người, tiến không được, lùi không xong, lão thiên gia quả thật qua ưu ái bọn họ quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Không phải sợ, còn có ta

Điệp Y trừng mắt nhìn đàn cá sấu, âm thầm đánh giá xem nếu đối mặt với chúng thì bọn họ có bao nhiêu phần thắng, ngẩng đi ngẩng lại vẫn thấy quá nguy hiểm cho nên sau một lúc đắn đo, nàng quyết định rời khỏi nơi này, bèn quay người nói dứt khoát: “Đi.” Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời lập tức làm theo, có điều vừa quay lại thì gặp phải cảnh tượng khiến hai người như bị đông cứng.

Chỉ thấy cách đó không xa, hàng nghìn hàng vạn điểm đen lúc nhúc tiến tới gần, quây ba mặt xung quanh họ. Lúc trước nhìn xa chỉ thấy một mảng đen kịt, bây giờ khoảng cách gần đến mức Cổ Hạo Nhiên có thể thấy không biết bao nhiêu con kiến đang bò tới, màu xanh trên cổ nhanh chóng bị màu đen đàn áp, thế tới ào ạt như sóng thần, lại trải rộng không đến vô cùng. Trước tình thế ấy, hắn không khỏi rung mình sợ hãi.

Điệp Y siết chặt nắm tay nhìn con lũ kiến đang ùn ùn kéo tới, lúc này đã nhìn thấy rõ được cái đầu của bọn kiến ăn thịt người này phải to gấp ba bốn lần kiến thường, nàng quay lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, hai người lặng lẽ nhìn nhau rồi không ai bảo ai, nhất tề quay ngược trở lại, lao về phía con sông. Chiến đấu với cá sấu còn có thể dùng tay dùng chân mà đánh, còn gặp phải lũ kiến này có lẽ không kịp chống cự đã thành người thiên cổ rồi.

Điệp Y cầm tay Cổ Hạo Nhiên vòng qua eo lưng của mình, hắn cũng rất hiểu ý ôm chặt lấy nàng, dùng sức vọt một cái bay vào giữa sông, tránh bọn cá sấu đang nằm trên bờ càng xa càng tốt. Ừm một tiếng, hai người rơi vào giữa lòng sông, nước bắn tung tóe. Điệp Y một tay cầm chùy thủ, một tay cầm đoản kiếm, lập tức ra sức bơi về phía trước, Cổ Hạo Nhiên lúc này bế khí, ôm chặt lấy thắt lưng nàng, một tay còn cầm nhuyễn kiếm, mở to mắt quan sát xung quanh.

Nước sông đục ngầu khiến cho tầm nhìn bị hạn chế, dòng nước cũng có vẻ chảy xiết, Điệp Y bơi vài sai tay rồi kéo Cổ Hạo Nhiên trôi lên mặt nước để thở. Bỗng hai bên trái phải có một lực đẩy mạnh mẽ xô nước về phía hai người, sát khí trong mắt nàng lập tức sôi trào, trầm giọng nói: “Đang đến đây, cẩn thận phía sau.”

Cổ Hạo Nhiên rơi xuống nước thì mười thành công lực nay chỉ còn ba, tuy rằng không đến mức hoảng sợ không làm được gì nhưng cảm giác cũng yếu đi nhiều, không nhận ra trong nước có thứ gì đang tới nên khi nghe Điệp Y nói vậy liền nhanh chóng hít sâu một hơi, lặn xuống, trực tiếp đem Điệp Y đang ôm bên trái chuyển sang bên phải, hung hăng quơ kiếm một vòng trước mặt.

Cổ Hạo Nhiên chém ngang một kiếm qua liền cảm thấy cả cánh tay phải chấn động, cắn răng dồn toàn lực đâm tới, đồng thời vùng chân đá vật cản ra xa, một cước này của hắn tuy rằng đã bị lực cản của nước làm giảm đến phân nửa sức mạnh nhưng cũng đủ làm cho vật cản xuyên thẳng qua mặt sông, tung lên trên.

Vật cản này chính là một con cá sấu khổng lồ, so với đám nằm trên bờ còn to gấp mấy lần, dài khoảng bốn năm thước, khoe miệng của nó còn dính máu, hiển nhiên là vừa bị Cổ Hạo Nhiên chém dưới nước. Cổ Hạo Nhiên lần đầu tiên đến gần cá sấu như vậy, gần đến mức thấy rõ cái đầu sù sùi xấu xí của nó, răng nanh nhọn hoắt, so với lũ cá ăn thịt vừa nãy còn kinh khủng hơn, hắn nghiêng răng nói: “Khá lắm đồ xấu xí, đến đây cho gia xem.” Vừa nói vừa vọt theo lên khỏi mặt nước vùng kiếm đâm tới, chỉ thấy con cá sấu còn chưa kịp rơi xuống nước đã bị xé bụng, toàn bộ nội tạng và máu xối ào xuống sông.

Trong lòng sông, Điệp Y bình tĩnh chờ cá sấu tiến tới, kiên nhẫn đợi đến khi nó lại gần nàng há miệng định đớp thì chặn ngay đoản kiếm vào mõm nó khiến nó vừa đau đớn vừa không khép hàm lại được. Lập tức, con cá sấu quẫy đuôi quật thẳng về phía Điệp Y, nàng chẳng những không tránh mà còn áp sát bên mình nó, vùng chùy thủy xé dọc một đường từ miệng nó đến tận đuôi.

Điệp Y nghiêng người đón đoàn kiếm rơi ra từ miệng cá sấu, vừa vặn thấy một mẩn nhỏ bụng cá cũng ngoan mục không kém của Cổ Hạo Nhiên, nàng cũng biết nguyên nhân của Cổ Hạo Nhiên là đồ tốt nhưng vì lúc đánh nhau với mãng xà, thanh kiếm đó hoàn toàn vô dụng nên nàng tưởng mình hẳn bị lừa, mang thanh kiếm cùn mà cũng khoe, hiện tại mới rõ nó đúng là bảo kiếm hiếm có, xem ra không phải do kiếm không tốt mà do con mãng xà kia là loại đặc biệt.

Quá trình hai người giải quyết hai con cá sấu kể ra thì chậm, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt, xong việc Điệp Y lập tức đạp nước mang theo Cổ Hạo Nhiên lướt về phía trước, đằng sau đám cá sấu trong lòng sông lúc này như bị kích thích, bắt đầu điên cuồng trồi lên quấy đạp cắn xé lẫn nhau, cả một vùng nước sông nhuộm máu đỏ lòm, mà hai người bọn họ vẫn còn ở giữa sông chưa thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng phối hợp với nhau bơi về bờ bên kia, nước sông chảy rất xiết, hơn hai mươi phút vật lộn mà hai người vẫn chưa đến được bờ bên kia, Điệp Y trong lòng vô cùng lo sợ lại càng ra sức bơi nhanh hơn, Cổ Hạo Nhiên thì quan sát phòng thủ bốn phía xung quanh.

“Điệp Y, không xong rồi, lũ cá sấu trên bờ đều trườn xuống nước hết rồi!” Đột nhiên, nàng nghe tiếng nói hoảng hốt của Cổ Hạo Nhiên vang lên, Điệp Y vẫn trầm mặc tiếp tục bơi, cả một con sông đầy máu làm sao không dẫn dụ bọn cá đang nằm yên trên bờ lao xuống chứ, cho nên bây giờ bất luận có chuyện gì xảy ra cũng phải nhanh chóng lên bờ.

Màu đỏ của máu trong nước càng ngày càng đậm, đàn cá sấu lao xuống cắn xé lẫn nhau tạo thành những xoáy nước dữ tợn. Cổ Hạo Nhiên trong lòng thâm kinh sợ, ngăn đẩy con cá sấu khát máu hung tợn nếu cùng đuổi theo hẳn và Điệp Y thì dù cho hai người có lợi hại đến đâu e là cũng trở thành miếng mồi ngon cho chúng thôi. Lúc này gương mặt Cổ Hạo Nhiên lạnh đến đáng sợ, như chuẩn bị cùng Điệp Y liều mạng đến nơi, nhưng hành động lại vô cùng bình tĩnh, chăm chú nhìn cá sấu đánh nhau trên sông, đề phòng bốn phía, con người lăm vào cảnh đường cùng vẫn giữ được bình tĩnh, sắc sảo mới chính là bản lĩnh thực sự của Cổ Hạo Nhiên.

Đang mãi nhìn chăm chú vào đàn cá sấu, Cổ Hạo Nhiên chợt giật mình phát hiện bọn kiến đã tới sát bờ sông, dòng nước cuộn chảy cũng không ngăn được thể tới của bọn chúng, cả đàn nhao nhao lao vào giữa sông, nhìn từ xa lại thấy nước sông như từ từ được nhuộm đen.

Cổ Hạo Nhiên bất giác nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, khổ nạn thật, nước cũng không ngăn nổi khứu giác của bọn kiến này sao? Rốt cục bọn này là thuộc loại động vật quái quỷ gì vậy, lại nói tới bọn kiến ăn thịt người này sống chết lao xuống sông cũng không phải đuổi theo mùi của bọn họ mà chúng ngửi thấy mùi máu trong nước, không gì có thể hấp dẫn và kích thích bọn chúng hơn là mùi máu tươi.

“Điệp Y, bọn kiến tràn xuống sông rồi.” Cổ Hạo Nhiên cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất thông báo cho Điệp Y, nàng vừa dốc toàn lực bơi vừa lạnh lùng trả lời: “Lo việc trước mặt đi đã.” Nói xong lại sai tay bơi nhanh thêm một chút nữa. Nàng vừa dứt lời thì hẳn cũng cảm nhận thấy xung quanh có điểm bất thường, dòng nước lại đang xô tới đây, kiến ăn thịt người còn chưa tới thì cá sấu đã đến hầu chuyện rồi.

Đột nhiên một cái đầu cá sấu khổng lồ nhô lên từ dưới nước há miệng về phía Cổ Hạo Nhiên định đón một miếng, kiếm trong tay hẳn bắt đầu vung lên chuẩn bị chiến đấu chỉ là chưa kịp hành động thì dưới chân cảm thấy một luồng lực khác đang tiến tới, mà sau lưng hẳn Điệp Y cũng đã dừng lại, hẳn là nàng cũng gặp phải chướng ngại vật, cùng lúc này bốn phương tám hướng đều có lực ép tới, Cổ Hạo Nhiên cả kinh, bọn họ đã bị vây kín rồi.

Hai thanh kiếm trong tay Điệp Y vung lên như chớp, cá sấu xung quanh không con nào thoát được, máu tươi ồ ạt tràn ra sông lại càng khiến chúng thêm điên cuồng, nhất tề lao đến, Điệp Y ở trong nước như một con kinh ngư, lúc trồi lên lúc ngập xuống tránh những đòn tấn công của bọn cá, tuy không bị ăn thịt nhưng trên người đã có vô số vết thương.

Điệp Y biết bơi nên còn xoay xở né tránh được, còn Cổ Hạo Nhiên thì xem ra không xong, có lúc nàng muốn giết một con cá sấu, xoay người ra thì suýt làm hấn mất tay, mà kéo hẳn theo thì lại gặp ngay một hàm răng sắc nhọn hay một cái đuôi đầy gai, bản thân hẳn tìm cách ngoi lên để thở đã khó rồi, lại còn muốn hẳn đối phó cá sấu khác nào giết hẳn luôn.

Nhưng Cổ Hạo Nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu, một thân công phu không phải không có đất dụng võ, mãi một lúc sau cũng bắt đầu quen, hẳn bắt đầu nín thở vung kiếm, đầu, tay, chân, thắt lưng đều linh hoạt tấn công hoặc né tránh, tuy chiêu thức còn lộn xộn nhưng đỡ được thương tích, lại giết thêm không ít cá sấu.

Điệp Y không biết cá sấu cổ đại với cá sấu hiện đại có phải đồng loại hay không, chỉ biết chúng như say mồi, điên cuồng lao đến xác những con cá đã chết, đồng thời không ngừng tấn công nàng và Cổ Hạo Nhiên. Mà những vết thương cũ của nàng bị trứng đòn của cá sấu lại vỡ ra, mùi máu tươi mới khác biệt kích động lũ quái thú, chúng lao đến như điên như dại. Điệp Y quyết mở đường máu nhưng vừa vung kiếm đã thấy sức lực càng ngày càng suy yếu, thật là vô cùng nguy hiểm.

Điệp Y vẫn bình tĩnh vùng vẫy trong nước, lũ cá sấu xung quanh vây bọc rất chặt, không thể trốn thoát, chỉ có thể tận lực tránh né, nhưng vì đánh dưới nước nên thể lực càng lúc càng hao mòn, cứ thế này hai người cảm chắc sẽ chết chung cùng đàn cá sấu.

Máu chảy không ngừng cũng khiến thể lực cạn kiệt, hai tay nàng bắt đầu không còn cảm giác nữa, bọn cá sấu như có linh tính, lúc này bắt đầu tổng tiến công. Một con cá sấu xông tới định tấp lên đỉnh đầu Điệp Y, mà lúc này hai tay nàng lại đang bận đối phó với những con khác, hoàn toàn không kịp rút về phòng thủ, chỉ cảm thấy nước xô đến, thân thể theo phản xạ nghiêng đầu sang một bên né tránh, tay nhanh như chớp thu về ngã người ra sau đâm lên phía trên..

Điệp Y ra sức chống lại một con phía trước, một con phía sau, chưa kịp quay đầu lại thì thấy trên mặt có giọt nước rơi xuống, lại có mùi máu tanh tanh, nàng ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên vốn vẫn đang ôm lấy cánh tay nàng, vào giây phút nàng vung kiếm đâm vào miệng cá sấu thì nó cũng vừa kịp đón cho Cổ Hạo Nhiên một phát, máu dính trên răng nanh của nó đang nhỏ từng giọt xuống mặt nàng.

Mặt Cổ Hạo Nhiên tái xám, hẳn vùng tay phải chém đứt đôi một con cá sấu đang lao tới rồi vòng tay lại đâm vào con cá đang cắn tay trái hẳn, chém mạnh vào hàm dưới của nó. Quay sang nhìn, Điệp Y đang há mồm kinh ngạc, hẳn tiếp tục bồi thêm một kiếm cho con cá, gần giọng: “Đỡ dần cái gì!”

Điệp Y giật mình hoàn hồn, ừ một tiếng theo phản xạ rồi khẩn trương tiếp tục đối phó với đàn cá dữ.

Cổ Hạo Nhiên không kịp nghe thấy nàng trả lời thì đã cảm thấy thân thể đang từ từ chìm xuống, vội vã quờ tay muốn bám vào thất lưng Điệp Y, vừa rồi trong tình huống khẩn cấp đã buông tay khỏi người Điệp Y, không có nàng hẳn chết đuối là cái chắc. Thế nhưng hai người đang ở trong nước, đâu phải muốn tóm lấy cái gì là lấy được ngay, hẳn hụt tay, càng chìm xuống nhanh hơn. Cổ Hạo Nhiên cả kinh, còn chưa kịp nói gì thì cảm giác chân chạm phải một vật gì đó.

Cổ Hạo Nhiên theo bản năng đập đập một chút thì thấy vật dưới chân dường như còn biết cử động, hẳn chợt hoảng sợ nhận ra là cá sấu cũng có thể lao từ dưới lên, còn đang hoang mang thì Điệp Y đã hụp xuống nắm lấy cổ áo của hắn kéo lên trên.

Cổ Hạo Nhiên như người chết đuối vớ được cọc, ôm chặt lấy Điệp Y, chân đạp ngay xuống đầu con cá sấu ở dưới chân mượn lực lao lên trên mặt nước. Hai người tạo thành một đường parabol hoàn mỹ, tuy không bay thẳng lên bờ nhưng tạm thời thoát được nguy hiểm. Trong lúc còn lơ lửng trên không, Cổ Hạo Nhiên tranh thủ xem xét tình hình dưới sông, lúc này hầu như toàn bộ bọn cá sấu trên bờ dưới sông đều tụ tập xung quanh đây, dù cho rơi xuống đâu đi nữa khả năng bị top mất một chân là rất cao.

Cổ Hạo Nhiên ôm Điệp Y cũng không kịp nghĩ là đi theo hướng nào nữa, chầm chậm xuống đầu một con cá sấu làm điểm tựa rồi lại vội vàng đề khí nhảy vọt lên, vài lần như thế hai người đã ra giữa sông, dưới chân cũng không còn điểm tựa nào nữa, Điệp Y nhất nhất phối hợp với Cổ Hạo Nhiên, khó khăn lắm họ mới thoát khỏi vòng vây, bây giờ không chạy trốn nhanh thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Lập tức Cổ Hạo Nhiên ôm lấy hông Điệp Y, Điệp Y không bơi ngang sang bờ bên kia nữa, như vậy thứ nhất tránh khỏi bị cá sấu bao vây, thứ hai không bị lực cản của nước đẩy dạt về phía bọn cá sấu, cũng không tốn sức bơi ngược dòng, nàng quyết định xuôi theo dòng nước, mặc dù cũng vẫn có khả năng gặp nguy hiểm nhưng không nhiều, vì vậy hai người ôm nhau bơi xuôi về hạ lưu của con sông.

Bơi được một lúc, Điệp Y chỉ cảm thấy thân thể rã rời, không còn chút sức lực nào, mà lúc này không thể dừng lại được, bơi càng nhanh càng tốt, Cổ Hạo Nhiên cũng cảm giác được nàng đang bị mất sức, liền nói: “Không cần liều mạng, chúng ta cứ theo dòng nước đi, giữ sức còn đối phó với cá sấu.”

Điệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, cũng tự biết sức mình có hạn, có cố gắng dựa cũng không được gì lập tức thả lỏng tinh thần, cùng Cổ Hạo Nhiên thả người trôi theo dòng nước đến đâu thì đến.

Cổ Hạo Nhiên ôm chặt thất lưng Điệp Y, ngẩng đầu nhìn trời rồi khẽ cười cười nói: “Trời hôm nay xanh quá, lần đầu tiên ta ngắm bầu trời xanh như thế, thật là thú vị.”

Điệp Y ngược nhìn một vùng trời xanh ngắt trên đầu, không hiểu sao, nàng thấy lòng mình lắng lại, bản thân nàng ngoài sinh mạng ra chưa từng quan tâm đến thứ khác, lúc này nhìn lên bầu trời xanh như thế, nàng bỗng có cảm giác bình yên lạ thường. Thì ra, chẳng có ai toàn năng đến mức nắm giữ được vận mệnh của mình cả, vẫn tưởng bản thân đủ mạnh mẽ để vượt qua mọi thử thách, nhưng thực ra, đó là do mệnh chưa đến lúc tuyệt mà thôi.

Máu trên người hai người vẫn không ngừng chảy, theo dòng nước chảy ra thành những dải màu đỏ, mùi máu sục nức trong không gian, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y đều nghĩ thấy hướng hồ là bọn cá sấu có khứu giác nhạy bén hơn rất nhiều, lần này e bọn họ không thể thoát được...

Cổ Hạo Nhiên dùng cánh tay bị thương siết chặt lấy Điệp Y, quay đầu nhìn Điệp Y, nhẹ nhàng kẻ sát vào má nàng, nếu không phải còn phải mang theo hẳn có lẽ nàng đã sớm thoát khỏi vòng vây, có lẽ hẳn đã làm liên lụy đến nàng rồi. Cổ Hạo Nhiên chợt mỉm cười, là nụ cười từ sâu thẳm trong đáy lòng hắn, nàng tình nguyện mang theo hắn, lúc hắn bị chìm xuống sẽ lập tức tìm hắn, kéo hắn lên, nàng từ đầu đến cuối đều không nói một câu, nhưng nếu như trong lòng nàng không có hắn thì sao có thể để hắn liên lụy đến tính mạng đáng quý của nàng, có lẽ chính nàng cũng chưa nhận ra đâu, nhưng hẳn biết trong lòng nàng đã có hắn, không cần biết là yêu hay là ghét.

Điệp Y một mặt nhìn trời, một mặt cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình, tuy rằng sống chết có số nhưng nàng tuyệt đối sẽ không chịu thua, trời xanh có thể quyết định sinh tử của con người nhưng nàng sẽ cố gắng đến cùng, quyết phải sống sót, mãi mê suy nghĩ, Điệp Y không để ý cảm xúc khác thường của Cổ Hạo Nhiên, cũng không nhận ra giữa hai người dường như đang ngầm ngầm diễn ra một cuộc thay da đổi thịt.

“Lạ thật, sao lâu như vậy không thấy có cá sấu đuổi theo?” Hai người trôi theo dòng nước nửa ngày, Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc hỏi.

Điệp Y cũng phát hiện cá sấu không theo mùi máu mà đuổi theo bọn họ, mà đơn giản là chỉ giống như xử lý những kẻ xâm chiếm địa phận, không khỏi nhàu mày nói: “Không biết.”

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nói: “Không đuổi theo, thật tốt quá, liệu có phải chúng ta đã trốn thoát rồi không? Chúng ta đã ra khỏi tầm hoạt động của bọn chúng cho nên chúng mới buông tha hai miếng mồi ngon này?”

Điệp Y cũng cảm thấy khó hiểu, nàng chưa từng nghe nói đến chuyện cá sấu cũng có phạm vi hoạt động riêng, chúng buông tha cho bọn họ, chuyện này có khả năng không? Hai người đã giết rất nhiều đồng loại của chúng cho nên chúng có thừa thức ăn, bỏ qua cho hai người, đây mà là thói quen của cá sấu sao? Nhưng mà, rõ ràng bọn họ đã chạy thoát rồi, xem ra cá sấu là loài máu lạnh, ăn thịt cả đồng loại.

Lúc này, ở thượng nguồn sông, một thảm cảnh giết chóc vô cùng thảm khốc đang diễn ra, đàn kiến đáng lẽ phải tìm lá khô để có thể vượt sông nhưng bị mùi máu hấp dẫn, cả đàn lao thẳng vào dòng nước khiến cho toàn bộ mặt sông nháy mắt trở nên đen kịt.

Lũ cá sấu ban đầu cũng không nhận ra có gì nguy hiểm, vẫn điên cuồng cắn xé những đồng loại đã bị chém chết, hốt nhiên trên mặt nước đầy kiến, kiến nương theo gió nhanh thoăn thoắt bám vào lũ cá đã chết, ra sức gặm cắn, chỉ trong nháy mắt đã gặm đến tận xương. Rồi theo những con sóng nhấp nhô lao đến những con vẫn còn sống, bọn cá sấu nếu nằm yên dưới đáy nước thì còn có cơ hội sống sót, tất cả những con nổi trên mặt nước đều bị kiến ăn thịt sạch sẽ, máu tươi loang đỏ rực cả một khúc sông.

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên cũng không nghĩ đến lũ quái vật vừa rồi còn có ý đồ giết mình nay lại bị kẻ thù khác tiêu diệt, có lẽ hôm nay bọn họ quá may mắn mới có thể cùng lúc thoát được cả cá sấu và kiến ăn thịt. Điệp Y thấy có khả năng chạy trốn thì dốc hết sức lực mang theo Cổ Hạo Nhiên bơi ngang dòng sông, tuy rằng không nhìn thấy bờ sông nhưng vẫn biết muốn tới bờ phải bơi theo hướng nào. Cổ Hạo Nhiên cũng hiểu lên bờ sớm chừng nào thì tốt chừng ấy nên rất phối hợp với nàng, cố gắng không dồn trọng tâm lên người nàng, hai chân cũng đạp nước để trợ lực cho Điệp Y.

Dòng nước chảy rất mạnh, hai người cố gắng bơi về phía trước, khi tới giữa sông thì chợt thấy nước đột nhiên mạnh hơn rất nhiều, Điệp Y vốn đã mệt nhoài liền bị dòng nước cuốn đi không xác định được phương hướng, chỉ kịp túm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên. Hai người đều không biết, nhờ có dòng nước này mà bọn họ kịp thời thoát được vô số kiến ăn thịt người đang trôi xuống từ thượng lưu, nhưng ở một nơi như thế này, thật khó để nói điều ấy là may mắn hay bất hạnh.

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên bị dòng nước đẩy trôi nhanh như cắt, Điệp Y nhận ra bọn họ đã bị đẩy sang một nhánh sông khác, có thể nhìn thấy hai bên bờ cây cối xanh ngắt nhưng vấn đề là họ không thể thoát khỏi dòng nước đang chảy xiết, chỉ trơ mắt mà nhìn khung cảnh hai bên bờ cứ trôi qua vùn vụt.

“Khụ, khụ, đây là kiểu gì vậy, cứ bị trôi thế này bao giờ mới ngừng lại được.” Bị uống không ít nước sông, Cổ Hạo Nhiên vừa trôi lên ho sặc vừa hỏi.

Điệp Y lúc này cũng trong tình trạng chật vật không chịu nổi, nàng sắp không giữ được cho mình nổi nữa, cũng không thể biết dòng chảy sẽ kéo họ đến chỗ nào, mà đâu chỉ có nước xiết là mối nguy, thi thoảng lòng sông lại xuất hiện những xoáy nước khiến bọn họ bị vùi lên đập xuống, choáng váng đầu óc. Điệp Y vẫn cố gắng duy trì sự tỉnh táo, quan sát xung quanh xem có vật gì có thể bám vào không, trong lúc đang cố gắng xoay sở nàng chợt thốt lên: “Bức tường vàng kia.”

Cổ Hạo Nhiên cũng bị ánh sáng từ bức tường vàng thu hút, cách đó không xa, nó thần nhiên đứng sừng sững, ánh mặt trời chiếu xuống khiến cho nó càng chói lọi hơn nữa, con sông này hóa ra lại là con đường ngắn nhất để đưa bọn họ đến cửa ra.

Hai người nhìn bức tường trước mặt mà run rẩy một hồi, cuối cùng cuộc hành trình kinh khủng này cũng đã kết thúc sau tám ngày lăn lộn, Cổ Hạo Nhiên không khỏi thở ra một nói: “Thì ra kết thúc đơn giản như vậy.” Điệp Y cũng khó che giấu vẻ mặt tươi cười nhẹ nhõm.

Ầm một tiếng, hốt nhiên tiếng nước reo càng lúc càng gần, nháy mắt đã thấy như sát ngay bên, Điệp Y tái mặt, giọng khản đặc: “Thác nước.” Cổ Hạo Nhiên cũng biết là thác nước, không khỏi xanh mặt, tiếng nước gầm gào mới kinh hồn làm sao, thác nước này ắt không thể thấp.

Điệp Y liền gồng mình lao về phía bờ sông, cố gắng chống lại lực đẩy của dòng nước, vài con sóng đẩy nàng dạt ra giữa dòng, Điệp Y chỉ cảm thấy thân thể hẫng xuống, mất trọng tâm, cả người chới với trong nước, mà bàn tay đang ôm chặt lấy thắt lưng nàng đột nhiên buông ra. Một suy nghĩ bật ra ngay tức khắc trong đầu Điệp Y: đúng là chẳng có ai đáng để dựa vào ngoài bản thân trong những lúc nguy nan.

Nhưng chỉ trong tích tắc, cục diện đã thay đổi, khi Điệp Y đang chìm xuống thì đột nhiên có một bàn tay túm chặt lấy tay nàng, ngẩng đầu lên chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên đã cầm thanh nhuyễn kiếm vào vách thác, một tay nắm chuôi kiếm, một tay nắm lấy tay nàng, bàn tay này lại chính là bàn tay đã bị thương lúc trước, nước máu theo cánh tay chảy xuống đầy tay nàng, rồi lại bị nước xối đi sạch bong ngay tức khắc.

Điệp Y ngơ ngác nhìn Cổ Hạo Nhiên, da mặt hần tái nhợt, khoe miệng còn dính máu, nhưng hần mỉm cười với nàng thật ôn nhu, và nói với nàng thật sâu lắng: “Không phải sợ, còn có ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Không then với lương tâm

Nước bắn lên mặt làm Điệp Y nhòe mắt, tiếng sóng gào như óc âm vang khắp bốn bề. Mắt nàng không còn nhìn thấy gì, tai nàng không còn nghe rõ bất kì thứ gì nữa, chỉ còn biết bầu vùi vào một giọng nói vững vàng, trầm, ấm theo sát bên: “Không phải sợ, còn có ta.”

Sáu tiếng không thể đơn giản hơn lại khơi gợi những cảm xúc lạ lùng đến ngỡ ngàng trong lòng Điệp Y, nàng bình tĩnh nhìn Cổ Hạo Nhiên, sắc mặt Cổ Hạo Nhiên tái nhợt, gương mặt tuấn tú tuyệt nữ vì mất quá nhiều máu mà mất đi vẻ sáng sủa thường ngày, duy có đôi mắt vẫn vĩnh viễn trong trẻo, toát lên thần thái khiến người ta vừa nhìn đã thấy an tâm, ẩn chứa một lòng kiên định khiến người khác ái mộ, tin tưởng.

Điệp Y ngửa đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, có cái gì đó trong nàng vừa sụp đổ, không còn lạnh nữa, dường như có một tia ấm áp len lỏi vào tim, nàng cảm nhận được sự nồng ấm mà nó mang lại. Cảm giác khi tiếp xúc với bàn tay lạnh tê tái, dính đầy máu kia không phải là cảm giác lạnh lẽo, mà là cảm giác có thể nương tựa được, thật thần kì, giữa giờ phút sinh tử, hần không vứt bỏ nàng. Điệp Y bỗng giật mình, khoe miệng nhếch lên, tuy quanh nàng là cái lạnh căm căm của nước, nhưng bên trong đã nhen lên cái ấm áp của người.

“Điệp Y, người thế nào rồi? Không sao chứ?” Bị sóng tạt vào mặt không mở được mắt, Cổ Hạo Nhiên quay sang hỏi Điệp Y mà mắt vẫn nhắm tịt.

Điệp Y thu lại vẻ thất thần ban nãy, hiện tại không phải thời điểm cho những chuyện như vậy, lập tức đáp to: “Không sao.” Vừa nói vừa nhìn khắp xung quanh, lúc này hai người đang kẹt ở trung tâm thác nước, tuy khoảng cách đến mặt nước bên dưới không lớn, nhưng phía dưới không phải một đầm nước sâu không thấy đáy, mà là dải đá lồi chồm đen bóng, nước chảy quanh năm suốt tháng không bào mòn nổi cái dữ tợn của dải đá, ngược lại khiến

chúng càng thêm sắc nhọn, từ chỗ bọn họ mà rơi xuống, nếu may thì hấn là toàn thân, còn nếu không may thì đứt chân gãy tay cũng là điều khó tránh khỏi.

Điệp Y nhíu mày cao giọng nói: “Không thể nhảy xuống được, phía dưới toàn là đá thôi.”

Cổ Hạo Nhiên không thể gạt nước khỏi mắt, đành phải cúi đầu, cổ mở to mắt quan sát, cách hai người không xa có một bờ đá phẳng, trên bề mặt phủ đầy một lớp cỏ và cây dại, Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua rồi trầm giọng nói: “Người tự bảo vệ bản thân cho tốt, ta tung người xuống chỗ kia.”

Điệp Y nhíu mày nói: “Người đi xuống thế nào?” Giúp nàng đi thì dễ, nhưng Cổ Hạo Nhiên không biết bơi phải xuống như thế nào, hiện tại nàng chẳng còn sức mà lặn xuống vớt hấn lên nữa, chưa kể ở chỗ này, trước khi rơi được vào nước thì đã có đá sắc nhọn bên dưới đón rồi.

Cổ Hạo Nhiên không trả lời chỉ nói: “Bảo vệ bản thân cẩn thận, ta kiệt sức rồi.” Vừa nói vừa một chống một chân lên phần đá tảng ẩn dưới thác nước, một tay gồng cứng nâng bổng Điệp Y lên, Điệp Y thấy thế thì không kịp nói gì, chỉ co gọng người lại hết mức, cố gắng để mình không bị thương.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y đã chuẩn bị xong, bèn dồn sức vào cách tay, hất Điệp Y bay về phía gò đá, Điệp Y khéo léo lộn liên hai vòng trên không trung, lúc rơi bèn thuận đà lặn mấy vòng trên mặt cỏ đến khi hết đà, va chạm mạnh và ma sát khiến nàng xây xát không ít, nhưng đối với Điệp Y như vậy cũng không đáng kể.

Điệp Y nhất thời ngẩn đầu nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y tiếp đất an toàn, không khỏi vui mừng nhắm mắt lại, thiếu đi sự chông đỡ về tinh thần của Điệp Y, hấn nhất thời cảm thấy toàn thân rã rời kiệt lực, mỗi một tác da thịt đều bỏng rát đau đớn, cánh tay trái bị cá sấu cắn, sau khi dồn sức tung Điệp Y xong thì tê dại không cảm nhận được gì nữa, Cổ Hạo Nhiên biết cánh tay này nếu không được trị liệu sớm, nhiều khả năng sẽ phải phế đi.

“Nhảy xuống, ta đỡ người, nhảy đi.”

Tiếng Điệp Y gào lên truyền đến tai Cổ Hạo Nhiên, hấn gượng cười, hấn muốn nhảy, muốn giống như bình thường, dù thác cao mấy cũng có bản lĩnh nhảy xuống mà không bị thương. Nhưng hiện giờ hấn đã mất quá nhiều máu rồi, vừa nãy đã dốc hết chút hơi sức cuối cùng, cho nên bây giờ hấn bắt đầu thấy choáng váng, khí lực không vận lên nổi một phần, như thế thì bảo hấn nhảy làm sao đây, có lẽ chẳng khá hơn thả rơi tự do xuống.

Điệp Y nhìn lên thác nước, thấy sắc mặt Cổ Hạo Nhiên trắng bệch như sắp chết, máu vẫn chảy xối ra lặn vào nước, thân người cheo leo trên vách nước như chiếc lá giữa cơn gió to, lúc nào cũng có thể bị thổi bay, bàn tay bắt lấy chuỗi kiếm lúc nào cũng có thể lơ đãng buông ra, tinh thần của hấn đã cạn kiệt.

“Cổ Hạo Nhiên, ta ra lệnh cho người, nhảy xuống, có nghe thấy không, nhảy xuống cho ta.” Biểu cảm trên khuôn mặt Điệp Y sắt đá lạnh lùng như một tảng băng khi nàng lớn tiếng gọi hấn, tình cảm trong ánh mắt đã bị che khuất bởi sát khí, cả người nàng rung rục thứ khí chất lấn áp, khốc liệt như mỗi khi nàng xông vào một trận chém giết.

Tiếng Điệp Y gầm lên lập tức lôi Cổ Hạo Nhiên ra khỏi cơn mê mang, hấn cố gắng mở mắt ra nhìn nàng, Điệp Y giang tay đứng dưới bờ đá, lạnh lùng ra lệnh: “Nhảy.” Ngờ khi nàng đã nói lên tính bất khả kháng của mệnh lệnh, khiến cho người ta có muốn phản kháng cũng phải chịu xuôi.

Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh nhìn Điệp Y, sự kiên định trong ánh mắt của Điệp Y khiến một luồng sinh khí bỗng trào dâng trong cơ thể hấn, Cổ Hạo Nhiên nghiêng răng siết nhuyễn kiếm, hai chân đạp lên vách đá, phi thân từ trên không trung xuống.

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên rơi xuống, liền xông lên ôm lấy hấn, dùng hết sức bình sinh mà ghi chặt hấn, lặn trên mặt đất hơn mười thước mới ngừng, đà rơi của Cổ Hạo Nhiên đã cạn, Điệp Y bỗng thấy vị tanh trào lên từ cổ họng, nàng phun mạnh máu ra, cú va chạm vừa rồi với Cổ Hạo Nhiên đã khiến nàng nội thương không nhẹ.

Quay sang nhìn Cổ Hạo Nhiên giữa vòng tay mình đã ngắt đứt, vừa rồi nếu hấn không nhảy ra chỗ nàng thì có lẽ đã rơi xuống nhận sự đón tiếp ân cần của dải nham thạch rồi, Điệp Y gạt những sợi tóc bết dính trên mặt Cổ Hạo Nhiên đi, gương mặt đẹp như thiên thần tái xám, nhưng trên môi vương nụ cười vô tư, rất đẹp, đẹp đến mê hồn.

Một ngày một đêm, nhìn từ trên cao có thể thấy hai người đã rất gần bức tường vàng rồi. Cổng Cổ Hạo Nhiên trên lưng, Điệp Y đi mất một ngày đường mới đến được ranh giới kết thúc của cuộc hành trình, Cổ Hạo Nhiên vẫn hôn mê, nhưng điều đó đương nhiên không ảnh hưởng đến sự thật rằng hấn cũng sẽ qua cửa.

“Điệp Y, thả...ta xuống, ta...tự đi.”

Điệp Y cũng không thật khỏe lắm, nàng không quay đầu lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, không biết tình từ bao giờ, nhưng vẫn theo lời Cổ Hạo Nhiên mà đặt hấn xuống. Tuy thương thế của Cổ Hạo Nhiên rất nặng, nhưng thân xác hấn cũng “nặng” chẳng kém. Chưa bao giờ nàng dẫn theo một người không có khả năng chiến đấu, chỉ làm liên lụy đến mình, bây giờ nàng đã phá lệ rồi, nên khó mà tốt bụng công hấn ra tận bên ngoài trong tình huống bản thân cũng bị thương không nhẹ thế này.

Cổ Hạo Nhiên tựa vào vai Điệp Y, nhìn một lượt các vết thương đã được băng bó cẩn thận trên người, kim lòng không động, nghiêng đầu hôn nhẹ lên má Điệp Y. Hấn vịn hông nàng, hai người im lặng bước về phía trước, bức tường vàng lấp lánh đã ở ngay trước mặt họ như khi họ bắt đầu bước chân vào rừng, nhưng trong lòng hai con người đang tập tễnh tiến đến kia, đã không còn những tâm tình như lúc ban đầu nữa. Dưới ánh mặt trời, dưới ánh hoàng kim, hai chiếc bóng dài đổ sát bên nhau gọi lên một vẻ hài hòa ý nhị.

Ầm một tiếng rung chuyển, bức tường vàng khổng lồ chậm rãi tách ra, đại môn chưa một lần được mở, hiện giờ là lần đầu tiên giang rộng cánh cửa cho

hai người.

Dưới ánh vàng, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y từ từ ngược sáng tiến đến, phía sau lưng hai người phon phớt ráng chiều, đẹp một cách kì lạ, gió nhẹ khẽ thổi lên hai mớ tóc đen dày, ngẫu nhiên hất lên một vài sợi. Cả thế giới dường như chỉ sót lại những tiếng thở, sững sờ trước thần khí tối cao đang dần dần ngự trị.

Áo quần lộn xộn không thể làm giảm khí độ của hai người, thương tích khắp mình không thể làm lu mờ vẻ đẹp hoàn mỹ của họ, gian truân, hoạn nạn không thể khuất phục nổi khí thế của cả hai, không còn nghi ngờ gì nữa, thời khắc này, bọn họ chính là hai kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế.

Ngoài cửa, mấy người Thượng Quan đảo chủ, Thanh Trúc, Thanh Tuyết sững sờ nhìn hai người đội ánh mặt trời mà tiến đến, không ai nghĩ rằng bọn họ còn có thể trở ra, chờ ở đây chẳng qua là để chứng minh bọn họ sẽ thất bại, lại không lường trước được cảnh rục rờ này.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng trên ngưỡng đại môn, hai đôi mắt vững vàng không gợn sóng nhìn khắp một lượt tất cả mọi người, trở về từ bờ vực sinh tử, họ bình thản hơn và cũng lạnh khốc hơn, sau cuộc chung sức đồng lòng giữa gian nguy, trên đôi mày hai người họ đều thấy rõ nét phong sương, càng tăng thêm khí chất sắc bén.

“Chủ tử, thiếu gia, các người đã thoát rồi, thoát rồi.” Người lấy lại thần sắc đầu tiên chính là Hồng Tịnh, chỉ trong chốc lát mắt hấn đã đầy lệ, vội chạy ào đến, nhún người ôm cứng lấy chân Diệp Y, kích động đến mức nước mắt cứ chen chúc nhau mà tràn trên ra đôi má, niềm hân hoan, sung sướng không nói nên lời vỡ òa thành những giọt nước mắt trong suốt.

Lâm Dã không biết từ khi nào thả hai nắm đấm vẫn siết chặt của mình thông ra, rồi lại siết lại, hấn bước từng bước đến trước mặt Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, không kìm nổi mà ôm lấy cổ hai người: “Thoát rồi, thoát rồi.” Những giọt nước mắt nóng hổi bất giác rơi xuống lịch lịch, như hòa vào với da thịt, với trái tim hai người Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y.

Đề hai người khóc một lát, Cổ Hạo Nhiên mới mỉm cười nói: “Được rồi, được rồi, chẳng phải chỉ là mấy ngày không gặp nhau thôi sao, không cần phải nhớ chúng ta kĩ đến thế, hơn nữa, Lâm Dã, ta thấy cần phải nhắc người rằng, người người đang ôm hiện giờ chính là thể tử của ta, người nghĩ gì mà còn chưa buông ra thế?” Vừa nói vừa chen chân vào đá cho Lâm Dã một cái, cùng lúc, Diệp Y cũng giật nhẹ chân, ý bảo Hồng Tịnh đứng lên.

Lâm Dã văng một tiếng rồi ngẩng đầu lên, thần sắc ban nãy đã không còn, duy có vành mắt là hơi đỏ, còn Hồng Tịnh lại chẳng để ý nhiều như thế, cứ khóc thả phanh, nghe thương tâm đến độ người ta cứ ngỡ Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đã chết đằng nào rồi, trong khi hai người vẫn đứng sờ sờ trước mặt.

Diệp Y liếc Hồng Tịnh một cái rồi thần nhiên nói: “Ta chưa chết.” Hồng Tịnh vừa nghe xong câu này thì nghẹn họng, mặt đỏ phừng phừng, không biết nên khóc hay nên cười với hai người này nữa.

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn về phía trước, thấy ánh mắt Thượng Quan đảo chủ nhìn mình và Diệp Y vẫn chưa hết kinh ngạc thì ngoa ngoắt cười nói: “Thật xấu hổ, Diêm Vương không chịu nhận hai chúng ta.”

Thượng Quan đảo chủ cận thận ngắm nghía Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một thần sắc khác, vừa như kích động, vừa như không dám tin vào mắt mình, lại vừa lạnh lẽo đến tận tột độ. Y chậm rãi nói: “Quả thật vượt ngoài dự kiến của ta, ta hoàn toàn không tính đến việc còn có thể nhìn thấy hai người các người ở đây”.

Diệp Y nghe nói thế thì lạnh lùng đáp: “Suy nghĩ của người chẳng liên quan gì đến chúng ta hết cả.”

Thượng Quan đảo chủ nhìn Diệp Y, nhếch môi cười: “Thật lòng mà nói, các người đã khiến ta giật mình đấy, xem ra ta đã coi thường hai người rồi. Nhưng cũng nhờ thế mà ta nắm được thực lực của hai người, vậy nên tin ta đi, cửa ải thứ ba sẽ là nơi các người yên nghỉ.”

Cổ Hạo Nhiên nhướn một bên mày: “Nói lời tạm biệt đừng nói sớm quá.”

Thượng Quan đảo chủ đã khôi phục lại khí chất nho nhã ung dung, cười nhẹ nói: “Ta hi vọng các người sẽ lại tạo nên kì tích.” Dứt lời xoay người chậm rãi rời đi, tuyệt không hỏi Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y một câu về việc họ đã vượt qua thử thách như thế nào, đã gặp cái gì, hay trong rừng có gì đáng kinh sợ. Cổ Hạo Nhiên không khỏi thầm gật đầu, người này quả là một tay thâm trầm lão luyện.

Thanh Trúc nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y mãi mà vẫn không thốt nổi lời nào, dễ phải hết cả nửa ngày hấn mới mở được miệng: “Ài thứ hai coi như các người đã vượt qua, câu hỏi của chúng ta vẫn không khác, các người muốn vượt ải thứ ba vào ngày mai hay muốn nghỉ ngơi? Chúng ta cho phép các người tình dưỡn.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y rồi quay sang trả lời Thanh Trúc: “Chúng ta cần nghỉ ngơi.” Cả mình và Diệp Y đều quá mệt rồi, nếu ngày mai còn đương đầu tiếp với cửa ải thứ ba không biết nông sâu thế nào thì đích thị là tự sát, hơn nữa bọn họ đã bỏ lỡ khá nhiều thời gian, sự tình bên ngoài không biết có biến đổi gì mới, sớm một ngày muộn một ngày hiện tại không khác nhau là mấy, không bằng tập trung nghỉ ngơi, dưỡng sức để đối phó với cửa ải cuối cùng, cho nên Cổ Hạo Nhiên không chút do dự mà lựa chọn phương án thư hai.

Thanh Trúc thần nhiên gật đầu nói: “Khi nào các người cảm thấy có thể bắt đầu ải thứ ba, thì cứ sai người đến báo cho ta biết là được.” Dứt lời hấn lướt ánh mắt thâm sâu của mình qua Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y lần nữa, rồi xoay người rời đi, giọng điệu đã không còn thái độ khinh bỉ lạnh lùng lúc trước, cái suy nghĩ rằng mấy người Diệp Y có thể thoát ra khỏi đây giáng xuống đầu khiến hấn choáng váng, cách ăn nói cũng không dám chanh chua như hồi đầu.

Sau khi Thượng Quan đảo chủ và Thanh Trúc đi rồi, mọi người cũng lục tục kéo nhau ra về, chỉ có điều ai nấy đều khiếp sợ và không giải thích nổi chuyện gì đã xảy ra. Cổ Hạo Nhiên vì chuyện này mà thấy sáng khoái vô cùng, chính ta đã khiến việc các người khẳng khẳng cho là bất khả thi đã trở thành khả thi rồi đó, vậy nên khinh bỉ, thương tiếc giả tạo của các người trả lại hết cho các người.

Lâm Dã công Cổ Hạo Nhiên, Hồng Tinh diu Diệp Y, bốn người thông dong thả bộ trên đường cái, gặp mấy người trên đường vừa thấy bọn họ đã hết hồn, Hồng Tinh đắc ý lắm, vừa đỡ Diệp Y vừa tự hào nói: “Dám khinh thường chủ nhân và thiếu gia nhà này ư, cho mà bề mặt, đúng là một lũ có mắt như mù, làm gì có nơi nào vậy khốn được chúng ta?”

Cổ Hạo Nhiên tuy không trọng thương nhưng mất máu rất nhiều, sau khi qua cửa rồi thì hắn không cần phải tự mình đi nữa, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ làm hắn cảm thấy rất khoái trá, không khỏi cười trừ ghẹo nói: “Tiểu Hồng Tinh à, ải tiếp theo ngươi tiên phong nhé.”

Hồng Tinh nhất thời cứng họng, trợn mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, rồi lập tức hắt vổ ngực, hào khí ngút ngàn mây, nói: “Không thành vấn đề, vì chủ tử và thiếu gia, Hồng Tinh ta sẵn sàng xông pha khói lửa, dù có là lên núi đao hay xuống chảo dầu cũng không hề chi, được liều một phen trước cửa ải cuối cùng là vinh hạnh của ta.”

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc úi chà một tiếng, nghiêng đầu nhìn Hồng Tinh nói: “Không ngờ tiểu tử nhà ngươi rất có tiền đồ đấy, nhưng mà, ngươi có cam đoan sẽ đưa nhóm ta ra ngoài được không?”

Hồng Tinh lập tức cười tủm tỉm như hồ ly: “Cái này thì Hồng Tinh không dám đảm bảo, Hồng Tinh hết sức là tốt rồi, đã hết sức thì chủ tử và thiếu gia đều không nói được ta, cho dù ta có không đủ bản lĩnh đưa mọi người ra ngoài, người nhận tiếng xấu vẫn là thiếu gia, không thể đặt vào Hồng Tinh được, ta chỉ nhận tiếng tốt thôi.”

Cổ Hạo Nhiên lập tức bật cười nói: “Việc chưa đến tay đã chối trách nhiệm, tên nhóc con nhà ngươi đúng là không phải loại ranh mãnh bình thường.” Lâm Dã nghe đoạn đối thoại chẳng chủ chẳng ra chủ, tở chẳng ra tở giữa hai người, không khỏi mỉm cười lắc đầu, Diệp Y vốn lạnh nhạt cũng liếc hai người một cái, bằng tuyết trong ánh mắt cũng không còn.

Hồng Tinh thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y hòa bình với nhau thì nhẹ nhõm thở phào trong lòng, có lẽ hai người đi ra từng khu rừng nên không biết, còn bọn họ đều cảm giác được từ Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y sự tiêu điều, xơ xác và vị giết chóc nặng nề, tựa như vừa bước ra từ địa ngục, miệng tuy cười nhưng trong tim lại lạnh.

Hồng Tinh không biết rốt cuộc trong khu rừng kia có những gì khiến Cổ Hạo Nhiên bỗng trở nên lãnh khốc, khiến Diệp Y càng lạnh lùng hơn, nhưng hắn không thích chủ tử và thiếu gia như vậy, nên cố gắng cười thật chân thành khi nói chuyện với Cổ Hạo Nhiên, tuy không làm tiêu tan được hết thái độ lạnh lùng của hai người, nhưng cũng đỡ đi được rất nhiều, như thế hắn có thể yên lòng hơn.

Diệp Y không rõ nỗi khổ tâm của Hồng Tinh nên chỉ thấy đây là một cuộc đối thoại bình thường, còn Cổ Hạo Nhiên vốn khôn khéo, chỉ cần nghĩ một chút là biết ý Hồng Tinh, hiểu rằng mình và Diệp Y đi vào rừng rậm chốn chốn nơi nơi đều là nguy hiểm, mạng sống lúc nào cũng trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, chém giết liên miên, khi ra khỏi nơi ấy rồi, sát khí, tử khí cũng tự nhiên bám theo, khiến hai người kia lo lắng. Nghĩ thông, bèn lập tức giãn mặt, mỉm cười rồi trêu chọc Hồng Tinh dăm ba câu.

Hai người về phòng trị thương, nghỉ ngơi dưỡng sức. Cư dân trên đảo vốn không mấy mặn mà gì, giờ thấy hai người thoát ra được từ chốn chết chóc kia, cũng hay mượn cớ đến đưa thuốc, đưa thức ăn để nhìn ngó, tán gẫu vài câu, biến căn phòng nhỏ cho nô lệ thành đông vui, náo nhiệt như họp chợ.

“Ồ đó rồi cuộc có cái gì vậy? Các ngươi gặp cái gì? Những vết thương này thật kì lạ, là do đâu mà tạo thành vậy?”

Cổ Hạo Nhiên ngả lưng lên chiếc giường mềm, nhìn mấy người Thanh Trúc, Thanh Tuyết. Thanh Tuyết hỏi chuyện Cổ Hạo Nhiên một cách hiếu kì, còn Thanh Trúc từ lúc bước chân vào cũng chưa nói được một lời, chỉ yên lặng lắng nghe, hiển nhiên là muốn tránh mặt nhưng không nén nổi tò mò về khu rừng kia, xem ra hai ngày cố gắng kiềm chế vẫn thất bại, đầu biết người ta là địch nhân nhưng vẫn phải thân chinh tới hỏi thăm.

Cổ Hạo Nhiên lim dim mắt nhìn Thanh Tuyết nói: “Cái gì, thay mặt đảo chủ các người tới hỏi à?”

Thanh Tuyết lập tức nói: “Không phải, đảo chủ không muốn chúng ta đi hỏi đâu, chỉ là ta rất tò mò không biết trong đó có cái gì, vì sao không cho chúng ta đi vào? Ta không tin rằng đó là nơi nguy hiểm, vì các ngươi đều đi ra được đấy rồi, công phu của ngươi hẳn là không hơn ta bao nhiêu, vì sao trên đảo chúng ta nhiều cao thủ như vậy, đảo chủ lại hạ nghiêm lệnh cấm bất kì ai đi vào đó, chẳng phải là nói quá sự thật sao?”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời mỉm cười giễu, thằng nhóc này dám mở mở miệng nói nghi ngờ độ nguy hiểm của nơi đó, có khác nào nói năng lực của hắn và Diệp Y chỉ là hạng xoàng thôi, bèn nhẹ nhàng nói: “Quả thật không khó khăn lắm, ngươi có thể đi thử một chút, rất dễ dàng.”

Thanh Tuyết nghe xong liền vứt cho Cổ Hạo Nhiên một cái nhìn khinh bỉ, lăm bả lăm bả: “Ta đã nói rồi, các ngươi có thể ra được khỏi đấy thì có cái quái gì khó khăn đâu, xem ra đảo chủ sợ chúng ta bị thương vật nên mới nói ngoa thôi.” Dứt lời đứng bật dậy, xem ra rất nóng lòng được thử thách.

“Đứng lại! Nghĩ chưa kĩ thì đừng có làm bừa!” Thanh Trúc lập tức trừng mắt cảnh cáo Thanh Tuyết.

Vừa lúc đó thì Hồng Tinh bung chén thuốc vào phòng, thấy người trên đảo vây quanh Hạo Nhiên vòng trong vòng ngoài thì phì cười, nói với Cổ Hạo Nhiên: “Thiếu gia, xem ra ngươi vẫn là người dễ nói chuyện nhì, chủ tử bên kia chẳng có lấy một ai, bao nhiêu cảm tình dồn hết sang bên này cho ngươi rồi.”

Cổ Hạo Nhiên không khỏi bật cười lắc đầu, hai ngày nay Diệp Y đang thực hiện biện pháp trị liệu độc đáo của nàng: ngủ, tranh thủ điều tức thân thể. Ngay cả hắn cũng bị đuổi ra ngoài trị thương, còn có ai khác dám trêu chọc vào nàng. Hồng Tinh đặt chén thuốc xuống, hầu Cổ Hạo Nhiên uống hết rồi cười nói: “Thiếu gia, ngươi không nói cho bọn hắn thì nói cho Hồng Tinh và Lâm Dã với, nơi đó thật sự khủng khiếp đến cỡ nào?”

Cổ Hạo Nhiên cũng có ý định nói cho bọn Thanh Trúc nghe, dù sao bên trong cũng có một số thứ nếu lớn lên, sợ rằng sẽ không thể can nổi chỉ với một

bức tường vàng, tuy rằng những người trên đảo không thật tốt bụng với bọn họ, nhưng bất kể bọn họ có tốt hay không, chỉ cần cả đảo hợp sức lại vây đánh bọn họ, thì bọn họ cũng chỉ còn nước gửi xác lại bón mấy cây lê. Hồng Tịnh nhảy bèn, cẩn trọng, sờ trường về đoán tâm tư người khác, ý muốn của Cổ Hạo Nhiên hẳn tự nhiên cũng hiểu được, có hẳn mờ lờ, Cổ Hạo Nhiên cũng lập tức không để ý tới những người ngồi nghe xung quanh, bắt đầu gẫu chuyện về những thứ trong khu rừng với Hồng Tịnh và Lâm Dã.

Từ dưới ngọ vẫn nói đến chạng vạng, khi Cổ Hạo Nhiên cuối cùng cũng ngừng chuyện, sắc mặt mấy người Thanh Trúc đã tái me tái mét, trong ánh mắt họ, không hề nghi ngờ, là nỗi khiếp sợ hiện rõ. Thanh Tuyết nuốt nước miếng, chuyển tầm mắt vào mấy vết thương trên người Cổ Hạo Nhiên: “Trời ạ, nơi đó rốt cuộc là thế giới nào vậy, thật khiến người ta hãi hùng, có thể thoát khỏi nơi đó đúng là kỳ tích, kỳ tích, nguy hiểm không tưởng tượng nổi.”

Hồng Tịnh ngồi bên cạnh liếc nhìn Thanh Tuyết, chậm rãi nhả từng chữ: “Cũng biết là kỳ tích sao, ta còn tưởng người nào trên đảo này cũng có năng lực ứng phó, có lẽ đến ngày mai chủ tử và thiếu gia nhà ta lại tạo nên kỳ tích nữa chưa biết chừng, nếu thế thì hẳn đảo này cũng không có gì đặc biệt.”

Nhóm Thanh Trúc đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong câu nói của Hồng Tịnh, chẳng ai nói được lời nào, một lúc lâu sau, Thanh Trúc mới nhú mày hỏi: “Theo ý của Cổ huynh, nếu những thứ trong đó tiếp tục phát triển, sớm muộn cũng sẽ uy hiếp toàn bộ đảo, vậy bây giờ chúng ta nên xử lý thế nào?”

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn thoáng qua Thanh Trúc, thấy Thanh Trúc xanh mặt, hiển nhiên cũng nhận ra viễn cảnh ngày ngày chung sống với hiểm họa rình rập, liền ngả đầu ra giường, nhắm mắt nói: “Hồng Tịnh, người nói thử xem vàng có sợ lửa không?”

Hồng Tịnh không rõ ý tứ của Cổ Hạo Nhiên, chỉ đơn giản tiếp lời: “Sợ, nhưng Hồng Tịnh nghe nói, chỉ có lửa của những người thợ lành nghề mới làm cháy được vàng thôi, chứ lửa bình thường thì không, thiếu gia, người hỏi như vậy là có ý gì?”

Cổ Hạo Nhiên không trả lời, có vẻ như đã ngủ, Hồng Tịnh thắc mắc đang muốn hỏi tiếp, thì Lâm Dã đã kéo tay hắn lắc lắc đầu, Hồng Tịnh kinh ngạc nhưng liền đó thì hiểu ra, vội liếc mắt nhìn nhóm Thanh Trúc.

Thanh Trúc đứng dậy, nhìn kĩ Cổ Hạo Nhiên đang nhắm mắt điều tức, rồi thì lễ, thông thả mà cảm kích nói: “Ý của Cổ huynh Thanh Trúc đã hiểu, nhưng trên đảo có quy định của đảo, quy định này không thể bị hủy bỏ chỉ vì một người, nhân nghĩa của Cổ huynh chúng ta xin ghi lòng tạc dạ, nhưng ải thứ ba tuyệt đối sẽ không vì vậy mà có thay đổi gì, Thanh Trúc ta đây xin thay mặt toàn bộ người trên đảo tạ ơn Cổ huynh, đại ân đại đức trọn đời không quên, mong Cổ huynh thứ lỗi.” Dứt lời không đợi Cổ Hạo Nhiên trả lời, xoay người rời khỏi phòng. Phía sau, mấy người Thanh Tuyết trầm mặc thì lễ với Cổ Hạo Nhiên, rồi cũng nói gót Thanh Trúc đi ra ngoài.

Hồng Tịnh thấy mọi người trên đảo đã đi hết, không khỏi hừ một tiếng nhìn Cổ Hạo Nhiên: “Thiếu gia, người lấy ơn báo oán.”

Cổ Hạo Nhiên mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, ta nói cho bọn họ cũng không mong được hồi báo, nếu ta muốn hồi báo sẽ không nói cho bọn họ nghe, ta chỉ làm việc theo lý trí thôi.”

“Lấy ơn báo oán, lấy gì trả ơn?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngoài cửa, đúng là Diệp Y đã tỉnh ngủ.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y đến, liền nhắc người dậy kéo Diệp Y xuống ngồi cạnh, hay tay vòng quanh eo nàng ôm lấy, đầu ngả lên vai Diệp Y, nhẹ giọng nói: “Diệp Y, muốn làm bất cứ cái gì cũng phải biết làm người trước nhất, sinh tồn bằng bản lĩnh, làm người bằng lương tâm, ta không muốn cuộc sống tương lai của mình bị ám ảnh bởi viễn cảnh một ngày nào đó, tất cả cùng vong mạng chỉ sau một đêm, cảnh tượng khủng khiếp ấy, ta không muốn chôn dấu nó mãi trong đầu, trong lòng. Không nên để chuyện của người khác phủ bóng lên cuộc sống của mình, như thế người phải chịu tra tấn là ta chứ không phải bọn họ. Diệp Y, ta là thương nhân, ta không lấy ơn báo oán, ta chỉ mong không thẹn với lương tâm thôi.”

Diệp Y quay lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy hai mắt hắn sáng như hai vì sao, giờ phút này trông hắn mới đẹp để làm sao, cái đẹp của hắn không phải là cái đẹp ngoại hình đơn thuần, mà lại cái đẹp vô ngần toát lên từ tấm lòng cao thượng.

Lâm Dã nhìn Cổ Hạo Nhiên, thì thào: “Lấy đức thu phục người, đó mới là đỉnh cao của cái tâm người nam nhi, đó mới là khí khái đáng để chúng ta phải sống chết, mới là chân lý vĩnh hằng không thể thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Từng đi qua

Trong phòng bỗng chốc trở nên yên ắng, Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y tựa vào đầu giường, Hồng Tịnh và Lâm Dã không biết đã ra khỏi phòng từ lúc nào, chỉ còn lại hai người.

“Diệp Y, Diệp Y, Diệp Y.” Cổ Hạo Nhiên thì thầm gọi tên Diệp Y tên, trong giọng nói không che giấu sự dịu dàng và niềm vui sướng, Diệp Y lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, coi như không nghe tiếng gọi êm như ru của Cổ Hạo Nhiên, nàng để tâm đến việc hắn tùy ý làm nũng, nàng chỉ biết rằng đó là giọng nói cất lên từ người của nàng, người đánh đổi cả máu lẫn mạng để khắc sâu vào trái tim nàng hình ảnh của hắn.

Từ khi thoát khỏi cửa ải thứ hai đến nay, hai người gần như không nói chuyện với nhau, chỉ tập trung dưỡng thương và đối phó với đám người trên đảo, đến bây giờ hắn mới có thời gian nằm đây ôm nàng, đột nhiên Cổ Hạo Nhiên cảm thấy không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy gọi tên nàng thôi cũng rất ấm

áp rồi, cảm xúc hiện tại và trước đây không giống nhau, không hiểu tại sao chỉ cảm thấy có gì đó rất khác lạ.

Điệp Y nghiêng đầu liền bắt gặp nụ cười ngọt lịm như đường của Cổ Hạo Nhiên, đường đường là một đáng trọng phu mà lại cười như một tên yêu râu xanh thì đúng là không thể chấp nhận nổi, nàng lập tức quay mặt sang chỗ khác, coi như mình chưa từng nhìn thấy cảnh này. Cổ Hạo Nhiên thấy thế thì cười phá lên, rúc đầu vào vai Điệp Y, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm nhàn nhạt của thuốc trên người nàng, hai người cũng yên lặng ôm nhau. Lâm Dã và Hồng Tịnh đứng ngoài cửa thấy vậy liền biết ý tránh ra chỗ khác.

Vết thương của cả hai người đều làm mất rất nhiều máu, muốn điều dưỡng cho khỏe lại không phải chuyện ngày một ngày hai. Ngoại thương về cơ bản đã lành, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y liền yêu cầu được phá tiếp cửa ải thứ ba. Thanh Trúc mềm mỏng thuyết phục Cổ Hạo Nhiên nghỉ thêm hai ngày, để thật khỏe hẳn rồi hẵng tính, nhưng Cổ Hạo Nhiên thần nhiên cự tuyệt, một cổ làm khí lại mà suy tam mà kiệt, hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp để nghỉ ngơi dưỡng thương.

Ngày mai chính là thời điểm để vượt qua cửa ải cuối cùng, chỉ cần vượt qua được, từ nay về sau giữa trời cao biển rộng, Lục thiếu gia của Cổ gia sẽ vẫn là Lục thiếu gia của Cổ gia, vẫn là con người kiêu ngạo không sợ đất chẳng sợ trời, nhục bằng không qua nổi, thì sẽ vĩnh viễn chôn xương tại nơi này, đến chết cũng không có duyên gặp mặt người nhà lần cuối. Đây chính là thời khắc quyết định.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y ăn cơm chiều sớm rồi đi nghỉ, mấy ngày nay cả hai đều bị thương, phải nằm chèn chúc trên một giường là việc vừa bất tiện vừa bất lợi, nên họ lại nằm giống như đêm đầu tiên, chỉ khác là Lâm Dã và Hồng Tịnh chia nhau nằm đất mỗi người một phòng cho tiện bề săn sóc hai người thương hoạn.

Ánh trăng say đắm lòng người. Giữa bầu trời, một vầng minh nguyệt lừng lờ, không gian bừng sáng dưới luồng nước bạc huyền ảo, ruộng đồng vọng tiếng ếch kêu ran, khiến cho buổi đêm tĩnh lặng vẫn mang hơi thở của sự sống. Cách ruộng lúa không xa là một ngôi đình nghỉ mát, trong đình lúc này đang có một người ngồi, vắng vắng quanh y là tiếng sáo mềm mại, tao nhã, bình thản, thong dong.

“Ngươi tìm ta không phải để nghe ngươi thổi sáo đấy chứ?” Một giọng nói sáng ngời cất ngang tiếng sáo tuyệt diệu, đúng là Cổ Hạo Nhiên thung thảng đi tới.

Nam tử trong ngôi đình cười nhẹ, buông sáo: “Có khi từ mai trở về sau ngươi sẽ không còn nghe được tiếng sáo hay như thế, vì sao không nghe một lát đã.”

Cổ Hạo Nhiên ung dung ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan đảo chủ, bưng lên một ly rượu đã bãi phóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khẽ gật đầu nói: “Rượu ngon.”

Thượng Quan đảo chủ thấy Cổ Hạo Nhiên không trả lời câu hỏi của y, cũng không gan hỏi, chỉ nhắc ly rượu trước mặt mình lên, ngón tay mân mê thành chén, ngắm nghía rượu bên trong: “Đây là rượu ta ủ từ ba mươi năm trước, hôm nay là lần đầu tiên mở hũ.”

“Ồ, nói vậy chẳng phải ta là người đầu tiên được nếm sao, Thượng Quan đảo chủ thật sự là quý mến ta.” Cổ Hạo Nhiên nhếch miệng cười, không khách khí, tự châm tự ẩm.

Thượng Quan đảo chủ cười khẽ rồi uống một ngụm rượu, ánh mắt y toát lên một thần sắc bi thương mà hờ hững, thần nhiên nói: “Rượu này tên là Thương Tình, ta tự ủ nó cho bản thân, không phải kẻ nào cũng có tư cách cộng ẩm với ta ly rượu này, tính đến giờ, ngươi là người duy nhất xứng đáng.”

CHN thấy Thượng Quan đảo chủ nói thế thì cười ha hả: “Thượng Quan đảo chủ đề cao ta quá rồi, cơ mà rượu tuy ngon thì ngon thật, nhưng tên lại có phần thê lương, để thức rượu hương say, vị nồng như thế này mang cái tên đó có phần thiệt thòi.”

Thượng Quan đảo chủ cười khẽ, ngẩng đầu nhìn biển sao trên trời, thần nhiên nói: “Tên do người đặt, chỉ cần ta thấy nó hay là đủ, cũng giống như cách ngươi thấy thế giới bên ngoài mới hay ho làm sao. Mỗi cá nhân có một quan điểm, quan điểm bất đồng không có nghĩa là nó không hay.”

Cổ Hạo Nhiên nghe Thượng Quan đảo chủ bình thản nói thì gật đầu: “Ngươi không muốn cho chúng ta đi, chúng ta không muốn phải lưu lại, mỗi người đều tự có lí do của mình, không ai có thể thuyết phục được ai, nhưng như thế không có nghĩa là ngươi sai, hoặc ta sai, chỉ khác ở chỗ ai kiên trì hơn ai thôi.”

Thượng Quan đảo chủ quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt lộ ý ngợi khen: “Tuổi còn nhỏ mà đã biết đặt mình vào vị thế người khác để nghĩ suy, chẳng trách lại có được thê tử xuất sắc, hạ nhân trung thành, tận tâm. Hiểu được những chuyện người khác không hiểu, đúng là hiếm có.” Dứt lời, y thở dài.

Cổ Hạo Nhiên chỉ mỉm cười mà không tiếp lời, hẳn tin rằng y đã nhất định gọi hắn đến vào lúc nửa đêm thế này, tất không phải để ca ngợi mấy câu nói giản đơn của hắn.

Thượng Quan đảo chủ tự châm cho mình một ly rượu rồi nhìn Cổ Hạo Nhiên, chậm rãi nói: “Ngươi rất thông minh, Điệp Y rất mạnh, trong số những người ta đã gặp suốt nhiều năm qua, đôi các người xuất sắc nhất, phen một nổi là các người cứ một lòng muốn rời đi. Hôm nay vẫn như trước, ta hỏi ngươi một câu, có nguyện ý lưu lại không? Nếu nguyện ý thì người trên đảo sẽ tôn xưng các người như thần thánh, về sau vị trí đảo chủ này của ta cũng truyền lại cho ngươi, không cần phải trả lời ngay lập tức, cứ cân thận suy nghĩ xem, ải thứ hai trên đảo này rất khó vượt, nhưng không có nghĩa là không vượt nổi, mà ải thứ ba lại rất đơn giản, nhưng không phải kẻ nào cũng phá được nó, ta cho ngươi đến ngày mai trả lời ta.”

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn Thượng Quan đảo chủ, sắc diện hắn tuy đậm mạc, nhưng ánh mắt lại cất giấu một nỗi đau xót, tiếc thương khôn cùng, hẳn đang thương tiếc bọn họ, Cổ Hạo Nhiên nhận ra điều ấy, liền chìm vào nghĩ suy về việc rút cuộc cửa ải thứ ba kia là cái gì? Vì sao lại khiến Thượng Quan đảo chủ tỏ ra đau lòng như thế, vì sao lại khiến y thận trọng nhắc nhở hắn như vậy?

“Thượng Quan đảo chủ, không biết đảo chủ có thể nói cho Hạo Nhiên hay, cửa ải thứ ba này rốt cuộc có cái gì không?” “Cổ Hạo Nhiên suy tư một lát thì nói như vậy với Thượng Quan đảo chủ.

Thượng Quan đảo chủ trông ra ruộng lúa trước mặt, Cổ Hạo Nhiên vẫn nhìn y chăm chú, còn y vẫn mân mê ly rượu trên tay, cất tiếng nói bằng một giọng trong trẻo mà lạnh lùng, sâu kín như vọng về từ phía chân trời: “Không thể, cửa ải thứ ba này, ta chỉ có thể cho ngươi biết, nó không tầm thường như cửa ải thứ nhất, cũng không hung hiểm như cửa ải thứ hai, nhưng nó là cửa ải chết người nhất, chết người đến nỗi dù cho ngươi vào cửa từ hay ra cửa sinh, cả đời ngươi cũng coi như bị hủy.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thế không khỏi nhủ mảy: “Ngươi nói vậy là sao? Rất khó sao? Cửa ải này là do ngươi tự đặt ra ư?”

Thượng Quan đảo chủ khẽ lắc đầu, gần từng chữ một: “Không khó, rất đơn giản, nhưng tuyệt đối sẽ khiến cả đời ngươi không quên được, bởi, cửa ải thứ ba trên đảo này, ta đã từng bước vào.” Chỉ một câu này thôi cũng đủ khiến Cổ Hạo Nhiên giật mình, y đã từng vào ải ư, nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ Thượng Quan đảo chủ cũng không phải cư dân bản địa của hòn đảo này, hẳn định thần nhìn lại y.

Thượng Quan đảo chủ trầm lặng nhìn về phương xa cả nửa ngày, rồi mới nhẹ giọng nói: “Ta vốn là người của vương triều Ảnh Thúc, năm đó khi ta cùng với thê tử mới thành thân đến Thánh Thiên dự hôn lễ của một người bạn tốt, vẫn cứ ngỡ là được đi du ngoạn một phen, cuối cùng lại bị gió biển đưa lạc đến nơi đây. Nơi đây thực sự rất đẹp, rất tốt, những điều chúng ta được tận mắt chiêm ngưỡng khiến cho cả ta và thê tử, cũng chính là sự muội của ta, vô cùng kinh ngạc. Núi vàng, đất bạc, nhưng thứ có thể khiến cả thế gian phát cuồng, lại hiện diện ở đây như thổ nhưỡng, vô cùng bình thường.

Tuy vậy, ta và thê tử sẽ không vì thế mà lưu lại, nơi này dù gì cũng không phải nhà của chúng ta, thế giới bên ngoài có sức hấp dẫn với chúng ta hơn nhiều, chúng ta không thể rời bỏ được, cho nên ta và thê tử đã chấp nhận yêu cầu vượt ba ải kia.

Chúng ta đều là con nhà dòng dõi võ lâm, ở Ảnh Thúc cũng có tiếng tăm từ lâu, người trên đảo dù có mạnh đến mấy cũng chẳng thể bì kịp một khi chúng ta liên thủ với nhau. Lại nói, cửa ải thứ nhất chúng ta vượt qua rất thuận lợi, gần như không thương tích gì, mà cửa ải thứ hai tuy chúng ta trọng thương, nhưng vẫn có thể thoát ra, vết thương kia của ta có từ lần ấy, mặc dù rất nghiêm trọng nhưng không lấy nổi mạng của ta.” Nói đến đây, Thượng Quan đảo chủ đột nhiên ngừng lại một lúc, trong thoáng chốc, gương mặt y bùng lên vẻ kiêu hãnh và cuồng vọng. Thứ ngạo khí ấy lọt vào mắt Cổ Hạo Nhiên khiến hắn cảm thấy có chút đồng cảm, bởi mấy ngày nay hắn cũng giống hệt như vậy.

Không biết lúc này Thượng Quan đảo chủ nghĩ đến cái gì, y quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, nói: “Ta vừa nói với ngươi rằng ta là người duy nhất thoát được khỏi đó đúng không, đúng vậy đấy, ta là người duy nhất, không phải trong lúc đi tuần tra cùng dân đảo, cũng không phải do may mắn mà vượt qua được, mà là giết từ bên trong giết ra, dùng máu xương của ta để vượt qua, nơi đó có gì ta đều biết cả, và cũng chẳng còn ai ngoài ta đâu, vì nhóm người theo ta phá ải năm đó, đều đã chết hết rồi.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Thượng Quan đảo chủ nói nhẹ như lông hồng, không khỏi khẽ nhủ mảy, trầm mặc nhìn y. Thượng Quan đảo chủ cũng không cần Cổ Hạo Nhiên trả lời mình, quay đầu ra chỗ khác nhấp rượu, im lặng một lát rồi lại nói: “Thuở ấy ta cũng giống ngươi, tuổi trẻ khí thịnh, yên chí rằng bản thân đã vượt qua thử thách ngặt nghèo như vậy, trên đảo còn có chuyện gì, còn có ai cản bước nổi ta, thê tử của ta vốn là thanh mai trúc mã, tâm linh tương thông, cũng cho rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay, vậy nên chúng ta vừa đắc ý vừa kiêu ngạo, muốn phá cửa ải bị nguyên rủa chưa có ai trên đảo từng vượt qua.”

Nói đến đây, Thượng Quan đảo chủ đột nhiên cúi đầu bật cười, tiếng cười thoát nghe có vẻ sung sướng, nhưng ẩn sau lại là nỗi đau thương thấu trời. Cổ Hạo Nhiên không khỏi nhủ mảy, đảo chủ vừa cười vừa nói: “Cửa ải thứ ba, cửa ải thứ ba, đơn giản lắm, thật sự rất đơn giản, đơn giản đến nỗi chúng ta không dám tin, nhưng ta và thê tử đã không qua được, dễ thế nhưng không thể qua nổi, ta tình nguyện, can tâm từ bỏ mạng sống để cho nàng đi, sao nàng không tin ta chứ? Tại sao đến lúc cuối, nàng lại không tin ta? Tình cảm mười mấy năm chỉ với một trò chơi còn con con mà vỡ vụn, thật nực cười, thật nực cười.” Những tràng cười cứ thế tuôn ra và Thượng Quan đảo chủ vẫn cúi đầu, dưới trời đêm trong vắt nhưng thần thái lạnh lùng của hắn trở nên hết sức bi thảm.

Cổ Hạo Nhiên định mở miệng nhưng không biết nói sao, rốt cuộc cửa ải thứ ba này là cái gì đây? Vừa cười, Thượng Quan đảo chủ vừa xé áo, phanh ngực. Trên ngực y, kéo dài từ xương bả vai đến tận bụng là một vết thương dữ tợn, hệt như bị khắc lên trên da thịt vốn trắng trẻo của y. Cổ Hạo Nhiên không khỏi siết chặt ly rượu trong tay, vết thương dài và sâu đến kinh người, đủ để hiểu khi đó, y bị thương nghiêm trọng đến mức nào.

Thượng Quan đảo chủ vuốt ve vết sẹo, khẽ cười: “Tình yêu thật sự là một trò cười, cứ ngỡ rằng sinh tử có nhau, cứ ngỡ rằng chẳng thể xa nhau, lại không ngờ đến rốt cuộc tình yêu chẳng là gì cả. Nếu chúng ta không có cảm tình, hay tình cảm không đủ sâu đậm, không thể đồng sinh cộng tử, không thể liều mạng cho đối phương, thì ta sẽ thấy kết cục này không có gì bất ngờ cả, nhưng đáng này chúng ta đều dám chết vì người kia, đều cương quyết sát cánh bên nhau ngay cả khi nguy nan nhất, nên một khắc đó trong ta là sự vỡ vụn tàn nhẫn, bản năng, hài hước thay, bản năng sẽ hủy diệt tất cả, con người chỉ tin chính mình mà thôi, ở trong sâu thẳm tâm can chỉ là sự ích kỷ nghĩ cho bản thân mình mà thôi.”

Thượng Quan đảo chủ cúi đầu cười đến say sưa, từng câu từng chữ của y đều bình thản, lại khiến Cổ Hạo Nhiên thấy tâm mình dao động, không nhịn được mà hỏi: “Vậy thê tử ngươi đâu?” Nói xong mới nhận ra mình lỡ lời, nhưng đã nói ra rồi không rút lại được.

Thượng Quan đảo chủ ngưng cười, ngẩng đầu tựa vào lưng ghế đá nhắm mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Đã qua đời nhiều năm trước, nàng vẫn cảm thấy nàng làm vậy là yêu ta, nàng xuống tay với ta không cần suy nghĩ, nàng cũng không thừa nhận sự thật rằng nàng ích kỷ, ta cũng không thể đối mặt với sự thật tàn nhẫn đến thế vì theo bản năng kiếm của nàng đã nhắm ngay vào ta. Thật đáng sợ làm sao, bản năng! Khi hai người yêu nhau sâu đậm gặp phải cường địch, ở giờ phút sinh tử thì bản năng khiến cho tình yêu chẳng còn nghĩa lý gì, bản thân mới là quan trọng nhất”. Thượng Quan đảo chủ nói đến đây khẽ thở dài, giọng nói của hắn đượm nỗi thê lương.

Cổ Hạo Nhiên nhủ mảy hỏi: “Vì thế cho nên ngươi mới ở lại đây làm đảo chủ duy trì quy luật thử thách những người đến sau phải không?”

Thượng Quan đảo chủ cũng không tức giận trước câu hỏi thẳng của Cổ Hạo Nhiên, chậm rãi trả lời: “Ta ở lại vì ta thực sự toàn tâm toàn ý yêu thương con người đã phản bội ta, thế giới bên ngoài kia còn có gì để ta phải hối tiếc, tất cả đều là giả dối, ngay cả người ở bên cạnh ta từ nhỏ đến lớn, tình cảm sâu đậm nhất mà còn đối xử với ta như vậy thì còn thứ gì không giả dối nữa đâu? Cho dù bây giờ ta đã biết cách rời khỏi đây, nhưng rời đi và ở lại có gì khác nhau đâu, nơi này yên bình không có tranh đấu, không có tình cảm, cuộc sống thực sự rất dễ chịu, thì thoảng lại có thể nhìn thấy cảnh người với người phản bội lẫn nhau, tư vị đó quả thực quá thú vị.” Giọng điệu thê lương như muốn nói trái tim của hắn cũng đã chết từ ngày thê tử hắn chết.

Cổ Hạo Nhiên không nghĩ tới Thượng Quan đảo chủ lại có một quá khứ như vậy, chỉ có đã từng trải qua những chuyện đau lòng như vậy cho nên hắn mới trở nên lãnh khốc và hờ hững, vì hắn đã mất niềm tin với mọi thứ. Quả nhiên, không có ai vừa sinh ra đã trở nên lãnh khốc vô tình, chỉ có những biến cố thăng trầm của cuộc đời mới có thể biến đổi hoàn toàn tính cách của một con người, nghĩ đến đây Cổ Hạo Nhiên lại nghĩ tới Diệp Y, không hiểu nàng đã từng trải qua quá khứ như thế nào mới có thể trở nên lạnh lùng bất cần đời như thế, nghĩ vậy hắn lại cảm thấy tâm mình nhói đau.

Hai người trầm mặc một lúc lâu sau Cổ Hạo Nhiên đột nhiên nói: “Người nếu đã biết cửa thứ ba như thế nào, tại sao người không thay đổi nó?”

Thượng Quan đảo chủ tròn mắt nhìn mắt Cổ Hạo Nhiên nói: “Vì sao tao phải thay đổi nó? Vì sao ta không được quyền giữ nó y như lúc nó bắt đầu? Ta sống đến bây giờ cũng chỉ vì cửa ải thứ ba, vì sao lại muốn phá bỏ nó?”

Cổ Hạo Nhiên nghe Thượng Quan đảo chủ hỏi liên tiếp ba câu như thế, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, trầm giọng nói: “Nếu người lựa chọn đưa thử thách cho những người mới đến khác nào người tự thừa nhận mình chỉ là một kẻ thất bại, người chính là vì chuyện tình cảm của mình mà giận chó đánh mèo người khác, những người trên đảo này ở lại đều có lý do của họ, người như thế có tư cách gì làm đảo chủ?”

Thượng Quan đảo chủ nhìn Cổ Hạo Nhiên rồi đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt lạnh hắn đi: “Ta giận chó đánh mèo đấy thì sao, ta chẳng qua vô tình trôi dạt đến đây, ta không hề tham lam của cải tài nguyên nơi đâu, cũng không nghĩ tới sau này rồi đi sẽ hủy hoại nơi này, bọn họ chỉ lo cho tài nguyên của bọn họ, mà ta lại chẳng có hứng thú với những thứ đó. Nhưng nơi này, hòn đảo này, vùng đất này đã chia rẽ duyên phận cả đời ta, bóp chết tình yêu chân thành của ta, chúng ta yêu nhau như thế mà còn không thể vượt qua được thử thách thì thiên hạ này làm gì còn có người nào có thể vượt qua? Bọn họ phá hủy hạnh phúc cả đời của ta, lãng mạ tín ngưỡng của ta, ta cũng có lòng tự tôn kiêu ngạo của chính mình.

Nơi này ta vốn không muốn đến, vì sao bọn họ lại muốn hủy hoại cả đời ta, bọn họ lấy quyền gì để bắt ta phải làm mọi thứ, đúng thế, ta giận chó đánh mèo đấy, chứ vài ba cục vàng cục bạc ở đây làm sao sánh được với cảm giác của ta?”

Nói đến đây, Thượng Quan đảo chủ dừng lại, hít một hơi thật sâu, cố giữ bình tĩnh, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Người nói ta nếu đã tiếp nhận vị trí đảo chủ thì nên làm tốt phận sự của mình, ha ha, chẳng lẽ ta làm còn chưa tốt hay sao? Vừa nãy ta mời người làm đảo chủ, người nghĩ ta là người dối trá phải không? Tuy là đảo chủ nhưng trước sự an nguy của đảo ta lại không quan tâm, bỏ mặc tất cả. Nhưng chẳng phải ta vẫn ở đây sao, nếu có chết ta cũng sẽ chết cùng bọn họ, như thế còn chưa đủ sao?”

Lần đầu tiên bắt gặp Thượng Quan đảo chủ kích động như thế, Cổ Hạo Nhiên không khỏi thở dài, quả đúng thế, đảo này có có nhiều rất nhiều tài nguyên quý giá, nếu như người ngoài biết thì có lẽ nơi này sẽ không giữ được vẻ yên tĩnh như thế này, tuy nhiên, không phải ai cũng có lòng tham vô đáy, không phải ai cũng muốn ở lại đây để chiếm được thứ gì đó, nhưng nếu cứ chần chừ chưa quyết định thì sẽ càng khó rời đi, trên đảo có những thứ tàn nhẫn đánh vào những góc tối của con người để khiến họ mất đi ý chí kiên định ban đầu.

Cổ Hạo Nhiên có chút hiểu ý tưởng của đảo chủ, không khỏi thấp giọng nói: “Có lẽ người nói đúng, nhưng tình huống của ta không giống người.”

Thượng Quan đảo chủ khẽ cười nói: “Đúng vậy, chuyện còn chưa xảy ra làm sao mà biết được.”

Hai người rơi vào trạng thái trầm mặc, mãi sau Thượng Quan đảo chủ mới khôi phục bộ dạng thản nhiên nói: “Người có biết vì sao đảo này gọi là Tình Đảo không? Bởi vì nơi này là nơi tàn nhẫn nhất do con người tạo ra, cho nên nơi này sẽ là nơi khảo nghiệm tất cả trạng thái tình cảm của loài người, chưa từng có ai vượt qua được và sẽ không có ai thành công.”

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn thân sắc của đảo chủ, một lần nữa cố gắng lấy thêm thông tin về cửa ải thứ ba, hắn khẽ: “Khảo nghiệm tình cảm là sao? Chưa ai thành công nghĩa là gì?” Câu này có phải nói nhầm không, tình cảm của mình và Diệp Y chính là được bồi đắp qua những thử thách ở đây, làm sao chia cắt được.

Thượng Quan đảo chủ mở mắt liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Người có biết là có bao nhiêu người đi chưa được nửa chặng đường của cửa thử thách đã bắt đầu van xin được sống, mà quy định trên đảo này chính là phải mang người yêu của mình ra đổi, cho nên đã có không biết bao nhiêu người sẵn sàng hy sinh người mình yêu để đổi lấy mạng sống của mình, tình yêu đứng trước sinh mạng thì chỉ là con số không”

Cổ Hạo Nhiên nhăn mày, Thượng Quan đảo chủ nhìn Cổ Hạo Nhiên to vẻ châm chọc cười nói: “Người đừng quên chúng ta từng cho các người cơ hội để ở lại, lại còn cho người địa vị và tất cả những gì tốt nhất, nhưng các người không cần thì phải có dũng cảm và lòng tin để có thể xông ra ngoài, nếu đã vậy chúng ta sẽ thành toàn cho các người, cứ việc xông lên đi, chúng ta cũng không cần người phải trao đổi thứ gì để giữ mạng sống, người có biết người như vậy thực đáng xấu hổ không, thật nực cười, con người có thể được phép thất bại nhưng nếu như có cơ hội tốt mà bỏ qua, hậu quả khôn lường”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy ít nhiều cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của đảo chủ, hắn nghi ngờ hỏi lại: “Sao lại nói cho ta biết những điều đó?”

Thượng Quan đảo chủ nhìn Cổ Hạo Nhiên chậm rãi nói: “Bởi vì các người rất giống phu thê ta trước đây, đều là những người rất tài giỏi và xuất sắc, ta thực sự không đành lòng nhìn kết quả cuối cùng, tình cảm sâu đậm như thế cuối cùng lại thành thứ vũ khí đáng sợ nhất giết chết tâm can người ta.”

Nói đến đây Thượng Quan đảo chủ dừng lại một chút rồi hỏi Cổ Hạo Nhiên: “Diệp Y có đúng là thê tử của người không? Ta thấy nàng vẫn còn rất trẻ.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Thượng Quan đảo chủ, mặt hơi đỏ lên, rồi lập tức trả lời rất nghiêm nghị: “Diệp Y chính là thê tử của ta, là người ta cưới

hỏi chàng hoàng.”

Thượng Quan đảo chủ à một tiếng, thần nhiên nói:“Ra vậy, như thế có lẽ ngày mai người chết có thể là hai người chứ không phải một.”

“Người có ý gì?”

Thượng Quan đảo chủ quay đầu nhìn vào màn đêm đen trước mặt, nhàn nhạt nói:“Người thích nàng, mà nàng lại không yêu người, thứ tình cảm không biết rõ như thế thì cửa thứ ba này chính là cửa tử, nơi đó cho dù hai người yêu nhau thắm thiết còn không tránh được kết cục là ân đoạn nghĩa tuyệt nữa là hai người vốn chẳng có tình cảm gì như các người.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói:“Thượng Quan đảo chủ người biết gì mà nói về quan hệ của ta và thê tử? Người muốn gây áp lực cho ta sao?”

Thượng Quan đảo chủ cười một cách trào phúng nói:“Không, tình cảm chân chính là thứ tình cảm cao quý nhất, cho dù có kích động hay chia rẽ cũng không có tác dụng gì, ta chỉ muốn nói cho người biết tình yêu chân chính có đáng để bị sụp đổ hay không? Người cần gì phải cố chấp muốn vượt qua cửa ải thứ ba, như bây giờ không phải tốt sao? Các người đang ở giai đoạn tươi đẹp nhất, chưa từng biết đến tuyệt vọng, chỉ có hạnh phúc tràn đầy.”

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Thượng Quan đảo chủ, đột nhiên nâng chén lên nói:“Hạo Nhiên đa tạ Thượng Quan đảo chủ đã có lời khuyên, Hạo Nhiên cũng hiểu đảo chủ là có ý tốt, chẳng qua, nếu đảo chủ cũng từng trải qua những thử thách này chắc cũng hiểu hiện giờ ta đang nghĩ gì, con người có lúc cũng thật cố chấp, nếu không đi đến cuối cùng của thử thách ta thật không cam lòng, ta muốn rời khỏi đây, sẽ không có gì có thể thay đổi quyết định của ta, ta nhất định phải đi qua cửa ải thứ ba này, ta không quan tâm kết quả cuối cùng thế nào, Diệp Y và ta đều một lòng muốn thử, ta kính người một chén rượu này, những lời đảo chủ đã nói Hạo Nhiên nhất định sẽ nhớ kĩ.” Nói xong hần một hơi uống cạn ly rượu.

Thượng Quan đảo chủ bình tĩnh nhìn Cổ Hạo Nhiên, khẽ lắc đầu rồi cũng uống cạn ly rượu đang cầm trên tay, Cổ Hạo Nhiên đứng dậy nói:“Không cần đợi đến mai, ta trả lời luôn câu hỏi của người, ta từ chối.” nói xong quay người bước đi. Thượng Quan đảo chủ nhìn theo bóng lưng Cổ Hạo Nhiên, thò dài một hơi thì thảo nói:“Tình tình khảng khái chẳng khác gì ta khi xưa, chỉ là không nên giống ta thì hơn.”

Ngày thứ hai kể từ khi Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y thoát khỏi cửa ải thứ hai, trời cao xanh vời vời không một gợn mây, từng làn gió thổi nhẹ nhàng làm lay động tán lá, khắp nơi chim chóc ríu rít, Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y và Lâm Dã, Hồng Tịnh đã chuẩn bị xong xuôi, Thanh Trúc cũng đã sớm đợi ở cửa phòng, thấy bọn họ đi ra thì khẽ cúi người làm tư thế mời với Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y. Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y khẽ cười nói: “Chúng ta đi thôi, đây là cửa cuối cùng rồi.” Bốn người đi theo Thanh Trúc đi đến nơi thực hiện cửa ải thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Thật giả lẫn lộn

Ở chính giữa đảo có một căn nhà; bề ngoài giống như nhà ở trên đất liền, không có nóc nhà bằng vàng hay tường ngọc phi thúy, mà toàn bộ đều xây bằng đá tảng, kiến trúc đơn giản trái ngược hẳn với toàn bộ những ngôi nhà khác trên đảo.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng chờ ở gian ngoài của căn nhà, Cổ Hạo Nhiên thấy căn phòng họ đang đứng không giống với những phòng ở bình thường, dễ rộng đến nửa dặm, thoát nhìn khó có thể xác định bên trong cất giấu bí ẩn gì. (1 dặm = 500m)

Thượng Quan đảo chủ, Thanh Trúc, Thanh Tuyết, và hầu như toàn bộ dân cư trên đảo đều tập trung tại đây, mọi người yên lặng đứng một bên nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vẫn đang rất bình thản. Sắc mặt của họ phức tạp, không hiểu đang nghĩ gì, trong khi Thượng Quan đảo chủ vẫn giữ thái độ nhàn nhã và ôn hòa, im lặng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Thanh Trúc bước tới trước mặt Cổ Hạo Nhiên, ra hiệu cho người hầu dâng lên hai ly rượu. Hần bưng lên một ly hướng về phía Cổ Hạo Nhiên nói: “Cổ huynh, chén này ta kính người vì muốn bày tỏ lòng kính trọng với một trang nam tử như Cổ huynh. Thanh Trúc không thể thay đổi cái gì, nếu hôm nay có xảy ra điều gì bất trắc cũng là do Thanh Trúc phải làm tròn bổn phận, tuyệt không phải cố ý muốn làm vậy với Cổ huynh và phu nhân.” Nói xong, hần ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Cổ Hạo Nhiên lạnh nhạt cười nói:“ Thanh Trúc huynh sao lại khách khí như thế, Hạo Nhiên mới phải cảm tạ huynh”, vừa nói vừa từ từ uống hết chén của mình.

Thanh Trúc thấy vậy cũng không nói thêm nữa, vẫy tay cho người hầu lui xuống rồi quay người chỉ tảng đá trước cửa phòng nói:“Nơi này chính là cửa ải cuối cùng, ta cũng không ngại nói cho Cổ huynh biết bên trong có mười tám con rối hình người bằng đồng, do những lão tiên bối từng sống ở đảo để lại, tất cả đều được điều khiển bằng cơ quan, võ công của chúng cao hơn tất cả bọn ta, khí lực vô cùng lớn.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy cửa ải chỉ là những con rối, không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm, bọn họ vật sống còn không sợ, nói gì vật chết. Thanh Trúc liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói tiếp:“Ngoài thử công phu mạnh yếu, bọn chúng còn thử nghiệm lòng người, Cổ huynh đi vào sẽ rõ.”

Cổ Hạo Nhiên hơi sững sờ, dùng vật chết để khảo nghiệm lòng người sống, thế là có ý gì? Hần nghiêng đầu nhìn Diệp Y, thấy nàng tuy ngoài mặt vẫn trấn định tự nhiên nhưng trong mắt vẫn toát lên ánh nhìn khó hiểu.

Thanh Trúc biết ý lui ra sau nhường đường cho Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói: “Khi các người đi vào thì cơ quan sẽ bắt đầu khởi động, nếu các người có thể chống cự được thì khi mặt trời lặn, cửa ải thứ ba sẽ chấm dứt, cũng chính là thời gian các người hoàn thành nhiệm vụ, nếu các người thất bại chúng ta vẫn sẽ có cách biết tình huống bên trong, khi đó chúng ta sẽ mở một cánh cửa từ bên ngoài cứu các người, bên trong đó cũng có một cánh cửa, nếu các người mở ra được từ bên trong cũng có nghĩa các người đã thắng.”

Sau khi được Cổ Hạo Nhiên báo cho biết cửa thứ hai gồm có những thứ gì, Thanh Trúc và những người dân trên đảo cũng thay đổi thái độ đối với bọn họ. Cảm xúc cũng rất phức tạp, có tôn trọng, thương tiếc, kính nể, cho nên trước khi bước vào cửa cuối cùng, Thanh Trúc phá lệ nói nhiều như vậy và những người trên đảo đến đông đủ để tiễn đưa, bởi trong mắt bọn họ nơi này có thể là nơi lấy đi tình yêu và sinh mạng của Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liếc nhìn nhau, một người bình tĩnh thong dong, một người lạnh lùng trấn định, hai người hai khí chất khác nhau nhưng lại rất ăn ý mà nhìn nhau, Cổ Hạo Nhiên vẫy tay với Hồng Tịnh và Lâm Dã, hồ hững nói: “Chờ chúng ta”. Hồng Tịnh và Lâm Dã không nói gì, chỉ tươi cười nhìn theo hai vị chủ tử đang bước chân vào căn phòng thử thách. Cả hai đều biết lúc này có nói gì cũng là thừa, chỉ có thể hiện sự tín nhiệm và kiên nhẫn chờ đợi mới là tốt nhất.

Cửa sắt chậm chậm mở ra, Thượng Quan đảo chủ nhìn bóng lưng hai người, lặng lẽ suy nghĩ, biết đâu lúc cánh cửa này mở ra lần nữa bên trong sẽ có hai cỗ thi thể, hoặc một người sống một người chết, hoặc... rất nhiều trường hợp có thể xảy ra, Thượng Quan đảo chủ nhìn cánh cửa lớn đang từ từ đóng lại, vẻ bi thương ánh lên trong mắt, xen lẫn với nỗi thống khổ và niềm băn khoăn nửa hy vọng nửa không.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đi vào căn phòng lớn, chỉ thấy trước mặt một màn tối đen, họ không dám động dấy, chờ cho mắt thích ứng với bóng tối mới bắt đầu xem xét tình hình xung quanh. Đây là một căn phòng to lớn trống không, giống như một thùng sắt rỗng, chỉ có bốn vách tường, ngoài ra không có gì, không khí trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng.

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nói: “Những con rối đâu? Như thế này là sao? Định mang một căn phòng trống ra để dọa chúng ta à?” Lời còn chưa dứt thì đột nhiên âm thanh của những bánh xe chuyển động ầm ầm theo bốn phương tám hướng truyền tới, trong nháy mắt cảm giác như thể ở sát bên tai, không phân biệt được phương hướng phát ra tiếng động, những tiếng lộc cộc vang lên không ngừng tràn ngập toàn bộ không gian trống trải.

Diệp Y lẳng nghe tiếng động, sắc mặt lạnh đi, tay nắm chặt đoàn kiếm, tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào khoảng không trước mặt, Cổ Hạo Nhiên cũng nghiêng tai cố gắng phân biệt các loại âm thanh và tìm xem nơi phát ra chúng ở đâu, tuy nhiên có lẽ do thiết kế đặc biệt của căn phòng, âm thanh đều vang vọng rồi giao thoa ở một chỗ, hoàn toàn không xác định được nguồn gốc, mà những âm thanh khác cũng theo đó biến mất, lúc này ngay cả tiếng thở của Diệp Y hẳn cũng không nhận ra được. Cổ Hạo Nhiên đột nhiên hiểu ra, những tiếng ồn này chính là để che giấu khuyết điểm của bọn rối, vì chúng vốn không có hơi thở mà chỉ có tiếng cử động, cho nên âm thanh lớn như thế sẽ che cả tiếng chuyển động của bọn chúng, và khiến người ta không thể phân biệt đâu là người thật đâu là hình nhân.

“Nếu các người cảm thấy run sợ, muốn kéo dài thời gian thì ta không ngại lùi thời gian mở cửa đến sáng mai, thậm chí là lâu hơn nữa.” Một giọng nói từ trên cao vọng xuống, là giọng của Thượng Quan đảo chủ, cảm giác như người đang ở ngay bên cạnh.

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, thì ra những cái này gọi là hình nhân bằng đồng, còn muốn đợi mình ra tay trước mới tấn công, không thèm để ý đến lời nói của đảo chủ, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y sóng vai nhau tiến tới, khắp nơi đều là tiếng bánh xe, đã không thể dùng thính lực để phân biệt rõ đối thủ thì đành phải đi theo cảm giác thôi.

Hai người cứ thế đi tới, Cổ Hạo Nhiên không ngừng đề mắt bốn phía, không hề có thứ gì lạ xuất hiện, đùa kiểu gì vậy, cho dù muốn mình động thủ trước cũng phải có đối thủ mới có thể tấn công được chứ, chẳng lẽ muốn mình và Diệp Y lên tiếng mới tấn công sao? Hắn đương nhiên mê suy nghĩ, một cỗ kính phong bất chợt lao đến chỗ hai người.

Diệp Y xoay người né tránh, lật tay đâm vào kẻ địch vừa lao tới, nằng chi nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau chất chứa, ánh mắt lướt qua không khỏi ngẩn ngơ trước những gì vừa nhìn thấy.

Con rối đánh về phía Cổ Hạo Nhiên cầm đoàn kiếm giống y như Diệp Y, lao đến định chặt đầu Cổ Hạo Nhiên, hắn cũng nhanh chóng vung trường kiếm lên chém vào cánh tay của con rối, đợi khi con rối quay lại sẽ mượn lực chém rồi đầu nó sẽ nhưng lại bị hình dáng trước mặt làm cho hoảng sợ, kiếm trong tay không dám chém xuống, khiến con rối kia nhân cơ hội rút lui, chỉ chừa lại một cánh tay chứng tỏ nó đã xuất hiện.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y hai mặt nhìn nhau, mãi sau Cổ Hạo Nhiên nuốt khan một cái rồi nói: “Diệp Y, người có nhìn thấy hình dáng của con rối vừa xong không?”

Diệp Y khẽ nhíu mày, vừa rồi chỉ nhìn thoáng quá bóng dáng của con rối, cũng không phải loại ba đầu sáu tay, thân cao ba trượng mà kích thước chỉ ngang bằng một người lớn, trên người còn mặc quần áo, đầu đội tóc giả, quần áo nó mặc giống y hệt bộ quần áo Diệp Y đang mặc, đây là có ý gì?

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không trả lời không khỏi biến sắc, thận trọng đứng lên nói: “Khuôn mặt của con rối kia giống y như người, mà không, cũng không thể nói giống như đúc được, nghĩ kĩ thì nó không có cảm xúc gì, nếu mang ra so sánh với người thì bất công cho người quá, chẳng qua trong bóng tối nhập nhòa, nó di chuyển quá nhanh, quần áo, khuôn mặt, mái tóc thật sự là giống như người đang lao đến vậy.” Nói đến đây, hắn không khỏi cau mày.

Diệp Y nghe vậy liền hiểu ngay, chẳng trách hôm nay người trên đảo lại đưa quần áo mới tới cho bọn họ, hoá ra là có mục đích cả, khó trách vừa rồi chính mình cũng ngây cả người, thì ra bóng lưng của con rối giống y như bóng lưng của chính nàng. Nghĩ đến đây Diệp Y càng nắm thật chặt đoàn kiếm và chủy thủ trong tay, Cổ Hạo Nhiên vừa rồi không do dự chém ra một kiếm là vì mình ở ngay bên cạnh, nếu mình không ở bên cạnh mà lúc bị tấn công hẳn lại do dự thì chẳng phải đã chết rồi sao.

Cả hai người đầu óc đều thông minh nên hiểu ngay ra mấu chốt của vấn đề, lập tức tăng thêm cảnh giác. Cùng lúc, một đạo kinh phong từ bên cạnh Diệp Y lại đánh tới, nàng không nói hai lời vung đoản kiếm lên đỡ, một kích trúng đích, nàng không khỏi nghiêng rằng, động tác của hình nhân trước sau như một, chỉ tới một kích sau đó dừng lại, nhưng hạ thủ không hề lưu tình, chỉ cần chạm một nhịp hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cổ Hạo Nhiên đứng sau Diệp Y sắc mặt tái nhợt, từng giọt mồ hôi thi nhau chảy xuống mặt, vừa xong con rối tấn công Diệp Y ngay trước mặt hắn, nó có thân hình, quần áo, gương mặt giống hắn y hệt, hắn còn đang chấn động thì bất gặp ánh mắt của Diệp Y nhìn sang, âm trầm tột độ.

Lúc này, giọng nói đậm đặc của Thượng Quan đảo chủ một lần nữa lại vang lên: “Hai đòn tấn công vừa rồi xem như báo đáp ân tình của các người với người trên đảo, từ giờ trở đi sẽ ra tay thật sự, các người cũng thấy rồi đấy, khuôn mặt của hình nhân là do các nghệ nhân điều luyện bậc nhất trên đảo khắc nên, nói tám phần thì ngoa, nhưng cũng phải giống năm sáu phần. Chỉ cần dung mạo như vậy cộng với tốc độ và ánh sáng mờ ảo, ta nghĩ hoàn toàn có thể khiến thật giả lẫn lộn.”

Thượng Quan đảo chủ dừng một chút rồi lạnh lùng nói tiếp: “Những hình nhân này tấn công không biết nặng nhẹ, nếu không cho các người thử trước thì các người chỉ có đường chết. Liệu trong nháy mắt các người có thể phân biệt kẻ tấn công mình là hình nhân hay là người mình yêu hay không? Nên nhớ những hình nhân này linh đả mười nhất đạo cũng không sao cả, nhưng nếu chẳng may lại là người thật thì ta tin, với công phu của các người, kết cục đồng quy vu tận, lưỡng bại câu thương là không cần bàn cãi. Nghĩ cho kĩ đi, các người có muốn ném thử mùi vị tự tay giết chết người yêu dấu nhất của mình không, nếu muốn thì hãy tiếp tục chiến đấu, khi nào một trong hai người các người ngã xuống thì cửa lớn của căn phòng này sẽ mở ra, báo hiệu sự thất bại thảm hại của các người.”

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nghe xong mấy lời của Thượng Quan đảo chủ không khỏi phát lạnh, hai người nhìn nhau vừa định lên tiếng thì liên tiếp mấy đạo kinh phong đã bổ nhào tới từ mọi hướng, Cổ Hạo Nhiên vội nói: “Diệp Y, đi theo ta, chúng ta không thể để bị tách ra.” Lưỡi kiếm trong tay hắn run lên, đâm vào mấy hình nhân giống y như Diệp Y đang lao tới. Cổ Hạo Nhiên không ngờ cư dân trên đảo lại dùng phương pháp này để đối phó với người ngoài, hơn nữa đối thủ bây giờ là những con rối bằng đồng không có sinh mệnh và cảm xúc, xuống tay vô cùng dã man.

Lúng túng tránh được vài đợt công kích của lũ người đồng, Cổ Hạo Nhiên dừng lại, định gọi Diệp Y. Thế nhưng vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng nàng đâu, hắn rung mình, cao giọng hỏi: “Diệp Y, người ở đâu? Người ở chỗ nào?” Trong này tối đen, tầm nhìn không quá nửa cánh tay, xa hơn đều là một mảng tối âm u.

“Ồ trong này.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, còn có tiếng âm thanh va chạm của kim loại, Cổ Hạo Nhiên vội vàng định lao tới nơi phát ra âm thanh, nhưng còn chưa di chuyển thì Diệp Y đã vung đoản kiếm, mãnh mẽ tấn công ngay ngực của hắn.

Cổ Hạo Nhiên quá sợ hãi, nhưng trong nháy mắt vẫn kịp nhận ra trước mặt chỉ là hình nhân, không phải là Diệp Y thực sự, bèn hít sâu một hơi, đâm thẳng đoản kiếm, đã không thể tránh được thì đành lấy cứng đối cứng. Chỉ nghe thấy phịch một tiếng, cánh tay của hình nhân bị chém rớt hai phần ba, chỉ còn dính vào bả vai bằng một sợi dây, hình nhân sau khi tập kích nhanh như chớp thối lui vào trong bóng đêm, còn Cổ Hạo Nhiên sau một chiêu độc toàn lực đâm tới thì ngực đau nhói, máu trào lên bên khóe miệng, hiển nhiên là bị nội thương.

Cổ Hạo Nhiên lau máu bên khóe miệng, vừa rồi nếu mình phản ứng chậm một chút, chắc hẳn giờ này đã về chầu Diêm Vương, nhưng nếu trực tiếp ra tay nhờ là Diệp Y thì tính sao bây giờ? Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, rốt cục hiểu vì sao Thượng Quan đảo chủ không thể qua được cửa ải này, đối mặt với kẻ địch mang bộ mặt của người yêu dấu nhất, không biết đâu là thật đâu là giả, nếu chớp thời cơ ra tay thì rất có thể kẻ người tưởng là hình nhân hóa ra lại là người yêu của người, ngược bằng do dự, thì người rất có thể chết dưới kiếm của hình nhân, hoặc dưới kiếm của chính người người yêu, chẳng từ đã biệt. Chỉ riêng nỗi giằng xé này thôi, đã đủ đến khiến người ta gục ngã rồi.

Cổ Hạo Nhiên cười chưa xót, bên cạnh lại có tiếng gió rít lên, hắn không nói hai lời nhảy sang bên cạnh tránh một chiêu công kích, khi hắn quay người lại thì sau lưng đã chẳng còn ai, cũng không biết vừa rồi là Diệp Y hay là hình nhân.

Bên này Cổ Hạo Nhiên tránh trái tránh phải thì bên kia hình nhân mang gương mặt của hắn đang tấn công Diệp Y, nàng nắm chặt kiếm vững bước tiến tới, vừa rồi nghe tiếng động ồn ào bên kia nàng đã biết Cổ Hạo Nhiên đang đánh nhau với bọn hình nhân rồi, mà lúc này cũng có vài đợt tấn công dồn dập về chỗ nàng đang đứng ngay sau khi nàng trả lời Cổ Hạo Nhiên.

Sau khi chặn được ba đợt công kích, Diệp Y nhắm nghỉ một chút, có lẽ hình nhân này được khống chế, không thể so sánh với những cơ quan ở thời đại này, trong đó có thể có đặc điểm gì đó, mình vừa lên tiếng chúng liền lao tới tấn công, mà tiếng ồn ào chết tiệt của bánh xe lại khiến cho hai người không thể nhận ra tiếng thở và tiếng bước chân của nhau, ánh sáng mờ ảo cũng khiến họ không thể nhìn thấy nhau, như vậy nếu còn lên tiếng nữa chỉ trở thành mục tiêu để hình nhân phối hợp công kích. Sau khi nhận ra điều này, Diệp Y lập tức yên lặng, mà Cổ Hạo Nhiên bên kia cũng đã sớm hiểu rõ, hai người cùng yên lặng mò mẫm trong bóng tối mịt mờ.

Diệp Y cố gắng di chuyển nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, hệt như một con mèo. Nàng không có công phu như Cổ Hạo Nhiên có thể sử dụng khinh công hoặc tấn công lại đối phương, nàng chỉ tận lực né tránh, hạn chế di chuyển.

Lúc này nàng đã lựa chọn một hướng để tiến tới, vừa lắng tai nghe động tĩnh xung quanh vừa cẩn thận quan sát mặt đất dưới chân, vừa rồi khi giao thủ cùng hình nhân, nàng cảm thấy tay chân của chúng rất linh hoạt nhưng lại chỉ có một chân cử động được, mà mặt đất chỗ hình nhân rồi đi đều có cảm giác gập gềnh, Diệp Y dù trong hoàn cảnh nào cũng vẫn rất bình tĩnh phán đoán tình huống, nàng thận trọng men theo dấu vết gập gềnh trên mặt đất đi tới.

Một tiếng gió rít thẳng ngay trước mặt nàng lao tới, Diệp Y cũng không thèm ngẩng đầu nhìn, lập tức vung một thanh kiếm lên đỡ đòn, tay kia chém ngang phía dưới, phịch một tiếng, đúng y như nàng dự đoán, kẻ địch lao tới là hình nhân, ngay khi kiếm vừa chạm vào người hình nhân, nàng vờn tay phải nắm lấy đầu vai của hình nhân, mượn lực xoay người vòng ra sau hình nhân, không để cho nó có thời gian ra tiếp chiêu thứ hai, nàng ngồi xổm xuống vung kiếm chém vào chân nó, một tiếng phịch nữa vang lên, thân người của hình nhân đổ xuống, hoàn toàn không thể cử động được nữa.

Điệp Y thông thả đứng lên, hình nhân bằng đồng nên có chém bao nhiêu đao cũng chẳng sao cả, nhưng chắc chắn chúng phải có khuyết điểm gì đó, mà những người trên đảo này đã thiết kế hình nhân rất giống thật, bàn tay cũng có những đốt ngón tay linh hoạt có thể cầm nắm tự nhiên, nhưng cũng chính sự linh hoạt này lại là nhược điểm của chúng, vì đối với người bình thường mà nói các đốt ngón tay là một trong những nơi yếu nhất, mà cốt ngón tay người lại vốn là sở trường của Điệp Y, nàng từng đứng đầu khóa huấn luyện giết người, người còn giết được nữa là mấy hình nhân giả giống người này.

Điệp Y sau khi hạ được một hình nhân thì tiếp tục đi về phía trước, đi mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, hiển nhiên là do nàng đã hạ gục hình nhân dẫn đường, Điệp Y không khỏi dừng lại âm thầm tính toán vì sao đường này không có chướng ngại vật gì, mà những hình nhân khác cũng không đến tập kích nàng? Chắc không phải là thả cho nàng đi qua đấy chứ? Rõ ràng không có khả năng này, Điệp Y liền nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận động tĩnh xung quanh.

Cổ Hạo Nhiên vừa rồi nghe thấy tiếng động lớn thì lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì, không bận tâm đến sự an toàn của mình cao giọng hỏi: “Điệp Y, người có làm sao không?” Lời còn chưa dứt, vài luồng gió bên tai đã ập đến, hần nhảy lên cao tránh giao thủ cùng chúng đồng thời lại hô lên “Nếu người không có việc gì thì cứ im lặng, nếu có vấn đề gì thì ừ hai tiếng cho ta.”

Hình nhân liên tiếp xông đến, mỗi khi có âm thanh nào vang lên, lập tức sẽ có vài tên lao ngay đến, Cổ Hạo Nhiên vừa rồi lo lắng đến bán loạn, mãi mới hiểu được nguyên tắc này. Thực ra với võ công cao cường của hần, mấy tên hình nhân mèo quào này có thấm vào đâu; trong khi đó Điệp Y lại chỉ có thủ đoạn giết người, mà hình nhân thì nào phải người sống, mấy mưu mẹo của Điệp Y thành ra lại không có đất dụng võ. Đoán chắc nàng sẽ vấp phải khó khăn đó, hần mới nóng lòng muốn biết tình hình hiện tại của nàng.

Còn đang ngẫm nghĩ thì vài đạo kinh phong đã lại ủa tới, giống như chờ hần từ lâu lắm rồi, Cổ Hạo Nhiên biết rõ đây không phải là Điệp Y nên dón hết sức chém giết liên hồi.

Ở một chỗ khác, Điệp Y lặng lẽ nghe tiếng động từ chỗ Cổ Hạo Nhiên, có vẻ như hình nhân đã mai phục chính xác ở chỗ Cổ Hạo Nhiên sẽ đặt chân đến, giống như đã sớm biết hần sẽ dừng lại ở đó, sự chuẩn xác này làm cho nàng nghi ngờ, chẳng lẽ có người theo dõi?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tín nhiệm

Điệp Y nhũ mày đứng đó, không ngừng suy nghĩ về khoảng cách nàng đã nắm chắc lúc trước, nàng miễn man ngẫm nghĩ một lúc lâu bỗng nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, khi đã thông suốt trong lòng nàng thầm nghĩ không biết nên bội phục nên sợ hãi.

Lúc đó, sự di chuyển của những hình nhân đã được dày công tính toán, cho dù người đối diện tấn công, rút lui, hay kể cả có nhảy ra thật xa để né tránh, hoặc bị hình nhân đánh về hướng nào, đều nằm cả trong trù liệu. Điệp Y lần đầu tiên cảm thấy trí thông minh của mình cũng không bằng những người đã sáng tạo ra cái bẫy này, để có thể có sự linh hoạt như vậy không biết tốn bao nhiêu thời gian và bao nhiêu người thí nghiệm.

Thảo nào lúc này bên cạnh nàng không có hình nhân nào, là vì sự di chuyển của nàng không theo bất cứ tính toán phương hướng nào của họ, nằm ngoài phạm vi công kích của bọn chúng, cho nên chúng không thể tấn công nàng. Thoát ra khỏi sự tính toán của bọn họ có thể không sợ những cái bẫy hiểm nguy xung quanh, nhưng nếu cứ đứng mãi ở đây an an ổn ổn tức là nàng chịu thua bọn chúng.

Cũng không khó hiểu vì sao Cổ Hạo Nhiên lại bị công kích từ bốn phương tám hướng. Sự di chuyển của Cổ Hạo Nhiên trùng khớp với tính toán về phạm vi và khoảng cách của bọn chúng, nhưng cũng may nhờ Cổ Hạo Nhiên liên tục bị tấn công, nàng mới nhìn ra quy luật của bọn rồi. Sau khi hiểu quy tắc di chuyển, nàng thông thả đi hướng khác tiến đến gần Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên trong lòng vẫn nghĩ tới Điệp Y, không quan tâm đến lũ hình nhân đang truy đuổi sau lưng lao về phía vừa phát ra tiếng động ầm ầm, chưa đi được hai bước thì đột nhiên có ánh sáng chói mắt hiện lên trước mặt, một thân hình quen thuộc từ từ hiện ra, Cổ Hạo Nhiên theo phản xạ giờ nguyên kiểm định đâm vào đối phương, khi ánh sáng từ từ tắt đi hần liền cảm thấy người trước mặt chính là Điệp Y thật nên không khỏi do dự một chút, lực tới đang rất mạnh mẽ chợt dừng lại khiến bà vai của hần bị phản lực đau nhói, Cổ Hạo Nhiên chợt rung mình, người phía trước mặt cũng lao tới đập một cú, sau lưng hần hình nhân cũng tới một đòn, hần thổ huyết, ánh sáng vụt tắt đi, bóng người trước mặt đã không thấy đâu.

Cổ Hạo Nhiên nắm chặt kiếm trong tay, khí huyết nhộn nhạo, không ngừng nhủ thầm trong lòng phải bình tĩnh, nhìn thấy giống Điệp Y chưa chắc đã là nàng, nhưng cứ nghĩ đến nếu là Điệp Y thật mà mình lại chém xuống một kiếm thì hần lại thấy toàn thân run rẩy, không thể tha thứ cho bản thân.

Khi ánh sáng lóe lên, Điệp Y từ phía xa cũng lơ mơ thấy được bóng dáng của Cổ Hạo Nhiên đang rất chật vật, trong mắt hần hiện lên sự do dự rõ ràng, nàng liền tìm một chỗ trên mặt đất không vết gờ lên, đứng vững ở đó rồi nói: “Bình tĩnh, cứ yên tâm đánh lại chúng, ta sẽ tránh hướng tấn công của người, kiếm của người sẽ không chạm đến ta, có nghe thấy không, không cần trả lời ta, ta chỉ muốn người tự tin xử lý bọn chúng, nếu người do dự không hạ thủ được ta không ngại tiễn người về Tây Thiên, tránh cho khỏi bị mấy thứ này đánh cho tan xương nát thịt.”

Mệnh lệnh lạnh băng vang lên bên tai Cổ Hạo Nhiên. Nghe thấy giọng nói của nàng, hần dần dần yên tâm, cảm giác được nàng so với lúc bình thường còn bình tĩnh hơn nhiều, giọng nói thông dong làm cho người ta thấy vững vàng hơn. Nghe nàng uy hiếp, hần không khỏi héch miệng cười, cô nàng này chính là như vậy, bình tĩnh quá mức, cũng độc ác quá thế nhưng không hiểu sao lại khiến hần vô cùng tin tưởng.

Điệp Y nghe tiếng kiếm khí vang lên không chút do dự liền hiểu Cổ Hạo Nhiên đã nghe thấy nàng nói, hiện tại hắn đã bỏ đi mọi mối lo lắng, chỉ cần bình tĩnh đối phó thì với công phu của hắn mấy tên hình nhân này không thể làm khó hắn được, nàng liền cười lạnh một tiếng, vòng đường khác tiến đến gần hắn.

Những tiếng âm âm vang lên từ xa, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy trong lòng không yên, không hiểu nguyên nhân của tiếng động này là gì, hắn lại càng nắm chặt kiếm, không ngừng lao lên chém giết, quả nhiên hắn chỉ gặp toàn hình nhân, không phải là Điệp Y thật. Cổ Hạo Nhiên lại càng thêm tin tưởng vào lời nói của Điệp Y, dốc sức tiến lên phía trước.

Lúc này Điệp Y dựa sát vào vách tường, đưa tay ra sờ nhẹ, chỉ cần sờ phải một gờ lên lập tức một bóng hình nhân nhanh như chớp lao đến, hiển nhiên đã có người đang âm thầm đứng sau không chế, những kẻ này có lẽ đã phát hiện ra động tác của Điệp Y có thể uy hiếp bọn họ, cố gắng muốn diệt trừ nàng, mà nàng thì rất thông minh, ra tay không khoan nhượng, cho dù ở nơi tối đen, những hình nhân đều có bóng dáng quen thuộc nhưng nàng chỉ cần vung kiếm chặt đứt đốt ngón tay bọn chúng liền biến thành những đồng sắt vụn.

“Nữ nhân này rốt cuộc từ đâu đến vậy? Sao có thể bình tĩnh đến thế giữa lúc này? Chẳng lẽ bọn họ không phải vợ chồng? Không phải người yêu của nhau?” Thượng Quan đảo chủ liếc mắt đã nắm được cục diện, y nhìn theo Điệp Y đang chậm rãi di chuyển, thì thảo hời thuộc hạ. Nếu Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên chỉ nhìn thấy xung quanh mờ mịt tăm tối, thì Thượng Quan đảo chủ và các thuộc hạ lại nhìn qua một tầng màu lam nhạt, sắc điệu rất lạ lùng, nhưng soi thấy rõ tình hình bên trong. (đoán là giống cái kính xanh xanh nhìn ban đêm=))

Thanh Trúc ghé mắt qua những lỗ nhỏ trên tường để theo dõi, nói nhỏ: “Không, ta khẳng định bọn họ là tình nhân, tình cảm của Cổ huynh đối với thê tử tuyệt đối là thật, nhưng với nữ nhân này thì ta không hiểu được tình cảm của nàng. Nàng quá bình tĩnh, tự nhiên có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ trong lòng nàng không coi Cổ huynh ra gì? Nhưng nếu thế sao hai người có khả năng thoát khỏi cửa ải thứ hai?”

Lời nói của Thanh Trúc ngập tràn nỗi hoài nghi. Thượng Quan đảo chủ bình tĩnh nhìn Điệp Y, lại nhìn khóe miệng đang hơi mỉm cười của Cổ Hạo Nhiên, mãi một lúc sau mới lắc đầu nói: “Bọn họ là tình nhân, bọn họ hoàn toàn tin tưởng đối phương, hay ít nhất ta thấy tên này toàn tâm toàn ý tin tưởng vào cô nương kia. Liệu nào hắn không có chủ quan về lòng tin ư? Vì sao lại tin tưởng nàng đến vậy? Mà vì sao cô nương kia lại cho rằng hắn hoàn toàn tin tưởng mình? Không có nghi kỵ lẫn nhau, chẳng lẽ thế gian này thực sự tồn tại niềm tin như vậy sao?”

Thanh Tuyết vẫn đứng phía sau Thanh Trúc từ đầu đến giờ, lẳng lặng quan sát gương mặt Điệp Y trong phòng, thấp giọng nói: “Nàng là người có thể tin tưởng được, các người chẳng lẽ không cảm thấy nàng đã dùng hành động khiến cho nam nhân kia tin tưởng nàng, tuy tất cả những gì nàng làm đều vì an nguy của chính bản thân nàng, nhưng có lẽ các người không hiểu rằng vì nàng tự bảo vệ an toàn của nàng cho nên hắn mới có thể thoái mái chiến đấu. Nếu không vì thế ta tin chắc rằng hắn sẽ thất bại ngay từ phút đầu tiên.”

Thượng Quan đảo chủ nghe Thanh Tuyết nói vậy, không khỏi nhíu mày lẩm bẩm nói: “Ý của ngươi là muốn yêu người khác trước hết phải yêu chính mình.”

Thanh Trúc hơi hơi ngăn người: “Nghe lạ tai thật.”

Bên ngoài phòng, Thượng Quan đảo chủ đang quan sát với vẻ khó hiểu thì trong phòng Điệp Y vẫn lần theo dấu vết trên mặt sàn, vừa lắng nghe tiếng động từ phía Cổ Hạo Nhiên, cố gắng tránh lại gần khu vực của Cổ Hạo Nhiên, đồng thời nàng cũng không nói gì với hắn về cách xử lý mấy hình nhân bằng đồng này, vì những nguyên lý ấy không dễ gì nắm bắt được trong thời gian ngắn, nếu nói ra sợ làm hắn phân tâm.

Cổ Hạo Nhiên vẫn dừng mảnh vung kiếm xử lý bất cứ tên địch nào tiếp xúc, hắn cảm giác hình nhân tấn công mình ngày càng ít đi, có đôi khi dưới chân vấp phải một đồng hỗn độn, nhìn kĩ lại mới phát hiện chính là hình nhân, hắn không khỏi giật mình hỏi: “Điệp Y, ngươi dùng cách gì để giải quyết bọn chúng vậy?”. Tiếng nói còn chưa dứt thì vài đạo kinh phong đã lại lao đến.

Trường kiếm của Cổ Hạo Nhiên bỏ về phía tên hình nhân có bộ dạng giống y như hắn, thân thể hắn nhảy vọt lên không cách xa chỗ hình nhân vừa tấn công, trong lòng thầm nghĩ từng tên đến thì ổn thôi, mà cùng nhau lao đến thì thật sự không chịu nổi, thân hình hắn còn chưa rơi xuống rất thì một bóng người hiện ra ngay gần bên cạnh. Cổ Hạo Nhiên không suy nghĩ vung kiếm lên nhằm thẳng tên hình nhân trông rất giống Điệp Y đâm một cái.

Tên kia vừa lúc đó cũng ngẩng đầu lên, đoạn kiếm trong tay giờ lên cán lại trường kiếm của hắn, âm thanh va chạm chói tai của kim loại vang lên, người trước mặt rất nhanh đỡ được một chiêu của hắn sau đó cũng không lùi lại mà trực tiếp lao đến trước mặt hắn, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy rung mình, động tác không màng sống chết này hắn biết chỉ có một người mới có can đảm thực hiện, toàn thân hắn như đông cứng, run giọng hỏi: “Điệp Y, là ngươi sao?”. Người vừa lao đến cũng không trả lời, chỉ nắm tay hắn kéo sang một bên, mà mấy tên hình nhân kia sau khi tấn công một chiêu liền rút lui ngay lập tức.

Điệp Y kéo Cổ Hạo Nhiên ra chỗ an toàn rồi mới trả lời: “Là ta.”

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nói: “Ngươi không phải nói sẽ tránh chỗ ta đang giao chiến sao? Ngươi không phải nói ta sẽ không làm ngươi bị thương sao? Đây.....”

“Hoảng cái gì, cũng chỉ là một chiêu, có cái gì đâu, còn mới mẻ gì nữa.”

Cổ Hạo Nhiên nghe nàng thân nhiên nói như không có gì, lời nói lại làm mình an tâm không ít. Hai người đều là dốc toàn lực tấn công thế mà không ai bị thương, hắn nắm chặt tay Điệp Y nói: “Ta đã không nhận ra ngươi, Điệp Y...”

Điệp Y lạnh lùng liếc Cổ Hạo Nhiên nói: “Không nhận ra thì là không nhận ra, thế thì sao, ở đây có nhiều hình nhân như vậy mà muốn nhìn một cái nhận ra thì chờ ngươi đến hỏi Diêm Vương xem làm cách nào để làm được như thế đi, thật chẳng hiểu ngươi nghĩ gì nữa.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy không khỏi nhưn mày, thấy ánh mắt nàng trong trẻo mà lạnh lùng nhìn mình, giống như những gì mình vừa nói chỉ là chuyện nhỏ, không khỏi lẩm bẩm: “Nhưng mà, như vậy sẽ làm người bị thương, ta sợ sẽ xúc phạm đến người vì ta nghĩ người rất tin tưởng ta.”

Điệp Y nhìn hấn đầy về áy náy, nàng nhíu mày nói: “Ta chẳng lẽ còn không tin tưởng người? Như vậy còn nói không tin tưởng thì thế nào mới là tin người?”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ngẩn cả người, thấy nàng không có vẻ gì là bị tổn thương, không hoài nghi, không nghi kị, chỉ đơn thuần là bình thản, bình thản như lúc này nàng hạ gục hình nhân, thật sự coi như đây chỉ là trò chơi thôi sao? Cổ Hạo Nhiên liền nghĩ tới trò chơi đấu trí giữa hai bên, trong đấu chột thông suốt hiểu rõ ý tứ của nàng, cảm giác lúc này của hấn không thể nói nên lời, hấn cảm thấy vui mừng như điên quay sang ôm chặt lấy nàng.

Đúng vậy, hấn đã hiểu, hai người cùng lúc có thể dốc toàn lực ra tay cũng chỉ vì vô cùng tin tưởng đối phương sẽ không làm mình bị thương đồng thời cũng tin rằng mình sẽ không bao giờ làm người kia bị thương, đây chỉ có tình cảm sâu sắc hiểu nhau từ tận tâm can mới có thể có hành động như vậy.

Cổ Hạo Nhiên tự hiểu chính hấn vẫn hy vọng rằng hấn có thể nhận ra nàng mà không làm nàng bị thương nhưng hấn đã quên rằng Diệp Y đâu phải là kiểu người dễ dàng bị tấn công. Nếu giao đấu một đối một, tấn công chính là cách tốt nhất để phân biệt thật giả, hai người cùng lao đến tấn công cũng có nghĩa là cả hai cùng không xuống tay, đây chính là sự tin tưởng tuyệt đối.

Lúc này mọi bất an lo lắng trong lòng Cổ Hạo Nhiên đều lắng xuống, thay vì lo lắng không đâu chỉ bằng toàn tâm tin tưởng đối phương và tin tưởng chính mình. Diệp Y đã tin tưởng mình cho nên nàng hoàn toàn không lo lắng vì đã biết chắc rằng hấn có thể tự đối phó được, nàng tin rằng những con rối giống y như nàng sẽ không làm hấn bận tâm cho nên nàng bình tĩnh đi tìm nhược điểm của lũ hình nhân thay vì sát cánh cùng hấn chiến đấu, nhưng như thế cũng chính là nàng đang chiến đấu bên hấn rồi.

Điệp Y cảm nhận được sự kích động của Cổ Hạo Nhiên, cảm nhận được những khúc mắc, phân vân trong lòng hấn đã được cởi bỏ, chỉ còn lại tâm ý ấm áp, quang đăng như trời xanh. Trong nháy mắt hai người như chạm đến những cảm xúc nơi đáy lòng đối phương. Có lẽ thời khắc này chính là đại diện cho tâm ý tương thông đích thực. Tình yêu rồi một ngày có thể phai nhạt, nhưng lòng tin son sắt sẽ theo tháng năm mà bền chặt hơn, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

“Được rồi, ta không muốn đứng đây nữa”. Một lúc sau, Diệp Y đẩy Cổ Hạo Nhiên ra. Từ khoe môi đến đáy mắt Cổ Hạo Nhiên tràn ngập ý cười, nói: “Tuân lệnh phu nhân, ta cũng không thích đám hình nhân giả dạng này, để lại trường mắt lắm, chi bằng phá hết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Trở về

Hai người nói xong liền cùng ra tay, Cổ Hạo Nhiên cũng học cách của Diệp Y, không chém loạn mà đi theo nàng, gặp phải quỹ đạo chuyển động của hình nhân thì không nói hai lời trực tiếp chém một kiếm. Nhuyễn kiếm của hấn vốn là một vũ khí rất lợi hại, không cần như Diệp Y phải tìm chỗ mỏng nhất của hình nhân là các đốt ngón tay mà ra tay, chỉ cần nghe thấy tiếng động ở nơi nào là huy kiếm chém ngay nơi đó, rất nhanh trong phòng chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm, những hình nhân giống y như Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liên tiếp đổ xuống.

Tiếng đổ sập của hình nhân thứ mười ba vang lên cũng là lúc hai người chuẩn bị lao về phía trước, đột nhiên căn phòng trở nên im ắng, cửa sổ bốn phía chậm rãi mở ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào phòng khiến cho Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên vẫn đang quen với bóng tối phải nhắm mắt lại.

Khi hai người mở mắt ra chỉ thấy khắp phòng đều là xác của hình nhân, tay chân và cơ thể đều bị chém rụng, ánh sáng rực rỡ len lỏi vào từng góc phòng làm cho căn phòng không còn quỷ dị âm trầm như lúc trước mà tràn đầy cảm giác ấm áp.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y còn đang đứng nhìn nhau thì một giọng nói thì thầm nhẹ nhàng vang lên, cả hai cùng quay về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy cánh cửa chính kiên cố đang chậm rãi mở ra, bên ngoài là cả một bầu trời quang đăng, ánh nắng dịu dàng mang theo mùi thơm ngọt ngào cùng làn gió nhẹ phiêu đảng thổi tới.

Về mặt những người đang đứng ngoài cửa vô cùng đặc sắc, kinh ngạc, cảm động, ngỡ ngàng đều có đủ. Hồng Tịnh chăm chú nhìn Cổ Hạo Nhiên mong chờ một nụ cười chiến thắng từ hấn, Lâm Dã vẫn giữ nguyên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng rất nhanh đã bị thay thế bởi cảm xúc mừng như điên, hai người đồng thời đi về phía trước, chẳng nói một câu chỉ yên lặng đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, trên mặt hai người tràn đầy vẻ tự hào và kiêu ngạo.

Thượng Quan đảo chủ và đám người Thanh Trúc cũng yên lặng nhìn hai người vừa bước ra khỏi phòng, Thượng Quan đảo chủ trong mắt hàm chứa một chút ghen tị, một chút mê mang xen lẫn vui mừng, tất cả những cảm xúc này không ngừng biến đổi trên gương mặt hấn, rốt cục hấn cũng lên tiếng: “Chúc mừng người, chúc mừng các người”.

Cổ Hạo Nhiên cười thần nhiên, gật đầu nói: “Mấy ngày nay được đảo chủ quan tâm chăm sóc, Hạo Nhiên và gia quyến xin được cảm tạ thịnh tình của đảo chủ”. Sau khi vượt qua thử thách, tâm tình Cổ Hạo Nhiên cũng có biến hóa, cả người đều tràn đầy sự vui sướng không nói nên lời cho nên thái độ cũng trở nên khách khí nhẹ nhàng hơn.

Thượng Quan đảo chủ nhìn sâu vào mắt Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, rồi xoay người nói với đám đông vẫn tụ tập ở đó nói: “Đêm nay thiết yến, tiễn khách”, nói xong liền đi thẳng, mọi người trên đảo bấy giờ bắt đầu trầm trồ khen ngợi, ánh mắt tỏ vẻ kính nể nhìn hai người rồi lần lượt gạt đầu thì lễ quay về chuẩn bị tiệc.

Thanh Trúc vô cùng kính ngưỡng nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói: “Cổ huynh, các ngươi là những người đầu tiên có thể rời khỏi đảo, đêm nay nhất định không say không về, quên hết những chuyện không thoải mái trên đảo đi”.

Cổ Hạo Nhiên tâm tình đang rất tốt vỗ vỗ Thanh Trúc nói: “Mọi người đều lập trường riêng, việc này chỉ là việc nhỏ, huống chi các ngươi cũng không làm tổn hại gì đến chúng ta, nếu thực sự các ngươi có ý định làm khó dễ thì chúng ta cũng không thể vượt qua được.”

Thanh Tuyết đứng bên cạnh Thanh Trúc cũng tiếp lời: “Cổ huynh nói vậy quả thực khiến chúng ta xấu hổ. Cổ huynh, mặc dù biết Cổ huynh có thể tức giận nhưng ta vẫn phải nói. Tình hình hiện tại thì huynh cũng biết trên đảo giàu tài nguyên, trước kia không ai rời khỏi đây nên chúng ta cũng không quan tâm lắm nhưng Cổ huynh nay đã thành công qua ba cửa ải, chúng ta tất nhiên sẽ không dùng vũ lực để ngăn huynh lại mặc dù thực sự chúng ta cũng có chút lo lắng trong lòng, đây cũng là lẽ đương nhiên. Trải qua ba cửa ải, ta biết Cổ huynh là người chính trực, đã nói sẽ không tham của cải trên đảo thì nhất định sẽ không tơ hào một cắc, tuy nhiên Thanh Tuyết vẫn muốn huynh thể sẽ không nói chuyện trên đảo với bất kì người nào, chúng ta tách biệt với thế giới bên ngoài đã lâu, người trên đảo không muốn bị người ngoài tấn công”.

Cổ Hạo Nhiên hiểu ý cười nói: “Chuyện này các ngươi yên tâm, Cổ Hạo Nhiên ta đã hứa thì chắc chắn sẽ làm, ta và hạ nhân của ta tuyệt đối thủ khẩu như bình, nếu để lộ ra một lời thì thiên lôi đánh chết.”

Thủ khẩu như bình: giữ kín như bưng

Thanh Trúc nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy không khỏi mỉm cười nói: “Kỳ thật tính Thanh Tuyết lắm chuyện nên mới nói vậy thôi, người có thể vượt qua ba cửa ải trên đảo này thì chắc chắn là người biết giữ lời, chúng ta tuyệt đối không lo Cổ huynh bán đứng chúng ta. Mỗi một cửa ải trên đảo đều có mục đích riêng, cửa thứ nhất kiểm tra thực lực của người có mạnh hay không, chỉ có thực lực mới có thể tự bảo vệ bản thân và không bị người khác uy hiếp. Cửa thứ hai là kiểm tra sự cơ trí linh mẫn và khả năng hợp tác, nếu có thể sát cánh cùng bạn đồng hành kiên quyết không rời chứng tỏ người này về mặt đạo đức tuyệt đối rất đáng tin, gặp khó không sờn, có thể giải quyết bất cứ tình huống phát sinh bất ngờ nào. Cửa thứ ba có ý muốn khảo nghiệm tính cách thận trọng của một người, nhưng thực ra cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân mục đích tốt lại thành chia sẻ tình cảm, haiza có điều chỉ cần vượt qua được ba cửa ải này, tính cách của một người mặc kệ là như thế nào thì thả người đó đi tuyệt đối sẽ không làm hại đến người trên đảo.”

Cổ Hạo Nhiên lúc này mới biết hóa ra ba cửa ải trên đảo có ý nghĩa như vậy, trong lòng không khỏi có điểm bội phục, một người có thể dùng cách này để khảo nghiệm người khác hẳn là một người có phẩm hạnh đáng ngưỡng mộ.

Chiều hôm đó, Cổ Hạo Nhiên thoải mái chề chén say sưa với người trên đảo, bỏ qua những khúc mắc giữa bọn họ mà nói thì người dân trên đảo cũng rất tốt, mặc kệ là thật lòng hay giả vờ, hay e sợ quy củ trên đảo mà đối tốt với Cổ Hạo Nhiên thì hiện tại ai nấy đều không tỏ thái độ đối nghịch, đều nói cười cười nhiệt tình với hắn.

Diệp Y, Hồng Tĩnh và Lâm Dã không đi theo Cổ Hạo Nhiên, ba người ngồi tách riêng ở một bàn khác, không ai có ý muốn ăn uống, rất nhiều người trên đảo lại kính rượu đều bị thần sắc lạnh lùng của Diệp Y đuổi đi. Người trên đảo đã từng thấy Diệp Y lộ sát khí cho nên đều nghĩ rằng cô nương này dù xinh đẹp thật nhưng không phải dạng dễ trêu chọc, cũng may ngay từ cửa ải đầu tiên Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên đều xuống tay vô cùng ngoan độc nếu không e là hôm nay không dễ mà ngồi đây uống rượu thế này.

Diệp Y nhìn Thượng Quan đảo chủ vẫn giữ nguyên bộ dạng cao cao tại thượng vừa uống rượu vừa nhìn Cổ Hạo Nhiên đang ngồi lẩn trong đám đông bên kia, cử chỉ vô cùng tao nhã phong độ. Ánh mắt hắn không ngừng biến hóa, không biết đang toan tính điều gì.

Diệp Y quay sang nói nhỏ với Hồng Tĩnh, hắn đứng lên rồi sau đó quay về cùng với Thanh Trúc.

Thanh Trúc mỉm cười nhìn Diệp Y nói: “Nghe Hồng Tĩnh nói phu nhân tìm ta, Thanh Trúc thật sự là vạn phần vinh hạnh, có thể được phu nhân kính rượu Thanh Trúc thật sự là có phúc khí từ mây trời.” Thì ra Diệp Y muốn Hồng Tĩnh gọi Thanh Trúc lại để kính rượu cảm tạ hắn.

Diệp Y nâng ly rượu lên nhấp một ngụm rồi bảo hắn: “Ngồi đi”.

Thanh Trúc hơi điểm kinh ngạc nói: “Đa tạ phu nhân.” Thật không ngờ nữ nhân băng giá này không những muốn mời rượu mà còn mời hắn ngồi.

Diệp Y xoay cái chén trên tay hỏi Thanh Trúc nói: “Chúng ta rời khỏi đảo bằng cách nào?”

Thanh Trúc lập tức hiểu ngay Diệp Y mời hắn đến không phải đơn giản chỉ là muốn mời rượu, lập tức mỉm cười: “Phu nhân cứ yên tâm, chúng ta đã nói sẽ thả các ngươi đi, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, trên đảo có một chiếc thuyền sắt cùng với một phần hải đồ, sáng sớm mai Thanh Tuyết và ta sẽ đưa các ngươi đến vùng mà các ngươi có thể tự rời đi.”

Diệp Y ừ một tiếng rồi hỏi tiếp: “Đây là đảo chủ ra lệnh cho các ngươi sao?”

Thanh Trúc hơi ngần người trả lời: “Đảo chủ không phân phó gì cả, đây quy củ trên đảo, chỉ cần vượt qua ba cửa ải chúng ta sẽ không giữ người lại, đảo chủ còn có thể ra lệnh gì nữa.”

Diệp Y liếc mắt nhìn Thượng Quan đảo chủ vẫn đang trầm tư, thấy hắn vẫn tỏ vẻ hết sức kì lạ, lập tức nhú mày nói: “Ta muốn rời khỏi đây ngay tối hôm nay.”

Thanh Trúc đầu tiên là kinh ngạc sau đó giận tái mặt: “Phu nhân không tin chúng ta sao?”

Điệp Y thẳng thắn gật đầu nói: “Nói cho đúng là ta không tin vào phẩm hạnh, đạo đức tính cách của bất cứ người nào, ta chỉ tin trực giác của chính ta. Mục đích của ta là an toàn rời khỏi nơi đây, tất cả những gì ngăn cản mục đích của ta đều là không đáng tin tưởng.”

Thanh Trúc có điểm dở khóc dở cười nhìn Diệp Y, nữ nhân này ăn nói cương trực quá, thật sự khiến người ta không biết phải giải thích thế nào: “Chúng ta nếu muốn ra tay đã làm từ lâu rồi cần gì chờ tới bây giờ? Rốt cuộc ngươi đang lo lắng điều gì, chúng ta có thể tin các ngươi, sao các ngươi không thể tin chúng ta?”

Điệp Y lạnh lùng nhìn Thanh Trúc nói: “Ngươi vô tâm không có nghĩa tất cả những người khác đều giống ngươi.”

Thanh Trúc nghe vậy không khỏi ngẩn ra, lại nhìn Diệp Y vẫn đang ngăm ngăm quan sát Thượng Quan đảo chủ, Thanh Trúc cũng không hỏi nữa mà ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy sắc mặt Thượng Quan đảo chủ sắc mặt tuy vẫn bình thản như trước, nhưng y đã theo hầu hần bao nhiêu năm rồi tất nhiên hiểu rõ, người này tâm tư bây giờ không đặt ở đây, nếu không hẳn đã phát hiện ra mình đang nhìn hần chăm chú.

Điệp Y lại lên tiếng: “Đi sớm cũng là đi, muộn cũng là đi, tất cả điều kiện của các ngươi chúng ta đã thực hiện xong, bây giờ sớm một ngày có khác gì đâu? Hay là các ngươi có tâm tư bất chính?” Giọng điệu của nàng vô cùng lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị, khí thế bức người khiến Thanh Trúc có chút giật mình.

Hần trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Ban đầu ta nghĩ trời tối không an toàn để ra khơi, tuy nhiên nếu ngươi vẫn nhất quyết muốn đi ngay tối nay thì ta cũng không ép, ta đi chuẩn bị một chút, sau khi yến tiệc chấm dứt ta sẽ nói Thanh Tuyết đưa các ngươi đến bến tàu.”

Điệp Y nhẹ giọng nói: “Đa tạ.” Thanh Trúc đang trên đà chuẩn bị đứng lên kinh ngạc nhìn nàng, người như vậy lại nói lời cảm tạ với mình, nhưng hần rất nhanh tỏ vẻ bình thản rồi đi.

Quay lại tình hình yến tiệc, Cổ Hạo Nhiên đã say đến không biết trời đất là gì phải nhờ người dìu về, nhìn bộ dạng chân nam đá chân chiêu của hần mọi người trên đảo đều cười ha ha rồi tiếp tục uống với nhau.

Cổ Hạo Nhiên đến phía sau Diệp Y, vùi đầu vào cổ nàng, không quan tâm xung quanh có bao nhiêu con mắt đang nhìn thản nhiên thân mật với thê tử, mà Diệp Y cũng chẳng thèm quan cái gì lễ giáo gia phong, để kệ hần dựa vào người mình, nàng chỉ hờ hững ngồi đó, người xung quanh thấy thế đều lắc đầu cười.

Cổ Hạo Nhiên nói lảm nhảm bên tai nàng những gì nàng cũng không để ý, Hồng Tịnh và Lâm Dã ngồi bên cạnh trước thì lắc đầu thông cảm sau lại thấy lo lắng, lần trước Cổ Hạo Nhiên say rượu làm loạn, chuyện này đã lan truyền khắp Cổ phủ, sẽ không ở đây lặp lại màn trình diễn kinh thiên động địa khi ấy đấy chứ, nếu thế thì thật dọa người. (xem lại phần đấu rượu với Cổ Ly)

Âm thanh huyền ảo của yến tiệc chẳng mấy chốc lại vang lên, hiển nhiên chẳng ai còn để ý đến người đang say ngất ngư này nữa, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên nói nhỏ với Diệp Y, giọng nhẹ như gió thoảng bên tai: “Mấy tên này có vấn đề, tối nay không thể ở lại đây lâu, xong tiệc rượu rồi ta muốn tiên hạ thủ vi cường, chúng ta sẽ đi tìm Thanh Trúc và Thanh Tuyết, hai người này có thể tin được”. Diệp Y hoàn toàn biết tửu lượng của Cổ Hạo Nhiên, nếu uống gấp đôi hôm nay có thể say thật, còn mới có thể mà đã thành bộ dạng này chắc chắn là có vấn đề, quả nhiên sau khi nghe hần nói xong nàng chỉ hơi hơi gật đầu, ánh mắt chợt lạnh đi nhìn sang phía đảo chủ, hiển nhiên là Cổ Hạo Nhiên cũng đã phát hiện ra điều gì đó lúc uống rượu với mọi người.

Cổ Hạo Nhiên trong lúc uống rượu với người trên đảo đã nhận ra một số người ngoài mặt có vẻ như rất thân thiện, mở miệng là tán dương không thể tin được hần lại có thể vượt qua ba cửa ải nhưng sâu trong ánh mắt và điệu bộ lại là một kiểu ghen tị bài xích, cho dù họ che giấu rất giỏi nhưng vì quá đông người xung quanh nên đôi lúc vẫn để lộ ra tâm tư, không phải tất cả bọn họ đều tin rằng hần sẽ không bán đứng bọn họ, không phải ai cũng chấp nhận được chuyện đột nhiên có người vượt qua được ba cửa ải, điều mà bọn họ chưa từng làm được, hiển nhiên trong lòng có chút khó chịu. Cái loại khó chịu ghen tị này một khi đã bộc phát thì không biết hậu quả sẽ thế nào, vì thế Cổ Hạo Nhiên một bên giả vờ say rượu, một bên âm thầm nghĩ cách thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Lúc này Thanh Tuyết cười cười lại gần hỏi Diệp Y: “Cổ huynh sao lại say đến nông nỗi này? Ta nghĩ các ngươi thế này làm sao mà đi được, không bằng về nghỉ ngơi đi, ngày mai đi sớm?” vừa nói vừa trực tiếp tiến lên nâng Cổ Hạo Nhiên, sau đó quay lại nói với đám đông vẫn đang chề chén: “Mọi người cứ tiếp tục, đợi ta một chút ta đưa bọn họ về nghỉ rồi sẽ quay trở lại, đừng có uống hết rượu ngon của ta đấy, ta không muốn vì một chút việc tốt mà bị các ngươi cướp sạch đồ ngon đâu nhé”. Ai ấy đều cười ha ha trước câu nói đùa của hần.

Chờ cho Thanh Tuyết đưa Cổ Hạo Nhiên ra khỏi yến tiệc, bàn tay vẫn đang nắm tay Diệp Y của hần hơi nhéo nhéo tay nàng một chút rồi nhanh như chớp đánh về sau gáy của Thanh Tuyết, Thanh Tuyết lúc này vẫn đang diu hần thấy vậy hơi ngẩn người, Diệp Y thì nhanh chóng lúi Cổ Hạo Nhiên về phía mình, giảm sức nặng đè lên người Thanh Tuyết, nhân cơ hội đó Thanh Tuyết lắc mình cách xa Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Y, nàng nắm lấy cổ tay hần nói: “Hần đến đưa chúng ta đi”. Ánh mắt Cổ Hạo Nhiên lộ ra tia vui mừng, lặng lẽ nở nụ cười, hoá ra bọn họ có cùng suy nghĩ.

Thanh Tuyết hừ lạnh một tiếng nói: “Còn không đi theo ta.” Nói xong quay người bước nhanh về phía trước, lúc này quanh họ không có một ai, người trên đảo vẫn còn đang mải mê tiệc tùng.

Dưới ánh trăng, bờ cát trải dài trắng xóa một vùng, một người một thuyền đã sớm đợi ở đó, Cổ Hạo Nhiên không nói câu nào nhanh chóng chạy tới, chiếc thuyền bằng sắt không quá lớn nhưng cũng không nhỏ, sáu người ngồi trên đó cũng khá thoải mái.

Thanh Tuyết vừa tháo neo vừa hừ mũi: “Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Điệp Y ngồi ở giữa thuyền thản nhiên nói: “Chi hy vọng như thế.” Thanh Tuyết nghe vậy thì tỏ thái độ không vui nhưng nàng cũng không để ý. Thanh Tuyết và Thanh Trúc đều là hai người tay chân nhanh nhẹn, chỉ một lcu sau qua vài cái khoả nước, chiếc thuyền đã ra khơi tiến vào vùng đại dương tối đen như mực trước mắt.

Cổ Hạo Nhiên theo ánh trăng nhìn thấy gương mặt tràn đầy bất mãn của Thanh Tuyết thì không khỏi nói: “Trên đời chẳng có gì là tuyệt đối, nếu không phải nhận ra có điều bất ổn, chúng ta cũng muốn quang minh chính đại rời đi, chứ không phải kiêu lên lút thừa dịp loạn mà trốn đi như thế này”.

Thanh Tuyết ngẩng mặt lên định nói mĩa vài câu thì đột nhiên nghe thấy tiếng người từ phía bờ biển truyền đến, mấy người đều im lặng lắng nghe, lập tức bọn họ nhận ra giọng nói giận dữ của Thượng Quan đảo chủ quát tháo: “Người đâu? Thuyền đâu? Trốn đâu rồi?”

Một người lập tức trả lời: “Thanh Trúc đại nhân nói những người đó nói với hần bọn họ rất nhớ nhà, muốn nhanh chóng rời đi, Thanh Trúc đại nhân nghĩ dù sao cũng thả họ đi thì đi sớm hay đi muộn cũng như nhau nên đã cùng Thanh Tuyết đại nhân đưa bọn họ đi rồi, nói đưa bọn họ về rồi sẽ quay lại.”

Thượng Quan đảo chủ hừ lạnh nói: “Đi xuống.” Một loạt tiếng bước chân vang lên, hiển nhiên là không ít người rời đi.

Lúc này cả Thanh Tuyết và Thanh Trúc đều không dám chèo thuyền, bọn họ ngồi im trên thuyền, không dám phát ra tiếng động nào, mãi sau chợt nghe thấy tiếng nổ rất lớn trên bờ, tiếp theo có tiếng đá vỡ ra rơi xuống biển, Cổ Hạo Nhiên cả kinh, thầm nghĩ nội lực như vậy sợ rằng hần có dùng mười thành công lực cũng không đâu lại được.

“Vì sao, vì sao? Vì sao tên tiểu tử này có thể vượt qua được tất cả, vì sao ta không được như thế? Khốn kiếp, chết tiệt, ta lại đến chậm một bước, giới cho ngươi, cũng thông minh đoán được ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, vì cái khi gì mà ngươi có thể cùng người yêu dẫu tay trong tay rồi đi? Sao tình cảm của các ngươi có thể vượt qua được tất cả các thử thách? Vì sao ta không thể mà bọn họ có thể? Không công bằng, không công bằng mà.” Đảo chủ rống to tựa như một con thú bị thương, gào rú oán trách vận mệnh bất công.

Thanh Trúc và Thanh Tuyết lạnh mặt nhìn nhau, thần sắc âm trầm vài phần, trên bờ vẫn vọng ra tiếng đá rơi xuống nước, bọn họ âm thầm thở dài. Thanh Trúc nhớ lại đêm trước cùng trò chuyện với đảo chủ, hần đã mơ hồ nhận ra đảo chủ có sự thay đổi thất thường, tính cách bắt đầu trở nên khốc liệt, đến bây giờ mới thấy quả đúng như thế. Nếu những người này thua, hần chắc chắn vận phần thương tiếc, nhưng nếu họ thắng có lẽ chính hần cũng không thể chân thành mà chúc mừng, vui mừng kia chỉ là thoáng chốc, trong lòng hần là một mảnh âm u, mình không thể chiếm được thì kẻ khác đừng hòng sờ đến, đối với hần hạnh phúc của người khác chỉ khiến hần cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Mãi một lúc lâu sau trên bờ mới yên ắng trở lại, Thanh Trúc và Thanh Tuyết yên lặng chèo thuyền rời đi. Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y cũng không nói gì, sự thật đã nói lên tất cả, nếu không lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử hần đêm nay bọn họ đến dạ tiểu nhân chưa chắc đã còn, cũng may không nhìn lầm Thanh Trúc và Thanh Tuyết, trực giác của Điệp Y và quan sát của Cổ Hạo Nhiên chưa hề sai.

Qua vài ngày, trải qua không ít sóng gió, Hồng Tịnh cuối cùng cũng thấy dải đất mờ mờ ở xa, hần mừng như điên, lăn lộn mấy vòng trên thuyền, Cổ Hạo Nhiên cũng vô cùng vui sướng nhưng cũng lo lắng không yên, lúc ở trên đảo thì không lo mấy vì lo cũng có làm được gì đâu, lúc này không hiểu mọi người trên bờ bây giờ ra sao.

“Thanh Trúc, Thanh Tuyết, đã sắp đến Thánh Thiên, chi bằng chúng ta cùng lên bờ, thăm thú phong cảnh Thánh Thiên rồi sau đó trở về, các ngươi thấy sao?” Cổ Hạo Nhiên nén lo âu đề nghị.

Thanh Tuyết liếc nhìn Thanh Trúc, Thanh Trúc khẽ lắc đầu nói: “Thôi khỏi, nơi này không phải địa bàn của chúng ta, chúng ta cũng không muốn thăm thú khung cảnh, Cổ huynh, có lẽ chúng ta nên chia tay ở đâu, chỉ mong sau này có dịp gặp lại.” Nói xong cả hai hơi cúi người thì lễ với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên biết hai người này đã trái lệnh của đảo chủ mà đưa mình đi cho nên cũng cảm thấy có lỗi, cung kính đáp lễ: “Hai vị đừng như vậy, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, các ngươi không phải hần, hần cũng không giống các ngươi, nếu hai vị vẫn quyết ý ra về, Hạo Nhiên không dám giữ, tuy nhiên cũng nên cẩn thận một chút.”

Thanh Trúc cười nhẹ nói: “Chúng ta hiểu, đảo chủ tuy hùng mạnh nhưng hần không phải người dân sống trên đảo.” Cổ Hạo Nhiên nghe vậy cũng hiểu ý Thanh Trúc, hai đám không dịch lại bốn tay, Thanh Trúc là người sống trên đảo từ rất lâu rồi, không phải người ngoài cho nên nếu có tình huống gì thì dân đảo sẽ bảo vệ bọn họ, sẽ không vì chuyện thả người đi mà ảnh hưởng đến an nguy của bọn họ.

Thuyền đến bên bờ, Thanh Trúc và Thanh Tuyết từ biệt Cổ Hạo Nhiên chèo từ biệt, bốn người nhìn theo bóng dáng con thuyền càng lúc càng xa, Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi nói: “Đi thôi, coi như những gì vừa xảy ra trên đảo chỉ là một giấc mộng, chúng ta trước mắt vẫn phải quan tâm đến chuyện nhà của chúng ta.” Nói xong liền sánh vai Điệp Y bước về phía trước.

Bốn người đi men theo ven bờ biển được một lúc thì gặp một bến tàu rất lớn, cả nhóm không khỏi cảm thấy hứng khởi, bến tàu trước mắt họ như một cảnh đẹp tuyệt sắc mà bọn họ đã mong chờ từ rất lâu, còn chưa kịp hỏi xem nơi đây là đâu thì một bóng người đã lao tới, Cổ Hạo Nhiên nhìn kĩ hoá ra là Phong.

“Thiếu gia, trời ơi, đúng là thiếu gia, thiếu gia làm chúng ta lo lắng chết mất.” Phong là người luôn iys thể hiện cảm xúc của mình lúc này mất rưng rưng nắm chặt tay Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhận ra Phong không khỏi vươn tay ôm lấy bả vai hần, mắt ửng đỏ nói: “Phong, ngươi không sao, thật tốt quá, ta thật không dám nghĩ tới nếu không được nhìn thấy các ngươi nữa thì sẽ thế nào.” Phong và nhóm hộ vệ có thể nói là lớn lên bên cạnh Cổ Hạo Nhiên từ nhỏ, tình cảm như huynh đệ ruột thịt, lúc này thấy huynh đệ của mình vẫn còn sống, quả thực là có chút kích động. Điệp Y và Hồng Tịnh, Lâm Dã đứng ở một bên nhìn bọn họ, cũng không che ngang giây phút xúc động gặp lại nhau của hai người.

“Phong, Hành, Linh, Liễu, Minh Thanh đâu? Tất cả đều an toàn cả chứ?”

Phong thấy Cổ Hạo Nhiên câu đầu tiên đã hỏi đến bọn họ, không khỏi xúc động nói nhanh: “Không sao, mọi người đều bình an, hôm đó sau khi bị đắm thuyền mọi người đều bị dạt đi một quãng xa, rồi được gió thổi đến ven một làng chài, ngư dân ở đó đã cứu chúng ta, lại phát hiện lạc mất bốn người thiếu gia, năm người chúng ta lo lắng muốn phát điên, bao nhiêu thuyền phát đi tìm đều không có kết quả, chúng ta không dám tưởng tượng thêm sẽ có chuyện bất trắc gì xảy ra nên chia nhau canh giữ ở các bến tàu và vùng lân cận, thật là may mắn hôm nay vẫn có thể nhìn thấy thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên nghe chuyện biết mọi người đều không sao thì cũng thấy rất vui mừng. Phong sau khi qua cơn xúc động thì như sự nhớ ra điều gì, mặt biến sắc nói: “Thiếu gia, mấy chuyện này nọ tính sau đi, trong phủ xảy ra chuyện rồi, người mau trở về a.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Gặp đại biến

Cổ Hạo Nhiên nghe Phong tỏ vẻ thận trọng như thế vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Phong đảo mắt nhìn xung quanh phát hiện ra tướng mạo bất phàm của chủ tử nhà mình đã thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh, liền nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện, hiện giờ phải phái người báo tin cho mọi người ở Cổ gia biết thiếu gia và thiếu phu nhân đã trở về bình an trước đây.”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, thái độ của Phong rõ ràng cho thấy trong nhà đã xảy ra chuyện lớn, mà tin tức mình đã bình an trở về cũng nên thông báo cho mọi người ở nhà tránh cho mọi người khỏi lo lắng, thế nên hắn cũng lập tức đồng ý. Hồng Tịnh đứng bên cạnh chen vào nói: “Chủ nhân của ta cũng đã thông báo về nhà, chúng ta có lẽ nên rời khỏi đây luôn bây giờ.”

Trong lúc Phong nói chuyện với Cổ Hạo Nhiên thì người của Nguyệt đường cũng đã gặp Diệp Y báo cáo, theo lệnh của nàng lập tức truyền tin bọn họ đã bình an về Cổ gia.

Khi tất cả mọi người đều đã yên vị trong xe ngựa yên tĩnh, tránh xa bến tàu hỗn loạn, Phong nghiêm túc nói: “Thiếu gia, bây giờ tình hình trong phủ tương đối không ổn, từ khi thiếu gia và thiếu phu nhân mất tích, toàn bộ mọi người trong nhà từ trên xuống dưới đều hỗn loạn, năm vị thiếu gia đều không thiết đến làm ăn buôn bán, bỏ mặc tất cả chạy khắp nơi tìm người, cả lão gia và Thu hành quân cũng tham gia tìm kiếm, suốt thời gian qua gần như đem toàn bộ hải vực quanh khu vực đầm tàu lật lên lật xuống, bất cứ kẻ nào biết đến sự việc hôm đó cũng bị tìm đến hỏi han, mà không chỉ thế, việc làm ăn ở bến tàu cũng bị đình trệ vì Cổ gia trao giải thưởng lớn chỉ cần tìm được thiếu gia và thiếu phu nhân thì muốn gì cũng được, tiền tài danh vọng Cổ gia đều đáp ứng cho hắn.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thế hốc mắt không khỏi hơi hơi đỏ lên, nắm tay Diệp Y thì thào nói: “Ta đã khiến bọn họ phảo lo lắng rồi.”

Lâm Dã ngồi bên cạnh nhíu mày nói: “Phô trương thanh thế như thế chưa hẳn đã là chuyện tốt”. Chỉ vì một người mà làm cho cả bến tàu không làm ăn gì được, chuyện như vậy dĩ nhiên sẽ gây ra nhiều rắc rối, Diệp Y hiểu ngay hàm ý của Lâm Dã.

Phong liếc mắt nhìn Lâm Dã rồi lắc đầu nói: “Chưa nói tới việc ở bến tàu, mà vì Cổ gia ai nấy đều lao đi tìm người, trong một tháng hai người mất tích, các thiếu gia không thèm quan tâm đến việc buôn bán, thuế muối thuế lương mìn dù có người ở dưới hỗ trợ nhưng do không có chủ nhân kiểm duyệt nên không dám mang nộp, hơn nữa lúc này lão gia và những người khác đều ruột nóng như lửa chỉ lo tìm người còn tâm trí đâu mà quan tâm đến việc đến gao gở quan viên các loại, thế là triều đình lập tức hạ chỉ, tước quyền kinh doanh muối và lương thực của Cổ gia, tịch thu toàn bộ các cửa hàng của Cổ gia.”

Cổ Hạo Nhiên tái mặt, hai tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, tay Diệp Y nằm trong tay hắn cũng không khỏi bị siết đến phát đau, nàng nghiêng đầu qua nhìn hắn, chỉ thấy hắn trợn mắt hung hăng nói: “Muối và lương thực là do nhà chúng ta làm ăn từ bao đời nay, triều đình dựa vào cái gì mà chỉ vì chúng ta nộp thuế không đúng hạn liền cướp đoạt tất cả. Hơn nữa, nếu như cắt hai hạng mục này thì làm sao có thể hỗ trợ cho các mặt hàng khác, trong lúc muốn quay vòng vốn chẳng phải sẽ gặp vấn đề lớn hay sao, như thế chẳng phải muốn khiến cho Cổ gia lụn bại sao?”

Phong thấy Cổ Hạo Nhiên như muốn phát điên, lập tức lo lắng nhìn Diệp Y, sau đó đặt tay lên vai Cổ Hạo Nhiên nói: “Thiếu gia, ta còn chưa nói hết, về chuyện này Thu hành quân đã hỏi kinh đề gặp nữ hoàng, coi như cũng không phải là chuyện khẩn cấp, Cổ gia cho dù thiếu hai hạng mục này mặc dù có chút gian nan nhưng cũng không đến nỗi lụn bại, các thiếu gia khác đều có thể đối phó được, bây giờ quan trọng nhất là mười ngày trước mộ quặng của Cổ gia đang khai thác đột nhiên bị sụt lở, nghe nói chết không ít người, tam thiếu gia lập tức đến xử lý sự tình, tin tức vừa truyền đến là hôm kia tam thiếu gia bị dân chúng phẫn nộ vây xung quanh, hiện tại sống chết thế nào còn chưa rõ.”

Phong nói một hơi xong lo lắng nhìn Cổ Hạo Nhiên, sắc mặt hắn liên tục biến đổi xanh trắng, trên trán nổi đầy gân xanh, môi tái nhợt, bàn tay nắm chặt tay Diệp Y khiến nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn rồi ho khan một tiếng.

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Diệp Y rồi hít một hơi thật sâu cố đè nén cảm xúc đang quay cuồng trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Nói cho ta biết, cha ta và các ca ca đang làm gì? Bọn họ đã xử lý việc này như thế nào?”

Phong lập tức trả lời: “Lão gia và đại thiếu gia ở lại trong phủ cùng thương lượng với triều đình chuyện muối và lương, nhị thiếu gia và tứ thiếu gia đi tới các châu khác ở Thanh Thiên trấn an các chi nhánh và sau khi bị đình chỉ kinh doanh thì thị trường có sự thay đổi lớn, ngũ thiếu gia cùng đại, nhị, tam, tứ phu nhân đều lần lượt đến Lê Châu, Khúc Châu, Dịch Châu, Thanh Châu, Quan Châu để ổn định các hạng mục buôn bán khác của Cô gia nhằm đối phó với Sơn gia đang nhân cơ hội dầu đổ bìm leo. Lão phu nhân và ngũ thiếu phu nhân ở lại trong phủ lo sự tình ở các nơi, về phần tam thiếu gia do Băng Kì phụ trách.”

Cổ Hạo Nhiên lúc này bình tĩnh dị thường, trong đầu không ngừng tính toán rồi nói: “Bây giờ chúng ta vừa phải đối phó với triều đình vừa phải đối phó với Sơn gia, xem ra nếu bất cứ bên nào không ôn thì gia tộc của chúng ta chắc hẳn là như đá rơi xuống giếng, đột nhiên có nhiều sự việc xảy ra thế này, ta thật khó có thể coi Sơn gia và triều đình không có liên quan gì đến nhau”.

Cổ Hạo Nhiên nói đến đây thì chau mày không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên xe ngựa dừng lại, một vài thuộc hạ của Nguyệt đường đều tập trung ở đây, bọn họ đều là những người có địa vị cao của Nguyệt đường, ngày thường hiếm khi ở cùng một chỗ, bây giờ đều xuất hiện ở đây khiến Diệp Y nhũm mày: “Vi sao đều đến đây? Ai phụ trách việc gì đều quên hết rồi à?”

Bọn họ đều cung kính trả lời rằng vì Nguyệt đường chủ rơi xuống nước không rõ sống chết thế nào nay lại có tin tức cho nên mới cả gan chạy tới vấn an, Diệp Y biết quy củ của Nguyệt đường rất lớn, nếu không có tín vật đi kèm mệnh lệnh thì cho dù là Băng Kì cũng không thể điều động người của Nguyệt đường, lúc này hơn nửa là như rắn mất đầu không ai chỉ huy.

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn người của Nguyệt đường, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Vi sao Ngũ ca và các tẩu tử đều ra ngoài ở? Chuyện kinh doanh ở các châu hoàn toàn không cần đến bọn họ phải ra mặt toàn bộ như thế, hơn nữa các ca ca sao lại phân ra mỗi người một nơi, Cô gia mới xảy ra chút sự tình đã khiến mọi người luống cuống hết cả chân tay? Mới chỉ vậy đã như ong vỡ tổ thì về sau gặp sự tình ác liệt hơn biết phải làm sao?” nói đến đây giọng điệu của hắn không khỏi nghiêm khắc vài phần.

Phong thấp giọng nói: “Trước đây, Cô gia có thể một người làm nhiều người hưởng đều là do có Nguyệt đường cung cấp tin tức, bây giờ Nguyệt chủ biến mất, toàn bộ Nguyệt đường không ai có thể điều động được, chỉ có Nguyệt chủ mới được xem những tin tức tối mật, ngay cả lão gia cũng không thể xem, cho nên Cô gia gặp vấn đề về cung cấp thông tin, không thể chủ động nắm bắt tình hình, đành phải xuất toàn lực, mà Băng Kì chỉ có thể điều động một bộ phận nhỏ cho nên tin tức chúng ta nhận được đều từ nhóm này mà có.”

Cổ Hạo Nhiên lần đầu tiên cảm thấy cha hắn đưa ra cái quy củ chết tiệt này thật là tự bê đá đập lên chân, tuy rằng đảm bảo phương diện bảo mật nhưng mà một khi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh thì đúng là năm bè bảy mảng chả có cái nào dùng được, người ta vẫn nói nuôi quân ba năm dùng một giờ đúng lúc cần thì lại bảo chủ nhân không ở đây phải chờ một lúc, sau khi sự việc này kết thúc có lẽ phải nói Diệp Y thay đổi lại một chút mới được.

Lúc này Diệp Y đã cầm tư liệu tối mật vừa được mang tới lên xem, Cổ Hạo Nhiên cũng không nói nhiều nữa mà tập trung xem tư liệu, sau đó nói với thủ hạ của Nguyệt đường: “Truyền lệnh của ta, cha sẽ chịu trách nhiệm thương lượng với triều đình về chuyện muối và lương thực, đại ca phụ trách thu hồi toàn bộ các cửa hàng của Cô gia, nhị ca và ngũ ca trấn giữ bên ngoài phối hợp hành động với đại ca, tứ ca xử lý chuyện của Sơn gia.”

Đại tẩu và Tam tẩu quay về nhà giúp nương xử lý chuyện trong nhà, nhị tẩu và tứ tẩu thì quay về nhà mẹ đẻ, cố gắng thuyết phục bên nhà ngoại hỗ trợ Cổ gia, chỉ cần cố gắng duy trì cục diện hiện tại là được, ngũ tẩu thì đi Phong Châu gặp ngoại công chuyển lời nhờ ngoại công phát người bảo vệ người của Cổ gia, ta bây giờ cần uy thế đệ nhất võ lâm và gia thế hiển hách của ngoại công.” Hắn chỉ trong chớp lát đã sắp xếp lại hết công việc của Cổ gia.

Người của Nguyệt đường hai mặt nhìn nhau rồi nhìn Cổ Hạo Nhiên, cách xử lý của hắn đương nhiên rất ổn thỏa trong tình hình hiện tại, tuy nhiên bọn họ vẫn nhìn về phía Diệp Y, nàng lạnh lùng nói: “Đã nghe rõ cả chưa?” Mấy người kia lập tức gật đầu.

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn mấy người này rồi nói tiếp: “còn nữa, trong thời gian này những tin tức Nguyệt đường nhận được đều phải trình báo với Nguyệt chủ và lão gia, chuyện nhỏ trong năng lực của các người thì tự xử lý, ta chỉ cần biết kết quả, việc lớn không đợi được Nguyệt chủ thì nghe lệnh của lão gia, lời lão gia cũng là lời Nguyệt chủ, nghe rõ chưa?”

Lời này rõ ràng đã đem quyền lợi của Diệp Y chia đôi cho Cổ Chấn, người của Nguyệt đường không khỏi liếc nhìn Diệp Y, nàng không khỏi suy nghĩ, chuyên quyền cũng có cái lợi là sẽ không loạn nhưng rõ ràng bây giờ thành điểm yếu, hơn nữa nàng không có kinh nghiệm với chuyện buôn bán, việc ra mệnh lệnh rõ ràng là phải do Cổ Hạo Nhiên, nàng thoáng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng nhìn mình liền khẽ gọi: “Diệp Y.”

Tuy rằng sự cấp tòng quyền, nhưng là Diệp Y vẫn là không thích có nhân lay động của nàng này nọ, cho dù về sau muốn cải cách, tuyển nhân cũng muốn chính nàng tuyển, những người khác không thể đủ làm này chủ. Diệp Y thấy đôi mắt hắn tràn ngập sự lo lắng, nàng dừng lại một chút rồi thân nhiên ra lệnh: “Soạn một đạo thư tín, mệnh lệnh này có hiệu quả trong vòng 3 tháng, nếu sau 3 tháng không có mệnh lệnh tiếp theo của ta thì coi như bãi bỏ quy định này, nếu tiếp tục ta sẽ trực tiếp ra lệnh.”

Người của Nguyệt đường lập tức cung kính tuân lệnh, Cổ Hạo Nhiên thấy vậy cũng không nói đến bọn họ nữa, quay sang nói với Phong: “Phong, người lập tức gọi đội hộ vệ, chúng ta đi đến mỏ quặng, Băng Kì không phải là người giỏi đối phó với tình huống này, chỉ sợ chữa lợn lành thành lợn què, chúng ta hiện giờ đang ở gần tam ca nhất so với những người khác.”

Phong trả lời: “Đã thông báo cho bọn họ rồi.”

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nhìn người của Nguyệt đường: “Lập tức thực hiện mệnh lệnh của ta, không được chậm trễ.” Bọn họ lại chờ Diệp Y cho đến khi nàng gật đầu mới xoay người rời đi.

Cổ Hạo Nhiên nhắm mắt đưa tay day thái dương nói: “Chúng ta đi mở quảng, không đợi nhóm hộ vệ nữa, thông báo cho bọn họ biết nơi gặp nhau, giờ không còn thời gian chờ nữa.” Nghĩ đến Cổ Hạo Thanh giờ này sống chết chưa rõ, Cổ Hạo Nhiên trong lòng vô cùng lo lắng, một khắc cũng không muốn ngồi yên một chỗ đợi tin tức.

Phong không nói một lời nhanh chóng chui ra khỏi xe ngựa tự mình đánh xe, đường đến mở quảng chỉ toàn là đường rừng, không phải vượt qua sông suối nào, may mắn nơi tam thiếu gia gặp nạn cách nơi này không xa, chỉ cần đi một ngày là tới. Phong hiểu rõ nếu không thể mang tam thiếu gia bình yên trở về thì Cổ Hạo Nhiên cũng không còn tâm trí đâu mà xử lý những việc tiếp theo, trong lòng thiếu gia người thân trong gia đình còn quan trọng hơn tiền tài danh vọng gấp nhiều lần.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên vẫn đang nắm chặt tay mình, bàn tay hần nóng rực, run rẩy ôm lấy bàn tay nàng khiến nàng không khỏi nhẹ nhàng siết chặt tay hần, hần nhìn nàng ôn nhu nói: “Người có mệt không, đã không để cho người được nghỉ ngơi rồi”, nói xong hần kéo nàng lại để nàng tựa lên ngực hần rồi nói: “Nghỉ một chút đi, đã ngồi thuyền lâu như vậy rồi mà vẫn chưa được nghỉ, ngày mai không biết còn gặp phải thứ gì nữa, đều là tại ta không tốt.”

Điệp Y nghe giọng của hần đầy mệt mỏi và tự trách, nàng không nói gì chỉ ngồi thẳng dậy, dùng sức kéo hần để hần tựa vào người nàng, lạnh nhạt nói đúng hai từ: “Ngủ đi.”

Cổ Hạo Nhiên đầu tiên ngăn người trước hành động của nàng, sau đó cũng không câu nệ mà tựa vào vai nàng, cánh tay ôm lấy nàng rồi thì thào: “Nếu không phải vì ta thì Cổ gia sẽ không gặp nhiều chuyện như vậy, ta nếu không khăng khăng đòi đi đường thủy thay vì đường bộ sẽ không bị đắm thuyền, sẽ không có cục diện như ngày hôm nay, làm cho người đi theo ta cũng phải chịu khổ lây, bây giờ toàn bộ Cổ gia đều bị liên lụy, các ca ca đều vì thương yêu ta mà bất chấp tất cả, tất cả đều tại ta.”

Điệp Y nghe hần lẩm bẩm tự trách bên tai thì im lặng ôm lấy hần, Cổ Hạo Nhiên nhắm mắt tựa vào vai Điệp Y thấp giọng nói: “Vì ta cho nên tam ca xảy ra chuyện những người khác không dám đi cứu, bọn họ sợ không dám chấp nhận được thêm một người nữa ra đi, bọn họ không dám đi, không dám đối mặt với bốn chữ sinh ly tử biệt, bọn họ đã bị ta dọa cho sợ rồi.”

Điệp Y cảm giác thân thể của hần bắt đầu run rẩy, vừa rồi phong thái chỉ huy đỉnh đạc bình tĩnh đều biến mất, chỉ còn lại một chàng trai mười tám tuổi bình thường được cha mẹ anh em che chở yêu thương đùm bọc mà lớn lên, thực ra hần là một người trọng tình trọng nghĩa yếu mềm biết bao, hần chẳng phải là thiên chi kiêu tử, cũng chẳng phải là người tài năng thiên bẩm sinh ra để cứu vớt gia tộc mà chỉ là một người bình thường biết sợ hãi, biết hối hận và biết đau lòng. Hần kiên cường với người ngoài nhưng yếu đuối với người hần yêu thương nhất.

Điệp Y nhìn bóng lưng Hồng Tịnh và Lâm Dã ngồi ngoài xe rồi đột nhiên hỏi hần: “Tự trách có tác dụng gì không?”

Cổ Hạo Nhiên giật mình chấn động nói: “Không có.”

“Người hy vọng mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ à?”

“Không phải.”

“Có muốn chấn hưng Cổ gia không?”

“Muốn.”

“Tam ca có cứu hay không?”

“Có cứu.”

Điệp Y hỏi hần bốn vấn đề rồi yên lặng không nói gì nữa, Cổ Hạo Nhiên mở to mắt nhìn nàng, gương mặt xinh đẹp kia vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng, thậm chí còn không thèm nhìn mình một cái, nhưng sao hần cảm thấy như có điều gì khác lạ, đúng vậy, có ngồi than vãn oán trách thì cũng vô dụng, bây giờ còn rất nhiều chuyện bề bộn cần mình giải quyết thời gian đâu ngồi tự trách bản thân, hơn nữa cũng không phải lỗi của mình, tự trách chỉ ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của mình, mà trong thời gian tới không được phép sai sót, việc đến nước này ngoài việc phải dùng cảm đối mặt với nó thì những chuyện khác đều là dư thừa.

Cổ Hạo Nhiên chỉ nhất thời sốt ruột quá mà dao động, nay nghe xong bốn câu hỏi của Điệp Y liền tỉnh ra, ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng rồi mỉm cười nói: “Người cũng nghỉ ngơi một chút đi, sắp tới ế là chúng ta sẽ rất nhiều việc đấy.”

Điệp Y cúi đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, hần đã hoàn toàn khôi phục bộ dạng thoải mái, trong mắt còn ánh lên chút gian xảo làm cho cả người toát ra vẻ mỉa mai hoặc tuyệt diệu.

Lâm Dã nửa ngày không nghe thấy tiếng Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y nói chuyện không khỏi tò mò đầu vào nhìn, thấy hai người đang tựa đầu vào nhau, hai mắt nhắm nghiền, thật là cảnh đẹp ý vui, Lâm Dã không khỏi mỉm cười, hần quay sang bảo Hồng Tịnh ngủ đi, còn chưa biết lúc mở mắt ra sẽ gặp chuyện gì, cho nên trước mắt cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Một chiếc xe ngựa phi như bay dưới ánh chiều, vài con khoái mã từ những nơi khác cùng lao đến một nơi, bỏ câu bay đầy trời truyền tin tức đi bốn phương tám hướng, tất cả đều tập trung vào một tin sốt dẻo, đại đương gia Cổ gia đã quay về.

Mở quảng này mặc dù không phải hạng mục ưu tiên ở Thánh Thiên vương triều nhưng Cổ Hạo Thanh đã tốn rất nhiều tâm huyết mới có thể xây dựng cơ ngơi như bây giờ, cho nên Cổ gia cũng rất coi trọng, lần này nếu không áp chế được bạo động thì ế sẽ khiến tình hình của Cổ gia ngày càng xấu đi.

Trước đây ở đây cũng từng xảy ra chuyện tương tự, Cổ Hạo Nhiên đã đích thân xử lý lại có Phong và Hành đến giúp đỡ, nhưng khi đó triều đình còn chưa trở mặt như bây giờ, chuyện này đã có tiền lệ, cũng nên một lần đập tan hết những rắc rối.

Trong một căn phòng đơn sơ, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y tập trung đội cận vệ và người của Nguyệt đường cùng nghe báo cáo tình hình, ánh mắt Băng Ki vừa khấn trương vừa nghiêm túc nói: “Lúc trước tam thiếu gia đã thông báo về là bị nhốt ở trong một hang đá trên một ngọn đồi trọc, xung quanh không có cây cỏ gì cả, đến nay đã vài ngày trôi qua, ngọn đồi bị loạn dân vây kín, tin tức của tam thiếu gia cũng bị mất hút theo, hơn nữa khi thuộc hạ đến đây đã tìm được một tên quân đồc, hẳn cũng chỉ biết tam thiếu gia đi về hướng ngọn đồi kia, còn tình huống cụ thể thế nào thuộc hạ còn chưa điều tra, lúc này chính thuộc hạ cũng không biết tình hình thực tế thế nào.” Băng Ki biết lúc này không phải lúc dài dòng kể lể, hẳn nhanh chóng nói một cách đơn giản ngắn gọn nhất cho Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y biết tình hình hiện tại.

Cổ Hạo Nhiên tính toán lịch trình một chút, Băng Ki ngày đêm gấp rút chạy đến cũng chỉ trước mình một ngày, khó trách tin tức so với mình không biết nhiều hơn là bao, hẳn nhủ mảy hỏi: “Tam ca mang theo bao nhiêu người? Loạn dân có bao nhiêu người? Đã chết bao nhiêu người? Người đã xử lý tình huống như thế nào?”

Băng Ki cung kính trả lời: “Tam thiếu gia lúc đó tình huống khẩn cấp nên chỉ có hai hộ vệ đi theo, mà lần này vì diện tích bị sụt lún quá lớn, theo danh sách thống kê đưa ra thì đã chết hai trăm người dưới hầm, số lượng nhiều như vậy khiến cho những người trên mặt đất phần nộ biểu tình, vì họ nghe nói không phải đất bị sụt lở tự nhiên mà là do chúng ta chỉ đạo sai, không quan sát quy trình thao tác của nhân công dưới mỏ, nhưng mà nói thế dù không có chứng cứ chứng minh cũng làm cho người thân của những nhân công đó phát điên, vì họ nghĩ do chúng ta nên người nhà họ mới chết, cả đám vây quanh tam thiếu gia, mà mấy người quân đồc đều đã bị đám dân kích động giết chết.” Trong phút chốc, đám người Cổ Hạo Dương vội vàng vọt tiếng vào, vừa thấy mặt không nói hai lời liền xông lên ôm hai người, Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Dương đều vui mừng, mặc kệ Cổ gia trước mắt có bao nhiêu khó khăn, thân tình vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Đặc biệt Cổ Hạo Thanh, một phen gất gao ôm Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên mỉm cười vỗ vỗ lưng Cổ Hạo Thanh, hai người tuy rằng không nói chuyện, nhưng một cái ôm đã muốn nói quá nhiều, môi quặng vốn là danh nghĩa Cổ Hạo Thanh, bởi vì lúc phát sinh chuyện Cổ Hạo Thanh cách khá xa, Cổ Hạo Danh ngay tại phụ cận cũng đối với chuyện này có vẻ quen thuộc, không nghĩ tới xảy ra một màn như vậy.

Trầm mặc ôm, mọi người đều biết trước mắt không phải lúc ôn chuyện, lập tức ngồi xuống vị trí, Cổ Hạo Nhiên trầm tĩnh nhìn mọi người, ý bảo Phong và mọi người đem cửa địa sảnh đóng lại, canh giữ ở bên ngoài đại sảnh không cho bất luận kẻ nào tiến vào, hướng Cổ Chấn nói: "Cha, hiện tại Cổ gia đã tiến đến thời điểm này, ta liền nói thẳng, có phải hay không nữ hoàng đối với chúng ta động thủ?"

Cổ Chấn thấy Cổ Hạo Nhiên trực tiếp như vậy về mặt lập tức ngưng trọng, gật đầu nói: "Đúng, Cổ Ly còn nhắc nhở ta phải cẩn thận, không nghĩ tới hóa ra động tác lại nhanh như vậy, ta vốn bố trí toàn bộ chưa dùng tới, hiện tại muối, lương, môi quặng, toàn bộ bị triều đình che, không biết tiếp sau còn có động tác gì" Vốn là Cổ Chấn có chuẩn bị, nhưng mà chuyện của Cổ Hạo Nhiên làm cho toàn bộ chuẩn bị lập tức thất bại, biến thành cục diện bị động hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tìm kiếm

Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y vừa nghe không khỏi nhủ mảy, Băng Ki nói tiếp: "Toàn bộ người nháo tại mỏ quặng nhiều lắm, muốn kê lại tính toán, ở danh sách hẳn phải đến hơn hai nghìn người, trên cơ bản là nhân viên quặng của chúng ta, về phần xử lý, thiếu gia, người biết ta cũng không am hiểu xử lý việc này, ta đến nay nhiệm vụ chủ yếu là tìm tam thiếu gia, về phần xử lý cụ thể toàn bộ nghe lão gia dùng bỏ câu đưa tin, hiện tại đối ngoại phong tỏa tất cả tin tức, quan viên châu huyện đều phải người trước đem bọn họ ổn định, cụ thể chuyện nơi này ta còn đang điều tra."

Cổ Hạo Nhiên nghe đến đó lắc lắc đầu, âm thanh lạnh lùng nói: "Người đem quân sự tại mỏ quặng, còn có văn kiện tại mỏ quặng lấy đến cho ta, Phong đi tìm giúp ta vấn đề bên trong, Liễu đi cùng tìm dẫn đầu bạo dân, mặc kệ như thế nào nói cho bọn họ hiện tại chuyện tình toàn bộ từ ta xử lý, ta đảm bảo nhất định cho bọn họ một cái công đạo."

Linh người đi cùng đến bạo dân nơi đó, chết một người chúng ta bồi thường gấp ba, một nhà mà có hai người chết, ta cho hẳn một người bồi thường sáu lần, lấy loại này, còn có động tác lần này mặc kệ đúng sai, chúng ta một mực không truy cứu, chuyện này chúng ta chính mình tự xử lý, tuyệt đối không cùng bọn họ tính sổ, người cũng là có kinh nghiệm, nên nói như thế nào liền nói như thế ấy, chỉ cần không quá đáng, bọn họ muốn cái gì thì đáp ứng, dù sao cũng là chuyện mạng người, còn có, chú ý an toàn."

Bọn Phong vừa nghe thấy không hai lời liền đi xuống làm, Cổ Hạo Nhiên nhủ mảy tự hỏi, hướng đại quân sự đi theo bên cạnh Băng Ki nói: "Đi viết cho ta bài thiếp mời châu huyện thượng lớn nhất quan viên đến đây, nói ta tự mình mở tiệc chiêu đãi hẳn, hơn nữa làm cho hẳn cảm thấy an toàn, tốt nhất mang theo binh mã đến đây, hiện tại nhanh đi viết, Minh Thanh cùng bọn họ đang tiến đến mời, ta muốn trước tới mai phải nhìn thấy người kia." Đại quân sự tự nhiên hiểu được thân phận Cổ Hạo Nhiên, Cùng Minh Thanh một câu cũng không nói vội vàng đi xuống làm việc.

Cổ Hạo Nhiên lại nhìn đến đại quân sự còn lại, hướng hẳn nói: "Đi nói cho người chúng ta biết, lần này có nguyên nhân làm người tử vong, theo thủ tục bồi thường mười hai lần, bọn họ lưu lại góa phụ cùng con cái, Cổ gia toàn bộ gánh vác phí phụng dưỡng, về việc muốn có ý kiến gì cứ việc đề cập, chỉ cần ta có thể đáp ứng liền tuyệt đối không bạc đãi bọn họ, hiện tại ta không hy vọng bọn họ gây rối, người đi xuống trấn an một chút."

Dại quân sự kia lập tức đứng lên nói: "Thiếu đương gia lời nói chính là cam đoan, ta thay đồng nghiệp chịu oan tạ thiếu đương gia, ta hiện tại phải đi." Vừa nói vừa bước nhanh đi ra.

Băng Kì khách khí với mọi người đi, rồi cũng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Điệp Y bốn người cùng với mình, không khỏi hơi hơi khó hiểu nói: "Không phải muốn tin tức của Phong sao, vì sao thiếu gia còn muốn đi mời châu quan lại đây, này không phải không đánh mà khai sao? Tin tức này nếu truyền ra liền có thể phiền toái."

Cổ Hạo Nhiên mặt không chút thay đổi nhìn Băng Kì liếc mắt một cái nói: "Nếu bên trong có người tố giác, chủ ý muốn đánh tới trên người chúng ta, người nghĩ rằng ta và các người có thể đem tin tức này giấu giếm bao lâu? Chính là tính chúng ta không nói, cảm kích không báo, hậu quả triều đình có thể nhỏ, giấy không thể gói được lửa, sớm hay muộn cũng sẽ truyền đi ra ngoài, tìm người đến trấn áp chúng ta như vậy, giúp chúng ta tránh đòn, ngày thường cảm nhiều chỗ tốt như vậy, hiện tại cũng là lúc bọn họ dùng chút khí lực."

Băng Kì nghe nói như thế không khỏi hơi hơi dùng một chút, Lâm Dã bên cạnh một tay để dưới cằm thân nhiên nói: "Cùng với một người một mình chống đỡ không bằng kéo người xuống nước, chúng ta nếu cường tự ôm lấy tất cả, bọn họ đương nhiên có thể nhàn nhả nhắm một mắt mở một mắt, nếu gặp chuyện không may sẽ đến cái áo cũng không còn một mảnh, nếu bao không được lửa, cũng làm cho nó thiêu cháy địa phương không thể nắm trong tay, bằng không chính mình làm cho nó cháy, ta nghĩ rằng làm được quan đứng đầu một châu, mặt sau không thể thiếu có chút khả năng, nếu làm cho bọn hắn đến giúp chúng ta qua cửa, cũng so với chúng ta tự mình qua cửa không phải rất tốt."

Cổ Hạo Nhiên nghe được Lâm Dã bình tĩnh phân tích, lộ ra điểm tươi cười nói: "Đúng là ý này" Băng Kì nghe ra Cổ Hạo Nhiên ý tứ, không khỏi âm thầm gật đầu bội phục, quả nhiên có thể làm đến thiên chi kiêu tử, tự nhiên có thể làm tốt năng lực này.

Đem trước mặt hình thức bố trí một chút, Cổ Hạo Nhiên mặt bình tĩnh nói: "Chuẩn bị một chút, ta muốn đến rồi, tam ca rốt cuộc thế nào, là còn sống hay chết ta nhất định làm rõ ràng, nếu không ta thật sự là không an tâm." Cổ hạo Nhiên biết mình đại biểu toàn bộ thái độ Cổ gia, nếu ngay từ đầu chỉ hỏi tung tích tam ca, không khỏi làm những người khác thất vọng đau khổ, cho nên dao sắc chặt tay trước rồi mới cho người ta cách chữa, mới bắt đầu quan tâm đến điều mình quan tâm nhất.

Thừa dịp Cổ Hạo Nhiên phân phó Lâm Dã cùng Hồng Tịnh làm cái gì, Băng Kì hướng Điệp Y hướng ánh mắt, hai người làm bộ như không thèm để ý tiêu sái đi ra ngoài, ra cửa Băng Kì thấy bốn bề vắng lặng đối với Điệp Y nói: "Nguyệt chủ, sự tình lần này không đơn giản, đi đầu ồn ào không phải là người trên mỏ quặng, thời điểm hôm qua ta đến, thừa dịp trời tối phái người trà trộn vào bạo dân, khơi mào náo động, thừa dịp loạn đem vài người cầm đầu giết chết, cũng bắt được một người trở về, nhưng mà cũng không dám mạo hiểm xâm nhập liền lui trở về, ta còn không bắt đầu thăm vấn, người chop tới cư nhiên uống thuốc độc tự sát, thế này mới làm cho ta hiểu được vấn đề không đơn giản."

Điệp Y nhất thời hiểu được vì sao vừa rồi Băng Kì không nói ra điều này, Cổ gia tất cả mọi người đều nghĩ đến Nguyệt đường cùng lắm chỉ là thu thập tin tức, nếu làm cho Cổ Hạo Nhiên biết còn liên quan đến người khác, thật không biết người kia làm việc không thiện với tâm nhân nghĩ như thế nào, lập tức thanh âm lạnh lùng nói: "Hiện tại nơi đó tình huống thế nào?"

Băng Kì nói: "Giết vài cái vào đầu, bọn họ còn tưởng rằng là đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, phần nộ cảm xúc bị áp lực một chút xuống dưới, hiện tại tuy rằng còn cùng chúng ta ở gần co, nhưng đã không có táo bạo như trước."

Điệp Y hiểu được hành động này của Băng Kì, giết gà dọa khỉ, quả nhiên tác dụng đe dọa đem đến tốt lắm, nhưng mà thật muốn người vô tội bị giết, có điểm quá đáng, bất quá theo như lời Băng Kì trong có ẩn tình, kia tự nhiên đừng nói chuyện khác, cố ý kích động người nhà nạn nhân, như vậy có lần là chủ mưu lún chân vào, một đao kia giết cùng lắm là trừ hại mà thôi.

Điệp Y ừ một tiếng sau đó nói: "Phái người cho ta toàn lực điều tra tất cả, dấu vết gì để lại không được buông tha, mặt khác phái mấy cao thủ lại đây, ta không muốn hấn xảy ra chuyện gì." Nếu thật có vấn đề, Cổ Hạo Nhiên tuy rằng có mình rất mạnh nhưng chú ý gấp bội vẫn tốt.

Băng Kì đáp ứng một tiếng nói: "Về phần tam thiếu gia chúng ta trước mắt thật sự không có tin tức, cùng đòi tuy rằng chính là cái loạn thạch pha (chắc là mỏ quặng), nhưng diện tích thật lớn, hơn nữa nó tựa vách núi đen, cho nên bạo dân cũng không lo lắng tam thiếu gia sẽ chạy thoát, bọn họ chỉ cần bảo vệ cửa vào sẽ không sợ người ra được. Nơi đó cái gì cũng không có, tam thiếu gia khi tránh được nghe nói trên người có thương tích, hiện tại mấy ngày nay không có đồ ăn cũng không có nước uống, không biết....."

Điệp Y nghe nói không khỏi hơi hơi nhíu mày nói: "Như thế nào nơi nơi đều là vách núi đen?"

Băng Kì không khỏi có điểm dở khóc dở cười nói: "Kia không phải thiên nhiên, là chúng ta khi đào móc quanh năm suốt tháng tạo thành, cửu nhi cửu chi (giống tích tiểu thành đại) hiện tại tự thành một đạo vách núi đen, mặc dù không nói vạn nhận, nhưng nhân lực là không thể đi lên cũng sợ mặt."

Điệp Y lập tức lạnh lùng nói: "Thu thập gì đó sắp sửa dùng đến, chúng ta chỉ có hai cái nửa ngày thêm một buổi tối thời gian, sống thì gặp người chết phải thấy thi thể." Băng Kì này xưng mới đáp ứng rồi một tiếng, bên kia Cổ Hạo Nhiên đã ở cửa la lên tên Điệp Y.

Phong cùng Hành đám người bị Cổ Hạo Nhiên đều tự phân phó đi làm sự tình, Lâm Dã cùng Hồng Tịnh trước mắt giúp Cổ Hạo Nhiên, xử lý tất cả sự tình tại mỏ quặng, bởi vì Cổ Hạo Nhiên phát hiện Lâm Dã này, đầu người nào thanh tỉnh thật sự, cùng quan trường nhìn xem cũng thực thấu triệt, lưu lại có Hồng Tịnh thông minh giúp đỡ, cho dù ngày mai đuổi không trở lại, Lâm Dã cũng có biện pháp đem hắn qua loa tặc trách đi qua.

Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y, Băng Kì, còn có bốn người biểu tình mang đến, bảy người thay một thân quặng thượng quặng dân mặc, mang theo vũ khí liền hướng cùng đòi mà đi.

Cùng đòi, cách quặng thượng bất quá ba bốn dặm đường, mấy người bán chén trà nhỏ công phu đi ra, xa xa thấy phía trước đông nghìn nghịt nơi nơi đều là người, Điệp Y không khỏi âm thanh lạnh lùng nói: "Có hay không đường tắt khác, hiện tại phía sau mặc kệ là xông vào hay là trà trộn vào đi đều quá

khó khăn.”

Băng Kì vì hơi trầm ngâm nói:“Có, phía đông nam địa thế, bên kia người canh gác không phải rất nhiều, hẳn là so với bên này dễ dàng chút.” Cổ Hạo Nhiên lập tức không nói hai lời liền cùng Điệp Y hướng phương hướng kia tiến đến.

Dừng đứng, nói đầu tiều cũng không phải không thể, bất quá ở Điệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên trong mắt, này tà tà loạn thạch pha làm sao có thể cùng trên đảo kia mặt hơn năm mươi thước vách đá vuông góc dừng đứng, lập tức Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y liếc nhau, tay chân cùng sử dụng nội công khinh công cùng tiến lên trận, tuy rằng không nói như ở bằng hành tẩu, nhưng cũng kém không xa, Băng Kì ở phía sau có điểm kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, hẳn gia võ công kém nhất, Lục thiếu gia khi nào thì có năng lực như vậy

Tầng đá, phóng mắt nhìn lại tất cả đều là tầng đá, né qua vài cái loạn dân canh giữ ở nơi này, Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y chờ tương đương nhẹ vòng trên loạn thạch pha, thổ địa này đen đỏ, liếc mắt một cái nhìn lại sinh ra một tia cảm giác hoang vắng, mặt trên cái gì đều không có, tất cả đều là tầng đá, trừ bỏ đất đen chính là tầng đá, người xem run sợ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn mắt tứ phương nhú mày nói:“Địa phương lớn như vậy chúng ta trong vòng một ngày như thế nào tìm cho hết?” Này loạn thạch pha ít nhất có hơn mười hai mươi lý, ở đây tìm vài người thực có điểm khó khăn

Điệp Y nhìn lướt qua mấy người trước mắt, mở miệng nói:“Ta cùng Cổ Hạo Nhiên một cái phương hướng, Băng Kì chính người chọn đi một mình bên kia, khác ba người hướng bên kia, chúng ta tách ra tìm tòi, tìm được rồi hay dùng trong tay yên hoa liên hệ, không tìm được liền tiếp tục tìm mãi cho đến tìm được mới thôi.” Cổ Hạo Nhiên, Băng Kì đều không có ý kiến gì, việc buôn bán đùa giỡn tâm cơ Cổ Hạo Nhiên có khi là năng lực, tìm người hẳn cũng chỉ có thể bằng loạn chạm vào.

Bảy người phân ba phương hướng tiến đến, Cổ Hạo Nhiên xem Băng Kì bọn họ đều đã muốn đi rồi, Điệp Y lại còn đứng ở tại chỗ nhìn chăm chú vào mặt bất động, Cổ Hạo Nhiên trong lòng lo lắng cũng hiểu được Điệp Y làm như vậy tự nhiên có dụng ý của nàng, lập tức không rên một tiếng đứng ở bên cạnh nhìn chăm chú vào Điệp Y.

Điệp Y tinh tế xem xét bùn đất dưới chân một phen cùng dấu vết khác, không có hướng vốn lựa chọn phương hướng đi đến, mà là mang theo Cổ Hạo Nhiên hướng một cái góc độ phương hướng thực tế đi đến.

Núi đá càng ngày càng hỗn loạn, toàn bộ địa phương cũng càng ngày càng hoang vắng, trên đất đen tàn mát ra một tia hương vị thực cổ quái, bị gió nhẹ chung quanh truyền lại, quả thực là quấy rầy hệ hô hấp của bọn họ, Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y hơi hơi nhíu nhíu mày, nghe thấy hơn ý nghĩ dễ dàng ngắt, cho nên ta mới đứng Tam ca tình trạng hết sức lo lắng.

Điệp Y sắc mặt như trước lạnh nhạt, nhưng mà bộ pháp dưới chân cũng không nhanh hơn, loại này rừng mưa gì đó bị gió thổi hòa thiêu, không biết này tại chỗ thổ nhưỡng là cái gì, hai người nhất dụng hợp cư nhiên phát ra một cỗ độc hại người trong xu thần kinh kích thích hương vị, thứ này nghe thấy lâu không cần nói là ngắt, sợ là chết ở chỗ này đều hoàn toàn khả năng, bạo dân này không tìm được Cổ Hạo Thanh, xem ra không phải bởi vì biết hẳn không có địa phương chạy trốn, mà là cuộc sống quanh năm suốt tháng ở trong này, đối mấy thứ này cho dù không biết biết rõ, ít nhất cũng biết thứ này đối nhân thể tai hại, người giữ nơi này muốn bức tử Cổ Hạo Thanh a.

Điệp Y tốc độ chậm rãi thi triển ra, ánh mắt thời khắc không rời mắt, đi đến chỗ nào nên chuyển, đi đến chỗ nào nên ngừng đều rõ như lòng bàn tay, Cổ Hạo Nhiên không nói được một lời đi theo phía sau, trên tốc độ cùng Điệp Y tại đây trên đất đen hoang vắng toát ra, không biết Điệp Y vì sao lại quyết đoán đi tới lộ quyết định đường này, nhưng mà Cổ Hạo Nhiên chính là tin tưởng Điệp Y.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Bàn tay phía sau lưng

Thời gian một đêm nhanh chóng lướt qua, Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y căn bản tìm không được lại một khác, đường Điệp Y chọn càng ngày càng hoang vu, dần ngay cả đất đen tìm cũng không thấy, trên mặt đường toàn bộ là hòn đá nhỏ, nham thạch lớn dữ tợn hỗn loạn, cảm giác hết sức âm lạnh.

Cổ Hạo Nhiên thấy tình huống như vậy trong lòng rất lo lắng, nếu Điệp Y tìm đường chính xác, Tam ca của hắn vì sao chọn đường khó như vậy để tránh né, khẳng định là có gì đó không đúng, trong lúc lo lắng Điệp Y dừng lại, Cổ hạo Nhiên theo ánh mắt Điệp Y nhìn lại, trong đầu âm âm nổ, sắc mặt nhảy mất biến hóa, một bước vọt đi lên, nơi đó có thi thể một người đang nằm.

Cổ Hạo Nhiên nhanh nhẹn bay qua thi thể kia, vừa thấy không phải Cổ Hạo Danh mới hít sâu một hơi, sắc mặt nhảy mất ngưng trọng lên, người trước mặt mặc quần áo cùng quần áo của bạo dân không khác lắm, nhưng ngón tay thon dài hiển nhiên không phải là người làm công tác thợ mỏ lâu dài, tướng kiêu roi xuống bên cạnh có tính chất tốt đẹp, mà đá ở xung quanh dĩ nhiên là trải qua một phen kích dẩu, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy rõ tâm không khỏi lạnh vài phần.

Điệp Y mắt lạnh nhìn lướt qua thi thể âm thanh lạnh lùng nói:“Đuổi kịp.” Bước nhanh như bay hướng địa phương phía trước, Cổ Hạo Nhiên cường ngạnh tự dè nén xuống lo lắng cùng hoảng sợ trong lòng, không nói một lời liền đi theo Điệp Y đến phía trước.

Ven đường lại thấy mấy cỗ thi thể, tuy rằng không phải Cổ Hạo Danh cũng không phải hộ vệ bên người Cổ Hạo Danh, nhưng là Cổ Hạo Nhiên trong lòng lo lắng không giảm ngược lại càng thêm, càng phát ra lo lắng hơn.

Phanh, phanh, phía trước truyền đến thanh âm tiếng trường kiếm va chạm, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y đồng thời trong lòng rung mình, Cổ Hạo Nhiên lập tức nói: "Ta đi trước, nàng theo sau." Dứt lời nhuyển kiếm trong tay nắm chặt, bay vài cái hướng phía trước nơi truyền đến âm thanh va chạm nhảy tới.

Cổ Hạo Nhiên bay vài cái vọt xông lên phía trước, đập vào mắt là ba người đang bị vây quanh bởi hai người, ba người bị vây ở bên trong một thân nhiễm huyết, quần áo sớm bị máu tươi thấm ra, trong đó một người còn nắm trong tay trường kiếm, hai người bên cạnh trên tay cái gì cũng không có, tay không đối phó người bên cạnh, Cổ Hạo Nhiên tập trung nhìn vào, người bị vây ở bên trong không phải Cổ Hạo Danh thì là ai, lúc này Cổ Hạo Danh sắc mặt tái nhợt, cả người của hắn được hai hộ vệ vây quanh ở phía sau, run rẩy giống như không có khí lực, một đôi con ngươi như mực, mỗi kho nứt hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng vốn có.

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt một cái trong lòng không khỏi xác định, lập tức huy động nhuyển kiếm trong tay, không nói hai lời trực tiếp đi lên, hai người vây quanh Cổ Hạo Danh thấy một người từ đâu đến, nhất thời kinh ngạc, lập tức phản một người ra ứng phó.

Cổ Hạo Nhiên cúi giận bọn họ xuống tay với Cổ Hạo Danh, hạ thủ không lưu tình chút nào, xuống tay khắp nơi đều là chỗ yếu hại, đồng thời một kiếm đẩy ra người đang cùng hộ vệ của Cổ Hạo Danh so chiêu, một người trực tiếp đón được công kích của hai người, lìa lộ không ra dấu hiệu bị thua, ngược lại đè nặng hai người bị đánh.

Lúc này Cổ Hạo Danh mới có một tia khí lực, Cổ Hạo Danh mặt mày không chịu nổi, nhìn thoáng qua người tới, không dám tin xoa xoa ánh mắt, nhất thời giọng nói run run hỗn loạn, vô tận kinh hãi nói: "Tiểu lục là đệ sao? Tiểu lục có phải đệ hay không? Có phải đệ hay không?"

Cổ Hạo Nhiên một bên tiếp được kiếm một bên lại ghen ngào nói: "Tam ca là ta, là tiểu lục, tam ca huynh nghỉ ngơi, xem ta thu thập những người này như thế nào."

Cổ Hạo Danh hốt mất nhất thời đồ lên, hai người hộ vệ bên cạnh hắn nâng hắn ngồi xuống, một bên tiếp tục nói: "Lục thiếu gia đến đây là tốt rồi, thiếu gia, là lục thiếu gia, lục thiếu gia đến đây cứu chúng ta!" "Đấy mắt cũng toát lên tia kinh hãi cùng yên tâm.

Hai người cùng đối chiêu với Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy người đến là Cổ Hạo Nhiên, nhất thời trao đổi ánh mắt, đồng thời hư hoảng đường kiếm phân ra hai đường mà chạy, Cổ Hạo Danh cổ họng khàn khàn lo lắng nói: "Đừng để bọn họ chạy thoát!" Cổ Hạo Nhiên nhìn hai người chia nhau phân ra hai hướng chạy trốn, bỏ qua một người bay thẳng đuổi theo một cái khác.

Cổ Hạo Danh muốn cho hai hộ vệ bị thương đuổi theo người còn lại, không ngờ mới nhaoáng lên một cái lại từng bước lui trở về, Cổ Hạo Danh tập trung nhìn vào người bị tóm, mà bên cạnh hắn là Diệp Y lãnh khốc vô tình.

Diệp Y để các đốt ngón tay người đó trước mặt Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Nhiên cũng trở lại, trên thân nhuyển kiếm nhiễm máu không mang theo người về, hiển nhiên là bị hắn giết chết.

Cổ Hạo Nhiên không để ý tới sát thủ trên mặt đất đau không ngừng phát run, một cái xoay người ôm lấy Cổ Hạo Danh, run run nói: "Tam ca, tam ca!" Nghĩ đến mình cùng cùng Diệp Y không tới kịp, hiện tại nói không chừng Cổ Hạo Danh chỉ còn lại cỗ thi thể ở đây, toàn thân không khỏi run rẩy hãi hùng.

Cổ Hạo Danh về mặt lộ vẻ tươi cười sờ sờ đầu Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiểu lục không có việc gì là tốt rồi, làm tam ca sợ muốn chết, không có việc gì là tốt rồi, đừng lo lắng, tiểu lục, ba người chúng ta không phải hoàn hảo ở trong này, ít nhiều tiểu lục các người đến đúng lúc, tiểu lục, người có thể xem như cứu tam ca một mạng, đừng lo lắng, có các người ở, tam ca không chết được."

Cổ Hạo Nhiên từ trên vai Cổ Hạo Danh ngẩng đầu lên hung hăng nói: "Có ta ở đây ai cũng đừng nghĩ thương tổn tam ca."

Cổ Hạo Danh không khỏi nhẹ giọng nở nụ cười, có thể nhìn thấy lục đệ mất tích, làm cho hắn chịu thương nhưng không sao, không ngờ tiếng cười tác động đến miệng vết thương, Cổ Hạo Danh không khỏi đau đến nhếch miệng, cả người vô lực dựa vào trên người Cổ Hạo Nhiên nói: "Hiện tại đừng nói chuyện này, Hạo Nhiên người nói xem bọn hắn rốt cuộc là loại người nào?"

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua sát thủ bị Diệp Y ném xuống đất, đem Cổ Hạo Danh giao cho hai hộ vệ của hắn, đi lên phía trước nhìn cổ tay, cổ chân, các đốt ngón tay đều bị Diệp Y đánh gãy, không khỏi hướng Diệp Y nói: "Như vậy ta không cách nào hỏi hắn được"

Diệp Y thản nhiên nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên nói: "Miệng có độc, giấu ở trong răng nanh, chỉ cần khép lại thanh cái tử thi" Sát thủ nàng là tình anh trong tình anh. Trong Trung Hoa dân tộc mấy ngàn năm mà thành, mấy năm nay, sát thủ tự cho là trang bị đến tận răng, ở trước mặt nàng không phải tính là trò trẻ con.

Cổ Hạo Nhiên hơi hơi sừng sốt, phía sau Cổ Hạo Thanh khàn khàn cổ họng nói: "Nhìn trên người hắn có cái gì không?"

Cổ Hạo Nhiên nghe lời tiến lên kiểm tra, nhíu mày nói: "Cái gì cũng không có."

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên hoàn toàn không thể ép hỏi hay lấy được cái gì, lập tức khẽ lắc đầu từng bước tiến lên, chủy thủ trong tay huy động trực tiếp bóc quang quần áo trên người người nọ, thấy Cổ Hạo Nhiên sừng sốt ở đó nhìn nàng, Diệp Y mất lạnh chỉ vào trên lưng khắc hoa văn nói: "Muốn xem thân phận, không nhất định phải lấy trên người hắn cái gì."

Cổ Hạo Danh vừa thấy ngẩng đầu hướng Diệp Y nói: "Diệp Y, có biện pháp nào không hỏi ra chút cái gì?"

Điệp Y lạnh lùng nhìn sát thủ đầu đầy mồ hôi, lại hừ không hừ một tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống, tại bên tai người kia không biết nói cái gì, trong mắt người kia không khỏi hiện lên một tia hoảng sợ, mồ hôi nhũn nhích không tiếng động nói hai chữ. Điệp Y gật gù đầu, ngón tay vừa động khép lại cầm người nọ, Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp y làm như vậy, không khỏi kinh ngạc nói: "Hắn sẽ...." Chưa nói xong, người nọ đã chết.

Điệp Y thản nhiên nói: "Sát thủ có sát thủ quy củ, phân bội tổ chức cho dù muốn chết như vậy kia đều khó như lên trời." Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Danh nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Điệp Y quét mắt Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Danh, thấy hai người tuy rằng khó hiểu nhưng trong mắt cũng không ý tứ khác, chậm rãi nói: "Khi nào thì đắc tội quan gia?"

Cổ Hạo Danh nghe vậy nhất thời sắc mặt đại biến, Cổ Hạo Nhiên cũng là một bộ dáng có chút đăm chiêu, thấy Cổ Hạo Thanh sắc mặt đại biến, Cổ Hạo Nhiên không khỏi nói: "Chúng ta vẫn là đi về trước rồi nói sau, không vội tại đây, Tam ca bị thương nặng như vậy, về trước đến trên quảng tìm đại phu trị liệu mới là chính sự." Dứt lời xoay người đỡ lưng Cổ Hạo Thanh.

Cổ Hạo Danh cầm trụ Cổ Hạo Nhiên nói: "Không thể trở về, nếu trở về ta còn trốn tới?" Thấy Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc xoay người nhìn qua, Cổ Hạo Danh không khỏi cười khổ một chút rồi kéo Cổ Hạo Nhiên nói: "Tam ca người chính là lại không tiền đồ, trường hợp như vậy vẫn ứng phó xuống dưới, không đến mức bị chút bạo dân làm cho tới bộ dạng như này, ta lo không phải bị kích động loạn dân này, mà là bàn tay phía sau này đó, ban đầu ta chỉ là hoài nghi, hiện tại rốt cục xác định."

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Thanh nghiêm túc không khỏi nói: "Tam ca, này trên chuyện lún quặn ta cũng biết không đơn giản, nhưng mà nơi này quá thật không thể ở lại, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, không thể đem chuyện như vậy nói ở nơi đó đi?"

Cổ Hạo Danh lắc đầu trầm giọng nói: "Tiểu Lục, thời gian một tháng này tiếp cận người không ở nơi này, khả năng cũng không hiểu biết rốt cuộc ra sự tình gì, Tiểu Lục, người phải biết rằng nếu trước kia không cần nói chính là không có đúng hạn nộp lên trên thuế muối, cho dù lại chuyện lớn còn không phải xoa bóp xuống dưới, lần này vì sao lại mạnh mẽ vang dội như vậy niêm phong hai cái sinh ý này của chúng ta, chúng ta không nói nội dung trên mặt, chúng ta nói bên trong rốt cuộc là cái gì ý tứ."

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Quay giáo đánh lại

Cổ Hạo Nhiên gật gù đầu sắc mặt chấn lạnh nói: "Sáng nay Điệp Y nhận được tin tức của nhân viên nội bộ từ kinh thành truyền tới, nữ hoàng chỉ là nhằm vào ba ngành muối, lương thực, môi khoáng đang nằm trong tay chúng ta, trước mắt những ngành kinh doanh khác, bên đó tạm thời chưa có ý gì."

Cổ Hạo Viễn chau mày nói: "Ý của câu này có phải là trấn áp dừng lại ở đây."

Cổ Hạo Ảnh hừ lạnh một tiếng: "Cổ gia rẽ sâu lá tốt, nếu thật bức cấp, nói câu khó nghe, chó cùng rứt giậu, chúng ta không được tốt, bọn họ cũng đừng mong có được lợi ích gì, chẳng qua chúng ta lưỡng bại câu thương."

Cổ Hạo Thanh gật đầu nói: "Lời này của tiểu ngũ tuy cuồng vọng, nhưng cũng không phải làm không được, bây giờ xem cả cái Thánh Thiên vương triều, vì ngành nghề của chúng ta gặp biến động, bây giờ trên thị trường đầu đầu cũng là lòng người hoang mang, nếu chúng ta thật sự hủy toàn bộ, cả cái Thánh Thiên này nói ít lắm cũng phải để nó lủi lại hai mươi năm, cái gì mà phồn vinh thịnh thế, khiến cho họ đều đi gặp quỷ hết."

Cổ Hạo Dương về mặt âm trầm nói: "Nữ hoàng sợ cũng là thấy điều này, nhà chúng ta nếu toàn bộ bị biến động, thập đại môn đình khác đừng nói là nhân cơ hội mà trời dậy, e là toàn bộ bị chúng ta kéo xuống, biến động trên thị trường không phải bất kỳ gia đình nào trong số họ có thể chống đỡ nổi."

Cổ Hạo Dương chau mày nói: "Cứ cho là ả nhằm vào ba ngành nghề này của chúng ta, nhưng bây giờ đã liên lụy tới tất cả những ngành nghề khác của chúng ta, phải biết một khi hành động sẽ kéo theo toàn cục, trước mắt ngành nghề nào của chúng ta đều đã xuất hiện hiện tượng đóng cửa, điều này đã động tới huyết mạch của chúng ta, không thể nói ả chỉ nhằm vào ngành gì, mà ả đã nhằm vào tất cả mọi thứ của nhà chúng ta."

Cổ Hạo Viễn cũng gật đầu nói: "Á ta mở đầu, phía sau cứ cho là ả muốn dừng lại, chuyện này cũng không phải nói xong là xong, cục diện bây giờ đã tương đối khó thu dọn rồi, không cần biết là chinh đồn lại những ngành nghề khác, hay là phương diện khác, huống hồ ai biết ả sẽ dừng lại hay không."

Điệp Y thản nhiên ngồi qua một bên luôn biết Cổ gia có rất nhiều tiền, từ tư liệu của Nguyệt đường thu thập được cũng hiện thị thế lực to mạnh khác thường của Cổ gia trải khắp Thánh Thiên, nhưng mà chỉ là cơ bản vẫn chưa ổn định, lúc này nghe bọn Cổ Hạo Nhiên nói, bất giác càng thêm xác định điểm này, thế lực của một gia đình có thể đủ để ảnh hưởng tới cả một Thánh Thiên, gia đình như vậy hoàng đế không diệt trừ, vậy thì thật kỳ lạ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn mọi người một cái, nói: "Ta nghĩ cũng là ý này, nhà chúng ta trong một ngày mà mất đi nửa sản nghiệp, bây giờ lại bị những môn đình khác nhìn như hổ đói, chúng ta nếu cực lực cứu vãn, chỉ có đầu tư vào những ngành nghề kinh doanh khác, trong vũng bùn này tranh đấu cùng những nhà khác sau đó, cứ cho là vẫn ngồi vững ở vị trí đệ nhất môn đình, hoặc là ngồi không vững, thế lực của chúng ta bây giờ đã khác trước, lúc đó cứ cho là gây bất ổn với triều đình, e cũng chỉ là bất lực."

Lời này khiến mấy người ngồi đó đều rơi vào trầm tư, Cổ Chấn nhìn Cổ Hạo Nhiên trầm ổn nói: "Hạo Nhiên, con nghĩ thế nào thì nói ra, cha nghĩ hôm nay con muốn toàn bộ chúng ta trở về, không phải là để nghe những phân tích này, muốn cứu vẫn hay là đi con đường khác, con nói thử xem."

Cổ Hạo Nhiên ừm một tiếng với Cổ Chấn rồi quay đầu nhìn bọn Cổ Hạo Dương nói: "Ý kiến của con rất đơn giản, giang sơn chúng ta vất vả có được, dựa vào đâu trong một ngày toàn bộ đều dâng cho người khác, nếu nói chúng ta làm sai, triều đình có lý do danh chính ngôn thuận, vậy thì tồn thất con cũng không lời nào để nói, mượn cớ và thủ đoạn này, cưỡng đoạt những thứ của chúng ta, ả dựa vào đâu?"

Cổ Hạo Ảnh vừa nghe tới đây liền nhảy gào lên: "Nói đúng, ả dựa vào đâu? Vì ả là hoàng đế, chúng ta phải nghe ả, ả muốn gì, chúng ta phải dâng lên thứ đó, giang sơn của ả không phải là ả gây dựng ra, ả không phải là sinh ra nơi đó, cho nên mới có được những thứ tốt đẹp, mà những gì chúng ta có bây giờ, là do một tay chúng ta từng bước gây dựng, ả dựa vào đâu muốn chúng ta thế nào thì thế đó?"

Cổ Hạo Dương sắc mặt bức tới đỏ lên, lớn tiếng nói: "Tiểu lục, thứ của chúng ta quyết không thể dâng trắng cho người khác được, nhưng mà ả là hoàng đế, tất cả năng lực của ả có được chúng ta không thể chống đỡ nổi, phương diện này nhất định phải suy nghĩ kỹ."

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu nhìn mấy người họ một cái nói: "Đúng, chính vì ả là hoàng đế, cho nên ba sản nghiệp đó chúng ta làm thế nào cũng không lấy lại được, bây giờ về phương diện này chúng ta cũng không cần đối phó với triều đình, không nghĩ ngờ gì chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, ả muốn thì ả cứ lấy đi, ta chỉ lo ả không nuốt trôi."

Cổ Hạo Thanh bình tĩnh nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Làm thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi nói: "Rất đơn giản, chẳng qua là hai chữ sẵn lòng."

Cổ Chấn vừa nghe bất giác hơi chấn kinh nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Con cũng biết mối liên quan này lớn thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên nhìn Cổ Chấn một cái nói: "Cha, những điều này con đều nghĩ qua, ả không phải muốn cân bằng thế lực các đại môn đình chúng ta sao? Không phải là muốn chế ước nhà chúng ta sao? Chúng ta cứ để ả cân bằng chế ước là được rồi, ả muốn ba sản nghiệp lớn của chúng ta, ta thuận tiện dâng tặng hết những sản nghiệp khác, ả bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa."

Những lời này khiến bọn Cổ Hạo Dương nghe xong hoàn toàn chấn động, nửa buổi trời Cổ Hạo Thanh hoàn hồn trầm giọng nói: "Tiểu lục, nên làm thế nào, đệ cứ đề ra, bọn ta nghe đệ." Bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh cũng đã hiểu, thần sắc đều trầm tĩnh gật gật đầu.

Cổ Hạo Nhiên nhìn mọi người một cái nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Các ca ca không hỏi hận? Phải biết làm như thế tất cả những thứ chúng ta có đều phải làm lại từ đầu."

Đại ca Cổ Hạo Dương này giờ tương đối trầm ổn lúc này vô cùng nghiêm túc nói: "Bọn huynh biết hai chữ sẵn lòng sẽ trả cái giá như thế nào, nhưng mà, so với việc để người khác tới cưỡng đoạt những thứ của chúng ta, chỉ bằng chúng ta tự mình chuẩn bị, cứ cho là chết cũng phải kéo theo vô số đệm lót lưng. Càng hưởng hồ tiền chúng ta có được đã đủ nhiều rồi, năm đó không có vốn liếng gì cũng qua được, bây giờ cứ cho là như thế tiền chúng ta vẫn tiêu xài không hết, vậy chúng ta còn sợ gì chứ?" Lời vừa nói ra bọn Cổ Hạo Ảnh đều lớn tiếng phụ họa.

Cổ Hạo Ảnh cao giọng nói: "Đại ca nói đúng, chúng ta kinh thương chẳng qua là muốn mình được tốt, cuộc sống được thoải mái, bây giờ đã thành bán mạng cho người khác, làm việc cho người khác, hoàn toàn trái ngược với mong muốn ban đầu của chúng ta, nếu nói vì niềm vui của mình, vì rạng danh gia đình, chúng ta cực khổ chút cũng không nói gì, bây giờ chúng ta có tiền, nhưng ngược lại trở thành có tội với chúng ta, vậy thì còn ý nghĩa gì, ả muốn thì chúng ta cho ả chết nghẹn."

Cổ Chấn thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn mình, hít sâu một hơi nói: "Tâm huyết của ta không thể hủy trong tay người khác, muốn hủy cũng chỉ có thể hủy trong tay mình" Trước mắt không cần biết là tu chính, hay là đối đầu với triều đình, sau một trận tranh đấu, e Cổ gia cũng sớm đã hoàn toàn thay đổi, làm giá y cho người khác, chỉ bằng tự mình động đao. "

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Chấn đây rõ ràng là đã đáp ứng, sau đó trầm giọng nói: "Đã như vậy thì ta sẽ nói cách nghĩ của ta, ả nhìn như vậy tâm địa hẹp hòi, thủ đoạn thâm hiểm, không cần biết sau này chúng ta cúi đầu phục tùng hay làm lớn lại, trong mắt trong lòng ả đều luôn đề phòng chúng ta, phục tùng ả có thể tùy ý cướp đoạt, làm lớn sẽ giống như hôm nay, ả một khi nhịn không được thì lại tới giành, như vậy chỉ bằng ta trực tiếp dâng tặng cho ả một đại lễ.

Son gia không phải trước giờ luôn muốn cùng chúng ta tranh giành sao, hai năm nay trầm lắng xuống e chính là đợi ngày hôm nay, vậy thì chúng ta cho họ một cơ hội như vậy, đem tất cả sinh ý trong tay chúng ta phong tồn lại, niệm phong toàn bộ những thứ của nhà chúng ta có trên thị trường, để thị trường trống rỗng nhường lại cho hắn, để bọn họ đi tranh đoạt. "

Cổ Hạo Thanh hơi gật đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Cho hai bên cắn xé nhau, chúng ta một khi toàn bộ rút lui, thị trường của cả Thánh Thiên e là trống khoảng bốn mươi phần trăm, đầm nước này đủ sâu rồi, nếu không cẩn thận rơi xuống thì ngay cả đáy cũng không mò tới liền bị rơi vào bên trong. Son gia cứ cho là chúng ta đem cả thị trường dâng cho họ, e là họ không những nuốt không trôi, ngược lại còn rơi vào tình trạng như hôm nay. "

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói: "Đối với người giậu đồ bìm leo thì không cần khách khí, đã muốn đồ của chúng ta, vậy thì để bọn họ đi giành cho đã, họ không phải là muốn ngồi vị đệ nhất môn đình của Thánh Thiên vương triều sao, ta hai tay dâng cho họ, e là củ khoai phồng tay này họ nhận được nhưng ngồi không vững. "

Cổ Hạo Nhiên dừng một lúc lại nói: "Tất cả kho lương thực kho muối còn lại toàn bộ niệm phong lại cho ta, không cho phép để lọt ra ngoài dù là một chút, tất cả buôn bán dưới trướng Cổ gia có thể bán được, toàn bộ dựa theo lợi nhuận cao hơn vốn một bậc đều đem xử lý hết, tiền trang từ ngày mai không đóng cửa nữa, bắt đầu mở kim khố, tới bao nhiêu người đổi bấy nhiêu tiền, không tới thì gia hạn cho họ trong vòng ba ngày toàn bộ phải đổi hết,

nếu không quá ngày thì không giải quyết.

Tất cả những khách hàng qua lại với chúng ta và lao động lâu dài, bồi thường cho họ gấp đôi, đem tất cả lợi nhuận cao hơn một bậc lần này, toàn bộ dùng để cho tất cả những người làm việc cho chúng ta, cũng chính là giúp chúng ta trông coi gian hàng, cũng không cần để sót, chỉ cần người của chúng ta cứ cho là thiệt thòi chút, cũng phải sắp xếp ổn thỏa cho họ, sau này nếu có một ngày chúng ta quay lại, thì họ sẽ tới ngay. "

Cổ Hạo Thanh hơi chau mày nói: "Tiểu lục, đệ còn muốn quay lại? "

Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt cười nói: "Tam ca, huynh cũng biết chúng ta một khi buông tay, Thánh Thiên này sẽ trở thành bộ dạng như thế nào, lại đem mấy môn đình khác toàn bộ kéo xuống nước, cả cái Thánh Thiên cũng như lời ngũ ca nói, chỉ ít để nó lùi lại hai mươi năm, quốc khổ của ả đang đây ắp, biến động kinh tế lần này, ta phải để ả toàn bộ đều đem phân tán hết cho ta, muốn ăn đồ của nhà ta, không dễ ăn như vậy. "

Cổ Hạo Viễn đầu óc linh hoạt, sau đó nhàn nhạt cười nói: "Cho nên không sợ thời gian sẽ đục ruỗng toàn bộ kho tiền của chúng ta, lần này chỉ ít khiến cho lượng hàng hóa lưu động trên thị trường ít đi khoảng hai mươi phần trăm, mà những lúc đó có thể đủ để đục ruỗng nó tới mức sau cùng, để mấy đại môn đình cùng lúc tới ăn miếng thịt béo của chúng ta vớt ra, để họ trong thời gian ngắn thiếu hụt tiền vốn nặng nề, cứ cho là có được thị trường của chúng ta, cũng phải để bọn họ nhìn được mà ăn không được, chỉ cần kéo bọn họ xuống nước, như vậy việc cứu thế chỉ có hoàng gia mới có năng lực đó, không dễ chết ả thì đói chết ả, còn thật sự cho rằng muốn nặn tròn chúng ta thì nặn tròn, muốn bóp dẹp thì bóp dẹp sao. "

Cổ Hạo Thanh tiếp lời ha ha cười đắc ý nói: "Tới lúc đó mấy môn đình kia óc không mang nổi mình óc, cuối cùng còn không phải tới tìm chúng ta, chúng ta đã có thể một tay hủy hết, tự mình cũng đủ khả năng kiến lập lại, ả tưởng rằng nhân lúc gốc rễ của chúng ta chưa được ổn định thì động vào chúng ta, thì tất nhiên thành hiện thực, mà chúng ta cũng không phải là loại vừa, ta cảm thấy rất ít thương nhân có thể như chúng ta thả để ngọc nát, còn hơn để bình nguyên vẹn. "

Cổ Chấn nhìn mấy người không vì chuyện hai tay đem sản nghiệp dâng cho người khác mà lo lắng chút nào, ngược lại ai nấy đều hăm hở dường như so với lúc nhận được danh hiệu đệ nhất môn đình còn vui mừng hơn, bất giác hơi mỉm cười nói: "Tâm huyết của ta bị hủy hết, các con lại còn vui mừng được như vậy? "

Cổ Hạo Ảnh liền tiếp lời: "Cha, cái này không thể nói như vậy, cái gọi là phá rồi mới lập, nếu không phá chúng ta sẽ ngày càng suy yếu, bị người khác từng bước từng bước bức ép tới cuối cùng bị ăn sạch sẽ, nếu không trùng sinh, sắc bén hóa thành một độ cao khác, hãy để tâm huyết của cha và chúng con thiêu hủy hết địch nhân của chúng ta trong lần này, sau đó mới để tương lai của chúng ta ra đời "Mấy ngày nay bị những chuyện phiền não này làm cho sứt đầu mẻ trán, người muốn hủy nhà ta, ta sẽ để người sống không yên, người muốn hủy hết mọi thứ của ta, ta cũng phải để người điều đứng. "

Cổ Chấn cười nhìn mấy người con đang ngồi trong phòng lớn, ai cũng đều xuất sắc như vậy, ai cũng có tư duy hơn người, loại chuyện bại gia này, nếu rơi những gia đình khác thì nhất định là lựa chọn có thể giữ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tuyệt đối sẽ không thẳng tay hủy triệt để, nhưng đặt vào nhà mình, lại đều lựa chọn quay giáo đánh lại, thua cho triệt để, thắng phải thắng cho sạch sẽ, quyết không mềm tay.

Bản thân mình còn muốn dùng thế lực của Nguyệt đường đi diệt trừ bọn người đối đầu với mình, nhưng mà bây giờ xem ra, chấn động đó quá nhỏ, giết người khác cũng không đỡ được chuyện gì, hưởng hồ đó là phạm pháp, một khi bị bắt toàn bộ coi như xong, nhưng để bất kỳ ai đều không thể nói được, bất kỳ luật pháp nào đều không có tác dụng gì, phải để người trừng to mắt xem thị trường của mình hỗn loạn không gì bằng.

Cổ Chấn bất giác lắc đầu nói: "Đi làm thôi, nhân lúc bây giờ chúng ta còn năng lực để làm những chuyện này, một khi bị họ động thủ trước, vậy thì mọi thứ đều đổ ra biển cả" Bọn Cổ Hạo Nhiên đồng thanh đáp vâng, Diệp Y này giờ trầm mặc ngồi một bên trước giờ không quan tâm sống chết của người khác, chỉ biết một khi quyết định này xuống, Thánh Thiên vương triều này bắt đầu loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Loạn

Mọi thứ đều yên tĩnh, Cổ gia tối nay vô cùng bình tĩnh, vô số chỉ lệnh lợi dụng bất cứ con đường nào có thể lợi dụng được để phát đi, có đối ngoại, có đối nội, có cái nghiêm cấm bất kỳ người nào biết, có cái lại đánh trống giương cờ chỉ sợ người ta không biết, mọi thứ đều tiến hành theo thứ tự, buổi tối yên bình nhưng lại ập ù sóng gió mãnh liệt.

Sáng hôm sau bắt đầu từ Phần châu, mở rộng bán kính ra bên ngoài, tất cả sản nghiệp dưới trướng của Cổ gia lúc nhận được chỉ lệnh, lập tức dựa vào sự phân phó đó rồi làm, đóng cửa thì đóng cửa, gom hàng thì gom hàng, bán ra thì bán ra, tích trữ thì tích trữ, niêm phong khó thì niêm phong.

Người đều tham chút tiện nghi, tất cả những thứ Cổ gia có thể bán ra giá cả chỉ cao hơn vốn một bậc, những môn đình khác của Thánh Thiên nghe phong phanh ai nấy đều điên cuồng tới gom hàng, cứ cho là có một số tương đối bình tĩnh biết nhìn xa, cũng không thể chịu được đợt thái hàng lớn nhất chưa từng có như vậy, đối với việc Cổ gia thái hàng tích trữ của họ, tuy họ có thể từ những con đường khác có được giá cả thấp hơn, nhưng rất rõ là Cổ gia đây là đang thái hàng, bọn họ nếu không ăn, đương nhiên có người khác tới ăn, càng hưởng hồ đây là một cơ hội tốt để để bẹp Cổ gia, mấy đại môn đình liên thủ đem đồ của họ chia nhau ăn, đè bẹp triệt để Cổ gia.

Son gia đứng đầu trong số đó, càng hưởng hồ gì Cổ gia sớm đã đợi Son gia tới mua, có rất nhiều thứ đều là đặc biệt để lại cho họ, trong nhất thời Son

gia thấy đã mau chóng sắp nuốt trôi thế lực của Cổ gia, và thực lực của mình không ngừng bành trướng, e là ngu cũng cười tới tỉnh dậy, chỉ là bọn họ đều quên mất ăn nhiều thứ để ăn, không phải nôn ra thì là no chết.

Dân chúng rải rác lại đông như ong vỡ tổ ở ạt lên phố, không cần biết trong nhà có dùng hết hay không, chỉ cần là giảm giá toàn bộ đều mua về nhà, trong nhất thời cả thị trường phồn vinh chưa từng có, cũng điên cuồng chưa từng có.

Số lượng lớn tiền tài từ thị trường chảy vào trong tay người của Cổ gia, lại từ trong tay Cổ gia phân cho những người họ cần, tuy hình thành một vòng tuần hoàn, nhưng quyền chủ động nằm trong tay người Cổ gia.

Lúc này tin tức các nơi nhiều như tuyết bay về Cổ gia, sáu huynh đệ Cổ Hạo Nhiên ai nấy đều ngồi vững một chỗ vận hành, không ngừng làm ra các loại trả lời và điều lệnh, trước cửa ngựa xe như nước nhiều hơn bất cứ lúc nào, người qua lại đều mang theo biểu tình giống như ngọc nát đá tan, khiến bọn Cổ Hạo Nhiên bất giác cười khò không thời.

"Cổ Chấn, Các người đây rốt cuộc là đang làm gì? Người có biết các người làm vậy hậu quả sẽ thế nào không?" Một thanh âm bại hoại đột nhiên vang lên ở cửa phòng lớn, Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, là Phương gia lão tử ông ngoại của hắn tìm tới.

Phương lão gia tử để lại mấy người con trai với vẻ mặt chán kinh ở bên ngoài phòng, nhanh bước vào phòng lớn gào lên với Cổ Chấn: "Mau dừng lại việc làm của các người, người có phải là không cần cái gia nghiệp này nữa không? Người xem xem bây giờ Phần châu đã thành ra cái dạng gì?"

Cổ Chấn đáp một tiếng sau đó quay sang Cổ Hạo Nhiên ra hiệu bằng mắt, Cổ Hạo Nhiên đứng lên đón Phương lão gia tử ngồi xuống sau đó nghiêm túc nói: "Ông ngoại, đây là những gì chúng con muốn."

Phương lão gia tử sắc mặt sắt lạnh nói: "Thánh Thiên vương triều loạn thành cái dạng gì, ta không quan tâm, các người rốt cuộc muốn làm gì nhưng phải để ta biết mà lo liệu, thời gian trước là muốn ta phái người bảo vệ hết cả nhà các người, bây giờ lại là cách làm tiêu cực này, cứ cho là phía triều đình thật sự xảy ra chuyện, các người cũng phải nói rõ ngọn ngành cho ta, ta cũng dễ biết bên ta rốt cuộc cần làm những gì?"

Cổ Hạo Nhiên nghe ngữ khí của Phương lão gia tử, liền hiểu rõ ông ngoại hắn sống tới tuổi này không phải là uống phí, mà thật sự là thâm tàng bất lộ, sớm đoán được bọn họ bấp bênh như vậy có liên quan tới triều đình, Cổ Hạo Nhiên sau đó cũng không mập mờ trực tiếp nói: "Ông ngoại, hình thức bây giờ người chắc cũng có thể đoán được ít nhiều, chúng con nếu không phản kháng, thì chỉ có thể để người khác ngồi lên đầu mà ức hiếp, chuyện chúng con muốn làm cũng rất đơn giản, con muốn kéo cả cái Thánh Thiên này xuống nước."

Phương lão gia tử chán kinh nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy thần sắc trong mắt Cổ Hạo Nhiên nghiêm túc không giống giả vờ, bất giác buộc miệng nói: "Ý người là không chỉ là Phần châu, mà còn những nơi khác?"

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu nói: "Cả cái Thánh Thiên, chỉ cần nơi nào có thế lực của Cổ gia, đều không tránh khỏi."

Phương lão gia tử ngần ra nhìn Cổ Hạo Nhiên nửa buổi trời, quay đầu nhìn sang Cổ Chấn, thấy Cổ Chấn, bọn Cổ Hạo Dương vẻ mặt đều bình tĩnh, đầu cũng không ngừng giải quyết chuyện trước mắt, trong phòng lớn bọn Phong qua qua lại lại sắc mặt ai nấy đều nghiêm túc không nói một lời, bận rộn nhưng có trật tự, Phương lão gia tử trầm mặc nửa buổi trời sắc mặt quái dị thay đổi mấy bận, cách làm kịch liệt như vậy, đem toàn bộ tài lực của Cổ gia cược một ván với hoàng gia, là tác phong rất dọa người, bất giác im lặng chưa từng có, nửa buổi trời vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bên ta phải làm thế nào?"

Trong lòng Cổ Hạo Nhiên bất giác vui mừng, không ngờ ông ngoại luôn bủn xỉn, lần này lại đứng về phía bọn mình tuy đem cả Cổ gia ra để liều, cũng không nghĩ qua muốn nhờ người khác giúp đỡ, nhưng mà có câu nói này còn hơn cả bất kỳ sự giúp đỡ nào, sau đó vẻ mặt tươi cười nói: "Ông ngoại, có câu này của người con thấy đã đủ rồi, những thứ khác không cần, lần này Cổ gia con đứng được vững, cũng động được đao, việc làm ăn của con con muốn kết thúc thì kết thúc, con muốn hủy thì hủy, triều đình họ quản không được, dù hậu quả như thế nào, thì đó không phải là lỗi của Cổ gia con, nếu kéo các người vào cuộc, không phải là ý muốn ban đầu của bọn con, lại nói, ông ngoại, nhà người cũng không phải là kinh thương a, người dù muốn nhúng tay vào cũng vô lực."

Phương lão gia tử nhìn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nhìn mình, bất giác trừng Cổ Hạo Nhiên một cái, chậm rãi lắc đầu nói: "Xem ra vẫn là ta đã quá lo lắng rồi, thì ra các người sớm đã có chuẩn bị, cũng tốt, chuyện này ta thật sự không có chỗ nhúng tay vào, nhưng mà, nếu sau này có đói cơm cũng đừng tới tìm ta, ta không có họ hàng nghèo như vậy." Phương lão gia tử thấy trên dưới Cổ gia đều đã có dự tính trước, tâm tư lo lắng dần dần nguôi lại, khẩu khí lại trở về với bộ dạng trước đây.

Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt cười nói: "Nếu thật dùng ngọc nát đá tan mới đạt được mục đích, phản kích như vậy chỉ bằng không cần, chúng con đương nhiên có năng lực để nó qua đi sẽ có được lợi ích càng lớn hơn, cũng càng có thể đảm bảo tính mạng cả nhà mới làm ra chuyện như vậy, ông ngoại không cần lo lắng, chúng con đã dám làm mọi thứ ra như vậy đều đã nghĩ ổn thỏa rồi, sẽ không liên lụy tới bất kỳ ai bên cạnh chúng con, bản thân cũng tuyệt đối không chịu thiệt thòi."

Phương lão gia tử gật gật đầu, Cổ Hạo Nhiên nói tiếp: "Ông ngoại, nhưng mà người tới thật đúng lúc, con đang muốn đi tìm người giúp chúng con một việc khác." Sau đó kẻ sát bên tai Phương lão gia tử nói như thế này như thế kia, Phương lão gia tử nướng mày nhìn Cổ Hạo Nhiên nửa buổi trời, thật trọng gật đầu, không nhiều lời với bọn Cổ Chấn nữa, xoay người liền rời khỏi phòng lớn mau chóng đi ra ngoài.

Trong phòng lớn Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y này giờ luôn bên cạnh cung cấp tin tức của Nguyệt đường, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên gật đầu với nàng, liền đứng dậy mang theo Hồng Tịnh và Lâm Dã, bước ra khỏi phòng đi về một hướng khác.

Cổ Hạo Nhiên xoay người lại nhìn Cổ Chấn và bọn Cổ Hạo Ảnh nói: "Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta phải gia tăng tốc độ" Cổ Hạo Thanh ừm một tiếng nói: "Yên tâm" Những người khác căn bản không nói gì vui đầu vào làm việc, lần sau cuối này đem hết công việc phải làm mấy năm xử lý cho xong.

Lại nói lúc từng đạo chỉ lệnh của Cổ gia bay khắp Thánh Thiên vương triều, kinh thành hoàng cung cũng xảy ra chấn động lớn, Cổ Ly lúc này đang trong ngự hoa viên châu mây nhìn hoa Mẫu Đơn trước mặt, ngón tay vô ý thức đem từng cánh hoa vò nát, hôm đó sau khi biết nữ hoàng hạ lệnh đã vội vàng vì Cổ gia mà trở về nói sự tình, không ngờ tới bây giờ cũng không thấy bóng dáng nữ hoàng đâu, đây rõ ràng là đang né tránh hấn, Cổ Ly một mặt trong lòng lo lắng một mặt trong lòng lại không vui.

Trong lòng Cổ Ly cũng hiểu, đây là đối với Cổ gia mà động thủ, có lo lắng hơn nữa cũng phải vờ như không việc gì, vì một khi đã vào cung thì đã là người của hoàng gia, không được hỏi tới bất kỳ sự việc nào xảy ra bên ngoài, cũng như bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới hấn, nhưng lại không tránh khỏi lo lắng, không ngờ mới mấy ngày, trước tiên Cổ Hạo Nhiên đã trở về, tiếp đó là hành động kinh thiên động địa này, đây là lấy cứng chọi cứng a.

"Thu Hoành quân, sao lại tự mình ở ngự hoa viên thưởng hoa?" Một thanh âm ôn hòa từ phía sau Cổ Ly truyền tới, Cổ Ly quay đầu lại nhìn là hộ bộ thượng thư tân nhậm Lý Thu.

Cổ Ly nhàn nhạt kéo ra một nụ cười mỉm: "Thượng thư đại nhân không phải cũng chỉ một người sao."

Lý Thu ôn hòa cười, cả người vô cùng phong nhã, tự mình ngồi xuống vị trí bên cạnh Cổ Ly chậm rãi nói: "Lệnh diệt tử thật hào phóng, tác phong rất mạnh mẽ."

Cổ Ly thấy Lý Thu vừa bắt đầu thì đã vào thẳng vấn đề, sau đó cũng không vòng vo với hấn, chui miệng một cái cười mỉa hoặc nói: "Không phải chỉ là hành sự theo tính khí trẻ con sao, qua vài ngày tự nhiên sẽ ổn thôi."

Lý Thu nhướn mày nhìn Cổ Ly một cái, nhẹ nhàng nói: "E là không phải hành sự theo tính khí trẻ con, động tĩnh lớn như vậy, thủ đoạn dứt khoát như vậy, bây giờ cả cái Thánh Thiên hoàn toàn rơi vào một đồng hỗn loạn, đây nếu nói là hành sự theo tính trẻ con, vậy thì nếu thật sự có lòng xử lý việc thì sẽ như thế nào nữa?"

Cổ Ly nghiêng nghiêng dựa vào lưng ghế phía sau mát mẻ nói: "Ta ở thâm cung, chuyện bên ngoài ta cũng không biết."

Lý Thu quét mắt nhìn Cổ Ly khẳng khái một cái nhàn nhạt cười nói: "Vậy ta sẽ nói tình hình bây giờ với Thu Hoành quân, trăm năm hiếm thấy, ngược lại cũng có thể có thêm không ít kiến thức."

Cổ Ly nhẹ giọng cười nói: "Không cần, thân là phi tử không thể quan tâm tới chuyện triều đình, những chuyện này ta không muốn biết rõ mà phạm vào."

Lý Thu liền cười nói: "Không hổ là Thu Hoành quân đứng đầu hậu cung, quả nhiên toàn vẹn mọi mặt, nghĩ được thấu triệt, như vậy ta cũng không nhiều lời nữa, Thu Hoành quân và Lý Thu tân bộ được rồi, một mình thưởng hoa tất nhiên rất vô vị?"

Cổ Ly thấy Lý Thu đầu đầu cũng dùng lời để nói, trong lòng biết nhất định là có người ở phía sau xúi giục, đối với người phía sau là ai, không cần nghĩ cũng biết, sau đó nhàn nhạt cười nói: "Cũng được." Sớm muộn gì cũng không thoát khỏi, vậy thì nghe thử rốt cuộc tình hình bây giờ thế nào.

Hai người đi vòng lên phía trước ngự hoa viên tới đại điện xinh đẹp, chính là nơi thường ngày nữ hoàng xử lý công việc, Lý Thu mỉm cười dẫn Cổ Ly tới cửa phía sau, hai người còn chưa đứng yên thì nghe thấy một giọng nữ đầy tức giận từ phía trước truyền tới: "Những chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao lại xảy ra tình cảnh này? Các người nói rõ cho ta."

Tiếp đó một thanh âm tương đối tang thương: "Nữ hoàng bệ hạ, lúc đầu thần đã nói phải hành sự thận trọng, Cổ gia tuy là cây to gió lớn, nhưng chưa làm chuyện gì bất lợi với triều đình, chúng ta đề phòng họ là lẽ đương nhiên, cứ cho là lần này họ rêu rao, đó cũng là vì sự mất tích của thân nhân, niềm phong ngành muối và lương thực thì thôi đi, đối với những ngành khác không thể động thủ, sao biết được nữ hoàng nghe lời người khác, tiếp đó lại niềm phong ngành môi khoáng của Cổ gia, tình cảnh hiện nay sớm đã dự đoán được rồi."

"Khánh đại nhân bây giờ đừng nói những lời mát mẻ này, mau chóng chỉnh đốn tình hình trước mắt mới là chuyện đại sự, nguyên nhân là ai đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là làm thế nào để thu dọn cục diện bây giờ."

Lại một thanh âm tương đối trong trẻo: "Đúng, lời này Vương đại nhân nói có lý, bây giờ tin tức chúng ta có được, từ bảy ngày trước tất cả sản nghiệp dưới danh Cổ gia, bắt đầu từ Phần châu lan rộng khắp Thánh Thiên, xóa sạch số lượng lớn vật phẩm, đóng cửa ngừng kinh doanh, đóng kho tích trữ, tạo nên số lượng lớn dân chúng của Thánh Thiên điên cuồng đặt mua, mấy đại môn đình khác của Thánh Thiên toàn bộ đều nhảy vào gom hàng, bây giờ tới đâu cũng đều là một mảng điên cuồng."

"Bọn họ làm như vậy rốt cuộc là đang nghĩ gì? Thu hút dân chúng điên cuồng thì có tác dụng gì chứ? Bọn họ muốn hủy gia tộc bọn họ sao? Hay là muốn ăn thua cùng quả nhân?" Cổ kìm chế phần nộ thanh âm khó hiểu và tức giận truyền tới.

"Bệ hạ, theo tình hình bây giờ, Cổ gia thật sự là muốn hủy hết tất cả những gì họ có, bệ hạ, Cổ gia nếu thật là trong một ngày thu hồi hết toàn bộ những gì họ có như vậy, kinh tế của cả Thánh Thiên sẽ bị họ kéo đổ, bây giờ ngoại trừ Cổ gia, mấy đại môn đình còn lại của Thánh Thiên, toàn bộ đều quán lấy và chia phần hàng hóa Cổ gia thải ra, số lượng lớn kim tiền chảy vào Cổ gia, toàn bộ thị trường xuất hiện dấu hiệu bão hòa, xuất hiện tình trạng thiếu hụt tiền tệ, và lại vì Cổ gia đóng cửa, nơi nào có thể lực của họ càng dẫn tới lòng người càng hoang mang." Thanh âm vô cùng căng thẳng của Vương đại nhân.

Nữ hoàng ho một tiếng còn chưa nói gì, bên ngoài một thanh âm đột nhiên truyền tới: "Bệ hạ, tin tức mới nhất."

"Truyền lên." Tiếp đó là một hồi vô cùng yên tĩnh, pa, chỉ nghe thấy một tiếng sách đập xuống nền, nữ hoàng soạt cái đem tấu chương trong tay vứt

xuống đất, con phần nộ không cách nào kìm nén: "Chẳng qua chỉ là một Cổ gia, sao lại sinh ra nhiều tác dụng phụ như thế, Lê châu, Thương châu, Phong châu các nơi thị trường đã bắt đầu xuất hiện ngưng trệ, số lượng lớn dân chúng ăn không ngồi rồi, tựa hồ tất cả các ngành sản xuất đều đình công, lực lượng của một mình nhà hấn sao lại như thế này?"

Vương đại nhân tương đối trầm ổn nói: "Bệ hạ, Cổ gia nhà lớn nghiệp lớn, việc buôn bán nhiều năm nay sớm đã thấm thấu khắp cả Thánh Thiên, bây giờ giống như rễ gốc cây cổ thụ, không quân đầu đón, không cần gốc rễ, chặt phá chắn ngang, họ hủy toàn bộ không nói, còn kéo theo những gốc rễ này toàn bộ cũng bị hủy, càng huống hồ những gốc rễ này có dính dáng tới những gốc đại thụ khác, hiệu quả như vậy, một khi đổ toàn bộ đều đổ, mà Thánh Thiên của chúng ta chính là dựa vào những cây đại thụ này."

Thanh âm tương đối trong trẻo đó cũng nói: "Giống như Vương đại nhân nói, những cây đại thụ này hủy rồi, nơi đó sẽ tạo thành một lỗ hổng, lỗ hổng này không phải một hai ngày có thể lấp đầy được, mà những cây xung quanh không quan tâm gốc rễ của mình, đi giành lấy lỗ hổng của cây đại thụ đã có, sau vài lần nhỏ, gốc rễ đã lỏng lẻo, những cây đại thụ này cũng chỉ còn cách ngã theo, cho nên mới hình thành nên cục diện đình trệ hiện nay."

Thanh âm nữ hoàng tức giận truyền tới: "Cục diện đình trệ hiện nay phải mất bao lâu?"

"Hồi bẩm bệ hạ, đây là một trận chiến tranh giành, đã bắt đầu rồi không phải nói không đánh là có thể dừng, đình trệ này có thể sẽ ngày càng lâu, và lại ngày một nghiêm trọng, nếu chúng ta không có kế sách, có thể sẽ xuất hiện cục diện không cách nào cứu vãn."

"Kế sách, kế sách gì? Nói ra nghe xem."

Vương đại nhân đó ho nhẹ một tiếng nói: "Thứ nhất, lập tức cho Cổ gia biết, để họ dừng ngay loại hành động tự hủy này, có yêu cầu gì thì thương lượng; thứ hai, bệ hạ lập tức mở quốc khố cứu thị trường, bây giờ có thể cứu được thị trường chỉ có bệ hạ, nếu hành động chậm một chút, hậu quả sau này ngày càng rắc rối, ngày càng nghiêm trọng."

Lời vừa dứt chỉ nghe một hồi yên tĩnh, rõ ràng nữ hoàng cũng không lập tức đáp ứng, trong lúc yên tĩnh ngoài cửa một đạo thanh âm lại vang lên: "Bệ hạ, tin tức từ Khúc châu."

Sau một tràng tiếng lật đờ, nữ hoàng soát cái đứng dậy một chường đập lên bàn tức giận nói: "Dân chúng làm loạn."

"Bệ hạ, tin tức U châu truyền tới."

"Đọc, cứ trực tiếp đọc cho ta."

"Quan châu huyện báo lên lương thảo quân lương U châu, trước đây lương thảo kinh phí toàn bộ đều do Cổ gia cung cấp vô điều kiện, bây giờ Cổ gia thu hồi toàn bộ kinh phí, lương của mười vạn quân bị thối sau từ đầu rơi xuống?"

"Bệ Hạ, tin tức từ Định châu truyền tới."

"Tháng sau là tới thọ canh của thái hậu, Bát bảo định phong châu, Cửu khúc khuynh tường linh.. thường được dùng làm vật đại diện cho dân gian, Cổ gia toàn bộ đều niêm phong không cung cấp nữa, bây giờ những bảo bối này còn muốn dùng hay không? Muốn dùng thì xin bệ hạ ra chỉ thị dùng của quốc khố."

"Bệ hạ, Vĩnh châu xuất hiện triều cường, luôn do Cổ gia cung cấp phí dùng để sửa chữa đê đập, trước vài ngày đột nhiên bị Cổ gia toàn bộ thu hồi về, bây giờ đê đập đình công, xin bệ hạ mau chóng phát khoản, tránh để tháng sau lúc mùa mưa tới lũ lụt xuất hiện, đê điều còn chưa sửa xong."

"Bệ hạ, Thanh châu xuất hiện tình hình dân chúng bạo loạn."

"Bệ hạ.."

"Đủ rồi, lại ăn thua với quả nhân như vậy." Nữ hoàng rõ ràng đã nhẫn nại tới cực điểm, một tiếng thét gào khiến chúng nhân hoảng sợ.

Người nói giúp cho Cổ gia trước tiên Khánh đại nhân, lúc này không nhanh không chậm nói: "Bệ hạ, người chưa hiểu rõ người của Cổ gia thì đã động thù, họ đây là không vì ngọc nát, chỉ vì bình toàn, nếu cứ như vậy, tình hình sau này sẽ ngày càng tệ hại."

"Câm miệng, bây giờ quả nhân không muốn nghe những điều này, Cổ gia đã ăn thua với quả nhân như vậy, được thôi, bắt toàn bộ người của Cổ gia về đây, quả nhân phải dùng hình làm rõ."

Một giọng trung niên lập tức nói: "Không được, ngàn vạn lần không được, bệ hạ, Cổ gia đây chẳng qua chỉ là không muốn làm ăn thôi, không vi phạm luật pháp, cũng không nhắm vào ai, cứ cho là họ tìm cách gây thêm phiền phức cho bệ hạ, nhưng rốt cuộc họ không phạm pháp."

Thanh âm trong trẻo cũng vội nói: "Cổ gia làm như vậy cũng coi như là hủy hết mọi thứ của họ, không cần biết họ có loại suy nghĩ đó, và họ rốt cuộc muốn làm gì, chuyện này đã không còn là chuyện tranh cãi, bọn họ đã mất hết toàn bộ, bệ hạ ngàn vạn lần đừng nóng nảy, nhìn từ góc cạnh khác, niêm phong ba sản nghiệp lớn của Cổ gia, bệ hạ không phải đang kiêng dè thế lực quá lớn của Cổ gia, bây giờ Cổ gia làm vậy bằng với việc đem toàn bộ thế lực đều hủy cả, đây cũng xem như thành toàn cách nghĩ của bệ hạ, ai có thể đảm bảo Cổ gia không phải là đang muốn có được sự tín nhiệm của bệ hạ?"

Lời này nhìn từ góc độ khác mà nói cũng không sai, nhưng có ai tin không thì không biết.

Nữ hoàng hít sâu một hơi nữa * trời sau đó chậm rãi nói: "Quả nhân giận tới hồ đồ rồi, chuyện này thật sự không trách được người của Cổ gia, muốn lấy lòng tin hay không thì không cần phải nói rồi, thiên hạ không có thương nhân ngốc như vậy, ta chỉ là đánh giá thấp thủ đoạn của họ, cũng đoán sai tính

cách của họ rồi, ta vốn tưởng rằng họ sẽ lựa chọn bảo toàn những gì còn lại của họ, không ngờ lại mãnh liệt như vậy, quyết đánh tới cùng?"

Người luôn bảo vệ cho Cổ gia Khánh đại nhân lúc này thờ dài nói: "Bệ hạ, bây giờ trước hết làm theo hai điều mà Vương đại nhân nói, nếu muốn thân e rằng kinh tế của toàn bộ Thánh Thiên bắt đầu bấp bênh, Ảnh Thúc vương triều nhân cơ hội mà tới, lúc đó càng thêm thiệt hại, chỉ cần quốc khố một khi trống rỗng thì đây lại là một trận tai ương."

Nữ hoàng trầm mặc nửa buổi trời trầm giọng nói: "Việc đã tới nước này, trước thì cứ làm theo lời Vương đại nhân vậy, quả nhân không tin, ta một hoàng thất lại còn sợ một thương nhân bình thường."

Thanh âm thanh sáng ngừng một lúc nói: "Vậy chọn ai đi đàm phán với Cổ gia đây? Phải biết là.." Cổ Ly này giờ đứng sau bức rèm bất động thanh sắc, lúc này chùi mép lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người, nhìn bóng dáng mỏng lưng của nữ hoàng một cái rồi rời đi.

Hộ bộ thượng thư lui xuống nói: "Thu Hoành quân không giúp hoàng đế bệ hạ sao? Thu Hoành quân nguyện ý nhìn Cổ gia bại như vậy sao?"

Trên mặt Cổ Ly luôn mang theo ý cười nhàn nhạt nói: "Chuyện triều đình phi tử không có quyền hỏi nhiều, thượng thư đại nhân, Cổ Ly còn không truy cứu người làm trái phép dẫn hậu phi tới nghe quốc sự, khiến Cổ Ly rơi vào bất trung, người còn hỏi những chuyện người không nên hỏi sao?"

Lý Thu nhìn chằm chằm vào đôi mắt Cổ Ly, khoe miệng mỉm cười nói: "Xem ra lần này không có thương lượng rồi, người Cổ gia thật sự khiến người ta mở mang tầm mắt a, quá tuyệt, quá tuyệt." Nói xong xoay người đi thẳng.

Cổ Ly nhìn theo bóng lưng Lý Thu, hôm nay hẳn dám làm trái dẫn mình đi nghe chuyện trên triều đường, ngoại trừ nữ hoàng bày kế thì có ai dám dẫn hẳn đi, không phải muốn để mình ra mặt giúp họ điều đình quan hệ giữa triều đình và Cổ gia sao, đáng tiếc, bây giờ khác lúc trước, mấy ngày trước lúc tưởng nắm chắc phần thắng trong tay thì né tránh hẳn, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy muốn để hẳn đi thu dọn đồ đạc, thật ngại quá, Cổ Ly hẳn cũng không phải là người có thể để người khác sắp đặt, đã không để mình giúp Cổ gia, vậy thì bây giờ cứ theo như ý của ả, hai bên đều không giúp, sau đó mang theo nụ cười nhàn nhạt trở về nơi ở đóng cửa ngồi xuống sau đó nói: "Tối rồi." Lời còn chưa dứt một đạo thân ảnh từ trong bóng tối đi ra.

Cổ Ly trầm giọng nói: "Đại ca bọn họ bây giờ thế nào? Thật sự chuẩn bị đem toàn bộ tâm huyết bao nhiêu năm nay đều hủy hết sao?"

Người tới cúi đầu cung kính nói: "Lão gia và các thiếu gia đều rất ổn người không cần lo lắng, ti chức lần này tới là mang theo lời của lục thiếu gia và lão gia, Cổ gia không phải dễ ức hiếp như vậy, lần này tính lấy hết mọi thứ của gia đình đổi lấy sự suy yếu của hoàng thất, cho nên người ở đây thân phận nhất định tương đối bất tiện, lục thiếu gia căn dặn ti chức mang cho người một số tiền, để người thu xếp mọi thứ ở đây, nếu người cảm thấy ở lại đây không còn ý nghĩa gì, hoặc không an toàn, dù sao cũng đã trở mặt với hoàng thất rồi, chúng tôi đương nhiên có cách mang người đi."

Cổ Ly trầm tư một lúc lắc đầu nói: "Cái này thì không cần, ta và bệ hạ còn chưa đi tới bước đường đó, đại ca và tiểu lục bọn họ bây giờ có tính toán gì không? Động tĩnh lớn như vậy, ngày tháng sau này sẽ không dễ qua."

Người tới nhẹ nhàng nói: "Cụ thể lão gia và lục thiếu gia sắp xếp thế nào ti chức cũng không biết, lục thiếu gia chỉ truyền lời con đường sau này người đã sắp xếp đầu ra đó rồi, bên này không làm tổn thương chúng tôi được, chỉ xin người tự mình bảo trọng, vạn sự đều cẩn thận, có chuyện gì cứ theo phương thức như trước đây tìm chúng tôi là được."

Cổ Ly nghe lời này chậm rãi gật gật đầu, người bên cạnh hơi khom người sau đó trong nháy mắt đã không thấy nhân ảnh, Cổ Ly ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, chùi mép lộ ra nụ cười nhạo tự lâu bâu: "Suy nghĩ trăm bề cũng có lúc sơ xuất, xem người thường ngày giải quyết việc trăm ôn lão luyện, hôm nay lại chịu thiệt lớn như vậy, bệ hạ của ta, người cũng có lúc tính sai a."

Lần này nữ hoàng và trư vị đại thần thân tín đang ứng phó với cục diện Cổ gia gây nên, Sơn gia đã ăn nhiều thế lực của Cổ gia dâng tặng, chống đỡ cả một gia tộc căn bản không cách nào cự quỹ, các ngành đều xuất hiện tình trạng quá tải, căn bản hoàn toàn khiến thị trường sụp đổ, chuyện này càng dẫn tới sự tranh đấu của các môn đình khác, trong nhất thời phong vân biến hóa, nước ngày càng vẩn đục, giàu nghèo tranh đấu khiến kinh tế cả Thánh Thiên vương triều ngày càng hỗn loạn, cứ cho là triều đình có mở quốc khố cũng hoàn toàn không cách nào bình ổn, các vị đại thần đối với quốc sự rất có kế sách, nhưng đối với việc kinh thương chỉ có thể tay đau chữa tay, chân đau chữa chân, vào thời kỳ kinh tế của cả Thánh Thiên có hiện tượng sụp đổ hỗn loạn, chỗ nữ hoàng sét vang trời xanh, cuộc bộ càng điên cuồng hơn, tất cả người của Cổ gia trong một đêm toàn bộ biến mất.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Ảnh Thúc vương triều

Tất cả người nắm quyền của Cổ gia toàn bộ đều biến mất không thấy, tin tức này trong thời gian nhanh nhất bay đi khắp cả Thánh Thiên, vô số người bắt đầu suy đoán đằng sau chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chuyện này càng khiến dân chúng thêm lo lắng, trên thị trường điên cuồng tới cực đỉnh.

Mấy đại môn đình vì thời gian trước quá chuyên chú vào cổ phần Cổ gia ném ra, động một cái mà kéo theo toàn cục, bây giờ một bộ phận xảy ra sai sót, bổ cứu thế nào cũng là càng bổ vấn đề càng lớn, kinh hoàng quá mức càng thêm điên cuồng kéo theo tất cả các thế lực có thể giúp họ đứng vững, sau

đó càng có nhiều người bị lôi xuống nước, mà giữa mấy đại môn đình đều vương vào nhau tự mình đã không cách nào chống đỡ, đều trông chờ vào hoàng gia để giải cứu họ, hoàng gia vừa những tay vào liền bị mấy đại môn đình chỉ lo sự sinh tồn của mình mà kéo cả xuống vực sâu.

Mà Cổ gia ném mọi thứ có thể ném ra, nhưng tất cả bất động sản lại nắm chặt trong tay mình, Thánh Thiên trong nhất thời tới đâu đều có thể nhìn thấy, rất nhiều cửa hiệu tựa hồ khoảng ba phần mười đều đóng cửa, khiến hoàng cung muốn mau chóng điều động phục hồi thị trường chịu cảnh bế môn canh.

Dưới tình hình thị trường nổi sóng bấp bênh, hoàng gia liền tiếp ra tay hào phóng cứu vớt thị trường, tuy trong lúc điên cuồng như vậy, hoặc yên lặng quan sát, hoặc lấy tư thế Thái Sơn áp đảo, lấy thế lực tuyệt đối trấn áp tình trạng hỗn loạn trước mắt, nhưng hoàng gia tuy ra tay cũng coi như hào phóng, nhưng bây giờ trong thời gian này lại không đủ, giống như ném xuống nước rồi nổi cơn sóng nhỏ lần lần sau đó cái gì cũng không còn, trên thị trường vẫn hỗn loạn như cũ càng diễn càng kịch liệt.

Hoàng thất ngày càng nóng nực, mắt thấy quốc khố lãng phí chảy ra như nước, không thấy thành bại, trên triều đường dường như bị bao trùm bởi một màn sương mù đen tối, khiến người ta muốn ngạt thở.

Trong một màn hỗn loạn, vùng biên giới U châu một đoàn người đang thông thả đi chuyển, mấy cỗ xe ngựa hoa lệ lớn đang thông thả lác lác trên đường, đi không nhanh cũng không chậm, trên xe thỉnh thoảng vang lên tiếng cười nói vui vẻ, mà bên ngoài xe ngựa đám công tử cười ngựa, tốp ba tốp năm bàn tán rôm rả chậm rãi đi theo xe ngựa bầu không khí vui vẻ của một đoàn người, khác hẳn với sự ức chế của khắp Thánh Thiên vương triều hiện nay.

"Dừng xe, kiểm tra, nói, các người làm gì?" Một thanh âm khô khan đột nhiên vang lên, mấy người đi đầu mới ngừng đầu nhìn, tới cửa biên giới rồi, binh sĩ thủ thành đang làm kiểm tra thường lệ.

Đầu tiên một nam tử khí chất ôn nhu mỉm cười nói: "Đại nhân, chúng tôi là đi tránh nạn, người cũng biết bây giờ Thánh Thiên vương triều hỗn loạn không gì bằng, tới đâu cũng đều là đóng cửa buôn bán, bạo loạn, lão gia nhà chúng tôi cũng được coi là có chút tiền, nhưng không muốn vào lúc này bị bạo dân cướp sạch, cho nên mới quyết định xuất cảnh tránh sóng gió, đợi Thánh Thiên vương triều ổn định lại rồi mới trở về." Vừa nói vừa cười híp híp nhếch nhếch cho binh sĩ đó một đỉnh bạc.

U châu này là biên giới của Thánh Thiên và Ảnh Thúc, trước giờ vẫn tương đối heo hút, binh sĩ thủ thành làm gì thấy qua đỉnh bạc lớn như vậy, trước giờ càng chưa có ai gọi hần là đại nhân, sau đó không nói hai lời, mặt tươi cười không kiểm tra gì nữa liền cho qua, còn nói: "Thế đạo này cũng không biết ra làm sao, thời gian không bao lâu, sao trong nháy mắt thì đã rơi vào hỗn loạn như vậy, hai ngày nay người tới Ảnh Thúc tránh nạn ngày càng nhiều, cũng không biết từ lúc nào bắt đầu, cũng may chỗ này của chúng tôi cách xa, có hỗn loạn hơn nữa cũng không hỗn loạn tới chỗ chúng tôi." Vừa nói vừa chủ động mở cửa thành.

Mấy nam tử dẫn đầu nhìn nhau một cái, khỏe miệng đều cong lên lộ ra ý cười nồng đậm, một đoàn người tương đối lớn, thông thả ra khỏi cửa thành, ngoài cửa thành mười dặm chính là vùng biên giới giao nhau của Ảnh Thúc vương triều và Thánh Thiên vương triều, bầu trời ở đây đã được xem là của Ảnh Thúc rồi.

Bầu trời xanh thẳm, bãi cỏ um tùm, một mùi thơm bùn đất lan tỏa trong bầu không khí, bị thương nhân lâu ngày qua lại dẫm thành một con đường, ngoằn ngoèo về phía chân trời, trong đàn bướm bay lượn, xe ngựa hoa lệ phản chiếu dưới ánh mặt trời, phát sáng lấp lánh.

"Hờ hờ, ta lớn như vậy nhưng trước giờ vẫn chưa từng xuất cảnh, thật mới lạ." Hồng Tịnh ngồi trên gọng xe ngựa đưa khuôn mặt nhỏ, cười hờ hờ nhìn bốn phía.

"Bây giờ có gì mà mới lạ, đợi tới Ảnh Thúc rồi người mới biết thế nào là mới lạ." Cổ Hạo Thanh đang cười ngựa đi bên cạnh cười hờ hờ quay đầu nhìn Hồng Tịnh nói.

Phía trước là Cổ Hạo Ảnh cười ngựa lớn cao đầu lớn giọng nói: "Ta cũng chưa tới qua Ảnh Thúc, tam ca nói thử xem có gì vui mới lạ?" Phong và bọn Cổ Hạo Ảnh cũng tụ tập tới đây, nghe thử mảnh đất Ảnh Thúc này rốt cuộc có gì mới lạ.

Cổ Hạo Thanh cười hờ hờ nói: "Bây giờ mà nói tới lúc đó các người không còn cảm giác được mùi vị đó nữa, vẫn là để các người tự mình đi tìm hiểu vậy, lại nói, biết nhiều nhất về Ảnh Thúc chính là tiểu lục, các người đi tìm tiểu lục mà hỏi, xem hần ta có nói với các người không."

Mấy huynh đệ Cổ Hạo Viễn đều cùng lúc ngừng đầu nhìn về Cổ Hạo Nhiên đang ngồi trong xe ngựa, Cổ Hạo Ảnh khinh thường nói: "Một đại nam nhân lại làm tổ trong xe ngựa cũng không biết hần có thấy buồn chán không? Ta mới lười đi tìm hần, dù sao tới rồi thì biết, cũng không để tâm mấy ngày thời gian." Nói xong quát ngựa, chạy lên trước, bọn Cổ Hạo Dương nhìn nhau cười vẫn tiếp tục câu chuyện bàn tán đang lúc cao trào của họ.

Lần này Hồng Tịnh cười hờ hờ quay đầu vào trong xe ngựa nói: "Thiếu gia, ngũ thiếu gia hỏi người có buồn tới chán không?"

Ngồi trong xe ngựa Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói: "Lười để ý tới hần." Cay cú nói: "Các người xuống đây cho ta, còn không nghe lời nữa ta đem các người vứt trả về cho mẹ các người." Vừa nói tay vừa đưa về phía trước túm lấy Mộng Tầm, động tác lặp lại N lần, lòi từ trên người Diệp Y xuống.

Mộng Tầm giận dữ trừng Cổ Hạo Nhiên một cái, xoay người lại nhào vào lòng Diệp Y, miệng lầu bầu nói: "Tiểu thẩm thẩm, tiểu thúc ức hiếp người ta." Diệp Y còn chưa nói gì, khuôn mặt Cổ Hạo Nhiên liền nhăn nhó đưa tay túm lấy dây áo Mộng Tầm, đưa lên hướng ra Cổ Hạo Dương bên ngoài xe ngựa nói: "Đón con trai của huynh về" Dùng sức ném Mộng Tầm ra ngoài.

Giải quyết xong một người phiền phức nhất, Cổ Hạo Nhiên cười híp mắt quay đầu lại, chỉ thấy trong lòng Diệp Y lúc này là tiểu hài theo đuôi rất nhàn nhã ngồi ở đó, Mộng Tầm đó về mặt thơ ngây cười ngồi trong lòng Diệp Y, chớp đôi mắt to đang nhìn hần cười tới không thấy mắt mũi đâu, nụ cười Cổ Hạo Nhiên liền nở ra trên mặt, giận dữ trừng mắt nhìn đứa cháu trai bất động thanh sắc thành công giành được vị trí đó.

Diệp Y nhàn nhật nhìn nam nhân trước mặt dường như bị người khác giành mất thứ mình yêu thích nhất, bất giác khẽ lắc đầu, mấy ngày nay có việc hay không đều bám theo bên cạnh mình hần không phiền mình cũng thấy phiền, sao lại gặp phải một nam nhân dính vào người khác như thế này.

"Ta nói Hạo Nhiên, ta lão nương của ngươi đã ngồi ở trước mặt ngươi cả nửa canh giờ rồi, ngươi có tính khi nào chú ý tới ta một chút không, cứ cho là ta lão nương của ngươi mị lực không đủ, nhưng cha ngươi cũng ở đây, ta không tin hai người chúng ta đều ở trước mặt ngươi, ngươi vẫn còn có thể nhìn như không thấy tới mức này." Một thanh âm ưu nhã nhu hòa truyền tới, nhưng ngữ khí mang đầy vẻ giễu cợt.

Cổ Hạo Nhiên lúc này mới quay đầu nhìn sang hai người bên cạnh đã xem trò vui rất lâu rồi, bất giác cả khuôn mặt đều bắt đầu co giật, vốn trên đường đi lần này muốn cùng Diệp Y bồi dưỡng tình cảm, không ngờ hôm nay đại tẩu nhị tẩu tìm Diệp Y tán gẫu, ngày mai là tam ca tứ ca tìm mình tán dóc, ngày kia là tiểu bối xuất mã, bây giờ ngay cả lão bối cũng đều xuất mã, ngang dọc đường như chuyên môn muốn đối đầu với hần, tóm lại không có thời gian rảnh rồi.

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt nhìn lão nương của hần Phương Lưu Vân đang mỉm cười, và Cổ Chấn một bộ dáng nghiêm chỉnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cha mẹ, hai người tự mình có xe ngựa không ngồi, làm gì mà xa xôi như vậy chạy tới cỗ xe này của con? Con và Diệp Y đều không có hứng thú tán gẫu cùng hai người."

Phương Lưu Vân không chút để tâm Cổ Hạo Nhiên đây rõ ràng là đuổi khách, mỉm cười trừng mắt với Cổ Hạo Nhiên nói: "Mẹ là sợ Diệp Y cô đơn, đặc biệt tới bồi Diệp Y, mẹ cũng không có hứng thú tán gẫu cùng con." Vừa nói vừa quay đầu đi trên tiểu Mộng Tâm đang ngồi trong lòng Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên giận tới đôi đồng tử tròn xoe trừng mắt nhìn mẹ hần, Cổ Chấn ngồi bên cạnh hơi nhướn mày lắc đầu nói không thành tiếng: "Hạo Nhiên, lần này chuẩn bị xong chưa?"

Cổ Hạo Nhiên thấy cha hần hỏi là chuyện chính sự, sau đó thu hồi vẻ tức giận lại, nghiêm mặt gật gật đầu nói: "Cha, điểm này cha yên tâm, nên giấu nên phong tỏa con đều đã cho thuộc hạ lo liệu mọi chuyện, tuy bề ngoài toàn bộ sản nghiệp của chúng ta đều bị hủy, trên thực tế toàn bộ những thứ hữu dụng con đã cho niêm phong lại, nền tảng của chúng ta không đổ, đợi tới lúc chúng ta trở về, chỉ cần khởi động những nơi phong tỏa này, vào thời gian đầu sau loạn thế lại kiến tạo một Cổ gia hoàn toàn không vấn đề."

Cổ Chấn ừm một tiếng nói: "Tình hình Thánh Thiên bây giờ thế nào? Phải nắm chuẩn thời cơ, đừng để người khác chiếm tiện nghi này."

Cổ Hạo Nhiên cúi miệng một cái lộ ra nụ cười nhàn nhạt nói: "Giống như chúng ta nghĩ, muốn loạn thì để nó loạn tới triệt để, đối với những chuyện khác cha người yên tâm, con và mấy vị ca ca trong lòng đều nắm chắc, lần này rời khỏi Thánh Thiên chính là muốn cho hoàng thất một đòn cuối, vào lúc loạn như vậy nếu bị tìm thấy sẽ để chúng ta cứu vãn, không nghe lệnh thì là kháng hoàng mệnh, điều này có thể chính là rơi vào đại tội, nếu tìm không được chúng ta, chuyện khổ sai này bọn họ tự mình đi mà làm, chúng ta sau này chỉ đi nhặt cái đại tiện nghi. Chỉ cần Nguyệt đường vẫn lưu lại Thánh Thiên, cha còn lo gì có người có được tin tức linh thông của chúng ta, có ai có thể chiếm được tiện nghi chúng ta để lại."

Cổ Chấn gật gật đầu nói: "Vậy thì tốt." Lờ mờ dứt bên ngoài xe ngựa thanh âm Băng Kỳ truyền tới: "Nguyệt chủ, có tin truyền tới."

"Đưa lên." Diệp Y nhàn nhạt ra lệnh, sau khi trải qua chuyện trên đảo, loại khí chất tương đối xa cách đó của Diệp Y có chút thay đổi, tuy đối với người khác vẫn lạnh nhạt như xưa, nhưng khiến người ta không còn cảm thấy cái loại âm hàn và lãnh khốc thấm vào xương tủy đó nữa.

Băng Kỳ vào trong hướng về phía Diệp Y nói: "Toàn bộ sản nghiệp dưới chướng Cổ gia đều đã đóng cửa, toàn bộ nhân viên có quan hệ với chúng ta đều đã sắp xếp ổn thỏa, Phương lão gia từ các vị thân thích đều không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, toàn bộ hàng hóa đều đã về lại kho, Cổ gia chính thức từ vũ đài của Thánh Thiên lui xuống."

Bọn Cổ Hạo Nhiên vừa nghe bất giác đều mỉm cười, lần này toàn bộ lui xuống, chính là đợi lần sau trùng sinh, Cổ Hạo Nhiên cười xong nói: "Nguyệt đường làm việc thật mau lẹ, còn tưởng phải mấy ngày mới có thể hoàn toàn giải tán, không ngờ bây giờ đã làm xong, như vậy Thánh Thiên lại có một con sóng đại loạn rồi, hờ hờ, lui xuống vũ đài của Thánh Thiên, Ảnh Thúc còn chưa lui xuống a, trên tay ta vẫn còn một mối làm ăn lớn ở Ảnh Thúc, lần này đi để sắp xếp ổn thỏa."

Cổ Hạo Nhiên sớm đã nghĩ đâu ra đó, để bối cảnh và năng lực võ lâm thế gia của Phương lão gia tử, ở Thánh Thiên hỗn loạn, trong thời gian đầu vì sự an toàn của họ mà hộ tống, đồng thời có Nguyệt đường của Diệp Y ở bên cạnh giúp đỡ, tất cả tin tức đều được che giấu, lúc nữ hoàng bên đó phát hiện bọn họ đã không thấy đâu, cả nhà họ sớm đã tới nơi an toàn, vừa nghĩ tới về mặt lúc nữ hoàng biết chuyện không thấy họ đâu, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy trong lòng rất sáng khoái, tuy không thể tận mắt nhìn xem là thái độ gì, nhưng mà từ chỗ tiểu thúc Cổ Ly của hần đương nhiên sẽ biết.

Thật ra lần này tạm tránh nạn vốn cũng không cần tới Ảnh Thúc vương triều để tránh, nhưng vì Thánh Thiên bên này đại loạn, trước đây Cổ Hạo Nhiên dùng danh của Cổ gia tiếp nhận mối làm ăn ở Ảnh Thúc, không thể vì Thánh Thiên bên này loạn thì cũng vứt bỏ Ảnh Thúc, có thể đắc tội một Thánh Thiên dựa vào kinh tế của gia đình mà sinh tồn, nhưng không thể đắc tội với một Ảnh Thúc dựa vào kinh tế hoàng thất, nếu đều đắc tội hết Cổ gia cũng không cần sống nữa, cho nên làm thế nào cũng phải bàn giao với Ảnh Thúc bên đó, cho nên Cổ Hạo Nhiên lựa chọn vừa rời xa Thánh Thiên hỗn loạn, vừa tới Ảnh Thúc vương triều lo liệu bên đó, bọn Cổ Hạo Dương cũng cảm thấy không có nơi nào có thể đi, đồng thời cũng chưa biết Ảnh Thúc vương triều, bất giác đều tụ tập cùng nhau tới góp náo nhiệt, đây chính là cảnh tượng hoành tráng một đại gia đình đang tiến về Ảnh Thúc như bây giờ.

Ảnh Thúc vương triều, lại nói Ảnh Thúc luôn ngang hàng với Thánh Thiên, Thánh Thiên dựa vào kinh tế gia đình, gia đình đã trở thành một bộ phận không thể thiếu của Thánh Thiên, hoàng thất nắm binh quyền, gia đình nắm kinh tế, hỗ trợ lẫn nhau. Nhưng Ảnh Thúc lại dựa vào kinh tế của hoàng thất, đem rất nhiều ngành nghề quan trọng toàn bộ đều nắm trong tay mình, binh quyền lại phân cho các thống đốc quân sự, theo chế độ phong kiến. Thánh Thiên và Ảnh Thúc không giống nhau, nhưng cả hai đều có nét đặc sắc riêng, một bên là kiểm soát đại quyền kinh tế, một bên lại phiên não binh quyền, cho nên nhiều năm như vậy ai cũng có phiền não riêng, cũng không phân được cao thấp.

Tuy nói lần này Thánh Thiên biến động lớn, có không ít người làm ăn liên quan với Thánh Thiên cũng bị cuốn vào trong, nhưng về cơ bản Ảnh Thúc

vuông triều không có biến động gì lớn, cho nên bây giờ Ảnh Thúc vẫn ca múa thăng bình, thật sự tới Ảnh Thúc tránh nạn là lựa chọn tốt nhất.

Ảnh Thúc vương triều so với Thánh Thiên vương triều mà nói càng gần phương bắc hơn, khí chất trời phú không biết là do vấn đề văn hóa, hay là vì vấn đề khác, áp ứ cảm giác nam tính hơn so với Thánh Thiên, kiến trúc của Thánh Thiên chuộng tình mỹ xa hoa, Ảnh Thúc thì từ trong ra ngoài đều lộ ra loại khí chất phong độ giản dị, phong cách rất ôn hòa, trong ôn hòa lại mang theo vẻ đẹp thô sơ, đây có lẽ vì Ảnh Thúc luôn là nam hoàng đế, không giống lịch sử của Thánh Thiên nam hoàng nữ hoàng tương đương nhau, mà hình thành nên nét đẹp trung tính.

Điều này cũng khiến bọn Cổ Hạo Dương mới tới Ảnh Thúc vui quên đường về, lộ trình một ngày có thể đi hết nhất định phải đi tới hai ba ngày, xem xong còn phải thưởng thức, thưởng thức xong còn phải vào may mà tiền mang theo cũng đủ, thời gian cũng hết sức thoải mái, đây đâu phải là tránh nạn, rõ ràng là tới du sơn ngoạn thủy mà.

"Này, này, Các ngươi có biết không, nghe nói Thánh Thiên bên đó mấy ngày nay hàng hóa rẻ khác thường, người của Thánh Thiên căn bản đều tranh giành tới cuồng rồi, sao Ảnh Thúc chúng ta không có chuyện tốt như vậy nhỉ?"

"Xi, ngươi biết cái gì, thức thức ta làm ăn bên đó, ngươi không biết thôi, thức thức ta hôm qua trở về mặt xanh lè, nghe nói Thánh Thiên lần này tổn thất thảm rồi, ta nghe nói Thánh Thiên vương triều lần này xảy ra chuyện lớn rồi, cái gì mà Thánh Thiên đệ nhất môn đình gì đó bị nữ hoàng của họ lật đổ rồi, ngươi thử nghĩ xem đệ nhất môn đình thì có bao nhiêu tiền a, lần này đệ nhất môn đình gì đó, nổi giận đem tất cả hàng hóa có trong tay ném ra hết, cho nên mới có chuyện tiện nghi như vậy, kéo theo giá cả thị trường đều bị giảm mạnh, Ảnh Thúc chúng ta lại không có cái gì mà đệ nhất môn đình, chuyện tốt như vậy."

"Cũng không đúng, nếu Ảnh Thúc chúng ta cũng có chuyện như vậy thì tốt rồi, ta sẽ đi mua một căn nhà của hắn, cũng đủ dùng một đời." Người xung quanh nghe tới đây đều cười ồ lên, trong đó có một thanh âm nhàn nhạt dừng cười thấp giọng nói: "Ngu ngốc."

Người trong khách sạn bàn tán sôi nổi, tiểu nhị chạy tới chạy lui thỉnh thoảng cũng chen lời nói: "Cũng không đúng, tiểu cửu tử của chương quỳ chúng tôi thời gian trước vừa khéo ở Thánh Thiên, nghe nói mua được rất nhiều thứ rẻ, bây giờ đang trên đường về, sắp tới Ảnh Thúc rồi, chương quỳ chúng tôi đang mong hắn trở về đây, nói mấy thứ đó là tự lừa và trả thượng đẳng nhất, chương quỳ chúng tôi lần này gặp may rồi."

Lời còn chưa dứt ánh mắt sắc bén của tiểu nhị nhìn bức rèm trước cửa vén lên có người đi vào, vội vàng cao giọng nói: "Khách quan mời vào trong, vào trong..." Lời mới nói được một nửa, tiểu nhị một người lạnh lợi liền bị liú lười, ngăn ra nhìn về phía trước không nói nổi lời nào.

Rèm cửa vén lên mấy người nườm nượp đi vào, khách sạn vốn đang ồn ào liền trở nên yên ắng những thanh âm đều biến mất tông mất dạng, khách ngồi bàn bên cạnh đều há mồm tròn mắt nhìn người mới tới, trong nhất thời đều quên mất mình bây giờ nên làm gì.

"Tiểu nhị, còn phòng không, chúng tôi nghe nói ở đây là khách sạn lớn nhất." Một thanh âm ôn hòa vang lên, người tới trước nhất cười hỏi.

"Tiểu nhị." Nửa buổi trời thấy không phản ứng, người mới tới bất giác lớn giọng ho một tiếng sau đó đề cao thanh âm gọi, vừa quay đầu không nói gì nhìn một nam một nữ đang theo phía sau, người nữ đó không có biểu tình gì lạnh lùng đánh giá hoàn cảnh xung quanh, còn người nam đó giận dữ trừng tiểu nhị một cái, ánh mắt hung thần ác sát lạnh lùng quét qua đám người đang ngăn ra, cánh tay ôm chặt lấy nữ tử.

"Ồ, ồ, có, có, khách quan cần mấy phòng?" Tiểu nhị chạy bàn còn chưa phản ứng kịp, một tiểu nhị dọn dẹp ở đằng sau từ trên lầu xuống vội vàng tiếp lời.

"Chuẩn bị cho ta hai mươi gian phòng."

"Ừm, được, được, các vị khách quan trước theo ta lên lầu nghỉ ngơi một lúc, ta sẽ đi tìm chương quỳ chuẩn bị cho các vị." Người tiểu nhị đáp lời vừa nghe tới đây, trước là giật mình, sau là vội vàng nhảy lên trả lời liên tiếp mấy tiếng, mấy người chạy bàn bên cạnh lại xuất hiện, lập tức phản công làm một người dẫn đường, một người giành ra ngoài giúp chỉnh lý xe ngựa, một người đi thông báo với chương quỳ.

Một đoàn người khoảng hơn ba mươi người, theo chân hầu bàn dẫn lên lầu, sau khi cả phòng khách đã không còn nhìn thấy đoàn người này, người khắp phòng đều thở dài một hơi, có một vài người còn luyến tiếc vô bờ nhìn lên cầu thang, người đầu tiên nói chuyện vỗ vỗ vào mặt nói: "Lão thiên của ta, trên đời này còn có người đẹp như vậy sao, đây rõ ràng là từ trên trời xuống."

Cũng không đúng, nhìn tới mắt ta tròn cả lên, thần tình đó thanh lạnh rõ ràng cao quý tới cực điểm, trời, mấy ngày tới có thể ở cùng một mái nhà với người đẹp như vậy, đúng là phúc phận tu mấy kiếp mới có được."

"Lão Miếu đừng mơ nữa, ngươi xem hoàn cảnh đó của người ta rõ ràng là vô cùng phú và quý, không biết là cao quan nhà nào đi ra ngoài dạo chơi, nói không chừng là từ kinh thành tới, chương quỳ nhất định là chọn phòng sang trọng đằng sau hậu viện cho họ ở, chắc chắn không ở cùng chúng ta."

Trong tiếng tán mỹ vang khắp phòng, một nam tử ngồi bên cạnh gần nhất sau phút mất thần ban đầu, nhẹ chau mày nhìn về hướng cầu thang, gờ nhẹ lên mép bàn dường như đang suy tư, thần sắc trong mắt bất lộ không nhìn ra rốt cuộc là đang nghĩ gì.

Trong phòng khách rộng lớn này đang xôn xao bàn tán về nhóm người tuần mỹ dị thường này, đám người ngồi trên lầu hai tai thính mắt sáng, đều nghe rõ, tiếp đó một nam tử trong số đó ha ha cười nói: "Tiểu lục, sao lại đen mặt như thế?" Những người còn lại vừa nghe thấy lời này bất giác đều ồ lên cười.

"Ngũ ca, huynh không nói chuyện không ai bảo huynh cầm đầu." Tiểu lục bị hỏi mặt càng đen hơn, Cổ Hạo Nhiên lườm Cổ Hạo Ảnh một cái, lạnh lùng đáp lại một câu, nhóm người này đúng là nhóm người Cổ Hạo Nhiên, trải qua mười mấy ngày đi như du sơn ngoạn thủy từ biên giới tới, bây giờ rốt cuộc tới Tế quận nơi tương đối phồn hoa của Ảnh Thúc vương triều.

Cổ Hạo Ảnh ngồi bên cạnh Cổ Hạo Nhiên như thế nào cũng thấy Cổ Hạo Nhiên giận dữ trừng mắt nhìn, bắt giác nhàn nhạt cười không nồng không nhạt nói: "Mấy ngày nay mệt đủ thừa rồi, hôm nay cuối cùng có thể ngủ một giấc ngon lành, tiểu lục, còn phải bao nhiêu ngày nữa mới tới chỗ của người?"

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Thanh giúp hắn giải vây, sau đó quay đầu nhìn Cổ Hạo Thanh nói: "Chỉ ít còn phải hơn hai tháng nữa mới tới, Ảnh Thúc này không có đường thủy chỉ có đường bộ, muốn đi kinh thành còn phải một thời gian nữa." Năm đó khi Cổ Hạo Nhiên mười sáu tuổi chạy tới Ảnh Thúc, vì bàn chuyện làm ăn với Ảnh Thúc vương triều, để thuận lợi đã mua một căn nhà ở kinh thành, bây giờ là mục tiêu cuối của cả nhà Cổ gia.

Cổ Hạo Dương vừa nghe xong bắt giác liên tục nói: "Thôi vậy, dù sao chúng ta cũng không gấp, chúng ta vẫn nên từ từ dạo chơi, dù sao chúng ta vẫn còn sản nghiệp ở những nơi khác, tới lúc đó đi tới đó ở cũng được, đừng vì đi tới đó mà lo tranh thủ đi."

Cổ Chấn cũng gật gật đầu nói: "Hiếm khi chúng ta có thời gian rảnh rỗi như vậy, du ngoạn Ảnh Thúc một lượt vậy, nói không chừng còn có thể nắm bắt không ít cơ hội làm ăn."

Lời này vừa nói ra Cổ Hạo Viễn bắt giác nói: "Cha sao lại bắt đầu nghĩ tới những chuyện này rồi, làm kinh doanh ở Ảnh Thúc chỉ có thể mặc cho người khác chen ép, còn có ý nghĩa gì nữa chứ, chúng ta lại không thiếu chút tiền đó." Lời Cổ Hạo Viễn vừa dứt liền nhận được sự ủng hộ của mọi người, Cổ Chấn bắt giác cười khổ.

Không mất bao nhiêu công phu khách sạn Tam Thôn lớn nhất ở Tề quận, đã mang rượu ngon mỹ vị lên, những chuyện này đương nhiên có bọn Phong hộ vệ thân cận đi lo liệu mọi chuyện nhỏ rồi, chương quây ở đây lúc này cũng chạy lên, lễ nghĩa lịch sự khiêm tốn không quá xu nịnh, cũng không có ý xa cách, tuy có kinh ngạc với tướng mạo của Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, nhưng cũng có chừng mực biết khéo léo nắm bắt, nhiệt tình giới thiệu một lượt.

Cổ Hạo Ảnh thấy vị chương quây này biết lễ nghĩa sau đó nói: "Không biết Tề quận này có nơi nào đặc sắc không? Chúng tôi từ nơi khác tới, muốn tìm nơi có chút đặc sắc dạo chơi một chút."

Vị chương quây đó mỉm cười nói: "Tề quận này nếu nói có nơi nào đặc sắc, có lẽ thật sự không có nơi nào có thể lọt vào mắt các vị, nhưng ẩm thực của thôn Y Dương không tệ, chính là nét đặc sắc nhất của Tề quận chúng tôi, ta có thể kiến nghị các vị khách quan đi nếm thử, đối với du ngoạn, hai ngày nữa chính là tiết Phong Tinh, ta nghĩ tuy các nơi khác trên Ảnh Thúc đều có ngày tết này, nhưng theo thời gian các vị khách quan đi nơi khác hoặc trở về e đều không kịp tham gia nữa, chỉ bằng ở Tề quận qua tết cũng giống nhau thôi, nếu các vị khách quan muốn tham gia, Tam Thôn của ta đây cũng có thể chứa được một số người, cũng có thể nhường cho khách quan một nhà."

Cổ Hạo Ảnh nghe tới đây gật đầu, sau khi hỏi qua địa chỉ của thôn Y Dương, cảm ơn vị chương quây rồi cho lui xuống hết, Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Ảnh và mọi người đều nhìn về phía hắn, bắt giác nói: "Ta không biết cái gì mà thôn Y Dương, trước đây ta chưa từng tới Tề quận."

Cổ Hạo Dương thấy Cổ Hạo Nhiên không biết, sau đó nói: "Không biết cũng tốt, đã nói là đặc sắc vậy thì tới nay chúng ta tới đó thưởng thức một chút, đối với tiết Phong Tinh này ta cũng đã từng nghe qua, chỉ bằng chúng ta đợi qua tiết Phong Tinh rồi mới tới chỗ Hạo Nhiên, bên đó của người không có vấn đề gì chứ?"

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói: "Không có gì gấp, việc làm ăn ở Ảnh Thúc này các người cũng biết là sổ sách và kinh doanh độc lập, lại là nội địa của Ảnh Thúc, sớm một ngày đi xử lý muộn một ngày xử lý cũng không có vấn đề gì lớn, huống hồ qua Tề quận này quận phía trước đã là nơi đến của chúng ta, không cần để ý một hai ngày này."

Tiểu nhị phục vụ trà nước đứng bên cạnh nghe bọn Cổ Hạo Nhiên nói buổi tối muốn đi thôn Y Dương, bắt giác sắc mặt đen xì thè lưỡi, về kinh hoàng biến mất trong nháy mắt, thần sắc khó hiểu trong mắt.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Bách trùng yến

Lại nói bọn Cổ Hạo Nhiên sau khi được chương quây sắp xếp một nơi sang trọng nghỉ ngơi một lúc, thấy sắc trời không còn sớm liền lấy xe ngựa đi về hướng thôn Y Dương gì đó.

Trong tiếng cười nói rôm rả mấy mươi người theo chỉ dẫn của người đi đường tới trước thôn Y Dương, thấy từ lâu nơi đây hình dáng không giống từ lâu bình thường, mà giống với kiến trúc sơn thôn, trúc xanh vây quanh, chó gà kêu sủa, một dòng suối uốn lượn từ bụi trúc chạy xuống, tí tí tách tách giống như ngọc châu rơi vào đĩa ngọc, không ăn nhập gì với cảnh phồn hoa nơi đây, mà có một khí độ kiêu sa thoát tục.

Đi đầu Cổ Hạo Thanh liên tục gật đầu nói: "Không tệ, không tệ, phong cảnh xinh đẹp này đã hơn nơi khác không biết bao nhiêu, xem ra chuyến đi hôm nay của chúng ta thật đáng giá."

Đi thêm về phía trước lại thấy người qua kẻ lại, rõ ràng việc làm ăn của thôn Y Dương này tương đối tốt, Cổ Hạo Thanh người luôn trông coi từ lâu bắt

giác nói: "Đáng để tham khảo, nhưng mà vốn quá lớn." Có thể tu sửa kiến tạo từ lâu ở nơi phồn hoa, vốn này có ít cũng hơn những từ lâu khác gấp mấy lần.

"Các vị khách quan là lần đầu tiên tới?" Một tiểu nhị lanh lợi sắp xếp xong cho cả đám người này xong sau đó mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên nói.

Cổ Hạo Thanh nhẹ phe phẩy chiếc quạt mở miệng nói: "Chúng tôi cũng là hâm mộ danh tiếng mà tới, không biết thôn Y Dương có gì đặc sắc? Người trước giới thiệu vài thứ cho chúng ta nghe xem, có phải thật sự đặc sắc không."

Người tiểu nhị đó vẻ mặt tươi cười nói: "Khách quan người yên tâm, thôn Y Dương chúng tôi có tiếng là đặc sắc nhất Tề quận này, những thứ của chúng tôi tuyệt đối không còn lời nào để tả, các vị nếu ăn một lần tuyệt đối còn muốn đến lần nữa, các vị khách quay lại chỗ chúng tôi cũng không ít, khách quan, đây là thực đơn của chúng tôi, người xem xem là do các vị tự mình đặt món, hay là để ta giới thiệu với các vị vài món nổi tiếng của tiệm chúng tôi." Vừa nói vừa chỉ vào những món được xếp đầu tiên trên thực đơn, bắt đầu giới thiệu cho mọi người.

"Lão tam, người nghe hiểu những thứ này là gì không?" Cổ Hạo Dương thấy Cổ Hạo Thanh gọi không ít món sau đó, cho tiểu nhị lui xuống.

Cổ Hạo Thanh sờ sờ mũi nói: "Không biết là những gì."

"Vậy người còn gọi?" Cổ Hạo Ảnh liếc Cổ Hạo Thanh một cái, nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên nói: "Những thứ đó là gì vậy? Một cái tên cũng không hiểu."

Cổ Hạo Nhiên cười khỏ một tiếng nói: "Đừng hỏi ta, trước đây ta tới Ảnh Thúc, ăn mặc toàn bộ là do bọn Minh Thanh lo liệu, chưa từng nghe qua mấy thứ này."

Ngồi bàn khác cách đó không xa Minh Thanh nghe thấy lời này vội vàng nói: "Mấy món sau ta có nghe nói qua, mấy món tam thiếu gia chọn ta chưa từng nghe qua món nào, không rõ là làm từ cái gì."

Cổ Hạo Viễn lúc này nhàn nhạt nói: "Ăn rồi thì biết thôi."

Cổ Hạo Thanh cũng nói: "Chính vì không biết mới chọn, nếu biết còn ăn gì nữa, vốn là tới ăn đặc sắc, không sợ nó quái dị, chỉ sợ nó không quái dị."

Mọi người đang bàn tán một người có bộ dáng trung niên đi lên trước, cúi người với mọi người một cái nói: "Các vị khách quan chắc đến từ nơi khác, thôn Y Dương chúng tôi bán cả món ăn đặc sắc và cả món ăn thông thường, ta thấy trên thực đơn của các vị khách quan đây cũng không có món ăn thông thường, đặc biệt tới hỏi một chút, tiệm chúng tôi đây món đặc sắc rất thách thức người, không phải bất kỳ vị khách nào lần đầu tới đều có thể chấp nhận được, khẩu vị nặng như vậy không biết các vị có thể chấp nhận được không, có cần chọn vài món khác trung hòa một chút, giảm bớt mấy món có khẩu vị nặng trong số đó?"

Bọn Cổ Hạo Nhiên vẫn là lần đầu tiên nghe từ lâu khuyên khách sửa thực đơn, sau đó Cổ Hạo Thanh ha ha cười nói: "Không sao cả, chính là muốn ăn thứ hiếm có, chỉ cần mùi vị ngon, làm mới lạ, chúng tôi đều có thể chấp nhận được."

Người trung niên đó mỉm cười nói: "Các vị khách quan đã nói như vậy, bốn tiệm đương nhiên sẽ đưa lên những món mỹ vị nhất, chỉ là nguyên liệu trân quý, vẫn mong các vị đừng lãng phí thì được rồi, và lại bốn tiệm cũng không chấp nhận lãng phí." Vừa nói vừa cúi người từ từ lui xuống.

Cổ Hạo Thanh nhìn bóng lưng của người này nói: "Không phải là vì sợ không lừa được chúng ta, tới chào hỏi trước đây chứ? Những thứ bốn thiếu gia ăn ở khắp Thánh Thiên trước giờ vẫn chưa có thứ nào không thể chấp nhận được."

Cổ Hạo Ảnh liền kéo lấy Cổ Hạo Thanh cười hi hi, đang lúc cao trào cửa phòng bao được gõ, ba người tiểu nhị mỗi người bưng một đĩa đi vào, đặt lên ba cái bàn, người tiểu nhị đi đầu mang theo nụ cười lễ phép nói: "Đây chính là món đặc sắc nhất của bốn tiệm, tên là Ba Như, là thứ rất bổ dưỡng, đưa lên trước cho các vị khách quan khai vị."

Điệp Y luôn ôm tiểu Mộng Tâm ngồi bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, ngẩng đầu nhìn thức ăn trong đĩa một cái, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười có chút kinh ngạc có chút cười trên nỗi đau người khác, không sai là cười trên nỗi đau người khác, Cổ Hạo Nhiên này giờ luôn chú ý biểu tình của Điệp Y liền khản trương nói: "Sao, không thể ăn sao?" Đã có kinh nghiệm của chuyện thị người trước đó, thức ăn bên ngoài tuyệt đối là Điệp Y động tay hấn và bọn Phong mới dám động tay. đây đã thành thói quen tương đối tốt của bọn họ.

Điệp Y không thèm để ý tới biểu tình nghi ngại từ bên cạnh bắn qua, nghĩ một lúc rồi nhàn nhạt nói: "Mỹ vị."

Người tiểu nhị đó vừa nghe Điệp Y nói như vậy liền kinh ngạc nói: "Phu nhân cũng biết món Ba Như này sao? Thật là người biết nhìn hàng."

Bọn Cổ Hạo Dương nghe Điệp Y nói là mỹ vị, bất giác đưa tay bóp một cái quan sát kỹ, nhìn thế nào đi nữa thứ bóp trong tay, nó cũng chỉ là một trái trứng vịt mà thôi, người người cũng không có mùi vị gì khác, thật sự không nhìn ra mỹ vị ở chỗ nào.

Tiểu nhị thấy mọi người lộ vẻ khó hiểu, mỉm cười giải thích: "Mỗi cái Ba Như này dùng cái muỗng nhỏ đi kèm, gõ vào chóp của nó, sau đó hóp một lớp dịch thể, sau đó lại dùng chiếc muỗng nhỏ múc ăn hết những thứ bên trong là xong, đây là thứ tương đối đường nhân sắc bổ dưỡng." Nói xong cùng mấy tiểu nhị khác đều lui xuống.

Trên bàn khác tam tẩu Bạch Thiên nghe nói là thứ bổ dưỡng giữ gìn sắc đẹp, liền cười nói: "Vậy ta thử trước." Mà bên này mấy người bọn Cổ Hạo Dương cũng bắt đầu tự động thử.

"Wa, cái gì thế này, tanh quá." Cổ Hạo Ảnh một hơi hút sạch lớp thứ nhất của dịch thể, sắc mặt thay đổi mấy bận vội bụm miệng cố ép mình nuốt xuống.

bên cạnh Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Dương trong nhất thời cũng rung mình một cái, về mặt cổ quái nhìn Ba Như trong tay, sắc mặt muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, còn ở bàn khác Bạch Thiên không chút do dự nôn ra, còn kéo từng trận nôn khan, trong cả phòng bao đều có một mùi tanh nhàn nhạt truyền ra, giống như cá phơi ba ngày vậy, mùi vị vẫn rất đặc biệt.

"Điệp Y, muội đã nói thứ này là mỹ vị, muội từ lúc nào cũng học được cách chinh người rồi?" Cổ Hạo Ảnh về mặt như ăn phân nghiêng răng trừng mắt nhìn Diệp Y.

"Ta nói lão ngũ a, là các ngươi nôn nóng quá, các ngươi có thấy Diệp Y vẫn chưa ăn sao, tự mình lại giành nhanh như vậy, đáng đời." Phương Lưu Vân bên cạnh thấy bộ dạng mặt mũi của mấy người con trai và con dâu, không những không an ủi, ngược lại còn cười vui vẻ hơn bao giờ hết.

"Di, các ngươi khoan hãy nói, Ba Như gì đó từ từ thưởng thức, tuy mùi tanh tương đối nặng, nhưng cũng có một mùi vị khác." Vẫn là Cổ Hạo Thanh mở đầu có kiến thức, hít một hơi từ từ thưởng thức Ba Như trong tay.

Điệp Y thấy bọn Cổ Hạo Ảnh về mặt sắc lạnh nhìn mình, lạnh lùng đưa tay ra lấy một cái gỗ vớ lớp vỏ trên đỉnh đầu sau đó nhàn nhạt nói: "Bản thân không thích cũng không có nghĩa nó không phải là mỹ vị." Vừa nói vừa thản nhiên hít một ngụm xuống, về mặt cũng không có thay đổi gì, sau đó dùng muỗng bắt đầu múc thịt rắn bên trong.

Bọn Cổ Hạo Dương thấy Diệp Y thần sắc không đổi ăn thứ trong tay, bất giác đều nhìn nhau, về mặt giống như tráng sĩ hy sinh thân mình vì việc nghĩa dùng muỗng múc thịt rắn bên trong, nhìn cũng không nhìn trực tiếp ném vào miệng, nhai cũng không nhai nhiều liên tục xuống, dù sao đi nữa cũng không thể để một nữ nhân xem thường được, tuy nữ nhân đó là em dâu của họ.

"Điệp Y, sao nàng không ăn nữa?" Cổ Hạo Nhiên bên cạnh thấy Diệp Y làm một động tác, hần cũng bắt chước làm theo một động tác, tuy dịch thể tanh hôi đó thật sự không mấy dễ uống, nhưng mà hần cũng chịu được, Diệp Y ăn được hần nhất định cũng ăn được, lúc này thấy Diệp Y múc ra thịt rắn sau đó nhìn kỹ lưỡng nhưng không ăn, bất giác nghi hoặc mở miệng hỏi.

Điệp Y nhìn Ba Như trong tay nhàn nhạt nói: "Ba Như này là dùng trứng vịt noãn hóa khoảng mười ngày làm ra, những phần chưa hình thành sau khi nấu chín sẽ tạo thành lớp dịch thể màu nâu nhạt, còn những phần phôi đã hình thành thì sẽ chìm xuống thành thịt rắn." Vừa nói vừa đem thịt rắn trong tay đặt trước mắt Cổ Hạo Nhiên, chậm rãi nói: "Thời gian noãn hóa này tương đối dài, tâm, can đều đã hình thành rồi." Món này đã từng ăn qua, không nhớ là ở Việt Nam hay Miến Điện hoặc có lẽ là Thái, tóm lại là ở khu vực đó, đất nước đó tới đâu cũng là món này, muốn không ăn cũng không được, cách làm này dù không muốn nghe cũng đã lọt vào tai.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thứ này dưới ngọn đèn, dường như trong thịt rắn trong suốt, một chú vịt mới hình thành nhỏ xíu cuộn tròn bên trong, đôi mắt như cá chết đó đang trừng to, bên ngoài còn một lớp lông vịt, toàn thân ướt nhẹp bị một lớp dịch thể cuộn lấy, phải nói muốn buồn nôn bao nhiêu thì buồn nôn bấy nhiêu, sau đó toàn thân run rẩy, về mặt sắc lạnh giật lấy chiếc muỗng trong tay Diệp Y vút thẳng vào trong đĩa, nói liên thanh: "Đây rốt cuộc là thứ gì? Cái này cũng lấy để ăn sao?"

Xung quanh không ai trả lời, Cổ Hạo Nhiên hơi ngẩng đầu lên nhìn, thấy mấy người bọn Cổ Hạo Dương về mặt đều lúc xanh lúc trắng, trắng còn mang theo tím tím nhìn vào thịt rắn nằm ở chính giữa chiếc đĩa, nửa buổi trời ai nấy đều không nói lời nào xong ra ngoài, bao gồm Cổ Hạo Thanh người được nói là tương đối có phong vị, chỉ nghe từng trận nôn khan truyền tới, rõ ràng món này đã phát huy tác dụng khai vị rồi.

Ngũ tẩu Linh Tĩnh ngồi trên bàn tiệc nửa buổi trời ho nhẹ mấy tiếng nhìn về phía Diệp Y nói: "Điệp Y, sao muội lại thích thứ này...ừm, mùi vị này..." Cẩn thận lựa chọn từ thích hợp, ngược lại cảm thấy không có gì đáng nói.

Điệp Y nhàn nhạt nói: "Ta chưa từng nói ta thích, ta chỉ nói nó là mỹ vị." Thật sự Diệp Y căn bản chưa từng nói thích thứ này, chỉ nói nó là mỹ vị mà thôi, người Thánh Thiên vương triều không thích, cũng không có nghĩa là người Ảnh Thúc vương triều không thích, Thánh Thiên nói nó khó ăn chết đi được, người Ảnh Thúc khen nó lên tận trời, đây chỉ là vấn đề cá nhân mà thôi.

Người trên bàn còn chưa hồi phục lại, thức ăn Cổ Hạo Thanh gọi từng món từng món đã được mang lên, không mất bao nhiêu công phu đã xếp đầy trên bàn, sau khi tiểu nhị đi đâu để lại câu mời thông thả dùng, lạnh lẽo đóng cửa phòng bao lại, dẫn theo đám tiểu nhị lui xuống.

Thơm, rất thơm, mùi vị tương đối mỹ miều, hương thơm này có thể khiến người ta chảy nước miếng, Cổ Hạo Ảnh giật giật khóe miệng nói: "Những thứ này người cũng không tệ, chắc sẽ không giống như thứ khủng bố gì đó vừa này." Vừa nói vừa đưa đũa ra gắp một miếng thức ăn có màu vàng kim

"Thơm, vừa giòn vừa mềm, món này ngon." Cẩn thận thưởng thức một lúc, Cổ Hạo Ảnh dưới cái nhìn chăm chú của mọi người phát ra lời khen ngợi vừa ý, đũa trong tay mau chóng đưa về món có màu vàng kim đó, Cổ Hạo Thanh bên cạnh thấy vậy mắt sáng lên đưa đũa đi giành lấy, Cổ Hạo Ảnh người này đặc biệt kén ăn, những món đặc sắc trong tủ lâu nhà mình cũng không thể khiến hần động đũa nhiều hơn một lần, bây giờ lại bắt đầu giành, rõ ràng thứ này thật sự ngon, Cổ Hạo Dương bên cạnh biết khẩu vị của Cổ Hạo Ảnh rất lớn, bất giác đều hành động.

"Minh Thanh, sao ngươi không ăn? Thứ này rất không tệ." Thấy Minh Thanh không động tay, hộ vệ của Cổ Hạo Viễn bất giác vừa ăn vừa gắp cho Minh Thanh một đũa.

Minh Thanh nhìn mọi người vui vẻ ăn uống nhàn nhã nói: "Thiếu phu nhân chưa ăn" Băng Kỳ và bọn Phong cũng không động đũa liếc mắt chăm chú nhìn cử động của Diệp Y.

Lời này của Minh Thanh vừa nói ra Cổ Hạo Ảnh ở bàn bên liền cười nói: "Không phải chứ, từ lúc nào có quy định lớn như vậy rồi, Diệp Y không ăn các ngươi cũng không..." "Lời còn chưa nói xong thì bị vướng trong miệng Cổ Hạo Ảnh, đôi mắt Cổ Hạo Ảnh mau chóng liếc vài cái lên thức ăn trên bàn, chậm rãi thu tay lại nhìn Diệp Y, bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh cũng dừng lại, liếc mắt nhìn Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên bất động thanh sắc ngồi bên cạnh.

Nửa buổi trời Cổ Chấn ho vài tiếng nhìn Diệp Y nói: "Diệp Y, mấy món này dùng nguyên liệu gì để làm ra?"

Diệp Y quét mắt nhìn mọi người trên bàn mấy cái, nhàn nhạt nói: "Ăn ngon thì được rồi, hà tất hỏi nhiều."

Cổ Hạo Thanh khoe miệng giật giật thu hồi đĩa nói: "Dù ngon cũng phải biết rõ mới được" Mọi người bên cạnh đều gật đầu tán đồng.

Diệp Y chùi mép lộ ra ý cười nhàn nhạt, Cổ Hạo Nhiên nhìn nụ cười cổ quái của Diệp Y, lại quét mắt nhìn mọi người đang có chút khần trương, bất giác khoe miệng mang theo ý cười nồng đậm, đưa đĩa chỉ món ăn có màu hoàng kim được mọi người ăn nhiều nhất nói: "Diệp Y, Bá Vương lột giáp này từ cái gì làm ra?"

"Da rắn."

"Cái gì, Da rắn!" Người trong phòng bao quát tận răng hoàn toàn bị kích thích gào lên, chẳng qua chỉ vì hai chữ rắn ngui đó của Diệp Y mới là chỗ chấn động thật sự.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nhìn mấy huynh đệ mặt không còn huyết sắc, chỉ món canh hầm trắng như tuyết bên cạnh nói: "Bạch Long Xuất Thế này đừng nói với ta là thịt rắn đấy chứ?" Thấy Diệp Y lạnh lùng gật gật đầu, những mùi này người cũng người được ra, mấy người này ăn cả nửa buổi trời còn không biết là thứ gì, điều này chủ yếu là ở Thánh Thiên trước giờ chưa từng ăn những thứ này, cũng chưa từng thấy có mặt trên bàn, làm gì biết được mùi vị thế nào.

Cổ Hạo Nhiên vẽ mặt kìm nén ra vẻ bàng hoàng, đôi vai rung lên cổ kìm chế ý cười, thấy Cổ Chấn bên cạnh vẽ mặt trắng bệch, bất giác đưa đĩa chỉ vào một món đen bóng như sơn, từng hạt từng hạt trên châu to khoảng hạt đậu đen nói: "Trách Cứ chắc là món chay phải không?"

Diệp Y nhướn mày nhìn Cổ Hạo Thanh với vẻ tràn đầy hy vọng, tương đối bình tĩnh nói: "Người mở nó ra xem xem."

Cổ Hạo Nhiên còn chưa động tay, Cổ Hạo Dương bên cạnh đang đưa đĩa tới đĩa này, nghe vậy đĩa trong tay pa một tiếng gặp một hạt đậu đen lên, chỉ thấy bên trong hạt đậu đen chân móng có đủ, tim gan, phèo phổi, thậm chí không thiếu thứ gì, chính là ngũ tạng của chim sè, sau đó chỉ thấy Cổ Hạo Dương vẽ mặt sắt lạnh, đĩa trong tay pa một tiếng bẻ gãy làm đôi.

Linh Tĩnh bàn bên không nói hai lời ngất lên người Thanh Nhu luôn, hạt đậu đen trong chén tương đối bắt mắt nằm trong chén đĩa trắng muốt kiên quyết độc lập.

Phương Lưu Vân lúc này sắc mặt cũng tương đối khó coi, hít sâu vài hơi sau đó chỉ vào sợi mảnh toàn thân béo mập trắng như tuyết, dài khoảng một cm nằm trong đĩa nói: "Món này lại là thứ gì làm ra?"

Diệp Y nhìn những sợi nhỏ ngắn trắng mập mập một cái, đưa đĩa gấp tới nhìn kỹ, chỉ thấy toàn thân trắng như tuyết trong suốt, không có nội tạng cũng không có vỏ gì, vẻ bề ngoài nửa tròn bóng nửa không tròn bóng, phôi với nước sốt màu xanh nằm trong đĩa, nhìn đẹp mắt hương thơm lại nồng mũi, kẹp đứt sau đó nhìn một cái, Diệp Y ngẩng đầu nhìn Phương Lưu Vân nói: "Thật sự muốn biết, không hỏi hận?"

Phương Lưu Vân nuốt từng ngụm nước miếng có chút do dự, Mộng Tầm ở một cái bàn khác đột nhiên kiên định mở miệng nói: "Tiểu thẩm thẩm người nói, Mộng Tầm muốn biết rốt cuộc mình đã ăn cái gì."

Diệp Y hiếm có được chút tâm tình tốt đẹp nhìn mọi người một cái nói: "Đã vậy, được thôi, thứ này các người chưa chắc đã thấy qua, nhưng danh tiếng của nó rất lớn, một chữ, gọi."

Bing, có tiếng người ngã xuống đất, Diệp Y không cần quay đầu cũng biết, tiểu Mộng Tầm không chịu nổi kích động vinh quang ngã xuống đất luôn, còn Phương Lưu Vân nhanh như tên xông ra khỏi phòng bao, chỉ nghe tiếng ào ào, rõ ràng chịu kích thích tương đối lớn, còn những người khác cùng lúc cũng ủa ra ngoài, thanh âm nồn khan đó vang vọng trời đất.

Lúc này trong căn phòng ngoại trừ Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y ra, chỉ còn lại mấy người bạn Phong, Hành, Liễu, Minh Thanh, Hồng Tĩnh và Lâm Dã, những người khác như Cổ Chấn, bọn Cổ Hạo Dương cứ cho là có định lực phi thường cũng không chịu nổi xông ra ngoài, mấy người trong phòng trầm mặc trong chốc lát, Cổ Hạo Nhiên lại không nhịn được ha ha cười lớn, Hồng Tĩnh ở một bàn khác cười tới ngã ra bàn nói: "Chủ tử, sao người cái gì cũng biết thế?" Mấy người bạn Phong bên cạnh cũng không nhịn được vừa nhìn những thứ trên bàn lùi xa ba bước, vừa ôm bụng cười to.

Diệp Y lạnh lùng nói: "Chưa từng ăn nhưng đã từng thấy." Nhớ năm đó bị vứt vào trong có gì mà chưa từng thấy, trên xác chết động vật nhiều nhất là mấy thứ này, nhưng mà loại béo mập và có hình dạng giống như trên bàn này có lẽ được nuôi chuyên nghiệp, nếu không tìm đâu ra loại vừa mập vừa dài như vậy, nhưng mà đối với người Cổ gia lại không biết thứ này, Diệp Y cũng bất giác hiếm khi mà kinh ngạc một lúc.

Lại không biết gọi thứ này tuy bọn Cổ Chấn chưa từng tận mắt thấy, nhưng đại danh của nó vang lừng trong trời đất, ai không biết mao xí nhà ai cũng đều có thứ này, trên xác chết thôi nửa đều có thứ này, đây chính là chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng thấy qua heo chạy.

Diệp Y nhàn nhã đặt đĩa xuống, nhàn nhạt nói: "Nhiều protein rất bổ dưỡng." Lời này là nghe được từ miệng của một huynh đệ trong tổ chức, người đó không có sở thích đặc biệt nào, chỉ là thích ăn thứ này chiền giòn, Diệp Y từng hợp tác với hắn một lần, giết người xong thì ăn thứ này, còn cái gì mà tốt thế này tốt thế kia, cụ thể thế nào không nhớ nữa, chẳng qua câu nói này còn nhớ rõ.

Cổ Hạo Ảnh vừa nồn xong vẽ mặt lúc xanh lúc trắng vừa vào cửa thì nghe được câu nói này của Diệp Y, sau đó không nói hai lời trực tiếp xoay người đi lại là một trận nồn khan, khiến bọn Cổ Hạo Nhiên nhịn không được cười âm thầm.

Yên tĩnh, yên tĩnh, Cổ Hạo Nhiên nhìn đám huynh đệ thường ngày phong độ ngồi ngời, phong lưu tiêu sái và lão nương lão bất tôn, bây giờ về mặt ai này đều đen hơn than, đám tẩu tử về mặt trắng bệch bại hoại dựa trên ghế, có thể rời khỏi cái bàn bao xa thì tận lực rời xa bấy nhiêu, còn lợi hại hơn cả uống độc được tập thể, bất giác cười dựa lên người Diệp Y, hiếm mà có thể quang minh chính đại nhìn bọn họ lộ mặt xấu, điều này sáng khoáy tới tận trong tim.

"Diệp Y, tôi nói thử xem món này được làm từ gì?" Cổ Hạo Nhiên vừa dựa lên người Diệp Y vừa chỉ vào một món xanh xanh đỏ đỏ.

"Đừng, đừng nói nữa, chúng được làm từ nguyên liệu gì ta bây giờ đã không muốn ăn nữa rồi." Cổ Hạo Thanh dựa trên ghế vừa nghe Cổ Hạo Nhiên lại nhắc tới, vội vàng hữu khí vô lực liên thanh ngăn lại, Diệp Y nhìn mọi người sắc mặt khó coi cực độ, khoe miệng hơi cong lên không giải thuyết nữa, lại nói mình cũng không phải là toàn năng, cái gì cũng biết, vừa khéo có biết mấy thứ này mà thôi.

"Ta trở về phải tìm tên chương quây đó tính sổ, cái này con mẹ nó chỉ nơi gì mà đặc sắc? Toàn bộ đều là trùng." Cổ Hạo Dương là người luôn chú ý phong độ mặt sắt lạnh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vừa nghe lời này trong đầu Cổ Hạo Nhiên chợt lóe sáng, khoe miệng có chút co giật nói: "Cái này, ta vừa nghĩ tới, cái này, dân tộc Ảnh Thúc tương đối hung hãn, cho nên dường như thích ăn tất cả những thứ có thể ăn, trên bàn có lẽ, có lẽ ăn được?" Nói tới đây Cổ Hạo Nhiên bất giác rung mình, đối diện với ánh mắt dữ tợn như sói dữ, Cổ Hạo Nhiên chỉ có thể cười khi khi.

Cổ Chấn nhìn Cổ Hạo Nhiên hận không thể một cú đánh tới, lạnh giọng nói: "Sao không nói sớm?"

Cổ Hạo Nhiên vô cùng ủy khuất nói: "Dọc đường đi việc ăn ở đều tương đối bình thường, làm gì mà nghĩ tới mấy thứ này, lại nói dân tộc Ảnh Thúc tương đối hung hãn mọi người cũng đều biết a, tuy con từng đến đây nhưng con cũng chưa từng ăn qua những thứ này, sao con biết hôm nay đặc sắc chính là đặc sắc tới mức này, ở đây vốn có những món bình thường, là tam ca muốn toàn bộ đều đặc sắc, người ta còn đặc biệt tới nhắc nhở, tam ca còn kiên trì, cái này không thể trách con."

Cổ Hạo Thanh thấy mọi người trong phòng đồng loạt trừng mắt qua đây, bất giác đưa tay lên sờ mũi nói: "Ta tuy cũng từng tới đây, cũng nghe nói qua Ảnh Thúc có một số nơi thích ăn mấy thứ này, nhưng cũng không rõ là quận nào cái gì cũng thích ăn, đây chẳng qua cũng là muốn ăn thứ gì đó tương đối đặc sắc, dọc đường đi cũng toàn là đặc sắc, sao ta biết Tề quận này chính là quận thích ăn trùng chứ, cái này không, cái này không phải cũng thuộc môi lạ sao."

Trong ánh mắt muốn giết người của mọi người tiếng gõ cửa phòng bao vang lên, một đội tiểu nhị bước vào dọn dẹp chén đĩa trên bàn xong, đưa lên một nồi canh cùng lúc nói: "Đây là món cuối cùng của khách quan gọi, cũng là món đặc sắc đứng đầu danh sách của bốn tiệm, Bát Tiên Quả Hải, hy vọng mọi người thích." Vừa nói vừa mở nồi canh trước mắt, Cổ Hạo Nhiên hiếu kỳ nhìn, bên trong canh còn đang nóng sôi ùng ục nhưng không thấy gì cả, chỉ thấy một làn sương khói ghê tởm.

Người tiểu nhị dẫn đầu từ đằng sau đón lấy một cái đĩa dài, trên đĩa dài phủ một lớp vôi, tiểu nhị nhẹ nhàng mở lớp vôi trên đĩa ra, liền lộ ra từng cuộn thịt nhỏ bên trong, Cổ Hạo Nhiên nhìn kỹ bất giác chấn kinh mở to miệng, mấy cuộn thịt nhỏ đó vẫn còn hơi động đậy, là chuột con, chuột mới ra đời còn chưa mở mắt.

Tiểu nhị mau chóng đem tám con chuột trong đĩa trút xuống nồi canh đang sôi, chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu yếu ớt nhưng trong trẻo cùng lúc vang lên, chuột con chưa mở mắt bị nóng theo bản năng bơi lội trong nồi canh, nhưng mà chỉ trong chốc lát thanh âm hoàn toàn biến mất, cơ thể đang bơi lội cũng dừng lại, nồi canh vốn mang theo mùi thơm nồng đậm, bây giờ càng tỏa ra hương thơm mê người.

"Trời ơi." Mấy tiếng kêu trong trẻo đột nhiên vang lên, tiếp đó chính là mấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn, mấy vị tẩu tử và ba vị muội tử đều không chịu nổi cảnh này, toàn bộ đều ngất đi.

Người tiểu nhị đó về lấy làm tiếc nhìn mấy người họ một cái, sau đó cúi người nói: "Mời mọi người thông thả dùng." Vừa nói vừa cùng mấy người khác lui xuống.

Im lặng, im lặng, đến cả tiếng kim rơi xuống đất e đều có thể nghe thấy, sau lúc im lặng lúng túng, Cổ Hạo Ảnh đột nhiên xoay người một cái xông ra ngoài, tiếp đó là Cổ Hạo Thanh cũng che miệng chạy ra ngoài, ngoài cửa lại là một tràng tiếng nồn truyền tới.

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt tương đối khó coi trừng trừng nhìn nồi canh, mấy thứ vừa này làm xong rồi đem lên vẫn chưa cảm thấy gì, bây giờ món này lại tươi sống thấy tại chỗ, nhìn thật sự có cảm giác tương đối tàn nhẫn. Cổ Chấn vẫn kiên trì ngồi cạnh bàn, bọn Cổ Hạo Nhiên sắc mặt cũng không để coi là vậy. Vật chết còn chịu không nổi, còn nói chi tới vật tươi sống như vậy, còn ai ăn nổi nữa.

Mọi người còn đang trầm mặc, cửa phòng bao đột nhiên được đẩy ra, người trung niên tới nhắc nhở bọn Cổ Hạo Thanh bước vào, đằng sau là một hàng người lãnh khốc mặt không biểu tình, người trung niên sắc mặt đành lại trừng mắt nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng mở miệng nói: "Các vị, thôn Y Dương chúng tôi có phải là tiếp đón các vị không chu đáo, hay là đồ ăn chúng tôi làm không ngon?"

Lúc này vừa khéo Cổ Hạo Ảnh từ ngoài cửa đi vào tiếp lời nói: "Thứ các người làm là gì, toàn là trùng, đây là để người ăn sao?"

Người trung niên đó sắc mặt sầm xuống nói: "Lời vị khách quan này nói thật khiến người ta thấy lạ, tới thôn Y Dương chúng tôi có ai không biết món đặc sắc của chúng tôi chính là trùng yến, còn nữa, cứ cho là người không biết, ta cũng từng tới cảnh báo các vị lấy hai món nặng mùi là được rồi, là ai nói với ta các vị ăn được? Bộ dáng bây giờ của các vị khiến các vị khách khác nhìn thấy, sau này thôn Y Dương chúng tôi làm sao mà buôn bán được đây? Các vị có phải là có lòng tới đây phá đám? Thôn Y Dương chúng tôi đã dám tới nơi này làm ăn, thì không sợ người tới phá đám, hôm nay hoặc là ăn hết chúng cho ta, hoặc là chúng tôi xem xét nên làm gì!"

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thi đẹp

Một tràng những lời giận dữ vừa dứt, bọn Cổ Hạo Nhiên trong phòng bao đều nhìn nhau, trong nhất thời dờ khóc dờ cười, làm ăn kỳ nhất chính là có người tới quấy phá, cái gọi là ngành gì có quy tắc của ngành đó, Cổ gia cũng làm ăn buôn bán, quy tắc bên trong đương nhiên hiểu hơn bất kỳ người nào khác, lần này bị người ta hiểu nhầm cho rằng tới đây phá đám, bất giác về mặt đều buồn bã nhìn Cổ Hạo Danh đứng bên cạnh cửa.

Cổ Hạo Danh ho hai tiếng cười hi hi nói: "Chường quây hiểu lầm rồi, chẳng qua chúng tôi thật sự không quen ăn những thứ này mà thôi, cũng không phải là phá đám gì cả, nếu hành động của chúng tôi khiến người khác hiểu nhầm, ta ở đây xin được bồi thường gấp bội cho chường quây." Là bên mình sai trước, nếu nói lời mềm có thể qua được ải này, người Cổ gia ngược lại hoàn toàn không để tâm, dù sao đây là Ảnh Thúc, lại không phải là Thánh Thiên, ai cũng phải để mấy phần thể diện cho Cổ gia.

Người trung niên đó thấy Cổ Hạo Danh lời nói chừng mực, bọn Cổ Hạo Nhiên toàn thân lại là quý khí, liền thu liễm mấy phần nghiêm nghị lạnh lùng nói: "Không nhất thiết bồi thường, thôn Y Dương chúng tôi cũng không phải là nơi cật thế ức hiếp người, lúc đầu tôi đã căn dặn với các vị khách quan, thôn Y Dương chúng tôi không chấp nhận lãng phí, mấy món trên quý đáng giá này không phải ai gọi chúng tôi đều mang lên, hôm nay chẳng qua thấy các vị khí độ bất phàm, nghĩ là người có chút căn cơ, cho nên mới tận lực tìm nguyên liệu khắp thôn hao tâm làm ra mấy món mỹ vị này để chiêu đãi, vì điều này còn từ chối các vị khách khác gọi món, nếu cứ như vậy để các vị làm hỏng chuyện, mặt mũi thôn Y Dương chúng tôi biết để đâu, sau này làm sao mà ăn nói?"

Cổ Hạo Danh quét mắt nhìn mọi người đang cách xa bàn ăn, thấy trên mặt ai nấy đều là vẻ khùng khiếp trùng mắt nhìn trùng yển trên bàn, nếu để bọn mình ăn hết những thứ này, rõ ràng không cần thương lượng, bất giác chau mày nói: "Đã như vậy, ngành nào có quy tắc của ngành đó, chúng tôi không chấp nhận nổi những thứ này, chường quây cứ đưa ra một cách, chúng tôi tiếp." Đồi bên đã không thể thương lượng được, Cổ Hạo Danh cũng không nhiều lời, người Cổ gia cũng không phải là thật sự có thể thấp giọng khiêm nhường, chỉ bằng theo quy tắc trong ngành để giải quyết vậy."

Sắc mặt người trung niên cứng đờ nhìn Cổ Hạo Danh nói: "Thì ra cũng là người trong ngành, lão đây nhìn không ra, nếu vậy cũng tốt, các vị ngồi đợi một lúc, ta đi tìm đương gia nói chuyện." Vừa nói vừa nhìn hàng người lạnh lùng đứng đằng sau, tự mình mau chóng rời đi.

Bọn Cổ Hạo Dương nhìn mấy người ở lại chỗ cũ chắc là loại côn đồ đánh đập, ai nấy đều cười lạnh, nếu thật sự muốn đi mấy người này có thể cản được họ sao? Nhưng cái gọi là cường long không trấn áp đầu rắn vẫn là xem xem tình hình tiếp theo vậy.

Bọn Cổ Chấn đều đang tính xem chuyện tiếp theo, duy chỉ một mình Điệp Y lúc này chậm rãi cầm đĩa lên, triển khai hết sự ưu nhã và đặc biệt của nàng, một mình dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, gấp thịt rắn trong bát ăn phải nói là phong tư đặc sắc.

"Điệp Y, muối quả nhiên không phải là người bình thường, nôn." Bạch Thiên ở một bên sắc mặt trắng bệch mới vừa tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Điệp Y ưu nhã ăn đồ, liền nặn ra câu này xong sau đó che miệng không ngừng nôn khan.

Điệp Y nhàn nhạt nói: "Đề người đói bảy ngày người có ăn hay không?" Cổ Hạo Nhiên bên cạnh nghe thấy câu này của Điệp Y, liền kinh ngạc như rụng mảy nhìn Điệp Y, thấy Điệp Y lạnh lùng nhìn hắn một cái, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên mỉm cười cũng cầm đĩa lên bắt đầu đối phó với thịt rắn, những loại côn trùng hay độc trùng khác, vẫn không dám động tới, bọn Phong bên cạnh thấy Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên bắt đầu động đĩa, cũng lặng lẽ bắt đầu động đĩa.

Cổ Hạo Dương và Cổ Chấn bên cạnh nhìn nhau, trong mắt là sự kinh ngạc lại là sự bội phục, Bạch Thiên nghe câu hỏi này của Điệp Y liên tục nói: "Không ăn, đói chết cũng không ăn."

Điệp Y mặt không biểu tình vẫn tự lo cho mình, không đáp lại lời của Bạch Thiên, nhưng Cổ Hạo Viễn bên cạnh nói: "Đứng trước sinh tồn có lẽ cái gì cũng không còn có kỳ nữa."

Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Đã như vậy sớm ăn cũng là ăn, muộn ăn cũng là ăn, có gì khác biệt, tam tẩu, chưa từng trải qua kiểu đói đó, nên không thể hiểu được tâm trạng lúc đó, nếu muốn sống tiếp, có lúc so với thứ này còn khó nuốt hơn cũng phải ăn." Tuy Điệp Y chưa từng nói qua, nhưng Cổ Hạo Nhiên chính là có thể từ trên người Điệp Y cảm giác được những chuyện Điệp Y đã trải qua, loại bình tĩnh đạm mạc đó, đừng nói là mấy mỹ vị trùng yển trên bàn này, có thể những thứ còn đáng sợ hơn, Điệp Y cũng sẽ mặt không đổi sắc mà ăn, kiểu kiên cường đó được tôi luyện mà có được, những thứ này khiến bọn mình chán ghét, ở trước mặt nàng chẳng qua so với rau củ thịt heo không có chút khác biệt gì, mấy thứ này chẳng qua là một bàn thức ăn.

Và lại Điệp Y là người vô cùng thức thời, vừa nãy không ăn là vì không muốn ăn, bây giờ động thủ là vì không biết chút nữa sẽ đối diện với cục diện như thế nào, duy trì thể lực dồi dào là điều quan trọng nhất, Cổ Hạo Nhiên từ trong cái nhìn của Điệp Y thì đã hiểu ra cách nghĩ của Điệp Y, theo quan sát và xử lý ở những nơi này, Cổ Hạo Nhiên bất giác tự lau bầu thật sự là lạc hậu.

Trong căn phòng bao yên tĩnh chỉ còn lại thanh âm nhồi thức ăn vào của bọn Điệp Y, bọn Cổ Hạo Thanh cũng đều là nhân vật tinh anh tuyệt thế, trong

suy nghĩ đã hiểu ra ý tứ của Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, nhưng hiểu ra là một chuyện, thay đổi hành động lại là một chuyện khác, bất giác đều trầm mặc chăm chú nhìn mấy người họ. Một lúc sau người trung niên quay lại, bên cạnh còn xuất hiện thêm một người trung niên khí chất thanh nhã, người trung niên đó nhìn đám người Cổ gia một cái sau đó vẫy tay cho đám còn đồ đằng sau lui xuống, người chương quỳ trung niên đó vội vàng nói: "Vạn nhất bọn họ..."

Người có khí chất thanh nhã mỉm cười nói: "Bọn họ nếu có ý rời khỏi chúng ta ngăn không nổi."

Chương quỳ đó vừa nghe thấy lời này bất giác quét mắt nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên, quay qua hành một lễ với người bên cạnh rồi dẫn theo những người hầu mang tới lui xuống.

Người trung niên đó mang theo nụ cười nhàn nhạt tới bên cạnh Cổ Hạo Danh nói: "Kẻ hèn này họ Liên, là lão bản nơi này."

Cổ Hạo Danh đôi tay ôm thành quyền nói: "Liên lão bản, hân hạnh được biết, hân hạnh được biết, không biết sự việc hôm nay Liên lão bản có yêu cầu gì?"

Liên lão bản đó thấy Cổ Hạo Danh vào thẳng vấn đề, cũng không nhiều lời nhìn đám nữ quyến sắc mặt trắng bệch nói: "Chuyện hôm nay quá nửa các vị cũng không cố ý, nhưng mà mọi người đã là người cùng ngành đương nhiên cũng biết quy tắc trong ngành, ta cũng không nhiều lời nữa, lần này đứng đầu danh sách trên tiết Phong Tinh, nghe nói là do quận thủ đích thân đề bạt, thôn Y Dương chúng tôi cũng không thiếu danh tiếng, chỉ là vẫn chưa đủ lớn, nếu lần này thôn Y Dương chúng tôi có thể được viết tên trên bảng ghi danh, chúng tôi không chỉ thắng vì đặc sắc, mà có thể đánh bại tất cả từ lâu ở Tề quận này rồi."

Cổ Hạo Danh nghe vậy nói: "Liên lão bản là muốn chúng tôi đi giành ngôi vị đầu bảng cho người."

"Đúng vậy, chỉ cần giành được danh hiệu trở về, mọi chuyện hôm nay chúng ta đều xí xóa."

Cổ Hạo Danh gật gù đầu nói: "Liên lão bản thật là người phóng khoáng, được, chúng ta nhất ngôn cửu đỉnh." Cổ Hạo Danh cũng không hỏi yêu cầu và nội dung cụ thể, đã để người khác vạch ra một cách giải quyết, chỉ có thể nhận lấy, do dự cũng phải nhận lấy phóng khoáng cũng phải nhận lấy, vậy chỉ bằng phóng khoáng một chút.

Liên lão bản đó cực ưu nhã cười nói: "Vậy ta chúc các vị may mắn, mọi thủ tục tham gia cuộc thi ta sẽ giao cho Lý chương quỳ lo liệu, đương nhiên tốt nhất các vị vẫn nên dọn tới thôn Y Dương chúng tôi, dù sao các vị cũng đại diện cho thôn Y Dương chúng tôi, chứ không phải là khách sạn Tam Thôn, ở nơi đó lâu sẽ bị lộ qua tiếng lại."

Cổ Hạo Danh nhướng mày nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, Cổ Hạo Nhiên tựa như không thấy gật gù đầu, Cổ Hạo Danh sau đó không chút do dự mà đồng ý, Liên lão bản đó cũng không phải là người nhiều lời, trực tiếp phân phó cho Lý chương quỳ tới chào hỏi bọn Cổ Hạo Nhiên, còn mình thì từng bước ưu nhã rời khỏi.

Buổi tối bọn Cổ Hạo Nhiên đều được hành động mau chóng của Lý chương quỳ, sắp xếp ở ngôi nhà phía sau thôn Y Dương, lúc này Cổ Hạo Dương Cổ Hạo Viễn vây lại một nhà, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiết Phong Tinh này rốt cuộc là cái gì?" Tuy nghe qua ngày tết này tương đối nổi tiếng ở Ảnh Thúc vương triều, nhưng trước giờ chưa từng thâm nhập tìm hiểu, không biết bên trong tí ti những gì. Cổ Hạo Nhiên xoa xoa mi tâm nói: "Ta chỉ biết đây là ngày tết được toàn dân của Ảnh Thúc vương triều đều tham dự, hình như có gì đó liên quan tới tình thân."

Cổ Hạo Ảnh liền tròn mắt nói: "Những điều này chúng tôi đều biết."

Cổ Hạo Nhiên sau đó chùn vai nói: "Ta chỉ biết điểm này, hơn nữa thì không biết."

Khi bọn Cổ Hạo Thanh đang mặt đầy sát khí trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, Lâm Dã luôn là người không mấy nhiều lời đột nhiên nói: "Hay là để tôi nói vậy, tiết Phong Tinh này ban đầu là ngày tết của các đôi tình nhân yêu nhau, là ngày tết của phu thê và tình nhân, vào ngày này nam nữ chưa kết hôn đã có người mình thích có thể to gan táo lẹ với họ, người chưa có thì có thể đi ra phố tìm vận may, có thể không cần thông qua sự đồng ý của phụ mẫu, cùng với người mình thích định chuyện vĩnh thân của mình. Sau này dần dần người tham gia ngày một đông, cha mẹ, ca tẩu, hạ nhân, dần dần biến thành mọi người đều tụ tập ra ngoài dạo chơi, vì đệ đệ muội muội bằng hữu lựa chọn đối tượng, có lúc xuất hiện mấy hộ gia đình cùng nhìn trúng một đối tượng, đương nhiên sẽ có sự tranh giành, bây giờ tiết Phong Tinh ban ngày biến thành các cuộc thi đấu điền kinh của các gia tộc hoặc môn phiệt, buổi tối là những cuộc hẹn hò lãng mạn của các đôi tình nhân."

Cổ Hạo Ảnh nghe tới đây đôi mắt liền sáng lên nói: "Không ngờ Ảnh Thúc này còn có ngày tết như thế này, ngày tết hay, ngày tết này hay."

Cổ Hạo Viễn liếc mắt nhìn Cổ Hạo Ảnh lạnh lùng nói: "Người bót treu hoa gheo nguyệt cho ta, cha mẹ và Linh Tịnh đều ở đây." Cổ Hạo Ảnh lườm Cổ Hạo Viễn một cái, so với đại ca Cổ Hạo Dương độ lượng, nhị ca Cổ Hạo Viễn càng có chút đáng sợ hơn khuôn mặt lãnh khốc vẻ nam tính.

Cổ Hạo Nhiên hơi có chút kinh ngạc nhìn Lâm Dã bất động thanh sắc, Lâm Dã vẫn như trước trên mặt không chút biểu tình nói: "Đối với việc bây giờ chúng ta đại diện cho thôn Y Dương, là ra mặt cho khu vực gia tộc và môn phiệt, tốt về một lĩnh vực nào đó như Tam Thôn cũng có một số người như vậy, bọn họ không ép buộc là gia tộc hay là từ bên ngoài tới, vì thế cho phép họ được chọn người khác tới giúp họ tham gia thi đấu điền kinh, ta nghĩ Liên lão bản thôn Y Dương này chắc không có gia tộc to lớn, cho nên chọn chúng ta."

Cổ Hạo Danh nghe tới đây gật gù đầu nói: "Điều này có thể lý giải vì sao hắn muốn chúng ta tới giúp hắn ra mặt, lão đầu này thật có con mắt tinh tường, nhìn cái đã biết chúng ta ai nấy đều có năng lực phi phạm." Vừa nghe nguyên nhân là như vậy và nội dung thi đấu, Cổ Hạo Danh liền nhẹ nhõm hẳn, bắt đầu mèo khen mèo dài đuôi.

Cổ Hạo Nhiên không từ nào để nói lúc đầu: "Vậy nội dung trong đó là gì, phải qua mấy ai, hoặc là nói có bao nhiêu nguy hiểm?"

Lâm Dã lúc đầu nói: "Nội dung cụ thể mỗi năm đều có biến hóa, không tới phút sau cùng thì không biết là nội dung gì, nhưng mà yên tâm đây đều là những chuyện hình thức bên ngoài, không có nguy hiểm gì lớn, theo ta thấy chỉ ít sẽ không nguy hiểm tới người và phu nhân được, đối với nội dung có nam nữ thì đầu đơn, cũng có phu thê hai người liên thủ thi đấu, còn có cả nhiều người trong gia tộc cùng thi đấu, theo kinh nghiệm trước đây có đầu trí, có tỉ võ, có khảo nghiệm thơ từ thư họa, rất nhiều nội dung, có lúc vô cùng khoa trương."

Lâm Dã nói xong những lời này sau đó đứng bên cạnh Hồng Tịnh, không mở miệng thêm nữa rõ ràng đã nói hết những gì hắn biết rồi, Cổ Hạo Dương nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, lại nhìn sang mấy đệ đệ bên cạnh, nhàn nhả nói: "Đã là cuộc tỉ thí nhỏ, công phu của ai trong chúng ta yếu nhất ở đây?"

Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Dương phối hợp ăn ý quen rồi, liền đứng dậy nói: "Đương nhiên tiểu lục yếu nhất, không nói nữa, chuyện đơn giản như vậy đương nhiên để người yếu nhất xử lý là được, mấy cao thủ chúng ta đây vẫn là nên để cho tiểu lục đệ yếu nhất có cơ hội biểu hiện, quyết định như vậy, muộn rồi, ngủ thôi." Vừa nói vừa xua xua tay không mang theo một vận thái mau chóng chuẩn mắt, Cổ Hạo Viễn Cổ Hạo Thanh bên cạnh không nói hai lời chuẩn thẳng. Cổ Hạo Ảnh vỗ một cái lên vai của Cổ Hạo Nhiên sắc mặt đang khó coi, thờ dãi nói: "Xem bọn ta quan tâm tiểu đệ của chúng ta biết mấy, thật là tình yêu huynh đệ vĩ đại." Lời còn chưa dứt, người sớm đã chạy theo bọn Cổ Hạo Dương chuẩn ra cửa.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt sắt lạnh nhìn ngoài cửa trống rỗng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đừng để ta bắt được các ngươi, nếu không ta sẽ cho các ngươi dễ coi rồi." Hồng Tịnh hầu hạ bên cạnh sớm đã cười tới không thấy mắt mũi đâu nói: "Thiếu gia, đúng là tình yêu huynh đệ vĩ đại, ha ha."

Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên tóe ra lửa nhìn Hồng Tịnh, Diệp Y bên cạnh này giờ không mở miệng lúc này nhàn nhạt nói: "Được rồi, ta muốn đi ngủ."

Cổ Hạo Nhiên liền quay đầu nhào tới bên cạnh Diệp Y cười hờ hờ nói: "Vợ à, chúng ta đi ngủ."

Diệp Y tựa tiểu phi tiểu nhìn đôi mắt mong chờ trên người mình của Cổ Hạo Nhiên, đưa tay đem tiểu nhân nhi đang làm tổ trong lòng mình đưa lên trước, Cổ Hạo Nhiên thấy tiểu Mộng Tâm đang mở đôi mắt to đen láy nhìn hắn phòng bị, bất giác siết chặt quyền đầu trong tay giận dữ nói: "Tiểu quý chết tiệt, ngươi trở về nơi ngươi nên về cho ta." Tiểu Mộng Tâm hai tay nắm chặt lấy y phục của Diệp Y, dưới ánh mắt hung thần nhìn chằm chằm của Cổ Hạo Nhiên cái miệng nhỏ trề ra, nhưng vẫn không thả lỏng tay.

"Thiếu gia và phu nhân không có gì cần hỏi ta sao?" Lâm Dã đã bị Hồng Tịnh kéo tới cửa, thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vẫn không có ý gọi hắn lại, bất giác đứng ở cửa lạnh đạm nói, lời vừa này của hắn đã nói rõ hắn là người Ảnh Thúc, không phải là người Thánh Thiên, thiếu gia và phu nhân sẽ truy hỏi không.

Diệp Y đầu cũng không ngẩng nhàn nhạt nói: "Ngươi sẽ phản bội bọn ta?"

Lâm Dã nghĩ cũng không nghĩ nói: "Sẽ không."

Diệp Y gật đầu ngẩng lên nhìn Lâm Dã nói: "Vậy thì đủ rồi, nhớ lấy, người của ta chỉ cần ghi nhớ điều này, những chuyện riêng tư khác ta không hỏi nhiều, đó là chuyện của bản thân ngươi, ngươi có quyền lựa chọn bất kỳ cách giải quyết nào, cũng có thể tìm ta xử lý cho ngươi. Hồng Tịnh, ngươi cũng vậy, ta chỉ nói một lần, sau này đừng tới hỏi ta những vấn đề này." Diệp Y lạnh lùng dừng ánh mắt trên người Hồng Tịnh đang đứng cạnh Lâm Dã, người của nàng chỉ cần đối với nàng trung thành, những chuyện khác thậm chí trước đây là ma vương sát nhân hay tên chuột nhất đầu đường xó chợ, nàng đều có thể không hỏi nhiều cũng vì họ mà chống đỡ.

Lâm Dã và Hồng Tịnh chăm chú nhìn Diệp Y, hơi cúi người lui xuống, bất cứ lời nào cũng trở nên dư thừa, đôi này họ đi theo nàng chắc rồi.

Thời gian hai ngày thoáng cái trôi qua, tiết Phong Tinh mỗi năm một lần ở Ảnh Thúc vương triều đã khai mạc, người ở khắp Tề quận đều trở nên sục sôi, vốn một ngày trước đó vẫn không có không khí gì, hôm nay nhà nào cũng nhiệt huyết sục sôi, nam nam nữ nữ như thủy triều mùa xuân cuộn trào, ai nấy đều trang điểm kiêu sa hơn cả hoa, tuấn mỹ hơn cả trúc, tuy không có giăng đèn kết hoa, múa sư múa rồng, nhưng cũng không ngăn được bầu không khí nồng liệt.

Trời vừa sáng, một nhà của Cổ gia dưới sự sắp xếp của Lý chương quây, tới trường thi đấu điền kinh, trường thi đấu này được thiết kế bên sông Hộ Thành ở Tề quận lưng lể dài dựa vào bờ sông mặt đối diện với trường thi đấu rộng lớn, xung quanh lể dài dựng mười cái mái che nắng, mỗi cái mái che nắng phía trước viết tên của mười hộ gia tộc thi đấu, Diệp Y nhìn mái che Y Dương thôn, chính là cái cách lể dài xa nhất, chắc là vị trí cuối cùng. Còn bãi đất trống giữa lể dài và mười cái mái che nắng, để một vũ đài tương đối lớn, cách mặt đất khoảng nửa mét trên bề mặt sạch không nhiễm một hạt bụi, lúc này xung quanh trường đấu đông nghịt người xem, mười đối tượng thi đấu điền kinh còn chưa tới đủ, xung quanh đã bị vây kín.

Đám người Cổ gia tới tương đối sớm, lúc này đối thủ là chín hộ gia đình khác, cũng mới có hai nhà tới mà thôi, ngồi trên ghế dựa trong mái che, Cổ Hạo Nhiên nhìn Cổ gia y sam đều mặt chung một màu xanh, ngay cả Diệp Y và nữ quyền cũng toàn bộ mặc thống nhất, nếu chỉ có một màu xanh thôi thì không nói làm gì, trước ngực đều dùng chỉ vàng đỏ thêu một chữ Liên to tướng, xanh phối đỏ, đây thật sự là sự phối màu chói nhất, Cổ Hạo Nhiên thấy người của Cổ gia về mặt ai nấy đều tới sẫm trùng mắt nhìn Lý chương quây, trước giờ chưa từng mặt qua loại rẻ tiền như vậy, và lại y sam có quan niệm thẩm mỹ như vậy, ai cũng đều tuấn tú xinh đẹp trên mặt đều là vẻ phẫn nộ và hối hận. Lý chương quây nhìn như không thấy, sắp xếp xong cho họ sau đó liền chạy đi nơi khác chào hỏi với người ta, chẳng qua ý cười kìm nén đó không qua được con mắt nhạy bén của đám người Cổ gia.

"Hờ hờ, loại y phục có sức xung kích như vậy trước giờ ta vẫn chưa từng mặc, Chấn, bộ dạng của huynh vẫn thật sự anh tuấn, hơn hẳn so với các con." Phuong Lưu Vân vẻ mặt tươi cười xán lạn nhìn Cổ Chấn đang sa sầm mặt, đôi vai rung lên kịch liệt kèm theo thần tình nghiêm chỉnh, khiến đám người Cổ gia bên cạnh vẻ mặt đang xì xuống đều ha ha cười ồ lên.

Cổ Chấn không nói gì nhìn Phuong Lưu Vân, hắn từ lúc nào nghe theo chỉ huy của người khác rồi, càng không nói tới mặc loại y phục mất mặt này, may đây không phải là Thánh Thiên, nếu không bản mặt già của hắn đều mất sạch hết, nghĩ tới đây bất giác giận dữ trừng mắt nhìn Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo

Nhiên một cái, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Danh cùng lúc quay đầu xem như không thấy.

"Đại ca, ta cảm thấy màu sắc y phục này thật sự rất hợp với huynh, huynh nhìn xem huynh mặc dễ nhìn hơn bọn ta."

Cổ Hạo Dương nhướn mày mỉm cười nhìn Cổ Hạo Ảnh nói: "Thật sao? Đã dễ nhìn như vậy, người làm ca ca đương nhiên không thể giành nổi trội hơn người làm đệ đệ được, kiểu này, sau khi trở về ta sẽ mở kho, đem tất cả liệu vải màu xanh trong đó đều dựa theo phong cách và chế tác này, làm cho đệ một trăm bộ để mặc, để xem ngũ đệ tốt nhất của ta mặc có đẹp hơn ta không."

Cổ Hạo Danh bên cạnh thấy Cổ Hạo Ảnh sầm mặt xuống, bất giác phì cười thành tiếng nói: "Chú ý này hay, ta tán đồng."

Cổ Hạo Viễn bên cạnh gật đầu nói: "Thì ra tam đệ cũng thích, đại ca, trở về làm nhiều thêm một trăm bộ cho tam đệ."

Cổ Hạo Dương lập tức nói: "Không thành vấn đề, đại ca đảm bảo."

Cổ Hạo Nhiên nãy giờ không chen lời thấy Cổ Hạo Danh trừng to mắt nhìn Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Ảnh bên cạnh đang ha ha cười trên nỗi đau của người khác, bất giác dựa vào người Diệp Y hờ hờ cười, Cổ Hạo Danh thấy Cổ Hạo Nhiên lên cười, liền nói: "Lục đệ, cười vui như vậy, có phải cũng thích y sam dạng này, ta xem người làm ca ca đây sẽ tự mình nhường lại cho đệ?"

Cổ Hạo Dương ngồi ở đối diện vừa cười vừa nói: "Không cần, tiểu lục cần thì ta trực tiếp cung cấp, chút tiền ít ỏi này đại ca vẫn có thể cho được."

Cổ Hạo Nhiên cười híp mắt dựa lên người Diệp Y, ôm lấy eo Diệp Y nhìn mấy huynh đệ nói: "Thật sao, mọi người đã thích, hay là như vậy, hà tất đợi đại ca trở về, đệ ở Ảnh Thúc vẫn có chút năng lực làm ngay lập tức, đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca, các huynh cần bao nhiêu cứ mở miệng, Hạo Nhiên lập tức cung cấp." Vừa nói vừa nhướn mày nhìn mấy người họ.

Bọn Cổ Hạo Dương liền đưa mắt nhìn nhau, Ảnh Thúc này là địa bàn của Hạo Nhiên, động phải tiểu tổ tông này còn không phải là bọn họ chịu thiệt sao, sau đó Cổ Hạo Danh về mặt tươi cười nói: "Lão ngũ a hôm nay sắc trời không tệ."

"Thật sự, vẫn là không khí ven sông tốt, đại ca người nói phải không?"

Cổ Hạo Nhiên thấy mấy người họ lập tức xoay người xem mình như không khí, bất giác dựa lên người Diệp Y ha ha cười lớn, Diệp Y luôn không biểu tình gì cũng hiếm khi cong khóe môi, người nhà này sao lại là cái bộ dạng đạo đức như thế này.

Trong lúc cười nói mười đôi tượng thi đấu điền kinh đều đã tới rồi, bọn Cổ Hạo Nhiên nhìn đối phương một cái trong lòng cũng đỡ một chút, vì ngoại trừ màu sắc không giống nhau, chữ trước ngực không giống ra những cái khác đều giống nhau, hồng có, vàng có, lam có, trắng có, tím có...màu nào cũng xán lạn chói mắt, bọn Cổ Hạo Nhiên bất giác nhìn nhau một cái ô lên cười, trình độ thương thức này thật sự khác xa trình độ người bình thường.

"Trật tự, trật tự." Không biết từ lúc nào trên lễ đài đã ngồi chật hết người, Diệp Y lạnh lùng nhìn qua một lượt, thấy Liên lão bản thôn Y Dương cũng ngồi trên đó, vị trí ngồi qua một bên rõ ràng là người không được xếp chỗ ngồi.

Lúc này xung quanh đã đông nghịt người, thanh âm huyền não dường như có thể đem cả trời cũng đỡ đi, bọn Cổ Hạo Nhiên bất giác hoài nghi, nếu họ bây giờ mới tới, quá nửa là tuyệt đối không vào được, người quá đông, giống như bánh trôi trong nồi vậy, đông tới không thấy được mặt mũi của ai cả, Cổ Hạo Ảnh bất giác kinh ngạc nói: "Đến mức này sao? Không phải chỉ là một cuộc thi đấu điền kinh sao, có hay vậy không?"

"Đến mức này." Không biết từ lúc nào Lý chương quỳ đã trở về, vô thanh vô tức xuất hiện mọi người sau khi trải qua thời gian dài kêu gào, cuối cùng đám người đang sục sôi trở nên im lặng, trên lễ đài một lão đầu râu tóc bạc phơ run lấy bấy đứng trên cùng, thanh âm không ồn lắm gào lên nói: "Toàn thể quần chúng ở Tề quận, hôm nay trời trong nắng ấm, lão Lưong ta có thể ở đây gặp gỡ các vị thật sự khiến lão đây vui mừng nước mắt giàn dụa...."

Trầm mặc, im lặng, nửa buổi trời Cổ Hạo Thanh chau mày nói: "Lão rút cuộc là muốn nói tới khi nào?"

Cổ Hạo Ảnh đang chơi đùa vui vẻ cùng tiểu Mộng Tâm, ném ra một câu: "Không biết, chắc còn chưa nói tới trọng điểm, có thể tới lúc cơm trưa mới nghe xong màn mở đầu."

Cổ Hạo Nhiên bên cạnh sớm đã cùng Diệp Y hòa hợp, trêu đùa tiểu Mộng Tâm bá chiếm vòng ôm của Diệp Y không rời, lúc này Cổ Hạo Nhiên nhìn thế nào cũng cảm thấy Cổ Mộng Tâm vừa mắt, ngay cả buổi tối giành giường hán cũng không tính toán, vì khuôn mặt trứng mọng xinh đẹp của Cổ Mộng Tâm, so với người trên lễ đài nói tới quên cả trời đất thì đáng yêu hơn nhiều, tiếng phàn nàn phát ra cũng dễ nghe hơn lão nhiều.

Cổ Hạo Dương nhìn đối thủ khác, thấy bọn họ ai nấy đều ngồi ngay ngắn, nghe tới vô cùng chuyên tâm, nếu không phải ánh mắt hung hãn đó thì hoàn toàn có thể thể hiện họ phong độ khiêm tốn có lẽ, và được tu dưỡng của các gia đình lớn.

"Bây giờ chúng ta mời quận thủ đại nhân của chúng ta lên nói vài lời."

Cổ Hạo Danh than vãn: "Ông trời của tôi ơi, mặt trời sắp xuống núi rồi."

Chỉ thấy trên lễ đài một người trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, tướng mạo khôi ngô hung hãn, toàn thân khí thế hùng hồn đi lên trước, đôi tay phẩy một cái cao giọng nói: "Tiết Phong Tinh khai mạc." Lời này vừa dứt tiếng reo hò đồng loạt vang lên, khiến Cổ Hạo Thanh đang buồn ngủ bị dọa cho giật mình.

Đội tiếng reo hò vang trời chấm dứt, một nam tử mi thanh mục tú phong độ ngồi ngời đi lên trước, cười nói: "Được, ta cũng không nhiều lời nữa, tiết

Phong Tinh lần này có mười đại gia tộc, môn phiệt ở Tề quận cùng tham gia thi đấu điền kinh, và các ngành nghề cùng tham dự, tên của các đội tham dự ta cũng không giới thiệu thêm nữa, cuộc thi lần này cách tính điểm giống như trước đây, ai có thể giành thắng lợi sau cùng thì đạt được hạng nhất, giải thưởng lần này là do quận thủ chúng ta có mặt tại đây đề tên lên bảng, khen thưởng người hạng nhất của Tề quận chúng ta, bây giờ chúng ta bắt đầu vòng đầu tiên của hôm nay." Lời vừa dứt lại là một tràng tiếng hô hào kinh thiên động địa.

Người thanh niên trẻ tuổi mỉm cười ra hiệu cho người phía sau bưng lên một chiếc đĩa, dờ chiếc màn lụa đỏ che trên đó, từ trong đĩa lấy một mảnh giấy nhìn xong sau đó, vẻ mặt tươi cười xán lạn nói: "Trận thứ nhất, đội nam tứ thí, đề thi là, thi đẹp. Một nam nhân ngoài trừ có vẻ nam tính tuần lãng ra, còn phải có một vẻ ôn nhu đa tình, ngoại hình tuần lãng là một tiêu chí cấp cao trong gia tộc, còn ôn nhu đa tình là điều kiện cần thiết của một thế gia công tử cần có, cho nên vẻ nhu mỹ này, phải dùng thủ đoạn mới có thể toát ra được, cho nên điều kiện đi kèm trong cuộc thi đấu đầu tiên này chính là, lấy nhảy làm đẹp, xin mời mười đại gia đình tham dự mau chóng chọn ra người, nửa tuần hương sau bắt đầu."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Mất mặt

Lời này còn chưa dứt hiện trường vang dội như sấm, tiếng kêu hay, tiếng cười lúc trầm lúc bổng, người trong mười cái chòi mát sắc mặt phải nói là muốn đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu, nhảy múa, để một đại nam nhân tới nhảy múa, đây là độc chiêu của ai nghĩ ra chứ.

Đám người Cổ gia lần này trùng mắt liếc sau khi nghe xong nội dung thi đấu đầu tiên, ngơ ngàng nhìn nhau nửa buổi trời, Phương Lưu Vân ho nhẹ một tiếng cười híp mắt nhìn đám người đang ngẩn ra nói: "Trận đầu này các người nói xem để ai trong các người đi đây?"

Lời còn chưa dứt, mấy huynh đệ Cổ gia đang dờ như gà gổ cùng lúc bừng tỉnh, chỉ thấy năm người bọn Cổ Hạo Dương Cổ Hạo Viễn nhanh như thỏ nhảy qua một bên, soạt mấy cái đứng xa ra phía sau, phía trước bên cạnh Phương Lưu Vân chỉ còn lại một mình Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên này không phải không muốn chuẩn hẳn nhìn thời cơ vốn dĩ còn nhanh hơn mấy huynh đệ của hắn, lời Phương Lưu Vân nói còn chưa dứt thì đã chuẩn bị chuẩn đi, đành chịu vì lúc này tiểu Mộng Tâm đang cười hờ hờ bắt lấy tay áo Cổ Hạo Nhiên, sau mấy lần vùng vẫy, thì đã chậm một bước đứng nguyên tại chỗ.

Mấy huynh đệ Cổ Hạo Ảnh đã lùi lại phía xa xa liền đồng thanh nói: "Ai đứng phía trước thì người đó đi."

Phương Lưu Vân vẻ mặt tươi cười nhìn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt sát lạnh nói: "Ừm, đã vậy thì quyết định vậy đi, vẫn là tiểu lục nhà chúng ta phóng khoáng, tiểu lục mau đi chuẩn bị, lát nữa phải bộc lộ ra mặt 'nhu mỹ' của người đấy." Vừa nói vừa không kìm nổi ha ha cười lớn, bọn Hồng Tinh, Phong bên cạnh ai nấy cũng che miệng cười phải gọi là vui vẻ.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt xị xuống lạnh giọng nói: "Không đi, muốn đi mẹ đi đi."

Phương Lưu Vân nhìn về phía Hoa Cẩn bên cạnh nói: "Sao ta lại không biết ta là nam nhân nhỉ?"

Hoa Cẩn che miệng cười vạn phần ưu nhã nói: "Mẹ, con cũng không biết."

Cổ Hạo Nhiên thấy Phương Lưu Vân xoay người lại không mang theo ý tốt gì trừng mắt nhìn hắn, liền nói: "Cha cũng ở đằng trước, mẹ! người kêu cha đi đi."

Cổ Chấn vốn đã nghe được hạng mục thi đấu lần này, bộ dáng dờ khóc dờ cười, bây giờ vừa nghe Cổ Hạo Nhiên lại dám kêu hắn đi, liền đành mặt lại híp đôi mắt nói: "Muốn chết thì mau nói."

Cổ Hạo Nhiên thấy lão cha của hắn vô cùng nghiêm túc, lại uy hiếp hắn, bất giác quay đầu đi nhìn Diệp Y vẻ mặt khổ sở nói: "Diệp Y, bọn họ ức hiếp ta." Theo kinh nghiệm trước đây của hắn, Diệp Y tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai ngồi lên đầu hắn mà bất nạt, vì hắn là của nàng, muốn ức hiếp chỉ nàng mới có thể ức hiếp, tuy hắn không cần sự bảo vệ của một nữ nhân, nhưng vào lúc phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, có một thê tử cường thế có lúc cũng là một chuyện tốt.

Diệp Y mặt không biểu tình nhìn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt đầy ủy khuất và kỳ vọng, liếc mắt nhìn một lượt bộ dạng xem kịch hay của đám người bên cạnh, bất giác nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta cũng rất muốn xem."

Cổ Hạo Nhiên vô cùng kinh ngạc, khó tin nhìn Diệp Y nói: "Không phải chứ, vợ." Diệp Y nhướng mày nhìn hắn, khoe miệng hiếm khi cong lên, ánh mắt thần nhiên cũng có chút mỉa mai vị nhân tình.

"Được rồi, thời gian tới rồi, người được chọn đã chọn ra rồi, mau theo ta lên lễ đài, ta còn phải tìm người tạm thời bó chân cho người." Lý chương quày nẩy giờ đứng bên cạnh không lên tiếng, thấy người của Cổ gia đều nhất chỉ chỉ về phía Cổ Hạo Nhiên, sau đó không nói hai lời không đợi Cổ Hạo Nhiên phản bác lần nữa, một tay tóm lấy Cổ Hạo Nhiên liền rời khỏi.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt sắt lạnh giận dữ trừng mắt nhìn mọi người, lòng không cam tình không nguyện bị Lý chương quày kéo đi, lần này Cổ Hạo Ảnh thờ dài một hơi, phì cười thành tiếng nói: "Muốn so đẹp, ai có thể qua được tiểu lục nhà chúng ta, nhưng mà nếu thi nhảy múa, ha ha, tiểu lục nhảy múa trăm năm khó thấy một lần, ngày lễ này hay, ta thích."

Cổ Hạo Danh bên cạnh chậm rãi nhô nhả đi lên trước ưu nhã nói: "Ta cũng thích." Về mặt lạnh lùng có tiếng Cổ Hạo Viễn cũng gật đầu nói: "Không tệ, là ngày lễ hay."

Lúc này thấy người được chọn đã quyết định xong, mấy người này cũng thờ ra nhẹ nhõm, ai nấy liền cười vui vẻ nhìn về nơi Cổ Hạo Nhiên biến mất, thỏa ý biểu đạt cách nghĩ chất phác nhất của mình, nhất thời trong chòi mát tiếng cười vang lên động trời, đến cả Diệp Y trong mát cũng mang theo chút ý cười.

Tinh tinh tang tang vài tiếng đàn sáo truyền tới, hiện trường huyền ảo liền trở nên yên tĩnh, người thanh niên trẻ tuổi trên lễ đài cao giọng nói: "Vị đầu tiên lên đài là tam thiếu gia Bạch gia." Lời vừa dứt chỉ thấy chính giữa vũ đài đã có một người đi lên, người này tướng mạo vô cùng thanh tú, từng cái nhắc tay đưa chân đều toát ra một cỗ khí chất nhẹ nhàng điềm tĩnh, sắc mặt ửng hồng đứng trên vũ đài, thêm vào đó có vài phần hấp dẫn. Đàn sáo loại lớn, lại có thể tìm ra các loại nhạc cụ như đàn Tì Bà, Cổ cầm, đàn Tranh, sáo...tới góp vui, lúc này đang du du dương dương tấu lên, trên đài tam thiếu gia Bạch gia mặc bạch y thêu ký hiệu màu hồng đào, trong tiếng nhạc cổ cứng ngắc đưa đôi tay lên, từ từ bắt đầu nhảy múa theo khúc nhạc.

"Không tệ, không tệ, tiểu tử này còn có chút thú vị như vậy." Cổ Hạo Dương vuốt cằm cười hờ hờ nói. Cổ Hạo Ảnh phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay nói: "Tướng mạo không đẹp, nhảy không hấp dẫn, chỉ có thể miễn cưỡng cho ba mươi điểm."

Cổ Hạo Danh bên cạnh vẻ như nghiêm chỉnh gật đầu nói: "Thật ra, nếu để người đi tuyệt đối thắng hẳn không ít."

Cổ Hạo Ảnh lờ mờ hắt một cái nói: "Không phải ta nỏ, bổn thiếu gia chỉ cần đứng ở đó, còn cần cái gì mà nhảy múa, chỉ cần mấy cái ánh mắt thì đã thắng hết mấy người đó." Cổ Hạo Ảnh vốn là một người có dáng vẻ quyền rũ nhất trong đám huynh đệ Cổ gia, thêm vào đó thường ngày chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt làm nhiều rồi, chỉ cần một sóng mắt thì cũng đủ câu hồn đoạt phách, nói toàn thắng cũng không phải là nói suông.

Cổ Hạo Thanh bên cạnh vẻ mặt mê nói: "Thật không?"

Cổ Hạo Ảnh nhướn mày vừa muốn đáp lại, khóe mắt lướt qua chỗ Diệp Y về mặt thần nhiên, tựa hồ ngay cả mắt cũng không ngẩng lên ngồi đó với tiểu Mộ Dung Tâm, bất giác khóe miệng giật giật không nói gì, cứ cho là toàn thiên hạ hẳn đều có thể câu dẫn được, thì pho tượng hán băng trước mặt cũng sẽ không bị hấn câu dẫn, ngoài chuyện này ra nàng còn là đệ muội của mình, nữ nhân này e là một hóa thạch biết hoạt động, muốn chiến thắng cả đời này nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Cổ Hạo Thanh cười đều nhìn Cổ Hạo Ảnh hiem có lúc không đáp lại được, Cổ Hạo Dương bên cạnh đột nhiên nói: "Cái này không tệ, có mùi vị."

"Đại ca, ai ở trong mắt huynh đều không tệ, đây...i, thật sự không tệ." Cổ Hạo Ảnh về mặt vốn khinh thường nhìn lên vũ đài, nhướn nhướn mày nhìn chăm chăm về bên đó.

Chỉ thấy lúc này ở chính giữa vũ đài đã đổi một nam tử ăn vận màu tím, nam tử này bộ dáng cực dễ nhìn, khuôn mặt không cứng ngắc cũng không yếu đuối, rất có mùi vị trung tính, hiếm có lúc nhảy múa phong thái xuất chúng không nói, còn mang một chút khí chất nửa cương nửa nhu, từng cái vung tay nhắc chân đều toát ra vẻ phong tình, từng cái xoay người đều toát ra linh khí bức người, cả một bài múa có chút quyền rũ, có chút tiêu sái, có chút phong hoa tuyết nguyệt, trong nhất thời tất cả người xem đều không rời mắt nhìn thân hình vừa tà mị vừa quyền rũ đó.

"Ta vẫn là lần đầu tiên thấy một nam tử có thể nhảy múa thành cái dạng này, hoàn hảo, không chút thô tục kiêu nhả." Phương Lưu Vân về mặt say mê xem, miệng thi thoảng lại phát ra lời tán mỹ.

"Mẹ, người muốn xem đợi lúc về cha múa cho người xem, bây giờ người không thấy về mặt cha đã bắt đầu xanh rồi sao?" Cổ Hạo Danh ngồi bên cạnh Phương Lưu Vân cười híp mắt nói bên tai mẹ hắn.

Phương Lưu Vân hờ hờ cười nói: "Những thứ tốt đẹp phải có người tới thưởng thức." Nói xong liền quay đầu kéo mấy người con dâu bắt đầu bàn tán, bọn Hoa Cẩn về mặt đều tươi cười nhìn Phương Lưu Vân, đánh chết cũng không mở miệng, nếu vì lấy lòng mẹ chồng, khiến chồng mình không vui, dù sao cũng không phải là chuyện có lợi, tuy người này múa không tệ.

"Mẹ, người tán mỹ thì được rồi đừng kéo theo Thanh Nhu." Câu nói lạnh lùng, uy lực của Cổ Hạo Viễn đem thê tử của hắn giải thoát, bọn Cổ Hạo Dương cũng không nhiều lời trực tiếp một người kéo lấy một người ngồi xuống bên cạnh mình hoàn toàn cô lập lão nương của họ, Phương Lưu Vân thấy vậy cười cũng không được mà nổi giận cũng không xong.

Bài múa của người mặc y thường màu tím này vừa xong, tiếng reo hò bên dưới vang lên, vù vù chấn động trong tai, Cổ Hạo Danh thờ dài nói: "Tiểu lục gặp đối thủ rồi, tiểu tử này bộ dáng trưởng thành tuy không xuất sắc như tiểu lục, nhưng mà màn múa này thật không tệ."

"Haizz, người cũng không nhìn xem tiểu lục nhà chúng ta là người như thế nào, hẳn có thể để người trong thiên hạ bị được sao? Tiểu tử đó trước giờ chưa từng đứng thứ hai, cứ yên tâm, đợi lát chúng ta có thể kỳ vọng tiểu lục thể hiện thần thủ." Cổ Hạo Ảnh căn bản không lo lắng có ai có thể bị được sự tuyệt sắc của Cổ Hạo Nhiên.

Mười đối thủ tham gia thi đấu đã có tám người thi xong, bây giờ người thứ chín đang trên vũ đài đang hoạt động cơ thể, xem ra Y Dương thôn này không xuất chúng ngoài dự đoán bị xếp ở vị trí sau cùng, bọn Cổ Hạo Dương thu lại vai người bắt lỗi vừa nãy, thay vào đó là bộ dáng nghiêm chỉnh đợi xem tiết mục cuối của Cổ Hạo Nhiên.

"Bây giờ là người sau cùng tham gia thi đấu trong vòng đầu đầu tiên, đại diện của thôn Y Dương ra thi đấu." Trong tiếng dẫn chương trình ưu nhã của người thanh niên, Cổ Hạo Nhiên toàn thân phục sức màu xanh lá phối với hoa tươi xuất hiện trên vũ đài, trên đài cao bằng phẳng từng cơn gió nhẹ thổi, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt thần nhiên đứng trên đó, vẻ đẹp tuyệt sắc không vì y sam khoa trương đó mà giảm đi chút nào, thêm vào đó vẻ mặt hần bây giờ vẫn còn chút tức giận, thần sắc thanh lạnh tuyệt điểm đó, thành công khiến mọi người xung quanh nín lặng một hơi, đây mới là một nam nhân tư dung cực đỉnh.

"Tiểu lục, cố lên, ngũ ca ủng hộ ngươi." Một thanh âm trong trẻo vang lên đập tan sự yên tĩnh xung quanh, Cổ Hạo Nhiên nghe vậy vẻ mặt càng thêm sắt lạnh, nộ hỏa xung thiên nhìn về phía chòi mắt của thôn Y Dương.

Cổ Hạo Ảnh hi hi cười tiêu sái vẩy vẩy tay với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Danh nhướn mày cười nói: "Tiểu lục, nhảy một bài cho các ca ca xem nào."

Cổ Hạo Dương bên cạnh vừa nghe thấy lời này liền phì cười thành tiếng, đây tuyệt đối là Cổ Hạo Danh đang trêu chọc Cổ Hạo Nhiên, mắt thấy sắc mặt Cổ Hạo Nhiên đã khó coi tới cực điểm, Cổ Hạo Dương dứt khoát cao giọng cổ vũ: "Nhảy một bài, tiểu lục nhảy một bài, đem tuyệt đại phong hoa của người thể hiện ra hết đi."

Cổ Hạo Thanh luôn điềm tĩnh lúc này vừa cười vừa nói: "Các huynh đệ, cố vũ cho tiểu lục." Vừa nói vừa cầm hai cái chung trà bên cạnh lên, gõ vào nhau để vang thành tiếng, Cổ Hạo Viễn bên cạnh hần vẻ mặt lãnh khốc không nói gì, tay lại tương đối phối hợp gõ xuống bàn, Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Danh ha ha cười lớn bắt đầu toàn lực cổ vũ, trong nhất thời hộ vệ của bọn họ đều phát cuồng theo đám thiếu gia, bàn, ghế, tách trà những thứ có thể phát ra âm thanh toàn bộ đều vang lên, bắt đầu tiến hành khúc cổ vũ.

Điệp Y nhìn lên Cổ Hạo Nhiên giữa vũ đài sắc mặt đã xanh chuyển sang đỏ, đỏ chuyển sang tím, bây giờ đã đen thui, khóe miệng cũng bắt giác cong lên, Hồng Tịnh và bọn Phong ở đằng sau nước mắt đã chảy, cười tới toàn thân vô lực dựa lên ghế, bọn Phương Lưu Vân sớm đã cười tới ngã sang một bên, đám người này e chỉ sợ thiên hạ không loạn, bây giờ đã đem toàn bộ bản tính phát huy ra hết, khiến mọi người xung quanh đều nhìn qua đây, bọn họ cứ như người không có việc gì càng huyền ảo hơn, tiêu chí là trêu chọc Cổ Hạo Nhiên a.

Cổ Hạo Nhiên mặt đen thui nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn về chòi mắt tạp loạn đó, nếu ánh mắt có thể giết người, bọn người Cổ Hạo Ảnh sớm đã đi đầu thai mấy lần rồi.

"Cái này, xin người nhà trật tự, trật tự, đã không nghe được tiếng nhạc đệm rồi." Trên lễ đài vẻ mặt đáng chết của người thanh niên tươi cười xán lạn, thấy Cổ Hạo Nhiên trên vũ đài cách chuyện bỏ chạy không xa, vội vàng ra mặt tạm thời làm lắng dịu tiếng cổ vũ ồn ào.

"Nếu các ngươi không muốn xem tiểu lục múa thì cứ tiếp tục nào cho ta." Câu này của Phương Lưu Vân đã thành công khiến tiếng ồn ào của bọn Cổ Hạo Ảnh lắng xuống, chuyện này là chuyện trăm năm hiếm gặp sao có thể sai sót được, sau này hần cũng sẽ dễ mượn có.

Tiếng nhạc vang lên, vẫn là giai điệu ôn nhu chết tiệt đó, chắc ban nhạc này chỉ biết thổi đi thổi lại mấy khúc này, Cổ Hạo Nhiên khuôn mặt sắt lạnh đứng bất động trên đó, nhảy múa, hần biết nhảy múa gì chứ, nếu nói múa kiếm còn có thể múa vài chiêu, nếu nhảy những bước gồng như vừa nãy Lý chương quỳ tìm người tạm thời tới dạy, nhảy chắc để người ta xấu hổ chết mất.

"Nhảy đi, mau nhảy đi." Người xung quanh thấy Cổ Hạo Nhiên bất động đứng trên đó, bắt giác đều cao giọng gọi, đặc biệt là phái nữ.

"Aizz, sao không nhảy chứ, dung mạo tuyệt đỉnh như vậy nếu nhảy múa lên, không biết có bao nhiêu ánh mắt thương thức..." Diệp Y lãnh đạm nhìn về mặt nổi giận của Cổ Hạo Nhiên, bên tai nghe thấy tiếng ngợi khen của những người vây xem, thần sắc trong mắt hơi lay động, biết Cổ Hạo Nhiên trưởng thành với bộ dáng xinh đẹp, nhưng không biết hần nhảy múa thì sẽ ra cái dạng gì, thấy không cần biết là bọn Cổ Hạo Ảnh, hay là những người vây xem, đều nhiệt tình hồ hởi muốn Cổ Hạo Nhiên nhảy một bài, bắt giác cong khóe môi nhìn vào ánh mắt Cổ Hạo Nhiên bắn tới, nói không thành tiếng một từ.

Cổ Hạo Nhiên vốn lạnh mặt trừng mắt nhìn bọn Cổ Hạo Ảnh, thì liền nhìn sang Diệp Y chuẩn bị tìm kiếm sự an ủi, không ngờ thấy Diệp Y cong khóe môi không thành tiếng nói với hần: "Nhảy" Cổ Hạo Nhiên liền trừng to mắt, thấy trong mắt Diệp Y là sự kiên quyết không cần nghi ngờ gì, thêm vào đó là khóe môi cong lên, ý tứ trong đó rất rõ ràng, đó chính là muốn xem hần nhảy múa, Cổ Hạo Nhiên chưa từng thấy Diệp Y muốn có được hay có yêu cầu bất cứ thứ gì, lần đầu tiên thấy Diệp Y có yêu cầu này, bắt giác do dự một lúc, nhảy thì nhảy vậy, Diệp Y đã muốn xem, cứ cho là xấu, cứ cho là không nguyên ý cũng nhảy một bài.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt bối rối nhớ lại bước nhảy và tư thế vừa nãy tạm thời học được, một tay đưa lên, ngón tay véo lấy hoa lan, nhón gót chân, đi theo các bước nhỏ vừa được dạy, cơ thể cứng ngắc bắt đầu theo tiếng nhạc mà vũ động.

Người vốn trưởng thành với bộ dáng xinh đẹp rạng ngời trong thiên hạ, nhưng vừa múa lên, thì phải nói là muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên tay ra tay, chân ra chân, eo ra eo, đùi ra đùi, từng cái đều cứng ngắc hoàn toàn sai nhịp, thân trên đôi tay đưa lên cao hướng về bên trái tạo hình một đóa hoa, thân dưới chính là không biết cũng hướng về bên trái, mà lẽ ra phải nghiêng về bên phải, động tác vừa chậm rãi vừa yếu nhu, không nghi ngờ gì là một màn cực phẩm mỹ nam cương thi tú, nhưng người xung quanh vẫn rất ưa thích, lần sóng tiếng kêu hay vang lên ngày một cao, không nghi ngờ gì chính là bị mỹ sắc mê hoặc rồi.

"Lão thiên của ta, lão thiên của ta, cái này là ai dạy hần thế, ha ha ha..." Cổ Hạo Dương vừa vỗ bàn vừa cười tới chảy cả nước mắt.

"Thật sự không hổ là tiểu lục, nhìn động tác này xem, nhìn tư thái này xem, ha ha ha, tư thế nữ tính thế này, cái này hần từ đâu học được a?" Cổ Hạo Ảnh đã hoàn toàn bá phục dưới bước nhảy của Cổ Hạo Nhiên, bỏ lên người Cổ Hạo Viễn bên cạnh cười không kịp thở, nhưng không biết vừa nãy Lý chương quỳ làm thời tìm người tới dạy Cổ Hạo Nhiên là một nữ nhân, nữ nhân đó thấy bộ dạng này của Cổ Hạo Nhiên hần vĩa liền bay đi mất, có thể yếu điệu yếu đuối bao nhiêu thì yếu điệu bấy nhiêu, tư thế nhảy thật sự đẹp, đáng tiếc là chỉ hợp để nữ nhân múa.

Khả năng ghi nhớ của Cổ Hạo Nhiên vốn là siêu quần, nhìn nhảy một lần cũng đã nhớ rồi, lúc này vẻ theo hình trái bầu, nói xấu bao nhiêu thì có bấy

hiều, tay cầm kiếm dùng để đưa hoa lan lên, nhìn bọn Cổ Hạo Thanh vỗ ngực giậm chân lớn tiếng cười.

Lần này Diệp Y lãnh đạm nhìn về mặt bối rối, nhưng vẫn vũ động của Cổ Hạo Nhiên, trong lòng vô có cảm thấy rất thoải mái, người này biết nghe lời nài, dù hắn không nguyện ý, hắn cũng sẽ vì nàng mà làm cho được, khoe miệng bắt giặc mang theo ý cười.

Cổ Hạo Nhiên trên vũ đài căn bản không quan tâm tới sự ồn ào chung quanh, về mặt vừa đồ bùng bối rối, vừa âm thầm chú ý biểu tình của Diệp Y, thấy trên mặt Diệp Y lộ ra nụ cười mỉm nhàn nhạt, trong lòng bắt giặc thấy vui, khuôn mặt luôn chú ý Diệp Y dưới chân đã đi theo nhịp, trong nháy mắt thân trên xoay về phía trước, thân dưới đã quay được nửa vòng, lại cứng đờ ở đó không xoay được.

Bọn Cổ Hạo Danh thấy vậy lại lớn tiếng cười to một trận, Cổ Hạo Nhiên bối rối vội vàng mau chóng xoay người lại, không ngờ thân trên xoay quá nhanh, hai chân lại đang ở tư thế đan chéo nhau, lại vừa muốn bước về phía sau, chân trái vướng chân phải, cả người đứng không vững liền ngã về phía trước.

Trong lòng Cổ Hạo Nhiên chợt kinh hãi nhiều năm tập võ sao lại để mình ngã được, sau đó nghĩ cũng không nghĩ cơ thể xoay một vòng giữa không trung, đôi chân lớn một cái giữa không trung, nghiêng người từ mặt đất lách qua, đáp xuống đất một cách ưu mỹ, động tác nhuần nhuyễn tự nhiên, tư thế cao nhã tiêu sái không biết đẹp hơn bao nhiêu lần so với điệu múa cương thi vừa nãy, mọi người xung quanh ồ lên kêu hay, Cổ Hạo Nhiên bắt giặc thu lại về mặt đen thui, mỉm cười vẫy tay ra hiệu với xung quanh, tay mới vẫy được một nửa Cổ Hạo Nhiên thu hồi ánh mắt, sắc mặt liền cứng đờ khó coi đứng yên tại chỗ.

Tiếng hô hào kêu hay trong nháy mắt vang lên trong nháy mắt biến mất, nhanh tới không gì bằng, im lặng, im lặng như chết rồi vậy, trong sự im lặng xung quanh, đột nhiên một tràng cười lớn truyền tới, "Soái ca, võ công tốt biết mấy, ha ha ha ha, thật sự cao cường."

Cổ Hạo Viễn phun ra một ngụm trà hơi xa, rất thông thả đặt tách trà xuống, khoe miệng co rút chậm rãi nói: "Tạo hình rất ưu mỹ, cự ly cũng đủ dài, chỉ đáng tiếc là...quên nhìn xuống dưới chân."

Cổ Hạo Danh đập bàn lớn tiếng nói: "Mạnh, tiểu lục, bội phục cách ngửi thể người tiếp đất."

"Ai dzô, bụng ta đau, tam tẩu người giúp ta xoa xoa bụng với." Tứ tẩu Tô Mẫn nằm bò lên người Bạch Thiên, cười tới toàn thân run rẩy.

Bạch Thiên một tay ôm lấy Tô Mẫn một tay chỉ Cổ Hạo Nhiên đáp xuống đất, chảy cả nước mắt nói ngất ngưỡng: "Như vậy cũng được? Tiểu lục...ha ha...tiểu lục." Trong chòi mát người của Cổ gia ai nấy đều cười tới mất hết hình tượng, lúc này làm gì còn phong độ của đệ nhất môn đình, như một cái chợ, ai nấy đều ngã đông nghiêng tây, nam nữ đều cười loạn cả lên, ngay cả người trầm ổn như Cổ Chấn cũng bắt giặc toét miệng cười.

Nhìn theo ngón tay Bạch Thiên chỉ về phía trước, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt đang khó coi tới cực điểm trừng mắt nhìn vũ đài, đúng, là trừng mắt nhìn lên vũ đài, vũ đài vẫn sừng sững đứng ở chỗ của nó, chỉ là trên đó đã không còn người tí thỉ, mà cả Cổ Hạo Nhiên vừa nãy còn đang ở trên đó thể hiện phong tư, lúc này nước mắt đã nói lời tạm biệt với vũ đài của hắn, và hợp thành một đám với đại chúng, cái gọi là đại chúng chính là đám cỏ xung quanh.

Diệp Y khoe miệng cong lên nhìn về mặt tức giận của Cổ Hạo Nhiên, lúc vừa nãy tương đối đẹp, tư thế muốn có bao nhiêu ưu mỹ thì có bấy nhiêu ưu mỹ, dựa vào bản lĩnh đó tuyệt đối có thể đạt giải nhất, đáng tiếc, vì sơ cẩu nhỡ, công khuy nhất quý (thiếu kiên nhẫn, nên thành công cốc)

Cổ Hạo Nhiên đứng trên đám cỏ bức tức trừng mắt nhìn lên vũ đài, xoay người lại quá mất mặt rồi, lại có thể từ trên vũ đài rơi xuống, còn nói cái rắm gì mà tư thế đẹp, và lại còn thể hiện cho những người kêu hò, mất mặt, quá mất mặt rồi, trước giờ chưa từng thất bại qua, lại có thể quá như vậy.

Sau phút yên tĩnh ngắn ngủi, quần chúng xung quanh đột nhiên phát ra tiếng cười kinh thiên động địa, vẫn là lần đầu tiên thấy có người từ trên vũ đài đáp thẳng xuống đất, mà sau khi đáp xuống đất còn có phong độ vẫy tay bốn phía, xem ra nữ nhân xinh đẹp là bình hoa, nam nhân xinh đẹp càng có thể làm bao cỏ, ngay cả đáp xuống đất còn không biết.

Cổ Hạo Nhiên từ trong tiếng cười vang dội mặt đầy hắc tuyến quay về, thấy bọn Cổ Hạo Ảnh ai nấy đều cười tới ngã đông nghiêng tây, bắt giặc hừ lạnh một tiếng đi thẳng tới bên cạnh Diệp Y một tay bắt lấy tiểu Mộng Tâm liền vút về phía Cổ Hạo Viễn, sau đó đôi tay đưa ra ôm Diệp Y vào lòng, vui đầu vào vai Diệp Y làm con đã điều.

Cổ Hạo Dương cười hờ hờ nói: "Tiểu lục, hôm nay khiến đại ca khai nhãn giới, đẹp, tiểu lục nhà chúng ta thật không hổ là nhân tài hiếm có của Thánh Thiên, lúc thất bại còn có thể như không có chuyện gì vẫy tay với xung quanh, ha, phong độ ngồi ngồi, phong độ ngồi ngồi."

Trong tiếng cười lớn Cổ Hạo Danh đang muốn tiếp lời, Diệp Y lãnh đạm nhìn mọi người một cái nhàn nhạt nói: "Đại ca." Mọi người bị tiếng gọi đột ngột này của Diệp Y làm cho ngẩn ra sau đó, thấy trong ánh mắt của Diệp Y thoáng qua tia sắc nhọn, bắt giặc dùng sắc mặt nhìn nhau không còn dùng miệng trêu chọc Cổ Hạo Nhiên nữa, chỉ là hi hi cười không ngừng.

Cổ Hạo Nhiên đang buồn bã cũng nghe thấy ý cảnh cáo cực nồng đậm trong giọng nói, bắt giặc ừ ừ nói: "Đều tại nàng muốn xem, bây giờ mặt mũi mất sạch rồi."

Diệp Y nghe thấy giọng phàn nàn trầm thấp của Cổ Hạo Nhiên, bắt giặc đưa tay kéo đầu Cổ Hạo Nhiên lên, thấy Cổ Hạo Nhiên mặt đồ bùng, khoe miệng hơi cong lên, nghiêng người qua hôn lên môi Cổ Hạo Nhiên, trong chòi mát nhất thời không một tiếng động, Cổ Hạo Nhiên trước là ngẩn ra tiếp đó vui mừng muốn đáp lại, Diệp Y lại rút lui vào lúc này, nhìn ánh mắt hệt hăng của Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Múa không tệ." Tiếp đó quay đầu đi.

Cổ Hạo Nhiên không ngờ Diệp Y còn biết an ủi người, tuy vẫn lãnh đạm và làm việc ngoài dự liệu của người khác, nhưng mà lại khiến hắn vui mừng khôn xiết, sau đó ôm chặt Diệp Y, về bối rối vừa nãy đã được thay đổi, cười phải nói là xuân phong đắc ý, cũng không quan tâm người xung quanh thấy thế nào.

Bọn Cổ Hạo Dương thấy bộ dáng Cổ Hạo Nhiên, bắt giác đều cười, không biết khoảng thời gian mất tích giữa Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đã phát sinh những gì, quan hệ giữa hai người đã không còn như nước với lửa giống trước đây nữa, ngược lại có chút nương tựa vào nhau, nếu đổi lại là trước đây Cổ Hạo Nhiên có bị cười nhạo nhiều hơn đi nữa, Diệp Y dù có bảo vệ, nhưng đó là sự bảo vệ đối với những thứ của nàng, bây giờ lại có chút khó diễn tả bằng lời.

Cổ gia bên này trong chòi mát đang tình nghĩa triền miên, trên lễ đài lại bắt đầu đọc kết quả của vòng thi đầu tiên, không ngoài dự đoán nam tử từ từ y đó được hạng nhất, còn Cổ Hạo Nhiên một điểm cũng không có xếp hạng cuối cùng, nhìn tám bảng Y Dương thôn phía trước một số 0 to đùng, bọn Cổ Hạo Ảnh đều nhìn không được cười, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt lại ung dung như không thấy.

Chọn ra được danh thứ của vòng đầu tiên xong, trên lễ đài người trẻ tuổi đó lại đi lên trước, cao giọng giữ trật tự tiếng reo hò xung quanh sau đó nói: "Tiếp sau đây chúng ta thi vòng hai, lần này là phái nữ thi đấu, cô hoa hữu vân, đức dung nhan công, nữ tử dung nhan có thể không xinh đẹp, nhưng nhất định đức hạnh phải tốt, nhưng phẩm đức thứ này không thể thi đấu được, cho nên hôm nay chúng ta phải thi đấu là hạng mục sau cùng, công."

"Công? Thi đấu thế nào?" Cổ Hạo Danh nghe tới đây cảm thấy lạ.

Người thanh niên trên lễ đài nói tiếp: "Công hạng mục này nói thì đơn giản, làm thì khó, tay nghề của một nữ tử không phải nhất thời có thể khảo nghiệm ra, nhưng mà hôm nay chúng ta cần chính là tốc độ và biểu hiện xuất sắc, nội dung thi đấu rất đơn giản, thời gian một tuần hương nữ tử đó có thể thêu ra một bức tranh hoa sen, có được nhiều sự ủng hộ của mười vị tài phán trên lễ đài nhất, đó chính là thắng lợi sau cùng đồng thời điều kiện đi kèm chính là, do đối thủ tới chọn ra người trong mỗi gia tộc, vì toàn bộ đều ở mức trung bình mới thể hiện được gia tộc đó rốt cuộc có ưu tú hay không."

Cổ Hạo Nhiên nghe tới đây bắt giác ôm chặt lấy Diệp Y nghiêng chặt răng nói: "Ngân vạn lần đừng chọn trúng nàng, thêu hoa, thêu người còn có khả năng."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thực lực không bằng thủ đoạn

Phương Lưu Vân cũng cùng lúc nói: "Biết khâu vá ngồi ở phía trước, không biết thì tránh ra phía sau." Sau đó bọn Hoa Cẩm Thanh Nhu đều ngồi lên phía trên, Diệp Y nhìn xung quanh một cái, thật ngại quá hình như chỉ có mình nàng không biết hạng mục này, thêu hoa, thật như Cổ Hạo Nhiên nói, thêu người không khác gì mấy.

Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên kéo tới phía sau ngồi, nàng cảm thấy không hề gì, chẳng qua là mọi người không muốn nàng đi để mất mặt, ý tốt đó vẫn là nên nhận trước vậy.

Bọn Phương Lưu Vân ngồi ở phía trước, phía sau là bọn Cổ Hạo Ảnh, phía sau nữa là bọn Phong và hộ vệ, Cổ Hạo Nhiên kéo Diệp Y tới sát bên cạnh nhất, hẳn không sợ Diệp Y đi lên, cũng biết Diệp Y không hề tâm có mất mặt không, chẳng qua vừa nãy hẳn đã lĩnh giáo cảm giác mất mặt rồi, hẳn không muốn Diệp Y cũng đi lên lĩnh giáo thử một lần.

Mọi người vừa yên vị đối thủ đã tới phía trước lựa chọn, lại chính là nam tử mặc áo tím đứng đầu vòng đầu tiên đó, từ y nam tử khỏe miệng luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt không ngừng tìm kiếm gì đó trong đám người Cổ gia, Cổ Hạo Ảnh chui miệng một cái lộ ra nụ cười mỉa mai nói với từ y nam tử: "Sao chọn một người mà lại phí sức như vậy?"

Từ y nam tử đưa mắt nhìn lên khuôn mặt khí chất yêu diễm của Cổ Hạo Ảnh, trong mắt chợt lay động, phần tà mị đó không khác lắm với Cổ Hạo Ảnh, thể hiện nhan sắc cười nói: "Hôm nay đúng là được đại khai nhãn giới, vốn tưởng Ngân Vũ đã được xem là có bộ dáng dễ nhìn, không ngờ son ngoại hữu son nhân ngoại hữu nhân, lệnh đệ mới thật là người tuấn lãng không biết thế gian này còn ai có thể xứng đôi."

Cổ Hạo Danh bên cạnh nhướng mày cười nói: "Ngân công tử vẫn là mau chọn người vậy, ta thấy những đối thủ khác đều đã chọn xong, chỉ còn ngươi."

Từ y nam tử nhàn nhạt cười nói: "Ta không phải họ Ngân, các ngươi có thể gọi thẳng ta là Ngân Vũ, còn với việc phải chọn người nào...đúng rồi, chính là nàng." Trong ánh mắt người nam tử tên Ngân Vũ, vừa đúng là nhìn về phía Diệp Y đang bên cạnh Cổ Hạo Nhiên nghe cuộc nói chuyện.

Ngân Vũ mau chóng tách người xung quanh ra đi tới trước mặt Diệp Y, đôi mắt nhìn chằm chằm Diệp Y, trong mắt là sự chấn động và tán mỵ không chút giấu diếm lộ ra ngoài, lúc Cổ Hạo Nhiên lên đài biểu diễn, hẳn đã chú ý tới Diệp Y ngồi trong chòi mát, dung nhan tuyệt thế đó thật sự không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, nhưng vì cách xa nhìn không rõ lắm, mới mượn lý do lựa chọn đối thủ, đích thân chạy lên trước, vừa nhìn thấy tuy nói không tới nổi thần hồn điên đảo, nhưng cũng không thể rời mắt được.

Diệp Y lạnh lùng nhìn Ngân Vũ đang nhìn nàng không rời mắt, chậm rãi đứng lên, Cổ Hạo Nhiên bên cạnh vẻ mặt u ám nhìn Ngân Vũ trước mắt nặng nề hừ lạnh một tiếng, ôm lấy eo Diệp Y không thèm quan tâm tới Ngân Vũ đi ra, dù gì bộ dạng như vậy còn có thể bị chọn trúng, vậy thì trốn làm gì nữa.

Cổ Hạo Dương đậm mặt nhìn lướt qua Ngân Vũ đang đứng yên bất động tại chỗ, nhàn nhạt nói: "Ngân Vũ công tử đã chọn được người tham gia, vậy thì xin mời về vậy." Đây là lời tiễn khách tương đối không khách khí, ai bảo hẳn người nào không chọn lại đi chọn Diệp Y, mà khuôn mặt tuy không lộ vẻ hoa si, nhưng ánh mắt lại vô cùng suông sã, đệ muội của họ há có thể dễ hấn tùy tiện ngắm nhìn sao.

Ngân Vũ giật mình hoàn hồn, thấy người xung quanh về mặt ai nấy đều không vừa gì đang nhìn mình, bất giác chùi mép nhàn nhạt mỉm cười nói: "Như vậy, xin cáo biệt." Đi tới trước mặt Diệp Y nói: "Theo quy tắc của đại hội, là do ta dẫn đường cho phu nhân." Vừa nói vừa làm tư thế mời với Diệp Y.

Diệp Y vỗ vỗ cánh tay Cổ Hạo Nhiên này giờ luôn ôm lấy nàng, ý bảo Cổ Hạo Nhiên buông nàng ra, Cổ Hạo Nhiên giận dữ trừng mắt nhìn Ngân Vũ, nói nhỏ bên tai Diệp Y: "Đừng sợ, không cần biết thắng thua đều không sao cả, vòng sau chúng ta cố gắng hơn nữa để đứng đầu thì được rồi, nàng lên trên đó ra mắt một cái rồi trở về, không biết cũng không có gì to tát." Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên rồi nhàn nhạt gật gật đầu, liền theo Ngân Vũ đi về hướng lễ đài.

"Các huynh đệ, các người nói xem Diệp Y có mang tới cho chúng ta sự kinh hỷ không?" Cổ Hạo Danh nhìn bóng lưng Diệp Y nói, mọi người vốn không muốn để Diệp Y lên, nhưng bây giờ đã bị chọn trúng, vậy thì cũng hết cách, cứ dứt khoát vui vẻ một chút.

Cổ Hạo Ảnh nhìn trời đảo mắt một cái nói: "Nếu nói thi võ hoặc thi đẹp, thì ta hoàn toàn tin Diệp Y chỉ cần đứng ở đó, bảo đảm hạng nhất sẽ nắm trong tay, còn thua, người cảm thấy Diệp Y có thể tùy cơ ứng biến được không?"

Cổ Hạo Dương bên cạnh nhìn Cổ Hạo Nhiên đang dán mắt về phía Diệp Y đột nhiên nói: "Chi bằng chúng ta đánh cược vậy, xem kết quả cuối cùng thế nào?" Vì Cổ gia cũng không cảm thấy nữ tử thì nhất định phải biết cái gì mà thua thua a, chỉ cần một ngày ở nhà hiếu thuận với cha mẹ chồng chăm sóc dạy bảo con cái, mới là chuyện một nữ tử nên làm, cho nên căn bản không cảm thấy Diệp Y không biết thì có gì mà ngại ngùng hay không tốt, vì vậy giống như Cổ Hạo Nhiên không biết múa vậy, cảm thấy rất bình thường, có chăng chỉ là thích trêu chọc.

Cổ Hạo Thanh gật gật đầu nói: "Ta cược một ngàn lượng Diệp Y chẳng qua là lên cho có mặt."

Cổ Hạo Viễn nhàn nhạt tiếp lời: "Ta cũng cược một ngàn lượng Diệp Y không tính sẽ thắng cuộc." Diệp Y là người như thế nào, tuy thời gian chung sống cũng không lâu lắm, nhưng những thứ nên hiểu cũng tương đối rõ, chỉ ít người của Cổ gia đều biết Diệp Y đối với chuyện nhà không phải là sở trường, mà sở trường là những thứ họ thiếu.

Cổ Hạo Ảnh bên cạnh nhướng mày nói: "Toàn bộ đều cược Diệp Y sẽ không thắng, lại không có phe khác, cái này có gì đáng để cược chứ." Vừa nói cũng vừa nhìn sang Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn một lượt đám huynh đệ tên nào tên nấy đều như lão gian thần nhìn mình, nhàn nhạt nói: "Phạm việc gì cũng đừng quá khăng định, ta cược Diệp Y thắng."

Cổ Hạo Danh liền nói: "Một thành mười."

Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời gật đầu nói: "Một thành mười thì một thành mười, có bao nhiêu ta chiếu theo danh sách thu hết."

Lời vừa nói Phương Lưu Vân sớm đã tìm giấy bút tới cười híp mắt nói: "Tới đây, tới đây, ta làm cái, mau quyết định, hôm nay tiểu lục nhà ta nổi máu lên rồi, cơ hội không thể bỏ lỡ a, ta cược một ngàn lượng trước." Bọn Cổ Hạo Ảnh đều vây tới, đến cả bọn Thanh Nhu Linh Tịnh cũng cười híp mắt cược, biết rõ đây là cơ hội mọi tiền Cổ Hạo Nhiên, ai mà bỏ qua chứ.

Trong lòng Cổ Hạo Nhiên đương nhiên biết rõ Diệp Y sẽ không thắng nổi, nhưng mà mọi người đã có thể nói đùa như vậy, đương nhiên đã thật sự xem Diệp Y như người nhà, giống như đối với mình vậy không có lấy chút ý gì khác, cho nên mới đùa như vậy, mình vui cho Diệp Y còn không kịp, thua chút tiền có đáng là gì chứ.

Lại nói bên này người của Cổ gia đang ồn ào náo nhiệt quyết định cược, trên lễ đài mười nữ tử bị chọn trúng đều lên trên đó, chỉ thấy Diệp Y toàn thân thanh sam tuy màu sắc bình thường, nhưng khí chất thanh lạnh đó, đứng trên lễ đài lạnh đậm quết mắt nhìn mọi người một lượt, mọi người bất giác giống như rơi vào hố băng vậy, một cảm giác thanh lạnh xuyên thấu lan tỏa toàn thân, trong ngày hè oi bức bất giác cảm thấy thật thoải mái.

Hồng Tịnh trong chòi mát thấy người vây xem xung quanh về mặt đều si ngốc nhìn chủ tử, bất giác cười thầm, mấy người này chỉ biết bây giờ thấy thoải mái cả người, nhưng quên mất nếu là mùa đông bị nhìn như vậy, không biết sẽ âm hàn tới mức nào, quả nhiên là người chỉ biết ngắm vẻ đẹp mà không biết nguy hiểm.

Trên vũ đài chuẩn bị xong mười cái bàn, bên trên tờ lụa sớm đã được đặt đầu ra đó, các màu chỉ cũng treo bên cạnh mỗi cái bàn, lúc này hương đã được đốt lên, chín nữ tử khác đã bắt đầu thêu như bay trên khung, Diệp Y nhàn nhạt nhìn tờ lụa và chỉ thêu trước mắt động cũng không động tùy ý để nó nằm ngay bên cạnh, thản nhiên nhìn chín người bên cạnh đang thêu.

Người trong chòi mát trước là yên lặng ngắm nhìn Diệp Y, lúc này thấy Diệp Y không xuống đài cũng không hạ kim, lại nhàn nhã nhìn người khác thêu, Cổ Hạo Dương bất giác thờ dài nói: "Thần khí tốt, khí khái nhàn nhã như vậy, những nữ tử bình thường bên cạnh đó sao có thể sánh được."

Phương Lưu Vân một tay chống cằm cười híp mắt nói: "Con dâu nhà chúng ta há có thể đem so sánh với mấy loại sơn phấn tầm thường đó, thật sự là Diệp Y của ta tốt, nhìn xem, càng nhìn càng thấy Diệp Y tốt."

Cổ Chấn bên cạnh hiếm có lúc mở miệng nói: "Vinh nhục bất kinh, điểm này tiểu lục vẫn còn kém xa." Sống chết đều không thể khiến Diệp Y thay đổi sắc mặt, một cuộc thi thì bé xiu sao có thể khiến nàng để tâm chứ.

Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Y trên lễ đài, thấy Diệp Y bình tĩnh nhìn chín người bên cạnh đang thêu, đối với những tiếng bàn tán xì xầm của những người vây xem, căn bản nghe mà không để tai, có lẽ ngay cả nghe cũng không thèm nghe lọt, bất giác chúi mép lộ ra ý cười, Diệp Y của hắn tự có thủ đoạn và cách giải quyết của nàng, vừa này lo lắng cho nàng, e rằng nàng sẽ cảm thấy không thích hợp là quá lo lắng rồi, núi Thái Sơn có sập xuống trước mặt nàng cũng không đổi sắc, đây mới là Diệp Y của hắn.

Diệp Y chậm rãi nhìn chín người khác thêu, nhìn hết một vòng sau đó liền đứng lên bàn mình nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên ở phía trước, Cổ Hạo Nhiên liền tươi cười xán lạn nghênh đón, nói gì đó không thành tiếng với nàng, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nói xong liền quét mắt qua bọn Cổ Hạo Dương đang cười hờ hờ bên cạnh, lấy nàng ra cược, có lẽ cũng không phải là một cuộc làm ăn ổn định.

Thời gian một tuần hương trôi qua rất nhanh, mười vị nữ tử tham gia thi đấu đều đi về phía nam từ trên lễ đài, lấy ra bức thêu vừa được họ hoàn thành cho mười vị tài phán xem.

Bức thêu lần này quá nửa đều chưa hoàn thành, có chẳng qua chỉ là một phác thảo của hoa sen, còn có bức chỉ thêu được một cái, có bức chỉ mới thêu được bố cảnh đi cùng, nhưng mà cách thêu chặt chẽ, ý tưởng nghiêm ngặt, và tay nghề cao thấp vừa nhìn một cái cũng đã có thể nhìn ra bảy tám phần.

Diệp Y như cũ bị xếp là người sau cùng, mấy vị tài phán xem xong tác phẩm của chín người trước mặt, đều nhìn về phía Diệp Y, Diệp Y đôi tay trống không thản nhiên nhìn lại.

"Cái này, bức thêu đã hoàn thành của vị phu nhân này đâu? Có phải quên rồi không?" Tuy nói là cái gì mà tài phán đức cao vọng trọng, chẳng qua rốt cuộc cũng là nam nhân, ai có thể đứng trước sắc đẹp mà nở nặng lời, thấy Diệp Y thản nhiên đứng yên tại chỗ, vị tài phán đứng đầu bất giác mềm giọng nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Y quét mắt nhìn mười vị tài phán vẻ mặt mang nụ cười ôn hòa đang nhìn nàng, nhẹ nhàng bước lên trước, hai tay này giờ luôn để bên trái đột nhiên động đậy, chỉ thấy nhanh như chớp, xoẹt xoẹt thanh âm nhẹ nhàng truyền tới, mười vị tài phán ngẩn ra trong chớp mắt Diệp Y thu tay lại, vẫn dậm dậm như trước đứng yên tại chỗ.

Vị tài phán đứng đầu rời khỏi bàn đứng bên cạnh Diệp Y thấy Diệp Y không nói gì, bất giác hỏi thêm lần nữa: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của chúng tôi, ngươi...đây là gì?"

Khi hắn kinh ngạc ở nửa câu sau, những vị tài phán bên cạnh khác đều nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy trên cái bàn trước mặt họ một đóa hoa sen đường đường chính chính khắc ở chính giữa, tuy không có màu này sắc nọ, nhưng tạo hình tuyệt đối là một đóa hoa sen, so với bức phác thảo trước mặt giống nhau như đúc.

Mấy vị tài phán bất giác ngẩn ra, động tác chớp nhoáng nhìn không rõ vừa này, chính là khắc một đóa hoa sen trên chiếc bàn này, một trong các vị tài phán trung niên khỏe miệng giật giật nói: "Lần này chúng ta là thi thêu thùa, không phải..." Lời còn chưa dứt, đóa hoa sen được khắc trên bàn dưới sự chạm tay của một vị tài phán khác, bâng clang một tiếng rơi xuống, những nơi khác trên bàn đều còn nguyên, duy chỉ có chỗ đóa hoa sen này lộ ra một mảng hình hoa trống rỗng, mấy người họ liền ngẩn ra ở đó.

Chiếc bàn đó là được làm từ gỗ đỏ vô cùng chắc chắn, nơi miệng vết thủng đó vẫn sạch sẽ gọn gàng, không mang theo chút lồi thõa nào, cả quá trình khắc giống như phong hành lưu thủy, tiêu sái tốc độ nhanh dị thường, ngay cả họ cũng không nhìn rõ động tác, hoa này đã bị khắc rơi xuống, có thể thấy đao pháp của nữ nhân ở trước mặt này rất cuộc nhanh biết mấy tốt biết mấy.

Mấy vị tài phán hoàn hồn lại nhìn nhau một cái, vị đứng đầu chau mày nói, tuy đao pháp tốt nhưng hôm nay không phải khảo võ công, làm vậy tính thế nào, đang muốn nói dần mào với Diệp Y, vị tài phán bên cạnh đột nhiên kêu lên kinh hãi nói: "Lão Dur, trên người ông."

Vị tài phán họ Dur thấy mấy người trước mặt ánh mắt trở nên kinh hãi, ý nói cúi đầu nhìn xem, trên mặt đột nhiên mất sạch huyết sắc, trong nháy mắt Diệp Y hơi phẩy tay áo, một mảnh vải trước ngực hắn đột nhiên bay lên, lúc mảnh vải mong manh đó bay lên trên người mình, mọi người đều nhìn thấy rõ, đó cũng là một đóa hoa sen, một đóa hoa sen tương đối, đường nét y hệt trên bàn, nhưng màu chót không phải là thứ đó, mà là đóa hoa sen đó nằm ngay trên ngực lão, vừa khéo là nơi quả tim.

Tài phán họ Dur nhìn không được liền bắt đầu đứng dậy, nếu một đao vừa này của Diệp Y vạch sâu thêm một chút, vậy thì mình sẽ...liền áp chế nhẹ giọng nói: "Ngươi...ngươi đây là...uy hiếp."

Diệp Y lạnh lùng nói: "Đúng, chính là uy hiếp."

Nam tử bên cạnh vẻ mặt trắng bệch đề thấp thanh âm nói: "Ngươi dám ở trước mặt.... bàn dân thiên hạ, uy hiếp bọn ta, bọn ta la lên, ngươi sẽ..."

Diệp Y lãnh khốc cười nói: "Thử xem, đã lâu không chơi trò kích thích rồi, không biết đao của ta nhanh, hay là các ngươi kêu lên nhanh hơn." Vừa nói ngón tay vừa chậm rãi đưa lên, một đạo hàn quang lúc ẩn lúc hiện giữa ngón tay nàng, tản phát ra khí tức ghê sợ.

Do Diệp Y và vị tài phán họ Dur đó đều quay lưng lại với mọi người, còn các thí sinh đứng bên cạnh đều lui qua một bên, cho nên người bên cạnh cũng không biết Diệp Y rốt cuộc vừa này đã làm gì, thấy mấy vị tài phán vây quanh nàng bất giác đều chỉ chỉ cha cha bắt đầu bàn tán, mấy người bọn Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh cũng không nhìn rõ Diệp Y rốt cuộc đang làm gì, Cổ Hạo Nhiên chỉ là dựa theo biên độ động tác vừa này của Diệp Y, đoán ra Diệp Y vừa này đã động đao, bất giác nghi hoặc chau mày, sau đó đột nhiên mỉm cười, trong nháy mắt tâm tình dường như rất tốt nhìn qua đám người bên cạnh không biết hắn vì sao lại cười.

Trên lễ đài Diệp Y lúc này lạnh lùng thấp giọng nói: "Nên làm thế nào các ngươi tự mình xem xét mà làm, ta không ngại một đao vừa này vạch sâu thêm chút, cũng không ngại đêm hôm tới thăm, tin ta, trước giờ ta nói được thì sẽ làm được." Nói xong xoay người lại thản nhiên chăm chú nhìn mọi người dưới

lễ đài, chậm rãi đi tới cùng đứng bên cạnh chín nữ tử khác, đợi tuyên bố cuối cùng.

Trầm mặc, trầm tĩnh, trầm ổn, đợi khá lâu, sau mấy lần hồi thúc của người trẻ tuổi chủ trì đại hội, vị tài phán họ Dư đó coi bỏ y sam bị thùng lỗ trên người, nói thì thầm bên tai người trẻ tuổi một hồi. Người trẻ tuổi vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Y với vẻ mặt lãnh khốc hết mấy lần, cao giọng tuyên bố nói: "Người giành chiến thắng sau cùng là đại diện của thôn Y Dương, nàng ta trong phút chốc vừa nảy đối diện với mấy vị tài phán, dùng Trương Trúc thân châm châm pháp thất truyền đã lâu, trong thời gian nhanh nhất hoàn thành một bức hoa sen vô cùng xinh đẹp, cho nên sau khi trải qua kết quả cuối cùng của mười vị tài phán, đại diện Y Dương thôn không hổ đã trở thành người đứng đầu trong hạng mục này."

Phụt, Phương Lưu Vân một ngụm trà phun ra ngoài, vẻ mặt khó tin nói: "Nói giỡn gì chứ, Trương Trúc thân châm? Diệp Y biết? Quái gì thế này?"

Cổ Hạo Dương bên cạnh vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Ngươi sớm đã biết Diệp Y biết cái gì mà Trương Trúc thân châm thất truyền đã lâu gì đó rồi, cho nên ngươi mới không gì phải sợ mà đánh cược với bọn ta phải không? Tiểu lục, ngươi quá gian xảo rồi, quá gian xảo rồi."

Cổ Hạo Nhiên cười lớn nói: "Ta biết thì đã thế nào." Cổ Hạo Danh bên cạnh liền dẫn đầu lấy một quả trái cây để kèm trên bàn ném qua, vẻ mặt đầy thất vọng nói: "Không dễ gì cho rằng có một cơ hội có thể thắng tiểu lục một lần, không ngờ Diệp Y thật sự là thâm tàng bất lộ, chuyện này thường ngày làm gì nhìn ra Diệp Y biết cái trò này, a a a, thật quá đáng."

Trong ánh mắt tức giận của mọi người Linh Tĩnh nhìn thẳng lên lễ đài lắc đầu nói: "Không đúng, Trương Trúc thân châm ta cũng chỉ nghe qua, châm pháp này đã biến mất quá lâu rồi, và lại giống như vừa nảy Diệp Y trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể thêu ra một bức hoa sen, tuyệt đối phải là công lực của mười mấy hai mươi năm, Diệp Y không giống là người đắm mình trong phương diện này lâu, khí chất của nàng hoàn toàn không phù hợp để làm một tú nữ."

Cổ Hạo Viễn lúc này cũng gật gật đầu nói: "Ta cũng cảm thấy không đúng, Diệp Y không biết thêu thùa khâu vá hoàn toàn là chắc chắn, tay của nàng không phải được dùng để cầm kim, vừa nảy tuyệt đối không phải là thi triển cái gì mà thân châm."

Cổ Hạo Thanh thấy Cổ Hạo Nhiên cười tới phải nói là vui vẻ, bất giác nói: "Tiểu lục, ngươi chắc là nhìn ra cái gì rồi phải không, Diệp Y vừa nảy đã làm gì?"

"Uy hiếp thôi mà." Một đạo thanh âm lạnh đậm giúp Cổ Hạo Nhiên trả lời.

Bọn Cổ Hạo Thanh xoay người lại đã thấy Diệp Y đi về lại, Cổ Hạo Nhiên bật dậy đưa tay ôm lấy Diệp Y ngồi xuống, dựa vào vai Diệp Y vừa cười vừa nói: "Sao ta không nghĩ tới Diệp Y của ta há có thể là người dễ dàng bị khuất phục, ha ha, nhìn vẻ mặt của mấy lão đầu ta liền cảm thấy buồn cười, Diệp Y nàng mạnh dữ, sao ta không sớm nghĩ ra chiêu này nhỉ."

Bọn Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Dương nhìn nhau một cái, đều thờ dãi một hồi, sao lại quên mất nữ nhân này là một nữ cường thế chứ, uy hiếp, hoàn toàn là tác phong của nàng, nhưng mà uy hiếp ở thanh thiên bạch nhật bằng dân thiên hạ như vậy, nàng cũng có thể làm ra được, bọn họ thua thật oan uổng a.

"Lợi nhuận ta muốn một nửa." Diệp Y nhìn đám người mặt mày ù rù.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nói: "Không thành vấn đề, đưa nàng hết cũng không thành vấn đề, một thành mười, ta xem xem có bao nhiêu ngân lượng, ồ ồ, cũng đều ra tay hào phóng, mới một vạn năm ngàn hai, hờ hờ, mười lăm vạn lượng bạc như vậy mà tới tay, chuyện này sao ta thấy thật ngại quá, ha ha." Cổ gia từ Cổ Chấn tới ba vị muội muội của hắn, không một ai chạy thoát, mỗi người đánh cược một ngàn lượng, bây giờ một thành mười, mỗi người phải lấy ra một vạn năm ngàn lượng, đúng là con đường tắt để kiếm tiền.

Bọn Cổ Hạo Dương đều không một lời nào để nói nhìn Cổ Hạo Nhiên đang dương dương tự đắc, Cổ Chấn bên cạnh nhìn người theo sau hắn, người đó nhẹ gật đầu trong lúc không để ý rồi khỏi, bây giờ là uy hiếp người khác, nhưng mà cũng là đắc tội với người ta, không biết lúc nào bị phản kích, cho nên mấy chuyện này chắc chắn phải lo liệu tốt, bọn Cổ Hạo Nhiên đều rõ điểm này, cho nên cứ coi như không thấy sự ra hiệu của Cổ Chấn.

Lúc này sau khi dọn dẹp bàn ghế trên vũ đài, không ít người ngẩng đầu nhìn lên tám ván, lại là một trận gỗ đập lộn xộn, lúc này người thanh niên trên lễ đài nói: "Bây giờ Minh phủ và Y Dương thôn mỗi bên đều lấy được một vị trí đầu bảng, những gia tộc khác phải cố lên rồi, bây giờ chúng ta tiến hành vòng thi đấu thứ ba, lần này chúng tôi cần một tổ hai nam tử, vòng này là khảo quan hệ tình ý trong gia tộc, một gia tộc lớn không phải chỉ cần nam nữ ai nảy đều xuất sắc là được, quan trọng hơn là phải thể hiện được tình thân và sự giúp đỡ lẫn nhau, tình ý mới là thứ để duy trì phát triển trong một gia tộc. Tình nghĩa này không dễ khảo nghiệm, nhưng mà chúng ta có thể từ sự phối hợp về một mặt nào đó mà nói, sự phối hợp giúp đỡ lẫn nhau hoàn mỹ cũng là một biểu hiện của tình ý, vòng thi đấu này rất đơn giản, Tề quận chúng ta dồi dào dầu cải, dùng thứ dồi dào của chúng ta để khảo nghiệm chúng ta, nội dung yêu cầu xin mọi người hãy nhìn lên lễ đài có đặt một tám ván, bên trên lúc này đã đổ đầy dầu cải, một người đứng phía trên một người đứng phía dưới, có thể dùng dây thừng để hỗ trợ, yêu cầu chính là đồng tâm hiệp lực bỏ qua lớp dầu cải này là được, đương nhiên nhắc nhở trước không được phép dùng võ lực, nếu như phát hiện có chút dấu vết của việc sử dụng công phu nào, vậy thì không chỉ bị xếp ở vị trí cuối nhất, mà còn hủy bỏ danh thứ trước đó, cho nên mọi người ngàn vạn lần đừng phạm phải."

Lời này của người trẻ tuổi vừa dứt, Cổ Hạo Nhiên trực tiếp nói: "Ta và Diệp Y đã góp sức rồi, còn lại các người tự mình xem mà làm." Nói xong ôm lấy Diệp Y nhướng mày nhìn bọn người Cổ Hạo Dương.

Cổ Hạo Ảnh nhìn tám ván cao chừng năm mét bên trên toàn là dầu cải, rung mình nói: "Ta mới không đi, ta ghét để y sam mình bẩn."

Cổ Hạo Danh cũng cùng lúc nói: "Không đi, đây chỉ là trò chơi con nít, đừng làm nhục chỉ số IQ và thân phận của ta."

Cổ Hạo Dương bên cạnh nghe hai người nói, cùng Cổ Hạo Viễn Cổ Hạo Thanh đưa mắt nhìn nhau một cái nói: "Nếu nói như vậy bọn ta đi thì thân phận và chỉ số IQ của bọn ta không kíp người rồi?"

Cổ Hạo Danh liền nhướn mày nói: "Ta không có nói."

"Lão tam, dường như ta nhớ vì sao chúng ta tới đây tham gia cuộc thi đấu này, dường như là hậu quả chủ trương của một ai đó, người không đi lễ nào để ta tới chịu trách nhiệm sao, hửm?" Một tiếng hừm mang theo ngữ khí uy hiếp khó nói thành lời.

Cổ Hạo Danh nhìn phát âm của Cổ Hạo Viễn, nghiêng răng nghiêng lợi nửa buổi trời siết chặt quyền đầu rồi lại buông ra, ai bảo mình lúc đầu nhúng một chân rồi, chết tiệt mình thật xúi quẩy.

Cổ Hạo Ảnh thấy Cổ Hạo Danh vẻ mặt buồn bực, bất giác hi hi cười nói: "Tam ca tốt của ta, lần này phải xem biểu hiện của huynh rồi, trò chơi con nít này tam ca nhất định là cầm chắc phần thắng rồi, tiểu đệ ở đây sẽ cổ vũ cho huynh."

Cổ Hạo Danh thấy Cổ Hạo Ảnh đứng bên cạnh bộ dạng cười trên nỗi đau của người khác, sau đó hi hi cười đi lên trước một tay móc lấy cần cổ Cổ Hạo Ảnh cười tà nói: "Ngủ đệ tốt của ta, có chuyện vui như vậy sao có thể thiếu đệ được, nhớ năm đó hai huynh đệ chúng ta cùng dải nắng dầm mưa, cảm tình tốt tới khiến bọn họ ngưỡng mộ, hôm nay không thể thiếu vẫn là để bọn họ ngưỡng mộ một phen, theo ca ca vào trận giết địch thôi." Vừa nói vừa không thèm để ý tới sự phản đối của Cổ Hạo Ảnh, cổ kéo hắn vào trong trường thi đấu.

"Ai cảm tình tốt với người chứ? Ai cùng người dải nắng dầm mưa chứ? Người buông tay ta ra, lão tam, người..." Tiếng kêu bất mãn ngày càng xa dần, người trong chòi mắt ồ lên cười, hai người này lúc nào gặp nhau cũng câu véo lẫn nhau một trận, bây giờ đi thi đấu cái gì mà hợp tác với nhau, ha ha, có trò hay để xem rồi.

Chính giữa vũ đài một tấm ván nghiêng tám lăm độ, rộng năm mét, dài khoảng hai mươi mét, bên trên toàn là dầu cải màu vàng kim, ở xa cũng có thể ngửi thấy mùi vị dầu cải, Cổ Hạo Ảnh vẻ mặt âm trầm đứng đó trừng mắt nhìn Cổ Hạo Danh đứng trên tấm ván, thấy Cổ Hạo Danh vẻ mặt mỉm cười đáng yêu nhìn mình, Cổ Hạo Ảnh liền nổi giận đánh tới một cái giọng khó chịu nói: "Ta muốn ở trên, nếu người không để ta lên trên, người có tin ta xoay người đi khỏi không." Bị miễn cưỡng kéo lên còn không nói, lại còn dám để hắn bò trên tấm ván nhom nhóp đầy dầu cải, còn cho rằng Cổ Hạo Ảnh hẳn để ức hiếp sao.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cẩu véo lẫn nhau

Cổ Hạo Danh thấy Cổ Hạo Ảnh làm tư thế xoay người bất giác liền tròn mắt nói: "Được, được, được, ai bảo người là đệ đệ của ta, ta không nhường người thì ai nhường người." Liền từ chông ghế xếp cao phía sau nhảy xuống, vẻ mặt đầy vẻ buồn bực đối chỗ với Cổ Hạo Ảnh, nếu không phải còn lại ba tên đều không dễ bắt nạt, thì hẳn sao lại chọn một tên ưa sạch sẽ này chứ.

Chín gia đình khác bên cạnh đã chuẩn bị xong, đều bất giác nhỏ giọng nói người làm ca ca này thật không tệ, lời này của người làm đệ đệ thật không đúng, Cổ Hạo Ảnh nghe thấy liền nổi con tam bành, hay cho Cổ Hạo Danh người biết làm người tốt, hôm nay ta sẽ để người tha hồ làm người tốt, khuôn mặt vốn còn âm trầm của Cổ Hạo Ảnh, đứng trên đài cao siết chặt dây thừng trong tay, phong tình vạn chủng nhìn Cổ Hạo Danh bày ra vẻ mặt tươi cười, Cổ Hạo Danh bên dưới liền thấy rung mình, không có việc gì mà cười vui như vậy, tuyệt đối là có chuyện.

Sau tiếng bắt đầu, cục diện khó khăn ngoạn mục liền bắt đầu, Cổ Hạo Danh tay cầm dây thừng dùng chân đạp lên tấm ván thẳng đứng, không tệ cũng tương đối chắc chắn, xem ra không phải là loại đạp một cái liền gãy, đem y sam trên người buộc gọn vào thắt lưng, hắn cũng không muốn để quần áo trên người mình bẩn, Cổ Hạo Danh liền bò lên trên.

Mẹ nó, tron thật, kết quả của việc không được phép dùng công phu là Cổ Hạo Danh bò lên một bước trượt xuống ba bước, nếu không phải thường ngày luyện cân bằng và phản xạ mau lẹ, sau mấy bước không ngã mới lạ, Cổ Hạo Ảnh đứng trên đỉnh kéo lấy sợi dây thừng giữ cơ thể Cổ Hạo Danh, thấy Cổ Hạo Danh chưa tới nửa buổi đã bò tới một nửa của tấm ván, lại nhìn chín nhà khác bên cạnh một cái, toàn thân là dầu còn đang đứng ở chỗ cũ, sau đó vẻ mặt tươi cười nói: "Tam ca, nhớ không được dùng võ công đó, nếu không Diệp Y sẽ tìm huynh tính sổ." Nói xong nhìn Cổ Hạo Danh đang ngẩng đầu lên ném cho một cái lườm, đôi tay vạn phần ưu nhã thả lỏng sợi dây thừng.

Lúc Cổ Hạo Danh nghe Cổ Hạo Ảnh nói câu này thì đã biết tiêu rồi, còn chưa kịp chuẩn bị kế sách ứng biến, sợi dây thừng giữ cơ thể mình cân bằng đột nhiên mất đi lực điểm, Cổ Hạo Danh trong nháy mắt mất đi điểm tựa, đôi chân trượt xuống, trong nháy mắt cơ thể hơi nghiêng trượt xuống dưới, theo phản xạ liền muốn dùng công phu, nhưng trong nháy mắt lại nhớ tới hậu quả của việc dùng nó, vội vàng cố kìm nén xuống.

Đôi chân Cổ Hạo Danh liên tục đạp lên trên, sao biết được không đạp lên tấm ván còn được, càng đạp càng trượt xuống nhanh hơn, đôi chân Cổ Hạo Danh đạp loạn trong không trung, đụng vào đầu trượt trên tấm ván, cơ thể thuận theo góc độ của tấm ván mà trượt thẳng xuống giống như con nhện trượt xuống vậy.

"Ha ha, khắp người đều là dầu." Cổ Hạo Dương thấy Cổ Hạo Danh trực tiếp hôn lên tấm ván, bất giác ha ha cười lớn.

Cổ Hạo Nhiên bên cạnh dựa vào vai Diệp Y lâu bầu nói: "May mà ta không đi, nếu không thì ta xong đời rồi."

Lần này còn chưa trượt tới đất sợi dây trong tay đột nhiên lại căng ra, để Cổ Hạo Danh rơi xuống cách mặt đất khoảng nửa mét, Cổ Hạo Ảnh bên trên kinh ngạc nói: "Tam ca sao rồi, không sao chứ?"

Cổ Hạo Danh trước giờ chưa từng oán hận việc không thể sử dụng võ công giống như giây phút này, mắt thấy chân sắp chạm xuống đất, chậm rãi ngừng đầu lên nhìn Cổ Hạo Ảnh phía trên đang lộ ra vẻ quan tâm, Cổ Hạo Ảnh chỉ thấy trên mặt Cổ Hạo Danh một vệt dầu, trán và mũi đập trúng tấm ván đỏ cả lên, bờ môi sáng bóng soi được người càng thêm trơn bóng, đến cả đầu tóc cũng đều là vệt dầu, khắp cơ thể đều là dầu, lúc này đang thuận theo y sam chảy xuống từng giọt, bất giác trong lòng cười tới vui vẻ, nhưng trên mặt lại là vẻ quan tâm nói: "Ai da, tam ca, tiểu đệ vừa nãy không đỡ nổi để trượt tay, tam ca đừng trách tiểu đệ."

Cổ Hạo Danh nghiêng răng nhìn lên nụ cười đáng ghét của Cổ Hạo Ảnh, nói qua kẻ rằng: "Sao có thể trách đệ, đệ đệ thân yêu nhất của ta."

Cổ Hạo Ảnh liền tựa như nhẹ nhõm nói: "Tôi đây tam ca huynh bắt chặt dây thừng, đệ sẽ kéo huynh lên."

Cổ Hạo Danh hai mắt híp lại, trên lông mi còn có từng giọt từng giọt dầu đang nhỏ xuống, ngoài cười trong không cười nói: "Được thôi."

Cổ Hạo Ảnh mỉm cười nói: "Vây đệ bắt đầu đây." Vừa nói vừa kéo Cổ Hạo Danh lên, Cổ Hạo Danh bây giờ cũng không kịp quan tâm tới y sam trên người nữa, dù sao đã đầy dầu không thành bộ dạng rồi, vậy thì cứ ngừng đầu lên mỉm cười nhìn Cổ Hạo Ảnh, mặc cho Cổ Hạo Ảnh dùng sức kéo mình lên.

Đôi tay Cổ Hạo Ảnh dùng sức mấy lần đã kéo Cổ Hạo Danh lên tới độ cao vừa nãy, cúi đầu cười nói với Cổ Hạo Danh: "Tam ca, tiểu đệ lần này kéo huynh lên." Vừa nói đôi tay cùng lúc bắt lấy phía trên sợi dây thừng, lúc này cũng cùng lúc đôi tay buông sợi dây thừng ra, Cổ Hạo Danh chúi miệng cười quý dī, sợi dây thừng trong tay dao động trong không trung, trong nháy mắt quần lay cánh tay Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Danh nhân lúc này dùng hết sức bắt chặt lấy dây thừng kéo xuống, Cổ Hạo Ảnh không phòng bị Cổ Hạo Danh lại dám dùng công phu, vừa mất đi điểm tựa trên đỉnh không trụ vững, bị Cổ Hạo Danh kéo xuống dưới một cái.

Đầu căng Cổ Hạo Ảnh ngã xuống, Cổ Hạo Danh về mặt mỉm cười phong thái ngời ngời trực tiếp trượt xuống, hai người cùng lúc từ trên tấm ván trượt xuống, Cổ Hạo Danh đứng trên mặt đất mỉm cười nhìn Cổ Hạo Ảnh đang bò dậy nói: "Ngũ đệ thân yêu của ta, sao đệ lại không cẩn thận trượt tay ngã xuống thế này, có bị thương ở đâu không?" Động tác vừa nãy nhỏ như vậy, và lại chỉ là kéo Cổ Hạo Ảnh xuống, lại không phải vì để mình lên trên, cho nên những người chuyên môn xem xét có người nào dùng võ không, đối với hành vi tự tàn sát lẫn nhau này hoàn toàn không nhìn ra được.

Cổ Hạo Ảnh cúi đầu nhìn lớp dầu nhom nhộp trên người mình, hậu quả của cú ngã chính là, mặt tiền phía trước toàn bộ đều là dầu, đầu tóc hấn được cho là thu hút nhất cũng trở nên bù xù, tiếp xúc thân mật với tấm ván, lúc này thuận theo ngọn tóc từng giọt từng giọt dầu chảy xuống.

Cổ Hạo Ảnh ngừng khuôn mặt đầy dầu lên nghiêng răng trừng mắt nhìn Cổ Hạo Danh, siết chặt quyền đầu nói: "Đa tạ tam ca quan tâm, ngũ đệ không sao." Nhớ mỗi thù hôm nay, hai mình toàn bộ y sam đều hồng hết không nói, mà ngay cả dung nhan được chau chuốt tí mĩ cũng trở nên nhếch nhác thành ra thế này, trở về sẽ cho hấn biết tay, không trả đũa thì hấn sẽ không gọi là Cổ Hạo Ảnh nữa.

Đám người trong chòi mắt lúc này hết sức nhàn nhã nhìn Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Ảnh đứng cùng một chỗ, vô cùng hài hòa, Phương Lưu Vân vừa đưa trái cây vào miệng vừa mỉm cười nói: "Lần này có náo nhiệt để xem rồi."

Cổ Hạo Nhiên cười hờ hờ nói: "Đẹp, lần này thật náo nóng a, nhưng mà vẫn không bằng khuôn mặt của hai người a, nhìn thật khiến người ta cảm thấy vui mắt, không tệ, không tệ."

Cổ Hạo Viễn khoe miệng nhân nhạ ý cười nói: "Không hổ là huynh đệ của chúng ta, càng nhếch nhác càng ưu nhã, Thanh Nhu trở về về ra dung mạo của hai người họ lúc này, đây là món quà sinh nhật ta muốn tặng họ." Thanh Nhu dùng tay che miệng vừa cười vừa gật đầu.

Tam tẩu Bạch Thiên, ngũ tẩu Linh Tĩnh nhìn nhau một cái, vẻ mặt ai nấy đều tươi cười, hai người này thường ngày liên thủ lại chinh người khác, bây giờ giãy vò lẫn nhau cũng vô cùng có công lực, chỉ đáng tiếc đầu tóc đó, thường ngày dùng tinh dầu thượng đẳng bảo dưỡng, bây giờ lại dùng dầu cái bảo dưỡng, tuy tương đối toàn diện, nhưng cấp bậc lại quá thấp rồi, không biết lúc người thấy có buồn nôn không.

Cổ Hạo Dương hi hi cười cả nửa ngày đột nhiên nói: "Tiểu ngũ có thủ đoạn, lão tam có nhãn lực, hôm nay chúng ta xem nai chết trong tay ai, có muốn đánh cược không?"

Cổ Hạo Nhiên liền nói: "Ta không vấn đề a, dù sao vừa nãy thắng nhiều như vậy, ta không ngại thua đi chút đỉnh, Diệp Y, nàng nói xem chúng ta nên cược bên nào thắng?"

Diệp Y nhìn hai người vẫn còn đang nhìn nhau ôn nhu, bất giác có chút không biết nói thế nào, có hai huynh đệ thế này sao? Không đúng, phải là có một gia đình như thế này sao? Đường như sợ không đánh nhau vậy, còn ở bên cạnh đồ đầu châm lửa, bất giác nhân nhạ nói: "Tùy người." Hai người ngang sức ngang tài cược cái gì mà cược.

Cổ Hạo Thanh bên cạnh lắc đầu nói: "Còn cược cái gì chứ, lại không có tỉ lệ cao, cược cũng không có gì vui." Cược Diệp Y vốn tưởng rằng thắng chắc chín phần mười, huống hồ còn có Cổ Hạo Nhiên là tên có tiền như vậy làm chủ cược, kết quả vẫn thua không ít vào đó không nói, còn cược hai người này thì chỉ có chút tiền của mấy người đó, căn bản không có gì ý nghĩa, chỉ bằng cứ như vậy xem náo nhiệt được rồi.

"Ta nói hai người các ngươi, muốn nhìn nhau thâm tình thì trở về có thời gian rồi nhìn, bây giờ cho ta xem tình hình bên cạnh rồi nói." Giọng lạnh đậm của Cổ Hạo Viễn từ xa truyền tới, hai bên đang nhìn nhau đâm đố kỵ bừng tỉnh, đều cùng nhìn về bên cạnh, thấy chín gia đình khác đã mau chóng bỏ lên

tới đỉnh, hai người bắt gặp nhìn nhau, nếu bị mấy người này hạ gục vậy thì thật quá mất mặt rồi, Cổ Hạo Danh trừng mắt nhìn Cổ Hạo Ảnh một cái nói: "Ta ở trên." Nói xong xoay người đi về phía sau tám ván.

Cổ Hạo Ảnh thờ ơ đứng yên tại chỗ, đã như vậy rồi, ai trên ai dưới cũng không cần gấp nữa, Cổ Hạo Danh sau khi đứng trên đỉnh, đem sợi dây thừng vút cho Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Ảnh đưa tay bắt lấy một đầu của sợi dây dùng sức kéo, nhưng mà nhìn lên Cổ Hạo Danh trên đỉnh.

Cổ Hạo Danh kéo một đầu của sợi dây thừng, Cổ Hạo Ảnh kéo đầu còn lại của sợi dây thừng, hai người cứ nhìn nhau như vậy, thỉnh thoảng nhìn sang bên cạnh một cái, dù sao chỉ cần không uy hiếp tới cự ly mà họ không bắt kịp, hai người cứ bất động như vậy sợi dây trong tay căng ra.

"Được, dùng tới nội lực rồi." Cổ Hạo Dương nhưng mà nhìn hai người lại bắt đầu trên dưới nhìn nhau, đưa tay chống cằm, vô cùng nhàn nhã xem nào nhiệt.

"Aizz, đây chính là nguyên nhân của cuộc tỉ thí quá trẻ con này, hai người đều không đem người khác để vào mắt, chỉ lo cuộc tỉ thí của mình, sớm biết thì đã chọn hạng mục khó nhất để cho họ, ta xem chỉ bằng hạng mục kế tiếp cũng để hai người họ đi được rồi, ở hạng mục này trên căn bản không cách nào giải quyết được trạng thái tương thân tương ái của họ." Cổ Hạo Nhiên vừa dứt trái cây cho Diệp Y ăn, vừa ở một bên nói mát.

Cổ Hạo Viễn nhẹ gật đầu nói: "Có thể suy nghĩ."

"Hai người các ngươi rốt cuộc đã xong chưa?" Một thanh âm tức giận đột nhiên vang lên, Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Ảnh trên vũ đài cùng lúc bị giật mình, người ngoài nghe thì không cảm thấy có gì lợi hại, nhưng họ nghe thì không giống vậy, đây là tiếng của lão cha trước giờ chưa từng nổi giận, mà một khi nổi giận thì phải với tinh thần hủy thiên diệt địa, Cổ Hạo Danh vội vàng thu tay, Cổ Hạo Ảnh lại chậm một chút, Cổ Hạo Danh không vững suốt chút nữa bị Cổ Hạo Ảnh kéo xuống, vội vàng dùng sức một tay đập lên mặt trước của tám ván.

Chỉ nghe tiếng cạch cạch vang lên, Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Danh vội vàng thu tay lại bắt gặp kinh ngạc nhìn nhau, một tiếng pi pa vang lên, Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Ảnh khỏe miệng bắt gặp giận giận, tám ván trong tay hai người đang bắt đầu không ngừng lắc lư, trong lúc hai người còn đang kinh ngạc tám ván rầm một cái toàn bộ đều đập tới người Cổ Hạo Ảnh, một chương vừa rồi của Cổ Hạo Danh đem tám ván tạm thời kiên cố, chấn động vượt quá tầm kiểm soát, thuận theo lực chương của Cổ Hạo Danh liền đổ sập xuống.

Tiếng thét, tiếng thét của nam nhân cũng rất sợ hãi, động tác lần này mạnh hơn so với khảo nghiệm tình nghĩa vừa này, trên đài cao có người chấn kinh đứng yên tại chỗ, thả lỏng dây thừng, có người tinh thần khá tốt không thả lỏng tay, bị treo trên tám ván ngã về phía trước, có người thông minh nhất thì mau chóng buông tay kêu thất thanh: "Mau rời khỏi." vừa nhảy xuống đài cao vừa chạy về phía trước đi đỡ lấy tám ván.

Cơ thể Cổ Hạo Danh trên không trung cũng không lo được cái gì mà không được phép dùng võ công, trở người một cái từ trên nhảy xuống, thoáng cái xông vào trong cùng Cổ Hạo Ảnh cùng lúc đưa tay, chống đỡ tám ván sắp sập xuống, chỉ nghe một tiếng sập xuống, trong tiếng kêu thét của đám người tại hiện trường, tám ván hoàn toàn sập xuống, người bị che lấp hoàn toàn.

Cổ Hạo Nhiên một tay đỡ trán quay đầu vui vào căn cổ Diệp Y vô lực nói: "Lần này hay rồi."

Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Thanh nhìn nhau một cái, đột nhiên đồng thanh ha ha cười lớn, Cổ Hạo Viễn xoa xoa mi đầu nhìn Cổ Chấn nói: "Cha, lẽ nào người không biết lực sát thương của người rất lợi hại sao?"

Cổ Chấn không lời nào mà nhìn lên đám người đang nhu động trên tám ván bằng phẳng phía trước, và những người vội vàng chạy lên đó cứu người, bắt gặp lạnh mặt nói: "Lũ vô dụng."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tự bản thân

Hoàn mỹ, vòng đấu thứ ba tương đối hoàn mỹ do nơi thi đấu bị sập xuống, sau cùng không một ai có được hạng nhất, nhưng mà vì biểu hiện của hai người bọn Cổ Hạo Danh hoàn toàn không phù hợp với tôn chỉ của cuộc thi đấu, bị phán thắng xếp xuống vị trí sau cùng, còn hai người của Minh phủ biểu hiện vô cùng ưu tú, thông qua biểu quyết của mọi người, thành công giữ được vị trí đầu bảng.

Bọn người Cổ Hạo Nhiên nhìn hai người toàn thân vô cùng nhếch nhác, thêm vào đó là vẻ bối rối lặng lẽ trở về, đều lộ vẻ khinh thường đưa ngón cái lên chông ngược xuống, khiến cho hai người họ tức giận nhưng không dám nói, ảo não cứng đờ trước ánh mắt ngạc nhiên của Cổ Chấn ngồi lại vị trí cũ, đến cả y sam trên người cũng không dám thay.

Đội ngũ nhân mã to lớn mau chóng thu dọn vết tích trên vũ đài xong, cũng đã là buổi chiều, mọi người đều nhân lúc này nghỉ ngơi một lúc sau đó, người thanh niên trên lễ đài mới lại mở miệng nói: "Bây giờ cuộc thi đã qua một nửa, Minh phủ có được hai vị trí đầu bảng, tiếp theo là Y Dương thôn, sau đây còn lại hai hạng mục thi đấu nữa, chúng ta xem ai có thể đạt được ngôi vị đầu bảng sau cùng."

Dừng lại một lúc đợi sau khi tiếng hoan hô của mọi người qua đi, người trẻ tuổi nói tiếp: "Vòng thi đấu thứ tư này cần một nam một nữ phối hợp tiến hành, mọi người hãy chọn ra hai người mà các bạn cho rằng mặt thiết nhất, có năng lực nhất đại diện cho cả gia tộc tới tham gia, vì một gia tộc không chỉ cần nam nữ đều xuất sắc, nam nữ liên thủ càng phải xuất sắc, nó chứng minh sự hỗ trợ cho nhau của một cương một nhu, cũng là điểm quan trọng cần phải có của một gia tộc."

Cổ Hạo Dương trong chồi mắt vừa nghe vậy không nói hai lời: "Tiểu lục, các người tự xem xét mà làm."

Bọn người Cổ Hạo Viễn nhìn cũng không nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, hai người một người là đương gia, một người là chủ tử của Nguyệt đường, họ vốn là đại diện cho cả Cổ gia, đây có gì mà để lựa chọn chứ.

Cổ Hạo Nhiên nhướng nhướng mày nhìn sang Diệp Y nói: "Vợ à, lên thôi, ai bảo chúng ta xuất sắc nhất chứ." Vừa ôm Diệp Y đứng dậy, vừa lườm bọn Cổ Hạo Dương một cái, bọn họ có cặp nào không xuất sắc chứ? Không phải chính là không muốn đi sao, chỉ còn cách lấy đương gia này để làm búa đỡ cho họ.

Diệp Y cũng không cảm thấy gì theo Cổ Hạo Nhiên đứng lên đi về phía trước, hai người một người chói lọi như mặt trời, một người thanh lạnh như mặt trăng, chậm rãi đi lên trên, lập tức khiến mọi người xung quanh rớt cả mắt, khoe miệng Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười nhàn nhạt đúng mực, ôm lấy eo Diệp Y chậm rãi ra hiệu cho xung quanh. Diệp Y thấy tiếng rít và tiếng nín thở vang lên khắp nơi, bất giác hơi nghiêng đầu nhìn sang Cổ Hạo Nhiên một cái, người này bây giờ đang thể hiện phong độ hoàn mỹ của hắn, nhưng không biết lại thu hút bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y nhìn qua đây, bất giác nhe răng cười với Diệp Y một cái, cánh tay ôm chặt lấy eo nàng nhẹ giọng nói: "Hai người chúng ta đại diện cho Cổ gia, không phải cái gì mà Y Dương thôn, nếu có một ngày người bên cạnh nhận ra chúng ta, vậy không mất mặt chết sao, bây giờ phải cứu vãn chút mặt mũi mới được." Diệp Y ừm một tiếng cũng không nói gì, mấy chuyện thể diện này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của nàng.

Người được chọn của mười gia tộc tham gia thi đấu đã đứng trên vũ đài, không nghi ngờ gì Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y là đôi sáng chói nhất, ngay cả Ngân Vũ và một nữ tử về mặt tương đối xuất sắc của Minh phủ, cũng không cách nào tranh được vẻ rực rỡ với họ, cho nên như lễ đương nhiên xung quanh hai người trở nên trống không, ai đồng ý dùng sự bình thường của mình để đấu với vẻ rực rỡ của người khác chứ, nhưng lại khiến Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y trở nên vô cùng chói mắt.

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn sang Ngân Vũ đứng gần Diệp Y nhất, ánh mắt thi thoảng lại bắn qua đây, nhìn một cái rồi lại thoáng qua, thoáng qua rồi lại nhìn một cái, Cổ Hạo Nhiên bất giác trên mặt mang theo nụ cười đôi mắt lại mang theo sát khí, dám dòm ngó người của hắn, muốn chết.

Người trẻ tuổi trên lễ đài thấy người được chọn đều đã tới đủ, liền mở miệng nói: "Nội dung của vòng này rất đơn giản, các người có thấy đóa liên hoa phía trước không, vòng này là thể hiện sự hiểu biết lẫn nhau và thực lực của các người, Diệp Y vừa nghe vừa nhìn về phía trước khoảng hai mươi mét có một đóa liên hoa, liên hoa đang đặt trên một chiếc bàn cao, người thanh niên trên lễ đài dừng một lúc rồi nói:" Nhưng mà, yêu cầu của chúng tôi chính là che mắt các người lại, sau đó tách các người tới những nơi không giống nhau, không cho phép giao lưu, không cho phép làm bất cứ động tác nhỏ nào, nếu không sẽ trực tiếp bị loại, nếu các người đánh bị thương đồng đội của mình, vậy thì cứ coi như là sau cùng bạn có được đóa liên hoa, thì cũng bị chấm là thua, cho nên đây chính là khảo nghiệm mức độ mặt thiết của mọi người, đương nhiên ra tay không được quá tàn nhẫn, không được tạo ra trọng thương. "

Cổ Hạo Nhiên nghe tới đây bất giác mỉm cười, lần này với hắn và Diệp Y, hờ hờ, hắn ngược lại tương đối hy vọng nhìn qua Ngân Vũ bên cạnh một cái, lần này xem lão tử có đánh chết người không.

Diệp Y nhìn cái đã hiểu được ánh mắt hung thần của Cổ Hạo Nhiên, bất giác nhàn nhạt nói:" Đừng đánh chết. "

Cổ Hạo Nhiên hờ hờ cười một tiếng nói:" Yên tâm, ta ra tay tuyệt đối có chừng mực, huống hồ còn không biết hắn sẽ được dẫn tới chỗ nào, nếu nàng gặp được cũng phải ra sức đánh hắn. "Diệp Y mắt cũng không ngẩng lên tính toán cự ly bốn phía, ai đụng phải nàng thì tên đó xúi quẩy rồi.

Chín gia đình khác bên cạnh cũng bất động thanh sắc, xem ra ai cũng có bản lĩnh, dùng lớp vải đen dày cột bịt mắt hai mươi người tham gia thi đấu xong, tự nhiên có người bước lên phía trước kéo mọi người đứng yên vị, chỉ thấy hai mươi người cách đóa liên hoa khoảng hai mươi mét vây thành một vòng tròn, người của mỗi gia đình đều bị tách ra, yên vị xong người thanh niên trực tiếp nói:" Phía trước của các người chính là đóa liên hoa, đi lên đó lấy xuống. "

Lời vừa dứt mười chín người khác đều bắt đầu, ai nấy đều vừa phòng bị vừa đi về phía trước, duy chỉ có Diệp Y yên lặng đứng yên tại chỗ lắng nghe nửa buổi trời rồi mới chậm rãi đi về phía trước.

Càng về vị trí của đóa liên hoa, người càng tập trung một chỗ, người bị bịt mắt lúc này cũng không biết đụng phải người bên cạnh là ai, chỉ đánh phủ đầu trước, cũng tự đỡ những đòn phủ đầu, rất dễ nghe ra được bên cạnh mình rốt cuộc là đối thủ hay là người đồng hành. Mọi người đều có chừng mực, ra tay không mấy tàn độc, chiêu thức đều có chút mềm mại.

Trong đó chỉ có Cổ Hạo Nhiên cái gì cũng không để ý, đánh người không nói hai lời liền đánh liên tiếp mấy cái, làm gì có cái gì mà do dự và hạ thủ lưu tình, căn bản là hận không thể đánh chết tên nào hay tên đó, có lúc còn chưa đánh được, chỉ cảm giác được bên cạnh có người, Cổ Hạo Nhiên cũng trực tiếp bước lên làm người ta ngã xuống, trong nhất thời chỉ nghe thấy tiếng aizz dzô vang lên bên cạnh hắn.

Còn Diệp Y bên này lại bình tĩnh bước từng bước một tiến về phía trước đối với người đi đường gặp phải, hoặc người đột nhiên từ bên cạnh hoặc từ trên trời rơi xuống, hạ thủ gọn gàng linh hoạt không chút lưu tình, đến cả chút thời gian suy nghĩ cũng không chừa, tuy nói đã không ra tay liền lấy mạng như trước đây, nhưng mức độ lợi hại tàn độc cũng không giảm đi được mấy phần.

Hai người một người đi oanh oanh liệt liệt, một người đi yên ắng không tiếng động, nhưng đều diệt trừ chướng ngại cản đường của họ, người xem xung

quanh đều tròn mắt lú lười, có hai người tốt thế sao, sao lại lợi hại như vậy a, xem ra mỹ nam tử cũng có thể không phải là bao cò.

Trong chòi mát bọn Cổ Hạo Dương chau mày nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, nửa buổi trời Cổ Hạo Thanh chậm rãi nói: "Sớm biết như vậy không nên để hai người họ lên, lẽ ra để ta và Từ Mẫn đi."

Cổ Hạo Dương nhẹ gật đầu nói: "Hai người đều là người cường thế, các người nhìn xem hai người bọn họ ra tay căn bản không lưu tình, lần này nếu đụng phải thì sao mà chịu nổi."

Cổ Hạo Danh nhẹ chau mày nói: "Hai người đều không hiểu nhượng bộ, dường như chỉ có chính mình, bộ dạng trong mắt hoàn toàn không có trợ thủ của mình trong đó, mọi việc đều lấy mình làm trung tâm, xem tình cảnh này những ngày tháng về sau còn phải cố hòa hợp nhau nhiều rồi."

Cổ Chấn bên cạnh im lặng lúc này cũng nói: "Kết quả của cách đánh này của họ, không phải Hạo Nhiên làm bị thương Diệp Y, thì chính là Diệp Y làm bị thương Hạo Nhiên, sau này chịu khổ không ít rồi."

Người Cổ gia có chút lo lắng nhìn hai người hoàn toàn không biết thu liễm, không phải vì cuộc thi đấu này mà làm bị thương đối phương như thế nào, mà là đều cảm thấy nếu thật như vậy, bản tính của hai người đều cần phải gia tăng rèn luyện mới được, ai cũng chỉ tin vào mình vậy làm sao mà được?

Cổ Hạo Ảnh nhìn trên trường thi đấu Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y ngày càng lại gần nhau hơn, bất giác trừng trừng nhìn hai người nói: "Có lẽ sẽ không xảy ra tình huống đó chứ, tiểu lục không phải luôn nhường Diệp Y sao, lần này sao lại nghiêm túc như vậy, có phải bọn họ tự mình có sự mật thiết không?"

Cổ Hạo Viễn vẫn cứ im lặng giờ tiếp đề tài: "Có lẽ có khả năng này, nhưng mà cũng không loại trừ cách nghĩ của cha và các vị ca ca, hai người này khiến người ta lo lắng a."

Trên trường thi đấu Cổ Hạo Nhiên một quyền đánh tới một đạo tiếng chuông gió bên cạnh đột nhiên công kích tới, Cổ Hạo Nhiên cúi miệng một cái mang theo nụ cười nhàn nhạt, nghiêng người quyền đánh chân đạp đối thủ cũng không phải là kẻ yếu thế đánh ngang bằng với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên trong lòng hừ lạnh một tiếng, tay biến thành đao rút nội lực vào trong đó giận dữ đánh xuống, cùng lúc một chân đá bật công kích trên dưới.

Chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của người đối diện rõ ràng là đã trúng chiêu, Cổ Hạo Nhiên vốn đã muốn lui lại đi trên con đường của mình, vừa nghe tiếng rên rỉ này liền không nói hai lời, trực tiếp chạy lên trước dốc toàn lực hạ thủ với đối phương, vì rất đơn giản tiếng rên rỉ đó tuy không lớn, nhưng Cổ Hạo Nhiên lại phân biệt được người trước mặt là ai, chính là tên Ngân Vũ luôn dùng ánh mắt ăn đậu hũ của Diệp Y, lần này có thể quang minh chính đại đánh người, Cổ Hạo Nhiên đương nhiên thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Diệp Y lần này tuy chậm rãi nhưng kiên quyết đi về phía trước, luôn đi theo đường thẳng của mình bên cạnh thỉnh thoảng đụng phải người đều bị nàng đánh ngã, nằm dưới đất rên rỉ, trong tai nghe được tiếng gió xung quanh bắt đầu hỗn loạn, mấy gia đình khác e đều đã cách xa con đường của mình, lần vào một chỗ với người bên cạnh, Diệp Y cũng không quan tâm nhiều như vậy vẫn như cũ tiếp tục con đường của mình.

Cổ Chấn trong chòi mát gật đầu nói: "Thực lực rất mạnh, khí chất rất cường hãn, cách làm rất thông minh."

Phượng Lưu Vân bên cạnh cũng hiếm mà nghiêm túc nói: "Luôn giữ cho mình một đường thẳng là con đường nhanh nhất đạt được mục tiêu cũng là con đường duy nhất có thể tránh không xác định được vị trí như Cổ Hạo Nhiên đập loạn, thật là sự lựa chọn linh hoạt." Bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh đều gật đầu khen, nhưng lại không biết nguyên nhân chủ yếu là vì Diệp Y lười đấu với mấy người này lại không phải rất mạnh gì, còn chưa có cái bản lĩnh đó để bức nàng ra khỏi tuyến đường của nàng, cho nên bám chặt một phương hướng là được, không cần phí công tính toán tuyến đường khác.

Lúc này mấy người thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y ngày càng gần, Cổ Hạo Nhiên vốn vẫn duy trì phương hướng tiến về phía trước của hắn, đành chịu vì để truy sát Ngân Vũ, sau một trận quyền đánh chân đạp tuy vị trí hướng mặt chính xác, nhưng đã tới bên cạnh Diệp Y.

Cổ Hạo Ảnh hơi ngồi ngay ngắn lại chăm chú nhìn hai người trong trường thi đấu, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên sau một quyền hạ gục Ngân Vũ xong, bên cạnh cũng không biết hai gia đình đó vừa nãy chạy tới nơi nào, lại cùng lúc công kích Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên phân biệt ra tiếng gió sau đó một chân đá vào không trung, hai tay mỗi bên một quyền đánh lại, sau đó trong nháy mắt tách hai người công kích ra, xoay người trong không trung một cái đáp xuống bên cạnh.

Lúc này Cổ Hạo Danh soát một tiếng đứng dậy chăm chú nhìn trong trường đấu, vì hướng Cổ Hạo Nhiên đáp xuống chính là nơi Diệp Y đang đứng, Cổ Hạo Danh chỉ thấy Diệp Y đột nhiên nghiêng đầu qua, một chân đá một người bên cạnh ra, tay làm thành đao vung lên hướng vào không trung mà công kích.

Đại tẩu Hoa Cẩn liền kinh hô, nhìn theo Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y không rời, trong không trung Cổ Hạo Nhiên nghe ra phía dưới có thanh âm, sau đó chân dùng sức treo ngược cơ thể một vòng đỡ lấy thủ đao của Diệp Y, Cổ Hạo Ảnh liền siết chặt quyền đầu nói: "Chết tiệt."

Bọn người Cổ Hạo Dương Cổ Hạo Viễn bên cạnh cũng đều nhăn mày chăm chú nhìn hai người sắp đấu nhau, xem khí thế và cách xuất thủ của hai người dùng nói dùng hết toàn lực, ít nhất ai nấy đều không lưu tình, bất giác đều trở nên lo lắng.

Chỉ nghe thấy tiếng giao nhau trong không trung, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y cùng lúc đều bị dội lùi sau một bước, Cổ Hạo Nhiên trong không trung mượn thế đáp xuống, không nói hai lời trực tiếp chạy về hướng vừa nãy Diệp Y đứng, còn Diệp Y về mặt lãnh đạm cũng cùng lúc chạy lên trước.

Cổ Hạo Danh liền khản trương nói: "Bọn họ muốn làm gì vậy? Không đánh bị thương đối phương không cam lòng sao?"

Cổ Hạo Ảnh một quyền đầu đập lên bàn luôn miệng mắng: "Hai tên khốn này, không biết đối phương là ai sao, lại không phải bạt mạng, vừa nãy dùng sức làm gì? Bây giờ còn không biết.. í."

Lời còn chưa dứt người Cổ gia đều kinh ngạc nhìn hai người trên trường đấu, thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y không làm tư thế nào cả, cũng không nói lời nào, chạy tới một chỗ tay nắm tay đi về phía trước dường như đương nhiên lẽ ra là nên như vậy, không chút do dự, không chút phản kháng, dường như một đòn vừa này hoàn toàn không tồn tại, hai người lúc này vai kề vai đi về phía trước những nơi đi qua đều như vào chỗ không người, giải quyết người bên cạnh phải nói là gọn gàng dứt khoát, so với lúc mới bắt đầu còn tàn độc vô tình.

Mọi người trong chòi mắt đưa mắt nhìn nhau, nửa buổi trời Cổ Hạo Dương chớp chớp mắt nói: "Đây là ý gì? Như vậy cũng có thể nhận ra đối phương sao? Đây rốt cuộc là sự mật thiết khủng bố gì thế này? Cả chút do dự cũng không có. "

Cổ Hạo Viễn chăm chăm nhìn hai người nửa buổi trời sau đó nói: "Là chúng ta lo lắng thừa rồi, hai người bọn họ hiểu đối phương và tin tưởng đối phương hơn cả chúng ta nghĩ. "

Lâm Dã này giờ không nói chuyện lúc này nhân nhạ nói: "Thiếu gia và phu nhân trải qua quá nhiều chuyện, cứ cho là đứng trước sinh tử họ cũng có thể nhận ra đối phương, không cần do dự, không cần hạ thủ lưu tình, vì họ biết lúc giao thủ là lúc tốt nhất, tiện nhất để nhận ra nhau. "Trên đảo gian nan như vậy còn có thể qua được, chuyện trước mắt này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cần bàn ngay cả lo lắng cũng không cần.

Bọn Cổ Hạo Dương nghe lời này của Lâm Dã, thấy Lâm Dã và Hồng Tịnh một chút bộ dáng lo lắng cũng không có, trong mắt chỉ có tín nhiệm, bắt giác nhìn nhau một cái không nói gì.

Trong trường đấu Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nắm tay nhau đi về phía trước, chẳng qua trong chốc lát liền đụng phải cạnh bàn, Cổ Hạo Nhiên kéo vạt đen che mắt xuống, cười ngạo mạn đưa tay nắm lấy đóa liên hoa to chừng niềng bát, quay sang nhìn Diệp Y thần sắc thần nhiên một cái, cười híp mắt nói: "Thanh lạnh, ưu nhã, cao quý, chỉ có loại hoa như vậy mới có thể sánh được với Diệp Y của ta. "Nói xong hơi đưa tay lên đem đóa liên hoa màu ngọc này cài lên mái tóc của Diệp Y, Diệp Y nhân nhạ nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, thấy trong mắt toàn là ý cười, cũng ngầm đồng ý hành động này.

Không nghĩ ngờ gì vòng thi đấu thứ tư này Y Dương thôn giành chiến thắng, không nhìn xung quanh hay các đối thủ hoặc đứng hoặc nằm, Cổ Hạo Nhiên về mặt tươi cười xán lạn ôm Diệp Y trở về, Cổ Hạo Danh đưa ngón cái với Cổ Hạo Nhiên nói: "Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử. "

Cổ Hạo Nhiên thấy bọn Cổ Chấn Cổ Hạo Dương về mặt đều tươi cười tán đồng, bắt giác nhân nhạ cười kéo Diệp Y ngồi xuống, đem đầu dựa vào vai Diệp Y, đưa tay lấy tới chén trà đưa tới miệng Diệp Y, Diệp Y vừa để mặc hấn dựa vào, vừa nhẹ cúi đầu uống một ngụm trà.

Bọn Cổ Hạo Dương thấy thần sắc hai người tự nhiên, động tác hài hòa không chút ngượng ngịu, đến cả người ngoài nhìn thấy cũng đều cảm giác hành động đó bình thường tới không thể bình thường hơn, sự mật thiết và thông dong đó dường như đã thấm sâu vào xương tủy, không chút lộ ra ngoài, nhưng vào lúc mấu chốt lại khiến người ta biết họ trước giờ chưa từng biến mất, Cổ Hạo Viễn bắt giác âm thầm thở ra một hơi, hai người như vậy không cần bọn họ lo lắng rồi, sự hài hòa và mật thiết như vậy ngay cả bọn họ có lẽ cũng không có được, còn cần họ lo lắng gì chứ.

Trong sự yên tĩnh vui mừng của mọi người, người thanh niên trên lễ đại bắt đầu nói: "Bây giờ là hai hai, Minh phủ và Y Dương thôn mỗi bên đều thắng một nửa trận đấu, xem ra chiến thắng cuối cùng phải để qua vòng sau cùng rồi, đã vậy tôi cũng không dài dòng nữa, vòng đấu sau cùng này chúng ta phải thi đấu chính là năng lực hợp lại của cả gia đình, cho nên vòng này tổng cộng cần tám người tham gia, bắt buộc là người thân trực hệ trong gia tộc, nếu không đủ người có thể cho phép thế tử cùng tham gia.

Nội dung rất đơn giản, cái gọi là đồng tâm hiệp lực, một gia tộc chính là một con thuyền, tất cả người trong gia tộc toàn bộ đều vì để con thuyền này càng đi càng xa, cho nên bây giờ toàn bộ chúng ta di chuyển tới bờ sông, hạng mục cuối cùng này được cử hành trên mặt sông, ai có thể chèo thuyền tới đích trong thời gian sớm nhất, thì đó là người giành thắng lợi sau cùng. "

Mọi người vây xem liền tập trung tới bờ sông, vì vốn nơi đây là bờ sông, cho nên hoàn toàn không cần di chuyển đại quy mô khoảng cách xa, đợi bọn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y theo người dẫn đường tới bờ sông nhìn thấy chiếc thuyền cá chỉ chứa nổi tám người đang nhấp nhô trên mặt nước ở phía trước, Cổ Hạo Nhiên bắt giác tròn mắt nhìn lên trời, chiếc thuyền nhỏ rách nát như vậy đời này của hấn chưa từng ngồi qua.

Người trực hệ, Cổ gia tính từ Cổ Chấn cũng chỉ có bảy nam nhân, cho nên sau cùng người được lựa chọn lại rơi vào Diệp Y của chúng ta đang ở phía trước, chỉ vì một câu nói của Phương Lưu Vân, người tài có nhiều công lao, liền đem Diệp Y vứt cho bọn Cổ Hạo Nhiên, còn mình thì dẫn bọn Hoa Cẩn chạy tới đích đến xem náo nhiệt rồi.

"Chút chuyện nhỏ này còn cần tới bốn thiếu gia đích thân động tay, thật sự quá để mặt cho Y Dương thôn rồi. "Cổ Hạo Danh dẫn đầu bước xuống tám ván trên mặt sông, đi tới chiếc thuyền nhỏ giành cho Y Dương thôn.

Cổ Hạo Ảnh đành mặt cầu nhàu nói: "Đã muốn chúng ta tới chèo thuyền, cũng không nhìn xem chúng ta là ai, lão đại dám nhận cả huyết mạch nền kinh tế Thánh Thiên, bây giờ lại lưu lạc tới mức phải đích thân làm thuyền phu, thật là không biết trọng nhân tài a, không biết trọng nhân tài. "

Cổ Hạo Dương một cước đem Cổ Hạo Ảnh đang bắt nắn đứng trên tám ván đá bay xuống dưới, nhướn mày nói: "Kêu ca cái gì, bọn ta còn không ủy khuất chỉ có người bị ủy khuất thôi sao? "May mà lúc Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vào thi đấu, vì thật sự không cách nào chịu nổi đã đi thay y sam và tắm gội đầu tóc, nếu không bây giờ ngay cả đá hấn Cổ Hạo Dương còn lười.

Cổ Hạo Nhiên ôm lấy Diệp Y xuống thuyền, thấy Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Thanh ngồi thành một hàng bên này cha hấn và Cổ Hạo Ảnh ngồi phía trước, sau đó kéo Diệp Y ngồi chính giữa, còn mình ngồi ở phía sau cùng, nhìn mái chèo bên cạnh, bắt giác nói: "Thứ này dùng để làm gì? Dùng thế nào? "

Cổ Hạo Viễn lạnh giọng nói: "Không biết. "

Cổ Hạo Nhiên bắt giác nường mầy nhìn cha hần và đám huynh đệ nói: "Có ai biết không?" "

Im lặng, nửa buổi trời Cổ Hạo Dương quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiểu lục, người cảm thấy ai trong chúng ta giống người ngồi qua loại thuyền này?" "

Cổ Hạo Nhiên thấy bọn Cổ Hạo Thanh cùng lúc gật đầu nhìn hần, bắt giác ai oán nói: "Có nhầm không vậy, đều không biết làm thế nào để chèo, vậy chúng ta phải làm sao?" Tuy hần và Diệp Y cũng ngồi qua thuyền của bọn Thanh Trúc, nhưng dường như dùng loại sào để chống đi, không phải là loại từng tằm ván như vậy, thứ này nhìn thế nào cũng không thể sử dụng giống với cái kia a.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ánh mắt kỳ lạ

Cổ Hạo Ảnh oanh oanh liệt liệt nói: "Có gì hay ho chứ, không phải chỉ chèo thuyền thôi sao, chuyện có lớn gì đâu, nhìn thời cơ mà hành sự thì được rồi."

Cổ Chấn vẻ mặt không biểu tình cũng gật gật đầu nói: "Chỉ có xem thời cơ mà hành sự vậy."

Cổ Hạo Nhiên khóe miệng giật giật, nói thì dễ, xem thời cơ mà hành sự, lại không phải là làm sinh ý gì, lẽ nào còn có thể đi giành chiếc thuyền đứng đầu bảng sao? Bắt giác nhìn Diệp Y nói: "Diệp Y, nàng có biết không?"

Diệp Y nhìn nhìn mái chèo gỗ trong tay, chèo vài cái trong nước rồi nói: "Dùng như vậy." Tuy nàng cũng chưa ngồi qua loại thuyền như thế này, trong xã hội hiện đại cũng chưa từng thấy công cụ cổ như vậy nhưng mà nguyên lý chắc chắn là giống nhau, lợi dụng lực trở của nước để tiến về phía trước.

Cổ Hạo Ảnh nhìn một cái sau đó chèo mấy cái nói: "Đơn giản, đơn giản, chuyện như vậy sao làm khó chúng ta được, xem chúng ta đi giành ngôi vị đầu bảng về." Bọn Cổ Hạo Viễn thử thử cũng cảm thấy thật sự đơn giản, dựa vào công phu và thực lực của họ, ngôi vị đầu bảng hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau một tiếng gào lớn, trên mặt sông rộng lớn tám con thuyền nhỏ đều rời khỏi tằm ván sau lưng, lướt theo con sóng tiến về phía trước, nhưng một trong những chiếc đó xảy ra chút vấn đề.

"Này, này, đây rốt cuộc là thế nào?" Chỉ thấy trên mặt sông những chiếc thuyền khác không nói là nhanh như chớp, nhưng cũng tuyệt đối không chậm tiến về phía trước, còn thuyền của bọn Cổ Hạo Nhiên trên mặt nước xoay một vòng sang trái, lại xoay một vòng sang phải, xoay vòng tại chỗ không đi theo một đường để tiến về phía trước.

"Đại ca, các người dùng nhiều sức như vậy làm gì? Không thấy mũi thuyền quay về hướng các người sao?" Cổ Hạo Ảnh vừa gia tăng tốc độ, vừa gào lên với bọn Cổ Hạo Dương ngồi bên phải.

"Ai bảo các người không dùng sức, thuyền quay về hướng bọn ta biết làm sao được, các người đem nó lái qua đi a." Cổ Hạo Dương cũng không phải im lặng.

"Thứ này làm thế nào, sao lại chạy về phía chỗ chúng ta rồi?" Cổ Hạo Nhiên nhìn trời tròn mắt một cái, chiếc thuyền này không phải là quay vòng sang trái, thì quay vòng sang phải, sao không nghe lời chút nào.

Diệp Y cũng không biết nói gì, mái chèo trong tay dùng sức hoạt động trong nước, theo lý mà nói dựa vào sức của bọn họ, chiếc thuyền này chỉ ít cũng phải chạy nhanh như bay chứ, sẽ không phải là cảnh quay vòng vòng tại chỗ, bây giờ rốt cuộc là chỗ nào không đúng rồi?

"Đại ca, các người đừng động, bọn ta chèo xem xem." Cổ Hạo Nhiên thấy chiếc thuyền này thật sự không đi bắt giác kiến nghị nói, sau đó chỉ thấy chiếc thuyền nhỏ tám người ngồi, trong nháy mắt xoay mấy vòng trên mặt hồ, tốc độ đó phải nói muốn nhanh bao nhiêu thì có bấy nhiêu, bốn cao thủ võ lâm ra tay đúng là không tầm thường a, lực đạo đó người bình thường há có thể bì được, khiến mọi người xung quanh ồ lên cười.

"Thôi vậy, vẫn là để bọn ta bên này thử xem sao." Cổ Hạo Nhiên ngưng ngưng dừng tay để bọn Cổ Hạo Viễn thử, ai ngờ lại xoay mấy vòng nhanh chóng mặt, mặt đầy hắc tuyến nhìn nhau, trò này đúng là không phải thứ để một người chơi.

"Thuyền phía trước đã không còn thấy bóng dáng nữa, chúng ta còn đang ở trên này." Cổ Hạo Thanh này giờ tương đối bình tĩnh ngẩng đầu nhìn phía trước một cái, trên mặt sông chỉ còn lại đuôi thuyền của người ta, may mà tuyến đường không phải quá ngắn, chỉ ít còn chút thời gian cho họ phân tích.

"Này, này, có phải chúng ta ngược hướng rồi không?" Cổ Hạo Danh người tự cho mình là có chỉ số IQ cao thấy chiếc thuyền này bất động, bắt giác kiến nghị nói.

Diệp Y vừa nghe vậy còn chưa mở miệng phản đối, chỉ nghe tiếng đập một cái Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Thanh cùng lúc kêu đau, không đi về phía

trước lui về phía sau một mét còn không là vấn đề, mấy người mau chóng đồng tâm hiệp lực và dùng lực hành động với tốc độ cao, chiếc thuyền nhỏ soạt cái lui sau một mét, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Thanh ngồi ở sau cùng đầu vừa khéo đụng phải tấm ván, sau đó quần chúng xung quanh bắt giác đều cười ầm lên.

Cổ Hạo Danh quay đầu thấy ánh mắt tức giận Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Thanh đang nhìn hẩn trừng trừng, bắt giác hi hi cười trù: "Thử nghiệm một chút, ta bây giờ biết đường này không thông rồi." Vừa nói vừa mau chóng quay đầu đi, đôi vai không ngừng rung lên.

"Thật mất mặt, lần này mất mũi nhà chúng ta đều mất sạch rồi, ta thật ngại phải thừa nhận ta và bọn họ là chung một con đường." Phương Lưu Vân đứng ở chỗ cao nhất ở đoạn giữa, mặt đầy hắc tuyến nhìn bọn người Cổ Hạo Nhiên vẫn còn giậm chân tại chỗ.

Hoa Cẩn đứng cùng bà ở chỗ này vừa cười vừa nói: "Me, cha và tướng công bọn họ trước giờ chưa từng làm qua chuyện này, đó không phải là chuyện nhất thời có thể học được, nhưng mà, con cũng cảm thấy rất mất mặt, chiếc thuyền có nam tuấn tú nữ xinh đẹp năng lực cao cường, lại không xoay sở nổi một chiếc thuyền, xem thật là ngại quá."

Bên này Phương Lưu Vân và Hoa Cẩn vừa thở dài, bên kia bọn Cổ Hạo Nhiên vẫn ở yên tại chỗ, nhưng mà dưới sự tác động của mình lên mặt nước, tiến lên trước được hai ba mét.

"Chủ tử, thiếu gia, không phải là chèo như vậy, lực đạo hai bên phải ngang nhau, hạ chèo phải cùng lúc, không được cái thì nhanh cái thì chậm, phải cùng hành động, nhớ phải duy trì lực đạo ngang bằng nhau, tốc độ như nhau." Hồng Tịnh đợi ở điểm cuối xem náo nhiệt, thấy Liễu mau chóng chạy tới nói thiếu gia bọn họ không biết chèo, Hồng Tịnh người lớn lên bên bờ biển vội vàng chạy tới, giúp chỉ điểm cho đám người cái gì cũng không biết.

Cổ Hạo Dương và Cổ Chấn nhìn nhau một cái, Cổ Hạo Dương nói: "Đề ta hô một hai, một hạ mái chèo, hai thu mái chèo, đều chỉ dùng ba phần lực, chúng ta tới thử xem, một.. hai." Lần này có khẩu lệnh của Cổ Hạo Dương, mọi người cùng hành động, quả nhiên liền thấy thuyền chạy về phía trước rồi. Bọn Cổ Hạo Ảnh đều kích động, theo tiếng hô của Cổ Hạo Dương liền bắt đầu ra sức.

"Phương hướng, phương hướng, thiếu gia, các người không thể chỉ lo chèo thuyền, còn phải nhìn phương hướng, các người đây là chèo về hướng nào a?" Hồng Tịnh trên bờ thấy thuyền của bọn Cổ Hạo Nhiên không đi chuyển về phía trước, ngược lại chèo về phía bờ nơi hẩn đang đứng, Hồng Tịnh bắt giác toát mồ hôi.

Bọn Cổ Hạo Nhiên nghe thấy tiếng gọi của Hồng Tịnh, đều ngẩng đầu lên nhìn, ui, thật mất mặt, lại chèo về phía bờ, phương hướng vốn là đúng rồi, sao cứ chèo một lúc lại lệch xa rồi, nhưng họ không biết ba phần lực trong miệng của đám huynh đệ Cổ gia họ trong lòng đã được tính toán, nhưng Diệp Y sao tính như vậy được, ba phần lực đạo của nàng sao có thể bị được ba phần lực đạo của đám nam tử này, trong bất tri bất giác thuyền đã lệch phương hướng, chèo về một bên, nếu không phải Hồng Tịnh mau chóng nhắc nhở, chắc là chèo một lúc chạy về phía sau rồi.

Thấy mấy đại nam nhân đang cố vật lộn trong nước đem thuyền trở về đúng hướng ban đầu của nó, Hồng Tịnh bắt giác lau mồ hôi, mấy người này thường ngày là những tinh anh, sao hôm nay lại chết bí trong chiếc thuyền nhỏ này, nói ra thật sự là quá mất mặt rồi.

"Thiếu gia các vị đừng dùng sức bên này, đại thiếu gia các vị bên đó chèo đi, không cần dùng quá nhiều sức, nhẹ nhàng quay qua là được rồi." Hồng Tịnh lúc này nghiêm túc trở thành quân sư, chỉ tay múa chân với bọn Cổ Hạo Nhiên, lại không thể nổi giận với những người trên thuyền.

"Xí, thứ đồ nhỏ xíu này lại phiền phức như vậy." Cổ Hạo Ảnh thấy chiếc thuyền nhỏ từ từ điều chỉnh tới đúng tuyến, bắt giác lạnh mặt nói, không phải muốn lạnh mặt, mà vì tiếng cười trên bờ quá lớn, muốn vờ không biết cũng không thể, thường ngày đều là hẩn cười người khác, sao biết được có một ngày bị nhiều người cười hẩn như vậy.

Hồng Tịnh trên bờ thấy bọn Cổ Hạo Nhiên cuối cùng đã đi đúng hướng, bắt giác nói không thành lời với Lâm Dã ở bên cạnh: "Ta còn tưởng bọn thiếu gia ai nấy đều toàn năng, không ngờ cũng có ngày hôm nay."

Lâm Dã hiếm khi mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn đám người đang liều mình với chiếc thuyền, cười nói: "Người không cảm thấy về mặt lúc này của họ rất đáng yêu sao?" Ngoại trừ Diệp Y về mặt vẫn lãnh khốc vô tình ra, dường như bây giờ bị mọi người cười trong đó không có nàng vậy, những người khác trên thuyền ngay cả người lãnh khốc như Cổ Hạo Viễn cũng hơi đỏ mặt, dẫn đầu là Cổ Chấn và Cổ Hạo Dương trên mặt càng đỏ hơn, sớm biết thì có chết cũng không dẫn đầu, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Thanh hai người ngồi ở chỗ sau cùng nhất, nhìn nhau một cái cúi đầu đối với xung quanh như không nghe không biết, tay hành động nhưng trên mặt lại làm đà điều.

Hồng Tịnh tỉ mỉ quan sát một lượt hờ hờ cười nói: "Cái này thật không dễ gì nhìn thấy." Thấy Cổ Hạo Nhiên bọn họ tuy đã đem thuyền chạy đúng hướng, cũng bắt đầu chạy về phía trước rồi, nhưng thuyền phía trước sắp tới đích rồi, lần này cũng thua quá mất mặt rồi.

"Thiếu gia, nhìn phía trước, người ta đều sắp tới rồi, các vị mau chóng ra sức a."

Bọn Cổ Hạo Nhiên đều cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn, chiếc thuyền vào điểm đen ước chừng chắc thật sự tới đích rồi, bây giờ cứ cho là cao thủ chèo thuyền e cũng không kịp nữa, huống hồ còn là một bọn tân binh.

"Quá mất mặt rồi, không được, cứ cho là thua cũng không thể bất lực như vậy được, gia tăng tốc độ chúng ta xông lên, có thể có được bao nhiêu hay bấy nhiêu." Cổ Hạo Nhiên nhìn phía trước nghiêng răng nói.

Cổ Hạo Danh bên cạnh cũng cùng lúc nói: "Đúng, thua trận không thua người." Mấy người khác đều có cùng suy nghĩ, bắt giác tay bắt đầu gia tăng lực.

Diệp Y này giờ luôn im lặng thấy mọi người đều một bộ dạng bạt mạng, đột nhiên lạnh lùng nói: "Có bao nhiêu người biết bơi?"

Bọn Cổ Chấn không hiểu ý Điệp Y, cũng không suy nghĩ trực tiếp trả lời, Điệp Y thấy trừ Cổ Hạo Nhiên ra những người khác đều biết bơi, sau đó đem mái chèo trong tay vút vào thuyền, đứng dậy như ra lệnh nói: "Biết bơi đều xuống nước hết cho ta." Nói xong pa một tiếng nhảy thẳng xuống hồ.

Bọn Cổ Hạo Dương ngẩn ra tuy không rõ ý của Điệp Y, nhưng Điệp Y đã nói như vậy, đương nhiên có cách nghĩ của nàng, sau đó đều bỏ mái chèo trong tay xuống nhảy xuống nước, thấy người trên bờ đều ngẩn ra, không phải vì không biết chèo thuyền, mà ai nấy đều nghĩ không thông nhảy sông rồi đó chứ, nhưng mà sông này không sâu, chắc không chìm chết người được.

Còn chưa đợi người trên bờ chuẩn bị kêu cứu, bọn Điệp Y đều đã nổi lên, nước sông chẳng qua chỉ tới giữa cổ mọi người, Điệp Y một tay nắm chặt lấy mũi thuyền nhỏ lạnh giọng nói: "Nâng qua đó." Bọn Cổ Chấn trước là ngẩn ra, tiếp đó vẻ mặt ai nấy đều lộ ra nét cười, không nói hai lời mỗi người nắm lấy một vị trí, đồng thanh hô lên: "Lên." Chiếc thuyền nhỏ bị bảy người lập tức đưa lên khỏi mặt nước, chỉ thấy bảy người nhanh như bay từ lòng sông nâng chiếc thuyền chạy về phía trước.

Mọi người trên bờ đều chấn động không nói nên lời, thì thấy chiếc thuyền nhỏ rời khỏi mặt sông mà đi, Cổ Hạo Nhiên đứng trên thuyền nhìn về phía trước, mấy người trong lòng sông thì triển khinh công phải nói là nhanh, ngay cả Điệp Y cũng bị mấy người họ dẫn chạy theo, tốc độ đó không biết nhanh hơn những thuyền khác không biết bao nhiêu lần.

"Y Dương thôn cổ lên, cổ lên." Lần này đám người nhanh như ngựa phi đập trong lòng sông mà đi, thành công khiến bất cứ người nào trên bờ đều rớt cả mắt, bọn Hoa Cẩn đứng ở phía trước liền điên cuồng kêu lên, vừa cười vừa náo lớn tiếng hô hào.

Đích đến đã ở trước mắt, những chiếc thuyền bên cạnh cũng gần trong gang tấc, Cổ Chấn lớn tiếng gào lên: "Thấy" Bọn Cổ Hạo Dương cùng lúc dùng sức, bắt lấy chiếc thuyền nhỏ liền ném về đích, cùng lúc Cổ Hạo Dương một tay bắt lấy Điệp Y cách hẵn gần nhất, mấy người cùng lúc chường một cái phá nước ngoi lên, đều nhảy lên chiếc thuyền nhỏ phía trước.

Yên tĩnh, trong nháy mắt xuất hiện cảnh vạn người đều yên tĩnh, chiếc thuyền nhỏ trong không trung tranh với những chiếc thuyền phía trước chạy về đích bọn Cổ Hạo Dương cùng lúc ngồi được lên thuyền, mấy vị tài phán đều kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau không biết nói gì, bọn Cổ Hạo Ảnh bắt giác cảm thấy hào khí xung thiên, nhìn nhau ha ha cười lớn.

Nghị luận, thảo luận, quyết định, Y Dương thôn sau cùng giành được vị trí đầu bảng ở ải cuối cùng, vì quy định không nói rõ không thể dùng chiêu này, trong tiếng hô hào động trời của đám người vây xem, người Cổ gia không để người khác biết chậm rãi lui xuống, vì người đứng đầu là Liên lão bản của Y Dương thôn, chứ không phải là họ.

Lúc bọn Cổ Hạo Nhiên hơi lui về sau, không chú ý tới một ánh mắt sắc bén luôn chú ý họ rồi đi, ánh mắt này từ lúc bắt đầu cuộc thi đã chú ý tới họ, từ lúc nghi ngờ tới lúc khẳng định sau cùng là tàn độc, chỉ là quá khó hiểu, cho nên người Cổ gia đều không chú ý tới, lúc này họ rời khỏi, ánh mắt đó cũng rời khỏi theo.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thay đổi lớn

Khi bọn Cổ Hạo Nhiên về tới Y Dương thôn sắc trời cũng đã gần tối, toàn bộ người của Cổ gia trước giờ chưa từng cùng chơi đùa như vậy, tâm tình ai nấy đều hưng phấn dị thường, trong nơi ở chỉ chỉ cha cha không ngừng bàn tán, buổi tối Liên lão bản của Y Dương thôn và đám người tổ chức đại hội cùng nhau đãi tiệc bọn người ở Tề quận rồi, bọn Cổ Hạo Nhiên vui vẻ với kiến nghị của Lý chương quỳ, hợp bọn đi tham gia lễ hội đèn lồng tối nay.

Trên phố ở Tề quận đâu đâu cũng là người, hoa đăng mỹ lệ được bày khắp nơi, ngọn lửa thỉnh thoảng lại chiếu rọi vào đêm tối khiến nó trở nên xán lạn chói mắt, đoàn người to lớn của Cổ gia phải cố hết sức mới đi cùng nhau được. Người thật sự quá đông, đi cùng nhau có, đi một mình có, cả gia đình cùng nhau chen trên con phố đông nghịt tựa hồ như một giọt nước cũng không lọt.

"Điệp Y, nhìn này, hoa đăng này đẹp, tặng nàng." Cổ Hạo Nhiên nắm tay Điệp Y chạy tới trước quầy bán lồng đèn, thấy một cái lồng đèn tám góc bên trên vẽ một chú thỏ cười tươi như hoa, bắt giác cười hờ hờ đưa tay lấy tới đặt vào tay Điệp Y, Cổ Hạo Danh bên cạnh cũng đang lựa liền nhìn không được cười thành tiếng nói: "Tiểu lục, mắt nhìn của đệ thế nào vậy? Quá tầm thường rồi."

Cổ Hạo Nhiên lườm Cổ Hạo Danh một cái nói: "Huynh thì biết gì, cái lồng đèn đáng yêu như vậy huynh dám nói nó tầm thường, không có mắt nhìn." Điệp Y đưa tay cao lên nhìn vào trong tay hình vẽ trên đó thật sự tương đối đáng yêu, liếc mắt nhìn qua những chiếc lồng đèn khác treo trên quầy. Điệp Y nhẹ nhàng lấy tiền trả sau đó cầm lấy một cái lồng đèn đưa cho Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y lại mua cho hẵn một cái, khuôn mặt liền không ngừng tươi như ánh xuân, đắc ý quét mắt nhìn qua đám huynh đệ một cái vui vẻ cười hờ hờ nói: "Vẫn là Điệp Y của ta tốt nhất, tặng ta một cái lồng đèn rất.. đẹp."

Bọn Cổ Hạo Ảnh bên cạnh nghe thấy thanh âm khác thường của Cổ Hạo Nhiên, bắt giác đều quay đầu lại, vừa thấy liền cười thành tiếng, Cổ Hạo Dương ra về đường hoàng gật đầu nói: "Mắt nhìn của Điệp Y không tệ, đệ và động vật về trên chiếc đèn này có chút giống nhau."

Cổ Hạo Nhiên liên tục đưa mắt nhìn lên chiếc lồng đèn trong tay, làm rất tỉ mỉ hình vẽ trên đó cũng rất được, trên đó bốn mặt là bình phong mỗi mặt là một chú heo tròn mồm mím, bốn loại tư thái có ôm bụng ngủ, có đang ăn thức ăn, hình dáng đó còn đáng yêu hơn chú thỏ trong tay Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên bất giác giật giật khoe môi, thấy lão bản và mọi người xung quanh đang nhìn hẩn cười, trong nhất thời không biết nói gì mới tốt.

"Sao, không thích?" Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên trầm mặc trừng mắt nhìn lồng đèn, trong lòng vô cớ có chút vui.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y hỏi vậy, lập tức quay đầu cười híp mắt nhìn Diệp Y nói: "Thích, sao không thích được chứ, chỉ cần là nàng tặng, là gì ta cũng thích." Vừa nói vừa siết chặt cánh tay của Diệp Y, trong ánh mắt thấp thoáng sự ôn nhu say chết người.

"Dí, tiểu lục nhà chúng ta thường ngày thích tự tôn, kiêu ngạo bá đạo đi đâu mất rồi? Sao bây giờ chỉ thấy một người ôn nhu như nước đứng trước mặt mình vậy? Có phải đã nhìn nhầm người rồi không?" Phương Lưu Vân đứng phía sau nhìn Cổ Hạo Nhiên cười hờ hờ.

Cổ Hạo Nhiên quay đầu đi, đôi mắt híp lại tựa như uy hiếp nói: "Lão nương, con không ngại để người đi tìm người khác mà người cho rằng đứng về đây." Nói xong không dây dưa chút nào quay đầu lại, về mặt liền nhanh chóng thay bằng nụ cười rạng rỡ nhìn Diệp Y.

"Chà, chà, chà, cảm tình thật là có vợ rồi quên luôn mẹ a."

"Cha, quần tụt thê tử của người, hôm nay sao nói nhiều như vậy. Diệp Y, chúng ta tới phía trước đạo, nghe nói phía trước có một hòn đá nhân duyên, chúng ta cũng tới đó bái vậy." Cổ Hạo Nhiên một câu nói nói với hai người, ngữ khí rõ ràng là chuyển ngoặc, nói xong về mặt ôn nhu đầy ý cười kéo Diệp Y dẫn đầu đi về phía trước.

P phía sau bọn Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Dương bất giác đều cười ồ lên, vừa cười Cổ Hạo Nhiên biến hóa trăm tám mươi độ, cũng vừa sải bước đi theo sau.

"Mua pháo hoa, mua pháo hoa, chế tác tinh mỹ, mua một cây tặng người thân yêu nhất a." Cổ Hạo Nhiên nghe được tiếng rao, liền kéo Diệp Y chạy tới quầy nhỏ đó.

"Cho ta một cây, phải là đẹp nhất."

Người bán pháo hoa thấy hai người bộ dạng như thiên tiên đang đứng trước mặt, về mặt liền tươi cười nói: "Khách quan mua pháo hoa cho phu nhân a, cái này, cái này, đây đều là pháo hoa đẹp nhất ở chỗ tôi, có thể đại diện cho tình ý của khách quan đối với thê tử của người." Vừa nói vừa đưa cho Cổ Hạo Nhiên một cây pháo hoa lớn.

"Tiểu lục, từ lúc nào thích mấy thứ này rồi? Nhưng mà rất nhiều năm rồi không bán qua, cũng cho ta một cây." Cổ Hạo Ảnh đã tới bên cạnh Cổ Hạo Nhiên vừa trêu cười Cổ Hạo Nhiên, vừa chọn một cây từ trên quầy.

"Đã mua thì đều mua một cây, chúng ta cũng náo nhiệt náo nhiệt." Bọn Cổ Hạo Danh đều chạy qua đây, Cổ Hạo Nhiên bất giác lờm một cái, đây là tặng cho người yêu thương nhất, bị đám người này nói như toàn bộ đều là trò chơi để qua tết, tức chết người mà.

"Dza, các vị khách quan đây đều là người một nhà mà, chỗ ta có một cây pháo hoa lớn nhất, vốn là chuẩn bị để dành cho gia đình tiểu đây bán, nhưng mà tiểu đây chưa từng gặp qua một gia đình ai nấy đều tuần tú xinh đẹp như vậy, nhìn thôi tâm tình cũng trở nên tốt hơn rồi, hi hi, tiểu lấm lòi rồi. Pháo hoa này một nhà quây quần cùng một chỗ rồi bán, có thể thay cho lời chúc phúc tốt đẹp trong gia đình, hôm nay nhường cho các vị vậy, nhưng mà có hơi đắt, vì chỉ có một cây này." Người bán hàng rong thấy bọn người Cổ Hạo Dương bộ dáng trưởng thành rất giống nhau, nhìn khuôn mặt của mấy người họ bất giác choáng váng liền đem hết tài sản của nhà mình nhường lại.

Bọn Cổ Hạo Dương bất giác hờ hờ cười, cảm thấy trưởng thành với bộ dáng dễ nhìn cũng không có bất lợi gì, sau đó tính tiền xong rồi cầm đi một đồng pháo hoa. Cổ Hạo Nhiên tức trào máu trừng mắt nhìn bọn Cổ Hạo Dương, nghiêng đầu nói với Diệp Y: "Nhưng ta mua cho người ta thương yêu nhất."

Diệp Y này giờ luôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của người bán hàng rong, nghe được lời này mới quay đầu lại nhìn về mặt chân thành của Cổ Hạo Nhiên, trong đôi mắt ngập tràn tình ý, lẫn trong đó là sự ôn nhu và ấm áp, khiến toàn thân nàng đều cảm thấy ấm áp, không phải cơ thể ấm mà là ấm từ trong tim, loại cảm giác này giống cảm giác được người khác ôm trong tay như trong ký ức ban đầu, cảm giác giống như được quan tâm và yêu thương vô điều kiện vậy, thậm chí còn sâu đậm nóng bỏng hơn chúng. Diệp Y trong nhất thời nhìn chăm chăm vào đôi mắt Cổ Hạo Nhiên, làm thế nào cũng không rời được.

Cổ Hạo Nhiên nhìn vào đôi mắt có thể khiến linh hồn người ta đắm chìm trong đó, nhẹ nhàng nghiêng đầu phủ lên đôi môi hồng bạc đó ôn nhu hút vào, nhẹ nhàng cắn xé, không khiến người ta mê loạn, chỉ có tình ý nồng nàn, chỉ có tâm ý trân trọng yêu thương bảo vệ người trước mặt, một nụ hôn đau đớn, nói là không có ý, chỉ bằng nói nó là một lời thề một lời cam kết, một kẻ tình ý sâu đậm từ lâu đã nung nấu tới bây giờ.

"Chấp tử chi thù, dữ tử giai lão." (thơ cổ: Nắm tay nhau đi hết quãng đời) Cổ Hạo Nhiên ôm chặt lấy Diệp Y, sau nụ hôn tràn đầy tình ý, thì thầm lời hứa hẹn bên tai Diệp Y. Diệp Y tuy không hiểu câu này có ý gì, nhưng trong lòng ngực Cổ Hạo Nhiên lại mau chóng nói lên hàm nghĩa trong đó, khoe miệng bất giác cong lên một nụ cười khó có thể phát hiện.

"Này, tiểu lục, các người làm gì thế? Còn không mau lên cùng." Phía trước Cổ Hạo Danh đã sắp không theo kịp đám người, thấy bọn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y không theo cùng, bất giác ở phía trước gào lên.

Cổ Hạo Nhiên giật mình hoàn hồn lại, mới phát hiện họ đã biểu diễn trước mặt hàng vạn người, sắc mặt bất giác hơi ửng đỏ kéo Diệp Y chạy về phía trước nhưng không ngờ người Ảnh Thúc so với người Thánh Thiên còn còi mớ hơn, đã có thể tổ chức lễ hội long trọng như vậy, đương nhiên họ có cách

nhìn đối với những chuyện này, cho nên mọi người này giờ vậy xem họ về mặt đều mỉm cười gật đầu với họ, trên mặt lộ ra vẻ chúc phúc chân thành, dường như cảm thấy những chuyện này căn bản chỉ là chuyện nhỏ, tự nhiên như ăn cơm uống nước vậy.

Bọn Hồng Tịnh và Phong theo hai người Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, bắt gặp vừa che miệng cười, vừa kinh ngạc với phản ứng của người Tề quận, thái độ này thật sự ngoài dự đoán của người ta, nhưng không biết vào ngày này những đôi tình nhân đều sẽ nhận được lời chúc phúc của bất kỳ người nào, nhưng ngoài ngày này ra trên phố xuất hiện loại sự tình không được cổ vũ này, vậy thì lại là một cách đối đãi khác rồi.

Diệp Y vừa bị Cổ Hạo Nhiên kéo chạy tới tụ tập cùng bọn Cổ Chấn, vừa quay đầu nhìn về người bán rong đang lạnh lùng nhìn, không phải nàng đa nghi, trên người bán hàng rong đó thật sự mang cho nàng cảm giác không đúng, không cần biết hắn che giấu tốt như thế nào, khí tức băng lạnh đó nàng tương đối quen thuộc, vào ngay phút đầu tiên bị nàng phát giác, trực giác của Diệp Y trước giờ luôn nhạy bén, đó là một loại nhạy bén của việc lâu ngày rèn luyện nên, có thể cảm nhận được nguy hiểm ở giây phút đầu tiên.

"Sao thế, nàng đang nhìn gì vậy?" Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y nghiêng đầu về sau nhìn bắt gặp hỏi.

Diệp Y quay đầu lại nửa buổi trời chậm rãi lắc đầu: "Không có gì." Khí tức trên người nam tử đó giống với nàng, nhưng mà không có sát khí, chính vì không có sát khí mới cứu hãn một mạng, nếu có, Diệp Y chắc chắn sẽ giết hắn ngay phút đầu tiên.

Người bán pháo hoa đó thấy bọn Diệp Y đã đi xa, bắt gặp cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình toàn là mồ hôi, vừa nãy lúc ánh mắt sắc bén của nữ nhân đó nhìn hắn, dường như có một loại cảm giác nanh vuốt sắc nhọn đã sắp cấu xé hắn vậy, toàn bộ nguy trang của mình ở trước mặt nàng dường như đều không có tác dụng, may mà, việc mình lần này không phải là giết người, nếu hắn có sát khí, chắc chắn ngay phút đầu tiên sẽ bị nữ nhân đó xé thành mảnh vụn, người bán hàng rong vừa áp chế không nổi, vừa mau chóng dọn hàng rời khỏi.

Trên bãi cỏ bằng phẳng ven bờ có rất nhiều người đang đốt pháo hoa, Cổ Hạo Ảnh tìm một bãi cỏ cách xa với người khác một chút, đem tất cả pháo hoa xâu thành một chuỗi đề bắn, chỉ thấy ánh sáng rực rỡ chói mắt nở rộ trong đêm, trong nháy mắt sinh mệnh được đốt cháy ra những tia sáng rực rỡ, sau đó biến mất mãi mãi.

Cổ Hạo Nhiên hơi chau mày nói: "Một thoáng đã biến mất, không hay, thứ này không thể đại diện cho tâm ý của ta, thứ này không bền vững hơn." Vừa nói vừa đem cây pháo hoa duy nhất cầm trong tay không xâu thành chuỗi với bọn Cổ Hạo Ảnh, vứt bừa xuống hồ. Diệp Y ngược lại không có nhiều cảm kích, pháo hoa chẳng qua chỉ là thứ dễ coi, có thể đại diện cho cái gì được chứ, bản thân cũng không phải là thứ tồn tại vĩnh viễn, không có tư cách đại diện cho thứ gì cả.

"Lâm Dã, ở đây có phải là nơi cuối cùng như người đó nói?" Lâm Dã đứng bên cạnh Diệp Y đang ngẩng đầu nhìn pháo hoa, thấy Diệp Y đột nhiên hỏi hắn, bắt gặp trầm mặc một lúc, bưng tinh ý của Diệp Y chỉ câu nói vừa nãy của người bán hàng rong pháo hoa là lời chúc phúc cho cả nhà, tuy không biết sao Diệp Y lại hỏi như vậy, Lâm Dã vẫn như cũ gật gật đầu nói: "Có nói như vậy."

Diệp Y lắng nghe rồi chau mày, thì nghe thấy Cổ Hạo Danh bên cạnh nói: "Tới đây, tới đây, vây thành vòng tròn, ta nghe nói pháo hoa chúc phúc cho cả gia đình này phải có tất cả mọi người vây lại cùng nhau bắn, mau lên, vây lại đây chúng ta cùng bắn, hy vọng tất cả người nhà chúng ta đều hạnh phúc vui vẻ, sức khỏe dồi dào." Bọn Cổ Hạo Dương nghe Cổ Hạo Danh nói như vậy, về mặt đều tươi cười chạy tới.

Bọn Cổ Hạo Nhiên liền vây thành một vòng tròn lớn, bọn Phong đứng bên cạnh mặt lộ vẻ tươi cười nhìn cảnh này, hay cho cảnh toàn gia đoàn kết, huynh hữu đệ cung.

Màu sắc rực rỡ của pháo hoa đang thể hiện những tư thế tuyệt sắc của nó trong không trung, bọn Cổ Hạo Ảnh, Linh Tịnh về mặt đều tươi cười nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu, mấy quả cầu hoa màu sắc sắc sỡ đang nở rộ trong không trung sau đó, ống pháo hoa to lớn đột nhiên thay đổi, từng quả cầu nhỏ xanh có, hồng có, tím có rơi ra từ ống pháo hoa, đang nhảy trên đất, không có quy trình những thứ xoay quanh ống pháo hoa lại rơi loạn xạ như vậy.

"Hi hi, dọa ta giật cả mình, pháo hoa này làm được tốt." Thanh Nhu bị dọa giật mình vỗ vỗ ngực nói.

Từ lúc những quả cầu màu sắc sắc sỡ nhảy ra từ ống pháo hoa, một mùi hương nhàn nhạt cũng theo đó mà tản ra, mùi vị rất giống mùi lưu huỳnh cháy, e là phải tương đối cẩn thận mới có thể phân biệt được, bọn Cổ Hạo Danh ai nấy đều nói nói cười cười không chút phát giác vẫn cười nói như trước, Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên đứng chỗ đầu hướng gió, lúc này gió nhẹ đang thổi từ dưới lên, thoát đầu cũng không chú ý tới, Cổ Hạo Nhiên cười chỉ Bạch Thiên nói: "Dưới chân tam tẩu, sắp bị quần vào váy rồi, ha ha." Bạch Thiên vội vàng vừa nhảy vừa cười.

Diệp Y sắc mặt không thay đổi gì đứng yên tại chỗ, nhìn những người trong nhà khác đang cười đùa vui vẻ, cảnh tượng này nàng trước giờ chưa từng hy vọng qua, bây giờ cả nhà của Cổ Hạo Nhiên đã đem những thứ này cho nàng, tình yêu, tình thân, sự ấm áp của gia đình, bảo vệ của huynh tẩu, không có nghi ngờ không có thù oán, chỉ có toàn tâm đối đãi mọi thứ khiến nàng như đang trong mơ, trong lòng đã vô tình thừa nhận sự tồn tại của họ, thật sự có một loại cảm giác tương đối thoải mái.

Cổ Hạo Nhiên thấy khỏe môi Diệp Y mang theo nụ cười nhàn nhạt như có như không, bắt gặp vui mừng ôm lấy Diệp Y nói: "Sau này chúng ta sẽ rất hạnh phúc, chúng ta.." Một cơn gió ngược hướng thổi tới, ngửi mùi trong gió, về mặt Diệp Y đột nhiên đại biến, một tay bắt chặt lấy Cổ Hạo Nhiên nghĩ cũng không nghĩ liền nhảy lên sang một bên, vừa lớn tiếng gọi bọn Cổ Chấn: "Tránh xa, có độc."

Bọn Cổ Chấn Cổ Hạo Dương đứng bên cạnh trước là kinh hãi, tiếp đó không nghĩ nhiều đều muốn lùi về sau, Diệp Y đã lên tiếng thì không cần biết nó có độc hay không trước cứ tránh đã rồi nói, Diệp Y chưa bao giờ đùa kiểu này, nhưng không ngờ nhảy lên sau đó hoàn toàn vô lực nặng nề ngã xuống đất. Cổ Chấn sắc mặt liền đại biến, Phương Lưu Vân và ba nữ hài tử bên cạnh vội vàng lùi sau mấy bước, chân vô lực ngã xuống đất, mấy người thân sắc vô cùng kinh hãi.

Nghiêm trọng nhất là mấy người bọn Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Thanh đứng cuối ngọn gió, giật mình sau đó vận nội lực nhưng ngay cả sức nhảy lên cũng

không có, sau tiếng gọi của Diệp Y ngay cả động đậy cũng không có, liền từ từ ngã xuống đất, Thanh Nhu hoàn toàn không biết võ công càng nặng hơn nòn ra một ngum máu tươi, liền ngất đi.

Mọi thứ đều diễn ra trong nháy mắt, bọn Phong đứng bên cạnh đều biến sắc, toàn bộ hộ vệ đứng sau Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, lúc này thấy việc xảy ra đột ngột, sắc mặt ai nấy đều đại biến ngã xuống, vừa bịt mũi vừa cố chạy tới chỗ bọn Cổ Hạo Viễn nắm lấy mấy người họ chạy nhào về phía bọn Diệp Y.

Độc hương huy tán nhanh biến mất càng nhanh hơn, nháy mắt trong đêm tối đã không còn khí tức giống với mùi khói, thấy Diệp Y là người phát hiện sớm nhất sắc mặt âm trầm như nước buồng Cổ Hạo Nhiên ra nói: "Sao rồi?"

Cổ Hạo Nhiên lần một vòng ngồi dậy trước là nhìn bọn Cổ Hạo Dương toàn bộ đã lui tới đây, sắc mặt đại biến, hít sâu một hơi chống người ngồi dậy nói: "Không sao." Liền chạy về phía bọn Cổ Chấn, đôi mắt Diệp Y trầm xuống, nếu không việc gì sao phải chống người mới có thể ngồi dậy? Bản thân mình có kháng thể với những loại khí độc này, người trước mắt không một ai có loại thể chất này.

Sau đó Diệp Y trầm ổn đứng dậy về mặt lãnh khốc nói: "Hoàng gì chứ? Phong, dẫn theo người bao vây chỗ này lại ứng phó chuyện tiếp theo, Băng Kỳ, thông báo cho Nguyệt đường điều động toàn bộ lực lượng có ở đây, đem thuốc giải độc tốt nhất tới đây, nhanh lên." Vì trước đây Cổ Hạo Nhiên có làm ăn ở Ảnh Thúc, cho nên một bộ phận lực lượng của Nguyệt đường cũng được đưa tới đây.

Diệp Y lần này trầm giọng phân phó bọn Phong và bọn hộ vệ sắc mặt đã tương đối khó coi, Cổ Hạo Nhiên bên đó đã chạy tới bên cạnh bọn Cổ Chấn liên tục nói: "Sao rồi?"

Cổ Chấn và bọn Cổ Hạo Dương lúc này đã được bọn hộ vệ đặt cùng một chỗ, Cổ Chấn một tay ấn lồng ngực vừa chậm rãi nói: "Không chết được."

Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Danh thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn qua đây, đều cười khổ lắc đầu nói: "Trước mắt còn chưa chết được, sau này thì khó nói rồi."

Còn Cổ Hạo Thanh và Cổ Hạo Viễn là người trúng độc nặng nhất nhú chặt mày, làm tư thế ngồi thiền không mở miệng chỉ chậm rãi lắc đầu.

Cổ Hạo Nhiên lại nhìn về bọn Phương Lưu Vân Hoa Cẩn, thấy tuy toàn thân vô lực nằm trên đất, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, duy chỉ có Thanh Nhu hôn mê khí tức hỗn loạn. Còn Mộng Tâm, Mộng Tâm may mắn tránh được nạn này vì đêm đã khuya nên đã ngủ say được Lâm Dã và Hồng Tịnh ôm trong tay, lúc này vẫn đang ngủ trong vòng tay của hai người sắc mặt trắng nhợt.

Phụt, trong lúc Cổ Hạo Nhiên đang thay đổi suy nghĩ Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Thanh cùng lúc phun ra một ngum máu tươi, sắc mặt Cổ Hạo Nhiên liền lạnh lẽo, bắt chặt lấy hai người lo lắng nói: "Cổ lên, cổ lên, chúng ta lập tức rời khỏi." Cổ Hạo Viễn nhẹ gật đầu nói: "Không sao."

Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu thấy Diệp Y đang thần nhiên đứng yên tại chỗ quay lưng về phía họ, liền soạt một cái đứng dậy lo lắng nói: "Diệp Y!" Cơ thể cảm cực không vững có chút lắc lư, Diệp Y quay đầu lại vỗ lên vai Cổ Hạo Nhiên như ra lệnh nói: "Ngồi xuống."

"Còn ngồi cái gì chứ?" Chúng ta không rời khỏi nơi đây tìm đại phu, còn đợi gì chứ? Cha mẹ bọn họ không cảm cực nổi nữa rồi. "Trong lòng Cổ Hạo Nhiên vô cùng lo lắng, tình hình hiện tại sao có thể ngồi yên tại chỗ được.

Diệp Y về mặt lạnh lẽo dùng sức ấn Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống đất nhìn chằm chằm hắn nói từng câu từng chữ: "E rằng hỗn loạn, bây giờ còn có thể chạy được sao? "Lời vừa dứt trong bóng đêm mười mấy đạo thân ảnh bức về phía bọn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên thấy bọn Phong đã mau chóng vây thành một vòng tròn ngăn cản bọn họ, cũng không biết từ lúc nào, ở phía xa xa đám người đốt pháo đã biến mất không thấy, không nhìn được hít sâu mấy hơi, áp chế cảm xúc hỗn loạn, nhưng chuyện sinh mạng của cả nhà làm thế nào cũng không thể bình tĩnh nổi, đây là toàn bộ người nhà họ a, sao có thể bình tĩnh được.

"Băng Kỳ canh chừng tốt cho ta. "Diệp Y thấy người tới ai nấy đều võ công cao cường, mấy người bọn Phong còn được, còn các hộ vệ khác của bọn Cổ Hạo Viễn vì lo cho an nguy của thiếu gia họ, ra tay tuy vừa nhanh vừa mạnh, lại có nhiều hơn mấy phần gấp gáp, đầu đầu cũng lộ ra sơ hở để người tới tập kích, trong một lúc lại không cách nào giải quyết được đối thủ, Diệp Y bất giác lớn tiếng nói: "Bình tĩnh lại cho ta, bây giờ giống cái gì! "Nói xong, đoàn đao trong tay mau chóng sát nhập vào trong đám người.

Người thấy mùi vị cổ quái giống với mùi cơ thể trước đó mình ngửi thấy, trong nháy mắt đó Diệp Y liền biết đằng sau khí độc này chắc chắn có người theo cùng, đây là vấn đề thường thức. Chỉ có Cổ Hạo Nhiên vì lo lắng quá nên quên mất chiêu phía sau này, nếu để hộ vệ một người mang theo một người rời khỏi, vậy thì đối mặt với cảnh vật lộn vũ cùng khó khăn, lãng phí thời gian và sức lực như vậy, chỉ bằng ở yên tại chỗ giải quyết xong sau đó mau chóng gấp rút lên đường.

"Cha mẹ hai người phải cố cảm cực, ca, kiên trì. "Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng biết phải giải quyết xong mấy đối thủ này rồi mới có thể rời khỏi, cũng không nhiều lời nữa, bất giác chỉ có thể đã khí cho những người bị trúng độc tương đối nặng.

"Tiểu lục, đừng lo lắng, bọn ta trước mắt đều không chết được, độc này trong nhất thời không lấy mạng bọn ta được, bây giờ trước hết là phải làm rõ những chuyện này rốt cuộc là ai làm. "Cổ Hạo Viễn hít sâu một hơi miễn cưỡng mở miệng nói. Ở Ảnh Thúc bọn họ không gây thù chuốc oán với ai, sao lại có người nhắm vào cả nhà của họ mà ra tay, quá tàn độc rồi, lại muốn mạng của cả nhà họ.

"Loại sự tình này Diệp Y sẽ giải quyết, nhị ca, đây rốt cuộc là độc gì? "Cổ Hạo Nhiên biết mình chẳng qua chỉ hít phải một hơi, bây giờ cơ thể cũng bắt đầu trở nên ngày càng vô lực, đám người trước mắt trúng độc tương đối nặng, không cần nghĩ cũng biết không quá lạc quan rồi, bất giác bỏ mặc tình hình đánh giết xung quanh, hỏi chuyện mình quan tâm nhất.

Cổ Hạo Viễn chau mày trầm mặc nửa buổi, Linh Tịnh bị trúng độc tương đối nhẹ ở bên cạnh đang dựa lên người Cổ Hạo Ảnh đột nhiên nói: " Chắc là Mặc Công. "

" Mặc Công! "Cổ Hạo Nhiên mặt liền đại biến thất thanh thốt ra.

Cổ Hạo Viễn nhìn Linh Tịnh và Cổ Hạo Nhiên chậm rãi nói:" Ta cũng cảm thấy có chút giống. "Bọn Cổ Hạo Dương này giờ tương đối chịu đựng nhìn nhau một cái, sự âm thầm trong ánh mắt nhàn nhạt lộ ra. Cổ Hạo Nhiên nói với Linh Tịnh:" Tàu chắc chắn? Loại độc này không phải là đùa. "Tuy đều biết Linh Tịnh là nhân vật bác lâm quần thư, học sâu hiểu rộng nhất trong Cổ gia, nhưng lúc này Cổ Hạo Ảnh lại hy vọng Linh Tịnh nhầm.

Linh Tịnh suy nghĩ một lúc cắn răng nói:" Ta nhớ ta từng thấy qua ở trong sách, Mặc Công, trong mùi hương có mang theo mùi khói, trúng độc này toàn thân không còn sức lực, năm ngày sau bắt đầu thổ huyết, mười ngày sau toàn thân bắt đầu thối rữa, mười lăm ngày sau nếu không giải độc toàn thân sẽ chảy máu mà chết. Mặc Công này là thứ quý hiếm, không dễ điều chế, giải độc càng không dễ, cho tới nay chưa từng thấy qua thuốc giải. "Nói tới đây trên mặt Linh Tịnh lộ ra vẻ xám ngắt, cắn răng không nói nữa.

Cổ Hạo Thanh lúc này trừng to mắt nói:" Ta và nhị ca hít tương đối nhiều, cho nên tình trạng bây giờ đã là tình trạng của sau năm ngày, Linh Tịnh có lẽ cũng từ điểm này mà nhìn ra, ta tuy chưa từng thấy qua loại độc tố này, nhưng chắc là nó rồi. "

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bất giác nắm chặt ngọn cỏ bên cạnh, Mặc Công này là cực phẩm trong độc dược, căn bản không phải bất kỳ ai cũng có thể có được. Độc của nó không phải bất kỳ thuốc giải độc nào cũng có thể giải được độc của nó, nhưng khuyết điểm cũng là mùi của nó rất dễ ngửi ra. Nhưng hòa cùng mùi lưu huỳnh trong pháo hoa, căn bản giống hệt nhau, làm gì có thể phân biệt được. Sự nhầm lẫn này bằng với việc phải bồi thường bằng tất cả tính mạng con người, Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới đây bất giác ngẩng đầu nhìn Diệp Y, lúc này vừa khéo Diệp Y đang hướng mặt về phía Cổ Hạo Nhiên bên này, liếc mắt thấy sự bi thương và tuyệt vọng, trong lòng đột nhiên căng thẳng, thủ hạ càng không lưu tình ra sức tàn sát.

Sát phạt, nghiêng về sát phạt, tuy người đến võ công cao cường, nhưng họ đã tính sai một bước, tưởng rằng toàn bộ người của Cổ gia đều không còn khí lực chỉ là cá chậu chim lồng, chỉ cần đưa tay ra bắt là được, cứ cho là đám hộ vệ đó có bạt mạng, người bên này cũng hoàn toàn có thể đối phó được. Làm sao biết được gấp phải một sát thủ nhận biết được hàng, lúc này thấy Diệp Y như dùng lưỡi liềm cắt lúa vậy, sự giết chóc hoàn toàn không mang theo bất kỳ cảm tình nào, đến cả sát thủ như bọn họ cũng cảm thấy khiếp sợ, bất giác đưa mắt nhìn nhau ra hiệu.

" Bao vây chúng cho ta, một tên cũng không được bỏ sót. "Diệp Y là người thế nào, trong nháy mắt liền cảm giác được sự thay đổi của mấy người này, làm gì để lại cho bọn chúng một con đường chứ. Kẻ địch có giá trị phải để lại, không có giá trị căn bản không cần suy nghĩ tới sinh tồn của chúng, mà nhân thủ ở phía đằng xa xa đang cố chạy qua đây, là người của Nguyệt đường nhận được tin nên gấp rút tới.

" Dẫn lên đây. "Diệp Y để lại một tên giống như tên cầm đầu, và một tên cảm thấy ý chí tương đối yếu đuối, bẻ gãy các khớp xương tháo cẳng, không nhiều lời, trực tiếp vứt cho người của Nguyệt đường.

" Thu dọn xong mọi thứ rồi khỏi rồi nói. "Diệp Y liếc mắt nhìn mấy huynh đệ Cổ gia sắc mặt trắng bệch cắn răng chịu đựng, tuy trong lúc sát phạt, nhưng thi thoảng cũng nghe được vài câu đối thoại của họ, vào giây phút đó vừa khéo nghe được nội dung không cần mạng. Còn lúc này tuy đã giết sạch đám người này, nhưng khó đảm bảo phía sau còn có người hay không. Ảnh Thúc không phải là địa bàn của họ, không thể lưu lại nơi này lâu, nói xong một tay tóm lấy lưng Cổ Hạo Nhiên vác lên vai liền chạy về phía trước, Cổ Hạo Nhiên bất giác nói:" Ta có thể đi được Diệp Y, ta không sao. "

" Cảm ơn "Diệp Y đầu cũng không ngẩng lên lạnh giọng nói, có chuyện hay không có chuyện nàng còn không biết sao? Thứ này hít phải một hơi thì đã đủ để lấy mạng người. Còn các hộ vệ khác mỗi người vác một người, theo người của Nguyệt đường dẫn đường liền mau chóng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Phỏng đoán

"Rốt cuộc là độc tố gì?" sau khi tạm thời tới Nguyệt đường ẩn giấu, Diệp Y cho Nguyệt đường tìm đại phu và cao thủ giải độc tới điều trị cho bọn người Cổ Hạo Nhiên, còn bản thân mình thì cầm đầu đi thăm vấn riêng lẻ hai tên được bắt về. Vì tuy Diệp Y biết mùi vị và tác dụng của độc tố này, nhưng đó là ở thời hiện đại luyện chế ra, loại độc tố không hoàn toàn này căn bản không biết bên trong tạp lẫn thứ gì, nhầm lẫn một chút chính là sai lầm toàn bộ, sẽ lấy mạng bọn người Cổ Hạo Nhiên.

Người nam tử có lẽ là người cầm đầu trong thời gian mấy khắc ngắn ngủi, được mở rộng tầm mắt với thủ đoạn thăm vấn của Diệp Y, đó có thể là thủ đoạn khiến một sát thủ hoàn toàn lãnh huyết cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, đó là phương thức mà quý chuyên môn vận dụng cho việc huấn luyện sát thủ. Lúc này người này cơ thể hoàn hảo, nhưng trong ánh mắt đã thay bằng sự sợ hãi, thần trí đã bị Diệp Y dùng thuật thôi miên ở mức độ cao khống chế.

" Là Mặc Công. "

" Thuốc giải tên gì? Có ở nơi nào? "

Người đó nghe Diệp Y hỏi tới thuốc giải bất giác hơi dùng dằng một lúc, đôi mắt Diệp Y như điện lập tức gia tăng không chế, biết đã bị hỏi tới điểm mấu

chốt, nếu không sẽ không xuất hiện cảm xúc phản kháng, "Gọi là Bạch Ngưng, ờ.. ờ.. không.. không biết."

"Rốt cuộc là ở đâu? Mau lên, ta không có nhẫn nại." Điệp Y nhẹ chau mày.

"Ồ, ờ, hoàng cung"

Điệp Y vừa nghe thuốc giải lại ở hoàng cung, sắc mặt càng lạnh hơn, âm thầm siết chặt quyền đầu nói: "Hoàng cung của Ảnh Thúc hay là Thánh Thiên?"

"Ảnh Thúc, chỉ có hoàng cung của Ảnh Thúc mới có."

Ảnh Thúc, như Điệp Y biết Cổ gia và Ảnh Thúc cũng không có thù oán gì lớn, sao lại là Ảnh Thúc vương triều làm? Điệp Y nghe được tin tức của thuốc giải, trong lòng cũng không hoảng loạn như vậy nữa, sau đó đề thấp thanh âm nói từng câu từng chữ: "Là ai phải các người tới?"

"Là.. là.." Điệp Y nghe thanh âm của người đó thấp dần, nhìn kỹ là tự mình dùng độc tự sát rồi. Thần sắc Điệp Y bất giác càng lạnh hơn, không ngờ ở thời đại này lại còn có người tâm trí kiên cường như vậy, bị hỏi tới tận cùng còn có thể trong tình trạng không hay biết mà dùng độc tự sát. Xem ra ý niệm không phản bội tổ chức và tín điều của mình, đã được khắc sâu tận đáy lòng của đám sát thủ này, trở thành sự trói buộc lớn nhất trong tâm linh của họ.

Điệp Y nhìn người tự sát trước mắt, lại quay đầu đối đãi giống vậy với tên sát thủ có ý trí tương đối yếu đuối. Nhưng tên này không biết nhiều, một chút giá trị lợi dụng cũng không có. Điệp Y thấy hỏi không ra vấn đề nào có giá trị, mà bây giờ cứu người là trên hết, còn những chuyện phía sau hậu đài có thể điều tra, dù sao cũng không có thời gian vướng vào những chuyện này. Giải quyết người đó xong, Băng Kỳ về mặt nặng nề đi vào.

"Sao rồi?"

Băng Kỳ nghiêng răng mau chóng nói: "Rất nghiêm trọng, theo người của chúng ta đánh giá chắc là đã trúng Mặc Công, thuốc giải độc trong tay chúng ta hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có thể kéo dài tốc độ lan truyền chậm được chút ít."

Điệp Y vẻ mặt lạnh như nước, vừa bước về nơi ở của bọn Cổ Hạo Nhiên, vừa mau chóng ra lệnh nói: "Thuốc giải ở Ảnh Thúc hoàng cung, người mau phái người đi điều tra xem là để ở đâu, truyền tin về, điều tình anh qua đó, càng nhanh càng tốt. Còn nữa ta muốn biết rốt cuộc là người nào ra tay, lệnh cho Nguyệt đường toàn lực điều tra cho ta, nội trong năm ngày không có tin tức gì thì đưa đầu tới gặp ta."

Ngữ khí nghiêm túc đến cả Băng Kỳ theo Điệp Y nhiều nhất, cũng cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, không cần nghi ngờ gì nếu không làm được yêu cầu của nàng, vậy thì sau đó thật sự sẽ như lời nàng nói, bất giác trả lời một tiếng, một mặt trong lòng vui mừng vì thuốc giải của Mặc Công lại được Điệp Y tìm thấy, vừa mau chóng giải thích độc tính của Mặc Công này như thế nào cho Điệp Y, vốn Điệp Y chỉ tùy miệng hỏi, nghe vậy bất giác trong nháy mắt khí chất toàn thân khiến người ta ngẹt thở tới cực điểm. Điệp Y vốn tưởng rằng độc tố của trước và sau khi luyện không khác gì lắm, không ngờ tác dụng phụ đi kèm lại mãnh liệt như vậy, cứ cho là chết cũng khiến người ta bị gãy vỡ thành cái dạng đó, sau đó sai bước mau chóng đi về phía bọn Cổ Hạo Nhiên đang đợi.

Điệp Y vừa bước vào căn phòng của bọn Cổ Hạo Nhiên đang đợi, thì thấy khuôn mặt vốn trắng bệch của bọn Cổ Chấn, trong nháy mắt đều lộ ra nụ cười chào hỏi với Điệp Y, Phương Lưu Vân mỉm cười tươi hơn nói: "Điệp Y đừng lo lắng, sống chết có số, phú quý tại trời, bọn ta không sao." Bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh đều gật đầu phụ họa.

Điệp Y thấy người của Cổ gia rõ ràng biết mình trúng phải loại độc tố gì, mà còn có thể nói cười vui vẻ như vậy, vì để mình không lo lắng ngược lại còn an ủi mình, điều này phải có tố chất tâm lý và tấm lòng vĩ đại như thế nào. Mà đến cái chết cũng không sợ, nhưng đợi chờ cái chết và chưa biết sự tình là một chuyện rất tàn khốc. Trong nháy mắt trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu, loại cảm xúc như vậy trước giờ chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của mình, Điệp Y bất giác ngăn ra đứng bên cửa nhìn mọi người.

Cổ Hạo Nhiên bên cạnh mỉm cười đi lên trước vòng qua eo Điệp Y, đầu dựa vào vai nàng nói: "Thật tốt, nàng không việc gì, thật tốt."

Điệp Y vừa nghe Cổ Hạo Nhiên thấp giọng nói nhưng bao hàm tình ý trong đó, bất giác quay đầu đưa tay ôm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên một lúc, cắn một cái lên vai Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên bị đau nhưng vẫn bất động ôm lấy Điệp Y, trên mặt nơi Điệp Y không nhìn thấy, lộ ra một loại bi thương và bất lực sâu sắc, nhưng hơn thế nữa là một niềm an ủi và vui mừng khó nói thành lời. Đó là vì người mình yêu thương nhất tránh được vận mệnh như mình, có thể sống thật tốt.

Điệp Y cắn mạnh Cổ Hạo Nhiên một cái sau đó ngẩng đầu chậm rãi nói: "Nhớ cái đau này, sau này phải kiên cường hơn cho ta, mạng của người có ta lo, dù bị bắt về điện Diêm Vương, ta cũng sẽ dẫn người ra." Từng câu từng chữ lạnh như băng, nhưng hàm chứa tình ý ngay cả bản thân Điệp Y cũng không nói rõ được.

Cổ Hạo Nhiên cúi đầu nhìn ánh mắt Điệp Y, cũng không nói lời nào ôm chặt lấy Điệp Y, có câu nói này còn tốt hơn cả những lời đường mật gì đó. Điệp Y cũng không yêu cầu Cổ Hạo Nhiên phải nói gì, sau đó quay đầu nhìn mọi người nói: "Thuốc giải có ở Ảnh Thúc hoàng cung, mọi người nhất định phải kiên trì chịu đựng, bây giờ chúng ta đi." Nói xong cũng không quan tâm tới ánh mắt chán kinh của bọn người Cổ Chấn, không có bất kỳ lời giải thích nào bắt lấy Cổ Hạo Nhiên liền đi khỏi.

Ai cười ngựa thì cười ngựa, ai ngồi xe thì ngồi xe, một đoàn người nhanh như gió cuốn chớp giật hướng về kinh thành của Ảnh Thúc. Từ Tề quận tới kinh thành Ảnh Thúc theo như lễ thường phải mất cả hai tháng lộ trình, cứ cho là ngày đêm cố gắng cũng không cách nào tới được đó trong vòng mười mấy ngày, thuốc của Nguyệt đường cũng không biết có thể kéo dài được bao nhiêu thời gian, chỉ là đi bước nào hay bước đó.

Đám người Cổ Chấn bị trúng độc được ngồi chung một cỗ xe ngựa, hộ vệ và người của Nguyệt đường đi bên cạnh bảo vệ chặt chẽ. Điệp Y và Băng Kỳ ngồi trong xe ngựa, mấy người bọn Phong bảo vệ trước sau trái phải của xe ngựa, trong đêm tối ngạo mạn nhưng vô thanh vô tức chạy băng băng.

Trong xe ngựa bọn người Cổ Hạo Dương về mặt đều bình thường tán gẫu sôi nổi, thần thái nhàn nhã như tới ngoại ô du ngoạn vậy. Nhưng mà trong vô ý cũng lộ ra chút trầm mặc và lo lắng, cứ cho là có tin tức của thuốc giải, trước mắt không biết là thật hay giả, hoàng cung tràn tâng cũng không phải là nơi bất kỳ ai cũng đều có thể động tay vào, càng huống hồ thời gian gấp như vậy, nói không chừng cái gì cũng đều là thật nhưng thời gian không kịp, mọi thứ đều là công dã tràng. Nhưng mà trên mặt đều kìm nén bất động tích cực phối hợp với mọi sắp xếp của Điệp Y, nếu có một tia hy vọng cũng nhất định phải cố gắng gấp mười lần.

Cổ Hạo Ảnh đã nghe Điệp Y nói có tin tức của thuốc giải, bất giác cười nói: "Vẫn là Điệp Y lợi hại, sát thủ cũng có thể lo xong, khó trách tiểu lục bị muội ép tới chết đi."

Mấy nữ nhân thần thái tuy không thoải mái như bọn Cổ Hạo Nhiên, nhưng cũng không tới nỗi kinh hãi tới không cách nào kiềm chế. Thanh Nhu tỉnh lại dựa lên người Cổ Hạo Viễn nhẹ nhàng chen vào nói: "Cũng không thể nói như vậy, sao người biết Điệp Y có bị Cổ Hạo Nhiên ăn chắc hay không?"

Cổ Hạo Nhiên ôm Điệp Y trong lòng dựa trên xe ngựa, về mặt tươi cười không nói một lời, Cổ Chấn bên cạnh ho một tiếng nói: "Lần này rốt cuộc là người nào? Chúng ta có thù oán to lớn gì với ai chứ?" Bọn Cổ Hạo Ảnh vừa nghe Cổ Chấn nhắc tới vấn đề nghiêm túc này, bất giác đều trở nên nặng nề. Điều này từ lúc mọi người bị trúng chiêu trong lòng đều đã suy nghĩ tới, lúc này lại nhắc tới, bất giác mỗi người một câu bắt đầu nói ra cách nhìn của mình.

Điệp Y này giờ bình tĩnh nghe, Cổ Hạo Nhiên bên cạnh thì thoải mái chen vào nói vài câu, phần lớn vấn đề được mọi người nhắc tới đều bị phủ định, trong nhất thời không có chút manh mối nào. Điệp Y nhìn Cổ Chấn một cái, bọn Cổ Hạo Nhiên không biết tác dụng chân thực của Nguyệt đường, nhưng Cổ Chấn thì biết, khó đảm bảo không phải là cừu gia của Nguyệt đường trước đây hành sự để lại, bây giờ tìm tới cửa rồi.

Cổ Chấn thấy Điệp Y quét mắt qua đây, bất giác khẽ lắc đầu, Nguyệt đường hành sự luôn không để bất kỳ dấu vết nào, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự tình hôm nay. Chuyện xảy ra lần này chỉ có thể nhắm vào Cổ gia, chứ không phải Nguyệt đường.

Điệp Y thấy đám người Cổ gia tuy thân trúng cực độc, nhưng thần trí và phân tích đều rất tỉnh táo và sắc bén, quyết định đồng tâm hiệp lực cứ cho là tới sau cùng họ không sống nổi, thì người hại họ cũng không thể để họ ung dung ngoài vòng pháp luật, nhất định phải mấu trả bằng mấu, tác phong có thù phải trả này không khác lắm so với nàng.

Ngày đêm vượt đường chạy về hướng kinh thành của Ảnh Thúc, người của Nguyệt đường ở Ảnh Thúc vô cùng khẩn trương và gắng sức, từng manh mối bay tới tay Điệp Y. Nhưng mà thế lực của người Nguyệt đường ở Ảnh Thúc vương triều không lớn bằng Thánh Thiên vương triều, thăm thẳm lợi hại, đều là những tin tức không có tác dụng gì, xem xong Điệp Y chau mày.

Thời gian sau khi trúng độc cảm thấy trôi qua vô cùng nhanh chóng, cùng lúc lại cảm thấy vô cùng chậm. Thuốc giải độc theo đúng thời gian và lượng dùng cho mọi người dùng, không biết có bao nhiêu tác dụng, nhưng kéo dài thời gian là cách tốt nhất. Xe ngựa trên đường căn bản không ngừng, bọn Phong và hộ vệ thay ngựa và thay người lái mấy bận.

"Nguyệt chủ, tin tức của Thánh Thiên."

Điệp Y mau chóng cầm lấy tín kiện được Băng Kỳ đưa lên, thấy là tin Cổ Ly truyền tới, cách dùng từ trong thư vô cùng lấp lếm, mười câu có tám câu xem không hiểu. Cổ Hạo Nhiên bên cạnh trước là quét mắt một cái, thấy nội dung trong thư đột nhiên sắc mặt nghiêm lại ngồi thẳng người dậy.

Nội dung trong thư rất đơn giản nhưng vô cùng chấn động, ý của Cổ Ly là "Thánh Thiên đại loạn, nữ hoàng vô cùng tức giận, Sơn gia sụp đổ, Đông Sở quân rời kinh thành thay nữ hoàng bãi phòng Ảnh Thúc vương thất." đều là điểm trọng yếu. Sau khi Cổ Hạo Nhiên thấp giọng đọc xong nội dung, bọn người Cổ Chấn sắc mặt đều nặng nề bình tĩnh lại.

Cổ Hạo Danh nhìn mọi người nói: "Sơn gia sụp đổ nằm trong dự đoán, nhưng vào lúc này Đông Sở quân thay nữ hoàng bãi phòng Ảnh Thúc là ý gì? Luận phẩm cấp và địa vị tiêu thúc đều là người được chọn đầu tiên để thay nữ hoàng, đây có phải là chúng ta đã liên lụy tiêu thúc, lực lượng của tiêu thúc đã bị gia không rồi?"

Cổ Hạo Nhiên trầm ổn lắc đầu nói: "Cứ cho là bị gia không cũng chỉ là tạm thời, chắc nữ hoàng trong lúc tức giận cũng không dám động tới tiêu thúc, cho nên mới làm như vậy. Ta thấy tiêu thúc truyền tin cho chúng ta không phải là ý này, mấu chốt là quan hệ của Đông Sở Quân và Ảnh Thúc rất tốt, lần này xuất cảnh đi sứ tới Ảnh Thúc. Tính toán thời gian đi sứ, và chuyện chúng ta trúng độc vừa đúng vào lúc Đông Sở Quân đã xuất cung."

Cổ Hạo Dương gật gật đầu: "Tiểu lục nói đúng, trụ cột Sơn gia bây giờ không phải là người trong nội bộ của Sơn gia, mà là vị Đông Sở Quân trong cung này. Người này luận về tâm kế, thủ đoạn, tác phong đều là một đẳng một, tranh đấu với tiêu thúc nhiều năm như vậy tuy ở thế hạ phong, nhưng lực lượng sau lưng hẳn không thể coi thường."

Cổ Hạo Viễn chống đầu chậm rãi nói: "Nếu người này đã xuất cung, vậy chuyện của chúng ta có thể đã có được câu trả lời rồi. Sơn gia vì chúng ta mà bị hủy, bồi cánh và hậu đãi của người này đều chịu thiệt hại, nếu có một ngày chúng ta trở về, trong hoàng cung này cũng không có ngày để hấn lộ diện nữa, nếu chúng ta không trở về, Cổ gia và Sơn gia đều bị hủy, vậy thì dựa vào giao tình của hấn và Ảnh Thúc, có thể được Ảnh Thúc chống lưng, muốn xưng bá hậu cung cũng không phải là chuyện khó gì. Xem ra, chắc là như thế rồi, chỉ có hấn hận chúng ta tận xương tủy, và lại có đủ năng lực ở Ảnh Thúc ra tay với chúng ta."

Cổ Hạo Thanh dựa vào vách xe nhắm mắt nói: "Đã tính tới mọi chuyện, nhưng không tính tới Đông Sở Quân này lại dám đập nổi đóm thuyền như vậy, lại muốn cả nhà chúng ta đều chết hết, sao lại muốn hạ loại độc dược mẫn tính này? A, đúng rồi, cả một Thánh Thiên nếu muốn khôi phục nguyên khí, những thứ chúng ta phong tỏa và lực lượng của nhà chúng ta không nghi ngờ gì là thứ mấu chốt nhất. Nếu có thể từ miệng chúng ta có được những thứ của chúng ta, vậy đối với hấn mà nói mọi thứ không nghi ngờ gì chính là trái găm thêm hoa rồi, mà tài lực của nhà chúng ta muốn để một Hữu tướng động lòng cũng không phải là chuyện khó gì. Người này tính toán thật là tinh minh tới cực điểm, chu toàn mọi mặt."

Cổ Hạo Ảnh nghe tới đây hừ lạnh một tiếng nói: "Lại dám ngồi trên đầu chúng ta mà tính, vậy được, chúng ta không qua khỏi, hần cũng đừng mong được toàn thây. Người nhà chúng ta cũng không phải là dễ bắt nạt, hạ thủ với chúng ta có chết cũng phải kéo hần cùng xuống địa ngục."

Cổ Chấn này giờ không nói gì lúc này trầm giọng nói: "Ta nghĩ ý của Cổ Ly là muốn chúng ta đề phòng người này, chẳng qua bây giờ rõ ràng đã muộn rồi. Nhưng họ không thuận lợi vậy, ta nghĩ hành trình phía sau chắc chắn hung hiểm vạn phần, chúng ta giương cờ đánh trống gấp rút lên kinh thành như vậy, phía trước chắc chắn có thiết lập mai phục chờ chúng ta."

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nói: "Đây mới là chuyện trước mắt chúng ta nên quan tâm nhất, hành tung của chúng ta sớm đã bị người khác nắm trong tay, vậy thì chúng ta ở ngoài sáng bọn họ ở trong tối, đối với tất cả hành động của chúng ta đều quá bất lợi rồi. Bây giờ chúng ta đã bày rõ mục đích đến là kinh thành rồi, vậy Hữu tướng và Đông Sở Quân đó nhất định biết rõ chúng ta đã biết nơi có thuốc giải, vậy thì muốn bày mưu tính kế ngăn cản chúng ta, kết quả này.." Cổ Hạo Nhiên không nói hết câu, nhưng mà ý của hần những người ngồi đây đều hiểu rõ.

Cổ Hạo Dương im lặng lắng nghe lúc này nói: "Còn con đường nào khác thông tới kinh thành không? Chúng ta có thể biến từ ngoài sáng thành trong tối không?"

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói: "Có, có rất nhiều đường tới kinh thành, theo quan đạo là con đường nhanh nhất, những con đường khác đều là đường vòng, thời gian quá gấp. Còn như hóa mình vi ám, có thể thì có thể, nhưng quá không an toàn rồi, đã bị nhìn trúng, tối cũng không tối được bao nhiêu. Một khi phân ra, hộ vệ ở đây không cách nào bảo vệ an toàn của mọi người, đây hoàn toàn là phân tán lực lượng, không khả thi."

Mọi người nghe lời này của Cổ Hạo Nhiên xong đều trầm mặc không lên tiếng. Những điều này không phải là không nghĩ tới, nhưng mà chỉ là nghĩ tới thôi, người bên cạnh Cổ Hạo Nhiên là hộ vệ xuất chúng nhất trong Cổ gia, lại thêm vào một Diệp Y và Nguyệt đường, chắc cũng được xem như không thành vấn đề rồi, cứ cho là gặp phải khó khăn cũng có thể ứng phó vượt qua. Nhưng còn chưa đưa ra ý kiến để hần đi thì đã bị Cổ Hạo Nhiên phủ định rồi. Bọn Cổ Hạo Dương đưa mắt nhìn nhau đều không nói gì, ý của họ Cổ Hạo Nhiên đã biết rõ, ý của Cổ Hạo Nhiên bọn họ đương nhiên cũng hiểu rõ. Sống là người một nhà, chết cũng là người một nhà, dùng tính mạng của người khác trong gia đình đổi lại mạng của mình, loại chuyện này người của Cổ gia không làm được.

Diệp Y luôn ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe, sau khi hiểu rõ góc gác ngọn nguồn chuyện Sơn gia Đông Sở Quân, tuy là phỏng đoán nhưng nghĩ cũng có vài phần căn cứ, thấy mọi người trầm mặc bất giác lạnh lùng nói: "Có gì đáng lo chứ, đã tránh không được vậy thì vượt qua thôi, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, muốn mạng của chúng ta vậy thì lấy mạng tới đổi." Nói xong xoay người chui ra thùng xe, cùng Băng Kỳ đi bỏ trí.

Bọn Cổ Hạo Nhiên nghe lời nói lạnh lùng vô tình của Diệp Y, sự kiên định và sát khí trong lời nói không nghi ngờ gì hoàn toàn bộc lộ, quyết tuyệt và kiên quyết như vậy, thật sự là tư thế có thần phật cũng không cản được. Nói năng có khí phách lạnh lùng mang đến cho người khác cảm giác là sát khí không phải là sát phạt, mà là niềm tin vô bờ, tránh không được thì vượt qua, qua không được thì lấy mạng ra để có. Cả nhà đều đã ở đây, vậy thì vứt bỏ mọi suy nghĩ khác một lòng đoàn kết, đi một bước tính một bước, đi tới đâu hay tới đó.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Binh phân lưỡng lộ

Lại nói Cổ Ly sau khi tự mình đoán ra ý này, mau chóng đem động tĩnh của Thánh Thiên bên này truyền cho Diệp Y sau đó cảm thấy không thỏa đáng, Ảnh Thúc bên đó nếu không có người có ý làm khó dễ, vậy thì cuộc sống của bọn Cổ Hạo Nhiên trải qua vô cùng thoải mái, dựa vào nền tảng của Cổ Hạo Nhiên chắc cũng không chịu thiệt thòi gì. Nhưng lần đi sứ này nghĩ thế nào cũng không phải là chuyện bình thường, cái gọi là mình thương để tránh ám tử khó phòng, sau vài bận đắn đo cảm thấy không yên tâm.

Cổ Ly ở hậu cung bao nhiêu năm như vậy cũng không phải là uổng phí, ngoại trừ thể lực của Cổ gia, các mối quan hệ khác cũng được bồi dưỡng không ít. Trong lòng xui khiến tự nhiên có người đề xuất Đông Sở Quân toàn quyền đại diện cho Thánh Thiên. Nữ hoàng vào lúc này đã hoàn toàn sút đầu mê trán, kinh tế của cả Thánh Thiên đều hỗn loạn ả đã không còn tâm tư để ứng phó với những chuyện khác. Trong đám đại thần có người đề xuất, không nói hai lời liền chuẩn cho Cổ Ly và Đông Sở Quân cùng đi sứ tới Ảnh Thúc.

Vì vậy sau ba ngày Đông Sở Quân rời khỏi, Cổ Ly dẫn theo tâm phúc của mình ngày đêm gấp rút đuổi kịp Đông Sở Quân, ai ngờ đuổi kịp phía sau đội nghi trượng người đi sứ bẩm báo Đông Sở Quân đã đi trước rồi. Cổ Ly liền cảm thấy sự tình kỳ lạ, không chút che giấu hành động và cách nghĩ như vậy, bất giác khiến Cổ Ly lo lắng, sau đó dẫn theo đội ngũ to lớn hướng về hoàng cung của Ảnh Thúc. Đông Sở Quân có Hữu tướng ở Ảnh Thúc chống lưng cho hần, Cổ Ly hần ở Ảnh Thúc cũng không phải là thứ vừa, không có giao tình nhưng cũng không có nghĩa không có người thay hần nói và hành sự.

Cổ Hạo Nhiên, Đông Sở Quân, Cổ Ly rời khỏi Thánh Thiên tới Ảnh Thúc không cùng một thời gian, nhưng bọn Cổ Hạo Nhiên dọc đường đi du sơn ngoạn thủy có thể đi chậm bao nhiêu thì chậm bấy nhiêu, Đông Sở Quân ở Thánh Thiên đã toàn mặt bắt đầu theo dõi hành tung của bọn Cổ Hạo Nhiên, rời khỏi hoàng cung càng cố sức đi, Cổ Ly cũng ngày đêm gấp rút lên đường, ba đội ngũ đi theo ba đường không giống nhau, nhưng hai đội ngũ phía sau rõ ràng nhanh hơn nhiều so với bọn Cổ Hạo Nhiên. Sau một thời gian, vị trí của Đông Sở Quân không biết đã tới đâu, nhưng Cổ Ly lại không cách vị trí của bọn Cổ Hạo Nhiên là bao.

Dọc đường đi Cổ Ly đều truyền tin cho bọn Cổ Hạo Nhiên, lúc đầu cự ly quá xa đi đi về về mất nhiều thời gian, sau này vì khoảng cách gần rồi, thời gian trước và bây giờ chắc chỉ cách khoảng một hai ngày thời gian, toàn bộ đều tới tay Diệp Y.

Cổ Ly xem hồi âm của bọn Cổ Hạo Nhiên, bất giác muốn khóc mà không có nước mắt, mình đã mau chóng truyền tin, không ngờ vẫn chậm hơn người khác, đây là hủy diệt toàn bộ gia đình bọn họ a. Cổ Ly xem thư hồi âm trong tay Diệp Y viết rất đơn giản rõ ràng, sắc mặt trắng bệch nghiền chặt răng giận dữ một quyền đập lên bàn, sắc mặt thay đổi mấy bận sau đó hít sâu một hơi, bình tĩnh lại nói với tâm phúc của Nguyệt đường mang tới: "Các người mau chóng đi bảo vệ đại ca bọn họ, ta trực tiếp tới kinh thành xem có thể tìm hoàng thất lấy được thuốc giải không, nói với Hạo Nhiên bọn họ phải chuyên tâm đề phòng Đông Sở Quân, Hữu tướng bên đó để ta đối phó. Đã muốn trở mặt đầu đá, người Cổ gia ta phụng bồi tới cùng." Bây giờ không phải lúc tức giận hay phẫn nộ, bình tĩnh lại suy nghĩ xem đối sách mới là trên hết, điểm này Cổ Ly tương đối rõ.

Người của Nguyệt đường luôn theo bên cạnh Cổ Ly, liền không nói hai lời phân đường khác để đi. Tin tức Nguyệt chủ phát ra bọn họ ở vị trí gần nhất cho nên là người biết trước tiên, tuy luôn phụ trách liên lạc của Cổ Ly và Cổ gia, nhưng bọn họ tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh, cho nên mới được phái đi hoàng thất xã giao. Lúc này an toàn của Cổ Ly tuyệt đối không vấn đề, bảo vệ Nguyệt chủ mới là việc quan trọng trước mắt, cho nên mười người Cổ Ly mang theo trong đêm tối đã quay đầu, gấp rút đi về hướng bọn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Ly một mặt phân phó cho người Nguyệt đường mình mang theo, một mặt truyền tin về Thánh Thiên, đã dám lấy mạng người của Cổ gia hấn, vậy thì Sơn gia hấn cũng đừng mong để lại người nào, cứ cho là Đông Sở Quân hấn bản lĩnh có lớn có thể đem Sơn gia bảo vệ tốt hơn đi nữa, Cổ Ly hấn cũng vẫn có thể muốn mạng tất cả người nhà của hấn. Đông Sở Quân hấn có bản lĩnh lên lút hạ thủ, hấn cũng không phải là người tốt gì, muốn luật ngầm, muốn chơi xỏ, muốn động thủ, hấn cũng có chuẩn bị, nhiều năm sống trong hoàng gia như vậy ai mà không để lại một con đường cho mình, ai không biết có một số thứ là dựa vào nhược điểm của người khác mà có được.

Cổ Ly dọc đường liên tục thay ngựa gấp rút lên đường, dẫn theo đội ngũ đi xú, giống như đánh trận chạy về hướng kinh thành Ảnh Thúc, đây làm gì mà giống đi sứ chứ, đơn giản giống như đi liều mạng.

Đêm đã khuya, trên con đường vắng vẻ, trong không khí mang theo sương mù, Diệp Y dẫn bọn Cổ Hạo Nhiên ở một vị trí không cùng với Cổ Ly, nhưng đều giống nhau là chạy về phía trước, bọn Cổ Chấn Cổ Hạo Dương trúng độc không mấy nặng còn đỡ một chút, trước mắt chỉ là toàn thân vô lực mà thôi. Nhưng mấy người bọn Cổ Hạo Viễn, Thanh Nhu, Cổ Hạo Thanh trúng độc nặng thì cũng tương đối nghiêm trọng, thi thoảng nôn ra máu khiến bọn Cổ Hạo Nhiên lo lắng không thôi. Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh được xem là hai người bị nhẹ nhất, còn có thể bón nước bón thức ăn cho những người khác.

Hôm nay Diệp Y nhận được tin tức của Cổ Ly truyền tới, biết được Cổ Ly đã gấp rút lên kinh thành trước, Cổ Hạo Nhiên mỉm cười nói: "Xem ra tiểu thúc lần này phẫn nộ rồi, Sơn gia cứ cho là chúng ta không động vào, tiểu thúc cũng sẽ không để họ dễ chịu rồi, đương nhiên sẽ bồi táng cùng chúng ta."

Diệp Y về mặt lạnh xuống trầm giọng nói: "Ta sẽ tự mình tìm họ tính sổ, người lo gì chứ."

Hạo Nhiên nghe khẩu khí không hiền gì của Diệp Y, bất giác nhẹ ôm lấy eo Diệp Y mỉm cười nói: "Ta không có sợ, chẳng qua chỉ là không muốn thấy người khác tốt hơn chúng ta. Chỉ là ta quá ích kỷ thôi, ta không thoải mái đương nhiên không muốn người khác thoải mái, chứ không phải có cách nghĩ khác a." Mang theo chút ngữ khí làm nũng giống như đang dỗ Diệp Y vậy. Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y không muốn để hấn đi làm những chuyện chết chóc, vừa nãy cũng chỉ là nhất thời thuận miệng cũng không phải là cảm khái gì, nhưng mà có thể có được lời quả trách của Diệp Y, cảm giác lần trong đó cũng tương đối tốt.

Cổ Hạo Thanh bên cạnh dựa vào thùng xe phí sức cong lên nụ cười nói: "Nhìn xem tiểu lục này, đúng thật là dễ tiện mà. Trước đây nếu có người nói với hấn như vậy, có thể không nổi giận đã là chuyện ngoài ý rồi, bây giờ lại còn nhẹ giọng nói chuyện như vậy. Hi hi, quả nhiên là ngày càng xuống dốc a."

Cổ Hạo Nhiên liếc Cổ Hạo Thanh một cái, cười hờ hờ nhìn sang mọi người bên cạnh đang nhìn hấn, mặt đầy vẻ đắc ý nói: "Ta vui đấy, thì sao? Ta chính là thích Diệp Y nhà ta, ta chính là thích nàng ấy nói như vậy với ta, các người có thể làm gì ta?" Nói xong cũng không thêm quan tâm ngồi trước mặt là già trẻ lớn bé cả nhà hấn, tươi cười nhẹ nhàng dùng sức ôm Diệp Y ngồi lên đầu gối hấn, đôi tay ôm chặt lấy eo Diệp Y, vùi đầu lên vai Diệp Y, cả người đều tản phát ra một cỗ khí tức vui vẻ nồng đậm.

Bọn Cổ Hạo Ảnh nhìn vẻ mặt đầy hạnh phúc của Cổ Hạo Nhiên, bất giác đều cười thư thái, người luôn yêu thể diện như Cổ Hạo Nhiên, lúc này lại có thể nói ra lời này, không nghi ngờ gì trong lòng tương đối yêu thương từ Diệp Y của hấn. Hành vi lớn mật và phóng túng như vậy, cùng lúc cũng nói lên vì không biết tương lai của mình, cho nên mới không thêm quan tâm những chuyện trước mắt, thoải mái bộc lộ tâm tư suy nghĩ trong lòng, đây thật ra cũng đại diện cho một phương thức tuyệt vọng khác. Bọn Cổ Chấn thấy trong lòng vui mừng cùng lúc cũng lộ ra một cỗ khí tức đau thương sâu sắc, đây là người con trai ưu tú nhất của hấn, là người con dâu ưu tú nhất của hấn, là người nhỏ tuổi nhất trong Cổ gia.

Diệp Y ngồi trên người Cổ Hạo Nhiên, tuy Cổ Hạo Nhiên che đầy rất tốt, nhưng sự lo lắng và bất lực phát ra từ đáy lòng, lại khiến Diệp Y vốn sớm đã tâm ý tương thông cảm nhận được, Diệp Y lặng lẽ bắt chặt lấy tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nắm lại tay Diệp Y thật chặt. Không có ai đối mặt với cái chết mà thật sự có thể làm như không có chuyện gì, đó là thần không phải là người nữa, nhưng Cổ Hạo Nhiên hấn dù có thông minh lanh lợi hơn đi nữa chẳng qua cũng chỉ là một người phàm, hưởng hờ còn có thể từ hấn yêu thương nhất ở bên cạnh hấn làm sao có thể bỏ xuống được làm sao dám nói mình không sao. Vì có tất cả nên mới lo sợ, nên mới gấp gáp, tâm tình này Diệp Y không thể đồng cảm được, nhưng có thể hiểu.

"Aizaa, tướng công, chẳng nói xem từ lúc nào chúng ta trở thành tàng hình rồi, không chút cảm nhận sự tồn tại của chúng ta sao?" Một tràng thanh âm trên chọc vang lên, tam tẩu Bạch Thiên cười tru.

Cổ Hạo Danh bộ dạng như đàng hoàng nói: "Chắc mệnh lực của chúng ta không đủ, phải biết hai người đó một người rực rỡ như ánh mặt trời, một người xán lạn như mặt trăng, hai người ở cùng một chỗ ánh sáng quá thịnh, chúng ta bị ánh sáng này che lấp rồi, cho nên bị người khác nhìn không thấy là rất bình thường."

Cổ Hạo Ảnh ngồi gần bên nhất gật gật đầu nói: "Tam ca giải thích có lý, ngày mai ta đi trùm cái mũ rộng vành, mặt trời sáng mặt trăng sáng đều không chiếu được ta, ta xem còn ai dám phớt lờ ta?" Những người khác bên cạnh đều ồ lên cười.

Cổ Hạo Nhiên nghe mọi người trêu đùa mình và Diệp Y, bất giác cười hờ hờ hôn lên má Diệp Y một cái, mặt đầy vẻ hạnh phúc nói: "Chính là không thấy các người, thì thế nào?" Cổ Hạo Dương vừa nghe bất giác đều nhìn nhau cười, Diệp Y lặng lẽ nghe tiếng cười nói của mọi người, kiên cường có lúc không đề ý mới có thể thể hiện ra.

Mọi người đang nói chuyện ở phía đằng xa đột nhiên có một tràng tiếng vỗ ngựa, tốc độ tương đối nhanh, từ lúc nghe thấy không bao lâu, thì đã chạy tới gần. Mọi người trong xe ngựa thân sắc chợt lạnh, liền trở nên im lặng, xe ngựa cũng cùng lúc mau chóng dừng lại, trong màn đêm yên tĩnh chỉ truyền ra mấy tiếng ngựa hí.

Không một ai phát ra thanh âm, chỉ có tiếng binh khí giao nhau vang lên trong nháy mắt, lấy xe ngựa làm trung tâm đột ngột vang lên tiếng đột kích, mọi thứ tới nhanh như chớp, trong nháy mắt bọn Cổ Hạo Nhiên đã bị bao vây ở giữa.

Cổ Hạo Nhiên lẳng nghe tiếng đánh nhau bên ngoài, nhìn mọi người mặt không biểu tình. Cổ Hạo Viễn chậm rãi nói: "Tới hơn hai mươi con ngựa, nhân số đông hơn chúng ta." Cổ Hạo Viễn ngoại trừ kinh doanh tiền trang ra, ngựa cũng là phạm vi kinh doanh của hắn, cho nên vừa nghe thấy thì có thể phân biệt ra có bao nhiêu ngựa tới.

Diệp Y ngồi yên trong xe ngựa, nghe trên đỉnh đầu, trước xe, sau xe, hai bên trái phải đều vang lên tiếng hô giết, bọn Phong đã giao thủ với đám người mới tới. Mộng Tâm và Mộng Tâm vốn đã ngủ say cũng bị dọa cho mở mắt, trở nên bất an. Diệp Y đưa mắt nhìn bọn Thanh Nhu đang chuẩn bị vỗ về hai đứa nhỏ, lạnh lùng nhìn bọn Mộng Tâm nói: "Mở to mắt nhìn mọi chuyện đang xảy ra, tránh không được thì học cách tiếp nhận cho ta, là nam nhân thì từ hôm nay đứng lên cho ta." Nói xong cũng không đợi mọi người có phản ứng gì, đưa tay vén màn cửa xe lên, mọi thứ bên ngoài liền hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy hộ vệ Cổ gia mang theo vây chặt thành một vòng tròn, đem chiếc xe ngựa bọn Cổ Hạo Nhiên ngồi vây vào chính giữa, một bước cũng không lùi liều mạng chống đỡ ở phía trước. Máu nhảy múa trong không trung, thân hình chao đảo trên mặt đất, trường kiếm sắc bén nhắm về phía trước.

Thanh Nhu và Hoa Cẩn nhìn nhau một cái, có chút lo lắng ôm chặt Mộng Tâm và Mộng Tâm trong tay, tuy cơ thể đã không có bao nhiêu lực đạo, chỉ có thể ôm một chút mang ý nghĩa tượng trưng, nhưng đây là thiên tính của người mẹ. Để một đứa trẻ nhỏ như vậy đối diện với mọi thứ, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu? "

Mộng Tâm nhìn chằm chằm vào cuộc chiến đang diễn ra bên ngoài xe ngựa, thấy những người thân quen thường ngày ai nấy đều thụ thương, từng giọt máu tươi nhỏ xuống, địch nhân không che mặt hung hãn vô cùng vùng vẫy khí sắc bén trong tay, nửa buổi trời cánh tay nhỏ nắm chặt kiên định nói: "Phải, ta là nam tử hán, ta không sợ, ta có thể đối mặt "Mộng Tâm còn nhỏ mở to mắt, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi nhưng nói từng câu từng chữ: "Tiểu thẩm thẩm nói không sợ, Mộng Tâm liền không sợ, không sợ, Mộng Tâm không sợ. "

Diệp Y nghe thấy ngữ điệu của hai đứa trẻ đầu cũng không quay lại nói: "Được, nhớ lấy, không ai có thể dựa vào sự chăm sóc của người khác cả đời, nếu dựa dẫm vào người không thể dựa dẫm, vậy thì mình tự đứng lên chống đỡ bầu trời. "

Bọn Cổ Chấn và Cổ Hạo Dương nghe lời này của Diệp Y, bất giác đưa mắt nhìn nhau, đây là Diệp Y đang bồi dưỡng đời sau của Cổ gia, nếu họ thật sự không còn mạng chống cự qua được, Cổ gia chỉ còn lại mấy đứa trẻ này rồi. Đã không bảo vệ cho chúng cả đời được, vậy thì để chúng đứng dậy tự mình đi đối mặt, nhân lúc này để chúng thích ứng với sự thật tàn khốc này, hơn là sau này sụp đổ trong tuyệt vọng.

Cổ Hạo Viễn dùng ánh mắt ra hiệu cho Cổ Hạo Nhiên ôm Mộng Tâm qua, nói với Diệp Y: "Mộng Tâm của ta sau này giao cho muội dạy bảo rồi, không cần biết là ta và Thanh Nhu còn sống hay không, ta đều sẽ đem nó phó thác cho muội, sau này do muội dạy bảo cho nó. "

Cổ Hạo Dương bên cạnh cũng gật gật đầu nói: "Ta cũng là có ý này, Mộng Tâm giao cho muội, muội muốn làm thế nào thì làm thế đó, muốn dạy thế nào thì dạy thế đó, cuộc sống của nó để muội chỉ dẫn. "

Lời hai người vừa nói ra, Diệp Y có chút kinh ngạc quay đầu lạnh giọng nói: "Giao cho ta? Niềm tin và quan điểm của ta các người không chịu nổi, người ta dạy bảo sẽ giống ta vậy. "

Cổ Chấn người lớn nhất trong nhà lúc này chậm rãi nhưng kiên định nói: "Tình hình này của bọn ta người khác không rõ, nhưng bản thân bọn ta lẽ nào còn không rõ, bọn ta chỉ có thể mọi chuyện nghe theo thiên mệnh rồi, đối với chuyện sau này sớm có sự an bài vẫn là cách tốt nhất, đừng tới lúc đó trở tay không kịp. Hai nam hài tử này là hy vọng tương lai của Cổ gia, nếu bọn ta còn sống đương nhiên có thể từ từ dạy bảo chúng, nhưng bọn ta bây giờ không có thời gian đó để từ từ dạy bảo nữa. Diệp Y, ức hiếp người khác so với bị người khác ức hiếp thì tốt hơn nhiều, điểm này con chắc hiểu rõ hơn bọn ta, chúng không có bọn ta chỉ có thể như cá nằm trên thớt, những người đang dòm ngó tài sản Cổ gia ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng. Nếu còn có con thì lại khác, con sẽ dạy chúng tìm được con đường chính xác nhất để chúng mau chóng trưởng thành và học cách kiên cường, nam nhi Cổ gia ta tuyệt đối chỉ có thể đứng thẳng, ta tin con sẽ khiến chúng đứng thẳng hơn bất cứ ai, đứng cao hơn bất cứ ai. "

Những lời này của Cổ Chấn chậm rãi chảy vào tai mọi người bên ngoài xe ngựa tiếng giết chóc ngày càng mãnh liệt, nhưng lời nói âm vang có lực này so với tiếng hô giết còn chấn động tâm hồn hơn. Đây chắc là ủy thác rồi, không nói không có nghĩa là không rõ tình hình hiện tại, hộ vệ chỉ có bấy nhiêu, người của Nguyệt đường ở Ảnh Thúc cũng không phải là tinh anh gì, và lại căn bản đều phân tán ở kinh thành, ở Tề quận có cũng chỉ là số cực ít, Thánh Thiên vương triều lại quá xa làm sao có thể tới kịp, mà ám sát có lần đầu tuyệt đối sẽ có lần thứ hai, chỉ ngày càng mạnh. Những điều này trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bây giờ nhân lúc này nói ra, cũng được coi là một loại phó thác.

Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn bọn Cổ Chấn, nhìn sang đôi mắt mang ý cười của Cổ Hạo Nhiên, trong đôi mắt đó chỉ có sự ôn tình vô hạn, sự tin tưởng

và đặc ý đó không chút e dè mà lộ ra. Điệp Y biết Cổ Hạo Nhiên đồng ý như vậy, mà bản thân nàng cũng không phải là người già tạo gì, thích thì làm, sau đó lạnh giọng nói: "Vậy thì đừng trách ta tàn nhẫn. "

Nói xong trừng mắt nhìn Mộ Dung Tầm và Mộ Dung Tầm nói: "Mở to mắt nhìn cho rõ, nếu muốn sinh tồn phải có thủ đoạn. "Mộ Dung Tầm hiểu chuyện cắn răng gật đầu, đưa tay nắm chặt lấy tay Mộ Dung Tầm.

Tàn sát. Người tới gấp hai lần hộ vệ, và lại thân thủ ai nấy đều lợi hại, đám hộ vệ này trong một trận giao chiến đều đã xuất hiện tình trạng khó bề chống đỡ, chỉ còn lại mấy người bọn Phong Băng Kỳ thân thủ tốt nhất vẫn chưa rơi vào thế hạ phong. Dưới ánh trăng trong sáng, dịch thể tanh hồng chảy đầy trên đất, mùi huyết tanh tỏa ra trong không khí.

Điệp Y lạnh lùng nhìn trận chiến, thấp giọng phân phó vài câu cho Lâm Dã và Hồng Tịnh đang ngồi ở vị trí cầm lái, đột nhiên nhảy xuống xe. Chỉ thấy một ánh bạc lấp lánh, Điệp Y một tay cầm chủy thủ, một tay cầm đoản kiếm nhanh như chớp lao vào trận tàn sát.

Cổ Hạo Nhiên biết bản lĩnh của Điệp Y, sau đó không một lời ngăn cản dựa vào thùng xe chăm chú nhìn vào thân ảnh Điệp Y, người Cổ gia chưa từng thấy qua một bộ dạng huyết tanh khác của Điệp Y, bất giác đều kinh hô. Lúc mấy hôm trước trúng độc Điệp Y ra tay đều bị người của Cổ gia đang bàn về độc tính phớt lờ, chỉ thấy Điệp Y hành động trong vùng kẻ địch, đều tưởng rằng là do bọn hộ vệ giết, Điệp Y chẳng qua chỉ là đi giúp một tay, đều biết võ công cò quai của Điệp Y nhưng không biết ra tay lại máu tanh như vậy.

Lúc này chỉ thấy Điệp Y xông sát về phía trước cỗ xe, toàn thân toát ra khí tức ghê sợ, sát khí nồng đậm như vậy, thân ảnh vẫn quý mị như vậy, ra tay mau chóng không ai bằng, khiến người ta trong nháy mắt rụng rời. Những nơi đi qua chỉ có máu tươi và chết chóc, cơ thể từ từ ngã xuống khiến người Cổ gia trừng mắt há mồm.

Cổ Hạo Dương mở to mắt nhìn bóng lưng Điệp Y, kinh ngạc nói: "Đây chính là bộ mặt thật của Điệp Y? Sao lại có sát khí nồng đậm như vậy? "

Cổ Hạo Nhiên đầu cũng không quay lại nói: "Đúng vậy, mỗi cái đều là bộ mặt thật của nàng. Điệp Y trước giờ đều không có ý giấu diếm, là thế nào thì là thế đó, các người không nhìn thấy bộ mặt này là vì, nàng trước giờ không dễ ra tay. Nhưng một khi ra tay thì tuyệt đối là tàn sát, người thấy qua bộ mặt này đều đã chết, trừ ta. "

Cổ Hạo Thanh nhướn mày nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Người trước đây đã từng nhìn thấy? Người biết mọi thứ của nàng? "

Cổ Hạo Nhiên ừm một tiếng nói: "Hôm đó cưới nàng về trên đường gặp phải thủy phi, nếu không phải nàng ra tay thì có lẽ ta sẽ không còn sống để trở về. Nàng không che giấu trước mặt ta, nàng là người thế nào ta luôn biết rõ, nàng là thê tử của ta, điều này là quan trọng nhất. Ta chỉ biết ta yêu nàng, ta yêu thê tử của ta, Điệp Y. "

Bọn Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Thanh đưa mắt nhìn nhau, Phương Lưu Vân bên cạnh gật gật đầu khẽ cười nói: "Ta cũng chỉ biết nàng là con dâu của ta, thủ đoạn, thân thế, khí chất đều không quan trọng, quan trọng là trái tim của nàng và trái tim của chúng ta. "

Sát phạt như vậy, người Cổ gia tinh minh tuyệt đỉnh đều nhìn ra Điệp Y này không đơn giản, một đứa trẻ lớn lên trên núi, nếu nói tính cách lạnh lùng một chút biết công phu đều là chuyện bình thường, nhưng tràn ngập sát khí và sát phạt chuyên nghiệp như vậy, đây không nên là thủ đoạn của một nữ hải binh thường nên có. Người Cổ gia đều không phải là ngốc, nhưng sự thân nhiên của Cổ Hạo Nhiên, sự kiên định của Phương Lưu Vân, đều nói rõ Điệp Y chính là Điệp Y, sẽ không có ai khác, cũng không phải là ai khác.

Bọn Cổ Hạo Dương chẳng qua cũng chỉ là kinh ngạc một lúc, lúc này đều trở nên bình tĩnh. Cổ Hạo Ảnh hờ hờ cười nói: "Ta còn không biết Điệp Y lại có bản lĩnh này, xem ra ta biết tiêu lục sao lại không áp được Điệp Y rồi, ha ha, không nghe lời sẽ rút gân lột da người "Cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là như Phương Lưu Vân đã nói, trái tim của Điệp Y và trái tim của bọn họ, đã hiểu được trái tim của mình Cổ Hạo Ảnh liền nói đùa với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên không thêm để ý tới Cổ Hạo Ảnh hừ lạnh một tiếng xua xua tay, ánh mắt vẫn dán chặt lấy thân ảnh Điệp Y, phía trước xe ngựa Điệp Y và Phong này giờ giết sạch tạo ra một đường huyết lộ, Cổ Hạo Danh đang muốn hoan hô, xe ngựa đột nhiên khởi động. Lâm Dã và Hồng Tịnh vút dây cương hướng về huyết lộ Điệp Y tạo ra xông ra ngoài.

Bọn Cổ Hạo Nhiên ngẩn ra sau đó liền gào lên: "Lâm Dã các người làm gì vậy? Điệp Y bọn họ còn đang ở phía sau, mau dừng xe, nghe thấy không? "Vừa vội vàng quay đầu nhìn, Điệp Y và Phong đã quay đầu đi ngăn cản kẻ địch đang xông về phía họ, Cổ Hạo Nhiên nghĩ cũng không nghĩ liền muốn nhảy xuống xe.

Dây roi trong tay Hồng Tịnh liên tục vung lên hoàn toàn không nghe Cổ Hạo Nhiên quát mắng, Lâm Dã quay đầu lại ấn Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống, thần sắc nghiêm túc nói: "Phu nhân phân phó, một khi nàng mở được đường lập tức dẫn các người đi trước nàng và những người khác sẽ theo sau. "

Cổ Hạo Dương tranh lên trước Cổ Hạo Nhiên truy hỏi: "Vậy sao được? Muốn đi thì cùng đi chúng tôi đi trước là ý gì? Không thể để Điệp Y bọn họ đối mặt với nguy hiểm "Tuy vừa này đã được mở mang tầm mắt với sự cường hãn của Điệp Y, nhưng suy cho cùng người đến nhiều như vậy, một người chống chọi làm sao nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Đông Sở quân

Lâm Dã cắn răng nói: "Các người lẽ nào không cảm thấy dựa vào tình hình bây giờ của các người mà đi tới đó, chỉ khiến phu nhân vướng tay vướng chân sao? Mấy người không có năng lực như chúng ta chạy càng xa phu nhân bọn họ mới càng dễ đổi mặt."

Đúng vậy, bây giờ mọi người đều như một đồng phế vật, mà còn là một đồng phế vật béo mập, bị người khác nhắm trúng mà truy đuổi, nếu thịt mỡ đi khỏi đối với người bảo vệ thịt mỡ sẽ là một chuyện tương đối thoải mái, không cần có quá nhiều bận tâm.

Cổ Hạo Nhiên biết Điệp Y đã không theo nhất định là đem toàn bộ đám người tập kích tiêu diệt hết mới rời khỏi, đánh lui rồi họ lại đuổi theo, không cho mình có cơ hội nghỉ ngơi, đây không phải là tác phong của Điệp Y, sạch sẽ gọn gàng hết trọn mẽ mới là tác phong của Điệp Y, cho nên Cổ Hạo Nhiên một khi bình tĩnh lại liền hiểu rõ dụng ý và mục đích của Điệp Y.

Hồng Tịnh và Lâm Dã nhìn nhau không nói hai lời liền thúc ngựa tiến về phía trước, thần sắc hai người tương đối nặng nề, tuy biết Điệp Y là người rất cường hãn, nhưng đối mặt với nhiều sát thủ như vậy cũng không thể khiến người ta yên tâm được, Hồng Tịnh và Lâm Dã biết mình không có đủ năng lực giúp Điệp Y, chỉ có nghe mệnh lệnh của nàng chính là cách giúp nàng tốt nhất.

Xe ngựa dưới ánh trăng băng băng tiến về phía trước, bị vút lại phía xa xa trong bóng đêm, Điệp Y và Phong cản trở đám sát thủ đang tiến tới ở phía trước, hai người vai kề vai toàn thân là máu cần đường phía trước, Hành và bọn Minh Thanh vừa thấy trận thế này không nói hai lời liền vút bỏ đối thủ của mình, chạy tới bên cạnh Điệp Y mau chóng tạo thành một đường thẳng đem tất cả sát thủ muốn xông lên ngăn lại cách bọn Cổ Hạo Nhiên ngày càng xa.

Tàn sát, bọn hộ vệ Phong đã được thấy qua thủ đoạn của Điệp Y, toàn lực chống đỡ công kích của đám sát thủ, còn Điệp Y ở trong đám công kích này, vừa khéo lọt vào nơi thích hợp nhất để cho một đòn chí mạng, thân thủ quý nị dung nhan xinh đẹp trong ánh trăng đêm, đang tiến hành vũ điệu sát phạt.

Bọn Cổ Hạo Nhiên cách Điệp Y ngày càng xa, Hồng Tịnh và Lâm Dã mau chóng lái xe đi xa, cố gắng cách bọn Điệp Y ngày càng xa mới càng không thêm phiền phức cho Điệp Y, càng có thể để bọn Cổ Hạo Nhiên được an toàn.

Trong xe ngựa người Cổ gia không nói một lời gì, về mặt ai nấy đều nặng nề ngồi yên tại chỗ, trên mặt viết đầy chữ lo lắng, Cổ Hạo Nhiên cắn răng nói: "Điệp Y sẽ không sao, các người đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta có thể an toàn rời khỏi, Điệp Y tuyệt đối sẽ sống sót trở về gặp chúng ta, năng lực của nàng ta tương đối rõ, không ai có thể lấy được mạng nàng, càng không ai có thể sống sót khỏi bước phá của nàng." Lời Cổ Hạo Nhiên chắc như đinh đóng cột, trong lời nói hoàn toàn là sự tin nhiệm và am hiểu đối với Điệp Y mới có thể kiên định an ủi người khác như vậy.

Phương Lưu Vân thở dài nói: "Con dâu tốt của ta, dưới vẻ bề ngoài kiên cường nhất lại là một trái tim mềm yếu nhất, trong lúc vô tình nhất mới có thể hiểu được bên trong lớp băng kiên cố đó, là một nguồn suối ấm áp, người vô tình nhất có lẽ mới là người hữu tình nhất."

Người Cổ gia cũng không biết Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên đã từng phát sinh chuyện gì, chỉ biết lúc gặp lại hai người đã có một loại khí lưu người ngoài không cách nào hiểu nổi quần lấy hai người ở hai người không thấy cảnh phu sủng phụ tùy nồng tình mật ý, không nghe thấy lời thề non hẹn biển, chỉ có một loại tình cảm dường như ngoài cả sinh tử, không phải là sống chết có nhau mà còn hơn cả sống chết có nhau, cho nên dẫn tới Điệp Y đối với những người khác trong Cổ gia cũng dịu dàng hơn nhiều, không phải là sự nhu hòa trên mặt mà là sự nhu hòa từ trong tim, nếu là trước đây với tình hình này Điệp Y quá nửa là đã tự mình rời đi rồi, nhiều lắm cũng chỉ dẫn theo Cổ Hạo Nhiên rời khỏi, bây giờ trong lòng lại vì cả nhà Cổ gia, tuy nàng không nói gì, nhưng hành động đã nói rõ mọi thứ, trong lòng nàng vì đã có Cổ Hạo Nhiên, nên cũng có họ.

Khóe miệng Cổ Hạo Nhiên khẽ cong lên mỉm cười nói: "Trái tim Điệp Y cũng không mềm yếu, nàng rất kiên cường, nếu hôm nay ta chết ở đây ta tin nàng sẽ sống tốt hơn bất kỳ ai, nhưng chỉ cần có một chút hy vọng nàng sẽ cố gắng gấp mười lần, thề từ của ta ta hiểu, bề ngoài là lớp băng kiên cố bên trong cũng đồng dạng như vậy, nàng sẽ không vì bất kỳ ai mềm hóa độ cứng của nàng, nhưng ta cũng đã trở thành một bộ phận của lớp băng kiên cố của nàng, cùng nàng sinh tồn trong thế giới của nàng." Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt ôn nhu nói, tình phận của hai người họ đã dung hòa trong xương tủy, trong vô tình đã hóa thành một thể.

Xe ngựa dưới ánh trăng chạy như tên bay, tiếng hô giết phía sau sớm đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn tiếng lộc cộc của xe ngựa và tiếng phi phò của những chú ngựa vang lên trong không gian rộng lớn.

Soạt, một tiếng tên sắc bén phá không truyền tới, Lâm Dã tương đối miễn cảm với loại thanh âm này, kéo một cái quay đầu xe ngựa tránh khỏi mũi tên đón đầu, tiếng ngựa hí vang, thanh âm va chạm đột nhiên vang lên trong đêm tối, Hồng Tịnh mau chóng quay đầu nhìn, mũi tên sáng chói đó bắn trúng đỉnh xe ngựa.

Bọn người Cổ Hạo Nhiên đang ngồi nói chuyện trong xe, đột nhiên bị biến động làm cho giật mình, ba người bọn Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Thanh và Thanh Nhu toàn thân không có khí lực bị một cú nghiêng của xe ngựa trực tiếp ngã vào trong góc, bọn Cổ Chấn cũng chỉ là cố bám chặt thùng xe, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh nhìn nhau một cái, định nhân tới rồi.

"Các người rốt cuộc là ai? Bọn ta và các người không oán không thù, sao lại ép bọn ta tới đường chết." Hồng Tịnh nhìn người đen ngịt đang cản đường phía trước, suy nghĩ xoay chuyển cực nhanh, bắt đầu biết rõ nhưng vẫn cố hỏi để kéo dài thời gian.

"Cổ đương gia sao không dám ra mặt rồi? Dựa vào một tên tiểu đồng để kéo dài thời gian, đã đi tới bước đường cùng này rồi sao?" Một đạo thanh âm ôn văn nho nhã chậm rãi truyền tới. "

Cổ Chấn vừa nghe thanh âm này bất giác nhíu chặt mày thấp giọng nói: "Đông Sở Quân." Cổ Hạo Nhiên trước giờ chưa từng gặp qua người này, tất cả những gì nghe và đoán đều là không thấy người thật, lúc này nghe Cổ Chấn nói người bên ngoài khiêu khích lại là Đông Sở Quân, biết lần này nhất định

không có chuyện tốt, sau khi dùng ánh mắt ra hiệu cho Cổ Hạo Ảnh, nhướn mày vén rèm từ từ bước xuống.

Một nam tử toàn thân mặc y sam màu vàng nhạt đứng trước một hàng người che mặt, người này dung mạo tuấn mỹ, khắp người từ trong ra ngoài tản phát ra một cỗ khí chất nhu hòa nhân nhạt, người vốn đã tuấn mỹ, thêm vào đó là loại khí chất nho nhã này càng khiến người ta cảm thấy người này trong ngoài đều đủ cả, phong thần tuấn lãng.

Cổ Hạo Nhiên miệng cong lên nụ cười cao ngạo nhạt giọng nói: "Từ lâu đã nghe Đông Sở Quân là nhân tài có một không hai, hôm nay được gặp mới biết nghe danh không bằng gặp mặt. "

Đông Sở Quân tay phe phẩy quạt xếp trên dưới đánh giá Cổ Hạo Nhiên mấy lượt, sau đó nhân nhạt cười nói: "Nhân kiệt cử thế vô song của Thánh Thiên Cổ Hạo Nhiên trước mặt, thì còn ai có thể đảm nổi bốn chữ có một không hai này chứ, vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ là lời đồn khoa trương rồi, không ngờ hôm nay vừa gặp ta cũng không thể không tán than, thế gian lại thật sự có nhân tài như thế, tài mạo đủ cả, thật sự là có một không hai. "

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười nói: "Như vậy ta ngược lại phải cảm ơn Đông Sở Quân đã tán mỹ rồi. "Vốn tưởng đã vạch mặt để gặp nhất định là không có vẻ mặt tốt rồi, không ngờ Đông Sở Quân này vẻ mặt lại tươi cười, lại thật tâm tán dương nổi hân, xem ra người này thật sự không đơn giản.

Đông Sở Quân gật đầu nhẹ cười nói: "Không cần, không cần, ta chỉ là nói lời thật thôi, đối với cái đẹp ta luôn không tiếc lời khen ngợi, nhưng mà thứ tốt đẹp như vậy phải biến mất khỏi nhân thế rồi, ta thật sự vạn phần không nỡ a, đáng tiếc biết bao, người được trời đất tạo ra. "Nói xong vẻ mặt hơi lộ ra biểu tình tiếc nuối.

Cổ Hạo Nhiên thấy Đông Sở Quân trong miệng nói nghe hay, ngữ khí cũng là vạn phần không nỡ và tiếc nuối, ngay cả trên mặt cũng có biểu tình phù hợp với lời nói, liền bất giác cười khẽ nói: "Quả nhiên người không thể nhìn tướng mạo, người có thể phân cao thấp với tiêu thức nhất định có bản lĩnh của hân, hôm nay thật sự khiến ta mở mang tầm mắt rồi. "Một người biểu tình và cảm xúc trên mặt đầy vẻ thánh nhân, có ai biết được bản tính của hân lại tàn nhẫn như vậy, loại người này đã đem mình nguy trang tới cực điểm, điều này đã quyết định hân không ra tay thì thôi, một khi ra tay nhất định phải một đòn chắc trúng.

Lời này Cổ Hạo Nhiên là ăn miếng trả miếng với Đông Sở Quân, trong lòng đã rõ, Đông Sở Quân lần này đích thân hiện thân xuất thủ nhất định là nắm chắc chín phần mười, cứ nhìn vào từng đợt rồi từng đợt bố trí của hân trong bóng tối, lần này nhất định tiêu rồi, bất giác âm thầm lo lắng cho Diệp Y, có lẽ chuyện bên đó cũng không giống với lúc rời khỏi.

Đông Sở Quân nghe lời này của Cổ Hạo Nhiên cũng không nổi giận, cười cười nói: "Cổ Ly cũng là một nhân tài, có thể ngoài sáng trong tối cũng đều chặn đầu ta, khiến ta không muốn bội phục cũng không được, nói ra thì nhà các ngươi đều có chút bản lĩnh, nếu không sao có thể gây nên sóng to gió lớn ở Thánh Thiên, hờ hờ, nhưng mà ta thích, thủ đoạn quyết tuyệt như vậy hoàn toàn phù hợp với cách nghĩ của ta, đã làm thì phải làm cho tới cùng, nếu không thì đừng làm gì cả. "Đông Sở Quân dường như một chút cũng không nóng, nhân nhã nói chuyện phiếm với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe nhướn mày cười nói: "Không ngờ ngươi còn tự biết mình, sao, Sơn gia bị bọn ta hủy ngươi còn vui mừng như vậy? Đáng tiếc có lẽ hủy chưa được triệt để. "

Đông Sở Quân trong mắt thoáng qua một tia quang mang, nhân nhã nói: "Hủy thì đã hủy rồi, năm đó đã đưa ta tới bước đường đó, bây giờ còn muốn ta niệm tình, loại chuyện này không phải là chuyện ta sẽ làm, tự mình tham nhiều ghen ghét có thể trách ai, đúng là vô dụng, nhưng mà Sơn gia cũng không phải là các ngươi hủy, trong đó cũng có phần sức của ta a. "

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc thấy Đông Sở Quân mỉm cười đảo mắt nhìn hân, trong lòng mau chóng thay đổi suy nghĩ liền hiểu rõ đại khái, miệng hỏi: "Ngươi đây là ý gì? "

Đông Sở Quân mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, nhẹ giọng nói: "Đừng hy vọng có người tới cứu ngươi, đợt đầu ở phía trước ta đã phái thêm nhân thủ qua đó, hộ vệ của các ngươi có lợi hại hơn nữa lúc này e cũng khó giữ thân mình, ngươi muốn biết gì ta đều có thể nói cho ngươi biết, con người ta rất khăng khải, đối với người rơi vào tay ta, ta trước giờ đều cho họ làm một con quỷ rõ ràng. "

Nói xong khoe miệng khê cong lên nụ cười nhân nhạt, trong mắt thấy Cổ Hạo Nhiên sắc mặt bất động, tự lâu bàu: "Ta mười hai tuổi bị đưa vào cung, nhưng mà vì biết lấy lòng Ung thân vương thời đó, với tư cách là con tin bị thế chấp trong cung, đòi lại cho Sơn gia là núi dựa vững chắc và vốn liếng phát triển mau chóng, nhưng không ngờ nình được nữ hoàng bây giờ, trở thành quý phi vị cao quyền trọng trong hậu cung, chỉ là lại không ngờ tình ý thanh mai trúc mã với nữ hoàng lại không bằng Cổ Ly tới sau, ngược lại còn để hân dè dặt ta, ngay cả khi nhà các ngươi làm cho thiên hạ của ả hỗn loạn như vậy, ả cũng không trách tội Cổ Ly một chút nào, ngoài mặt thì không để mặt cho hân, trong âm thầm thì thứ gì tốt đều đem thưởng cho hân, lần này lại vì một câu của Cổ Ly, nữ hoàng cũng phái hân đi sứ, thật khiến ta ngưỡng mộ a, nhưng mà ta không gấp nợ ta ta sẽ đòi lại, đây chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn.

Giống như Sơn gia nợ ta, ta sớm muộn sẽ đòi lại, tiêu lục, phải biết nếu không có ta chỉ thị cho chúng ra sức thu mua hàng hóa của các ngươi trên thị trường, Sơn gia sẽ không sụp đổ sớm như vậy, ta chỉ cảm thấy đã loạn rồi vậy thì để nó loạn triệt để thêm chút nữa. "Nói cứ nói Đông Sở Quân cũng như bọn Cổ Ly gọi Cổ Hạo Nhiên là tiêu lục, nghe thân thiết tới vô cùng khiếp hãi.

Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn vẻ mặt mỉm cười của Đông Sở Quân, thấy trong ánh mắt Đông Sở Quân vô cùng sáng ngời dường như rất đắc ý, trong lòng xoay chuyển đã biết được người này quá nguy hiểm, hân đã dám nói ra hết mọi thứ, Diệp Y bên đó và mình bên này quá nửa thật sự đã bị hân khống chế trong tay, bất giác vừa lo cho Diệp Y, vừa âm thầm suy tính tìm cách, nhưng trên mặt lại nhân nhạt nói: "Hay cho cái gọi là có thù tất báo, đến cả nhà mình cũng không buông tha. "

Đông Sở Quân ha ha cười lớn một tiếng nói: "Người nhà mình? Tiêu lục, không phải ai cũng đều giống nhà các ngươi, thân tình đôi lúc có lẽ cũng không bằng chút quyền lực, chút tiền tài, họ đã coi như không có ta, vậy sao ta phải coi như có họ chứ? Mọi người đã vì lợi ích mà đi tới đây, vậy thì đừng

trách ta giàu đồ bím leo, thật tốt, chẳng qua chỉ nhỏ nhẹ một chút mà mọi thứ đều đã bị hủy rồi.

Tiểu lục, đừng nói, các người thật khiến ta rất ngưỡng mộ a, nhân tài, tiền tài gì đó đều không nói, tình cảm của người trong nhà lại sâu đậm như vậy, phải biết lúc người xảy ra chuyện người Cổ gia cái gì cũng không màng chỉ lo tìm kiếm người, cứ cho là chộc giận nữ hoàng cũng không để tâm, thân tình như vậy nếu đặt lên người ta, cứ cho là ta vì Sơn gia mà thịt nát xương tan ta cũng nguyện ý, nhưng mà dường như ta không có phúc khí đó, người a, có được quá nhiều có lẽ khiến người thần đều phần nộ, bọn họ đều không muốn thấy người tốt như vậy, giống như ta vậy cảm thấy thật chướng mắt, may mà đã bị ta hủy rồi, trong lòng ta cũng rất thoải mái. "

Cổ Hạo Nhiên thấy Đông Sở Quân này rõ ràng là có cách nghĩ mình không có được cũng không thích thấy người khác có được, bất giác cười lạnh nói:" Đó không nhất định, Cổ gia ta há có thể dễ sụp đổ như vậy. "

Đông Sở Quân vừa nghe lời này của Cổ Hạo Nhiên liền cười lớn nói:" Tiểu lục, ta biết nhà các người có bao nhiêu bản lĩnh, ta từ lúc Cổ Ly tiến cung cho tới sau này Cổ gia giàu lên hiểu tương đối rõ, có biết vì đề đối phó với các người ta đã tốn nhiều tâm tư lắm không? Tám năm, suốt tám năm, lúc đầu vì đối phó với Cổ Ly mà tìm hiểu, sau này nhà các người càng làm càng lớn, khiến ta muốn không chú ý cũng khó.

Thế lực của các người ở Thánh Thiên ta không thể động được, nhưng mà thế lực càng lớn thì càng có lỗ hổng để lọt, bất kỳ một hoàng gia nào đều ghét và sợ thế lực của họ bị uy hiếp, cứ cho là Cổ Ly có được sự yêu thích của nữ hoàng hơn đi nữa, lúc bị uy hiếp tới địa vị và quyền lực của mình, chỉ cần nói chỗ lợi hại nhiều một chút, muốn các người sụp đổ thật cũng không phải là chuyện khó khăn gì, hờ hờ, nhưng mà các người cũng làm thật tuyệt, ta chẳng qua chỉ muốn cho các người một bài học, không ngờ ngược lại bị các người chiếu một quân, cũng tốt, cũng tốt, vậy mọi người đều một không làm hai không nghĩ. "

Cổ Hạo Nhiên thấy Đông Sở Quân dừng lại một lúc, bất giác mỉa mai nói:" Nói vậy là bọn ta bức ép người rồi? "

Đông Sở Quân lại ra vẻ đàng hoàng gật đầu nói:" Đó là điều đương nhiên, nếu các người đã thừa nhận như vậy, thế lực Sơn gia sẽ tăng gấp bội, thế lực của ta trong cung chắc chắn cũng không ai có thể chống nổi, e rằng Cổ Ly dù có được sủng hơn nữa, cũng không thể không bị ta ép xuống, ta tin chỉ cần ta ép hẳn xuống, vậy thì hẳn vĩnh viễn không có chỗ để trở mình, nhà các người cũng sẽ không có lúc trở được mình, nhưng mà các người ngoài dự tính của ta, hại ta chỉ còn cách dùng một phương thức khác, nếu đợi các người sau này trở về cả Thánh Thiên tương lai sẽ là thiên hạ của các người, loại sự việc này ta sao có thể để nó xảy ra chứ. "

Đông Sở Quân vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Cổ Hạo Nhiên, dường như Cổ gia đã trở thành cá nằm trong chậu của hắn rồi, chỉ cần đưa tay là bắt được, cho nên không gấp gáp chút nào nhẫn nại tương đối tốt đem hết cách nghĩ của mình từng chút từng chút một nói thẳng với Cổ Hạo Nhiên. Tính toán nhiều năm như vậy, lúc này có thể nói ra với đối thủ, Đông Sở Quân rất đắc ý và ngạo mạn.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nhìn Đông Sở Quân chậm rãi nói:" Nói như vậy nhất cử nhất động của bọn ta người đều rõ như lòng bàn tay? "

Đông Sở Quân phe phẩy chiếc quạt xếp mặt đầy đắc ý nói:" Đó là điều đương nhiên, nữ hoàng bị làm phiền thần trí chỉ lo chú ý tới thiên hạ của ả, nhưng ta thì chỉ chuyên tâm chú ý tới các người, ở Thánh Thiên có người giúp các người che giấu tung tích, ta trong nhất thời thật sự không tìm được người, nhưng may mà ta đoán được người sẽ tới Ảnh Thúc, cho nên ta mới thông báo cho đồng minh của ta, các người vừa tới Ảnh Thúc thì ta đã biết rồi, hi hi, các người cũng thật nhàn rồi, một chút cũng không cảm giác được nguy cơ lại còn đi tham gia cái gì mà đại hội lung tung gì đó, thật may, nếu các người không nhàn nhả như vậy mà đi thì ta thật sự không đuổi kịp tốc độ của các người, người nói xem như vậy có phải là các người tự cho ta cơ hội không? "

Cổ Hạo Nhiên lạnh nhạt cười nói:" Thì ra là bọn ta tự hại chính mình, người chẳng qua cũng chỉ là nhặt được tiện nghi mà thôi, cũng không phải có bản lĩnh gì. "

Đông Sở Quân nhướn đầu mày đôi mắt như tia điện quét qua Cổ Hạo Nhiên, thấy trong mắt Cổ Hạo Nhiên toàn là sự xem thường, thần sắc trên mặt thay đổi mấy lần sau đó vẫn duy trì nụ cười nhả nói:" Không có sự truy đuổi và chặn đầu của ta, thì làm gì có chuyện này xảy ra, đây đều là sự cố gắng của ta mà có được, cơ hội là tự mình tạo ra, người không cần chộc tức ta, ta lăn lộn bao nhiêu năm nay nếu để một câu nói của người mà trở mặt, thì ta cũng không leo lên tới địa vị ngày hôm nay. "

Cổ Hạo Nhiên thấy Đông Sở Quân cũng không nổi giận, tâm tư người này chỉ có trong lúc kích động mới có thể bộc phát ra, mà Đông Sở Quân rõ ràng đã là loại người tài trong số người tài rồi, cảm xúc bấp bênh không lớn, cần bản không có khe hở có thể chui vào, Cổ Hạo Nhiên bất giác âm thầm chau mày, trên mặt nhàn nhạt cười nói:" Người đã làm được như vậy, ta nghĩ cũng không phải chỉ vì nhìn bọn ta không thuận mắt, rốt cuộc có mục đích gì người nói nghe thử, xem có thể thương lượng được gì không? "

Đông Sở Quân ha ha cười gật đầu nói:" Tiểu lục đúng là tiểu lục nói chuyện rất thẳng thắn, được, người hiểu chuyện như vậy ta thích, ta chính là nhìn các người không thuận mắt, nhưng mà đây thật sự cũng không phải là động cơ chủ yếu để ta động thủ, phải biết động thủ với bọn người ta cũng trả giá rất lớn, ta cũng rất nguy hiểm, tiểu lục, chúng ta người trong sáng không nói lời ám muội, các người cũng biết các người trúng loại độc gì, thuốc giải độc trong Ảnh Thúc hoàng cung có một lọ, chỗ ta có một lọ, khắp cả Thánh Thiên và Ảnh Thúc đều không tồn tại thuốc giải khác, ta thấy các người đi Ảnh Thúc hoàng cung lấy thuốc giải rõ ràng là không quá hiện thực, chúng ta làm cuộc giao dịch thấy thế nào? "

Cổ Hạo Nhiên cười nói:" Nói đi, ta rửa tai lắng nghe đây. "

Đông Sở Quân gấp quạt trong tay chống vào lòng bàn tay nói:" Được, yêu cầu của ta cũng rất đơn giản, hàng hóa của nhà các người phong tồn ở Thánh Thiên ta thấy rất thích, chỉ cần các người giao ra hết, ta có thể suy nghĩ bỏ qua cho các người một lần. "

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy tâm tư xoay chuyển nhanh chóng trong âm thầm cười chế nhạo, giao dịch với người này vậy thì bằng với việc muốn lấy da hổ, nếu thật sự đem hết mọi thứ giao cho hắn, vậy thì cách ngày chết không xa nữa, điểm này Cổ Hạo Nhiên làm sinh ý nhiều năm như vậy, giao dịch với các loại người, Đông Sở Quân là người thế nào bản thân mình lẽ nào còn không biết, sau đó mỉm cười nói:" Điều này không phải ta có thể làm chủ được. "

Đông Sở Quân nhàn nhai cười nói:" Thân là đương gia của Cổ gia, còn có thứ gì ngại không thể làm chủ được? Muốn kéo dài thời gian sao? Được, con người ta rất hào phóng với người khác, không tính toán với người chút chuyện còn con này, đi, thương lượng với người nhà người một lúc, ta nghĩ bọn họ có lẽ hiểu được ý nghĩa của sinh mạng hơn cả người. "

Ngừng một lúc lại nói:" Đúng là người không có lễ phép a, nói thế nào thì chỉ ít ta cũng là quân phi của Thánh Thiên vương triều, dám thương nhân các người lại dám không xuống kiến lễ ta, đây chính là lễ nghi của Cổ gia sao? Đây là phong độ của đệ nhất môn đình ở Thánh Thiên sao? Ha ha, nhưng mà ta không chấp những thứ hư ảo không có thật với bọn người. "Đông Sở Quân miệng cong lên nụ cười cao ngạo, sự tồn tại của cả nhà Cổ Hạo Nhiên lúc này trong mắt hắn như là loại đồ kiến, muốn thế nào thì thế đó, muốn nói gì thì nói đó.

Cổ Hạo Nhiên cũng không tranh biện nhiều với Đông Sở Quân nữa, biết hắn bây giờ dám hành sự như vậy, chắc chắn hắn có chỗ dựa của mình, bây giờ có thể kéo dài chút thời gian nào thì hay chút ấy, chỗ mình xem tình hình không cách nào trốn thoát được, chỉ là xem Diệp Y bên đó có thể thoát thân tới được không, mọi thứ đều chỉ hy vọng Diệp Y bên đó có thể thoát thân để tới hay không, mọi thứ đều chỉ hy vọng Diệp Y nhanh một chút, trong lòng Cổ Hạo Nhiên rất lo lắng nhưng lại tràn đầy hy vọng, vì bản lĩnh của Diệp Y hắn tương đối rõ, năng lực tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cổ Hạo Nhiên xoay người về xe ngựa, trong xe ngựa bọn Cổ Chấn này giờ luôn im lặng đều trầm mặc nhìn hắn, Cổ Hạo Nhiên quét mắt nhìn mọi người một cái ngồi bên cửa nhìn ra ngoài cửa sổ, có gì mà thương lượng chứ, loại sự tình này mọi người đều biết là chuyện gì rồi, có lẽ không chỉ họ hiểu tuyệt đối không thể, Đông Sở Quân cũng biết họ tuyệt đối sẽ không đáp ứng, đây chẳng qua là vì muốn thể hiện sự bày mưu lập kế và tính toán trong lòng của hắn, giống như đang lừa đùa một đám chuột, xem chúng vùng vẫy thế nào cũng là một loại lạc thú.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bọn người Cổ Hạo Nhiên trong xe ngựa không nói gì cả, giữa mấy ánh mắt giao nhau mọi người đều đã hiểu rõ ý tứ của những người khác, đã là thứ nằm trong tay người khác, bất kỳ sự vùng vẫy nào cũng đều không thể xem là vùng vẫy, chẳng qua chỉ làm trò cười cho người khác mà thôi, huống hồ Đông Sở Quân trăm phương nghìn kế dồn bọn họ tới chỗ chết, làm vậy chẳng qua đến cả tôn nghiêm sau cùng cũng không còn.

" Sao rồi, thời gian như vậy cũng nên có kết quả rồi chứ? "Thời gian chưa hết một tuần nhang thanh âm ôn hòa nhưng thúc giục của Đông Sở Quân bên ngoài xe ngựa truyền tới.

Cổ Hạo Nhiên nhìn bọn Cổ Chấn một cái, bọn Cổ Chấn đều lắc đầu, mọi người vừa này không nói gì chính là đang nghĩ xem có cách nào tẩu thoát không, nhưng bọn Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Thanh, Thanh Nhu bây giờ ngay cả động đậy cũng không cách nào động đậy nổi, Lâm Dã và Hồng Tịnh tuy hoàn toàn không bị gì nhưng không biết chút võ công nào, muốn cứu bọn họ căn bản là chuyện không thể, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh tuy trúng độc tương đối nhẹ, nhưng một thân công phu cũng bị phế ở đó, căn bản không thể là đối thủ của đám người vây trước mặt, hôm nay e là mọi người không có kết cục tốt đẹp rồi.

Cổ Hạo Nhiên khẽ thở dài nhìn hai đứa trẻ Mộng Tầm và Mộng Tâm, bọn họ chết cũng không có gì, mọi người đều đã trúng độc chẳng qua là chuyện sớm muộn, nhưng hai đứa trẻ là tương lai của nhà họ, nếu bị hủy tại đây, Cổ gia bằng với tuyệt hậu rồi.

Cổ Chấn thấy Cổ Hạo Nhiên do dự nhìn hai đứa trẻ, nhẹ giọng thở dài một hơi nói:" Trời muốn tuyệt chủng ta, chúng ta cũng hết cách, để chúng theo người đó bị giết vò, chỉ bằng theo chúng ta đi vậy. "

Thanh Nhu bên cạnh toàn thân run rẩy cắn răng nói:" Chúng còn nhỏ như vậy, nếu giao cho người đó, Diệp Y nhất định sẽ đi.. "

" Thanh Nhu. "Lời của Thanh Nhu còn chưa dứt Cổ Hạo Viễn đã ngắt lời nàng, Cổ Hạo Viễn dừng lại một lúc nói:" Ta tin Diệp Y sẽ đi cứu, nhưng chúng ta đều không biết nhiều về Ảnh Thúc, Diệp Y đối với nơi này càng không biết bằng chúng ta, chơi tâm kế với người như Đông Sở Quân này, càng không phải sở trường của Diệp Y, nếu để bọn trẻ chịu đủ giày vò chết trước mặt Diệp Y, chỉ bằng chúng ta dẫn chúng theo vậy. "Thanh âm Cổ Hạo Viễn trầm thấp mà chua xót, hôm nay có lẽ thật sự sẽ để toàn bộ Cổ gia đều bị diệt tại đây.

Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi chui khỏi xe ngựa, trong xe ngựa bọn Cổ Chấn những ai còn động đậy được đều siết chặt lợi kiếm trong tay, mũi kiếm sắc nhọn đều nhắm vào cơ thể mình, Cổ Hạo Ảnh đôi tay dùng kiếm chỉ vào bọn người Cổ Hạo Viễn, trong mắt ngập tràn bi thương, người chết phải có tôn nghiêm, nếu rơi vào tay đối thủ chịu sỉ nhục mà chết, chỉ bằng tự mình thống khoái mà giải quyết.

Cổ Hạo Nhiên vừa chui ra xe ngựa, Đông Sở Quân khẽ thở dài một tiếng nói:" Hà tất như vậy? Tìm chết gấp như vậy sao? "Đông Sở Quân cũng là một người cực tình anh, Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh và quyết tuyệt chui ra xe ngựa như vậy, có quyết định như thế nào đã không cần nói cũng đủ biết.

Cổ Hạo Nhiên cao ngạo cười lạnh lùng nói:" Người Cổ gia ta hôm nay cứ cho là bị ngã xuống chỗ này, nhưng mà người yên tâm, bọn ta ở phía trước đợi người, ta tin người và những người người quan tâm rất nhanh sẽ theo cùng. "

Đông Sở Quân mỉm cười nói:" Trông chờ Cổ Ly sao? Xử lý các người xong hắn cũng không đáng để nhắc tới rồi, khuyết điểm lớn nhất của nhà các người chính là quá trọng tình. "Lời còn chưa dứt Đông Sở Quân đột nhiên quay đầu, đám người che mặt luôn đứng phía sau hắn này giờ không có hành động gì trong cùng lúc đột nhiên đều phát động chạy về hướng Cổ Hạo Nhiên và xe ngựa, muốn bắt sống để dễ dàng tra hỏi.

Cổ Hạo Nhiên sớm đã có chuẩn bị sau đó trở tay ấn nhuyễn kiếm trong tay đặt lên cổ, Lâm Dã và Hồng Tịnh trên xe ngựa sau khi nghe câu nói của Đông Sở Quân liền kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy đám người xông về phía xe ngựa, còn Cổ Hạo Nhiên đã kề kiếm lên cổ, liền lao về phía Cổ Hạo Nhiên kêu lên:" Đừng. "

Cổ Hạo Nhiên hiểu ý hai người, chỉ cần giữ mạng Diệp Y nhất định sẽ tới cứu hắn, nhưng đại trượng phu phải biết cân nhắc việc gì nên làm việc gì nên từ bỏ, không ai mà không hy vọng được sống, nhưng bây giờ đã không còn lựa chọn, rơi vào tay hắn không phải là vấn đề danh dự bị tổn hại, đó chỉ liên lụy tới Diệp Y, chỉ khiến hắn tới lúc đó ngay cả chết cũng phải mượn tay kẻ khác, ở trước mặt kẻ thù bị giày vò tới chết, cảnh tượng đó cứ cho là Diệp Y

cũng không nguyện ý nhìn thấy.

Cổ Hạo Nhiên khoe miệng bắt giặc kéo ra nụ cười thê lương, cuộc đời mới đi qua mười tám mùa xuân, mới gặp được người mình yêu thương nhất, mới khiến trong tim người đó có mình, thì đã phải từ bỏ tất cả, thật sự không cam lòng.

Tốc độ người che mặt rất nhanh, tốc độ Cổ Hạo Nhiên càng nhanh hơn, hơi ngừng đầu lên Cổ Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: "Vĩnh biệt, Điệp Y, nếu có kiếp sau ta nhất định lại để nàng làm thê tử của ta." Nhuyễn kiếm trong tay vừa rung lên thì đã đưa tới cổ mình.

Trăng đêm đang nồng, ánh trăng sáng chói đang chiếu rọi trên mặt đất, giống như ban ngày vậy, thời khắc tuyệt vời như vậy lại xảy ra chuyện không hay chút nào, lẽ nào lão thiên cũng không có mắt sao?

Vụt, thanh âm chói tai của lợi tiễn phá không bay tới, bing vang lên một tiếng bắn trúng nhuyễn kiếm trong tay Cổ Hạo Nhiên, nhuyễn kiếm trong tay Cổ Hạo Nhiên rung lên rồi từ trên cổ rơi xuống. Cổ Hạo Nhiên trong lòng vô cùng kinh hãi soạt cái ngừng đầu lên nhìn về hướng lợi tiễn phá không bay tới.

Chỉ thấy dưới bầu trời đêm mấy đạo thân ảnh nhanh như chớp chạy về phía họ, đi đầu là một người toàn thân mặc y thường màu trắng non dưới ánh trăng đêm bay tới, mái tóc đen tung bay cuồng loạn trong bầu trời đêm, dung nhan tuyệt mỹ cách xa không rõ, nhưng khí thế mạnh mẽ như vậy, khí chất tùy tiện như vậy, thủ đoạn chán động như vậy, báo cho Cổ Hạo Nhiên biết một hàm ý, Điệp Y tới rồi.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tuyệt địa phản kích

Cổ Hạo Nhiên liền vui mừng gào lên, xoay người tránh qua thân hình của Lâm Dĩ và Hồng Tịnh đang bỏ nhào về phía này, sải bước xông về hướng xe ngựa, trong nhất thời gào lên: "Dừng tay, Điệp Y tới rồi, Điệp Y tới rồi." Gạt kiếm Cổ Hạo Ảnh đang nhắm mắt mặt đầy bi thương vừa đưa kiếm chia về hướng Mộng Tầm để hạ thủ.

Mọi người trong Cổ gia đã tính tới chuyện xấu nhất, tới lúc Cổ Hạo Nhiên ra tay thì cùng lúc cũng nhắm về cổ mình mà lướt qua, nhưng không ngờ vào lúc then chốt nhất Điệp Y lại tới kịp, nhuyễn kiếm đã ra tay theo quán tính mà đi, đôi tay vô lực sao có thể co giãn theo ý mình, tai nghe thấy tiếng hét của Cổ Hạo Nhiên, trong lòng vô cùng chán kinh và vui mừng, tay lại không kiềm được đi theo tuyến đường đã định.

May mà Cổ Hạo Nhiên xem thời cơ cực nhanh, ngay lúc đầu vừa nhìn thấy Điệp Y tới thì đã cứu bọn người Cổ Chấn, cố gắng hết sức gạt trường kiếm Cổ Hạo Ảnh ra sau đó, không nói hai lời mũi kiếm sắc nhọn liên tục rung lên, mau chóng gạt mũi kiếm của bọn Cổ Hạo Dương ra, nhưng mọi người kiếm không được cũng để lại dấu vết hoặc đậm hoặc mờ, may mà máu tươi chảy nhưng không chí mạng.

Trái với sự vui mừng của Cổ Hạo Nhiên và Cổ gia, Đông Sở Quân trong nhất thời nhìn về phía xa xa bọn Điệp Y đang tới, khoe miệng hơi cong lên không thêm đề ý đứng tại chỗ, đám người lao về phía bọn Cổ Hạo Nhiên cũng không quay lại, vẫn lao về xe ngựa như trước, mà bên cạnh hần mang theo một cung tên tay kéo cung nhắm về phía Điệp Y mà bắn tới.

Người còn chưa tới, Phong đã hành động trước, mang theo sát khí hung tợn, ám tiễn trong tay Điệp Y cũng cùng lúc bay về phía Đông Sở Quân, muốn bắn người thì bắn ngựa trước muốn bắt giết thì bắt tên cầm đầu trước, trong đêm tối Đông Sở Quân một thân trợ trợ đứng đó không nghĩ ngờ gì là tám bia tốt nhất, Điệp Y từ xa phóng tới, thoạt nhìn đã nhìn ra đây là tên cầm đầu.

Soạt soạt mấy ám tiễn tốc độ nhanh mạnh, bay về phía Đông Sở Quân và mấy người đứng gần Cổ Hạo Nhiên, tốc độ ám tiễn cực nhanh, sau khi được Điệp Y gia công sức mạnh của nó bây giờ mạnh hơn nhiều so với bất kỳ những cung tên khác, mang theo thanh âm sắc bén phá không và tốc độ nhanh gấp đôi cung tên thường bắn về phía bọn Đông Sở Quân.

Tiền thủ bên cạnh vốn cùng lúc bắn tên, vừa nghe thế tới của mũi tên này sắc mặt liền thay đổi, vội vàng một chương đẩy Đông Sở Quân bên cạnh ra, còn mình thì không kịp tránh, bị ám tiễn của Điệp Y phá không bay tới bắn trúng xuyên vai, tay kéo cung liền vô lực xụi xuống, cung tên rơi xuống đất.

Người Đông Sở Quân mang theo bên cạnh vốn là thần xạ thủ bách phát bách trúng, lúc đầu căn bản không đem bọn Điệp Y bỏ vào mắt, lúc này thấy còn chưa chạm mặt đối phương đã ra đòn áp chế trước rồi, sắc mặt bất giác ngơ ra trong nháy mắt bị đẩy ngã trùng to mắt nhìn chằm chằm vào Điệp Y đang tới.

Trong ánh trăng chỉ thấy lúc Điệp Y cố gắng chạy tới, đột nhiên nghiêng đầu sang một bên, cung tên của thần xạ thủ đó bay vào lướt bên tai Điệp Y, không biết rơi xuống đâu, còn đối tượng của hắn là Điệp Y thì tốc độ không giảm xông về phía trước, mà mấy ám tiễn vừa nãy Điệp Y cùng lúc bắn ra không có cái nào rơi xuống đều bắn trúng trên người đối thủ, vì không nhắm vị trí, tay ai nấy đều bị thương nhưng không phải chí mạng, cuộc độ sức trong nháy mắt này, Điệp Y đã dẫn theo nhân mã chạy như bay tới.

Một kiếm đã gạt được đám người che mặt đang đuổi tới Cổ Hạo Nhiên. Điệp Y phục kiếm đứng trước mặt Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đông Sở Quân đã đứng dậy, mấy người hộ vệ bọn Phong vây chặt lấy xe ngựa nơi người của Cổ gia đang đợi, đề cao cảnh giác chăm chú nhìn địch

nhân phía trước, người Cổ gia trong xe ngựa thấy người tới không đầy đủ, liền biết có một số người đã vĩnh viễn không cách nào gặp lại nữa, tuy trong lòng vô cùng đau đớn nhưng đều cắn răng không nói một lời, tình cảnh lúc này không phải là lúc sướng sướng.

Cổ Hạo Nhiên sớm đã nhảy từ xe ngựa xuống, lúc này đang đứng sau Diệp Y hít thở sâu một hơi, trên mặt đầy vẻ yên tâm sau đó cười nói: "Nàng tới rồi."

Diệp Y đầu cũng không ngoái lại gật gật đầu rồi không làm bất kỳ động tác gì, Cổ Hạo Nhiên trước là có chút kinh ngạc sau đó suy nghĩ lại liền rõ, Diệp Y luôn ở vào giây phút có lợi nhất giải quyết đối thủ, bây giờ là lúc thích hợp nhất cho đối thủ một đòn, giải quyết dứt điểm chúng, nhưng Diệp Y lại không làm gì cả chỉ đứng yên phía trước bảo vệ mình, chỉ có một cách giải thích chính là lực bất tòng tâm, chắc chắn là trận tàn sát vừa này đã tiêu hao quá nhiều sức lực, và lại bận rộn chạy kịp tới đây lúc này quá nửa đã sức cùng lực kiệt, Cổ Hạo Nhiên vừa nghĩ tới điểm này biết bọn Diệp Y trước mắt cần là thời gian, sau đó nhìn sang Đông Sở Quân cười nói: "Xem ra hôm nay có lẽ không như ngươi đã nghĩ rồi, chiến thắng về tay ai còn chưa biết."

Đông Sở Quân vẫy tay dừng công kích trên dưới đánh giá Diệp Y vài lần, mỉm cười nói: "Hay cho một mỹ nhân khuynh thành, tiểu lục, đây là ai? Ngươi lại đứng đằng sau một nữ nhân, hầy hầy, nếu nói ra thì kiểu tử thiên hạ có mất mặt không hả?"

Cổ Hạo Nhiên không chút để tâm đứng đằng sau Diệp Y, vẻ mặt tươi cười nói: "Ta không cảm thấy ta đứng đằng sau thê tử của ta thì có điểm nào mất mặt, vào lúc ta nguy nan thê tử ta bảo vệ ta, ta chỉ cảm thấy hạnh phúc, đó là phúc khí người khác muốn cũng không được."

Đông Sở Quân nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy bất giác lại đánh giá Diệp Y lần nữa, chậm rãi gật đầu nói: "Thì ra là thê tử của ngươi, từ lâu đã nghe nói dung mạo xuất chúng thanh lạnh như mặt trăng, là người có tư dung tuyệt sắc hiếm có, có thể đẹp ngang với tiểu lục ngươi, hôm nay vừa gặp quả nhiên lời đồn không sai, khuynh quốc khuynh thành."

Cổ Hạo Nhiên ngạo mạn cười nói: "Đa tạ quá khen."

Đông Sở Quân nhàn nhạt cười nói: "Vốn tưởng chỉ là một bình hoa, thì ra còn có bản lĩnh như vậy, tình báo của ta lại xảy ra sai lầm lớn như vậy, thật sự không thể tha cho tội này được, xem ra ngươi rất mạnh, lại có thể thoát khỏi đám nhân thù của ta, biểu hiện thật không tệ." Vừa nói bất giác vừa khẽ vỗ tay.

Diệp Y thản nhiên quét mắt nhìn Đông Sở Quân lạnh giọng nói: "Trong thiên hạ này không có ai có bản lĩnh khiến ta trốn chạy."

Đông Sở Quân vừa nghe sắc mặt chợt thay đổi ngẩng đầu nhìn về phía trước nơi bọn Diệp Y tới, làm gì có lấy nửa nhân ảnh nào còn động đậy, nửa buổi trời nhẹ chau mày nói: "Bản lĩnh tốt, thủ đoạn tốt, xem ra ta đánh giá thấp ngươi rồi, Cổ gia đem ngươi bảo vệ cũng thật tốt, ta không có chút phong phanh nào." Nói xong nắm quạt xếp trong tay bất giác dùng sức siết chặt cán quạt, lời Diệp Y nói rất rõ ràng, người ở đó đã bị nàng ta giết sạch rồi, đây phải là năng lực thế nào, thực lực thế nào mới có thể làm được.

Cổ Hạo Nhiên tiếp lời nói: "Ngươi không biết là do ngươi không có bản lĩnh, Cổ gia ta trước giờ chưa từng làm loại chuyện lên lên lút lút, không giống một số người ngoài sáng một mặt trong tối một mặt."

Đông Sở Quân nghe lời này liền ha ha cười lớn nói: "Không làm chuyện lên lên lút lút, thật nực cười, Cổ Hạo Nhiên ngươi xem ta là con nít ba tuổi sao? Nguyệt đường nhà ngươi làm loại chuyện gì đừng cho rằng ta không biết, nói ra thì người của ta vẫn còn rất nhiều người là thù hạ của Nguyệt đường các ngươi, bao gồm một số người theo ta tới đây."

Cổ Hạo Nhiên thấy Đông Sở Quân vẻ mặt khinh thường, trong lời nói dường như có ám chỉ gì khác, bất giác khẽ chau mày nhưng cũng không nói gì, tuy trong lòng có nghi vấn, nhưng mà những chuyện này tuyệt đối sẽ không thể hiện ở trước mặt người ngoài, chuyện của nhà mình hỏi người của mình được rồi, không đáng ở trước mặt kẻ địch lộ ra sơ hở.

Sao biết Đông Sở Quân lại là nhân tài trong đám nhân tài, người sống trong cung về chuyện quan sát về mặt lời nói là sở trường, thấy Cổ Hạo Nhiên mở miệng nhưng không nói gì, liền hiểu ra bất giác nhướn mày cười nói: "Sao rồi? Thật không biết sao? Không dám hỏi? Sợ biết chuyện gì đó tổn hại tới danh dự Cổ gia ngươi sao? Hờ hờ, thật không nhìn ra tiểu lục lại thơ ngây như vậy." Nói xong lại là một tràng cười lớn.

Trong xe ngựa bọn người Cổ Hạo Dương này giờ không lộ mặt nghe vậy bất giác đều nhìn sang Cổ Chấn, trong lời nói của Đông Sở Quân có ý gì bất kỳ ai đều có thể nghe ra, lẽ nào Nguyệt đường này thật sự không như vẻ bên ngoài nó thể hiện sao, bọn Cổ Hạo Viễn thấy sắc mặt Cổ Chấn có chút do dự, bất giác đều trở nên thất vọng.

Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Viễn nhìn nhau một cái, hai người đều chau mày, Nguyệt đường nếu chỉ là nơi quản lý tin tức và bồi dưỡng hộ vệ, sao lại giao cho Diệp Y quản lý? Phải biết Diệp Y đối với Thánh Thiên và cả Ảnh Thúc đều không quen thuộc, dùng một người cái gì cũng không quen thuộc không hiểu rõ để quản lý mạng lưới tin tức rộng lớn như vậy, điều này thật sự có chút ngoài sức tưởng tượng, ban đầu mọi người đều nghĩ có thể vì để cân bằng lực lượng giữa Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, tăng cường sự hòa hợp và cảm tình giữa hai người, bây giờ xem ra có thể hoàn toàn không phải như vậy.

Cổ Chấn thấy bọn Cổ Hạo Dương đều nhìn hẩn, bất giác khẽ lắc đầu nhẹ giọng nói: "Nguyệt chủ là Diệp Y." Lời này chính là nói Nguyệt đường do Diệp Y làm chủ, nàng muốn nói thì sẽ nói, không nói thì họ cũng không thể biết, bọn Cổ Hạo Danh bất giác đưa mắt nhìn nhau rồi trở nên trầm tư.

Bên ngoài cỗ xe Cổ Hạo Nhiên chau mày còn chưa nói gì, Diệp Y đột nhiên nói: "Vậy thì đã sao?"

Đông Sở Quân vốn cười vui vẻ nhìn Cổ Hạo Nhiên, lúc này nghe Diệp Y hỏi như vậy đột nhiên có chút kinh ngạc nhìn sang Diệp Y, nhướn mày nói: "Lẽ nào ngươi là người biết hết sao?"

Điệp Y toàn thân sát khí lạnh lùng nói: "Nguyệt đường làm gì người Cổ gia không cần biết, người biết thì được rồi, năng lực của nó ta sẽ cho người được lĩnh giáo thêm lần nữa."

Đông Sở Quân liếc mắt nhìn Điệp Y cười chế nhạo nói: "Sao, uy hiếp ta? Nguyệt đường, người khác sợ Nguyệt đường của các người, ta không sợ, tổ chức sát thủ thì thế nào chứ, bối cảnh hắc đạo thì có gì hay ho chứ, người có ta cũng có, ta ngược lại muốn xem xem chúng ta rốt cuộc ai mạnh ai yếu?"

Cổ Hạo Nhiên đứng sau Điệp Y im lặng lắng nghe cuộc đối thoại của hai người lúc này sắc mặt bất giác thay đổi buột miệng nói: "Tổ chức sát thủ, bối cảnh hắc đạo, đây là Nguyệt đường?"

Đông Sở Quân thấy Cổ Hạo Nhiên sắc mặt đại biến, bất giác ha ha cười nói: "Tiểu lục đúng là thơ ngây, ngay cả lực lượng Cổ gia thế nào đều không biết còn dám làm đương gia của Cổ gia, tiểu lục, ta nói cho người biết, nhà các người tạo dựng gia nghiệp cũng không phải là thanh bạch gì, các người có ngày hôm nay đều nhờ xương máu tạo nên, đừng nói với ta cái gì mà quang minh chính đại, con người không nhìn được nhiều từ sau lưng, tiểu lục, ngàn vạn lần đừng nói cái gì mà quang minh chính đại, như vậy sẽ khiến người ta chán ghét có biết hay không?"

Cổ Hạo Nhiên nghe được lời này sắc mặt xanh trắng từng đợt đan xen, không nói lời nào cứ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Điệp Y, lời này rốt cuộc là thật hay giả chỉ có cha hắn và Điệp Y biết, tàn sát, Cổ gia lẽ nào thật sự nhờ vào sự tàn sát mà tạo dựng gia nghiệp?

Cổ Hạo Nhiên tâm tính thuần lương, muốn tranh thì tranh muốn đoạt thì đoạt, không sợ lai lịch đen tối cũng không sợ bàn tay đen đúa chơi sau lưng, nếu thật phạm tới hắn cũng không phải là người mềm lòng, nhưng nếu thật sự phải dựa vào máu tanh và tàn sát để tạo dựng nên có được thiên hạ, chuyện vô lý như vậy lại khiến hắn có chút không chấp nhận được.

Chính vào lúc Cổ Hạo Nhiên đang chau mày trầm tư Điệp Y lạnh lùng nói: "Chán ghét? Chết rồi ngay cả khiến người khác chán ghét cũng không còn có tư cách, thanh bạch thì thế nào? Không thanh bạch thì đã sao? Thắng làm vua thua làm giặc, thế giới này không thuộc về kẻ yếu, nếu muốn đứng càng cao vậy thì chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn được, Cổ gia dựa vào đâu để tạo dựng gia nghiệp người không có tư cách quản, có năng lực thì đem nó hủy đi, không có năng lực thì đến cả tư cách đứng trước mặt ta nói chuyện cũng không có."

Ngừng một lúc Điệp Y thấy Đông Sở Quân vẻ mặt thần nhiên nhìn mình và Cổ Hạo Nhiên, hừ lạnh một tiếng nói tiếp: "Còn nữa, chủ nhân của Nguyệt đường là ta, những người khác trong Cổ gia đều không có tư cách nói, người có đã kích họ cũng vô dụng, bọn họ có thể thừa nhận hay không? Có thể hiểu hay không cũng không có tác dụng gì, suy nghĩ của họ không giống suy nghĩ của ta, Nguyệt đường so với trước đây sẽ càng mạnh, càng tàn độc hơn, người yên tâm, người tuyệt đối là người đầu tiên được thử đao."

Những lời này của Điệp Y lạnh lẽo không mang theo bất kỳ tình cảm nào truyền vào tai của đám người Cổ gia, Cổ Hạo Dương trầm tư nửa buổi nhẹ nhàng nói: "Ta rốt cuộc đã hiểu sao cha lại đem Nguyệt đường giao cho Điệp Y rồi, nàng là người thích hợp nhất."

Cổ Hạo Viễn cũng gật gù đầu nói: "Ám sát, hắc đạo, đừng nói Hạo Nhiên nhất thời không chấp nhận nổi, ngay cả chúng ta đều cảm thấy quá kinh ngạc, ta nghĩ nếu là chúng ta tiếp nhận Nguyệt đường, có lẽ ta sẽ đem nó tẩy trắng để nó tồn tại ngoài ánh sáng, mà không như Điệp Y cảm thấy sự tồn tại của nó là lẽ hiển nhiên."

Cổ Hạo Thanh này giờ luôn trầm mặc lúc này thở dài nói: "Thật ra chúng ta sớm nên biết rồi, có lúc rõ ràng khó khăn như vậy sao đột nhiên mọi thứ đều được giải quyết xong xuôi, trước ta cứ tưởng là tiểu thúc đang giúp chúng ta, bây giờ mới biết là Nguyệt đường, Nguyệt đường chuyên trách ám sát ở sau chúng ta, cha, người không nên giấu bọn con, những điều này nghe được từ miệng người ngoài thật sự có chút khiến người ta không cách nào tiếp nhận, không phải vì việc làm của Nguyệt đường, mà vì bọn con đều không biết."

Cổ Chấn nhìn bọn Cổ Hạo Ảnh đang nhìn hắn, hít một hơi rồi chậm rãi nói: "Sự tồn tại này không phải bất kỳ ai biết cũng đều tốt, tính cách và thủ đoạn của các người đều không thích hợp với yêu cầu của Nguyệt chủ, nói cho bọn người biết, chỉ bằng các người không biết gì cả tốt hơn, Nguyệt đường là độc lập, nó không dựa vào những sinh ý của nhà chúng ta, sự tồn tại này ở mỗi đời chỉ cần một người nắm quyền biết thì được rồi, nhiều người biết cũng không ích gì."

Cổ Hạo Danh nghe lời này nửa buổi trời nói: "Thôi đi, Cổ gia dựa vào đâu để tạo dựng gia nghiệp, đã từng làm chuyện gì bên trong đó ta cũng không cảm thấy có nhiều phản cảm, giống như Điệp Y nói thắng làm vua thua làm giặc, chúng ta không ăn người khác, người khác quá nửa sẽ tới ăn chúng ta, bảo vệ mình không được có lẽ sẽ giống như vừa này, nếu để mình chết, đừng nói là ta tự tư tự lợi, ta hy vọng người khác chết còn hơn."

Cổ Hạo Ảnh xoa xoa đầu mày sau đó chậm rãi nói: "Nguyệt đường làm những gì có gì đáng để truy cứu chứ? Ta chỉ biết Nguyệt đường là của Điệp Y, sau này không cần biết Điệp Y dùng Nguyệt đường để làm gì chắc chắn nàng có lý do và sự cần thiết để làm vậy, vậy thì chuyện của Nguyệt đường liên quan gì tới chúng ta chứ? Xảy ra chuyện chúng ta cùng nhau gánh, không xảy ra chuyện chúng ta xem như cái gì cũng không biết, ta tin Điệp Y tự biết chừng mực, nghĩ nhiều như vậy làm gì."

Lời của Cổ Hạo Ảnh vừa dứt bọn Cổ Hạo Dương đều đưa mắt nhìn nhau sau đó cùng lúc gật gù đầu, Nguyệt đường là của Điệp Y, nàng chỉ làm chuyện có lợi cho mọi người, trước đây đã qua rồi, bây giờ và tương lai ai nấy đều có thể tin tưởng, việc nàng làm còn có gì không thể tin chứ, Nguyệt đường không cần biết là ám sát cũng được, là chuyên truyền tin tức cũng vậy, đã tồn tại vậy thì nhất định nó có sự cần thiết để tồn tại.

Bên ngoài xe ngựa Đông Sở Quân chăm chú nhìn Điệp Y, không ngừng đánh giá quan sát nàng sau đó nói: "Không ngờ Nguyệt đường lại do người làm chủ, xem ra người thật sự cho ta nhiều kinh hỷ, mỹ nhân như vậy bị chôn vùi ở đây quả thật là chuyện đáng tiếc, ta đây luôn thương hoa tiếc ngọc, người chỉ bằng làm trợ thủ bên cạnh ta thấy thế nào? Ta tin ta sau này có thể cho người tuyệt đối hơn hẳn Cổ gia cho người bây giờ."

Điệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn Đông Sở Quân một cái còn chưa nói gì, Cổ Hạo Nhiên đằng sau nổi giận nói: "Ngươi khí thật ngạo mạn, dựa vào người sao." Cổ Hạo Nhiên tuy chán kinh với việc làm của Nguyệt đường, nhưng trước mặt người ngoài tuyệt đối không thể hạ thấp khí thế của Cổ gia được, càng huống hồ lại nói tới Điệp Y, hắn muốn không nổi giận cũng không được.

Đông Sở Quân cười lạnh lùng sau một bước nói: "Tiểu lục, có đôi lúc nói chuyện cũng phải nhìn trường hợp mới được, ngạo mạn bất phân trường hợp sẽ chỉ khiến người ta cảm giác được sự kém hiểu biết của ngươi thôi."

Không biết từ lúc nào người của Đông Sở Quân dẫn tới, trong lúc mấy người đang nói chuyện đã dần dần điều chỉnh lại vị trí, lúc này nhìn giống như tạp loạn không có trật tự đứng trên đất, thật ra tiến thoái có thứ tự, trường kiếm trong tay đan vào nhau tạo thành mạng kiếm cản xung quanh xe ngựa, xem trận thế này so với một đòan vừa rồi càng thêm chặt chẽ và có tổ chức, rõ ràng là được huấn luyện kỹ càng.

Điệp Y nhìn tình cảnh trước mắt khóe miệng đột nhiên cong lên nụ cười lãnh khốc, chậm rãi nói: "Câu nói này ta cũng tặng lại cho ngươi."

Đông Sở Quân sắc mặt thay đổi nhướng mày nói: "Là ý gì?"

Điệp Y cười lạnh một tiếng nói: "Muốn giết người mà ngay cả điều cơ bản nhất cũng không biết, còn nói gì tới xưng vương xưng bá, quả là chuyện nực cười."

Đông Sở Quân nhướng mày quạt xếp trong tay gỗ mạnh vào lòng bàn tay, người che mặt liền có thứ tự vây bức tới, Điệp Y đứng yên tại chỗ động cũng không động, nụ cười lãnh khốc nơi khóe miệng ngày càng nồng, Đông Sở Quân ánh mắt chợt lạnh cảm giác được điều không hay, bắt giác cao giọng nói: "Tốc chiến tốc quyết."

Tiếng vó ngựa, đột nhiên tiếng vó ngựa gấp như mưa bão dữ dội từ trên trời ập xuống, như tiếng trống đánh trên sắt trường, đập vào lòng mọi người mau chóng tiến lên, sau nháy mắt im lặng, Đông Sở Quân sắc mặt đại biến kêu lên: "Nhanh lên."

Người che mặt được lệnh cũng không quan tâm cái gì mà lưới kiếm, đều xông về phía Cổ Hạo Nhiên bên ngoài xe ngựa, Điệp Y hừ lạnh một tiếng chủ thủ đoản kiếm trong tay đều cùng hoạt động, mau chóng cản trước mặt Cổ Hạo Nhiên đón lấy đám người che mặt đang xông tới, chém giết lẫn nhau, cùng lúc bọn Phong đều đón kẻ địch đang xông tới.

Tiếng vó ngựa ngày một gần, Điệp Y đột nhiên huýt sáo một tiếng, tiếng vó ngựa ở phía xa xa liền có người lớn tiếng gào lên, trong nháy mắt mười mấy chú ngựa ô nhanh như chớp xông tới, vừa nhìn tình hình quét mắt nhìn chiếc nhẫn giờ cao trong tay Điệp Y, không nói hai lời ngựa còn chưa dừng thì trực tiếp nhảy từ trên không xuống, xông về đám người che mặt.

Cường thế, thời gian chỉ mấy giây tình thế đã đảo ngược, bọn Cổ Hạo Nhiên từ bên yếu thế đột nhiên biến thành bên cường thế, chỉ thấy người tới ai nấy võ công đều cao cường, so với bọn Phong chỉ có cao chứ không thấp, một khi vào sát trường như la sát hiện thế, không có thủ đoạn dư thừa, càng không có chiêu thức thừa thãi, mọi thứ đều rõ ràng, đó chính là đòn đối thủ vào chỗ chết, đây chính là tinh anh thật sự của Nguyệt đường.

Điệp Y mau chóng giải quyết đối thủ phía trước xong, sau đó nhìn tình hình trong trận, quay đầu nhìn qua khe hở giữa đám người thấy Đông Sở Quân về mặt phần nộ, khóe miệng Điệp Y cười khinh thường, đưa cô tay lên nhắm chuẩn về hướng Đông Sở Quân, mắt thấy tình thế không ổn Đông Sở Quân này giờ đứng bên cạnh hộ vệ của hắn, nhân lúc mọi người không chú ý từ lui khỏi tầm mắt của mọi người.

Nhưng không ngờ Điệp Y này giờ luôn nhìn chăm chăm vào hắn, khóe mắt thấy Điệp Y đưa tay nhắm chuẩn về phía hắn, Đông Sở Quân sắc mặt bắt giác đại biến, Điệp Y lãnh khốc cười nói không thành tiếng: "Lần sau trước khi giết người đừng nói nhiều như vậy, phế vật." Chuyên tới giết người bắt người, nói nhiều như vậy, cứ cho là có chỗ dựa không sợ thì bắt về rồi từ từ nói không được, mà phải như mèo vờn chuột thể hiện mình có bao nhiêu bản lĩnh, loại người này căn bản không có đạo đức nghề nghiệp, khắp người chỉ là một phế vật, sát thủ thật sự nếu như vậy, sớm không biết chết bao nhiêu lần.

Thần tiên phi tốc bắn ra, khóe miệng Điệp Y mang theo nụ cười lãnh khốc đợi đóa hoa tươi nở rộ, hoa tươi nở rộ chẳng qua màu sắc không như mình nghĩ, thần xạ thủ bên cạnh Đông Sở Quân bị bắn trúng một tiễn, xem thời cơ cực nhanh một tay bắt chặt lấy Đông Sở Quân ra sức đẩy ra, đẩy Đông Sở Quân ra cùng lúc dùng thân mình cản phía trước, đợi sau khi đóa hoa tươi đó nở rộ, thân ảnh ngã xuống phía sau lại không phải là thân ảnh của Đông Sở Quân.

Điệp Y hừ lạnh một tiếng ra lệnh nói: "Không để sót bất kỳ ai." Mười mấy người vừa chạy tới đều cao giọng đáp lại, động tác trong tay càng nhanh hơn, không tốn bao nhiêu công phu đem tất cả người Đông Sở Quân mang theo vây lại chính giữa, tàn sát, tàn sát đơn phương, người tới toàn bộ là tinh anh của Nguyệt đường do Cổ Ly dẫn tới, nhân số, thủ đoạn đều không thua đám người che mặt, thêm vào đó bọn Phong liều mình chiến đấu, thắng lợi chẳng qua là chuyện trong nháy mắt.

"Điệp Y, muội tới quá kịp lúc rồi, chậm chút nữa thì không thấy được muội rồi." Hoa Cẩn chậm rãi từ trong xe ngựa bước ra một tay kéo lấy Mộng Tâm, một tay được Cổ Hạo Dương bên cạnh nắm lấy, vẻ mặt tươi cười nhìn Điệp Y nói. Điệp Y nhìn vết máu hoặc ít hoặc nhiều trên người của đám người Cổ gia, lạnh lùng không nói một lời.

"Âm Nguyệt bá kiến Nguyệt chủ, Âm Nguyệt chậm trễ rồi hại Nguyệt chủ bị thương, Âm Nguyệt tội đáng chết." Lúc người của Cổ gia từng người từng người bước xuống xe ngựa, sau khi người tới đã giải quyết toàn bộ đám người che mặt đều quỳ xuống trước mặt Điệp Y, Âm Nguyệt chính là một biệt hiệu cơ mật nhất trong Nguyệt đường, người có biệt hiệu Âm Nguyệt là tinh anh nhất tồn tại trong Nguyệt đường.

Điệp Y quét mắt nhìn đám người đang quỳ khể gật đầu, ý bảo toàn bộ đứng lên ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt Điệp Y toàn là sát khí bắt giác có chút kinh ngạc, Cổ Hạo Danh bên cạnh là người xuống sau cùng lúc này nhướng mày cười nói: "Điệp Y còn có bản lĩnh này, thật sự khiến bọn ta không ngờ tới, Điệp Y, lần sau nhất định phải đánh tiếng trước với bọn ta, để tránh bọn ta chết oan, đó mới khiến người ta không cam tâm." Bọn Cổ Hạo Ảnh bên cạnh đều cười tán đồng, mọi người thấy tránh được số kiếp lần này, không cần biết là trúng độc gì tâm tình rất tốt bắt đầu nói đùa.

Điệp Y không nhìn Cổ Hạo Danh chỉ nhàn nhạt nói: "Vừa nhận được tin." Thì ra sau khi Diệp Y giải quyết xong đám sát thủ đó, thì đã nhận được tin tức đám người Âm Nguyệt tới, vì cách bọn Cổ Hạo Nhiên bên này có chút khoảng cách, cho nên Diệp Y mới đuổi tới chỗ bọn Cổ Hạo Nhiên sau đó quyết định kéo dài thời gian, may mà sau cùng cũng tới kịp lúc.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y này giờ vẫn luôn lạnh lùng nhìn hắn, bất giác cười khan một chút đi lên trước kéo tay Diệp Y mỉm cười nói: "Điệp Y, đừng tức giận, ta.."

Pa, một tiếng bập tai giõn giã đột nhiên vang lên trong đêm trăng, Cổ Hạo Nhiên bắt lấy tay Diệp Y dừng ở không trung, kinh ngạc nhìn Diệp Y lạnh như băng sương, má trái đau rất như lửa đốt, cánh tay vốn lẽ ra bị hắn nắm chặt lúc này đang mạnh mẽ lướt qua mặt mình, mọi người bên cạnh vốn đang cười nói trong nháy mắt đều trở nên yên tĩnh, bọn Cổ Chấn đưa mắt nhìn nhau không hiểu đây rốt cuộc là ý gì.

Điệp Y toàn thân sát khí bùng bùng bao trùm lấy Cổ Hạo Nhiên, một đôi mắt lạnh lùng giận dữ nhìn hắn trừng trừng, chủy thủ còn dính máu trong tay đột nhiên vạch một đường trong không trung bức tới gần cổ Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên động cũng không động nhìn Diệp Y đang bức tới, ánh mắt chợt lay động, hoàn toàn không nhìn chủy thủ sắc nhọn đặt trên cổ.

Điệp Y sát khí rùng rợn nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Nếu muốn chết ta thành toàn cho ngươi."

Cổ Hạo Nhiên cúi đầu nhìn đôi mắt sát khí đằng đằng của Diệp Y, câu nói âm lạnh tuyệt đỉnh nộ khí tràn đầy mạnh mẽ đánh vào tim hắn, câu nói nhìn tựa như vô tình tới cực điểm, nhưng lẫn trong đó là tình cảm chân thành nhất, nếu không lo lắng, nếu không đau lòng, nếu không lo sợ, sao có thể nói ra như vậy được? Nói ra lời này phải có dũng khí lớn biết đường nào, phải tức giận tới đường nào, phải nổi giận tới đường nào, không yêu tới cực điểm làm gì hận tới cực điểm.

Cổ Hạo Nhiên vốn đã chịu một bạt tai chút nộ khí đó đột nhiên biến mất tầm mắt dạng, không thêm để ý chủy thủ của Diệp Y đang bức trên cổ hắn, đưa tay ôm chặt lấy eo Diệp Y, tràn đầy thâm tình nói: "Là ta không tốt, là ta không tốt, sau này ta sẽ không thể nữa, ta chỉ quan tâm tới tôn nghiêm và suy nghĩ của bản thân, nhưng quên mất năng sẽ lo lắng, năng sẽ sợ hãi."

Chủy thủ trong tay Diệp Y vẫn như cũ bức trên cổ Cổ Hạo Nhiên tự mình vạch một đường trên đường máu đó, máu từng giọt từng giọt xuôi theo chủy thủ mà chảy xuống, ánh mắt Diệp Y lạnh tới cực điểm lạnh giọng nói: "Ta không lo lắng, ta cũng không lo sợ, đó là mạng của ngươi, ta bán sống bán chết để nó có thể sống, nhưng không cần được nó tự mình muốn chết, rốt cuộc thành công đã trắng, chỉ bằng ta bây giờ giết chết ngươi, để mình ta còn thoải mái hơn."

Không có từ ngữ lên xuống chỉ có từ ngữ tàn khốc nhất để diễn tả, ánh mắt Cổ Hạo Nhiên đỏ lên ôm chặt lấy Diệp Y cấp thiết nói: "Đừng như vậy, là ta sai rồi, là ta sai rồi, ta không nên không trân trọng sinh mệnh mình, ta không nên không tin năng, ta không biết không thể từ bỏ bất kỳ tia hy vọng nào, còn sống mới còn có cơ hội để sinh tồn, chết rồi cứ cho là có cơ hội nhưng cái gì cũng không có, Diệp Y, ta sai rồi, sau này sẽ không vậy nữa, sẽ không vậy nữa, ta sẽ trân trọng sinh mạng của mình, ta sẽ không từ bỏ nữa, còn sống rồi sẽ có ngày tìm lại được tôn nghiêm của mình, chết rồi mặc người ta chà đạp đó mới là không còn tôn nghiêm gì, Diệp Y, ta hiểu rồi, ta sẽ không từ bỏ, Diệp Y tha lỗi cho ta lần này." Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y cả người đều trở nên thờ ơ, trong lòng bất giác lo lắng vô cùng.

Điệp Y hừ lạnh một tiếng không nói gì, lúc mau chóng trở về nhìn thấy đầu tiên lại là một màn tự sát, vào giây phút đó cảm thấy toàn thân mình đều kinh hãi, trong lòng là sự lo sợ không cách nào nói thành lời, nếu thật sự không cách nào nhìn thấy con người này nữa, ngày tháng như vậy thật sự đã khiến mình có chút quen với việc có người này bên cạnh hỏi han ân cần, nhu tình mật ý Diệp Y không cách nào tưởng tượng, không muốn để hắn chết, không muốn, kiên quyết không muốn.

Sau khi cục diện đã ổn định thay vào sự lo lắng là sự tức giận không cách nào diễn tả, hắn không trân trọng sinh mạng bản thân dựa vào đâu muốn mình trân trọng, hắn không lo sợ dựa vào đâu muốn mình lo lắng sợ hãi, hắn đã muốn chết, vậy thì để mình thành toàn cho hắn, cũng tránh được những cảm giác thừa thãi của mình.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y cũng không nói, sự băng lạnh trong ánh mắt đó mình cũng không muốn thấy, nó khiến trái tim hắn đau hơn bất cứ lúc nào, chưa xót hơn bất cứ lúc nào, sau đó không thêm quan tâm tới gì nữa cúi đầu liền hôn lên đôi môi của Diệp Y, hàm chứa tình ý nói không rõ, tràn đầy tình yêu khó nói thành lời, nói lên thâm tình vĩnh cửu.

Chủy thủ của Diệp Y cũng không tránh, máu thuận theo chủy thủ chảy qua tay Diệp Y từng giọt từng giọt rơi trên đất, nó ấm nóng, tươi hồng, mang theo màu sắc nồng đậm nhất, nói lên tình cảm sâu sắc nhất.

Một giây, mười giây, nửa phút, một phút.. rất lâu chủy thủ trong tay Diệp Y từ từ rời khỏi cổ Cổ Hạo Nhiên, rơi xuống trần ai, một tiếng bing vang lên trong lòng Cổ Hạo Nhiên, cũng vang lên trong tai của mọi người xung quanh, nộ hôn điên cuồng càng thêm điên cuồng, Cổ Hạo Nhiên dường như dùng cạn sức lực và thâm tình, thông qua nộ hôn này nói lên tâm ý của hắn đối với Diệp Y vĩnh viễn không thay đổi.

Điệp Y mạnh mẽ trở tay bắt lấy vai Cổ Hạo Nhiên, nắm ngón tay tựa hồ bóp nát khớp xương của hắn, sự tức giận và lo lắng lúc này mới bộc lộ ra hết, tình ý không nói thành lời.

Dưới ánh trăng trong sáng, mùi máu tanh vẫn vút trong không trung, tình cảm tươi đẹp ấp ủ trong lòng cuộn trào không nói nên lời, mọi người bên cạnh âm thầm tay nắm tay, trong ánh mắt ngập tràn ý cười và thân thiết nhìn một màn động lòng người như vậy, đêm nay mùi máu tanh cũng trở nên ôn tình.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Tình

Vó ngựa tung hoành, tuần mã phi nước đại, trong màn đêm yên tĩnh chỉ có tiếng vú ngựa truyền tới, trên xe ngựa Cổ Hạo Nhiên đường đường chính chính ngồi yên vị, Diệp Y bên cạnh lạnh mặt giúp hắn băng bó vết thương trên cổ, vốn vết thương của Cổ Hạo Nhiên cũng không được xem là nghiêm trọng, nhưng đề Diệp Y dùng sức rạch như vậy, ngược lại trở thành người bị thương nặng nhất trong Cổ gia.

Diệp Y về mặt lạnh lùng đắp thuốc cho Cổ Hạo Nhiên, không những không nhẹ tay ngược lại còn nặng hơn, đau tới Cổ Hạo Nhiên cắn răng nhẹ giọng nói: "Diệp Y, Diệp Y tốt của ta, nằng nhẹ chút, rất đau."

Diệp Y không nghe vậy còn được vừa nghe cánh tay kéo dây băng bắt giác dùng sức kéo, thành công khi nghe được tiếng hít sâu của Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nói: "Trừ chết ra không có chuyện gì lớn."

Cổ Hạo Nhiên về mặt bất lực nhìn Diệp Y, thấy sự lạnh lùng trong mắt Diệp Y tuy đã biến mất, nhưng trong đôi đồng tử vẫn còn chứa sự băng lạnh, bất giác khẽ than một tiếng, đưa tay kéo Diệp Y vốn đang ở bên cạnh tới gần, đem đầu vùi vào ngực Diệp Y lâu bầu nói: "Diệp Y, thật sự đau, trong lòng càng đau hơn, nằng không biết lúc ta làm quyết định đó trong lòng đau khổ biết bao, phải biết là sau giây phút đó chúng ta sẽ vĩnh viễn phân ly, Cổ gia ta cũng từ đây tuyệt từ tuyệt tôn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn ta sao lại đi tới bước đường này, Diệp Y, ta biết nằng lo cho ta, ta cũng tin chỉ cần có nằng, cứ cho là ta rơi vào tay Đông Sở Quân nằng cũng sẽ tới cứu ta, nếu chỉ có mình ta ta nhất định sẽ đợi nằng tới cứu, nhưng bọn ta là cả một đại gia đình a, nằng có thể cứu được một người nhưng không cứu được nhiều người như vậy, tới cuối cùng cũng chỉ có thể mang nằng chôn vùi vào trong đó, ta không muốn nằng xảy ra chuyện, ta đã không tránh khỏi, vậy thì hy vọng cuối cùng của ta là nằng phải bình an vô sự."

Diệp Y nghe thấy, tay bắt giác dừng lại, cúi đầu nhìn xuống đỉnh đầu Cổ Hạo Nhiên, trong xe ngựa lúc này chỉ có hai người họ, những người khác bao gồm bọn Cổ Hạo Nhiên đều được người của Âm Nguyệt mang theo trên lưng ngựa chạy băng băng, vì một là với tốc độ như vậy tuyệt đối sẽ nhanh hơn so với mọi người cùng ngồi trong xe ngựa, hai là tình hình của Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên lúc này, mọi người đều âm thầm cho rằng để hai người họ cùng một chỗ sẽ tốt hơn, cho nên bây giờ trong xe ngựa rộng lớn chỉ còn lại hai người Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không lên tiếng, bất giác ngẩng đầu nhìn Diệp Y, nắm lấy tay Diệp Y đặt vào vết thương trên cổ mình, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương nhìn Diệp Y nói: "Diệp Y, ta đau lẽ nào trong lòng nằng không đau sao?" Cổ Hạo Nhiên nhẹ giọng thay đổi chủ đề, vì hắn biết tình cảm của hắn Diệp Y sẽ hiểu được, sự lo lắng đó chỉ cần một câu nói Diệp Y sẽ hiểu, nói nhiều hơn nữa chỉ là giả nôm mà thôi, mà bây giờ để Diệp Y loại bỏ sự lạnh đạm mới là chuyện Cổ Hạo Nhiên quan tâm nhất.

Diệp Y nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên kéo tay mình vuốt ve vết thương của hắn lạnh giọng nói: "Sao Ta phải đau lòng chứ?"

Trong mắt Cổ Hạo Nhiên lộ ra thần sắc không tin, một tay ôm chặt lấy eo Diệp Y, nghiêng đầu nói: "Không tin, ta biết nằng sẽ đau lòng vì ta, Diệp Y, nằng con người xấu xa nói lời không thật lòng, nằng nhìn vào đây nói nó đau lòng vì ta." Cổ Hạo Nhiên vừa nói vừa chỉ chỉ vào trái tim Diệp Y.

Diệp Y nhìn chằm chằm vào Cổ Hạo Nhiên vẫn như trước không nói gì cả, Cổ Hạo Nhiên nhe nhẹ kéo Diệp Y ý bảo nằng ngồi lên đùi mình, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên mất sáng long lạnh trong đôi mắt ngập tràn tình ý, bất giác khẽ chau mày, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không động đậy gì liền lộ ra vẻ thất vọng nói: "Ta không có sức."

Diệp Y thấy trong mắt Cổ Hạo Nhiên lộ ra một tia âm đạm, biết rõ hắn thoải mái lộ ra loại tình cảm đó, nhưng ngày qua ngày cực độc ngấm vào người lại khiến người ta không cách nào thấy mà như không được, trong tận đáy lòng Diệp Y khẽ thở dài, chậm rãi ngồi lên đùi Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên liền lộ ra nụ cười mãn nguyện, ôm chặt lấy eo Diệp Y nhẹ nhàng hôn lên môi nằng, ngón tay chậm rãi men theo mép y sam của Diệp Y mà du ngoạn đột nhiên khước mắt thấy Diệp Y toàn thân máu tươi, ngửi khí có chút lo lắng nói: "Diệp Y, để ta xem nằng có bị thương không? Mọi người chỉ lo quan tâm chúng ta, nằng thể nào ta lại không biết, toàn thân nhiều máu như vậy, người đó lại nói nơi đó nguy hiểm như vậy, ta không yên tâm" Không nói tới còn được vừa nói tới Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y toàn thân là máu, trong lòng bất giác căng thẳng, tay chân luống cuống vội bỏ y phục Diệp Y.

Diệp Y nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên đang lo lắng, không cự tuyệt việc Cổ Hạo Nhiên động tay động chân trên người nằng, tình cảm chân thành đó khiến Diệp Y không cách nào cự tuyệt cũng không muốn cự tuyệt.

"Trời ơi, nhiều vết thương như vậy, sao bị thương nhiều như vậy, Diệp Y.." Vung tay coi bỏ y phục phần trên của Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên thấy trên người Diệp Y đầy những vết thương lớn nhỏ, sắc mặt liền trắng bệch, về mặt đau lòng nhẹ nhàng hôn lên đó.

Trên người Diệp Y rất nhiều vết thương, người của Đông Sở Quân phái tới sau này đều là cao thủ, Diệp Y liệu mình sát phạt, không bị thương là điều không thể, may mà Diệp Y bị thương không nặng, còn vết máu trên y sam của nằng có của chính nằng, nhưng phần nhiều là vết máu trên người địch nhân, xem ra thật sự rất dọa người.

Từ sau khi Diệp Y xuất hiện mọi người đều chỉ lo vui mừng và hưng phấn, chỉ biết cứu tinh của họ tới rồi, nhưng quên mất sau lưng vị cứu tinh này rốt cuộc đã trải qua cuộc bán mạng như thế nào mới xuất hiện trước mặt họ, hoặc có lẽ mọi người đều cho rằng Diệp Y đã tới rồi, chắc chắn sẽ không có bao nhiêu vết thương, rồi phớt lờ bị thương và không bị thương là hai chuyện khác nhau, duy chỉ có Cổ Hạo Nhiên chú ý tới điểm này, vừa nãy ngay lúc đầu đã muốn hỏi thì bị một bạt tai của Diệp Y, sau đó chỉ lo bồi tội nên cũng đem sự việc này gác sang một bên, bây giờ đột nhiên ngửi được mùi máu

tanh trên người Diệp Y, liền trở nên khẩn trương.

Diệp Y lặng lẽ nhìn Cổ Hạo Nhiên đang ôm chặt lấy nàng, ngập tràn thâm tình mang theo sự đau lòng không cách nào diễn tả bằng lời nhẹ hôn lên vết thương, nhẹ nhàng, tỉ mỉ, từng chút từng chút nói lên sự sợ hãi và đau thương của hắn, nếu hắn có năng lực đó, Diệp Y không chút nghi ngờ Cổ Hạo Nhiên sẽ hy vọng những vết thương này đặt trên người hắn, đôi môi nhẹ nhàng không lời nói lên tâm ý của hắn.

"Diệp Y, khổ cho nàng rồi, sao ta lại để nàng bị thương nhiều như vậy!"

Diệp Y cúi đầu thấy đôi mi Cổ Hạo Nhiên không ngừng run rẩy, sự đau lòng đó từ trong đáy lòng truyền tới, trong lòng Diệp Y không hiểu vì sao cảm thấy ấm áp, trong lúc mọi người không ai quan tâm tới nàng, trong lúc mọi người đều quên nàng cũng sẽ bị thương, chỉ có hắn, chỉ có người chồng trên danh nghĩa của nàng, mới đau lòng mới lo lắng mới không nở, mới không do dự vì nàng mà quan tâm, chính vào lúc nàng cho rằng bản thân không cần nhất, thì xuất hiện một mảng hoang vắng trống rỗng trong tim.

Ánh mắt Diệp Y lay động, chậm rãi đưa tay nâng cằm Cổ Hạo Nhiên lên, Cổ Hạo Nhiên hơi kinh ngạc nói: "Sao vậy Diệp Y, có phải rất đau không? Đau tại ta không tốt, nàng." Lời còn chưa dứt, đôi mắt Cổ Hạo Nhiên đột nhiên trừng to, trong đôi đồng tử ánh lên hình ảnh khuôn mặt Diệp Y đang ngày càng tới gần, trên đôi môi một trận ấm nóng, Diệp Y mạnh mẽ hôn hắn.

Không phải nụ hôn nhẹ nhàng, không phải ôn tình sâu đậm, mang theo khí tức cuồng vọng, mang theo sự chiếm hữu cuồng dã của loài dã thú, Diệp Y không để Cổ Hạo Nhiên phản kháng cường thế tách hàm răng của hắn, chiếc lưỡi dính hương mang theo bá khí không cách nào diễn tả quần lấy môi lưỡi Cổ Hạo Nhiên, lướt qua từng tác da thịt trong miệng thơm ngọt, thành công khiến Cổ Hạo Nhiên run lên từng đợt.

Cổ Hạo Nhiên sau phút ngẩn ra, đôi tay đột nhiên siết chặt, ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ của Diệp Y, nhẹ nhàng nhắm mắt kịch liệt hôn đáp lại, không ngờ Diệp Y không chút ngăn ngại, căn bản không để Cổ Hạo Nhiên phản kháng mạnh mẽ hút lấy đầu lưỡi của hắn, chiếc lưỡi dính hương lúc nhẹ lúc nặng quần lấy miệng lưỡi Cổ Hạo Nhiên, một tay đẩy đầu hắn về phía sau, dùng sức đè hắn dựa vào vách xe.

Chiếc lưỡi ranh mãnh không có mục đích lướt lên cằm Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên toàn thân liền chấn động, đôi tay đang ôm Diệp Y càng dùng sức siết chặt lấy nàng, Diệp Y cảm giác được Cổ Hạo Nhiên đột nhiên không kiềm chế nổi, lời nói gì đó đều trở nên thừa thãi trực tiếp tập kích trong khoang miệng Cổ Hạo Nhiên, sở trường của Diệp Y chính là tìm kiếm điểm yếu, ở nơi đó lúc nặng lúc nhẹ, không bao lâu Cổ Hạo Nhiên hô hấp ngày càng trở nên nặng nhọc, cơ thể cũng như vậy.

"Diệp Y, nàng làm gì? Đừng.. ừm." Cổ Hạo Nhiên không thắng nổi Diệp Y, đôi môi vừa được Diệp Y buông ra bị hôn tới xưng đỏ, bất giác lên tiếng kháng nghị, ai ngờ lời còn chưa dứt, Diệp Y liền cắn một cái vào trái tai hắn, trở nên nhẹ nhàng, một tay luồn vào y phục hắn, bóp chặt lấy hạt dương đào trước ngực hắn, nhẹ nhàng xoa bóp, một cảm giác vừa tê tê vừa nhồn nhột trong nháy mắt từ mắt cá truyền đi khắp cơ thể, Cổ Hạo Nhiên liền nhịn không được, thanh âm câu hỏi cũng lơ mơ mất nhịp.

Diệp Y nhẹ nhàng cắn lấy trái tai Cổ Hạo Nhiên, thỉnh thoảng lại thổi một hơi vào lỗ tai, không ngừng kích thích Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nói lỏng tay đang ôm chặt lấy nàng, vừa thờ hờn hờn vừa làm tư thế đẩy nàng ra, Diệp Y một tay giữ chặt sau gáy Cổ Hạo Nhiên, cả cơ thể đang nhẹ nhàng nhu động trên người hắn, tai nghe thấy tiếng thở gấp đột nhiên trở nên kịch liệt của Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y bất giác mỉm cười.

Nhẹ mút một lúc, Diệp Y bỏ qua trái tai Cổ Hạo Nhiên, nghe tiếng thở dốc dài thượt vừa tựa như giải thoát vừa tựa như bắt mãi, khoe miệng Diệp Y vừa lộ ra nụ cười mỉa hoặc, một đường ven theo xương quai xanh của hắn hôn xuống, vừa thuận tay cởi bỏ y phục trên người Cổ Hạo Nhiên, từng lớp từng lớp một được cởi bỏ, vừa nói: "Ta làm gì ngươi còn không biết sao?" Vừa nói vừa ngắm lấy hạt dương đào đang bày ra đó.

Cổ Hạo Nhiên ưỡn người ra ấn đầu Diệp Y vào trước ngực hắn, ghen giọng nói: "Diệp Y, đừng đùa với lửa, bây giờ vào lúc này.. không được, nàng đừng đùa giỡn ta.. ta nhịn không được, Diệp Y.. ừm."

Diệp Y một tay dùng sức bóp chặt lấy một hạt dương đào khác trước ngực Cổ Hạo Nhiên, thành công khiến hắn tê giật toàn thân, cánh tay đặt trên người Diệp Y càng dùng sức, Diệp Y ngẩng đầu lên về mặt thủy sắc dụ người thấp giọng nói: "Ta chỉ quan tâm tới chuyện ta thích, còn những thứ khác không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ta."

Đôi tay Cổ Hạo Nhiên dùng toàn lực ôm chặt lấy đầu Diệp Y, không để nàng làm loạn, thanh âm vô cùng trầm thấp nói: "Diệp Y đừng như vậy, trên người ta có độc, nàng và ta.. đợi độc của ta được giải rồi mới nói được không? Diệp Y, ta không muốn.. a, đừng, nàng đang làm gì vậy? Mau.. buông ra." Đè chặt đầu của Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên không có cách nào để chống cự với đôi tay Diệp Y, chẳng qua trong thời gian mấy câu nói y phục toàn thân trên dưới của hắn đã bị Diệp Y xé rách vứt trên sàn, còn tay Diệp Y bây giờ rất không có quy tắc mò mẫm tới giữa hai đùi của hắn.

Diệp Y tuy chưa từng đích thân thử nghiệm chuyện của hai người, nhưng ở thế giới hiện đại đã được thấy qua nhiều rồi, chưa thử qua không có nghĩa là nàng không biết, bây giờ đối mặt với vẻ mon mồn của Cổ Hạo Nhiên, mà còn là một người không cách nào dùng sức được, mọi thứ còn không phải tùy nàng chủ đạo sao.

Diệp Y nghe lời này của Cổ Hạo Nhiên, hiểu được hắn đang lo lắng những gì, cũng biết cách làm này có ý nghĩa gì, Cổ Hạo Nhiên biết mạng mình không sống được lâu, tuy còn có một tia hy vọng nhưng nó quá mong manh rồi, nếu là thường ngày hắn nhất định sẽ vui mừng tột đỉnh, hắn mong muốn biết bao có thể dung hòa thành một thể với nàng, mong muốn biết bao Diệp Y thật sự là của hắn, điểm này cứ cho là Diệp Y người không giàu tình cảm cũng cảm nhận được, nhưng bây giờ bảo hắn sao có thể làm như vậy được, hắn yêu thể từ mình như vậy, sao có thể nhẫn tâm hủy cả đời nàng như vậy, sao có thể nhẫn tâm được.

Lối sống của Thánh Thiên và Ảnh Thúc đều cởi mở, đối với nữ tử thân là cô nương vậy thì được yêu thương chiều chuộng, không cần biết là thành thân hay chưa thành thân, đều sẽ được nam tử nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng đối với phu nhân thì lại có cách nhìn khác, thân là người của gia đình đó, cứ cho là trọng phu và mọi người không còn nữa, chết cũng vẫn là người của nhà đó, có thể cái giá, nhưng sự khác biệt quá lớn rồi.

Cổ Hạo Nhiên đương nhiên biết rõ sự đối đãi khác biệt đó, Diệp Y tuy danh phận đã bị hấn định rồi, nhưng chỉ cần người có con mắt nhìn đều nhìn ra nàng còn là thân xử nữ, như vậy cứ cho là trượng phu của nàng chết rồi, cách đối đãi với nàng sẽ giống với các cô nương khác, dựa vào tướng mạo và năng lực của Diệp Y còn lo không tìm được ý trung nhân sao, hấn sao có thể vào lúc này hủy đi nàng, hấn chỉ muốn trở thành niềm kiêu hãnh và càng tránh gió của nàng, chứ không muốn trở thành gánh nặng và là người hủy đi nửa đời sau của nàng. Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y không biết những chuyện này, nhưng hấn thì biết, hấn sao có thể cứ như vậy mà muốn có nàng.

Tay Diệp Y nhẹ dùng sức bóp chặt một chút, cơ thể Cổ Hạo Nhiên bắt gặp đau tới gấp cả người, nhưng vẫn cắn răng nhìn Diệp Y, Diệp Y nhìn vào đôi mắt Cổ Hạo Nhiên nói từng câu từng chữ: "Chuyện ta muốn làm không một ai có thể can thiệp, ta bây giờ nói cho ngươi biết, ta muốn có ngươi, chỉ đơn giản như vậy, ngươi có thể lựa chọn kháng cự, nhưng mà chúng ta thử xem sau cùng là ai thành phục ai."

Mọi lo lắng trong lòng Cổ Hạo Nhiên, trong mắt Diệp Y không là gì cả, cách nghĩ của thế kỷ hai mốt đã cởi mở tới không cách nào cởi mở hơn, Diệp Y trước giờ luôn dựa vào cảm giác và tâm trạng để làm việc, còn chuyện thế tục ngay cả cái bóng cũng không để trong lòng nàng, bây giờ vào lúc này chỉ là cảm giác được, cảm xúc trong lòng chỉ dẫn nàng làm như vậy, không vì cái gì khác, chỉ vì muốn mà thôi.

Cổ Hạo Nhiên nâng khuôn mặt Diệp Y lên, hốc mắt đột nhiên trở nên đỏ, Diệp Y không nói không có nghĩa là hấn không cảm nhận được nàng muốn gì, có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng chưa từng nghĩ qua, chưa từng chú ý tới, vào lúc hấn nói Cổ gia tuyệt tử tuyệt tôn, trong mắt Diệp Y thoáng qua tia dao động, nàng là vì nghĩ cho mình, tuy nàng không chú ý tới, nhưng nàng hiểu mình như vậy, sao không cảm nhận được đằng sau sự xúc động đó kéo theo sự thâm tình, không nói rõ thâm tình tựa biển, không lời đường mật thề non hẹn biển, chỉ có hành động thực tế ngay cả bản thân cũng không rõ, dùng cơ thể nàng dùng ngôn ngữ lặng thầm của nàng để nói lên sự quan tâm và mọi thứ đối với hấn.

Cổ Hạo Nhiên nhìn vào đôi mắt không biết sợ của Diệp Y, trong đôi mắt đó bắn ra tia thanh lạnh, khiến mọi người đều rung mình nhưng khiến hấn như tắm trong gió xuân, Cổ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt Diệp Y, nửa buổi trời đột nhiên cười, mình quên mất Diệp Y không giống với mọi người, là người làm theo ý mình, mọi lo lắng của hấn nàng chưa hấn đã để vào mắt, thứ nàng để vào mắt chỉ là bản thân mình, trong lòng Cổ Hạo Nhiên vừa hiểu được điểm này, cả người liền toát ra hào quang lấp lánh, ôm Diệp Y một cái xoay người đem nàng để xuống hạ thân, cúi đầu hôn thật sâu.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phi sắc

Cơ thể quần quýt, bầu không khí tươi hồng, không có gì khác, trong xe ngựa yên tĩnh vắng vẻ diễn ra cảnh xuân động lòng người nhất.

Những sợi tóc rối bởi quần vào nhau phủ đầy trên nệm xe, như tư thế quần vào nhau không thể rời mang theo sắc hồng tươi thắm, ánh trắng xuyên qua cửa sổ rơi vào, cho cảnh xuân trong phòng càng thêm huyền ảo.

Cổ Hạo Nhiên mang theo tình cảm nồng nàn hôn lên từng tác da thịt Diệp Y, mỗi cái hôn rơi xuống, da thịt của hai người tiếp xúc càng gần nhiệt độ nóng bỏng càng tăng lên, cái nóng bỏng đó dường như thiêu hủy mỗi tác da thịt hai người và bầu không khí xung quanh, cơ thể Diệp Y đã trở nên ửng hồng, dưới sự yêu của Cổ Hạo Nhiên toát ra một tầng mờ mờ ảo ảo.

"Diệp Y, Diệp Y." Cổ Hạo Nhiên vừa thấp giọng hàm chứa thâm tình vô hạn gọi, vừa tách cơ thể Diệp Y ra hạ thấp cơ thể xuống, Diệp Y ôm chặt lấy sống lưng Cổ Hạo Nhiên, ngẩng đầu đón lấy đôi môi Cổ Hạo Nhiên, lấy nụ hôn lấp đi tiếng rên của Cổ Hạo Nhiên.

"Ừm. a.. a.." Thanh âm đứt quãng trong sự vận động kịch liệt không cách nào kiềm chế mà buột miệng thoát ra, đôi tay Cổ Hạo Nhiên không ngừng du ngoạn trên cơ thể Diệp Y, niềm vui đó không phải chỉ là sự kết hợp của cơ thể, mà hơn thế nữa là sự gắn kết của trái tim.

"Diệp Y, ta yêu nàng, ta yêu nàng." Những từ ngữ không cách nào kiềm chế mà thoát ra từ miệng Cổ Hạo Nhiên, đó càng là sự kết hợp của tâm hồn.

"Ta biết." Không còn vẻ băng sương trước đây, lần đầu tiên lời nói của Diệp Y ngập tràn khí tức, nghe thấy tiếng thở gấp của Diệp Y, khiến Cổ Hạo Nhiên hưng phấn không cách nào kiềm chế, bắt gặp làm theo bản năng, mang theo tình yêu sâu sắc không gì sánh bằng mạnh mẽ xuyên qua tâm hồn và mọi thứ của Diệp Y.

Diệp Y cảm giác được tình ý của Cổ Hạo Nhiên, bắt gặp ngẩng đầu mạnh mẽ cắn vào vai Cổ Hạo Nhiên, cuộc vận động không ngừng đó khiến Diệp Y hoàn toàn không dùng được bao nhiêu sức, đôi tay Diệp Y bám chặt vào sống lưng Cổ Hạo Nhiên, miệng đặt từng dấu hôn lên cổ Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được vừa đau vừa nhột trên người, cảm giác không tên đó tràn đầy trong mỗi tế bào cơ thể, bắt gặp cúi đầu kéo lấy Diệp Y, nâng mặt nàng lên mạnh mẽ hôn một cái, chất dịch chưa kịp nuốt xuống thuận theo khúc miệng hai người từ từ chảy xuống, sau nụ hôn dài của Cổ Hạo Nhiên, đôi môi tách ra kéo theo một đường cang khiến cho khí tức trở nên tà mị.

Cổ Hạo Nhiên cúi đầu nhìn vào đôi mắt sung mãn của Diệp Y, đôi mắt đó sáng hơn bất cứ lúc nào, khiến người ta muốn chạm vào, Cổ Hạo Nhiên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi Diệp Y, khàn giọng nói: "Diệp Y, nàng thật đẹp, đẹp tới khiến người ta không cách nào tự thoát khỏi, đẹp tới khiến người

ta nguyện ý cả đời chìm đắm trong đó." Vừa nói vừa không cách nào kiềm chế ra sức đưa đẩy Diệp Y.

Diệp Y nhìn vào đôi mắt mang theo hơi nước của Cổ Hạo Nhiên, dung nhan đó vốn so với mình còn tuyệt sắc hơn, lúc này càng tận phát ra vẻ kinh thế mỹ lệ không cách nào nói nên lời, kiều, kiều tà mị đó, khiến người ta ngay cả trái tim cũng không thể là của chính mình nữa, nó khiến người ta nghệt thờ và yêu thích, giống như ngọn đuốc cháy rực đem nằng thiêu đốt thành tro bụi, Cổ Hạo Nhiên vào lúc này tự tin hơn bất kỳ lúc nào, cũng bá đạo hơn bất kỳ lúc nào, cánh tay vây chặt lấy mình, như lời tuyên thệ của hắn, nằng là của hắn, từ giây phút này nằng vĩnh viễn sẽ để lại vết tích sâu đậm cho hắn, suốt đời này là người của hắn.

"A, Diệp Y, Diệp Y, ừm.. ừm." Trên người Diệp Y Cổ Hạo Nhiên đột nhiên ngẩng cao đầu mình, chiếc cổ xinh đẹp hoàn mỹ như thiên nga đang bay ra trước mắt Diệp Y, mồ hôi khắp người từng giọt từng giọt rơi trên người Diệp Y. "

Diệp Y cắn chặt vào cổ Cổ Hạo Nhiên một cái, bám chặt lấy cơ thể của hắn, cảm giác xa lạ đó khiến nằng rất bất an, chỉ có dán chặt vào Cổ Hạo Nhiên mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn, Cổ Hạo Nhiên cúi đầu thấy ánh mắt Diệp Y tràn đầy sự tùy thuộc vào mình, kích thích và thủ pháp điều luyện vào giây phút này không làm được gì, bất giác cười sùng sình cúi đầu hôn lên đôi môi Diệp Y, biểu hiện là lời đời nhưng thật sự vẫn chỉ là một người con gái chưa biết gì, cơ thể hai người quấn vào nhau âm thầm kể nên câu chuyện tuyệt vời.

Nửa buổi trời hai người đều không nói gì, chỉ là lặng lẽ hôn nhau, không bao lâu Diệp Y lại cảm giác được sự dị động trong cơ thể, bất giác nhướng mày nhìn Cổ Hạo Nhiên lúc này đang phong tình vạn chủng, đưa tay ôm chặt lấy đầu Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên nhìn vào đôi mắt hắn cười tà mị, trong lúc Cổ Hạo Nhiên đang ngẩn ra Diệp Y đột nhiên dùng sức xoay người một cái đem Cổ Hạo Nhiên đè xuống dưới, Cổ Hạo Nhiên hơi ngẩn ra, Diệp Y một tay đặt lên đôi môi Cổ Hạo Nhiên, một tay chậm rãi vuốt ve cơ thể hắn, khoe miệng cười xán lạn, thấp giọng nói:" Đừng quên, ngươi là của ta. " Vừa nói đôi tay vừa mau chóng bắt lấy đôi tay Cổ Hạo Nhiên, một tay lấy tới sợi dây buộc đôi tay hắn cố định trên đầu, đôi mắt rất tà khí nhìn xuống hắn dựa theo phương thức của nằng bắt đầu động đậy.

Cổ Hạo Nhiên sau khi ngẩn ra rồi vùng vẫy một lúc, thấy Diệp Y cố định có chút chặt, cũng không lo Diệp Y sẽ làm ra loại chuyện quá đáng gì, bất giác dùng vùng vẫy, khoe miệng nở nụ cười tuyệt vọng sinh, trầm giọng nói:" Ta là của nằng, nằng. cũng là của ta "Nói xong cơ thể liền phối hợp với động tác của Diệp Y.

Diệp Y cúi xuống kích thích và hôn khoe miệng Cổ Hạo Nhiên, đầu lưỡi như gặm nhấm xa về một vòng tròn lên đôi môi hắn, ngón tay linh hoạt kích thích Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên làm gì chịu qua sự kích thích như vậy, khoảng cách ban đầu càng trở nên kịch liệt, hận không thể ôm lấy Diệp Y ra sức yêu thương một trận, Diệp Y thấy vậy khoe miệng nhướng lên, vẫn không như ý nguyện Cổ Hạo Nhiên, ngược lại còn rời khỏi cơ thể Cổ Hạo Nhiên, khiến Cổ Hạo Nhiên kịch liệt vùng vẫy, đôi má đỏ ửng càng thêm dụ người.

Diệp Y áp chế động tác Cổ Hạo Nhiên, nhìn chăm chăm vào đôi đồng tử Cổ Hạo Nhiên nói từng câu từng chữ:" Nhớ lấy mạng ngươi là của ta, cơ thể ngươi là của ta, mọi thứ của ngươi đều là của ta, ta vẫn câu nói đó, không có sự đồng ý của ta ngươi có muốn chết cũng không được, ta nói cho ngươi biết, những người khác trong Cổ gia ta sẽ xem sắc mặt của ngươi mà cứu, ngươi phân biệt rõ chủ yếu và thứ yếu cho ta, nếu ngươi dám vì họ mà từ bỏ, vậy thì dù ngươi có lên trời xuống địa ngục ta cũng sẽ cho ngươi phải hối hận với quyết định của ngươi, ta không phải là người có tình có nghĩa, ngươi có tin nếu ngươi chết bọn họ còn sống, ta sẽ để họ từng người một bồi táng theo ngươi, ngươi tốt nhất đừng cho rằng ta tùy tiện nói. "

Câu nói lúc đầu của Cổ Hạo Nhiên Diệp Y luôn lắng nghe và ghi vào trong lòng, lúc đầu không nói cũng không có nghĩa là nằng sẽ không tính sổ với Cổ Hạo Nhiên, vì những người khác trong Cổ gia mà từ bỏ sinh mạng của hắn, cách làm này không cần biết Cổ Hạo Nhiên vì cảm tình gì, nằng đều không cách nào chấp nhận, Cổ Hạo Nhiên vì nằng mà lo lắng sợ nằng thất thủ, nhưng không biết quan trọng nhất chỉ có hắn, những người khác có năng lực nằng sẽ cứu, không có năng lực nằng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm, nếu vì tình cảnh này mà hắn bị tổn thương gì, vậy thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ đầu sỏ, mà những tên tông phạm gián tiếp hại Cổ gia, nằng cũng tuyệt đối sẽ không để họ dễ chịu.

Trong lòng kinh ngạc, ngẩn ra thấy Diệp Y vô cùng nghiêm chỉnh, nằng không nói lời tức giận, cũng không tùy tiện nói, nằng rất nghiêm túc nói ra quyết định của nằng, người nhà trong mắt mình là một bộ phận không thể tách rời trong cuộc sống, không cách nào từ bỏ không cách nào phản bội, nhưng trong mắt người vô tâm vô tình như Diệp Y, nằng chỉ chú ý tới người nằng quan tâm, nằng đối tốt với những người khác trong Cổ gia, là vị họ là người nhà của hắn, nằng có thể cứu họ có thể giúp họ, nhưng sau khi người nằng quan tâm nhất mất đi, nằng cũng sẽ không lưu tình mà hủy đi mọi thứ, trong mắt nằng chỉ có hắn, trong cuộc sống của nằng mình đã cố xông vào được, cái giá có được trái tim lạnh lẽo nhất chính là chấp nhận một khi mất đi trái tim này sẽ điên cuồng báo thù.

Hốc mắt Cổ Hạo Nhiên đỏ lên nhìn Diệp Y ở phía trên, ngẩng đầu nhẹ hôn lên khoe môi Diệp Y, thấp giọng nói:" Diệp Y, họ là người nhà của ta cũng là người nhà của nằng, học cách yêu họ được không? Học cách chấp nhận họ được không? Như vậy trong lòng nằng mới không cô đơn, mới không hiu quạnh. "

Diệp Y cúi đầu xuống trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên chậm rãi nói:" Trong tim ta vốn không tồn tại bất cứ người nào bất cứ việc gì, là ngươi cố xông vào, là ngươi muốn vẽ cho ta một sắc màu nồng đậm, để ta biết ta còn có thể tin một người là ngươi, thế giới này còn có người có thể để ta cảm thấy yên lòng, trái tim ta rất nhỏ chỉ có thể miễn cưỡng dung nạp sự tồn tại một người, những người và những chuyện khác ta không để vào nổi, ngươi nếu dám tùy tiện mang đi những thứ này, vậy thì ngươi đừng trách ta vô tình vô nghĩa.

Ta từ nhỏ đã không phải lớn lên trong môi trường gia đình, không có mấy cảm giác lung tung lộn xộn đó, tình thân là thứ gì ta không biết, ta chỉ biết ngươi nếu dám vì thứ này mà từ bỏ, vậy thì tất cả những thứ này đều sẽ bồi táng cùng ngươi, ta nói được làm được. "

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y vẫn đậm phong khinh nói, nhưng ý nghĩa trong lời nói đó lại nồng đậm không cách nào nói nên lời, bất giác trong lòng trở nên run rẩy, trái tim con người nếu dung nạp quá nhiều quá nhiều thứ, tình yêu, tình thân, tình bằng hữu, sự nghiệp.. tất cả, tất cả những thứ tồn tại, bên trong này chỉ có thể phân nặng nhẹ nhưng không thể tách rời, nhưng trong lòng Diệp Y không có gì cả, chỉ có một mình hắn, hắn trong lòng Diệp Y là tất cả, hắn không còn Diệp Y liền không còn gì cả, điều này dạy hắn làm thế nào để kiềm chế? Dạy hắn làm thế nào từ bỏ nằng trong nhân thế này? Làm sao nỡ để nằng cô độc sống trên thế giới này?

"Điện Y, Điện Y, Điện Y của ta, sao để ta bây giờ mới gặp được nàng? Quá ngắn rồi, quá ngắn rồi, ta không muốn rời khỏi, ta không muốn cùng nàng cách biệt, ta luôn muốn cùng nàng chung sống, sao vào lúc ta gặp được người ta yêu thương nhất và người thương yêu ta nhất trên đời, lại đối mặt với hoàn cảnh này, Điện Y, ta không yên lòng về nàng được a. "Cổ Hạo Nhiên lại lần nữa nhìn không được, âm thầm uống nước mắt vào lòng, ngoài mặt luôn vẻ như kiên cường, vào lúc này âm ỉ sục sục, nếu là trước đây hẳn không sao cả, chết thì chết tóm lại không vướng bận gì, nhưng mà bây giờ, không muốn chết, hẳn thật sự không muốn chết, hẳn chết rồi Điện Y phải làm sao a? Con người kiên cường đó sẽ không vì hấn mà sục sục, trí tuệ càng lạnh càng tuyệt tình càng không giống con người rồi, chỉ nghĩ tới bộ dạng của nàng trong lòng Cổ Hạo Nhiên đã bắt đầu đau.

Điện Y nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt Cổ Hạo Nhiên, thấp giọng nhưng kiên định nói:" Tin ta, có ta ở đây, ta nhất định sẽ không để ngươi rời xa ta, cho nên ngươi phải kiên cường, ta nói lại lần cuối, bất kỳ lúc nào cũng không được từ bỏ, không thể từ bỏ, không vì ai khác, chỉ vì bản thân ngươi, còn sống mới có ý nghĩa. "Nói xong cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên lúc này đã hiểu, Điện Y không phải vì đòi sau của nhà hắn mà làm ra chuyện xung động này, nàng là vì để mình biết hắn là của nàng, nàng cũng là của hắn, hắn phải có nghĩa vụ và trách nhiệm với nàng, không thể vì những mối quan hệ khác mà vứt bỏ nàng không lo, cũng cùng lúc để hắn biết muốn cùng nàng chung sống, vậy thì phải kiên trì tới cùng, cứ cho là tới đường cùng, phía trước không nhất định là không có đường.

Điện Y là người thông minh, nhược điểm của con người, nàng bắt một cái là chuẩn, huống hồ là đối với Cổ Hạo Nhiên, những chuyện này đối với nàng không là gì cả, nhưng đối với Cổ Hạo Nhiên ý nghĩa lại không giống nhau, nếu để hắn kiên định với niềm tin của mình không quan tâm tới mọi thứ, vậy thì phải dùng thủ đoạn sắc bén nhất.

Điện cuồng, lúc này phải dùng từ điên cuồng để hình dung hai người hoàn toàn không sai, Cổ Hạo Nhiên vùng vẫy khỏi sự bó buộc của Điện Y, một tay ôm chặt lấy Điện Y, hai người cũng không để ý được những chuyện khác, trong ánh mắt hai người chỉ có đối phương, trong lòng cũng chỉ chứa nỗi đối phương, tình yêu điên cuồng cuộn trào, thông qua cơ thể truyền đạt cho đối phương, hôn, cắn xé, giày vò, như đôi uyên ương chỉ có ngày nay không có ngày mai, dùng phương thức nguyên thủy nhất bày tỏ tình cảm sâu sắc nhất.

Thở gấp, Cổ Hạo Nhiên và Điện Y cũng không có ý áp chế, cũng không quan tâm tới cái gì mà khống chế, trong màn đêm tĩnh mịch, tuy có tiếng vó ngựa, nhưng không thể che giấu được mọi thứ xảy ra trong xe ngựa, bọn Cổ Chấn trước là ngăn ra, tiếp đó là đưa mắt nhìn nhau sau đó cùng lúc mang theo tình cảm không cách nào nói nên lời lắc đầu.

Phương lưu vẫn cắn răng hốc mắt hơi đỏ nhẹ giọng nói:" Con dâu tốt của ta. "

Mấy huynh đệ bọn Cổ Hạo Dương vừa được mang trên lưng ngựa chạy như bay, vừa thanh thần hít sâu một hơi, vào lúc mẩu chốt mới thấy lòng người, vào giây phút này họ nghe được thấy được không phải là chuyện không cách nào để ngoài ánh sáng, mà là giây phút đẹp nhất nguyên thủy nhất giữa trời và đất, đó phải là tình cảm và tình ý như thế nào, mới vào lúc nguy nan nhất làm ra quyết định như vậy.

Vào giây phút đó cả nhà bị sa vào tay giặc mọi người không phải không sợ, không phải sợ chết mà là sợ Cổ gia từ đây không còn gì cả, mà vào giây phút này cảm xúc đó có lẽ có thể được bỏ xuống rồi, vì tình ý như vậy, hành động như vậy, có lẽ chỉ cần một mình Điện Y còn sống trên cõi đời này, vậy thì Cổ gia có lẽ sẽ không bị diệt tuyệt rồi, sẽ có một người mới vì Cổ gia mà vượt lên tạo một khoảng trời.

Tiếng thở gấp trầm thấp, dứt quãng, dưới ánh trăng nói lên tình ý động lòng người nhất, mọi người Cổ gia khỏa miệng đều mỉm cười, sự lo lắng bất an cuối cùng có thể bỏ xuống được rồi, Điện Y sẽ tới cứu họ là một chuyện, sẽ như thế với Cổ Hạo Nhiên lại là một chuyện khác, từ giây phút này nàng thật sự trở thành một phần tử trong Cổ gia, con dâu của Cổ gia, là người một nhà cùng hội cùng thuyền chung một lòng với Cổ gia.

Nhưng họ đã quên mất, Điện Y máu lạnh đó muốn cứu chỉ có một mình Cổ Hạo Nhiên, nếu Cổ Hạo Nhiên không việc gì đương nhiên mọi người đều không việc gì, nếu Cổ Hạo Nhiên xảy ra chuyện, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ bồi táng cùng hắn, không biết khi họ biết rõ điểm này, là cười khò hay là không nói nên lời, mọi thứ đều vì có Cổ Hạo Nhiên nên mới thay đổi, nhưng sự thay đổi này chỉ chạy theo hướng cực đoan, Cổ Hạo Nhiên còn thì có thể áp chế được Điện Y, nếu hắn không còn, vậy thì người vô tình không biết sẽ làm ra chuyện vô tình thế nào.

Chạy như bay, chạy nhanh hết sức, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, bọn Cổ Hạo Viễn Cổ Hạo Thanh mấy người trúng độc nặng đã hoàn toàn không cách nào tự đứng được, máu tươi thì thoát lại chảy ra từ khóe môi, trên người cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu thối rữa, bọn Cổ Chấn tương đối nhẹ một chút thì bắt đầu thổ huyết, toàn thân vô lực chỉ có thể cả ngày nằm trong xe ngựa, còn hai người nhẹ nhất là Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Nhiên cũng đã không còn khí lực động đậy, mỗi ngày đều dựa vào vách xe tán chuyện với mọi người.

Điện Y thu vào trong mắt, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng bắt đầu lo lắng, hiện nay Thánh Thiên bên đó cũng đã liên lạc với Nguyệt đường, tất cả tình báo ngay trong phút đầu tiên đã xuyên qua Thánh Thiên bay thẳng tới Ánh Thúc, tất cả người của Nguyệt đường đều điều tới đây, mỗi người một việc, ứng đối với kinh tế bạo loạn thì lo ứng đối, đối phó với đám người Sơn gia thì lo đối phó, làm tan rã thế lực của Đông Sở Quân thì lo làm tan rã, thế lực thâm thấu vào Ánh Thúc thì bắt đầu thâm thấu, mọi thứ đều dưới sự chỉ huy của Điện Y tiến hành có trật tự không rối loạn, bên ngoài nhìn sóng yên gió lặng, bên trong đã nổi sóng ba đào.

"Nguyệt chủ, tin tức mới nhất của Thánh Thiên. "

Điện Y đón lấy tin tức Băng Kỳ đưa tới mau chóng quét mắt một cái sau đó, ánh mắt sáng lên lập tức căn dặn:" Xuyên Tâm cho biết Cổ Ly nói với hắn thuốc giải trên tay tam công chúa Ánh Thúc. "Băng Kỳ vừa nghe đôi mắt cũng liền sáng rỡ, vội vàng trả lời.

Bức thư này là ông ngoại Cổ Hạo Nhiên mượn tay Nguyệt đường truyền tới, lão đầu từ khi biết cả nhà Cổ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, lo lắng và khẩn trương không cần phải nói nhiều, lập tức phát động thủ hạ người trong võ lâm tìm tung tích của thuốc giải, kết quả lại tìm được tin tức có một lọ thuốc giải ở hoàng gia trong tay tam công chúa, điều này tránh để mọi người đi lung tung tìm kiếm, trực tiếp tìm đúng người hoặc có thể mau chóng dùng cách khác.

"Nguyệt chủ, Ảnh Thúc phân đường bên này truyền tin tới, Đông Sở Quân nửa ngày trước xuất hiện trên trấn khoảng hai mươi dặm về phía trước, chúng ta đuổi lên hay để bọn họ đuổi theo. "

Điệp Y khẽ thở dài một lúc nói:" Để họ đuổi theo, có thể giành lấy được thuốc giải thì tốt, giành không được thì kệ họ vậy, chúng ta tiếp tục đi theo đường chúng ta. "Bối cảnh của Đông Sở Quân có Hữu tướng ở Ảnh Thúc, há có thể dễ dàng bị tìm ra hành tung, quá nửa là tên lão gian thần xảo quyết Đông Sở Quân cố ý để lộ ra, thời gian đã gấp như vậy, không rảnh để chơi trốn tìm với bọn chúng, muốn chơi, sau này có thời gian rồi sẽ bồi hấn chơi.

Gia tăng tốc độ gấp rút đi về hướng kinh thành Ảnh Thúc, thời gian từng giây từng phút tới gần, lộ trình ngày một gần, nhưng người trúng độc độc tính phát ra càng nhanh hơn, trúng độc cũng càng sâu hơn.

Đã qua mười lăm ngày rồi, lộ trình đã đi hơn một nửa, đám người Cổ gia trúng độc sau mười lăm ngày vốn sẽ phát độc mà chết nhưng có thuốc giải độc của Nguyệt đường cầm cự, bây giờ tuy đều đã bắt đầu xuất hiện tình trạng toàn thân thối rữa, nhưng mà ý thức đều vẫn còn thanh tỉnh, tuy trên người rất đau, nhưng không một ai kêu thành tiếng, mọi người đều cố gắng mang theo nụ cười đối diện với Diệp Y, thi thoảng ngược lại còn an ủi nhau.

"Diệp Y, hôn một cái. "Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y lên xe, liền lộ ra ý cười nói với Diệp Y, bọn người Cổ Hạo Dương bên cạnh còn thanh tỉnh đều mỉm cười nhắm mắt như đang ngủ.

Điệp Y đưa tay kéo Cổ Hạo Nhiên ôm vào lòng, cúi đầu hôn thật sâu, Cổ Hạo Nhiên vốn chỉ là nói đùa, nào ngờ Diệp Y một chút cũng không để tâm lại ôm hôn một cái, liền đỏ cả mặt, nhưng không nỡ bỏ ra hôn đáp lại Diệp Y.

"Đã có tin tức của thuốc giải rồi, ở Ảnh Thúc hoàng cung trong tay tam công chúa, tiểu thúc đã tới trước để lấy rồi. "Ôm lấy Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y đem hết nhưng tin tức có được của mấy ngày nay nói cho Cổ Hạo Nhiên nghe.

Bọn Cổ Hạo Dương nghe vậy bất giác đều lộ ra ý cười, có một mục tiêu trong lòng cũng có chút cảm chất, duy chỉ có Cổ Hạo Nhiên hơi sầm mặt nói:" Sao ở trong tay nàng ta chứ? Những nơi khác không có sao? "

Điệp Y mặt không biểu tình quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy Cổ Hạo Nhiên hiếm mà chau mày, sau đó nhàn nhạt nói:" Có vấn đề gì sao? "

Cổ Hạo Nhiên khẽ thở dài sau đó nói:" Không vấn đề gì "Liền nhướng mắt nhìn Diệp Y bên cạnh, vẻ mặt tươi cười khoe miệng động đậy, Diệp Y nhẹ cười hôn xuống, đưa tay liền ôm lấy Cổ Hạo Nhiên, người trong xe bất giác đều cười thành tiếng.

Cổ Hạo Nhiên đỏ mặt nhìn Diệp Y nói:" Ở đâu mà có nhiều khí lực như vậy? Lại ôm ta nhẹ nhàng thế, thể diện và bên trong đều mất sạch rồi. "

Điệp Y ôm chặt lấy tay Cổ Hạo Nhiên, tới một chiếc xe ngựa khác, đây là lúc đi qua những con trấn khác mua thêm, là nơi chuyên bó thuốc, vì đám người Cổ gia hiện nay trên người đều bắt đầu thối rữa, mỗi ngày đều phải bó thuốc toàn thân.

Điệp Y nhẹ nhàng đặt Cổ Hạo Nhiên xuống sau đó chậm rãi nói:" Thể diện là cái thứ gì? "

Cổ Hạo Nhiên liền hết hơi, đành chịu đã không còn cách nào động đậy để mặc Diệp Y động tay động chân, Diệp Y vừa coi bỏ ý phục Cổ Hạo Nhiên, vừa nhàn nhạt nói:" Lúc huấn luyện thứ nặng hơn nữa cũng đã vác qua "Huấn luyện năm đó trên lưng sát thủ đều phải mang theo một hai trăm kg xuyên qua rừng mưa nhiệt đới, chuyện đó dễ như trở bàn tay, nếu một sát thủ đẳng cấp đến cả máy móc thiết bị cũng không mang nổi, vậy thì còn nói gì tới giết người.

Cổ Hạo Nhiên bất giác nhướng mày không nói gì, Diệp Y trước đây rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì đã trải qua chuyện gì, Cổ Hạo Nhiên cũng không muốn biết, hẳn chỉ biết người này bây giờ là Diệp Y, sau này hẳn sẽ thương nàng yêu nàng, sẽ đem mọi thứ trước đây nàng không có dành cho nàng là được rồi, quá khứ thì cứ để nó qua đi, quan trọng chính là hiện tại.

Điệp Y coi bỏ ý sam Cổ Hạo Nhiên, bất giác nhẹ chau mày, trên da thịt vốn trắng trẻo khỏe mạnh, lúc này đâu đâu cũng đầy những vết bầm tím, có một vài chỗ đã bắt đầu rách ra, máu nhàn nhạt từ nơi đó thấm ra.

"Không đau, Diệp Y, ta không đau, nàng đừng lo lắng, nàng xem ta vẫn ổn như vậy, cũng sắp tới kinh thành rồi, ta nhất định có thể cầm cự được, đừng chau mày. "Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y chau mày bất giác liền tục an ủi.

Điệp Y nhẹ tay vuốt ve vết thương trên người Cổ Hạo Nhiên, thấy chỗ sau lưng hẳn vừa nãy dùng sức ôm hẳn, một vết thương đang rách miệng, không đỏ không trắng ngược lại mang theo chút huyết dịch màu xanh lam từ bên trong thấm ra.

"Rất đau sao? "

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt lên thấy Diệp Y nhíu chặt mày, đôi tay du ngoạn trên người mình càng thêm nhẹ nhàng, sự ân cần trong ánh mắt không cần phân bác, bất giác mỉm cười nói:" Đau, nhưng có thể chịu được, nhị ca bọn họ đều không kêu tiếng nào, chút xiu này của ta không tính là gì, đừng lo lắng, ta cầm cự được. "

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên đang mỉm cười, thấy trong đó tràn ngập ý cười, thương tích dường như căn bản không tồn tại, bất giác khẽ gật đầu nói:" Có kiên trì. "

Cổ Hạo Nhiên không cách nào gạt đầu chỉ còn biết chớp chớp mắt nói:" Không vấn đề. "Nói xong nhẹ cắn răng đợi Diệp Y bó thuốc, chỗ lợi hại của Mặc Công này chính là cảm giác đau đớn vô hạn, đau đớn ngày thường vốn hoàn toàn có thể chịu được, bị phóng đại gấp mười lần, sự đau đớn xác thịt

lúc đầu có thể chịu được, nhưng càng về sau sự đau đớn đó càng thêm kịch liệt, tới lúc đó muốn sống không được muốn chết không xong, đó mới là thứ so với cái chết còn đáng sợ hơn.

Điệp Y nhẹ nhàng bó thuốc toàn thân cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng không nói gì, ngay cả một tiếng rên cũng không có, nhưng trên da thịt đó phủ một tầng mồ hôi mỏng đã lặng lẽ nói lên cảm giác hằn đang trải qua.

Điệp Y biết Cổ Hạo Nhiên có thể chịu được, lúc ở Tĩnh đảo vết thương nặng như vậy nhưng trên mặt cũng không thể hiện gì mà chịu đựng, vẫn cười cợt nhả không đáng hoàng chút nào, lần này nếu không phải đau tới cực điểm thì sao lại không nói câu nào cố chịu đựng, Điệp Y lần đầu tiên có chút hối hận lúc đầu sao không đi sâu vào độc khí thần kinh, bây giờ chỉ biết thành phần và tác dụng, căn bản không biết giải quyết thế nào, không chút công dụng gì.

"Điệp Y, nghĩ gì vậy? Có phải là nghĩ bây giờ nhân lúc ta không cách nào phản kháng, tính cách nào để bắt nạt ta có phải không?" Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt Điệp Y ẩn chứa chút tự trách, bất giác hít sâu một hơi lộ ra nụ cười xán lạn trên mặt lộ ra vẻ tính kẻ trùng mắt với Điệp Y.

Điệp Y thấy biểu tình sinh động của Cổ Hạo Nhiên, mỉm cười nhàn nhạt nói: "Bắt nạt ngươi, cứ cho là ngươi hoàn hảo không tổn thương ta cũng vẫn bắt nạt ngươi như vậy."

Cổ Hạo Nhiên liền trợn mắt lườm một cái tựa nộ phi nộ nhìn Điệp Y, Điệp Y từ từ đỡ Cổ Hạo Nhiên dậy cho hắn dựa vào lòng mình, cố gắng không động vào vết thương của hắn, đưa tay nâng cằm Cổ Hạo Nhiên lên thấp giọng nói: "Ta đang nghĩ mùi vị này cũng không tệ." Nói xong cúi đầu phủ lên đôi môi Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên có chút bất lực đón nhận nụ hôn của Điệp Y, từ lúc nào mình một đại nam nhân lại bị thế tử ôm trong lòng đùa giỡn, nhưng mà cảm giác này chết tiệt cũng thật tuyệt, bất giác kịch liệt đáp lại.

"Sẽ ổn thôi, cố gắng lên." Sáu từ ngắn ngủi không có an ủi, không có nhu tình mật ý, chỉ có kiên định và có lực, Cổ Hạo Nhiên mỉm cười nhắm đôi mắt lại dựa lên vai Điệp Y, tin tưởng rằng, đây đã là tín niệm kiên định nhất của mình.

Chạy, bật mạng chạy, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, lúc đầu bọn Cổ Hạo Nhiên thần trí còn tỉnh táo nói chuyện, bây giờ thần trí cũng dần dần không tỉnh táo nữa rồi, mỗi ngày đều hôn mê, trong lúc hôn mê vẫn không ngừng đau đớn nỗi đau không phải ai cũng chịu đựng được, thiếp đi chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn Cổ Hạo Nhiên lúc đầu còn có thể thương lượng mọi hành động của Nguyệt đường với Điệp Y, dần dần cũng bắt đầu hôn mê, những lúc hắn tỉnh không phải là vạch kế hoạch từng bước chế định Đông Sở Quân, và Cổ gia làm thế nào để vùng dậy, trải con đường bằng phẳng cho Điệp Y sau này, thì là an ủi và dạy bảo Mộng Tâm và Mộng Tâm đã khóc đỏ cả mắt, hắn cố gắng trải đường bằng phẳng cho Điệp Y sau này, vì tính toán và âm mưu của Điệp Y thật sự không đủ dùng, chỉ còn lại Điệp Y sau này có thể sẽ bại.

Còn Đông Sở Quân trong thời gian này cũng không xuất hiện trong mắt mọi người, Đông Sở Quân dường như biết thuốc của Cổ gia đủ để cầm cự một thời gian, mà Nguyệt đường ở Thánh Thiên và Ảnh Thúc đều đã bắt đầu bố trí khắp nơi, hắn nếu muốn không cần quan tâm gì mà giết bọn Cổ Hạo Nhiên, có lẽ không vấn đề gì, rốt cuộc so ra mà nói Ảnh Thúc là địa bàn của hắn, nhưng vẫn muốn ngồi vững vị trí Đông Sở Quân này, vẫn có thể trèo cao hơn có lẽ nếu lúc đầu đã hấp tấp cũng không phải là chuyện tốt, càng hướng hồ hắn làm việc luôn nắm chắc chín phần mười mới ra tay, mà Điệp Y cuộc chính là đòn này. Vững, thế giới này không có chuyện gì mà nắm chắc chín phần mười, chỉ cần đi liều lĩnh thì sẽ có biến hóa.

"Khụ, khụ, Điệp Y, lúc này nàng lại làm thế này, khụ.."

"Qua đây, ta ôm một chút, ta có chút mệt." Điệp Y lạnh mặt đem Cổ Hạo Nhiên đang dựa vào lòng mình nhẹ nhàng ôm chặt lấy, nhàn nhạt nói, Cổ Hạo Nhiên nghe Điệp Y nói vậy liền ngừng tiếng, nhắm mắt dựa vào lòng nàng nghỉ ngơi.

Điệp Y không ngăn cản Cổ Hạo Nhiên làm như vậy, vì nàng biết một người có tinh thần kỳ thác so với người không có kỳ thác gì thì cầm cự được lâu hơn, nhưng không thể quá được, Cổ Hạo Nhiên bây giờ đã thành bộ dạng này rồi, còn cố gắng làm những chuyện này thật sự khiến Điệp Y không thể nhìn nổi nữa.

Điệp Y nhẹ nhàng ôm lấy Cổ Hạo Nhiên, cúi đầu thấy vẻ mặt Cổ Hạo Nhiên đầy vẻ tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, trong lòng Điệp Y bất giác đau đớn, độc này càng về sau càng đau, bây giờ toàn thân Cổ Hạo Nhiên đã đau tới không ăn nổi thứ gì, chỉ có Điệp Y cố bón chút thức ăn lỏng, nhưng sao có thể đáp ứng đủ yêu cầu để một người duy trì được, Cổ Hạo Nhiên ốm đi từng ngày, Điệp Y vốn chỉ thấp hơn Cổ Hạo Nhiên một cái đầu, bây giờ xem ra còn cường tráng hơn Cổ Hạo Nhiên.

Đôi tay ôm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y nhẹ nhàng coi bỏ y sam Cổ Hạo Nhiên, cơ thể bên trong đã tàn tới không muốn nhìn, đầu đầu cũng là vết bầm đen, da căng chặt, dường như chỉ cần chạm một cái thì sẽ rách ra, vết máu bầm đen vừa mới lau qua, bây giờ lại chảy ra, tàn phát ra một mùi xú uế nồng nặc, Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên phong độ tuấn lãng, quan tuyệt thiên hạ, bây giờ là một bộ dạng thế này, sự đau đớn trong tim cùng lúc càng áp chế nộ hỏa thông thiên.

"Đông Sở Quân, ngươi nợ ta ta nhất định sẽ đòi lại, sẽ không dễ bỏ qua như vậy." Điệp Y toàn thân sát khí căng thẳng thống hận nói.

"Ừm, đừng bỏ qua cho hắn, cũng phải.. cho hắn nếm thử mùi vị này." Cổ Hạo Nhiên mơ mơ hồ hồ, nghe Điệp Y tự mình lau bầu bất giác nhẹ giọng phụ họa.

Điệp Y cúi đầu nhẹ hôn lên đôi môi Cổ Hạo Nhiên thấp giọng nói: "Cố lên, đã tới Lâm quận, sẽ tới kinh thành nhanh thôi."

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Điệp Y, gò má hốc hác đã không nhìn ra hình người, nhưng đôi mắt vẫn tỉnh táo, vẫn sáng ngời như xưa, Cổ Hạo Nhiên

khó khăn kéo khỏe miệng lên gắng sức nói." Nàng yên tâm. ta sẽ kiên trì, chắc chắn. "

Ánh mắt Diệp Y chợt lay động, đôi mắt động đậy sự thâm tình khó nói thành lời, đem gò má dán chặt lên mặt Cổ Hạo Nhiên nói:" Đừng nói chuyện, ngủ một giấc dậy mọi thứ đều ổn thôi, tin ta. "

Cổ Hạo Nhiên mấp máy môi in lên mặt Diệp Y một dấu hôn, trên mặt đã không cười nổi, nhưng trong mắt lại mang theo ý cười chớp chớp mắt, ý nói hẳn đã nghe thấy sau đó liền chậm rãi nhắm mắt. Trong thuốc Diệp Y vừa nãy bón cho hẳn chắc chắn có thêm thuốc ngủ, lúc ngủ so với lúc tỉnh dễ chịu đựng được sự đau đớn hơn.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên đã thiếp đi mở miệng lạnh giọng nói:" Chuẩn bị xong chưa? "Băng Kỳ này giờ luôn cầm lái liền trả lời:" Chuẩn bị xong rồi, Đông Sở Quân đã bố trí mai phục phía trước hai mươi dặm muốn tới kinh thành bắt buộc phải đi qua đó, người của chúng ta cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. "

Diệp Y lãnh khốc gạt đầu, cúi đầu ôm Cổ Hạo Nhiên xuống xe, đổi sang một chiếc xe ngựa khác mà trước giờ chưa từng thấy, trên xe ngựa bọn Cổ Chấn đều đã được đặt trong đó, hơi thở yếu ớt đã nói rõ bọn họ chẳng qua chỉ cố giữ lại chút hơi tàn, tình hình bây giờ đã sắp tới cực hạn của họ rồi.

Diệp Y nhìn sắc trời, cúi đầu về mặt nghiêm túc quét mắt nhìn đám người, lạnh giọng nói:" Chuẩn bị xong chưa? "Người của Âm Nguyệt và tất cả đám hộ vệ đều đồng thanh đáp:" Chuẩn bị xong rồi. "

Diệp Y nhìn Hồng Tĩnh và Lâm Dã vốn đã ngồi ở vị trí lái trên xe ngựa, Hồng Tĩnh về mặt cười ngọt ngào nói:" Chủ tử người yên tâm Hồng Tĩnh không có vấn đề gì, tuyệt đối hoàn thành sự sắp xếp của chủ tử, nhất định sẽ không làm hỏng việc. "

Lâm Dã bên cạnh bình tĩnh nói:" Cứ cho là chết, bọn ta cũng sẽ kéo theo chúng, phu nhân người yên tâm. "

Diệp Y khẽ gạt đầu nhìn sang bọn Phong, lần này, theo như tin tức của Nguyệt đường từ phía trước truyền tới, Đông Sở Quân đã đem hết tinh anh ra bố trí ở phía trước, nhưng lần này bọn Cổ Hạo Nhiên căn bản đã không còn thời gian đợi thêm nữa, nhất định phải tới kinh thành trong thời gian sớm nhất, tránh không được, cứng chọi cứng không được, vậy thì rút lửa đáy nồi, li đại đao cương. (nghĩa là giải quyết tận gốc kể thứ 11 trong 36 kế)

Bọn Phong cũng đều hiểu thương thế của bọn Cổ Hạo Nhiên không thể đợi thêm được, còn bọn họ lần này đi có lẽ cũng không trở về được nữa, nhưng họ không đi không được, không có bọn họ đi bên cạnh, làm sao có thể khiến người ta biết Cổ Hạo Nhiên có ở bên trong, nhưng mà không ai không đồng ý.

Minh Thanh đôi mắt ngắn lệ nói:" Thiếu phu nhân, thiếu gia giao cho người rồi, xin người nhất định phải giải độc cho thiếu gia, nhất định phải. "

Phong hít sâu một hơi nói:" Thời gian không sớm nữa, Minh Thanh, thu lại nước mắt của người, muốn cứu thiếu gia thì bây giờ phải làm những việc chúng ta nên làm. "Hành, Liễu, Linh bên cạnh đều không nói gì cùng lúc gạt đầu.

Diệp Y lạnh lùng nhìn họ xoay người lên xe ngựa và yên ngựa, mạnh ai nấy tự tìm vị trí cho mình, nhẹ cắn răng lạnh giọng nói:" Tự bảo vệ chính mình. "Bọn Phong đều cùng lúc gạt đầu, roi ngựa vung lên xe ngựa liền chạy như bay về phía trước, trận thế đó không khác gì so với trước đó.

Lần này chỉ còn Diệp Y và Băng Kỳ ở lại chỗ cũ, vì hai người này căn bản đều sẽ không lộ diện bên ngoài xe ngựa, Băng Kỳ nhìn đám người đã đi xa, bất giác hốc mắt hơi đỏ lên, không có tung tích của bọn người Cổ gia Cổ Hạo Nhiên, có thể tưởng tượng thủ đoạn của Đông Sở Quân, chỉ hy vọng người của Nguyệt đường tới trước tiếp ứng không quá vô dụng.

"Đi thôi, thời gian không đợi người."Diệp Y lạnh lùng nhắc nhở Băng Kỳ, hy sinh phải có tác dụng, nếu không có tác dụng gì vậy thì không gọi là hy sinh mà gọi là đi chết, hy không hy sinh phải do động tác của hai người họ quyết định, sau đó Băng Kỳ không nói hai lời nhảy lên xe ngựa, hai người mau chóng vút dây cương lái xe chạy như bay về phía trước.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Tới rồi

Tiếng tranh đấu kịch liệt, tiếng giết chóc tàn khốc vang lên dưới bầu trời, Diệp Y về mặt nghiêm túc lái xe nhanh chóng xông về phía trước, bên cạnh không xa chính là tiếng của bọn Phong, tuy không nhìn thấy thân ảnh liêu minh, nhưng tiếng giết chóc phát ra từ nơi đó lại khiến người ta hiểu được, cuộc chiến chẳng qua chỉ gần trong gang tấc.

Con đường Diệp Y mang theo bọn Cổ Hạo Nhiên đi và con đường bọn Phong đi là một, chỉ là để bọn Phong đi trước dẫn dụ người của Đông Sở Quân xuất hiện còn bọn họ nhân lúc sơ hở này, xuyên qua tầng tầng lớp lớp phong tỏa của Đông Sở Quân, như giẫm lên sợi thép mau chóng thoát khỏi vòng vây của Đông Sở Quân.

"Nguyệt chủ, bọn họ?"

Roi ngựa trong tay Diệp Y không ngừng vung lên, nghe lời nói có chút ngập ngừng của Băng Kỳ lạnh giọng nói: "Có được thì sẽ có mất."

Băng Kỳ liền ngậm miệng không một lời và mặt bình tĩnh gấp rút chạy về phía trước, Băng Kỳ biết bọn Phong là huynh đệ tốt của Cổ Hạo Nhiên, tình cảm của họ sớm đã vượt qua quan hệ chủ tớ, nếu bọn Cổ Hạo Nhiên còn tỉnh táo tuyệt đối sẽ không đồng ý với cách làm mạng đổi mạng như vậy, nhưng bây giờ là Diệp Y thiết huyết vô tình, nàng chỉ chọn cách tốt nhất, mà nàng cũng tin bọn Phong tuyệt đối sẽ cam tâm tình nguyện làm vậy, rốt cuộc từ lúc nhỏ họ được Nguyệt đường truyền thụ chính là, an nguy của chủ tử được đặt lên hàng đầu, bắt buộc dùng sinh mệnh của họ để bảo vệ.

"Diệp Y.. Diệp Y.." Tiếng dứt quãng của Cổ Hạo Nhiên đột nhiên vang lên trên đường vắng vẻ.

Diệp Y xoay người chui vào thùng xe đem nhiệm vụ cầm lái hoàn toàn giao cho Băng Kỳ, "Sao thế?" Diệp Y biết vừa nãy liều lượng bỏ vào không nhiều, cơ thể Cổ Hạo Nhiên đã không thể chịu nổi sự thâm nhập của thuốc, chỉ là cũng không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại mau tỉnh như vậy.

Cổ Hạo Nhiên uống một ngụm nước từ tay Diệp Y, đưa mắt mỉm cười với Diệp Y đang muốn nói chuyện, đột nhiên ánh mắt đảo một vòng, mắt lộ vẻ nghi hoặc nói: "Đây là đâu.. sao phải đổi xe ngựa?" Thần trí Cổ Hạo Nhiên vẫn luôn tỉnh táo, thấy Diệp Y đột nhiên đổi xe ngựa liền nhẹ chau mày.

Diệp Y ôm Cổ Hạo Nhiên ngồi dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt Cổ Hạo Nhiên nói: "Xe này nhìn không chói mắt."

Cổ Hạo Nhiên ừm một tiếng sau đó lắng nghe, thần sắc liền thay đổi mấy lần trùng to mắt nhìn Diệp Y, sắc mặt đột nhiên đỏ lên liên tục ho mấy tiếng sau đó vội vàng nói: "Người đâu? Sao ta lại.. không nghe thấy tiếng ngựa phi, Phong bọn họ đâu? Người đâu?"

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên vì kích động đã đỏ cả mặt, ôm chặt cánh tay hấn trầm giọng nói: "Bọn họ có chuyện phải làm."

Cổ Hạo Nhiên khó khăn khẽ lắc đầu, sắc mặt hồng nhuận trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cắn răng nói: "Diệp Y.. đừng gạt ta, Phong.. bọn họ đã đi làm gì rồi? Vào lúc này bọn họ lẽ ra không nên rời khỏi bên cạnh ta.. nàng để họ làm gì? Diệp Y, nói ta biết, ta cần phải biết."

Cổ Hạo Nhiên không phải tên ngốc, tính cách bọn Phong thế nào, nếu không phải chuyện vạn bất đắc dĩ hoặc là chết không một lời, bọn họ sao lại rời khỏi bên cạnh mình mà trên con đường này ngoài tiếng xe ngựa ra, hoàn toàn không có thanh âm gì khác, điều này đã nói rõ hộ vệ của cha hắn và đám ca ca đều không ở đây, ngay cả Âm Nguyệt của Nguyệt đường cũng không ở đây, đây không phải đã xảy ra chuyện gì thì còn có thể là gì nữa chứ?

Diệp Y thấy sự kiên trì trong ánh mắt Cổ Hạo Nhiên, cũng không muốn giấu hắn, sau đó chậm rãi đem sắp xếp của mình nói một lượt, Cổ Hạo Nhiên nghe xong sắc mặt càng thêm trắng bệch không có huyết sắc, ngón tay cứng đờ bắt vào hư không mấy cái, Diệp Y liền đưa tay qua đó bắt chặt lấy tay hắn, Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi nhìn chăm chăm vào Diệp Y nói: "Đừng vứt bỏ họ, đừng vứt bỏ họ.. họ là huynh đệ, là bằng hữu của ta, như vậy ta không yên lòng, Diệp Y, ta không yên lòng."

Ánh mắt Diệp Y thanh lạnh nhìn về mặt bị thương của Cổ Hạo Nhiên, loại tình cảm đó nàng không hiểu nổi, cũng không hiểu đây là loại tình cảm như thế nào, nàng chỉ biết nàng muốn Cổ Hạo Nhiên sống, nhưng biểu tình này nàng nhìn có chút khó chịu không thể lý giải nổi.

Cổ Hạo Nhiên thấy ánh mắt dừng dừng khó hiểu của Diệp Y, bất giác tận đáy lòng thở dài một hơi, động động ngón tay ra hiệu cho Diệp Y cúi đầu xuống, nhẹ nhàng dùng gò má mình cạ vào má Diệp Y, nghẹn giọng nói: "Thôi vậy, chỉ là Diệp Y sau này nhất định phải thương lượng với ta, đôi lúc có những chuyện cũng không cần giải quyết theo cách cực đoan như vậy, lần này.. aizz, Diệp Y, ta yêu nàng."

Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y cũng không hiểu được loại tình cảm này, mà nàng làm như vậy cũng không sai, chỉ là lập trường và tình cảm không giống nhau thôi, Cổ Hạo Nhiên không cách nào trách nàng, chỉ còn biết đem trái tim đau thương giấu xuống tận đáy lòng, dùng mạng của nhiều huynh đệ như vậy đổi lấy sự sinh tồn của họ, cái giá như vậy có lẽ trong mắt vài người không là gì cả, nhưng trong mắt hắn đủ để hắn đau tận tâm can.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên cũng không nói gì, chỉ là trên vẻ mặt nhợt nhạt lộ ra vẻ đau thương không cách nào kìm nén được, bất giác cắn răng nhẹ vuốt ve gò má Cổ Hạo Nhiên, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nơi bọn Phong, ánh mắt sâu xa khó hiểu.

Hí, tiếng ngựa hí vang lên, tiếng vó ngựa giẫm trên đất đều đặn, Diệp Y ôm Cổ Hạo Nhiên đáy lòng căng thẳng, một tiếng ngựa hí Băng Kỳ cầm lái liền kéo chiếc xe ngựa đang chạy như bay dừng lại, Diệp Y ôm Cổ Hạo Nhiên hai người nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự kiên định và quyết tuyệt trong mắt của nhau.

"Người trong xe ra đây." Một thanh âm hùng hồn mang theo ngữ khí mệnh lệnh đột nhiên vang lên.

Cổ Hạo Nhiên khẽ chau mày thấp giọng nói: "Đây là người trong quân đội." Khẩu khí như ra lệnh đó, tuy nói bình thường cũng không sửa được thói quen lâu năm.

Diệp Y gạt đầu khẽ đặt Cổ Hạo Nhiên xuống vén rèm đi ra, nhìn đội ngũ hai mươi người và ngựa đang xếp hàng ngay ngắn đứng trước mặt mình, lạnh lùng nói: "Tôi giúp gì được cho ngài không?"

Người cầm đầu là một nam tử trẻ tuổi, đột nhiên thấy được dung nhan này của Diệp Y bất giác ngẩn ra, thấy Diệp Y vẻ mặt lạnh lùng, liền dừng lúc rồi nói: "Đại nhân nhà chúng tôi mời các vị tới phủ ở tạm."

Đôi mắt Diệp Y chợt rét lạnh giọng nói: "Hữu tướng?"

Vị nam tử đó hồi phục lại khí độ cương lạnh gạt đầu nói: "Đại nhân nhà chúng tôi đã nghe danh Thánh Thiên Cổ gia cả phủ đều kinh tài tuyệt diệu đã lâu, hơn hai năm trước lỡ mất cơ hội kết giao với đương gia đương nhiệm của Cổ gia, hối tiếc không thôi, nay nghe các vị tới Ánh Thúc du ngoạn, tự đề ra ý,

đặc biệt phái người tới trước nghênh tiếp, mời các vị đi lên trước một chuyến."

Người này một hơi nói xong ngừng một lúc sau đó nói tiếp: "Phu nhân không cần cố gắng khước từ, đã lâu nghe danh đương gia đương nhiệm của Cổ gia Cổ Hạo Nhiên là mỹ nam tử hiếm thấy trên đời, thê tử của hần nghe nói cũng có tư dung tuyệt thế không thua hần, phu nhân vừa lộ diện không cần nói gì, người có thể có được dung mạo này thật hiếm thấy trên đời."

Điệp Y chau chặt mày lạnh lùng nhìn người này còn chưa mở miệng, đằng sau một đạo thanh âm nhẹ nhàng truyền ra: "Tướng quân đã biết là Cổ gia ta, vậy thì hiện trạng đại khái của chúng tôi cũng không tránh khỏi tai mắt của Hữu tướng, mời khách như vậy thì ra là nét đặc sắc của Hữu tướng." Lời nói có chút chế nhạo.

Điệp Y liền quay đầu nhìn, thấy Cổ Hạo Nhiên được Mộng Tâm và Mộng Tâm đỡ tới rèm xe, đang dựa vào cửa xe khinh thường nhìn nam tử đứng đầu. Liền đưa tay tới đỡ Cổ Hạo Nhiên cổ định vào lòng. Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi, thần sắc trên mặt cố duy trì bất động nói tiếp: "Xem tình thế này, hay cho một bộ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn, đáng tiếc, đáng tiếc, sống lâu như vậy tới sau cùng làm giá thường cho người khác."

Nam tử đó thấy Điệp Y đưa tay ôm Cổ Hạo Nhiên vào lòng, khoe môi bất giác gật gật gật đầu ra hiệu với Cổ Hạo Nhiên sau đó nói: "Thì ra là Cổ đương gia, ngày trước từng có duyên gặp qua Cổ đương gia một lần, bộ dáng phong thần tuấn lãng ngọc thụ lâm phong để lại ấn tượng sâu sắc cho bản tướng, không ngờ bây giờ lại bị giày vò thành ra bộ dạng này, đáng tiếc, một nam nhi tốt đẹp như vậy, Cổ đương gia lẽ nào không oán hận?" Người đó thấy Cổ Hạo Nhiên mở miệng ra đã vạch trần thân phận hần, cũng không chút che đậy mà tự xưng.

Cổ Hạo Nhiên biết người này cũng là có chỗ dựa nên không sợ, nhưng lại không giống Đông Sở Quân dựa vào thế lực người khác mà nói chuyện, Ảnh Thúc Hữu tướng, càng gần kinh thành thế lực càng mạnh, bây giờ đừng nói thu thập một tên bệnh tình nguy kịch như người, ở địa bàn của hần cứ cho là muốn đem toàn bộ người nhà Cổ gia hoàn toàn khỏe mạnh thu thập hết, hần cũng có bản lĩnh không mất một cọng tóc, tới lúc máu chốt nhất như vậy mới hiện thân lộ ra diện mục của hần, tiền đồ gian nan rồi.

Cổ Hạo Nhiên sau đó cố kéo ra một nụ cười chậm rãi nói: "Oán hận? Nếu không có thế lực to lớn của Hữu tướng giúp đỡ, ta nghĩ một Đông Sở Quân cũng không có đủ bản lĩnh lớn như vậy, tướng quân, người nói ta rốt cuộc nên oán hận ai mới đúng đây?"

Vị tướng quân đó mỉm cười trầm giọng nói: "Thất phu vô tội, người tài giỏi tự rước họa vào thân, muốn trách thì trách Cổ gia người nhà lớn nghiệp lớn, náo ra chuyện lớn như vậy khiến người ta rủ lòng thương cũng không được, lại nói có người rải tiền trải đường cho chúng tôi, một cơ hội lớn như vậy bỏ qua thì thật đáng tiếc rồi."

Cổ Hạo Nhiên duy trì cân bằng thanh âm nhàn nhạt nói: "Thì ra là vậy, ta nói một người chia sẻ sẽ không bằng hai người cùng chia sẻ, xem ra Đông Sở Quân tự cho mình là tài giỏi chẳng qua cũng chỉ làm con cừu thế mạng, hờ hờ, xem ra tiền thật sự là thứ tốt, chuyện này là bằng chứng tốt nhất."

Vị tướng quân đó nhàn nhạt cười nói: "Vẫn là Cổ đương gia nhìn thấu đáo. Bản lĩnh, tuổi còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy, e là cả Thánh Thiên đều bị Cổ gia người chứa trong bụng mà đảo qua đảo lại rồi, chúng ta người ngay không nói lời ám muội, bằng hữu là để đem ra lợi dụng, lợi hay không lợi dụng là có đáng hay không đáng để trở mặt, mà Đông Sở Quân chuyện này chúng tôi cho rằng tương đối đáng giá, Cổ đương gia, chúng ta nay đã rõ, các người trúng độc của Đông Sở Quân, đây không phải là ý của đại nhân chúng tôi, nhưng trong tay đại nhân chúng tôi cũng có chút thuốc giải, chỉ cần Cổ đương gia phối hợp với chúng tôi, chúng tôi cũng hiểu được cách nghĩ của các người, nhưng mà hai đứa trẻ này mang dòng máu kế thừa của Cổ gia, chúng tôi đương nhiên sẽ đối đãi đài hoảng."

Nói xong vẫy tay một cái, nhân mã ngay gần bao vây chặt lấy chiếc xe ngựa Cổ Hạo Nhiên, trong đó có mấy người cùng lúc ra tay dùng dây thừng túm chặt vào đầu xe, buộc xong xuôi sau đó trực tiếp kéo xe ngựa về phía trước, vị tướng quân đó mỉm cười ưu nhã vẫy tay, đi bên cạnh bọn Cổ Hạo Nhiên tiến về phía trước.

Cổ Hạo Nhiên dùng ánh mắt ngăn cản sát khí của Điệp Y, đây là binh sĩ được huấn luyện từ trong quân đội, bọn họ không như tổ chức sát thủ hay người nào khác, bọn họ cần là phục tùng mệnh lệnh tuyệt đối, tuyệt đối là việc ai người này làm, giết chết một hai người cũng sẽ không xuất hiện tình trạng nổi cuồng đồng loạt công kích một người, cũng sẽ không thay đổi bất kỳ chiến thuật nào của họ, bọn họ vẫn sẽ theo như sắp xếp của họ mà hành động, bố trí như vậy đối với một người dù có biểu hiện tốt hơn nữa, cũng chỉ là một loại tồn tại tuyệt sát.

Xe ngựa bị những người này kéo chậm rãi di chuyển về phía trước, trên xe ngựa Cổ Hạo Nhiên nhắm mắt sau đó nói: "Tướng quân, các người chắc chắn chúng tôi sẽ giao ra mọi thứ như vậy sao?"

"Hờ hờ, vì tiền mà hủy đi gia tộc không phải là tác phong của các người, tiền có thể kiếm lại, nhưng sinh mệnh chỉ có một lần, không ai không tính món sinh ý này, người tình minh như vậy càng không xảy ra sơ sót này, đương nhiên, Cổ đương gia có thể hoàn toàn tin vào đại nhân chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện qua cầu rút ván, phải biết Thu Hoành Quân đã tới Ảnh Thúc chúng tôi, chúng tôi chịu áp lực tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có kế hoạch như vậy."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy, cùng Điệp Y nhìn nhau một cái, mọi người đều không phải là tiểu hài tử, Cổ Ly tới đối với bọn họ mà nói là áp lực, nhưng mà áp lực đó đã không cách nào ngăn cản hành động của bọn họ, vậy thì những chuyện sau này càng không cách nào ngăn cản.

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên đều là người hiểu rõ, Cổ Hạo Nhiên từ nhỏ lớn lên trong những cảnh bày mưu tính kế như thế này, còn Điệp Y tuy không giỏi tính kế, nhưng cũng không có nghĩa là người khác đã tính kế tới trước mắt rồi mà còn cái gì cũng không biết, giết người diệt khẩu, còn có người chết thay ở đó.

Đội, ai cũng biết mạng lưới tin tức của Cổ gia, đã đem tin tức Đông Sở Quân hại họ truyền đi, cứ cho là không có chứng cứ rõ ràng, nhưng tới sau cùng vị Hữu tướng Ảnh Thúc này đã có thể ghé một chân vào trở mặt, đương nhiên có năng lực cho một chứng cứ vô cùng xác thực.

Hữu tướng này đã tính toán đầu vào đó rồi, đáng tiếc Đông Sở Quân còn ở phía trước bán sống bán chết, Diệp Y đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, thì ra người phản bội người khác, tính kế người khác cũng sẽ bị người khác tính kế, cái gọi là tạo dựng mối quan hệ bằng hữu hoặc đồng minh, so với thế giới trước đây của nàng vẫn là không chịu nổi. Nghĩ tới đây Diệp Y cúi đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, cũng không quan tâm bên cạnh có ai, liền hôn say đắm.

Cổ Hạo Nhiên hơi ngần ra sau đó mắt lộ ra nụ cười hôn đáp lại Diệp Y, tuy đau đớn nhưng tâm hồn hòa hợp như vậy lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, ở thế giới người nuốt người như vậy có người thật tâm đối đãi, có người cùng vượt qua khó khăn, có người đáng để mình yên tâm ý lại, đây đã là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này.

"Khụ, khụ, Cổ đương gia vẫn thật là bình chân như vại, vẫn còn tâm trạng yêu đương, hiếm có, hiếm có, quả nhiên danh bất hư truyền."

Diệp Y buông đôi môi Cổ Hạo Nhiên ra sau đó về mặt thần nhiên quét mắt đánh giá người đó, vị tướng quân đó rất có lễ phép gật đầu làm lễ, về mặt tươi cười nói: "Lượng thứ, lượng thứ."

Cổ Hạo Nhiên dựa vào lòng Diệp Y định thần, cổ họng đột nhiên trào lên một ngụm tanh ngọt, ánh mắt Cổ Hạo Nhiên chợt dao động, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, tiếp đó bắt đầu lớn tiếng ho.

Từ lúc trúng độc Cổ Hạo Nhiên luôn chịu đựng, thổ huyết và ho nếu có thể nhịn được thì nhịn, cố gắng không lên tiếng khiến Diệp Y lo lắng, trước giờ chưa xảy ra chuyện nôn máu tươi và ho dữ dội như vậy, Diệp Y liền chau mày, vừa mau lấy thuốc giải của Nguyệt đường vừa liên tục nói: "Sao rồi? Sao rồi?"

Cổ Hạo Nhiên rất yếu ớt quăng nói: "Ta e là cảm. cứ không được nữa rồi, cha mẹ bọn họ.. có lẽ cũng không xong rồi, Diệp Y.. ta sợ không thể.. cùng nàng đi tiếp rồi.. khụ khụ.."

Diệp Y hơi ngần ra nhìn Cổ Hạo Nhiên, vào lúc này nói lời này là có ý gì, tuy độc tố ngày qua ngày càng lan ra, những người khác không dám nói, cơ thể Cổ Hạo Nhiên tuyệt đối vẫn có thể cầm cự được khoảng một ngày nữa, đây đều là vì Diệp Y bặt mạng gấp rút tới kinh thành, bây giờ sẽ không đột nhiên trở nên suy yếu như vậy, Diệp Y chau mày ôm lấy Cổ Hạo Nhiên liên tục nói: "Đừng đi, đừng rời khỏi ta, gắng cầm cự đi."

Cổ Hạo Nhiên thờng ngắt quãng nghẹn giọng nói: "Ta.. không cầm cự nổi nữa.. Cổ gia.. coi như xong rồi, ta.. hy vọng nàng lại tìm được.. hạnh phúc của nàng.. ta.."

Diệp Y quay lưng về phía vị tướng quân đó trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái trầm giọng nói: "Không, hạnh phúc của ta là huynh, chúng ta mới thành thân mấy ngày, ta ngay cả thời gian tìm hiểu huynh còn không đủ, không được, ta không cho phép huynh rời xa ta, ta đang đi lấy thuốc giải, huynh đợi đó, Băng Kỳ, mau chóng cầm lái, mau, Hạo Nhiên sắp không ổn rồi." Nói xong, ở góc độ mà Băng Kỳ và vị tướng quân đó không nhìn thấy, Diệp Y bắt giác toàn thân run rẩy, lời nói tình cảm như vậy đánh chết nàng cũng không nói càng không nghĩ tới, chỉ là dùng khẩu hình nói với Cổ Hạo Nhiên mà dịch ra, lọt vào tai bất giác cũng thấy nổi da gà.

Cổ Hạo Nhiên vô cùng thâm tình chăm chú nhìn Diệp Y, ánh mắt từ biệt đó có thể khiến bất cứ người nào cũng sẽ tan nát con tim, trong tình cảm sâu đậm đó Cổ Hạo Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy một tiếng kêu khóc xé nát tâm can, khiến Băng Kỳ bên cạnh bất giác cũng đỏ hoe đôi mắt một roi rồi lại một roi vút lên đánh vào yên ngựa, lúc này làm gì còn cần tới người phía trước kéo nữa hoàn toàn là bốn vó tung như bay chạy dẫn đầu.

"Dừng lại, dừng lại, để ta xem xem." Vị tướng quân đó nãy giờ luôn bên cạnh nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, lúc này thấy mấy người này đều mất kiểm soát, bất giác vừa đuổi lên vừa liên tục gọi, nếu Cổ Hạo Nhiên cũng chết rồi thì những người khác sao còn sống nổi, cứ cho là bất hai đứa trẻ, vậy thì có tác dụng rắm gì chứ, uy hiếp à? Uy hiếp nữ nhân mới tân hôn này, gia nghiệp Cổ gia lớn như vậy sao có thể để cho một nữ nhân biết được, huống hồ chỉ nghe nói ngoài dung mạo xinh đẹp ra, căn bản không nghe nói có chỗ dựa vững chắc nào, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng, nhưng lại không biết tất cả mọi thứ của Cổ gia bây giờ đều nằm trong đầu Diệp Y, toàn bộ quyền lực đều giao cho nàng, trước mắt đây mới là người đương quyền của Cổ gia.

Vị tướng quân đó thăm dò hơi thở Cổ Hạo Nhiên, bất giác nhũn chặt mày, Diệp Y về mặt lãnh khốc nói: "Cút đi, ngươi không có tư cách chạm vào chàng."

Vị tướng quân đó hừ lạnh một tiếng sau đó nói: "Ta không chạm, ta không chạm thì hán chết tại đây." Vừa nói vừa từ trong người lấy ra một lọ thuốc nói: "Mỗi người một giọt, có thể kéo dài mạng sống một ngày." Lần này ra ngoài Hữu tướng có căn dặn mang theo một ít, bây giờ quả nhiên dùng tới rồi, may mà không đánh giá cao lực lượng của Cổ gia, nếu thật sự không lo tới có lẽ chỉ còn biết trơ mắt nhìn miếng mồi béo bở dâng tới miếng rồi lại biến mất.

Diệp Y không nói hai lời nhận lấy cái lọ bốn cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cẩn rằng ở góc độ người khác không nhìn thấy, mở to mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Y, Diệp Y và hắn nhìn nhau nửa buổi trời giận dữ trừng mắt với hắn, sau đó đem chiếc lọ đưa cho Băng Kỳ lạnh giọng nói: "Mỗi người một giọt." Băng Kỳ vội vàng làm theo.

"Ngươi vừa lòng chưa." Cổ Hạo Nhiên thấy đôi mắt băng lạnh của Diệp Y, bất giác cổ gượng cong khoe môi lộ ra nụ cười với Diệp Y còn khó coi hơn khóc, nhưng đôi mắt đó lại tràn đầy thâm tình và ý cười, Diệp Y có thể hiểu được ý của hắn, lại làm được như vậy thật sự khiến hắn vui mừng và an ủi.

Thì ra Cổ Hạo Nhiên nghe vị tướng quân đó nói Hữu tướng có thuốc giải, bất giác mượn thời cơ thử hắn một lần, không ngờ đã thật sự thử ra, tuy nói một giọt không có tác dụng gì lớn, nhưng mà đối với cha mẹ và đám ca tấu đã sắp không cầm cự nổi, thì lại có thể kéo dài mạng sống.

Cổ Hạo Nhiên uống xong thuốc giải Băng Kỳ bón tới, giả vờ trước mặt những người khác mở mắt ra, thấy những người đó thở ra nhẹ nhõm lùi về vị trí của mình, Cổ Hạo Nhiên bất giác nhìn vào đôi mắt thần nhiên của Diệp Y, mở miệng nói không thành tiếng: "Diệp Y, xin lỗi." Cổ Hạo Nhiên biết vừa nãy Diệp Y muốn đem hết thuốc giải bón cho hắn, Diệp Y có thể làm như vậy nhưng hắn sao có thể làm vậy được, phần tâm ý đó của Diệp Y lại khiến Cổ

Hạo Nhiên lại lần nữa chìm ngập trong đó.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên cắn răng đem hân ôm chặt vào lòng, nàng biết Cổ Hạo Nhiên hiểu được ý của nàng, cũng biết hàm ý cự tuyệt của hân, chỉ là như vậy lại khiến nàng đau lòng.

Cổ Hạo Nhiên dựa vào lòng Điệp Y thấp giọng nói: "Cẩn thận."

Điệp Y không lên tiếng chỉ gật gật đầu, nếu thật cứ như vậy bị mang tới phủ của vị Hữu tướng gì đó, vậy thật sự chỉ có một con đường chết, tuyệt đối so với rơi vào tay Đông Sở Quân còn nguy hiểm hơn, mà bây giờ khoảng cách tới kinh thành không tới mấy mươi dặm lộ trình, chạy nhanh như vậy khoảng hai ngày có thể tới được rồi, trong vòng vây chặt chẽ thế này, muốn chạy trốn thật sự khó hơn lên trời.

Điệp Y không nói gì cùng Cổ Hạo Nhiên nhìn nhau một cái, Cổ Hạo Nhiên liền bắt đầu cố gắng tinh thần, câu được câu mất tìm vị tướng quân đó nói chuyện, ra sức tạo chú ý khiến hân lơ là, còn Điệp Y bắt đầu chú ý tình cảnh xung quanh, hai người phối hợp bắt đầu tìm kiếm thời cơ.

Tiếng vó ngựa, đều đặn vang lên lần trong đó là tiếng ngựa hí và tiếng xe ngựa, trên bầu trời vang lên một tiếng chim hót, Điệp Y này giờ luôn ngồi trên xe ngựa đột nhiên cùng Băng Kỳ đưa mắt nhìn nhau, Băng Kỳ vùng roi ngựa chỉ lên con chim đen bay vòng vòng trên bầu trời tức giận nói: "Con quạ chết tiệt, nơi nào không bay lại bay trên đỉnh đầu bọn ta, nguoi là ý gì?"

Đám binh sĩ bên cạnh đầu cũng không ngừng tiếp tục đi, vị tướng quân cầm đầu đó ngừng đầu nhìn con chim nhỏ màu đen một cái, khỏe môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt nói: "Vô vị."

Băng Kỳ đưa tay lấy cung tên có chuẩn bị trên xe ngựa, nhắm lên chú chim đen trên trời bắn một tên, một tên vừa suýt qua móng chim bay mất, khiến chú chim đen trên bầu trời kinh hãi kêu lên rồi bay mất Điệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn Băng Kỳ sau đó vẫn lạnh giọng nói: "Tiền pháp gì thế này."

Băng Kỳ vẻ mặt đỏ ửng lên trừng mắt nhìn lên bầu trời chú chim đen đã bay đi xa, đó là chim đen Nguyệt đường dùng để đưa tin, bề ngoài chuyên môn chọn màu đen gần như quạ, chính là để che tai mắt, lần này chú chim này bay từ hướng kinh thành tới, nơi đó ngoại trừ Cổ Ly ra thì không còn ai khác, mà tình huống bây giờ không cho phép lấy xem, vậy thì chỉ có thể làm một ký hiệu để nó bay về, Cổ Ly bên đó đương nhiên sẽ biết xảy ra chuyện rồi.

Không tới một khắc một hắc ảnh đột nhiên lại xuất hiện trên không trung, Băng Kỳ không nói hai lời tiếp đó lại một mũi tên, chỉ thấy hắc ảnh đó từ trên trời rớt xuống, vừa khéo rớt xuống ngay trước ngựa của vị tướng quân đó, người đó cuộn roi ngựa lại vớt chú chim đen lên, chỉ thấy chỉ là một con chim đen bình thường, bất giác nhàn nhạt cười nói: "Chẳng qua chỉ là một con chim đen bình thường, nào phải là quạ gì chứ, đừng tin những thứ này, là vận may hay vận rủi là do bản thân các nguoi, chứ không phải trên người con chim gì đó này." Nói xong tay dùng sức xé toạc con chim đen thành hai mảnh, ném ra xa.

Điệp Y và Băng Kỳ đều không nói gì, vờ như không nhìn thấy động tác và không nghe thấy lời chế nhạo của hân, nhưng trong lòng hai người lúc này lại nổi sóng ba đào, chú chim đen này tới quá nhanh, điều này nói lên gì? Nói lên Cổ Ly ở rất gần, Cổ Ly tới rồi, hân đã dám tới vậy thì nhất định là mang thuốc giải tới hoặc là có thứ gì khác nữa, Điệp Y nghĩ tới đây cánh tay ôm Cổ Hạo Nhiên bắt gặp trở nên run rẩy.

Cổ Hạo Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Điệp Y, có chuyện gì có thể khiến Điệp Y kích động thành ra như vậy? Điệp Y thấy trong mắt Cổ Hạo Nhiên lộ ra vẻ nghi vấn nhìn mình, bất giác cúi đầu mỉm cười, vừa này động tác của Băng Kỳ và Điệp Y cũng lọt vào mắt Cổ Hạo Nhiên, cái gì mà quạ? Đều là chuyện vớ vẩn, hai người này há là người tin vào những thứ này, còn chim đen đó và bỏ câu truyền tin của Nguyệt đường giống hệt nhau, đây nhất định là xảy ra chuyện gì rồi.

Điệp Y ôm Cổ Hạo Nhiên trong lúc mọi người không để ý cự thấp giọng nói: "Cổ Ly tới rồi."

Cổ Hạo Nhiên ngồi thẳng dậy thần sắc trên mặt không thay đổi nhưng ánh mắt lại trở nên lấp lánh, ngón tay nắm chặt lấy tay Điệp Y, Cổ Ly tới rồi đôi khi có nghĩa là bọn họ được cứu rồi? Thời gian trước Cổ Ly đã truyền tin tới nói Hữu tướng đề hân đối phó, hôm nay binh mã Hữu tướng tới rồi, Cổ Ly quá nửa đã có kế sách ứng phó sau đó cắn răng nói không thành tiếng với Điệp Y: "Mọi việc đều phải cẩn thận, là sinh cơ cũng có thể là tử cơ."

Điệp Y gật gật đầu, theo phản xạ sờ vào chiếc nhẫn tín vật của Nguyệt đường, mùi hương trên đó là mùi mà tất cả bỏ câu truyền tin đều quen thuộc, lần này xem ra phải hoàn toàn dựa vào nó lập công rồi.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Giải vây

"Ồ, đây không phải là Lý tướng quân sao? Vận khí tốt như vậy chúng ta lại có thể gặp nhau." Một đạo thanh âm ưu nhã đột nhiên từ phía trước truyền tới, Điệp Y nghiêng đầu tránh bóng lưng phía trước che tầm mắt của nàng mà nhìn, chỉ thấy bên đường lớn phía trước có hai người nhàn nhã ngồi, người vừa mới mở miệng chính là người nàng tương đối quen thuộc, Cổ Ly.

Vị tướng quân áp giải bọn Cổ Hạo Nhiên đó liền ra hiệu cho đội nhân mã áp sát vào nhau, muốn ngăn cản xe ngựa phía sau, ai ngờ Băng Kỳ bên cạnh Điệp Y đột nhiên cao giọng nói: "Tiểu nhân Băng Kỳ tham kiến Thu Hoành Quân, Thu Hoành Quân người là tới đón các vị thiếu gia sao?"

Cổ Ly phía trước sắc mặt kinh ngạc đứng dậy đi về phía đám người ngạc nhiên nói: "Áy, sao là các người?"

Băng Kỳ nhảy xuống xe gạt qua đám nhân mã phía trước đi về hướng Cổ Ly hành một lễ sau đó nói: "Chúng tôi đồng ý tới phủ Hữu tướng làm khách, Lý tướng quân đang hộ tống chúng tôi, tránh để chúng tôi bị người khác quấy rầy."

Cổ Ly liền cười nói: "Xem ra tiểu lục quen biết thật rộng rãi, Hữu tướng đại nhân cũng là bạn của hần, lại còn để Lý tướng quân đích thân tới hộ tống, tiểu lục thật có thể diện, hồ hồ, Văn tướng, xem ra thể diện của tiểu lục nhà ta còn lớn hơn người và ta a?"

Vị nam tử trung niên này giờ đứng bên cạnh Cổ Ly nhàn nhạt cười nói: "Thật sự, ta cũng chưa từng được Hữu tướng đích thân phái người tới đón từ xa." Vừa nói vừa liếc mắt không tức giận mà có uy quét mắt nhìn Lý tướng quân, trong mắt đầy sự uy nghiêm.

Vị Lý tướng quân này giờ không một lời kháng cự quét mắt nhìn hai người, dừng ngựa bước xuống hành một lễ với vị Văn tướng đó: "Lý Nhai tham kiến Tả tướng, tham kiến Thu Hoành Quân."

Vị Văn tướng đó nhàn nhạt vẫy tay nói: "Miễn lễ."

Cổ Ly vừa chậm rãi vòng qua đám nhân mã cản trở hần, đi tới phía trước xe ngựa bọn Cổ Hạo Nhiên đang ở đó, Cổ Hạo Nhiên đang nằm trong vòng ôm của Điệp Y đang dựa vào vai nàng, trong mắt đều là thần sắc kích động, trên mặt cố gắng hướng Cổ Ly mỉm cười nói: "Tiểu thúc, không ngờ được gặp ở đây." Một câu nói văn đạm phong khinh như vậy, đằng sau lại không biết đã có bao nhiêu cố gắng, chịu bao nhiêu khổ sở.

Trong mắt Cổ Ly lộ ra thần sắc lo lắng, miệng lại kinh hô lên: "Chuyện này là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao người lại thành ra dạng này? Tiểu lục, mau nói cho tiểu thúc." Liền vội vàng chạy về phía Cổ Hạo Nhiên.

Điệp Y vội vàng đưa tay ngăn thân hình Cổ Ly đang bỏ nhào tới, lúc hai người giao nhau, Điệp Y trong nháy mắt cảm giác được trong tay Cổ Ly như nhét vào tay nàng thứ gì đó, trong lòng Điệp Y nhất thời vui mừng, Cổ Ly vào lúc này có thể đưa cho nàng thứ gì được chứ, chắc chắn là thuốc giải, chắc chắn là vậy. Nhưng sắc mặt không thay đổi trực tiếp để vào tay áo, vừa duy trì thanh âm bình thường, nhạt giọng nói: "Đừng chạm vào chàng, trên người đau."

Cổ Ly vội vàng đứng vững thân hình và mặt lo lắng nhẹ nhàng vuốt ve gò má Cổ Hạo Nhiên, quay lưng về phía mọi người trong mắt là sự đau đớn không che giấu được, khẽ giọng nói: "Tiểu lục, đau không?"

Cổ Hạo Nhiên cố nặn ra một nụ cười nói: "Không sao tiểu thúc, chẳng qua trên đường gặp phải chút ám kếp mà thôi, không chết được, có tiểu thúc ở đây còn ai có thể lấy được mạng của bọn ta, tiểu thúc, người nói có phải không?"

Cổ Ly liền cao giọng nói: "Điều đó là đương nhiên, có tiểu thúc đây còn ai dám động tới diệt nhi của ta, ta nhất định sẽ liều mạng với hần." Nói xong mau chóng xoay người hướng về phía Văn tướng theo bên cạnh nói: "Văn tướng, xem ra trong biên giới Ảnh Thúc các người cũng quá không an toàn rồi, người của Cổ gia ta mà còn có người dám động vào, có phải là quá không đem người trong hoàng thất của Thánh Thiên ta để vào mắt không? Quá không xem Thu Hoành Quân ta để vào mắt."

Văn tướng khẽ gật đầu nói: "Thu Hoành Quân yên tâm, bốn tướng đã hạ lệnh điều tra toàn mặt, nếu điều tra ra ai làm, nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc."

Cổ Ly sau đó về mặt phần nô gật đầu, rồi lại quay đầu nhìn sang Điệp Y nói: "Huynh trưởng bọn họ đâu? Ta nhớ các người cùng nhau đi du ngoạn mà."

Điệp Y nghiêng đầu chỉ vào trong xe ngựa phía sau, Cổ Ly liền không nói hai lời nhảy lên trên, rèm cửa vừa vén lên Mộng Tâm và Mộng Tâm cùng lúc nhào vào lòng hần, Cổ Ly nhìn đám người Cổ gia hôn mê bất tỉnh, trong lòng ôm hai đứa cháu nội khóc không ngừng, sự phần nô đau thương đó đến cả bọn Cổ Hạo Nhiên ngồi bên ngoài xe ngựa đều có thể cảm nhận được.

Bên ngoài xe ngựa Lý tướng quân luôn im lặng ra hiệu cho người bên cạnh trở về báo tin, nhưng bị Văn tướng này giờ luôn chú ý tới hần phát hiện được, sau đó nhàn nhạt nói: "Người nhà của Thu Hoành Quân này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ở Ảnh Thúc của chúng ta lại xảy ra chuyện như vậy, kêu chúng ta làm sao ăn nói với vương thất Thánh Thiên đây, qua đây, các người nói rõ cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nhà Cổ Chấn nói thế nào cũng là nơi xuất thân của Cổ Ly, thế nào đi nữa cũng có thể tính là quốc cữu, còn không nói Cổ Ly là nam phi tử địa vị cao nhất, là người được sủng ái nhất, lời này của Văn tướng không sai chút nào.

Vị Lý tướng quân đó thấy Văn tướng coi trọng vậy, sau đó cung kính nói: "Người nhà của Thu Hoành Quân rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì chức không biết, ti chức chỉ là vào lúc sớm hôm nay ngẫu nhiên gặp đám người Cổ gia trên đường, ti chức biết Hữu tướng đại nhân từ mấy năm trước rất yêu thích Cổ Hạo Nhiên kiểu tử trong thiên hạ, lần này vừa khéo gặp họ, tự nhiên thịnh tình mời họ tới bái phỏng Hữu tướng, không ngờ có thể gặp Tả tướng và Thu Hoành Quân ở đây, không biết hai vị đại nhân muốn đi đâu? Có cần ti chức phái người hộ tống không?"

Lời này vừa cung kính vừa hào phóng, đem mọi chuyện chối bỏ sạch sẽ, ngẫu nhiên gặp không sai, càng không sai, những chuyện khác không phải bọn họ động thủ, cứ như bây giờ cũng không có nhân chứng vật chứng có thể chứng minh người này đang nói dối, Lý tướng quân đã liệu trước cứ cho là bọn Cổ Hạo Nhiên phản bác, cũng chỉ là lời nói vô căn cứ, nói không chừng còn có thể quay ngược lại cắn một cái nói họ bôi nhọ Hữu tướng, cho nên lời nói mới hiện ngang lăm lăm như vậy, đúng mực vừa phải.

Cổ Ly đang trong xe ngựa xem xét thương thế của mọi người, vừa lên cho vài người dùng thuốc giải vừa nghe thấy lời này, liền từ trong xe ló đầu ra nói: "Đã như vậy bốn quân cũng nên đa tạ Lý tướng quân rồi, hôm nay thiết thời cho tướng quân phải hộ tống, nếu không còn không biết đã xảy ra chuyện gì."

Lý tướng quân vội vàng hành lễ nói: "Chút chuyện nhỏ này là bổn phận của ti chức, Thu Hoành Quân không cần nói đa tạ, ti chức gánh không nổi."

Cổ Ly gật đầu sau đó quét mắt nhìn Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên quay qua Vân tướng nói: "Vân tướng, hôm nay xem ra chúng ta không thể cùng nhau đi ngoại ô dạo chơi rồi, Cổ gia ta gặp phải nguy hiểm lớn như vậy, ta thật sự không còn tâm tình nữa, vẫn xin Vân tướng lượng thứ."

Vân tướng sau đó khẽ gật đầu về mặt trầm trọng nói: "Không sao, đương nhiên người nhà là trên hết, ở trong Ảnh Thúc của ta mà xảy ra chuyện như vậy, bốn tướng cũng khó tránh khỏi mang tội, ta thấy chỉ bằng mau chóng hồi kinh tìm thái y điều trị, mọi người bị thương không nhẹ phải mau chóng trị liệu mới là trên hết."

Cổ Ly lập tức gật đầu nói: "Vân tướng nói cũng là ý của ta, tiểu lục, các người đừng lo chúng ta mau chóng hồi kinh, Vân tướng nhất định sẽ tìm thái y tốt nhất để điều trị cho mọi người."

Cổ Hạo Nhiên liền phối hợp nói: "Như vậy Hạo Nhiên đa tạ Vân tướng trước, thứ cho Hạo Nhiên hiện tại vận động bất tiện không thể hành lễ, vẫn xin Vân tướng lượng thứ."

Vân tướng vội vàng chạy tới hai bước làm tư thế đỡ Cổ Hạo Nhiên sau đó nhẹ giọng nói: "Kiểu tử thiên hạ khuynh thành tuyệt sắc trước đây, hôm nay là bốn tướng không lo liệu tốt. Khiến người trở thành bộ dạng này, đây là do bốn tướng không đúng, làm sao còn có thể trách tội những thứ vô căn cứ này, mau đừng xem như người ngoài, cứ theo như giao tình trước đây của chúng ta được rồi."

Vị Tả tướng này khi đó là người cùng Cổ Hạo Nhiên qua lại với nhau về mối sinh ý của hoàng gia, cho nên cũng có không ít giao tình với Cổ Hạo Nhiên, lúc này thấy Cổ Hạo Nhiên vốn là người phong thần tuấn lãng lại rơi vào bước đường này, trong lòng cũng không khỏi đau xót, may mà mình và Cổ Ly tới nhanh, nhặt lại cái mạng của bọn họ.

Cổ Hạo Nhiên không cách nào gật đầu chỉ có thể mỉm cười nói: "Đã nói như vậy Vân tướng cũng đừng xem như người ngoài, vẫn là dạy bảo Cổ Hạo Nhiên ta là tốt rồi."

Cổ Ly thấy hai người đều khách khí, sau đó vội nói: "Các người trước hết vẫn là dùng khách khí có được không? Lập tức hồi kinh tìm thái y điều trị mới là việc chính." Thật ra Mặc Công này chỉ cần dùng chút thuốc giải thì liền không có vấn đề gì lớn nữa, chỉ là vì không muốn khiến người khác sinh nghi, bây giờ cũng không thể vạch trần Hữu tướng, cho nên mọi chuyện đều phải hành sự cẩn thận, có thể sớm chút tới kinh thành thì càng tốt. Hữu tướng tuy có thể lực của Hữu tướng, nhưng Tả tướng càng có thể lực của Tả tướng, so với rơi vào tay Hữu tướng còn tốt hơn gấp ngàn vạn lần.

Vân tướng gật đầu khẽ vỗ tay, từ trong rừng cây hai bên đường liền xuất hiện cả đại đội nhân mã, những người này xem ra không ít hơn so với người Lý tướng quân mang theo, hai phe nhân mã lúc này đều lặng như tờ đứng yên tại chỗ, đến cả tiếng ngựa hí cũng không có.

Cổ Ly không nói gì, trực tiếp đưa tay cắt đứt dây thừng kéo xe ngựa của bọn Cổ Hạo Nhiên, hoàn toàn như không nhìn thấy sự tồn tại của những thứ này, đích thân cầm lái chạy về phía đoàn người Vân tướng mang tới.

Xe ngựa chạy được hai bước, đám binh sĩ này giờ luôn cản phía trước bọn Cổ Hạo Nhiên đều đưa mắt chỉ thị của Lý tướng quân, một bước cũng không lùi đứng yên tại chỗ, Vân tướng thấy vậy hừ lạnh một tiếng đôi mắt như tia điện nhìn sang Lý Nhai nói: "Lý Nhai, sao dám cản đường ta?"

Lý tướng quân này giờ luôn bị mấy người họ phớt lờ lúc này mới nói: "Tả tướng đại nhân, Lý Nhai sao dám giành đường với Tả tướng đại nhân chứ, nhưng mà, hai vị đại nhân, ti chức từ sau khi gặp được Cổ tiểu đương gia, thì đã trực tiếp truyền tin tức cho Hữu tướng ở kinh thành rồi, muốn để Hữu tướng đại nhân vui mừng trước, mà Hữu tướng đại nhân cũng mới truyền lời nói muốn mở yến tiệc chiêu đãi Cổ tiểu đương gia, còn bộ dạng Cổ tiểu đương gia như thế này ti chức sau khi bẩm báo với Hữu tướng đại nhân, đại nhân đã lấy thuốc giải độc trên quý nhất trong phủ dùng bỏ câu truyền tới đây, mới giúp bọn người Cổ tiểu đương gia giảm bớt đau đớn, nếu cứ như vậy để Cổ tiểu đương gia theo Tả tướng đại nhân rời khỏi, ti chức trở về biết ăn nói thế nào? Há không phải đã phụ tâm lòng của Hữu tướng đại nhân rồi."

Dùng một lúc Lý Nhai lại nói: "Tả tướng đại nhân, Thu Hoành Quân, tâm trạng nôn nóng muốn cứu người của hai vị ti chức tuyệt đối hiểu, ti chức và Hữu tướng đại nhân cũng nghĩ như vậy, Hữu tướng đại nhân sau khi nhận được truyền tin của ti chức, đã lập tức tìm thái y tốt nhất tới tướng phủ rồi, ti chức tin rằng ti chức hộ tống bọn người Cổ đương gia về kinh thành, nhất định có thể trong thời gian ngắn nhất cho họ sự điều trị tốt nhất, Thu Hoành Quân nếu không yên tâm về người nhà, đương nhiên có thể cùng đường với chúng tôi, chúng ta xuyên đêm tới kinh thành, nhất định sẽ để bọn người Cổ đương gia điều trị tốt nhất."

Trong lòng Cổ Ly và Vân tướng đều là người sáng suốt, Lý Nhai này không muốn thả người, phải biết lần này một khi buông tay lần sau muốn từ tay họ lấy người đi, vậy thì không phải là việc dễ dàng như vậy rồi, mà bây giờ lực lượng của hai phe ngang nhau, một bên là Hữu tướng một bên là Tả tướng, hai bên đều không muốn trở mặt với nhau, nếu cố mang người đi Lý Nhai cũng không dám làm gì, thế diện vấn đề này có thể không cho hắn, nhưng lại không thể không để cho Hữu tướng, sau đó Vân tướng và Cổ Ly đưa mắt nhìn nhau cùng lúc chau mày.

Lý Nhai đương nhiên biết suy nghĩ của hai người, Tả tướng, Hữu tướng, Ảnh Thúc vương triều hai bên mỗi bên làm nhiệm vụ ở một vùng trời, mình tranh ám đấu thế nào đi nữa chẳng qua chỉ là hành động mà thôi, nếu thật sự trở mặt đấu với nhau, vậy thì không phải chỉ một hai nhân vật nhỏ có thể tới sắp xếp ổn thỏa rồi, chuyện trên triều đường, kinh doanh nhiều năm như vậy, há có thể vì một người có chút giao tình mà nhảy xuống nước, Tả tướng hẳn chỉ cần tính tới điểm này, mọi chuyện đều vẫn ổn.

Cổ Hạo Nhiên cũng là người cực tinh thông về phương diện này, trong lòng tính toán một chút thì hiểu rõ mười mươi, sau đó liền ho liên tục, quay sang

Cổ Ly nói ngắt quãng: "Tiểu thúc, con có phải là... không xong rồi không? Con cảm thấy toàn thân đều đau dường như không còn là con nữa, tiểu thúc, có phải con không còn sống.. được bao lâu nữa không? Ừm.. tiểu thúc, Hạo Nhiên rất nhớ người.. khụ khụ.."

Cổ Ly thấy Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt trắng bệch khác thường, trong tim liền nhói lại, vội nói: "Tiểu lục, đừng lo lắng, tiểu thúc sẽ cứu ngươi, ngươi cố lên, sẽ không việc gì sẽ không việc gì, có tiểu thúc ở đây." Cổ Ly biết độc tính của Mặc công này, e là Cổ Hạo Nhiên đã đau tới không cầm cự nổi nữa, đôi mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên bắt gặp đỏ cả lên, đôi tay muốn siết chặt Cổ Hạo Nhiên nhưng lại sợ làm hấn đau, cổ không buông tay, cứ như vậy cứng đờ giữa không trung.

Điệp Y này giờ không nói gì lúc này đột nhiên tức giận nói: "Làm khách lúc nào mà không được, bây giờ người cũng đã thành ra dạng này rồi, còn tranh với chẳng giành, nếu trượng phu ta chết, các ngươi một Tả tướng một Hữu tướng có thể bồi thường cho ta không? Mau lên, thời gian không đợi người, tiểu thúc, chúng ta đi." Nói xong, roi ngựa trong tay đột nhiên dùng sức vung lên xông qua đám binh sĩ phía trước. Vì những người này thấy Văn tướng tới đều xuống ngựa đứng dưới đất, một roi này của Điệp Y đã dùng hết sức, liền đánh cho đám người đang đứng trước mặt máu tươi chảy ra không nói, hơn thế nữa đem người phía trước cuộn lại ném vào trong đám người.

Băng Kỳ và Điệp Y cùng lúc ra tay, roi của hai người không chút lưu tình, trong nháy mắt quét sạch đám người cản trở phía trước, roi ngựa trong tay Điệp Y vút vào hư không mấy lần, bảy ngựa đang đứng ngay ngắn liền co vó chạy tán loạn, Băng Kỳ lập tức phối hợp quát một roi vào thân ngựa, xe ngựa liền xông về phía trước.

Lý Nhai đỏ mồm há mắt to nhìn động tác phối hợp ăn ý của Điệp Y và Băng Kỳ, từng nghe nói nữ nhân này lợi hại, lúc gặp mặt không cần làm gì thì đã thành phục rồi, cho rằng Đông Sở Quân quá khoa trương để biện minh cho thất bại của mình, không ngờ bất động là một bình hoa vô hại, một khi đã động thì chính là lưỡi kiếm đánh loạn cả bố cục, quả thật khiến người ta không đoán nổi.

Ba người bọn Điệp Y và Cổ Ly Băng Kỳ mau chóng cầm lái chạy trước, đằng sau Tả tướng quay sang Lý Nhai nhàn nhạt cười nói: "Làm thế từ lo lắng cho trượng phu điều này không đáng trách, tin rằng Lý tướng quân cũng sẽ không tức giận một nữ tử như vậy chứ, aizz, tình ý như vậy thật khiến người ta cảm động." Nói xong vỗ vỗ vai Lý Nhai, xoay người xoay người nhảy lên con ngựa vừa được thuộc hạ dắt tới bên cạnh, đuổi theo bọn Cổ Ly.

Lý Nhai đằng sau giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, đây là ý gì? Cổ Ly mang theo người Cổ gia đi rồi, không theo Tả tướng cũng không theo họ, đuổi theo, vậy thì nói rõ là đối với bọn họ có ý đồ, bên cạnh còn có Tả tướng nhìn chăm chăm như hổ đói đang đợi, đợi họ có hành động gì thì chộp ngay chứng cứ, không đuổi làm sao cho qua được, miếng mồi béo bở đã ăn được một nửa rồi cứ như vậy mà vụt mất, trở về làm sao ăn nói với Hữu tướng.

Cổ Ly mang theo bọn Cổ Hạo Nhiên lúc này mới yên tâm, hai đêm trước gấp rút lộ trình tới kinh thành, không kịp nghỉ ngơi thì đã dùng hết thủ đoạn, tam công chúa không hiểu sao lại yêu cầu lấy thuốc giải, cùng lúc mời được Tả tướng giúp đỡ dưới tình hình đó lại quay đầu chạy về tuyến đường bọn Cổ Hạo Nhiên đi, chỉ sợ mình tới muộn một bước, nhất định không phải là người sống mà là những cỗ thi thể.

Lúc sớm thấy bề câu truyền tin có dấu hiệu khác thường thì biết nhất định đã xảy ra chuyện, đã có chuyện vậy thì người vẫn chưa xảy ra chuyện gì, vừa lo lắng nhưng cùng lúc cũng thấy có chút yên tâm, sau đó được Tả tướng dẫn đường đi theo con đường nhỏ tới đón đầu bọn người Lý Nhai, một mặt vờ tạo ra cảnh đi du ngoạn ngoại ô, một mặt cùng bọn người Hữu tướng cứng chọi cứng, lại vừa giành mạng người về, may mà mọi chuyện còn kịp, Cổ Ly lúc này thở dài thườn thượt một hơi.

"Tiểu lục, sao rồi? Mau đem thuốc giải dùng đi." Cổ Ly lúc này vừa nhẹ nhõm thở ra cả người đều trở nên mệt mỏi, mắt đầy tia máu quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên hơi đỏ mặt mỉm cười nói: "Điệp Y đã bón cho con rồi, tiểu thúc, con không sao, người không cần lo cho con, đứng rồi, Đông Sở Quân bên đó.."

Cổ Ly ngắt lời Cổ Hạo Nhiên, gật gật đầu sau đó nói: "Tiểu lục yên tâm ngủ tĩnh dưỡng một lúc, chúng ta đã thoát khỏi từ tay Hữu tướng và Đông Sở Quân, chuyện này tới kinh thành còn có Tả tướng hộ tống, mọi chuyện đều bình an, bây giờ ngươi đừng lo lắng về Hữu tướng và Đông Sở quân bên đó, ta sẽ đem những chuyện này giải quyết gọn gàng, chỉ cần các ngươi sớm ngày hồi phục đó mới là chuyện quan trọng trước mắt."

Cổ Hạo Nhiên liền thấp giọng nói: "Con biết rồi, tiểu thúc." Vừa nói vừa liếc mắt nhìn sang Điệp Y mỉm cười nói: "Đợi ta tỉnh lại, nàng sẽ không thể bắt nạt ta như vậy được rồi, ta sẽ trả lại."

Điệp Y cúi đầu nhìn vào đôi mắt đang lưu chuyển của Cổ Hạo Nhiên, bắt gặp mỉm cười hôn vào khóe miệng hắn, nhướn mày nói: "Muốn bắt nạt ta, còn phải xem huynh có bản lĩnh đó không đã." Cổ Hạo Nhiên nhoẻn miệng cười, mọi tình cảm đều lặng lẽ không cần dùng lời nói.

Điệp Y nhẹ nhàng đặt Cổ Hạo Nhiên vào thùng xe, ngẩng đầu nhìn Cổ Ly nói: "Thật sự không có nguy hiểm?"

Cổ Ly vừa đỏ mặt cắn răng vuốt ve khuôn mặt bọn Cổ Chấn, vừa kiên định nói: "Không có, ta sẽ đảm bảo an toàn của mọi người, nếu không nắm chắc như vậy ta cũng sẽ không như vậy mà tới, Tả tướng, Hữu tướng, kiểm hãm lẫn nhau, nếu chỉ có một bên động thủ vậy thì nhất định là nguy hiểm, nếu hai người cùng giao chiến, họ sẽ thận trọng suy nghĩ tới mọi lợi ích, lợi ích Cổ gia mang lại có thể khiến Hữu tướng động lòng, cũng có thể khiến Tả tướng động lòng, duy chỉ có hoàng đế mới có thể giữ được mức cân bằng, ta sẽ không phạm phải sai lầm ngu xuẩn như Đông Sở Quân, ta có thể tới được, nhất định có đường lui, cho nên, ngươi yên tâm, tiểu lục bọn họ tuyệt đối không vấn đề."

Điệp Y nghe Cổ Ly nói như vậy sau đó thần nhiên gật đầu, quay đầu thấy Cổ Hạo Nhiên đang ngủ say, Điệp Y cúi đầu nhẹ hôn lên má hắn một cái, Cổ Ly để vào trong mắt mỉm cười nói: "Hắn sẽ khỏe lại thôi, thuốc giải này tuyệt đối không vấn đề, các người sẽ khỏe lại thôi."

Điệp Y ừm một tiếng sau đó nghiêng đầu nhìn về phía sau, trên đường chỉ có một chiếc xe ngựa, phía sau nữa không có gì cả.

Cổ Ly nhìn động tác của Diệp Y nhẹ giọng nói: "Bọn họ phân hai đường để hỗ trợ kiểm hãm, theo sát sẽ thể hiện dã tâm của họ, theo xa quá sợ chúng ta chạy mất, cho nên ở một nơi nhàn lực tuyệt đối không nhìn thấy hai phía người của họ, nhưng chỉ cần một khi có vấn đề thì trong thời gian sớm nhất sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta, một miếng mồi béo bở như chúng ta, lần này được hai phe có thể lực nhất trong thiên hạ bảo vệ, so với vương thất Ảnh Thúc ra mặt còn an toàn hơn."

Diệp Y nghe Cổ Ly giải thích như vậy, sau đó lạnh mặt nhàn nhạt nói: "Bảo vệ tốt cho chàng, nếu xảy ra sai sót, ta sẽ đòi mạng người." Nói xong, mau chóng nhảy xuống xe ngựa, cười lên chú ngựa bên cạnh được chuẩn bị sẵn, quay đầu chạy như bay.

Cổ Ly vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Y chạy như bay mà đi, vào lúc này bỏ Cổ Hạo Nhiên mà đi là ý gì? Bất giác lộ đầu ra nói với Băng Kỳ: "Diệp Y làm gì thế?"

Băng Kỳ vẻ mặt nghi hoặc nói: "Không biết."

Cổ Ly bất giác chau mày, quay đầu nhìn đám người Cổ Hạo Nhiên và Cổ Chấn đang ngủ say, cắn răng nói: "Nàng ta nhất định có việc phải làm, Băng Kỳ, động tác nhanh lên, đừng đợi hai nhà đạt được bất kỳ hiệp ước gì, chúng ta phải mau chóng tới kinh thành Ảnh Thúc, hoàng thất mới là cạm bẫy tốt nhất cho chúng ta." Băng Kỳ hơi khựng lại một lúc, rồi ngựa mau chóng vung lên lái xe nhanh như bay, Diệp Y không phân phó cho hắn làm bất kỳ chuyện gì khác, vậy thì bảo vệ bọn Cổ Hạo Nhiên là nhiệm vụ của hắn.

Tiếng giết chóc, binh khí va nhau, tiếng kêu thảm vang lên khắp trời, Diệp Y từ xa đã nghe thanh âm tàn khốc như vậy, bất giác giận dữ cắn răng, rồi ngựa mau chóng quật vào thân ngựa, chạy về nơi phát ra những thanh âm này.

Máu tươi nhuộm đỏ cả mặt cỏ, ở một nơi trống trải bên đường tiếng giết chóc ngày càng trong trẻo, trong chiến trường bên yếu đang dựa lưng vào nhau vây thành một vòng tròn, ngoan cường chống lại bên mạnh, chiếc xe ngựa bị họ vây ở chính giữa trên đó có hai người, hai người toàn thân là máu, vết thương chằng chịt trên người, nhưng lại cố gắng đứng cân ở rèm xe, không để bất cứ ai nhìn thấy tình hình bên trong.

"Liều, có sao không?" Phong cầm đầu thấy Liễu bên cạnh trúng một đao, bất giác nghẹn giọng gào lên.

Liều toàn thân là máu mềm nhũn xụi vai trái xuống, máu thuận theo đó chảy xuống, Liễu cắn chặt răng vung trường kiếm trong tay nói: "Không sao."

"Dựa gần một chút, tiết kiệm sức lực." Một đạo thanh âm bình tĩnh truyền tới, nhưng khiến Hành và mấy người còn lại phía sau đều nghe thấy càng áp sát vào nhau, vòng tròn bảo vệ quá lớn thì càng hao tổn sức lực, rút nhỏ chút có thể tiết kiệm sức được chút nào hay chút nấy, có thể tranh thủ chút thời gian cho thiếu gia bọn họ chính là cách nghĩ trước mắt của bọn họ.

"Minh Thanh, cẩn thận." Linh đột nhiên lớn tiếng gọi, chỉ thấy trường kiếm trong tay Minh Thanh bên cạnh hắn bị người tới công kích rơi xuống, cùng lúc bên cạnh một đao quang nhắm vào đầu hắn chém xuống, Linh đang lúc ứng phó đòn công kích tới, lơ đãng nhìn Minh Thanh đứng trước sinh tử, bản thân căn bản lại không thể thu tay giúp hắn.

Minh Thanh muốn nghiêng người tránh, nhưng cơ thể mất máu quá nhiều sớm đã không còn linh động, xoay một cái căn bản không tránh được lưỡi đao đó, trong lòng Minh Thanh liền căng thẳng trơ mắt nhìn một đao từ đỉnh đầu chém xuống, bing, một thanh âm va chạm trong trẻo đột nhiên vang lên trong tai mọi người, một đao nhắm vào đầu Minh Thanh liền lệch quỹ đạo, từ trên người Minh Thanh rơi xuống, đến cả cơ thể Minh Thanh cũng không chạm tới được.

Linh và Minh Thanh bất giác ngẩn ra, Hồng Tịnh đứng ở chỗ cao nhất nhìn thấy một người một ngựa từ phía xa xa chạy như bay tới, trong nháy mắt bất giác vui mừng tới bật khóc gào lên: "Chú từ tới rồi, chú từ tới rồi, tới rồi."

Tiếng vó ngựa trong trẻo vang lên, nhanh như chớp chạy về phía bọn họ, nghe thấy tiếng vui mừng của Hồng Tịnh, mấy người còn lại bọn Phong đều tung vó nhìn rõ, tư thế mạnh mẽ, dung nhan tuyệt mỹ đó, thân ảnh làm việc nghĩa không chùn bước đó trong lúc tuyệt vọng nhất lọt vào tầm mắt họ.

Minh Thanh mất đồ lên lớn tiếng nói: "Thiếu phu nhân tới rồi, liều thôi, bọn ta sẽ liều với bọn người." Mấy người bọn Phong cũng cùng lúc nổi cuồng, đồ mất lớn tiếng gào lên đánh lại kẻ địch, Diệp Y chạy như bay tới không nói gì, cười ngựa xông về đám địch nhân đang bao vây bọn Phong.

Khuôn mặt đau khổ của Cổ Hạo Nhiên, sự đau lòng và không nỡ đó, Diệp Y nhìn thấy khắc sâu trong lòng, đám người này cũng là một bộ phận của sinh mạng Cổ Hạo Nhiên, có họ sau này Cổ Hạo Nhiên mới không hối hận, Diệp Y cũng không hy vọng Cổ Hạo Nhiên sau này không còn nụ cười, cho nên nàng tới rồi.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Nguyệt minh

Diệp Y lạnh lùng nhìn Đông Sở Quân trong nháy mắt dẫn theo người hầu mau chóng rời khỏi, khóe miệng chậm rãi cong lên nụ cười lạnh lẽo, chuyện này

đi định là máy hồ tranh giành, vậy thì để xem là mỗi diệt thợ săn, hay thợ săn nuốt chừng mỗi. Không phải nói có đôi khi chỉ cần lợi ích tương đồng, bằng hữu cũng trở thành kẻ địch, còn kẻ địch cũng trở thành bằng hữu sao, nằng sẽ cố gắng tranh thủ mọi thứ có thể đủ để làm loạn và đối kháng với tất cả những lực lượng là nhân tố bất lợi, nhưng kết quả sau cùng, phụ nằng nằng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Chủ tử, chủ tử." Hồng Tịnh trên xe ngựa thấy đoàn người của Đông Sở Quân mau chóng biến mất không thấy nữa, liền từ xe ngựa nhảy xuống chạy lên trước ôm chặt lấy eo Diệp Y, khóc suốt nửa đứt cả ruột gan, cách Diệp Y không xa Minh Thanh thấy Hồng Tịnh khóc như vậy, cũng liền không chịu nổi dựa gần giắt lấy tay áo Diệp Y, nước mắt từng giọt to òng ọng rơi xuống, bên cạnh đám người bọn Phong còn may mắn sống sót vết thương đầy người đứng bên cạnh nắm chặt tay nhau đôi mắt đều đỏ lên.

Vào lúc nguy hiểm nhất, vào lúc căng thẳng nhất, thiếu phu nhân của họ tới, vốn họ đã mang ý niệm cảm chắc cái chết trong tay, nhưng đợi cứu tinh tới, bất kể là ai tới cứu có lẽ họ sẽ không cảm động và kinh ngạc như vậy, nhưng lại là Diệp Y một người lãnh huyết tới cứu, nếu không đặt họ vào trong tim, sao nằng lại tới cứu họ chứ, cái gọi là một người tốt cả đời làm một chuyện xấu thì cũng gọi là người xấu, còn một người xấu chỉ cần cả đời làm một chuyện tốt, vậy thì họ là một lãng tử quay đầu là bờ là một người tốt có vàng cũng không đổi được, mà bây giờ Diệp Y đang trong tình trạng này, Diệp Y lãnh tâm lãnh tính tới rồi, điều này càng khiến người ta cảm động từ trong tâm hơn so với bất kỳ ai bất kỳ việc gì.

Diệp Y có chút không thích động tác này, nhìn hai người nhưng cũng không nói gì, Hồng Tịnh vừa khóc vừa nói: "Ta còn tưởng cứ như vậy mà chết ở đây, chủ tử, chủ tử."

Diệp Y đưa tay vuốt đầu Hồng Tịnh nhàn nhạt nói: "Khóc cái gì, nam nhi có nước mắt cũng không dễ rơi được."

Minh Thanh đang kéo tay áo Diệp Y liền gạt đầu liên tục nói: "Thiếu phu nhân, bọn ta không khóc, không khóc, chỉ là nó tự mình chảy ra mà thôi."

Minh Thanh và Hồng Tịnh vốn là những người nhỏ tuổi nhất trong đám, thường ngày vẫn còn là một bộ dạng ông cụ non, làm việc đều cần phải chỉ điểm, sau giây phút giành lấy sự sống thì cũng không thể duy trì nổi nữa, cứ cho là đối mặt với cái chết vẫn giữ được khí thế bình chân như vại, hồi phục lại biểu hiện vốn có nhất.

Lâm Dã hít sâu một hơi chống lên gọng xe nhìn Diệp Y nói: "Phu nhân, có thể nhìn thấy người, thật tốt."

Diệp Y nhìn Lâm Dã toàn thân đầy máu tươi nhạ giọng nói: "Có sao không?"

Lâm Dã ho một tiếng lắc đầu nói: "Không sao." Bên cạnh bọn Phong, Hành, Linh, Liễu, còn có mấy người khác nữa thấy ánh mắt Diệp Y quét qua đó, đều cắn răng cố cầm cự nói: "Không sao."

"Thiếu phu nhân, thiếu gia bọn họ thế nào rồi? Thiếu gia có phải đã an toàn rồi không?" Lâm Dã và Minh Thanh mắt đầy nước ngẩng đầu nhìn Diệp Y, lời này cũng là lời bọn Phong muốn hỏi, bất giác đều ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Diệp Y.

Diệp Y quét mắt nhìn đám người thương tích chần chịt một cái lạnh giọng nói: "Bọn họ rất tốt, tiểu thúc tới rồi, thuốc giải cũng đã uống rồi." Mấy người bọn Phong đều cùng lúc thở ra nhẹ nhõm, chỉ cần thiếu gia bọn họ không việc gì, thì sự hy sinh của họ mới đáng giá.

Diệp Y thấy mấy người họ đều lộ ra thần sắc nhẹ nhõm, vẻ mặt liền thản nhiên nói: "Phía trước khó lường, không ở trong vùng thế lực của mình thì nơi nào cũng đều là nguy hiểm, có thể theo được không? Theo được thì theo ta đi trước không theo được thì tự mình ở lại theo sau."

Mấy người bọn Phong cùng lúc nói: "Không thành vấn đề, bọn ta có thể theo được." Nói xong liền cười lên ngựa. Diệp Y thấy mọi người toàn thân đều là thương tích, sắc mặt trắng bệch rõ ràng đã tới cực hạn của họ, cố theo đi như vậy tới nơi cũng là nửa sống nửa chết, sau đó Diệp Y trực tiếp ra lệnh: "Toàn bộ ngồi vào xe ngựa, tự mình trị thương." Vừa nói vừa mau chóng bước tới phía trước xe ngựa nhạ roi ngựa để hồi xe lên.

"Thiếu phu nhân, chuyện này sao vậy được, ta thấy vẫn là để ta cưỡi ngựa đi vậy, như vậy mới nhanh chút được, cũng tránh để thiếu gia bọn họ lo lắng. Liễu thấy Diệp Y vì bọn họ mà cầm lái bất giác mở miệng nói không dám

Diệp Y trừng mắt nhìn Liễu một cái lạnh giọng nói: "Ngồi thì lên đây, không ngồi thì tự mình đi."

Thanh âm lạnh lẽo vừa dứt, Hồng Tịnh và Lâm Dã nhìn nhau một cái không nói hai lời dẫn đầu bò vào thùng xe trước, hai người bọn họ vốn không biết võ công, mà bây giờ còn bị thương thành dạng này, nếu cố cưỡi ngựa đi quá nửa sẽ lấy mạng của họ, ngược lại còn kéo dài thời gian kéo dài tiến độ lên đường, và lại nghe theo Diệp Y đã ăn vào tiềm thức của họ, cho nên trực tiếp ngồi vào xe ngựa do Diệp Y cầm lái.

Mấy người bọn Phong nhìn nhau một cái quay sang Diệp Y hành lễ, rồi đỡ từng người từng người một chui vào trong xe, sau đó roi ngựa trong tay Diệp Y vung lên, lái xe gấp rút chạy về hướng bọn Cổ Hạo Nhiên.

"Tiểu thúc, Diệp Y đâu? "Cổ Hạo Nhiên yên ổn ngủ một giấc mở mắt ra không thấy thân ảnh Diệp Y, bất giác quay đầu sang hỏi Cổ Ly bên cạnh.

Cổ Ly vừa mở hơi đầy đầu lau người cho bọn họ vì dùng thuốc giải xong cơ thể chảy ra nước đen, vừa ngẩng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên vui mừng nói: "Tiểu lục, người tỉnh rồi, có thể động dậy được rồi phải không? "

Cổ Hạo Nhiên vừa nẩy tự nhiên quay đầu cũng không cảm thấy xảy ra chuyện gì, lúc này nghe Cổ Ly nói vậy, bất giác thử động dậy cơ thể, vui mừng phát hiện đầu và tay chân đều có thể động dậy được, chỉ là chẳng qua không nghe theo sai khiến không có lực chống đỡ cơ thể, sau đó vẻ mặt tươi cười nói: "Có thể động dậy rồi, xem ra thuốc giải này là thật không phải giả, tiểu thúc, lần này phải đa tạ người rồi."

Cổ Ly chau mày trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên tức giận nói: "Người một nhà nói lời khách khí gì chứ, người muốn nói thì nôn thuốc giải ra cho ta, ta

không muốn nghe những lời này. "

Cổ Hạo Nhiên sau đó mỉm cười nói:" Biết rồi, tiểu thúc, đúng rồi, cha mẹ và đám ca tấu thế nào? Bọn họ trúng độc còn nặng hơn ta, có bị hậu di chứng gì không? "

Cổ Ly đang lau chùi cơ thể Cổ Hạo Thanh, nghe vậy lắc đầu nói:" Không sao, chỉ là vất vả hơn người, hồi phục chậm hơn người, may mà mọi việc đều kịp lúc. Nếu kéo dài thêm một ngày, mấy người bọn đại ca và tiểu Thanh có thể đều.. "Lời không nói ra nhưng hai người đều hiểu là ý gì.

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy trong lòng bất giác nghĩ lại thấy sợ, phải biết rằng lúc sau này thần trí hẳn cũng không tỉnh táo lắm, chỉ biết cha mẹ của hắn bọn họ còn sống, cụ thể có thể cầm cự tới khi nào hắn cũng không nói được, trong lòng chỉ có niềm tin rằng họ nhất định sẽ chống trụ qua được, lúc này nghe Cổ Ly nói vậy, nghĩ lại mà sợ nhưng cùng lúc cũng thấy yên lòng.

Cổ Ly thấy Cổ Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm, trầm mặc trong chốc lát sau đó ngẩng đầu nhướn mày nhìn Cổ Hạo Nhiên về mặt quái dị nói:" Ta nói tiểu lục, người và tam công chúa Ảnh Thúc rốt cuộc là thế nào? Lúc ta gấp rút tìm được nàng ta, lúc đầu nói gì nàng ta cũng không đồng ý, sau đó vừa nghe nói dùng trên người người, lại không nói hai lời liền lấy ra, còn nói tới đón người vào hoàng cung, các người đây là ý gì? "

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lời này liền sầm mặt xuống biểu tình không biết nói gì:" Ta với nàng ta có thể có chuyện gì chứ, chẳng qua lúc trước tìm vương thất họ làm sinh ý có gặp qua mặt mà thôi, ta cũng không trêu đùa gì với người ta cả. "

Cổ Ly thấy Cổ Hạo Nhiên rất nhanh đã nói rõ quan hệ hai người, bất giác về mặt trở nên linh hoạt cổ quái tựa tiểu phi tiểu nói:" Ta quan tâm gì quan hệ của người, ta chỉ biết nói tên người ra rất hữu dụng thì được rồi, còn những thứ ta nói đều không được tính là gì. Mọi chuyện có Diệp Y ở đó chống đỡ là được, qua được mới là bản lĩnh tốt, đừng tới khi đó tới tìm tiểu thúc người che chở. "

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nổi giận nhìn Cổ Ly hừ lạnh một tiếng nói:" Người bớt nói, ta và Diệp Y rất ổn, sẽ không chịu bất cứ chuyện đùa giỡn nào, đúng rồi, Diệp Y đâu? Sao từ lúc ta tỉnh lại thì không thấy nàng đâu? "

Cổ Ly vô tội chùn vai nói:" Sao ta biết được, nàng ta chỉ nói một câu nếu ta để người xảy ra sai sót gì, thì sẽ lấy mạng của ta. Sau đó tự mình nhảy xuống xe lên ngựa cười đi mất, đến cả thời gian để ta hỏi một câu cũng không có, sao ta biết nàng ta đi làm gì chứ. "

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bất giác ngạc nhiên trở nên suy nghĩ, Cổ Ly thấy mọi người không việc gì, trong lòng cũng được an ủi, trong lòng vui vẻ sau đó nháy mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói:" Ta nói tiểu lục a, Diệp Y nhà người vào lúc nguy hiểm nhất cũng đều ở cùng người, vì sao người vừa ổn thì liền biến mất không thấy đâu nữa? Cái này.. hai người rốt cuộc là có chuyện gì a? Ừm, và lại vừa nãy lúc ta lau người cho người dường như còn thấy rất nhiều cái đó.. cái đó rất nhiều dấu tích mờ ám ồ, chà chà chà, lại là ở chỗ đó, ta nói tiểu lục, người đây rốt cuộc là đóng vai nào a? "

Cổ Hạo Nhiên thấy lúc đầu Cổ Ly còn nói chuyện đàng hoàng, nhưng càng về sau lời nói càng trở nên ám muội, dấu hôn trên người mình còn không phải là do Diệp Y để lại sao, mấy ngày trước người mình vô lực, Diệp Y mặc ý ức hiếp mình, những dấu tích và vị trí đó không phải mình nói là được, toàn bộ là do Diệp Y, tuy lúc đó mặt đỏ tím nháy. Nhưng nói ra thì cảm giác đó lại rất tuyệt, và lại chuyện giữa vợ chồng quan tâm chuyện đó làm gì, chỉ cần hai người nguyện ý là được, nhưng không ngờ do Mặc Công tổn thương tới da thịt, dấu tích mấy ngày trước cũng tự lại trên người không tan đi hết, cứ như vậy mà bị Cổ Ly nhìn thấy, Cổ Hạo Nhiên liền đỏ mặt.

Cổ Ly thấy Cổ Hạo Nhiên đỏ mặt bất giác mỉm cười quay đầu lau người cho Cổ Hạo Viễn, trêu đùa chút vậy được rồi, người một nhà đùa chút xíu thì có thể, nhưng quá đáng thì không được rồi. Cổ Ly tuy trước giờ không kiêng dè lễ tiết này, và lại càng nhắm vào đám tiểu hậu bối mà trêu chọc, nhưng trong lòng lại rất thương yêu bọn Cổ Hạo Nhiên, giành thế thượng phong là được, nhiều lời hơn nữa thì không thể nói rồi.

Cổ Hạo Nhiên đỏ mặt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Diệp Y rốt cuộc đã đi đâu? Ở Ảnh Thúc này có nơi nào khiến nàng không lo tới bản thân mà đi trước? Trong lòng Cổ Hạo Nhiên chưa nghĩ ra, bất giác khẽ chau mày bắt đầu ngăn ra, bên cạnh Cổ Hạo Ảnh cũng đã tỉnh lại, cũng nghe được chút ít cùng Cổ Ly đưa mắt nhìn nhau, đều bắt đầu mỉm cười, tiểu lục nhà hắn gấp phải Diệp Y thì cái gì cũng đâu hàng hết.

Tiếng vó ngựa mang theo tiếng bánh xe lọc cọc mau chóng từ phía sau truyền tới, ngày càng có khuynh hướng đuổi kịp bọn họ, Cổ Ly, Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Nhiên vừa mới hoàn hồn đều đưa mắt nhìn nhau. Sau đó Cổ Ly ra hiệu cho Mộng Tầm chăm sóc bọn người Cổ Hạo Nhiên, còn mình thì thoắt đầu ra ngoài thùng xe, đã có người đuổi tới, đây thật sự để thể diện cho hắn.

Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh trong xe nửa buổi trời thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, bất giác đều chau mày đưa mắt nhìn nhau, Cổ Hạo Nhiên nghiêng đầu quay sang Mộng Tầm nói:" Tiểu Mộng Tầm đỡ ta dậy, ta ra xem xem, ngũ ca người ở đây, trông chừng cha mẹ bọn họ. "Mộng Tầm thấy Cổ Hạo Nhiên căn dặn như vậy liền nghe lời gật đầu, dùng sức đỡ Cổ Hạo Nhiên tới bên ngoài.

Tùng trùng tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe vang lên, Cổ Ly quay đầu thấy Cổ Hạo Nhiên đang được Mộng Tầm đỡ ra ngoài. Khóe môi bất giác mang theo ý cười qua đờ Cổ Hạo Nhiên thấp giọng nói:" Xem xem ai tới kia? "

Cổ Hạo Nhiên vịn vào Cổ Ly ngồi xuống xe ngựa nhìn về phía sau, chỉ thấy dưới ánh tịch dương một chiếc xe ngựa quay lưng về phía mặt trời. Đang chạy như bay về phía mình, chiếc xe thân quen đó, tốc độ thân quen đó, thân ảnh thân quen ngồi trên gọng xe đó, liền khiến Cổ Hạo Nhiên vui mừng cười lên.

Đó là xe ngựa đặc chế của Cổ gia, tuyển dùng những con ngựa khỏe nhất, dùng thủ công chế tạo tốt nhất, sự kiên cố của nó tốc độ của nó những xe ngựa khác không thể bì được, trước đó không lâu chiếc xe này đã cùng mười mấy người họ đi qua những nơi nguy hiểm nhất, bây giờ nó lại đón ánh tịch dương mà chạy về phía mình, Cổ Hạo Nhiên nhìn người đang ngồi ở gọng xe cầm lái, khắp người tràn phát ra sự hưng phấn và cảm động không cách nào nói thành lời.

"Thiếu gia, thiếu gia. "Hai chiếc xe ngựa song hành, Minh Thanh vén rèm xe lên đôi mắt đỏ hoe, nhưng vẻ mặt vui mừng gọi Cổ Hạo Nhiên đang ngồi trên chiếc xe ngựa khác, còn phía sau hẳn là bọn Phong về mặt đều tươi cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, hẳn rằng không nói gì, nhưng lại hơn cả ngàn vạn câu nói.

Cổ Hạo Nhiên nhìn bọn Phong mình đầy máu tươi, quét mắt nhìn mấy người đang ngồi trong xe, thấy đã thiếu đi rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, Cổ Hạo Nhiên bất giác thấy đau thương, hốc mắt hơi đỏ thấp giọng nói: "Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi. "

Bọn Phong đều gật đầu nói đúng, trong mắt hơi đỏ lên cũng không nhận được có một thứ óng ánh chảy ra, khiến Cổ Hạo Nhiên chưa xót, Cổ Ly bên cạnh nhìn thấy tất cả bất giác khẽ thở dài một hơi. Lúc hẳn tới thì đã thấy bọn họ vệ theo bên cạnh bọn Cổ Chấn, Cổ Hạo Nhiên lâu nay đều đã không còn, đến cả bọn Âm Nguyệt của Nguyệt đường mà hẳn hẳn tới cũng không thấy tăm hơi đâu, trong lòng đương nhiên hiểu được vài phần, chỉ xem như toàn bộ không có ở đó, không ngờ bây giờ Diệp Y lại quay lại mang về những người này, Cổ Ly thấy đám người vết thương chằng chịt, trong lòng chưa xót không kém gì bọn Cổ Hạo Nhiên, Nguyệt đường năm đó là do Cổ Chấn thành lập, nhưng lúc huy hoàng nhất lại là lúc trong tay mình, tuy mình trong cung, nhưng lại là trợ thủ đắc lực phò trợ cho Cổ Chấn, những tình anh này là do mình bồi dưỡng ra, nhưng mà chết vì chủ nhân, cũng coi như là đáng giá.

Diệp Y thân nhiên đổi chỗ với Băng Kỳ ngồi bên cạnh Cổ Hạo Nhiên cầm lái, Cổ Hạo Nhiên nhìn bóng lưng Diệp Y, vết máu trên y sam đó đã lặng lẽ nói một trấn quyết đấu sống còn chân thật nhất. Cổ Hạo Nhiên nhìn mà trong lòng cảm động, chậm rãi đưa tay từ sau ôm lấy eo Diệp Y, đầu nhẹ nhàng dựa vào lưng Diệp Y, hàm chứa thâm tình nói: "Diệp Y, đa tạ nàng. "

Diệp Y hơi ngần ra liền quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên đằng sau, thấy Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nhìn nàng chăm chú, bất giác thuận tay đem roi ngựa đưa cho Cổ Ly, một tay ôm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên nói: "Ồn rồi? "

Cổ Hạo Nhiên thấy vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Y, nhưng trong mắt là sự gần gũi và vui mừng, bất giác dựa vào người Diệp Y nói: "Mau chóng khỏe thôi. "

Diệp Y bất giác khẽ ôm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên lắc đầu mỉm cười nói: "Không đau, thật sự không đau, Diệp Y, đừng sức nữa, đừng thêm sức nữa. "

Diệp Y liền ôm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên, cúi đầu xuống liền hôn lên đôi môi Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên hơi ngẩng đầu lên kịch liệt hôn đáp lại Diệp Y. Hai người hoàn toàn không để ý ánh mắt những người bên cạnh, thâm tình hôn, nuốt không kịp một sợi tơ tằm từ khóe miệng của hai người chảy xuống, thuận theo cằm Cổ Hạo Nhiên từ từ chảy qua xương quai xanh của hắn, không chảy vào trong cổ hắn.

Hai người sống sót sau tai nạn đang lúc trầm lắng, bên cạnh một đạo thanh âm không khách khí đột nhiên vang lên: "Ta nói hai vị, các người có phải là nên chú ý trường hợp một chút không, chúng tôi ở đây còn có rất nhiều cặp mắt không nói, lại còn có hai tiểu hài tử, tuy nói dạy bảo thể này sớm muộn cũng là việc cần thiết, nhưng ta cũng không hy vọng đám tiểu tôn tử của ta lại tiếp nhận những chuyện này quá sớm, hình tượng, xin chú ý vấn đề hình tượng a. "

Cổ Hạo Nhiên nghe ngữ khí tựa tiểu phi tiểu của Cổ Ly, khuôn mặt liền đỏ lên, đưa tay nhẹ đẩy đẩy Diệp Y, Diệp Y buông đôi môi Cổ Hạo Nhiên ra, thấy sắc mặt Cổ Hạo Nhiên hiếm xuất hiện một tia đỏ ửng, đôi mắt trầm lắng như mang theo nước dậu dàng và trong sáng đó, nhìn Diệp Y trong lòng liền căng thẳng, bất giác đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm khóe môi, vô ý lộ ra vẻ quyến rũ phong tình, và hàm ý trong mắt nàng, khiến Cổ Hạo Nhiên toàn thân đều ngượng ngùng, cực thấp giọng nhẹ gọi một tiếng: "Diệp Y. "

Diệp Y ngẩng đầu lạnh lùng quét mắt nhìn Cổ Ly một cái, rõ ràng là biểu tình chuyện tốt bị quấy rầy, khiến Cổ Ly vốn trêu chọc hai người bất giác cũng hơi ngần ra sau đó khó tin trừng to mắt, đây là thể đạo gì, người làm trò hay để xem lại còn hùng hồn khí thế hơn cả người xem trò?

Diệp Y căn bản không quan tâm tới ánh mắt của bọn Cổ Ly, Mộng Tâm, Phong, trực tiếp quay sang bọn Hồng Tịnh nói: "Qua đây, đổi xe. "

Trong lúc bọn Phong đang buồn bã khó hiểu toàn bộ chuyển qua xe ngựa bên này xong, Diệp Y trực tiếp đưa tay ôm lấy Cổ Hạo Nhiên, dưới cái nhìn của mọi người, xem như không có ai trực tiếp chuyển tới chiếc xe ngựa hào hoa không một người bên đó, Cổ Hạo Nhiên bị ôm trong lòng mặt liền đỏ bừng bừng, vừa vận vẹo thân mình vừa cắn răng thấp giọng nói: "Diệp Y, nàng làm cái gì vậy? Còn không.. còn không. "Lời còn chưa dứt, Cổ Hạo Nhiên liền thấy Diệp Y cúi đầu xuống hôn chặt lấy đôi môi mình, bên cạnh là tiếng nhin cười mọi người muốn cười không dám cười, khiến Cổ Hạo Nhiên vốn còn chưa hồi phục khí lực là bao, vừa thẹn vừa giận, toàn thân mềm nhũn để Diệp Y tùy ý ôm vào xe ngựa.

Cổ Ly nãy giờ trừng to mắt xem một màn này, thấy hai người chui vào xe ngựa xong mới vỗ vỗ vào má mình, quay đầu sang nói với Phong: "Bọn họ chính là thể này sao? "

Phong vẻ mặt tươi cười gật gật đầu nói: "Thiếu phu nhân rất cưng thiếu gia "Diệp Y là rất thương Cổ Hạo Nhiên, nhưng mà vào lúc này lời này thật sự khiến người ta hiểu lầm, nhưng mà rõ ràng Phong không có cách giải thích khác. Cổ Ly bộ dạng kỳ quái quét mắt nhìn chiếc xe ngựa đã bắt đầu chạy về phía trước, đột nhiên ha ha cười lớn nói: "Tiểu lục a tiểu lục, thì ra là vậy, ta xem lần này ngươi làm thể nào để qua ải này."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tam công chúa

Cổ Hạo Nhiên bị Diệp Y ôm sang chiếc xe ngựa khác có chút thở gấp đợi Diệp Y bỏ hẳn xuống, về mặt đồ bưng trưng mắt nhìn Diệp Y thấp giọng nói: "Nàng làm gì thế?"

Diệp Y cúi đầu nhìn nhan sắc quyến rũ của Cổ Hạo Nhiên, thấy trong đó là sự ngại ngùng cực độ, bất giác cười mỉa hoặc, đưa ngón tay nhẹ nhàng về lên đôi môi Cổ Hạo Nhiên, nhẹ nhàng có lực nhẹ dùng sức kéo khóe miệng Cổ Hạo Nhiên lên, cười tà thâm nhập vào bên trong. Cổ Hạo Nhiên có chút oán hận nhìn Diệp Y, nhẹ nhàng cắn một cái vào ngón tay Diệp Y, Diệp Y hơi nhướn mày nhìn Cổ Hạo Nhiên thấp giọng nói: "Thật không ngoan." Nói xong ngón tay hơi dùng sức nạy rằng Cổ Hạo Nhiên ra, hai ngón nắm chặt đầu lưỡi của hắn bắt đầu du ngoạn.

Cổ Hạo Nhiên làm gì chịu qua sự đối đãi như vậy, nghe lời này của Diệp Y vừa tức lại vừa giận, trong lòng lại có một cảm giác hết sức dị thường, vừa muốn khép hai hàm răng lại cắn Diệp Y một chút, nhưng động cơ của hắn bị phát hiện Diệp Y hoặc nhẹ hoặc nặng đùa nghịch mấy bận, làm gì còn khí lực để ngậm miệng. Trong nhất thời chỉ cảm thấy ngón tay của Diệp Y đang chơi đùa đầu lưỡi, khoang miệng, ấn vào phần thịt mềm dưới lưỡi của mình, còn cố gắng đưa vào bên trong, mang tới một loại cảm giác khó diễn tả được.

"Úccc.." Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên như trũng không phải trũng nhìn Diệp Y, muốn nói lại bị ngón tay Diệp Y giữ chặt đầu lưỡi không động đậy được, miệng mở lớn không cách nào nuốt xuống nước miếng đang không ngừng tiết ra, chỉ có thể thuận theo khóe miệng chảy xuống, men theo vạt áo mà nhỏ xuống.

Diệp Y thấy đôi mắt Cổ Hạo Nhiên lấp lánh, đôi đồng tử sóng nước không ngừng dâng lên mù mịt, xinh đẹp khiến người ta không cách nào tập trung nhìn được, Diệp Y chậm rãi cúi đầu tới sát tai Cổ Hạo Nhiên nói: "Thật đẹp."

Cổ Hạo Nhiên tinh thần hơi không tập trung, đôi đồng tử mang theo nước trũng mắt nhìn Diệp Y một cái, nhưng không biết ánh mắt tựa nộ phi nộ vào lúc này lại phong tình vạn chủng, so với nữ nhân còn câu hồn đoạt phách hơn.

Tay Diệp Y ôm chặt lấy hắn, ngón tay đưa vào miệng hắn kẹp chặt lấy đầu lưỡi hắn móc ra, Cổ Hạo Nhiên hơi đau cơ thể bất giác căng lên, Diệp Y thâm nhập vào mặt bên của đầu lưỡi Cổ Hạo Nhiên, ngón tay không ngừng day dè lên mặt lưỡi, cơ thể Cổ Hạo Nhiên liền không ngừng run rẩy, đôi tay vô lực kéo lấy y thường của Diệp Y, dựa vào nàng càng chặt hơn.

Diệp Y cảm giác được Cổ Hạo Nhiên đang dựa sát vào sau đó lặng lẽ cười, ngón tay liền buông đầu lưỡi của hắn ra, Cổ Hạo Nhiên bất giác thờ ra nhẹ nhõm, sao biết được Diệp Y lần này vừa buông ra liền hôn sâu vào đó, trong lòng Cổ Hạo Nhiên chợt dao động, đưa tay ôm chặt lấy sau gáy Diệp Y, kịch liệt đáp lại nụ hôn của Diệp Y.

Rất lâu, trên môi, Cổ Hạo Nhiên thở gấp trũng mắt nhìn Diệp Y nói: "Xem ta hồi phục rồi sẽ chinh đón nàng thế nào." Những thủ đoạn này lẽ ra phải là hắn dùng trên người Diệp Y, ai biết toàn bộ bị Diệp Y dùng trên người hắn, mình lại không có khí lực chống đỡ, cứ như vậy trong ý loạn tình mê bị Diệp Y ăn sạch sẽ, tuy những chiêu kích tình này hắn cũng không biết, chẳng qua dựa vào bản năng cũng không thể hơn Diệp Y.

Diệp Y cười trầm thấp đôi mắt nhìn chăm chăm vào Cổ Hạo Nhiên đang mềm nhũn nằm trong lòng, một tay chui vào y sam Cổ Hạo Nhiên, nhàn nhạt nói: "Vậy sao? Vậy thì bây giờ tới thử xem." Vừa nói một tay vừa cời bỏ hết y phục, vừa du ngoạn trên người hắn.

Cổ Hạo Nhiên nhẹ vùng vẫy cơ thể nhưng căn bản không có sức để vùng thoát, bất giác đôi má đỏ lên không nhìn Diệp Y nói: "Diệp Y, ta không có sức." Tuy hắn cũng rất muốn ở cùng một chỗ với Diệp Y, nhưng cơ thể trước mắt thật không cho phép động tác này.

Diệp Y nghe lời này nhàn nhạt cười ôm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên nói: "Cơ thể ngươi ta có thể không biết sao." Vừa nói vừa như cũ du động trên người hắn.

Cổ Hạo Nhiên hơi cắn răng nhẹ khép mắt lại, cố gượng cơ thể ứng hợp với sự vuốt ve của Diệp Y, tuy vẫn còn chút đau, nhưng đối tượng là Diệp Y, thì đừng nói là đau, chết cũng cam tâm. Diệp Y này giờ luôn nhìn biểu tình của Cổ Hạo Nhiên, lúc này lặng lẽ cười nhạt nói: "Sau này còn có thời gian, không cần gấp."

Cổ Hạo Nhiên khép hờ mắt kinh ngạc mở to mắt nhìn Diệp Y, thấy Diệp Y vẫn vuốt ve mình như cũ, sau đó nhìn kỹ bất giác cả người đều đỏ ửng lên, thì ra tay Diệp Y này giờ đang cầm thuốc, lúc này đang thoa thuốc toàn thân cho mình, đầu như mình nghĩ. Diệp Y thấy khắp người Cổ Hạo Nhiên đỏ ửng lên, bất giác siết chặt tay chậm rãi nói: "Thứ ngươi có thể chịu đựng trong lòng ta đều rõ, dù có muốn ngươi tới thế nào cũng sẽ không lựa chọn vào lúc này, cơ thể ngươi không cách nào chịu đựng nổi."

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Diệp Y cười nhạt, trong lòng là sự âm áp dạt dào, kéo đầu Diệp Y xuống hôn lên môi nàng, nhẹ giọng nói: "Muốn ta sao?"

Diệp Y rất thẳng thắn gật đầu nói: "Muốn." Diệp Y vốn là người không để tâm bất kỳ điều lệ nào, muốn thứ gì thì là thứ đó, muốn cùng một chỗ với Cổ Hạo Nhiên thì chính là muốn cùng một chỗ, không hề che đậy, không hề rụt rè, không hề giả vờ giả vịt.

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy đôi tay ôm sau gáy Diệp Y liền siết chặt, nghẹn giọng nói: "Ta cũng muốn, rất muốn, rất muốn."

Diệp Y ừm một tiếng sau đó nói: "Còn có thời gian."

Cổ Hạo Nhiên cả người dính chặt vào Diệp Y, thấp giọng nói: "Đúng vậy, sau này chúng ta có chính là thời gian, xem ta sau này làm sao bắt nạt nàng."

Diệp Y cười nhạt nói: "Xem ngươi có bản lĩnh đó hay không."

Cổ Hạo Nhiên nghe lời này đột nhiên cười dịu dàng, ngẩng đầu hôn Diệp Y, thanh âm vô cùng gọi cảm nói: "Diệp Y, đừng quá xem thường trọng phụ của nàng, nếu không phải do độc tính đặc biệt của Mặc Công, ta có thể để nàng muốn sắp xếp thế nào thì sắp xếp thế đó sao? Hại ta bị người khác xem thường, đều là do nàng hại." Bây giờ thuốc giải cũng có được rồi, an toàn trước mắt cũng có thể đảm bảo, trong lòng hai người căn bản cũng trở nên bình tĩnh, đã có tâm trạng đùa giỡn.

Đôi đồng tử Diệp Y khóa chặt vào đôi mắt Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên cười tà, một tay du ngoạn tới bộ vị trọng điểm trên người Cổ Hạo Nhiên, nhẹ dùng sức bóp một cái nhưong mảy nói: "Người không thích sao?"

Cổ Hạo Nhiên hừ một tiếng dài, trên mặt tựa hồng phi hồng nửa buổi trời nói bên tai Diệp Y: "Thích, những thủ đoạn này nàng học được từ đâu? So với ta còn.."

Diệp Y thấy thần thái quẫn bách của Cổ Hạo Nhiên đôi môi nhẹ cong lên nói: "Nhìn thấy quá nhiều, sao, để người hưởng thụ người còn không vui sao?" Nói xong xoay người một cái để Cổ Hạo Nhiên xuống hạ thân.

Cổ Hạo Nhiên liền tức giận nói: "Thế này thì giống bộ dạng gì chứ, sao có thể như thế được, nàng còn không ngồi dậy." Vừa nhẹ nhàng đánh đánh lên vai Diệp Y, nói ra thì Diệp Y cũng chưa đề lên người hẳn, chẳng qua chỉ là làm bộ dạng này, vết thương trên người Cổ Hạo Nhiên còn chưa lành, sao dám đề xuống như vậy được, tuy Diệp Y luôn lạnh nhạt, nhưng đối với Cổ Hạo Nhiên thì thật sự quan tâm từ tận đáy lòng.

Đôi tay Diệp Y chống bên má Cổ Hạo Nhiên không nói gì chỉ chăm chú nhìn vào đôi mắt hắn, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y bất động, bất giác vừa tức giận vừa đau lòng trừng mắt nhìn Diệp Y, đưa tay ôm chặt lấy cơ thể Diệp Y đề lên người mình nói: "Không sao, ta chịu đựng nổi." Diệp Y mỉm cười nghiêng người hơn nửa trọng lượng đề lên xe ngựa, phần nhỏ trọng lượng đề lên người Cổ Hạo Nhiên, hai người trước giờ chưa từng có tình ý miên miên, thoải mái coi lòng như vậy, lúc này bầu không khí giữa hai người hiếm khi đẹp như hoa xuân.

"Người đâu? Cổ Hạo Nhiên, người ra đây cho ta." Đang chìm đắm trong thế giới hai người, một đạo thanh âm lạnh lốt từ xa truyền tới, Cổ Hạo Nhiên liền chau mày, về mặt nổi giận trừng mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ nơi thanh âm truyền tới.

"Hờ hờ, thì ra là tam công chúa điện hạ." Người trên chiếc xe ngựa khác cũng bị kinh động, Cổ Ly vén rèm lên nhìn người mới đến, bất giác thấp giọng cười.

"Cổ Hạo Nhiên người đâu? Bốn công chúa tới đón hắn, sao không ra gặp bốn cung?"

Cổ Ly cười nhìn tam công chúa đáng yêu phía trước, cười nói: "Ta nói công chúa điện hạ, diệt tử này của ta là trùng cực độc, nếu hắn còn có thể ra đây khấu bái công chúa điện hạ, vậy ta còn cần phải gấp gấp tìm thuốc giải gì đó cho hắn sao, chỉ bằng đề hắn tự mình chống đỡ cho qua."

Tam công chúa chỉ mang theo hai ba người tới liền chớp mắt nói: "Nói cũng đúng, ta gấp quá quên mất điểm này, sao rồi, hắn vẫn ổn chứ? Ta đã đem thuốc giải cho người, đừng nói với ta không có tác dụng gì?"

Cổ Ly dựa vào cửa xe về mặt tươi cười nói: "Đương nhiên, thuốc giải tam công chúa đưa sao có thể giả được chứ, nhưng phải biết là dọc đường đi đều có người gây bất lợi với Cổ Hạo Nhiên, hắn toàn thân mệt mỏi, thương tích đầy người. Cứ cho là đã dùng thuốc giải của tam công chúa. Cũng không thể nhanh như vậy. Bây giờ đang nghỉ ngơi."

Tam công chúa vừa nghe liền tức giận nói: "Là ai dám động thủ tới hắn, không muốn sống nữa sao?"

Cổ Ly về mặt nghiêm lại thờ dài một hơi nói: "Ta cũng chỉ nghe nói là do đại nhân vật động thủ, cũng không biết là thật hay giả, may mà, phía sau chúng tôi còn có Tả tướng và Hữu tướng bảo vệ, nếu không thì không biết trên đường đi sẽ còn xảy ra chuyện gì. Ta thấy nếu mạng của diệt nhi ta nhỏ chút, thuốc giải của công chúa quá nửa cũng không thể có tác dụng cứu mạng rồi, may mà, kịp lúc." Vừa nói vừa chỉ tay về phía sau xe ngựa.

Tam công chúa quét mắt nhìn lộ trình phía sau, hừ lạnh một tiếng nói: "Ta trở về gọi phụ hoàng giúp đỡ, lại có người ở địa bàn của Ảnh Thúc đụng tới chàng, thật không xem ta ra gì rồi."

Trong xe ngựa Cổ Hạo Nhiên này giờ lắng nghe cuộc đối thoại của hai người, lúc này ôm chặt lấy Diệp Y hơi lo lắng nói: "Ta và nàng ta không có bất kỳ quan hệ gì, chẳng qua trước đây chỉ gặp mặt một lần, Diệp Y, phải biết trong lòng ta chỉ có mình nàng, nàng không thể nghĩ sai lệch được?"

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái không nói gì cả. Cổ Hạo Nhiên bất giác gia tăng lực đạo ôm lấy Diệp Y nói: "Thật không liên quan tới ta. Ai biết vị công chúa này rốt cuộc là chuyện thế nào, nàng không được tức giận."

Diệp Y nhượng nhượng mảy chống cơ thể dậy, thuận tiện ôm Cổ Hạo Nhiên dậy. Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y ôm hắn dậy muốn đẩy hắn ra ngoài. Bất giác lo lắng kéo lấy cánh tay Diệp Y nói: "Làm gì thế? Nói không được tức giận, tình cảm của hai ta lẽ nào không định nổi một vị công chúa không ra làm sao, ta còn không đề tâm, nàng đề tâm cái gì?"

Diệp Y ôm Cổ Hạo Nhiên ngồi sau rèm cửa, nhìn Cổ Hạo Nhiên đang lo lắng nói: "Người từ đâu nhìn thấy ta để tâm?"

Cổ Hạo Nhiên thấy sắc mặt Diệp Y vẫn như thường, đến cả chút thần sắc khác lạ cũng không có, bất giác hơi ngẩn ra sau đó nói: "Vậy sao nàng đem ta đây ra ngoài?"

Diệp Y đạm mạc quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Chuyện của mình thì mình tự giải quyết." Tình cảm Cổ Hạo Nhiên giành cho nàng thế nào, điều này căn bản không cần người ngoài tới thể nghiệm, cũng không cần nhiều lời để diễn tả, nàng nếu không tin được hắn, vậy thì trên đời này không còn ai có thể

để nàng tin tưởng, chuyện tình cảm nhỏ nhặt này, nàng không có tâm trạng cũng không có nghĩa vụ đi giải quyết cho Cổ Hạo Nhiên, như hắn vừa nói hắn còn không để tâm. Vậy muốn nàng để tâm thì còn khó hơn lên trời.

Cổ Hạo Nhiên không biết nói gì trừng mắt nhìn Diệp Y, nửa buổi trời lờ lững về bất mẫn: "Nàng không thể để tâm sao?"

Diệp Y nghe vậy nhướn mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, là ý gì? Lúc thì lo lắng muốn mình không để tâm, lúc lại muốn mình để tâm, đây là lý luận gì? Bất giác lạnh giọng nói: "Người tốt cuộc muốn nói gì?"

Cổ Hạo Nhiên oán hận nhìn Diệp Y lâu bầu nói: "Nàng không để tâm tới ta sao?"

Diệp Y nghe vậy liền không biết nói gì, thấy tâm trạng Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt xuống thấp, sau đó ôm lấy Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Ta không phải kẻ ngốc, ta tin người cũng không phải" Hai câu nói ngắn ngủi không ăn nhập gì tới chuyện này, nhưng Cổ Hạo Nhiên nghe hiểu, hai người đã đi tới bước này, còn có gì có thể ảnh hưởng tới tình cảm hai người, là tình cảm vượt qua cả sự sống chết, làm gì còn có khe hở khác để chen vào, Diệp Y thấy đôi mắt Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt sáng ngời, bất giác nhàn nhạt cười lạnh giọng nói: "Nếu người không cách nào xử lý, để ta ra mặt vậy hậu quả người tự mình gánh lấy, trọng phụ của ta ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào khác cùng chia sẻ, dù một góc nhỏ cũng không được. Cho nên mọi chuyện người tự mình xem rồi làm, đừng để ta đi tới bước đường không lưu tình."

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy, bất giác nhẹ giọng cười, hôn lên khóe môi Diệp Y sau đó nói: "Đây mới là Diệp Y của ta, nhưng mà, cũng khổ cho ta rồi, thế từ cường hãn như vậy."

Diệp Y nghe vậy đôi mắt híp lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên vô cùng ôn nhu cười thấp giọng nói: "Nhưng mà, ta thích."

Hai người trong xe ngựa thấp giọng nói chuyện, bên ngoài Cổ Ly lại thêm mắm dặm muối nói về chuyện Cổ Hạo Nhiên gặp chuyện cho tam công chúa nghe, khiến vị tam công chúa đó nộ hỏa xung thiên cảm phần dâng trào, Cổ Ly thấy vị tam công chúa đó nắm chặt roi ngựa tức giận vút vào hư không, bất giác thấp giọng cười, Cổ Hạo Nhiên này giờ ngồi bên rèm quan sát mọi động tĩnh bên ngoài, không nói gì đưa ngón cái lên hướng về Cổ Ly, lần này lại tìm được một bùa hộ thân, thế lực hoàng gia dù sao cũng lợi hại hơn Tả tướng Hữu tướng gì đó, nhưng mà cũng là hại.

Tiểu lục phiên người rồi.

"Vi thần tham kiến tam công chúa điện hạ." Tả tướng, Lý tướng quân này giờ luôn theo sau, theo kịp tới nơi thấy bọn Cổ Ly đóng cột ở đó phía trước là tam công chúa điện hạ người được hoàng đế yêu thích nhất, bất giác đều xuống ngựa chào hỏi.

Tam công chúa cao cao tại thượng quét mắt nhìn mấy người đang hành lễ, ra hiệu cho mọi người miễn lễ sau đó nói: "Vân tướng, Lý tướng quân, lần này bốn cung phải đa tạ các người hộ tống một nhà Cổ gia rồi. Bây giờ bốn cung tới rồi, bọn họ không cần các người hộ tống nữa, để bốn cung đích thân hộ tống là được."

Vân tướng và Lý tướng quân đều ngăn ra, sau đó Vân tướng nhã nhặn nhẹ giọng nói: "Tam công chúa điện hạ có quen biết người Cổ gia sao?"

"Đương nhiên là quen biết, không quen ta làm gì phải tới đón họ? Được rồi, hai vị đại nhân nhất định còn việc quốc gia đại sự phải xử lý, Cổ gia lần này tới cũng chỉ là chuyến du lịch riêng tư, lại không phải là lợi ích quốc gia mà tới, nếu để hai vị hộ tống thì không phải hơi quá rồi sao, bốn cung và Cổ Hạo Nhiên là hảo bằng hữu, hẳn tới Ảnh Thúc nhất định là do bốn cung phụ trách chiêu đãi, không cần thiết phải là các người."

Diệp Y nghe tới đây bất giác quét mắt nhìn sang Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên không biết làm sao nhướn nhướn mày nói không thành tiếng: "Không liên quan tới ta." Nhưng mà hai người đều là người thông minh, đương nhiên hiểu có một lá bùa hộ thân thế này là hữu ích vô hại, tuy sau này tương đối phiền phức, nhưng phiền phức của Cổ Hạo Nhiên chứ không phải Cổ gia, đây cũng là cách nghĩ tồi tệ của Cổ Ly, có thể lợi dụng Cổ Hạo Nhiên, vậy còn không lợi dụng thì thật là uổng phí.

"Công chúa điện hạ, Cổ gia này đã là bằng hữu của điện hạ, chúng tôi đương nhiên không dám giành người với điện hạ, nhưng mà, bọn họ nhiều người như vậy nơi ở.."

"Không cần các người lo lắng, bốn cung đã nói với phụ hoàng rồi, mọi chuyện do bốn cung thu xếp." Nói xong tam công chúa cũng không thèm để ý đám người Vân tướng và Lý tướng quân, trực tiếp quay đầu nói với Cổ Ly: "Hắn đâu? Ta tới đã lâu vậy rồi còn chưa nhìn thấy hắn đâu, ta xem xem hắn bây giờ thế nào rồi." Vừa nói vừa nhảy lên xe ngựa của Cổ Ly.

"Người đâu? Có ai là hắn?" Tam công chúa đã nhìn khắp một lượt, hơi ngần ra sau đó quay sang Cổ Ly nói, trên xe ngựa có nam có nữ, tuy diện mạo đều có chút không giống với trước đây, nhưng những nét cơ bản vẫn có thể nhìn ra, rất nhiều người được xem là có chút giống Cổ Hạo Nhiên, nhưng không một ai là hắn.

Cổ Ly quét mắt nhìn ngoại trừ bọn người Cổ Hạo Viễn trùng độc nặng nhất, những người khác đều đã mờ mắt tuy không hiểu, nhưng đã đoán được có trò hay ở phía trước để xem rồi, sau đó cười cợt quái lớn tiếng nói: "Hạo Nhiên không ở đây, tiểu lục, lão bằng hữu của người tới rồi, mau ra đây gặp này." Vừa chỉ đường cho tam công chúa.

Tam công chúa nghe vậy liền chạy tới chiếc xe ngựa khác, còn chưa đợi vén rèm lên, một cánh tay đã nhanh hơn nàng vén rèm lên, tam công chúa đưa mắt nhìn người trong xe, bất giác nhẹ chau mày sau đó trên dưới đánh giá nàng một lượt.

Diệp Y trong lúc tam công chúa đánh giá nàng, cũng nhàn nhạt quét mắt nhìn đối phương một cái, thấy vị tam công chúa này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tuy người còn chưa trưởng thành hết, phong vận vẫn chưa nhìn ra được, nhưng rõ ràng cũng là một mỹ nhân tương lai, cũng có chút mùi vị quyền rũ động lòng người.

"Cổ Hạo Nhiên, nàng ta là ai?" Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên về mặt tiều tụy được Diệp Y ôm vào lòng, bất giác nhìn Diệp Y chằm chằm quay sang Cổ Hạo Nhiên hỏi.

Cổ Hạo Nhiên kéo lấy tay Diệp Y nhìn tam công chúa trước mặt đã hơn hai năm rồi không gặp, rõ ràng trưởng thành hơn một chút cười lễ phép sau đó nói: "Công chúa điện hạ khỏe không? Vị này là thê tử của ta, không ngờ ở nơi này có thể gặp được tam công chúa điện hạ, đã lâu không gặp."

Đôi đồng tử tam công chúa đảo một vòng nhìn chằm chằm vào Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, đột nhiên nói với Cổ Hạo Nhiên: "Công phu học xong chưa?"

Cổ Hạo Nhiên liền cố gắng lắc đầu: "Vẫn chưa, thiên hạ đều biết Cổ Hạo Nhiên ta những phương diện khác đều tốt, nhưng võ công thứ này thật sự vô cùng tệ hại, hoàn toàn không thể xuất thủ, điểm này chỉ cần là người biết Cổ Hạo Nhiên, nhất định đều biết."

Lời này vừa dứt Diệp Y bất giác liếc mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một bộ dáng đàng hoàng, công phu của hắn còn nói là không tốt, vậy thì ai mới được nói là tốt? Thì ra trước giờ luôn che giấu võ công cao cường, là vì vị trước mặt đây, Diệp Y liền hiểu Cổ Hạo Nhiên vì sao luôn thâm tàng bất lộ, chắc là vì chuyện này.

Cổ Hạo Nhiên thấy ánh mắt Diệp Y nhìn qua đây không chút biểu tình, bất giác âm thầm bóp lấy tay Diệp Y, ý là sau này sẽ từ từ giải thích cho nàng, Diệp Y ngược lại cảm thấy không có gì, Cổ Hạo Nhiên là của nàng điều này tuyệt đối sẽ không đổi, nếu tình huống đó thật sự xảy ra với năng lực và phạm vi của nàng, vậy thì nàng thà giết chết nàng ta, cũng sẽ không để hắn phản bội mình.

Vị tam công chúa đó nghe vậy sau đó quay đầu nhìn Vân tướng nói: "Vân tướng?"

Vân tướng liền nhẹ nhàng nói: "Cổ gia lão lục mưu kế hơn người, văn thái phong lưu, dung mạo càng là tuyệt thế, nhưng mà về võ công ngược lại thật sự chưa từng nghe nói có điểm nào xuất chúng hơn người." Vân tướng này nói chuyện vẫn được xem là để mặt mũi cho Cổ Hạo Nhiên, võ công căn bản Cổ Hạo Nhiên để lộ ra bên ngoài, so với người không biết võ công gì thì tốt hơn một chút, cứ cho là ở trước mặt người nhà cũng đã giữ lại rất nhiều, chuyện này thật sự là quá khéo léo rồi.

Tam công chúa nghe vậy bất giác chau mày lâu bàu nói: "Không khác gì lắm so với ta nghe nói, sao hai năm rồi vẫn không có chút tác dụng gì?"

Ngừng một lúc rồi nhìn Cổ Hạo Nhiên dường như là quyết tâm nói: "Quá nửa là do ngươi lười biếng không chịu khó luyện tập, lần này bốn cung đích thân tới, ta không tin không thể để ngươi trở thành văn võ toàn tài, hồi cung, ta đích thân chỉ bảo cho ngươi" Vừa nói vừa mau chóng xoay người lên xe ngựa, chỉ Diệp Y nói: "Tránh ra, tránh ra, ta muốn ngồi ở đây."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chủ nghĩa hoàn mỹ

Diệp Y về mặt sầm xuống lạnh lùng nhìn nàng ta, được nàng ôm vào lòng Cổ Hạo Nhiên liền sầm mặt xuống nói: "Nàng ta là thê tử của ta, ta ở đâu thì thê tử ta ở đó, tam công chúa điện hạ quá không biết chừng mực rồi?"

Tam công chúa nghe vậy ngao khí hừ một tiếng nói: "Nàng ta bây giờ là thê tử của ngươi, sau này còn khó nói lắm, lại nói ta là công chúa của Ảnh Thúc, đây là địa bàn của ta lời ta nói có gì quá đáng chứ?"

Cổ Hạo Nhiên thấy tam công chúa về mặt nghiêm chỉnh, hừ lạnh một tiếng còn chưa nói gì, tam công chúa lại mở miệng: "Thôi đi, thôi đi, bốn cung bây giờ không tính toán với người bệnh như ngươi, còn ngươi đây là thê tử của hắn sao, ừm, mời ngươi ngồi qua bên thế nào? Ta có lời muốn nói với Cổ Hạo Nhiên."

Tam công chúa vốn vô pháp vô thiên tính khí tùy hứng ý vào sự sùng ái của hoàng đế, lại phá lệ dùng từ mời, khiến đám người Vân tướng khá thân thuộc với nàng đều kinh ngạc, Cổ Ly bên cạnh này giờ xem trò hay không nói gì, lúc này bất giác cố gắng nhịn cười, vừa quay qua bọn Cổ Chấn vẫn chưa thể động đậy được làm đầu tay nói tình hình với họ, vừa về mặt tươi cười chăm chú nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe tam công chúa nói vậy liền nói: "Giữa chúng ta có gì không thể nói cùng thê tử ta chứ? Cứ nói như vậy đi, cơ thể ta không thể tự mình chống đỡ nổi."

Tam công chúa cũng không nói chỉ bữu môi nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên lại nắm chặt lấy Diệp Y không buông, hai người cứ như vậy nhìn nhau, Cổ Ly bên cạnh và Cổ Hạo Ảnh vừa bỏ ra dựa vào Cổ Ly nhìn, hai người về mặt cười quỷ dị, suýt chút nữa vỗ tay kêu hay rồi.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên lại nhìn tam công chúa, chậm rãi buông Cổ Hạo Nhiên ra, Cổ Hạo Nhiên liền nắm chặt lấy Diệp Y khấn trương nhìn Diệp Y, Diệp Y nhàn nhạt nói: "Mẹ bọn họ cần phải nghỉ ngơi."

Tam công chúa này cản ngay trước mặt không nói bọn Cổ Chấn còn có Cổ Ly tới lau thân thể, mẹ và mấy tẩu tử thì làm thế nào, bộ dạng như vậy thì giống gì chứ, lại nói có một số chuyện nói rõ mới được, nếu không cứ lồi lõm kéo kéo ngược lại còn rơi vào cảnh đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng, càng khoan nói tới bọn người Vân tướng và Hữu tướng còn ở đây, và tên Đông Sở Quân lúc này cũng không biết đã đi tới đâu, đang nghĩ ra chủ ý gì, lưu lại đây e sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, Diệp Y biết Cổ Hạo Nhiên nhất định cũng nghĩ tới những chuyện này, chẳng qua chỉ là lo cho mình mà thôi. Mà mình đối với những chuyện này căn bản không để tâm, tin tưởng một người thì phải hoàn toàn tin tưởng, nghi thần nghi quỷ chi bằng không tin gì.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy, sau đó hơi do dự buông tay Diệp Y ra, Diệp Y đỡ Cổ Hạo Nhiên dựa vào một vị trí tốt, sau đó bình chân như vại đứng dậy nhìn tam công chúa nói: "Trượng phu của ta cơ thể còn chưa hồi phục lắm, ta nếu biết chàng xảy ra chuyện sai sót gì, thì đừng trách ta vô tình." Nói xong không thêm đề ý tới sắc mặt tam công chúa thay đổi mấy lần liền hướng về bọn Cổ Ly.

Cổ Ly nhướn mày nhìn Diệp Y mặt không biểu tình gì, vừa cảm lái đuổi theo xe ngựa Cổ Hạo Nhiên, vừa cười hi hi nói: "Diệp Y, sao lại qua đây, đây không phải là tác phong của ngươi à?"

Diệp Y dựa vào bên rèm cửa lạnh lùng quét mắt nhìn Cổ Ly, thần nhiên nói: "Đây không đúng với ý ngươi sao."

Cổ Ly nhướn mày nói: "Đây không phải là ý của ta?"

Diệp Y thần nhiên nhìn Cổ Ly nói: "Nếu không phải là ý ngươi. Sao lại dẫn dụ nàng ta tới?"

Cổ Ly nghe Diệp Y hỏi vậy liền mỉm cười, nửa buổi trời gặt đầu nói: "Ta trước giờ cho rằng ngươi chẳng qua chỉ là mạnh về thực lực, không ngờ đầu óc cũng đủ dùng, khó trách tiểu lục bị người đề cho không trở nổi mình, cũng khó trách dưới tình huống nguy hiểm như vậy ngươi cũng có thể bảo vệ được hết bọn họ, tiểu lục không nhìn nhầm, mối thân định này thật tốt."

Cổ Chấn bên cạnh đã tỉnh dậy nhìn Cổ Ly và Diệp Y đang ngồi ở phía đối diện, hít sâu một hơi nói: "Chúng ta nhìn nhầm không sao, chỉ cần Hạo Nhiên không nhìn nhầm thì được rồi."

Dựa bên cạnh Cổ Ly Cổ Hạo Ảnh cũng cười nói: "Đủ bình tĩnh, đủ tuyệt tình, đủ bản lĩnh." Sau khi tỉnh lại hộ vệ lâu năm bên cạnh mình chỉ còn lại một người, trong lòng Cổ Hạo Ảnh cũng thương cảm, nhưng mà việc Diệp Y làm là hoàn toàn chính xác, Cổ Hạo Ảnh tuy thương cảm, nhưng cũng không thể không bội phục thủ đoạn xử lý của Diệp Y.

Diệp Y quét mắt nhìn Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Ảnh đột nhiên kinh ngạc cười nói: "Cũng đủ to gan." Câu to gan này là chỉ ý gì, Diệp Y hiểu rõ, Cổ Ly hiểu rõ, đám người Cổ gia vừa mới tỉnh lại cũng đều hiểu rõ, vừa nghe vậy bất giác đều mỉm cười, những ngày tháng lo âu, khổn khổ, tuyệt vọng đều tan biến vào giây phút này, chỉ còn lại tình thân nồng nàn.

Cổ Ly thấy mọi người thần thái đều trở nên thoải mái, trên mặt bất giác mỉm cười nhưng đôi mắt lại vô cùng băng hàn nói: "Lần này giành giật sự sống thấy thế nào? Nếu có lần sau, vậy thì đừng hy vọng ta tới giúp, ta sẽ ngồi một bên xem các người chết thế nào."

Một Cổ gia to lớn, thế lực to lớn, lại theo con đường của người khác, lẫn lộn nhiều năm như vậy là uống phí sao? Bây giờ khắp Thánh Thiên vương triều, Ảnh Thúc vương triều không ai không biết Cổ gia là một đồng thịt béo, các thế lực thù địch ngoài sáng trong tối thường ngày đều đang mở to mắt nhìn chằm chằm a, có ai biết là sẽ xuất thủ hay không, nếu điểm này còn không rõ không biết, vậy còn nói gì là đệ nhất môn đình, còn dựa vào cái gì mà Đông Sơn tái khởi? Đã vô dụng như vậy, vậy thì chi bằng để họ chết đi cho rồi, tránh để sau này lại lo lắng không thôi.

Bọn Cổ Chấn đều hiểu câu nói Cổ Ly là ý gì, lần này lại đi sai nước cờ như vậy, nếu không có Diệp Y thì mọi thứ đều không cần nghĩ nữa, nếu nhà họ chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì thật sự chi bằng chết hết đi cho rồi, thật quá mất mặt rồi.

Cổ Hạo Dương nuốt từng ngụm nước bọt khàn giọng nói: "Chúng tôi hiểu, nếu có sai lầm lớn như vậy, thì cũng không cần tiểu thúc phải tay áo bàng quang, tự bản thân chúng tôi cũng không thể bỏ qua cho chính mình."

Cổ Hạo Danh cũng khàn giọng nói: "Lần này thiệt thòi lớn rồi, lại rơi vào tay của Sát thiên đao đó, hay lắm, chúng ta đã không chết được, vậy thì sau này bọn họ dễ coi rồi."

Cổ Ly ngăn lời Cổ Hạo Ảnh muốn nói nghiêm mặt nói: "Bây giờ yên tâm điều dưỡng cho ta, chi cần thân thể hồi phục rồi, mọi việc đều dễ nói, lần này ta thay các người chống đỡ, đám người đó để ta đối phó, nhưng mà đừng quên nhân tình các người nợ ta, sau này ta sẽ tìm từng người một đòi lại."

Cổ Hạo Dương liền tròn mắt nói: "Tiểu thúc, lúc này còn nói những chuyện như vậy, lợi ích người có được từ chỗ bọn ta còn ít sao? Thật là." Bọn Cổ Hạo Ảnh về mặt không biết nói gì, đến cả Cổ Chấn cũng không biết nói gì, Cổ Ly này là như vậy, xuất hiện vào lúc họ cần nhất, nhưng dùng thứ tâm thường nhất làm mất đi sự cảm kích của bọn họ, người này miệng đều không nhường ai, nhưng tâm cơ lại sâu thăm thẳm, trong lòng đối với người thân đều tốt tới không cách nào diễn tả.

Diệp Y thấy Cổ Ly nửa cười nửa không cười nhìn mình, bất giác lạnh lùng nói: "Ngươi đừng mơ."

Cổ Ly nhướn mày nói: "Tiểu Hạo Nhiên của ngươi là do ta cứu, ngươi lại không trả nhân tình cho ta, vậy làm sao được?" Từ lúc gặp được Diệp Y, Cổ Ly chưa từng tìm được sự dễ chịu từ trên người nàng, lần này hiếm bắt được cơ hội tốt, còn không từ tê giao chiến với Diệp Y một lần.

Diệp Y lạnh nhạt cười chậm rãi nói: "Muốn nhân tình cũng được, ta biết một thứ còn tốt hơn Mặc Công" Nhân tình, ở đâu ra nhiều nhân tình như vậy, nếu dọc đường đi không có nàng hộ tống và chống lại kẻ địch, Cổ Ly hẳn cứ cho là muốn tặng nhân tình cũng không có ai nhận, đối với bọn Cổ Chấn thì còn nói được, đối với nàng, thì một chút tư cách cũng không có.

Cổ Ly nghe vậy liền không biết nói gì từng mắt nhìn Diệp Y, vốn chỉ là lời nói đùa, chẳng qua là không muốn mọi người ghi nhớ cái này cái kia, vốn là người một nhà còn nói cái gì mà nhân tình không nhân tình, nhưng Diệp Y nói vậy ngược lại là nói hấn cướp công, bất giác giận dữ nhìn chằm chằm Diệp Y, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận với bọn Cổ Hạo Dương, khiến bọn Cổ Hạo Ảnh cười thầm không ngớt.

Nửa buổi trời Cổ Hạo Ảnh đột nhiên nói với Diệp Y: "Diệp Y, Mặc Công đó sao muội lại biết?" Hôm đó nếu không phải Diệp Y phát hiện, động tác hấn cũng sẽ không nhanh như vậy mà lui lại, đó cũng là nguyên nhân hấn trúng độc không nặng, đây là vấn đề mà hấn luôn muốn hỏi, lúc này thấy có cơ hội bất giác hỏi ra miệng.

Diệp Y nhàn nhạt nói: "Không biết, ta chỉ biết có độc hay không thôi." Nực cười, trải qua, thử nghiệm qua nhiều độc tố như vậy, còn có gì là không biết.

Bọn Cổ Hạo Ảnh nghe vậy bất giác đều như rụng mày không biết nói gì, sự thật này có chút ngoài phạm vi năng lực của họ, Diệp Y quét mắt nhìn đám người Cổ gia không biết nói gì lạnh lùng nói: "Nói trọng điểm, ta qua đây không phải để nghe những chuyện vớ vẩn này." Nếu không phải biết Cổ Ly nhất định có lời gì đó muốn nói với mọi người, nàng sẽ để Cổ Hạo Nhiên một mình ứng phó với cái gì mà tam công chúa kỳ quái đó sao.

Cổ Ly trừng mắt nhìn vẻ mặt thần nhiên của Diệp Y, bất giác hơi cong khóe môi gật gật đầu nói: "Thì ra ngươi rõ hơn bất kỳ ai."

Diệp Y chăm chú nhìn Cổ Ly nhàn nhạt hừ một tiếng, Cổ Ly nghiêm mặt lại: "Mọi người đã tỉnh rồi, vậy thì để ta nói cục diện trước mắt và những chuyện chúng ta sắp đối mặt, trước mắt tuy đã thoát được một ải, nhưng cũng là từ rìa con bão đi thẳng tới trung tâm con bão, lần này chúng ta phải đối mặt với Hữu tướng của Ảnh Thúc, người đó và ta đã trở mặt nhau rồi. Ta lần này dùng Tả tướng và tam công chúa liên thủ lại áp chế hấn, chẳng qua là trị bên ngoài không trị khỏi bên trong, mà về phía Tả tướng và tam công chúa cũng không phải là nơi dễ đụng vào. Tả tướng trước mắt chưa để lộ ra cái gì, nhưng hấn muốn mượn chuyện này để chúng ta giúp hấn tiêu diệt Hữu tướng, ngồi vững ngôi vị độc nhất vô nhị ở Ảnh Thúc vương triều, nắm hết đại quyền, nhưng mà chuyện như vậy trong vương thất tuyệt đối sẽ không dễ nó xuất hiện, cho nên chúng ta phải làm thế nào mới có thể ổn định để Tả tướng giúp chúng ta, mà chúng ta lại không thể đụng vào lợi ích vương thất đây mới là việc trước mắt chúng ta sắp phải đối mặt. Còn về tam công chúa bên đó chỉ cần Hạo Nhiên đi ứng phó là được, ta nghĩ Hạo Nhiên chắc không có vấn đề, nhưng đằng sau nàng ta là lão gian thần hoàng đế thì cần phải chú ý, điểm này thì cần Hạo Nhiên và Diệp Y cẩn thận đối mặt, đối với tam công chúa nhẹ không được, nặng không được, nàng ta là cây cầu nối giữa chúng ta và hoàng đế, cũng là bùa hộ thân lúc chúng ta nguy hiểm, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta đem nàng ta tới đây."

Cổ Ly một hơi nói tới đây bất giác dừng lại, nhìn bọn Cổ Chấn đang ngưng thần lắng nghe hấn nói, Cổ Hạo Dương khẽ thở dài rồi gật đầu nói: "Phía trước đều là những nhân vật tai to mặt bự, ta thấy chúng ta đơn độc đối mặt tuyệt đối có vấn đề, nên đem họ gom thành một khối, chúng ta mới dễ ngư ông đắc lợi."

Cổ Hạo Danh cũng chen vào: "Nói cũng đúng, nhưng mà đừng quên còn một Đông Sở Quân, tên đó cũng không thể xem thường được, hấn và Hữu tướng là một bọn, chúng ta nên cẩn thận, tiểu thúc người cũng không thể lơ là, hấn đối với người còn oán hận hơn cả bọn ta."

Cổ Ly hừ lạnh một tiếng còn chưa nói gì, Diệp Y đột nhiên nối tiếp câu chuyện lạnh lùng nói: "Bọn chúng hai bên đã trở mặt nhau, ta để Đông Sở Quân rời khỏi, có hấn ở giữa chen một chân vào để cùng Hữu tướng nội bộ đấu nhau, chắc có thể bớt cho chúng ta nhiều việc."

Bọn Cổ Chấn vừa nghe bất giác đưa mắt nhìn nhau, sau đó Cổ Chấn thần nhiên nói: "Đồng minh được tạo nên từ lợi ích thật sự là kiên cố."

Cổ Ly ừm một tiếng sau đó lại nói: "Đã như vậy đối với chúng ta càng có lợi hơn, bây giờ chúng ta cần phải phân công hợp tác, Hạo Nhiên và Diệp Y đi đối phó với tam công chúa và lão hoàng đế ở đằng sau nàng, Hữu tướng và Tả tướng bên đó để ta nghĩ cách, đại ca dùng thế lực của Nguyệt đường để làm sụp đổ mọi thế lực của Đông Sở Quân ở Thánh Thiên, Hạo Dương Hạo Ảnh các người phải chú ý tới chuyện Đông Sơn tái khởi của chúng ta, vì Thánh Thiên bên đó đã hỗn loạn tới không thể áp chế nổi nữa, ta tin nữ hoàng lần này dễ dàng để ta tới đây, chính là vì để sau cùng mang các người về, miếng mồi béo bở này chúng ta không thể vứt được, đây mới là căn bản để chúng ta sau này sinh tồn."

Cổ Hạo Ảnh nghe tới đây chen vào nói: "Đúng vậy, lúc trước còn cho rằng không có tiền không là gì cả, nhưng bây giờ xem ra đối với chúng ta không là gì cả, nhưng đối với người khác thì lại là tất cả."

Cổ Ly gật đầu tiếp đó nói: "Hạo Danh phụ trách tất cả những người ở đây, nhớ sự an toàn của mọi người mới là điều quan trọng nhất, nếu chúng ta thực sự không lo nổi vùng nước đục này, vậy thì người nhất định phải để lại đường lui sau cùng cho bọn ta, không có mọi thứ không cần gấp, chỉ cần còn mạng là tốt rồi."

Sau khi Cổ Ly mau chóng bố trí xong, bọn Cổ Chấn đều im lặng đồng ý, trong mắt thấp thoáng tia quang mang, lúc đầu vì đã đi sai đường thật sự có chút phân tâm, trước giờ ở thế bị tấn công, bây giờ tuy cường địch đang ở đó, nhưng điều này chỉ có thể càng khiến bọn họ hùng tâm tráng trí. Mọi thứ từ bây giờ bắt đầu, kịch hay từ bây giờ bắt đầu.

Tiếng vó ngựa vang lên, tiếng bánh xe lộc cộc, dưới sự hộ tống của mấy thế lực lớn ở Ảnh Thúc, cả nhà Cổ gia được đưa vào nơi chuyên để chiêu đãi khách quý trong hoàng cung Ảnh Thúc, biệt uyển hoàng gia, dọc đường đi Tả tướng Hữu tướng minh tranh ám đấu không biết nói gì, chỉ biết trừng to mắt nhìn miếng mồi béo bở được bảo vệ bởi con sư tử lớn nhất.

Trong biệt uyển hoàng gia Cổ Hạo Nhiên thấy trước mặt bày la liệt các loại vũ khí đại đao, trường kiếm, phù đầu.. khuôn mặt tuấn tú bất giác sầm xuống nhìn cách đó không xa Diệp Y đang nhàn nhã uống trà.

Vào biệt uyển hoàng gia đã ba ngày rồi, những người trúng độc không như các tổn thương khác, chỉ cần một khi độc tố được giải người cũng không còn vấn đề gì nữa, còn chuyện thiếu máu quá nhiều và cơ thể suy yếu, nghỉ ngơi nhiều chút cũng không còn vấn đề gì, lần này vừa thấy người tinh thần hồi phục lại nguyên trạng, tam công chúa liền cầm đao tới tìm Cổ Hạo Nhiên.

"Hạo Nhiên, đừng tới đó nhìn lung tung nữa, tới đây tới đây, để ta dạy ngươi, ta không tin ngươi là thứ bất tài." Tam công chúa tay cầm một bộ trường

kiếm, nhằm về phía Cổ Hạo Nhiên không ngừng múa may rồi nói. Cổ Hạo Nhiên nghe vậy sắc mặt càng trở nên đen thui, cái gì mà thứ bắt tài chứ? Hắn mà bắt tài, thì trên đời này đều không còn người tài rồi, bị một nữ oa còn chưa trưởng thành mắng mà không thể đáp lại, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy áy náy không cách nào nói, còn Diệp Y lại không thèm quan tâm tới hắn, càng khiến hắn thêm buồn bực.

"Này, người rót cuộc là đang nhìn đi đâu vậy? Tập trung tinh thần có biết không? Ta nói sao nhiều năm như vậy một chút tiến triển cũng không có, lại không tập trung như vậy, mau lên."

"A, dần, là thế này không phải là thế kia, người rót cuộc có biết phân biệt trái phải không a? Ta nói bên trái của ta thì phải là bên phải của người không phải cùng hướng với ta."

Ở phía xa xa Diệp Y đang uống trà ăn điểm tâm, không cần ngừng đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt tóe lửa phẫn nộ của Cổ Hạo Nhiên, khoe miệng bắt giặc cong lên nụ cười lãnh khốc, ai bảo hắn lúc đầu đi chọc vào vị tam công chúa gì đó, đúng rồi, cũng không thể nói là hắn chọc vào, ai bảo hắn trưởng thành hoàn hảo như vậy khiến người khác ghi nhớ trong lòng, may mà, vị công chúa này là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ muốn tìm một người văn võ toàn tài để làm phò mã, năm đó Cổ Hạo Nhiên bị dọa cho sợ chết khiếp, vội vàng thanh minh hắn là tên dốt võ, dù học thế nào cũng học không vô, mới may mắn thoát khỏi ma chướng của tam công chúa còn rất nhỏ, nhiều năm như vậy đều không dám thanh minh võ công mình thật sự tốt hơn nhiều so với người khác, chính là sợ nữ nhân này chạy tới tìm hắn.

Diệp Y vừa nghĩ tới đây bắt giặc ngừng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, ở phía xa xa Cổ Hạo Nhiên này giờ luôn nhìn chằm chằm về phía Diệp Y vừa thấy Diệp Y nhìn về phía hắn, trên mặt liền lộ ra vẻ kễ khổ nhìn Diệp Y, lặng lẽ tổ cáo đãi ngộ phi nhân đạo mình gặp phải trước mắt. Diệp Y nhẹ nhàng mảy không biểu tình gì chuyển qua nhìn vị tam công chúa đang đem hắn bồi dưỡng tới cảnh giới phò mã lý tưởng của mình, nhìn hai người một người tức tới giậm chân, một người nộ hóa đầy đầu, Diệp Y hiếm khi cảm thấy rất buồn cười như vậy.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phi lễ vật thị

"Ta không luyện nữa." Cổ Hạo Nhiên sau nhiều lần bị Diệp Y phốt lờ nhện tới không thể nhện nữa, bạo phát triệt để, vứt trường kiếm trong tay xuống xoay người đi về phía Diệp Y.

"Này, Cổ Hạo Nhiên, ta có nói cho phép người không luyện nữa không? Người như vậy không có lòng tin kiên định, thì không thể học tốt võ công được, mau về đây, bắt đầu lại." Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên nổi cáu bỏ đi, bắt giặc tức tới giậm chân.

Cổ Hạo Nhiên ngẩng lên trời thở dài, sau đó cố gắng nặn ra bộ mặt mệt mỏi, xoay người nhìn về phía tam công chúa tinh thần tràn trề nói: "Tam công chúa điện hạ, ta vẫn còn là người bệnh, sao có năng lực giá trị tinh lực vương thịnh của người, lại nói học võ này có thể trong một chiều mà luyện thành sao? Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt bệnh mệt mỏi, nửa buổi trời trề môi nói: "Được rồi, được rồi, ta quên mất người vẫn còn là một người bệnh, nhìn bộ dáng người thật sự còn chưa thích hợp để bắt đầu luyện tập, vậy trước luyện tới đây vậy, ngày mai chúng ta lại tiếp tục."

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy tam công chúa đồng ý liền không nói hai lời bước thẳng về phía Diệp Y, tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên không chút chần chừ rời khỏi nàng ta mà đi, khuôn mặt xinh đẹp bắt giặc chau lại lớn giọng nói: "Cổ Hạo Nhiên, dù bây giờ không luyện võ nữa, ta lệnh người tới bồi bổ cung nói chuyện, không cho phép đi tìm người khác."

Cổ Hạo Nhiên đầu cũng không quay lại nhàn nhạt nói: "Tam công chúa điện hạ dường như đã quên, ta không phải thân dân của Ảnh Thúc, mệnh lệnh của người ta có thể nghe có thể không nghe, vả lại, bây giờ chúng tôi lấy thân phận là tông thuộc của hoàng phi Thánh Thiên vương triều tới bái phỏng Ảnh Thúc, lời của người có phải là quá dễ thể diện cho nữ hoàng rồi không?" Tuy Cổ Ly muốn hắn ứng phó với vị tam công chúa vừa điều man vừa đối với hắn có chút ý đồ này, nhưng với tính cách ngạo mạn này của hắn, ở trước mặt Diệp Y thì có thể cúi đầu, còn những người khác cứ cho là hoàng đế hay là thi chủ, muốn hắn ngoan ngoãn nghe lời thì không có cửa, cho nên nói chuyện với tam công chúa này hoàn toàn là khách khí vô tình.

Vị tam công chúa đó nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bắt giặc nhướng mày không một tiếng cự lại, thân phận Cổ Hạo Nhiên bày ra đó, tuy không thể bì với cảnh vàng lá ngọc như nàng, nhưng cũng được coi là một hoàng thân quốc thích, nếu là hoàng thân quốc thích của Ảnh Thúc nàng thì nàng còn có thể ý thể ức hiếp, nhưng bọn Cổ Hạo Nhiên đại diện cho quý thích của Thánh Thiên, lại thêm Cổ Ly bây giờ là đi sứ tới Ảnh Thúc, lời vừa này thật sự không thể nói như vậy, tam công chúa cân nhắc nặng nhẹ một lúc, cũng chỉ còn biết buồn bực không thể kháng cự trơ mắt nhìn theo bóng Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên làm gì thêm để ý tam công chúa phía sau, sải bước đi tới bên cạnh Diệp Y về mặt tức giận nói: "Nàng lại không thèm quan tâm ta."

Diệp Y nghe vậy đưa mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Có chứng cứ gì không?"

Cổ Hạo Nhiên liền tức nghẹn đặt mông ngồi xuống cạnh Diệp Y đưa tách trà Diệp Y uống rót vào trong miệng sau đó ừm khua nói: "Đề ta một mình ứng phó với tam công chúa đó, nàng không tới giúp đỡ đánh, lại còn còn ngồi một bên xem trò vui, tất cả những gì nàng làm thật khiến ta đau lòng." Vừa nói

về mặt vừa u oán kéo lấy tay Diệp Y, trong mắt tràn đầy bất mãn.

Diệp Y nhướng mày nhìn Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: "Muốn ta tới giúp ngươi ứng phó sao? Vậy được, chuyện này ngươi đừng nhúng tay vào, để ta tới giúp ngươi giải quyết." Vừa nói vừa muốn đứng dậy.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy vậy bất giác giật mình, cũng không thèm quan tâm bây giờ đang ở trong hoa viên, vội vàng một tay kéo Diệp Y qua ngồi trên đùi mình, cười trừ nói: "Thôi đi, thôi đi, vẫn là để ta tới ứng phó với nàng ta vậy, loại chuyện nhỏ này sao có thể để thể tử ta xuất mã được, nàng ở bên cạnh xem là được, ta sẽ đi giải quyết thật ổn thỏa." Đùa giỡn chứ, nếu để Diệp Y ra tay giải quyết, vậy thì rất dễ dàng, tay đưa lên đao hạ xuống thế là xong việc, nhưng phía sau thì phải giải quyết thế nào, đây không phải là rắc rối tầm thường một lỗ thùng lớn không cách nào bù đắp sao, cho nên vẫn là để hắn tới giải quyết vậy, chỉ ít sẽ không gặp phải họa lớn.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên về mặt tươi cười xán lạn nhìn nàng, sau đó nhàn nhạt nói: "Không đau lòng? Không ủy khuất nữa sao?"

Đôi tay Cổ Hạo Nhiên vội vàng ôm lấy eo Diệp Y, vùi đầu vào vai nàng liên tục nói:

"Không đau lòng, không ủy khuất có nàng luôn ở trước mặt ta ta còn có gì mà đau lòng ủy khuất chứ, chỉ là nàng không quan tâm tới ta, khiến người ta không vui chút nào."

Khóe mắt Diệp Y thấy tam công chúa đang nổi giận đùng đùng xông về phía hai người họ, bất giác nhướng mày nói với Cổ Hạo Nhiên: "Vậy như thế này đã quan tâm chưa?" Vừa nói vừa nâng đầu Cổ Hạo Nhiên lên cúi đầu xuống hôn, Cổ Hạo Nhiên liền trở tay giữ chặt sau gáy Diệp Y, không chút do dự đổi từ khách thành chủ hôn càng mãnh liệt hơn.

"Này, này, hai người chú ý chút cho ta, đây là biệt uyển hoàng gia, không phải là nơi tùy tiện khác, trong mắt hai người rốt cuộc còn có bồn cung này nữa không?" Một đạo thanh âm khí cấp bại hoại xuyên vào màng nhĩ hai người, lạnh lốt truyền vào tai.

Cổ Hạo Nhiên nửa buổi trời sau đó mới luyến tiếc buông đôi môi Diệp Y ra, thấy nó bị mình giày vò rướm máu, cổ họng Cổ Hạo Nhiên một tràng cổ động lại đưa đầu qua hôn nhẹ một cái, sau đó mới thấp giọng cười nói:

"Diệp Y tốt của ta, cảm thấy thế nào?"

Diệp Y quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, đôi môi hồng diễm thập phần phong tình nhàn nhạt nói: "Cũng tạm được."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bất giác nhướng mày thấp giọng nói: "Nói như vậy ta còn phải cố gắng nhiều rồi." Liền vòng sang eo Diệp Y đem nàng siết chặt vào lòng, bị Diệp Y ôm nhiều ngày như vậy, bây giờ hắn đã hồi phục sức, đương nhiên sẽ không để Diệp Y thực hiện được, càng huống hồ còn có người ngoài đang ở trước mặt, nếu để Diệp Y ôm tới ôm đi, vậy thì hắn thật sự cả thể diện sĩ diện đều bị mất sạch sẽ rồi.

Diệp Y đương nhiên hiểu cách nghĩ của Cổ Hạo Nhiên, sau đó cũng không kháng cự những việc Cổ Hạo Nhiên làm, nàng làm việc trước giờ chỉ theo ý của mình, nàng muốn ôm thì ôm, không muốn ôm thì chính là không muốn ôm, chứ không nhất định phải là lấy cường thế muốn làm gì thì làm, huống hồ đối tượng là Cổ Hạo Nhiên, nhường hắn một chút, thả lỏng mình một chút cũng không phải là chuyện to tát gì.

"Này, Cổ Hạo Nhiên, bồn cung nói chuyện ngươi rốt cuộc có nghe thấy không?"

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy nhướng mày không nói gì nhìn Diệp Y một cái, mới quay đầu duy trì nụ cười ưu nhã khách khí nói: "Công chúa điện hạ nói chuyện sao ta có thể không nghe thấy được, nhưng mà, biệt uyển hoàng gia này dường như là nơi cả nhà chúng tôi ở, phu thê chúng tôi có chút hành động thân mật cũng không phải là chuyện gì không chấp nhận được, cha mẹ chúng tôi còn không nói gì, công chúa người chấp gì chút chuyện nhỏ này?"

Ngừng một lúc sau đó Cổ Hạo Nhiên thấy tam công chúa sắc mặt có chút xanh, bất giác nói tiếp: "Và lại, công chúa điện hạ dường như vẫn chưa gả khỏi nhà mẹ mà, thấy cảnh này một cô nương không quay đi, ngược lại còn tới can thiệp chúng tôi, phi lễ vật thị lễ nào công chúa điện hạ chưa học qua, đây không phải là công chúa điện hạ không đứng rồi không?"

Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Thanh lúc này vừa khéo đi ra ngoài thư giãn gân cốt, nghe Cổ Hạo Nhiên đang cố đầu lý như vậy mà còn một bộ dáng nghiêm chỉnh, bất giác đều phì cười, quá mạnh rồi, bọn họ giữa thanh thiên bạch nhật làm chuyện thân mật, để người khác nhìn mà không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn trách người khác không nên nhìn, đây cũng thật sự chỉ có Cổ Hạo Nhiên mới làm ra được.

Vị tam công chúa đó thấy có người tới, liền đỏ mặt tức giận nói: "Cái gì mà còn, bồn cung chưa gả khỏi nhà mẹ, còn có ai gả khỏi nhà mẹ?"

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bất giác dựa vào người Diệp Y cười trộm không ngớt, vị công chúa điện hạ này thật sự là bình thường, chỉ nghe hắn nói nửa đoạn đầu, hoàn toàn không lĩnh hội được ý tứ sau đó.

Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên đột nhiên cười, khẽ chau mày sau đó động não lại, khuôn mặt liền đỏ bừng bừng! Phũ tay áo một cái về mặt đỏ bừng sải bước liền chạy đi, chạy xa rồi lại cảm thấy có chút không cam lòng đầu không quay lại lớn tiếng nói: "Cổ Hạo Nhiên, ngày mai ta lại tới đốc thúc ngươi luyện công, nếu để ta thấy những chuyện này.. bồn cung.. bồn cung sẽ cho ngươi đẹp mặt."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy liền ha ha cười lớn, Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Thanh bên cạnh đều phá lên cười đi qua đó, Cổ Hạo Nhiên hôn khóe môi Diệp Y rồi nhướng mày nhìn hai người nói: "Các ngươi không biết phi lễ vật thị sao?"

Cổ Hạo Viễn quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng bọn ta trúng chiêu đó của ngươi sao, những cảnh hơn thế nữa bọn ta cũng đã từng thấy qua, còn có cao chiêu gì đem ra đây."

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe ngữ khí thân nhiên của Cổ Hạo Viễn, thần sắc liền có chút bối rối trừng mắt nhìn hai người bạn Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Thanh, quay đầu nói rì rầm bên tai Diệp Y: "Thật không có mắt nhìn." Cổ Hạo Nhiên rất muốn ở một mình thấy Cổ Hạo Viễn và Cổ Hạo Thanh hoàn toàn không thèm quan tâm tới chiêu đó của mình, về mặt bất giác phần nộ và đồ bùng.

Thanh âm nhỏ nhỏ không thoát khỏi tai hai người, Cổ Hạo Thanh dựa vào ghế đá khoe miệng lộ ra nụ cười, nói: "Ta nói tiểu lục, vị công chúa này ngươi muốn xử lý thế nào? Cảnh cực hạn như vậy cũng dễ dàng ta nhìn, là muốn nàng ta thấy khó mà lui? Hay hy vọng nàng ta bắt chước học theo ngươi?"

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lời trêu đùa của Cổ Hạo Thanh, cũng không lo đánh hấn vội vàng ôm lấy Diệp Y quay sang Cổ Hạo Thanh lớn tiếng nói: "Đùa gì chứ bắt chước học theo? Ta là người đối tới không kén thức ăn vậy sao?"

Cổ Hạo Viễn ừm một tiếng gật gật đầu nói: "Thì ra là người kén ăn, vậy ta có thể hiểu rằng, chỉ cần đúng thực phẩm, thì ngươi liền ăn không." Cổ Hạo Thanh vừa nghe vậy bất giác nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y cười quái dị.

Cổ Hạo Nhiên liền nổi giận trừng mắt với Cổ Hạo Viễn: "Nhị ca, nếu huynh muốn ly gián quan hệ của ta và Diệp Y, vậy thì huynh nhân lúc còn sớm trở về nghỉ ngơi đi, ta và Diệp Y mới không vì loại chuyện này mà xảy ra mâu thuẫn, quan hệ của ta và vị công chúa gì đó, Diệp Y hiểu rõ hơn ai hết, sẽ không bị mắc lừa đâu."

Cổ Hạo Thanh nghe tới đây chậm rãi nuốt nuốt rồi nói: "Tiểu lục không nói trọng điểm, ta và nhị ca đâu phải nói tới công chúa đó, bọn ta đang nói là vấn đề thực phẩm có đúng khẩu vị hay không, ngươi đừng gây xích mích quan hệ của bọn ta và Diệp Y, nếu không ta và nhị ca cũng sẽ cho ngươi đẹp mặt." Cổ Hạo Viễn rất tán đồng gật gật đầu, nhướn mày tựa tiểu phi tiểu nhàn nhìn Cổ Hạo Nhiên mặt đầy phần nộ.

"Câu hỏi này của nhị ca rất hay, ta cũng muốn biết tiểu lục của chúng ta sẽ trả lời thế nào? Phải biết đáng về vị công chúa này cũng không tệ, thân phận cũng cao quý, tính cách tuy điều man một chút, nhưng mà ta thấy vẫn rất nghe lời ngươi, làm nhị phu nhân của tiểu lục nhà chúng ta cũng không thiệt cho ngươi rồi, hay là tiểu lục cho rằng đáng về công chúa này không xinh đẹp như Diệp Y, sau này nếu gặp được một người xinh đẹp hơn Diệp Y, cứ như nhị ca đã nói là ăn phải rồi." Từ vườn hoa một giọng nói khác từ từ truyền tới Cổ Hạo Ảnh vừa cười vừa nói.

Bên cạnh cùng đường với hán Cổ Hạo Danh vỗ vỗ vai Cổ Hạo Ảnh, một bộ dáng đáng hoàng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói:

"Tiểu lục, nghĩ thế nào mau nói cho bọn ta biết, bọn ta biết tình cảm của ngươi và Diệp Y rất tốt, nhưng nam nhân tam thê tứ thiếp là điều rất bình thường, ngươi đừng lo Diệp Y không cho phép, có bọn ta chống lưng cho ngươi, ta nghĩ Diệp Y cũng là người rất hiểu đạo lý, sẽ không làm khó ngươi đâu."

Lời này vừa nói ra Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Thanh, Cổ Hạo Ảnh đều cùng lúc gật đầu nói không tệ, ai nấy về mặt đều tươi cười nhìn Cổ Hạo Nhiên sắc mặt khó coi, thần sắc muốn nghiêm túc bao nhiêu thì có nghiêm túc bấy nhiêu.

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt nhìn bốn huynh đệ đang tụ họp bên cạnh, quay đầu lại cánh tay ôm chặt lấy Diệp Y, kéo cằm nàng qua hôn sâu một cái, nửa buổi trời ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thanh lạnh của Diệp Y, nói từng câu từng chữ: "Nhược thủy tam thiên, ta chỉ cưới một mà thôi." (Câu nói của Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, ý là thế gian hàng ngàn người con gái, nhưng chỉ yêu duy nhất một người)

Diệp Y đưa mắt lên nhìn nhạ nhạ nhìn Cổ Hạo Nhiên vô cùng nghiêm túc, Cổ Hạo Nhiên ôm chặt lấy Diệp Y dựa đầu vào gò má Diệp Y chậm rãi nói: "Nữ nhân trong thiên hạ rất nhiều, thế lực lớn có! Thân phận cao quý có! Trường thành xuất sắc có! Phẩm đức cao thượng có! Nữ nhân tốt cũng có rất nhiều, nữ nhân xấu cũng rất nhiều, nhưng không một ai trong số họ có thể so sánh với nàng, vì trong lòng ta nàng chính là duy nhất, tốt cũng được, hư cũng được, xinh đẹp cũng được, xấu cũng được, phẩm đức cao thượng cũng được, tội tệ cũng được, ta chỉ biết người ta yêu là nàng, Diệp Y, chính là một người như nàng, cảm giác đó không phải là thứ ngoại tại có thể lấp đầy, nó là cảm nhận trong tâm hồn, kiếp này có nàng đã đủ, phần tín nhiệm này, phần cảm động này, tình cảm sống chết có nhau ta không làm được với người khác, người khác cũng không cho ta được, chỉ có nàng, chỉ có ta và nàng."

Lời tâm tình rì rầm lẫn trong đó là con gió nhẹ thoang thoang thổi trong vườn hoa, bốn người Cổ Hạo Viễn thấy Cổ Hạo Nhiên vô cùng nghiêm túc nói lên quyết định của hắn, cảm nhận của hắn, cả đời không hối tiếc của hắn, lại thấy Diệp Y nhẹ nhàng lắng nghe trên mặt không có biểu tình gì, không cảm động, không vui mừng, càng không có cái gì mà vui quá òa khóc, dường như những lời tâm tình này của Cổ Hạo Nhiên căn bản là chuyện nằm trong dự liệu, đằng sau sự bồn khoăn đó sớm đã rõ, sớm đã khẳng định, sớm đã khắc cốt ghi tâm, bốn người đưa mắt nhìn nhau bất giác đều cảm thấy vui mừng thanh thản cười.

Họ đâu biết rằng Diệp Y cho rằng Cổ Hạo Nhiên là của một mình nàng, chế độ một chồng một vợ sớm đã thâm căn cố đế trong lòng nàng, đừng nói cho phép Cổ Hạo Nhiên cái gì mà tam thê tứ thiếp, e là chỉ cần hành động ý thức có lệch quỹ đạo một chút, thì toàn thân sẽ được thập đại khốc hình hầu hạ, Cổ Hạo Nhiên một lòng một dạ là lựa chọn tốt nhất, nếu không phải nàng cũng sẽ có cách khiến hắn một lòng một dạ.

"Tiểu lục, có câu này của ngươi thì đủ rồi."

Cổ Hạo Nhiên hoàn hồn nghiêng đầu nhìn Cổ Hạo Ảnh, ổn định lại tình ý tràn đầy, nhướn mày nhìn Cổ Hạo Ảnh nói: "Câu này ta cảm thấy do Diệp Y nói ta còn tương đối vui mừng, ngươi nói thì được tính là gì chứ? Lẽ nào ngươi còn muốn ta chung tình với ngươi cả đời." Lời này Cổ Hạo Nhiên vừa nói ra, mọi người đều ha ha cười lớn, đến cả Diệp Y luôn thanh lạnh cũng nhăn nhọt mỉm cười.

Cổ Hạo Ảnh cười tà, đưa tay ôm chặt lấy đầu Cổ Hạo Nhiên, làm như sắp hôn lên đó vừa cười híp mắt nói: "Vậy trước để chúng ta tới tạo nên mối quan hệ đặc biệt này rồi nói."

Cổ Hạo Nhiên một tay ôm lấy eo Diệp Y, một tay ôm lấy đầu nàng, lúc này không vung tay lên được, chỉ còn biết trừng mắt nhìn Cổ Hạo Ảnh vừa nghiêng đầu né tránh, vừa nói: "Ai thêm tạo dựng loại quan hệ đó với ngươi chứ? Ngươi cần thận ta về mách lại với ngũ tẩu." Cổ Hạo Ảnh vờ không

nghe thấy, cười tà nhằm vào đôi môi Cổ Hạo Nhiên mà hôn.

"Hắn là của ta." Bốn từ đơn giản khiến Cổ Hạo Ảnh dừng nửa chừng, bọn Cổ Hạo Danh bên cạnh thấy vậy bất giác đều ồ lên cười, chỉ thấy Diệp Y chỉ hai ngón vào trán Cổ Hạo Ảnh, ngăn ý đồ khinh bạt của Cổ Hạo Ảnh, vừa lạnh nhạt nhìn Cổ Hạo Ảnh, vừa đưa tay đem mặt Cổ Hạo Nhiên áp về phía mình, ý của nó không nói cũng hiểu.

Cổ Hạo Ảnh nhướng nhướng mày ngồi lại khề ho một tiếng, nói: "Tiểu lục, đừng nấp sau lưng Diệp Y, là nam nhân chúng ta ra đây nắm tay đôi."

Cổ Hạo Nhiên đưa miệng hôn lên Diệp Y một cái, sau đó về mặt đắc ý nhìn Cổ Hạo Ảnh nói: "Ta là nam nhân hay không không cần người biết, thê tử ta biết thì được rồi." Lời này một lời hai ý, khiến ba huynh đệ khác vốn cười không dứt, liền ôm bụng cười to hơn.

Cổ Hạo Ảnh về mặt tựa nộ phi nộ nhìn về mặt đắc ý của Cổ Hạo Nhiên, mặt lộ ra vẻ tính kế gõ từng cái từng cái vào lòng bàn tay, khóe miệng mang theo nụ cười câu hôn đoạt phách, nhìn về mặt cảnh giác của Cổ Hạo Nhiên.

"Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện cười nữa, lão ngũ cẩn thận các người, tiểu lục đừng đùa nữa, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh." Cổ Hạo Viễn thấy đùa cũng đủ rồi, mới mở miệng hòa giải.

Cổ Hạo Thanh gật đầu nói: "Đúng là, đừng hiểu lầm."

Cổ Hạo Nhiên nhướng mày ôm Diệp Y tươi cười nhìn chằm chằm bốn người, Cổ Hạo Ảnh lắc đầu đánh một cái vào vai Cổ Hạo Nhiên đành chịu: "Tiểu tử nhà ngươi, ý cô Diệp Y bảo vệ ngươi, ngày càng vô pháp vô thiên rồi, nhưng mà nhớ lấy lời ngươi nói hôm nay, công danh lợi lộc thì là gì chứ, con đường trải gấm phía trước không là gì cả, gia tài bạc triệu nếu có thì tốt, không có cũng không là chuyện to tát gì, nhưng ngàn vạn lần đừng phụ tâm ý của bản thân, trong đời khó tìm được một tri kỷ, càng huống hồ các ngươi là phu thê với nhau, ngàn vạn lần đừng vì bất cứ chuyện gì mà phá đi thời điểm đẹp nhất của nó."

Cổ Hạo Nhiên nghe lời này của Cổ Hạo Ảnh, sắc mặt bất giác nghiêm lại gật gật đầu nói: "Ngũ ca yên tâm, ta sẽ không vì Cổ gia bây giờ đang đối mặt với khó khăn, mà làm ra chuyện gì bất lợi với mình, ta biết nhà trong lòng ta rất quan trọng, các người trong lòng ta cũng rất quan trọng, nhưng ta không muốn vì những thứ hư vinh đó, mà từ bỏ tình cảm không dễ gì có được của ta."

Bọn Cổ Hạo Viễn nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy bất giác đều trở nên yên tâm, vừa nãy Cổ Hạo Ảnh và bọn mình cố ý hỏi vậy, chính là muốn xác nhận tình cảm Cổ Hạo Nhiên đối với Diệp Y rốt cuộc sâu đậm tới nhường nào, chính là sợ Cổ Hạo Nhiên sẽ vì cục diện khốn đốn sắp bày ra trước mắt của Cổ gia, mà dùng thủ đoạn ngắn gọn nhất, nếu như vậy vì họ mà phụ Diệp Y, hy sinh như vậy họ không gánh nổi, cũng không muốn nhìn thấy cảnh như thế.

May mà câu trả lời của Cổ Hạo Nhiên khiến họ rất vừa lòng, mà cách làm của hắn đối với tam công chúa gì đó cũng khiến họ cảm thấy không tệ, không cố ý thân cận, không cố ý lợi dụng, có chỉ là sự thẳng thắn và duy trì khoảng cách, nếu tiểu lục của họ vì để có được tấm bùa hộ thân này, mà dùng thủ đoạn hạ lưu, lừa tình, lừa người, vậy thì cũng khiến họ bất an.

Cổ Hạo Viễn gật gật đầu nói: "Trong lòng ngươi đã có nặng nhẹ, vậy bọn ta cũng không nhiều lời nữa, Cổ gia tuy quan trọng nhưng nếu dùng hạnh phúc và hy sinh của ngươi để đổi lấy, vậy cần hay không cần cũng không có gì to tát, dù công chúa đó ta thấy có chút tính khí trẻ con, ngươi dựa vào nàng chút ít là được, cũng đừng quá quen với vị công chúa điều man như vậy, nếu nàng ta thật sự làm khó ngươi vậy thì để Diệp Y ra mặt, dù sao Diệp Y cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của ngươi, không cần biết nàng ta là công chúa hoàng hậu gì đó, theo quy định cũng không thể làm khó Diệp Y được, ta tin Diệp Y cũng không phải là người dễ mình chịu thiệt, tóm lại nên làm thế nào thì làm thế đó, đừng hạ thấp bản thân mình."

Cổ Hạo Nhiên ừm một tiếng sau đó nói: "Nhị ca yên tâm, vị công chúa điều man đó một lòng muốn tìm một nam nhân thập toàn thập mỹ làm chồng, công phu của ta quá tệ, trước mắt vẫn chưa đạt yêu cầu của nàng ta, chỉ cần ngày nào ta còn không phải là người hoàn mỹ trong lòng nàng, thì ngày đó không cần lo lắng tình hình của ta, ta sẽ kéo dài thời gian với nàng ta, muốn học thì khó, muốn không biết thì quá dễ."

Bọn Cổ Hạo Viễn vừa nghe vậy đều cười, hoàn mỹ, trên thế gian này đâu đâu ra hoàn mỹ, xem ra Cổ Hạo Nhiên đấu với vị công chúa đó, hoàn toàn là dễ dàng, bây giờ đã không cần lo lắng về phía Cổ Hạo Nhiên vậy thì họ bên này cũng phải bắt đầu hành động rồi, bị nhiều người ngắm trừng cảm giác thật sự không dễ chịu chút nào.

Bốn người đang cười vui vẻ, ở phía xa xa một thanh âm nhẹ nhàng truyền tới: "Đừng xem vị công chúa đó quá vô dụng, chỉ ít ta biết nàng ta sẽ vì cách nghĩ của mình, sẽ mau chóng xem đó mà hành động! Bọn Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn, thấy Cổ Ly thân mặc trường bào xanh nhạt ưu nhã, đang cười trên nỗi đau của người khác chậm rãi đi qua, Cổ Hạo Danh sau đó nói: "Thế nào, tiểu thúc, có tình hình gì sao?" Bọn Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Danh hỏi, bất giác đều ngừng đầu chờ đợi câu trả lời của Cổ Ly.

Cổ Ly chậm rãi tới ngồi xuống, vô cùng ưu nhã uống một tách trà, ăn miếng điểm tâm sau đó nhướng mày nhìn Cổ Hạo Nhiên tựa tiểu phi tiểu nói: "Tiểu lục, bản lĩnh tốt a, ta thật chưa từng nghĩ, mềm yếu vô dụng, hồ đồ ngu ngốc, lười biếng những từ này có một ngày lại dùng trên người ngươi, ngươi nói, có phải ngươi diễn phé vật quá giống rồi không? Bọn Cổ Hạo Viễn đưa mắt nhìn nhau sau đó nhin cười nhìn Cổ Ly, Cổ Hạo Ảnh tròn xoe mắt đảo một lượt như đang suy nghĩ: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Đấu bò

Cổ Ly mang theo nụ cười nhàn nhạt như đang xem kịch hay nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua ta vừa trong hoàng cung thấy tam công chúa nổi giận ùng ùng chạy vào, nói với hoàng đế có một tên quá vô dụng, ý thức không có bản thân còn bị chuyện khác thu hút, muốn đem võ công luyện cao thật sự quá khó."

Dùng một lúc sau đó thấy vẻ mặt mọi người đều đang chú ý tới, Cổ Ly bất giác nhướn mày khoe miệng cười tà nói: "Bồn quân thấy công chúa điện hạ thật sự quá hấp tấp, tiện thể chỉ rõ ràng một chút, cũng coi như bằng chứng giao hảo của Thánh Thiên và Ảnh Thúc, vì bang giao của hai nước mà làm tốt giao lưu cũng là nguyên nhân ta đi sứ tới Ảnh Thúc."

Cổ Hạo Danh thấy Cổ Ly vẻ mặt tươi cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong lòng biết tuyệt đối không có chuyện tốt, bất giác hỏi: "Tiểu thúc, nói trọng điểm, người rốt cuộc là chỉ chiêu thức gì?"

Cổ Ly mỉm cười xán lạn nói: "Cũng không có gì, chẳng qua chỉ nói một câu trống đầy phải dùng mũi khoan đầy, chính sách chuyên chế mới có thể kích phát hết được tiềm lực của một người, có lẽ khi đó chim sẻ mới có thể biến thành phượng hoàng." Nói xong bất giác đắc ý cười hờ hờ.

Bọn Cổ Hạo Viễn liền có vẻ đồng tình nhìn Cổ Hạo Nhiên, đây không phải là đang tính kế với hắn sao, tính kế không nói, còn bày ra một cái lý do to đùng như vậy, tìm một tư tưởng chính sách vĩ mô như vậy, nói chết cũng là Cổ Hạo Nhiên nếu không nhẫn nhục chịu đựng, e là có thể khiến Cổ Ly nói thành phản quốc đại tội, sau đó mấy người đều buồn bã không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thân thiện quan tâm tới Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt sát khí trùng mắt nhìn Cổ Ly, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nội dung sau đó là gì?" Nếu chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy Cổ Ly tuyệt đối sẽ không cười khác thường như vậy, chắc chắn phía sau còn có chuyện tệ hại hơn, mới có thể khiến hắn vui thành cái dạng đó.

Cổ Ly cười hi hi nói: "Vẫn là tiểu lục hiểu tiểu thúc, phải biết tiểu thúc nếu không biết hết mọi chuyện, tuyệt đối sẽ ngủ không ngon." Thấy Cổ Ly đã bắt đầu tổn hại thừa lời, Cổ Ly mới dây dưa cười híp mắt nói: "Cũng không phải chuyện to tát gì, theo tiền lệ Ảnh Thúc vương thất có cử hành cuộc thi đấu dừng sĩ giao lưu, vừa khéo qua vài ngày nữa chính là ngày thi đấu để chọn ra cái gì mà đệ nhất dừng sĩ của Ảnh Thúc, tam công chúa rất có lòng tốt báo cho ngươi một danh."

Cổ Hạo Nhiên liền tức giận ùng ùng gào lên: "Nàng ta dựa vào đâu mà báo danh cho ta? Không đi, việc của ta vẫn chưa tới lượt nàng ta làm chủ, kêu nàng ta đi mơ mộng đẹp đi vậy."

Cổ Ly mỉm cười vân đạm phong khinh dùng tay chống cằm, chớp chớp mắt đề thấp giọng nói với Cổ Hạo Nhiên: "Nhưng mà, ta đã đồng ý rồi."

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe vậy một tay bắt lấy bánh điểm tâm trên bàn, nhìn cũng không nhìn ném về phía Cổ Ly, vừa tức giận nói: "Ai đồng ý thì người đó đi, đừng tìm ta."

Cổ Ly khẽ cười né ám khí Cổ Hạo Nhiên ném qua, vẻ mặt tươi cười nói: "Về công, ta là quân phi ngươi là thần dân, ngươi bắt buộc phải nghe theo ta, về tư, ta là tiểu thúc của ngươi, ngươi là đệ nhị của ta, ngươi cũng bắt buộc phải nghe theo ta, cho nên, thật ngại quá, lần này ngươi không đi không được rồi." Vẻ mặt mang theo nụ cười nhưng nói lên sự thật vô tình nhất.

Cổ Hạo Nhiên nghe tới đây bất giác tức giận nhìn Cổ Ly, nửa buổi trời quay đầu nhìn Diệp Y đang được ôm vào lòng nói:

"Diệp Y, bọn họ bắt nạt ta." Bọn người Cổ Hạo Viễn bên cạnh vốn đang buồn thay cho Cổ Hạo Nhiên, vừa nghe Cổ Hạo Nhiên làm nũng với Diệp Y, và lại còn như lẽ đương nhiên, bất giác đều trừng to mắt, cực lực nhìn cười quay người đi, vai này thật sự có thể đảo lại được sao.

Diệp Y này giờ không nói gì, lúc này thấy Cổ Hạo Nhiên ôm mình làm nũng, bất giác nhìn vào đôi mắt Cổ Ly vẻ mặt đang tươi cười, lạnh lùng nói: "Nội dung thi đấu là gì?"

Cổ Ly vừa nghe vừa nhướn mày cười càng thêm đậm, chớp chớp mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiểu lục đừng nói với ta ngươi chưa từng nghe qua, hôm nay ta nghe Ảnh Thúc hoàng đế nói lần trước lúc ngươi tham gia, còn không ngần ngại khen loại vận động này thật mới lạ, có hứng thú, vô cùng sáng tạo, tiểu thúc ngươi ta đây cũng là nghe được những lời này mới thay ngươi đồng ý, ngươi đã nói hay rồi, vậy ta nhất định không có lý do để ngăn cản ngươi tham gia rồi."

Diệp Y nghe Cổ Ly nói vậy bất giác quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt không đổi, Cổ Hạo Nhiên trừng Cổ Ly một cái ôm chặt lấy nàng chính là không nói chuyện, Diệp Y bất giác nhướn mày nói: "Rất khó?"

Trên mặt Cổ Hạo Nhiên có chút bối rối lắc đầu, mấy người bên cạnh thấy Cổ Hạo Nhiên chính là không nói chuyện, còn Cổ Ly bộ dạng xem trò vui cũng không nói rõ, bất giác đều hiếu kỳ đưa mắt nhìn nhau, Cổ Hạo Danh này giờ thấy Cổ Hạo Nhiên bối rối như vậy, còn Cổ Ly thì khoái chí như vậy liền chau mày suy nghĩ nửa ngày trời, lúc này đột nhiên đập bàn một cái ha ha cười âm lên, một tay chỉ Cổ Hạo Nhiên liên tục nói: "Ta nhớ ra rồi, cuộc thi đó rất nổi tiếng, ha ha ha ha, ta chưa từng nghĩ tiểu lục cũng có một ngày bị hạ bệ." Vừa nói vừa hưng phấn cực độ cười âm lên.

Cổ Hạo Ảnh đập vai Cổ Hạo Danh một cái hồi thúc nói: "Mau nói, là nội dung gì."

Cổ Hạo Danh thấy bọn Cổ Hạo Viễn đều nhìn sang hắn, bất giác vừa cười vừa nói: "Ta nhớ Ảnh Thúc vương thất thích mở một số cuộc thi đấu hoành

trắng, dùng để giải tỏa buồn chán cho bọn quý tộc, nội dung thi đấu dùng sĩ gì đó ta từng nghe nói là tinh anh trong số đó, dùng sĩ, dùng sĩ, dùng sĩ đấu bò, ha ha ha ha."

"Đấu bò?" Cổ Hạo Viễn có chút kinh ngạc lặp đi lặp lại, thấy Cổ Hạo Nhiên về mặt phần nộ còn Cổ Ly thì vui vẻ gật đầu, bất giác cũng cười ồ theo, Cổ Hạo Nhiên đến cả bò còn chưa thấy qua, muốn hẳn đi đấu bò, thật quá lãng phí rồi, lãng phí a, bọn người Cổ Hạo Ảnh bên cạnh cũng cùng lúc cười ồ lên.

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt khó coi vui đùa vào lòng Diệp Y, Diệp Y một tay ôm sau gáy Cổ Hạo Nhiên, vừa khẽ chau mày nói: "Đấu bò có gì đáng cười?" Đấu bò ở Tây Ban Nha thịnh hành toàn thế giới, chưa từng nghe có chỗ nào buồn cười, có năng lực có thể đấu với bò cũng thật sự có thể được xưng hiệu là dũng sĩ.

Cổ Hạo Danh vừa cười vừa nói: "Phải biết cuộc thi đấu này vốn chính là làm trò cười cho bọn quý tộc, gọi hoa mỹ là dũng sĩ, thật ra là một canh bạc biến tướng mà thôi, để người quán lấy tấm da hổ để lộ nửa thân trên, cầm tấm vải đỏ bị bò rượt, nếu có thể thành công giết chết bò vậy thì người thắng, nếu không may bị bò giẫm chết hoặc đâm chết, vậy thì do người tới số rồi, mọi người cảm thấy nếu tiểu lục mặc một cái váy chạy khắp trường thi đấu, cảnh tượng như vậy lẽ nào không khiến người ta cảm thấy buồn cười sao?"

Diệp Y vừa nghe vậy bất giác sầm mặt xuống, điều này so với đấu bò tinh tú ở Tây Ban Nha hoàn toàn không giống nhau, chính là một vận động làm trò hề, có khác gì với việc bọn quý tộc thời La Mã cổ xem đấu sĩ, máu tanh, bạo lực, xem mạng người như cỏ rác, chẳng qua là có nhiều mùi vị của trò chơi hơn một chút, ít hơn chút mùi vị giết chóc trực tiếp giữa người với người.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được khí tức trên người Diệp Y thay đổi trong nháy mắt, bất giác ngẩng đầu lên, thấy Diệp Y về mặt âm trầm liền nói: "Đừng tức giận, nàng cũng biết, chúng ta cần thời gian đi chào hỏi các thế lực lớn, mà cuộc thi đấu gì đó vừa khéo có thể giúp chúng ta có được thời gian, cùng lúc lại có thể ứng phó với vị công chúa đó, không sao cả, chẳng qua chỉ mất một chút thời, và lại lần trước ta xem cũng không phải là trò hề gì lắm, không sao. Càng huống hồ võ công của ta thế nào nàng cũng rõ, con bò đó muốn làm hại ta tuyệt đối là không thể, nhưng mà vẫn phải giả vờ, thể hiện mình yếu đuối ta tự biết chừng mực."

Thì ra trong lòng Cổ Hạo Nhiên hiểu rõ, Cổ Ly làm vậy là để trải đường cho mọi người, vì mọi người cố gắng chút thời gian, mọi việc đều vì an nguy của Cổ gia và mọi người, hẳn nghe Cổ Ly nói vậy liền hiểu ý của Cổ Ly, đem hết ánh mắt của mọi người tập trung lên người hắn, những hành động khác liền có thể dễ vào trong mắt, hẳn chỉ là cảm thấy có chút mất mặt mà thôi, muốn Diệp Y đối với hắn ôn nhu nhiều một chút, chứ thật sự không phải là không nguyện ý đi.

Diệp Y về mặt lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái chậm rãi nói: "Ta không phải vì chuyện này mà tức giận."

Cổ Hạo Nhiên bất giác kinh ngạc nói: "Vậy nàng đang tức giận chuyện gì?"

Diệp Y hơi trầm xuống nửa buổi trời nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Không ủy khuất? Nếu không nguyện ý, không ai có thể gượng ép người được." Chỉ cần Cổ Hạo Nhiên không nguyện ý đi, cứ cho là Cổ Ly hẳn đồng ý thế nào, vị tam công chúa đó uy hiếp dụ dỗ hẳn thế nào, nàng cũng sẽ chống đỡ cho Cổ Hạo Nhiên, tuyệt đối không thể để hắn chịu ủy khuất.

Cổ Hạo Nhiên trong lòng chợt ấm áp, ôm chặt Diệp Y vào lòng cười híp mắt nói: "Không ủy khuất, không phải chỉ là mặc chiếc váy bằng da hổ thôi sao, không có gì to tát cả, lại nói ta đi tham gia, ta không tin hoàng đế Ảnh Thúc thật sự đối đãi với ta như những người khác, nàng yên tâm, chỉ cần không phải là nàng không quan tâm tới ta, ta sẽ không cảm thấy ủy khuất, trên thế giới này chỉ có nàng mới có thể khiến ta có cảm giác khác, những người khác ta đều xem họ không tồn tại." Nói xong mạnh mẽ hôn lên má Diệp Y.

Diệp Y thân nhiên gật đầu để lại một dấu hôn lên môi Cổ Hạo Nhiên, coi như là đồng ý chuyện này, Cổ Ly bên này khẽ nhướn mày nhìn Diệp Y một cái, sự lạnh lùng đó trên người Diệp Y tuy bị nàng che giấu đi, nhưng cảm giác tồn tại của nó bị người có lực quan sát tương đối nhạy bén như Cổ Ly ghi vào trong lòng, thấy Diệp Y không nói gì, bất giác suy nghĩ một lúc cũng không nói gì.

Đừng nói Cổ Ly còn cảm thấy được mà Cổ Hạo Nhiên không cảm giác được thì có vấn đề rồi, Cổ Hạo Nhiên ngay khi khí tức Diệp Y có sự thay đổi thì đã chú ý tới thần sắc khác thường của Diệp Y, thấy không phải vì hắn mà lo lắng, bất giác cảm giác này càng thêm mãnh liệt, đó tuyệt đối là một loại phần hận, một loại giận dữ hơn hết thấy mọi thứ, dưới vẻ ngoài bình lặng như nước lúc này lại mang theo sóng to ngất trời, Cổ Hạo Nhiên không biết vì sao trong nháy mắt cảm xúc Diệp Y lại có thay đổi lớn như vậy, chỉ biết ôm chặt nàng vào lòng, dùng vòm ngực rộng lớn lạnh lẽo nói lên sự ủng hộ và an ủi tuyệt đối của mình.

Diệp Y lúc này vừa nghe bọn Cổ Hạo Viễn thương lượng chuyện thi đấu, vừa đạm mạc ngẩng đầu nhìn trời xem mạng người như cỏ rác, điều này là điều nàng thống hận nhất, sinh mạng là thứ nàng quý trọng nhất, là nàng vất kiệt sức giành lấy, không ai có thể chà đạp lên tôn nghiêm của sinh mệnh, vì nàng từ nơi giẫm đạp như vậy, từ nơi máu tanh tàn khốc như vậy mà sinh tồn, cho nên nàng vô cùng căm hận những người xem mạng người làm trò tiêu khiển, không có sinh mệnh nào thấp hèn, không có ai sinh ra là để hy sinh mình chỉ vì khiến người khác cười, sinh mệnh không thể dùng để đánh cược, sinh mệnh càng không thể dùng để khinh nhờn.

Nhìn phía xa xa trên bầu trời nơi đó dường như nhuộm đỏ một lớp tanh hồng, tràn ngập máu tươi, tràn ngập sự giết chóc vì để cố gắng sinh tồn, đã lâu không nhớ tới cảnh tượng này rồi, nó khiến người ta lòng đau đớn, nó là sinh mệnh dùng sự giết chóc đúc thành, được khắc sâu vào tâm trí non nớt hơn bất cứ chuyện gì.

Sự căm hận nhàn nhạt đó chậm rãi phát ra từ trên người Diệp Y, bọn Cổ Hạo Nhiên đang nói chuyện cũng đã chú ý tới, bất giác về mặt đều lộ vẻ khó hiểu nhìn Diệp Y, cảm xúc bi thương như vậy lần đầu tiên xuất hiện trong mắt bọn họ, một người kiên cường không giống nữ nhân như Diệp Y, lại lộ ra một mặt khác như vậy bất giác đều khiến mọi người trở nên kinh ngạc, mà Cổ Hạo Nhiên không nói lời nào, không hỏi bất cứ chuyện gì, chỉ là ôm chặt lấy Diệp Y, ngày càng chặt.

Thời gian bốn ngày thoáng cái trôi qua, thời gian này ngày nào tam công chúa cũng tới tìm Cổ Hạo Nhiên, cố ép luyện võ, luyện võ, Cổ Hạo Nhiên vẫn dùng thái độ bần nhão không thể đáp thành tường để ứng phó, khiến tam công chúa nộ hỏa xung thiên nhưng cũng hết cách, chỉ còn biết hy vọng vào đại hội võ sĩ có thể khiến tiềm năng học võ của Cổ Hạo Nhiên được kích phát, để hắn trực tiếp từ chất chuyển thành lượng, trở thành văn võ toàn tài mới là người được nàng ta chọn làm phò mã, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề Cổ Hạo Nhiên đã có thể từ, sẽ cưới nàng ta nữa hay không, chỉ biết một nho sĩ như hắn có thể cưới được nàng ta đã là may mắn trong may mắn rồi, là phúc khí nhiều người cầu mà không được, cũng chưa từng cảm thấy Diệp Y là một vật cản, chỉ một mực nghĩ tới chỉ cần nàng ta nhắm trúng, những chuyện khác đều dễ giải quyết, đừng nói đối phương có thể từ, cứ cho là có hài tử cũng rất dễ giải quyết.

Mà thời gian này Diệp Y lại không theo bên cạnh Cổ Hạo Nhiên một ngày từ sáng tới tối không biết nàng đang làm gì nữa, khiến tam công chúa vui mừng khôn xiết, cho rằng ít đi một người đáng ghét có thể cùng Cổ Hạo Nhiên nói chuyện nhiều hơn một chút, vì Diệp Y không ở đây Cổ Hạo Nhiên không có lý do trốn tránh nàng, chỉ còn cách phải nói chuyện cùng nàng, còn Cổ Hạo Nhiên đầu mày ngày càng nhíu chặt, tuy biết Diệp Y sẽ không làm chuyện bất lợi với hắn, nhưng mà ngày nào cũng không thấy người thật khiến người ta toàn thân không thoải mái.

Buổi sáng ngày thứ năm xuyên qua vạt dậm mây trời, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi, tuy không thích nhưng cũng khiến người ta chảy mồ hôi, trời vừa sáng Diệp Y đã theo bọn Cổ Ly Cổ Chấn tới nơi thi đấu.

Xe ngựa vắt vã, binh mã hoàng gia hộ tống, Diệp Y thân nhiên đi theo bọn Cổ Ly tới trường thi đấu ngồi lên chỗ dành cho khách quý, hội trường đã có nhiều người tới, bọn Diệp Y xem như là lớp tới sau cùng, vì đi bên cạnh Cổ Ly là một người mặc tử bào, bên trên có hình long phụng, đã lạng lẽ nói lên thân phận của người này.

Diệp Y lướt mắt nhìn một lượt hội trường rộng lớn bất giác như ngước cao mày, kiến trúc thạch đầu, tầng tầng lớp lớp đá tảng lớn xếp thành vòng tròn lại với nhau, từng tầng từng tầng từ cao xuống thấp, điểm cao nhất khoảng năm sáu mét cả kiến trúc lại rất giống với phong cách của cổ La Mã, chính là giống cảnh đồ nát như bây giờ nhìn thấy, nhưng từ mỗi lỗ hổng, bản thân mỗi tầng đá, đã thể hiện sự đáng sợ của nó, thể hiện sự huy hoàng của nó và sự tàn nhẫn của nó.

Diệp Y ngồi ổn định ở vị trí chính giữa cúi đầu nhìn xuống vòng tròn trung tâm, nơi đó là nơi bọn Cổ Hạo Nhiên thi đấu, trên đám cỏ xanh đỏ dường như có mùi vị của máu tươi, không khí ở đó dường như còn có ý thức giết chóc, Diệp Y bất giác âm thầm siết chặt quyền đầu, lạnh lùng chăm chú nhìn mọi thứ nơi đây. "Phu nhân, người muốn đánh cược không? Năm nay Hữu tướng tiến cử Phong kỵ sĩ có thực lực đoạt giải quán quân nhất, hắn đứng đầu trong cuộc thi võ sĩ đột trước, thực lực so với những người khác cao hơn một bậc, người có muốn chơi không." Một tiểu nam hài nhìn về sáng sủa đứng bên cạnh Diệp Y tiến cử cho Diệp Y.

Diệp Y nhìn xung quanh bọn Cổ Hạo Ảnh cũng có một người, còn bên cạnh những người khác thì không có, ở phía xa xa cũng có không ít hài tử như vậy, xem ra là người phụ trách giới thiệu và ghi cược, mà bọn chúng mỗi người phụ trách một khu vực, Diệp Y thấy vậy lạnh lùng nói: "Còn ai khác nữa không?"

Nam hài lập tức nói: "Có, phu nhân người xem người muốn cược ai?" Vừa nói vừa đem tất cả danh sách các nhân viên tham gia thi đấu ra, trong đó có cả Cổ Hạo Nhiên.

Diệp Y thân nhiên chỉ vào một cái tên Nhất: "Tỷ lệ cược của hắn là bao nhiêu?"

Nam hài thấy Diệp Y vừa mở miệng đã là từ trong nghề, bất giác càng thêm cung kính nói: "Người này chưa từng nghe nói qua, không biết thực lực thế nào, cho nên tỉ lệ cược của hắn ta là một mất hai trăm hai."

Diệp Y gật đầu đưa tay vút cho nam hài một viên dạ minh châu nói: "Cược hắn."

Nam hài có chút kinh ngạc nhìn Diệp Y lạnh như băng sương một cái, không lâu sau rời khỏi đấy, đương nhiên hiểu rõ quy tắc, sau đó không nói gì trực tiếp đi tìm người định giá, cược một vé ba ngàn lượng với người tên Nhất cho Diệp Y, bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh thấy Diệp Y không cược Cổ Hạo Nhiên, nhưng cược một người căn bản chưa từng nghe qua, bất giác đều có chút kinh ngạc.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Huyết tanh

"Ta nói Diệp Y cứ cho là người không xem trọng tiểu lục, cũng không cần không để mặt mũi cho hắn như vậy, cược một người chưa từng nghe danh, đây có phải là làm mất hết thể diện của hắn rồi không?" Cổ Ly ngồi bên cạnh Diệp Y nhìn Diệp Y một cái mỉm cười nói, đôi mắt lại ngập tràn ý vị trên choker.

Diệp Y nhàn nhạt liếc Cổ Ly, nói: "Ta không cần người để mặt mũi cho hắn."

Cổ Ly nghe Diệp Y nói vậy bất giác khẽ cười, nói: "Được, được, đã là thê tử của tiểu lục mà còn không để mặt mũi cho hấn, vậy vẫn là người làm tiểu thúc ta thương yêu đưa cháu đáng thương này rồi, cuộc một ngàn lượng vậy."

Ngồi một chỗ khác bên cạnh Cổ Ly hoàng đế Ảnh Thúc, sớm đã chú ý tới dung mạo khuynh thành của Diệp Y, lúc này thấy hai người nói chuyện cũng có hứng thú mỉm cười chen vào nói: "Thu Hoành Quân, đây là?"

Cổ Ly thấy Kỳ tướng hỏi vậy sau đó lễ độ nói: "Minh Hoàng, đây là thê tử của cháu trai thứ sáu của ta, La Diệp Y."

Vị Ảnh Thúc Minh Hoàng đó trên dưới đánh giá Diệp Y một lượt, gật đầu tán thưởng nói: "Thiên tư quốc sắc, lệ áp quần phượng." Nói đi nói lại cũng không nói gì khác, không chỉ rõ sự thật Diệp Y là thê tử của Cổ Hạo Nhiên, cũng không biểu lộ cách nghĩ gì khác, chỉ thuần túy là chỉ ra dung mạo hơn người mà thôi.

Diệp Y thấy Cổ Ly giới thiệu mình với vị hoàng đế này, mới đánh giá Minh Hoàng của Ảnh Thúc một cái, thấy khoảng ba bốn mươi tuổi, vóc dáng cũng không dừng mảnh, dung nhan cũng không uy vũ, cái gì mà khí chất đế vương đều không có, dung mạo ôn hòa khiến cả người chỉ có thể dùng bốn chữ để gọi chính là hòa nhã dễ gần, Diệp Y bất giác âm thầm nướng mảy, người này nếu nói là thương nhân tuyệt đối không ai nghi ngờ, nếu nói là đế vương thật sự khiến người ta có chút kinh ngạc, cả người duy chỉ toát ra vẻ cung quý ông.

Cổ Ly mỉm cười nói: "Có thể nói xứng với Hạo Nhiên." Cổ Ly thấy Minh Hoàng không nhắc tới, vậy thì để hấn nói, muốn ở trước mặt đám quý tộc Ảnh Thúc nói lên sự thật Cổ Hạo Nhiên đã có thê tử, Diệp Y nhàn nhạt liếc mắt nhìn Cổ Ly một cái, Cổ Ly nghiêng đầu chớp chớp mắt với Diệp Y, cười mỉa hoặc.

Minh Hoàng gật gật đầu cũng không quan tâm Diệp Y thấy mà không hành lễ, nghiêng đầu quay sang Cổ Ly thay đổi chủ đề nói:

"Đường đường Thu Hoành Quân xuất thủ cũng chỉ một ngàn lượng, người cũng thật sự có ý đánh cược a."

Cổ Ly vẻ mặt cười xán lạn nói: "Biết rõ thứ đi mà không về, cược lớn như vậy làm gì, ta lại không phải là nhiều tiền không biết để đâu. Ta không muốn toàn bộ chạy vào trong túi Minh Hoàng người."

Minh Hoàng liền ha ha cười ồ lên nói: "Người thật không xem trọng Hạo Nhiên nhà ngươi, vậy thì, người không xem trọng bốn hoàng xem trọng, tới đây, cược Cổ Hạo Nhiên hai vạn lượng" Lời này vừa nói ra đám người bên dưới đều ồ ạt quay bánh lái, thầm nghĩ Cổ Hạo Nhiên có thể là dũng sĩ bí mật trong năm nay, sau đó ồ ạt cược Cổ Hạo Nhiên, ngồi phía trên thấy hết mọi chuyện Cổ Ly mỉm cười nói: "Minh Hoàng a, người đây rõ ràng là làm xáo trộn a."

Minh Hoàng vẻ mặt tươi cười hòa nhã nhìn đám quý tộc bên dưới ồ ạt đánh cược, nhàn nhã nói: "Bốn hoàng chỉ là thể hiện sự ủng hộ với diệt nhi ngươi, chứ không có ý gì khác." Cổ Ly nghe vậy nhưng cười không nói gì.

"Aizz, bốn quân tới muộn rồi, khiến Minh Hoàng bệ hạ và Thu Hoành Quân chờ đợi, thật sự là bốn quân không đúng." Một đạo thanh âm ưu nhã vang lên, khiến bọn Cổ Hạo Dương đều quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Đông Sở Quân mang theo nụ cười đậm nhã phong độ ngồi ngời, mỉm cười nhìn mọi người ngồi xuống bên cạnh khác của Minh Hoàng nhẹ khom người ý áy náy với Minh Hoàng và Thu Hoành Quân, một mặt nhìn sang bọn người Diệp Y.

Bọn Cổ Hạo Viễn đưa mắt nhìn nhau, thấy Đông Sở Quân mỉm cười nhìn sang, đều nhẹ nhàng đứng dậy hành lễ, dù họ đều có thể xác định Đông Sở Quân có thể xuống địa ngục, nhưng dưới tình huống không có chứng cứ, cũng phải để thể diện, càng không nói tới đây là đang ở trước mặt hoàng đế Ảnh Thúc, chỉ còn cách nhịn rồi nói sau, nhưng mà sẽ không lâu nữa không cần nhẫn nại rồi.

"Làm gì có, Đông Sở Quân thân nhiễm phong hàn phải nghỉ ngơi nhiều mới tốt, lại còn miễn cưỡng tới tham gia đã là khách khí lắm rồi, không cần đa lễ như vậy." Minh Hoàng nhìn Đông Sở Quân mỉm cười nói.

Cổ Ly cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Đông Sở Quân không cần khách khí, thân thể đỡ hơn chút nào chưa? Có cần bốn quân mời thái ý tới xem cho người?" Dù bất hòa tới đâu nhưng vẫn phải để ý tới tư thái bên ngoài, dù sao hai người đều đại diện cho Thánh Thiên vương triều, là cốt cách và thể thống của Thánh Thiên, đây cũng là nguyên nhân vì sao Cổ Ly lại giúp Đông Sở Quân che đậy chuyện tới trễ, vì chuyện lên lút thể nào cũng được, nhưng thể diện thì phải cho dễ nhìn.

Đông Sở Quân duy trì nụ cười ôn hòa vô hại ưu nhã nói: "Thu Hoành Quân lo lắng rồi, thân thể ta đã khỏe không còn gì trở ngại, nghe hôm nay tiểu lục phải tham gia, ta dù thể nào cũng phải tới cổ vũ cho hấn."

"Không ngờ tiểu lục còn tinh thông cái này, ta thật được hấn mở mang tầm mắt." Vừa nói vừa vẫy tiểu đồng tới cược Cổ Hạo Nhiên một vạn lượng, cấp bậc của Đông Sở Quân này thấp hơn so với Cổ Ly, ở trước mặt Cổ Ly không dám xưng hô bốn quân, cho nên luôn xưng hô là ta để nói chuyện với Cổ Ly, trong lời nói đều thể hiện sự gần gũi và thân thiết.

Cổ Ly cười nói: "Hẩn tinh thông gì chứ, chẳng qua chỉ là tới góp vui mà thôi, bốn quân nghe nói Đông Sở Quân cũng tiến cử người tới, không biết người đó là người thế nào mà lại được ngươi nhắm trúng?" Muốn tham gia cuộc thi này, bắt buộc phải có người tiến cử mới có thể tham gia, chứ không phải ai muốn tham gia đều được, đây cũng là sự khác biệt giữa thường dân và quý tộc, thể hiện những người tới xem cao đẳng hơn một bậc.

Đông Sở Quân sắc mặt đậm nhã mỉm cười nói: "Cũng không có gì đáng xem, chẳng qua cũng giống với tiểu lục tới góp vui cho Minh Hoàng mà thôi, nghe nói người Hữu tướng tiến cử mới là cao thủ, ai cũng biết người của Hữu tướng tiến cử, chứ không biết những người tiến cử khác, năm nay nói không chừng Hữu tướng đại nhân đạt quán quân a, vậy năm nay Hữu tướng có thể thắng lớn rồi, hờ hờ, cảm thấy bên cạnh Hữu tướng nhân tài thế nào

cũng có, thật khiến ta ngưỡng mộ."

Lời này nói ra thật sự sắc sảo vô cùng, rõ ràng đang khen Hữu tướng có nhiều nhân tài, ít ai bì kịp, nhưng ám chỉ thanh thế của hoàng đế, trong mắt người đời chỉ có Hữu tướng không biết có hoàng đế, tuy trước mắt chỉ có quý tộc hoàng thất Ảnh Thúc mới được tham gia cuộc thi, nhưng không chế những người này cũng không được xem là khổng chế tất cả các lực lượng lớn ở Ảnh Thúc, người có tính toán đều có thể hiểu rõ điều này, thật sự vô cùng lợi hại.

Lời này vừa nói ra bọn Minh Hoàng và Cổ Ly đều mỉm cười nhìn Hữu tướng không mở miệng, Cổ Hạo Ảnh bên cạnh khước miệng cong lên nụ cười mỉa mai, nhanh như vậy đã tàn sát lẫn nhau rồi, thật ngoài dự đoán của họ, nhưng lại không biết Đông Sở Quân đương nhiên cũng có bản lĩnh của hân, một khi chứng minh Hữu tướng phản bội hân, đòn phản kích đó chỉ cần thích hợp thì tuyệt đối sẽ đến rất nhanh, lần này không nghi ngờ gì là một cơ hội tốt.

Vị trí cạnh Đông Sở Quân là Hữu tướng nghe vậy liền ha ha cười nói: "Chẳng qua chỉ là lời đồn đại mà thôi, khiến Đông Sở Quân chê cười rồi, đây chẳng qua chỉ là tới góp vui, chỉ muốn để Ngô Hoàng vui, ta dù có mò kim đáy biển cũng phải tìm một cao thủ tới góp vui cho hoàng thượng, lại nói cả Ảnh Thúc này đều là của hoàng thượng, những cao thủ này càng là của hoàng thượng, người ta tiến cử có thể khiến hoàng thượng cười thì đã là niềm vinh hạnh của ta rồi." Lời này nói ra vô cùng khiêm tốn cẩn thận, không để lộ chút khe hở và nhược điểm nào.

Cổ Ly bên cạnh dựa vào tay ghế dựa, lười biếng nhìn hai người đang ám đấu, trên mặt mang theo nụ cười tà mị nhàn nhạt đáng vẻ nhàn rồi không nói gì, Minh Hoàng bên cạnh ôn hòa cười nói: "Được được, chỉ cần là cao thủ bốn hoàng đều vui, đặt cược, đặt cược, sắp bắt đầu rồi." Những người khác bên cạnh nghe tới đây đều ngậm miệng, bắt đầu chú ý tới trường đấu bên dưới, công phu lau sạch bùn nhão của vị Minh Hoàng này thật sự không che giấu.

Điệp Y luôn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cuộc thi đấu phía dưới, trong tai nghe những người này mình tranh ám đấu, thần sắc trên mặt bất động không chút hiện son lộ thủy, không lộ bất kỳ biểu tình và cách nghĩ gì, cả người toát ra vẻ vô cùng thần bí, vô cùng xinh đẹp cao quý, đám quý tộc tới xem thi đấu, không ai mà không có ý liếc nhìn về phía Điệp Y, Điệp Y dường như căn bản không thấy những thứ này vậy, lạnh như một khối băng tạc.

Huyết huyết, vài tiếng còi hiệu lần trong tiếng người đột nhiên vang lên trên trường đấu, khoảng vài trăm người ngồi chật cả trường đấu liền không còn thanh âm gì khác, cuộc thi bắt đầu rồi.

Không có ai đọc lời diễn văn dài lê thê, cũng không có ai tới nói quy tắc và mục tiêu, sau tiếng còi hiệu vang lên chỉ có một thanh âm cao vút đọc tên người ra trường thi đấu, cuộc tỉ thí huyết tanh như vậy liền bắt đầu.

Bò, không phải là bò thường, cũng không phải là trâu, càng không giống bò trong đấu bò của Tây Ban Nha mà Điệp Y từng nghe qua, từ trong góc chuồng chỉ thấy một con bò đen nhìn vô cùng hung hãn xông ra, toàn thân đen thui, chiếc sừng trên đầu như sừng con tuần lộc, to chừng cánh tay, còn phân thành hai nhánh chính và phụ, chiếc sừng bò cong cong khúc khúc đáng sợ đứng thẳng trên đỉnh đầu, sáng bóng.

Người đầu tiên ra trường đấu là một nam tử cường tráng thân hình hung hãn, thân cao khoảng 1m90 trở lên, khắp mặt đều là râu, cơ bắp chắc nịch, thể hình tam giác, từ góc độ nào cũng đều thể hiện được sự cường tráng và hữu lực của hân, chỉ thấy hân lộ thân trên, chỉ tùy tiện quấn một chiếc váy bằng da hổ, để lộ hai chân, trong tay cầm một tấm lụa đỏ, cả người nhìn từ góc độ sức và mỹ mà nói, thật sự không chê vào đâu được.

Nam tử này bước tới trung tâm vòng tròn của bãi đấu, cơ bắp toàn thân đều phình ra, trong nháy mắt không ngừng trừng về con bò đen phía trước, tấm vải đỏ trong tay còn chưa đưa lên, con bò đó đôi mắt đỏ ngầu lên đầu cúi xuống gào lên một tiếng sau đó, liền xông về phía người nam tử.

Người nam tử có lẽ là lần đầu tiên tham gia cuộc thi đấu như vậy, thấy bò đen xông tới, dường như quá tự tin vào sức mạnh hơn người của mình, sau đó lùi cũng không lùi trực tiếp tung một quyền vào chính giữa đôi sừng của bò đen, chỉ nghe thấy bing một tiếng vang cực lớn, sau đó có lẽ người nam tử đứng không vững liên tục lùi lại mấy bước, đôi hân đứng vững xong có thể nhìn thấy khước miệng hân chảy ra một vệt máu tươi.

Lại nhìn về phía bò đen hung hãn đó, bò đen một bước cũng không lùi chỉ lắc đầu một cái, gào lên một tiếng phẫn nộ sau đó vung chân lên, liền xông về phía người nam tử dám đánh nó một quyền ở phía trước. Đây là đòn quyết định khiến đám người vây xem trên đài đều cười nhạo một trận, rõ ràng là cười người nam tử này không bằng một con bò, khiến người nam tử mặt đỏ bừng, ánh mắt trở nên vô cùng phẫn nộ.

Bò đen xông lên trước, lần này người nam tử không dám cứng chọi cứng nữa muốn tránh qua bên, ai ngờ con bò này đầu nghiêng qua một cái, chiếc sừng bò cong phân nhánh sau đó nhắm về phía người đàn ông mà đâm tới, trong váy da hổ của người đàn ông có một con chùy thủ dùng để giết bò, lúc này thấy thế tới của sừng bò đen hung hãn, vội vàng xoay người cố thay đổi hướng muốn tránh, một tay mau chóng lấy ra chùy thủ nhắm vào đầu bò đen mà chém tới.

Giống như thanh âm va chạm, phát ra một tiếng bing sau đó bò đen lại không có chút phản ứng gì, làn da đen bóng vẫn bóng mượt đẹp đẽ, đến cả nhúm lông cũng không rớt xuống! Người đàn ông đó lúc này thấy chùy thủ đối với bò đen không có hiệu quả gì, mới bắt đầu hoảng lên, vừa lo né tránh công kích của bò đen, vừa nhìn nhược điểm của bò đen lộ ra liền đâm vào.

Bò đen bị đâm mấy dao chảy ra chút máu, sau đó càng trở nên hung hãn, tiếng sau còn to hơn tiếng trước mà gào lên, sức mạnh công kích ngày càng hung hãn, bức tới người đàn ông không ngừng lùi sau, trên người cũng bị thương bắt đầu chảy máu.

Đám người vây xem lúc này thấy người đàn ông bị bò đen bức tới tiến thoái không được, bất giác đều ha ha cười ồ lên, một số quý tộc thực nữ vừa thờ dài vừa dùng quạt xếp che miệng nói: "Thật là vô dụng."

"Giết hân, tiến lên giết chết hân." Đám nam tử quý tộc đạo mạo an nhiên thường ngày, lúc này vừa thấy máu ai nấy đều bất giác trở nên sôi sục, tiếng gào thét người sau hung tợn hơn người trước.

"Xông lên a, đâm xuyên qua hân, đội hân lên, haha, đội hân lên."

"Cố lên, nhanh lên, nhanh lên."

Vô số tiếng gào thét vang lên, không một ai cổ vũ cho người nam tử này, có cũng chỉ có tiếng kêu gào càng hung tàn càng huyết tanh, sắc mặt Diệp Y lạnh cứng quét mắt nhìn đám người đang ngày càng hưng phấn, ánh mắt khát máu như vậy nàng đã từng thấy qua vô số lần, nhưng đó là vì sống mà bạt mạng, chứ không phải vì chết mà man rợ, đôi mắt bất giác băng lạnh khí tức càng thêm nặng.

Trên trường đấu người nam tử và con bò đen đứng song song nhau một lúc, người đàn ông chịu thiệt trong nhất thời tính không ra năng lực to lớn như vậy, đánh giá cao năng lực của mình quá, chịu thiệt một lần sau đó sức mạnh rõ ràng không theo kịp, mà bò đen ngày càng hưng hân, dường như ăn phải thuốc kích thích thể phải đem người nam tử phía trước chọc giận nó dồn tới chỗ chết.

Một người một bò lúc lách mình qua, bò đen đột nhiên ra sức xoay người mau chóng xông về phía người nam tử, người nam tử này kinh ngạc hoảng loạn sau đó dùng tay bắt lấy sừng bò đen, bò đen tức giận gào lên đầu dùng sức xoay một cái, khiến người nam tử này xoay người văng ra, liền theo sát xông lên tới đài cao đưa chân trước lên giẫm.

Trên mặt người nam tử thần sắc kinh hoảng, bạt mạng xoay người tránh cái giẫm của bò đen, nhưng bị bò đen đuổi theo liên tục lăn lộn trên mặt đất, ngay cả thời gian và năng lực đứng dậy cũng không có, điều này không nghi ngờ gì lại khiến đám quý tộc trên đài ồ lên một trận cười.

"A" Đột nhiên một tiếng kêu kinh hoàng vạch ngang trời, chỉ thấy trên trường đấu người nam tử không tránh kịp, bị bò đen giẫm lên chân trái, người nam tử còn chưa kịp tránh, bò đen này vừa cúi đầu xuống cặp sừng nhằm vào bụng người này mà húc vào, chỉ thấy sau tiếng kêu kinh hãi, người đàn ông nằm trên chiếc sừng cao của bò đen, máu tươi thuận theo cơ thể từng giọt chảy xuống, nhuộm đỏ cả đám cỏ trên mặt đất.

Đám người vây xem liền phát ra từng tràng tiếng kêu hay kinh thiên động địa, vì thắng lợi của bò đen mà lớn tiếng reo hò, bò đen trong tiếng reo hò, dường như càng trở nên hưng phấn, không thèm quan tâm tới người nam tử bị kẹp trên sừng đang cố gắng thử vùng thoát, quay đầu ném người đàn ông ra, tiếp tục xông lên lại bắt đầu chiến đấu, sau đó lại ném ra, không ngừng lặp đi lặp lại động tác huyết tanh này, mãi tới lúc người nam tử này không còn sức vùng vẫy, khắp người bị máu tươi nhuộm tới không nhìn ra thương thế gì, vẫn không bỏ cuộc.

Đám người trên đài xem liền hò reo kêu hay, thấy động tác huyết tanh này của con bò, đôi mắt ai nấy đều đỏ rực thần tình kích động kêu gào lên, dường như lúc này không phải bò đen trên cơ thể người, mà là bọn họ trên người của con bò, sự hưng phấn và vui cuồng đó là trận sóng cuồng đầu tiên trong cả trận đấu.

Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn đám người thấy huyết tanh reo hò, trong mắt họ đã không còn tồn tại nhân tính, có cũng chỉ là cảm giác kích thích, chỉ có điên cuồng theo đuổi huyết tanh, Diệp Y đột nhiên cảm giác được một trận thể lương, nó giống với thể giới nàng đã từng trải qua, họ vì sinh tồn mà tàn sát lẫn nhau, mà người xem họ tàn sát lẫn nhau không phải là người bây giờ đang trên đài xem trò, biểu tình của họ có lẽ cũng giống với họ bây giờ, mang theo nụ cười, mang theo sự điên cuồng, mang theo sự khinh thường, mang theo ánh mắt nhìn mình như loài động vật, sự reo hò này khiến Diệp Y lạnh lẽo siết chặt quyền đầu.

Bọn Cổ Hạo Dương ngồi ở hàng ghế khách quý thấy tới cái dạng này bất giác đều âm thầm chau mày, Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Danh đưa mắt nhìn nhau bất giác lắc đầu không nói gì, không ngờ con bò này lại điên cuồng như vậy, càng không ngờ nó hung tàn như vậy, vốn tưởng rằng chỉ là một trò chơi, không ngờ lại tàn khốc như vậy, thua rồi, chết rồi, không có gì đáng nói cả, nhưng để mặc cho một con bò hủy hoại thân thể người như vậy, còn đám người được gọi là quý tộc có thể vui vẻ mà xem như vậy, mấy người Cổ gia bất giác đều hơi sầm mặt xuống.

"Minh Hoàng, lần trước tiểu lục nhà ta tới xem không biết có phải cũng ngoạn mục như vậy không? Nếu không phải thì quá đáng tiếc rồi, hôm nay hẳn không nhìn thấy." Cổ Ly quét mắt nhìn cảnh huyết tanh một cái, đột nhiên quay đầu mỉm cười nói với Minh Hoàng.

Minh Hoàng phá lên cười: "Đây mà gọi là ngoạn mục gì chứ, người này quá vô dụng thời gian ngắn như vậy đã kết thúc, đơn giản chẳng có gì xem cả, Thu Hoành Quân, ngoạn mục là ở phía sau, nó mới khiến người ta mãn nhãn, còn với Hạo Nhiên a, làm sao chỉ có thể ngoạn mục như cảnh các người vừa xem thôi, hẳn chọn đúng lúc tới vừa khéo là trận sau cùng, chính là trận người lần trước đạt quán quân, có thể khiến các người mãn nhãn, ừm, hôm nay phải chuẩn bị tới trường đấu thật sự không kịp xem những thứ này, nhưng mà không sao nếu hẳn thích bồn hoang sẽ tổ chức thêm một trận cho hẳn là được rồi."

Cổ Ly nghe ra được ý tứ trong lời nói của Minh Hoàng, Cổ Hạo Nhiên chỉ thấy được cảnh người ta bắt nạt giết chết bò, chứ không nhìn thấy cảnh huyết tanh như vậy, cho nên mới khen ngợi là ngoạn mục, có sáng tạo, Cổ Ly khẽ gật đầu sau đó mặt nở nụ cười nói: "Vậy đó là phúc khí của tiểu lục nhà ta rồi, có Minh Hoàng chiếu cố như vậy, nhưng mà, ta tin với tính cách của tiểu lục lần này tham gia xong sau này tuyệt đối sẽ không tới xem nữa, vì nơi này khiến hẳn rất sạch sẽ mặt mũi." Minh Hoàng nghe Cổ Ly nói vậy liền phá lên cười, Đông Sở Quân, Tả tướng, Hữu tướng bên cạnh đều phụ họa cười theo, đều cho rằng Cổ Hạo Nhiên giống như Cổ Ly nói là vì mặt mũi, nhưng không biết theo sự hiểu biết của Cổ Ly về Cổ Hạo Nhiên, nếu hẳn thật sự nhìn thấy cảnh này, sao còn có lần thứ hai tới xem, trái tim đó quá mềm yếu.

Diệp Y lạnh lùng lắng nghe cuộc đối thoại của Cổ Ly và Minh hoàng, vừa không rời mắt khỏi trường đấu lại bắt đầu tiến hành một cuộc thi đấu tiếp theo, dường như vô cùng thích những cuộc thi đấu như thế này, đến cả bọn Cổ Hạo Ảnh Cổ Hạo Dương đều có chút kinh ngạc, nhưng suy nghĩ lại Diệp Y với thủ đoạn giết người đầm máu, thích cảnh này cũng không có gì là lạ, tuy trong lòng hơi có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì.

Cổ Hạo Nhiên là người thứ ba ra thi đấu, hai người trước đó đều bị tiêu diệt dưới sự hung tàn của bò đen, máu tươi nhuộm đỏ cả đám cỏ khiến Cổ Hạo Nhiên vừa bước vào bất giác kinh ngạc nhìn từ phía.

Chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên không giống những người khác chỉ vây một chiếc váy da hổ, mà trên đầu còn mang một mũ cối được đúc bằng vàng, thân trên mặc một bộ y phục dạng áo giáp, eo quần váy da hổ, đôi chân mang một đôi ủng da, trong tay cầm hai thanh đoản kiếm, toàn thân như chiến thần xuất hiện vậy, tàn phát ra khí tức ngạo mạn cuồng vọng không gì bằng.

Cổ Hạo Nhiên vừa ra trường đấu khiến trường đấu đang sôi nổi ồn ào trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, các vị công chúa, quận chúa, phu nhân đều trừng to mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên như vậy mà ra thi đấu, đáng về thần võ đó, đáng về anh tuấn bất phàm đó, đáng về đoạt thiên địa chi tạo hóa đó, khắp người như ánh mặt trời rực rỡ chói mắt, hút hồn.

Cổ Hạo Ảnh ở hàng ghế khách quý mấp máy môi, sau cùng vẫn không nói gì, biết rõ Cổ Hạo Nhiên lần này ra thi đấu là thể hiện sự yếu đuối, là để mất mặt, còn muốn hấn cổ lên hoặc để hấn tiêu diệt con bò đen đáng ghét này, đều là chuyện không thích hợp, bất giác không nói gì trầm mặc chăm chú nhìn Cổ Hạo Nhiên, bên cạnh cùng bọn Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh bốn người đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói gì ngồi yên ở hàng ghế dành cho khách quý, tuy mọi người đều cảm thấy lúc này Cổ Hạo Nhiên mặc váy rất tuyệt, nhưng cũng không còn tâm trạng mà trêu đùa.

Trong trường đấu con bò thứ ba dường như không thích ứng với cách ăn mặc của đối phương, trong nhất thời lại không có phản ứng gì đứng yên tại chỗ không làm động tác công kích nào, Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua vài bãi máu tươi trên mặt đất, bất giác như có mây nhìn lên Diệp Y đang ở dây ghế dành cho khách quý một cái, thấy Diệp Y sắc mặt như thường không có biểu tình gì khác, bất giác yên lòng bắt đầu chuẩn bị ứng phó với chuyện trước mắt, hấn luôn ở khu vực chờ đợi phía sau, chỉ nghe thấy tiếng reo hò đinh tai nhức óc, những thứ khác không nghe thấy cũng không nhìn thấy được, phía trước xảy ra chuyện gì hấn cũng không được biết, chỉ có thể dựa vào năng lực của mình mà hành sự.

Cổ Hạo Nhiên thấy tiếng còi vang lên bò đen vẫn không động đậy gì, bất giác cũng đứng yên bất động tại chỗ, cứ bất động nhận thua thế này hấn cũng thấy vui, nhìn người trên đài thấy người bất động, bò đen cũng bất động, bất giác chỉ chi cha cha bắt đầu bàn tán, Cổ Hạo Nhiên toàn thân ăn vận không giống bình thường, mũ cổ đỏ nhìn thế nào cũng là thứ đồ của hoàng gia, thêm vào đó người lại trường thành tuấn mỹ như vậy, nhất định là người đã chào hỏi làm quen với họ, cho nên không bị đối đãi thô bạo như hai người trước đó, chỉ là mỉm cười nhìn mọi thứ trước mắt.

"Người phải động đậy a, làm gì mà đứng chết ở đó, mau ra tay đi, tiến lên trước giết con bò đó đi, mau lên." Một đạo thanh âm có chút điều man vang lên, Diệp Y nghiêng đầu nhìn, thấy đằng sau lan can chỗ dành cho nhân viên ra thi đấu, tam công chúa lúc này đang đứng ở đó, cách một lan can bằng đá đang gọi Cổ Hạo Nhiên, còn bên cạnh lan can là vài tên hộ vệ vệ mặt thận trọng đang đứng đó, xem ra là được sắp xếp để bảo vệ sự an nguy cho Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên đầu cũng không quay lại cũng không quan tâm tới tam công chúa, nói đùa gì vậy chưa thấy qua vật to lớn như vậy được bao lần, lên trên chộc nó bản thân mình lại không phải bị điên, đứng yên một chỗ qua một khắc tự mình nhận thua là được, bất giác mỉm cười nói với bò đen: "Sinh tồn không dễ, người không động vào ta thì ta cũng không giết người."

Lời này nói ra người ở xa không nghe thấy, người ở gần bất giác đều cười trộm, đều cho rằng kiêu từ văn thái phong lưu nhưng võ công không cao, bị con bò đen trước mắt dọa cho xảy ra vấn đề rồi, cho nên mới nói lời như vậy, duy chỉ có Diệp Y nhìn khẩu hình mới biết Cổ Hạo Nhiên nói gì, biết Cổ Hạo Nhiên tuyệt đối có năng lực đó, đây là lời nói thật.

Tam công chúa gần đó liền tức tới sắc mặt trắng bệch, đưa tay nhặt một hòn đá dưới đất lên ném vào con bò đen đang đứng chính giữa, con bò đó chịu đau kích phát tính hung hãn của nó, liền gào lên một tiếng, rồi nhắm về người duy nhất đang đứng trong tầm mắt của nó mà xông tới.

Cổ Hạo Nhiên trong lòng liền không ngớt nguyên rửa tam công chúa đáng chết, vừa không nói hai lời trực tiếp xoay người men theo bờ tường mà chạy, sau đó trên trường đấu chỉ thấy một bóng người lấp lánh kim quang chạy nhanh ở phía trước, phía sau là một con bò đen bóng, mũi bò bốc khói rục rục không ngừng, đám quý tộc này từ lúc cha sinh mẹ đẻ mới thấy tiết mục buồn cười như vậy, một màn này hôm nay là ấn tượng nhất.

Đám người trên đài xem mắt trừng lớn miệng mở to nhìn hai thứ phát sáng đang thi chạy, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên rất thông minh, biết chạy thẳng sẽ rất mệt người, sau đó xoay người nhìn hành động của bò đen cước bộ tiến hành vận động tẩu thoát, bò đen từ bên trái xông qua, thân hình Cổ Hạo Nhiên thoáng cái lại tránh sang bên phải, bò đen vừa quay đầu, hấn cũng xoay người, tóm lại là nhanh hơn bò đen một bước.

Bò đen sau mấy cú đâm húc cũng không chạm được nửa góc áo Cổ Hạo Nhiên, bất giác đôi mắt đỏ như máu càng thêm đỏ, như nổi điên xông tới Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt bò đen có chút dị thường, biết được thứ nhất con bò này đã được huấn luyện qua, thứ hai nhất định là được dùng thuốc gì đó khiến nó hưng phấn, nếu không làm gì mà có tính hung hãn lớn như vậy, bất giác càng cẩn thận né tránh hơn.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Cái gọi là vận may

"Này, ta kêu người giết chết nó, không phải kêu người chạy lung tung, người rút cuộc là có nghe thấy không?" Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên chạy khắp trường đấu, bất giác đứng bên cạnh trường đấu tức giận gầm chân.

Đám người trên đài xem sau khi thấy cách ăn mặc và biểu hiện của Cổ Hạo Nhiên, bất giác đều muốn cười lại không dám cười, tam công chúa luôn được hoàng thượng sủng ái, lần này không ở trên đài xem, lại chạy xuống dưới vì hấn mà tức giận, bộ dạng vừa tức vừa nôn nóng rõ ràng người này có quan hệ với nàng ta, nếu không tam công chúa luôn đưa mắt nhìn cao nhìn người từ tóc cho tới móng, sao lại quan tâm người này như vậy, vì điều này mà khiến đám người trên đài xem sớm đã muốn cười, bất giác đều cố nhịn, về mặt đó bình nhìn xuống cuộc thi đấu phía dưới.

Cổ Hạo Nhiên nghe tam công chúa bên cạnh không ngừng âm ỉ, một cổ tức giận liền từ đáy lòng dâng lên, hấn vốn là tên vô pháp vô thiên, ngạo khí đem thiên vương lão tử cũng xem như người thường, cứ cho là lần trước tới Ảnh Thúc làm sinh ý với hoàng thất. Minh Hoàng này cũng không gào hét với hấn như vậy, lần này đã xem như chiều theo nàng ta rồi, tới tranh cái gì mà dừng sĩ, nàng ta còn dám ở trước mặt nhiều người như vậy không để mặt mũi cho hấn, xem hấn là tên tiểu đồng mà sai khiến, Cổ Hạo Nhiên ánh mắt bất giác lộ tia hung tợn.

Cổ Hạo Nhiên vừa giả vờ hoảng loạn ở phía trước dẫn dụ bò đen chạy theo, vừa xem xét tứ phía, đột nhiên mắt sáng lên cười gian xảo, quay đầu lưng quay về phía bò đen mặt lộ vẻ khiếp sợ chạy phía trước, sau khi nghe lời hỏi thúc của tam công chúa, đầu cũng không quay lại một tay nhắm về phía sau ném tới, lấy đoàn kiếm trong tay ném về con bò đen phía sau.

"A, người đây là đang ném đi đâu vậy?" Sau tiếng chói tai, chỉ nghe thấy thanh âm khí cấp bại hoại của tam công chúa phá không bay tới, mang theo sự kinh hãi và phẫn nộ.

Cổ Hạo Nhiên nghe được tiếng kêu kinh hãi này sau đó, tranh chút thời gian rảnh rồi nhìn về sau, chỉ thấy chùy thủ vừa nẩy hấn vút ra lúc này đang nằm trên mặt cỏ, bất giác đưa mắt khó hiểu trừng mắt nhìn tam công chúa một cái, khi cấp bại hoại nói: "Gào gì chứ, muốn mạng ta phải không?"

Vị tam công chúa đó thấy Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt hoảng hốt lại quay đầu gia tăng tốc độ chạy vòng quanh, bất giác vừa tức vừa giận liên tục giẫm chân, vung nắm đấm lên trời, nhìn vị trí rơi xuống của chùy thủ, trong nhất thời không biết tính sổ với Cổ Hạo Nhiên thế nào, chỉ còn biết ủ rũ đứng đó trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Mấy huynh đệ nhà Cổ gia trên đài xem này giờ thấy cảnh này thần sắc trên mặt đều lộ vẻ quan tâm, trong lòng lại không ngớt cười trộm, một đao sau này Cổ Hạo Nhiên ném ra, vừa khéo trượt qua má của tam công chúa, bay trúng vách đá phía sau của nàng ta rồi đàn hồi lại rơi trên mặt cỏ, một đao chuẩn như vậy họ không tin là lạc hướng được, lại nói công phu của Cổ Hạo Nhiên cũng không yếu tới bước đổi mặt với bò chỉ biết chạy lấy mạng, đây chắc chắn là Cổ Hạo Nhiên đang thị uy với tam công chúa, nhưng mà dường như nàng ta không hiểu, người ngồi đây cũng không hiểu.

Minh Hoàng vuốt trán quay đầu giật giật khoe môi nói với Cổ Ly: "Ta thấy Hạo Nhiên này thật sự cần luyện tập nhiều hơn, luyện tập nhiều hơn, thế này thật sự vẫn nhìn không ra thể thống gì."

Cổ Ly trong lòng cười thầm trên mặt lại rất ưu nhã và vẻ thật ngại quá mỉm cười nói: "Cái này nhân vô thập toàn, nhân vô thập toàn."

Đông Sở Quân bên cạnh nghe hai người đàm thoại, bất giác mỉm cười nói: "Đã từ lâu nghe nói tiểu lục cái gì cũng giỏi, duy chỉ có võ công thật sự khiến người ta hồ thẹn, hôm nay được thấy.. hờ hờ." Lời tuy chưa nói hết, nhưng mà ý tứ trong đó lại rõ mười mươi.

Cổ Ly vờ không nghe ra ý mỉa mai của Đông Sở Quân, mỉm cười nói: "Chúng tôi cũng không hy vọng tiểu lục cái gì cũng biết, phải biết người quá hoàn mỹ nhất định có những chỗ không như ý, cuộc đời ngắn ngủi như vậy, chúng tôi không hy vọng xảy ra quá nhiều chuyện không như ý." Cổ Ly vừa nói vừa quét mắt nhìn Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên hoàn mỹ tìm được một người cường thế cực điểm như vậy, bị nàng ta đề cho không trở nổi mình còn không phải là không như ý sao, cho nên, người a vẫn là đừng quá hoàn mỹ mới tốt.

Cổ Hạo Nhiên chạy trước cả nửa ngày trời, cảm thấy một người bình thường võ công không cao có thể chạy tới mức này đủ rồi, sau đó vừa thờ dốc vừa lúi ra tám vãi đỏ luôn giấu sau thắt lưng, tay vung lên ném lên không trung, con bò đen đó quen nhìn vãi đỏ, sau đó trực tiếp xông về phía tám vãi đỏ đó, đợi vãi đỏ rơi xuống đất sau đó trực tiếp xông lên giận dữ đập mấy đập, dùng sừng bò húc vãi cái, sau đó trong tiếng cười của đám đông xoay người lại xông về phía Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tay chân luống cuống chạy một vòng, nhân lúc bò đen xoay người mau chóng nhặt tám vãi đỏ lên, thuận tiện biểu hiện một tư thế chó ăn phân sau đó trở tay đem đoàn kiếm trong tay lại ném về phía bò đen, lần này tay nghề rất tốt trúng ngay đầu của bò đen, lại bị lớp da lông kiên cố đàn hồi rơi xuống đất, khiến khách quan đang cổ vũ cho một đòn nhắm chuẩn vào mục tiêu này của hấn, trong nhất thời đều ồ lên cười.

Bò đen bị Cổ Hạo Nhiên ném trúng, lại lâu như vậy không đuổi kịp Cổ Hạo Nhiên, liền gào to lên nhắm về phía Cổ Hạo Nhiên đang quần vãi đỏ mà xông tới, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt hốt hoảng, đem vãi đỏ trong tay nhìn cũng không nhiên tùy tiện ném qua một bên, bò đen đó không nói hai lời xông lên trước, tập trung sức mạnh nhắm tới tám vãi đỏ.

Chỉ nghe thấy một tiếng ồ ồ vang lên, Cổ Hạo Nhiên thờ dốc quay sau nhìn, chỉ thấy cơ thể con bò đen dừng mảnh hung tàn đang chậm rãi ngã xuống, Cổ Hạo Nhiên bất giác kinh ngạc đứng yên tại chỗ nhìn kỹ.

Vừa nhìn xuống Cổ Hạo Nhiên bất giác vẻ mặt đầy an ủi, nhìn lên mọi người trên đài xem trầm mặc nửa buổi trời, sau đó liền vang lên tiếng cười kinh thiên động địa.

Nhưng thấy sắc mặt của bò đen trì độn nằm trên đất, hai cái sừng đen bóng đều bị gãy, ở phía trước phần đầu bị đụng tới lõi lõi, máu tươi ào ào chảy ra, mà phía trước con bò đen, lan can bằng đá bị đụng tới nứt ra, hai cái vừa tạo thành một lỗ nhỏ đối diện với xác con bò đen, đây là hậu quả sau cú va chạm kịch liệt vừa nãy, tám vãi màu đỏ đang nằm trên lỗ lan can bị phá vỡ, thể hiện công tích to lớn vừa nãy của nó.

Cổ Hạo Nhiên nhìn cả nửa buổi chậm rãi nuốt nuốt đi lên trước đá con bò đen mấy cái, thấy không chút động đậy gì, vẻ mặt liền tươi cười xoay người nhặt đoàn kiếm mình vút ra, dùng nửa ngày sức dầm một đao lên người bò đen, sau đó đập một cái đứng lên người bò đen, vẻ mặt tươi cười vẫy tay từ phía, nhưng lại nghe một trận cười to vang.

Trên mặt Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận, vốn ném qua đó chẳng qua chỉ muốn bò đen tới húc vào để không còn sức đuổi mình, sau cùng mình sẽ nhận thua, ai ngờ thật sự không biết nói gì, bặt mạng vậy làm gì? Đây không phải tự mình dâng hiến mạng mình.

Cổ Ly nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, bất giác tà khí cười vang, ngồi chếch phía sau hần Tả tướng cười nói: "Cổ Hạo Nhiên này vận khí thật tốt, như vậy cũng được."

Cổ Ly vừa cười vừa nối tiếp câu chuyện: "Quá mất mặt rồi."

Mấy huynh đệ Cổ Hạo Dương bên cạnh cũng không nói gì, tuy muốn hần thể hiện sự yếu đuối, nhưng không ai muốn hần đóng vai kẻ ngốc, hần đây là đang tăng thêm hiệu quả của vở hài kịch, còn muốn thể hiện mình là đệ đệ của Tam Bách Ngũ, tình hình này nói gì mà trạng nguyên tài ba, nói gì mà phong lưu kinh tuyệt, là một chủ hề bằng vàng.

Điệp Y đưa mắt nhìn xuống thấy Cổ Hạo Nhiên vẫy tay với mình, trong mắt toàn là giễu cợt và khôi hài, còn tam công chúa bên cạnh vẻ mặt phẫn nộ, bộ dáng tức giận gò má đỏ bừng hần không thể nuốt sống Cổ Hạo Nhiên, khiến Điệp Y vốn vô cùng thân nhiên cũng bất giác nhẹ cong khóe môi, khiến Cổ Hạo Nhiên đang chú ý tới nàng càng thêm khoa trương và đắc ý vẫy tay với nàng, chỉ thiếu là đi vòng quanh trường đấu điều hành.

Minh Hoàng ha ha cười ồ lên gật đầu nói: "Nghe nói nhà các ngươi ai nấy đều văn võ toàn tài, tiểu tử này là đặc biệt nhất trong số đó, bây giờ xem ra thật như lời đồn đã nói, không có một tư chất tuyệt hảo, ha ha, hần thật sự làm tăng thể diện cho ngươi, ừm, không sai, không sai, chỉ ít là đã chiến thắng." Nói xong lại là một trận cười.

Cổ Ly cười nhạt nói: "Mặt mũi đều bị hần làm mất sạch sẽ, nhưng mà còn may không để túi tiền mọi người bị tổn hại." Vốn tưởng Cổ Hạo Nhiên sẽ càng mất mặt, bây giờ xem ra đã rất ổn rồi, đã đạt được mục đích để mọi người xem thường, lại không quá làm Cổ gia mất mặt, nhiều lắm là để hần mất sạch sẽ mặt mũi, cho nên Cổ Ly cũng tương đối có chừng mực biểu hiện tư thái trường bối của hần.

Lúc này Hữu tướng này giờ luôn ha ha cười lớn nối tiếp câu chuyện: "Tiền tài mấy thứ này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không để diệt tử Cổ gia bị thương đã là chuyện tốt rồi, nếu không, Thu Hoành Quân còn không đau lòng chết."

Cổ Ly thấy trong lời nói Hữu tướng có ý, chỉ thẳng Cổ Hạo Nhiên vô dụng và hần không bảo vệ được, sau đó mỉm cười nói: "Chỉ cần không chết bị thương đôi chút thì có gì to tát, thanh niên chịu thiệt chút mới có thể trưởng thành, vấp ngã rồi bò dậy là được rồi, chỉ sợ tới trung niên tuổi tác lớn rồi, một khi vấp ngã muốn bò dậy cũng khó, cho nên ta ngược lại thà rằng để hần bây giờ chịu thiệt nhiều một chút, sau này có thể chịu thiệt ít đi." Nói xong quay sang Hữu tướng ưu nhã nói: "Hữu tướng người nói bốn quân nói vậy có đúng không?"

Cổ Hạo Dương bên cạnh Cổ Ly nghe Cổ Ly nói vậy, bất giác cùng bọn Cổ Hạo Ảnh đưa mắt nhìn nhau bắt đầu mỉm cười, nói lời hàm ý là sỏ trường của Cổ Ly, có ai đó âm thầm nói bóng nói gió hần vậy thì tự chuốc khổ vào thân rồi, nhìn vào câu nói này là trực tiếp ám chỉ bây giờ chịu thiệt một lần cũng không phải chuyện gì to tát, trở mình chỉ là chuyện sớm muộn, còn Hữu tướng hần nếu lần này bị xuống đài, muốn trở mình thì không dễ vậy rồi.

Hữu tướng với khuôn mặt dài tương đối uy vũ sắc mặt bất động, vẫn như cũ mang theo vẻ tươi cười nói: "Thu Hoành Quân nhìn được thoáng a, cách giáo dục như vậy khó trách Cổ gia ai nấy đều là hào kiệt trong biên người." Cổ Ly thấy Hữu tướng không tiếp lời hần, bất giác nhàn nhạt cười cũng không tiếp tục nữa.

Người chủ trì cuộc thi đấu tuyên bố Cổ Hạo Nhiên chiến thắng, tiếp đó trận đấu thứ tư liền được bắt đầu, Cổ Hạo Nhiên cũng không quan tâm liền tiến lên trước sắp xếp cho nhân viên của hần, rồi chuồn lên hàng ghế dành cho khách quý, chen vào chỗ Cổ Hạo Dương ngồi cạnh Điệp Y cười vui vẻ tự khen mình.

Vốn đại hội có quy định người tham gia thi đấu không được ngồi cùng khách xem, vì tham gia cuộc thi này chỉ có thường dân, bọn họ làm gì có tư cách ngồi cùng với tầng lớp quý tộc, nhưng người quản lý biết thân phận nổi bật của Cổ Hạo Nhiên, đằng sau có tam công chúa chống lưng không nói, bây giờ lại chen lên chỗ Minh Hoàng và khách quý của Thánh Thiên ngồi cùng, rõ ràng không phải là cái gì mà thường dân trước đây, sau đó cũng không có ai dám lên trên kéo hần xuống, chỉ còn biết trừng mắt nhìn hần ngồi ở đó.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười kéo lấy tay Điệp Y thấp giọng nói: "Thế nào giả vờ không tệ chứ?"

Điệp Y nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên mặt không biểu tình nói: "Mất mặt."

Cổ Hạo Nhiên liền không biết nói gì nhìn Điệp Y, thấy trong mắt Điệp Y pha lẫn một cổ huyết tanh, bất giác hơi ngẩn ra đề thấp thanh âm nói: "Sao thế?"

Điệp Y quét mắt nhìn xuống trường đấu phía dưới lãnh khốc nói: "Mở to mắt nhìn đi, đây là tuyệt vời và sáng tạo mà ngươi nói."

Cổ Hạo Nhiên có chút khó hiểu quay đầu nhìn xuống phía dưới đang tiến hành trận đấu thứ tư, Cổ Ly bên cạnh thấy hai người nói thầm đã xong, sau đó giành mở miệng với bọn Cổ Hạo Ảnh, quay sang Cổ Hạo Nhiên nhẹ trách nói: "Tiểu tử ngươi trong mắt chỉ có thể tử, lẽ nào không thấy ở đây còn rất nhiều người sao?"

Cổ Hạo Nhiên nghe Cổ Ly quát nắc hần bất giác đưa mắt nhìn sang Cổ Ly, nhìn một cái thấy nam tử mặc áo thêu long, liền biết Cổ Ly đang nhắc nhở hần, đừng để người khác bắt được tội danh đại bất kính này, bất giác liền đứng dậy vừa hành lễ vừa như hơi sợ hãi nói: "Thảo dân vừa nãy nhất thời vui mừng chỉ nhìn thấy người nhà mình, không chú ý hoàng đế bệ hạ ở đây, thảo dân thật không đúng, mong hoàng đế bệ hạ thứ tội!" Cổ Hạo Nhiên cũng không phải là mệnh quan triều đình, không có phẩm cấp không nằm trong quản lý lại trị, tuy cũng được xem là hoàng thân quốc thích, nhưng mà trong quy định của Ảnh Thúc, hần cũng chỉ có thể tự xưng là thảo dân.

Minh Hoàng đó còn chưa mở miệng, Hữu tướng bên cạnh hơi bất mãn nói: "Thứ tội? Lẽ nào ngươi đối với nữ hoàng của các ngươi cũng là cái thái độ này, ta thấy có phải ý là có người chống lưng, không xem ai để vào mắt."

Cổ Ly nghe lời này của Hữu tướng tựa như quở trách bất giác nhướn mày còn chưa mở miệng, Đông Sở Quân bên cạnh ưu nhã cười nói: "Trong mắt

của tiểu phu thê chỉ có đối phương cũng là chuyện thường tình mà, lại nói, Minh Hoàng còn chưa nói gì, Hữu tướng đại nhân có phải đã mở miệng sớm quá rồi không, phải biết chúng tôi không hề dám ở trước mặt nữ hoàng chưa có biểu thái gì mà mở miệng nói bất kỳ điều gì trước người, Hữu tướng đại nhân thật là.." Lời tuy chưa nói xong, ý trong đó đã tương đối rõ ràng.

Cổ Ly thấy Đông Sở Quân mở miệng nói chuyện, sau đó mỉm cười không nhiều lời hơn nữa, chỉ là nhướn mày nhìn Hữu tướng đại nhân đang ngồi bên cạnh Đông Sở Quân, đứng trên chiến tuyến sứ thần của một nước, nhục mạ hành vi của bất kỳ ai trong số đó, thì chính là nhục mạ cả một Thánh Thiên, càng huống hồ còn nói tới nữ hoàng, hai người cứ cho là không ưa nhau nhưng trong những lúc thế này đều phải đứng chung một trận tuyến càng huống hồ Đông Sở Quân và Hữu tướng bây giờ đã trở mặt nhau, không lưu tình như vậy ở bất kỳ nơi nào đều có thể nói được.

Hữu tướng về mặt liền lúng túng, vội đứng dậy nói với Minh Hoàng: "Hoàng thượng, vì thần cũng không có ý đó, vì thần chỉ là muốn nhắc nhở họ nên chú ý tới lễ tiết họ nên có, là vì thần nhất thời nóng vội, vẫn xin hoàng đế bệ hạ thứ tội a."

Minh Hoàng mỉm cười vẫy vẫy tay nói: "Đều là những chuyện nhỏ chúng vị thân gia không cần để ý, ta thấy Hạo Nhiên là vui mừng quá nên chỉ chú ý tới người tương đối thân mật, đây cũng không phải là chuyện to tát gì, không cần phá hỏng hứng thú của mọi người, nhưng mà, Thu Hoành Quân là khách quý của bốn hoàng, Hữu tướng."

Hữu tướng thấy Minh Hoàng chỉ rõ tên tuổi hần, sau đó quay qua Thu Hoành Quân hành một lễ cung kính nói: "Thu Hoành Quân, vừa nãy là bốn tướng nói không phải, vẫn xin Thu Hoành Quân đại nhân đại lượng không cần tính toán mới được." Theo như phẩm cấp và cấp bậc lễ nghĩa mà nói Hữu tướng chỉ là tướng vị của Ảnh Thúc, còn Cổ Ly là phi vị của Thánh Thiên, hai người ai cao ai thấp không cần nói mọi người cũng hiểu, cho nên Hữu tướng không dám chậm trễ, tuy trong lòng oán hận nhưng ngoài mặt không thể không theo cao thấp mà hành sự.

Cổ Ly mỉm cười quay sang Hữu tướng nói: "Hữu tướng đại nhân quá lời rồi, Hữu tướng đại nhân vì yêu vua mà nóng, những điều này bốn quân đương nhiên có thể hiểu, nói cái gì mà đại nhân đại lượng, vốn chỉ là chuyện nhỏ, Hữu tướng nói vậy khiến bốn quân hồ thẹn rồi, hờ hờ, đừng phá hỏng vui vẻ của mọi người, tới đây, tới đây, tới đây, xem thi đấu mới là chuyện chính." Nói xong mỉm cười quay sang mọi người làm tư thế mời, vừa lên đá Cổ Hạo Nhiên một cái.

Cổ Hạo Nhiên nghe họ mình tranh ám đấu, nãy giờ cúi đầu không nói gì, lúc này cảm thấy Cổ Ly đá hần, sau đó không nói hai lời lui thẳng xuống dưới, cúi đầu đối diện với Cổ Hạo Danh, đối diện với ánh mắt bốn cột của Cổ Hạo Danh bắt giặc giận dữ trừng mắt trở về, không phải hần không thấy Minh Hoàng ngồi bên cạnh cũng không phải không biết mình nên làm gì, hần chính là cố ý làm như vậy.

Người không thể quá thông minh, bất kỳ ai đối với một người không bằng họ đều sẽ tương đối thích hơn, nếu lợi hại hơn họ thì họ đều sẽ phòng bị và chú ý, muốn phô bày cái mạnh rất khó, muốn thể hiện yếu đuối lại tương đối dễ, để người khác mất đi đề phòng với hần là chuyện tốt nhất, cứ xem hần như một kẻ không có tài học, chỉ là kiêu từ trong thiên hạ về chuyện sinh ý thôi vậy.

Cổ Hạo Nhiên lùi tới chỗ ngồi thuận theo ánh mắt Diệp Y nhìn xuống trận đấu, ánh mắt trước là hơi ngẩn ra, tiếp đó ánh nhìn trong mắt liền trở nên thâm trầm.

Chỉ thấy lúc này trong trường đấu nam tử trẻ tuổi tháo vác đó, trên vai và đùi đều đã đầm đìa máu tươi, tay trái đã bị sừng bò đâm xuyên thủng, đang bỏ chạy vòng vòng trong trường đấu, con bò đen đằng sau hần như ăn thuốc kích thích đuổi sát theo hần không buông, thỉnh thoảng đuổi kịp nam tử trẻ tuổi thì lại dùng sừng húc vào, nam tử đào mạng phía trước về mặt hoảng sợ vừa quay đầu vừa chạy, trong đôi mắt đó lộ ra vẻ sợ hãi khó nói thành lời, vừa cao giọng hoảng sợ gào lên: "Ta nhận thua, ta nhận thua."

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt thấy người trên đài ai nấy về mặt đều hưng phấn điên cuồng kêu la, những lời huyết tanh đó khiến Cổ Hạo Nhiên càng nghe sắc mặt càng sẫm xuống, thấy hoàn toàn không ai thêm quan tâm người đang kêu gào trong trường đấu, bất giác lạnh giọng nói: "Hần đã nhận thua, sao không để hần ra khỏi trường đấu?"

Trên hàng ghế dành cho khách quý luôn có truyền nhân hầu hạ, nghe Cổ Hạo Nhiên hỏi vậy sau đó vội vàng nói: "Quy tắc của cuộc thi, không chết không nghỉ, người có lẽ chưa thấy qua."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy ngẩn ra, dường như có nghe qua quy tắc này, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ một con bò có thể cường tráng hung tàn tới như vậy, cũng chưa từng nghĩ cái gọi là không chết không nghỉ tàn khốc như thế nào, lúc này khi lần đầu tiên thấy một trong hai phải chết, Cổ Hạo Nhiên mới cảm thấy chấn động thật sự không cách nào diễn tả.

Cổ Hạo Dương thấy Cổ Hạo Nhiên sẫm mặt xuống, bất giác dùng khủy tay sau thúc nhẹ vào thắt lưng Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt nghiêm túc quét qua Cổ Hạo Nhiên, đây là thứ hoàng đế Ảnh Thúc thích, là thứ cả tầng lớp quý tộc Ảnh Thúc đều thích, mình cứ cho là không thích, trước mặt cũng phải nể mặt mũi vờ như thích.

Cổ Hạo Nhiên hiểu ý tứ trong ánh mắt nghiêm túc đó của Cổ Hạo Dương, sau đó khẽ chau mày nói: "Nếu vừa nãy ta nhận thua, có phải cũng không thể may mắn thoát được không?"

Cổ Hạo Dương thấp giọng nói: "Nào người hồng rồi à, người là thân phận gì, Ảnh Thúc họ cứ cho là có ngày lớn gan hơn nữa, cũng không dám ở trước mặt tiểu thúc dòn người tới chỗ chết, người ra trường đấu đãi ngộ thế nào lẽ nào người không cảm giác được, người tự mình xem xem người ra trường đấu hiện tại có đãi ngộ gì, đây là sự khác biệt giữa thường dân và quý tộc ở Ảnh Thúc."

Cổ Hạo Nhiên đôi mắt trầm xuống không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào trường đấu, lúc này nam tử trong trường đấu sớm đã không còn sức để chạy, chẳng qua chỉ là vùng vẫy giành sự sống mà thôi, còn mũi con bò đen đằng sau hần phun ra khí trắng, đôi mắt đỏ như máu trừng mắt nhìn thân ảnh phía trước, gia tăng lực xông tới thân ảnh phía trước.

Một trận máu tươi tung tóe, cánh tay Cổ Hạo Nhiên đang nắm lấy tay Diệp Y trong nháy mắt siết chặt, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía thân ảnh đang bị húc bay lên không trung, răng nghiền tới kêu ken két, còn đám người trên hàng ghế lại gào thét điên cuồng, khiến Cổ Hạo Nhiên khó mà tin nổi siết chặt quyền đầu, nửa buổi trời kéo lấy tay Diệp Y nói từng câu từng chữ: "Bây giờ ta đã biết vì sao nàng lại xuất hiện loại tâm trạng đó, những thứ này đơn giản không phải là con người."

Diệp Y nắm chặt tay Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Mạnh thì sinh tồn, chọn lọc tự nhiên."

Không che giấu thanh âm của tám chữ này, lại lọt vào tai bọn Minh Hoàng vừa mới yên tĩnh, Minh Hoàng liền nghiêng đầu nhìn Diệp Y thương thức gật đầu nói: "Nói rất hay, mạnh thì sinh tồn, chọn lọc tự nhiên, bốn hoàng chính là trời của họ, bốn hoàng yêu thích cái gọi là kẻ mạnh chỉ trong hoàn cảnh mạnh thì thắng yếu thì loại mới có thể sản sinh ra sức mạnh thật sự bốn hoàng đây chính là cho họ con đường được bốn hoàng yêu thích." Lời Minh Hoàng vừa nói ra Tả tướng và Hữu tướng bên cạnh đều giành khen hay, trong nhất thời tiếng nịnh hót vang lên.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy, bất giác kinh ngạc nhìn Diệp Y mặt không biểu tình, Diệp Y thân nhiên nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái không nói gì, ý của nàng là mạnh thì sống yếu thì loại vốn là chân lý tuần hoàn của thế gian, nếu một người ngay cả bò cũng không bằng, vậy chết cũng không có gì là oán trách, nhưng hành vi chà đạp như vậy, chà đạp lên sự tôn nghiêm, chà đạp lên ý nghĩa của sinh mệnh, loại việc này mới là cái mà khiến Diệp Y bất mãn.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y cũng không nói gì, nhưng thần sắc trong mắt hoàn toàn không phải là ý như Minh Hoàng đã nói, sau đó mỉm cười đa tạ Minh Hoàng đã khen ngợi Diệp Y, vẻ mặt như gió xuân mang theo vinh hạnh, chỉ là trong đôi mắt đó vào lúc không đối diện với bọn Minh Hoàng mới lộ ra cảm xúc thật, nơi đó hàm chứa sự chán ghét sâu sắc, bất mãn và phẫn nộ, cùng lúc có sự bất lực đành bó tay, trừ phi hắn là hoàng đế của Anh Thúc này, hoặc là có thể thay đổi được trò chơi này, nếu không chỉ có thể là lực bất tòng tâm mà thôi.

Trường đấu vẫn huyết tanh như trước, đám người trên đài xem ngày càng hưng phấn, Cổ Hạo Nhiên siết chặt lấy tay Diệp Y đã siết tới trắng bệch, xem thêm nửa buổi trời, Cổ Hạo Ảnh khẽ thở dài một tiếng nói thầm bên tai Cổ Hạo Nhiên: "Tiểu lục, đây là ngoạn mục, là mới lạ mà người nói sao, tiểu lục, người đây là làm ta hiểu sai a, nếu thật biết như vậy, hôm nay ta đã không tới."

Cổ Hạo Ảnh vốn chuẩn bị cùng Cổ Hạo Viễn làm một số chuyện, nghe Cổ Hạo Nhiên nói hay như vậy, lại có Cổ Hạo Viễn ủng hộ, bất giác dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong mọi chuyện trong tay để tới xem náo nhiệt, không ngờ nhìn thấy lại là những chuyện này, bất giác trong sự đồng tình pha lẫn sự chán ghét sâu sắc.

Cổ Hạo Nhiên không nói gì chỉ lắc đầu, hắn cũng chỉ nhìn thấy người đó giết chết bò, thì thuận miệng nói vài câu lấy lòng, ai mà biết chân tướng của nó thật sự là như vậy, nếu hắn biết là như vậy, căn bản sẽ không thêm đề ý tới yêu cầu vô lý của tam công chúa đó, không nhìn thấy là một cách nghĩ khác, thật sự đem những chuyện này đề vào mắt, đó lại là một cảm giác khiến cả người đều không thoải mái.

Mấy người ra trường đấu tiếp đó cũng không qua ải, chết dưới chân và sừng bò, mấy người Cổ gia đều không một lời nhìn vào trường đấu, hy vọng cái gọi là trò chơi biến thái này mau chóng kết thúc.

"Diệp Y, nàng làm gì vậy?" Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y bên cạnh đột nhiên đứng lên chuẩn bị rời đi, bất giác khó hiểu hỏi.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Đi một lúc rồi về" Cổ Hạo Nhiên thấy thần sắc Diệp Y bình thường, tưởng rằng nàng chỉ đi vệ sinh, sau đó cẩn thận dặn dò người hầu bên cạnh, rồi dặn dò Diệp Y vài câu mới buông Diệp Y để nàng tùy ý rời đi. Cổ Ly thấy Diệp Y tự mình rời khỏi, bất giác hơi kinh ngạc quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, thấy thần sắc Cổ Hạo Nhiên như thường, bất giác hơi nhưng mảy. "Tiếp sau đây tuyển thủ thứ hai từ dưới đêm lên ra trường đấu, xin mọi người chú ý, cơ hội thưởng thức chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ rồi nói không chừng không có lần thứ hai." Người chủ trì vòng vo nãy giờ, lúc này đột nhiên đứng ra, vẻ mặt quý dị cười nhìn mọi người thận trọng giới thiệu.

Vừa giới thiệu như vậy bất giác khiến đám quý tộc vốn đã hưng phấn không ngừng, lại thêm một trận ồn ào, vừa cười vừa ra sức gào lên: "Là người thế nào? Mau để hắn ra đây."

"Nói nhiều vậy làm gì, mau để người ra đây là xong thôi."

Sau trận ồn ào, người chủ trì hờ hờ cười nói: "Xin tiết lộ với mọi người, lần này ra trường đấu là một vị nữ tử."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Thử đoạn thật sự

Đám người xem vốn đang trong tình trạng hưng phấn, lúc này lại nghe là một vị nữ nhân, trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh, sau đó đột nhiên lại bạo phát, tiếng cười, tiếng la hét, tiếng huýt sáo, tiếng cổ động. trong nháy mắt bạo phát, nếu trường đấu này có nóc, chắc trong nháy mắt sẽ sụp đổ chôn vùi đi mọi thứ vang trời này.

"Nữ nhân, lại là nữ nhân, ha ha ha ha, bốn quận vương vẫn là lần đầu tiên nghe nói nữ nhân dám tham gia."

"Ồ, ồ, không biết là dạng nữ nhân gì mới dám tới tham gia cuộc thi đấu thế này, quá nửa là loại hình mụ dạ xoa."

"Mau đi, mau cho ả ta ra đây, để bọn ta xem xem."

Người chủ trì trong tiếng ồn ào điên cuồng của mọi người vội lớn tiếng nói: "Xin mọi người giữ trật tự, lai lịch vị nữ sĩ này không nhỏ, là người được tôn khách của Ảnh Thúc chúng ta tiến cử tới, mà bản thân cũng là hoàng thân quốc thích của Thánh Thiên, cho nên, xin mọi người giữ được phong độ nên có của Ảnh Thúc chúng ta."

Lời này vừa nói ra đám quý tộc vốn đang điên cuồng đều trở nên kinh ngạc, lời nói vốn không chút e dè gì cũng thu liễm một chút, người chủ trì vừa thấy tình hình này liền lớn tiếng tuyên bố nói: "Xin mời vị nữ tuyển thủ duy nhất của chúng ta, Nhất, ra trường thi đấu." Nói xong, lập tức mau chóng rời khỏi trường đấu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một đạo thân ảnh màu phi thủy từ từ xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thấy dung mạo tuyệt diệu, thần tình băng lạnh, một thân cung trang y quân đang nhẹ nhàng bay trong gió, cách ăn mặc trên người không chút nào tương xứng với cuộc thi đấu nên có, vân đạm phong khinh như đang du ngoạn, chứ không phải chuẩn bị đối mặt với cuộc xung sát.

Đám quý tộc vốn còn đang chi chi cha cha cười nói, liền trở nên yên tĩnh, nhìn chằm chằm vào nữ nhân bình chân như vại đang đứng trong trường đấu, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, khí chất lạnh như băng sương, đôi mắt thanh lạnh, cảm giác đáng sợ lạnh thâm đó, khiến tất cả người ở đây đều siêu đổ.

Cổ Hạo Nhiên từ sau khi nghe người chủ trì nói nữ tuyển thủ tới từ Thánh Thiên, mày đầu liền chau lại, lúc này thấy sự thanh lạnh độc nhất vô nhị trong trường đấu, dung nhan tuyệt thế vô bì, trừ Diệp Y ra còn có nữ nhân nào xinh đẹp xán lạn chói mắt, câu hồn đoạt phách như vậy, thấy Diệp Y thông thả không bức bách đứng ở đó, ánh mắt liền phức tạp nhìn Diệp Y yên tĩnh đứng trong trường đấu.

Minh Hoàng bên cạnh thấy là Diệp Y xuống trường đấu, bất giác kinh ngạc quay sang Cổ Ly nói: "Chuyện này khiến ta quá kinh ngạc rồi."

Cổ Ly nhẹ nhuróng mày nói: "Ta cũng rất kinh ngạc" Minh Hoàng liền kinh ngạc nói: "Nói vậy không phải do Thu Hoành Quân tiến cử rồi?"

Cổ Ly còn chưa nói gì, Đông Sở Quân bên cạnh ưu nhã cười nhàn nhạt nói: "Người Thánh Thiên vốn là người một nhà mà, ta biết người vợ này của tiểu lục không tệ, muốn để Minh Hoàng vui hơn, đương nhiên phải để cao thủ thật sự ra trường đấu mới có không khí, cho nên ta tiến cử nàng ta tới góp vui cho mọi người."

Lời này vừa nói xong đám người Cổ gia đều kinh ngạc không thôi, sự nghi hoặc trong lòng Cổ Hạo Nhiên mấy ngày nay liền được cởi bỏ, hèn gì mấy ngày nay Diệp Y đều đi vắng, thì ra tới tìm Đông Sở Quân, nhưng mà sao nàng lại để Đông Sở Quân tiến cử? Đây rốt cuộc là ý gì? Nếu nàng muốn tham gia để Cổ Ly đi nói có gì mà không được, lại đi tìm Đông Sở Quân làm người trung gian, chuyện này bên trong đó rốt cuộc hàm chứa những gì, Cổ Hạo Nhiên trong nhất thời cũng chưa suy nghĩ ra.

Bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh bất giác đều đưa mắt nhìn nhau, Diệp Y ra thi đấu đã khiến họ rất kinh ngạc rồi, mà người tiến cử nàng lại là Đông Sở Quân, càng khiến người ta kinh ngạc hơn, tuy nói không có địch nhân vĩnh viễn, nhưng mà nhanh như vậy đã hợp tác, cũng khiến bọn Cổ Hạo Danh tương đối kinh ngạc.

Minh Hoàng nghe Đông Sở Quân nói vậy, bất giác nhuróng mày kinh ngạc nói: "Nói vậy Diệp Y này thật sự là cao thủ hay sao?"

Đông Sở Quân mỉm cười nói: "Có phải là cao thủ hay không, nói miệng không bằng chứng, Minh Hoàng xem rồi biết" Minh Hoàng thấy Đông Sở Quân nói vậy, sau đó mỉm cười gật đầu nói: "Nói không sai, Thu Hoành Quân, Đông Sở Quân này cho chúng ta hai sự kinh ngạc a."

Cổ Ly nói nói cười cười: "Đứa cháu dâu này của ta cũng có chút bản lĩnh, ta nghĩ nó đã tham gia, thì tuyệt đối sẽ không để mọi người thất vọng." Cổ Ly vừa thấy Diệp Y ra trường đấu, tuy không rõ Diệp Y có mục đích gì, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì, sau đó mở miệng đón lời.

Nhưng thấy Diệp Y yên lặng đứng trong chính giữa trường đấu, bỏ đen vốn vừa thi đấu thì đã phải thả ra, lúc này mới từ từ thả, bỏ đen đôi mắt đỏ rực trừng lên nhìn Diệp Y, lỗ mũi phát ra tiếng gầm gừ, vì chưa nhìn quen cách ăn mặc thường thấy, cho nên trong nhất thời chưa phát động đòn công kích.

Diệp Y lãnh khốc nhìn bỏ đen bồn chồn bất an ở phía trước, vãi đỏ trong tay vừa động liền ném đi tứ phía, bỏ đen đó thấy thứ đỏ đỏ tươi, tính cuồng đại phát sau đó giơ chân lên xông về phía Diệp Y.

Đám người trên khán đài thấy Diệp Y một thân mềm yếu đứng yên trên mặt cỏ, máu tươi trên đám cỏ xung quanh nhờ dung nhan tuyệt thế của nàng, có một loại cảm giác khiến người ta thấy huyết tanh bạo lực từ tận đáy lòng, lúc này thấy bỏ đen đã nổi trận lôi đình xông về phía tuyệt thế giai nhân mềm yếu, đám người trên khán đài bất giác đều đồng thanh kêu lên kinh hãi.

Diệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bỏ đen, thấy thế tới như chẻ tre xông về phía nàng, khóe miệng Diệp Y bất giác cong lên lộ ra nụ cười lãnh huyết, đoàn kiếm cầm trong tay đột nhiên từ lòng bàn tay bắn ra, chân vừa hạ xuống, lấy vãi đỏ trong tay trum lên đầu bỏ đen, đồng thời nghiêng qua tránh bỏ đen xông tới trực diện, tay trái này giờ bất động nhanh như chớp đưa ra, nắm chặt lấy sừng bỏ đen xông tới, mượn thế xoay người một vòng trên không trung, trong nháy mắt ngóc lên lưng bỏ đen.

Giao chiến chỉ trong nháy mắt, mọi người trên khán đài còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy Diệp Y cười lên người bỏ đen đang không ngừng nổi nóng, thủ đoạn đẹp như vậy, tính toán chuẩn như vậy, phản ứng hơn người, thân thủ hoàn mỹ đều trong nháy mắt bộc lộ ra.

Cổ Hạo Nhiên trên hàng ghế dành cho khách quý không nói hai lời, trực tiếp đứng lên cầm đầu reo hò cổ vũ, Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh bên cạnh cũng đều cười và bắt đầu cổ vũ, tuy vào lúc này Diệp Y đại diện cho Đông Sở Quân, nhưng nói thế nào cũng là con cháu của Cổ gia, Cổ Hạo Nhiên làm mất mặt, Diệp Y sẽ đi tìm về, dù thế nào cũng khiến bọn Cổ Hạo Dương thoải mái một chút.

Cổ Ly nhàn nhạt cười nói: "Thủ đoạn này đẹp."

Minh Hoàng ánh mắt vui mừng quay sang Cổ Ly nói: "Thân thủ rất mau lẹ, đây mới là cao thủ trong cao thủ a" Cùng lúc quay sang Đông Sở Quân nói: "Quả nhiên không tiến cử nhầm người, không tệ, không tệ."

Đông Sở Quân ưu nhã cười nói: "Phần hay còn ở phía sau, đây chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi." Hắn đã được thấy thân thủ hơn người và thủ đoạn tàn khốc lãnh huyết của Diệp Y, biết đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ với nàng mà thôi, tuy biết quan hệ giữa mình và Diệp Y chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nhưng nữ nhân cực phẩm như vậy thật sự khiến hắn không thể không cảm khái, vì sao không gặp được nàng trước Cổ Hạo Nhiên a.

Diệp Y trở người cười trên lưng bò, bò đen cảm giác được có người đang ngồi trên người nó, liền điên cuồng bật mạng động đậy cơ thể, muốn đem Diệp Y đang ngồi trên đó hất ngã xuống, lại thêm vào đằng trước đã bị Diệp Y dùng vải đỏ che mắt, bò đen càng thêm cuồng bạo, tiếng kêu gào phẫn nộ kinh thiên động địa, còn cuồng nộ hơn cả những con bò ra trường đấu trước đó.

Đôi chân Diệp Y kẹp chặt vào bụng bò đen, cả người nằm rạp lên lưng bò đen, đoán kiểm trong tay mau chóng men theo cổ bò đen mà rạch một vòng, sau đó cũng không thêm quan tâm làm vậy có hiệu quả như thế nào, xoay người trong không trung liền đứng lên lưng bò đen, trong mắt bắn ra sát ý khiến người ta nghẹt thở, đoán kiểm trong tay không biết từ lúc nào đã được đổi sang giữa đôi chân, mượn sức của cú xoay người trong không trung mang theo trọng lượng toàn cơ thể, mạnh mẽ đâm sâu vào xương sống bò đen.

Chỉ thấy bò đen kêu lên thảm khóc, cơ thể bắt đầu kịch liệt lắc lư, khí tức cuồng bạo đó càng trở nên bức người, cả trường đấu trong nhất thời không có thanh âm gì, chỉ có tiếng kêu cuồng nộ đó vang lên không trung, khiến mọi người đều khiếp sợ.

Đám quý tộc trên khán đài thấy Diệp Y về mặt thân nhiên đứng trên lưng bò, mặc cho bò đen cuồng loạn chạy lung tung thế nào, bạo nộ kêu gào thế nào, cứ như núi Thái Sơn có đổ xuống đó, cũng vẫn như nhẹ tựa lông hồng dường như không chút trọng lượng dựa trên lưng bò đen, giống ngọn lau trong mưa gió, mặc cho cuồng phong, trôi dạt khắp nơi, vẫn cao ngạo. Nhìn cảnh này, mọi người đều bất giác kinh ngạc trừng to mắt nhìn Diệp Y lạnh như băng sương, tư thái tuyệt mỹ như vậy, sức mạnh cường đại như vậy, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc cùng lúc càng thêm kinh hãi.

Trong mắt Minh Hoàng thoáng qua tia bá đạo, ngón tay không ngừng gõ lên ghế, liền tục gật đầu nói: "Hay cho một giai nhân dung mạo và sức mạnh đều có, hôm nay mới biết thế đạo này còn có nhân vật cực phẩm như vậy, xuất sắc như vậy, phong hoa tuyệt đại như vậy."

Hữu tướng bên cạnh Đông Sở Quân về mặt chán kinh nhìn Diệp Y cao ngạo đứng đó, lâu bầu nói: "Hay cho một nhân vật xuất chúng, hay cho một thân bản lĩnh cao cường, hay cho sát khí mãnh liệt." Đông Sở Quân bên cạnh nhàn nhạt quét mắt nhìn Hữu tướng một cái, trong mắt thoáng qua sự châm biếm và oán giận.

Lần này Cổ Hạo Ảnh đứng dậy dựa vào Cổ Hạo Nhiên nói: "Không ngờ Diệp Y còn có bản lĩnh này, đã như vậy cũng có thể đứng vững được, ta muốn xem nàng ta làm thế nào để thu thập con bò đen này."

Khóe miệng Cổ Hạo Nhiên lộ ra nụ cười diễm lệ, ngạo mạn đắc ý nói: "Nàng đã thu thập xong rồi."

Cổ Hạo Ảnh hơi kinh ngạc nhìn vào trường đấu, chỉ thấy con bò đen điên cuồng chạy loạn đó đã từ từ chậm lại, nhưng toàn thân lại không một chút thương tích, ngay cả chút máu cũng không có, Cổ Hạo Ảnh bất giác khó hiểu quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên đang vui mừng đắc ý. Chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên dưới ánh mắt trời, cả người phối thêm bộ y phục trên người hắn, tán phát ra sự chói mắt khó nói thành lời, và Diệp Y đang ở nơi xa xa trong trường đấu hòa lẫn vào nhau, trong trường đấu một đồng một tây thu hút ánh mắt của mọi người.

Chính giữa trường đấu Diệp Y đứng yên trên lưng bò đen, tiếng kêu gào và sự điên cuồng của bò đen dần dần biến mất, không tới một khắc cả người con bò đột nhiên bắt đầu co rút, ngày càng kịch liệt, sau đó con bò đen bị thống kêu lên mấy tiếng, bốn chân mềm nhũn ngã xuống, Diệp Y giẫm lên lưng bò đen, xoay người một cái nhảy xuống, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người trên đài, thần sắc vô cùng thân nhiên, ánh mắt quét qua xong sau đó nhìn cũng không nhìn con bò đen phía sau, phẩy tay áo đi về hướng Cổ Hạo Nhiên.

Cả trường đấu yên lặng một hồi, mọi người đều ngẩn ra nhìn bò đen ngã xuống, và Diệp Y về mặt băng sương rời khỏi, trong nhất thời không làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là chán kinh với biểu tình thân nhiên dị thường của Diệp Y, cho nên không có người nào phát ra thanh âm gì.

Im lặng, nửa buổi trời người chủ trì toét miệng đi lên trước, nhìn bò đen nằm bất động trên mặt đất, lại nhìn Diệp Y đã đi tới hàng ghế dành cho khách quý, bất giác như ngơ ngác đưa chân đá đá lên người bò đen đang nằm bất động, muốn phán đoán đây rốt cuộc là sống hay đã chết.

Cái đáp không có ý đó, đột nhiên màu đỏ bắn ra khắp nơi, người chủ trì sợ hãi kinh ngạc kêu lên sau đó lùi lại phía sau, nhìn lên đám người trên khán đài cùng lúc kinh ngạc kêu lên, sắc mặt kinh ngạc nhưng đôi mắt lại phủ lên vẻ hưng phấn và khát máu, chỉ thấy bò đen trước mặt người chủ trì, bị hắn đập một cái sau đó máu từ quanh cần cổ đột nhiên chảy ra, trong phạm vi vài mét toàn bộ đều bị máu tươi nhuộm hồng, mà cơ thể cường tráng của bò đen trong nháy mắt bị vùi xuống, cả tấm da phủ lên bộ xương, gầy như xác ướp.

Đám người trong trường đấu liền sợ hãi kinh hô, đều không rời mắt nhìn chăm chăm vào sự biến hóa trong trường đấu, ngay cả bọn Minh Hoàng cũng đều kinh ngạc nhìn chăm chăm, sắc mặt người chủ trì thay đổi mấy bận sau đó đi lên trước, nửa buổi trời từ trên lưng bò đen dốc toàn lực lấy ra một thanh đoản kiếm, trên lưỡi đoản kiếm không có gì cả, sạch như chưa dùng qua, nếu không phải tận mắt nhìn thấy được lấy ra từ trên lưng bò, ai cũng không thể tin lợi khí này đã được dùng qua.

Người chủ trì ngồi xổm xuống sờ lên xác bò đen, nửa buổi trời đứng dậy về mặt kinh ngạc tuyên bố nói: "Xương sống của bò toàn bộ đều bị đứt, máu trong người chảy cạn kiệt, xác định đã chết, trận này tuyển thủ Nhất thắng lợi." Lời này vừa nói ra trước là yên tĩnh trong nháy mắt, tiếp đó là một trận reo hò, thủ đoạn tuyệt sát của nữ nhân tuyệt mỹ này, khiến tất cả mọi người sau phút chấn kinh chính là hưng phấn cực độ, bọn họ không quan tâm sau cùng là ai hạ được ai, bọn họ chỉ quan tâm cục diện có ngoạn mục hay không ngoạn mục, quá trình có huyết tanh hay không huyết tanh mà thôi.

Cổ Hạo Nhiên kéo lấy tay Diệp Y nhướng mày nhẹ cười nói: "Hảo thủ đoạn, ta biết nàng sẽ dùng chiêu này, đối phó với loài súc sinh nên như vậy." Khỏe mắt Cổ Hạo Nhiên sớm đã thấy Diệp Y đem đoản kiếm đâm vào xương sống bò đen, thủ đoạn như vậy hắn đã từng thấy qua, đó là thủ đoạn từng dùng đối phó với bọn thổ phỉ, tuy thủ pháp có chút không giống, nhưng hắn tuyệt đối tin không phải đơn giản như vậy, quả nhiên là vậy.

Diệp Y nhàn nhạt gật đầu nói: "Tốt hơn thủ đoạn của ngươi."

Cổ Hạo Nhiên thấy mọi người trong trường đấu đều nhìn về phía hắn, bất giác trên mặt tươi cười đầy vẻ sùng nịnh nói: "Phải, phải, phải, nàng lợi hại hơn ta được chưa?" Diệp Y nhìn lại Cổ Hạo Nhiên một cái, không nói gì kéo hắn ngồi xuống. Biết Cổ Hạo Nhiên tuy ngoài miệng nói náo nhiệt, trong lòng lại là một cảm nhận khác, dưới nụ cười miễn cưỡng, Diệp Y biết Cổ Hạo Nhiên đối với những chuyện này là phần nộ và chán ghét.

Hai người vừa ngồi xuống Hữu tướng bên cạnh liền nói: "Thủ đoạn rất cao minh, thực lực rất cường hãn, Đông Sở Quân, không ngờ ngươi còn giấu món này, đây so với người ta tiến cử còn cao cường hơn nhiều, Đông Sở Quân ngươi còn nói cái gì mà không có nhân tài, ngươi nhìn xem, đây không rõ ràng là cao thủ còn gì?"

Đông Sở Quân trên mặt dường như mãi mãi đều duy trì nụ cười ưu nhã, nghe Hữu tướng nói vậy sau đó mỉm cười nói: "Làm gì có, làm gì có, nàng ta dù có lợi hại thế nào chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử, sao có thể bằng nam tử a." Miệng nói toàn lời khiêm tốn, thần sắc lại có chút đắc ý, nhưng càng nhiều hơn nữa là sự thâm trầm thoáng qua.

Minh Hoàng quay sang Đông Sở Quân lắc đầu nói: "Bổn hoàng trước giờ vẫn chưa từng thấy qua thủ đoạn như thế này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bổn hoàng tuyệt đối sẽ cho rằng cảnh như vậy là lời đồn nhảm, xương sống đứt lìa từng đoạn cái này phải cần bao nhiêu sức, phải là thủ đoạn thế nào mới khiến huyết dịch trong nháy mắt chảy cạn, quan trọng nhất là bổn hoàng lại không nhìn thấy nàng ta ra tay thế nào, aizz, không nói còn được, cái này vừa nói ra, đơn giản không phải là việc người có thể làm, đây là trận thi đấu tuyệt vời nhất mà bổn hoàng được xem, Đông Sở Quân, người người tiến cử thật tuyệt."

Cổ Ly về mặt mỉm cười ngồi bên cạnh thỉnh thoảng cũng khiêm tốn vài câu, nghe trên dưới Ánh Thúc khen ngợi Diệp Y, nụ cười trên mặt ngày càng nồng, sự chế nhạo trong lòng cũng ngày càng nặng, Diệp Y đây là người được Đông Sở Quân tiến cử, không cần biết nàng ta vốn là thân phận gì, điều này đã bị hắn làm rõ cùng một mạch với Đông Sở Quân, cứ cho là Diệp Y là người nhà hắn, cho nên sự huy hoàng cũng chỉ rơi vào người Đông Sở Quân, vì vào lúc này Diệp Y đại diện cho Đông Sở Quân.

Mà ngược lại nếu có gì thất bại, hoặc có hành động gì khác, gánh chịu mọi thứ vẫn chỉ là Đông Sở Quân, Cổ Ly biết vinh quang và thất bại gì đó, đều sẽ không khiến Đông Sở Quân và Diệp Y để tâm, thứ họ để tâm chắc chắn là chuyện khác, Cổ Ly cười nhạt nhìn Đông Sở Quân được nịnh hót, đã khiến hai người có thể liên thủ, nhất định là cục diện đôi bên cùng thắng, vậy thì để hắn xem xem làm thế nào để đôi bên cùng thắng, mà hắn tin một màn này, chẳng qua chỉ là mới bắt đầu.

Vào lúc mọi người đang tranh thủ khen ngợi Diệp Y, trên trường đấu đã bắt đầu tiến hành trận đấu cuối cùng, lần ra trường đấu cuối cùng này là người thắng cuộc năm ngoái, cũng là người Hữu tướng tiến cử, vốn hắn được xếp làm tiết mục áp chót để làm đầy lên cuộc thi đấu, nhưng bây giờ tuy tiếng huyên náo vẫn nhiệt liệt như trước, nhưng sớm đã không điên cuồng như lúc Diệp Y vừa giết chết bò đen, dường như có thể nói là đã mệt mỏi.

Vì người ra thi đấu sau cùng này là cao thủ, cho nên tất cả tiến lùi, tránh né, công kích, đều tiến hành có thứ tự không loạn, tuy cấp bậc cao hơn nhiều so với những trận trước đó, nhưng lại thiếu đi một loại ngoạn mục khiến mọi người đã ăn no, lại cổ vũ xuống nữa.

Cổ Hạo Ảnh quét mắt nhìn cuộc thi đấu đang tiến hành sau đó, quay đầu nhìn Diệp Y thấp giọng nói: "Ta nói Diệp Y a, vừa nãy chiêu đó của muội là làm thế nào vậy? Sao lại có uy lực lớn như thế?" Tuy Cổ Hạo Ảnh cũng thấy hàng loạt động tác của Diệp Y, nhưng vì sao phía sau lại có hiệu quả cường hãn như vậy, hắn cũng nghĩ không thông, bọn Cổ Hạo Danh bên cạnh nghe Cổ Hạo Ảnh hỏi, sau đó cũng đều quay đầu lại đóng tai lên nghe.

Diệp Y ừm một tiếng rồi nói: "Không có gì đặc biệt cả."

Cổ Hạo Nhiên bên cạnh cùng lúc nói: "Chỉ cần luyện tập nhiều thì được thôi, không có gì to tát cả." Vừa nhẹ quét mắt nhìn qua bọn Cổ Hạo Ảnh một cái.

Bọn Cổ Hạo Ảnh thấy Diệp Y không nói, trong nháy mắt bất giác hiểu được ý của Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, sau đó đều ngậm miệng không nói, đưa mắt nhìn nhau sau đó mỉm cười nhìn vào trong trường đấu. Trong quá trình Diệp Y đi xuống, không ai hỏi vì sao Diệp Y lại liên thủ với Đông Sở Quân, càng không có ai chất vấn, bọn Cổ Hạo Dương vẫn bình thường như thường ngày, đến cả ánh mắt không tin nổi cũng không lộ ra dù chỉ là một chút.

Diệp Y tự mình hiểu những thủ đoạn này của mình, là trải qua huấn luyện như thế nào mới có được, tính toán chuẩn xác như vậy, là phải trải qua bao lần luyện tập mới có thể không chút sơ sót, người ở đây đã có võ công cao cường làm cơ bản, nếu để họ học được những chiêu thức dùng để giết người này của mình, vậy há không phải có một số người sẽ càng vênh váo ta đây hay sao, càng huống hồ Diệp Y cũng không hy vọng những thủ đoạn này của mình bị người khác học được, đây là thứ vào thời đại này không nên có.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y trầm mặc một lúc nhìn qua hắn, bất giác mỉm cười nhìn sang Diệp Y gật gật đầu, ở đây đâu đâu cũng là người, tuy cuộc nói chuyện của mấy người là rất nhỏ tiếng, nhưng ai có thể đảm bảo được không có người nghe thấy, đây là địa bàn của Ánh Thúc, nếu để người Ánh Thúc học được thủ đoạn giết người này, nhìn thế nào cũng không phải là một chuyện tốt.

Đám người ngồi trên hàng ghế dành cho khách tán dương Diệp Y, Đông Sở Quân, Cổ Ly một hồi, liền ngưng bắt tiếp tục xem trận đấu có trọng lượng, vào lúc này trong mắt họ chỉ muốn có càng nhiều cảm quan kích thích, mà lúc này những gì đang diễn ra trong trường đấu hoàn toàn thỏa mãn những gì họ cần.

Chỉ thấy trong trường đấu nam tử tinh tráng đó, đang từng đao từng đao một lượt sóng da bò đen, ừm, có thể được xem là lượt sóng, chỉ thấy hắn rất hiểu làm thế nào để đối phó với bò đen trước mắt biết rõ đã được dùng thuốc phát cuồng, cùng lúc càng biết làm thế nào để làm trường đấu nóng lên, thủ pháp cũng không phải là lão luyện bình thường, hoàn toàn là cao thủ được huấn luyện chuyên môn.

Trên mặt cỏ, bò đen điên cuồng nhắm vào nam tử này mà đầu đá lung tung, cơ thể nam tử sức mạnh và sự dẻo dai đều rất tốt, trong khe hở và cơ hội cực nhỏ, chui thủ trong tay từng đao từng đao một vạch lên người bò đen, chỉ thấy hắn không nhanh cũng không chậm, quần quanh bò đen điên cuồng xoay vòng vòng, vị trí hạ đao nhìn có vẻ không có quy luật gì, nhưng sau mấy đao hạ xuống, đều là từng mảnh lớn da bò bị hắn thuận thế kéo xuống, máu tươi từng giọt từng giọt lớn chảy xuống, khiến đám cỏ vốn đã bị nhuộm đỏ, càng thêm đỏ khiến người ta không cách nào tập trung nhìn.

Bò đen điên cuồng kêu gào thê lương và thảm thiết, dường như càng kích thích đám người xem trên khán đài, chỉ thấy không ít người đều đã đứng dậy, về mặt điên cuồng kêu gào, trong lời nói không phải vì tán dương vị nam tử đó, mà là yêu cầu bò đen trở nên xông sát, giết chết người đàn ông trước mặt.

Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn đám người điên cuồng, sát khí băng lạnh được khắc chế dưới lớp vỏ bên ngoài, đôi mắt đó càng thêm lạnh khiến người ta không cách nào tiếp cận, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt cũng không mấy gì vui vẻ, cảm giác được khí tức Diệp Y trước giờ chưa từng xa lạ như vậy, bất giác kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Y, mang đầy sự quan tâm thấp giọng nói: "Sao thế? Có phải không khỏe không, vậy chúng ta đi trước."

Diệp Y lạnh lùng lắc đầu lãnh khốc nói: "Không có bất kỳ trường hợp nào có thể khiến ta không dễ chịu được."

Cổ Hạo Nhiên thấy sắc mặt Diệp Y vẫn âm u như trước, và lại còn cảm thấy hơn cả hai ngày trước, sau đó nắm chặt tay Diệp Y nói: "Không cho phép nằng giầu ta." Tuy trước đó Diệp Y cũng không nói với hắn về chuyện hợp tác với Đông Sở Quân một lời, cũng không khiến hắn tức giận, nhưng cũng không có nghĩa là hắn thích sự che giấu như vậy.

Diệp Y trầm mặc nửa buổi trời lạnh lùng nói: "Đây rất giống với cuộc sống trước đây của ta, chẳng qua đối sát của họ là bò, còn ta là người." Cùng dạng không xem người là con người, cùng dạng trong bát sắt để giành lấy tư cách sinh tồn, không giống chỉ là bây giờ những người này đối mặt là bò, còn nằng đối mặt lại là người.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y thân nhiên nói ra mấy chữ này, trong lòng liền đại chấn đồng thời sắc mặt cũng kinh ngạc, trong lòng sự đau lòng và thương cảm lan tỏa sâu sắc, bất giác siết chặt tay Diệp Y thấp giọng nói: "Đừng bi thương, những chuyện đó đã qua rồi, sau này có ta bên cạnh nằng sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Nghĩ bò trong trường đấu thay bằng người, hai người bạt mạng đối phương tới chỗ chết, chỉ vì để có được sự sinh tồn, sự tàn khốc đó, huyết tanh và giết chóc đó, Cổ Hạo Nhiên bất giác cảm thấy tim mình co thắt lại.

Vào lúc này Cổ Hạo Nhiên hiểu Diệp Y vì sao có loại tính cách quái lạ lãnh khốc vô tình như vậy, vì sao lại có thủ đoạn hung tàn lợi hại như vậy, vì sao lại đối với mọi thứ mà chỉ lo cho bản thân, vì sao trước giờ không tin bất cứ ai, vì sao lúc đối mặt với tàn sát, nằng lại có khí tức bị thương và thê lương như vậy, vì sao? Vì sao? Một loạt câu hỏi vì sao đều đã có thể giải thích được rồi, là vì nằng đã trải qua cuộc sống không phải con người, chỉ vì một câu nói ngắn ngủi này, nhưng hàm chứa rất nhiều gian nan và đau khổ đã qua, Cổ Hạo Nhiên bất giác đỏ cả mắt, không biết là vì đau lòng hay vì phẫn nộ.

Diệp Y lạnh lùng nhìn biểu tình đang biến hóa của Cổ Hạo Nhiên, nửa buổi trời nhàn nhạt nói: "Ta không cần đồng tình và thương hại, đường ta đi ta tự mình đi mạng của ta tự mình giành."

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y về mặt lãnh khốc, cắn răng nói: "Ta không phải đồng tình cũng không phải thương hại, ta biết nằng sẽ kiên cường hơn bất kỳ ai, bất kỳ sự đồng tình nào ngược lại đối với nằng là một loại nhục mạ, ta chỉ muốn nói một câu, con đường sau này chúng ta cùng đi mạng chúng ta sau này cùng giành lấy."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đối quyết sau cùng

Diệp Y xoay tay lại nắm lấy tay Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt ừm một tiếng, tuy trên vẻ mặt là sự đương nhiên không lộ ra chút biểu tình gì, nhưng cái nắm tay lại lạnh lẽo nói lên sự tin nhiệm của nằng, trong nháy mắt trên hàng ghế dành cho khách quý hai người tình ý ấm áp, hoàn toàn trái ngược với cảnh huyết tanh trong trường đấu.

Chính giữa đám cỏ nam tử đã lột sạch da bò, toàn thân bò đen đó máu tươi không ngừng chảy xuống đất, lúc này ngay cả đứng cũng không còn sức để đứng, bốn chân mềm nhũn quỳ xuống mặt đất, nhưng thứ lộ ra trong đôi mắt trước lúc chết đó không phải là sự sợ hãi, mà là sự tàn sát huyết hồng, Diệp Y nhìn thấy sát khí trong mắt càng nặng hơn, những con súc sinh này đã được huấn luyện thành cái máy chỉ biết tàn sát, người vô tình, súc sinh càng vô

tình hơn.

Thắng lợi, đây đã là việc đã được định sẵn, trong tiếng reo hò của đám người trên khán đài, trận đấu thảm khốc sau cùng này người nam tử lui xuống, đám quý tộc trên khán đài vừa thấy nam tử lui xuống, đột nhiên như ăn phải thuốc kích thích, vẻ mặt đều đỏ bừng đôi mắt đáng sợ dựa trên ghế, đợi người chủ trì tiếp sau đó là tuyên bố, chờ đợi đối quyết tiếp theo càng thêm kích thích.

Lần ti thí này, chỉ có Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y, người Hữu tướng tiến cử và một người được quý tộc khác tiến cử còn sống sót, Cổ Hạo Nhiên là không hiểu rõ quy định cuộc chơi, chỉ cho rằng thắng lợi là xong, lúc này thấy người quản lý lại tới mời hẳn tiếp tục thi đấu, bất giác hơi ngần ra.

Lúc này người chủ trì vẻ mặt mỉm cười lại lần nữa đứng ra nói: "Không ngờ cuộc thi năm nay, lại có nhiều người giành chiến thắng như vậy, đây là trường hợp nhiều năm nay chúng ta chưa từng thấy qua, vậy càng hay, cuộc thi đấu tiếp theo sẽ càng ngoạn mục hơn."

Lần này lời người chủ trì nói, lần này Cổ Hạo Nhiên vừa cùng Diệp Y bước xuống vừa thấp giọng nói: "Lẽ nào còn chưa xong, chúng ta phải đi làm gì nữa?"

Diệp Y lạnh lùng nói: "Người thắng cuộc chỉ có một."

Cổ Hạo Nhiên liền ngần ra sau đó sầm mặt xuống nói: "Đây là ý gì? Lẽ nào chính là nói chỉ cho phép một người sống sót." Diệp Y không lên tiếng. Nhưng biểu tình trên mặt đã lặng lẽ cho Cổ Hạo Nhiên câu trả lời, đúng vậy, cuộc thi này sau cùng chỉ có một người giành thắng lợi vì hẳn chỉ cho một người sống, hoặc là không một ai còn sống, đây mới là chỗ tàn nhẫn thật sự của cuộc thi này.

"Hạo Nhiên, quay lại đây." Cổ Hạo Nhiên trên mặt đầy phẫn nộ, đằng sau Cổ Ly đột nhiên lên tiếng gọi.

Cổ Hạo Nhiên hơi nhướng mày quay đầu nhìn Cổ Ly một cái, thấy Cổ Ly nhìn mình chăm chăm, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, trong mắt lại có vẻ hài hước mà chỉ có hẳn nhìn ra, sau đó siết chặt tay Diệp Y, chớp mắt với nàng sau đó xoay người đi về hướng bọn Cổ Ly, bản lĩnh của Diệp Y hẳn hoàn toàn tin tưởng.

"Minh Hoàng, ta vẫn là đau lòng đứa cháu không có bản lĩnh gì của ta, cuộc thi tiếp theo ta thấy hẳn cũng không cần thiết tham gia, hẳn nhận thua." Cổ Ly một tay kéo lấy Cổ Hạo Nhiên, vừa nghiêng đầu sang Minh Hoàng cung kính có lẽ độ cười nói.

Minh Hoàng ha ha cười nói: "Nhận thua cũng được, tiếp sau đây mới là thi đấu thật sự, nếu không chú ý bị thương tới hẳn thì không hay rồi, tới đây tới đây, ngồi xuống chúng ta cùng xem cuộc thi đấu tiếp theo."

Vừa thấy Cổ Hạo Nhiên lâu không xuống, tam công chúa này giờ đang đợi đó liền chạy lên, nghe thấy Minh Hoàng chuẩn phép cho Cổ Hạo Nhiên nhận thua, khuôn mặt bất giác chau lại, bất mãn nói: "Phụ hoàng, sao người có thể chuẩn phép cho hẳn không tham gia, Cổ Hạo Nhiên nếu không tiếp tục tham gia, sao có thể kích phát được tiềm năng của hẳn, võ công phải tới lúc nào mới có thể tiến triển được a, phụ hoàng, người không thương nữ nhi rồi."

Minh Hoàng một tay kéo lấy tam công chúa, vừa mỉm cười nói: "Tiểu tam a, võ công cái này không phải là thứ ngày một ngày hai có thể luyện thành, phải biết tiến thoái thích đáng, nhưng cuộc thi đấu tiếp theo có bao nhiêu tàn khốc người không phải không biết, đây không phải là kêu Hạo Nhiên đi tìm chết sao, con gái ngoan, đừng ồn ào, luyện võ sau này còn có thời gian, không vội trong một lúc được."

Tam công chúa thấy Minh Hoàng nói vậy, bất giác bĩu môi ngược lại cũng không nói gì, tiếp đó là cảnh chỉ có thể sống không thể chết, dựa vào thân thủ Cổ Hạo Nhiên bây giờ có thể giành chiến thắng thì thật là chuyện lạ, tam công chúa này suy nghĩ một hồi thấy không có khả năng, cũng chỉ còn biết làm tổ bên cạnh Minh Hoàng trừng mắt nhìn về mặt không hề gì của Cổ Hạo Nhiên.

"Đồng Sở Quân a, người người tiến cử có phải cũng phải chiều có một chút không, phải biết cuộc thi đấu tiếp theo một khi bắt đầu, tới sau cùng chỉ có thể một người còn sống sót ra khỏi, Đồng Sở Quân đừng vì một lúc khí phách, ngược lại hại người khác, ta nghĩ ngược lại không hay rồi, càng huống hồ lai lịch của nàng ta cũng bất phàm. Người không để ý nhưng có đây người để ý đây." Hữu tướng nhìn Diệp Y đã đi xuống dưới một cái. Bất giác vẻ mặt mỉm cười nhìn Đồng Sở Quân nói.

Đồng Sở Quân quét mắt nhìn Diệp Y vẫn lãnh khốc như thường, vẻ mặt ưu nhã cười nói: "Không hề gì, ta đã dám tiến cử, thì tuyệt đối tin vào thực lực của nàng."

Hữu tướng ồ lên một tiếng sau đó quay sang Cổ Ly cười nói: "Thu Hoành Quân, không ngờ cháu dâu của người còn có bản lĩnh như vậy, đến cả Đồng Sở Quân cũng chắc chắn như vậy mà ủng hộ nàng, như vậy xem ra Hạo Nhiên không thể bì với thê tử hẳn rồi."

Cổ Ly mỉm cười nhìn Hữu tướng nói: "Bì được thì đã sao? Không bì được thì đã sao?"

Hữu tướng thấy Cổ Ly lại hỏi như vậy, ý muốn cười nhạo nam nhân Cổ gia vô dụng, bây giờ ngược lại không biết nên nói gì, bất giác hi hi cười khẩy một tiếng, vẻ mặt bối rối.

Tả tướng này giờ không nói chuyện là mấy, lúc này mỉm cười nói: "Bì được thì họ cũng là vợ chồng, không bì được thì họ vẫn là vợ chồng, chỉ cần hai người họ thấy tốt, những người làm trưởng bối chúng ta cũng thấy vui rồi, huống hồ có được nữ tử bản lĩnh như vậy làm thê tử, bản thân điều này đã nói rõ Hạo Nhiên có thể xứng hay không xứng rồi, một thanh kiếm tốt có một vỏ kiếm tốt, vỏ kiếm nhìn có vẻ vô dụng nhưng có thể thu liễm tia sáng của lợi kiếm, lợi kiếm nhìn có vẻ có thể hủy diệt mọi thứ, nhưng cam tâm tình nguyện bị vỏ kiếm trói buộc, điều này đã nói rõ mọi thứ."

Lời này tuy nói nghe bình thường, nhưng trong ngoài từng câu từng chữ đều lộ ra sự vô cùng thân thiết với bọn Cổ Ly. Cổ Ly, Cổ Hạo Nhiên nghe để trong lòng, bất giác trên mặt là nụ cười gần gũi, trong lòng lại không biết nghĩ gì, Cổ Hạo Nhiên tươi cười quay sang Tả tướng nói: "Văn tướng đại nhân

thật sự nói trúng tim Hạo Nhiên rồi."

Cổ Ly không đợi Tả tướng mở miệng mỉm cười đưa tay kéo Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống vị trí của Diệp Y, quay sang Tả tướng cười nói: "Tiểu tử này đã không biết kiểm chế khoa trương, người trẻ tuổi càng khoa trương càng không biết trời cao đất dày, chúng ta trước vẫn là nên xem thi đấu, đừng quá nhiều sự phản kích của Minh Hoàng." Sau đó Tả tướng, Hữu tướng, Đông Sở Quân đều cười.

Nhưng thấy trong lúc mấy người nói chuyện, Diệp Y đã xuống trường đấu đứng cùng với hai người khác, chỉ thấy giữa hai người nam tử cao to thô kệch là một nữ tử tuyệt mỹ, cảnh như vậy chưa cần ai khuếch đại, đã khiến đám quý tộc vốn đã hưng phấn quá độ, lại một lần nữa trở nên hưng phấn, khí tức đôi mắt phun ra máu lớn tiếng cổ vũ, kêu gào.

Người chủ trì cũng không nhiều lời giải thuyết, trực tiếp nói: "Quy định cũ, sau cùng chỉ có thể chọn ra một người thắng cuộc nhưng cũng có thể không có ai cả, điều này phải xem bản lĩnh của họ rồi, đây mới thật sự chọn ra đúng sĩ chân chính, bây giờ để họ cùng tới một màn hiểm có này, để chúng ta xem tới sau cùng là ai có thể giành chiến thắng đứng trên vũ đài." Nói xong, đôi tay vẫy một cái sai bước rời khỏi trường đấu.

Bọn Diệp Y đứng trong trường đấu, Diệp Y thấy hai người nam tử bên cạnh vẻ mặt đều căng thẳng nhìn đông ngó tây, đến cả người giành thắng lợi lần trước thân sắc trên mặt cũng lo lắng, nhưng đôi mắt lại đầy sự sợ hãi, Diệp Y chưa từng nghe qua đề giành thắng lợi sau cùng phải dựa vào đâu để quyết định, bất giác hơi phòng bị đứng ở chính giữa trường đấu, đôi mắt lạnh lùng quét nhìn mọi thứ xung quanh.

Chỉ thấy vào giây phút sau cùng người chủ trì nhảy lên lan can, cửa thả bỏ đột nhiên được mở lớn, từ trong đó mười mấy con bò đen liên tiếp xông ra, những con bò đen đó vừa xông vào trường đấu, liền gào lên nhằm về ba người bọn Diệp Y mà xông qua đó, sự huyết hồng trong mắt đã trải qua ngàn ấy thời gian không những không giảm đi, ngược lại càng trở nên nồng đậm.

Ngay phút đầu bò đen xông vào, bên cạnh Diệp Y là người lần trước thắng cuộc bất giác kinh hoàng kêu lên nói: "Mau chạy. Đây đều là bò được huấn luyện tốt, chúng ta không thể giết sạch chúng được, bọn chúng sẽ giết sạch chúng ta." Nam tử này rõ ràng biết nội tình của cuộc thi, năm ngoái chỉ có mình hắn giết chết con bò đen đối mặt, cho nên hắn giành thắng lợi sau cùng chưa từng trải qua ải này, năm nay lại không giống vậy, đã rất nhiều năm không xuất hiện qua đối quyết sau cùng, cuối cùng đã xuất hiện rồi.

Diệp Y vừa lãnh khốc chăm chú nhìn đàn bò đen chạy qua chạy lại, vừa nghe nam tử đó giải thuyết, thì mới biết ải sau cùng là tất cả người giành chiến thắng, đối mặt với tất cả bò đen giành chiến thắng, khó trách nói người sống chỉ có một, hoặc không có ai, đối quyết như vậy tin rằng không người nào có thể sống sót dưới móng của chúng, Diệp Y mau chóng nhìn lướt qua đám quý tộc trên khán đài đã sắp diễn cuồng, trong trận quyết đấu chỉ có người chết ta sống này, nàng là chúa tể của chúa tể vĩnh viễn không cần biết là đối mặt với người hay bò.

Mọi suy nghĩ của Diệp Y chỉ trong nháy mắt, lúc này hai người nam nhân bên cạnh nàng thấy đàn bò xông tới, đều sớm đã chuẩn bị nơi có lợi nhất, duy chỉ có Diệp Y thản nhiên đứng yên tại chỗ, như băng sơn thản nhiên nhìn thế tới hung hãn của đàn bò.

Trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt, đám quý tộc trên khán đài chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, thân ảnh Diệp Y đã từ mặt đất nhảy lên lưng bò, màu phi thủy đó đang điên cuồng nhảy trên lưng bò lúc cao lúc thấp, nhưng giống như lúc đó căn bản sẽ không bị ngã.

Sau khi Diệp Y đã nhảy lên lưng bò, sát khí trong mắt không nghi ngờ gì, không có động tác thừa thãi, chủy thủ trong tay cầm thẳng xuống giữa đầu bò đen, chỉ nghe thấy bò đen gào lên một tiếng, cơ thể con bò điên cuồng nhảy lên đột nhiên chân trước đưa thẳng lên, sắp trở thành một góc chín mươi độ, Diệp Y hừ lạnh một tiếng, một tay giữ chặt lấy sừng bò đen, xoay người lên trước một cái, ra sức đập một cái vào bụng bò đen, một tay khác cầm chủy thủ mau chóng rút ra, một đao đâm vào mắt bò đen ra sức kéo xuống, sau đó một nắm đánh vào mũi bò đen, nhảy người liền né qua.

Những chuyện này chỉ trong nháy mắt, mọi người chỉ thấy trước mắt hoa lên Diệp Y đã lùi ra, đối mặt với con bò đen khác, mà lúc này con bò đen vừa nãy đối mặt với Diệp Y mới kêu lên một tiếng cực thảm thiết, thất khiếu cùng lúc đều chảy máu, đầu gối trên cỏ muốn nhấc cũng không nhấc nổi cơ thể, nhưng con mắt nguyên vẹn còn lại, lại bắn ra tia khát máu như trước, cả khi đầu ngã xuống, loại cảm giác huyết tanh đó vẫn không giảm.

Trong tiếng reo hò của đám quý tộc trên khán đài, Diệp Y hạ thủ cũng không quan tâm cái gì mà phải che đậy, sát khí u ám của Tu La như tới từ địa ngục, huyết tanh, tàn sát đó, từ trên người Diệp Y không chút che đậy mà lộ ra, đôi mắt huyết hồng đó, hưng phấn khi nhìn thấy máu tươi, đã không phải bất kỳ ai, bất kỳ việc gì có thể cản trở được, đây mới là Diệp Y trước đây, bàn tay đầy máu tươi, một người tìm cách sống sót từ trong cái chết bao trùm, vì sinh tồn có thể để mất đi tất cả tính người.

Máu tươi nhảy múa trong không trung, nhuộm đỏ trên mặt cỏ, tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng phần nộ phát cuồng đan xen nhau trong không trung, Diệp Y nhìn tựa như thoải mái vật lộn trong đàn bò, thật ra những nơi đi qua máu tươi đầy đất, tàn sát liên tục xảy ra, như một sát thần toàn thân mang theo khí tức đáng sợ, đang tiến hành một trận đồ sát.

Sừng bò, chân bò, tai bò.. không ngừng bay trong không trung, những nơi Diệp Y đi qua chỉ có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có tiếng phần nộ gào thét, không có vui mừng, không có an toàn, máu tươi từ trên người những con bò khác nhau bắn ra, khuếch tán trong không trung, tưới lên mặt đất, trong nhất thời chỉ thấy huyết dịch đỏ tươi như sông chậm rãi chảy dài, dần dần nhuộm đỏ cả mặt đất.

Đám bò đen dường như phát giác sự đáng sợ của Diệp Y, ồ ạt từ bỏ sự vây kích với nàng, trong nhất thời đều quay đầu nhằm về hai nam nhân đang né tránh ở một góc mà công kích, y sam vốn màu phi thủy của Diệp Y, giờ đã được vẽ đầy những bông hoa mai, trong điểm lệ lại lộ ra khí tức đáng sợ, khiến trong nháy mắt Diệp Y bị cô lập đứng chính giữa, tàn phát ra một vẻ đẹp điểm lệ hút hồn của loài cây Anh Túc.

Kêu thảm, có lẽ đối phó với một con bò hai nam nhân đó sẽ có cách, nhưng cùng lúc đối phó với nhiều con bò đã bị Diệp Y kích phát bản tính tàn sát như vậy, hậu quả thảm khốc là họ không cách nào chịu đựng nổi, chỉ trong nháy mắt đã nằm trên sừng của mấy con bò đen đã thụ thương.

Trong không trung một nam tử bị đưa lên, vết thương nơi bụng trong nhất thời còn chưa ngừng thở, hoảng loạn còn làm ra vùng vẫy sau cùng, không ngờ

mấy con bò đó dường như được huấn luyện tốt, đột nhiên cùng lúc chạy loạn tứ phía, chỉ nghe thấy trong không trung truyền tới một tiếng kêu thảm thiết chấn kinh lòng người, cơ thể đầm đìa máu tươi bây giờ đã không còn vết tích có thể tìm, chỉ có thể thấy trên sừng đám bò đen đó có một thứ mơ hồ, trong lúc đầu bò cúi xuống, cái màu đỏ tanh đó bị vứt xuống đất, dưới sự giẫm đạp của mấy con bò, nhưng mà trong nháy mắt đã không còn tồn tích có thể tìm, để chứng minh sinh mệnh này đã từng tồn tại trên đời.

Còn một nam nhân khác vốn còn đang cố sức liều mình, vừa thấy cảnh này, tâm trạng vốn đã hoảng sợ tới cực điểm đột nhiên sụp đổ, sau tiếng kêu thảm thiết đầu nghiêng một bên liền ngã đi, ngã xuống đất, nhưng mà trong nháy mắt, đàn bò không biết được dạy bảo tốt, hay là thiên tính hung tàn và ác liệt, lần lượt chạy tới chỗ người đàn ông ngã xuống, dưới chân bò đó nở ra đóa hoa màu đỏ tươi, trong lặng lẽ tuyên cáo lại một sinh mạng nữa biến mất.

Đám quý tộc trên khán đài lúc này dường như điên cuồng, đôi mắt người nào người nấy đỏ bừng đứng ở chỗ mình điên cuồng reo hò, hai mắt vô cùng bị thấm đỏ không những không khiến họ cảm thấy hung tàn, ngược lại càng trở nên huyết tanh, dường như một mặt đen tối nhất của tính người, bị câu phát triệt để, chỉ biết máu tươi mới có thể lấp đầy linh hồn họ, tiến hành tìm kiếm sự điên cuồng.

Cổ Hạo Nhiên nhìn cảnh này sự phẫn nộ trong mắt hoàn toàn không cách nào che giấu, một quyền nắm xuống lưng ghế dựa bên cạnh tức giận nói: "Đây gọi là thi đấu, đây gọi là trò chơi gì chứ?"

Cổ Hạo Dương bên cạnh vừa nghe Cổ Hạo Nhiên lớn tiếng nói vậy, tuy đầu mày đã chau tới không thể chau hơn, nhưng cũng ẩn vai Cổ Hạo Nhiên xuống thấp giọng nói: "Chú ý ngữ khí của người."

Cổ Hạo Nhiên mang theo phẫn nộ đầy mắt quay đầu nhìn sang Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Dương chậm rãi lắc đầu với hắn, nơi này là Ảnh Thúc vương triều nó không phải là Thánh Thiên vương triều, không phải là nơi họ có thể muốn gió được gió muốn mưa được mưa, không phải là nơi họ có thể nắm bắt, lời nói và cảm xúc dư thừa chỉ sẽ gây họa sát thân cho bản thân, càng huống hồ những trò chơi này lại trong hoàng thất cũng không phải là trò gì đó không thể nhìn mặt ai, người hạ đẳng chính là dùng để làm trò tiêu khiển cho người thượng đẳng, có thể dùng sinh mệnh của họ để có được nụ cười của quý tộc, thì đó cũng là niềm vinh hạnh của họ, có lẽ sự bù đắp lại chính là chuyện cơm áo của cả nhà không cần phải lo nữa, cho nên trò chơi này mới có nhiều dân thường tới nộp mạng như vậy.

Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt Cổ Hạo Dương tràn đầy an ủi với hắn, và sự bất lực, Cổ Hạo Nhiên bất giác hít sâu một hơi, cố nén xuống sự phẫn nộ trong lòng, hắn hiểu được thông điệp trong mắt Cổ Hạo Dương, đương nhiên biết cái gọi là trò chơi của đám hoàng thất này, cho rằng trước đó nhìn thấy đã được xem là tàn nhẫn rồi, bây giờ mới biết người một khi đã trở nên tàn nhẫn, lại có thể làm tới như vậy, người có thể bị giết chết, cũng có thể bị ban chết, vì quân muốn thần tử thần không thể không tử, nhưng cách chết như khổ hình như vậy, cứ cho là phạm phải tội tày đình cũng không như vậy, còn bọn họ lại bị người khác cười, người trước ngã xuống người sau tiếp bước, sống vì đâu? Chết vì đâu?

Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới đây bất giác thờ dài, một cảm giác vô lực dâng lên trong lòng, hắn không nhìn, cũng không đại diện thế đạo này không nhìn, cũng không đại diện người khác không nhìn, hắn thương tiếc, những người khác lại không thương tiếc, hắn coi mọi người như con người, nhưng không thể quên thế đạo này có tam lục cửu đẳng, Cổ Hạo Nhiên bất giác hơi nhắm mắt lặng lẽ lắc đầu, trong tiếng kêu gào động trời xung quanh, sự yên tĩnh ở chỗ của họ lại vô cùng thấy rõ, cũng vô cùng khiến người ta chú ý.

Cổ Hạo Ảnh nhẹ vỗ vỗ vai Cổ Hạo Nhiên, nói không ra tiếng: "Còn có Diệp Y."

Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên chợt lạnh, đúng còn có Diệp Y, bọn họ đều nghĩ được Diệp Y lên đó không phải là vì có được cái danh xưng dũng sĩ gì đó, càng không phải triển lộ sự cường hãn của nàng để so sánh với sự vô năng của Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt Cổ Hạo Nhiên nhìn chằm chằm vào Diệp Y ở chính giữa trường đấu, sát khí nồng đậm đó, khí chất lạnh tới cực điểm đó, mọi thứ đều nói rõ, Diệp Y sớm đã có sát tâm, ngay lúc biết được có cuộc thi đấu này thì đã có một trái tim tàn sát, nàng là tới hủy diệt tất cả, nàng có mục đích của nàng.

"Thu Hoành Quân, sao thế, bỗng hoàng thất thấy người nhà người dường như không thích dạng thi đấu thế này?" Minh Hoàng vẻ mặt đang hưng phấn gật đầu, nhưng khóe mắt lại chú ý tới vẻ trầm mặc của người Cổ gia, bất giác khẽ chau mày sau đó mỉm cười quay sang Cổ Ly nói.

Cổ Ly ừm một tiếng nhàn nhạt cười nói: "Bọn họ lại không phải là người của hoàng gia, dạng thi đấu thế này chỉ có ở hoàng gia mới có thể thấy, bọn họ lần đầu tiên được thấy cảnh này, bị chấn động là điều rất bình thường, nếu xuất hiện phản ứng khác, ta ngược lại cảm thấy biểu hiện của họ mới không bình thường."

Minh Hoàng quét mắt nhìn qua bọn người Cổ Hạo Nhiên, mỉm cười nói với Cổ Ly: "Nói cũng đúng, đây cũng là phản ứng chân thực của bọn họ, phải biết tam công chúa của ta năm đó lần đầu tiên tới đây xem liền bị dọa tới khóc, bọn họ là nam nhân đã kiên cường không ít rồi."

Cổ Ly cũng quay đầu nhìn mấy huynh đệ Cổ gia vẻ mặt bình thường không có phản ứng gì khác, cười nói: "Tiểu hài tử vẫn cần phải mài giũa a, không cần quan tâm tới chúng."

Cổ Hạo Nhiên tuy không nói nhưng nghe Cổ Ly và Minh Hoàng nói chuyện, nghe khẩu khí của Cổ Ly Thánh Thiên cũng có cái gọi là trò chơi như thế này, bất giác nghiêng đầu nhìn Cổ Ly một cái.

Cổ Ly thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn qua đây, vẻ mặt mang theo nụ cười nhưng trong mắt lại nhiều hơn một tia âm hận trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên hơi suy nghĩ một lúc liền hiểu ra, Ảnh Thúc vương thất có, Thánh Thiên chắc chắn cũng có, cứ cho là không phải trò chơi như thế này, quá nửa cũng có những cuộc thi đấu tương tự, Cổ Ly vẫn luôn biết, nhưng hắn cũng không cách nào cải biến, tuy nói hậu phi phẩm cấp cao nhất ở Thánh Thiên có thể can dự nội chính, nhưng Cổ Ly vẫn cách vị trí đó còn xa, cho nên hắn có thể tham dự, nhưng không cách nào làm thay đổi căn bản của đất nước, mình như vậy tuy người ngoài nhìn không ra, nhưng Cổ Ly nhất định nhìn ra mang theo ánh mắt khiển trách, trong lòng Cổ Hạo Nhiên bất giác hụt hẫng, không ở trong vị trí, không suy nghĩ chuyện chính trị, Cổ Ly là hữu tâm vô lực a.

Đối thoại của bọn Cỗ Hạo Nhiên chẳng qua cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, cuộc thi đấu trên cỏ vẫn đang tiếp tục tiến hành, Diệp Y trong tiếng kêu kinh hãi quay đầu nhìn, cứ cho là trong hình pháp nghiêm trọng nhất cũng chỉ là ngũ mã phân thủy, lạnh lùng nhìn tới sau cùng đến cả chút lông da cũng không còn, đôi mắt Diệp Y càng thêm sâu, về lãnh khốc đó, loại khí tức khiến người ta ngẹt thở đó từ trên người nàng tản phát ra bốn phương tám hướng, âm hàn lạnh buốt, khiến đám quý tộc đang reo hò cũng dần dần thấp giọng xuống, về mặt đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Y ở chính giữa trường đấu tản phát ra sát khí ngày càng cường đại, âm u như tới từ địa ngục, khiến tất cả mọi người bất giác trở nên run rẩy.

Đàn bò dường như cũng cảm giác được nên chỉ vây quanh Diệp Y không dám tiến lên, lao nhanh ồn ào nhiệt huyết gặp phải nhiệt độ có thể làm đông kết mọi sức mạnh, cũng biết hai chữ sợ hãi viết như thế nào.

Diệp Y lạnh lùng nhướng mày, người không dám đấu với ta, vậy để ta tới tìm người đánh, chỉ thấy trong đám bò đôi chân Diệp Y vừa xoay một cái, nghiêng chân liền xông vào đàn bò, con bò đen đứng gần Diệp Y nhất còn chưa kịp phản ứng, đao của Diệp Y đã giá trụ sau gáy bò đen, đôi mắt Diệp Y híp lại chùy thủ trong tay mạnh mẽ đâm vào đó, cùng lúc khom người xuống bụng bò đen, chùy thủ trong tay thuận theo lực đạo đó trong nháy mắt vạch một vết thương dài ở phía sau bò đen.

Bò đen bị đau liền điên cuồng gào lên bắt đầu nhảy lung tung, Diệp Y thuận theo sức nhảy của nó, từ bụng bò nghiêng người xông ra xoay người một cái cưỡi lên người một con bò đen khác, Diệp Y cũng không quan tâm tình hình của con bò đen trước đó, tay trái siết chặt sừng bò đen xoay người ra sức đập vào mũi con bò đen này, bò đen bị đau trong nháy mắt liền vững bước ngã đầu xuống muốn ném Diệp Y xuống, đôi mắt Diệp Y như băng, mượn lực đạo của cú ngã này nhảy xuống lưng bò, trở người một đao cắm vào tai phải của nó.

Bò đen liền gào lên một tiếng kinh thiên động địa, theo phản xạ điên cuồng xông về bên trái, bên đó Diệp Y đã chuẩn bị một hậu phương bò đen lúc này đang vùng vẫy nhảy lên kêu gào tại chỗ, cú va chạm liều mình này hai con bò liền xông vào nhau, sừng bò sắc nhọn đó trong nháy mắt đâm vào lớp da dày, còn sừng phân nhánh cùng lúc cũng móc chặt vào bụng con bò đầu tiên tới xô cả ruột.

Tiếng kêu gào tức giận đột nhiên từ trên đám cỏ vang lên, con bò đầu tiên áp chế không nổi đau đớn đang không ngừng vùng vẫy, dùng sừng nhọn của mình đâm vào đồng loại bên cạnh đã tổn thương tới mình, con bò đen vốn ra sức đâm vào người đồng loại đó, trong nhất thời làm thế nào cũng không thoát ra được, chỉ còn biết vừa nhảy loạn xạ, vừa không ngừng kéo theo cơ thể đối phương, mà trên người mình cũng bị đối phương đâm vô số vết thương.

Diệp Y quét mắt nhìn hai con bò đang quấn vào nhau, khoe miệng kéo ra nụ cười điểm lệ vô song, đột nhiên cánh tay mau chóng quay sang bên cạnh đâm xuống, con bò đen từ bên người nàng xông qua liền bị một đao của Diệp Y cắm vào hốc mắt, nghe một tiếng kêu thảm thiết sau đó, con bò đen này trực tiếp xông về phía Diệp Y, thân thủ Diệp Y nhanh như chớp, tiếp đó liền nghe thấy tiếng va chạm kịch liệt, sau nữa là mấy tiếng kêu gào liên tiếp truyền tới.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đồ Sát

Chỉ thấy hai con bò đen đang quấn vào nhau ở phía trước bị cú va chạm kịch liệt này, trực tiếp đụng trúng một con bò đen khác, chính giữa là con bò đen vốn đã bị đâm vào bụng dưới cú va đập này, tiếng kêu đặc biệt thảm thiết, con bò đen vừa nãy bị Diệp Y đâm mù một con mắt, lúc này cái sừng trên đầu hoàn toàn vùi vào con bò đen đã bị đâm trúng ở đằng sau, trong nháy mắt máu tươi bắn tung tóe khắp mặt nó.

Chúng lại đụng trúng một con bò khác đã bị đâm trúng mấy vết sau đó, cũng không quan tâm là đồng loại hay là gì khác, đầu cúi xuống phần nộ gào lên một tiếng liền xông về phía bọn chúng, đầu ra sức đâm vào bò đen đằng trước đã bị thương ở cổ.

Vùng vẫy, phần nộ kêu gào, thảm thiết, Diệp Y vừa lắc lư thân mình trong đàn bò để né tránh, vừa lạnh lùng nhìn mọi thứ xảy ra, góc độ này, cự ly này đúng như nàng dự đoán, đôi mắt Diệp Y lúc này đỏ ngầu bắn ra sát khí kinh người, thân pháp nhanh nhẹn xông lên trước mau chóng cho mấy đao tàn nhẫn tuyệt tình, giận dữ đâm vào ba con bò đã vùi sừng vào cơ thể đồng loại, từ trên người chúng cắt xuống thứ tượng trưng cho bò đực, triệt để kích nộ ba con bò đen đã nhìn không thấy địch nhân.

Chỉ nghe thấy ba tiếng kêu thảm thiết phần nộ vang lên, trong nháy mắt ba con bò cong người lên ra sức vùng vẫy, trong tiếng kêu chấn thiên đó ba con bò cùng lúc có sự mất thiết kịch liệt kéo động, một tiếng kêu vang vọng mang theo sự ghê tởm không cách nào diễn tả bằng lời, tiếng kêu mang theo sự đau thương phá không bay tới, con bò đen bị vây chính giữa trong nháy mắt bị ba con đồng bọn xé thành ba mảnh, máu tươi bắn ra khiến cả mấy mét vuông đều biến thành biển máu.

Trên trường đấu ba con bò đen điên cuồng chạy, nội tạng bị xé thành mảnh từ trong không trung rơi xuống, rồi rạc ròi xuống đất, mùi huyết tanh nồng đậm khiến đám bò đen đã bị thương, hay chưa bị thương đều trở nên điên cuồng, con nào con nấy cố sức chạy tới giẫm đạp lên cái xác trên đất, mùi huyết tanh khó nói thành lời dường như ngay cả bò cũng bị kích thích càng thêm điên cuồng.

Đám quý tộc trên khán đài đưa mắt nhìn nhau trong phút chốc, đều trở nên điên cuồng, trước giờ chưa từng thấy qua lấy sức người có thể tạo ra được cảnh này, cảnh huyết tanh như vậy, tính toán chuẩn xác như vậy, sức mạnh cường thế như vậy, khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới, đồng thời cũng

khiến tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thi thể của con bò bị chúng đồng loại giẫm đạp, khỏe mỗi bắt giác cong lên nụ cười, ăn miếng trả miếng, xé toạt cơ thể người chính là con bò này cầm đầu, chùm lông trắng trên đầu khiến nó càng thêm chói mắt, cũng càng khiến người ta nhìn qua rồi không quên được, cảm giác xé toạt thứ khác tuyệt bao nhiêu, thì cảm giác bị đồng loại xé toạt tuyệt bấy nhiêu, sự bị thương và giọt nước mắt vào thời phút sau cùng không qua được mất hẳn, nhưng, đó là do nó tự chuốc lấy, Cổ Hạo Nhiên nhìn trong trường đấu Diệp Y toàn thân huyết y mái tóc đen bay bay trong gió, bắt đầu thật tâm thật ý cổ vũ.

Bọn Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Ảnh đưa mắt nhìn nhau đều cười, tự động tự phát bắt đầu cổ vũ, đây lẽ ra nên được tính là một cách thực thi đòi lại công đạo, nếu nói vô tình thì Diệp Y vô tình hơn bất cứ ai, nếu nói đa tình có lẽ nàng cũng đa tình hơn bất cứ ai, nàng sẽ không dùng quan điểm thế tục để đánh giá đúng sai, nàng chỉ dùng tiêu chuẩn của nàng làm chuyện của nàng, lấy áp bức trấn áp bức, lấy hung hãn đấu hung hãn, lấy huyết tanh đấu huyết tanh, lấy cực đoan đấu cực đoan.

Hữu tướng nhìn chăm vào trường đấu Diệp Y như sát thần, nhìn liếc sang Đông Sở Quân cực thấp giọng nói: "Khó trách việc sắp thành lại bại, thì ra đây mới là vũ khí bí mật."

Đông Sở Quân nghe thấy Hữu tướng dùng thanh âm chỉ để hai người có thể nghe được nói với hắn, bắt giác quay đầu nhìn Hữu tướng cười chế giễu chậm rãi nói: "Vẫn còn vui mừng vì sự xuất hiện của nàng ta phải không?" Hai người đã trở mặt nhau, Đông Sở Quân và Hữu tướng nói chuyện đã bắt đầu không cần chú ý. Hữu tướng nhìn Đông Sở Quân một cái không nói gì, đầu khẩu đã không còn ý nghĩa, nắm trong tay mới có thể thấy thiết thực.

"Nhất, nữa đi, nữa đi, giết sạch bọn chúng, giết sạch chúng đi, ha ha." Một đạo thanh âm cao ngất đột nhiên truyền tới, Diệp Y đang trong lúc sát phạt đưa mắt nhìn về chỗ phát ra thanh âm, thấy một nam tử khoảng ba mươi tư tuổi, toàn thân mặc bảo địa vị chắc không thấp, mà hắn không nghĩ ngờ gì là người reo hò dữ tợn nhất, lúc này thấy trong đôi mắt đỏ ngầu là sự hưng phấn và huyết tanh nồng đậm đã không giống người, càng giống với một con dã thú hung tàn hơn, Diệp Y bắt giác nhếch mép cười điên đảo chứng sinh, đôi mắt lạnh lùng nhìn lại hắn.

Nam tử đó nghiêm nhiên như một nhân vật đại diện cho một phương, thấy hắn reo hò, người bên cạnh hắn đều lớn tiếng gào lên, lúc nam tử đang hưng phấn, toàn thân đặc ý, thấy Diệp Y cong lên nụ cười câu hồn đoạt phách với hắn, bắt giác ngăn ra sau đó hoàn hồn lại nhìn vào đôi mắt băng lạnh không chút sinh khí của Diệp Y, trong đó hàm chứa khí tức khiến người ta nghẹt thở, nam tử đó toàn thân bắt giác kinh hãi, muốn rời mắt khỏi nhưng phát hiện mình làm thế nào cũng không rời khỏi được, bắt giác vừa gấp gấp vừa sợ hãi.

Diệp Y khỏe miệng mang theo nụ cười lãnh khốc, xoay người đuổi lên con bò đen phía trước đã bị nàng đâm bị thương, liềm mình giật đuôi của bò đen, thuận tay một đao đâm lên đuôi bò mượn thế xoay người một cái liền nhảy lên lưng bò, bò đen bị Diệp Y cố sức kéo và đâm, liền phần nộ gào lên một tiếng chân trước thu lại nhảy cao lên, Diệp Y bị đưa lên cao hơn đàn bò, trong nháy mắt hình thành tư thái nhìn xuống chứng sinh.

Trong mắt Diệp Y là tia sắc nhọn, chủy thủ trong tay hàn quang nhấp nháy, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn sắc mặt nam tử vừa nãy reo hò đã có chút khó coi, nhìn cũng không nhìn, chủy thủ trong tay trong nháy mắt đâm vào sống lưng bò đen, lại mau chóng nghiêng đao một đao vạch xuống, một đường thẳng vạch lớp da bên ngoài, trong máu thịt một đao nạy đứt sống sau cùng, một tay khác bắt chặt lấy gì đó mau chóng kéo, một sợi kinh mạch màu trắng sữa mang theo máu bị Diệp Y rút ra.

Tiếng kêu gào phần nộ, kinh hãi, tàn khốc, dần vụt, nhảy loạn, vùng vẫy, mọi thứ của mọi thứ sau khi chấn động, trong nháy mắt trở về về bình lặng, con bò bị Diệp Y rút gân toàn thân chảy đầy máu một mồi nằm trên đất, hô hấp ngừng quãng, mắt thấy nó đi hết kiếp hung tàn.

Mà những thứ này Diệp Y đều không để vào mắt, đôi mắt nàng khóa chặt vào vị nam tử cầm đầu reo hò, lúc này Diệp Y thu lại chủy thủ trong tay đặt bên khỏe mỗi mặt không biểu tình đưa chiếc lưỡi đinh hương nhỏ bé liếm lên máu tươi, cảnh lạnh và nóng, cương và nhu, xinh đẹp và máu tanh, vào tình này cảnh này có được lời giải thích tốt nhất, cực chua cay đồng thời lại cực diễm lệ.

Vị nam tử bị Diệp Y nhìn chăm chăm đang trong tiếng reo hò của mọi người xung quanh, nhưng một phản ứng xoay người bình thường cũng không làm nổi, đôi mắt đỏ ngầu vào lúc này chết lặng, một màn vừa nãy bị Diệp Y nhìn như vậy, dường như thật sự cảm giác được đôi mắt băng lạnh không mang theo khí tức nhân gian đang nói với hắn, người chết là hắn không phải bò, người bị rút gân là hắn, té ngã xuống đất trừng mắt nhìn mình chết đi là hắn, cảm giác chết chóc đó đặc biệt rõ bao chùm lấy hắn, mọi thứ cứ như thật.

Diệp Y trong tiếng reo hò của mọi người lạnh giọng một tiếng xoay người bỏ sang một con bò đen khác, lúc này nam tử mới đột nhiên hoàn hồn lại, sắc mặt liền trở nên trắng bệch không chút huyết sắc, nhìn vào chính giữa bãi cỏ Diệp Y mang theo ánh mắt chết chóc nhân nhạ quét qua hắn một cái, cả người trong nháy mắt đã không cách nào kiềm chế, cùng lúc tiếng reo hò bên cạnh càng khiến hắn cảm thấy hoảng sợ, nhiều hơn nữa là một loại phần nộ, dường như thật sự đối mặt với cái chết là hắn chứ không phải là bò, bắt giác xoay người tức giận nói: "Hưng phấn như vậy làm gì? Có gì mà hưng phấn như vậy?"

Đám người bên cạnh thấy hắn trong nháy mắt dường như đã biến thành một con người khác, ánh mắt chán ghét đối với đầu bò không chút che giấu mà thể hiện ra, bắt giác đều kinh ngạc sau đó không dám phát ra bất kỳ thanh âm gì, mọi người đều biết hắn thích nhất là trò chơi huyết tanh như vậy, vì sao trong nháy mắt lại thay đổi lớn như vậy, ai nấy đều kinh ngạc suy nghĩ trong lòng, nhưng về mặt lại không dám đề lộ ra chút sự hưng phấn nào.

Diệp Y trong đàn bò sát khí băng lạnh đầm đìa không chút che giấu, sát phạt, đây mới là sát phạt thật sự, máu tươi bay nhảy trong không trung, tưới lên đám cỏ sớm đã sắp chảy thành sông, tạo thành một cái đầm máu, tiếng kêu gào nói tiếp nhau, cơ thể kịch liệt vùng vẫy điên cuồng nhu động diễn một khúc bi ca sau cùng của sinh mệnh.

Hành động Diệp Y ngày càng nhanh, thủ đoạn cũng ngày càng tàn độc, không phải một đao chí mạng, mà là từng đao một chặt đứt từng khớp xương của chúng, đâm mù mắt chúng, hủy đi đôi tai của chúng, trong tiếng kêu gào thảm thiết tận tình giẫm đạp lên những sinh linh tàn khốc này.

Điệp Y là sát thủ, thứ năng học chính là làm thế nào một đao chí mạng, cái năng cần phải đạt được là trong thời gian nhanh nhất giết chết đối phương, nhưng cũng không có nghĩa là năng không biết làm những thủ đoạn này, vì có lúc thủ đoạn tàn khốc, so với một đao giết chết một người còn khiến hân cảm thấy sợ hãi và khủng khiếp hơn, mà năng trước đây không dùng không có nghĩa là năng không biết, chỉ là chưa có ai chạm tới giới hạn của năng để năng có thể dùng tới thủ đoạn như vậy, còn hôm nay mọi thứ ở đây đã khiến năng không cách nào mềm lòng được.

Máu càng tích càng lan tràn dần dần ngày càng ít, tiếng kêu thảm thiết dần dần thấp xuống, tiếng kêu điên cuồng dần dần bình lặng, dần dần vô thanh vô tức, chỉ còn lại tiếng gió, tiếng xương cốt đứt lìa, tiếng kêu thảm, đan xen trong không trung tạo thành một khúc giao hưởng dị thường.

Đám quý tộc trên khán đài vốn đang xem một màn trăm năm hiếm có, tàn độc như vậy, chuyên nghiệp như vậy, thủ đoạn hiểm ác chuẩn xác như vậy, ai nấy đều hưng phấn còn hơn ăn được thuốc kích thích, nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt mang theo khí tức chết chóc của Điệp Y, sát khí không chút che giấu đó, sự lạnh lẽo âm u như tới từ địa ngục đó, bất giác đều trở nên run rẩy.

Đôi mắt đó nói lên không phải là sự hưng phấn, không phải là chán ghét, không phải là vui mừng, càng không phải là tàn sát, năng chỉ nói lên một ý, chết chóc, máu chết chóc xám xịt, không cảm xúc, không biểu tình, không phản ứng, giống một cái máy giết người, đang vung lưỡi liềm lên gạt hái sinh mệnh, dùng thủ pháp tàn nhẫn nhất để thu hoạch mọi thứ.

Đôi mắt đại diện cho chết chóc mỗi người bị quét qua, thì người đó không cách nào không run rẩy sợ hãi, khi đôi mắt đó nói với bạn thân chết đã nhắm trúng bạn, không ai có thể vờ làm ra vẻ tiêu sái được, không ai có thể còn nói được ta không sợ, kinh ngạc, sợ hãi, hàng loạt cảm xúc chậm rãi lan tỏa trong đám người trên khán đài, khi nhìn thấy thi thể dưới lưỡi đao thảm thiết, giống như mình ngã xuống đó khiến mọi người đều nhói tim, sự sợ hãi và chán ghét không nói thành lời dần dần tàn phát ra.

Minh Hoàng nhìn xuống trường đấu Điệp Y như sát thủ tới từ địa ngục, nửa buổi trời chau mày đột nhiên nói: "Đủ rồi, năng đã giành chiến thắng." Khí tức âm u như vậy dần dần bao phủ cả trường đấu, đến cả Minh Hoàng luôn hòa ái dễ gần cũng bất giác chau mày, nhân nhạ quét mắt nhìn mọi người trong trường đấu, thấy đám người vốn hưng phấn không cách nào kiềm chế, vào lúc này đều bị Điệp Y kinh động tới rồi, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ khiếp sợ nhìn thân ảnh Điệp Y, còn có một số nữ nhân và nữ tử đã không chịu nổi sự tàn sát huyết tanh như vậy của Điệp Y nữa, nhìn thi thể lộ ra trong trường đấu, nội tạng, tứ chi, nhìn không được nổi ra, những người này đã hoàn toàn bị Điệp Y làm cho kinh sợ, Minh Hoàng nhìn qua đôi mắt tri độn của đám người, đầu mày bất giác càng thêm chau lại.

Người bên cạnh còn chưa truyền lời tuyên bố cuộc thi đấu kết thúc, Cổ Ly ưu nhã cười nói: "Minh Hoàng, dù sao đã tới lúc này rồi, chúng ta xem xem năng ta còn thủ đoạn gì, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có nhiều thủ pháp giết bò tới vậy, hiếm thấy, hiếm thấy, đây mới thật sự gọi là ngoạn mục."

Minh Hoàng nghe Cổ Ly nói vậy thần sắc trên mặt không có biến hóa gì, nhân nhạ cười nói: "Thu Hoành Quân thì ra cũng thích cái này a."

Trong mắt Cổ Ly lộ ra ý cười thương thức, nghiêng đầu sang Đông Sở Quân bên cạnh khẽ chau mày nói: "Cũng nhờ Đông Sở Quân nói trúng sở trường của Điệp Y, ta mới có thể xem được màn đồ sát ngoạn mục thế này, phải biết ở Thánh Thiên Điệp Y với thân phận này tuyệt đối không được ra trường đấu, hôm nay để ta đại khai nhãn giới a! Ta còn không biết đứa cháu đầu này của ta lại lợi hại như vậy, Đông Sở Quân, ngươi lợi hại."

Đông Sở Quân thấy Điệp Y tàn sát như vậy vốn đã chau mày, tuy Điệp Y là người Cổ gia nhưng rốt cuộc là do mình tiến cử, lúc đầu biết Điệp Y lợi hại, nhưng không ngờ thủ đoạn lại tàn độc như vậy, tàn sát trắng trợn như vậy tuy đối tượng là bò, nhưng bị chán kinh là người, lúc này nhìn ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh, thì biết hình tượng máu lạnh của Điệp Y lúc này đã ăn sâu vào trong lòng mỗi người, nếu một quốc gia tất cả quý tộc đều sợ một người, vậy thì năng ta nếu không bị vương thất khống chế, vậy thì là bị hủy diệt, mà không cần biết thế nào hẳn đều là người đứng mũi chịu sào.

Đông Sở Quân đang chau mày trầm tư nghe Cổ Ly lời hấn vào giữa đầu đề câu chuyện, rõ ràng là nhanh lẹ kích động tình nghi hấn, mà những gì Điệp Y làm lúc này toàn bộ đều vì chi thị của hấn, Đông Sở Quân trong lòng bức tức nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, nếu nói Thu Hoành Quân ủng hộ Điệp Y còn hấn không biết, vậy thì đơn giản là lời gạt người, ai không biết hấn can trọng. Bây giờ âm thầm chịu đựng người bị thiệt là hấn chắc rồi, bất giác mỉm cười sau đó nói: "Đó là tự năng ta bản lĩnh tốt, không liên quan gì tới ta, ta làm gì dám được khen ngợi."

Minh Hoàng lúc này cũng nghiêng đầu nhìn Đông Sở Quân cười nói: "Không hổ là nhân tài được Đông Sở Quân tiến cử, quả nhiên lợi hại."

Đông Sở Quân thấy Minh Hoàng nói vậy, tuy khẩu khí vẫn bình thường như trước, nhưng mà ý chưa biểu lộ trong đó hẳn cũng là người hiểu rõ, sau đó mỉm cười nói: "Ta biết Minh Hoàng thích trò chơi thế này, cho nên đặc ý căn dặn Nhất đừng nhiều chút thủ đoạn, để Minh Hoàng và mọi người được vui vẻ, bây giờ đúng là bộ dáng ta kỳ vọng, có thể được Minh Hoàng khen ngợi, cũng không uổng phí ta đặc ý căn dặn năng ta."

Minh Hoàng thấy Đông Sở Quân nói vậy sau đó ha ha cười nói: "Ngươi tên Đông Sở Quân này, thật nhắm đúng tính khí của bốn hoàng, dung mạo tuyệt mỹ như vậy, tính cách cứng cỏi như vậy, thủ đoạn cao minh như vậy, thật sự hiếm gặp a, đáng được khen, đáng được khen."

Đông Sở Quân thấy Minh Hoàng ha ha cười lớn, bất giác xem thường nhìn Cổ Ly một cái mỉm cười ứng hợp theo, hẳn như vậy ngược lại khác xa cách nghĩ và cách làm của bản thân, ngược lại khiến Minh Hoàng không nói được gì cũng không thể hoài nghi, Cổ Ly thấy Đông Sở Quân nhìn hấn, khóe miệng liền lộ ra nụ cười khiêu khích, Điệp Y vì sao tìm tới hấn hợp tác, sự suy đoán trong lòng hấn có chút tâm thương rồi, kịch hay còn ở phía sau, thắng thua nhất thời không là gì, càng huống hồ bản thân còn đang chiếm thế thượng phong, không cần bức hấn sớm như vậy.

Trong lúc Cổ Ly và bọn Minh Hoàng trò chuyện, Cổ Hạo Danh ghé vào tai Cổ Hạo Nhiên có chút lo lắng nói: "Điệp Y có xảy ra chuyện gì không? Ta thấy ánh mắt năng ta cũng thay đổi rồi, năng ta như vậy có chút khiến người ta sờn tóc gáy, ngươi có phải nên nhắc nhở năng ta một chút không?"

Cổ Hạo Nhiên khẽ lắc đầu, nói: "Không sao, năng là đang khống chế tình thần, có công hiệu phá hoại ý chí đối với người khác, bản lĩnh của năng ta sẽ không bị tổn hại gì." Không biết từ lúc nào dường như từng nghe Điệp Y nói qua, bây giờ xem ra có lẽ là ý đó rồi.

Cổ Hạo Danh nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy bất giác nhướng mày, không chế ý chí? Đây là công phu gì, nếu nói là giả, nhưng nhìn biểu tình biến hóa của

những người xung quanh, và sự lạnh lẽo mình cảm nhận được, lại dường như thật sự có chút cảm giác đó, nếu nói là thật, vậy Diệp Y thật sự có chút khủng bố, người vốn cường hãn như vậy nếu lại có thêm bản lĩnh này, vậy há không phải là thiên hạ vô địch rồi sao.

Cổ Hạo Ảnh lúc này cũng ngẩng đầu nhìn Cổ Hạo Danh một cái, trong mắt hai người đều thoáng qua tia chán kinh, cùng lúc lại đều lộ ra vẻ đắc ý, Diệp Y có mạnh hơn nữa nàng cũng là người của Cổ gia, cũng là thế tử của Cổ Hạo Nhiên, chỉ cần một ngày còn Cổ Hạo Nhiên, nàng sẽ là cánh tay đắc lực của Cổ gia.

Cổ Hạo Dương bên cạnh mặt đầy vẻ chán kinh chen vào một câu: "Bản lĩnh thật thần kỳ." Hắn không biết thuật thôi miên một là do bản thân sức mạnh tinh thần cường đại, hai là phải mượn hoàn cảnh, Diệp Y lợi dụng cả một hiện trường sát phạt, lại làm nhiều thủ đoạn tàn nhẫn và làm ám chỉ tâm lý với họ như vậy, mới khiến nhiều người như thế đều bị kinh hãi, nếu đổi lại là người khác thì nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu thấy thần sắc lộ ra của Cổ Hạo Ảnh và Cổ Hạo Danh, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười trừng hai người một cái, muốn đắc ý cũng là hắn đắc ý có được không? Hai người họ đắc ý cái quái gì chứ.

Cổ Hạo Nhiên vừa trừng mắt nhìn hai người bọn Cổ Hạo Ảnh, cũng vừa hơi lộ ra vẻ lo lắng, biểu tình của Diệp Y không hoàn toàn là nhằm vào người khác, nếu bản thân nàng không có lực uy hiếp như vậy, bản thân không phải âm thầm nói lên tất cả, tôn lên khí tức chết chóc được bộc lộ từ trong ra ngoài, mới có thể đoạt đi linh hồn của mọi người, điều này nói rõ Diệp Y lúc này thật như một tên sát thần, mọi thứ nàng bộc lộ ra lúc này. Có lẽ lại là một sự thật của chính bản thân nàng, khát máu, tàn nhẫn, vô tình.

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y lãnh khốc trong con diên cuồng, trong lòng đột nhiên nhói đau, nếu không thật sự trải qua cảnh thế này, nàng sao có thể có được thủ đoạn lãnh khốc cuồng vọng như vậy, sao có được khí chất khiến người ta nghẹt thở, Diệp Y lúc này là chúa tể trong trường đấu là sát thủ bất bại, nàng là người thống trị cả cục diện. Không một ai có thể thoát khỏi thủ đoạn chết chóc của nàng. Không bất kỳ thứ gì có thể tránh khỏi khí tức của nàng.

Vào lúc này nàng vượt qua sự tồn tại của mọi thứ, lợi dụng thủ đoạn của nàng, lộ ra vẻ lãnh khốc của nàng, toát ra bá khí của nàng, chủ đạo cả thế giới, đây mới là Diệp Y thật sự, đây mới là sự tồn tại của sát thủ được xếp thứ sáu trên thế giới, đây mới là Diệp Y nguyên thủy nhất bao trùm mọi thứ, linh hồn đã được mài giũa trong lãnh khốc nhất bạo phát sâu sắc nhất, đây là huyết lệ tích tụ tận đáy lòng nàng mọi thứ được khắc họa chân thực nhất.

Cổ Hạo Nhiên chậm rãi đứng dậy vẻ mặt ôn nhu nhìn Diệp Y, sự đau đớn đó hắn cảm nhận được, tâm trạng đằng sau sự lãnh khốc đó hắn hiểu rất rõ. Tìm hắn đau vì mọi thứ đã qua của Diệp Y, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười ôn nhu, ánh mắt nhu hòa nhất. Hắn lặng lẽ nói với Diệp Y, quá khứ đã là quá khứ, bầu trời tương lai sẽ mở ra tươi sáng.

Diệp Y trong trường đấu toàn thân máu tươi, màu đỏ hồng điểm đó với đôi mắt huyết hồng của nàng, làm nổi lên một cơ thể lờ lợ, một linh hồn lãnh huyết nhất.

"Phụ hoàng, nữ nhân này quá tàn độc rồi, người xem đám bò đó thật đáng thương." Tam công chúa này giờ không chú ý lắm vào cuộc thi, chỉ trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy cuộc thi đấu vốn vô cùng náo nhiệt lại không chút thanh âm nào, chỉ còn lại tiếng kêu bi thảm, bất giác chuyên tâm nhìn cuộc sát phạt trên trường đấu, vẻ mặt chán ghét nhìn Minh Hoàng nói.

Minh Hoàng ha ha cười cũng không nói gì, Vân tướng bên cạnh tiếp lời nói: "Tam công chúa nói lời này hơi quá rồi, cuộc thi này là ai tàn độc nhất, cược là mạng, bò không thắng nổi người vậy thì chúng đáng đời, người không thắng nổi bò vậy thì họ đáng chết, đối với bên bại làm gì mà nói là đáng thương được?"

Tam công chúa bĩu môi quét mắt nhìn xuống Diệp Y ở chính giữa bãi cỏ, nhướn mày nói: "Giết thì giết được rồi, dùng bộ dáng này làm gì? Đây chính là đang thể hiện bản lĩnh của nàng ta trước mặt chúng ta, không phải là biết chút công phu thôi sao, dường như không ai biết vậy."

Lời này tam công chúa vừa nói ra Cổ Hạo Nhiên đột nhiên quay đầu lại, cười híp mắt nhìn tam công chúa nói: "Tam công chúa điện hạ đã có bản lĩnh như vậy, có phải là xuống trường thi đấu trở tài chút không, để bọn ta cũng được mở mang với phong thái của tam công chúa một chút?"

Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên nói tới đây, bất giác nhướn mày nói: "Ai sợ ai, ta sẽ xuống đó cho ngươi được mở mang một chút thủ đoạn của bản công chúa, để tránh cho rằng chỉ có mình nàng ta mới làm được." Nói xong đứng dậy liền nhảy xuống dưới.

Minh Hoàng mất tinh tay nhanh nhẹn bắt lấy tay tam công chúa chau mày nói: "Đừng đi làm loạn."

Tam công chúa hừ một tiếng không nghe theo, nói: "Con làm gì có đi làm loạn, con là đi để người ta thấy được sự lợi hại của bản cung."

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nói: "Vậy thật sự để ta no mắt rồi." Trên mặt đầy vẻ tươi cười, nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm vào tam công chúa, lại lộ ra vẻ khinh thường và khiêu khích.

Tam công chúa thấy Cổ Hạo Nhiên khiêu khích, liền muốn vùng khỏi tay Minh Hoàng để xuống thi đấu, tay Minh Hoàng liền dùng sức nắm chặt cánh tay tam công chúa nhân nhật nói: "Còn ồn ào nữa phụ hoàng liền không cho phép ngươi xem thi đấu nữa." Đôi mắt nhìn tam công chúa ôn hòa nhưng ẩn trong đó là tia nghiêm khắc.

Tam công chúa bị Minh Hoàng trừng như vậy, bất giác khựng lại sắc mặt có chút khó coi đứng yên tại chỗ, Cổ Ly bên cạnh lúc này nở nụ cười đậm nhả chậm rãi nói: "Tiểu hài tử đầu khí, tam công chúa cảnh vàng lá ngọc thế này sao có thể tới nơi nguy hiểm như vậy, thôi đi, Hạo Nhiên cũng chẳng qua nói nhưng chẳng có ý gì, Minh Hoàng cũng đừng để ý chúng."

Đông Sở Quân bên cạnh cũng nín cười nói: "Tiểu lục tính khí trẻ con, cùng tam công chúa đầu khí gì chứ, công chúa điện hạ tính cách còn trẻ con,

ngươi lẽ nào cũng vậy? Rõ ràng để người ta cười rồi." Hữu tướng và Tả tướng bên cạnh cũng đã bắt đầu giành khuyên giải.

Đùa gì chứ, trên trường đấu bò này bò đen không có mắt nhìn, ai còn chú ý người là quý tộc hay là thường dân, đều được đối đãi như nhau, tam công chúa này có bao nhiêu bản lĩnh Minh Hoàng và Tả Hữu tướng đều rõ, tuy so với Cổ Hạo Nhiên có cảm giác cao hơn một chút, nhưng đối phó với bò đen hung tàn như vậy vẫn rõ ràng là không đủ, lại nói cũng không thể hy vọng nàng ta được may mắn như Cổ Hạo Nhiên, tai họa thế này ai còn dám để nàng ta đi, đây không rõ ràng là để nàng ta đi chết sao.

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy mọi người đang khuyên bảo tam công chúa. Trong mắt lại lạnh lùng xem thường nhìn tam công chúa, quay đầu tiếp tục nhìn xuống Diệp Y, dám nói xấu Diệp Y, nàng ta còn chưa đủ tư cách, muốn nàng ta xuống trường đấu đã là nể mặt nàng ta lắm rồi, nếu thật sự chộc giận hấn, hấn thật sự có bản lĩnh kích động nàng ta xuống để bò giết chết, một tiểu nữ oa dám đấu cùng hấn, còn tưởng hấn dễ bắt nạt lắm chắc.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Mục đích

Tam công chúa thấy mọi người bên cạnh đều khuyên nhủ nàng, duy chỉ có Cổ Hạo Nhiên nhìn cũng không nhìn quay đầu đi, ánh mắt xem thường đó khiến toàn thân nàng không thoải mái, bất giác hừ lạnh một tiếng quay sang Minh Hoàng nói: "Phụ hoàng, nữ nhi cũng lớn vậy rồi, có cảnh nào mà chưa thấy qua, hôm nay nữ nhi muốn đi đấu bò, muốn để tất cả mọi người biết nữ nhân của Thánh Thiên vương triều làm được, Ảnh Thúc vương triều chúng ta cũng nhất định làm được."

Minh Hoàng thấy tam công chúa đột nhiên nói chắc như vậy, sắc mặt bất giác khó coi giận dữ trừng nàng một cái, cho nó con đường sống nó lại không chịu đi khăng khăng đi tìm đường chết gì đó, đây không phải muốn chộc hấn tức chết sao, nữ nhân gọi là Diệp Y, Nhất gì đó thủ đoạn và khí chất như vậy, tuyệt đối là giẫm lên ngàn vạn xác xương đi ra, tam công chúa tuy không nói là lớn lên ở thâm cung, nhưng sao dám đi so với nữ nhân như thế, nếu để nàng ta xuống trường đấu lúc này, có thể chết thế nào còn không biết.

Bọn Hữu tướng thấy tam công chúa đột nhiên nói chắc như vậy, bất giác đều đưa mắt nhìn nhau không mở miệng nữa, đây đã nhắc tới chuyện thể diện của hai nước, bọn họ làm gì dám dễ dàng bày tỏ thái độ, Cổ Ly và Đông Sở Quân cũng đưa mắt nhìn nhau không nói gì, khuyên đã khuyên rồi, nói cũng nói rồi, nếu vẫn không hiểu thì cứ làm, vậy thì họ cũng hết cách không biết nói gì nữa, rốt cuộc lời này nói ra đã là chuyện nghiêm túc rồi.

Tam công chúa thấy Minh Hoàng cũng không nói gì, cho rằng Minh Hoàng đồng ý nàng ta rồi, sau đó về mặt ngạo mạn nói: "Mấy con bò này đều bị nàng ta giết sạch rồi, dù gì cũng là những thứ sống dở chết dở, cũng không thể hiện được bản lĩnh của bốn cung, người đấu, chuẩn bị bò khác cho bốn cung, bốn cung cũng muốn đại khai sát giới." Nói xong, về mặt kiêu ngạo quét mắt nhìn theo bóng lưng Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy trên mặt bất giác phủ một tia cười lạnh, cho nàng ta thể diện nàng ta không cần, vậy thì cũng không thể trách hấn.

Đám hoàng đế, quân phi, quyền thần quyền cao chức trọng xung quanh, bất giác đều im lặng, đây là lời gì a, đại khai sát giới, lại không phải là hai quân đối đầu nhau, đối thủ đây là bò a.

Minh Hoàng còn chưa mở miệng, người chủ trì bên cạnh đã được thông báo tới chuẩn bị vừa nghe yêu cầu này của tam công chúa, về mặt liền khó xử nói: "Tất cả bò đen đều đã được thả ra rồi, hiện giờ đều đang trong trường đấu, làm gì còn có bò khác."

Bọn Minh Hoàng vừa nghe lời này đều nhẹ nhõm thở ra, Cổ Ly cũng hơi thả lỏng một chút, nếu thật muốn công chúa này ra trường đấu, thắng lợi thì đương nhiên không có chuyện gì, thất bại thì cứ cho là qua được, nếu thật sự bỏ cái mạng nhỏ này ở đây, vậy thì mối thù của hai nước được kết đại rồi, nếu là lúc thời bình mà kết thù thì kết ai sợ ai, nhưng mà bây giờ người ở dưới mái hiên không có vốn liếng để đối kháng, có thể bớt chuyện nào thì hay chuyện ấy.

Tam công chúa nghe người chủ trì nói vậy, bất giác tức giận nói: "Người không biết đi tìm sao, phé vật."

Người chủ trì về mặt vâng vâng dạ dạ gật đầu khổ sở nói: "Hồi bẩm tam công chúa điện hạ, những con bò này đều được đặc biệt huấn luyện, một năm cũng không có được bao nhiêu con tốt, mấy con tốt nhất này đã được lựa chọn mấy năm nay, vốn cũng không nghĩ tới toàn bộ đều bị tiêu diệt, cho nên toàn bộ được thả ra, làm sao biết được là cảnh này." Nói xong trên mặt là vẻ bi thống, dường như người chết là mẹ ruột của hấn vậy.

Lời này vừa nói ra đám người trên hàng ghế dành cho khách quý đều á khẩu, tam công chúa về mặt phần nộ trừng mắt nhìn người chủ trì, chửi cũng không phải tức giận cũng không phải.

Cổ Ly bên cạnh thấy vậy âm thầm đá chân Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, Cổ Hạo Nhiên cũng biết sự lợi hại trong đó, thấy thần sắc trên mặt tam công chúa đã rất khó coi, sau đó nhàn nhạt cười nói: "Nếu một người có bản lĩnh ở phương diện khác cũng có thể thể hiện được, không cần phải quán lấy một thứ như vậy, tam công chúa là người có bản lĩnh, còn sợ không có chỗ để người thể hiện phong tư sao, cảnh máu tươi đầm đìa không thích hợp cho công chúa điện hạ, sau này có cơ hội thể hiện cho mọi người chúng tôi thế nào?"

Minh Hoàng nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác tươi cười gật đầu nói: "Vẫn là Hạo Nhiên nói đúng, thật sự có tài học không quan tâm thời gian dài ngắn, tam nhi, sau này còn có thời gian hà tất nóng vội lúc này, huống hồ bây giờ cũng không còn chỗ cho con biểu diễn rồi."

Tam công chúa nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, Minh Hoàng và Hữu tướng bên cạnh lại nhiều lời khuyên nhủ, bất giác thả lỏng nét mặt gật đầu nói: "Đã như vậy, bổn cung cũng không làm khó mọi người, dù sao sau này còn có thời gian, ta sẽ để người mở rộng tầm mắt với bản lĩnh của ta, hửm?" Nói xong ngẩng cao đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên không biểu tình gì quét mắt nhìn tam công chúa một cái, không chậm trễ dù một khắc quay đầu nhìn xuống Diệp Y trong trường đấu, chỉ thấy trong trường đấu bò đen còn sống sót đã không còn là mấy, cảnh máu tươi đầm đìa khiến bất kỳ ai cũng chấn động, thủ đoạn này còn tàn nhẫn hơn thủ đoạn kia khiến mọi người đều rùng mình, cảnh tượng như Tu-la tới từ địa ngục, lúc này Diệp Y dường như cảm giác được cái nhìn chăm chú của Cổ Hạo Nhiên, đang ngẩng đầu mặt không biểu tình nhìn hắn.

Diệp Y sớm đã chú ý tới thân ảnh Cổ Hạo Nhiên đang đứng trên hàng ghế dành cho khách quý, khỏe mắt vô tình quét qua, cứ cho là cách xa hơn nữa cũng có thể cảm nhận được sự ủng hộ ôn nhu đó, Diệp Y vốn đã hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác cuộc sinh tồn ngày xưa, không thể không tàn sát, không thể không tàn nhẫn, có chút quên lãng dụng ý lúc đầu tới tham gia cuộc thi này, dưới cái nhìn nhẹ nhàng ôn tình bất giác từng chút một dần dần hồi phục lại.

Tranh chấp trên hàng ghế dành cho khách quý cách quá xa Diệp Y đương nhiên không nghe thấy, nhưng sắc mặt khó coi và vẻ tức giận đó của Cổ Hạo Nhiên, lại khiến Diệp Y cảm nhận được, Diệp Y sắc mặt sầm xuống, vốn đã lãnh khốc như sắc mặt Diêm La giờ càng thêm âm u, đôi mắt lạnh lùng quay sang nhìn tam công chúa bên cạnh đang vênh vào tự đắc.

Tam công chúa vốn đang cao ngạo như chim khổng tước, cảm giác được trong trường đấu có một cái nhìn lạnh lẽo đang bắn về phía mình, bất giác toàn thân run rẩy sau đó nổi da gà nhìn về nơi phát ra ánh nhìn, đối diện với đôi mắt thần nhiên lạnh lẽo như băng tạc.

Đôi mắt đó đang khóa chặt lấy nàng, đôi đồng tử đen như màn đêm tối, không có uy hiếp, không có sợ hãi, có chỉ là một cỗ khí tức chết chóc, lạnh lẽo như vậy, sát khí dày đặc như vậy, dường như có thể hút hồn người vậy, khiến nàng không thể rời mắt, rõ ràng trong lòng kịch liệt đấu tranh không muốn nhìn ánh mắt này, không muốn đối diện với huyết tanh này, nhưng làm sao cũng không thoát ra được, dường như có một lời nguyên ma quái vô hình trói buộc lấy nàng, khiến nàng biết rõ người trước mắt là ma quỷ, nhưng tránh không thoát, dứt không được.

Diệp Y lãnh khốc chăm chú nhìn tam công chúa cao ngạo đó, lúc đầu hơi quét mắt qua người chỗ đó, thấy không ai chịu ảnh hưởng của nàng, liền biết là vì người ngồi ở vị trí cao, tất nhiên phải có năng lực và tính cách cứng cỏi mới ngồi được vị trí đó, đồng thời vì mình cũng không nhằm vào họ, cho nên khiến kẻ kiêu ngạo lại càng thêm kiêu ngạo.

Sau khi Diệp Y từ ánh mắt ôn nhu của Cổ Hạo Nhiên bừng tỉnh, dụng ý đầu tiên liền dâng lên trong lòng, cùng một lúc hiểu ra nếu là chuyện bình thường, dưới tình hình lúc này Cổ Hạo Nhiên tuyệt đối sẽ không tức giận, khiến Cổ Hạo Nhiên tức giận chỉ có chuyện của nàng, tam công chúa này mình vốn không tính bỏ qua cho nàng ta, nàng ta lại dám không biết tốt xấu lại chọc vào nàng, vậy thì đừng trách mình vô tình, không để chút thể diện cho nàng ta, để nàng ta biết cháo được làm từ gạo, màu vàng vĩnh viễn không thể tươi diễm như màu đỏ được.

Diệp Y lạnh lùng quét mắt qua đây, khiến tam công chúa vốn không mấy trải qua sự đời chợt rét, sau đó cả người liền nhịn không được, cái đầu vốn đang cao ngạo, biểu tình vênh vênh tự đắc mau chóng trở nên trắng bệch, sự sợ hãi trong mắt ngày càng sâu, màu sắc trên môi trong nháy mắt mà mất đi, đôi đồng tử vốn kiêu ngạo như khổng tước trong mắt không có ai, lúc này một chút thần thái cũng không có.

Những người khác còn chưa cảm nhận được có sự thay đổi gì. Cổ Hạo Nhiên luôn chăm chú nhìn Diệp Y lại đem mọi thứ thu vào mắt, sau đó không nhìn được mỉm cười, tam công chúa khoa trương kiêu ngạo này đáng để nữ nhân như Diệp Y tới trị nàng ta, không cho nàng ta một giáo huấn ra trò, còn thật sự xem hắn là vật sở hữu của nàng ta, muốn thế nào thì thế đó, sau đó khuôn mặt âm trầm như hoa nở, phải nói là xán lạn như ánh mặt trời.

Diệp Y lạnh lùng khóa chặt tam công chúa, bên cạnh phía sau một con bò đen còn đang ngáp ngoài mở to miệng, thở hồng hộc, hồng hộc, đôi mắt đỏ bừng nói lên sự sợ hãi cùng cực và bản tính khát máu của loài súc sinh, Diệp Y chậm rãi lùi lại sau một bước, ngồi xuống thảnh thơi nhẹ nhàng vuốt ve lông sống lưng bò đen, giống như con vật to lớn trước mặt là vật cưng của nàng vậy, nàng đang ôn nhu để giải thoát đau khổ cho nó.

Diệp Y nhìn tam công chúa ánh mắt đang trì hoãn, chậm rãi cúi đầu nhìn con bò đen bên cạnh, cơ thể bò đen đã tàn, duy chỉ có đôi mắt còn đang lộ vẻ bất cam, Diệp Y tay không nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng bò đen, di chuyển cự ly từng chút một, dường như đang tính chuẩn gì đó.

Đột nhiên, Diệp Y soát cái ngẩng đầu nhìn tam công chúa cười diễm lệ, nụ cười đó câu hồn đoạt phách, xinh đẹp tới hại nước hại dân, trong nháy mắt này bọn Minh Hoàng bên cạnh tam công chúa cùng lúc đều cảm thấy không đúng, nụ cười đó nhìn thì xinh đẹp, nhưng lại không có linh hồn, sâu trong đôi mắt đó không phải là sự ôn nhu hay sự hồ hững, mà là cảnh cáo, sự cảnh cáo khủng bố nhất, Minh Hoàng liền soát một cái đứng dậy, tay liền kéo tam công chúa đang đứng phía trước hắn, miệng cùng lúc nói: "Không được nhìn, quay đầu qua đây."

Cùng lúc tay phải Diệp Y cầm chặt chủy thủ, ở chỗ nàng sờ vào lúc này đột nhiên đâm vào, mau chóng đè xuống tiếp đó dùng sức giật ra, chỉ nghe thấy một tiếng kêu gào thảm thiết đang vang lên trong không trung yên ắng, Diệp Y xoay người lùi xa lại phía sau. Con con bò đen nàng vừa ra tay đang nằm trên cỏ kịch liệt kêu gào, cơ thể đó đang kịch liệt vùng vẫy, khiến vùng máu trên cỏ nằm dưới thân nó cũng bị bắn lên không trung, từng tiếng kêu gào xé nát tâm can, khiến tất cả mọi người đều mở to mắt.

Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người xung quanh, thấy trong mắt mọi người đầy vẻ chấn động nhìn nàng, bất giác khóe miệng cười lãnh khốc, mục đích đầu tiên nàng tới cuộc thi đã đạt được rồi, sau đó chủy thủ trong tay xoay một cái cắm sâu vào cánh cửa gỗ nơi ra vào của đàn bò, đôi tay bắt chặt lấy một góc y sam của mình, lớp y quần ngoài cùng bị Diệp Y soát cái xé thành hai mảnh, Diệp Y về mặt lạnh lùng tiện tay ném lên không trung, đầu cũng không quay lại đi về phía Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt cười xán lạn, thấy Diệp Y trong ánh chiều tà đi về phía mình, bất giác đưa tay ra đón lấy Diệp Y, thần thái tuyệt mỹ trong đôi mắt đó, khiến Diệp Y vẻ mặt lãnh khốc đang đi tới, trong đôi mắt cũng dần dần có khi tức con người, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Huyết ý bị ném trong mắt người khác không có ý nghĩa gì, nhưng Cổ Hạo Nhiên cảm giác được, đó là sự cáo biệt triệt để với quá khứ của Diệp Y, quá khứ máu tanh đó sẽ thuận theo gió mà bay đi, huyết ý tung bay tuy nó sẽ luôn tồn tại trong ký ức của Diệp Y, sẽ không biến mất, nhưng cũng không ảnh hưởng tới nàng được, cũng không cách nào trói buộc nàng. Tất cả bi thương, tất cả bất cam, tất cả đau khổ, kết thúc ở đây. Tương lai từ đây khởi hành, tương lai của Diệp Y, tương lai của hắn, tương lai của hai người họ, vào giây phút này khởi hành.

Cùng một lúc Minh Hoàng bất lấy tay tam công chúa, thấy tam công chúa toàn thân trên dưới không kiểm được, bên ngoài cơ thể đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nhưng dường như không nghe thấy lời hắn nói vậy. Mối không ngừng run rẩy, răng trên dưới va vào nhau phát ra tiếng lập cập.

Minh Hoàng thấy vậy một tay kéo tam công chúa qua, để khuôn mặt nàng ta không nhìn Diệp Y nữa mà quay sang nhìn hắn, lúc này mới thấy đôi mắt linh động mang theo khí tức điều man, lúc này âm thầm không sáng không nói, sâu trong đôi mắt là sự sợ hãi khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hiện ra vẻ ghê tởm khó nói thành lời, gò má trắng bệch không chút huyết sắc, đôi môi nhợt nhạt, giống như giấy quý vậy.

"Minh Hoàng thấy tam công chúa không kháng cự một tiếng chỉ run rẩy không ngừng, bất giác tát một cái lên mặt nàng, trầm giọng nói:" Tỉnh lại, nghe thấy không? "

Tam công chúa toàn thân run rẩy nửa buổi trời hoàn hồn, đôi mắt từ kinh hãi vô hồn dần dần biến thành còn chút sợ hãi, nhưng thấy nàng ta ôm chặt lấy Minh Hoàng, vừa nhìn không được vừa lớn tiếng khóc nói:" Phụ hoàng, phụ hoàng, thật đáng sợ, thật đáng sợ. "Vừa nãy trong nháy mắt dường như Diệp Y chính là giết nàng, cảm giác chết chóc đó đánh trên người nàng, tránh không được, vùng vẫy không thoát.

Minh Hoàng đầu mày khẽ chau lại vỗ vỗ vai tam công chúa nói:" Hải tử ngọc, chẳng qua chỉ là giết một con bò có gì đáng sợ chứ? Người không phải cũng nhìn thấy nhiều lần rồi sao, đừng sợ, chỉ là một chuyện nhỏ thôi. "

Tam công chúa nghe lời an ủi của Minh Hoàng, trong lòng muốn biểu đạt loại sợ hãi không cách nào nói thành lời đó, nhưng khổ nỗi không cách nào nói ra được, bất giác vừa liếc mình, vừa lớn tiếng đau khổ khóc. Minh Hoàng thấy tam công chúa là bị dọa cho tới sợ rồi, nụ cười quyến rũ cực điểm đó của Diệp Y hắn cũng nhìn thấy, tuy câu hồn đoạt phách, nhưng cũng không thấy có gì không ổn, nhưng biểu hiện của tam công chúa rõ ràng không phải là chuyện gì, Minh Hoàng bất giác khẽ chau mày nhìn lướt qua Diệp Y đang từ trường đấu đi lên.

Sau tràng tiếng cổ vũ reo hò rả rích vang lên nửa buổi trời, mới đột nhiên bạo phát, tiếng cổ vũ đều đặn vang lên khắp trường đấu, không có tiếng reo hò cao giọng, không có tiếng cười hưng phấn náo nhiệt, càng không như lúc mới bắt đầu, có chỉ là một loại sợ hãi cổ vũ theo phản xạ, tuy người trên khán đài đã hồi phục dáng vẻ thường ngày, nhưng đôi mày nhíu chặt đó, lại vô tình lộ ra mọi thứ đã mất đi trạng thái, bãi cỏ đầm đìa máu tươi đó, khiến họ thấy được thế nào là tàn khốc. Chỉ có áp đặt lên bản thân mình mới gọi là tàn khốc, cái gì gọi là cảm thấy như chính bản thân mình, hôm nay họ đã được lĩnh hội rồi.

" Diệp Y, nàng thật giỏi. "Cổ Hạo Nhiên đưa tay ôm lấy eo mảnh của Diệp Y, hôn lên má nàng một cái.

Sắc mặt Diệp Y đã hoàn toàn hồi phục lại, vốn trước đây còn có chút vẻ âm u, cũng tan biến trong giây phút này, chỉ còn lại vẻ thờ ơ nhàn nhạt, đưa tay ôm lại Cổ Hạo Nhiên, gật gật đầu nhàn nhạt nói:" Huỳnh cũng vậy. "

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười đón lấy Diệp Y cười nói:" Có phải không, ta bây giờ là một nam nhân vô dụng nhất, bọn họ đều nói ta cưới được một thế tử lợi hại, từ nay phải dựa vào hơi nàng mà sống qua ngày rồi. "Vừa nói vừa chớp chớp mắt trêu Diệp Y.

Diệp Y nghe vậy nhướn mày nói:" Vậy cũng được, ta che chở cho huỳnh. "

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không chút do dự thừa nhận mình không bằng nàng, vẻ mặt liền không biết nói gì trừng mắt nhìn nàng, Cổ Hạo Nhiên đã đi tới bên cạnh vừa khéo nghe được hai câu này, liền cười thất thanh nói:" Tiểu lục, kiếp này ngươi đã được định sẵn phải dựa hơi Diệp Y rồi, ha ha. "

Cổ Hạo Nhiên cùng lên trước cũng cười nói:" Tiểu lục, ngươi nhận đi vậy, cũng đừng khổ sở chống đỡ. Tuy thể diện của đại nam nhân cũng rất quan trọng, nhưng mà, biết thức thời cũng là một đạo lý sinh tồn rất quan trọng, ca ca ta tin Diệp Y sẽ không quá ức hiếp ngươi đâu, lục đệ tốt của ta, ngươi đừng có chết vì thể diện nữa, bọn ta không để ý chuyện này. "

Cổ Hạo Nhiên liền giận dữ trừng mắt nhìn hai người. Cổ Hạo Nhiên bất giác ha ha cười lớn, trong tiếng cười vang Cổ Hạo Nhiên đột nhiên đề thấp thanh âm nói:" Diệp Y, muội rốt cuộc đã làm gì tam công chúa đó? Có làm dậy lên tranh chấp giữa chúng ta với Minh Hoàng hay không. "Thì ra đây mới là chuyện khiến họ tới đây.

Khóe mắt Diệp Y quét mắt nhìn tam công chúa không dám nhìn nàng, nấp sau Minh Hoàng và vẻ mặt sa sầm của Minh Hoàng, bất giác cười lạnh nói:" Chúng ta sẽ có được một trợ thủ rất tốt. "

Nàng thôi miên ám thị với tam công chúa không nặng, nhưng cũng tuyệt đối không nhẹ, muốn giải trừ loại sợ hãi quán quýt này rất đơn giản, nhưng Diệp Y tin không có mình, trên thế giới này không ai có thể giải được thôi miên của nàng vậy thì họ sẽ có thêm một trợ thủ.

Nếu như không phải như lời đồn nói yêu thương vị công chúa này như vậy, thì cũng sẽ không vì vậy mà động thủ với bọn mình, vì người sáng suốt đều có thể nhìn ra, sau khi trải qua cuộc thi đấu hôm nay, nhân mã các bên đều phải đánh giá lại Cô gia, miếng thịt béo bở cũng không phải dễ nuốt như vậy, trong nhất thời tuyệt đối sẽ không động thủ, điều này không cần nghi ngờ gì là giành được chút thời gian quý báu.

Đây là lý do Diệp Y quyết định ra thi đấu, có một quả bom hẹn giờ làm bùa hộ mệnh quá nguy hiểm, mà lực lượng sau lưng nàng ta càng là thứ nguy

hiếm hơn, cần một thời cơ thích hợp, một thời cơ nhìn chằm chằm mà không ăn được phải âm thầm chịu đựng, đem nằng ta biến thành một cái ô bảo vệ hoàn toàn không có năng lực cản trở, kéo theo người phía sau nằng ta cũng không chỉ bỏ đi ý nghĩ của hân ta, đồng thời còn phải khiến hân không thể không vì bọn mình mà trở thành cái dù che chở mới, đây là mục đích trực tiếp nhất của Điệp Y.

Mà thủ đoạn huyết tanh thế này, thứ nhất là nhìn không quen cách làm của đám người này, đặc ý ra tay tàn độc, tuy không thể nhỏ tận gốc tập quán cung đình nhưng có tác dụng chấn kinh cũng tốt;

Hai là bản thân mình cũng có chút đắm chìm trong đó, đặc tính bạt mạng trong sát phạt của ngày trước đều lòi ra hết;

Ba là điều quan trọng nhất, chính là nếu không có thủ đoạn u ám khủng bố như vậy, thì tam công chúa mà nằng nhắm vào sao lại theo lẽ thường mà sợ nằng được. Điệp Y chính là muốn Minh Hoàng trở mặt nhìn nữ nhi của hân bị mình trong hoàn cảnh này mà không chế, nhưng lại không cách nào đáp trả, vì sợ hãi như vậy đối với nữ hài là lẽ đương nhiên, nếu dùng áp lực áp chế với các phương diện để đáp trả, muốn chính là người quyền lực nhất Anh Thúc hoàn toàn không lộ động cơ gì tiếp tục duy trì thể trung lập của hân, hoặc trở thành trợ thủ của họ, vậy thì con đường phía trước Cổ gia đi sẽ là một con đường xán lạn.

Bọn Cổ Hạo Nhiên trước là ngăn ra, tiếp đó ba người đưa mắt nhìn nhau đột nhiên đều bắt đầu mỉm cười, tuy không rõ lắm với việc Điệp Y không chế đầu y trí gì đó, nhưng Điệp Y đã dám nói vậy, vậy thì nằng tuyệt đối có sự cảm chắc, vậy sau này chỉ cần muốn cái gọi là người giúp đỡ thì biết là ai rồi, Cổ Hạo Danh bất giác đưa ngón tay cái lên với Điệp Y.

"Bỏn hoàng gọi người là Nhất, hay gọi người là Điệp Y đây? "Minh Hoàng nhìn Điệp Y người thắng cuộc đang đứng trước mặt, vẫy tay cho người dẫn tam công chúa đang khóc lóc run rẩy đi, vẫn hòa ái dễ gần như trước nói với Điệp Y, trong lời nói lại kìm nén sự sắc bén, nếu gọi là Điệp Y mà nằng báo danh là Nhất chính là khi quân, nếu nằng không gọi là Điệp Y, vậy thì Cổ gia nơi đó liền xảy ra vấn đề.

Điệp Y theo lễ tiết Cổ Hạo Nhiên hay nói hành một lễ với Minh Hoàng, sau đó long lanh nhìn Minh Hoàng nói:"Nhất là tên của ta, Điệp Y cũng là tên của ta. Nhưng mà Nhất đại diện cho chết chóc. "Không chút che giấu lạnh lùng trả lời, khiến bọn Minh Hoàng đều khẽ nhướng mày.

Cổ Hạo Nhiên tiếp lời khom người với Minh Hoàng, mang theo nụ cười nhàn nhạt nói:"Minh Hoàng, vẫn là nên gọi nằng là Điệp Y vậy, ta cảm thấy tên này dễ nghe hơn một chút "Cổ Hạo Nhiên tuy không biết Điệp Y vì sao phải gọi là Nhất, nhưng cũng đoán được có lẽ là tên trước đây, không thể nói rõ với Minh Hoàng, sau đó chỉ nhẹ nhàng chuyển hướng, giúp Điệp Y chuyển đổi vấn đề này.

Minh Hoàng liền mỉm cười nói:"Điều này ngược lại cũng thú vị, hiếm khi Điệp Y cũng không phản đối. "

Cổ Ly lúc này nhàn nhạt cười, gằn lên đứng trước mặt Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y quay sang Minh Hoàng nói:"Minh Hoàng, chỉ là một cái tên mà thôi không phải là chuyện to tát gì, ta thấy Minh Hoàng có phải trước là quan tâm tới tam công chúa một chút không, tam công chúa dường như bị cháu dâu của ta dọa cho sợ rồi, đứa cháu dâu này của ta làm việc không biết mấy chừng mực, một lòng chỉ theo ý mình. Dọa tam công chúa sợ quá thành bệnh mất. "

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt cũng lo lắng nói:"Thê tử này của ta ra tay không biết cái gì mà nặng nhẹ, thêm vào đó Đông Sở Quân đặc ý căn dặn nằng thể hiện nhiều thủ đoạn lợi hại một chút, có chút truy cầu huyết tanh rồi. Tam công chúa bên đó chắc không có chuyện gì chứ, đừng bị dọa tới hư người? "

Minh Hoàng nhướng mày cười nói:"Thân là nữ tử hoàng gia nếu nhất gan như vậy, thì cũng không có gì khiến người ta đau lòng, Thu Hoành Quân không cần lo lắng, tiểu tam chẳng qua chỉ nhất thời bị dọa thôi, chút nữa cũng không có chuyện to tát gì nữa, tới đây, tới đây, tới đây, bỏn hoàng còn chưa ban bố phần thưởng và tuyên bố danh dự cho người thắng cuộc của năm nay. "

Điệp Y nghe Minh Hoàng nói vậy, cũng bất động thanh sắc phối hợp, bọn Cổ Hạo Nhiên đương nhiên cũng làm theo lời Minh Hoàng, bây giờ không biết lợi hại, hoặc còn muốn cho Điệp Y một sự lợi hại, nhưng mà không mất bao nhiêu thời gian nữa. Hân sẽ biết ai mới thật sự lợi hại.

Cổ Ly thấy phía sau Cổ Hạo Danh ra hiệu bằng mắt với hân, sau đó cũng mỉm cười không nói thêm gì, để mặc Minh Hoàng ban bố giải thưởng và vinh dự cho Điệp Y, giải thưởng và vinh dự này đối với Cổ gia đối với Điệp Y mà nói không có tác dụng gì, chẳng qua chỉ là phối hợp với tình hình này mà thôi.

Đông Sở Quân và Tà tướng, Hữu tướng bên cạnh, ai nấy đều có quỷ trong lòng đang đứng một bên khen ngợi, Minh Hoàng rõ ràng là sầm mặt trong chốc lát sau đó mới bắt đầu cười mở, Cổ Ly sau đó cười mỉa, Minh Hoàng hôm nay làm chủ cuộc lần này thắng cũng không ít, khó trách có thể cười được ung dung và hưng phấn như vậy.

Điệp Y luôn đạm mạc tiếp nhận mọi thứ, lúc này thấy nụ cười xán lạn của Minh Hoàng, lại nghe lời trêu chọc của Cổ Ly, bất giác điềm nhiên lấy tờ cược thuận tay đưa cho Cổ Hạo Nhiên bên cạnh, Cổ Hạo Nhiên vốn bị Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Anh, Cổ Hạo Dương phản nân khiến họ thua tiền, bây giờ vừa thấy tờ cược trong tay Điệp Y, bất giác vui vẻ cười.

Bọn Cổ Hạo Anh đều chạy tới xem bất giác nhìn trời thờ dài, tờ cược trong tay Cổ Hạo Nhiên, cược Nhất ba ngàn lượng. Một mất hai trăm hai, ba ngàn lượng tính ra là sáu mươi vạn lượng, Cổ Hạo Danh ngẩng đầu nhìn Minh Hoàng đang cười xán lạn, bất giác thờ dài nói:"Đầu to ở đây a, còn vui cái nỗi gì, Điệp Y này sao lại biết tính toán như vậy, sớm biết thì ta đã mua theo rồi. "

Điệp Y nghe tiếng thờ dài của Cổ Hạo Anh bất giác nhàn nhạt cười, biết rõ một vốn vạn lời, nếu không đi vót một mẻ thì thật sự có lỗi với bản thân, bọn Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Dương Cổ Hạo Danh bất giác đều cười phá lên, đến cả Cổ Ly nhìn thấy cũng ra vẻ nghiêm chỉnh nói:"Biết chừng mực, các người nhìn đó mà làm "

Còn tiếp

Chương 105: Biến hóa

Hoan náo qua đi, Cổ Ly cự tuyệt Minh Hoàng vì Diệp Y mà cử hành yến tiệc, vì danh xưng dũng sĩ loạn thất bát đao này, thật sự không phải là thứ gì đó có thể khiến người ta cảm thấy vinh dự, sau đó để bọn người Cổ Hạo Nhiên trở về biệt uyển hoàng gia, còn mình thì bồi bọn Minh Hoàng và Đông Sở Quân tiến vào hoàng cung.

Minh Hoàng cũng không cưỡng cầu mỉm cười cùng bọn Cổ Ly rời khỏi, chỉ là lúc đi như cố ý, như vô tình quét mắt nhìn Diệp Y một cái, còn đám quý tộc cũng rời khỏi theo, ai nấy đều có bộ dạng sợ hãi né tránh Diệp Y không kịp, nhìn dưới vẻ mặt tựa như bình lặng nhưng ẩn trong đó là sự chán ghét và sợ hãi, Diệp Y lạnh lùng nhìn những người rất bình lặng này rời đi, bất giác khóe môi cong lên nụ cười lãnh đạm.

"Diệp Y, nghe nói hôm nay con tỏa sáng vô cùng a? Nếu sớm biết ta cũng đi xem." Trên bàn ăn tối, Phuong Lư Vân cũng không biết từ đâu nghe được tin này, vẻ mặt hứng thú chăm chú nhìn Diệp Y.

Diệp Y còn chưa mở miệng nói, Cổ Hạo Ảnh bên cạnh giật giật khóe môi nói: "Mẹ, sự nổi trội của Diệp Y đã được thể hiện hết, nhưng mà, con nghĩ nếu trước đó mẹ tới, con tối hôm nay người nhất định nuốt không trôi rồi."

Cổ Hạo Viễn không đi nhường mày nói: "Có lợi hại vậy không? Nói ra nghe xem." Vì hấn và bọn Cổ Hạo Thanh, Cổ Chấn âm thầm đi làm việc của họ, cho nên bây giờ vừa nghe Cổ Hạo Ảnh nói vậy, bất giác nhàn nhạt hỏi.

Cổ Hạo Dương ho nhẹ hai tiếng nhìn đám phụ nữ đang ngồi, mỉm cười nói: "Vẫn là không nói tốt hơn, cũng không có gì to tát, chỉ là giết mấy con bò rồi đạt được danh hiệu dũng sĩ kỳ quặc gì đó, trò này không thể nói ở chốn thanh lịch được, ăn cơm, ăn cơm."

Cổ Hạo Nhiên thấy Phuong Lư Vân mở miệng muốn nói gì đó, bất giác giành nói với nàng: "Mẹ, muốn nghe cũng không có gì to tát, nhưng mà vẫn là ăn cơm trước đã, bọn con chỉ sợ các người không nuốt trôi mà thôi."

Phuong Lư Vân nhường mày nhìn Diệp Y một cái, thấy vẻ mặt Diệp Y không biểu tình gì chỉ lo ăn đồ, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, bất giác nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Tên nào tên nấy đều là tiểu tử chết tiệt, thật sự xem mẹ ngươi vô dụng vậy sao, có gì đặc sắc mau nói ra xem, Diệp Y nhà ta làm thế nào để thu thập được mấy thứ đó để giành vinh quang cho nhà chúng ta, mau nói ra ta nghe xem."

Cổ Hạo Danh quét mắt nhìn vẻ mặt hứng thú của Phuong Lư Vân, bất giác vẻ mặt tràn đầy ý cười nói: "Mẹ đã thích nghe như vậy, vậy thì bọn con cũng không giấu nữa, rốt cuộc Diệp Y không phải chỉ giành vinh quang cho nhà mình, mà hơn thế nữa còn có lợi ích to lớn và chỗ tốt trong đó." Nói xong tí mĩ từng chút một đem mọi chuyện nói cho mọi người đang ngồi đây nghe.

Im lặng, im lặng hồi lâu sau, Cổ Hạo Nhiên quét mắt nhìn đám người Phuong Lư Vân sắc mặt khó coi, và ý cười trên choker trên mặt Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Dương ba người họ, vân đạm phong khinh gấp một miếng thịt cho Phuong Lư Vân khẽ cười nói: "Mẹ, tới đây, đừng chỉ lo nói chuyện, trước vẫn là ăn chút đồ đã."

Sau khi Phuong Lư Vân ồ một tiếng theo phản xạ, gấp lên bỏ vào miệng nhai, Cổ Hạo Ảnh bên cạnh vẻ mặt tươi cười quay sang nàng nói: "Mẹ, mùi vị thịt bò này không tệ chứ?"

Phuong Lư Vân vừa nghe liền nôn khan một tiếng, sắc mặt khó coi quay đầu chạy ra ngoài nôn, mấy người bọn Cổ Hạo Nhiên bất giác đều ồ lên cười, Cổ Hạo Dương vẻ mặt bất lực nhìn Phuong Lư Vân quay lại không biết làm sao nói: "Mẹ, người xem bọn con không nói, là người ép chúng con nói, nhìn xem, người đây không phải là lãng phí lương thực sao, nếu để bọn Minh Hoàng biết, còn nói chúng ta chê ẩm thực của hoàng gia họ không ngon đây."

Cổ Chấn này giờ không lên tiếng im lặng nghe mọi người nói chuyện liền quét mắt nhìn mấy người họ, chậm rãi nói: "Nếu nói như vậy, Diệp Y con có cách nghĩ thế nào?" Bọn Cổ Hạo Dương thấy Cổ Chấn nghiêm chỉnh như vậy bắt đầu hỏi Diệp Y, bất giác đều thu lại vẻ cười trên choker, nghiêm chỉnh nhìn Diệp Y lãnh đạm, bọn họ cũng rất muốn biết Diệp Y cụ thể là nghĩ gì.

Diệp Y thấy mọi người đã thu hồi vẻ cười đùa, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái sau đó chậm rãi nói: "Hai ngày trước ta nhận được tin tức Nguyệt đường truyền tới, hỗn loạn ở Thánh Thiên bên đó đã không cách nào khống chế, nữ hoàng vì quyền lực của mình và quốc khố không còn cứu tế đại quy mô nữa, nhìn cục diện hỗn loạn bây giờ đã có chút tới mức không cách nào thu dọn được nữa."

Cổ Hạo Viễn nghe tới đây bất giác sầm mặt nói: "Nữ nhân ngu ngốc như vậy lại có thể làm hoàng đế, thật sự là tai họa của Thánh Thiên."

Cổ Hạo Nhiên hai ngày nay không ở cùng một chỗ với Diệp Y, cho nên bây giờ mới nghe thấy tin tức này, bất giác nhường mày rồi lại chau mày nói: "Đã không cứu tế với đại quy mô, có phải à không cần Thánh Thiên nữa? Nếu thật sự để chúng đi như vậy, cứ cho là chúng ta giải quyết mọi chuyện ở đây rồi quay về Thánh Thiên, cũng không chắc đủ sức cứu vãn được sóng cuồn, à ta có phải điên rồi không?" Hậu quả của việc không cứu tế đại quy mô có bao nhiêu nghiêm trọng, trong lòng bọn Cổ Hạo Nhiên đều hiểu rõ, mọi tính toán đều tính từ sau lúc nữ hoàng cứu tế mà tính, bây giờ nữ hoàng ngu

xuân lại làm ra quyết định này, đây thật sự là điên rồ.

Bọn Cô Hạo Dương vừa nghe về mặt ai nấy đều không mấy tốt, họ chẳng qua chỉ là nhằm vào nữ hoàng, cũng không phải nhằm vào dân thường, phải biết hậu quả của việc nữ hoàng không cứu tế, tai ương nhất chính là những người dân này a, nghĩ tới đây đám người Cô gia bất giác đều trở nên trầm tư.

Cô Chấn sầm mặt nói: "Ta cũng nhận được tin, các thế lực ở khắp nơi bây giờ đều mọc lên như nấm, chúng ta nếu không trở về, có lẽ mọi tính toán trước đây sẽ đều như đã tròng xe cát." Nói tới đây Cô Chấn đầu mày càng nhíu chặt, nhưng tình hình bây giờ trong nhất thời còn chưa có cách giải quyết, sao bàn tới chuyện trở về Thánh Thiên để xử lý đây.

Cô Hạo Thanh gật gật đầu nói: "Hôm nay bọn ta chính là xử lý chuyện này, chỉ có thể để thế lực còn sót lại của chúng ta cầm cự, nhưng kéo dài cũng không phải là cách, mọi người chịu khổ đây không phải là ý định ban đầu của chúng ta, nhưng cứu tế quy mô nhỏ chỉ làm tiêu hao thực lực của chúng ta, đồng thời cũng không cách nào tiến hành không chệch cục diện trước mắt, mà sắp xếp đại quy mô, chúng ta bây giờ cần bản không cách nào làm được."

Cô Hạo Viễn cũng chau mày nói: "Thánh Thiên thập đại môn đình trong lần này tựa hồ toàn bộ đều bị nhấn chìm, cứ cho là còn có thể đứng vững không ngã cũng không dám nhúng vào vũng bùn này, hoàn toàn không ai có thể trong thời gian ngắn mà chống đỡ được cục diện, nữ hoàng ngu xuẩn này quá vô dụng rồi, lại chỉ lo cho mình, à lẽ nào không sợ Ảnh Thúc nhân lúc hỗn loạn tới đoạt thiên hạ của ả?" Nói tới đây Cô Hạo Viễn về mặt hiếm khi tức giận với vị hoàng đế không lo sống chết của dân chúng, có tư cách gì làm hoàng đế.

Điệp Y nghe tới đây lạnh lùng gật đầu nói: "Hôm qua nhận được tin, hoàng thất Thánh Thiên lại xuất hiện một thế lực khác, đang từng bước từng bước nhân lúc hỗn loạn ổn định vị trí, ngang hàng với nữ hoàng, nếu thật sự xuất hiện cục diện thay đổi triều đại như thế, chúng ta sẽ càng bị động."

Bọn Cô Hạo Nhiên nghe Điệp Y nói vậy bất giác đều trở nên thận trọng, hoàng thất Thánh Thiên nếu thật sự xuất hiện tình cảnh thay đổi, vậy nếu họ trong thời gian đầu không ở đó, không thể giành được cơ hội và địa vị có lợi nhất, hậu quả đó cũng không thể tưởng tượng.

Cô Hạo Nhiên bất giác nói: "Là bọn nào?"

Điệp Y lạnh giọng nói: "Dường như là đường tì, đường muội gì đó của nữ hoàng, hay là ti ti muội muội gì đó, cụ thể nhân vật phía sau còn chưa xuất hiện, không có được tin tức chuẩn xác, nhưng mà Thánh Thiên này sao đoạt ngôi cũng là nữ, lẽ nào không có nam nhân sao?"

Cô Hạo Dương tiếp lời nói: "Hoàng đế trước đây vì yêu hoàng hậu, chỉ sinh được hai nữ nhi, nữ hoàng đương nhiệm là đại nữ nhi, mặc dù cũng có mấy vị hoàng thúc con cháu cũng đều tương đối ít, nhưng cũng không phải không có con trai, chỉ là có mấy vị nữ tử đặc biệt xuất chúng, nếu thật sự có người đang giành vị trí này, mà còn là nữ tử, rất có khả năng là chuyện giữa một đường tì và một đường muội của nữ hoàng."

Cô Hạo Ảnh gật gật đầu sau đó mặt đầy vẻ nghiêm túc nói: "Bây giờ chúng ta trước đừng bàn những chuyện này, bọn họ cứ cho là phải đấu, quyết tìm ra người thắng cuộc cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn, chúng ta bây giờ trước hết phải giải quyết chuyện ở đây, phải biết chúng ta nếu không qua được ải này, thì những chuyện khác đều thành công cốc."

Cô Hạo Nhiên nghe tới đây cũng đồng ý nói: "Lời này nói rất thực tế, trước mắt Hữu tướng, Tả tướng, thậm chí là Minh Hoàng Ảnh Thúc đều là chướng ngại vật của chúng ta, Minh Hoàng và Tả tướng còn dễ nói, Hữu tướng đã trở mặt với chúng ta, nếu chúng ta không thể thu thập được hắn, cứ cho là chúng ta có thể rời khỏi biệt uyển hoàng gia này, e rằng cũng không thể ra khỏi biên giới Ảnh Thúc."

Cô Hạo Nhiên nói tới đây ngừng một lúc quay sang Điệp Y nói: "Điệp Y, nói ra tính toán của nàng xem, ta biết nàng không phải là người dễ dàng vô cớ đi tham gia cuộc thi đó, những việc hôm nay nàng làm chắc cũng liên quan tới những chuyện này, ta muốn biết cách nghĩ của nàng."

Điệp Y nhìn ánh mắt dò hỏi của Cô Hạo Nhiên, sau đó nhàn nhạt nói: "Nếu muốn mau chóng giải quyết phiền phức ở Ảnh Thúc, Minh Hoàng là một trợ thủ rất tốt, nếu có hắn ta vì chúng ta mà bảo giá hộ tống, hoặc khoanh tay đứng nhìn, chúng ta sẽ thoải mái rất nhiều."

Cô Hạo Dương nghe xong bất giác vội vàng nói: "Cho nên muội liên thủ với Đông Sở Quân mà ra tay với tam công chúa?" Cô Hạo Dương cũng là người thông minh. Luôn nghĩ tới vấn đề này, lúc này Điệp Y lại nói vậy, trong đầu chợt lóe sáng, nếu Đông Sở Quân không biết Điệp Y là đang nhằm vào tam công chúa, vậy thì lúc rời khỏi sẽ không lộ ra về mặt kinh ngạc cổ quái như vậy, nếu lúc này còn không hiểu ra, vậy thì hẳn đi đập đầu vào tường cho rồi.

Điệp Y gật gật đầu, nói: "Thánh Thiên nếu thay đổi triều đại, Đông Sở Quân là người đứng mũi chịu sào, nhưng mà lúc đầu ta tìm hắn hợp tác, đương nhiên cũng không phải vì chuyện này, tất cả thế lực Sơn gia bị chúng ta ở Thánh Thiên cắt đứt, hắn không cách nào tìm cứu viện ở đó được nữa. Mà sức mạnh của một mình hắn vì đã trở mặt với Hữu tướng, không chỉ nhận được sự áp chế ở mức độ nhất định, tình hình trước mắt cũng rất nguy hiểm, lúc ta nghe được tin hắn đang bị người Hữu tướng truy sát, nhưng mà người này cũng rất lợi hại."

Điệp Y nói tới đây bất giác ngừng một lúc. Cô Hạo Nhiên nghe Điệp Y khen ngợi nam nhân khác lợi hại, bất giác nhướn mày, Điệp Y quét mắt nhìn hắn tiếp đó nói: "Hắn muốn lật đổ Hữu tướng. Chúng ta càng phải loại trừ hắn, ở Ảnh Thúc sức mạnh một mình chúng ta không thể mạnh được, mục đích của hai người chúng ta đều như nhau, vậy thì cùng nhau hợp tác để làm đương nhiên có ích hơn, mặc dù chuyện phía sau chúng ta tới lúc đó rồi nói, vẫn là một câu nói. Mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình."

Cô Hạo Nhiên nghe tới đây khẽ gật đầu nói: "E rằng chiêu này với tam công chúa không có tác dụng gì."

"Rất có tác dụng." Đột nhiên một thanh âm trong trẻo truyền tới khiến mọi người đều ngừng lại, Cô Chấn đưa mắt nhìn Cô Ly đang đi tới khẽ gật đầu.

Bọn Cô Hạo Nhiên không chút kinh ngạc khi thấy Cô Ly tới, bên ngoài có bọn Phong canh chừng, nếu có thể vô thanh vô tức đi vào chắc chắn là người của mình, mà trước mắt người của mình chỉ có mỗi mình Cô Ly.

Cổ Ly ngồi thẳng xuống bên cạnh Cổ Chấn, nhướn mắt hiếu kỳ nhìn Diệp Y nói: "Người hôm nay rốt cuộc đã làm gì tam công chúa? Tam công chúa đó gào khóc không lúc nào ngừng, giống như đã sợ tới vỡ mật, bây giờ tất cả thái ý trong hoàng cung đều đã bỏ tay với nàng ta khóc tới ngất đi mấy lần, tình lại tiếp tục khóc, sắc mặt Minh Hoàng bây giờ nói có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, ta không tin là bị dọa cho hư người rồi, nhất định người đã làm gì đó."

Diệp Y thấy Cổ Ly vẻ mặt hiếu kỳ nhìn mình, không chút lo lắng về hành vi khác thường của tam công chúa, ngược lại lộ ra một tia vui vẻ. Diệp Y bất giác âm thầm gật đầu, Cổ Ly này đúng là một lão gian thần, thoáng chút đã hiểu thấu. Thuật thôi miên này cũng không tiện nói, cái này giải thích thế nào.

Diệp Y hơi cúi đầu trầm mặc một lúc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ của Cổ Ly, đôi mắt mê hoặc đó tán phát ra tia quang mang sáng lấp lánh, Cổ Ly bị ánh mắt lạ thường của Diệp Y nhìn vào trước là trừng mắt ngây ra, tiếp đó trong lòng xuất hiện một cảm giác không tự chủ được, thân sắc trong nháy mắt cảm thấy trở nên mơ hồ.

Bọn Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y chỉ nhìn Cổ Ly một cái, đôi mắt Cổ Ly liền xuất hiện bộ dáng hốt hoảng. Bất giác đều kinh ngạc nhìn hai người, Diệp Y nhìn chằm chằm vào đôi mắt Cổ Ly lạnh lùng nói: "Người bao nhiêu tuổi rồi?"

Cổ Ly trả lời: "Hai mươi tám." Lời vừa dứt đôi mắt Cổ Ly đột nhiên chớp mấy cái, cả người trong nháy mắt thanh tỉnh lại, đôi đồng tử sợ hãi nhìn Diệp Y.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Giao chiến

Bọn Cổ Hạo Nhiên đều kinh ngạc nhìn Diệp Y, Diệp Y lạnh lùng nói: "Ta chính là làm vậy với nàng ta, nhưng mà hiệu quả không giống nhau, người là trong thời gian ngắn, còn nàng ta, ta không đích thân đi giải ám thị cho nàng ta, cả đời này của nàng ta sẽ sống trong sợ hãi."

Cổ Ly hít sâu một hơi quay sang Diệp Y hỏi: "Vừa nãy ta nói gì? Ta cảm giác được ta có nói chuyện."

Cổ Hạo Ảnh vừa nghe bất giác trừng to mắt nhìn Cổ Ly nói: "Diệp Y hỏi người bao nhiêu tuổi, và người trả lời là hai mươi tám, lẽ nào người không biết?"

Cổ Ly cực chậm rãi lắc đầu, đám người Cổ gia bất giác đều kinh ngạc nhìn Diệp Y, Diệp Y biết sự cảm kỳ của mọi người, sau đó nhàn nhạt nói: "Ta chỉ hỏi vấn đề nông cạn, cho nên người sẽ không chút ý thức mà trả lời, nếu ta hỏi là bí mật của người, dựa vào ý chí của người sẽ trực tiếp thanh tỉnh."

Cổ Ly sau đó thở ra nhẹ nhõm, bọn Cổ Hạo Dương đều âm thầm thả lỏng, Cổ Hạo Nhiên vừa đưa tay kéo lấy tay Diệp Y, vừa cười khổ nói: "Diệp Y, sau này ta ở trước mặt nàng không có bí mật nữa, nàng.. Diệp Y, tay của nàng sao lạnh như vậy? Lại nhiều mồ hôi như vậy?" Cổ Hạo Nhiên vốn còn đang nói cười, trong nháy mắt đột nhiên biến hóa.

Trên tay Diệp Y đang không ngừng ra mồ hôi lạnh, nhìn kỹ trên vẻ mặt thanh lạnh cũng xuất hiện từng tia trắng bệch, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên hỏi sau đó nhàn nhạt nói: "Cái này rất tốn sức." Vốn vừa nãy đã dùng một lần, sớm đã rất mệt, nhưng còn trong phạm vi chịu đựng được, vừa nãy lại lần nữa tốn sức đầu ý chí kiên cường của Cổ Ly, cơ thể đã không thể chịu nổi nữa.

Cổ Hạo Nhiên liền đau lòng nói: "Sau này đừng dùng công phu này nữa." Trước đây tàn sát như vậy Diệp Y cũng không thấy suy yếu thể này, công phu loạn thất bát đao gì đó lại vô thanh vô tức khiến nàng xuất hiện tình trạng này, xem ra nhất định không phải là thứ tốt đẹp gì.

Diệp Y trực tiếp gật đầu cũng không biết thuật thôi miên này vốn không thể dùng nhiều lần, nếu gặp phải đối thủ bậc cao, cắn lại mình thì tương đối đáng sợ, đây cũng là nguyên nhân vì sao từ sau khi Diệp Y tới đây luôn không dùng tới, không nắm bắt được căn bản của đối thủ, thì vạn vạn lần không thể dùng được.

Cổ Hạo Nhiên đau lòng ôm chặt lấy Diệp Y để nàng dựa vào lòng mình, cơ thể nhẹ nhàng lặng lẽ nói lên tinh thần nàng đã bị tiêu hao quá độ.

Cổ Ly và Cổ Chấn nhìn nhau một cái sau đó Cổ Ly ngừng một lúc tiếp tục câu chuyện nghe được khi mới bước vào cửa: "Ta thấy tam công chúa bên đó không cảm cự được bao lâu, vừa nãy quan sát thấy tình yêu thương của Minh Hoàng cũng là thật tâm, nói như vậy, việc tiếp theo của chúng ta dễ làm nhiều rồi."

Cổ Chấn cũng gật đầu nói: "Như thế là tốt nhất, tới đây, chúng ta cẩn thận thương lượng một chút tiếp theo phải đối mặt như thế nào." Sau đó bọn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Dương đều bắt đầu thương lượng đối sách, Diệp Y dựa vào lòng Cổ Hạo Nhiên, tai nghe tiếng thảo luận của mọi người, thả lỏng, nhẹ nhàng nhắm mắt bắt đầu điều khí.

Một đêm im lặng, trời vừa sáng ngày hôm sau, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vừa dậy, liền nghe thấy thái giám bên ngoài truyền hai người vào cung, Cổ Ly cười híp mắt nhìn hai người nói: "Chúng ta cùng đi xem náo nhiệt." Vừa nói vừa cầm đầu đồng ý truyền lời của thái giám, vừa dẫn theo Cổ Hạo Nhiên và

Điệp Y vào cung, bọn Cổ Chấn thấy hai người có Cổ Ly chống lưng, sau đó chia nhau hành sự.

Ly cung, nơi tam công chúa ở, lúc ba người bọn Cổ Hạo Nhiên tới, chỉ thấy thái giám, cung nữ, thái ý, đủ các tầng lớp đều tụ tập ở đây, ai nấy đều vẻ hoang mang, trên mặt là sự lo lắng và sợ hãi không kiềm chế được, trong Ly cung thì thoảng lại có tiếng kêu gào truyền tới, khiến mọi người càng thêm sợ hãi.

Cổ Ly dẫn đầu vào điện của tam công chúa, vì phi vị của hắn là hậu phi, cho nên ngược lại không tương khắc với chỗ của tam công chúa, ba người đi vào nội điện thấy Minh Hoàng trên mặt đầy vẻ lo lắng, đang nóng lòng đi lại trong cung điện, vừa thấy ba người tới bất giác kiềm chế thần sắc trên mặt, bước lên trước đón.

"Minh Hoàng, đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao vừa mới sáng đã nghe tam công chúa lâm bệnh nặng, điều này khiến bốn quân lo lắng chết được, bây giờ đỡ hơn chút nào chưa?" Cổ Ly bộ dáng lo lắng vội vàng chạy lên đón Minh Hoàng.

Minh Hoàng thở dài nói: "Bốn hoàng cũng không biết, vốn tưởng rằng là bị dọa nghỉ ngơi chút thì sẽ ổn, sao biết nửa đêm người trở nên mơ hồ, nói toàn những lời hồ đồ, gọi thế nào cũng không tỉnh, gọi tỉnh rồi cũng chỉ khóc nói sợ hãi, cả người đến chút thần vận cũng không còn nữa, cứ tiếp tục như vậy làm sao chịu nổi."

Cổ Ly vẻ mặt lo lắng gật đầu nói: "Vậy phải làm sao mới được? Phải biết là tam công chúa còn nhỏ như vậy, nếu thật sự để lại chút gì đó không tốt vậy phải làm sao? Thái y nói thế nào? Có cách nào cứu chữa không?"

Minh Hoàng hít sâu một hơi chậm rãi lắc đầu nói: "Bốn hoàng cũng lo lắng như vậy, phải biết rằng nó mới mười mấy tuổi, nếu cảm giác này theo nó cả đời, bốn hoàng không dám tưởng tượng đó là quang cảnh thế nào. Còn như chữa trị, đám thái ý này toàn là phế vật, không một ai có thể cho bốn hoàng một câu trả lời cụ thể, đều nói cái gì mà tâm bệnh cần tâm được trị, cái gì với cái gì đó." Nói xong nhún vai quét mắt nhìn Điệp Y này giờ không mở miệng, Điệp Y lạnh mặt dường như không nghe thấy gì, nửa biểu tình khác cũng không lộ.

Cổ Ly ừm một tiếng thở dài, vẻ mặt nhịn không được nói: "Minh Hoàng không cần lo lắng, tam công chúa cát nhân thiên tướng nhất định sẽ chuyển nguy thành an."

Minh Hoàng gật gật đầu sau đó mới nhìn về Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y ở phía sau Cổ Ly này giờ không lên tiếng, Cổ Hạo Nhiên này giờ vẫn duy trì thần thái quan tâm trên khuôn mặt, lúc này thấy Minh Hoàng nhìn qua đây mới cung kính nói: "Tam công chúa điện hạ nhất định sẽ không việc gì, có long khí của Minh Hoàng sẽ áp chế được mọi yêu ma quỷ quái, bệnh tình thuyên giảm chỉ là vấn đề thời gian."

Minh Hoàng ừm một tiếng nhìn Điệp Y sau đó nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Bốn hoàng cũng hy vọng là thế, bốn hoàng nghĩ tam công chúa luôn có giao hảo với người, từ sau khi người tới đây thời gian gấp mặt nhiều hơn, giao tình rõ ràng cũng tương đối tốt, cho nên cũng muốn để các người đi xem tiểu tam, có thể nó thấy hảo bằng hữu các người, nói không chừng sẽ lập tức trở nên khỏe lại." Ba chữ hảo bằng hữu đặc biệt nhấn giọng.

Cổ Hạo Nhiên mặt đầy vẻ quan tâm gật gật đầu nói: "Đây là việc nên làm, nếu có thể để tam công chúa khỏe lại, cũng là vinh hạnh của Hạo Nhiên, vậy chúng ta trước là đi thăm tam công chúa điện hạ."

Minh Hoàng quét mắt nhìn hai người Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y một người lộ vẻ quan tâm một người mặt không biểu tình, nửa buổi trời sau đó gật đầu nói: "Đi thăm cũng được." Sau đó Cổ Hạo Nhiên khẽ cúi người, kéo Điệp Y theo thị nữ đi vào phòng tam công chúa.

"Đừng, đừng, người đừng giết ta, người đừng giết ta, ta không dám nữa, không dám nữa."

"A, đừng giết ta, ta không muốn chết."

"Hu Hu, ta sợ, ta không muốn chết."

Vừa vào phòng đã nghe tiếng kêu gào kinh hoàng thê lương, thanh âm đó đã khàn, lộ ra vẻ sợ hãi và khiếp sợ khó diễn tả.

Cổ Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn Điệp Y một cái, nắm chặt lấy tay Điệp Y đi về phía giường, chỉ thấy tam công chúa vẫn như trước nằm ngủ trên chiếc giường bằng gỗ đàn hương, nhìn khắp người không thay đổi gì lắm, nhưng đôi mắt đó lại khiến người ta không cách nào tập trung nhìn được, sâu trong đôi mắt đó là sự vô thần đang nhìn chăm chăm lên đỉnh giường, trong đó đầy sự sợ hãi, gò má trắng bệch khiến người ta không cách nào không nghĩ tới một từ hình dung đó là gầy khô, tuy vẻ ngoài của nàng ta không có thay đổi gì lớn, đôi môi khô nứt tuy còn tròn bóng, nhưng không thể bồi đắp trở về như hình dáng trước đây.

Cổ Hạo Nhiên bước lên trước một bước đứng đầu giường tam công chúa, thấp giọng quay sang tam công chúa nói: "Tam công chúa điện hạ, tam công chúa điện hạ, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y tới thăm người."

Đôi đồng tử tam công chúa chuyển cũng không chuyển nhìn chăm chăm lên đỉnh giường, trong miệng vẫn kêu gào như vừa nãy, Cổ Hạo Nhiên bất giác nhướng mày tiếp tục nói: "Tam công chúa điện hạ, người cảm thấy thế nào? Còn nhận ra ta không?" Vừa nói vừa ấn ấn vai tam công chúa.

Sau khi tam công chúa chịu tác động của ngoại lực, khẽ đưa mắt sang nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc quay đầu nhìn Điệp Y, vốn tưởng tam công chúa này sẽ không biết gì nữa, không ngờ lại còn phản ứng, Điệp Y nhìn lại hắn một cái, lạnh lẽo dùng mắt truyền đi một thông điệp.

Tam công chúa chăm chú nhìn Cổ Hạo Nhiên nửa buổi trời, đột nhiên đôi đồng tử màu chong xoáy chuyển bỏ nhào vào Cổ Hạo Nhiên, vừa kịch liệt khóc: "Ta sợ, Cổ Hạo Nhiên, ta sợ."

Cổ Hạo Nhiên bất giác cứng đờ ra đó nghiêng đầu nhìn Diệp Y, phản ứng của tam công chúa này sao lại thế này? Diệp Y thản nhiên đứng phía sau Cổ Hạo Nhiên, khóe miệng lộ ra một ý cười lạnh khốc.

Cổ Hạo Nhiên hơi đờ ra về mặt bối rối an ủi: "Không sao, không sao, đừng sợ."

Tam công chúa không ngừng lắc đầu khốc lóc nói: "À muốn giết ta, à muốn giết ta, đừng giết ta, ta phải chết, đã chết rồi."

Cổ Hạo Nhiên nhẹ giọng nói: "Không ai giết người cả, người là cành vàng lá ngọc ai dám giết người, nếu người đã chết rồi sao còn nói chuyện được chứ?"

Tam công chúa liền ngẩng ra nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong nhất thời tiếng khốc chưa ngừng bỗng im bật, cả phòng trong nháy mắt trở nên yên tĩnh đến cả tiếng cây kim rơi xuống cũng nghe thấy, Minh Hoàng và Cổ Ly bên ngoài nghe động tĩnh khác lạ, bất giác đều ủa vào.

Minh Hoàng vừa thấy tam công chúa nhìn Cổ Hạo Nhiên không khốc nữa, liền nhẹ thở ra một hơi có chút vui mừng nói: "Xem ra tiểu tam quả nhiên vẫn là nhận ra Hạo Nhiên, bổn hoàng..." Lời còn chưa dứt, sau đó tam công chúa quay sang hắn, đột nhiên kêu thét lên một tiếng vô cùng kinh hãi: "Là hắn muốn giết ta, là hắn muốn giết ta."

Sau giây phút yên lặng, sắc mặt Minh Hoàng vô cùng khó coi nhìn chằm chằm vào tam công chúa, thấy kêu khốc không ngừng bất giác chau mày, mặt đầy vẻ lo lắng, Cổ Ly thấy vậy bất giác khẽ thở ra nói: "Chuyện này làm sao mới tốt đây?"

Cổ Hạo Nhiên thấy Minh Hoàng nửa buổi trời không nói gì, bất giác quay sang Diệp Y nhìn một cái sau đó quay sang tam công chúa nói: "Đừng khốc, đó là phụ hoàng của người sao lại giết công chúa điện hạ được? Phụ hoàng của người yêu thương công chúa điện hạ còn không kịp nữa là, tuyệt đối sẽ không giết người."

Tam công chúa ngày càng kinh hoàng kêu khốc: "Không, không, chính là hắn, chính là hắn, hắn muốn giết ta, muốn giết ta."

Mọi người thấy vậy trên mặt là sự bất lực và trong ánh mắt Minh Hoàng là sự đau lòng, Diệp Y chậm rãi đi lên trước sờ lên trán tam công chúa, lạnh lùng nói: "Khốc gì chứ? Có gì đáng khốc đâu." Trong thanh âm lạnh lẽo vô tình của Diệp Y, tam công chúa đột nhiên trở nên yên tĩnh, về mặt mơ hồ nhìn Diệp Y, đôi mắt cũng có chút thần thái.

Minh Hoàng này giờ luôn nhìn động tác của Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, lúc này thấy sau tiếng hét của Diệp Y thần thái của tam công chúa hoàn toàn thay đổi, thấp thoáng có lại đáng vẻ ban đầu, đôi mắt sắc bén của Minh Hoàng chợt lay động, nhìn chằm chằm vào Diệp Y không nói gì.

Tam công chúa chớp mắt nhìn Diệp Y, lại nhìn Cổ Hạo Nhiên đứng bên cạnh, nửa buổi trời đột nhiên giật dử quay đầu sang Minh Hoàng nói: "Phụ hoàng, sao ả ta lại ở trong cung điện của con? Trong cung của ta từ lúc nào có thể để người rảnh rỗi vào chứ?" Tính cách điệu man đột nhiên lại xuất hiện trở lại.

Đôi mắt Minh Hoàng chợt lay động vui mừng trên đầu mày nói: "Tam nhi, ngươi nhận ra phụ hoàng sao?"

Tam công chúa về mặt khó hiểu nói: "Nhi thần sao không nhận ra phụ hoàng được? Phụ hoàng chuyện này là thế nào?"

Minh Hoàng nghe tam công chúa nói vậy, liền sai bước tiến lên trước ôm tam công chúa vào lòng, vui mừng kêu tốt rồi an ủi nữ nhi thân yêu của hắn.

Cổ Ly dùng mắt ra hiệu cho Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, hai người hiểu ý đi về phía hắn, Cổ Ly mỉm cười nói: "Tam công chúa đã hồi phục lại, vậy bọn ta trước là rời khỏi đây vậy." Minh Hoàng quay lưng về phía ba người liền liên tục gật đầu cho phép.

Cổ Ly về mặt tươi cười dẫn theo Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đi ra ngoài, Cổ Hạo Nhiên ôm lấy eo Diệp Y nhàn nhạt mang theo nụ cười tỉnh kẻ, nghiêng đầu nháy mắt với Diệp Y, Diệp Y nghiêng đầu qua nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, khóe miệng chậm rãi cong lên một nụ cười lạnh khốc.

"Thu Hoành Quân, xin dừng bước, xin dừng bước." Bọn Cổ Ly vừa ra khỏi Ly cung, phía sau có tiếng gọi ngày càng gấp gáp vội lên trước.

Cổ Ly về mặt cười ưu nhã quay sang vị thái giám đang vội vàng chạy tới nói: "Sao rồi, Ngô công công có chuyện gì sao? Vội vậy làm gì?"

Người tới, cũng chính là thái giám tổng quản của Ảnh Thúc, vừa thở hổn hển vừa gấp gáp nói: "Thu Hoành Quân, thật ngại quá, hoàng thượng của ta mời Thu Hoành Quân ba vị đây trở lại Ly cung một chuyện, vẫn xin Thu Hoành Quân thấy thuận tiện, quay về cùng lão nô chuyện nữa."

Cổ Ly lộ ra thần sắc kinh ngạc nói: "Việc này là thế nào? Ngô công công, lần này lại xảy ra chuyện gì?"

Ngô công công thở dài nài nỉ bi thương nói: "Lão nô cũng không giấu Thu Hoành Quân, vừa nãy lúc ba vị mới rời khỏi tam công chúa điện hạ vẫn rất ổn, nhưng ba vị vừa rời khỏi một lúc tam công chúa lại trở về bộ dạng trước đây, chuyện này làm thế nào mới được đây? Tam công chúa đáng thương của ta a, cho nên hoàng thượng của ta mời ba vị quay trở lại lần nữa, có thể vị phu nhân đây sẽ giúp ích cho bệnh tình của tam công chúa."

Cổ Ly nhướng nhướng mày nói: "Đã như vậy, chúng tôi không thể chối từ." Nói xong cười nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, dẫn đầu lại đi về phía Ly cung, Cổ Hạo Nhiên khẽ cười mĩa, ôm lấy Diệp Y quay lại Ly cung lần nữa.

"Diệp Y, người tới giúp bổn hoàng xem xét kỹ lưỡng cho tam công chúa của ta." Minh Hoàng thấy ba người quay lại, bất giác nhíu chặt đầu mày nhìn Diệp Y nói.

Điệp Y về mặt thần nhiên nói: "Ta lại không phải là đại phu, đối với bệnh trạng của tam công chúa là lực bất tòng tâm."

Trong đôi mắt của Minh Hoàng thoáng qua tia sắc bén, đưa mắt lên nhìn chăm chăm vào Điệp Y, Điệp Y mặt không biểu tình nhìn lại, một chút tư thái né tránh cũng không có, nửa buổi trời Minh Hoàng lạnh lùng quét mắt nhìn ba người một cái, đứng dậy buông tay tam công chúa ra quay sang ba người nói: "Tới đây với bốn hoàng."

Bốn người rời khỏi căn phòng tam công chúa đang không ngừng kêu gào, Minh Hoàng nhún nhường đánh giá nhìn Cổ Ly nhân nhật nói: "Nói đi, Người thông minh trước mặt không nói lời ám muội, Thu Hoành Quân là người rõ, bốn hoàng cũng không phải là người hồ đồ, tam nhi của bốn hoàng gặp phải bệnh trạng hung hiểm thế này, bốn hoàng thật sự đau lòng, nếu có người có thể điều trị được cho tiểu tam nhi của ta, những gì bốn hoàng có thể đáp ứng được tuyệt đối sẽ không cự tuyệt."

Cổ Ly cũng là người thông minh, thấy Minh Hoàng trực tiếp hỏi như vậy, đây vạ vạ không thể tiếp lời thẳng như vậy được, như thế chính là dọa dẫm, một hoàng đế làm sao có thể để chuyện như vậy xảy ra, đừng để hôm nay có được một cái ô bảo vệ, sau này lại đắc tội với một kẻ thù lớn, và lại lúc này tiếp lời cứ coi như nắm chắc quyền chủ động trong tay mình, cũng sẽ bị Minh Hoàng mài mòn, những chuyện này hần rất rõ, sau đó mỉm cười nói: "Tam công chúa hồng phúc tề thiên, chắc chắn sẽ hóa hung thành cát, Minh Hoàng thật sự đừng quá lo lắng." Miệng nói lời khiêm tốn, nhưng Cổ Ly cũng không nhắc tới việc chữa trị chút nào.

Minh Hoàng nhìn Cổ Ly một cái. Thấy vẻ mặt tươi cười không lộ ra chút ý tứ gì khác, lại nhìn hai người Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y bên cạnh, thấy hai người cười cung kính lễ độ, lạnh mặt đối phó, Minh Hoàng một người luôn mưu mô hơn người không nhìn thấy bất kỳ tính toán mưu đồ gì trên ba người họ, bất giác nhẹ chau mày.

Lúc này trong phòng đột nhiên một trận huyền não, Ngô công công vội vàng chạy ra chỗ Minh Hoàng nói: "Hoàng thượng, tam công chúa người.. người.."

"Hoàng cái gì, từ từ nói." Minh Hoàng sầm mặt xuống tức giận trách đại nội tổng quản của hần.

Ngô công công định thần vừa liên tục đồng ý, vừa vội vàng nói: "Hồi hoàng thượng, tam công chúa vừa này không biết là chuyện gì, lại cầm dao động thủ với chính mình, miệng còn nói bản thân người đã.. đã chết rồi, lẽ ra không ở lại đây nữa."

Minh Hoàng vừa nghe vậy liền nghiêng đầu giận dữ quét mắt nhìn Điệp Y, không còn biểu tình ôn hòa, đôi mắt bắn ra tia sắc bén chưa từng có, lạnh giọng nói với Ngô công công: "Giữ chặt nó cho ta, nếu bị thương chút nào, các ngươi đưa đầu tới gặp." Ngô công công vội vàng bằng lòng, lại chạy vào tiếp.

Cổ Hạo Nhiên nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của Minh Hoàng, cảm thấy lúc này thời cơ tới rồi, sau đó mang theo sự quan tâm nhân nhật mở miệng nói: "Chuyện này phải làm sao đây? Tam công chúa cành vàng lá ngọc sao chịu được sự giày vò như vậy, ta thấy bệnh này của tam công chúa là do tác dụng tâm lý, các thái y có lẽ cũng không có tác dụng gì lắm, chỉ bằng tìm những kỳ nhân dị nhân trong nhân gian, nói không chừng còn có hiệu quả." Chỉ là trong lời nói không nhắc tới bất kỳ chuyện gì cũng không nói họ có cách gì, ngược lại còn đẩy ra xa.

Minh Hoàng thấy thần thái vô cùng thành thật của Cổ Hạo Nhiên, thần sắc trong đôi mắt hơi biến hóa sau đó đột nhiên đảo mắt một vòng nhân nhật cười, nhân nhật ngồi lên cao vị, ra hiệu cho ba người bọn Cổ Ly Cổ Hạo Nhiên Điệp Y cùng ngồi xuống, Minh Hoàng về mặt ưu thương thở dài nói: "Tam công chúa này của bốn hoàng là do phi tử được bốn hoàng sủng ái nhất hạ sinh, chỉ là đáng tiếc mẫu phi của nó sớm đã ra đi, bốn hoàng khó tránh sung ái tiểu tam nhiều hơn một chút, mới khiến tính cách nó điều man kiêu ngạo như hôm nay."

Cổ Ly mỉm cười nói: "Đây được xem là kiêu ngạo gì chứ, lại nói công chúa hoàng gia có tính cách này là chuyện rất bình thường, nếu giống với nữ tử trong dân gian, vậy thì lại không thể hiện được vẻ cao quý và đặc biệt của nữ tử hoàng gia rồi, tam công chúa ta thấy ngược lại rất tốt, làm gì có điều man gì, Minh Hoàng lần này nặng lời rồi."

Cổ Hạo Nhiên nghe lời này của Cổ Ly, trên mặt lộ vẻ không cho là đúng, nhưng với hiểu biết của hần đối với Cổ Ly, Cổ Ly ghét nhất chính là loại nữ tử thế này, càng huống hồ ả còn không biết tốt xấu mà xem thường người của Cổ gia, lời này của Cổ Ly rõ ràng chính là thừa thắng xông lên.

Minh Hoàng khẽ lắc đầu nói: "Thu Hoành Quân không cần an ủi bốn hoàng, con gái ta tính cách thế nào, bốn hoàng biết rõ, xác lão điều man chút tuy cũng không phải là chuyện to tát gì, nhưng trong âm thầm đắc tội với người nó lẽ ra không nên đắc tội, thì đây lại không phải là chuyện tốt gì, trong thiên hạ này người có năng lực thì nhiều, càng huống hồ có đôi khi có vài dị nhân, cũng không nói người là chủ thì sẽ đối khác với người, bản thân chịu thiệt lại đắc tội người khác, đây mới là điều bốn hoàng lo lắng." Nói xong quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái.

Cổ Hạo Nhiên thấy Minh Hoàng nhìn sang hần, sau đó duy trì dáng vẻ cung kính nói: "Lời này của Minh Hoàng nói thật là có lý, thiên hạ rộng lớn, nhân số lại đông, có một số người xuất chúng thật sự có bản lĩnh mà chúng ta không cách nào tưởng tượng, nhưng mà tam công chúa điện hạ hồng phúc tề thiên, Minh Hoàng không cần quá lo lắng."

Minh Hoàng thở dài nói: "Chuyện này nói ra cũng là bốn hoàng không đúng, quá nuông chiều đứa con gái này rồi, lẽ ra có người cho nó chịu khổ một chút bị giáo huấn một chút cũng là chuyện tốt, bốn hoàng cũng sẽ rất vui, nhưng bộ dạng hiện nay thật khiến bốn hoàng lo lắng, tiểu tam bộ dạng này thật sự khiến bốn hoàng đau lòng a."

Cổ Ly nghe vậy mỉm cười nói: "Minh Hoàng quả nhiên đại nhân đại lượng."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Tính kế

Lời này của Minh Hoàng rõ ràng là xin lỗi với người tam công chúa đã đắc tội, mọi người đương nhiên đều hiểu người Minh Hoàng ám chỉ là ai, lần này thể diện của Cô gia ngoài sáng trong tối đều có rồi, Cô Hạo Nhiên bất giác nhẹ nắm lấy tay Diệp Y, tam công chúa không biết trời cao đất dày đó ăn nói ngược với Diệp Y lần này có Minh Hoàng âm thầm xin thứ lỗi, mọi thứ cũng đều lấy lại vốn rồi.

Minh Hoàng khổ sở cười sau đó tiếp tục nói: "Nếu đứa con gái này của ta khỏe lại, bản hoàng nhất định sẽ dạy dỗ nó biết cách đối nhân xử thế, không để nó tùy ý muốn làm gì thì làm nữa, nữ tử lớn vậy rồi cũng nên biết cách cư xử, chỉ sợ nó không khỏe lại được."

Cổ Ly nghe Minh Hoàng thở dài thườn thượt, bất giác mỉm cười nói: "Minh Hoàng nói vậy là sao, tam công chúa bản quân nhìn thế nào cũng là tướng trường mệnh bách tuế, Minh Hoàng người đây là nghĩ nhiều rồi, nói không chừng qua vài ngày, tam công chúa tự nhiên sẽ khỏi."

Minh Hoàng nghe Cổ Ly nói vậy, trong mắt đột nhiên xuất hiện hiện tia quang mang vui mừng lập tức nói: "Thu Hoành Quân nói vậy là có cách chữa trị cho tiểu tam sao? Vậy được, có câu nói này của Thu Hoành Quân, bản hoàng yên tâm rồi, tam nhi của bản hoàng giao cho Thu Hoành Quân chữa trị."

Lời này của Cổ Ly vốn là an ủi hấn, thấy Minh Hoàng đột nhiên nói vậy, bất giác nhẹ nhúng đầu mày sau đó đột nhiên cũng cười hờ hờ, nói với Minh Hoàng: "Minh Hoàng người đây là đang làm khó ta a, nếu ta không thể trả cho người một tam công chúa khỏe mạnh hoạt bát, thông minh xinh đẹp như trước đây, vậy ta không thể thoát khỏi tội rồi."

Minh Hoàng ha ha cười lớn: "Thu Hoành Quân là người có bản lĩnh như vậy nếu không thể giúp tam công chúa của ta khỏe lại, bản hoàng tin cũng không có ai có thể giúp nó khỏe lại, đem tiểu tam giao cho người bản hoàng yên tâm rồi, ta thấy cứ quyết định vậy đi, lập tức đem tiểu tam đưa tới biệt uyển hoàng gia nơi người ở để điều dưỡng, ta nghĩ Thu Hoành Quân nhất định sẽ nghĩ cách chữa trị cho tiểu tam của ta, có người giỏi giang như người, bản hoàng có thể yên ngủ một giấc rồi." Tiếng cười sáng khoái và vẻ mặt tươi tắn, không tìm thấy thần thái lo lắng bi thương vừa nãy một chút nào, dường như mọi thứ sau cơn mưa trời lại sáng vậy.

Cổ Ly tựa hồ đành chịu lắc đầu cười khổ nói: "Minh Hoàng đây là muốn ta sức cùng lực kiệt, thôi vậy, thôi vậy, ta cũng liều cái mạng già này để đảm nhận vậy, Minh Hoàng đã tin tưởng ta như thế, ta cũng không thể phụ lòng Minh Hoàng, nhưng ta cũng không dám nói ta có nắm chắc được, nếu không thể chữa khỏi hẳn cho tam công chúa Minh Hoàng cũng đừng trách ta làm việc không xong a."

Minh Hoàng cười nhìn ba người bọn Cổ Ly và Cổ Hạo Nhiên, lời nói sâu xa: "Bản hoàng tuyệt đối không can thiệp tới quá trình điều trị của Thu Hoành Quân người, tiểu tam của ta trực tiếp giao cho người, còn như người cần gì hoặc cần ai giúp đỡ, bản hoàng đây tuyệt đối không có ý kiến, chỉ có chi phí thuốc và chữa trị không quá nặng, bản hoàng chỉ cần sau cùng nhìn thấy một tiểu tam bình yên vô sự là được."

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại vào lúc này của hai người, đưa mắt nhìn nhau một cái sau đó âm thầm cười. Bên ngoài là Minh Hoàng đang ép Cổ Ly chữa trị cho tam công chúa, thực ra là đem tam công chúa làm con tin đặt vào tay bọn họ, và lại lời vừa nãy trong âm thầm đã nói rất rõ, chỉ cần Cổ gia yêu cầu không quá đáng, những việc không quá khác lạ, hấn đều không can thiệp, nhưng cái giá chính là một tam công chúa nguyên vẹn như lúc đầu, một trợ thủ nặng ký như vậy, lúc này đã có được rồi.

Cổ Ly ưu nhã cười nói: "Đã có được sự ủng hộ của Minh Hoàng như vậy, ta nghĩ bệnh tình của tam công chúa nhất định sẽ nhanh có chuyển biến tốt, vậy, bây giờ chúng tôi cũng không làm phiền Minh Hoàng nữa, bệnh tình của tam công chúa cần phải mau chóng chữa trị, nếu lỡ sau này rơi vào bệnh cần thì không phải là chuyện tốt rồi."

Minh Hoàng gật gật đầu đứng dậy nói: "Vậy thì tốt, mọi chuyện phiền tới Thu Hoành Quân lao tâm khổ tứ rồi." Sau khi Cổ Ly lễ phép trả lời, mấy người họ cùng thái giám trong cung dẫn theo tam công chúa trở về biệt uyển hoàng gia.

Đội ba người rời khỏi Ly cung xong, Ngô công công này giờ luôn ở trong phòng khê châu mây nhìn Minh Hoàng nói: "Hoàng thượng, chắc chắn Thu Hoành Quân có thể chữa khỏi cho tam công chúa điện hạ vậy sao?"

Minh Hoàng đứng ở cửa cung nhìn con đường mấy người họ rời khỏi, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng nếu không nhìn ra vấn đề xảy ra trên người ai, vậy thì ngôi vị hoàng đế này cũng không cần đảm nữa."

Ngô công công liền lo lắng nói: "Hoàng thượng đã biết là do bọn Thu Hoành Quân động thủ, vậy hà tất đem tam công chúa điện hạ lại giao vào tay bọn họ lần nữa, nếu có vạn nhất thì phải làm sao?"

Trong mắt Minh Hoàng thoáng qua tia sắc bén chậm rãi nói: "Đó đều là do nó tự tìm, Ảnh Thúc của ta nhiều nam tử như vậy nói lại không nhìn được ai, chỉ nhìn trúng mỗi Cổ Hạo Nhiên mới gặp mặt một lần, lần này hay rồi, thế tử của hấn lại không phải là người dễ bắt nạt, nó làm sao có thể ứng phó với một nữ nhân lợi hại như vậy, lần này chịu thiệt to rồi."

Ngô công công nghe Minh Hoàng nói vậy sau đó gật gật đầu nói: "Nữ nhân này cũng thật sự cường hấn, hôm qua trở về xong nghe nói có rất nhiều quận vương, phò mã đi xem cuộc thi đấu đó đều không được thoải mái, có một số phu nhân, quận chúa, công chúa đã bắt đầu sinh bệnh, thủ đoạn khủng bố đó lão nô nhiều năm như vậy, cũng là lần đầu nhìn thấy, nữ nhân này tam công chúa thật sự ứng phó không nổi a."

Ngô công công một hơi nói tới đây ngừng một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng nếu vì những thứ này, mà để tam công chúa chịu thiệt lớn như vậy, người Cổ gia này cũng quá khoa trương rồi, phải biết họ bây giờ là tới Ảnh Thúc của chúng ta trốn nạn, vì một chuyện nhỏ như vậy dám đối đầu với chúng ta, Thu Hoành Quân lẽ nào cũng không biết lợi hại trong đó?"

Minh Hoàng nghe tới đây đột nhiên mỉm cười, nửa buổi trời trầm tư nói: "Hào thủ đoạn, hảo mưu lược a, một đá hai chim, khó trách bản hoàng thấy Cổ Hạo Nhiên tính cách cao ngạo như vậy, lại bị người gọi là Điệp Y gì đó đề cho chết dí, nữ nhân như thế trên đời hiếm thấy."

Ngô công công đó từ bé đã hầu hạ đại Minh Hoàng, cách nghĩ của Minh Hoàng hẳn cũng hiểu tám chín phần mười, đôi mắt nhẹ xoay chuyển sau đó liền hiểu ra, bất giác trừng to mắt nói: "Hoàng thượng, đây không phải rõ ràng là muốn hoàng thượng đứng về phía Cổ gia họ sao? Thủ đoạn thật đen tối."

Minh Hoàng nhàn nhạt cười nói: "Vốn nghĩ bọn họ đấu với Hữu tướng lưỡng bại câu thương, bản hoàng mới tới nhất lấy lợi ích, không ngờ người Cổ gia này có thể đem sinh ý làm lớn tới vậy, có thể đem cả đất trời Thánh Thiên biến sắc, đương nhiên họ phải có bản lĩnh, bản hoàng tuy không nghĩ họ đơn giản, nhưng cũng không nghĩ tới lợi hại tới vậy, lần này lại rơi vào tay họ rồi, hi hi, có bản lĩnh, có bản lĩnh a."

Ngô công công bất giác nghiêng răng: "Lẽ nào chúng ta bỏ qua như vậy sao?"

Minh Hoàng hi hi cười vài tiếng chậm rãi lắc đầu nói: "Tiểu tam đã nằm trong tay họ, còn nói cái gì mà bỏ qua với không bỏ qua, bản hoàng vốn cũng chỉ nghĩ có thể được thì lấy, không thể có được thì thôi vậy, tuy Cổ gia hẳn nhà lớn nghiệp lớn, nhưng hoàng thất của Ảnh Thúc chúng ta cũng không đem chút đó của họ để vào mắt, nếu muốn đem tiểu tam của ta đổi lấy thủ thu hoa trên gấm, bản hoàng ngược lại cảm thấy không đáng, rốt cuộc đó đều là vật chết, bản hoàng đã có đủ rồi, mà tiểu tam bản hoàng chỉ có một."

Ngô công công nghe Minh Hoàng nói vậy, bất giác liên tục gật đầu, sau nửa buổi trời đột nhiên lại chau mày nói: "Tam công chúa tuyệt đối quan trọng hơn mấy thứ kim tiền đó, nhưng mà, hoàng thượng, Thánh Thiên đã loạn vậy rồi, nếu bây giờ chúng ta có thể khống chế những thứ Cổ gia có, vậy Thánh Thiên bên đó không phải cũng dễ dàng đánh bại hơn sao, nếu có thể nhân lúc loạn lạc có được Thánh Thiên, đây cũng là tâm nguyện của đời đời tổ tông Ảnh Thúc."

Minh Hoàng ha ha cười lớn: "Tiểu Ngô tử a, những chuyện này bản hoàng sao không nghĩ qua được chứ, nếu lấy tiểu tam để đổi lấy cả Thánh Thiên vương triều, bản hoàng có đau hơn nữa bản hoàng cũng sẵn sàng, nhưng người có từng nghĩ kỹ chưa, Thánh Thiên tuy trước mắt loạn, kinh tế bị lùi lại ba mươi năm trước, khắp nơi khởi nghĩa không ngừng, hoàng thất cũng xuất hiện phân chia phe phái, nhưng nội loạn của nó chưa đủ để gây hại cho đất nước."

Bọn Cổ Ly nếu trở về thì có thể dễ dàng khống chế cục diện, vì họ là người của Thánh Thiên, nếu chúng ta quá nhiều cứ cho là xâm lược, người Thánh Thiên có thể cho phép bất kỳ nội loạn nào, nhưng vào thời điểm máu chót tuyệt đối toàn dân sẽ cùng đối kháng với ngoại xâm như chúng ta, lịch sử trước đây không phải là chưa từng có chuyện như vậy, mỗi bài học tàn khốc đó chúng ta không thể thấy mà như không được

Càng hướng hồ chúng ta từng bỏ qua cơ hội tốt nhất, bản hoàng cũng không ngờ được nữ hoàng đó lại vô dụng như vậy, lại xem quyền lực quan trọng hơn vương triều, nếu không có vương triều à lấy gì để bàn chuyện quyền lực, nếu lúc Cổ gia tung ra toàn bộ chúng ta thừa thế tiến lên, Thánh Thiên đại loạn rất khó nói sẽ không rơi vào tay chúng ta, bây giờ kinh hoàng đó đã qua đi, thời cơ đã mất, một Cổ gia có thể làm loạn cả một Thánh Thiên, nhưng họ không cách nào chấn động gốc rễ của Thánh Thiên, cách nghĩ này không thể ủng hộ được."

Ngô công công nghe Minh Hoàng phân tích thấu triệt như vậy, bất giác nhẹ thở dài nói: "Đáng tiếc, vậy lẽ nào cứ như vậy coi như xong sao, còn phải giúp họ đối phó với bọn Hữu tướng, nói thế nào Hữu tướng cũng là thừa tướng của Ảnh Thúc chúng ta, sao có thể để họ bị lật đổ như vậy?"

Minh Hoàng đưa tay vuốt vuốt mi tâm, khước miệng chậm rãi lộ ra nụ cười hồ ly, thấp giọng nói: "Hữu tướng đã tâm lang sói, lấy tài lực của Cổ gia làm gì, bản hoàng lẽ nào không rõ, hẳn đã không thỏa mãn vị trí của hắn, vậy thì mượn tay người khác đối hắn, bản hoàng cũng không có ý kiến gì."

Ngô công công trước là kinh ngạc nhìn Minh Hoàng một cái, trầm mặc nửa buổi trời sau đó đột nhiên thở dài, gật gật đầu nói: "Hữu tướng này vẫn không biết đủ như vậy a, phải biết là mọi hành động của hắn hoàng thượng không phải không biết, chỉ là không hỏi tới thôi, hắn còn thật sự cho rằng hoàng thượng là quân thượng vô năng, aizz, một mình Văn tướng đã không lật đổ được hắn, vậy thì để Cổ gia giúp hắn một tay. Hoàng thượng tính thật anh minh."

Minh Hoàng cười hòa ái: "Bản hoàng không tính toán gì cả, bản hoàng chỉ là không quan tâm tới sự phát triển của một cái u ác tính mà thôi, Cổ gia đã dám động tới người của bản hoàng, vậy thì phải vì bản hoàng làm một số chuyện thiết thực, nếu không giúp giải quyết ổn thỏa chuyện của Ảnh Thúc ta, họ đừng mong trở về Thánh Thiên cũng cố địa vị." Nói xong Minh Hoàng và Ngô công công đưa mắt nhìn nhau cười.

Ngô công công vừa cười vừa thấp giọng nói: "Hướng hồ sau này có giao tình của Cổ gia ở Thánh Thiên, cứ cho là chúng ta thật sự không thể đảng hoàng xâm nhập vào Thánh Thiên, nhưng xâm nhập kinh tế cũng hoàn toàn là nước chảy thành sông." Minh Hoàng liền ha ha cười lớn, không động tới Cổ gia ngoài lý do trên, còn có một điểm chính là động đến họ, lợi ích sau này sẽ ít đi nhiều, ở hoàng thất Ảnh Thúc, chuyện này thật sự không phải là kẻ hay, lần này cũng đã định thành quan hệ đồng minh thuận lợi như vậy, mà trong trận chiến này đã không nói rõ được ai mới là người chiến thắng thật sự.

Lại nói ba người Cổ gia dẫn theo tam công chúa về tới biệt uyển hoàng gia xong, bọn Cổ Chấn vừa thấy tam công chúa bị dẫn về đây, liền đều mỉm cười, điều này đại diện cho ý gì đã không cần nói nữa.

"Hạo Nhiên, lần này ngươi không cần phiền não nữa." Bọn Cổ Hạo Ảnh thấy tam công chúa đã ở trong biệt uyển hoàng gia, sau khi tất cả người hầu tùy tùng của nàng ta đều rời khỏi, liền cực kỳ yên tĩnh đứng đằng sau Điệp Y, đôi mắt vô thần ngây ngốc nhìn về một phía, làm gì còn cảnh tượng trong hoàng cung.

Người mềm lòng nhất nhì tấu Thanh Nhu nhìn tam công chúa vô thần, bất giác có chút không nhẫn tâm nói với Diệp Y: "Diệp Y, nàng ta sau này là bộ dạng thế này sao? Như thế có phải có chút không tốt lắm không?"

Diệp Y nhìn về mặt không đành lòng của Thanh Nhu, nhàn nhạt nói: "Sẽ không, đợi chuyện này qua đi, nàng ta sẽ như thường ngày trước đây, những chuyện xảy ra trong thời gian này nàng ta đều sẽ không có ký ức, cuộc đời của nàng ta sẽ không vì những chuyện xảy ra này mà có bất kỳ thay đổi gì." Tuy tam công chúa điều man nay khiến nàng nhìn không thuận mắt, nhưng mà cũng không nghiêm trọng tới nỗi phải hại cả đời của nàng ta, giáo huấn vẫn phải giáo huấn, nhưng biết dừng đúng lúc thì thôi.

Mấy nữ quyến trên mặt có chút không đành lòng nghe Diệp Y nói vậy, bất giác đều thở dài một hơi, Cổ Hạo Nhiên cười nhìn mấy người họ ôm Diệp Y nói: "Diệp Y của ta biết chừng mực, việc nàng ấy làm ta tuyệt đối yên tâm, nàng có nguyên tắc làm người làm việc của nàng." Bọn Cổ Hạo Dương thấy Cổ Hạo Nhiên khen trước mặt Diệp Y như vậy, bất giác đều bắt đầu trêu đùa Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Ly cười nhạt nhìn mọi người nhường mảy nói: "Đừng vui mừng quá sớm, giải quyết được cái đầu to, phía sau còn có rất nhiều cái đuôi, đám đuôi đó thế nào các ngươi còn không mau nói ra xem."

Bọn Cổ Hạo Ảnh nghe Cổ Ly buồn cười nói, bất giác đều vừa cười vừa tập hợp lại, về mặt Cổ Chấn luôn tương đối bình tĩnh nhìn mọi người, lúc này thấy chỉ còn lại mấy người bọn Cổ Hạo Nhiên, mới trầm ổn nói: "Minh Hoàng bên đó sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Cổ Hạo Nhiên về nghiêm lại gật gật đầu nói: "Sẽ không xảy ra vấn đề gì, một là trong tay chúng ta có tam công chúa, Minh Hoàng vì ái nữ sẽ không ra tay.

Hai là nếu lấy lợi ích của nhà chúng ta, Hữu Tướng, Đông Sở Quân thì sẽ rất lớn, nhưng đối với Minh Hoàng mà nói lại không là gì cả, với một người thương nhân hoàng thất mà nói, theo đuổi lợi ích lớn nhất, vinh viễn hơn hẳn những thứ có được trong nhất thời, ta tin Minh Hoàng sẽ là một hoàng đế thương nhân thành công, cho nên, trước mắt chúng ta không cần lo lắng hấn dờ trở sau lưng chúng ta, chỉ lo hấn sẽ ra giá thế nào mà thôi."

Cổ Ly nhường mảy cười nói: "Nói không sai, Minh Hoàng có tính toán gì ta cũng có thể đoán được tám chín phần mười, trước mắt trong lòng mọi người đều hiểu rõ không nói ra, vậy thì nhân lúc này có người âm thầm chống lưng, đem mọi chuyện chúng ta muốn làm, có thể làm, đều làm cho gọn gàng."

Cổ Hạo Nhiên liền cười nói: "Hò Ly đầu với hò ly, vậy thì phải xem con hò ly nào có mưu sâu kế hiểm hơn rồi." Bọn Cổ Hạo Ảnh nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, liền đều nhìn Cổ Ly cười.

Cổ Ly nhường mảy cười nhìn Cổ Hạo Nhiên chậm rãi nói: "Thấy người dường như rất nhân rồi a, vốn giao cho người nhiệm vụ ứng phó với tam công chúa, bây giờ có Diệp Y giải quyết cho người rồi, người tự mình xem phải nhận nhiệm vụ gì, đừng đợi ta tới sắp xếp cho người, nếu không."

Cổ Hạo Nhiên nghe lời nói mang nặng mùi uy hiếp của Cổ Ly, bất giác về mặt tươi cười kéo Diệp Y dựa lên người, cười híp mắt nói: "Diệp Y, tiểu thúc bắt nạt người, thu thập hấn cho ta."

Cổ Ly liền híp đôi mắt lại nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiểu lục, đừng tưởng rằng có núi dựa thì ta sợ người, Hữu tướng bên đó phải cần một tội chứng thông đồng với Phiên vương, mới có thể cho hấn một đòn chí mạng được, vốn giao cho Hạo Viễn làm, bây giờ người tiếp nhận lại, nếu không làm được, người đừng trở về."

Bọn Cổ Hạo Ảnh liền ha ha cười lớn, Cổ Hạo Nhiên về mặt đáng thương nhìn Diệp Y nói: "Tiểu thúc ức hiếp ta, Diệp Y, nàng phải đòi lại công đạo cho trương phu của nàng, hấn lại đem ta đưa tới Lý quận, ở đó nguy hiểm không nói, mà nhiều ngày như vậy không thể gặp nàng, điều này không thể được." Trong lời nói tuy mang đầy oán than, nhưng thần tình và ngữ khí đều không là gì cả.

Diệp Y vẫn chưa trả lời, Cổ Hạo Danh bên cạnh về mặt đồng tình quay sang Cổ Ly nói: "Tiểu Thúc, nhìn xem người cũng quá tàn nhẫn rồi, tiểu lục mới tân hôn không lâu thì đã để phu thê họ phân ly, người lần này là muốn tiểu lục tương tư thành bệnh sao? Tiểu lục đáng thương của ta, nếu nhớ Diệp Y tới sinh bệnh thì phải làm sao? Nếu gặp phải kẻ địch mà không có Diệp Y ở đó thì phải làm sao? A, tiểu thúc, người quá tàn nhẫn rồi" Một màn ca hát tuyệt vời, liền khiến bọn Cổ Hạo Ảnh ha ha ò lên cười, về mặt trêu chọc nhìn Cổ Hạo Nhiên đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Cải trang

Cổ Ly tiếp lời Cổ Hạo Danh gật gật đầu, ra về đằng hoàng trên dưới đánh giá Cổ Hạo Nhiên một lượt sau đó nói: "Nói cũng đúng, tiểu lục nhà ta nếu rời khỏi Diệp Y thì sao chịu nổi a, ta không biết mười tám năm qua tiểu lục trải qua thế nào, các người nói xem trước đây hấn có phải là mộng du trải qua mười tám năm không?" Lại một tràng cười lớn, đến cả Diệp Y cũng nhàn nhạt cười nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên đưa tay véo má Diệp Y, ôm qua rồi hôn một cái sau đó quay đầu nhìn Cổ Ly nói: "Người bớt ly gián tình cảm giữa phu thê bọn ta, ta chính là mộng du mười tám năm thì thế nào? Ta chính là không xa Diệp Y được, để cho người ngưỡng mộ đi."

Cổ Chấn thấy mấy người họ đã bắt đầu đấu khẩu, bất giác lặng lẽ lắc đầu nói: "Được rồi, tiểu lục đi vậy, Ảnh Thúc hẳn là người rành nhất, tiểu lục, nên nhớ, Thục vương của Lý quận không phải là người dễ đối phó, Hữu tướng bên này mấy ngày nay bọn ta đều đã đi thăm dò qua, không có chút manh mối nào, chỉ còn biết đi xem xem bên đó có chỗ sơ hở nào không, tương đối nguy hiểm, tiểu lục, tự mình cẩn thận."

Vì triều đình của Ảnh Thúc và các Phiên vương nối liền một mạch, cho nên trung thần trong triều đình không thể câu kết với Phiên vương, nếu câu kết là đại tội chém đầu diệt môn, cho nên có thể tưởng tượng loại chuyện cơ mật này, muốn để Cổ Hạo Nhiên đi tìm ra cái đuôi của họ, phải có bao nhiêu khó khăn, nguy hiểm tới chừng nào.

Lời Cổ Chấn vừa dứt Cổ Hạo Viễn tiếp lời: "Ta đi, tiểu lục là đương gia đương nhiệm của nhà chúng ta, nó nhất định phải ở trung tâm để ứng phó với mọi chuyện, càng huống hồ Thục vương đã liên thủ với Hữu tướng, Hạo Nhiên chắc chắn cũng nằm trong tầm ngắm của hắn, tính khả năng quá lớn, ta chưa từng tới qua Ảnh Thúc, cơ hội gặp mặt tuyệt đối ít hơn tiểu lục, và lại công phu của ta tốt hơn tiểu lục nếu việc bại lộ cơ hội tự bảo vệ mình cũng lớn hơn nó."

Lời Cổ Hạo Viễn còn chưa dứt, vẻ mặt không đành lòng của Cổ Hạo Nhiên liền thay đổi, chau mày nói: "Nhị ca, ta quen thuộc Ảnh Thúc hơn huynh, huynh bớt giành với ta đi, bây giờ cha và tiểu thúc đều ở đây, đã có người ở trung tâm ra kế sách ứng phó, và lại Diệp Y cũng ở đây, tính nhạy bén của tin tức cũng sẽ không xảy ra trở ngại gì, lại nói Thục vương ta gặp qua một lần, người đó rất nặng về mưu sâu kế độc, ta từng nghe nói, nơi hắn ở cơ quan đây rồi, huynh không quen thuộc chỉ có thể một đi không trở lại, huynh không được, đi rồi nhất định không ra được."

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt nhìn Cổ Hạo Viễn mới đem hết lời nói ra hết, Cổ Hạo Thanh liền sầm mặt xuống nói: "Nhị ca và tiểu lục đừng tranh giành nữa, tiểu lục không nói chúng ta còn không biết nơi ở của Thục vương lại quý dị như vậy, đã như vậy, ta đi, công phu của ta thế nào, trong lòng các người đều rõ, cơ hội thế nào cũng cao hơn các người." Nói xong Cổ Hạo Thanh lạnh lùng quét mắt nhìn đám huynh đệ Cổ Hạo Nhiên mấy lần, tuy bình thường bọn Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Danh đều thích nói công phu của họ cao nhất trong Cổ gia, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, thật sự cao cường chính là Cổ Hạo Thanh người luôn trầm mặc ít nói này.

Cổ Hạo Thanh nói vậy, khiến bọn Cổ Hạo Dương nghe không ổn đang muốn giành đi đều trở nên im lặng, công phu Cổ Hạo Thanh tốt nhất nhưng cũng không có nghĩa là tốt, nhưng thật sự cơ hội tự bảo vệ mình sẽ hơn hẳn mấy huynh đệ khác bọn Cổ Hạo Viễn đều đưa mắt nhìn nhau lại không biết phản bác thế nào.

Cổ Hạo Nhiên khẽ nhướng mày không nói gì, đột nhiên một tay động đậy, làm thủ đạo hướng tới Cổ Hạo Thanh mà công kích tới, Cổ Hạo Thanh nghiêng người né thủ đạo của Cổ Hạo Nhiên, lạnh giọng nói: "Tiểu lục, ngươi không phải là đối thủ của ta."

Cổ Hạo Nhiên xoay người một cái treo lơ lửng trên không trung đá về hướng Cổ Hạo Thanh, vừa nhàn nhạt nói: "Từ ca, vạn sự không có tuyệt đối, chúng ta phải đấu mới biết."

Đôi tay Cổ Hạo Thanh mau chóng vung lên đỡ mấy cước của Cổ Hạo Nhiên, đưa tay tới bên cạnh lấy trường kiếm Tô Mẫn vừa đưa tới, trong hư không chia về phía Cổ Hạo Nhiên, tứ tấu Tô Mẫn mỉm cười nói: "Tiểu lục, đừng tranh nữa, tứ ca ngươi sẽ không hạ thủ lưu tình."

Cổ Hạo Nhiên cười dài một tiếng một tay ấn xuống thất lung, nhuyễn kiếm mau chóng nắm trong tay tiếp vài đường kiếm của Cổ Hạo Thanh, cười nói: "Từ ca, nhìn kỹ chưa" Lời vừa dứt, thân pháp đột nhiên biến, nhuyễn kiếm trong tay đột nhiên cứng như đao, kiếm này nhanh hơn kiếm trước với sức mạnh và tốc độ mà bọn Cổ Hạo Thanh tuyệt đối không ngờ tới đâm về phía hắn.

Cổ Hạo Thanh vừa thấy liền hoảng hốt, chỉ nghe thấy mấy thanh âm trong trẻo của trường kiếm va chạm vào nhau, Cổ Hạo Nhiên cong khớp môi lộ ra nụ cười xán lạn, nhảy lên không trung đạp liên tiếp mấy cước không tiếp đất rồi vọt lên, cánh tay vừa đưa xuống vạch ra vài đóa hoa kiếm, trong khe hở nhân lúc mọi người đang nhìn, lấy góc độ vô cùng khôn khéo đâm về hướng Cổ Hạo Thanh.

Bing, chỉ nghe thấy một tiếng binh khí giao nhau cực lớn, Cổ Hạo Thanh liên tục lùi sau mấy bước, đội đứng vững xong, nhuyễn kiếm của Cổ Hạo Nhiên đã giá trụ giữa cổ hắn, Cổ Hạo Thanh bất giác ngẩn ra nhìn vẻ mặt tươi cười của Cổ Hạo Nhiên, mới chỉ vài chiêu mà đã đánh bại mình.

Trầm mặc, trong nháy mắt tất cả mọi người đều trầm mặc, bọn Cổ Hạo Dương vẻ mặt đều chấn kinh nhìn thắng lợi của Cổ Hạo Nhiên, trước giờ không ai biết tiểu đệ luôn nhận là yếu nhất của họ, bộ mặt chấn thật lại cường hãn như vậy.

Cổ Hạo Nhiên thu hồi nhuyễn kiếm trong tay, thấy mọi người đều chấn động nhìn hắn, bất giác cười nhìn mọi người nói: "Ai còn giành với ta?" Vừa nói vừa đi về phía Diệp Y.

Diệp Y quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái nhàn nhạt nói: "Nhượng bộ."

Cổ Hạo Nhiên liền cười khổ nói: "Đó là chưa dốc toàn lực có được không, không phải là nhượng bộ." Biết Diệp Y đang dùng thủ đoạn lúc ở Tinh đảo để so sánh, đó là liều mạng làm sao có thể so sánh với cuộc tỉ thí hữu nghị chứ, Cổ Hạo Nhiên bất giác cười khò ôm lấy Diệp Y.

Cổ Hạo Dương vẻ mặt chấn kinh nói: "Tiểu lục, đây là bản lĩnh thật sự của ngươi sao? Lại còn chưa dốc toàn lực, ngươi từ lúc nào công phu lại lợi hại như vậy."

Cổ Hạo Nhiên cười nói: "Huynh đệ trong nhà hà tất phải tính toán." Nhưng cũng không nói trong đó còn có tác dụng cho tam công chúa kén chồng."

Cổ Hạo Ảnh khó tin nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiểu tử ngươi giấu cũng quá kỹ rồi, mạnh tới hơn người như vậy, mà một ngày tới tới còn giả vờ yếu đuối. "Nghĩ thường ngày Cổ Hạo Nhiên mặc cho bọn họ cười nhạo, trước giờ chưa từng phản kháng và đáp trả, Cổ Hạo Ảnh ánh mắt có chút phức tạp nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên về mặt đặc ý nói" Aizz, vốn là đã xuất sắc hơn các ca ca đây, nếu lại cướp đi thể mệnh của các người, ta há không phải áy náy lắm sao. "Cổ Hạo Nhiên thấy bọn Cổ Hạo Ảnh đều chấn động, bất giác bắt đầu nói đùa để điều tiết bầu không khí.

Cổ Ly khẽ nhướn mày quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên vài cái sau đó chậm rãi nói:" Tiểu lục, xem ra ngươi thật lòng yêu Diệp Y. "

Bọn Cổ Chấn nghe vậy bất giác đều gật gật đầu, trước đây cho rằng công phu Cổ Hạo Nhiên không tốt, cho nên mới bị Diệp Y áp trụ như vậy, mà bây giờ xem ra, nếu không phải tự bản thân Cổ Hạo Nhiên cam tâm, Diệp Y có xuất sắc hơn nữa cũng chỉ có thể cùng hắn kẻ tám lạng người nửa cân, làm gì xuất hiện cục diện nghiêng về một bên như hôm nay.

Cổ Hạo Nhiên nghe Cổ Ly nói vậy, bất giác siết chặt lấy Diệp Y, cười híp mắt rồi hôn lên Diệp Y:" Thê tử của ta ta không yêu thì để ai yêu? Ta không thương thì ai thương? Ta lại không phải cùng nàng đánh nhau, phải thể hiện công phu cao vậy để làm gì? "

Cổ Hạo Danh lúc này hoàn hồn lắc đầu nói:" Người vốn xem là yếu nhất, thật ra lại là người cường hãn nhất, tiểu lục, ngươi che giấu chúng ta quá tốt a, trước giờ chắc cười nhạo bọn ta lắm phải không? "

Hoàn hồn lại, Cổ Hạo Danh tuy kinh ngạc, nhưng đối tượng là Cổ Hạo Nhiên, cảm giác vui mừng còn lớn hơn cả sự kinh ngạc, rốt cuộc, trước đây công phu Cổ Hạo Nhiên thấp luôn là sự khó khăn trong lòng họ, từ lúc thấy Diệp Y công phu cao cường, trong lòng tuy cũng thả lỏng một chút, nhưng rốt cuộc việc Cổ Hạo Nhiên bị một nữ nhân quản chế cảm giác không được tốt lắm, mà bây giờ biết bản thân Cổ Hạo Nhiên có bản lĩnh cao cường như vậy, sự vui mừng trong lòng dần dần dâng tràn.

Cổ Hạo Nhiên khẽ cười nói:" Bây giờ các người biết ai mới là người mạnh nhất rồi chứ? Còn ai giành với ta không, ra đây, ta đánh gãy chân hắn, hừm hừm. "

Cổ Ly và Cổ Chấn đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều cùng một ý tứ, vốn quyết định là để Cổ Hạo Nhiên đi, một là vì Cổ Hạo Nhiên đối với Ảnh Thúc tương đối quen thuộc, cũng biết những nhân vật phải đối mặt, trong lòng tương đối biết cân nhắc; hai là luận tâm cơ, luận tính toán, bọn người Cổ Hạo Dương đều là cao thủ, nhưng Cổ Hạo Nhiên lại là cao thủ trong số cao thủ, tuy tuổi nhỏ nhất, nhưng tính toán không thua gì Cổ Ly, đây mới là điểm mấu chốt nhất của chuyến đi này.

Trước cũng là vì công phu Cổ Hạo Nhiên tương đối yếu, cho nên hai người đều có chút lo lắng, bây giờ thấy Cổ Hạo Nhiên lại cường hãn như vậy, kinh ngạc cùng lúc cũng càng kiên định hơn với cách nghĩ của hai người.

Sau đó Cổ Ly ừm một tiếng trực tiếp nói:" Vậy cứ quyết định thế đi, tiểu lục đi. "

Bọn Cổ Hạo Dương trầm mặc một lúc cũng đều không phản đối, xem ra Cổ Hạo Nhiên thật sự là người thích hợp nhất để chọn, Diệp Y nghe thấy đi nơi này nguy hiểm như vậy, bất giác lạnh lùng nói:" Ta đi với huynh. "

Cổ Hạo Nhiên liền dùng sức ôm chặt Diệp Y, về mặt tươi cười nói:" Đừng, nếu nàng đi vậy thì mọi việc coi như đã được bày sẵn, vậy cũng không thể hiện được bản lĩnh của ta, nàng không thể để bọn họ xem thường ta. "Vừa nói vừa để lại trên mặt Diệp Y một dấu hôn.

Diệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên phản đối, bất giác lạnh lùng nhìn hắn một cái, trong mắt Cổ Hạo Nhiên ánh lên tia tự tin khiến Diệp Y và hắn nhìn nhau nửa buổi trời, sau đó khẽ chau mày chậm rãi nói:" Tự mình cẩn thận. "

Trong lòng Diệp Y hiểu rõ Cổ Hạo Nhiên không cho mình đi, một là Nguyệt đường cứ cho là có Cổ Chấn Cổ Ly ở đây, nhưng nàng mới thật sự là người đủ khả năng chỉ huy mọi thứ của Nguyệt đường; hai là Đông Sở Quân bên đó vẫn cần mình đi ứng phó, nếu mình bỏ mọi chuyện trong tay xuống đi cùng hắn, mọi tiến độ và cố gắng đều sẽ chậm lại, vậy thì mọi chuyện không phải dễ nói rồi, cùng lúc cố gắng từ nhiều hướng như vậy, mau chóng đem chướng ngại trước mắt trở nên dễ dàng hơn. Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên kiên quyết, trong lòng thầm tính toán thực lực Cổ Hạo Nhiên, dưới sự cân nhắc cuối cùng mới gật đầu.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y gật đầu, bất giác cười nói:" Yên tâm, nàng cứ đợi tin tốt lành của ta thôi. "

Bản tính ôn hòa, sau đó bọn Cổ Chấn, Cổ Ly, Cổ Hạo Dương theo sự sắp xếp của cuộc thương lượng, phân ra hành sự, Ảnh Thúc này xem ra chỉ trong thời gian ngắn sẽ có sự thay đổi.

Lại nói Cổ Hạo Nhiên sau khi tạm biệt bọn người Diệp Y, một người một ngựa mau chóng gấp rút tới Lý quận. Lý quận này nằm ở phía đông kinh thành của Ảnh Thúc, cách kinh thành một ngàn dặm đường, diện tích khoảng mười ngàn kilomet vuông, tất cả quận huyện thuộc địa tổng cộng có bảy cái, đây là một thuộc địa giàu có đông đúc nhất trong số các thuộc địa, cũng là thuộc địa cường uy nhất, Phiên vương của nó là thúc thúc của đương kim hoàng đế, tính cách đa nghi thường ngờ vực, nghiên cứu về mưu lược cơ trí, lại giỏi về dùng người, hơn nữa có tính cách quái dị.

Thời gian thoáng cái trôi qua, hôm nay vừa khéo là thọ đản lần thứ 61 của Thục vương, trong ngoài phủ Thục vương kim bích huy hoàng mặt trời còn chưa mọc, dòng người không ngừng, từ các nơi, các phủ, các quận tới tiếp kiến, khiến cả phủ Thục vương rộng lớn chật tới giọt nước cũng không lọt qua nổi.

" Nhanh lên, nhanh lên, phía trước sắp mở tiệc rồi, tiểu tử ngươi nhanh tay nhanh chân một chút, phủ Thục vương chúng ta không nuôi người vô dụng, mau lên. "

" Ô, ô, ô, tiểu nhân biết, tiểu nhân biết. "Sau một tràng tiếng quát trách và tiếng bước chân hỗn loạn, hậu viện càng thêm hỗn loạn bận rộn và vội vàng.

"Người mới đến, qua đây gánh đầy nước, bà nội nó, một đám Vương bát cao tử, dùng nước phí như vậy cũng không biết tiết kiệm một chút, vào lúc này ai còn lo tới đi lấy nước. "Lúc đầu là tiếng giáo huấn mọi người, trong tràng thanh âm hỗn loạn lại lần nữa vang lên, mà đối tượng trách mắng của hẳn chính là một người thanh niên trên mặt có vết sẹo.

Người thanh niên vội vàng bỏ công việc trong tay xuống, vừa cao giọng trả lời, vừa nhanh chân đi làm chuyện quản gia vừa căn dặn, người quản gia mặt đầy mùi thịt thấy vậy gật đầu nói:" Các người nhìn xem, đây mới là người làm việc, tên nào tên nấy một ngày tới tối chỉ biết dùng mách lới, vương phủ chính là nuôi uống phí đám sâu mọt các người rồi, còn không siêng năng ta cho toàn bộ các người đều thôi việc, một đám vụng về. "

Đám người bị mắng ai nấy đều ừ rù không nói gì, vùi đầu cố hoàn thành công việc trong tay, trên mặt không dám thể hiện gì với người quản gia, nhưng trong lòng lại nằng tề tất tên nam tử mới tới vừa nghe lời lại vừa siêng năng này, đây không phải là đang giành biểu hiện, chọc giận mọi người sao, ai nấy trong âm thầm, đợi quản gia đi rồi lại tới thu thập tên tiểu tử không biết phép tắc này.

Lại nói người thanh niên trên mặt có sẹo, lấy hai thùng gỗ tới bên giếng lấy nước, cái giếng này không nằm ở nơi dễ thấy của hậu viện, có chút khoảng cách so với nơi làm việc của mọi người, cho nên đây cũng là nguyên nhân mọi người không muốn đi lấy nước, người thanh niên lấy đầy hai thùng nước, sau mấy khúc ngoặt liền không biết nên đi về hướng nào, sau đó liền gánh thùng nước đi lung tung.

"Này này này, ngươi là ai? Ở đây làm gì? "Người thanh niên đi loanh quanh nửa buổi trời, sau đó ở một nơi hoa lệ khác một trời một vực với hậu viện thì bị một số hung thần ác sát gọi lại.

Người thanh niên lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt hoảng sợ gật đầu cúi người nói:" Hai vị đại ca, ta làm việc trong nhà bếp ở hậu viện, quản gia vừa nãy bảo ta đi gánh nước, nhưng ta lại mới đến được mấy ngày, qua mấy khúc ngoặt liền không tìm được đường, vẫn xin hai vị đại ca chỉ đường cho tiểu đệ, nếu ta còn không trở về, quản gia nhất định lại mắng ta. "Vừa nói vừa khấn trương đầu đầy mồ hôi.

Hai nhân vật hộ viện, trên dưới đánh giá người thanh niên một lượt, nửa buổi trời một trong hai người vẻ mặt khinh thường nói:" Đồ vô dụng, người hầu ở hậu viện cũng dám chạy tới đây, có biết đây là đâu không? Lạc đường, lạc đường cũng dám lạc tới nhà chính, mau cút đi cho lão tử, ở đây là nơi loại người hạ đẳng như ngươi có thể tới sao? Cút. "Vừa nói vừa đá một cái, khiến người thanh niên gắng sức gánh hai thùng nước, hết thấy đều bị ngã lăn ra đất.

Người thanh niên vô cùng lo sợ liên tục nói xin lỗi:" Là tiểu đệ không đúng, là tiểu đệ không đúng, ta sẽ đi ngay. "Nói xong, vội vàng nhặt hai thùng nước bị đổ treo lên, trên mặt rất sợ hãi nhìn cũng không dám nhìn hai người liền chạy về phía bên cạnh.

" Tên khốn, ngươi nhìn đường cho lão tử, nơi đó cũng là nơi ngươi có thể đi sao, không cần mạng nữa phải không? Còn không mau tới từ nơi nào, cút về nơi đó. "Hung ác nam tử đó mở miệng nói chuyện, thấy người thanh niên chạy vào một con đường khác, vội đưa tay nhắc người thanh niên lên giận dữ ném qua một bên, trong miệng càng là lời nói dọa dẫm và không sạch sẽ.

Người thanh niên từ đất chống dậy, vừa sờ cái móng bị thương, vừa vội vàng đi nhặt thùng gỗ đã bị lăn ra xa, trên mặt vừa kinh vừa hãi liên tục nói:" Vậy, vậy ta phải đi đường nào mới có thể trở về được? Khu vườn này nhiều đường như vậy, đường nào mới là đường về hậu viện a? "Trước mắt mấy con đường phân thành nhiều hướng, khiến người thanh niên hoa cả mắt hoàn toàn không biết đi hướng nào mới đúng.

Một hộ viện khác nãy giờ không mở miệng chỉ chăm chú nhìn người thanh niên, lúc này mới lạnh lùng chỉ một trong những con đường đó mở miệng nói:" Đi đường này trở về, không biết thì hỏi người ta, nếu còn phát hiện ngươi lại xuất hiện ở đây, đem ngươi giết rồi cho chó ăn, còn không mau cút. "

Người thanh niên không dám nói những lời sợ hãi nữa, bắt lấy hai thùng gỗ chân trước đá chân sau, bắt đầu chạy về con đường vị nam tử này chỉ, hộ viện hung ác thấy người thanh niên sợ hãi như vậy, mặt mũi như vậy, bắt giác ở đằng sau người thanh niên bắt đầu ha ha cười phá lên.

Chạy tới một khúc quanh, người thanh niên mới về mặt kinh hoàng thở ra một hơi, nhìn thùng gỗ một giọt nước cũng không có, người thanh niên bắt giác thở dài một hơi, cúi đầu đôi mắt sợ hãi vừa nãy, lúc này thoáng qua tia quang mang rạng ngời.

Người thanh niên đứng vững, vừa hít thở từng ngậm từng ngậm không khí thanh tân, vừa xoay người đánh giá nơi vừa nãy đi qua, chỉ thấy ở đây nhìn như không có một bóng người, chỉ thấy cái gì mà đình đài lầu các điêu khắc tinh xảo, nhưng trong lúc không để ý sẽ xuất hiện hộ viện, giống như vừa nãy căn bản không thấy có người, nhưng xoay người một cái thì đã ở ngay bên cạnh khiến người ta không thể thể đề phòng.

Mà con đường lại rối rắm phức tạp, tuy nhìn bề ngoài chỉ là một con đường, nhưng cứ đi rồi sẽ xuất hiện rất nhiều con đường giao nhau, mỗi con đường nhìn đều là một con đường lớn, khiến người ta căn bản không biết nên đi hướng nào, còn có một số con đường đợi sau khi đi qua rồi mới phát hiện căn bản đã trở lại chỗ cũ, hoặc là xuất hiện ở nơi cách không xa nơi vừa mới qua, căn bản không tìm được đường chính xác.

Người thanh niên nhìn bằng mắt nhớ trong lòng, trong miệng tuy giận dữ nói:" Xì, có gì hay ho chứ, nói không chừng sau này ta còn có thể làm tới vị trí của ngươi, hôm nay ta để các ngươi bắt nạt ta, xem ta sau này làm ở vị trí cao hơn các ngươi, tới lúc đó ta mới tới đây từ tể bắt nạt các ngươi "Nói xong dùng dùng xoay người gánh thùng nước lên nhìn từ phía vài lần sau đó đột nhiên kêu gào lên:" Rốt cuộc là đi đâu mới có thể trở về a, sao giống một cái mê cung thế này, ta không nhớ nổi đường rồi. "

" Đi thẳng phía trước năm mươi mét rẽ phải. "Đột nhiên một đạo thanh âm lạnh lùng truyền tới, người thanh niên giật cả mình, vội vàng quay đầu nhìn sang, là người gì, người thanh niên liền hoảng sợ, vừa kinh hoàng trừng to mắt, vừa liên tục nói:" Mẹ ơi, sao không có ai, cái này, cái này, a.. "Vừa nói vừa gánh thùng gỗ lên chân không chạm đất liền chạy thục mạng về phía trước.

Ở phía sau hẳn trong một cánh cửa tối vang lên tiếng phì cười sau đó giọng nói mang theo ý cười nói:" Lão tam, tiểu tử này có phải đã xem ngươi là quỷ rồi không, ha ha, đáng tiếc ngươi còn nhắc hẳn đường ra, đã bỏ qua cho hắn, vậy hà tất nhắc nhở hắn, Vương phủ không thiếu người gánh nước. "

Thanh âm mở miệng trước đó nhàn nhạt tiếp lời: "Để hần đi là vì không rõ mục đích đến của hần, đương nhiên phải phòng bị, chỉ điểm cho hần trở về là làm rõ nguyên nhân hần tới đây, chỉ là một tên ngốc mà thôi, tuy Vương phủ không thiếu người gánh nước, nhưng hôm nay đang là đại thọ của Vương gia, có thêm một người giúp đỡ dù sao cũng tốt hơn ít đi một người, huống hồ, hôm nay không thể thấy huyết tanh. "

Một người khác ồm một tiếng sau đó nói: " Vẫn là người nghĩ thấu đáo. "Nói xong liền không còn phát ra thanh âm gì nữa, ở đây hồi phục lại sự yên tĩnh vừa nãy.

Sau khi người thanh niên hốt hoảng chạy khỏi đoạn địa giới, chạy tới một nơi trống trải, đột nhiên thả chậm cước bộ, khoe miệng lộ ra một nụ cười giảo hoạt, thấp giọng lầu bầu: " Quả nhiên có người ẩn nấp, hay cho một Thục vương âm hiểm quỷ quyết, cả khu vườn ngoài sáng trong tối lại hạ nhiều cạm bẫy như vậy, nếu không phải ta trước đây ở hoàng cung đã thấy qua loại bố trí này, hôm nay thật sự chôn chân ở đây rồi. "Nói xong bất giác thận trọng khẽ gật đầu.

Mà lúc này thần sắc lộ ra từ trong đôi mắt, khiến người ta vô cùng quen thuộc, làm gì xứng với khuôn mặt xấu xí tầm thường đó, lúc này như hai ánh sao sáng lấp lánh trong màn đêm tối, sáng ngời long lanh. Nhưng chỉ lộ ra sáng ngời một lúc sau đó liền thu liễm lại, lúc người thanh niên lần nữa ngẩng đầu lên, đã trở về với biểu tình và khí chất hoảng sợ vô dụng, chỉ thấy hần chạy chậm về con đường đã được chỉ điểm, thần sắc trên mặt vừa gấp vừa kinh hãi, cả người là hình tượng tiêu chuẩn người hầu sợ bị trách mắng.

Người thanh niên này là ai? Đây chính là Cổ Hạo Nhiên ngày đêm lên đường chạy tới Lý quận, dọc đường đi Cổ Hạo Nhiên sớm đã nghĩ mọi cách để ứng phó, thêm vào đó vừa vào Lý quận liền nghe được tin thọ đàn của Thục vương, đây không nghi ngờ gì là đã cho hần con đường tắt tiện lợi nhất.

Sau khi cải trang dựa vào cái lười nhay bén, cổ chà trộn vào Thục vương phủ cảnh giới nghiêm ngặt làm người hầu, bề ngoài là nam tử gánh nước chẻ củi hiền lành chất phác, bên trong hằng đêm đều tìm kiếm dấu vết, tuy hần cũng mới tới được một ngày, nhưng ngược lại thật sự để hần dò được chút nội tình, hôm nay mượn cơ gánh nước để thử xem thật giả thế nào, quả nhiên nơi này có ẩn giấu huyền cơ.

" Tiểu tử ngươi chạy đi đâu? Cả nửa ngày trời cũng không thấy bóng dáng đâu, nói, có phải trốn đi lười biếng không, lão tử còn nói ngươi là tên tiểu vương bát cao tử (người thật thà) này là thứ tay chân nhanh nhẹn, thì ra là người hạ tiện lười biếng như vậy, xem lão tử không dạy dỗ ngươi ra trò, hôm nay dám lười biếng, còn chịu nổi không, muốn làm phản phải không? "Cổ Hạo Nhiên chân trước còn chưa bước vào hậu viện, liền bị quản gia đang nổi giận nhìn thấy, vừa thấy liền không quan tâm ba lần bảy hai mốt, liền quay sang Cổ Hạo Nhiên chửi bới.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt đầy vẻ hoảng sợ liên tục nói: " Không phải tiểu nhân đây muốn lười biếng, khu vườn này thật sự quá nhiều đường rồi, tiểu nhân chưa từng thấy quá cảnh lớn thế này, lần này vừa đi ra thấy đâu đâu cũng đều xinh đẹp không cách nào bì được, đều giống nhau như đúc, tiểu nhân không phân biệt được đường về, tiểu nhân không cố ý lười biếng. "Cổ Hạo Nhiên từ bé tới lớn có khi nào chịu thiệt như vậy, nhưng thời gian và địa bàn này đều không cho phép, bất giác chỉ còn biết âm thầm nhẫn nhịn, trong miệng, và trên mặt đều là cẩn thận và cẩn thận.

Đám người hầu vốn bị quản gia giáo huấn đang ôm một bụng hỏa, thấy lúc này Cổ Hạo Nhiên vốn được xem là đối tượng gương mẫu được biểu dương lúc này bị quản gia chửi tới thâm như vậy, bất giác tên nào tên nấy đều cười trên đau khổ của người khác vừa làm công việc của mình, trên mặt trong bụng vừa cười tới không thấy mất mũi đâu, trong miệng cũng chửi rủa không thành tiếng, vui vẻ đứng một bên xem kịch hay.

" Đại quản gia, tiểu tử này không biết tốt xấu, còn dám lấy lý do tệ như vậy tới qua mắt mọi người, rõ ràng không đem người để vào mắt, và lại còn phụ lòng tín nhiệm của đại quản gia đối với hần, tiểu tử này đúng là thiếu giáo huấn. "Một người bên cạnh vừa cúi đầu khom lưng nói với quản gia, vừa không có ý tốt nhìn Cổ Hạo Nhiên.

" Lạc đường, ai kêu ngươi không hỏi cho rõ rồi đi? Hôm nay là lúc nào, ngươi cũng dám lạc đường, hại bọn ta nhiều người như vậy ở đây đợi mình ngươi, đồ ngu ngốc nhà ngươi có biết bên ngoài còn nhiều chuyện quan trọng phải làm không, có bao nhiêu khách đang đợi ở đó, ngươi có thể chậm trễ được sao? Mẹ nó, ta xem không dạy dỗ ngươi một chút, để tiểu tử ngươi biết quy tắc trong Vương phủ, ngươi còn thật sự xem mình là đại gia rồi. "Quản gia vừa nãy biểu dương Cổ Hạo Nhiên xong, lúc này lại để hần mất mặt như vậy, và lại còn bị người khác nói vậy, trong lòng liền tức giận, mặc kệ hần là vì nguyên nhân gì mà chậm trễ, tóm lại chậm trễ chính là không đúng, liền chớp lấy roi mây bên cạnh quật về phía Cổ Hạo Nhiên.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Nội tình kinh thiên

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy vậy trên mặt liền khổ sở vội vàng nói: "Không có, đại quản gia, tiểu nhân không cố ý lười biếng, tiểu nhân thật sự không nhận được đường a." Mắt thấy đại quản gia căn bản không nghe hần nói những chuyện này, vẻ mặt tức giận xông qua đây, Cổ Hạo Nhiên bất giác vừa kêu gào vừa kinh hoàng né tránh.

Trong nháy mắt hoảng loạn né tránh, nhất thời chỉ nghe thấy khắp hậu viện đâu đâu cũng là tiếng mắng chửi, những tên vốn xem kịch hay, bây giờ đều vừa nhảy dựng vừa lớn tiếng mắng chửi, còn Cổ Hạo Nhiên người được xem là mục tiêu công kích, nghiêng mặt chắn kinh nhìn mọi người.

"Tiểu tử ngươi muốn chết phải không? Đây là y phục mới ta mới mặc hôm nay."

"Vương bát đản, giày của lão tử, ướt hết rồi."

"Quần của ta, tiểu tử nguoi bồi thường cho đại gia đây."

Trong nháy mắt đám người vốn còn đang làm việc, đều nhảy dựng lên tức giận mắng Cổ Hạo Nhiên, bộ dạng như muốn xông tới đánh nhau, thì ra, Cổ Hạo Nhiên vốn gánh hai thùng nước, kiêu từ vốn được nuông chiều như hân, từ lúc nào biết những chuyện gánh nước chề cùi, bây giờ vì muốn thành công lên vào làm người hầu, bất giác cũng chỉ là cần răng tới làm.

Lần này có thể đem hai thùng nước gánh về mà không đổ, hoàn toàn là dựa vào lực cánh tay của mình mà cố không chế sự lắc lư của thùng nước, mới có thể đem chúng gánh tới đây, mà vừa tới đây đã bị đại quân gia chạy tới mắng, thùng nước trên vai còn chưa kịp bỏ xuống, khắp nơi trong hậu viện cứ một người tránh một người đuổi như vậy, thùng nước trên vai Cổ Hạo Nhiên liền nghiêng xuống đổ ra ngoài, khiến mấy người đang làm việc trong vườn đều được tắm mát một trận.

"Hay cho tên Vương bát đản nhà nguoi, lại còn dám đối phó với bốn quân gia, nhỏ như vậy mà không chịu sự quản giáo, sau này làm thế nào được, xem bốn quân gia hôm nay thu thập nguoi thế nào." Đại quân gia thấy còn chưa đuổi đánh được Cổ Hạo Nhiên, ngược lại còn bị Cổ Hạo Nhiên tưới ướt cả người, bất giác tức giận từ tận đáy lòng, nổi lên sự cay độc, về mặt hung thần ác sát xông về phía Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên lúc này vội vàng bỏ thùng nước trên vai xuống, về mặt kinh hoàng nói: "Đại quân gia tha cho tiểu đi mà, tiểu biết sai rồi, tiểu nhất định sẽ tận tâm tận lực làm việc cho đại quân gia, đại quân gia tha cho tiểu lần này đi mà, tiểu không dám nữa."

Đại quân gia hừ lạnh một tiếng tức giận nói: "Tiểu Vương bát đản nhà nguoi còn dám tránh, đứng yên đó cho ta, thật lớn gan, dám không xem đại quân gia để vào mắt, xem bốn quân gia hôm nay có đánh chết nguoi không." Vừa kêu gào vừa hung ác đuổi tới Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên không ngờ cái gọi là đại quân gia, cũng chính là người lớn nhất lo liệu trong nhà bếp lại hống hách như vậy, cũng không thêm quan tâm có lý hay không có lý liền ra tay với người dưới, xem ra thường ngày nhất định là quen thói hống hách, thêm vào đó vừa nãy mình để hân mất mặt như vậy, lần này chắc chắn không dễ qua rồi.

Vốn ủy khuất tới đây làm việc, đã xem như chịu hết mọi khổ sở mà trước đây chưa từng chịu qua, chính là vì không muốn để bọn Thực vương địa vị cao phát hiện, làm những việc linh tinh này, độ khó của nó thật sự khiến hân cảm thấy còn đáng sợ hơn việc giết người, vốn tưởng mình vì đạt được tình báo ủy khuất để cầu toàn cũng là việc chính đáng, không ngờ làm người hầu thật sự không dễ, có lý không có lý đều phải nhún người ba phần không nói, người ta còn muốn đánh thì đánh muốn mắng thì mắng.

Nếu bình thường có người dám mắng hân một câu Vương bát đản, cứ cho là hân bỏ qua không thêm để ý, thì tự nhiên cũng có người thay hân trả đũa, nhưng hiện tại chỉ có thể nhịn trước rồi nói, không ngờ hân nhún nhường cúi đầu phục xuống, người ta còn ủa tới, thật sự điều đó có thể chịu được, thì còn gì không chịu được, sau đó trong lòng Cổ Hạo Nhiên chợt động, trên mặt tuy còn vẻ sợ hãi kêu la né tránh, nhưng trong lòng đã tính trả đũa.

Chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên không ngớt chạy tới chạy lui trong đám người phía trước, đám người hầu ai nấy đều mắng mắng chửi chửi, thấy Cổ Hạo Nhiên né qua đây bất giác đều công khai hoặc ngầm ngầm đưa tay chào hỏi lên thân hân, để giải tỏa cơn giận trong lòng, nhưng không ngờ Cổ Hạo Nhiên sau khi lướt qua bên cạnh họ, đại quân gia cũng đang đuổi theo phía sau, Cổ Hạo Nhiên trong tay họ cũng chỉ là chịu thiệt nho nhỏ, nhưng roi mây trong tay đại quân gia thì lại không có mắt, thấy bóng dáng Cổ Hạo Nhiên liền quát về phía đó, trong nhất thời chỉ nghe thấy tiếng kêu ôi ối vang âm trời.

"Aizz, đại quân gia người đánh nhầm nguoi rồi, tiểu nhân là Trương Báo."

"Đại quân gia, tiểu tử này ở đây, tôi thay đại quân gia giữ hân, hân dám né thật sự quá không nể mặt đại quân gia nguoi rồi, tiểu...ai dzô, đại quân gia nguoi đừng đánh tôi a, tiểu tử này ở đây a."

"Đừng, đừng, đại quân gia, ai dzô, mẹ của ta a, hân đã chạy mất rồi."

Khi thấy Cổ Hạo Nhiên chạy qua chạy lại trong đám người, thấy bên cạnh có người liền nhào về người đó, mọi người vốn đều là bộ dạng xem trò hay chăm chú xem mọi thứ, có người nịnh bợ đại quân gia, còn động thủ giữ chặt Cổ Hạo Nhiên lại để đại quân gia dễ dàng trách đánh, nhưng Cổ Hạo Nhiên là người thế nào, thân công phu đó đám người ngày ngày chỉ biết kiếm ăn, làm cơm, gánh nước, chề cùi có thể bị được sao, quả thật là sự khác biệt giữa tôm tép và kim long.

Chỉ thấy đám người đó mất thấy roi mây của đại quân gia tới gần, tay đang giữ chặt Cổ Hạo Nhiên đột nhiên trượt một cái, bị trượt tay không nói ngược lại dưới sức mạnh không rõ là gì, nghiêng mình đón lấy roi mây trong tay của đại quân gia, vài tên hô hào cứ như vậy bị đánh trúng, Cổ Hạo Nhiên chỉ thấy người bên cạnh ngày càng ít, ai nấy đều chạy ra xa để né, không dám tới lôi kéo hân nữa.

Cổ Hạo Nhiên cười thầm, miệng kêu như quỷ khóc sói gào thậm hơn bất cứ ai, chân lại nhanh hơn bất cứ ai chạy bỏ nhào về phía đám người đang tập trung, đám người đó thấy Cổ Hạo Nhiên bỏ nhào tới, liền như cảm thú chạy tán loạn khắp nơi, cứ như Cổ Hạo Nhiên là dịch bệnh chỉ sợ né không kịp.

Trong lòng Cổ Hạo Nhiên cười thầm, nhưng không bỏ sót một tên nào dẫn đại quân gia chạy vòng quanh phía họ, phủ Thực vương này quy định cũng nhiều, nếu ai dám rời bỏ vị trí trong lúc làm việc, vậy thì hậu quả không phải là đánh gãy chân, thì chính là bị đuổi ra khỏi phủ vĩnh viễn không thu nhận nữa, phủ Thực vương không thu nhận, còn ai dám thu nhận nữa, điều này không nghi ngờ gì khiến đám người trước mắt dù có sợ cũng không dám tránh quá xa.

"Ai dzô, đại quân gia tiểu nhân không có phạm lỗi, lão nhân gia nguoi đừng đánh tôi a."

Đại quân gia tuy nói không phải là người cao thọ trăm tuổi, cũng chưa được xem là cái gì mà hơn nửa đời người, suốt ngày ở nơi đầy đủ, tuy bộ dáng chỉ mới ba bốn mươi tuổi cũng sớm đã có bụng mỡ rồi, đuôi Cổ Hạo Nhiên chạy một vòng, sớm đã mệt tới thở hổn hển, trong mắt như bắn ra lửa, lúc này làm gì còn nghe lọt tai những thanh âm loạn thất bát đao gì chứ, nghe vậy liền tức giận gào lên: "Đánh người này đánh người này, có gì to tát mà kêu la, mắt người mọc chỗ nào, không thấy bốn quân gia đang giáo huấn người sao, tự mình xông lên trước làm gì, bốn quân gia dùng sức mệt, bốn quân gia còn không nói mệt, người còn kêu la cái gì."

"Ai dza, đại quân gia, chuyện này là tiểu nhân khiến đại quân gia mệt nhọc, tiểu tử đó đã chạy tới bên kia rồi, đại quân gia người..."

"Mẹ của ta ơi, đại quân gia, hần đã sớm chạy tới bên kia rồi, cánh tay này của ta..."

"Kêu gì mà kêu, mẹ nó, các người đều là lũ nguốc à, còn không biết bắt hần lại cho ta, tên nào tên nấy như khúc gỗ đứng ngậy ra đó, lẽ nào ta làm quân gia, các người làm người hầu, một chút giác ngộ cũng không có, còn không mau ngăn hần lại cho ta, nếu không ngăn được hần các người hôm nay tên nào tên nấy đừng hòng mà ăn cơm, mẹ nó, một lũ đần độn." Đại quân gia mắt thấy thân ảnh Cổ Hạo Nhiên ở phía trước chỉ cách khoảng một hai thốn, nhưng không đuôi kịp không nói, ngược lại còn làm mình mệt đủ thắm, thật sự tức tên này chết đi được.

Trong khắp khu vườn đám người hầu sớm không biết đã thay Cổ Hạo Nhiên chịu bao nhiêu roi rồi, lúc này nghe đại quân gia căn dặn như vậy, liền đều đưa mắt nhìn nhau một cái sau đó không nói hai lời tạo thành vòng vây ép sát về phía Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên thấy tình hình này, trong lòng cười thầm nhưng chân không ngừng một chút nào, nhân tiện còn kèm theo tiếng gào thét kinh hoàng.

"Tiểu tử người càn quấy, hôm nay bốn quân gia muốn xem xem tiểu tử người có thể càn quấy tới mức nào, xem bốn quân gia bắt được người không lột một lớp da của người, bốn quân gia sẽ không làm ở vị trí này nữa, mẹ nó, xem lão tử không đáng hoàng thu thập người." Đại quân gia thấy mọi người đã hình thành vòng vây Cổ Hạo Nhiên ở bên trong, liền dùng bước vừa lớn tiếng thở hổn hển, vừa hung dữ chỉ về phía Cổ Hạo Nhiên kêu gào.

Trong mắt Cổ Hạo Nhiên mang theo tia hải hước, thấy đại quân gia tự mình cũng đứng trong vòng vây, bắt giác vừa kinh hoàng van nài nói: "Đừng, xin đại quân gia bỏ qua cho tiểu nhân đi, tiểu thật sự không phải muốn làm chậm trễ công việc của mọi người, đại quân gia bỏ qua cho tiểu nhân một lần này đi."

Cổ Hạo Nhiên miệng kêu dữ dội, thân hình lại chạy vòng quanh vòng vây, đại quân gia và đám người thấy bộ dạng này của Cổ Hạo Nhiên, bắt giác đều ồ lên cười lớn bức tới gần.

"Nhanh lên, giữ chặt tên tiểu tử này cho ta." Đại quân gia mắt thấy mọi người đã vây chặt Cổ Hạo Nhiên trong gang tấc, bắt giác rất khoa trương tức giận nói.

"Vâng." tiếng đáp trả của mọi người cùng lúc vang lên, đám người hầu cùng lúc ra tay chụp về phía Cổ Hạo Nhiên, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng kêu chói tai vang lên, đám người như bảo tháp chất chồng trên mặt đất, giành nói: "Đại quân gia, tiểu đã bắt được tiểu tử đó."

"Đại quân gia, nhanh, ta đã bắt được hần trong tay."

"Đại quân gia, ta đã đè hần xuống dưới người ta rồi, lần này tuyệt đối sẽ không để hần trốn thoát."

"Ta đã đè chặt hần rồi, nhanh, đánh chết tên tiểu tử này."

Trong nhất thời thanh âm biểu dương thành tích lần lượt vang lên, cùng lúc khắp hậu viện chỉ nghe thấy tiếng biểu dương thành tích của mọi người, tiếng quyền đầu vung lên cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng, tiếng kêu la cực nhỏ và tiếng tức giận chửi bới, bị đè xuống trong nhất thời căn bản không thể nghe rõ, mọi người cũng đều căn bản có nghe cũng xem như không nghe, vì Cổ Hạo Nhiên đã khiến họ chịu không ít khổ sở, lần này trước là đánh cho chết đó rồi nói.

"Các người đang làm gì đây? chương sự ở đây đâu rồi? ra đây." Đột nhiên một đạo thanh âm uy nghiêm vang lên, trong lời nói tràn đầy nộ khí đang được áp chế.

Đám người còn đang chơi trò chồng người bị tiếng gào mạnh mẽ này gào lên một tiếng, sau đó cùng lúc đều ngẩn ra ngẩng đầu nhìn người mới tới, liền hoảng sợ đều bỏ dẫy đứng lên, thần sắc trên mặt hoảng sợ khó nói thành lời, dường như người tới rất ghê gớm.

"Người nói, ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Người nam nhân đó khuôn mặt uy nghiêm, khoảng bốn năm mươi tuổi quét mắt nhìn tình cảnh hiện trường, quay sang nói với người duy nhất không tham dự.

Đám người đó hoảng loạn đứng dậy thấy người tới hỏi người duy nhất đứng bên cạnh, bắt giác đều nhìn sang hần, dưới cái nhìn lần này sắc mặt mọi người liền đại biến nhìn xuống đất, chỉ thấy lúc này người bị đè dưới cùng mới lộ ra mặt mũi, đây không phải là đại quân gia thì là ai, lúc này đại quân gia mặt mũi đã tèm lem, hít vào không thấy thở ra nhắm mắt hằm hừ.

Nam tử duy nhất đứng đó chính là Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên tất cung tất kính quay sang người vừa hỏi trả lời: "Hồi bẩm ngài, vừa nãy đại quân gia vì đám người dưới làm việc quá chậm, muốn giáo huấn một chút, chỉ là không ngờ mọi người lại thế này, cho nên mới tạo thành bộ dáng mà người nhìn thấy lúc này." Lời này nói cũng không sai chút nào, chỉ là có chút cảm giác nghe nhìn lẫn lộn trong đó.

Người tới chau chặt mày tức giận nhìn đám người đang bỏ dẫy, lạnh giọng nói: "Quân gia ra đây nói chuyện, lẽ nào không nghe thấy lời ta nói, chết rồi có phải không?"

Vị quân gia được xếp hàng thứ hai trong viện này, bắt giác giật giật khóe miệng nói: "Hồi bẩm tam tổng quản, đại quân gia đang...đang ở đây." Vừa nói

sắc mặt vừa khó coi chỉ chỉ đại quân gia đang trên mặt đất đứng dậy không nổi.

Người mới tới tam tổng quân sắc mặt chợt sầm xuống, lạnh giọng nói: "Thật to gan, lại dám bắt nạt quân gia, xem ra thường ngày quá dung túng cho các người rồi, có gan dám treo lên đầu quân gia, quy tắc của Vương phủ các người cũng thật là nhớ kỹ quá nhỉ."

Tiểu quân sự đó về mặt hoảng sợ run giọng nói: "Không phải, tam tổng quân không phải vậy, chúng tôi đều nghe theo sự sắp đặt của đại quân gia đi giáo huấn tên tiểu tử này, người bây giờ nhìn thấy không phải là ý của chúng tôi, mà là..."

"Là gì, bốn tổng quân tận mắt nhìn thấy còn nói nhiều vậy làm gì, hôm nay là ngày gì các người lễ nào không biết, vào lúc này lại còn tranh luận âm ỉ, từ xa cũng có thể nghe thấy thanh âm của các người, không cần nói những chuyện khác chỉ nói tới điểm này thôi, các người còn có gì đáng nói đây, bây giờ còn không lo làm việc mình, lễ nào muốn bốn tổng quân nghiêm khắc trừng phạt mới xứng đáng với các người sao?" Lời tiểu quân gia còn chưa dứt, vị tam tổng quân này đã nghiêm giọng ngắt lời hắn.

Tiểu quân gia nghe vậy liền không dám nói gì nữa, tuy trước mặt là tam tổng quân, không phải là đại tổng quân và nhị tổng quân quyền lực tối cao, nhưng quyền lực tuyệt đối so với họ thì lớn hơn nhiều, nếu muốn cho họ mấy mươi roi hình phạt, thì cũng không thành vấn đề, bắt giặc đều bắt đầu vội vàng lo liệu, cũng quên luôn việc chỉ trích tên cầm đầu Cổ Hạo Nhiên.

Tam tổng quân nhìn một lượt nhà bếp hậu viện bắt đầu bận rộn lại, ánh mắt chợt lạnh âm trầm hừ mấy tiếng, hôm nay còn dùng tới chúng, trước là làm chúng an lòng đã, đợi sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc rồi tính sổ một lần, đám người hầu có gan dám bắt nạt không dùng đại hình, không thể thay đổi cả khí của chúng được.

Lạnh lùng quét mắt nhìn khắp một lượt chỉ còn lại dáng vẻ bận rộn của đám người, ánh mắt tam tổng quân quét qua Cổ Hạo Nhiên đang im lặng đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Sao người không tham gia?"

Cổ Hạo Nhiên làm ra vẻ vô cùng lo sợ nói: "Tiểu nhân là người mới tới, lần đầu thấy cảnh này, tiểu nhân nhẹ lời khuyên ngăn cũng không có người nghe, kéo thì ngược lại còn bị đánh, tiểu nhân vừa này còn chưa kịp phản ứng, đại quân gia đã bị họ đè xuống rồi, thật sự là tiểu nhân vô dụng, tiểu nhân không ngăn cản được họ."

Tam tổng quân nhàn nhạt ừm một tiếng lạnh lùng nói: "Cứ cho người sai là đại tổng quân, người cũng sẽ khuyên giải sao?"

Cổ Hạo Nhiên nghiêm chỉnh nói: "Nhất định sẽ, không cần biết đại quân gia là đúng hay sai, họ đều là tiểu quân sự, làm nhỏ thì nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của người, vì người là thủ lĩnh của ta, nhỏ không nghe theo thủ lĩnh thì còn nghe ai."

Tam tổng quân nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, sau đó gật gật đầu nói: "Người không cần ở đây nữa, theo ta, chỗ ta có một việc để cho người làm." Nói xong xoay người quay sang nhếch mép cười với Cổ Hạo Nhiên, không nói hai lời trực tiếp đi theo.

Bản tính nô lệ, câu trả lời vừa này của hắn hoàn toàn là biểu hiện của bản tính nô lệ, đối với Thục vương mà nói, trả lời như vậy chỉ có con đường chết, đối với đám tổng quân gì đó mà nói, tâm phúc chính là người không phân rõ thị phi, chỉ cần mọi thứ nghe theo mệnh lệnh của họ, người sạch sẽ mới là người của Vương phủ, bản tính nô lệ như vậy, chính là đặc tính cần có của một người tâm phúc tốt, mà điểm này Cổ Hạo Nhiên hoàn toàn nắm rõ.

Bố trí phòng khách, đây là công việc mới không rõ ra làm sao mà sau một trận đại náo Cổ Hạo Nhiên có được, vì hôm nay khách tới quá đông, rất nhiều phòng trống bây giờ đều được dùng để cho khách ở, vị tam tổng quân vốn là phụ trách chuyện quan trọng này, nhưng lúc đi ngang qua hậu viện nghe thấy bọn Cổ Hạo Nhiên lớn tiếng huyên náo, cho nên mới ra mặt trách mắng, việc vô tình được điều động này, lại rất hợp với ý Cổ Hạo Nhiên, ở đây cơ hội nhiều hơn ở nhà bếp nhiều.

Huyên náo, bận rộn, chân không chạm đất, đầu choáng mắt hoa, đây chính là ngày thọ đản của Thục vương, mọi thứ Cổ Hạo Nhiên trải qua, nếu không phải có một thân công phu, Cổ Hạo Nhiên e là thật sự không chống đỡ nổi, nhưng mà vì hắn có lý do chính đại quang minh ra vô giữa nhà lớn và bên cạnh sân nhỏ, cho nên ngược lại khiến hắn mang mọi thứ từ con đường, tiến lùi, phòng ở đều âm thầm tỉ mỉ ghi nhớ từng cái một.

Đêm, vừa lên đèn, trong Vương phủ vẫn vô cùng huyên náo, đâu đâu đều có thể nghe thấy tiếng người ồn ào sôi nổi, diễn viên kịch, tạp kỹ ai nấy đều như độ sức nhau, hát diễn phải nói là vô cùng xuất sắc, pháo hoa cũng đã bắn không biết bao nhiêu phát rồi, không thấy tiền viện yên tĩnh, ngược lại càng thêm náo nhiệt.

Tiền viện vô cùng náo nhiệt, hậu viện lúc này ngược lại rất yên tĩnh, lửa thừa vài ngọn đèn hồng nằm rải rác trong các góc, chiếu rọi tòa kiến trúc kim bích huy hoàng, dưới màu đỏ nhạt đó, ngược lại càng thể hiện một loại xa xỉ, hoa lệ xinh đẹp và âm u.

Lúc này, dưới bầu trời đêm một đạo thân ảnh tựa hồ hòa nhập vào sắc đêm, cửa ngõ quen thuộc nổi bật trong màn đêm, nhanh như chớp xuyên qua giữa những con đường phức tạp, nhìn tựa như tùy ý xuyên qua đình viện, nhưng bên trong lại là để tránh những điểm mốc công khai hoặc ngầm ngầm, mọi thứ đều tiến hành trong âm thầm không chút tăm hơi.

Thân ảnh trong bóng đêm sau khi một mạch tiến lên trước, nhân lúc ánh trăng sáng trên bầu trời bị mây đen che lấp trong chốc lát, trực tiếp đẩy cửa nhà chính ra, cánh cửa lớn của một căn phòng nhìn như vẻ tương đối bình thường.

Hắc ảnh này thân thủ dẻo dai, chính là Cổ Hạo Nhiên đang đảm nhiệm tới trộm đồ, Cổ Hạo Nhiên tiến vào căn phòng trước là cảnh giác quét mắt nhìn một lượt cảnh trí trong phòng, thấy không có chỗ có thể ẩn mình, sau đó lắng nghe nửa buổi trời, xác định không có ai ẩn giấu ở đây, mới bắt đầu mau chóng kiểm tra.

Cổ Hạo Nhiên cố gắng để những thứ bị hắn động vào về nguyên trạng, thần tình tương đối khó mà hoàn toàn cảnh giác và trầm ổn, đôi tai vênh lên mọi

lúc mọi nơi đều có thể nghe được mọi thanh âm phát ra, động tác trong tay chỉ nhanh không chậm, nhưng lại tương đối tỉ mỉ tìm kiếm mọi thứ có thể dùng làm chứng cứ.

Căn phòng này hình dáng bên ngoài nhìn giống như một căn phòng chính, so với những căn phòng phụ không khác biệt gì mấy, nhưng lúc sáng Cổ Hạo Nhiên chà trộn vào, lại phát hiện đối với căn phòng này có rất nhiều lính gác đứng nơi kín đáo, chính vì điểm này mới thu hút cảnh giác của hắn, Cổ Hạo Nhiên bắt giác đặc biệt để ý nhìn quanh vài lượt.

Căn phòng đơn độc này bề ngoài bình thường, nhưng đằng sau sự bình thường này, khung cửa sổ hơi lộ ra đó lại được làm bằng thép, và lại nhìn giống như cửa sổ, thật ra hoàn toàn bị phong kín, điểm này không để ý sẽ không nhìn ra, nhưng không qua được con mắt Cổ Hạo Nhiên, nhìn lướt qua một cái Cổ Hạo Nhiên liền biết căn phòng này không đơn giản, chắc là thứ mình cần tìm, nếu có khả năng cao nhất là được đặt ở đây, cho nên buổi chiều nhân cơ hội dọn dẹp pho viện, Cổ Hạo Nhiên trực tiếp mượn đường từ góc bên này đánh giá vài bận bắt giác trực tiếp xác định căn phòng này có vấn đề.

Cổ Hạo Nhiên mượn ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào, vừa mau chóng thay đổi vị trí, vừa không ngừng quét mắt nhìn tứ phía, đột nhiên, đôi mắt Cổ Hạo Nhiên lóe sáng, ở chính giữa bàn sách nhìn như tương đối bình thường, nơi đặt một chiếc bút lông trên ngai còn có mực, Cổ Hạo Nhiên đặt trong tay, sau đó nhìn chăm chăm vào chiếc bút lông, đột nhiên nhoen miệng cười đưa tay bắt lấy chiếc bút lông đó, chỉ nghe thấy trong tiếng răng rắc nhỏ nho, mặt bàn chậm rãi từ chính giữa tách ra, lộ ra mọi thứ đồ được giấu trong đó.

Ánh mắt Cổ Hạo Nhiên chợt lay động khóe miệng kéo ra nụ cười tuyệt mỹ, thì ra Thục vương này bản tính đa nghi mọi người ai cũng biết, người đa nghi ngược lại cũng rất thận trọng, sơ hở lớn người căn bản không bắt được, chỉ có tìm vết tích từ những nơi nhỏ nhất.

Chiếc bút lông dính mực này trong mắt người khác chẳng qua là thứ đồ rất bình thường, nhưng Cổ Hạo Nhiên lại biết Thục vương cả ngày đều không xuất hiện trong căn phòng này, trên mặt bàn làm sao có chiếc bút lông dính đầy mực sấp nhỏ giọt được, huống hồ mượn ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, chiếc bút lông làm bằng trúc đó lại tán phát ra ánh hàn quang, có thứ gì được làm bằng trúc mà có thể tán phát ra hàn quang, điểm sáng này đã có thể nói rõ mọi thứ.

Chiếc bút lông được làm từ thép dưới sự dịch chuyển của Cổ Hạo Nhiên, lộ ra mọi thứ được cất giấu, Cổ Hạo Nhiên mau chóng thay đổi vị trí vào nơi cất giấu đồ, vừa nhìn bắt giác đại kinh thất sắc, ngoài mấy bức thư tín qua lại giữa Thục vương và Hữu tướng ra, còn có một thứ Cổ Hạo Nhiên căn bản không ngờ tới, ba bức thư tín qua lại giữa Thục vương và Nguyệt Hà công chúa.

Mọi thứ trong thư tín, khiến Cổ Hạo Nhiên vốn là người trầm ổn đối mặt với những chuyện lớn, cũng lộ ra biểu tình khó mà tin nổi, Thục vương lại cùng với Nguyệt Hà công chúa của Thánh Thiên sớm đã có qua lại, mà Nguyệt Hà công chúa theo như lần này Nguyệt đường truyền tin tới, chính là một trong những thế lực mạnh nhất mới nổi dậy chống lại nữ hoàng, đường tì của nữ hoàng Thánh Thiên.

Thục vương vì được Nguyệt Hà công chúa cung cấp kim tiền và tài lực, giúp Nguyệt Hà công chúa ngồi lên vị trí nữ hoàng của Thánh Thiên, còn sự hồi báo của công chúa Nguyệt Hà, lại chính là phò trợ Thục vương tiêu diệt Minh Hoàng của Ảnh Thúc, ngồi lên vị trí hoàng đế của Ảnh Thúc, đã tâm và sự thông đồng của hai người khiến người đột nhiên biết được mọi thứ như Cổ Hạo Nhiên cũng bắt giác vạn phần chấn kinh.

Cổ Hạo Nhiên nhìn ba bức thư tín trong tay, trong lòng suy nghĩ một lượt liền hiểu ra, nữ hoàng của Thánh Thiên vì sao không toàn lực cứu tế đại quy mô, thì ra sau lưng có người ngăn chân không cho ả làm vậy, Thánh Thiên một khi đại loạn, vậy thì những người phía sau này mới có thể quang minh chính đại tiến lên trước, mới có thể đăng hoàng chỉ trích, hoặc nhằm vào việc nữ hoàng tạo ra đại nạn như vậy mà thay thế.

Cổ Hạo Nhiên luôn hoài nghi, vì sao nữ hoàng không cứu tế đại quy mô, phải biết quốc khó và quyền lực là xây dựng nên một quốc gia cường đại, lòng người đều loạn nhà của người cứ cho là không đổ, cũng còn có thể nói tới cái gì mà quốc khó và quyền lực sao, nếu điểm này mà cũng không rõ, vị trí nữ hoàng nhiều năm như vậy xem như là uống phí rồi, xem xong thư này mới hiểu ra, là có người ở đằng sau thêm dầu vào lửa, cho nên mới có cục diện hiện nay, xem ra bọn mình chẳng qua chỉ là làm việc mờ cái bình, kết quả lại dẫn dụ ra đám ma quỷ này.

Còn Thục vương Ảnh Thúc, Hữu tướng, Đông Sở Quân, liên kết những người này lại mà nghĩ, Cổ Hạo Nhiên bắt giác hít sâu một hơi, Hữu tướng và Đông Sở Quân là người bị lợi dụng đáng thương, chìm sẽ chân chính thì ra đang ngồi yên ở đây câu cá, có được tài sản nhà họ, thế lực của Thục vương không nghi ngờ gì như hổ thêm cánh, Ảnh Thúc lại là chế độ Phiến vương và hoàng thất đều có trọng binh, có tài lực là có thể đấu với hoàng đế, vậy thì loạn biến cũng bắt đầu rồi.

Mà điểm quan trọng hơn, cũng là nguyên nhân vì sao ngoại trừ muốn tài sản nhà họ càng muốn tính mạng của tất cả mọi người trong nhà, bọn họ nếu toàn bộ đều chết ở Ảnh Thúc, thân đứng đầu Quân phi của Thánh Thiên Cổ Ly tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, càng huống hồ khi đó Cổ Ly đã tới Ảnh Thúc, dựa vào địa vị Cổ Ly ở Thánh Thiên được nữ hoàng sủng ái, nếu vì chuyện toàn bộ Cổ gia bị tiêu diệt mà có bất trắc gì, vậy thì Quân phi Thánh Thiên đi sứ Ảnh Thúc lần này sẽ dẫn tới hành động gì của Thánh Thiên, thì rất khó nói.

Nếu có một số người vào lúc này ở sau lưng đẩy một cái, hai nước loạn lạc vậy thì động cơ và điều kiện để Thục vương xuất binh, sẽ trở nên chín muồi tới không thể chín muồi hơn, Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới đây sau lưng bắt giác nhẹ toát ra một thân mồ hôi lạnh, đồng thời lại vừa chen lẫn bất lực và cười khô, thiên hạ loạn lạc, vì hành động vô tình của Cổ gia mà tạo nên, dẫn tới mọi thế lực sau lưng cùng lúc hành động tranh giành bạo phát, và hàng loạt ý đồ sớm đã có, đều có thời cơ thích hợp để bạo phát và lợi dụng họ, đằng sau những tính toán này, không biết là vinh hạnh hay là bi ai của họ.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Nguy hiểm lại nguy hiểm

Cổ Hạo Nhiên không ngờ sẽ có được thứ ngoài ý, sau đó đầu mày nhú chặt không nói hai lời liền đem mọi chứng cứ bỏ vào trong lòng, đưa tay trực tiếp ấn vào ngòai bút lông được đúc bằng thép, sau một tràng tiếng động nhỏ, mọi thứ hồi phục lại nguyên dạng.

"Lão đại, đại thọ này của Vương gia người tới cũng quá đông rồi, hạng người nào cũng có, mấy ngày này không thể xảy ra sai sót a." Một đạo thanh âm rất nhỏ đột nhiên truyền tới, khiến tay Cổ Hạo Nhiên vốn đã chạm tới cửa lớn, trực tiếp trốn đi.

"Biết là tốt, lão Phiến lão tam bên đó có động tĩnh gì không?" Thanh âm tương đối trầm ổn lạnh lùng truyền tới, tiếp đó liền nghe tiếng bước chân chậm rãi của hai người nhẹ nhàng truyền tới.

Thanh âm trước tiên liền nói: "Không có, chỉ là buổi sáng bên nhà bếp có một tên tiểu tử mới tới bị lạc đường, chạy tới bên góc đó, còn lại không có gì khác thường."

"Lạc đường? Hai ngày nay sao lại còn có người mới vào, nhà bếp cách đây không xa nhưng tuyệt đối cũng không gần, đi, lập tức đem người này điều qua đây cho ta, trước là giám sát, mọi thứ đợi sau vài hôm rồi nói." Thanh âm trầm ổn hơi toát ra vẻ lạnh lẽo, trong lời nói có mang theo mùi vị hoài nghi.

Cổ Hạo Nhiên âm thầm nói người nam nhân này thật lợi hại, lại từ một điểm bất thường này, liền nghĩ được mùi vị bất thường, xem ra không phải người dễ đối phó.

Người bên ngoài từ từ đi khỏi, Cổ Hạo Nhiên đang muốn đẩy cửa đi ra, đột nhiên trong đầu chợt lóe sáng, hần nhớ Diệp Y từng nói, lúc một người buông lỏng nhất chính là một khắc trước bình minh, người trong Vương phủ này nhìn tình hình đều không phải là người bình thường, theo lý mà nói lẽ ra vào lúc nghỉ ngơi vui chơi, không nên lơ là như vậy, mà từ việc mình vừa phát hiện ra bí mật này, nơi đây càng phải là nơi được xem trọng, như vậy xem ra trong đó nhất định còn có sự sắp đặt mà ban ngày mình chưa phát hiện, sau đó thu hồi tay yên lặng đứng sau cánh cửa.

Cổ Hạo Nhiên thần tình thận trọng cảm giác mọi động tĩnh xung quanh, biết trước mắt nếu không mau đi ra, tung tích nhất định sẽ bị lộ ngay lập tức, nhưng thứ Diệp Y chỉ bảo tuyệt đối là đúng, sau đó cố gắng kiềm chế tâm trạng nôn nóng, không gấp từ đây đi ra, ngược lại rất nhàn nhã ở lại trong căn phòng đặc biệt này.

Không mất bao nhiêu thời gian, bên ngoài đột nhiên có mấy đội người âm thầm thay ca nhau, mấy đội người đó như giao thoa lướt qua nhau, mọi thứ đều vô thanh vô tức, đến một chút điểm báo cũng không có, Cổ Hạo Nhiên lưng quay về hướng cửa sổ cẩn thận lắng nghe động tĩnh của những người này, mắt không nhìn ra ngoài chút nào, đây là lời dạy của Diệp Y, nếu một người trải qua huấn luyện, bất kỳ ánh nhìn chăm chú dị thường nào đều sẽ bị đám người này phát giác, tốt nhất là im lặng quan sát sự thay đổi.

"Vấn đề?"

"Không có."

Sau mấy thanh âm cực thấp được truyền ra, Cổ Hạo Nhiên chỉ nghe thấy sau tiếng thân hình mang theo gió truyền tới, khắp viện lại yên lặng như trước, Cổ Hạo Nhiên cũng không đợi nói thời cơ tốt nhất để thoát ra, sau đó nhân lúc mấy đội giao thoa, mau chóng từ trong phòng xông ra, thân hình vài lần lắt lư liền chìm trong bóng tối.

Rẽ trái, rẽ phải, Cổ Hạo Nhiên vừa tính toán vị trí, vừa mau chóng chạy ra ngoài, Vương phủ này đường bên phía nhà chính là phức tạp nhiều thay đổi nhất, những nơi khác tương đối dễ dàng hơn nhiều, nếu có thể không có bất ngờ không có rủi ro vượt qua ải này, Cổ Hạo Nhiên chỉ ít năm chắc chắn phần có thể ra khỏi Vương phủ.

Hu, hai khắc ngắn ngủi, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy dài như một canh giờ, trước mắt thấy mình đã ra khỏi phạm vi nhà chính, Cổ Hạo Nhiên bắt giác thờ dài một hơi, trong lòng giống như vừa trút được tảng đá nặng, tâm trạng hơi thả lỏng đi về phía ngoài Vương phủ chuẩn đi, nghe thấy tiếng huyền ảo cách đó không xa truyền tới, Cổ Hạo Nhiên khước miệng bắt giác kéo ra một nụ cười mỉa, hôm nay nếu hần đi khỏi đây, vậy thì nơi đây sẽ là màn phồn hoa, yến hội xa xỉ cuối cùng.

Leng keng, trong sắc đêm vắng vẻ đột nhiên truyền ra một tiếng vang nhỏ, trong lòng Cổ Hạo Nhiên chợt kinh hãi, tuy mình đã có chút thả lỏng, nhưng cũng tuyệt đối không sơ hở tới mức sẽ đụng chúng cơ quan nào đó, vừa nãy không nhìn thấy gì cả, trên mũi chân lại cảm giác có chút lực cản, Cổ Hạo Nhiên liền chau mày, thân hình vốn đang chạy về phía trước đột nhiên gia tốc, trong màn đêm như lưới kiếm đột nhiên nhảy về phía trước.

Trong nháy mắt chỉ thấy nơi hần đã đi qua, đột nhiên từ trên mặt đất bắn ra mười mấy đạo lợi tiễn, từ nhiều hướng khác nhau, góc độ phức tạp nhắm vào các điểm vị trí trên đoạn đường này, thanh âm lợi tiễn phá không bay đi trong sắc đêm đột nhiên vang lên, sắc bén và quỷ dị.

Cổ Hạo Nhiên nghe thanh âm lợi tiễn phá không từ sau truyền tới, không cần quay đầu cũng có thể cảm giác rất rõ vị trí mà những lực đạo đó nhằm vào, nếu mình chậm một bước, cứ cho là có thể tránh được tất cả lợi tiễn, nhưng quyền chủ động cũng đã mất đi, sau đó Cổ Hạo Nhiên không quay đầu lại, thân hình đã toàn lực lao về phía trước, chỉ thấy một thân ảnh màu đen chạy như tên bay trong bầu trời đêm, hướng về phía ngoài Vương phủ mà chạy.

Cổ Hạo Nhiên tuy đã rất cẩn thận, nhưng xem ra Thực vương này thật sự là người giỏi tâm kế, ở vòng ngoài của nhà chính, mọi người đều cho rằng đã ra khỏi đường cảnh giới, lại bố trí một tầng cảnh giới cường lực mà vừa nãy trên mặt cỏ Cổ Hạo Nhiên chính là đụng phải dây thép nối với cơ quan, đây chính là nguyên nhân không ai dám tới Thực vương phủ trộm đồ, vì hần sẽ khiến người bỏ mạng lại đây.

Chỉ trong nháy mắt Cổ Hạo Nhiên liền nghe thấy tiếng thân hình dao động vang lên từ bốn phương tám hướng, là hộ vệ bên cạnh nghe thấy biến động khác thường đều chạy tới đây, trong lòng Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh dị thường, một mặt mau chóng tính toán vị trí để tẩu thoát, một mặt lấy nhuyễn kiếm nắm chặt trong tay, chuẩn bị đối phó với mọi công kích, kiểu này xem ra đã không thể thiện ý được nữa.

Soạt, tiếng lợi kiếm phá không công kích tới, Cổ Hạo Nhiên nghe tiếng gió mạnh mẽ đang nhắm tới sau lưng mình, nghe thanh âm phát ra đó biết là người phía sau chia trường kiếm tới, sau đó cước bộ căn bản không ngừng, đầu cúi xuống tránh kiếm phía sau tới, vẫn chạy như bay về phía trước.

Xung quanh hộ viện đang gấp rút tới, thấy Cổ Hạo Nhiên căn bản không quay đầu để tiếp kiếm, không giao thủ thì căn bản không cách nào trì hoãn tốc độ của Cổ Hạo Nhiên, mà bây giờ dựa vào tốc độ của hai phía, cư nhiên trong nhất thời làm thế nào cũng không thể đuổi kịp thân ảnh Cổ Hạo Nhiên, bất giác tạo thành tình cảnh, một bên vô thanh mau chóng chạy, một bên vô tức gấp gấp đuổi theo.

"Đứng lại, tiểu tử, ngươi nếu thành thật nói rõ mục đích đến, dựa vào hôm nay là ngày tốt thọ đản của Vương gia bọn ta, có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng, nếu để bọn ta bắt được, thì đừng trách bọn ta không khách khí."

Một đạo thanh âm trầm ổn lão luyện từ phía sau truyền tới, Cổ Hạo Nhiên nghe ra là giọng nói của người nam tử được gọi là lão đại, đến chút sắc mặt cũng không thay đổi, lời này đi mà gạt quỷ, nếu hấn tin vậy chỉ còn đợi biến thành quỷ, sau đó Cổ Hạo Nhiên ngay cả chút khí tức cũng không có biến hóa, đột nhiên gia tăng tốc độ chạy về phía trước, bây giờ cũng không lo nổi cái gì mà cơ quan, cái gì mà đường ngõ, cái gì mà người rồi, Cổ Hạo Nhiên một lòng chỉ phán đoán hướng đi có chính xác hay không, cũng không lo nổi những thứ khác nữa.

"Tiểu tử ngươi muốn chết, dừng lại cho ta." Lão đại đó thấy Cổ Hạo Nhiên không thèm quan tâm chạy thẳng về phía trước, bất giác hừ lạnh một tiếng đột nhiên bắt lấy người mang cung tên vừa nảy mới chạy qua đây, kéo cung nhắm vào bóng lưng Cổ Hạo Nhiên và một tiễn bắn về phía đó.

Tiền này lực đại thể trầm mang theo tiếng gió mạnh mẽ nhắm tới sau lưng Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nghe tiếng gió phân biệt thế tới, tiễn này bao trùm tất cả chỗ hiểm sau lưng hấn, bất kỳ sự trốn tránh nào đều buộc phải rời khỏi vị trí ban đầu, chỉ là nếu cần như vậy, thì người phía sau đều có thể đuổi kịp.

Cổ Hạo Nhiên đôi mắt hơi híp lại trong đó thoáng qua thần thái kiên định, ngay vào lúc tiếng gió phía sau vừa ập tới, chân đột nhiên bay lên không, phương vị, lực đạo đều được tính toán vô cùng chuẩn xác, một chân giẫm lên đầu mũi tên vừa được bắn qua đây, mượn lực đạo vô cùng mạnh mẽ này, sau một cú nhảy thân hình đáp xuống phía xa xa, ngược lại còn kéo dài cự ly với đám người phía sau hơn so với vừa nảy.

"Hảo bản lĩnh, tiếp thêm một tên nữa của ta." Lão đại của cả hộ viện thấy Cổ Hạo Nhiên không lùi ngược lại còn tiến, hừ lạnh một tiếng sau đó lại bắt lấy một cung tên bên cạnh nữa, song cung hợp lại kẹp một mũi tên thép, nhắm vào đầu Cổ Hạo Nhiên mà bắn đi.

Cổ Hạo Nhiên đôi mày nhíu chặt, thân pháp đồng dạng đã không cách nào sử dụng, trong tình hình khẩn cấp, cần rằng xoay người lại một kiếm đỡ công kích của lợi tiễn vừa bắn qua đây, chỉ nghe thấy vang lên một tiếng bing, trong sắc đêm yên tĩnh nghe ra vô cùng trong trẻo, lão đại đó thấy cuối cùng đã bức được Cổ Hạo Nhiên xoay người tiếp chiêu, trong lòng đang vui mừng, không ngờ Cổ Hạo Nhiên như điều đứt dây, đốn lực đạo của hấn liền bay đi.

Lão đại trong lòng chột kinh hãi, thân thủ vừa nảy đó sao lại không hữu dụng như vậy, bị một tiễn của mình công kích mà bay đi, trong lòng còn chưa kịp suy nghĩ, thì liền thấy thân hình bị công kích của Cổ Hạo Nhiên thoáng qua trong không trung, tốc độ vô song bay về phía trước, tình hình đó làm gì có vết tích thụ thương của việc trúng công kích, rõ ràng là cách lần nữa mượn lực tiến về phía trước.

Lão đại phía sau mang theo sự lạnh lùng đôi tay vừa vung lên những người đuổi theo đều dừng lại phía sau hấn, nhìn phía trước trong nhất thời không còn thấy thân ảnh Cổ Hạo Nhiên, khoe miệng lão đại bất giác trung ra nụ cười lãnh khốc, nơi đó hấn còn dám tới, vậy thì hấn tự tìm chết rồi, không trách người khác được.

Đây nhìn tựa như đại quy mô truy bắt, thật ra cũng chẳng qua là mấy người bọn lão đại ở gần đó nghe động tĩnh mới đuổi qua đây, giao đấu với Cổ Hạo Nhiên hai lần chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt, người của khắp hộ viện còn chưa tập hợp qua đây, Cổ Hạo Nhiên đã mất tăm hơi.

"Lão đại, sao không đuổi nữa?"

Lão đại của cả hộ viện lạnh lùng nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên biến mất, nhàn nhạt nói: "Các ngươi lẽ nào đã quên, trong Vương phủ này có mấy nơi nguy hiểm?" Mấy người nảy giờ theo hấn đuổi tới đây, bỗng im bật, đúng vậy, Vương phủ này đâu đâu cũng là cạm bẫy, nhà chính không phải là nơi nguy hiểm duy nhất, những thứ này chỉ có hộ viện già đời mới có tư cách biết, mà rất không may bọn họ đều là như vậy.

Cổ Hạo Nhiên sau vài cú bay nhảy xông về khu đất trống, đang cảm thấy ở nơi thoáng đãng càng dễ bị đuổi kịp hấn chuẩn bị gia tăng tốc độ, nhưng đột nhiên phát hiện người đằng sau không đuổi tới, trong lòng Cổ Hạo Nhiên bất giác vừa tăng cường thận trọng, vừa cẩn thận quan sát khu vực xung quanh.

Rầm rầm, Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp nhìn kỹ đây là đâu, dưới chân đột nhiên lọt vào bẫy bên tai còn lơ mơ nghe tiếng nước chảy truyền tới, Cổ Hạo Nhiên bất giác đại kinh, ở đây sao lại có tiếng nước, trong giây phút đầu tiên cảm giác được cái bẫy dưới đất, liền có đề thân mình ngoi lên giữa không trung.

Cổ Hạo Nhiên giữa không trung tập trung mọi lực chú ý nhìn bốn phương tám hướng, đối diện với mình là một tòa tháp chuông, dưới ánh sáng phản chiếu trong ngôi nhà lưu ly, Cổ Hạo Nhiên chỉ thấy trước mắt hoa lên, mấy đạo hàn quang của lợi kiếm đang được bắn ra từ tháp chuông, Cổ Hạo Nhiên thân giữa không trung không có chỗ để mượn lực, sau đó có hít vào một hơi, nhuyễn kiếm trong tay không để phát trong nháy mắt đỡ đòn tấn công của lợi tiễn được bắn ra trước nhất.

Cổ Hạo Nhiên một kiếm đáp lên mũi tên, mượn thế trong không trung cố gắng xoay người nhảy nghiêng qua, trên đầu mấy mũi tên lấp lánh hàn quang,

ngửi được một mùi tên có mùi tanh hôi trong nháy mắt từ dưới chân Cổ Hạo Nhiên bay qua, bing một tiếng không biết bắn trúng thứ gì ở sau lưng, phát ra tiếng va chạm nặng nề, có thể thấy mấy mùi tên này nhanh biết mấy, mạnh biết mấy.

Trong lòng Cổ Hạo Nhiên nhẹ thờ hất ra một hơi, nhuyển kiếm huy vũ bảo vệ xung quanh mình liền rơi xuống đất, bầu trời trắng sáng, trong giây phút nhuyển kiếm huy vũ trong tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên phát hiện một đạo hàn quang nổi bật trên thân kiếm, thoáng qua, bất giác trong lòng đại kinh cúi đầu cố gắng nhìn xuống.

Chỉ thấy trên mặt đất lúc này đầy rẫy những mũi dao sắc nhọn chia thẳng lên trên, mắt thấy sắp đáp xuống đất, Cổ Hạo Nhiên ánh mắt chợt lay động, cắn răng xoay người thành đầu dưới chân trên, nhuyển kiếm trong tay vào ngay phút mấu chốt đỡ trên mặt đất, sau cú đàn hồi đem Cổ Hạo Nhiên bật ra lại.

Sau tiếng ting ting tong tong, Cổ Hạo Nhiên mặt đầy vẻ nghiêm túc đứng trên mặt đất, nơi đôi chân đang đứng, lưỡi dao sắc nhọn đều bị Cổ Hạo Nhiên một kiếm quét thành bình địa, Cổ Hạo Nhiên đứng trong một thước vuông, lúc này mới nhẹ thờ ra.

Nhìn lưỡi dao được tầm cực độc, Cổ Hạo Nhiên bất giác hít sâu một hơi thầm nói: "May mà mình tới, không phải là những huynh đệ khác, dựa vào bản lĩnh của mình ứng phó còn khó khăn như vậy, súyt chút thì bị phế ở đây, nếu là người khác tới, e thật sự rơi vào nơi một đi không về."

Tiếng người, tiếng người huyền não ngày càng gần, rõ ràng người đuổi bắt đã bắt đầu nhiều hơn, Cổ Hạo Nhiên nhìn sắc đêm xung quanh một lượt, dưới ánh trăng bãi đất trống vô cùng âm u, trong tòa kiến trúc yên tĩnh đứng đó, không biết còn ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm, còn có bao nhiêu cơ quan có thể dồn người ta tới chỗ chết?

Nguy hiểm, nếu không phải nguy hiểm thật sự thì người đuổi theo hẳn không thể không đuổi theo, nhưng nếu đợi ở đây, chờ đợi hẳn nhất định vẫn là con đường chết, Cổ Hạo Nhiên đương nhiên hiểu được nặng nhẹ và được mất, ngẩng đầu nhìn xung quanh dường như một con mãnh cầm đang mở to miệng, sự hung hiểm không nói cũng rõ, Cổ Hạo Nhiên bất giác giận dữ cắn răng, mũi chân điểm một cái trên mặt đất liền bay về phía tháp chuông.

Bing, Cổ Hạo Nhiên một kiếm đáp xuống lan can của tháp chuông, sau mấy cú nhào lộn không ngừng nghỉ, chỉ mượn sức của nhuyển kiếm liền leo lên tới đỉnh tháp chuông, mọi thứ ở đây đều quá không an toàn rồi, Cổ Hạo Nhiên không cách nào phân biệt ai nguy hiểm ai không không nguy hiểm, cho nên tay cũng không dám chạm vào tòa kiến trúc nguy hiểm này, bên trên có độc hay không ai mà biết được.

Khi đôi chân Cổ Hạo Nhiên vừa chạm vào đỉnh tháp chuông, đột nhiên từ trong tháp chuông bắn ra vô số đạo lợi tiễn, khắp căn nhà lúc này giống như một ống pháo hoa, chẳng qua thứ từ trong đó bắn ra không phải là pháo hoa chói mắt xán lạn, mà là mũi tên khiến người ta chết.

Cổ Hạo Nhiên sớm đã nghĩ tới có nhiều mai phục như vậy, ở đây tuyệt đối sẽ không quá an toàn, đôi chân vừa dính lên đỉnh nhà liền nhào người xuống, dựa vào nhuyển kiếm cắm trên vách nhà để chống đỡ trọng lượng của cả cơ thể, cứ như vậy mà treo lơ lửng trong không trung, còn những cung tên đều chia lên trên bắn từ phía, khiến Cổ Hạo Nhiên bất giác toát mồ hôi lạnh, nếu không phải mình nghe lời Diệp Y, khi người tưởng đã an toàn mà thờ phào, thì chính là lúc thân chết vậy tay gọi người, cho nên không chỉ không thả lỏng, ngược lại càng thêm thận trọng, cũng vì vậy mà tránh được những chiêu thức quyết sát căn bản không cách nào né tránh được.

Yên tĩnh, sau phút vạn tiễn đều bắn ra, từ phía yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu và tiếng mũi tên rơi về phía xa xa, trong sắc đêm giống như rơi vào lòng người, mang theo thanh âm trong trẻo khiến lòng người kinh hãi.

Cổ Hạo Nhiên treo lơ lửng trên mái nhà sau vài bận thăm dò, trở người một cái nhảy lên trên, thấy cả tòa nhà lưu ly dưới ánh trăng tản phát ra ánh sáng trắng xinh đẹp, giống như mặt hồ tản phát ra ánh sáng tươi đẹp, nhưng không biết đằng sau sự mỹ lệ này, lại ẩn giấu vũ khí hung sát chí mạng.

Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nặng nề đập lên nóc nhà liền muốn xông ra ngoài, đột nhiên nóc nhà sau khi chịu một đòn nặng nề này liền chậm rãi nứt ra, Cổ Hạo Nhiên bất giác hơi ngần ra, thấy trên nóc nhà dưới chân mình vài tấm ngói lưu ly tách ra, lộ ra một chiếc hộp gỗ bên trong, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy vậy không nói hai lời, xé lấy mảnh dưới y sam mau chóng gói lại, thử thăm dò một lúc những chỗ khác trong ngôi nhà, thấy không có động tĩnh gì, bất giác thì triển thân pháp để túi vải trên lưng liền chạy, thứ đồ được lộ ra ở nơi được cảnh giác nghiêm ngặt như thế, nghĩ cũng biết không phải là vật tầm thường.

Đèn lồng, đèn lồng màu đỏ, Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn đèn lồng treo trên góc tường, sau đó đôi mắt hàn quang chợt lay động, đôi tay cùng lúc lấy lồng đèn xuống ném về phía những căn phòng đó, tuy căn phòng có thứ được đúc bằng thép, nhưng đại đa số vẫn được làm bằng gỗ.

Ánh lửa, Cổ Hạo Nhiên mới chạy khỏi nơi nguy hiểm, thì liền thấy phía sau ngọn lửa đã cháy cuộn cuộn, Cổ Hạo Nhiên cũng không lo kinh ngạc, gia tăng tốc độ tìm chuẩn phương hướng liền chạy ra ngoài, Vương phủ này cũng có chút lớn, dựa vào tốc độ của hắn nửa canh giờ cũng không ra nổi, càng đừng nói nơi hắn đang ở là nhà chính chỗ sâu nhất trong Vương phủ.

Ánh lửa xung thiên, chẳng mất bao nhiêu thời gian ngọn lửa đã bắt đầu cháy hừng hực, Cổ Hạo Nhiên không biết, nơi đây là thư phòng của Thục vương, thường ngày không biết Thục vương để những thứ gì, ở đây nghiêm cấm bất kỳ sự xuất hiện nào của nước, đâu đâu cũng có thể thấy thép và phòng ốc, nhưng không thấy bất kỳ hoa cỏ cây cối nào, sau bao năm tháng tích lũy, bản chất của căn phòng sớm đã khô tới có thể tự bốc cháy, làm gì cần gặp phải lửa, nơi Cổ Hạo Nhiên vút lồng đèn đều nhắm về phía căn phòng được làm bằng gỗ, lần này phải nói là rất nhanh, trong nháy mắt e sẽ trở thành một bãi đất hoang tàn.

Tiếng huyền não, tiếng kinh ngạc kêu la đột nhiên vang lên, người ở khắp nơi đều ùn ùn kéo tới, hành động truy bắt Cổ Hạo Nhiên vốn được tiến hành trong yên lặng, dù gì hôm nay cũng là thọ đàn của Thục vương, nếu vào lúc này xảy ra sự tình, há không phải là chuyện quá mất mặt sao, mà lúc này ánh lửa xung thiên vừa cháy, muốn đem chuyện này xử lý êm đẹp xem ra đã là việc không thể.

"Đúng là thứ to gan, lại dám phóng hỏa đốt nhà, người đâu, triệu tập tất cả hộ viện và thị vệ, hôm nay nhất định phải bắt được cho ta." Lão đại này giờ

đứng bên ngoài bố trí, thấy bên trong sau một trận ồn ào đột nhiên thấy ngọn lửa xung thiên, bất giác chấn kinh cùng lúc siết chặt tay, vẻ mặt đầy tức giận ra lệnh nói.

Bên ngoài hộ vệ vốn đã vây thành một vòng, sớm đã thấy Cổ Hạo Nhiên tiến về phía này, bất giác đều vui vẻ thoải mái ở bên ngoài quan sát, lúc này đột nhiên thấy lửa lớn, bất giác đều thất sắc, ở đây có vị trí thế nào trong lòng Thục vương, Cổ Hạo Nhiên không rõ nhưng họ sao không rõ chứ, bọn họ từng mắt nhìn chuyện xảy ra, tội này đã khó thoát, nếu còn không bắt được người phóng hỏa, chỉ có thể lấy chết tạ tội, bất giác đều lớn tiếng gào lên từ phía liền siết chặt vòng vây.

"Lão đại, người tới xuất hiện ở Nghênh viện."

"Lão đại, người tới đã đến Phong viện."

"Lão đại, Lý lâu, bên đó chúng tôi đã đem hán vây chặt trong lầu rồi."

Bây giờ cũng không để ý tới cái gì mà thọ đàn và che giấu rồi, hộ viện và thị vệ của toàn bộ Vương phủ đều được điều động, pháo hoa màu xanh trong sắc đêm mang theo thanh âm gấp gáp, Thục vương phủ to lớn trong thời gian sớm nhất, không biết là cơ quan nào, tất cả ánh lửa từ các nơi đều sáng lên, soi sáng khắp Thục vương phủ.

Cổ Hạo Nhiên một thân hắc y đang chạy như bay trong gió đêm, thấy trong nháy mắt đâu đâu cũng đều sáng rực, đến cả một nơi để ẩn thân cũng không có, còn đám hộ viện bảo vệ ở các nơi, đều hiện thân, thấy hán cũng không động thủ, chỉ mau chóng đốt một cây pháo hoa, Cổ Hạo Nhiên biết đó chính là đang truyền tin đi, bất giác trong lòng kinh ngạc, cuối cùng vẫn là xem nhẹ cách bố trí cơ quan của Thục vương phủ rồi, ánh sáng trong nháy mắt này mọi nơi đều được chiếu sáng, hán ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, nhưng không ngờ bản thân lại gặp phải giây phút nguy hiểm nhất.

Thủ lĩnh hộ viện này giờ luôn đứng ở nơi phát hỏa sầm mặt, vừa chỉ huy cứu hỏa, vừa không ngừng thu thập tin tức của Cổ Hạo Nhiên, thấy mọi người bẩm báo Cổ Hạo Nhiên này giờ đều nhằm về đông viện mà thoát khỏi vòng vây, sau đó đã sắp xếp rất nhiều người chờ ở đó, lúc này nghe thấy Cổ Hạo Nhiên đã bị vây trong Lý lâu lão đại lạnh lùng cười nói: "Để ta xem xem là người thế nào lại dám to gan tới vậy." Nói xong, vung tay sắc mặt tương đối khó coi mau chóng tiến về Lý lâu.

Cổ Hạo Nhiên lúc này đang đứng trong Lý lâu trước mặt là khu đất trống, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng xem xét xung quanh, nhuyển kiếm trong tay chỉ thẳng về người cầm đầu phía trước, bên cạnh hán vài thi thể đã ngã xuống, người xung quanh mặt đầy vẻ tức giận nhìn Cổ Hạo Nhiên, chỉ biết vây chặt hán vào bên trong, nhưng đã không còn ai dám lên trước tranh công lao bắt sống hán.

Cổ Hạo Nhiên quét mắt nhìn đám người xung quanh rất biết tiến thoái, trong lòng bất giác trở nên khẩn trương, không phải hán không muốn tốc chiến tốc quyết, nhưng vì vòng cung tên vây bên ngoài khiến hán căn bản không cách nào động đậy được, lần xung chiến vừa này, mắt thấy hán đã có thể từ trong thân ảnh những người này xông ra ngoài, nhưng lại bị người cầm đầu rất biết nhìn thời cơ, mau chóng hạ lệnh bắn chết hết những người xông lên trước, khiến hán hoàn toàn không có cơ hội đào tẩu.

Chết lặng, ánh đuốc sáng trưng đem cả Lý lâu soi sáng như ban ngày, trong ba vòng ngoài ba vòng người, dưới ánh lửa đỏ rực lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Hạo Nhiên đang bị vây chính giữa, không ai nói chuyện, cũng không ai kêu la, thậm chí trên mặt mọi người ngoài vẻ chấn kinh ra, đến một chút biểu tình khác cũng không có.

Trong yên lặng đột nhiên có vài người mau chóng chạy tới, chỉ thấy tên cầm đầu vẻ mặt nghiêm túc, một khuôn mặt chữ điền lúc này sự tức giận và lãnh khốc không nói thành lời, người tới đến trước vòng vây, dừng lại trên dưới đánh giá Cổ Hạo Nhiên, lãnh khốc nói: "Đã dám tới Vương phủ làm loạn, lại không có gan lộ ra diện mạo thật, sao, có phải là không thể gặp ai không?"

Cổ Hạo Nhiên nghe thanh âm mới biết, người trước mặt chính là người được gọi là lão đại thủ lĩnh của hộ viện, sau đó nhân nhợt nói: "Dựa vào người còn chưa đủ tư cách để thấy mặt ta."

Lão đại sầm mặt xuống hừ lạnh một tiếng nói: "Chết tới nơi, còn dám ngông cuồng."

Cổ Hạo Nhiên cùng dạng hừ lạnh một tiếng nói: "Dựa vào người, còn chưa có tư cách nói câu này." Cổ Hạo Nhiên là người tâm tư linh hoạt, một mặt xoay chuyển suy nghĩ để đối phó một mặt thấy sau khi tên lão đại này tới cũng không có hành động gì khác thường, liền hiểu ra hán không có quyền xử lý mình, phía sau đương nhiên còn có người tới.

Lão đại bị câu nói này của Cổ Hạo Nhiên làm nghẹn trong lòng. Nếu thường ngày cả Vương phủ này ngoài ba vị tổng quản ra, thì hán là người có quyền lực lớn nhất, xử người nào căn bản không cần nói, nếu có tên phi nhân như Cổ Hạo Nhiên thì có thể trực tiếp hạ lệnh xử tử, nhưng hôm nay Cổ Hạo Nhiên tạo ra họa quá lớn, đã kinh động tất cả mọi người, mệnh lệnh từ trên đưa tới, hán không thể làm chủ, sau đó vẻ mặt âm trầm nói: "Tiểu tử, đừng vui mừng quá sớm, ta sẽ cho người biết cái giá tộm vào Vương phủ."

Cổ Hạo Nhiên ồ lên một tiếng rồi lạnh lùng nói: "Vậy sao?"

Cổ Hạo Nhiên vừa ứng phó đám người này, vừa suy nghĩ nhanh, sau khi nhìn lướt qua xung quanh một lượt, trong ánh lửa đôi mắt Cổ Hạo Nhiên đột nhiên sáng lên, khóe miệng được giấu sau lớp màn đen từ từ kéo ra một nụ cười.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Cơ quan đầy rẫy

"Là ai phải người tới?" Cổ Hạo Nhiên trong lòng đang tính toán thỏa đáng, đột nhiên một đạo thanh âm lãnh đạm truyền tới, Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn, thấy một đội người mau chóng chạy về phía mình sau đó đứng trước vòng vây, còn tên đi đầu có tới ba bốn phần giống với Minh Hoàng, nhưng lại là người có nhiều hơn một cỗ khí tức âm lạnh, lúc này đang sầm mặt nhìn hắn.

Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng quét mắt nhìn tên cầm đầu này, chính là Thục vương năm đó có duyên gặp mặt một lần, lúc này thấy hắn về mặt lạnh nhạt nhìn mình, đối với mọi thứ xung quanh đều như không quan tâm tới, dường như bị náo loạn không phải là Thục vương phủ của hắn vậy, thần thái trên mặt ngoài về lạnh nhạt ra không còn gì khác, chỉ là câu nói đầu tiên mau chóng truyền tới, lại lộ ra cách nghĩ thật sự của hắn, sau đó suy nghĩ chuyển động nhàn nhạt nói: "Người là ai?"

Thục vương đầu mày khẽ chau, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng nói: "Đã không biết bản Vương là ai, lại còn dám tới trộm đồ của bản Vương, người thật to gan."

Cổ Hạo Nhiên đôi mày nhướng lên lời nói mang theo tiếng cười: "Đã là tên trộm vặt, vì sao cần phải biết trộm đồ của ai? Ta chỉ cần biết ở đây có đủ đồ để trộm thì được rồi."

Thục vương nghe lời này của Cổ Hạo Nhiên, khuôn mặt âm trầm đột nhiên nhàn nhạt cười, đôi mắt thoáng qua tia tinh quang đậm đặc nói: "Cũng phải, xem ra bản vương hỏi quá rồi." Ngừng một lúc sau đó Thục vương lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên tiếp tục lạnh nhạt nói: "Người đã thừa nhận tới Vương phủ ta trộm đồ, vậy theo quy định của Ảnh Thúc ta, phải giao cho quan phụ mẫu địa phương tra án, người đâu, bắt hắn lại cho ta" Một chữ cũng không nhắc tới vấn đề vừa nãy, mà là bày mưu mau chóng bắt hắn.

Cổ Hạo Nhiên thấy Thục vương không truy vấn lai lịch của hắn, và rốt cuộc thứ hắn trộm là gì, chỉ là danh chính ngôn thuận bắt hắn giao cho quan viên xử lý, Cổ Hạo Nhiên quét mắt nhìn người theo sau Thục vương, không biết là quan viên tâm phúc của Thục vương, hay là khách tới xem kịch hay, bất giác bắt đầu cười thầm, xem ra tên Thục vương này thật sự có đầu óc, biết không thể ở trước mặt bản dân thiên hạ thảo luận những chuyện này, vách tường có tai, càng huống hồ những bí mật này không phải có thể để bất cứ ai cũng đều biết thứ này.

Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên chợt lay động, nhìn thấy được đường lui hắn cũng không sợ nữa, càng huống hồ còn phải có thời gian điều chỉnh vị trí, sau đó ha ha cười lớn nói: "Không biết Thục vương muốn đem ta giao cho nha môn nào, phải biết ta chẳng qua chỉ là trộm thứ nhỏ xiu xiu, nếu bị môn sinh hay thủ hạ của Thục vương người định cho tội danh trộm vặt phẩm quan trọng, trực tiếp đem ta giam vào ngục phản tội chết, vậy thì ta quá oan uổng rồi." Cổ Hạo Nhiên vừa nói vừa chậm rãi thay đổi vị trí, lại vừa xảo biện với Thục vương.

Lời này vừa nói ra người chạy theo Thục vương liền ồn ào, không ít người bắt đầu chỉ Cổ Hạo Nhiên mắng, ai nấy đều xem lời Thục vương nói như Thanh Thiên đại lão gia, thanh bạch thẳng thắn căn bản không để ai oan uổng, tuyệt đối công bằng công chính.

Thục vương nghe vậy, trên mặt bất động, trong lòng lại càng trở nên âm trầm, lạnh lùng quét mắt nhìn người nam tử trung niên bên cạnh, nam tử đó về mặt khó coi cúi đầu không nói gì, lúc vừa phát hiện tung tích của Cổ Hạo Nhiên bọn họ đã biết toàn bộ tình hình, thần sắc Thục vương bất động vừa ứng phó với đám khách khứa vừa căn dặn bắt sống, mọi người ở tiền viện đều không kinh động, vì Thục vương biết Vương phủ của hắn rốt cuộc có những thứ gì, đã dám tới trộm thì tuyệt đối không phải là người bình thường.

Sau đó không ngờ thư lâu của hắn bị đốt, bên trong đó có thứ rất quan trọng với hắn, mà nhị tổng quản tới bẩm báo cũng biết chỗ quan trọng này, đã hoảng hoàng loạn loạn chạy tới, lần này tất cả tân khách đều biết trong Thục vương phủ có trộm, khiến hắn cự tuyệt cũng không phải mà không cự tuyệt cũng không được, tới lúc này dẫn theo cả đám người tới, chỉ còn biết trước là bắt tên trộm này lại, âm thầm thăm vấn mới là thượng sách không ngờ tên trộm này ngược lại còn đáp trả một cái, lần này công khai hoặc ngầm ngầm không biết có bao nhiêu người đang nhìn theo cử động của hắn.

Thục vương về mặt sầm xuống cũng không phí lời với Cổ Hạo Nhiên, đưa tay nhẹ nhàng vẫy ra hiệu cho đám hộ vệ tiến lên trước bắt lấy Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nhìn thời cơ cũng rất nhanh, sau đó đưa tay mau chóng từ sau lưng kéo ra thuận tay lấy cái hộp, một tay xé tấm vải gói đồ, lớn tiếng nói: "Vì không muốn chết oan trong tay Thục vương, ta phải đem những thứ ta trộm được để lộ cho mọi người xem, để mọi người biết ta rốt cuộc phạm tội lớn thế nào, cho ta một sự minh bạch." Nói xong làm ra vẻ muốn đem thứ bên trong chiếc hộp đồ ra.

Lúc Thục vương đó vừa thấy Cổ Hạo Nhiên lấy chiếc hộp ra, khuôn mặt vốn âm trầm liền trở nên càng lạnh lẽo, đôi tay giấu dưới măng bào, bất giác để sau lưng siết chặt thành quyền, thấy Cổ Hạo Nhiên đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn hắn làm ra vẻ lấy ra, bất giác đôi mắt sầm xuống đưa tay ra vung lên lạnh lùng nói: "Khoan." Đám hộ vệ vốn nghe theo mệnh lệnh của hắn phải ra tay với Cổ Hạo Nhiên, dưới tiếng mệnh lệnh này bất giác đều lui lại.

Đôi mắt Thục vương lạnh nhạt dị thường trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, nửa buổi trời chậm rãi nói: "Sao ta biết thứ trong tay ngươi có phải là có người đồ tội cho bản Vương hay không?"

Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên lộ ra ý cười, một tay cầm lấy chiếc hộp chậm rãi đi qua đi lại trong vòng vây, vừa nhàn nhạt nói: "Thục vương có muốn mở ra xem xem để xác định một chút không? Ta rất biết nghe lời, Thục vương người nếu nói muốn xem ta tuyệt đối không chút chần chừ."

Quyền đầu trong tay áo của Thục vương càng siết chặt hơn, lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, một người mặc quan bào màu đỏ đứng gần bên cạnh Thục vương nhất đôi mắt chợt lay động, thấy Thục vương ngăn cản như vậy, thứ trong tay người đó tuyệt đối là thứ không thể để người ngoài nhìn thấy, sau đó

trực tiếp quay sang Thục vương cúi người nói: "Thục vương không cần nhiều lời với tên tặc tử này, trước là bắt hắn lại rồi nói, dám đảo loạn phủ đệ của Thục vương người, chỉ dựa vào tội danh này, cũng tuyệt đối không oan uổng hắn rồi."

Thục vương nghe vậy biết lời này là đang giúp hắn nói, còn chưa gật đầu đồng ý, một người khác đứng bên cạnh đột nhiên nói: "Cái gọi là trắng thì trắng, mà đen thì là đen, để hắn đem đồ mở ra xem rồi cuộc cũng tốt, tránh làm bại hoại danh dự của Thục vương, đừng để người ngoài nói Thục vương thực sự có gì đó không thể cho người khác xem, nhất quyết không để rơi vào bẫy của tên tặc tử này."

Cổ Hạo Nhiên thấy người này bộ dạng đàng hoàng nói, rõ ràng nghe có lý, nhưng trong âm thầm lại là một chuyện khác, nhìn Thục vương trong nháy mắt sầm mặt xuống, trong lòng Cổ Hạo Nhiên bất giác cười thầm, người này không biết ngốc thật hay ngốc giả, hoặc nói không phải là người của Thục vương, câu này không rõ ràng là đang giúp hắn rồi sao.

Lời này của hai người vừa dứt, người theo sau Thục vương bất giác đều phân làm hai ý kiến tán đồng, một bên rõ ràng là tâm phúc trung thực của Thục vương, toàn lực duy trì cách nói của người đầu tiên, bên còn lại nhìn nếu không phải là người tới xem nào nhiệt, thì là người đối đầu với thế lực của Thục vương, còn sợ lửa không cháy lớn mà còn cứ quạt gió châm lửa nâng cao nhiệt độ.

Trong nhất thời hai phía lại tranh cãi không ngừng, không xem Cổ Hạo Nhiên người bị bao vây trong đó ra gì, dường như trước mặt căn bản không có người này vậy, Cổ Hạo Nhiên cười nhìn hai phái trước mắt đang tranh luận, bất giác cười nhạt chậm rãi điều chỉnh lại góc độ.

Thục vương về mặt âm trầm, đôi mắt như điện trực tiếp nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nhìn lại Thục vương, thanh âm tạp nham bên cạnh dường như căn bản không cách nào ảnh hưởng tới họ được, nửa buổi trời Cổ Hạo Nhiên đột nhiên mỉm cười, nhìn Thục vương chậm rãi nói: "Thục vương có hứng thú muốn biết là ai phái ta tới không?"

Mắt thấy hàn quang trong đôi mắt Thục vương lay động mấy lần, Cổ Hạo Nhiên biết Thục vương hạ sát tâm rồi, ở địa bàn của hắn nếu thật sự muốn giải quyết mình, cũng không có bao nhiêu người thật sự dám nói tới chuyện này, mà dưới tia sáng đó, còn có chút vị trí chưa đối xứng, Cổ Hạo Nhiên tâm tư xoay chuyển một lượt liền lại bắt đầu kéo dài thời gian.

Đôi mắt Thục vương híp lại lạnh lùng nói: "Tặc tử có lời gì đáng để bỗn Vương tin."

Cổ Hạo Nhiên khoé mắt thấy người xung quanh đang chậm rãi hành động, biết Thục vương tuyệt đối sẽ không đối thoại hai người với hắn như vậy, đem mọi bí mật toàn bộ nói ra cho mọi người nghe, sau đó cười thầm cũng không thêm đề ý tới hành động khác thường này, cười nói: "Vậy thì không nói chắc được, xem tình hình hôm nay ta muốn rời đi cũng không phải là chuyện dễ, người ta nói rất hay, người trước lúc chết, lời nói cũng lương thiện, nếu ta nghĩ thông rồi cũng muốn để Thục vương biết rõ sự thật, là ai muốn ta tới trộm những thứ quan trọng này, cũng có người để trả thù phải không?"

Thục vương lạnh lùng cười còn chưa trả lời, Cổ Hạo Nhiên trực tiếp nói: "Nếu Thục vương không muốn biết cũng được, con người ta luôn là người biết điều, nếu người ta không muốn biết, ta cũng tuyệt đối sẽ không cưỡng ép người ta biết."

"Tiêu tặc mau nói rõ cuộc là ai phái ngươi tới? Thật to gan, lại dám ở trên đầu thái tử mà động thổ, trong mắt còn có vương pháp hay không?" Trước là phe thứ hai có người lớn tiếng nói.

Cổ Hạo Nhiên cười nhướn mày nhìn về mặt u ám của Thục vương còn chưa có trả lời, Thục vương lạnh lùng nói: "Tặc tử nhai ranh lại dám đem hôm lên vào Vương phủ của ta trộm đồ còn không nói, còn dám thiêu hủy kiến trúc quan trọng nhất trong Vương phủ của ta, bây giờ lại còn đưa cái mồm lợi hại để tiến hành ly gián, loại người này còn không mau mang đi thì đợi lúc nào?" Lời còn chưa dứt đôi mắt Thục vương đầy sát khí giận dữ híp lại.

Soạt, mấy đạo lợi tiễn từ nhiều hướng khác nhau, dưới sự ra hiệu của Thục vương, cùng lúc bay về phía Cổ Hạo Nhiên đang đứng, nhắm chuẩn các bộ phận khác nhau trên người Cổ Hạo Nhiên, toàn bộ đều là điểm yếu trên cơ thể người, rõ ràng là tính dòn Cổ Hạo Nhiên vào chỗ chết.

Cổ Hạo Nhiên đứng trong vòng vây sáng rực, mắt thấy mấy đạo lợi tiễn cùng lúc bay tới bao vây lấy hắn, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên thi triển nhuyễn kiếm trong tay, căn bản không quan tâm tới lợi tiễn đang bay về trước ngực, nhắm thẳng phía sau mà lùi lại, chỉ nghe sau mấy tiếng va chạm lực mạnh thể trầm, tiếng cười lớn của Cổ Hạo Nhiên đột nhiên truyền tới: "Sao, Thục vương muốn giết người diệt khẩu sao? Phải biết thiên hạ không có bút tường nào mà không xuyên gió, chuyện người tính kế ở đây ta sẽ giữ cho người, hôm nay đừng bỏ qua cho ta, nếu không chờ đợi người chỉ là ngày chết."

Ở chính giữa bãi đất được chiếu sáng như ban ngày, chỉ nghe thấy sau vài tiếng va chạm, trên bãi đất trống rộng lớn mọi người chỉ cảm thấy mất hoa một cái, đã không còn thấy thân ảnh Cổ Hạo Nhiên đâu, trên mặt đất lợi tiễn bị chệch làm hai, không có gì chứng minh vừa nãy ở đây thật sự đã từng có người.

Mà trong không trung còn truyền lại tiếng cười khoa trương của Cổ Hạo Nhiên, vang trong tai mọi người, mọi người ở đây trong nháy mắt bất giác đều yên tĩnh, tiếp đó là những tiếng chi chi cha cha bàn luận, những lời này tuy hàm hồ nói, nhưng hàm ý trong đó tuyệt đối thâm sâu.

Thục vương nghe vậy sắc mặt liền sầm xuống, những lời này người khác có thể nghe không hiểu, hoặc chỉ có thể phỏng đoán, nhưng bản thân hắn lại nghe ra được điều Cổ Hạo Nhiên ám chỉ, hơn nữa lại biết Cổ Hạo Nhiên được phát hiện ở bên nhà chính, nếu không có được bằng chứng cụ thể gì, làm gì dám khoa trương như vậy, sau đó dùng mắt ra hiệu cho đại tể tướng này giờ im lặng đứng bên cạnh, đại tể tướng không nói lời nào, trực tiếp nhẹ nhàng vô thanh vô tức lui xuống.

Còn sắc mặt của Thục vương lại rất khó coi trừng mắt nhìn về nơi Cổ Hạo Nhiên biến mất, lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, Thục vương phủ của hắn không phải là nơi muốn tới thì tới muốn đi thì đi, Cổ Hạo Nhiên có thể ở trước mắt hắn mà chạy thoát, cũng không có nghĩa là hắn muốn ra thì có thể ra được.

Cổ Hạo Nhiên dưới ánh đèn đuốc sớm đã nhìn trúng một căn phòng bên góc nhìn như một cổng chào, kiến tạo nhìn qua là thấy, không phải là nơi có thể ẩn giấu nhiều cơ quan, vừa nãy không ngừng thay đổi vị trí, mượn ánh lửa quan sát bên trên rồi cuộc có chỗ nào có thể leo lên không, những nơi nào nhìn có thể ẩn giấu cơ quan, lần này Thục vương nhìn tựa như đột nhiên làm loạn, thật ra sớm đã bị Cổ Hạo Nhiên dùng nhuyễn kiếm làm gương để thẳng

trước mặt nên thấy rất rõ, cho nên mới sớm đứng ở chỗ có lợi nhất cho mình để trốn, mượn lực của mấy đạo lợi tiện liền xông về hướng cổng vòm.

Cổ Hạo Nhiên lộn vài vòng tung lên cổng vòm, nhuyễn kiếm vừa chống một cái muốn lộn người qua cổng chào để lần nữa trốn vào bóng tối, không ngờ, ngay vào lúc nhuyễn kiếm đặt lên cổng vòm, một tấm lưới lớn đột nhiên từ trên trời rơi xuống, bên trên là những mũi dao sắc nhọn nửa sáng nửa tối đang luân phiên nhau trong ánh đèn và bóng tối, càng tăng thêm vẻ vô cùng đáng sợ.

Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên chợt rét, rõ ràng nhìn kỹ không có bất kỳ dị thường nào, và lại dựa vào những chỗ vừa nảy mình vừa chạm phải, không thể nào đụng phải cơ quan, chiếc hộp trong tay liền được nhét vào lòng, một chân đá lên cổng vòm bên cạnh, vung kiếm liền hướng lên tấm lưới lớn trên đầu mà chém tới.

Thục vương và hộ vệ ngay phút đầu nghe được động tĩnh liền chạy tới, Thục vương nhìn Cổ Hạo Nhiên đang ở giữa không trung, bất giác lạnh lùng cười nói: "Thật sự cho rằng Thục vương phủ ta là nơi người muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao." Toàn bộ cơ quan trong Vương phủ này đều do hắn bố trí, cũng không phải chạm tới cơ quan mới khởi động, hắn có thể để toàn bộ cơ quan trong phủ khởi động, mà lúc này đã khởi động toàn bộ rồi.

Cổ Hạo Nhiên thân giữa không trung tai nghe thấy lời nói băng lạnh của Thục vương, đôi mắt tàn phát ra quang mang kiên định, nhuyễn kiếm trong tay vận khởi mười phần lực vung về phía lưới dao.

"Lưới dao được dệt bằng kim thiên tợ của ta, người muốn thoát ra đơn giản chỉ là mơ đi." Thục vương nhìn động tác của Cổ Hạo Nhiên, bất giác cười lạnh chế nhạo.

Bing bing bing, sau vài thanh âm trong trẻo, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên một kiếm đáp lên cổng vòm mượn lực đạo nhảy qua, còn tấm lưới lớn giữa không trung bị phân thành hai mảnh từ không trung rơi xuống.

Đôi mắt Thục vương bất giác rét lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thân ảnh Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên đứng trên đỉnh cổng vòm cúi xuống nhìn đám người đông đúc bên dưới, cười lạnh nói: "Đây là kim thiên tợ sao?"

Thục vương ngừng đầu lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Một thanh kiếm tốt, khó trách dám vào Thục vương phủ ta làm loạn."

Cổ Hạo Nhiên ngừng đầu nhìn một cái biểu tình đậm nhạt, Thục vương như đã tính trước kỹ càng, đầu mày hơi chau lại sau đó cười lớn nói: "Thục vương, lẽ nào không biết không có năng lực, sao lại dám ôm những việc không thể làm chứ, nếu ta không phải biết rõ người, ta hôm nay cũng không xuất hiện ở đây." Lời Cổ Hạo Nhiên vừa dứt, nhuyễn kiếm trong tay đột nhiên chia xuống cổng vòm dưới chân quét ngang qua, chỉ nghe thấy sau tiếng ầm ầm vang dội, toàn bộ đỉnh của cổng vòm bị một kiếm Cổ Hạo Nhiên toàn bộ vớt xuống.

Đám người bên dưới kinh hoàng, mắt thấy Cổ Hạo Nhiên lại rơi vào cơ quan, cho nên chỉ có đám hộ vệ phòng hộ bên ngoài, tuy đều kéo cung nhắm chuẩn Cổ Hạo Nhiên, nhưng không có mệnh lệnh của Thục vương một tên cũng không dám bắn, chỉ biết trơ mắt nhìn động tác của Cổ Hạo Nhiên.

Cổng vòm đổ xuống, Thục vương trong nháy mắt sắc mặt khó coi tới cực điểm, cũng không lo được nhiều đi lên trước đuổi theo Cổ Hạo Nhiên, vội vàng lùi sau hàng chục bước, đứng chính giữa bãi đất, cùng lúc nghiêm giọng phân phó: "Đem người đó bắt cho ta, không kể sống chết." Vốn dĩ còn muốn gạ hỏi ra ai ở phía sau chỉ thị cho Cổ Hạo Nhiên, mấy tiền mở đầu tuy nhắm chuẩn điểm yếu, nhưng nếu thật sự trúng cũng tuyệt đối có thể còn sống thêm chút thời gian, nhưng lúc này Thục vương đột nhiên đổi ý, tuyệt đối không thể để Cổ Hạo Nhiên sống sót rời khỏi.

Đám người bên cạnh thấy Thục vương mau chóng lui lại, bất giác đều như bầy ong cùng lúc lui tới bên cạnh Thục vương cơ quan tinh vi của Thục vương là điều ai cũng biết, Thục vương đã lùi lại thì rõ ràng phía trước tuyệt đối có vấn đề, sao còn có ai dám đối, đuổi theo hẳn chính là an toàn nhất. Còn đám hộ vệ có tư cách cao, biết rõ phía trước là con đường chết có đi không về, lúc này cũng không thể lùi lại chỉ có thể tiến lên trước, bất giác đều chạy nhào về phía Cổ Hạo Nhiên đang ở.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, thì liền thấy cả Thục vương phủ đột nhiên vang lên tiếng sắc nhọn, tiếng phá không khắp bầu trời đêm, mọi người đột nhiên đại kinh, đều trở mắt nhìn thứ bay loạn xa trong bầu trời đêm.

Dưới bầu trời đêm, vô số lợi tiễn xuyên qua đêm tối bắn tới bốn phương tám hướng, tiếng lưới dao rít gào vòng quanh, mang theo âm thanh sắc nhọn phá không khiến lòng người run sợ, ánh lửa lấp lánh bay tán loạn giữa không trung, thanh âm đinh tai nhức óc trong nháy mắt đột nhiên vang lên tiếng nổ, từng tiếng nối tiếp nhau vang lên trong không trung, cảm giác dường như khắp mặt đất đều rung động.

Vào giây phút Cổ Hạo Nhiên huy đi cổng vòm, trên mặt đất và trong lầu đột nhiên bắn ra la bàn bay vòng vòng, bên mép hình bầu dục đó giống như lưới dao sắc nhọn nhắm về phía trục gãy trên cổng vòm mà bắn tới, chỉ thấy trong nháy mắt bắn vào trong kiến trúc xung quanh, Cổ Hạo Nhiên mắt trừng trừng nhìn căn phòng bên cạnh bị la bàn gọt đứt khung lớn, ầm ầm đổ xuống đất, cuộn lên một đám bụi mù.

Còn trên mặt đất bắn ra những thiết phiến cỡ chừng ngón tay, đều bay lên không trung, khóe mắt Cổ Hạo Nhiên nhìn căn phòng đổ sập, vừa hít khí trầm thân như chú yến nghiêng người từ đỉnh cổng vòm lướt qua, xoay người trong không trung nhuyễn kiếm bảo vệ chặt chẽ bên cạnh, mau chóng bay khỏi đỉnh cổng vòm về hướng không chút phản ứng bên cạnh. Trong tiếng binh khí giao nhau bing bing vang lên từ phía, hoàn toàn chìm đi.

Cổ Hạo Nhiên nhảy vài vòng trên cổng vòm, từ trên xương vai trái lấy xuống một thiết phiến phá khỏi sự phòng hộ của hắn mà bắn tới, Cổ Hạo Nhiên quét mắt nhìn trên thiết phiến có ngũ độc loang lỗ vết máu, mặt không đổi sắc tiện tay ném xuống, nương mây trùng to đôi mắt lạnh lùng nhìn một màn chói mắt trước mặt, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười khùng bố.

Vừa nảy lưới dao ban đầu xuất hiện, lực đạo và phương hướng đều không phải nhắm vào hắn, nếu không những cơ quan vô cùng chuẩn xác mà hắn đụng phải trước đó, rõ ràng cũng không phải vì sự tiếp xúc của hắn mà phát sinh mọi thứ.

Cổ Hạo Nhiên vừa suy nghĩ lại có chút hiểu ra, Thục vương giới về cơ quan học, nếu chỉ là đưng phải mới có thể khởi động cơ quan, khó tránh không thể hiện được bản lĩnh của hắn, hắn nhất định biết làm thế nào mà không cần chạm vào, cũng có thể khởi động được cơ quan, nhìn xem đột nhiên cả Vương phủ đều trở nên sáng rực, nhất định chỗ hắn có tất cả công tác có thể khống chế mọi cơ quan, những thứ vừa này tuyệt đối là do Thục vương khởi động tất cả các cơ quan.

Cơ quan học Cổ Hạo Nhiên cũng không rành, trước giờ cũng chưa từng tìm hiểu kỹ, nhưng Diệp Y bên cạnh hắn lại là cao thủ trong cao thủ, tuy đối mặt tuyệt đối không phải là loại cơ quan học ban sơ, cũng tuyệt đối không biết thứ này nên làm sao để đối mặt và giải quyết, nhưng mà, năng từng nhắc nhở Cổ Hạo Nhiên, cũng là lúc trộm đồ từ nhà ông ngoại hắn trở về, khi đó quan hệ của hai người không tốt, Diệp Y có thể nhắc nhở hắn chút ít đó đã là không tệ rồi.

Đó chính là một khi mọi cơ quan bị hủy đi, vậy thì nó sẽ xảy ra hiệu ứng liên hoàn, vì lúc đó rất khâm phục Diệp Y, cho nên Cổ Hạo Nhiên đem câu nói này nghe lọt vào tai, vừa này đoán ra Thục vương khởi động tất cả các cơ quan, Cổ Hạo Nhiên liền nghĩ tới điểm này, sau đó không nói hai lời trực tiếp động thủ hủy đi cổng vòm, cổng vòm này là một vòng của cơ quan, vậy thì nhất định phát sinh hiệu ứng như Diệp Y đã nói.

Trong nhất thời căn bản lại không biết, cơ quan học mà Diệp Y nói là ở thế kỷ 21, cũng là thứ tiên tiến tới mức hắn căn bản không cách nào ngờ tới, hắn lại tưởng rằng bây giờ và ở đây, lần đánh nhằm đưng nhằm này lại để hắn đưng trúng rồi.

Thục vương là cao thủ trong cơ quan học, tòa Thục vương phủ này hao phí hết mười năm tâm huyết của hắn mới tạo ra được một phủ đệ hoàn mỹ, cơ quan ngầm ngầm kết nối với nhau là điều hắn đặc ý nhất, chỉ cần khởi động ở tổng cơ quan, vậy thì tất cả cơ quan trong Vương phủ, sẽ trong một thời gian mà kết nối với nhau, bạo phát ra mọi nơi đây cũng là thành quả được hắn tính toán rất tỉ mỉ mới làm ra.

Nhưng không ngờ cũng vừa khéo đúng với câu nói hủy một chỗ loạn toàn thể của Diệp Y, cơ quan khởi động gặp phải tồn tại, bất giác không theo thiết tưởng của Thục vương, bạo phát từng nơi một, mà là đứt đi liên kết nếu không phải toàn bộ trong nháy mắt cùng bạo phát một lần, nếu không thì yên tĩnh không chút động tĩnh, giống như dây cöt vậy, đoạn giữa đột nhiên đứt, phía trước vẫn tiếp tục vận hành, phía sau đã dừng lại.

Màn đêm vốn được thọ đán của Thục vương mà phủ lên nhiều vẻ rực rỡ xinh đẹp, lúc này càng đoạt phách, khiến người ta ngạt thở, ngọn đèn lấp lánh đó mang theo thể lửa chậm rãi lan ra, tuy không lớn nhưng khiến bóng đêm càng thêm muôn màu muôn vẻ.

Tiếng sói kêu khóc hoặc là im lặng không chút tăm hơi, nhưng các cơ quan lại giống nhau đều mang theo lực sát thương cường đại, trong lúc mọi người nín thở, diễn dịch hoàn mỹ thủ công vô cùng tinh xảo và tác phẩm được vắt óc suy tính của Thục vương, vào lúc này khiến tất cả mọi người đều ngạt thở, cũng khiến tất cả mọi người mặt không chút nhân sắc.

Thục vương lúc này cũng không duy trì nổi vẻ mặt thờ ơ, đôi mắt âm u như sói nhìn chăm chăm vào Cổ Hạo Nhiên đang đứng trên cổng vòm, dường như đang kiêu ngạo nhìn mọi thứ, bên trong đó tàn phát ra vẻ thống hận thấu xương muốn ăn thịt, gặm xương, lột da, mà lúc này, đại tổng quản vừa này lặng lẽ rời khỏi trước, mang theo toàn thân là máu chạy tới bên cạnh Thục vương về mặt kinh hoàng nói với Thục vương mấy câu, đôi mắt Thục vương vốn đã phẫn nộ tới cực điểm, thêm vào đó là sự cảm hèn điên cuồng, lại chen lẫn một chút sợ hãi và tàn độc.

Mà quan viên lớn nhỏ bên cạnh hắn lúc này đều đã kinh hãi, từng gian nhà đổ sập trước mặt, đầu đầu cũng là đốm lửa, ngọn lửa rực rỡ, lợi khí hỗn loạn có thể dồn người ta tới chỗ chết chỉ trong nháy mắt, trong sắc đêm lằng vằng tiếng thét chói tai, từng thứ từng thứ này đều đã để họ mở mang tầm mắt, một mặt tàn khốc nhất chân thực nhất của Thục vương phủ, đây chính là thực lực của Thục vương phủ, đây chính là kiệt tác dốc hết tâm huyết của Thục vương.

Mọi người như đang sợ hãi tập trung lại đứng sau lưng Thục vương, về mặt đưa mắt nhìn nhau, trên đôi mắt lộ ra vẻ sợ hãi và trầm tư, Thục vương hi vọng không để lộ ở trước mặt, thiết kế và lối suy nghĩ tinh vi sau khi đang thể hiện sự xuất sắc của hắn, càng khiến mọi người có sự cảm ngộ nhưng lại sợ hãi.

Xấn lạn, thật sự trải qua rất ngắn, nhưng cảm giác như màn biểu diễn ngoạn mục trải qua cả đời, cả Thục vương phủ trong nháy mắt đều trở nên yên tĩnh, không còn tiếng lợi khí lằng vằng trong không trung, cũng không còn tiếng âm âm sụp đổ của các phòng ốc, càng không có tiếng chói tai của lợi khí lúc ra khỏi vỏ, sự yên lặng sau phút cực huyền ảo mang đầy vẻ chết chóc, mang đầy sát khí khiến mọi người đề cao cảnh giác.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Phát hiện của Cổ Ly

"Ha ha ha, Cơ quan tính toán kỹ lưỡng, cơ quan tính toán kỹ lưỡng, như vậy không biết có phải là đã tính kỹ chưa?" Cổ Hạo Nhiên khước miệng mang theo nụ cười châm biếm, cúi đầu nhìn xuống phía dưới Thục vương đang nhìn chăm chăm vào mình, trong gió đêm, Cổ Hạo Nhiên hắc y đứng cao cao trên cổng vòm, gió đêm mát mẻ thổi bay y sam của hắn, mái tóc đen bay nhảy trong gió, ánh lên ánh lửa sau lưng, càng toát lên vẻ thần bí và kính nể.

Yên tĩnh, không một ai nói chuyện, đến cả bọn hộ vệ phụ trách truy bắt Cổ Hạo Nhiên, cũng đều ngừng đầu nhìn về thiên thần của Cổ Hạo Nhiên lúc này.

"Hảo tiểu tử, ngươi cho rằng còn có thể chạy thoát sao?" Đôi mắt Thục vương đầy sát khí, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên ha ha cười lớn nói: "Cơ quan bố trí đầy rẫy của ngươi cũng không làm gì được ta, bây giờ, Thục vương, ngươi còn có năng lực giữ ta lại sao?"

Đôi mắt đỏ như máu của Thục vương trừng trừng nhìn Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên ha ha cười điên cuồng, trong tiếng cười Thục vương từng câu từng chữ nói: "Thiên đường có lối ngươi không đi địa ngục không lối ngươi lại chui vào, đã như vậy thì đừng trách bốn vương không khách khí." Thục vương vừa dứt lời, hộ vệ của cả viện đều đã vây chặt cái cổng vòm độc lập.

Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn đám hộ vệ đang làm tư thế giương cung bắn, đột nhiên chân vừa móc một cái, một bộ cung treo gần bên góc của cổng vòm bị Cổ Hạo Nhiên lấy được, Cổ Hạo Nhiên lộ ra nụ cười khinh miệt, ba cây lợi tiễn đều để trên cung, cánh tay kéo cung nhắm chuẩn Thục vương trong đám người.

Người bên dưới thấy Cổ Hạo Nhiên lại nhắm vào Thục vương, bất giác hoảng loạn một trận, đôi mày Thục vương chau lại, cổng vòm bên cạnh này được gọi là Kinh Cung lâu, là để thể hiện bộ Hạo Nguyệt đại cung này là do tiên hoàng ban tặng và chuyên dùng để tạo dựng, không ngờ trong lúc hỗn loạn, lại bị Cổ Hạo Nhiên nắm trong tay.

Cổ Hạo Nhiên thấy vẻ mặt khó coi của Thục vương nhìn chằm chằm về phía mình, bất giác lạnh lùng nói: "Thục vương, là ngươi tự mình bắt nạt, thì đừng trách ta vô nghĩa, ngươi muốn hủy cả một nhà của ta, ta cũng phải cho ngươi không được yên. Hôm nay xem như ta tới đòi chút lợi tức trước." Nói xong ba cây trường tiễn trong tay như sao băng bay về phía Thục vương.

"To gan, dám mưu sát Thục vương, người đâu, mau bắt hắn lại." Bên cạnh Thục vương có mấy người vừa hồi phục lại thần trí, thấy ba cây tiễn này đều bay về phía Thục vương, bất giác vừa kêu la lại vừa tránh sang một bên. Lão đại này giờ luôn đứng cạnh Thục vương, vào ngay lúc đầu khi Cổ Hạo Nhiên bắn tiễn thì đã toàn tâm chú ý tới mọi cử động của Cổ Hạo Nhiên. Lúc này, vội vàng kéo Thục vương tránh qua một bên.

Cổ Hạo Nhiên từ trên cao nhìn xuống cảnh hỗn loạn phía dưới ha ha cười lớn, thân ảnh vừa thoáng cái thì đã không thấy tăm hơi đâu, bên cạnh cung tên nhắm chuẩn hắn, cùng một lúc lạc mất nhân vật mục tiêu, mũi nào mũi nấy đều rơi xuống đất.

Thục vương nổi giận dùng một tay kéo tay lão đại ra, nhìn chằm chằm về phía cổng vòm nơi Cổ Hạo Nhiên biến mất tức giận nói: "Ngươi rốt cuộc là ai? Bốn vương rốt cuộc có thù hận gì với ngươi?"

Cổ Hạo Nhiên đang ẩn trong bóng tối tiếng cười phiêu diêu truyền tới, chỉ nghe hắn nhàn nhạt cười nói: "Ta là ai ngươi sớm muộn gì cũng sẽ biết. Thục vương, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, nếu mất đi thì cái tội ngươi chính là chu di cửu tộc." Lời vừa dứt, một đạo thân ảnh màu đen đột nhiên lộ ra, cùng lúc khi Cổ Hạo Nhiên hiện thân, giương cung kéo tiễn lại nhắm về phía Thục vương mà bắn tới.

Mọi người náo động, Thục vương hừ lạnh một tiếng, một tay bắt lấy thi vệ bên cạnh, nhanh như chớp đem hắn đỡ thay mình một tiễn này. Trong tiếng kinh hô, Thục vương lạnh mặt kéo cái thi thể trong tay ra, một tay giành lấy hai đại cung trong tay lão đại bên cạnh, nhắm về phía Cổ Hạo Nhiên đang ở trên cao đôi mắt đỏ như máu nói: "Ngươi cũng tiếp một tiễn của ta." Nói xong, tiễn trong tay nhanh như chớp bắn về phía Cổ Hạo Nhiên, trong đó mang theo lực đạo phá không và tốc độ nhanh không gì bằng, là công lực ngang bằng nhau.

Khóe mắt Cổ Hạo Nhiên thấy vì câu nói này của Thục vương, đám thi vệ bên cạnh đang giương cung đều dừng động tác trong tay, bất giác khóe miệng lộ ra nụ cười kiên định, không chút chậm trễ mau chóng kéo cung, nhắm chuẩn lợi tiễn của Thục vương bắn tới để đáp trả lại.

Tiếp xúc lạnh lẽ, lợi tiễn của Thục vương lạnh lẽo bắn ra. Trong tiếng kinh hô của mọi người, mũi tên của Cổ Hạo Nhiên bắn ra nhằm trúng tên của Thục vương, từ chính giữa soạt một cái chệch mũi tên thành hai nửa, sau đó còn mạnh mẽ bắn về phía Thục vương.

Thục vương vừa nghiêng mặt một cái, mũi tên bay trượt qua gò má, một tia máu tươi từ không trung nhỏ xuống, Cổ Hạo Nhiên liền ha ha cười lớn nói: "Hay cho một lợi cung, hay cho vài cây lợi tiễn."

Đôi mắt Thục vương đã lạnh tới cực điểm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu không phải là cung của bốn vương, ngươi đừng hòng làm bốn vương bị thương được." Lời vừa dứt, thi vệ đang vây Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên đều hành động bắn tên về phía Cổ Hạo Nhiên. Còn Cổ Hạo Nhiên ngay phút đầu sớm đã không biết nấp đi đâu rồi.

"Tiến lên cho bốn vương, nếu không bắt được người, các ngươi đưa đầu tới gặp." Đám thi vệ thấy Thục vương hạ từ lệnh, lập tức hô lên một tiếng, phân thành mấy đợt xông về phía Cổ Hạo Nhiên.

Đột nhiên, đám thi vệ còn chưa ập tới, hai cây lợi tiễn mang theo tiếng rít gào sắc bén, xé nát trời đêm, nhắm về đám người này mà bắn tới. Đám thi vệ theo phản xạ đứng ngay ra, chuẩn bị tránh hai mũi tên từ phía trước bay tới. Nhưng nghe thấy một tiếng ho lạnh lẽo từ phía sau, bất giác mặt lộ vẻ chết đói, không dám dừng lại xông về phía trước.

Cổ Hạo Nhiên căn chính là giây phút trong nháy mắt này, thân hình thoáng cái đã bỏ nhào ra. Chỉ thấy một hắc ảnh nhanh như chớp chạy về phía trước, cùng lúc thanh âm lạnh nhạt của Cổ Hạo Nhiên xé tan bầu trời trắng sáng mà truyền tới, nói: "Thục vương, ngươi đã cảm thấy làm Vương còn không vừa lòng, vậy thì ta sẽ giúp ngươi truyền đạt ý tứ, ta tin nữ hoàng Thánh Thiên rất hoan nghênh hợp tác cùng ngươi."

Lời này vừa nói ra, đám người theo sau Thục vương đều nghẹn giọng. Lời này nói quá lợi hại rồi, nghe ý tứ trong đó lại là Thục vương muốn soán ngôi đoạt hoàng vị, và lại còn câu kết với nữ hoàng của Thánh Thiên. Mọi người nghe thấy lời này, bất giác ánh mắt đều nhìn loạn trên người Thục vương, đây là đại tội chu di cửu tộc, không chỉ không thể tự mình suy nghĩ, đến cả nghe thấy đều là đại tội.

Sau đó có một số người ánh mắt loạn chuyển thoáng qua tâm tư của chính mình, có một số trực tiếp lặng lặng lui ra, còn một số tâm phúc của Thục vương sắc mặt lại lạnh trầm không nói lời gì, những chuyện này chỉ có thể làm không thể nói, trong nhất thời không khí ở hiện trường đột nhiên thay đổi.

Sắc mặt Thục vương trong phút chốc trắng bệch cuồng nộ nói: "Tặc tử to gan lại dám đặt điều bôn vương, bôn vương tuyệt đối không tha cho ngươi." Vừa cuồng nộ chỉ huy hộ vệ cả Vương phủ đều đuổi lên.

Cổ Hạo Nhiên vừa chạy như bay vừa quay về sau lại bắn một tiễn, Hạo Nguyệt cung treo trên cổng vòm này, là bảo vật của Ảnh Thục vương thất, đi cùng với chín mũi lợi tiễn cái nào cái nấy đều vô cùng sắc bén, uy lực vô cùng xuyên phá nguyệt. Mà chúng ở trong tay Cổ Hạo Nhiên, có thể phát ra được uy lực lớn nhất của chúng. Trong nhất thời người đuổi theo phía sau sao dám áp tới quá gần, dù sao sinh mệnh cũng là của chính mình, huống hồ còn có những lời quá rõ ràng vừa nãy của Cổ Hạo Nhiên, ai mà không suy nghĩ cho mình? Cho nên chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên càng chạy càng xa, loáng thoáng có vẻ như đã chạy ra khỏi Vương phủ.

"Thục vương, chúng ta sau này sẽ không có thời gian." Cổ Hạo Nhiên chạy tới điểm cùng của Đông viện đứng trên bờ tường, quay sang đám hộ vệ vô cùng kiêu ngạo mà khiêu khích nói. Không cần đề ý tới cơ quan, tốc độ Cổ Hạo Nhiên phát huy tới cực điểm, chẳng mấy chốc đã tới bên góc tường.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nhìn đám người từ xa xa chạy tới, đôi tay kéo cung nhắm vào đám người đuổi theo, còn hai mũi tên sau cùng, khoe miệng cong lên nụ cười chiến thắng, ngón tay vừa buông, hai cây tên mang mọi khiêu khích của Cổ Hạo Nhiên, nhắm về đám người đuổi theo.

Tiến đi cung vút, Cổ Hạo Nhiên không nhìn hiệu quả mình tạo thành, xoay người nhảy qua phạm vi thuộc Thục vương phủ, trực tiếp xé đi hắc y và mặt nạ trên người, đầu cũng không quay lại chạy vào trong màn đêm. Thục vương sẽ không nhanh như vậy mà đuổi ra, lúc hắc sấp rời khỏi ném lại vài cân thuốc nổ, sẽ quấy rầy hắc ta một trận. Phán loạn hay không phán loạn? Bị giết hay là giết người? Hắc chính là muốn bức Thục vương làm ra phản kháng. Minh Hoàng tính kế với họ, để họ giúp hắc loại đi nguy hại, hắc lẽ nào không thể tính kế với hắc ta? Để hắc không thể đánh tiếp bản tính lúc đầu, người của Cô gia không phải dễ ức hiếp như vậy.

Thục vương lạnh lùng mắt thấy thân ảnh Cổ Hạo Nhiên biến mất, làm gì còn thanh âm không chút sợ hãi từ trong gió xa xa truyền tới, đôi mắt Thục vương đỏ như máu toát ra vẻ u ám khiến người ta ngạt thở, xoay người nhìn đám tân khách thần sắc trên mặt tối sắng bất định, nửa buổi trời lạnh lùng nói: "Các vị muốn đi muốn ở thì tùy ý, bôn vương hôm nay có việc quan trọng cần xử lý, cáo lui." Nói xong phất tay áo xoay người mang theo người rời khỏi, để lại mọi người ở đó đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới đúng.

Huyền não, trong nháy mắt chỉ thấy người truy bắt Cổ Hạo Nhiên, trong Thục vương phủ sợ trước lo sau xông ra ngoài, nhìn bốn phương tám hướng mà đuổi bắt, trong Vương phủ còn không bắt được Cổ Hạo Nhiên, bây giờ không biết có thể bắt được Cổ Hạo Nhiên hay không. Đám hộ vệ đều không nắm chắc được, chỉ là cố hết sức, nghe theo ý trời vậy.

Còn Thục vương người dẫn đầu rời đi lúc này chỉ lạnh mặt, dường như không mấy lo lắng hành tung của Cổ Hạo Nhiên, vì cả quận X ngay lúc các cơ quan bị Cổ Hạo Nhiên hủy hoại, trong thời gian sớm nhất đã bị hắc phong tỏa, bây giờ cứ cho là một con ruồi cũng đừng mong dễ dàng rời khỏi địa bàn của hắc. Tuy không nhìn thấy bộ dạng của Cổ Hạo Nhiên, nhưng mà chỉ cần có bóng lưng hắc, tìm kiếm từng tên một, hắc không tin không bắt được người.

Lại nói lần này Cổ Hạo Nhiên trộm tội chứng của Thục vương, Diệp Y bên đó cũng không rảnh rồi gì, chứng cứ này rốt cuộc không biết là có tồn tại hay không, nếu không tồn tại những thứ này, vậy mọi người lẽ nào phải bó tay chịu chết sao? Người của Cô gia trong những ngày Cổ Hạo Nhiên đi vắng, ai nấy đều bận tới chân không chạm đất, ngay cả đám nữ quyến Phương Lưu Vân, Hoa Cẩn cũng thường không tìm được người, đều giúp bọn Cổ Hạo Dương làm việc.

Hôm nay Cổ Ly vừa sắp xếp những việc cần làm cho đám người Cổ Hạo Dương xong, Diệp Y đột nhiên mang theo bò câu đưa thư đi vào, Cổ Ly nhướn mày nhìn Diệp Y một cái, thấy Diệp Y vẻ mặt như thường, sau đó mỉm cười trêu ghẹo nói: "Diệp Y, có tin gì mới nhất không? Chắc không phải tiêu lục mới rời đi vài ngày người tương tự thành bệnh. Mới mấy ngày liền bắt đầu thông qua bò câu đưa thư truyền đi nỗi tương tư chứ." Cổ Chấn bên cạnh thấy Cổ Ly lại đầu với Diệp Y, bất giác mỉm cười, vui đầu không thêm đề ý hai người lo làm việc của mình.

Diệp Y liếc Cổ Ly một cái lạnh lùng nói: "Tin tức của Thánh Thiên" Nói xong trực tiếp đem thư kiện trong tay ném cho Cổ Ly, vừa nhàn nhạt nói: "Đầu não của thế lực thần bí xuất hiện rồi, gọi là Nguyệt Hà gì đó."

Cổ Ly hơi ngẩn ra sau đó ngẩng đầu nói: "Nguyệt Hà công chúa, thì ra là ả ta"

Diệp Y thấy Cổ Chấn không có nhiều kinh ngạc, bất giác nhẹ nhướn mày, không nói lời nào. Cổ Ly, Cổ Chấn đều không đề ý Thánh Thiên hoá thiên, thì còn quan tâm chuyện gì của ả.

Cổ Ly vừa mở thư vừa nhàn nhạt cười nói: "Đường tì của nữ hoàng, người có thể mau chóng khôi phục ngang hàng với nữ hoàng quả nhiên không vượt ngoài những người chúng ta tính tới. Không sai, Nguyệt Hà này rất tinh minh, có thể nắm bắt được cơ hội có lợi như vậy đề ra tay, quả nhiên có chút bản lĩnh."

Cổ Chấn cũng mỉm cười nói: "Sao, không sợ nữ hoàng đương nhiệm bị thay đổi, địa vị của ngươi sẽ mất đi sao?" Cổ Chấn hiếm khi nói đùa, hiện tại thoải mái như vậy, xem ra tình hình tiến triển trước mắt tương đối thuận lợi, cho nên mới có tâm tình tốt như vậy.

Cổ Ly cười hờ hờ nói: "Ai dza, sao không sợ chứ? Sợ chết đi được. Ta trước mắt là đệ nhất quân phi của Thánh Thiên a! Bôn nhân mới hai mươi tám, đang lúc tuổi thanh xuân tươi đẹp, nếu đổi nữ hoàng, vậy ta không cao tới một đoạn phải trở thành thái phi? Vốn liếng làm điền đảo chúng sinh của ta, lại bị lãnh cung mài mòn sạch sẽ. Đại ca, người nữ sao?" Nói xong bất giác ha ha cười ồ lên.

Điệp Y nhướng mày nhìn Cổ Ly lời nói và biểu tình hoàn toàn không giống nhau, đây rõ ràng là biểu tình không thỏa đáng đã nói ra hết mọi thứ, bắt giác không nói gì ngồi thẳng xuống.

Cổ Chấn cười cười, đột nhiên thở dài một hơi nói: "Tiểu đệ, nhiều năm như vậy khổ cho đệ rồi, nếu không phải đệ, Cổ gia cũng không có hôm nay, đại ca lại để tuổi xuân tươi đẹp nhất của người mai một ở nơi ăn thịt người, nếu năm đó đại ca không để..."

Lời Cổ Chấn còn chưa dứt, Cổ Ly đột nhiên chen vào nhìn chằm chằm Cổ Chấn nói: "Đại ca, đừng nói vậy, năm đó là đệ tự nguyện tiến cung, đệ cho rằng mọi thứ đều đáng giá."

Cổ Chấn khẽ chau mày, Cổ Ly thấy Cổ Chấn còn muốn nói, bắt giác bỏ thư trong tay xuống, đưa tay ấn lên vai Cổ Chấn, mang theo nụ cười nhàn nhạt nói: "Đại ca, tuy đệ năm đó là vì khó khăn chúng ta phải đổi mặt mới tiến cung, nhưng nhiều năm qua đi, đại ca cũng nhìn thấy, dựa vào thủ đoạn và tính cách của đệ, chỉ có đệ ức hiếp người khác, không ai có thể cười lên đầu đệ được. Đệ đã qua mười năm thoải mái, đồng thời cũng đổi lại cho Cổ gia ta địa vị ngày hôm nay, việc đôi bên cùng thắng lợi này, đại ca còn có gì mà cảm thấy có lỗi với đệ? Và lại, đại ca không cảm thấy đệ sống trong hoàng cung càng có thể thể hiện tài năng của đệ sao? Ở đó đệ như cá gặp nước vậy."

Cổ Chấn nhìn Cổ Ly mỉm cười nói như không có gì, nhưng hoàng cung nơi đó thế nào, trong lòng hắn hiểu rất rõ, Cổ Ly làm thế nào để từng bước từng bước trèo lên được vị trí này, trong đó chịu bao nhiêu khổ cực, hắn không biết, nhưng tuyệt đối có thể hiểu. Đệ đệ ruột thịt này của hắn đem mọi thứ không tốt đều tự mình gánh, còn những mặt tốt đẹp thì bày ra cho họ.

Cổ Chấn trở tay nắm lấy tay Cổ Ly nghiêm chỉnh nói: "Tiểu đệ, nói với ta cách nghĩ thật sự của đệ, quá khứ chúng ta đã không cách nào thay đổi, nhưng chúng ta có thể thay đổi tương lai. Nếu đệ không muốn nữ hoàng đương nhiệm bị lật đổ, đại ca cứ cho là dốc hết mọi thứ cũng sẽ vụt ả dậy."

Cổ Ly nghe lời này của Cổ Chấn, liền lộ ra nụ cười bốn cột đời nói: "Đại ca, hoàng gia có cái gì là tình cảm thật chứ. Nữ hoàng tuy đối với đệ không tệ, nhưng đệ chỉ là một quân phi, là một trong đám trượng phu của ả hay nói cách khác là một trong những món đồ chơi, chỉ là địa vị cao một chút, được sủng ái nhiều một chút mà thôi. Đệ sao muốn với không muốn được."

Cổ Ly nói tới đây hơi ngừng lại. Nữ hoàng đối với hắn tốt trong lòng hắn tự hiểu rõ, lần này nếu không có chuyện của Cổ gia, hắn tuyệt đối sẽ giúp ả. Nhưng nữ hoàng vì quyền lực của mình, đem Cổ gia hắn chinh tới mức này, mặt trái của việc quyền quyền quyền lực chính là không tin tưởng hắn, xem hắn là người gọi tới là tới phui đi là đi. Đã như vậy, thì mọi thứ còn có ý nghĩa gì nữa.

Hắn bắt giác nhàn nhạt cười nói: "À có năng lực ngồi lên vị trí đó mà không đổ, vậy thì đệ trở về vẫn là quân phi của ả, mọi thứ vẫn là ả nói mới được tính. Nếu ả không có năng lực đó bị người ta thay thế, thì cũng không phải là chuyện mà đệ có thể thay đổi. Đại ca, lẽ nào người quên mất quân phi không có quyền can dự triều chính, đệ chẳng qua cũng chỉ là một quân phi mà thôi."

Cổ Chấn nghe ngữ điệu nhàn nhạt của Cổ Ly chậm rãi truyền tới, bắt giác siết chặt tay Cổ Ly, hoàng gia không có chân tình, Cổ Ly cứ cho là được sủng hơn nữa rốt cuộc cũng chỉ là một nam phi mà thôi. Nam nhân đáng giá đều kiêu ngạo, ân sủng này có lẽ đối với người khác mà nói là một loại vinh hạnh, nhưng trong nội tâm của Cổ Ly, đây có lẽ là một loại sỉ nhục, phu không ra phu, thiếp không ra thiếp.

Cổ Chấn hít sâu một hơi nói: "Tiểu đệ, đã như vậy, thì chúng ta nhân cơ hội lần này, làm cho đệ ra ngoài, sau này đệ muốn trải qua thế nào thì trải qua thế đó, muốn sống thế nào thì sống thế đó."

Cổ Ly nghe Cổ Chấn nói vậy, bắt giác khẽ cười nói: "Đại ca, những chuyện này đệ tự biết chừng mực. Nếu đệ muốn ở lại đệ tự có cách ở lại, nếu đệ không muốn ở lại, đệ chắc chắn cũng có năng lực giải quyết. Bây giờ khoan hắn nói vấn đề này, hôm nay sao lại nói tới đây rồi, lạc đề rồi lạc đề rồi." Nói xong Cổ Ly về mặt tươi cười thu tay lại, mở tin tức Diệp Y đưa tới ra xem.

Cổ Chấn thấy Cổ Ly tránh dụng tới vấn đề này, bắt giác trong lòng thở dài, Cổ Ly quá quan tâm tới Cổ gia rồi, đối với người thân quá tốt rồi. Nếu đối với Cổ gia có chút chuyện bất lợi gì, hắn sẽ không làm. Cục diện bây giờ hai nữ tranh giành, chiến thắng thuộc về ai thì còn quá sớm. Nếu thật sự nữ hoàng thắng lợi, vì sự khởi dậy sau này của Cổ gia, Cổ Ly nhất định sẽ trở về giúp đỡ. Cho nên hắn sẽ không trả lời vấn đề này.

Điệp Y ở bên nghe cuộc nói chuyện của hai người, cứ cho là không biết quá khứ họ từng trải qua, nhưng cũng có thể hiểu được Cổ Ly là quan tâm tới Cổ gia. Thời gian này Cổ Ly là người thế nào nàng cũng có thể nhìn ra. Người này ăn nói sắc sảo, thông minh khó lường, ra tay tàn độc, lạnh huyết vô tình, đối với âm mưu quỷ kế trong lòng có đủ, nhưng đối với người thân tuyệt đối là tốt tới hết chỗ nói. Tuy gặp mặt có lúc rảnh rỗi lại đấu với mình, nhưng bên ngoài lại bao che khuyết điểm tới cực điểm. Cho nên, Diệp Y cũng lười tính toán với hắn. Ai mạnh ai yếu trong lòng mình hiểu rõ, đâu phải là hắn nói mạnh yếu thì là mạnh yếu.

Giữa ba người có giây phút trầm mặc, Cổ Ly nhìn tin tức trong tay, đột nhiên chau mày nói: "Không đúng, bên trong có vấn đề."

Điệp Y liền quay đầu nhìn sang hắn. Cổ Chấn hơi ngẩn ra sau đó nói: "Sao rồi?"

Cổ Ly chỉ trên thư chau mày nói: "Nguyệt Hà công chúa bắt đầu công khai tạo phản với nữ hoàng, mấy ngày trước tự mình mở kho riêng tiến hành cứu tế cho hai châu, và lại còn nói sẽ tiếp tục."

Cổ Chấn ngồi bên cạnh hắn nghe Cổ Ly nói vậy, bắt giác nhướng mày nói: "Có vấn đề gì sao?"

Cổ Ly khẽ chau mày nói: "Nguyệt Hà người này đệ từng gặp qua, tính mình lão luyện, so với nữ hoàng thật sự cao hơn một bậc. Nếu nói thế lực có thể ngang bằng với nữ hoàng đệ cũng tin, nhưng tin tức Nguyệt Đường truyền tới nói Nguyệt Hà tự mình xuất vốn cứu tế, điểm này nhất định có vấn đề."

Đại ca người nghĩ xem, một công chúa như ả có bao nhiêu bổng lộc? Năm nay Nguyệt Hà khoảng chừng ba mươi tuổi, mười bốn năm ả chấp chính

bồng lộc là con số nào? Sao có thể trực tiếp giải quyết dân chúng gặp nạn ở cả hai châu? Mà Lễ bộ Thánh Thiên nơi ả ta chường quán, không phải là nơi kiểm tiền gì, cũng không phải là nơi chiêu mộ nhân tài gì. Cứ cho là ả có tham thế nào đi nữa đều không thể có nhiều tiền như vậy, chuyện này tính thế nào đi nữa cũng đều có vấn đề."

Cổ Chấn nghe Cổ Ly nói vậy, khẽ thở dài rồi nói: "Nếu câu kết với đại thần trong triều đình, thì việc này cũng không phải là vấn đề lớn gì mà."

Cổ Ly lắc đầu nói: "Tình hình Thánh Thiên đại ca không phải không biết, quan viên trong triều đình cứ cho là tham nhiều hơn nữa, vào lúc này cũng không thể xuất vốn giúp Nguyệt Hà. Họ tham cả một đời không phải dùng để trợ giúp một hoàng đế khác, thứ không nhìn rõ vĩnh viễn không thể nhìn rõ, huống hồ người nắm giữ tiền tài của Thánh Thiên cũng không phải những đại thần trong triều này, sức mạnh của họ rốt cuộc là có hạn."

Mà bỏ qua vấn đề của bản thân Nguyệt Hà và quan viên triều đình, có năng lực lớn vậy thì chỉ có thập đại môn đình của Thánh Thiên. Nhưng bây giờ điều này rõ ràng cũng không thể, toàn bộ bọn họ sớm đã bị hủy trong đợt biến động kinh tế lần này, Thánh Thiên trước mắt lẽ ra không có người nào có thể ra tay hào phóng giúp đỡ Nguyệt Hà như vậy."

Cổ Chấn nghe Cổ Ly nói vậy, bất giác ngẩn ra sau đó thần tình bắt đầu trở nên thận trọng nói: "Vừa ra tay đã là hai châu, và lại sau này tin tức còn nói có thể sẽ có cú té đại quy mô, tiền lực vật lực như vậy thật sự không thể xuất hiện trên tay của một công chúa."

Cổ Ly gật đầu nói: "Chính là vấn đề này, có thể có được sức mạnh làm chuyện cứu tế lớn như vậy chỉ có nữ hoàng, và lại trước mắt theo như tin tức truyền tới, quốc khố của nữ hoàng cũng chưa động tới. Vấn đề không phải ở nơi đó, vậy thì vấn đề chính là trên người Nguyệt Hà này."

Đôi mắt Cổ Chấn thoáng tia hàn quang, ngồi thẳng người dậy cẩn thận suy nghĩ nửa buổi trời, cắn cắn răng nói: "Cổ Ly, Ý của đệ là gì?"

Cổ Ly trầm mặc nửa buổi, vẻ mặt thận trọng lắc đầu nói: "Đệ cũng chỉ là đoán, chân tướng đệ cũng không dám đảm bảo, nói cụ thể là gì đệ cũng không biết."

Điệp Y này giờ im lặng nghe Cổ Ly phân tích, lúc này lạnh lùng chen lời: "Nếu không có nội viện, vậy thì là ngoại tặc."

Cổ Ly và Cổ Chấn đưa mắt nhìn nhau, nhìn Diệp Y nửa buổi trời không nói gì, một chút nghi ngờ thoáng qua trong mắt, vì lời nói Diệp Y lại có chút mùi vị khẳng định.

Điệp Y không biết cái gì là chính trị, đấu đá giữa hoàng quyền và tính kế giữa hoàng thất, nàng đều chưa từng trải qua, càng không trải qua cuộc sống hoàng gia với những âm mưu. Cho nên nàng không biết từ trong chút vấn đề nhỏ phát hiện ra chuyện đại sự. Lúc này nghe Cổ Ly nói vậy, đã không phải là nội bộ vậy thì là người bên ngoài, lô-gic này rất đơn giản, nhưng đem mớ hỗn độn của Cổ Ly chợt lóe sáng.

Cổ Ly nhìn chằm chằm Diệp Y vừa gõ lên bàn vừa chậm rãi tính toán nói: "Một châu muốn đại quy mô cứu tế, đại khái phải cần năm trăm năm bổng lộc của một công chúa tích lũy mới có được, cứ cho là nhà chúng ta nếu muốn tới cứu tế, cũng phải hao tốn hết hai mươi phần trăm tài lực của chúng ta. Mà đây một lần lại cứu tế hai đại châu, con số này tựa hồ phải mất cỡ hai mươi phần trăm quốc khố, nhưng bây giờ năm mươi phần trăm quốc khố. Một vị công chúa làm sao có thể? Xem ra, đằng sau ả có người chống lưng."

Cổ Chấn nghe Cổ Ly nói vậy, biểu tình vốn không mấy trầm trọng, đột nhiên trở nên trầm trọng. Thánh Thiên đã không ai có thể chống đỡ cho ả như vậy, vậy thì còn có ai có thể có tài lực và vật lực lớn như vậy tới chống đỡ thì đã rất rõ ràng.

Cổ Chấn cắn răng nhìn Cổ Ly, thấy thần sắc trên mặt Cổ Ly thay đổi, nhiều hơn vài phần tức giận, càng nhiều thêm vài phần âm trầm, nửa buổi trời nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ: "Ảnh Thúc hoàng tộc." Cổ Ly ngẩng đầu nhìn Cổ Chấn một cái, nửa buổi trời lạnh lùng gật gật đầu, trong thiên hạ chỉ có Ảnh Thúc hoàng tộc làm sinh ý hoàng gia, mới có thể có sức mạnh kim tiền lớn như vậy.

Điệp Y thấy trên mặt hai người đều lộ ra vẻ trầm trọng trước giờ chưa từng có, bất giác nhướng mày nhìn hai người, nhưng không biết quan niệm giữa hai nước Thánh Thiên và Ảnh Thúc khác biệt rất lớn. Nếu người của bốn vương triều tạo phản, thì đó là việc nhà tự mình giải quyết, không có tâm tư gì khác. Nếu là người của quốc gia đối phương nhúng tay vào, vậy thì có thể ngang với tội bán nước, việc này sao có thể cải thiện được. Càng huống hồ bây giờ bàn tay phía sau có thể là hoàng tộc của Ảnh Thúc, vậy ý nghĩa đại biểu của nó thật khác thường.

Cổ Ly nhíu chặt đầu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu thật như vậy, việc này hóc búa rồi, đây không phải là chuyện tranh giành giữa họ nữa."

Cổ Chấn vô ý thức siết chặt quyền đầu rồi lại nhẹ buông ra, sầm mặt nói: "Xem ra động tác của chúng ta càng phải nhanh lên."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Đóng cửa toàn thành

Cổ Ly trầm mặc nửa buổi trời đột nhiên nhìn Diệp Y nói: "Hạo Nhiên bên đó thế nào rồi? Có tin gì chưa?"

Điệp Y thấy thần sắc Cổ Ly tương đối thận trọng, về mặt trước giờ không mấy nghiêm chỉnh giờ mang theo vẻ nghiêm túc khó nói thành lời, sau đó khẽ chau mày nói: "Vẫn chưa có tin gì."

Cổ Ly sầm mặt xuống đôi mắt không ngừng thay đổi thần sắc, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn nói từng câu từng chữ: "Ảnh Thúc cụ thể là người nào lại chống đỡ cho Nguyệt Hà, trước mắt còn chưa có định luận, nhưng có năng lực làm ra chuyện lớn như vậy, và có dã tâm lớn như vậy tuyệt đối không ngoại trừ mấy tên Phiên vương, Thục vương là một trong số đó. Nếu thật như vậy, thì tiểu lục đi như vậy nhất định là vạn phần hung hiểm rồi."

Điệp Y nghe Cổ Ly nói vậy, thần sắc trên mặt liền trở nên nghiêm túc, soạt cái đứng dậy nhìn chằm chằm vào Cổ Ly lạnh lùng nói: "Lời này là thật?"
Điệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên có nguy hiểm, tâm tình vốn tương đối bình tĩnh liền nổi sóng.

Cổ Chấn lúc này cũng có chút khẩn trương, bấm ngón tay tính thời gian nói: "Hạo Nhiên lần này đi đã mười mấy ngày rồi, tính theo lộ trình thì sớm đã trở về, sao một chút tin tức cũng không truyền tới? Không được, không thể đợi như vậy được, cho người của Nguyệt đường mau chóng tới tiếp ứng."

Cổ Hạo Nhiên có mang theo người của Nguyệt đường, nhưng vì để không lộ hành tung và thân phận của mình, Cổ Hạo Nhiên và Nguyệt đường chia ra hành động, Cổ Hạo Nhiên phụ trách chà trộn vào Thục vương phủ, còn Nguyệt đường lại ở bên ngoài bố trí mọi chuyện để kịp tiếp ứng. Trong phủ Thục vương cũng không có người của Nguyệt đường, chỉ còn lại mình Cổ Hạo Nhiên. Vốn lúc kế hoạch này đưa ra, bọn Cổ Chấn cũng tương đối tán thành, vì nhìn thế nào đi nữa công phu Cổ Hạo Nhiên đều cao minh hơn đám người của Nguyệt đường, tiến thoái cũng dễ dàng hơn. Bây giờ nghe Cổ Ly đột nhiên phân tích như vậy, một mình Cổ Hạo Nhiên trong Thục vương phủ quá nguy hiểm rồi.

Cổ Ly nhíu chặt đầu mày nói: "Có phải là Thục vương không, trước mắt chúng ta còn chưa thể xác định, nhưng mà tiểu lục bên đó nhất định phải đảm bảo an toàn."

Điệp Y vốn như đứng ngoài xem hai người thương lượng, lúc này Cổ Ly nói, sau khi từng chút từng chút một được bóc tách lại phát hiện Cổ Hạo Nhiên không an toàn, liền lạnh lùng nói: "Ta đi bố trí." Nói xong liền đi ra khỏi cửa.

Cổ Ly nhìn Điệp Y mau chóng rời bước, bắt giác mở miệng ngăn cản: "Điệp Y, đợi chút. Bên trong có liên quan quá lớn, người cũng không thật sự hiểu rõ những chuyện này, nếu tùy tiện đi bố trí, có thể ngược lại phá hoại mọi tính toán của tiểu lục bên đó, đợi ta suy nghĩ kỹ càng một chút rồi nói."

Điệp Y đứng yên đưa lưng về phía Cổ Ly, những quan hệ rắc rối của Ảnh Thúc nàng căn bản không hiểu lắm, mọi thứ đối với nàng mà nói đều quá xa lạ, nếu phải trong thời gian ngắn như vậy mà tiêu hóa mọi quan hệ tiềm ẩn bên trong, hay lộ ra ngoài, thật sự có chút không thể. Sau đó nghe Cổ Ly nói vậy, Điệp Y liền dừng bước, dưới tình hình này thật sự không thể tùy tiện quyết định bất cứ chuyện gì.

Cổ Ly thấy Điệp Y đứng yên, cắn răng còn chưa nói gì, bên ngoài Băng Kỳ đột nhiên chạy vào, nói với Điệp Y: "Nguyệt chủ, có tin của thiếu gia."

Điệp Y vừa khéo đứng bên cửa, sau đó trực tiếp nhận lấy xem, sắc mặt liền lạnh đậm càng thêm lãnh khốc, đem tin tức trong tay vứt cho bọn Cổ Ly, lạnh lùng nói: "Chuyện ở đây các người xử lý." Vừa nói vừa xoay người rời khỏi.

Cổ Ly vội vàng đưa tay đón lấy lá thư, mau chóng xem qua sau đó liền đứng dậy, mặt nghiêm túc hướng ra ngoài gọi: "Điệp Y, người về đây cho ta, tình hình phức tạp như vậy, người cũng phải cho ta chút thời gian sắp xếp."

Cùng lúc nói với Băng Kỳ đang theo Điệp Y ra cửa: "Gọi bọn Cổ Hạo Dương toàn bộ quay về, mau lên, ta có chuyện cần tuyên bố." Vừa nói vừa ném thư trong tay giao cho Cổ Chấn, về mặt trầm tư đi qua đi lại trong phòng.

Cổ Chấn từ phản ứng của Điệp Y và Cổ Ly thì biết tin tức Cổ Hạo Nhiên truyền đến tuyệt đối kinh người, nếu không không thể khiến hai người tựa hồ không hay thay đổi sắc mặt liền biến sắc. Sau đó mở thư trong tay ra xem, một quyền đầu liền mạnh mẽ đánh xuống bàn.

Tin tức Cổ Hạo Nhiên truyền tới rất đơn giản, hần lấy được chứng cứ câu kết giữa Thục vương và Hữu tướng, cùng lúc cũng lấy được chứng cứ Thục vương câu kết với Nguyệt Hà công chúa của Thánh Thiên. Còn ngoài ý có được những thứ kinh doanh yếu của Thục vương trong nhiều năm nay, nhưng toàn Lí quận đều bị phong tỏa, cứ cho là có người của Nguyệt đường tiếp ứng hần cũng không ra ngoài được, tất cả người lạ đều không cho phép ra vào, bây giờ Lí quận đã thành một nơi như thiết thông, chỉ cho phép vào không cho phép ra.

Thủ đoạn của Thục vương mấy người họ chưa từng trải nghiệm qua, nhưng từ những chuyện của Hữu tướng cũng có thể nhìn ra hần có bao nhiêu lợi hại. Cổ Hạo Nhiên đã có được thứ quan trọng của hần, hiện tại lại bị hần bức trong Lí quận ra không được, trong đó có bao nhiêu nguy hiểm, bọn Cổ Chấn đều hiểu rõ.

Chứng cứ rất quan trọng, nhưng người càng quan trọng hơn, tuy trong thư Cổ Hạo Nhiên không nói tới điểm xấu nào, nhưng lại khiến bọn Điệp Y càng thêm lo lắng, hần có bản lĩnh hơn nữa, một người cũng không cách nào đối phó với lực lượng của cả một quận, nếu không thể mau chóng đào tẩu ra ngoài vấn đề đối mặt sẽ tương đối nghiêm trọng.

Bọn người Cổ Ly lúc này đều có chút hoảng, không ngờ Thục vương lại còn có bí mật quan trọng như vậy, mà bây giờ lại còn rơi vào tay Cổ Hạo Nhiên, Thục vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần. Đối với những thứ ngoài ý như vậy chưa tính toán tới, để Cổ Hạo Nhiên nguy hiểm trong đó không ra được, bây giờ phải xem Cổ Hạo Nhiên tự mình tùy cơ ứng biến và Cổ gia ở đây mưu lược tiếp ứng.

Mà lúc này cách lúc Cổ Hạo Nhiên truyền tin đã hơn hai ngày, Cổ Hạo Nhiên hôm đó thoát khỏi Thục vương phủ, cùng với người của Nguyệt đường luôn chờ sẵn bên ngoài Vương phủ liền chạy như bay trong đêm. Nhưng, đợi lúc họ tới, cửa thành của Lí quận sớm đã bị phong tỏa không nói, trước cửa còn có rất nhiều đại đội quân binh.

Cổ Hạo Nhiên nhìn lên cầu treo, đại đội nhân mã cung tiễn đao nghiêm túc chờ sẵn, trong lòng tính toán lực lượng hai bên, bên cạnh mình mang theo chưa tới mười người, đối mặt với hàng trăm nhân mã của đối phương, thật sự không dễ mà vượt ải, chỉ còn biết nghĩ cách ra bằng lối khác. Mà thành lũy nơi đó cũng bị canh gác nghiêm ngặt như thế, vì không có cầu treo, cho nên người ở đây tương đối nhiều hơn trước, nhân số chỉ có nhiều không ít hơn. Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, chỉ còn biết lẩn tránh trong Lí quận, tìm kiếm cơ hội ra khỏi thành.

"Thiếu gia, vết thương của người sao rồi?" Âm Nguyệt thấy trên vai Cổ Hạo Nhiên còn loang máu ra ngoài, bắt giác quan tâm hỏi. Vết thương này sâu tới xương, không phải là chuyện thường.

Cổ Hạo Nhiên khẽ lắc đầu nói: "Không sao, tình hình bên ngoài sao rồi?"

Cổ Hạo Nhiên hôm đó bị thiết phiến sắc nhọn cắm sâu vào trong xương, hai hôm nay không dám tìm đại phu, chỉ dựa vào thuốc trị thương của mình và Âm Nguyệt mang theo để xử lý, thêm vào đó còn không ngừng tìm kiếm và tránh bị truy tìm, vết thương trên vai vẫn luôn không ngừng chảy máu.

Cổ Hạo Nhiên trong khách sạn cúi đầu nhìn xuống phố, thấy trên phố tựa hồ không có người nào, chỉ có đại đội quan binh đi tới đi lui, bầu không khí nghiêm ngặt khiến cả Lí quận đều bị che phủ bởi một tầng u ám.

"Thiếu gia, chúng tôi vừa đi ra đường xem qua, so với hai ngày trước cảnh giới càng thêm nghiêm ngặt, chỉ có thể bài của Thục vương phủ mới có thể ra khỏi thành, nếu không tất cả mọi người đều không được phép ra thành."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bắt giác chau mày, cúi đầu nhìn đám quan binh lục soát từng hộ một, Cổ Hạo Nhiên sầm mặt xuống cắn chặt răng, vốn chỉ dựa vào một bóng lưng, dựa vào bản lĩnh thông thiên của Thục vương, cứ cho là đem cả Lí quận lật tung, hắn cũng chỉ là bị vây trong thành không ra được mà thôi, tuyệt đối bất không được hấn.

Nhưng, bắt đầu từ hôm qua, quan binh đã bắt đầu lục soát từng người một, đối với người trên người bị thương đều bắt lại, mà trên người hắn vừa khéo lại có một vết thương. Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt đã hiểu đại khái. Tối đó chỉ có hắn đứng trên công vòm, mà lúc bị thiết phiến cắm vào xương chảy máu, hắn cũng không để ý, nếu Thục vương cẩn thận, tìm được điểm này cũng biết hắn bị thương, mà bây giờ xem ra Thục vương thật sự là người tâm tư thận trọng.

"Thiếu gia, bây giờ làm thế nào? Tin tức đã truyền đi, Nguyệt chủ bên đó vẫn chưa có tin truyền tới, chúng ta là cố gắng đột phá vòng vây, hay vẫn là quan sát thời cơ?" Âm Nguyệt thấy Cổ Hạo Nhiên trầm mặc chăm chú nhìn xuống quan binh dưới lầu, bắt giác hỏi.

Cổ Hạo Nhiên trầm tư một lúc nhàn nhạt nói: "Nếu có thể đột phá vòng vây ta sớm đã làm rồi, hà tất phải đợi tới bây giờ? Thực lực chênh lệch quá lớn, quan sát rồi nói, ta không tin thật sự một chút sơ hở cũng không có."

Lời Cổ Hạo Nhiên vừa dứt, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm, Cổ Hạo Nhiên mau chóng mặc lên người y phục của mình để che vết thương trên người, ưu nhã nói: "Vào đi."

Chỉ thấy tiểu nhị của khách sạn đẩy cửa bước vào, vừa thấy Cổ Hạo Nhiên hơi nghiêng người dựa vào bên cửa sổ uống trà, bắt giác gật đầu cúi người về mặt tươi cười nói: "Khách quan, thật ngại quá quý rầy thời gian phẩm trà của người."

Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn tiểu nhị nói: "Không sao, có chuyện gì sao?"

Tiểu nhị mau chóng bước lên trước vừa rót trà cho Cổ Hạo Nhiên, về mặt vừa sùng nịnh cười nói: "Khách quan, mấy ngày nay ủy khuất khách quan rồi, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vương gia lại cảnh giới toàn thành, khiến khách quan chậm trễ lưu lại đây, hy vọng không làm mất hứng của khách quan."

Cổ Hạo Nhiên ưu nhã cười: "Không biết Thục vương phủ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại đánh trống giương cờ lục soát như vậy? Ta vốn tới du sơn ngoạn thủy, ở lại Lí quận này mấy ngày cũng không phải là chuyện to tát gì. Nhưng mà, không biết tình hình này còn kéo dài bao lâu?"

Tiểu nhị thấy Cổ Hạo Nhiên khí phái ưu nhã, thêm vào đó ra tay lại khảng khái phóng khoáng, sau đó thở dài nói: "Cũng không biết rốt cuộc trong phủ vương gia xảy ra chuyện gì, tiểu nhân thám thính nhiều nơi cũng chỉ nghe nói, là có tặc nhân gan to bằng trời lại dám trộm đồ của Vương phủ không nói, còn đem lửa đốt Vương phủ thành nham nham nhỏ nhỏ, tên tặc tử này thật sự quá đáng, nếu chúng tôi biết người này ở đâu, nhất định khiến hắn chết khó coi, lại dám động vào phủ đệ vương gia chúng tôi."

Tiểu nhị một hơi nói tới đây, thấy Cổ Hạo Nhiên cười nhạt nhìn hắn, bắt giác hi hi cười: "Khiến khách quan chê cười rồi, nhưng mà bách tính cả khắp Lí quận đều sẽ có cách nghĩ này, phải biết sớm ngày bắt được tên tặc tử này, chúng tôi cũng sớm ngày được sống yên ổn, khách quan người cũng có thể tùy ý du sơn ngoạn thủy, sinh ý của chúng tôi cũng sẽ tốt hơn." Tiểu nhị này tuy nói như vậy, nhưng thần sắc trong mắt lại lộ ra vẻ Cổ Hạo Nhiên ở lại nhiều thêm một ngày thì cứ ở thêm một ngày, cứ như vậy mà không đi thì càng hay, đây là một đại kim chủ.

"Tiểu tử ngươi nói chuyện cũng không nói vào trọng điểm, lời thiếu gia nhà ta hỏi ngươi còn chưa trả lời, ngược lại còn lờ mờ với chúng ta một hồi." Một trong số người của Âm Nguyệt đóng giả làm quản gia của Cổ Hạo Nhiên, lúc này thấy tiểu nhị bắt đầu nói không ngừng, bắt giác lên tiếng trách.

Tiểu nhị về mặt cười biết tội nói: "Nói mãi nói mãi quên mất việc chính sự. Khách quan, tiểu nhân hôm nay đến chính là muốn nói với khách quan, hôm nay Thục vương phủ lại ban bố quy định mới, vì trong Vương phủ mất đi thứ quan trọng, Thục vương ra lệnh toàn bộ khách ở các quán trọ trong Lí quận, không được phép ra ngoài, đợi Vương phủ giải trừ cảnh giới mới có thể ra ngoài."

Cổ Hạo Nhiên nghe tới đây đôi mắt thoáng qua tia quang mang, ồ lên một tiếng: "Đây là ý gì? Vậy chính là nói ta đến cả phố cũng không được đi rồi? Cái này...hình như Ảnh Thúc không có lệnh cấm này mà?"

Tiểu nhị về mặt ái ngại: "Cái này tiểu nhân cũng không có cách, mệnh lệnh Vương phủ ban bố chính là tuyệt đối không thể làm trái, tiểu nhân cũng không biết Ảnh Thúc chúng tôi có hay không lệnh cấm như vậy, tiểu nhân chỉ biết lời của vương gia chính là tất cả. Khách quan, như vậy phải ủy khuất các người ở trong phòng vài ngày rồi, nếu ra phố bị quan binh bắt được, không nói được lời gì đã bị tổng vào đại lao rồi."

Tiểu nhị một mạch nói xong, thấy Cổ Hạo Nhiên khẽ chau mày nhìn chằm chằm vào ly nước, bất giác về mặt tươi cười nói: "Khách quan, người đừng nôn nóng, đợi Vương phủ tìm được người tự nhiên sẽ ổn thôi, khách quan người gắng nhẫn vậy, tiểu nhân nhất định sẽ phục vụ tốt cho người, tuyệt đối không để người cảm thấy phiền muộn."

Hi hi, tiểu nhân vừa nghe thấy mệnh lệnh này, liền chạy thật nhanh tới đây báo cho khách quan đầu tiên, ngàn vạn lần đừng ra khỏi cửa. Hai ngày nay là thời kỳ phi thường, tiểu nhân trước giờ chưa từng thấy qua ở chỗ chúng tôi lại xảy ra loại chuyện thế này, Lí quận chúng tôi không thể so với những nơi khác, lệnh đưa ra tuyệt đối như núi, rất nghiêm khắc a! Cho nên khách quan người nhất định phải nghe, ngàn vạn lần đừng rơi vào tay họ, nếu không chịu thiệt thòi to."

Cổ Hạo Nhiên thấy tiểu nhị về mặt cười sùng sịnh nhìn mình, sau đó mỉm cười nói: "Vậy thiệt thòi cho tiểu nhị ca đã nhắc nhở rồi, sau này nếu có biến động gì, thì sớm tới nhắc nhở ta một chút, để tránh chúng tôi chịu thiệt không đáng có."

Tiểu nhị đó thấy Cổ Hạo Nhiên phong thần tuấn lãng như vậy nói chuyện lại khách khí, sau đó về mặt như nở hoa, thiếu chút nữa đem đầu cúi sát đất. Người của Âm Nguyệt nhìn ánh mắt ra hiệu của Cổ Hạo Nhiên, đưa tới phí tin tức, đem tiểu nhị đuổi đi.

"Thiếu gia, lần này làm thế nào?" Người của Âm Nguyệt canh giữ mọi nơi sáng tối trong phòng sau đó người lâm thời làm quản gia của Cổ Hạo Nhiên hỏi.

Cổ Hạo Nhiên thu lại nụ cười ưu nhã vừa nãy, sầm mặt xuống chậm rãi nhìn chằm chằm trên phố bên ngoài cửa sổ. Vốn không có mấy người, hiện tại càng mất tầm mắt dạng. Khỏe miệng bất giác chậm rãi cong lên nụ cười lãnh khốc, lệnh cấm như vậy, không sợ dẫn tới sự bất mãn của bách tính, càng không quan tâm phản ứng của Minh Hoàng bên đó. Lần này xem ra Thục vương bị bức tới nóng vội rồi, nhất định phải tìm ra hân.

Cổ Hạo Nhiên đưa tay sờ lên thứ đồ giấu trong ngực, trong đó ngoại trừ chứng cứ câu kết của Thục vương và Hữu tướng, và chứng cứ câu kết với Thánh Thiên Nguyệt Hà công chúa, còn có một thứ. Chính là thứ này đã bức Thục vương dám không xem luật pháp của Anh Thúc vương triều vào mắt, trực tiếp khiêu khích uy nghiêm của Minh Hoàng, cũng phải tìm ra được Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới đây bất giác mỉm cười.

Có lòng trông hoa hoa không lớn, vô tình cảm liễu liễu xanh tươi, thứ thuận tay vớt lấy lại chính là bản đồ phân bố binh mã các nơi của Thục vương, bên trong ghi chép tường tận mọi lực lượng đen tối dưới sự khống chế của Thục vương. Có tấm bản đồ phân bố binh lực như vậy, muốn đánh đổ hân thật sự rất dễ.

Điều này rất có lợi đối với Minh Hoàng, nhưng đối với Cổ Hạo Nhiên lại không có tác dụng gì lớn, dù sao đã tạo phản, đó là chuyện Minh Hoàng phải nghĩ cách, liên quan gì tới hân. Mà một thứ cùng dạng khác trong hộp đó, để Cổ Hạo Nhiên vừa thấy, đã vui tới cười toét miệng. Đó là một tấm bản đồ, nói ra cũng không thể nói là một tấm bản đồ chính thức, dùng bản đồ châu báu để hình dung. Đây chính là mọi ngành kinh doanh nặc danh mà Thục vương lao tâm khổ tứ bao năm nay, là nền móng kiên cố để hân khởi binh tạo phản, nhưng hiện tại lại rơi vào tay Cổ Hạo Nhiên, e rằng Thục vương đau lòng sắp nổi điên rồi.

Cổ Hạo Nhiên cười lạnh sờ lên chiếc chìa khóa được đeo trên cổ tay như là món trang sức, lạnh lùng nói: "Đã như vậy, sớm muộn cũng tìm tới đây, nơi đây đã không thể ở được nữa, cứ cho là không thể ra khỏi thành cũng phải lập tức dời đi nơi khác, tối nay ta phải rời khỏi, các người tiếp tục ở đây."

"Không được, Nguyệt chủ có lệnh, chúng tôi phải tuyệt đối đảm bảo an toàn của người, người tới đâu chúng tôi tới đó, tuyệt đối không thể để người ngoài vòng bảo vệ của chúng tôi." Nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, liền phản đối. Mệnh lệnh của Điệp Y chính là tuyệt đối phải bảo vệ an toàn cho Cổ Hạo Nhiên, nếu Cổ Hạo Nhiên xảy ra chút ngoài ý gì, thì họ phải đưa đầu tới gập.

Cổ Hạo Nhiên biết Điệp Y lo lắng cho hân, nhưng mà bộ dạng hiện nay, tìm tới hân tuyệt đối chạy không thoát. Còn nếu hân dẫn theo đám người này cùng đi, vậy trong một đêm nhiều người như vậy không thấy tăm hơi đâu, là ai cũng đều sẽ biết đám người này tuyệt đối có vấn đề, há không phải sinh nhiều rắc rối sao.

Sau đó Cổ Hạo Nhiên lạnh mặt nói: "Việc này nhất định phải nghe ta, các người cứ ở lại đây, tự ta sẽ tìm được nơi an toàn, mang theo các người ngược lại còn là liên lụy." Cổ Hạo Nhiên nhìn về mặt cứng đờ của mấy người theo hân, bất giác nói tương đối nặng.

"Chúng tôi chỉ nghe mệnh lệnh của Nguyệt chủ, những người khác không có tư cách ra lệnh cho chúng tôi." Đồng thanh trả lời, thần nhiên lại dứt khoát.

Cổ Hạo Nhiên liền nổi giận, sớm đã biết Nguyệt đường chỉ nghe lệnh của Nguyệt chủ, sau khi tới tay Điệp Y được Điệp Y huấn luyện càng trở thành chế độ tập trung quyền lực trung ương, hân tuy là gia chủ đương nhiệm, nhưng những người này thật sự không nghe theo lệnh của hân, hân cũng thật sự hết cách. Sau đó Cổ Hạo Nhiên lạnh mặt trừng mắt nhìn mấy người họ, mấy người họ cũng thần nhiên nhìn lại hân, mấy người theo cùng này toàn được Điệp Y lựa chọn, là một trong số những tinh anh, tính tình thật sự lãnh khốc tới không cách nào nổi, lần này lại thần nhiên một chút cũng không thua kém khí chất của Cổ Hạo Nhiên.

Huyền não, đột nhiên vang lên tiếng huyền não, đôi mắt Cổ Hạo Nhiên chợt rét, Âm Nguyệt ở gần cửa nhất vội vàng quét mắt một cái sau đó về mặt nghiêm túc thấp giọng nói: "Có đội quan binh lớn tiến vào lục soát."

Cổ Hạo Nhiên nhướng đôi mày, dựa gần cửa nhìn xuống lầu, thấy một đội quan binh ồ ập tiến vào khách sạn, nhìn bộ dạng là tới lục soát từng nhà từng hộ, Cổ Hạo Nhiên bất giác thấp giọng nói: "Tới rất nhanh."

Đại đội quan binh đứng canh giữ tất cả lối ra vào của khách sạn, bắt đầu lục soát từng gian một, lão bản của khách sạn dẫn theo tên cầm đầu quan binh, ăn cần đi trước dẫn đường.

Cổ Hạo Nhiên thấy nơi lục soát trước chính là hướng của mình, bất giác quay đầu đưa mắt nhìn bọn Âm Nguyệt, trong mắt mọi người đều nhìn thấy cảnh giới xung động, Cổ Hạo Nhiên tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, vẫy tay một cái tập hợp mấy người họ lại, nói thầm bên tai mọi người.

"Mở cửa, mở cửa, lục soát." Một đạo thanh âm hung hãn truyền tới, cửa phòng Cổ Hạo Nhiên ở bị đá tới kêu lên ken két.

Người làm quản gia lạnh lùng nói: "Làm gì thế?" Vừa ra hiệu cho người bên cạnh lên trước mở cửa.

"Làm gì thế? Lão tử tới lục soát có gian tế không, nói, các người là ai? Từ đâu tới? Tất cả có bao nhiêu người? Sao lại tới Lí quận? Muốn đi đâu?" Cửa vừa mở một người bộ dạng quân quan bước vào, hung tợn nói với người trong phòng.

Chỉ thấy trong phòng quân sự đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, uống trà trên bàn, mấy người bên cạnh đều khoanh tay đứng một bên, cúi đầu không nói một lời. Tư thế chủ tớ vừa nhìn liền có thể nhận ra ngay.

Quân sự ngẩng đầu nhìn quân quan một cái lạnh lùng không nói câu nào, người của Âm Nguyệt mở cửa cho những người này vào tiếp lời nhàn nhạt nói: "Chúng tôi là người của Thánh Thiên vương triều, ở đây là tất cả người của chúng tôi, tới Ảnh Thúc để làm sinh ý, làm xong sinh ý tự nhiên sẽ về lại Thánh Thiên vương triều." Ngữ điệu đậm mạc không mang theo một tia cung kính và hoảng sợ nào mà ứng đáp, đến cả một từ dư thừa cũng không có.

Quân quan thấy mấy người họ khí chất bất phàm, người đang ngồi chính giữa phòng càng mang theo mấy phần uy nghiêm và lãnh khốc, không trả lời câu hỏi của mình rõ ràng là tự thấy địa vị mình cao tới không thêm đề ý bọn người họ, mà người trả lời câu hỏi của mình rõ ràng là thân phận tôi tớ, trả lời còn không lễ phép như vậy, liền tức giận nói: "Thật to gan, lại dám không xem bốn quan ra gì! Người đâu, bắt toàn bộ chúng mang về, bốn quan cảm thấy mấy người này nhất định có liên quan tới chuyện xảy ra ở Vương phủ, mang đi."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đêm trước hỗn loạn

Quan binh theo sau hần liền xông lên, người mở miệng nói chuyện một bước chắn ngang trước mặt đám quan binh, về mặt lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Định tội cho chúng tôi, người có lý do gì?"

Quân quan hung tợn hừ lạnh một tiếng tức giận nói: "Bốn quan chính là lý do, bốn quan nói người có tội, thì các người chính là có tội, người đâu, còn không mang chúng giải đi." Quan binh phía sau liền lớn tiếng đáp.

"Thật to gan, dám không xem luật pháp của Ảnh Thúc ra gì, người một tên tổng binh tép rieu cũng dám mở miệng cuồng ngôn, xem ra thuộc hạ của Thực vương rất hung hăng can quấy?" Một đạo thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, trực tiếp khiến đám quan binh xông lên trước chuẩn bị động thủ đều dừng tại chỗ.

Quân quan ngẩng đầu nhìn người chủ thật sự cảm tách trà lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hần, trong ánh mắt là hàn khí bức người khó nói thành lời, đồng thời lại mang theo vẻ rất xem thường, bất giác tức giận nói: "Người thật to gan, lại dám khoa trương gọi thẳng phong hiệu của vương gia nhà chúng ta như vậy, có phải muốn chết không?"

Quân quan thấy quân gia nói thẳng như vậy, bất giác cả khuôn mặt trong nháy mắt đều đỏ bừng lên, hần thật sự không có tư cách định tội danh cho người khác, nhưng vào lúc khác thường này, quân huyện không bằng hiện quân, hần chủ quân lục soát con phố này, hần nói có tội thì là có tội, hần nói không có tội thì là không có tội. Quyền lực lớn như vậy sao không lạm dụng một lần, không thì không phải có lỗi với bản thân sao? Dù sao cũng không có một nhân vật mục tiêu, chỉ bằng mò kim đáy biển nói ai thì chính là người đó, cứ cho là không phải, cứ đem về giày vò một trận, chết cũng coi như xong, không chết cũng phải lột một lớp da của hần, mới xóa được cơn giận trong lòng mình.

Quân gia ngồi trên chính vị lạnh lùng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của quân quan, nói từng câu từng chữ: "Tổng binh đại nhân, người không thể gọi thẳng phong hiệu của vương gia các người, không có nghĩa là ta không thể."

Quân quan thấy lời của quân gia vừa dứt, đám tùy tùng bên cạnh hần đột nhiên ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hần ta, sát khí trong ánh mắt khiến hần toàn thân không kim được mà nổi cả da gà, bất giác cắn răng giận dữ nói: "Các người rốt cuộc là người thế nào? Nói!"

Tên người hầu ngẩng đầu quét mắt nhìn hần lạnh lùng nói: "Chúng tôi là người thế nào đại nhân không nhất định phải biết, đại nhân chỉ cần nhớ rằng chúng tôi là người đến từ Thánh Thiên là được, ta nhớ luật pháp Ảnh Thực không quân được người của Thánh Thiên, Minh Hoàng còn không quân được chúng tôi, một tên Thực vương dựa vào gì mà nói chúng tôi có tội hay không có tội."

Quân quan đầu mày chau lại, lời đại nghịch bắt đạo như vậy lại dám nói trên địa bàn của Thục vương, thật sự quá không để mặt mũi cho Thục vương rồi, bất giác sắc mặt thay đổi liền muốn nổi giận. Bên cạnh hắn một tên có chút giống phó quan, vội vàng lôi kéo sau lưng hắn một cái, nhẹ nhàng nói với hắn vài câu, quân quan sắc mặt liền thay đổi mấy bận, nửa buổi trời chau mày ngữ khí có chút mềm: "Các người đã là người của Thánh Thiên, vậy rồi cuộc tới Ảnh Thúc chúng tôi làm gì?"

Người đứng bên cửa mở miệng tiếp lời đầu tiên thân nhiên nói: "Không phải ta đã trả lời đại nhân rồi sao, chúng tôi là người buôn bán ở Thánh Thiên, tới Ảnh Thúc đương nhiên là làm buôn bán rồi."

Quân quan sắc mặt sầm xuống hừ lạnh nói: "Ai không biết bây giờ Thánh Thiên đại loạn, làm sinh ý, lúc này người Thánh Thiên còn có tâm tình tới Ảnh Thúc chúng tôi làm sinh ý, các người gạt ai chứ?"

Người cầm đầu thờ ơ cười nói: "Chúng tôi buôn bán gì không cần đại nhân cố vấn chứ, đến cả Thục vương còn không nói gì, ta thấy tổng binh đại nhân vẫn là không biết vẫn hơn."

Quân quan thấy mọi người trong phòng đều có chút khinh thường nhìn mình, người chủ vị toàn thân càng toát lên một loại khí chất khó nói thành lời, vào lúc này nhìn dường như thật sự không cùng một con đường với mình, bất giác đầu mày chau lại, phó quan bên cạnh đôi mắt chuột nhìn lướt qua người trong phòng một cái, vội áp sát vào tai quân quan nói ra ý kiến của hắn. Quân quan đó sắc mặt còn đang tức giận, tùy theo miệng của phó quan nhu động, ngày càng âm trầm, dần dần lộ ra chút vẻ hèn mọn.

Đội phó quan nói xong, quân quan về mặt nhìn dò xét trên dưới đánh giá những người trong phòng này, nghe khẩu khí của họ, lớn tới không thể lớn hơn. Theo lý mà nói bất cứ ai vào lúc này lẽ ra đều nên có bộ dáng hèn mọn sợ sệt mới đúng, nhưng ngược lại thấy họ bình chân như vại không nói, dường như hơn hẳn so với hắn, đám người còn run hơn cả hắn, nhìn một cái liền biết những người này tuyệt đối không phải là người tầm thường, và lại bày ra vẻ không sợ chiều này của người, đây chắc chắn đằng sau có người chống lưng.

Nếu chỉ là người không tầm thường còn đỡ, đặc tội cũng đặc tội rồi, dù sao đây cũng là thời gian khác thường. Nhưng nghe khẩu khí trong đó, dường như có gốc gác rất thân với Thục vương, nếu thật sự có quan hệ với Thục vương, thì cứ cho là mượn gan to của trời, hắn cũng không dám đắc tội. Và lại tin tức của phó quan, quan hệ của Thánh Thiên này và Thục vương dường như không tệ, vào lúc này đã là người của Thánh Thiên, lại không tầm thường như vậy, thêm vào đó vào lúc này còn không lộ vẻ sợ hãi, người phía sau hiện lên rõ nét, nếu không phải Thục vương là người đằng sau họ, họ trên địa bàn của Thục vương sao lại dám ngạo mạn như vậy, vào lúc này còn dám đấu với Thục vương.

Quân quan được phó quan chỉ rõ, trong lòng biết bao suy nghĩ, càng nghĩ càng có lý. Nhìn ánh mắt quân gia bọn họ đều trong bất tri bất giác biến thành khinh thường, nửa buổi trời bất giác cắn răng nói: "Bốn quan phụng mệnh hành sự, tuy các người là người làm sinh ý của Thánh Thiên, theo lý luật pháp của Ảnh Thúc không quản được các người, nhưng hiện tại vào thời kỳ khác thường, bất kỳ ai cũng đều phải chịu sự lực soát của chúng tôi, cứ cho là các người có gì khác, bốn quan cũng phải lực soát." Lời này làm gì còn về ngạo mạn vừa nãy, tuy còn chút kiên trì, nhưng một chút sắc bén cũng không có.

Quân gia ngồi ở chủ vị lúc này nhàn nhạt nói: "Ảnh Thúc có luật pháp của Ảnh Thúc, chúng tôi đã tới rồi, không tránh khỏi vẫn phải tuân thủ một chút, lại nói Thục vương phủ xảy ra chuyện, chúng tôi đương nhiên cũng không thể có gì đó mà đặc biệt. Nói đi, phải lực soát thể nào?"

Quân quan thấy người này nói chuyện vẫn đậm phong khinh, dường như chỉ là để thể diện cho Thục vương vậy, bất giác càng trở nên tôn kính, về mặt nghiêm chỉnh nói: "Bi chức lần này lực soát tặc tử phóng hỏa đốt Thục vương phủ, trên người tặc tử này bị thương, chúng tôi phải tận mắt nghiệm chứng." Vừa nói vừa mau chóng quét mắt nhìn mấy người trong phòng một lượt.

Người làm kẻ chau mày nói: "Như vậy là phải soát người?"

Quân quan đôi mắt thoáng lay động, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Quân gia lạnh lùng quét mắt nhìn quân quan và người hắn mang tới một cái, nửa buổi trời lạnh lùng nói: "Đã cần phải lực soát như vậy, vậy chúng tôi cũng không làm gì đặc biệt, loại bỏ đi sự nghi ngờ với chúng tôi cũng tốt, tránh để mọi người đều không yên tâm." Nói xong, chậm rãi đứng dậy bắt đầu coi bỏ y sam của mình, mấy người bên cạnh đứng yên này giờ, thấy vậy bắt đầu động tác, liền im lặng bắt đầu hành động.

Không có, tất cả mọi người trong phòng trên người đều hoàn hảo vô khuyết, đến cả chút dấu vết bị thương qua cũng không có, càng đừng nói cái gì mà vết thương mới bị trong hai ngày gần đây.

"Như vậy đã được chưa?"

Quân quan thấy người cầm đầu lạnh lùng hỏi, bất giác lập tức trả lời: "Không việc gì nữa rồi, chỉ cần trên người không có vết thương thì không có chuyện gì nữa, mấy ngày nay vẫn xin các vị đừng ra ngoài, nếu gặp phải binh sĩ tuần tra trên phố, thì có thể sẽ không nói lý như bốn quan đây."

Quân gia nhàn nhạt cười nói: "Đa tạ đại nhân nhắc nhở, nếu sau này có cơ hội đương nhiên sẽ đề bạt một chút." Người bên cạnh liền làm tư thế tiễn khách, tuy sắc mặt vẫn lạnh đờ như cũ, nhưng thái độ đối với lúc vừa mới vào, đã tốt hơn nhiều rồi.

Vị quân quan đó nghe quân gia nói như vậy, về mặt tươi cười liên tục gật đầu. Lời của quân gia này tuy nói chung chung, nhưng hắn đã đi đúng hướng suy nghĩ của hắn rồi, sau đó không nói gì, mau chóng lui ra.

Vị chương quầy và tiểu nhị bên cạnh dẫn đường cho quân quan nghe cuộc đàm thoại của mấy người họ, ai nấy đều há mồm chấn kinh nhìn quân gia bọn họ, họ cũng là người lạnh lợi, đương nhiên từ trong lời nói nghe ra mấy người này thật sự không chỉ đơn giản là có tiền. Sau đó thấy quân quan muốn đi ra ngoài tiểu nhị liền cúi đầu khom người cười sùng nịnh nói: "Quân quan đại nhân có muốn gặp thiếu gia của họ không, vị thiếu gia này mới thật sự là phong thần tuấn lãng, nói một không nói hai, khách sạn chúng tôi xem họ như thần mà chiếu cố đấy."

Tiểu nhị này đầu óc cũng thật nhanh nhẹn, nghe ra thân phận bất phàm của mấy người này, lại thấy Cổ Hạo Nhiên không ở trong phòng, liền lập tức nịnh bợ vị quân quan này. Người hầu đã có thể diện lớn như vậy, không biết thiếu gia còn lợi hại bao nhiêu, nếu để quân quan này thấy được chủ nhân thật sự, biết tiệm của họ tiếp đãi qua đại nhân vật như vậy, thì sau này chỗ của họ không phải là nước lên thuyền nổi đại ngộ cũng sẽ không giống nhau.

Quân quan vốn đã đi ra tới cửa nghe vậy liền lui lại, ánh mắt nhìn lung tung dò xét một lượt trong phòng, thấy không có ai có khí thế cao bằng người ngồi vị trí chủ vị, bất giác nhướng mày nhìn sang quản gia. Quản gia sắc mặt bất động, lạnh lùng nói: "Thiếu gia nhà chúng tôi không có ở đây."

Quân quan nghe vậy sắc mặt thay đổi đôi mắt tinh quang lấp lánh nói: "Trên phố này không có lấy một ai, nghiêm cấm bắt cứ ai đi lại, thiếu gia nhà ngươi sao không ở đây? Lẽ nào nói..."

Quản gia thấy quân quan lộ vẻ suy đoán, sau đó nặng nề hừ một tiếng lãnh khốc nói: "Lệnh cấm này có thể cấm người khác, lẽ nào có thể cấm được thiếu gia nhà ta sao? Thiếu gia nhà ta muốn đi đâu đương nhiên sẽ có người tiếp đãi, chuyện này không nằm trong phạm vi quản lý của ngươi, các ngươi nếu muốn hỏi thì tìm người có cấp bậc cao hơn chút tới đây, nếu không khiến thiếu gia nhà chúng tôi không vui, e rằng tổng binh bé nhỏ như ngươi gánh không nổi."

Quân quan vốn muốn gặp vị thiếu gia này một lần, nếu có thể bắt được chút giao tình, hoặc là nói để làm quen cũng được, bây giờ thấy vị quân gia này đột nhiên nói nặng như vậy, và lại nói rõ nơi mà thiếu gia họ tới, không phải là nơi hẳn có quyền hỏi, vào lúc này cứ cho là hoàng thân quốc thích cũng không được phép đi lại, vị thiếu gia này lại có thể tùy ý đi lại, vậy thì lực sau lưng đã không cần nói cũng rõ.

Quân quan thấy vẻ mặt không mấy thiện cảm của quản gia, vẻ mặt liền tươi cười liên tục nói có thể, cũng không nhiều lời nữa, mang người lui xuống.

Cửa lớn ngay khi hắn lui ra liền lập tức đóng lại, trên đòn dông chính giữa ngôi nhà Cổ Hạo Nhiên này giờ luôn ở đó liền nhảy xuống, chạy tới bên cửa sổ nhìn chăm chăm đám quân binh đang lục soát những căn phòng khác.

"Thiếu gia, bây giờ làm thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn đám người trong phòng đều nhẹ nhõm thở ra, bất giác mỉm cười nói: "Vừa nãy làm rất tốt, hiện tại nơi này không an toàn, đợi bọn họ rời đi chúng ta đi theo họ."

Bọn người Âm Nguyệt thấy Cổ Hạo Nhiên khen họ, bất giác ai nấy đều đỏ mặt, lấy thế ép người, càng cuồng vọng với người khác thì càng không dám tùy tiện cuồng động, đợi tới lúc họ làm rõ mọi chuyện, bọn họ sớm đã vượt qua ải này, biến mất tăm hơi rồi.

Người quản gia mỉm cười ngẩn ra sau đó nói: "Sao lại đi theo họ tránh còn không kịp nữa là, vì sao lại?"

Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt cười nói: "Theo ta là được rồi."

Bọn người Âm Nguyệt thấy Cổ Hạo Nhiên căn dặn như vậy, sau đó không còn ý kiến gì, bắt đầu thu dọn đồ đạc, chỉ cần theo bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, những thứ khác đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của họ. Bọn họ chỉ cần chú ý tới an toàn của Cổ Hạo Nhiên, đó chính là sứ mệnh trên vai họ.

Nhưng không biết vào lúc này tránh tránh né né ngược lại càng khiến người khác hoài nghi, chỉ bằng nghênh ngang mà đi ra, ngược lại khiến người ta đoán không ra.

Sau khi đại đội quân binh náo loạn khách sạn gà bay chó sủa, ồn ào đi ra, không biết đằng sau họ từ lúc nào xuất hiện thêm vài người, cách không gần không xa, rất nghênh ngang theo phía sau. Trong con mắt của người khác, dường như người họ bắt được, nhưng lại dường như là người của chính bọn họ nên mới khoa trương như vậy. Bất giác, trên phố quan binh tuần tra cũng không hỏi nhiều, lúc đi ngang qua một dãy phòng, cái đuôi này liền không còn thấy bóng dáng đâu, biến mất tăm mất dạng.

Lệnh cấm này xuống một cái là tám ngày, cả Lí quận bị phong tỏa nghiêm ngặt tám ngày. Mấy ngày nay chỉ có người vào, không có người ra, cứ cho là quan viên lớn nhỏ của Lí quận, quý thích hoàng tộc đều không một ai rời khỏi. Mọi người một là vì e sợ thế lực của Thục vương, lúc này không dám đi đâu. Hai là vào lúc này nếu có muốn ra ngoài, cứ cho là không có ý gì, nhưng trong mắt mọi người đều có ý tứ khác, cho nên mọi người đều xem chừng, không một ai ra khỏi thành.

Thục vương phủ toi tã, bên trong tòa kiến trúc tương đối lênh lênh còn sót lại, Thục vương vẻ mặt âm trầm, một tay đập xuống bàn tức giận nói: "Còn chưa tìm được, cứ tiếp tục như vậy, người sớm đã bay mất rồi, ta còn cần các ngươi làm gì?"

Một đám người đều cúi đầu không dám lên tiếng, Thục vương hừ lạnh một tiếng nói: "Ta cho các ngươi thêm thời gian một ngày, nếu không tìm được người, các ngươi đưa đầu tới gặp bổn vương."

Mấy người bị trách mắng đều cúi đầu đưa mắt nhìn nhau nửa buổi trời, một trong số đó một người đáng vẻ là tướng quân cầm đầu can can rằng thấp giọng nói: "Vương gia, cứ tìm như vậy không phải là cách, tiểu tử đó quá giáo hoạt, thời gian này tìm được những người bị thương không một ai phù hợp. Hạ quan thấy cần phải ra tay nặng hơn nữa, cứ như vậy tìm kiếm không mục tiêu, vết thương đó lành lại từng ngày, nếu đợi nó lành hẳn, vậy thì muốn tìm hẳn khó như lên trời."

Thục vương đôi mắt tinh quang quét qua, lãnh khốc nói: "Có cách gì, nói."

Người đó quét mắt nhìn mấy người bên cạnh, ngẩng đầu nói với Thục vương: "Cách ly, đem tất cả những người không bị thương toàn bộ đều cách ly, đem những người bị thương và không bị thương chia ra, không thể để tiểu tử đó có cơ hội nào, như vậy tuy công trình rộng lớn, nhưng nếu tìm kiếm như

vậy, hạ quan không tin không tìm được người."

Thục vương đầu mày liền chau lại, nửa buổi trời lạnh lùng nói: "Cứ làm như người nói, lui xuống làm đi."

Tướng quân đó thấy Thục vương lại đồng ý cách tìm kiếm hoang đường này, bất giác khoe miệng gần gập liên tục trả lời rồi lui xuống, đây là công trình rất lớn a.

"Những phương diện khác chuẩn bị xong chưa?" Thục vương thấy người đó lui xuống, bất giác lạnh lùng quét mắt nhìn sang những người bên cạnh không dám mở miệng này giờ.

Đại tổng quản khẽ lắc đầu nói: "Vương gia, thời gian quá gấp gáp, chỉ ít phải cho ta thời gian vài ngày để bố trí, và lại tiểu tử đó lại trộm lấy thứ quan trọng mang đi, trước mắt chúng ta không thể nào điều động đủ tài chính để khởi binh, những việc này đều cần có thời gian."

"Thời gian! Thời gian! Bỏn vương nếu có thời gian còn cần phải tùy tiện động thủ như vậy không! Bỏn vương có thể đợi, đợi nhiều năm như vậy bỏn vương cũng không sợ, nhưng bây giờ cứ cho là bỏn vương có thể đợi, người khác có thể đợi không? Tên tiểu tử Minh Hoàng đó có thể đợi tới lúc ta đánh tới sào huyết của hắn rồi mới đối phó với bỏn vương không? Bỏn vương nếu không mau chóng hành động, đợi tới lúc tiểu tử đó có được mọi kế hoạch chuẩn bị nhiều năm qua của bỏn vương, bỏn vương đến cả sức mạnh phản kích cũng không có." Thục vương càng nói càng tức giận, cả người trong nháy mắt giống như muốn ăn thịt người vậy.

Bọn người đại tổng quản đứng trước mặt hắn đều biết tầm nghiêm trọng của sự việc, sau đó chỉ im lặng đứng một bên. Thục vương sau khi nộ hỏa một trận xong, hít sâu một hơi lạnh lùng nói: "Các người lui xuống dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý, bỏn vương áp chế thêm vài ngày nữa, bỏn vương chỉ cần không mở thành, thứ trong tay tiểu tử đó đừng mong được lọt ra ngoài. Nhất định phải động thủ trước khi bên đó động thủ, nếu không tâm huyết nhiều năm qua của bỏn vương đều coi như xong, mau đi!" Mấy người bọn đại tổng quản liền cao giọng trả lời, mau chóng lui xuống.

Thục vương ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ, khoe miệng lộ ra một nụ cười lãnh khốc, lâu bầu nói: "Không có lý do bỏn vương cũng phải tìm ra được lý do. Ảnh Thúc, không bao lâu nữa ta sẽ ngồi lên vị trí tối cao đó, thiên hạ Ảnh Thúc này nhất định phải là của bỏn vương."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Trận huyết chiến

Trong một căn phòng của ngôi nhà lớn nào đó ở Lí quận, Cổ Hạo Nhiên chau mày nhìn bầu trời, tiếng mưa tí tí tách tách đã một ngày rồi, cả bầu trời mang theo cảm giác âm u khiến người ta ngột ngạt, ánh mắt Cổ Hạo Nhiên nhìn bầu trời vừa sâu xa vừa tĩnh mịch, trong mắt ngập tràn suy tư.

"Thiếu gia, tuần tra ngày một gặt gao, bây giờ chúng ta làm thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên nhìn mây đen nhàn nhạt trên bầu trời, chậm rãi nói: "Vẫn chưa có tin tức của bọn Diệp Y truyền tới sao?"

Người của Âm Nguyệt lắc đầu nói: "Tin tức bị ngăn cách rồi, Nguyệt chủ có lẽ đã nhận được tin tức chúng ta truyền tới, nhưng hiện tại chúng ta cách nơi dự định quá xa, sự trả lời và mệnh lệnh của Nguyệt chủ chúng ta không nhận được, đồng thời cũng có thể Nguyệt chủ không trả lời cho chúng ta, vì chỗ chúng ta quá nguy hiểm, một khi trả lời và ra lệnh cho chúng ta, nếu bị tóm được thì ảnh hưởng rất lớn."

Cổ Hạo Nhiên khẽ chau mày: "Ta chính là sợ Diệp Y nhất thời xúc động, nếu lạc tin tức, thì sự việc phiền phức nhiều rồi."

Cổ Hạo Nhiên nói bất giác sờ vào ngực, tất cả chứng cứ đều để trong này, vốn muốn dùng bỏ câu đưa thư mang về cho Diệp Y, như vậy hắn hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề thời gian, xem Thục vương có thể kéo dài với hắn được bao lâu, nhưng như vậy quá không an toàn nếu đánh rơi, vậy thì vất vả trước đó đều đi tong, cho nên hắn có thể hiểu được sự lo lắng của bọn Diệp Y về nơi hắn đang ở, nhưng không ra được thì có thể làm sao đây.

Trầm mặc, người của Âm Nguyệt cũng biết được lợi hại trong đó, không nhận được mệnh lệnh của Nguyệt chủ, một mặt cảm thấy yên tâm, mặt khác cũng rất lo lắng. Nửa buổi trời Cổ Hạo Nhiên đột nhiên nói: "Không được, không thể cứ né tránh như vậy, Ảnh Thúc bên này chúng ta đợi thêm vài ngày và đợi ít đi vài ngày cũng không sao, nhưng Thánh Thiên bên đó chúng ta không còn thời gian đợi được nữa, nếu ta cứ trốn ở đây, vậy thì những tư liệu tới tay này không chỉ không có tác dụng gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng của ta, tới nay đi chuẩn bị, chúng ta nhất định phải ra khỏi đây."

Bọn người Âm Nguyệt nhìn nhau một cái, đều cúi người lui xuống, Cổ Hạo Nhiên vẫn nhìn chằm chằm lên bầu trời âm u, vốn tưởng tránh đi vài ngày sẽ tìm được cơ hội, bây giờ không chỉ không có bất kỳ cơ hội và buông lỏng nào, ngược lại ngày càng nghiêm ngặt, bắt đầu lục soát từng người một rồi, khu viện nơi họ đang ở tạm này đã coi như là đột bá tánh cuối cùng chưa bị cách ly, nhưng mà qua hôm nay ngày mai cũng phải bắt đầu phân cách lần này có tránh thêm nữa cũng không còn chỗ để tránh rồi.

Buổi tối, cơn mưa kéo dài gần hai ngày lại tạnh, bầu trời trở nên thoáng đãng, một vầng trăng sáng treo trên bầu trời, ánh trăng bạc soi sáng khắp thành,

trên phố lớn không một bóng người, cả Lí quận giống như một tòa thành chết, không có lấy một chút thanh tức.

Mấy đạo thân ảnh mau chóng chạy như bay trên các ngõ ngách của con phố, ngày càng mau chóng tiếp cận cửa thành của Lí quận, cửa thành vẫn sáng trưng như trước, đội ngũ tuần tra đi tới đi lui giao nhau nơi cửa thành từng đội quan binh tuần tra có mang theo đao, kiếm, và mặt nghiêm túc quét mắt nhìn mọi thứ dị thường ở khắp nơi.

Cổ Hạo Nhiên đứng ở một góc xa xa quan sát động tĩnh ở cửa thành, nửa buổi trời hơi nghiêng đầu chỉ thị cho Âm Nguyệt phía sau, sau đó bốn người theo sau hắn, đều im lặng gập đầu, từ trong bóng tối bắn ra, nhắm về phía cửa thành.

"Là ai? Làm gì đó? Mau, có vấn đề, mau" Người tuần tra ở cửa thành thấy đột nhiên từ trong bóng tối có người chạy ra ngoài, liền cảnh giác muốn xông qua đó, không ngờ, mấy người đó vừa thấy cửa thành có nhiều người như vậy, xoay người đi chạy đi nơi khác, sau đó, người phụ trách tuần tra cửa thành liền cảm thấy không đúng, vội vàng hô lên một tiếng chỉ huy người đuổi theo những người này.

Chỉ thấy trong màn đêm bốn người toàn thân hắc ý đang qua lại như con thoi giữa những ngõ ngách trên phố lớn, phía sau một đội quan binh đốt đuốc, lớn tiếng hô hào bao vây phía sau, trong nhất thời người phụ trách tuần tra ở cửa thành chỉ ít đã đi hơn một nửa.

Cổ Hạo Nhiên thấy người trên cửa thành bị điều đi hơn một nửa sau đó quay về phía sau nhẹ vẫy tay, người cầm đầu theo sau hắn Âm Nguyệt, liền dùng tín hiệu Nguyệt đường chuyên dùng để truyền tin, hoặc nhẹ hoặc nặng gõ lên vách tường, tiếng gõ vừa kết thúc, trong những con ngõ gần cửa thành, đột nhiên đều bắn ra mấy hỏa tiễn, bắn về phía cung tiễn được chuẩn bị trên cửa thành.

Ánh lửa trong nháy mắt khiến cửa thành vốn đã đèn đuốc sáng trưng càng thêm sáng, trong nháy mắt cửa thành đại loạn: "Mau, có tặc nhân."

"Không được hoảng loạn, người chúng ta đợi tới rồi, bình tĩnh cho ta, ai làm việc này, nhanh lên, tay chân không được luống cuống."

"Đại nhân, lão tổng phụ trách cửa thành vừa đuổi theo đám người dị thường kia, cửa thành này không ai canh giữ, làm sao đây?"

"Aizz, đại nhân, hỏa tiễn lợi hại, chúng ta căn bản không nhìn thấy tung tích của kẻ địch."

"Đại nhân..."

"Đại nhân..."

Chỉ trong nháy mắt người phụ trách tuần tra cửa thành đều trở nên hoảng loạn, vì một bộ phận người đã đi khỏi, phụ trách canh giữ thành xảy ra thiếu hụt, trong nhất thời lại bị mấy mũi tên của Cổ Hạo Nhiên làm cho hỗn loạn, bất giác đám người chạy lên chạy xuống, vừa hoảng loạn kéo cung đáp trả, vừa có người xông ra ngoài lao về nơi cung tên bắn ra, còn có người bắn pháo hoa trên bầu trời, thông báo bên đây đã xảy ra chuyện...

Trong đêm tối bọn Cổ Hạo Nhiên đợi chính là giây phút này, hoảng loạn chỉ là trong nhất thời, thời gian lâu hơn chút nữa những quan binh được huấn luyện này, nhất định có thể khống chế rất tốt mọi chuyện đột phát thế này, và những quan binh từ những nơi khác cũng sẽ nhanh chóng gấp rút tới đây, hần cần chỉ là trong nháy mắt này, có thể có cũng chỉ là giây phút này.

Sau đó Cổ Hạo Nhiên một thân hắc y mang theo Âm Nguyệt một người thâm hậu, nhân chút sơ hở giữa lúc bên mình bắn hỏa tiễn, và đối phương lác đác bắn trả lại vài mũi tiễn, liền lao về phía cửa thành, số cung tên có hạn là do mấy ngày nay họ ngày đêm làm ra, phải mau chóng giải quyết.

"Nhìn xem, chính là người đó, chính là người đó." Một người đứng trên cửa thành đột nhiên lao vào đám quan binh, đám quan binh giao thủ với Cổ Hạo Nhiên liền lớn tiếng gào lên.

Cổ Hạo Nhiên vội đưa mắt nhìn, không quen biết, nhưng một thân trang phục có lẽ là người của Thục vương phủ, Thục vương này nghĩ cũng thật thấu đáo.

Đám quan binh canh giữ hoảng loạn thành một mớ vừa nghe người này hô lên, mắt liền trở nên sáng ngời xông về phía Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên bất giác cười khổ, sớm biết thân hắc ảnh này của mình lại khiến người ta chú ý như vậy thì đã không mặc rồi, thật không ngờ chỉ dựa vào một bóng lưng mà có thể nhận ra hắn, không biết có nên nói nhãn lực của người này có phải quá tốt rồi không, liền vừa cười khổ vừa lao về phía cửa thành.

Hắn sao biết được thân ảnh hắc ảnh hôm đó đứng trên cổng vòm, thật sự khiến tất cả người trong Thục vương phủ có mặt ở hiện trường đều nhớ như in, người có thể thay đổi bất kỳ trang phục nào, cũng có thể hóa trang thành những bộ dạng khác nhau, nhưng một thân khí chất há có thể nói đổi là đổi được, Cổ Hạo Nhiên hôm đó khí chất cuồng vọng ngạo mạn, và bộ dạng chỉ có thể thành công không thể thất bại mà quyết chí tiến về phía trước, khí chất đó hoàn toàn không chút thay đổi, cho nên vừa nhìn liền bị người của Thục vương phủ nhận ra ngay.

"Nhanh lên, hắn đang nhắm về phía cửa thành mà chạy ra rồi, bên đó mau vây chặt lấy hắn."

"Không hay, cầu treo bỏ xuống rồi, là ai bỏ xuống, a, ở đây còn có một tên đồng bọn của hắn, nhanh lên, đừng để hắn chạy thoát."

Đám người này vừa bắt đầu chỉ chú ý hỏa tiễn không ngừng bắn tới, sau đó vào lúc người của Thục vương phủ nhận ra Cổ Hạo Nhiên, một lòng một dạ đặt lên người Cổ Hạo Nhiên, mà Cổ Hạo Nhiên vốn là muốn tạo sự chú ý, phía sau người của Âm Nguyệt phụ trách đi thả cầu treo xuống, đây vừa khéo hợp với suy nghĩ của Cổ Hạo Nhiên, cho nên trong nhất thời căn bản không ai nhìn sang phía quân sự của Âm Nguyệt đang nhân lúc hỗn loạn mà chuẩn bị cửa thành chặt đứt cầu treo.

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy cầu treo đã bỏ xuống, nhuyển kiếm liền vung lên giết chóc không chút lưu tình mở ra một con đường máu xông lên phía cầu

treo, chỉ có qua được cầu treo đó thì cửa thành không còn gì đáng lo nữa.

Tiếng gào thét, tiếng giết chóc, tiếng kêu thảm, ngọn lửa bắn tung tóe cả cửa thành đang diễn ra một màn rửa tội máu và lửa, quân gia của Âm Nguyệt sẽ hợp lại về bên cạnh Cổ Hạo Nhiên hai người chống đỡ hỏa tiễn mà xông lên trước, đám binh sĩ phụ trách tuần tra đó, thấy Cổ Hạo Nhiên ngày càng tiếp cận cửa thành, trong lòng liền trở nên hoảng loạn, vừa né tránh hỏa tiễn vừa kêu la lao tới bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nếu cứ như vậy để Cổ Hạo Nhiên thoát khỏi, vậy thì bọn họ chỉ còn con đường chết.

Mọi thứ đều tới theo kế hoạch, Cổ Hạo Nhiên mất thấy cầu treo gần trong gang tấc, bất giác cắn chặt răng, thành bại mấu chốt chính là lúc này, nếu để đám người này kịp phản ứng, dựa vào sức mạnh của hai người bọn họ muốn xông ra khỏi cửa thành này thật sự là chuyện không thể.

"Nhanh, nhanh, nhanh bao vây nơi đây, chúng muốn vượt ra, nhanh a."

"Người đừng cản ta, người ở đó người rút cuộc nhằm vào chỗ nào mà ra tay vậy?"

"Aizz, là ai chém lên người ta, rút cuộc là ra tay với ai, tặc nhân ở bên đó."

"Bà nội nó, không ai nghe ta nói nữa có phải không, kẻ địch ở đó các người rút cuộc làm gì vậy?"

Tiếng kêu la không ngừng vang lên, đám quan binh nhiều như vậy ngược lại còn vướng tay vướng chân, chỉ đối mặt với hai người bọn Cổ Hạo Nhiên lại có bộ dạng không ngang sức, đám quan binh thấy Cổ Hạo Nhiên chỉ có hai người còn bọn họ nhiều người như vậy còn can không được, bất giác trong lòng cảm thấy lo sợ vừa đối phó với Cổ Hạo Nhiên, trong lòng vừa aizz than phiền sao lại có một thiên vương lão tử từ đâu tới thế này.

Thật ra đây đâu phải là Cổ Hạo Nhiên lợi hại gì, chẳng qua là lợi dụng lúc họ không đề phòng mà thôi, tuy được canh phòng nghiêm ngặt, nhưng đám quan binh phụ trách canh giữ cửa thành, sao nghĩ được bọn Cổ Hạo Nhiên sẽ lại trắng trợn như vậy, bị Cổ Hạo Nhiên tới như vậy, trong nhất thời bỏ tay bỏ chân phản ứng không kịp, mới khiến Cổ Hạo Nhiên có cơ hội, đây không phải là Cổ Hạo Nhiên quá lợi hại, mà là họ tự làm mình loạn.

Cổ Hạo Nhiên và Âm nguyệt quân sự cùng sánh vai xông về phía trước, mắt thấy đã lao tới cầu treo, đột nhiên, một thanh âm sắc bén phá không đột nhiên truyền tới, pha lẫn khí tức sắc nhọn khiến người ta không cách nào làm lơ.

Cổ Hạo Nhiên dừng tai, một tay nắm chặt lấy người của Âm Nguyệt bên cạnh gào lên: "Nguy hiểm " Vừa mau chóng lộn người nhảy về sau.

Hai người còn chưa đứng vững, Cổ Hạo Nhiên liền thấy nơi hấn vừa nãy đứng, một mũi lợi tiễn trực tiếp xuyên thấu cầu treo, chỉ còn lại đuôi tên đang trên cầu treo không ngừng rung lên, trên mũi tên mang theo dấu hòa không rõ là nguyên lý gì, trong nháy mắt nứt ra, trái đầy khắp một phía cầu treo, chẳng tốn bao nhiêu công phu ánh lửa lóe loẹt quý dị đó bao trùm cả một mặt của cầu treo, cắt đứt con đường giữa Cổ Hạo Nhiên và cửa thành nhìn tựa như gần trong gang tấc nhưng bây giờ lại cách xa tận chân trời.

Cổ Hạo Nhiên nhìn mũi tên này một cái, đây chỉ có Hạo Nguyệt đại cung trong Thục vương phủ, cũng chỉ có lợi tiễn như vậy mới có uy lực lớn như vậy, bất giác trong lòng chột rét, tiễn như vậy, sức mạnh như vậy, khí thế như vậy, ngoài Thục vương ra không còn ai khác.

"Không ngờ gặp lại, không ngờ chúng ta bây giờ lại nhanh như vậy gặp lại." Một đạo thanh âm lạnh lẽo đột nhiên truyền tới, tiếp theo đó mọi công kích của đám binh sĩ đều ngừng lại, Cổ Hạo Nhiên trong lòng bất giác thờ dài một hơi, Thục vương tới rồi.

Cổ Hạo Nhiên chậm rãi xoay người lại, nhướng mày nhìn Thục vương cách đó không xa, thấy Thục vương toàn thân áo giáp cười ngửa cao đầu, đang lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, mà đám đại đội nhân mã phía sau hấn đang có trật tự không hỗn loạn mà chạy tới, đem cửa thành vây chặt một giọt nước cũng không lọt được, Cổ Hạo Nhiên trong lòng bất giác chỉ biết cười khổ, động tĩnh lớn như vậy mà mình cũng không nghe thấy, xem ra vừa nãy thật sự là quá lo tiến về phía trước rồi.

Sau đó Cổ Hạo Nhiên tay cầm kiếm nhân nhật nói với Thục vương: "Vậy thì đã sao?"

Thục vương lộn người nhảy từ lưng ngựa xuống, từng bước từng bước bức gần tới Cổ Hạo Nhiên, khoe miệng mang theo nụ cười lãnh khốc cực điểm, âm u nói: "Cũng không có gì, tiểu tử, thật sự có chút bản lĩnh, nếu không phải bản vương sớm đoán được ngươi sẽ quyết một trận huyết chiến, sớm đã sắp xếp nhân thủ ở gần đây, hôm nay thật sự đã để tiểu tử ngươi chạy thoát rồi."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bất giác âm thầm nắm nắm quyền đầu, hèn gì tới nhanh như vậy, mình từ lúc động thủ tới bây giờ chưa tới một khắc, hấn đã tới rồi, xem ra Thục vương này thật sự có chuẩn bị mà tới, sau đó nhân nhật cười nói: "Lão hồ ly đúng là lão hồ ly, nhưng mà, ta đã có thể chạy được một lần, khó đảm bảo lần thứ hai ngươi có thể bắt được ta."

Thục vương đứng vững ở phía trước cách chỗ Cổ Hạo Nhiên chừng mười mét ha ha cười lớn nói: "Tiểu tử, tới đó có thể thoát khỏi tay bản vương một lần đã xem như là quá lắm rồi, nếu bản vương còn để ngươi lại thoát được lần nữa, vậy thì bản vương cũng không cần sống trên đời này nữa rồi."

Cổ Hạo Nhiên nghe ngữ điệu hết sức ngạo mạn và chắc chắn của Thục vương, biết Thục vương lần này tuyệt đối hoàn toàn nắm chắc, trong lòng vừa mau chóng suy nghĩ cách đối phó vừa nhướng mày ha ha cười lớn đáp lại tiếng cười của Thục vương, lạnh lùng nói: "Nếu hôm nay ta thoát được, ngươi cứ cho là muốn sống cũng không sống tiếp được."

Thục vương nghe vậy liền sầm mặt xuống, Cổ Hạo Nhiên nhân cơ hội ha ha cười nói: "Có biết không? Những thứ đó rất hữu dụng a, ta đã đem nội dung đó truyền ra ngoài rồi, ta tin không bao lâu nữa danh hiệu Thục vương ngươi có thể phải thay đổi rồi, tới lúc đó không biết là cái phong hiệu gì? Thục vương, ngươi nói xem ngươi thích phong hiệu gì, nói không chừng tới lúc đó ta tới cho ngươi vài câu mỹ ngôn, có thể thật như ngươi muốn không chừng."

Đôi mắt Thục vương khóa chặt lên người Cổ Hạo Nhiên, sát ý trong mắt không nói cũng rõ, nghe ngôn từ Cổ Hạo Nhiên vô cùng ngạo mạn hống hách, Thục vương không chỉ không nổi trận lôi đình, ngược lại còn để nén sát khí trong mắt nhàn nhạt nói: "Bốn vương là phong hiệu gì vẫn chưa tới lượt tiểu tử ngươi nói là được, tiểu tử, mấy ngày trước bốn vương ngai trong phủ còn có người khác, không ra tay giết ngươi, hôm nay những người này đều là tâm phúc của bốn vương, muốn khơi chuyện gì để dễ mượn cơ thoát thân, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ đến. Tiểu tử, lộ ra diện mục thật của ngươi, bốn vương ngược lại muốn xem xem rốt cuộc là người nào lại có bản lĩnh như vậy, lại có thể thoát khỏi tay bốn vương một lần."

Cổ Hạo Nhiên quét mắt nhìn đám quan binh xung quanh ngày một nhiều, thấy từng đội từng đội có trật tự không rối loạn vây chặt trên mọi ngõ đường, chặt đứt mọi đường lui của hắn, biết hôm nay có thể không xong rồi, cùng lúc phát hiện người của bọn Âm Nguyệt đều không ở đây, rõ ràng Thục vương không bắt được tên nào, đã như vậy nhất định có cơ hội có thể mượn được, bất giác cười nói: "Sao, Thục vương đối với ta có hứng thú vậy sao?"

Thục vương trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên chậm rãi cười nói: "Không sai, bốn vương trước giờ đối với người có bản lĩnh đều có hứng thú, thế nào, chỉ cần ngươi gia nhập dưới trướng của bốn vương, chuyện trước đây chúng ta xóa sạch, bốn vương đối với chuyện trước đây của ngươi không trách lỗi xưa, còn sẽ trọng dụng, bốn vương nói được làm được, tuyệt đối không nuốt lời."

Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt Thục vương lúc này lộ ra vẻ rất hứng thú, bất giác cong khóe môi nói: "Còn chưa biết ta là ai, đã ra điều kiện này, Thục vương, lẽ nào ngươi không sợ người đứng phía sau ta so với ngươi chỉ cao không thấp?"

Lời này nói quá trắng trợn, rõ ràng là lời Minh Hoàng vào, nhưng vào lúc này Cổ Hạo Nhiên cũng không để ý nhiều như vậy, dù sao cũng không liên quan tới hắn mà, lời ra để kéo dài thời gian cũng không tệ.

Thục vương nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác cười chế nhạo, nửa buổi trời đôi mày nhướng lên trong mắt đầy sát khí nói: "Ngươi không nói bốn vương cũng có thể đoán được là hắn, ngoài hắn ra còn ai nghĩ kị bốn vương như vậy, ngoài hắn ra còn có ai có được thủ hạ tốt như vậy, muốn dồn bốn vương vào chỗ chết, vậy phải xem xem hắn có bản lĩnh đó không."

Cổ Hạo Nhiên nghe Thục vương đối với Minh Hoàng không chút kiêng dè, trực tiếp xưng hô là hắn này hắn nọ, rõ ràng vì mình tiện tay dắt trộm dê như vậy, cho nên mọi chuyện còn đang trong kế hoạch phải được tiến hành sớm hơn, cũng có thể nói Thục vương này muốn phản rồi, sau đó lùi sau một bước cũng không quan tâm ngọn lửa đang cháy phía sau, đặt mông ngồi xuống đầu cầu treo bên này, không thêm để ý nhìn Thục vương về mặt tức giận.

Thục vương thấy Cổ Hạo Nhiên tiêu sái đối mặt với hắn như vậy, thoải mái như đang đối mặt với bằng hữu vậy, một chút vẻ lo sợ cũng không có, bất giác ha ha cười nhìn Cổ Hạo Nhiên chằm chằm nói: "Mắt nhìn của tiểu tử đó không tệ, tiểu tử, phía trước chính là một đại lộ, chỉ cần ngươi theo bốn vương, lời bốn vương nói tuyệt đối được tính."

Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn Thục vương trong mắt dạt dào ý cười, chậm rãi nói: "Đã biết sau lưng ta là ai, còn muốn ta gia nhập doanh trại của ngươi, Thục vương, ngươi không sợ ta chỉ là mượn thời cơ sao? Càng hưởng hồ khẩu vị của ta rất lớn, không phải ai cũng nuôi nổi."

Thục vương nghe vậy cao ngạo cười nói: "Ta đã dám để ngươi làm việc cho bốn vương đây, bốn vương có năng lực giá ngự mọi thứ của ngươi, còn về khẩu vị, ha ha, hắn có thể cho ngươi được, bốn vương cũng có thể cho ngươi được, tiểu tử suy nghĩ kỹ đi, bỏ qua lần này thì không có lần sau, nhẫn nại của bốn vương là có hạn."

Cổ Hạo Nhiên đang muốn nói đột nhiên khóe mắt thấy phía xa xa một đạo quang mang thoáng qua, Cổ Hạo Nhiên trong lòng liền dao động, tia sáng này trong mắt người ngoài không là gì cả, nhưng trong mắt hắn lại rất có ý nghĩa, sau đó Cổ Hạo Nhiên chậm rãi đứng lên, cười nói với Thục vương: "Thục vương, ngươi còn chưa biết ta là ai, nếu ngươi biết rồi, nói không chừng không cần ta tới làm thuộc hạ cho ngươi nữa."

Thục vương thấy Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác nhướng mày nói: "Kéo mặt nạ ngươi xuống, bốn vương muốn xem xem ngươi rốt cuộc là ai?"

Cổ Hạo Nhiên vừa cười vừa chậm rãi di động trên cầu treo, quân sự Âm Nguyệt bên cạnh này giờ im lặng không lên tiếng cũng di động theo cước bộ Cổ Hạo Nhiên, vì phạm vi phía trước của cầu treo tương đối chật hẹp, còn đằng sau họ lại là ngọn lửa ngất trời, hai người bọn Cổ Hạo Nhiên bị vây ở giữa có mọc thêm cánh cũng không bay ra được, cho nên không ai mở miệng trách mắng, chỉ cho là hắn đang suy nghĩ.

Nửa buổi trời Cổ Hạo Nhiên chọn đứng trên một góc nghiêng, đôi lập xiên chéo với Thục vương, cả người trong vòng bao vây đã tránh khỏi phạm vi công kích chính diện, trong nhất thời tuyệt đối phải điều chỉnh một chút mới có thể công kích được hắn.

Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt cười nói: "Thục vương, đây là lừa gì, đốt người ta nóng tới kỳ lạ."

Thục vương sắc mặt sầm xuống lạnh lùng nói: "Tiểu tử, nhẫn nại của bốn vương có hạn, nếu ngươi cảm thấy nhất định phải khảo nghiệm giới hạn của bốn vương vậy thì ngươi cứ tiếp tục."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy liền ha ha cười lớn, nửa buổi trời cho tới khi Cổ Hạo Nhiên thấy sắc mặt của Thục vương ngày càng âm trầm mới dừng lại, đôi mắt nhìn thẳng Thục vương ưu nhã nói: "Thục vương, hy vọng ngươi đừng quên ta." Nói xong đưa tay kéo mạn che mặt mình xuống.

Cửa thành đèn đuốc sáng như ban ngày, mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên, một nam tử vô cùng tuấn lãng sáng ngời như ánh mặt trời đứng ở cửa thành, nụ cười nhàn nhạt trên mặt và thần tình tiêu sái, vẻ tự nhiên và cao quý toát ra từ trong xương tủy, mọi người bất giác đều trừng to mắt nhìn hắn.

"Là người?" Đôi mắt Thục vương nhìn Cổ Hạo Nhiên trừng trừng, nửa buổi trời chau mày suy nghĩ nói.

Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười lười biếng nhàn nhạt nói: "Sao, Thục vương đã quên ta là ai rồi sao?"

Thục vương đầu mày nhíu chặt nửa buổi trời đột nhiên đánh một cái vào lòng bàn tay nói: "Cổ Hạo Nhiên, nhỏ nhất của Cổ gia, bốn vương đã từng gặp

ngươi một lần."

Cổ Hạo Nhiên liền ha ha cười lớn nói: "Thực vương trí nhớ thật tốt, mấy năm trước gặp qua một lần mà vẫn có thể nhớ, không biết có được xem là phúc khí của ta không."

Tia quang mang biến hóa trong mắt Thực vương, nhìn Cổ Hạo Nhiên vẫn đậm phong khinh trước mặt nửa buổi trời chậm rãi gật đầu nói: "Thì ra là ngươi, bốn vương còn nói bốn vương kết thù với người nào, thì ra là người của Cổ gia, thật hảo bản lĩnh, thật hảo bản lĩnh, che giấu toàn thiên hạ."

Cổ Hạo Nhiên nhướng mày cười nói: "Chẳng qua chỉ là chút bản lĩnh mà thôi, không đáng là gì." Lúc này Cổ Hạo Nhiên đột nhiên quyết định lộ diện, không phải vì muốn cùng Thực vương kết giao quan hệ gì, mà là có một tính toán khác, chỉ cần về lại Thánh Thiên tự nhiên có thể làm chứng rồi.

Thực vương hừ lạnh một tiếng nhân nhật nói: "Nếu đây còn gọi là tiểu bản lĩnh, vậy còn có gì mới được gọi là đại bản lĩnh, Cổ Hạo Nhiên, kiêu từ thiên hạ, văn tài phong lưu, tài tư nhạy bén, trí mưu cao lược, duy độc nhất vô công lại đứng sau người khác, nhưng thế nhân không biết trong con mắt ngươi đều là một đám đần độn, che giấu như vậy không biết là vì cái gì? Lễ nào là vì hôm nay?"

Cổ Hạo Nhiên thấy ánh mắt thắc mắc của Thực vương, bất giác mỉm cười nói: "Tiểu tử chẳng qua là hậu sinh văn bối, Thực vương ngươi mới xứng với bốn chữ trí mưu cao lược, ngươi xem hôm nay ta không phải đã rơi vào tay ngươi rồi sao, còn có gì mà Thực vương ngươi đoán không ra nữa?"

Đội lên đầu sự tăng bốc mĩa mai, Thực vương lộ ra nụ cười lãnh khốc, nửa buổi trời đột nhiên cười, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Cổ Hạo Nhiên, bốn vương cũng không quan tâm ngươi rốt cuộc che giấu là vì cái gì, bây giờ bốn vương chỉ biết đã là người Cổ gia, thì Minh Hoàng không dùng được các ngươi, các ngươi cũng sẽ không cam tâm thành phục, giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm, hoặc cũng không thể nói thành hiểu lầm, nhưng đã là Cổ gia vậy thì mọi chuyện để nói rồi, tóm lại các ngươi cũng không mất cọng tóc nào không đúng sao, điều kiện chúng ta có thể tùy ý đàm phán."

Cổ Hạo Nhiên thấy Thực vương cũng không bị vướng mắc trong mấy vấn đề hán đã nói, ngược lại còn trực tiếp chỉ ra trung tâm của sự tình, bất giác âm thầm gật đầu, lão tiểu tử này thật sự có chút bản lĩnh, sau đó nhân nhật cười nói: "Chúng tôi đã bị trúng kế của ngươi, bây giờ còn làm đàm phán, thiên hạ này có chuyện tốt vậy sao? Thực vương."

Thực vương ha ha cười: "Bằng hữu có thể thành kẻ địch, kẻ địch có thể thành bằng hữu, tính kế với các ngươi là vì có lợi mà làm, nhưng bây giờ hợp tác với các ngươi càng có lợi hơn, mọi người đều là người làm ăn, hợp tác như vậy ta tin đối với Cổ gia mà nói, tuyệt đối có lợi vô hại."

Cổ Hạo Nhiên chợt suy nghĩ liền hiểu ra Thực vương rốt cuộc là ý gì, bọn họ đã biết Thực vương và Nguyệt Hà công chúa câu kết với nhau, mà Thánh Thiên vốn cả trăm năm nay họ là người cầm đầu làm loạn, với nữ hoàng nhất định cũng không có giao tình gì đáng nói, bây giờ phò trợ một tân nữ hoàng lên ngôi, vậy thì nhà của họ cũng có thể giành chút lợi ích trong lần này.

Cổ Hạo Nhiên hiểu ra sau đó mỉm cười, quay sang Thực vương nói: "Thật sự không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn."

Thực vương nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác ha ha cười lớn nói với Cổ Hạo Nhiên: "Cổ tiểu tử, ngươi là người thông minh, hiện giờ bên đó là thế cục gì ngươi rõ hơn bốn vương, chỉ cần các ngươi và bốn vương hợp tác, tiền đồ sau này của mọi người đều rất sáng lạn" Thực vương thấy Cổ Hạo Nhiên nói lời hàm hồ không rõ, cũng không cho rằng nhanh như vậy Cổ Hạo Nhiên đã đồng ý, nhưng cũng tuyệt đối rõ hai bên có khả năng hợp tác.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Nữ thần ánh trăng

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nhìn Thực vương, khóe mắt lại không ngừng lướt qua nhìn về ánh đèn phía xa, thoắt sáng thoắt tối giao nhau, nụ cười nơi khóe miệng Cổ Hạo Nhiên càng thêm xán lạn, chậm rãi lui tới sát góc tường.

Thực vương khóe miệng mang theo nụ cười nói với Cổ Hạo Nhiên: "Cổ tiểu tử, đã như vậy thì theo bốn vương hỏi vương phủ để dễ cho việc thương lượng, bốn vương tin giữa chúng ta sẽ có một kết quả vui vẻ." Vừa nói vừa làm tư thế mời với Cổ Hạo Nhiên, điều này đối với Cổ Hạo Nhiên mà nói tuyệt đối là trọng đại rồi.

Cổ Hạo Nhiên trên mặt mang theo nụ cười, đối với việc Thực vương gấp như vậy đã "mời" mình về vương phủ, hiểu rõ tới không thể hiểu rõ hơn, đương gia Cổ gia hán, nếu không chế hán trong Vương phủ, cả Cổ gia không đàm phán cùng hán cũng phải đành phải đàm phán, thế lực của Cổ gia như thế nào trong lòng lão tử này hiểu rõ hơn ai hết, tuy nói bây giờ đang ở Ảnh Thúc, nhưng căn cơ thế nào người có mắt nhìn đều hiểu rất rõ, hợp tác với nhà họ tuyệt đối có lợi hơn nhiều so với trở thành kẻ địch của họ, món hời này có ai không biết tính.

Khóe mắt Cổ Hạo Nhiên quét nhìn tứ phía, khóe miệng lại vừa mỉm cười vừa nói: "Thực vương lo gì, lẽ nào ta còn có thể chạy được sao, đã muốn hợp tác vậy nhất định phải có thành ý, ta thấy thành ý như vậy vẫn chưa đủ a."

Trên mặt Thực vương mang theo nụ cười nhân nhật, một chút cũng không lộ ra cách nghĩ thật sự trong lòng, mỉm cười nói: "Thành ý là từ từ tạo nên, bốn

vương tin giữa chúng ta nhất định sẽ có thứ đó, nhưng mà, bây giờ trời đã tối rồi, đối với khách của bốn vương, bốn vương đương nhiên tận tình chiêu đãi, tuyệt đối sẽ không mất thân phận." Nói xong vỗ tay một cái người phía sau liền bức tới gần Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên thấy thế tới mạnh mẽ của Thục vương, biết Thục vương đây là đang cường chế mình trong tay hắn, sau đó cũng không nói gì cũng không phản kháng, mỉm cười đứng yên tại chỗ đợi đám người phía trước toàn thân cảnh giác, không ngờ đám người thấy hắn càng không lộ thần sắc gì càng thêm đề phòng, Cổ Hạo Nhiên bất giác ha ha cười lớn nói: "Thế nào, đây là người của Thục vương sao? Ta thấy không ra làm sao mà."

Đôi mắt Thục vương sầm xuống hừ lạnh nói: "Cổ tiểu tử, ngươi sẽ biết nhân mã của bốn vương ta rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh." Lời còn chưa dứt một đám người đi về phía Cổ Hạo Nhiên, sắc mặt liền khó coi đều lao về phía Cổ Hạo Nhiên, trong đôi mắt Cổ Hạo Nhiên lấp lánh tia hàn quang, nhuyển kiếm trong tay bày ra tư thế dễ tấn công nhất.

"Xú tiểu tử, ta biết ngươi sẽ phản kháng." Lão đại hộ viện trong Thục vương phủ thấy Cổ Hạo Nhiên bày ra một tư thế, liền lớn tiếng gào lên, mau chóng siết chặt kiếm trong tay nhắm về phía Cổ Hạo Nhiên mà công kích, hắn vì thất trách nghiêm trọng, đã để Cổ Hạo Nhiên từ trong phủ chạy thoát, bị Thục vương trừng phạt một trận, nếu không phải là tâm phúc của Thục vương, sớm đã đi gặp Diêm vương lão gia rồi, lần này sớm đã hận Cổ Hạo Nhiên tận xương tủy, cho nên vừa thấy Cổ Hạo Nhiên có chút dị động, liền giành ra tay trước, lúc này rõ ràng là đánh rắn gặp đầu, có nhiều đồng bọn chống lưng như vậy, hắn còn có thể chịu thiệt được sao.

Thục vương bên cạnh nhìn tình hình, lúc này cũng không lên tiếng ngăn cản, Cổ Hạo Nhiên trốn khỏi Vương phủ hắn, nếu cứ tính như vậy thì cục tức này tuy nuốt xuống được, nhưng không có khí thế áp chế Cổ Hạo Nhiên, lúc này cho hắn cái giáo huấn, để hắn biết không phải bất kỳ ai cũng đều có thể đắc tội được, cũng dễ cho việc hợp tác sau này xác định địa vị ai chủ ai tớ, cho nên Thục vương đứng bên cạnh mắt mang theo ý cười nhìn mọi chuyện, ngầm đồng ý cho quyết định tự ý này.

Cổ Hạo Nhiên thấy người này mặt đầy nộ khí xông lên trước, còn người bên cạnh hắn nghe hắn la lên như vậy, liền đều động đao lao tới trước, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt bất giác sầm xuống nhuyển kiếm trong tay đưa lên, cùng quân sự Âm Nguyệt mau chóng vai kề vai liền muốn ra tay.

Người hai phe đã giương cung bạt kiếm, mắt thấy sắp giao thủ, đột nhiên, một tia sáng diễm lệ xung thiên, vô số pháo hoa tranh nhau nở rộ, trong nháy mắt cả bầu trời đêm được chiếu sáng như ban ngày, trong đó có vài người không mở nổi mắt, đem cả con phố ở Lí quận đều chiếu sáng vô cùng.

Ngay lúc mọi người đang ngẩn ra, mấy thanh âm vô cùng sắc bén vạch ngang trời đêm phá không bay tới, cùng lúc bắn về phía Cổ Hạo Nhiên đang bị vây chặt ở giữa, nơi mà phần đông các binh sĩ tập kết, nơi mà Thục vương đứng.

Đôi mắt Thục vương chợt rét hừ lạnh một tiếng nói: "Thật to gan, người Cổ gia thật nể mặt bốn vương, lại dám động thủ ở Lí quận ta, bốn vương muốn xem xem Cổ gia ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh" Mấy mũi tiễn này tuy lực đạo mạnh mẽ, mũi tên cực chuẩn, nhưng trong mắt Thục vương cũng không phải là công phu ghê gớm gì, chẳng qua vừa soi trúng thì bị tên bay qua, không một ai thương vong.

"Không hay rồi, vương gia, trong Vương phủ cháy rồi." Đại tổng quản Vương phủ này giờ cười trên lưng ngựa, do vị trí trên cao nên nhìn tương đối xa, lúc này thấy góc tây bắc đột nhiên lửa sáng rực nửa vùng trời, sắc mặt liền thay đổi, nơi đó đúng là Vương phủ, lửa lớn như vậy, Vương phủ nhất định không biết đã cháy thành cái dạng gì rồi.

Thục vương liền quay đầu nhìn về hướng đó, sắc mặt bất giác lạnh tới cực điểm, lạnh lùng nói: "Nhị tử đi cứu hỏa." Người được Thục vương gọi là Nhị tử nhị tổng quản của Vương phủ, liền không nói hai lời mang người chạy như bay về Vương phủ.

Tuy Vương phủ đã bị Cổ Hạo Nhiên làm thành một mớ hỗn độn, nhưng sắt thép bên trong vẫn chưa gãy, chỉ cần sửa một chút là có thể dùng được, nếu bây giờ bị cháy sạch sẽ, không chỉ có rất nhiều thứ quan trọng còn trong đó chưa lấy ra, cứ cho là phản loạn cũng sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí, nơi đầu não chỉ huy bị thiêu rụi rồi, thì còn có tư cách và sức mạnh gì mà đi tranh đoạt thiên hạ.

Thục vương nhìn Nhị tổng quản đã đi xa, nửa buổi trời hừ lạnh một tiếng xoay người lại lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên động thủ quá tay, thấy trong ánh đao kiếm cực tiêu sái, giống như dạo chơi nhàn nhã tự tại, nhưng ra tay chiêu nào chiêu này lại tàn độc sắc bén, trong nhất thời dựa vào bản lĩnh của lão đại hộ viện, thật vẫn không thể hạ được hắn.

Thục vương bất giác nhượng đôi mày lãnh khốc hạ lệnh: "Bất sống, tốc chiến tốc thắng cho ta." Tam tổng quản theo bên cạnh hắn liền mang theo binh sĩ phía sau hắn xông lên, mắt thấy trận thế này, tuy Lí quận là địa bàn của Thục vương, nhưng cũng không thể không cẩn thận, ai biết chuyện xảy ra lần trước có xảy ra lần nữa không, lại để Cổ Hạo Nhiên chuồn mất.

Cổ Hạo Nhiên mặt không đổi sắc tiếp tất cả các chiêu thức, vì hắn ở đoạn trước của cầu treo, trên cầu treo là bị cháy lớn, người không cách nào tiếp cận, cho nên hắn và người của Âm Nguyệt bên cạnh chỉ cần ứng phó với người trước mặt, mà Thục vương lại yêu cầu bất sống, trong nhất thời tuy khó khăn, nhưng cũng có thể ứng phó được.

"Vương gia, không hay rồi, Phụng nhai bên đó cháy rồi." Đột nhiên một người cưỡi ngựa nhanh như bay, từ xa đã kêu lên với Thục vương.

Thục vương nhượng mày đưa mắt nhìn, thấy Phụng nhai bên đó khói bốc cuộn cuộn, ầm ầm có ánh lửa lập lòe, bất giác sắc mặt càng thêm âm trầm, Phụng nhai bên đó đúng là nơi cách ly toàn bộ bá tánh không có vết thương ở Lí quận, vì nhân số đông, vốn đã tương đối khó quản lý, bây giờ thế lửa ập tới, bá tánh bị cách ly bên đó không phát cuồng lên mới lạ, động loạn lần này lại động tới tất cả người trong Lí quận của hắn a.

Thục vương sắc mặt u ám quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên dần từng câu từng chữ: "Hảo bản lĩnh, lại dám lên vào địa bàn của bốn vương làm ra động tĩnh lớn như vậy, xem ra bốn vương luôn xem nhẹ môn gia nhà ngươi rồi, nhưng mà cũng tốt, các ngươi bây giờ đã động bao nhiêu thứ của bốn vương, hủy đi bao nhiêu cơ sở của bốn vương, bốn vương sẽ nhắm các ngươi mà đòi lại, bốn vương đem cả Lí quận để cược với bản lĩnh Cổ gia ngươi."

Đám người đứng bên cạnh Thục vương bắt giác đưa mắt nhìn nhau không biết nên phản ứng thế nào mới tốt, đây rõ ràng là không đi cứu những bá tánh đó, dùng họ để thăm dò Cổ gia rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, tàn độc như vậy thật không hổ là điều kiện để trở thành nhân vật đứng trí kiệt xuất.

Cổ Hạo Nhiên nghe ngữ điệu lạnh nhạt của Thục vương, khóe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc, đang muốn nói, đột nhiên cảm thấy có gì đó dường như không đúng, sau đó đầu mày chợt động, thần thái trong mắt chợt ngưng trọng, xoay người một cái tránh khỏi công kích từ phía trước, xoay người lại nhìn xéo qua bên, trên mặt đất bên đó có một mũi tên vừa nảy bắn tới đang nằm trên đó, mũi tên bị một đao chém thành hai nửa đang nằm giữa đám người.

Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua một cái, thần sắc ngưng trọng trong nháy mắt liền tan biến, nụ cười nơi khóe môi không còn lãnh khốc nữa, trong nháy mắt lộ ra nụ cười xán lạn chói mắt, sau đó quay sang Âm Nguyệt ra hiệu, chiêu thức cũng không còn tàn độc, chỉ duy trì chống đỡ miễn cưỡng, để công kích của kẻ địch không thể làm mình bị thương là được, bất kỳ chiêu thức khác đều thu lại, dường như trong nháy mắt mọi khí lực đều biến mất.

Thục vương thấy Cổ Hạo Nhiên cũng không nói gì, nụ cười trên mặt khiến hắn lộ ra một vẻ hưng phấn khó nói thành lời, bắt giác chau mày liên tục nhìn xung quanh thấy bên cạnh không có gì khác thường, bắt giác lạnh giọng ra lệnh: "Còn không bắt được người nữa, thì đừng xuất hiện trước mặt bốn vương nữa." Người vây kích Cổ Hạo Nhiên liền như ăn phải thuốc kích thích, bạt mạng công kích về phía Cổ Hạo Nhiên.

Thục vương lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên trái phải khó chống đỡ, bắt giác cười lạnh nói: "Dám phân cao thấp với bốn vương, thì phải có giác ngộ để mạng lại."

"Mạng của hắn là của ta, ngươi không có tư cách." Thục vương vừa dứt lời một đạo thanh âm lạnh lẽo đột nhiên truyền tới, Thục vương soạt cái quay đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm, trong nháy mắt Thục vương đột nhiên gào lên một tiếng liền tránh sang một bên, hai tên hộ vệ luôn theo sát người hấn sắc mặt liền thay đổi, không kịp phản ứng gì, chỉ kịp dịch người sang một bước chắn phía trước Thục vương.

Không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, chỉ thấy tên hộ vệ chắn trước người Thục vương, từ từ ngã xuống, mà lúc này Thục vương mới nhảy nghiêng qua, người theo bên cạnh Thục vương liền biến sắc, sắc mặt Thục vương tương đối khó coi quét mắt nhìn người ngã xuống một cái, chỉ thấy chính giữa trán của tên hộ vệ một ám khí vừa gióng âm tiền lại vừa không gióng âm tiền, đang cắm chặt ở đó, còn nơi nó bắn trúng không có bao nhiêu vết máu.

Trong nháy mắt phía trước và sau Thục vương vây kín toàn là người, Thục vương sầm mặt nhìn người từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, thế tới của tiền vừa nảy quá nhanh mà còn không chút thanh tức gì, đợi lúc hắn nhìn thấy thì đã có thể lấy mạng hắn rồi, nếu không có hộ vệ bán mạng chắn đỡ, tiền này đã lấy mạng của hắn, ở trước mặt nhiều người như vậy, lại còn có thể nhắm vào hắn dễ dàng như vậy, Thục vương lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi.

Trong bóng tối một đạo thân ảnh từ từ hiện ra, dáng người cao gầy, thần tình được làm từ băng, da thịt được làm từ tuyết, trái tim làm từ kim cương, vẻ đẹp thanh lạnh tuyệt điểm đó trong ánh lửa vạn phần mỹ diệu, vạn phần lãnh khốc, vạn phần câu hồn đoạt phách.

Trong nhất thời ngoài những người vây chặt Cổ Hạo Nhiên ra, còn lại đều ngẩn ra nhìn chăm chăm vào nữ tử như tinh linh dưới đêm trăng này, cao quý như vậy, thanh lạnh như vậy, giống như nữ thần ánh trăng giáng lâm, không mang theo khí tức của nhân gian, không mang theo thất tình lục dục của nhân loại, từ trong bóng đêm toát ánh sáng của nàng.

"Ngươi là ai?" Thục vương lạnh lùng nhìn sự xuất hiện của nữ nhân này, không có vẻ kinh diễm như những người khác, ngược lại vô cùng cảnh giác nhìn nữ nhân này, hắn nhìn thấy trên người nàng không phải là vẻ đẹp, không phải là cao quý, mà nhìn thấy chỉ có khủng bố, chỉ có tuyệt tình, chỉ có huyết tanh.

Nữ tử đi ra từ trong sắc đêm lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái cũng không trả lời một câu nào, chỉ bằng lạnh nhìn chăm chăm về phía Cổ Hạo Nhiên đang bị vây đánh, Cổ Hạo Nhiên trong nhất thời nghe thấy câu nói đó, lúc này không ngẩng đầu, nụ cười xán lạn trên mặt càng thêm xán lạn, nói bằng khẩu hình: "Điệp Y, nàng tới rồi."

Đôi mắt Điệp Y chăm chú nhìn Cổ Hạo Nhiên, sau khi đọc ra khẩu hình của Cổ Hạo Nhiên, nửa buổi trời mỉm cười nhân nhạt nói: "Ta tới rồi."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Xuyên qua Liệt hỏa

Cổ Hạo Nhiên nghe Điệp Y nhân nhạt trả lời, nụ cười hạnh phúc trên mặt càng thêm chói mắt, Điệp Y của hắn tới rồi, tuy hắn cũng không muốn Điệp Y tới, nhưng vào lúc này có thể nghe được thanh âm của Điệp Y, có thể nhìn thấy Điệp Y, có thể biết Điệp Y lo lắng cho hắn bao nhiêu, Cổ Hạo Nhiên thân bị vây trong vòng vây của kẻ địch, nhưng trong lòng lại ngọt như ăn mật vậy.

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên động tác như thường, thần tình khí chất đều như xưa, trong lòng bị đè nặng nháy mắt liền trở nên tươi tỉnh, nhìn Cổ Hạo Nhiên trong ánh lửa, trong ánh mắt lạnh đậm của Điệp Y thấp thoáng một vẻ an ủi và tình ý khó nói thành lời.

Từ lúc biết Cổ Hạo Nhiên bị vây trong Lí quận không ra vào được, Điệp Y mang theo người ngày đêm gấp rút lên đường, sớm nay vừa tới Lí quận, nhưng khắp nơi cũng không có được tin tức của Cổ Hạo Nhiên, thì ra Nguyệt đường được thiết lập ở Lí quận cũng không có một người, một tòa thành

trống không như vậy khiến Điệp Y bất giác chau chặt đầu mày.

May mà Điệp Y vừa tìm những nơi trọng yếu của Lí quận, vừa thiết lập người mai phục ở cửa thành, tối nay vừa xảy ra chút dị thường, Điệp Y liền nhận được bẩm báo, tuy không biết là ai, nhưng bọn Điệp Y đoán cũng đoán ra được là Cổ Hạo Nhiên, sau đó liền tiến hành kế giương đông kích tây.

Gió thổi từ phía, đèn đóm sáng trưng, Điệp Y một thân lam y một mình chậm rãi lên trước, Thục vương đầu mày nhú chặt lại nhìn chăm chăm Điệp Y, đánh giá nửa buổi đột nhiên mở miệng nói: "Là ngươi, ngươi là La Điệp Y."

Điệp Y nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, vẻ lãnh khốc tràn đầy trên mặt không giảm đi chút nào, sắc mặt Thục vương thay đổi mấy lần đột nhiên phản phó: "Nhanh, bắt lấy ả cho bốn vương."

Điệp Y tuy không nổi danh, nhưng Thục vương rất nhiều tai mắt, những ngày trước đó mọi việc Điệp Y làm ở kinh thành, hắn đều biết rất rõ, thủ đoạn như vậy sát phạt như vậy, thêm vào đó vừa nãy chưa thấy người đã nghe tiếng, khiến Thục vương trong nhất thời cũng có chút rung mình, liền cao giọng hạ lệnh.

Đám binh sĩ vây phía trước Thục vương liền đồng thanh đáp, muốn xông về phía Điệp Y, không ngờ, đám người vừa mới động thân, liền kêu lên kinh hãi.

"Không xong rồi, sao ta không động đây được thế này?"

"A, ta, cơ thể của ta, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Không xong, Vương gia mau lui xuống, có độc."

Chỉ trong nháy mắt đội binh mã vốn rất có trật tự đều trở nên kinh hãi, ai nấy động tác đều chậm chạp, mặt đầy vẻ kinh hãi, có một số đã cứng đờ không cách nào cử động, chỉ còn đôi mắt hoảng sợ đảo qua đảo lại, đội ngũ vốn thập phần khí thế, trong nháy mắt liền trở thành chim sợ cành cong.

Thục vương thấy trong nhất thời nhân mã mình mang tới đều loạn cả lên, một số binh sĩ thân thủ nhìn tương đối tráng kiện, cũng sợ hãi nhìn tứ phía, tránh ra xa xa, sau đó tức giận gào lên: "Người nào dám buông lời tà mị mê hoặc mọi người, độc, độc, còn không ở vị trí của mình trấn thủ tốt cho bốn vương."

Vừa nói vừa muốn xoay người ra sau hạ lệnh, không ngờ trong nháy lại không cách nào tùy ý dịch chuyển, Thục vương liền đại kinh, thủ động tay động chân, nhưng lại cảm thấy toàn thân nặng như ngàn cân, dề tới người ta thở không ra hơi, như động tác chậm vậy, chậm tới khiến người ta kinh hoàng, sau đó đôi mắt trước giờ vốn không lộ ra biểu tình sợ sệt, cũng lộ ra vẻ sợ hãi khó mà kìm nén.

Trong nháy mắt, loại chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, đội ngũ Thục vương dẫn tới trong lòng đại loạn, tên nào tên nấy nếu không đứng ngay ra tại chỗ, thì liền tránh ra xa, đến cả người bên cạnh Thục vương ai nấy cũng đều hết sức sợ hãi, đứng yên tại chỗ không biết nên làm gì, có lẽ là họ căn bản cũng không cách nào động đây được.

"Ha ha ha ha, Thục vương, không biết bây giờ là ai có thể lấy mạng của ai đây?" Một đạo thanh âm thanh mát đột nhiên vang lên, Thục vương thuận thế nhìn về phía trước, thấy Cổ Hạo Nhiên thu lại nụ cười về mặt tươi cười đi về phía hắn, còn người vốn đang vây đánh Cổ Hạo Nhiên cũng đều cứng đờ rồi ngã xuống, có một số còn đang giãy giụa, có một số đã ngất đi, xem tình hình còn nghiêm trọng hơn bên mình.

"Là thứ gì, ngươi rốt cuộc đã bỏ độc gì?"

Khóe miệng Cổ Hạo Nhiên lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn, cũng không thèm để ý tới câu hỏi của Thục vương, đi lên trước mấy bước ôm Điệp Y vào lòng, mạnh mẽ hôn, Điệp Y cũng không nói một lời, trực tiếp đưa tay ôm đáp lại Cổ Hạo Nhiên.

"Ta không sao." Sau khi hôn nhau thấm thiết, Cổ Hạo Nhiên ti đầu lên trán Điệp Y câu đầu tiên nói chính là báo bình an với nàng, vào lúc này bất kỳ câu hỏi han ân cần nào, đều không bằng câu nói khiến người ta yên tâm này.

Điệp Y kéo Cổ Hạo Nhiên ra, liền mau chóng nhìn từ trên xuống dưới, đột nhiên đưa tay ấn chặt vào vai Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên bất giác hít sâu một hơi, khuôn mặt vô tội cười toe toét nhìn Điệp Y.

Đôi mắt Điệp Y chợt lạnh, xé rách y phục trên vai Cổ Hạo Nhiên, ở đó dùng một mảnh vải băng bó sơ sài, đôi tay Điệp Y mau chóng tháo dây băng ra, chỉ thấy một vết thương không lớn vừa khéo nằm trên xương bả vai, bên ngoài vốn đã làm sẹo, nhưng lúc này vì vận động kịch liệt của Cổ Hạo Nhiên, máu lại từ bên trong thẩm thấu ra.

Cổ Hạo Nhiên thấy biểu tình của Điệp Y càng thêm lãnh khốc, không đợi Điệp Y mở miệng, bất giác một tay siết chặt lấy tay Điệp Y, vẻ mặt mỉm cười nói: "Điệp Y, không việc gì, bây giờ chúng ta trước đừng nói những chuyện này có được không?" Vừa nói vừa quay qua Thục vương bên đó ra hiệu.

Ánh nhìn lạnh lùng của Điệp Y quét qua Cổ Hạo Nhiên một cái, căn bản không quan tâm tới bọn người Thục vương bên cạnh đang nhìn chăm chăm như hổ đói, hai ngón tay phải đặt trên vết thương Cổ Hạo Nhiên bóp một cái, Cổ Hạo Nhiên lần này có chuẩn bị, trên mặt mang theo nụ cười không phát ra bất kỳ thanh âm nào, nhưng cơ thể lại không biết nói dối, dưới động tác của Điệp Y khẽ run lên.

Điệp Y liền siết chặt quyền đầu, đôi mắt toàn là hàn ý nói: "Bị tổn thương tới xương rồi."

Cổ Hạo Nhiên thấy căn bản không giấu được Điệp Y, sau đó hơi cúi đầu nhẹ nhàng dùng gò má cạ lên gò má Điệp Y, cực ôn nhu nói: "Không sao, chút thương thế này ta chịu được, sau này ta nghỉ ngơi tốt là được, hiện tại ta không còn cách nào khác."

Điệp Y mau chóng đưa tay kẹp chặt chỗ bị thương trên bả vai Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên bị đau cơ thể chợt đứng thẳng, Diệp Y cũng không thèm quan tâm Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt đau tới toát mồ hôi lạnh, lãnh khốc nói: "Người chịu được, vậy thì cố chịu cho ta."

Lời vừa dứt, trong tay Diệp Y không biết từ lúc nào kẹp một con dao nhỏ, mau chóng lướt qua ngọn lửa bên cạnh, một dao đâm vào chỗ vết thương Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên không biết Diệp Y muốn làm gì, nhưng biết Diệp Y tuyệt đối sẽ không hại hắn, một dao không rõ này lại khiến hắn đau tận tâm can, sực chút nữa buộc miệng kêu lên. Cổ Hạo Nhiên trước giờ chưa biết đau có thể đau tới mức này, hàm răng liền đánh vào nhau, một tay bắt chặt lên vai Diệp Y, rung mình toàn thân không ngừng run lên bần bật, cổ nhin không lên tiếng.

Dao trong tay Diệp Y mau chóng cửa rách vết thương Cổ Hạo Nhiên, trên miệng vết thương được băng bó qua loa đó đã không nhìn ra gì nữa, bây giờ đã bắt đầu mọc da non, nhưng dùng dao cửa rách ra, bên trong vết thương đã lộ ra khớp xương xám trắng, vết nứt chính giữa vốn chỉ có hai mililít, bây giờ đã khuếch đại tới gần bốn mililít, Diệp Y nhìn xuống sắc mặt bất giác càng thêm lạnh.

Cổ Hạo Nhiên vừa cắn răng chịu đựng, vừa nghiêng đầu nhìn một cái, bất giác kinh ngạc nói: "Sao lại như vậy được?" Thảo nào đoạn thời gian này nhìn vết thương đã tốt hơn, nhưng vừa dùng cánh tay trái thì cảm giác ngày càng đau, thì ra vết nứt này đã kéo rách lớn như vậy, và lại bấp thính xung quanh đều xuất hiện tình trạng viêm nhiễm, hơi có mùi, thảo nào thì thoáng lại còn chảy máu.

Điệp Y lạnh mặt giận dữ quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, tay vừa mau chóng khoét chỗ thịt bị hoại tử, vừa mang theo nộ khí mãnh liệt nói: "Ai băng bó cho người?"

Cổ Hạo Nhiên vừa nhìn con dao kịch liệt, vừa lắc đầu nói: "Tự ta băng bó, ta tưởng rằng không có gì to tát, ai ngờ thành ra cái dạng này?" Lời này là thật, Cổ Hạo Nhiên biết mình bị thương tới tận xương, nhưng mà thấy trên thiết phiến không có độc nên cũng không để tâm chuyện này, sao biết được những thứ đó bắn vào da thịt cũng khó chữa trị vậy, càng đừng nói hắn bị bắn trúng xương, quá sợ ý rồi.

Lạnh khí trong mắt Diệp Y càng thêm sâu, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y hạ thủ càng không lưu tình, không chút quan tâm xem hắn có đau hay không, biết là vì bản thân không quý trọng thân thể, khiến Diệp Y nổi giận, bất giác vừa cố nhin đau, vừa lộ ra nụ cười ôn tình, nói thầm bên tai Diệp Y: "Điệp Y, ta sai rồi, ta không nên không quan tâm tới thân thể mình, chỉ một lòng suy nghĩ xem làm thế nào để rời khỏi, ta cũng không biết lợi hại như vậy, Diệp Y, nhẹ chút, ta đau."

Điệp Y hừ lạnh một tiếng lạnh lùng nói: "Biết đau là một việc tốt."

Cổ Hạo Nhiên thấy vẻ mặt Diệp Y vẫn mây đen mịt trời như cũ, trong lời nói cũng không lưu tình, bất giác bắt chặt lấy cánh tay Diệp Y đang trên vai mình dùng sức bóp nhẹ, vẻ mặt lộ ra vẻ cầu khẩn nói: "Điệp Y tốt của ta, là ta không đúng, nàng đừng tức giận được không? Ta biết ta đau trên thân thể còn nặng đau trong tim, ta đau bao nhiêu thì nàng cũng đau bấy nhiêu, ta đau chút cũng không sao, nhưng ta không nỡ để nàng đau, Diệp Y, Diệp Y tốt của ta."

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên vừa cố chịu đựng đau, vừa cười xán lạn cầu khẩn, bất giác lạnh lùng nói: "Ta không có tức giận." Nhưng động tác trong tay lại nhẹ nhàng đôi chút, không phải nàng muốn hắn đau, nhưng chỗ thịt thối rửa đó nếu không khoét sạch, sau này càng thêm đau, nàng chỉ mạnh tay một chút, đau một lúc mới không đau cả đời.

Cổ Hạo Nhiên thấy vẻ mặt Diệp Y vẫn lạnh lùng như cũ, bất giác mở miệng còn muốn nói gì nữa, người của Âm Nguyệt trong Nguyệt đường này giờ đứng bên cạnh hắn, thấy Cổ Hạo Nhiên không hiểu, bất giác cúi đầu nhìn cũng không dám nhìn Diệp Y, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, đau mới chứng minh xương cốt không việc gì, nếu không đau mới thật sự phiền phức rồi."

Cổ Hạo Nhiên bất giác nướng mày hơi ngẩn ra, chợt thay đổi suy nghĩ cũng liền hiểu ra, sau đó cố chịu đựng cơn đau kịch liệt trên bả vai, vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Y chăm chăm, thấy sắc mặt Diệp Y tuy lạnh, nhưng nghĩ một chút liền có thể hiểu được nỗi khổ tâm và tình cảm của Diệp Y, bất giác mỉm cười nhìn Diệp Y đắm đuối, đôi mắt trong sáng đó đã lặng lẽ nói lên yêu thương mặn nồng và sự an ủi.

Trong nhất thời, hiện trường đèn đuốc sáng trưng, chỉ thấy Diệp Y đang trị thương cho Cổ Hạo Nhiên, hai người việc mình mình làm dường như xem xung quanh không có người, khiến đám người xung quanh đang sợ hãi đồng thời càng khiếp sợ Diệp Y rốt cuộc còn có chiều thức gì nữa, nên mới không xem ai vào mắt như vậy.

Nhìn tựa như chậm rãi thật ra chưa tới một khắc thời gian, Diệp Y băng bó vết thương trên vai Cổ Hạo Nhiên xong, kéo Cổ Hạo Nhiên dựa lên người mình, đôi mắt âm u nhìn Thục vương chăm chăm, lạnh lùng hỏi Cổ Hạo Nhiên: "Xử trí thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên tuy được Diệp Y siết xung quanh động mạch, nhưng cũng mất không ít máu, lại thêm vào đó cơn đau thật sự khiến người ta toát mồ hôi, lúc này cũng không có nhiều thời gian để cẩn thận thoa thuốc cho hắn, băng bó vết thương, bất giác cũng chỉ mượn vai Diệp Y để đứng vững, thấy Diệp Y hỏi bất giác ngẩng đầu nhìn Thục vương động tác cứng đờ, vẻ mặt kinh hoàng và đầy nộ khí.

Thục vương này giờ đang cố gắng giãy giụa, nhưng toàn thân như trúng phải lời nguyền ma quái căn bản không cách nào động đậy, vốn lúc đầu còn có thể động đậy chậm chậm, nhưng bây giờ lại không động đậy nổi, bất giác càng thêm kinh hoàng, lúc này nghe Diệp Y hỏi, bất giác cũng cùng lúc nhìn vào đôi mắt Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt đó toàn là sự hoảng loạn, loại biểu tình như thế hiếm thấy trên mặt người này, liền ha ha cười lớn: "Thục vương, ta đã có thể thoát được một lần, cũng có thể thoát được lần thứ hai, xem ra không phải ta đánh giá thấp người, mà là người thật không nhận nổi sự đánh giá cao của ta, cảm giác bây giờ tốt không?"

Khuôn mặt Thục vương liền vừa xanh vừa đỏ, cơ thể căn bản không động đậy được, bất giác cắn răng nói: "Sao người lại không trúng độc? Đây rốt

cuộc là thứ gì?"

Cổ Hạo Nhiên khước mũi mang theo nụ cười xán lạn, nói từng câu từng chữ: "Thục vương, ta khuyên ngươi đừng nên nghĩ những chuyện khác, trướng độc này ngươi chỉ còn có thể để tùy ý ta sắp đặt."

Thục vương không biết hắn đã trướng độc gì, trong lòng Cổ Hạo Nhiên lại hiểu rất rõ, vừa nãy mấy mũi tên vừa bắn qua, mùi hương nhàn nhạt trong lúc không để ý tản phát ra, chưa từng trải nghiệm qua như bọn người Thục vương không cách nào phát giác ra, nhưng Cổ Hạo Nhiên lại trong nhất thời ngửi được, đây chính là Địch Luyện hoa thần bí trong sơn trại tà ác, khiến tất cả mọi người không cách nào động dấy, chỉ có thể nghe theo số mệnh.

Cho nên Cổ Hạo Nhiên trong thời gian sớm nhất đã ngừng hô hấp, hương hoa này không nồng nặc như trước đây, rõ ràng có chút đậm nhả, Cổ Hạo Nhiên đang lúc thấy vô cùng kỳ quái về lai lịch của hoa này, nhưng đối với loại trạng thái này là cách tốt nhất tự bảo vệ chính mình.

Thục vương còn chưa mở miệng, Địch Y khẽ chau mày lạnh lùng nói: "Giết hay không giết?" Địch Luyện hoa này là lúc rời khỏi sơn trại hôm đó, quỷ sai thần khiến lại mang theo vài đóa, lúc nghe được Cổ Hạo Nhiên bị vây trong Lí quận, Địch Y sớm đã đem hoa này nghiền thành bột mang theo, không ngờ thật sự là hữu dụng, không chế thành công nhiều người phía trước như vậy.

Nhưng số lượng hoa có hạn, hiệu quả nhất định sẽ giảm đi nhiều, có thể không chế được nhất thời không cách nào kéo dài thời gian như vậy, những điều này Địch Y trong lòng đương nhiên hiểu rõ, thấy Cổ Hạo Nhiên tưởng rằng hiệu quả rất lớn, bất giác trực tiếp muốn biết được kết quả, trước khi giết người làm gì phải tốn nhiều lời như vậy, lại không phải dùng nước miếng dìm chết người.

Cổ Hạo Nhiên thấy Địch Y hỏi vậy, trong nhất thời sắc mặt Thục vương càng kém, bất giác nhướng mày trong lòng tính toán, thấp giọng nói nhỏ vài câu bên tai Địch Y, Địch Y lạnh lùng nhìn Thục vương phía đối diện, quay sang chỗ tối vẫy tay một cái.

Chỉ thấy trong nháy mắt chỗ tối xung quanh lập tức xuất hiện mười mấy cái bóng người, mười mấy người này không nói gì, trực tiếp xông lên trước, đem tất cả tên cầm đầu ở đây không chế lại, toàn bộ cường chế đi về hướng cầu treo đang cháy hùng hực, khiến đám đại nhân vật có thể nói không thể động dấy, đều lớn giọng gào thét.

Cùng một lúc khước mũi Cổ Hạo Nhiên kéo ra nụ cười nhàn nhạt, nói với Thục vương: "Thục vương, giữa chúng ta tuy có oán thù, nhưng con người ta luôn phóng khoáng, ngươi đã đáp lễ lớn như vậy cho ta, ta cũng không phải là người có qua không có lại, mạng này của ngươi hôm nay ta không cần, nhưng ta tin bọn ta không cần mạng của ngươi, có lẽ sẽ có người khác cần, ta có muốn cũng chẳng giúp được gì."

Thục vương thấy Cổ Hạo Nhiên nói thẳng không cần mạng của hắn, trong nháy mắt liền thả lỏng, đầu mày liền chau lại, Cổ Hạo Nhiên này chỉ cần ra khỏi đây như vậy, thì người muốn mạng của hắn không cần nói cũng biết là ai, liền vừa gấp gáp bắt đầu giãy giụa, không ngờ, bạt mạng giãy giụa lại cảm thấy cơ thể có chút giải phóng, liền vui mừng bất động thanh sắc âm thầm điều tức.

Địch Y lạnh lùng đem mọi thứ để vào mắt, dưới bầu trời đêm diện tích bốc hơi quá lớn, hiệu quả thật sự không thể được như ý mình, sau đó đỡ Cổ Hạo Nhiên dậy đi về hướng cầu treo, phía trước cầu treo có tất cả đại nhân vật, đều đã chất thành đồng cán ngay đường lên cầu treo buộc phải đi qua.

Cổ Hạo Nhiên thấy Địch Y không nói lời dư thừa, trực tiếp đỡ tay hắn đi về phía ngọn lửa, bất giác nghiêng đầu quay sang cười với Thục vương: "Thục vương, không biết chúng ta có thể gặp lại hay không, nếu còn có thể gặp lại, tới lúc đó có lẽ có thể bàn điều kiện hợp tác, hiện tại, e ta lại phải nói câu nói trước đó, sau này không ngày gặp lại." Nói xong bất giác cao giọng cười.

Thục vương thấy bọn Địch Y một đoàn người đều đi về phía cầu treo, bất giác vừa cao giọng hạ lệnh: "Ngăn bọn họ lại cho bản vương, có thể giữ được hai người họ lại bản vương sẽ thưởng vạn lượng vàng, mặc kệ sống chết." Vừa mau chóng giãy giụa.

Địch Y nghe vậy thấy lão già chết tiệt này thấy bọn họ không giết hắn, lại còn dám ra lệnh không kiêng nể, bất giác hừ lạnh một tiếng đầu cũng không quay lại tay trái vung về sau một cái, đoản đao kẹp trong tay thoáng qua trong đêm tối bay về phía sau, đồng thời chân cũng không dừng, đỡ Cổ Hạo Nhiên đi về phía trước.

"Vương gia, cẩn thận."

"A, vương gia, vương gia bị thương rồi."

Cổ Hạo Nhiên chỉ nghe thấy thanh âm hỗn loạn từ phía sau vọng tới, tiếng chửi bới kêu gào ngày càng vang dội, bất giác quay đầu nhìn, thấy Thục vương sắc mặt sắt lạnh đứng im tại chỗ, trên nửa bên mặt toàn là máu, nhìn kỹ, lại thiếu đi một bên tai, máu tươi đang từng giọt từng giọt chảy xuống.

Cổ Hạo Nhiên sau đó bất giác ha ha cười lớn, càng ôm chặt Địch Y hơn, Địch Y nhìn như không quen với vẻ ngạo mạn của Thục vương nhưng thật ra là vì mình mà tức giận, vết thương trên người mình là nhờ Thục vương ban tặng cho, càng huống hồ Cổ gia bị hắn tính kế chịu thiệt quá lớn, trước mắt đã không thể lấy mạng hắn, vậy thì trước lấy một cái tai làm lợi tức cũng không tệ.

Trong tiếng cười Địch Y đã đỡ Cổ Hạo Nhiên mau chóng bước tới cầu treo, Cổ Hạo Nhiên mất thấy ngọn lửa bùng bùng ở phía trước, bất giác giật giật khước mũi nhỏ giọng nói với Địch Y: "Cái này, lẽ nào chúng ta phải xông qua ngọn lửa này?" Cúi đầu nhìn xuống rãnh sâu khoảng mười mét, sắc mặt bất giác không ngừng thay đổi.

Địch Y lạnh lùng ừm một tiếng, quay sang đám người bên cạnh ra hiệu bằng tay, người trong Nguyệt đường mà nàng và Cổ Hạo Nhiên mang tới, đều mau chóng đem tất cả đám đại nhân vật vắt ngang chỗ phía cầu treo bên này, sau khi dọn dẹp xong vật cản đường của cầu treo, tất cả đều đứng phía sau Địch Y.

Điệp Y đỡ Cổ Hạo Nhiên không nói lời nào, gia tăng cước bộ đi vào trong đám lửa, Cổ Hạo Nhiên cố chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Diệp Y mặt không biểu tình đồng thời càng thêm trấn tĩnh, sự kiên định đó khiến Cổ Hạo Nhiên tự dung cảm thấy bình tĩnh, sau đó cũng không cự nự một lời nào, cắn răng cùng Diệp Y đi vào trong biển lửa.

Liệt hỏa, nóng rực, Cổ Hạo Nhiên theo phản xạ nắm chặt tay Diệp Y, Diệp Y một tay đỡ hán, một tay nắm lại tay hán thật chặt, nhàn nhạt nhưng kiên định nói: "Nhắm mắt lại, đi theo ta." Nói xong lần nữa ra sức mang Cổ Hạo Nhiên gia tăng cước bộ mau chóng đi vào trong biển lửa.

Đám người thấy mấy người họ đi vào trong biển lửa, bất giác đều kinh ngạc nhìn mấy người dần dần chìm trong biển lửa, đến cả bản thân mình đã có thể động đậy được cũng không cảm giác được, ngọn lửa hùng hực đó đem cầu treo đốt thành một màu xanh quý dị, mắt thấy tất cả đám người đó đi vào trong biển lửa, không còn thấy thân ảnh, không còn thấy khí tức, hết thấy đều không còn, đám người bất giác chấn động mở to miệng, không cách nào tưởng tượng mọi chuyện xảy ra trước mắt, đã là người chiến thắng sao lại chọn cách tự thiêu, đây thật là suy nghĩ quá quỷ dị.

Chỉ có mình Thục vương sắc mặt sắt lạnh nhìn mấy người họ biến mất trong ngọn lửa, mệnh lệnh phần nộ vang trong tai mọi người, nhưng không cách nào ra lệnh cho bất kỳ ai, đây rõ ràng là lao vào ngọn lửa, còn cần gì họ đi bắt nữa.

Nóng, Cổ Hạo Nhiên nhắm mắt chỉ cảm thấy trong nháy mắt toàn thân nóng đến cháy người, nhưng cảm giác đó cũng chỉ trong nháy mắt, sau đó cũng không cảm thấy gì nữa, Cổ Hạo Nhiên liền mở mắt ra, thấy phía trước chính là cửa thành, còn biển lửa đã ở phía sau họ.

Chấn kinh, chấn kinh không cách nào nói thành lời, Cổ Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn chằm chằm Diệp Y mặt không biểu tình, đi ra từ trong biển lửa, loại chuyện phi thường này thật sự không thể tưởng tượng, tuy biết Diệp Y của hán luôn thần thông quảng đại, nhưng chuyện này khiến người ta quá kinh ngạc.

Những người trong Nguyệt đường theo sau Diệp Y, ai nấy đều nắm chắc cái chết quyết tâm theo Diệp Y đi qua, lúc này thắng lợi đang ở phía trước, ai nấy bất giác đều mở to đôi mắt nhìn Diệp Y như nhìn vị thần, tuy một lời cũng không nói ra, nhưng ánh mắt đó đã nói lên tất cả.

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn mình, bất giác vừa mau chóng đi về hướng cửa thành, vừa nhàn nhạt nói: "Không phải lửa."

Ngọn lửa màu lam quý dị là lửa cũng không phải là lửa, nói thế nào đây, tính chất của ngọn lửa này có chút giống Minh hỏa, không phải là lửa thuần túy, mà là một thứ không biết từ vật liệu gì cấu tạo thành, vào thời đại này thứ đồ dị thường như thế tương đối khiến người ta kinh hãi, không ai biết càng không có người hiểu rõ, chỉ biết nhiệt độ nóng rực đó chính là đại diện cho lửa.

Mà trong mắt Diệp Y, là lửa hay không phải là lửa, vừa nhìn liền có thể nhận ra, sống ở thế kỷ 21 còn có gì không biết, đừng nói những thứ khác chút mọ vật này, trên tivi cũng thấy nhiều rồi, càng huống hồ Diệp Y sinh tồn ở tổ chức sát thủ, có một bộ phận chuyên môn làm những thứ này, có lúc dùng để thoát thân, nếu Diệp Y còn không nhìn ra, vậy thì sớm đã không cần lăn lộn nữa.

Càng huống hồ chiếc cầu treo này là chiếc cầu duy nhất nối Lí quận và bên ngoài, nếu đem nó đốt rụi, vậy thì người của Lí quận căn bản cũng không thể ra ngoài được, sai lầm lớn như vậy, Thục vương sao dám phạm phải, và lại Thục vương lại là một người giỏi về cơ quan học, những thứ này có thể chế tạo ra cũng không phải là chuyện to tát gì.

Cửa lớn dưới con mắt dõi theo của mọi người được mở ra, ánh lửa cháy phía sau, rực rỡ tuyệt diệu, hai người dẫn đầu chói mắt hóp hóp đi ra, hai cái bóng như yêu tinh hoặc như thần tiên được tôn lên bởi ánh lửa sáng chói dị thường, vào lúc này in sâu vào trong tâm khảm của đám người có mặt ở đây, đám người đó trừng to mắt há hốc mồm nhìn mấy người kia đi xuyên qua biển lửa, nghênh nghênh ngang ngang đi ra khỏi cửa thành, trong nhất thời đều chăm chú nhìn về phía thân ảnh đang dần dần biến mất, trên mặt là vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Đuổi, đuổi theo cho bốn vương, nhanh lên, dám kháng lại lệnh của bốn vương, giết không tha." Thục vương mắt thấy bọn người Cổ Hạo Nhiên đi khỏi, bất giác vừa động đậy cơ thể đã được coi là tương đối linh hoạt, vừa cuồng nộ gào lên với mọi người.

Không ai động đậy, một màn trước mắt đã vượt quá phạm vi hiểu biết của họ, tất cả mọi người đều mở trừng mắt nhìn cửa thành rộng mở, người có thể đi ra từ trong lửa mà sống sót không phải là người mà là thần, mà họ thì tin phụng thần mình.

Cửa lớn mở ra, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y dẫn đầu đi ra, Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài cửa thành một đội nhân mã lặng lẽ đứng đó, nhìn như nghiêm trang đứng đợi, bất giác trở tay siết chặt lấy Diệp Y, mắt đầy vẻ cảnh giác nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong đội người, người cầm đầu đó mở rộng vòng tay về mặt tươi cười nói: "Tiểu đệ, chúng ta tới đón đệ, theo chúng ta trở về."

Cổ Hạo Nhiên định thần lại chăm chú nhìn Cổ Hạo Thanh về mặt tươi cười đang đứng trước mặt, bất giác khóe miệng lộ ra nụ cười vô cùng xán lạn, gật mạnh đầu nói: "Về nhà thôi."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ân về Thánh Thiên

Một đoàn mười hai người đang chạy như bay trong đêm tối để rời khỏi, Cổ Hạo Nhiên theo bên cạnh Diệp Y, vừa chạy vừa nhìn về phía sau, chỉ thấy ánh lửa màu lam quỷ dị xuyên qua cửa thành vừa được mở, trong màn đêm càng câu hồn đoạt phách. Tiếng người vang vọng thông qua gió truyền qua đây, có thể thấy đầu người đen ngịt thoát ẩn thoát hiện, nhưng không một ai đuổi theo, Cổ Hạo Nhiên khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười xán lạn, nghiêng đầu nhìn Diệp Y.

"Có được thế từ như vậy, phu quân còn mong gì hơn nữa."

Diệp Y cảm giác được đôi mắt Cổ Hạo Nhiên đang chăm chú nhìn nàng nói, bất giác quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy nụ cười trên mặt Cổ Hạo Nhiên vô cùng xán lạn, một đôi mắt trong veo đang nói lên sự bội phục và tình ý nồng nàn, Diệp Y bất giác mỉm cười thu liễm lại về lãnh khốc, biết Cổ Hạo Nhiên đang muốn nói tới một màn kinh ngạc và khâm phục vừa nãy, bất giác nhân nhạ nói: "Cũng không phải là chuyện to tát gì."

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu cười, trong mắt Diệp Y đây là chuyện không to tát gì, nhưng trong mắt hắn lại không được xem là chuyện nhỏ, một màn kinh ngạc này sẽ mãi mãi ở trong tâm trí hắn, biết Diệp Y cũng không muốn nói nhiều về những chuyện này, sau đó cười quay đầu nhìn sang Cổ Hạo Thanh bên cạnh.

Lúc Cổ Hạo Thanh mở cửa thành liền thấy ngọn lửa quỷ dị ngập trời, biết đó là con đường duy nhất bọn Cổ Hạo Nhiên bắt buộc phải đi qua, tuy không tận mắt chứng kiến một màn kinh hãi thể nhân đó, nhưng sau khi nhìn về mặt kinh ngạc của mọi người, đáy lòng Cổ Hạo Thanh cũng hiểu ra mấy phần, sự kinh ngạc trong mắt không nói cũng hiểu, thấy Cổ Hạo Nhiên cười nhìn qua đây, bất giác nhướn mày với hai người.

Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt từ ca hắn đều là vẻ kinh ngạc, bất giác đắc ý mỉm cười, nữ nhân cường hãn như vậy, lợi hại như vậy, yêu hắn như vậy là thế tử của hắn, chỉ thuộc về mình hắn, là người sống chết có nhau trong kiếp này, hắn vinh hạnh vì nàng, kiêu ngạo vì nàng.

Cổ Hạo Thanh thấy Cổ Hạo Nhiên cười vô cùng đắc ý, bất giác cũng mỉm cười, sự lợi hại của Diệp Y dọc đường đi hắn đã được lĩnh giáo không ít, nữ nhân này toàn tâm toàn ý vì đệ đệ của hắn, phúc khí của Cổ Hạo Nhiên, cũng là phúc khí của Cổ gia, có một con dâu như thế.

Vốn hắn cảm thấy Diệp Y không rành Lí quận, càng không quen phải nên cẩn thận và tỉ mỉ thế nào, thì mới có thể từ trong Lí quận được cảnh giới nghiêm ngặt cứu một người bị truy nã, cho nên hắn quyết định tự mình vào Lí quận cứu Cổ Hạo Nhiên, để Diệp Y bên ngoài tiếp ứng, nhưng Diệp Y căn bản đến cả lời phân bác cũng không thêm nói, trực tiếp cầm đao kẻ cô hắn, khí thế quyết tuyệt đó khiến hắn không nói nổi lời nào.

Ước định phương thức liên lạc, hắn ở bên ngoài còn chưa bố trí ổn thỏa, thì đêm đã thấy pháo hoa đầy trời và tín hiệu ước định, tốc độ và năng lực như thế, khiến hắn không cách nào không kinh ngạc, trong lúc hắn không ngớt kinh ngạc dần theo người chạy tới bên ngoài cửa thành tiếp ứng, trong ánh lửa quỷ dị ngập trời cửa thành được rộng mở, tiểu đệ của hắn và Diệp Y chạy ra ngoài, vào khắc này khiến hắn không cách nào không cảm thấy bội phục sâu sắc với vị đệ muội trước mặt này được.

"Diệp Y, từ ca, thủ đoạn không sai a, lại đem sào huyệt của Thục vương thiêu rụi, các người thật sự dám làm, độ khó cũng quá khó rồi." Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Thanh pha trò cười mình, bất giác nhìn Diệp Y và Cổ Hạo Thanh thoáng cái quét sạch mọi phiền não mấy ngày, thay đổi chủ đề liền nói chuyện cười.

Diệp Y vừa chạy như bay vừa nghiêng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên nhướn mày lạnh lùng nói: "Người cảm thấy việc này có khả năng sao?"

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y hỏi ngược lại mình, bất giác hơi ngần ra sau đó đảo mắt chợt suy nghĩ, vào lúc này Thục vương phủ nhất định là cảnh giới nghiêm ngặt, dựa vào mấy người Diệp Y mang tới, sao có thể hoàn thành nhiệm vụ không có tính khả thi như vậy, bất giác nhướn mày nhìn sang Diệp Y.

Diệp Y vốn không muốn giải thích, thấy Cổ Hạo Nhiên mắt đầy vẻ hiếu kỳ nhìn qua đây, nửa buổi trời nhân nhạ nói: "Phóng hỏa bên ngoài cửa của chúng." Mục đích chẳng qua là muốn dẫn dụ người rời khỏi, chỉ cần đúng vị trí, hà tất phải đi mạo hiểm, tóm lại kết quả tốt là được.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy, đột nhiên chau mày: "Còn lửa ở khu vực cách ly thì sao?" Thục vương phủ nếu bị Diệp Y đốt mất, hắn tuyệt đối là giờ hai tay hai chân tán đồng, nhưng khu vực cách ly bên đó đều là bá tánh bình dân, thế lửa lớn như vậy thì phải hủy đi bao nhiêu sinh mạng, nếu chỉ vì mình hắn mà chết đi vô số người, trong lòng hắn sao có thể yên được.

Diệp Y không nhìn Cổ Hạo Nhiên, nửa buổi trời lạnh lùng nói: "Đốt ở khu vực không người."

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe vậy bất giác nhìn chăm chăm Diệp Y mặt không biểu tình, tính cách trước đây của Diệp Y không phải hắn không biết, nếu thật sự theo cách làm của nàng tuyệt đối là để đạt được mục đích không từ thủ đoạn, sao có thể chú ý tới sẽ tạo nên tổn thất như thế nào với người khác, mà bây giờ nàng lại không làm như vậy, lửa cháy trên đất Lí quận, nhưng trong lòng Cổ Hạo Nhiên đốt thành một đóa tuyết liên thanh khiết, nhân tri sơ tính bản thiện, Diệp Y của hắn thật sự mới là người lương thiện nhất.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên mang theo vẻ thâm tình chăm chú nhìn mình, bất giác lạnh lùng nói: "Nhìn đường."

Sự ôn nhu trong mắt Cổ Hạo Nhiên không phải là nàng không nhìn thấy, nếu theo như nàng thì đốt ở nơi có nhiều người mới có thể tạo thành hiệu quả tốt nhất, nhưng thật phải đốt chết nhiều người như vậy, Cổ Hạo Nhiên cứ cho là ngoài miệng không nói nhưng trong lòng sẽ thấy vương bận, Diệp Y rất rõ Cổ Hạo Nhiên, giống như Cổ Hạo Nhiên hiểu rõ nàng vậy, nghĩ tới tâm tình Cổ Hạo Nhiên, lúc Diệp Y lựa chọn rõ ràng là mềm tay, cuối cùng lựa chọn nơi không người.

Cổ Hạo Nhiên thấy trên mặt Diệp Y có chút nổi giận, bất giác khẽ cười, Diệp Y của hắn không nguyện ý để hắn nhìn xuyên tâm tư của nàng, thật sự bản thân nàng cũng hiểu rõ, nếu trong lòng nàng không tồn tại cách nghĩ này, sao lúc đó có thể nghĩ tới những chuyện này chứ, Cổ Hạo Nhiên sau đó không nói gì thêm nữa, Diệp Y của hắn là người tốt nhất trong lòng hắn.

Có một thoáng yên tĩnh, trong màn đêm chỉ còn lại tiếng vó ngựa vội vàng, Cổ Hạo Thanh nhìn Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên yên tĩnh, hắn rất muốn biết bên trong cửa thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng cả Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đều không có ý kể.

Hắn đâu biết Cổ Hạo Nhiên là không biết, còn Diệp Y là không muốn nói, cứu thế nào, dùng cách gì, sử dụng thủ đoạn gì, những chuyện này chẳng quá chỉ là quá trình, nàng cũng không xem trọng quá trình, nàng chỉ cần kết quả như nàng muốn là được, trong đó xảy ra chuyện gì, cố gắng trải qua chuyện gì không cần thiết phải nói.

"Diệp Y, bây giờ chúng ta đi đâu?" Tuần mã trên đường lớn chạy nhanh như chớp, Cổ Hạo Nhiên thấy không phải đi về hướng kinh thành của Ảnh Thúc, bất giác nghi hoặc hỏi Diệp Y. Còn vừa nãy chứng cứ hắn có được, Diệp Y chỉ phải Băng Kỳ đưa về kinh thành, chuyện này bất giác khiến hắn có chút nghi hoặc.

Diệp Y sánh vai cùng Cổ Hạo Nhiên chạy như bay, thấy Cổ Hạo Nhiên hỏi nàng như vậy, bất giác nhàn nhạt nói: "Về Thánh Thiên."

Cổ Hạo Nhiên liền kinh ngạc trừng to mắt, Cổ Hạo Thanh bên cạnh thấy Cổ Hạo Nhiên quá kinh ngạc, bất giác mỉm cười giải thích: "Phần tư liệu này chỉ có một phần có ích cho Minh Hoàng, còn những thứ khác đối với chúng ta mà nói đều quá quan trọng, những thứ này không phải là thứ Minh Hoàng cần, mà cần chúng ta phải mang về Thánh Thiên, mới có được tác dụng lớn nhất, cho nên chúng ta trước là mang về đã."

Cổ Hạo Nhiên một tay không chế cương ngựa, nghe Cổ Hạo Thanh giải thích, vừa mau chóng chạy như bay, vừa hơi chau mày nói: "Chúng ta làm như vậy bên tiểu thúc phải làm sao đây? Cha mẹ bên đó phải làm sao? Minh Hoàng bên đó không phải là dễ ăn nói."

Diệp Y nối tiếp câu chuyện lạnh lùng nói: "Tiểu thúc tự nhiên sẽ có cách." Cổ Hạo Thanh bên cạnh bất giác tí mỉ giải thích cho Cổ Hạo Nhiên.

Thì ra trước lúc Diệp Y và Cổ Hạo Thanh đến, Cổ Ly đã tập hợp mọi người lại để bố trí từng đường đi nước bước, vì biết Thục vương và Nguyệt Hà công chúa câu kết, mọi tính toán đều phải được tiến hành trước.

Vì lần này Hữu tướng và Thục vương chỉ cần đưa những chứng cứ này lên, đương nhiên có Minh Hoàng ra mặt giải quyết, Hữu tướng và Thục vương dựa vào lúc chưa chín muồi mà khởi binh, tuyệt đối không dễ dàng thoát khỏi tay Minh Hoàng được, mối thù của nhà hắn mượn tay Minh Hoàng để thay bọn họ báo thù cũng vậy thôi.

Còn Đông Sở Quân bên này ở Ảnh Thúc lo liệu không thỏa đáng, nói thế nào thì cũng là quân phi của Thánh Thiên, chết ở Ảnh Thúc tuy đối với Cổ gia tương đối có lợi, thế nào đi nữa cũng không liên lụy tới họ được, nhưng đối với Thánh Thiên mà nói và với Cổ Ly mà nói có hại nhiều hơn lợi, rốt cuộc vẫn là câu nói đó, phần vị của hắn ở đó, chết ở đây có tổn hại tới mặt mũi quốc gia, và lại còn cùng đi sứ tới Ảnh Thúc với Cổ Ly, nếu thật sự truy cứu, Cổ Ly cho dù không có liên quan gì cũng sẽ bị liên lụy, càng chưa nói vốn là do Cổ gia hạ thủ, Cổ Ly lần này tuy không quan tâm, nhưng những người khác trong Cổ gia lại không muốn cho Cổ Ly dính phải phiền phức.

Còn như tam công chúa bên đó Diệp Y đã giải ám thị cho nàng ta, loại thôi miên này chỉ cần thời gian vừa tới, tự nhiên sẽ giải, cho nên chuyện này cũng không cần lo.

Sự hợp tác đầy tính toán của Minh Hoàng và Tả tướng, chuyện này đã là chuyện nhỏ rồi, chỉ cần giải quyết được Hữu tướng, Minh Hoàng bên đó nhất định sẽ ra mặt giải quyết vấn đề của Tả tướng, phò trợ một lực lượng khác lên đài để duy trì sự cân bằng cục diện, một quân hoàng tuyệt đối không dung túng cục diện của sự thống trị độc quyền, càng huống hồ Cổ Hạo Viễn đã nắm trong tay một số thứ của Tả tướng, cứ cho là Tả tướng hắn muốn thế nào, hắn cũng hết cách.

Còn Minh Hoàng bên này mặc kệ hắn có tính toán gì, lần này người của Cổ gia mượn thời cơ đối phó với những người này, quang minh chính đại rời khỏi kinh thành, cứ cho là Minh Hoàng nghĩ thế nào, không còn ai làm con tin cho hắn, hắn vẫn không phải chỉ còn trông chờ mà nhìn thôi sao.

Cổ Hạo Nhiên nghe Cổ Hạo Thanh phân tích một lượt, bất giác cười: "Vậy còn những người khác bây giờ thế nào rồi?" Không ngờ được Cổ Ly mượn cơ hội lần này, lại đem mọi người âm thầm rời khỏi Ảnh Thúc về lại Thánh Thiên, đây đúng là cơ hội cực tốt, lỡ qua lần này thì không biết phải đợi tới lúc nào.

Cổ Hạo Thanh vừa chạy vừa đáp: "Đại ca và nhị ca mượn cơ hội tìm chứng cứ của Hữu tướng và đại thần trong triều câu kết nhau, dẫn theo Mộng Tâm và Mộng Tâm, chọn tuyến đường Tiêu quận đi về hướng Thường châu của Thánh Thiên mà đi; tam ca dẫn theo đại tẩu và hai muội tử, mượn cơ hội đi Phong quận với Tả tướng, chọn tuyến đường Á quận về lại Lê châu của Thánh Thiên; ngũ đệ mượn cơ hội mang tất cả nội quyền và tam công chúa đi ngoại ô của kinh thành để nghỉ dưỡng, ngày đêm lên đường từ U châu về lại Thánh Thiên, còn ta và Diệp Y lại rất quang minh chính đại với lý do tới tiếp ứng cho người, sau đó trực tiếp đi đường tắt sẽ gặp lại ngũ đệ ở U châu, những chuyện này toàn bộ đều được Minh Hoàng ngầm đồng ý, chỉ là hắn không ngờ được chuyện này đi sẽ không trở về."

Cổ Hạo Nhiên thấy mọi người đều đã chuẩn ra khỏi, nhìn dạng này đều đã thu xếp ổn thỏa rồi, bất giác vừa cong khóe môi nhàn nhạt cười, vừa nói: "Vậy cha mẹ và tiểu thúc đi đường nào?"

Cổ Hạo Thanh còn chưa trả lời, Diệp Y bên cạnh đã nói: "Bọn họ đi không được, và cũng không thể đi."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy trước là ngẩn ra, sau đó cẩn thận suy nghĩ liền hiểu ra, Cổ Ly là đi sứ tới, sao có thể nói chuẩn là chuẩn được, còn Cổ Chấn là vì để làm con tin nên đã ở lại đó, huynh đệ họ đều trở về Thánh Thiên để xử lý sự tình ở nơi đó, bên này trước mắt nhất định phải để cho Minh Hoàng

một suy nghĩ vưng vàng.

Đôi con người Cổ Hạo Nhiên đảo qua đảo lại mấy vòng gập đầu nói: "Vậy chúng ta phải hành động nhanh chút, ta nghĩ chỉ cần Thục vương bên này vừa khởi binh, tiểu thúc bọn họ tự nhiên sẽ trở về thôi."

Cổ Hạo Nhiên nghĩ rồi nghĩ cũng không vì sự an toàn của Cổ Ly và cha mẹ hắn mà lo lắng, cứ cho là Minh Hoàng biết họ đã trở về Thánh Thiên, đối với việc Minh Hoàng không khống chế được bọn họ mà nói, tuyệt đối sẽ càng thêm kiêng dè, việc này bằng với việc rồng lặn xuống biển sâu hắn không cách nào khống chế, Cổ Ly bên đó hắn cũng không dám cưỡng ép giữ lại, nếu khởi binh, Cổ Ly chỉ cần ném thứ trong tay mình ra, thì Minh Hoàng cứ cho là muốn giữ lại, hắn cũng không có bản lĩnh động tới bọn Cổ Ly, Cổ Ly này đem mọi thứ tính toán nắm chắc tới chín phần mười, cho nên Cổ Hạo Nhiên không lo lắng chút nào.

Cổ Hạo Thanh ừm một tiếng đáp: "Tiểu thúc cũng nói như vậy, người trước mắt ở lại để dọn dẹp phần công việc còn lại cho chúng ta, người và cha mẹ vào lúc thích hợp nhất sẽ quang minh chính đại rời khỏi, và lại như đệ vừa nói, Thục vương bên đó chỉ cần vừa khởi binh, Minh Hoàng làm gì còn có thời gian mà để ý tới chúng ta, tới lúc đó đi phải nói là tiêu sái."

Cổ Hạo Nhiên cười gật gật đầu, tiểu thúc Cổ Ly của hắn nghĩ những gì, hắn chỉ cần cẩn thận suy nghĩ cũng có thể hiểu ra, người là chē Ảnh Thúc này trước mắt lửa cháy chưa vừng, người vẫn muốn thêm lửa mới không lấy bản đồ phân bố binh lực của Thục vương cho Minh Hoàng biết, Cổ Ly này tuyệt đối không tốt lành gì.

Cổ Hạo Nhiên bắt gặp tự cười khổ, tiểu thúc này của hắn chính là người ta kính hắn một thước hắn sẽ kính người ta một trượng, nếu người phạm hắn một thước vậy thì hắn tuyệt đối trả lại người ta hai trượng, lần này Cổ gia công khai hoặc ngầm ngầm đều bị thiệt to, cứ cho là trả lại, hắn cũng tuyệt đối phải mang theo lợi tức, nghĩ lại nhất định phải đem Hữu tướng và Thục vương hành cho chết rồi mới quay lại.

Cổ Hạo Thanh thấy Cổ Hạo Nhiên cười khổ, bắt gặp cũng mỉm cười nói: "Chúng ta trước là trở về rồi nói, tính khí của tiểu thúc lại không phải không biết, chúng ta về Thánh Thiên còn có cả khối việc cần phải làm, trước trở về đặt nền móng cũng tốt, cứ để tiểu thúc và cha mẹ ở Ảnh Thúc chơi đủ đã, nhiều năm như vậy tiểu thúc vẫn chưa được tự tại qua, chuyện lần này cứ để chúng ta giải quyết là được."

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nói: "Nói đúng lắm, tiểu thúc và cha mẹ nhiều năm như vậy vì chúng ta cũng đủ rồi, lần này chúng ta cứ để họ nghỉ ngơi, đợi bọn họ quay lại cho bọn họ thấy một Cổ gia đứng vững độc lập hoàn toàn mới, lại nói có một số việc tiểu thúc ngược lại không dễ xử lý, ta nghĩ tiểu thúc đây cũng là để đường cho chúng ta thoải mái hành sự, người còn anh minh hơn chúng ta đấy."

Cổ Hạo Thanh cười nói: "Đúng vậy."

Sau đó Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Thanh bắt gặp ha ha cười, trong gió đêm truyền đi xa xa, Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn Diệp Y bên cạnh, ôn nhu trong mắt khiến Diệp Y nghiêng đầu nhìn qua đây, thấy trên mặt Cổ Hạo Nhiên toàn là nét cười, vẻ trắng bệch trên mặt lại vô tình lộ ra, Diệp Y thấy vậy khẽ chau mày, đột nhiên trên lưng ngựa xoay người một cái trong lúc tuần mã đang chạy như bay, nhảy một cái lên lưng ngựa của Cổ Hạo Nhiên, ngồi đằng sau Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên giật thót mình, liền quay đầu muốn nói chuyện, Diệp Y một tay vòng qua eo Cổ Hạo Nhiên, siết chặt cơ thể Cổ Hạo Nhiên, kéo tới dựa lên người mình, một tay giành lấy roi ngựa trong tay Cổ Hạo Nhiên, quất một roi vào chú ngựa, vừa lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi."

Cổ Hạo Nhiên trong lòng chợt thấy ấm áp, bắt gặp xoay ánh mắt về như nhìn Diệp Y nói: "Nàng không nghỉ ngơi." Tia máu trong mắt Diệp Y hắn cũng không phải là không thấy, trong thời gian ngắn như vậy gấp rút tới được đây, thì trên đường phải tranh thủ tới mức nào, không cần Diệp Y nói hắn cũng biết.

Cánh tay Diệp Y ôm lấy eo Cổ Hạo Nhiên dùng sức siết nhẹ, về lạnh lùng nói: "Nghỉ ngơi."

Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt Diệp Y toàn là vẻ kiên quyết không nghỉ ngơi gì nữa, biết Diệp Y đau lòng hắn bị thương, bắt gặp vòng tay ôm chặt lấy tay Diệp Y, dựa vào vai Diệp Y mỉm cười nhắm mắt, lời Diệp Y nói tuyệt đối sẽ không thu lại, việc đã quyết định cũng tuyệt đối sẽ không thay đổi, lúc này nghe nàng mới là sự quan tâm yêu thương lớn nhất, sâu sắc nhất đối với nàng.

Cổ Hạo Thanh nhìn hai người Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, bắt gặp mỉm cười. Dưới sắc đêm, một đoàn người phi ngựa nhanh như chớp lao về phía trước, trong đêm trăng tạo nên một phong cảnh độc đáo.

Vài ngày sau, kinh thành Ảnh Thúc, trong biệt uyển hoàng gia, Cổ Chấn và Cổ Ly đang nhàn nhã đánh cờ trong hoa viên, Phương Lưu Vân bên cạnh vừa phe phẩy quạt vừa cười nhìn hai người, một bầu không khí yên tĩnh hài hòa.

Đột nhiên, một tràng tiếng bước chân gấp rút vang lên, đánh tan không khí yên tĩnh nơi hoa viên, Cổ Chấn và Cổ Ly ngồi đối diện đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, hai người thần sắc bất động tiếp tục đánh cờ.

"Thu Hoành quân thật rảnh rồi a, vào lúc này còn có tâm trạng đánh cờ giải trí." Thanh âm nhàn nhạt mang theo chút ý cười truyền tới, chính là thanh âm của Minh Hoàng.

Cổ Ly liền ngẩng đầu nhìn Minh Hoàng, thần sắc trên mặt đầy kinh ngạc vừa đứng dậy vừa cười nói: "Minh Hoàng sao lại có thời gian tới biệt uyển này rồi, cũng không để thị vệ thông báo một tiếng, không phải quá thất lễ rồi sao?"

Minh Hoàng mỉm cười nói: "Bổn hoàng hôm nay không có việc gì, muốn tới xem xem Thu Hoành quân ở có thoải mái không, xem ra Thu Hoành quân sống không tệ."

Cổ Ly vừa cười vừa nhường chỗ cho Minh Hoàng ngồi xuống xong, ưu nhã phe phẩy quạt: "Minh Hoàng chiều dài tốt như vậy, bốn quân sao ở không thoải mái được, bốn quân hiện tại đã vui quên đường về."

Minh Hoàng liền ha ha cười lớn: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chỉ cần Thu Hoành thích thì muốn ở bao lâu thì ở, bốn hoàng tuyệt đối sẽ chiều dài tốt, di, đúng rồi, sao không thấy bọn Hạo Nhiên đâu? Bốn hoàng tới rồi mà còn không ra gặp bốn hoàng, lẽ nào để bốn hoàng tới gặp chúng, hờ hờ."

Cổ Ly thấy Minh Hoàng nói được mấy câu liền đi vào chủ đề chính, bất giác âm thầm cười, trên mặt thuận theo nụ cười của Minh Hoàng khẽ cười: "Bọn chúng không có phúc khí đó, tiêu lục bọn chúng ở đâu không phải Minh Hoàng không biết, lần này vẫn chưa thấy trở về a."

Minh Hoàng khẽ nhướn mày nhân nhật cười: "Hạo Nhiên đi cũng quá xa rồi, nhiều ngày như vậy vẫn chưa trở về, hải tử ham chơi khiến người khác lo lắng a, không biết trên đường đi có xảy ra chuyện ngoài ý gì không, thời gian này dường như bắt đầu không mấy bình yên."

Minh Hoàng nói tới đây hơi ngừng một chút, quét mắt nhìn Cổ Chấn bên cạnh một cái, nhân nhật nói: "Vậy những người khác đâu, thời gian này cũng không thấy chúng, Tà tướng mấy ngày trước còn nói tới bãi phóng cũng không thấy bóng dáng đâu, không phải là cảm thấy chỗ bốn hoàng không tốt, về lại Thánh Thiên vương triều rồi chứ?"

Cổ Ly nghe vậy bất giác âm thầm nhướn mày, Minh Hoàng này thật sự không phải là tên vô dụng, vừa đoán đã đoán được bọn Cổ Hạo Dương đã lên về Thánh Thiên, sau đó mỉm cười nói: "Bọn chúng lớn vậy rồi, bốn quân tuy là tiêu thúc của chúng, nhưng mà trước giờ cũng không hỏi chuyện riêng của chúng, bọn chúng muốn đi đâu bốn quân cũng không thể trói chân chúng được đúng không, thời gian này chạy đi đâu, thì phải đi hỏi bản thân chúng rồi, bốn quân cũng không rõ."

Minh Hoàng thấy Cổ Ly vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, sau đó nhân nhật cười: "Sao đi mà cũng không chào bốn hoàng một tiếng, có phải là trách bốn hoàng chiều dài không chu toàn không?" Lời này nói tới đây đã có chút nghiêm khắc rồi.

Cổ Ly ha ha cười: "Minh Hoàng nói lời này quá nghiêm trọng rồi, bọn chúng lại không phải là sứ giả của hai nước, có tư cách gì tới bẩm báo với Minh Hoàng hành trình của chúng, thân phận này khác biệt như trời với đất, có thể được ở đây đã là do Minh Hoàng quá nể mặt bốn quân mà đặc biệt sắp xếp rồi, bốn quân không thể không biết điều như vậy, một chút chuyện nhỏ cũng phải tới quấy rầy Minh Hoàng."

Minh Hoàng thấy Cổ Ly nói lời này là dựa trên lễ tiết mà nói, khiến hắn tìm không ra lời phản bác, bất giác ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn Cổ Ly, Cổ Ly nhân nhật cười rồi lại cười: "Minh Hoàng nếu cảm thấy phiền não có bốn quân và đại ca đây bầu bạn, lẽ nào còn chưa đủ sao?"

Minh Hoàng vừa nhướn mày nhân nhật nhìn thần tình không chút để ý của Cổ Ly, nửa buổi trời ha ha ò lên cười: "Thu Hoành quân lợi hại, lợi hại, khó trách năm đó không có hậu đãi, lại có thể trèo lên tới vị trí này, bốn hoàng không thể không bội phục."

Cổ Ly thấy Minh Hoàng phản ứng lại, sau đó mỉm cười nói: "Minh Hoàng quá khen rồi, Minh Hoàng mới thật sự lợi hại, khiến bốn quân rất bội phục."

Hai người ai nấy đều mang suy tư trong lòng nhìn nhau cười, bầu không khí trong nhất thời trở nên căng thẳng không cách nào khống chế, không khí đang quán vào nhau, đột nhiên bên cạnh có người đi lên bẩm báo sự tình, Cổ Ly khước mắt thấy Băng Kỳ trở lại, bất giác khước miệng mang theo một tia nụ cười ra hiệu Băng Kỳ qua đây, cũng không né tránh Minh Hoàng trước mặt, cười lật xem một lượt thứ Băng Kỳ mang về, đột nhiên nụ cười trên mặt càng thêm đậm.

Minh Hoàng thấy vậy bất giác cười nói: "Có chuyện gì khiến Thu Hoành quân vui tới vậy?"

Cổ Ly nhướn mày cười nói: "Ta nghĩ Minh Hoàng xem xong những thứ này sẽ càng thêm vui mừng." Vừa nói vừa đem thứ trong tay đưa cho Minh Hoàng.

Minh Hoàng đón lấy vừa lật một cái liền ha ha cười lên, không ngừng gật đầu nói: "Không tệ, không tệ, bốn hoàng thật sự nên vui mừng, Hạo Nhiên có bản lĩnh a." Thứ Băng Kỳ đưa tới chính là chứng cứ câu kết của Hữu tướng và Thục vương, Minh Hoàng sao có thể không vui được.

Cổ Ly nhân nhật cười dựa vào ghế, cười nhìn vẻ mặt hưng phấn của Minh Hoàng, nửa buổi trời trên khước miệng cong lên một đường ưu nhã khẽ phe phẩy quạt: "Như thế này Minh Hoàng đã vừa ý chưa?"

Minh Hoàng đem chứng cứ trong tay để thẳng vào tay áo, ánh mắt thoáng lay động sau đó cười nhìn Cổ Ly nói: "Nếu chưa vừa ý thì sao?"

Cổ Ly khước miệng cong lên lộ ra nụ cười xán lạn nói: "Nếu chưa vừa ý, vậy thì bốn quân sẽ dâng lên thêm một tin nữa, nghe nói có một số người đã bắt đầu khởi binh rồi, không biết như vậy đã vừa ý chưa?"

Minh Hoàng vẻ mặt nghiêm lại sâu xa nhìn Cổ Ly vài lượt, đột nhiên nói: "Hạo Nhiên người đâu?"

Cổ Ly nhân nhật nói: "Nên đi tới nơi nào thì đi tới nơi đó."

Minh Hoàng thấy ngữ điệu Cổ Ly tản phát ra một mùi vị áp bức khó nói thành lời, bộ dáng lười biếng thêm vào là khí chất đó, giống như một con báo đang lười biếng nằm dựa ở đó, đợi có thời cơ sẽ liền giơ móng vuốt ra đánh một đòn chí mạng, bất giác đầu mày khẽ chau lại sau đó nói: "Tam nhi của ta đâu?"

Cổ Ly phe phẩy quạt ưu nhã nói: "Sẽ trả lại một đứa con gái hoạt bát vui vẻ cho Minh Hoàng ngài."

Minh Hoàng trầm tư nửa buổi trời gật đầu nói: "Được, bôn hoàng tương đối vừa ý." Minh Hoàng thấy thái độ Cổ Ly trong nhẹ nhàng có cứng rắn, cho rằng trong tay Cổ Ly nhất định còn thứ quan trọng khác, bất giác trầm tư nửa buổi trời sau đó không chỉ không dám động vào Cổ Ly, ngược lại đến cả hành tung của bọn Cổ Hạo Nhiên cũng không hỏi thêm nữa.

Cổ Ly sau đó mỉm cười nói: "Minh Hoàng vừa ý rồi, nhưng bôn quân vẫn chưa vừa ý a."

Minh Hoàng thấy Cổ Ly lại bắt đầu nói điều kiện, trong nhất thời nghĩ không thông Cổ Ly rốt cuộc muốn thế nào, bất giác nhướn mày không mở miệng nhìn Cổ Ly, Cổ Ly cười cười nói: "Nghe nói trong tay Hữu tướng có thứ gì đó gọi là Mặc Công, bôn quân rất có hứng thú nếu dùng phải nó tới cuối cùng sẽ khiến người ta lộ ra bộ dạng gì?"

Minh Hoàng thấy lời này rõ ràng là đang nhắm vào Hữu tướng, sau đó nhàn nhạt cười nói: "Bôn hoàng cũng rất muốn được mở mang một chút."

Cổ Ly thấy Minh Hoàng đáp ứng việc này dứt khoát như vậy, bất giác khẽ cười nói, Minh Hoàng nhìn thần tình của Cổ Ly, khoe miệng bất giác cũng cong lên, trong đó rốt cuộc còn có giao dịch gì, còn có mưu lược gì nữa, cũng chỉ có hai người trong cuộc hiểu rõ.

Còn bọn Cổ Hạo Nhiên lúc này một đoàn người ngày đêm lên đường đã tới được biên ải, trên địa phận U châu, theo ước định tới nơi hẹn nhập lại với bọn Cổ Hạo Ảnh.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Nhân gian

"Thiếu gia, người tới rồi, thiếu gia." Đoàn người Cổ Hạo Nhiên vừa tới địa điểm ước định, Minh Thanh sớm đã đợi ở phía trước liền nhào lên.

"A, thiếu phu nhân." Minh Thanh về mặt kích động còn chưa nhào tới Cổ Hạo Nhiên, đã bị Diệp Y xách dây áo lên ném qua một bên.

Diệp Y quét mắt nhìn Minh Thanh về mặt ai oán đang nhìn mình chằm chằm lạnh lùng nói: "Bị thương." Vết thương trên vai Cổ Hạo Nhiên không phải hai ba ngày có thể khỏi, tuy sớm đã dùng thuốc cố định không cho cánh tay động đậy, nhưng ngày đêm vượt hành trình tới đây, không được nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, thương thế tuy không trở nên xấu nhưng cũng chưa hồi phục.

Bốn người bọn Phong, Linh, Liễu, Hành theo Minh Thanh giành lên trước, vừa nghe Diệp Y nói trên người Cổ Hạo Nhiên bị thương, ai nấy liền hoang mang mồm năm miệng bảy nói: "Thiếu gia, thế nào rồi?"

"Thiếu gia, bị thương ở đâu, có nghiêm trọng không?"

Thiếu gia, có thể chịu đựng nổi không?"

"Thiếu gia, không có trở ngại gì lớn chứ?"

Cổ Hạo Nhiên thấy mình mới bước một bước, thì đã bị mấy người này vây chặt lấy, bất giác cười khổ nói: "Từng người từng người một, đừng có mồm năm miệng bảy nữa, đừng lo lắng, có Diệp Y ở đây ta có thể có việc gì chứ, các ngươi đây là không tin vào bản lĩnh của ta, hay là không tin vào bản lĩnh của Diệp Y?"

Cổ Hạo Nhiên biết mình một khi nói bị thương ở đâu, nặng thế nào, nhất định lập tức sẽ bị một trận trách cứ, những người này có lúc căn bản không giống thuộc hạ, nếu biết mình xảy ra chuyện gì, chắc chắn còn phiền phức hơn mấy vị ca ca của hắn nữa, chỉ trích gì đó cũng đổ ập tới, một chút cũng không xem hắn là chủ tử, cho nên kéo Diệp Y vào, hắn không tin, đối với Diệp Y mà bọn họ còn dám khoa trương như vậy, tuy như vậy hắn rất mất mặt, nhưng mà ai bảo mị lực của mình không đủ làm chi.

Năm người bọn Minh Thanh liền đưa mắt nhìn nhau, nhìn cũng không nhìn Diệp Y bên cạnh, lập tức đồng thanh đáp: "Không tin người."

Cổ Hạo Nhiên tuy trong lòng có sự chuẩn bị, nhưng mà ở trước mặt nhiều người như vậy nói trắng ra, bất giác trong nhất thời trừng mắt tức giận nhìn bọn Phong, khí kết ngay tại chỗ.

Phì, mấy tiếng cười cùng lúc vang lên, Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn, thấy Cổ Hạo Ảnh và mấy tẩu tử phía trước đều đứng ở đó, ai nấy về mặt đều cười giễu cợt nhìn mình, Cổ Hạo Nhiên bất giác giận dữ trừng mắt nhìn năm người bọn Phong, đối lại bọn Minh Thanh quay đầu mỉm cười.

"Tiểu tử, xem ra vẫn trường mạng mà, có chút cảm giác xán lạn, nhưng không biết là công lao của Diệp Y? Hay là bản lĩnh của ngươi?" Cổ Hạo Ảnh vừa phong tình vụn vặt cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, vừa lên trước ra sức ôm lấy hắn.

Cổ Hạo Nhiên bị Cổ Hạo Ảnh ra sức ôm lấy, bất giác vừa toét miệng cười đau đớn, vừa nghiêng răng nói: "Ngươi bớt nói lời mát mẻ cho ta, đây là bản

lĩnh của ta cũng là công lao của Diệp Y."

Cổ Hạo Ảnh cảm giác cơ thể Cổ Hạo Nhiên run lên, sắc mặt liền thay đổi mau chóng buông cánh tay ra, chau mày trên dưới đánh giá Cổ Hạo Nhiên nói: "Sao rồi, rốt cuộc bị thương ở đâu?" Vết thương bình thường Cổ Hạo Nhiên tuyệt đối sẽ không run lên như vậy, cứ cho là trước khi lộ ra thân thủ Cổ Hạo Ảnh cũng hiểu được điểm này, lúc này cảm giác được cơ thể Cổ Hạo Nhiên không chịu nổi, liền biết bị thương không nhẹ.

Mấy tẩu tử và bọn Phong bên cạnh, thấy Cổ Hạo Ảnh đột nhiên thận trọng hỏi như vậy, bất giác đều xúm lại, về mặt lo lắng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên còn chưa mở miệng, Diệp Y bên cạnh đã đưa tay hắt tay Cổ Hạo Ảnh, lạnh lùng nói: "Bị thương trên xương bả vai."

Vừa nãy sau khi Minh Thanh kéo tới, Hồng Tĩnh và Lâm Dã bên cạnh cũng bước tới, Diệp Y trong nhất thời không để ý Cổ Hạo Ảnh ôm Cổ Hạo Nhiên, lúc này vội lên trước kéo Cổ Hạo Ảnh ra, chau mày nhìn vết thương Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Ảnh nghiêng đầu nhìn vết thương trên vai Cổ Hạo Nhiên, tai nghe thấy Diệp Y nói, mặt liền sầm xuống, lo lắng nói: "Sao lại nặng như vậy? Bây giờ thế nào rồi?"

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười nói: "Không sao, ta vừa nãy không phải đã nói rồi sao, có Diệp Y ở đây ta có thể có chuyện gì chứ, vết thương này Diệp Y đã băng bó cố định lại cho ta, không có chuyện gì đâu, chỉ là thời gian hồi phục lâu một chút thôi, không cần lo lắng, có Diệp Y ở đây mà."

Cổ Hạo Thanh bên cạnh này giờ không nói chuyện lúc này nhàn nhạt cười nói: "Yên tâm, trên suốt đường đi tiểu lục nhà ta có Diệp Y toàn tâm chăm sóc rồi, đến cả cưỡi ngựa cũng là Diệp Y mang hẳn tới đây, bảo vệ rất chu toàn, vết thương này tuy nặng, nhưng chỉ cần có Diệp Y ở đây, dù nặng hơn đi nữa cũng có thể chữa lành cho hẳn." Trên đường đi Diệp Y xử lý vết thương, khiến Cổ Hạo Thanh biết Diệp Y rất tinh thông về phương diện này, dọc đường đi Cổ Hạo Nhiên có sự bảo vệ của nàng, cứ cho là dải gío dầm sương cũng chỉ có tốt chứ không hại.

Bọn người Cổ Hạo Ảnh nghe Cổ Hạo Thanh và Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác đều thu liễm lại thần sắc lo lắng, Cổ Hạo Nhiên có thể che giấu vết thương nặng nhẹ, Cổ Hạo Thanh tuyệt đối sẽ nói thật với họ, hẳn đã nói tuy nặng nhưng không việc gì, vậy chắc chắn là không việc gì.

Sau đó Cổ Hạo Ảnh lại lộ ra nụ cười giễu cợt, nhìn Cổ Hạo Nhiên được Diệp Y bảo vệ bên cạnh, cười hi hi nói: "Chà chà, tiểu lục, xem ra trên suốt đường đi ngươi rất hạnh phúc a, ta còn tưởng rằng yên ngựa không đủ để Diệp Y và ngươi cùng cưỡi chứ, thì ra trên suốt đường đi là được Diệp Y mang tới đây, hờ hờ." Lúc bọn Cổ Hạo Nhiên vừa từ phía trước tới, Cổ Hạo Ảnh đã thấy Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên cùng ngồi chung, bây giờ bất giác đem ra trêu Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày không những không xấu hổ, ngược lại còn vô cùng phóng khoáng một tay vòng qua ôm lấy Diệp Y, ngẩng đầu đắc ý nhìn Cổ Hạo Ảnh nói: "Chính là hạnh phúc đây thì đã sao nào? Ta chính là nguyện ý" Vừa nói vừa cúi đầu dùng sức để lại dấu hôn trên mặt Diệp Y, lạnh lẽ biểu đạt tình yêu của hắn.

"Hờ hờ, thật ngọt ngào a, được rồi, đừng quậy nữa, còn có chuyện quan trọng cần chúng ta làm đấy." Nhị tẩu Thanh Nhu thấy vừa về tới Thánh Thiên, mấy huynh đệ này đều có chút cảm giác thả lỏng, ai nấy đều trở nên vô cùng thả lỏng, bất giác cười nhắc nhở mọi người.

Bọn Cổ Hạo Nhiên nghe Thanh Nhu nói vậy, bất giác đều nhướn mày, Cổ Hạo Nhiên cười nói: "Nơi này rốt cuộc là địa bàn của chúng ta, trở về Thánh Thiên ngược lại không còn lo gì nữa, cũng không còn sợ gì nữa, cứ cho là trời có sập xuống cũng cảm thấy có thể đỡ nổi, hờ hờ, làm việc, làm việc."

Cổ Hạo Thanh cười nói: "Đúng là như vậy, vừa đứng trên địa bàn của Thánh Thiên trong lòng liền cảm thấy vững vàng, được rồi, lời thừa thãi chúng ta cũng không nói nhiều nữa, đại ca bọn họ trên cơ bản cũng mấy ngày này về Thánh Thiên, chúng ta được xem như là đợt người tới trước nhất, trên đường đi chúng ta nói tiếp." Nói xong cười tự tin, trở người nhảy lên ngựa dẫn đầu chạy băng băng về phía trước, bọn Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, lên ngựa đi theo.

Từ U châu về tới đại bản doanh Phần châu của họ, trên đường đi sau khi sắp xếp nhiệm vụ và mục tiêu cho đoàn người này xong, Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Thanh và Cổ Hạo Nhiên đều phân ra mỗi người mỗi ngã, mạnh ai nấy tự mình chạy tới nơi đã được dự tính, hoàn thành việc họ nên làm, đoàn người này chỉ còn lại mấy người bọn Cổ Hạo Nhiên.

Trên đường đi để bọn Cổ Hạo Nhiên thật sự mở mang tầm mắt chứng kiến hiệu quả của đợt biến động lần này mang lại, dọc đường đi có bốn đại châu, mỗi châu cơ bản đều vắng vẻ không một tiếng người, từng đám từng đám hành khách từ châu này đi tới châu khác, sau đó lại đi tới một châu khác, về mặt đối khổ vàng vọt, thân hình gầy gò siêu vẹo, khiến bọn Cổ Hạo Nhiên vốn ôm ấp nỗi vui mừng trở về Thánh Thiên, ai nấy đều cười không thành tiếng, thần sắc trên mặt ngày càng trầm trọng.

Thôn trang lớn nhỏ dọc đường đi tựa hồ đã không còn ai gieo trồng cây cối, từng mảng từng mảng đất hoang bỏ phế ở đó, cỏ trên ruộng còn muốn cao hơn người trong thôn căn bản đã không còn hơi người, nếu không phải là chạy loạn, thì cũng là tránh chiến loạn, gió thổi lay ngọn cây làm cho quả đã chín tới không thể chín hơn từng quả từng quả lặng lẽ rơi xuống, tiện nghi cho loài động vật như lũ chuột đang tiêu dao tứ phía.

"Sao lại thế này? Vượt xa dự liệu của ta rồi." Cổ Hạo Nhiên dừng ngựa đứng dưới một gốc cây, đón lấy một quả chín từ ngọn cây rụng xuống, nhứ chặt mấy nhìn mọi thứ trước mắt.

Diệp Y lạnh lùng nhìn tình cảnh này không nói gì, ở hiện đại nàng trước giờ chưa từng nhìn thấy cảnh này, căn bản cũng chưa từng nghĩ tới những chuyện này, những chuyện này cách nàng quá xa quá xa rồi, một người luôn giành giật sự sống từ trong cái chết như nàng, tuy ánh mắt vẫn lạnh đậm như trước, nhưng cảnh tượng này khiến nàng bị chấn động không ít, tất cả mọi thứ này chỉ có thể dùng bốn chữ để nói, ngập về thể lương.

"Biến hóa so ra nhanh hơn kế hoạch." Một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên, chính là Lâm Dã đang trả lời Cổ Hạo Nhiên, đồng thời càng giống với nói

cho chính mình nghe.

Cổ Hạo Nhiên bất giác hơi ngẩn ra, sau nửa buổi trời ngẩng lên trời thờ dài nói: "Đúng vậy, đạo lý rõ ràng như vậy ta lại không hiểu, vì thỏa con giận nhất thời, vốn tưởng rằng đem mọi thứ tính kỹ trong lòng, nhưng không ngờ lại biến thành bộ dạng này, đây không phải là kết quả ta muốn."

Ở Ảnh Thúc đã biết nữ hoàng không có toàn lực cứu tế, nhưng biết vẫn chỉ là biết, tận mắt chứng kiến mới biết nghiêm trọng cỡ nào, Cổ Hạo Nhiên vốn chỉ nhằm vào nhà nữ hoàng, muốn là một quốc khổ trống rỗng, muốn là nhục nhệ khí của nữ hoàng, sao mà nghĩ tới biến động lần này lại là gia nghiệp bản hàn của bách tính như vậy, là một Thánh Thiên hoang vu, là sinh mệnh của hàng vạn người, tất cả những thứ này khiến người ta quá kinh ngạc rồi.

Điệp Y quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên trên mặt đầy vẻ bi thương, bất giác đưa tay siết chặt lấy tay Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nói: "Đã tới nước này rồi, chỉ cần nghĩ nên giải quyết thế nào" Hối hận và bi thống hơn đi chẳng nữa thì cũng chẳng đáng giá gì, giải quyết chuyện trước mắt mới là nhiệm vụ cấp thiết, điểm này Điệp Y nhìn rõ hơn ai hết, chuyện đã xảy ra rồi không cách nào thay đổi, vậy thì tận lực đi giải quyết để bù đắp là được.

Cổ Hạo Nhiên trở tay lại siết chặt tay Điệp Y, thấy trong đôi mắt Điệp Y lộ ra vẻ kiên định, bất giác cắn răng gật đầu, những đạo lý này không phải hẳn không biết, nhưng vĩnh viễn không cách nào bình tĩnh và bàng quan như Điệp Y được.

"Ông à, sao ông còn ở đây? Những người khác trong thôn này đâu?" Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y cùng lúc quay đầu, thấy ở phía xa xa Hồng Tĩnh đang kéo lấy tay một ông cụ hỏi, bất giác mấy người đều xoay người xuống ngựa đi lên trước.

Ông cụ trước là nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên nhiều người đi tới như vậy, bất giác giật mình vội vàng thụt lùi về sau, Hồng Tĩnh và Minh Thanh hai tên nửa người lớn này vội vàng bước lên trước an ủi, nửa buổi trời ông cụ mới nhẹ nhõm thở phào về mặt đầy bi thương nói: "Đều đi cả rồi, đều tránh chiến loạn rồi, cả nhà đều đi rồi, chỉ còn lại mỗi lão đầu như tôi thôi, đây là mảnh đất tổ tiên đời đời để lại, sao nỡ bỏ đi như vậy chứ."

Cổ Hạo Nhiên thấy ông cụ than vãn thờ dài, bất giác dùng lời hay để nói: "Lão nhân gia, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta thấy cũng không giống là tai họa và từng chiến loạn qua a?"

Ông cụ lắc đầu thờ dài nói: "Lời đồn mê hoặc chúng nhân a, nói cái gì mà ở đây sắp chiến tranh, ở đó muốn giết người, nữ hoàng cũng không quan tâm tới chúng tôi nữa rồi, thiên tai nhân họa đều tới rồi, chuyện này nói đi nói lại người trong thôn này đều đi khỏi rồi, mảnh đất tốt đẹp này cứ như vậy mà bị bỏ hoang, tạo nghiệt a."

Điệp Y thấy bên cạnh ông cụ có một cái túi to, rõ ràng tới đây nhặt trái cây, bất giác khẽ chau mày hỏi: "Còn có người mua sao?"

Ông cụ lau mồ hôi nói: "Làm gì có ai mua, người ở đây đều đã không còn rồi, lương thực cũng để hoang phế rồi, chỉ có thể dựa vào ăn thứ này để sống qua ngày, làm gì còn nói tới cái gì mà bán a, aizz, mọi thứ ở đây vốn rất yên ổn, sao đột nhiên lại thay đổi, mọi thứ đều thay đổi, trời cũng sắp rồi, bảo người ta làm sao mà sống a."

Cổ Hạo Nhiên thấy ông cụ cứ nói rồi nói sau đó bắt đầu chảy nước mắt, bất giác cắn răng kéo lấy tay ông cụ: "Là chúng tôi không tốt, đều là sai lầm của chúng tôi, nếu không phải chúng tôi khơi những chuyện này, các người vẫn sẽ sống yên ổn, ta...ta..."

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nói không thành câu, bất giác đưa tay siết chặt lấy tay Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nói: "Không phải là huynh sai, đừng có ôm hết vào mình như vậy."

Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn Điệp Y còn chưa nói gì, ông cụ đó đã vừa lau nước mắt vừa nói: "Người trẻ tuổi, không phải là nguoi sai, cũng không phải là lão thiên sai, là nữ hoàng sai, là a ta sai, a làm hoàng đế lại không tới cứu bách tính của mình, là a ta sai, a không xứng làm nữ hoàng, Cổ gia, Cổ gia, các người sao không tới cứu chúng tôi a?"

Cổ Hạo Nhiên trong lòng vốn hoàn toàn không có tư vị, lúc này nghe ông cụ nói vậy, bất giác dờ ra đứng nguyên tại chỗ, nửa buổi trời không dám tin nói: "Ông à, ông cũng biết những thứ này đều do Cổ gia khơi dậy, nếu họ không từ bỏ mọi thứ, có lẽ các người sẽ không có ngày hôm nay."

Bọn Phong bên cạnh bất giác đều kinh ngạc nhìn ông cụ, nếu là người trong thị trấn biết tới nhà họ, thì còn nghe được, dù sao họ cũng là đệ nhất môn đình của Thánh Thiên, nhưng mà ở vùng quê hẻo lánh cũng biết tới nhà họ, chuyện này ngoài sức tưởng tượng rồi, mọi người đều tự tin Cổ gia chưa nổi tiếng tới mức toàn thiên hạ biết đến.

Lão nhân gia liên tục gật đầu kéo lấy tay Cổ Hạo Nhiên nói: "Ta biết, ta biết, trên trời dưới đất này đâu đâu cũng đều truyền nhau, là nữ hoàng đắc tội với Cổ gia, cho nên Cổ gia mới từ bỏ mọi thứ, đem mọi thứ họ vất vả cực khổ kiếm được toàn bộ tiêu tan, mới dẫn tới đại họa lần này, ta biết được là do đã có nhiều người từng đi qua đây nói như vậy."

Cổ Hạo Nhiên bất giác nắm lấy tay Điệp Y, nhẹ giọng nói: "Lão nhân gia đó còn nói như vậy?"

Ông cụ kéo lấy tay Cổ Hạo Nhiên không buông nói: "Nguoi đừng thấy ta già, ta vẫn hiểu được, Cổ gia là người thế nào ta không biết, bọn họ làm gì ta cũng không biết, ta chỉ biết mỗi một việc, đó chính là bọn họ có năng lực dẫn tới đại họa lần này, thì nhất định có bản lĩnh giải quyết biến động tay trời lần này, nữ hoàng không quan tâm tới chúng tôi nữa, nhưng họ không thể không quan tâm tới chúng tôi a."

Cổ Hạo Nhiên liền theo phản xạ dùng cánh tay bị thương nắm chặt lấy tay Điệp Y, Phong bên cạnh ra sức gật đầu nói: "Yên tâm, lão nhân gia, Cổ gia sẽ quan tâm tới mọi người, nữ hoàng không quan tâm các người, ta dám chắc, cho chúng ta chút thời gian, cuộc sống sau này tuyệt đối sẽ giống như trước đây, và lại nhất định còn tốt hơn, có thiếu gia chúng tôi ở đây, nhất định sẽ để mọi người trải qua những ngày tháng tốt đẹp, lão nhân gia mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi, nhất định sẽ như vậy."

Ông cụ đó vốn chỉ là gặp người, muốn đem hết lời trong lòng tìm người để nói, lúc này nghe Phong nói vậy, ngẩn ra cả nửa ngày sau đó đôi tay đột nhiên càng dùng sức nắm lấy tay Cổ Hạo Nhiên, về mặt hy vọng tràn trề nói: "Các người là người Cổ gia sao? Người Cổ gia?"

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được cánh tay bị ông cụ nắm chặt tới phát đau, thấy ông cụ mở to đôi mắt tròn xoe nhìn mình chăm chăm, trong đôi mắt đó là khát vọng mãnh liệt khiến người ta không cách nào làm lơ, Cổ Hạo Nhiên bất giác dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, ta là người Cổ gia, chúng tôi trở về chính là để thay đổi mọi thứ ở đây, ông à, ông yên tâm, chính là câu nói đó nữ hoàng không quan tâm nhưng ta đảm bảo ngày tháng tốt đẹp nhất định sẽ tới."

Ông cụ nhìn chăm chăm vào Cổ Hạo Nhiên, nửa buổi trời nước mắt đột nhiên lặng lẽ chảy xuống, buông tay Cổ Hạo Nhiên xuống xoa người, vừa lau nước mắt vừa đi về phía trước, vừa đi vừa lau bầu nói: "Tốt rồi, tốt rồi, lần này tốt rồi, con cái và các cháu đều sẽ trở lại thôi, đều sẽ trở lại thôi."

Cổ Hạo Nhiên thấy ông cụ đã vui thích rồi cũng không quan tâm tới cái gì nữa mà rời khỏi, bất giác thở dài một hơi, nhìn bóng lưng ông cụ không biết nói những gì.

Yên tĩnh, trong nháy mắt chỉ nghe thấy tiếng chim hót côn trùng gáy, Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y, bọn Phong đều không mở miệng, một màn này họ vốn không ngờ sẽ xảy ra ở Thánh Thiên, sáng sớm đi qua khu vực Tang châu trước đây náo nhiệt và phồn hoa, bây giờ chỉ thấy đâu đâu các cửa hiệu đều đóng cửa, trên phố căn bản không có người qua lại tuy nhà cửa vẫn như cũ, nhưng người đã không thấy đâu, mà giờ nhìn thấy lại là cảnh này, thật sự khiến người ta có một loại cảm giác tê lương từ trong đáy lòng.

"Rốt cuộc làm nữ hoàng kiểu gì thế này? Đáng ghét, đây chính là hoàng đế của chúng ta, đây chính là bậc đế vương mà chúng ta tôn vinh, có đế vương thế này là nỗi nhục của Thánh Thiên ta." Hành luôn là người trầm ổn, lần đầu tiên phần nộ phát tiết nổi bất mãn trong lòng.

Đúng vậy, cứ cho là bản lĩnh Cổ gia có lớn hơn nữa, năng lực có thể ảnh hưởng được nhất thời, cũng không ảnh hưởng được cả đời, nếu nữ hoàng của Thánh Thiên là một đế vương quyết đoán có năng lực, thì ngay lúc đầu tiên cứ cho là không không chế được phát triển của sự việc, nhưng tuyệt đối có thể chống đỡ được sóng cuồng phía sau, nhưng à ta lại không có, Thánh Thiên rơi vào bộ dạng hiện tại, và nói Cổ gia là người giật dây chỉ bằng nói nữ hoàng mới là tông phạm.

Liễu trầm mặc ít nói siết chặt trường kiếm trong tay, cắn răng nói: "Hoàng đế như vậy chỉ bằng không cần."

Phong chau mày quét mắt nhìn Liễu khẽ lắc đầu nói: "Liễu, bây giờ chúng ta không nói chuyện nữ hoàng, bây giờ chúng ta cần nhất chính là lê dân bá tánh, bọn họ vì chúng ta mà chịu khổ, tội này không phải chúng ta có thể gánh nổi, cũng không phải chúng ta nguyện ý, cứu họ ra khỏi vũng nước sâu của thế đạo, mới là vấn đề trước mắt chúng ta nên quan tâm nhất."

Cổ Hạo Nhiên nghe Phong trầm ổn nói, đột nhiên quay đầu nói với Diệp Y: "Diệp Y, để Nguyệt đường thông báo cho đại ca bọn họ, kế hoạch của ta ở đây thay đổi, cùng nữ hoàng vật lộn trước là áp chế một chút, bọn họ trong nhất thời vẫn chưa phân thắng bại được, hiện giờ bách tính mới là quan trọng nhất, nếu chúng ta vẫn lo đề ý tới hoàng thất bên đó vậy nơi này phải làm sao? Chúng ta không thể quên, chúng ta cần không phải là thiên hạ của Thánh Thiên, cũng không phải là không chế nữ hoàng, chúng ta cần chẳng qua là gia đình vui vẻ bình an, mà sự bình an của chúng ta không thể được xây dựng trên khổ nạn của họ."

Diệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên vô cùng thận trọng nói, sau đó trực tiếp gật đầu, Cổ Hạo Nhiên đang nghĩ gì trong lòng nàng rất rõ, tuy nàng không có cảm giác mãnh liệt như hắn, nhưng mà Cổ Hạo Nhiên đã muốn làm vậy, đối với nàng cũng không có gì xấu, nàng đương nhiên toàn lực ủng hộ.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y gật đầu, sau đó mau chóng lên ngựa ra lệnh: "Dốc hết tốc lực tới Lê châu." Lê châu tuy không bằng đại bản doanh của Cổ gia ở Phần châu, không chế đại bộ phận nhà kho của Cổ gia, nhưng số lượng cũng tương đối khả quan, có lẽ có thể tạm thời giải quyết được chuyện khẩn cấp trước mắt.

Linh này giờ không nói gì nghe Cổ Hạo Nhiên căn dặn như vậy, bất giác nhắc nhở: "Theo như tin tức Nguyệt đường truyền tới, Lê châu đang có bạo dân làm loạn, chúng ta..." Lời nói được một nửa Linh không nói tiếp nữa.

Cổ Hạo Nhiên khẽ lắc đầu nói: "Càng là như vậy, chúng ta mới càng phải đi." Vừa nói vừa quay đầu nhìn Diệp Y đang im lặng.

Diệp Y nhàn nhạt nói: "Muốn đi thì đi thôi." Đã lựa chọn ủng hộ Cổ Hạo Nhiên, vậy thì núi đao biển lửa nàng cũng sẽ đi cùng hắn. Bọn Phong thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đều không nói hai lời, liền không nói gì nữa đi theo hai người phía trước đang chạy như bay về Lê châu, nước tới thì lửa rút, lúc này cũng không lo được nhiều nữa.

Lê châu, được phong là châu lớn của Thánh Thiên, lần trước hội Bách Bảo cũng được mở ra ở đây, Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên đã tới qua một lần, bây giờ dạo chơi trên vùng đất xưa, vẻ đẹp băng lạnh núi Thái Sơn có đổ xuống trước mặt thần sắc cũng không đổi của Diệp Y, cũng bất giác có chút xúc động.

Còn chưa tới gần Lê châu, trên đường đi ngược lại nhìn thấy nhiều người hơn, nhưng cảnh ngựa xe như nước trên đường cái của ngày trước, bây giờ tới đâu cũng đều là nạn dân, người bị thương, từng đám từng đám tránh nạn tụ tập lại một chỗ, từng đàn từng đàn người đi lại, khiến bọn người Cổ Hạo Nhiên y phục tinh tươm nằm trong đám người nhìn vô cùng chói mắt.

Diệp Y thân nhiên nhìn đám người bên cạnh, chỉ thấy ngay phía trước trên đường cái có rất nhiều người nằm đó, từng tiếng từng tiếng đó cứ cho là cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy, Diệp Y đưa mắt nhìn kỹ, những người đó đều mang thương tích trùng trùng, không phải gãy tay thì cũng gãy chân, nếu không thì ở đây bị vết đao chém, chỗ kia bị vết kiếm cắt, mùi tanh hôi tản phát trong không khí, người liền muốn nôn.

Đám người đó cứ nằm như vậy ở đấy, có một số thương thế nhẹ hơn có thể dùng được cỏ dại, nhai xong đắp lên người thương thế nặng hơn, nhưng số

người thương thế tương đối nhẹ lại không nhiều, những người bị thương nặng trong nhất thời không nhận được sự chăm sóc gì, vết thương thối rửa, sâu có thể thấy xương đang nằm phơi dưới ánh mặt trời, chuyển biến xấu càng thêm nhanh hơn, dịch huyết chảy xuống, thu hút đám ruồi nặng nề vây quanh họ kêu vi vu, còn một số bị thương đã lâu nằm trên đất ẩm, những vết thương đó đã xuất hiện gò trắng.

Còn có một số trong lúc mọi người căn bản không biết, đã ngừng hô hấp, nhưng lại không có ai di động hẳn, mọi người chỉ lo cho mình còn lo không nổi, làm gì còn đi lo tới những người đó, mùi vị tan phát của những thi thể đó nằm phơi dưới nắng, khiến Diệp Y một người ngoi lên từ đồng người chết, cũng bất giác khê chau mày.

Còn một bên khác của đường cái là đám người chạy nạn, những người đó ai nấy đều xanh xao vàng vọt nằm ở đấy, có một số người già trong tay ôm trẻ nhỏ, thu lấy những giọt sương trên lá có buổi sáng, từng chút từng chút nhuốm lên miếng lương khô sớm đã không nhìn ra màu sắc vốn có của nó, dứt cho đứa trẻ ăn.

Còn đại bộ phận người lại đào lấy rễ cỏ, lá cây hoặc những thứ có thể ăn được ở hai bên đường cái, ai nấy đều xanh xao vàng vọt gió thổi một cái đường như muốn ngã xuống, ai nấy thần tình rã rời, có hơi nhưng vô lực cố nuốt xuống thứ trong tay mình, có một số nơi còn có thể thấy cảnh tranh giành thức ăn vừa mới đào được.

Diệp Y lạnh lùng nhìn những người chạy nạn này, thấy hai bên đường phân biệt rõ ràng, một bên cũng không quan tâm có lúc người bị thương bên đó sẽ nhìn về đám người chạy nạn bên này, nhưng không một ai sẽ đi qua đó, cho dù ánh mắt đó có bao nhiêu tuyệt vọng, những người này cũng sẽ xem như không nhìn thấy, sẽ không đưa ra bất kỳ cứu giúp nào, cứ để sinh mệnh dần dần biến mất dưới ánh mặt trời.

Diệp Y nhìn tới đây bất giác lạnh lùng nhíu chặt đầu mày, bọn Cổ Hạo Nhiên bên cạnh càng nhìn không qua nổi, Cổ Hạo Nhiên xoay người nhảy xuống ngựa, liền đi về phía một người bị thương ở trên đồi đã nổi gò.

Cổ Hạo Nhiên dừng lại thấy trong mắt người đó đã ngập tràn nỗi tuyệt vọng, còn người nằm bên cạnh hắn sớm đã chết, mùi hôi thối tràn ngập nơi đầu mũi, khiến người ta đầu choáng mắt hoa.

Cổ Hạo Nhiên nhíu chặt đầu mày, cúi đầu muốn xem vết thương của người này, Diệp Y bên cạnh theo lên sắc mặt chợt lạnh, một tay nắm chặt cánh tay đưa ra của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên bất giác ngẩn ra sau đó nhìn sang Diệp Y, Diệp Y lạnh lùng nói: "Có bệnh."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Địa ngục

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu nói: "Ta biết, ta sẽ xử lý cho hắn."

Diệp Y nắm chặt lấy tay Cổ Hạo Nhiên không buông, dùng sức kéo hắn ra đằng sau lạnh lùng nói: "Không phải hắn có bệnh, mà là đám thi thể không được xử lý này, sẽ sinh ra bệnh truyền nhiễm" Thấy Cổ Hạo Nhiên không hiểu lắm về bệnh truyền nhiễm này, Diệp Y nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng nghĩ ra một từ thông dụng: "Chính là bệnh dịch."

Cổ Hạo Nhiên liền kinh ngạc nói: "Sao thế được?" Cổ Hạo Nhiên biết sự đáng sợ của bệnh dịch, tuy chưa từng thấy qua nhưng chỉ nghe danh, đã có thể sinh ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Diệp Y nhìn cảnh người chết người sống cùng tồn tại sinh hoạt, nghĩ xem nên giải thích như thế nào với Cổ Hạo Nhiên, Lâm Dã bên cạnh chau mày nói: "Dịch chảy ra từ thi thể có độc, bây giờ truyền qua người sống, nếu cứ như vậy sẽ thật như phu nhân đã nói, bạo phát dịch bệnh đại quy mô điều này còn đáng sợ hơn những thứ khác."

Hồng Tịnh bên cạnh về mặt bất nhẫn nghe Diệp Y và Lâm Dã nói vậy, bất giác kinh ngạc nói: "Khó trách sao họ không đưa tay tới, thì ra là biết có độc, nhưng khoảng cách gần như vậy nếu thật sự bạo phát dịch bệnh họ sao có thể may mắn thoát được chứ?"

Lâm Dã lắc đầu nói: "Không thể may mắn thoát được." Tuy bên trong nạn dân có một số người lớn tuổi dựa vào kinh nghiệm và nghe nói qua, biết hỗn tạp cùng một chỗ như vậy sẽ có hại, nhưng cũng chỉ biết một mà không biết mười, ở khoảng cách gần như vậy, không khí, nước dùng bị ô nhiễm, chết là chuyện rất dễ xảy ra.

Trong tai Cổ Hạo Nhiên nghe Lâm Dã nói, nhìn từng đám người bị thương sống chết trộn lẫn vào nhau, ánh mắt đầy vẻ lo lắng nói: "Vậy bây giờ làm thế nào? Dịch bệnh nếu không khống chế được một khi bùng phát, sao mà chịu nổi?"

Diệp Y về mặt âm trầm nói: "Một là cách ly, hai là thiêu, ba là tiêu độc, bốn là khống chế bằng thuốc, người làm được không?" Diệp Y đi ra từ nơi đó, đối với những thứ khác không quen thuộc nhưng đối với thi thể thì rất quen thuộc, xử lý thế nào để mình trong hoàn cảnh gian nan mà không bị lây nhiễm, Diệp Y biết rất rõ, cho nên Cổ Hạo Nhiên vừa hỏi, Diệp Y lập tức liệt ra những việc quan trọng nhất cần phải làm.

Cổ Hạo Nhiên trầm tư nửa buổi trời chau mày nói: "Chuyện này buộc triều đình phải ra mặt, quan phụ mẫu đứng đầu Lê châu, chuyện này không phải là chuyện một hai người có thể khống chế được, chúng ta phải mau chóng vào thành." Cổ Hạo Nhiên biết sự đáng sợ của ôn dịch, nó không cần biết người là ai, mạng cao quý thì sẽ không tới hại người, mạng ti tiện thì nó mới tới tìm người, nó không phân biệt nhân vật, không phân biệt động vật, không phân biệt đất nước, nếu không mau tiến hành khống chế, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Lời Cổ Hạo Nhiên vừa dứt liền muốn xoay người lên ngựa rồi đi, vào thành, chỉ cần vào thành tìm tới quan viên trước mắt ở đây, mới có thể vào lúc dịch bệnh bùng phát rộng rãi, đem nó khống chế lại.

"Vào thành, đừng ngàn vạn lần đừng vào thành, bên trong thành càng đáng sợ." Đột nhiên một đạo thanh âm truyền tới, ngăn cản thành công cuộc bộ Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên liền quay đầu lại, còn chưa nhìn rõ là người nào nói chuyện, thì đã trực tiếp hỏi: "Vì sao? Vì sao trong thành càng đáng sợ hơn, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Một loạt câu hỏi vừa dứt, bọn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y mới thấy, đứng trước ngựa mấy người họ là mấy tên bộ dáng giống nông dân, cầm đầu là một tên bộ dáng thô lỗ, trên mặt đầy râu khiến cả người có cảm giác càng thêm hung hãn, chỉ thấy vai hắn bị thương, dùng một mảnh vải băng bó qua loa, bên trên còn thấm chút vết máu.

Tên nông dân cầm đầu sớm đã thấy bọn Cổ Hạo Nhiên, người có dung mạo xuất chúng lại có khí chất cao quý như vậy, rất khó khiến người ta không chú ý, giàu nghèo trời sinh vốn có cảm giác đối lập nhau, sau khi bọn Cổ Hạo Nhiên tới đây, những người này cũng không tính nói gì nhiều, chỉ nghe thấy bọn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói tới dịch bệnh muốn vào thành tìm người khống chế dịch bệnh bùng phát, lúc chuẩn bị hành động, hắn mới cùng vài tên khác đứng dậy, ngăn cản bọn Cổ Hạo Nhiên tiến lên trước.

Tên nông dân cầm đầu thấy Cổ Hạo Nhiên hỏi thẳng, nhìn bọn Diệp Y đang nhìn hắn chằm chằm, nuốt một ngụm nước bọt sau đó nói: "Tình hình bên trong so với ngoài thành còn nghiêm trọng hơn, quan phủ đã bị bạo dân chiếm lĩnh rồi, triều đình căn bản không quản nổi nữa, bạo dân căn bản không biết cái gì mà khống chế dịch bệnh, chỉ biết đốt giết giành giật, bên trong là một tòa địa ngục, một tòa địa ngục trần gian vào rồi có lẽ ra không được." Nói xong bất giác thở dài một hơi lắc đầu.

Lời nói nhàn nhạt không chút biểu tình hay cảm xúc lên xuống gì, khiến bọn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đều chau mày, Lê châu bạo loạn điều này biết được từ tin tức của Nguyệt đường, từng nghĩ cục diện chắc chắn rất loạn, nhưng không ngờ lại loạn thành thế này, bọn Cổ Hạo Nhiên nghe vậy đều trở nên trầm tĩnh.

Diệp Y nhướng mày nhìn người trước mặt lạnh lùng nói: "Bạo dân nổi loạn, sao người có thể ra được? Sao lại biết rõ như vậy."

Mấy người trước mặt này tuy giống nông dân, nhưng mùi vị bạo lực huyết tanh trên người, lại không qua mắt được Diệp Y, tuy hiện tại đã rất nhát, nhưng tuyệt đối đã từng tồn tại, Diệp Y rành nhất là những thứ này, sau đó sát ý tận lực thể hiện ra bao trùm lên tên cầm đầu.

Người nông dân đó thấy Diệp Y thân nhiên nhìn hắn, ánh mắt mang theo vẻ dò xét trong nháy mắt khiến người ta không tự chủ được mà rung mình, ánh mắt đó khiến người ta có một loại cảm giác bị mổ xẻ ra nhìn sạch sẽ, bất giác cắn răng nói: "Ta cũng từng là một trong đám bạo dân đó, nhưng cứ tàn sát không chút đạo lý đó, ta và mấy huynh đệ thật sự không trải qua nổi những ngày tháng như vậy, cho nên nhân lúc hỗn loạn chuồn ra ngoài, ta nghĩ nếu chúng tôi không ra ngoài, không phải ở trong đó giết người, chính là đã bị người khác giết chết."

"Tàn sát không chút đạo lý? Là ý gì? Các người rốt cuộc là làm những gì?" Cổ Hạo Nhiên nghe người nông dân cầm đầu đó trả lời, sắc mặt bất giác sầm xuống nhướng mày lạnh lùng hỏi.

Người nông dân ngẩng đầu nhìn về phía xa xa nơi cửa thành, trong mắt lộ ra một tia bi thương nhàn nhạt nói: "Ban đầu chúng tôi chẳng qua chỉ là muốn kiếm miếng cơm ăn, muốn quan phụ mẫu của chúng tôi nghĩ cách gì đó cho bách tính chúng tôi, nhưng đối mặt với chúng tôi chỉ có trấn áp và nhìn như không thấy, vì để được sống chúng tôi chỉ có thể đoàn kết lại với nhau, có sức mạnh thì sẽ có tất cả."

Mở ai tiến vào cửa thành tới Lê châu, vốn tưởng rằng ăn uống không cần lo nữa, nhưng ở đây so với thôn làng chúng tôi thực phẩm càng thêm khan hiếm, mọi người đều đem mọi thứ trữ trong kho mình, không lấy ra bán cũng không lấy ra để cứu tế cho chúng tôi, chúng tôi tìm không được thức ăn mua không được nước uống, chỉ còn cách bắt đầu giành giật

Chúng tôi cướp của họ, họ lại cướp của chúng tôi, sau đó chúng tôi cướp lại, không biết từ lúc nào biến thành tình cảnh ta giết người, người giết ta."

Người nông dân nói tới đây ngừng một lúc, trên mặt lộ ra một tia cảm xúc nói không thành lời, thở dài một hơi nói tiếp: "Ta chẳng qua chỉ muốn được sống, muốn có thứ để ăn, muốn có quần áo để mặc, ta và mấy huynh đệ trước giờ chưa từng muốn giết người, phải dựa vào việc cướp thức ăn của người khác để làm no mình, nhưng, sao triều đình không quan tâm tới chúng tôi, sao lại không cứu tế? E là họ chỉ cần cho chúng tôi chút cháo, chúng tôi cũng sẽ không đi tới bước đường này, aizz, những chuyện này không phải là chuyện ta muốn, ăn tới miếng, trong lòng nuốt không trôi, cho nên ta và mấy huynh đệ trốn ra khỏi thành."

Lời của hắn vừa nói xong đứng sau hắn là một người sạch sẽ nhìn có vẻ là người có đọc sách, tiếp lời nói: "Bây giờ bên trong đã hình thành hai thế lực, một được gọi là bạo dân, một được gọi là quan binh Lê châu, hai bên tàn sát lẫn nhau coi nhau như kẻ thù, đây cũng là nguyên nhân vì sao tình hình bên trong lúc này rất tệ hại, binh mã của triều đình lại không phải xuống, cho nên không ai có thể điều đình nổi cũng không ai có thể không chế nổi loại cục diện này, cứ tiếp tục như vậy e Lê châu sớm muộn sẽ thành một tòa thành rỗng."

Vẫn là người đọc sách này nói chuyện rõ ràng, ngắn gọn vài câu liền đem mọi tình hình bên trong nói rõ mồn một, so với người có bộ dạng nông dân kia, nói cả nửa ngày trời còn không nói tới trọng điểm.

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên nghe xong lời này, bất giác lạnh mặt đưa mắt nhìn nhau, tin tức Nguyệt đường truyền tới, nữ hoàng cũng có phải mấy đạo binh lực tới trấn áp bạo động ở mấy đại châu, nhưng tựa như những nơi trấn áp đều là những nơi gần với kinh thành, đại châu Lê châu này lại căn bản không phải binh tới trấn áp.

Cổ Hạo Nhiên đương nhiên hiểu được sự kỳ lạ trong đó, tất cả binh quyền của Thánh Thiên toàn bộ đều nằm trong tay nữ hoàng, không giống Ảnh Thúc vương triều là phân bố trong tay các vị Phiên vương và hoàng đế, điều này cũng có chỗ tốt cũng có chỗ cực tệ hại.

Chỗ tệ hại chính là, binh mã Thánh Thiên trên căn bản là do thập đại môn đình nuôi dưỡng cho hoàng thất, hiện tại thập đại môn đình toàn bộ bị hủy rồi, lương thảo và quân lương cho binh mã toàn bộ phải dựa vào quốc khố để duy trì, nữ hoàng một mặt muốn cứu tế, một mặt lại muốn phải binh trấn áp, ở đâu ra nhiều tiền và lương thực để duy trì như vậy, cho nên hình thành nên cục diện hôm nay, chuyện này từ một góc độ khác cũng nói lên sự bất lực của nữ hoàng.

Sau khi Cổ Hạo Nhiên phân tích cục diện hiện thời, kiên định nói: "Ta buộc phải vào thành, những chuyện này đã rất gấp rồi, vào lúc này chúng ta sao có thể chùn bước." Vừa nói vừa quay đầu nắm lấy tay Điệp Y, đôi mắt chăm chú nhìn nàng.

Bệnh dịch tàn sát, kỳ thị, bạo loạn, bất kỳ một trong những chuyện này xảy ra đều không phải là chuyện nhỏ, càng huống hồ bây giờ đều tập trung cùng lúc, bệnh dịch một khi bạo phát nếu triều đình không tăng cường khống chế, sẽ nhanh chóng truyền khắp Thánh Thiên, đó không còn là vấn đề tranh quyền đoạt lợi nữa.

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên đang trung cầu ý kiến, sau đó lạnh lùng gật đầu nói: "Huynh quyết định" Hắn muốn đi thì nàng đi cùng hắn, chuyện này không có gì đáng hỏi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y gật đầu đồng ý, sau đó mau chóng lên ngựa nói với bọn Phong: "Nhanh lên." Bọn Phong đều đồng thanh đáp rồi lên ngựa vây lấy Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y.

Điệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm người nông dân và người đọc sách đã nói chuyện với họ: "Đi với bọn ta" Cũng không rõ tình hình trong thành Lê châu, có người quen thuộc dẫn đường thì vẫn tốt hơn nhiều, càng huống hồ những người này xuất thân là bạo dân, đối với chuyện dân chúng càng hiểu rõ hơn.

Hai người họ thấy Điệp Y băng lạnh nhìn họ chằm chằm, ánh mắt băng lạnh đó quét qua cổ họ, dường như nếu họ không đồng ý, thì cái đầu trên cổ tùy lúc đều sẽ rơi xuống đất, bất giác đều rùng mình, mặt đầy vẻ hoảng sợ dưới cái nhìn của Điệp Y, trèo lên lưng ngựa hai người cùng cười, còn Điệp Y thấy hai người họ đã làm theo sự điều khiển, trực tiếp nhảy lên lưng ngựa Cổ Hạo Nhiên, một đoàn người mau chóng chạy vào thành Lê châu.

Yên tĩnh, yên tĩnh không chút thanh âm nào, giống như một tòa thành chết không chút sinh khí, trên phố không một bóng người, những cửa hiệu, nhà cửa đã từng kim bích huy hoàng vẫy gọi trên phố, bị một ngọn lửa đốt thành đồng hoang tàn, bên trong đồng đồ nát, thỉnh thoảng còn bốc lên một tia khói đen, trong không khí bao trùm mùi khói, khói bụi theo gió tấp vào mặt khiến người ta không cách nào hô hấp bình thường.

Tách tách tách, tiếng vó ngựa và tiếng bước chân người vang lên trong thành phố vắng lặng, ở nơi yên tĩnh không chút hơi người, vang lên trong trẻo như vậy lại âm u như vậy.

Một hàng người Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y thong thả đi trên phố, bốn phía hoang vu khiến vẻ mặt mọi người không mấy tốt lắm, không có giết chóc, không có kỳ thị, không có thanh âm, thậm chí đến cả tiếng chim hót cũng không nghe thấy, dường như vạn vật vào giây phút này đã biến mất khỏi tòa thành.

Đi qua một con phố lớn, không còn vách tường đồ nát bị thiêu hủy, nhưng con phố đã từng vô cùng nhộn nhịp vô cùng náo nhiệt, bây giờ chỉ còn lại những cánh cửa tối tàn rách nát mở toang của các cửa tiệm, không bị thiêu hủy, nhưng bị cướp sạch sẽ, thứ có thể lấy đi được thì đã lấy đi hết không mang đi được thì bị thiêu rụi sạch sẽ, mặt đất đều là những thứ vỡ nát, vẫn có thể từ trong đồng đồ vỡ nát đó, nhìn ra được nó vốn quý giá nhường nào.

Điệp Y lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, tòa thành này nàng đã từng tới qua, dựa vào mọi thứ trong trí nhớ so với mọi thứ bây giờ, lại xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Điệp Y đứng trước một tấm biển vỡ nát, mạng nhện kết đầy trong cửa tiệm đồ nát, nơi đây nàng đã từng cùng Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh tới ăn cơm, tiểu nhị rất nhanh nhẹn, lão bản cũng là một người vô cùng dễ gần, nghe nói đây là cửa tiệm nổi tiếng trăm năm ở Lê châu, sinh ý tốt tới không thể tốt hơn, nhưng bây giờ mọi thứ đều đã trở thành hư vô, tất cả huy hoàng, tất cả phồn vinh, trong nháy mắt đều bay theo khói mây, chỉ còn lại lầu không đồ nát không một bóng người.

Đi lên trước, rẽ ngoặt, con phố lát gạch xanh trải dài, bị máu tươi và vết bẩn vấy lên không còn nhìn ra diện mạo vốn có của nó, Điệp Y nhớ ở đó mình đã dẫn đi một hài tử, một đứa bé bất hạnh được mẹ dùng sinh mệnh che chở, lại bị người cha cuồng nộ muốn dồn vào chỗ chết, mọi thứ đã từng sống động vẫn còn in sâu trong đầu, nhưng bây giờ đã không còn diện mạo gì nữa.

Cạc cạc, đột nhiên vài tiếng chim kêu trầm buồn, khiến bọn người Cổ Hạo Nhiên đều nhìn về nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy bên phố ở một góc không mấy bắt mắt, mấy con quạ đen đang mổ thức ăn, một đồng đồ xếp chồng lên nhau nhìn không ra diện mục ban đầu, tiếng kêu tranh giành vui vẻ đó lọt vào tai lại khiến người ta tê ran.

Cổ Hạo Nhiên chau mày nhìn chằm chằm cảnh này không nói nổi lời nào, Liễu bên cạnh đi lên trước nhìn, khuôn mặt bất giác trở nên xanh lè.

"Liễu, là thứ gì vậy?" Minh Thanh thấy Liễu mặt biến sắc, bất giác cắn răng hỏi.

Liều nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên nhú chặt đầu mày, chậm rãi lắc đầu, Hồng Tịnh thấy Liều không muốn nói, bất giác muốn đi lên phía trước nhìn, Diệp Y bên cạnh lạnh lùng nhìn rồi nói: "Là thi thể."

Hồng Tịnh liền đứng yên tại chỗ kinh ngạc quay đầu nhìn Diệp Y, còn bọn Cổ Hạo Nhiên vốn đã có suy đoán nghe Diệp Y nói vậy, bất giác sầm mặt càng thêm âm trầm, Liều thấy Diệp Y đã biết bất giác cắn răng nói: "Toàn bộ đều là thi thể, đã bị quạ đen mổ ăn không ra dạng gì nữa."

Hồng Tịnh và Minh Thanh vừa nghe vậy bất giác vẻ mặt đều biến sắc, Lâm Dã bên cạnh thở dài một hơi nói: "Đi thôi, đây có lẽ chỉ là mới bắt đầu." Người nông dân và người đọc sách đứng bên cạnh này giờ không mở miệng, sắc mặt bị thương gât gât đầu, đây chẳng qua chỉ là mới bắt đầu.

"Đi." Cổ Hạo Nhiên từ lúc vào thành tới giờ vẫn chưa mở miệng, đôi tay siết chặt thành quyền, cảm đầu đi về phía trước.

Thi thể, ngày càng nhiều thi thể, từ mấy cái tới mấy chục cái rồi tới vài trăm vài nghìn cái lúc đầu còn có người đem họ chất thành đống để gọn hai bên phố dần dần trên phố, chính giữa đường cái, trong cửa tiệm, trên vách tường đồ nát, tất cả những nơi có thể dùng mắt nhìn thấy, đều thấy sự xuất hiện của họ.

Trên phố thỉnh thoảng có mấy con chó lớn lớn nhỏ nhỏ chạy qua chạy lại, bọn chúng chạy tới chính giữa đống thi thể, không ngừng lục lọi những thứ đã rơi khỏi cơ thể người, con nào con nấy đều nhào tới thi thể để ăn máu tươi nhỏ giọt, tí tách, tí tách, máu tươi trộn lẫn với nước dãi từ khóe miệng chảy xuống, ánh mắt xanh lè khiến người ta chỉ nhìn thấy bên trong đó là sự huyết tanh của loài dã tính.

Nơi khúc rẽ Diệp Y lạnh lùng nhìn mấy con chó đang giành thức ăn với loài quạ đen, hai bên trong đám thi thể tranh giành nhau, quạ không ngừng xà xuống, xé đi một mảnh liền bay lên cao, còn chó vào lúc vui đùa khờ sở để ăn, vừa thấy có quạ đen xà xuống liền giương vuốt, hoặc mở mồm nhào tới đám quạ đen tới giành thức ăn, hai bên đang tranh đấu kịch liệt, còn mấy thi thể bên cạnh chúng đã bắt đầu thối rữa, mấy con súc sinh này đụng cũng không thêm đụng, thậm chí đến cả nhìn cũng không thêm nhìn một cái, rõ ràng có quá nhiều thức ăn khiến chúng hoa mắt, bắt đầu kén ăn.

Máu tươi đã cạn khô, mặt đất đã đổi màu, càng đi vào sâu bên trong càng có nhiều cảnh khiến người ta không cách nào duy trì được vẻ trấn định, thi thể chất đống phản chiếu dưới ánh mặt trời, đã bắt đầu thối rữa bốc mùi hôi thối, thi thể bị chó hoang và quạ đen gặm qua, trong môi trường vi khuẩn phát triển mạnh, trở thành một đống rời rạc không thành hình người, đã không biết dùng từ gì để gọi.

Đâu đâu cũng đều có thể thấy nội tạng, cơ quan, cơ thể, đã không phân biệt ra hình người, khiến Hồng Tịnh và Minh Thanh đều nhìn không được và mặt trở nên trắng bệch, cổ nhin sự khó chịu đang trào lên trong lồng ngực, còn có một số thi thể bị lửa đốt cháy nham nhở, lúc thi thể bị đốt cháy khét tiết ra dịch nhầy, cứ cho là Diệp Y vẫn lãnh khốc như trước cũng nhìn không được cắn chặt răng.

Mùi hôi thối và mùi khói ngập tràn trong không khí, hai thứ hòa trộn vào nhau, khiến người ta có một khứu giác kịch liệt, bọn đi sau Cổ Hạo Nhiên đều bị Diệp Y ra lệnh bịt chặt lỗ mũi, không khí đó cứ cho là Diệp Y cũng không cách nào chịu đựng nổi, càng hướng hồ thế lực Cổ Hạo Nhiên càng nghiêm trọng hơn, và chưa từng trải qua loại chuyện này như bọn Phong, mọi thứ trước mặt bây giờ chỉ có hai từ có thể hình dung, địa ngục, địa ngục chân chính.

"Đây chính là nguyên nhân vì sao chúng tôi không muốn đợi ở nơi đây." Anh nông dân cũng là hán tử có đại danh Tam Hồ, thở dài một hơi sau đó quay sang bọn Cổ Hạo Nhiên nói.

Minh Thanh đứng gần bên cạnh hán nhất, không nghe hán nói còn được, Tam Hồ vừa nói vậy Minh Thanh đột nhiên trở tay bắt lấy dây áo Tam Hồ, một quyền mạnh mẽ đánh vào bụng hán, Tam Hồ bị Minh Thanh tức giận đánh một quyền, trong nháy mắt bị đánh khom người xuống.

Minh Thanh cực phần nộ, đem hết cảm xúc và phần nộ kìm nén này giờ đều phát tiết trên người Tam Hồ, lớn tiếng gào: "Bọn họ và các ngươi có thù oán gì, các ngươi nhìn xem, các ngươi nhìn xem, đây đều là kết quả các ngươi tạo thành, giết người, giết người, ta giết người."

Tam Hồ bị Minh Thanh bắt chặt trong tay, tuy có vài phần sức, nhưng sao có thể là đối thủ của một người biết võ công như Minh Thanh, bị Minh Thanh tóm lấy căn bản không thoát khỏi, bất giác vừa ra sức vùng vẫy, vừa gào lên với Minh Thanh: "Lại không phải là ta nguyện ý, ta cũng là bị bức tới bắt đắc dĩ, ta không giết họ, họ sẽ giết ta, ngươi dựa vào đâu mà giết ta, ngươi dựa vào đâu mà giết ta?"

Người đọc sách bên cạnh được Tam Hồ gọi là Thanh Thư, thấy Tam Hồ bị Minh Thanh tóm chặt căn bản không thể động đậy, vẻ mặt của Minh Thanh lúc này lại rất hung ác, bất giác thần sắc trấn định nhìn Cổ Hạo Nhiên nói từng câu từng chữ: "Chúng tôi chẳng qua là vì để sinh tồn, chẳng qua là muốn sống sót, chúng tôi có gì sai?"

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào Thanh Thư không nói gì, Hành bên cạnh khẽ chau mày nói: "Vì để mình sống sót lại đi giết hại người khác, dùng mạng người khác đổi lấy mạng mình, lẽ nào như vậy cũng được xem là đúng?"

Thanh Thư hừ lạnh một tiếng nhìn Hành nói: "Nhìn cách ăn mặc của các ngươi, thì biết các ngươi căn bản chưa từng trải qua những chuyện này, các ngươi chưa từng trải qua vùng vẫy giữa ranh giới của cái chết, không biết được vì để sinh tồn chúng tôi phải trả giá thế nào, ngươi có tư cách gì mà đánh giá đúng sai?"

Phải, mạng của người khác là mạng, nhưng mạng của chúng tôi cũng là mạng, tôi là người đọc sách biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, nhưng trước ranh giới sống và chết, thứ duy nhất chúng tôi có thể chọn vẫn chỉ là mạng của chính mình. Các người nói ta nông cạn cũng tốt, nói ta tự tư tự lợi cũng được, ta chỉ biết ta muốn sống, ta không muốn chết như vậy, ta không cam tâm cũng không nguyện ý."

Một tràng lời huyết lệ khiến bọn Phong á khẩu, chuyện này đã không thể dùng đúng sai để phân biện nữa, sinh mệnh đối với mỗi người mà nói đều chỉ có một lần, vào lúc này trong trường hợp này, từ ngữ đã vô lực, trách bất kỳ ai cũng đều vô dụng.

Diệp Y lạnh lùng nghe Thanh Thư và Tam Hồ nói, chậm rãi ngừng đầu nhìn chằm chằm về phía xa xa nơi chân trời nắng cũng từ trong hoàn cảnh thế này

mà sống sót, không có đúng sai, chỉ có sống chết, dùng cái chết của người khác đổi lấy sinh tồn của chính mình, vì để sống sót không tiếc trả giá, nơi đây cũng khắc họa chân thực những gì nàng đã từng trải qua.

Cổ Hạo Nhiên về mặt âm trầm cắn răng quay đầu nhìn Minh Thanh nhàn nhạt nói: "Thả hân ra."

Sau đó Minh Thanh siết chặt quyền đầu, thả lỏng dây áo của Tam Hồ, đúng vậy, hân không có tư cách để nói những chuyện này, người toàn thiên hạ đều có thể nói không đúng, nhưng họ đều không có tư cách nói những chuyện này, dù gì là nhà họ khởi đầu, nếu không phải vì vậy, sao có bộ dạng của hôm nay, tuy đây cũng không phải là mong muốn ban đầu của Cổ gia, nhưng trong lòng lại rất khó qua.

Mọi người trong nháy mắt đều trở nên trầm mặc, sự phẫn nộ và bất nhẫn trên mặt dần dần được thay bởi một loại hồ thẹn, mọi thứ trước mắt dùng sự thật nói với mọi người, đây là tội của nữ hoàng, nhưng cũng không cách nào làm tan biến việc họ đã từng nghĩ như vậy, biết sẽ sản sinh nạn dân loại tình hình này, nhưng lại không tính chuẩn được thái độ của nữ hoàng, không ngờ ả ta lại có thể dễ như vậy mà nhìn được, để mặc sự việc phát sinh nghiêm trọng như vậy, khiến họ chết ngập trong hồ thẹn, bị tình cảnh trước mắt làm cho chần chột không gì bằng.

Cổ Hạo Nhiên đang muốn nói chuyện với Thanh Thu, khỏe mắt thấy Diệp Y về mặt thân nhiên nhìn về phía chân trời, trong đầu chợt lóe sáng, Diệp Y đã từng nói với hân, nàng chính là bước ra từ trong hoàn cảnh như thế, mọi thứ phát sinh trước mắt không nghi ngờ gì khiến nàng nghĩ tới mọi chuyện đã qua, Cổ Hạo Nhiên bất giác bước tới bên cạnh Diệp Y siết chặt lấy tay Diệp Y: "Đừng nghĩ tới những chuyện khác."

Diệp Y thu mày nhìn sang Cổ Hạo Nhiên, thấy vẻ gấp gáp trong mắt Cổ Hạo Nhiên đồng thời lại lộ ra chút vẻ lo lắng cho nàng, bất giác lạnh lùng nói: "Đối với ta mà nói, không có đúng sai, chỉ có sinh tồn, chỉ dựa trên cơ sở sống còn, mới có thể nói đúng sai."

Cổ Hạo Nhiên đưa đôi tay ôm lấy Diệp Y vào lòng, thấp giọng nói: "Phải, nàng không sai, bọn họ cũng không sai, chúng ta cũng không sai, chúng ta cần không phải là chỉ trích, bây giờ chúng ta cần chỉ là giúp đỡ, giúp đỡ bọn họ, tạo ra một ngày mai tươi sáng cho mọi người."

Cổ Hạo Nhiên hiểu rõ mấy câu trả lời ngắn gọn của Diệp Y, sinh tồn, Cổ gia cũng vì sinh tồn mới làm như vậy, nàng đang kiên định với niềm tin của mình đồng thời cũng đang nói với mình, không cần chỉ trích, vì để sinh tồn mọi thứ hợp pháp hay không hợp pháp, tà ác hay không tà ác, đều không sai, đúng và sai là sự nhận xét của người ta, không còn sinh mạng thì mọi thứ đều không còn, đúng sai mà nói càng không có ý nghĩa gì, tuy tự tư, tuy không đúng với pháp luật, nhưng thật sự là thể hiện chân thực nhất.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy vẻ áy náy nôn nóng quần áo Cổ Hạo Nhiên, hơi thả lỏng một chút, đưa tay nắm lấy tay Cổ Hạo Nhiên đang muốn nói chuyện, đột nhiên từ xa truyền tới một tràng tiếng binh khí giao nhau, thanh âm ngày càng lớn dần dần áp tới gần, Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, sau đó về mặt cảnh giác không lùi về sau, ngược lại dẫn theo đám người lặng lẽ không chút thanh tức lên về nơi phát ra thanh âm.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thủ đoạn lôi đình

Tàn sát, bày ra trước mắt Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, không phải là trận tàn sát ý nghĩa chân chính, nhưng thật sự là trận tàn sát chân thực nhất.

Hai phe nhân mã, một bên là bạo dân y phục rách bươm về mặt đầy hung hân, trong tay họ cầm đại đao, cầm cuốc, cầm dao thái, cầm mọi thứ họ có thể dùng làm vũ khí, vô cùng hung ác chém về phía đối phương.

Mà đối diện với họ cũng là một đám người ăn mặc rách rưới, trong tay cầm thanh dài có, cầm đại đao có, cầm trường kiếm có, còn có rất nhiều người cũng dùng dao thái làm vũ khí, dùng tư thái đùa giỡn với tính mạng để chống đỡ với công kích của những người này, từ trên y phục rách rưới đó của họ, nhìn kỹ một chút vẫn có thể nhìn ra màu sắc nguyên thủy của nó, đây chính là quan binh địa phương.

Hai bên nhân mã đều không nhiều lời, có chỉ là giết chóc, tàn sát không chút lưu tình, nhằm về đối phương mà bạt mạng công kích, trong đôi mắt đó lộ ra vẻ hung hân, giống như đối phương là kẻ thù giết cha giết mẹ họ vậy, là kẻ thù bất cộng đái thiên, bộ dạng bất cần đó, dốc toàn lực đó.

Tiếng vũ khí va đập, tiếng kêu thảm thiết, tiếng mắng chửi om sòm, tiếng la hét tuyệt vọng, hòa vào nhau, diễn ra một màn bạt sát điên cuồng.

Cổ Hạo Nhiên ở khúc ngoặt thấy một màn hung tàn này, bất giác siết chặt quyền đầu, Tam Hồ bên cạnh cắn răng nói: "Nhìn thấy chưa? Ở đây tùy lúc đều có thể phát sinh loại chuyện này, người hai phía đều đã mất đi nhân tính, chỉ vì sinh tồn mà bạt sát."

Diệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi chuyện trước mắt, đây nào phải bạo loạn? Đây nào là bách tính và quan binh? Những người này đã không phải người, họ là những cỗ máy giết người, dường như đã không phải vì để sống, mà chỉ vì để giết người, tồn tại trên đời này chỉ để giết người, đôi mắt mang đầy sự giết chóc đó, sớm đã không còn nhân tính, có chỉ là huyết tanh và tàn sát.

Diệp Y lạnh lùng nhìn cảnh bạo loạn trước mắt, lạnh lùng nói: "Đây là vì để sinh tồn?" Diệp Y tuy không học qua cái gì mà lịch sử, cũng chưa từng tham gia qua cái gì mà bạo động, cái gì mà khởi nghĩa, nhưng mọi thứ trước mắt thật không cách nào liên hệ được với cái gì mà khởi nghĩa, trong mắt nàng nhìn

thấy chỉ có giết, giết, giết, đây không phải là vì cái ăn của mọi người, đây là hủy diệt, chỉ vì để hủy diệt mọi thứ.

Người đọc sách tên Thanh Thư thấy cảnh này sau đó thở dài một hơi, không nguyên ý nhìn tiếp nữa, lưng dựa vào tường mặt nhìn về phía bọn Cổ Hạo Nhiên ở một hướng khác, lúc này nghe Diệp Y thấp giọng hỏi, bất giác giận dữ đập một quyền đầu lên tường, cắn răng nói: "Đây mới là nguyên nhân thật sự khiến chúng tôi rời khỏi, trước đây mọi người còn có nhân tính, tuy giết người cũng chỉ giết những người ra tay với chúng tôi trước, nhưng càng về sau lúc thức ăn có được càng ít, mọi thứ đều đã đi theo tình hình không cách nào khống chế được nữa.

Giữa chúng tôi có một số người cho rằng quan phủ nhất định còn giấu số lượng lớn lương thực, chỉ có dọa và giết sạch họ mới có được kho dự trữ của họ, còn một số khác lại cho rằng vì điều hòa mâu thuẫn, mọi người cùng nhau hợp tác mong được sống, nhưng số người bạo lực chiếm thượng phong, cho nên mới tạo thành cục diện hôm nay.

Cho rằng chỉ có giết người mới có thể giải quyết được vấn đề, chỉ có giải quyết sạch sẽ các lực lượng chống đối, mới có thể chân chính chiếm lĩnh nơi đây, mọi người mới có cái ăn cái mặc mới có lối thoát, nhưng không biết càng như vậy người phản kháng càng nhiều, mới càng không có ăn, tới sau cùng hai phe như nước với lửa, chỉ cần đập phá chính là cục diện không chết không ngừng, đến cả cư dân vốn ở đây cũng thành kẻ địch của chúng tôi, bất kỳ lúc nào, bất kỳ địa điểm nào, ra tay với chúng tôi, đây không phải là khởi nghĩa, đây chỉ có thể là đẩy mọi người xuống bờ vực hủy diệt" Thanh Thư chậm rãi giải thích mọi thứ ở đây, trong ánh mắt là một loại bất lực sâu sắc.

Nhân tính, đứng trước sinh tồn, làm gì còn có nhân tính, có cũng chỉ là thú tính, là bản tính hung tàn nguyên thủy nhất, tranh đấu, tàn sát.

Diệp Y nghe Thanh Thư nói, đôi mắt lại nhìn sang Cổ Hạo Nhiên sắc mặt trầm tĩnh bên cạnh, thần sắc trên mặt Cổ Hạo Nhiên từ phần nộ, tới bi thương, lại tới thất vọng, sau cùng lại trở về vẻ trầm tĩnh, sự trầm tĩnh như vậy nói lên hắn đã quyết định.

Cổ Hạo Nhiên thu hồi ánh nhìn cảnh huyết tanh, xoay người nhìn Diệp Y, thấp giọng gọi bọn Phong thì thầm một hồi, mọi người không nói lời nào chỉ gật gật đầu, rồi tản ra tứ phía.

Đội một lúc tiếng còi lúc cao lúc thấp như gần như xa truyền tới, Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y một cái, mỉm cười kéo lấy tay nàng chậm rãi đi ra, cùng lúc mấy đạo hỏa tiễn, mang theo thanh âm sắc bén xé không bay tới, từ phía sau hai người, nhằm về đám người đang tàn sát hỗn loạn phía trước mà bắn tới, lúc gần tới đỉnh đầu của đám người đó, mấy hỏa tiễn nứt ra, rải xuống một trận mưa lửa.

Người hai phía vốn đang vô cùng hung ác không dòn dôi phương tới chết thì không ngừng, lúc tiếng còi sắc bén vang lên, đều bất giác tự chủ nhẹ nói lỏng tay, mà vào lúc này mưa lửa ngập trời, tuy đốt trụi rất ít người, nhưng lại thu được hiệu quả trong dự liệu, những người này trong nháy mắt đều nhảy cả lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn tứ phía, một bên tưởng rằng người triều đình tới trấn áp, một bên thì tưởng rằng lại thêm một đội bạo dân tới nữa, đều trở nên khẩn trương.

Pa, pa, pa, tiếng vỗ tay vang lên bên tai của mọi người, đám người đang tạm dừng đều nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy một nam một nữ, nam tuấn nữ mỹ, tựa như người đi ra từ trong tranh đang chậm rãi đi về phía đám người họ.

Cổ Hạo Nhiên ánh mắt trầm tĩnh vừa vỗ tay vừa lạnh lùng nói: "Hào bản lĩnh, hào bản lĩnh, không biết giết sạch đối phương có được lợi ích gì? Là có lương thực ăn? Hay là có y phục để mặc?"

Đội ngũ hai bên có khoảng mấy trăm người, thấy người tới chỉ có hai người, bất giác đều trở nên ồn ào, trong bạo dân một người giống như người cầm đầu, hung tợn gắt người đứng chắn trước mặt hắn, tay cầm đại đao đang không ngừng nhỏ máu bước từng bước đi ra, vẻ mặt hung tợn quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, quát lên như cái cồng: "Các người là người thế nào? Làm gì? Lại dám ngăn cản hành động của chúng tôi, muốn chết phải không? Con mẹ nó."

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vẫn duy trì thần tình bình tĩnh đứng cách đó không xa, Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặt mày hung tợn, nhân nhạ nói: "Người là người thế nào? Lại dám nói với ta như thế?" Về lãnh khốc ngạo mạn có thể bị được với Diệp Y trước đây.

Bách tính bạo loạn liền trở nên ồn ào, người nam tử cầm đầu cuồng vọng nhìn trời ha ha cười lớn, lỗ mũi hướng lên trời lớn tiếng nói: "Con bà nó, lại dám hỏi lão tử là ai, nói với người tên tiểu bạch kiểm, lão tử là lão đại ở vùng này, tiểu tử ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta, xem ta hôm nay làm thế nào để thu thập ngươi." Người theo sau hắn đều ồ lên cười, làm gì còn chút bộ dạng bách tính chứ, rõ ràng giống một đám thổ phi, cường đạo.

Cùng lúc quan binh đối đầu với đám người này, một nam tử vẻ mặt mệt mỏi và khổ hận trên dưới đánh giá Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y một lượt rồi nói: "Bốn quan là tổng binh của Lê châu, các người rốt cuộc là người thế nào? Sao lại xuất hiện ở đây?"

Tổng binh này dù sao cũng là quan, tới lúc này còn có chút đầu óc, thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y tướng mạo và ăn mặc bất phàm, mà lời Cổ Hạo Nhiên nói còn dám khoa trương như vậy đương nhiên hắn có bản lĩnh của hắn, vào lúc động loạn này, nếu không có chuẩn bị sao có khả năng chỉ có hai người đứng ra như vậy, chắc chắn không phải người bình thường, cho nên câu hỏi cũng khách khí hơn nhiều.

Chiều này của Cổ Hạo Nhiên tâm thái là trên hết, thấy hai phe người có hai loại phản ứng, khoe miệng Cổ Hạo Nhiên bất giác cong lên lộ ra nụ cười lãnh khốc, không trả lời vấn đề của hai phe, đôi mắt thoáng qua tia hàn quang lạnh lùng nói: "Ta là người thế nào các người không cần thiết phải biết, lời ta hỏi lẽ nào các người không nghe thấy?"

Vị tổng binh đó thấy Cổ Hạo Nhiên không quan tâm tới hắn, đôi đồng tử đảo qua đảo lại nhẹ vẫy tay, người mang theo thuộc hạ lùi sau mấy bước, lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Còn tên cầm đầu bạo dân nghe thấy Cổ Hạo Nhiên nói lời lãnh khốc như vậy, liền sầm mặt xuống hừ lạnh một tiếng nói: "Thật to gan, để lão tử cho ngươi biết cái giá của sự kiêu ngạo, mẹ nó, cục cưng xinh đẹp như vậy, được chơi đùa không biết sẽ sướng nhường nào, lão tử..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một tiễn phá không bay thẳng cắm vào lồng ngực hắn, thủ lĩnh này sắc mặt kinh ngạc, cúi đầu nhìn trên ngực một mũi tên cắm xuyên qua đó, ánh mắt ngạo mạn hung tàn trong nháy mắt lộ ra thần tình không thể tin được, miệng mở to kinh hãi nhìn Cổ Hạo Nhiên, đại đao trong tay chỉ thẳng hai người, không nói được câu nào, máu tươi trên ngực không ngừng chảy ra.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Miệng ngươi quá không sạch sẽ rồi." Lời vừa dứt, đôi mắt của tên thủ lĩnh đó trợn trừng cơ thể ngã về sau, phát ra thanh âm âm vang, đám bạo dân bên cạnh bị chấn động tới không nói nổi lời nào, lúc này mới kinh ngạc kêu lên, vũ khí nhảy múa xông về phía Cổ Hạo Nhiên.

Hỏa tiễn, mấy mũi hỏa tiễn mau chóng từ phía sau Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y bay ra, đều bắn về con đường phía trước của đám bạo dân, mặt đất tạo ra một đường lửa thẳng đứng, vài người khuôn mặt dữ tợn xông tới trước mặt, sứt chứt nửa bị mấy mũi tiễn cho bỏ mạng tại hiện trường, một trong số đó vừa khéo bị hỏa tiễn bắn trúng bàn chân, bất giác đau tới kêu âm lên bạt mạng lùi về sau né tránh.

Thế lửa của mấy hỏa tiễn tuy nhỏ, nhưng khí thế này lại tương đối kinh người, làm cho đám bạo dân muốn xông lên đều bị dọa cho sợ liên tục lùi ra sau, lúc này Diệp Y mang theo vẻ mặt sát khí nhìn đám người đó, lời thốt ra băng lạnh như đao: "Muốn chết thì đi qua đường này."

Kinh hãi vì khí thế của Diệp Y và hỏa tiễn, trong nhất thời đám bạo dân đó đưa mắt nhìn nhau không dám xông qua, mắt lớn trừng mắt nhỏ đứng yên tại chỗ, hoảng loạn nhìn tứ phía, bốn phương tám hướng đến cả một bóng người cũng không thấy, chỉ có lợi khí thần không biết quỷ không hay có thể đoạt lấy mạng người, không biết ở đâu, không biết ở góc nào, không biết là lúc nào sẽ lấy mạng họ.

Cổ Hạo Nhiên cần chính là dọa người trước, người hung tàn như vậy càng phải ra tay tàn độc mới có thể trấn áp hiện trường, một đoàn người phía mình vốn ít, nếu không trấn áp nổi hiện trường vậy thì phải giao phó cho địa phương này rồi, mà tên bạo dân này không cần nói nhiều, máu tươi nhuộm đỏ tay tuyệt đối chết cũng không oan uổng cho hắn.

Trên mặt Cổ Hạo Nhiên phủ lên nụ cười lãnh khốc lạnh lùng nói: "Ta hỏi lại lần nữa, giết đối phương xong là có lương thực để ăn sao? Hay là có y phục để mặc? Nếu không có ai trả lời, ta không ngại tiễn các ngươi xuống địa ngục, ta tin bây giờ ở nơi đó rất thích hợp cho các ngươi đi."

Thánh Thiên là một nước có tín ngưỡng thần học, Cổ Hạo Nhiên rất nắm chắc điểm này, dọa và ức chế tinh thần toàn bộ đều được sử dụng, quả nhiên đám bạo dân tên nào tên nấy đều hơi ngần ra, lúc mới bắt đầu là vì sinh tồn mà bạt sát, chưa từng nghĩ tới những chuyện này, bây giờ được Cổ Hạo Nhiên nhắc như vậy, bất giác đều bình tĩnh, ai nấy đều có chút kinh hoàng.

Cổ Hạo Nhiên thấy đám bạo dân trước mặt đã được áp chế, bước đầu tiên tiến hành vô cùng thuận lợi, có quân đội đại quy mô nói không chừng còn không thể khiến cho đám người này yên tĩnh được, chỉ có nỗi sợ vô có, mới có thể khiến một người sợ hãi từ tận đáy lòng, vì không biết sẽ đối diện với những gì, vì không biết sẽ phát sinh chuyện gì, cho nên, sợ hãi, chấn động, yên tĩnh, hiệu quả này chính là thứ Cổ Hạo Nhiên cần, nếu không thể áp chế được họ, hậu quả thật không cách nào dự liệu được.

"Trong tay bọn chúng có cái để ăn, chỉ cần giết hết bọn chúng chúng tôi sẽ có cái ăn và có thể sống tiếp." Không biết ai trả lời câu hỏi của Cổ Hạo Nhiên, đám bạo dân đó trong nhất thời đều gật đầu tán đồng.

Cổ Hạo Nhiên đưa tay ngăn cản hành động muốn phát ngôn của đám bạo dân, đưa mắt nhìn tổng binh bên cạnh im lặng nãy giờ, lạnh lùng nói: "Người nói xem."

Vị tổng binh đó thấy Cổ Hạo Nhiên hỏi như ra lệnh, một mặt kinh ngạc với khí thế Cổ Hạo Nhiên, một mặt sợ không biết đằng sau hai người có chỗ dựa gì, bất giác lập tức trả lời: "Chúng tôi làm gì có lương thực, chúng tôi bây giờ bà bữa không no, thực phẩm trong châu cơ bản đã ăn hết sạch, bây giờ có nhiều bạo dân như vậy không nói, lại không có sản xuất, làm gì còn thứ để ăn."

"Nói vậy, các ngươi cũng không có, sao có thể sống được, nhất định là các ngươi đem giấu chúng, nhất định là vậy." Bạo dân nghe nói không còn lương thực, bất giác đều kêu lên.

Diệp Y quát lên: "Ồn cái gì, từng người một nói, nào một trận thì có đồ để ăn, có y phục để mặc sao?" Đám bạo dân thấy khí thế Diệp Y lạnh dọa người, bất giác đều im lặng không dám ồn nữa, vì không có người cầm đầu, bạo dân trước mặt như một nắm cát rời rạc, cho nên Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y lợi dụng thủ đoạn thần không biết quỷ không hay, thật sự khiến họ bị chấn động.

"Bọn họ nói vậy, nhất định có lương thực nhất định có, ở nơi rộng lớn thế này mà không có lương thực, vậy thì còn nơi nào có? Nhất định là bọn họ giấu không cho chúng tôi, đều là bọn họ." Một người trong số bạo dân vẻ mặt vàng vọt đứng trước mặt, vẻ mặt đầy kích động nói.

Đứng bên cạnh hắn là một tên thiếu niên, trên mặt đã bắn tới không nhìn ra diện mạo ban đầu, lúc này giọng chất chứa nói: "Giết bọn chúng chúng ta nhất định sẽ có lương thực, nhất định sẽ được sống tiếp, cho nên chỉ cần giết sạch bọn chúng, chúng ta có thể tìm ra được nơi cất giấu, không có bọn chúng chúng ta mới có, chúng ta mới có." Tiếng kêu lạnh lạnh xé tan trong không khí, khiến người ta không rét mà run.

Lời này vừa dứt những bạo dân khác đều cao giọng phụ họa, quan binh được vị tổng binh đó mang theo thấy bạo dân bị kích động chỉ trích họ, bất giác ai nấy đều mặt đỏ tía tai chuẩn bị tranh luận, đồng thời binh khí cũng siết chặt trong tay, có vẻ như có đại chiến xảy ra tới nơi.

Diệp Y thấy nhân mã hai phía tiếp tục có khả năng bạo động, tay cầm roi ngựa lập tức soạt một roi quật lên mặt đất, tiếng roi sắc bén đó khiến người của hai phe bất giác đều kinh hãi.

Diệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm đám bạo dân trước mặt ánh mắt u ám nói: "Dựa vào đâu? Cứ cho là họ có, dựa vào đâu phải cho các ngươi? Nói cho ta một lý do, nói, dựa vào đâu?"

Lời Diệp Y không mang theo chút cảm xúc, nhàn nhạt nói ra, nhưng khiến trong lòng người ta sinh ra một cỗ hàn khí không cách nào khống chế, đám bạo dân vốn tương đối kích động đều ngẩn ra tại chỗ, lâu lâu không biết có lý do gì, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, tiếp đó tên thiếu niên cầm đầu toàn thân mang theo khí tức tàn bạo đột nhiên lớn giọng nói: "Ai giành được thì là của người đó, ta quan tâm hấn dựa vào cái gì chứ, ta giành được thì chính là của ta, chính là của ta." Đám bạo dân liền lớn tiếng ồn ào.

Thần sắc trong mắt Cổ Hạo Nhiên chợt thay đổi, siết chặt quyền đầu liền muốn nói, Diệp Y bên cạnh nắm lấy tay Cổ Hạo Nhiên, ra hiệu để nàng xử lý, lấy bạo chế bạo là sở trường của nàng, dưới tình hình này nàng rất rõ nên làm thế nào để áp chế.

Đôi mắt Diệp Y chợt rét nhìn chằm chằm vào người thiếu niên đó, trong tiếng ồn ào nhấc bước đi về phía hấn, lúc tiếng ồn ào cách Diệp Y ngày càng gần liền trở nên ngày càng nhỏ, đám người tròn mắt nhìn chằm chằm một thân sát khí của Diệp Y.

Diệp Y đi rất chậm, từng bước từng bước chậm rãi nhàn nhã như đang đạp trên cỏ, nhưng toàn thân lại nhàn nhạt tán phát ra, một cỗ khí tức ngày càng âm hàn, bước chân lặng thầm đó, lại nặng như ngàn cân, mỗi bước đều như đi vào lòng đám người đó, nặng nề gõ lên trái tim họ, bạo dân và đám quan binh bên cạnh bất giác đều trở nên yên tĩnh.

Diệp Y dừng lại trước mặt người thiếu niên, lãnh khốc nhìn người thiếu niên phía trước, người thiếu niên toàn thân vốn mang khí tức tàn bạo, nhưng dưới sát khí vô hình của Diệp Y, lại khác biệt như con sông nhỏ và biển lớn căn bản không có gì sợ hãi, người thiếu niên nhìn vào đôi mắt lãnh khốc của Diệp Y, đôi tay siết chặt dao phay, thanh âm có chút nhỏ: "Người muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám động đến ta, tất cả người ở đây đều sẽ không tha cho ngươi, ngươi dám..."

Lời còn chưa dứt, Diệp Y nhanh như chớp vung tay lên, ám tiễn trong tay nhắm thẳng trên trán người thiếu niên, lưỡi dao sắc nhọn cách trán không tới 1mm, người thiếu niên liền trừng to đôi mắt, dao phay trong tay đến cả đưa lên còn không làm nổi, thì đã bị Diệp Y khống chế trong tay, trong nháy mắt không thốt nên lời, chỉ không ngừng bắt đầu run rẩy.

Diệp Y lạnh giọng nói: "Được, ai giành được là của ai, nói hay lắm, vậy ta giết ngươi thì là của ta, được, mua bán thế này thật có lợi." Nói xong cánh tay đưa lên trước, mũi sắc nhọn của ám tiễn trực tiếp xé rách da thịt trên trán của người thiếu niên.

"Không." Một tiếng kêu thất thanh đột nhiên vang lên, người thiếu niên trong nháy mắt bị cảm giác chết chóc bao trùm, chỉ tưởng rằng mình phải chết rồi, dao phay trong tay không chút chiêu thức cuồng loạn vung lên, vừa điên cuồng vung vẩy vừa điên cuồng gào lên: "Không, không, ta không muốn chết, ta không muốn chết."

Diệp Y hừ lạnh một tiếng mau chóng tháo khớp tay của người thiếu niên, một tay siết chặt cổ người thiếu niên, đem đầu người thiếu niên ngẩng lên đối diện với đôi mắt nàng, nghiêm giọng nói: "Người không muốn chết, dù cho người không muốn chết, không phải tin rằng kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì bị hủy diệt sao, bây giờ ngươi có tư cách gì để nói, đã dám chơi trò này, vậy thì nhất định phải hiểu quy tắc của trò chơi, người giết người ta, người ta lại giết người, người rồi sẽ có ngày cũng bị giết chết, tránh cũng không khỏi."

Người thiếu niên cảm giác cánh tay trên cổ siết càng chặt hơn, hô hấp dần khó khăn, không còn nhìn ra sắc mặt trên gò má, đôi mắt vốn ngập tràn khí tức tàn bạo bây giờ trở nên đỏ lũng tuyệt vọng, bất giác vùng vẫy kịch liệt trong tay Diệp Y, nhưng hấn vốn không có nhiều sức và thủ đoạn như Diệp Y cũng không lợi hại như Diệp Y, bị Diệp Y khống chế, căn bản không thoát nổi, bất giác khàn giọng nói: "Đừng, đừng, cầu xin người tha...cho ta, ta không muốn, là ca ca ta nói...chỉ cần giết người khác, người khác...mới không giết ta, ta không muốn chết...không muốn chết."

Lời ngắt quãng truyền trong không khí yên tĩnh, bạo dân bên cạnh bị lời nói vừa nãy của Diệp Y làm cho kinh hãi, ai nấy vẻ mặt đều trở nên trắng bệch, bọn họ chỉ nghĩ giết người khác thì mới có thể sinh tồn, bọn họ là cường hấn nhất, chỉ cần giết người ta người ta sẽ không giết mình được, nhưng quên mất giết người khác đồng thời bản thân cũng tùy lúc bị người khác giết chết, thế giới này không có cường hấn nhất chỉ có cường hấn hơn, mà bây giờ Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên khiến họ hiểu ra điều này, bất giác đều ngẩn ra đứng yên tại chỗ.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng tay càng siết chặt hơn, đôi mắt người thiếu niên muốn bắn ra ngoài, Diệp Y lộ ra nụ cười lãnh khốc, chậm rãi quét mắt nhìn đám người xung quanh, nụ cười lãnh khốc vô cùng xinh đẹp, nhưng lại khiến mọi người đều sinh hấn ý, ai nấy đều không dám tiến tới ngược lại còn chậm rãi lui xuống cách Diệp Y ngày càng xa.

Lần đầu tiên cái chết lại hiện ra chân thật như vậy trước mặt họ, trước đây đều bạt mạng để sống sót, chỉ biết đao chém lên người đối phương, thấy thân ảnh đối phương ngã xuống, rồi lại lên một trận tranh đấu hỗn loạn, căn bản chưa kịp cảm nhận sự sợ hãi của cái chết, mà bây giờ Diệp Y từng chút từng chút bày ra trước mặt họ, tuy chỉ có một người, nhưng loại cảm giác yên tĩnh cảm nhận cái chết, lại khiến mọi người bất giác đều bắt đầu tự chủ, thì ra bản thân mình cũng có thể như vậy mà chết đi, đây chính là mùi vị bị người của mình giết, nói không chừng mùi vị sau này mình bị bức tới như vậy.

"Sinh mạng chỉ có một lần, trân trọng sinh mạng của mình không sai, nhưng giết chết đối phương có phải thật sự có thể để mình sống sao, nếu không thể, làm như vậy có gì khác với cảm thú?" Cổ Hạo Nhiên đi tới cạnh Diệp Y, đưa tay kéo lấy tay Diệp Y.

Người thiếu niên đó cảm giác được lực đạo trên cổ đột nhiên biến mất, bất giác vui mừng hô hấp từng ngum to, vận tay chân đã mềm ra, nấp phía sau Cổ Hạo Nhiên, trong nháy mắt này thần tình lộ ra trong đôi mắt đó, là sự sợ hãi và cử động vô ý thức, mới nói cho mọi người biết hấn vẫn là một đứa trẻ, một đứa trẻ nửa người lớn.

Cổ Hạo Nhiên đứng bên cạnh Diệp Y thân nhiên nhìn đám người một cái, kéo tay Diệp Y quay lưng về phía đám người đó chậm rãi rời đi, nhàn nhạt nói: "Giết đi, chúng tôi không ngăn cản các ngươi, muốn giết cho thống khoái thì cứ giết cho thống khoái, bọn ta sống sờ sờ hà tất tới quan tâm loại chuyện rồi hơi này chứ, dù sao sinh mệnh chỉ có một lần, kiếp sau là heo, là người, là chim cò không biết, kiếp này các ngươi muốn chết như vậy, bọn ta cũng không có ý kiến, dù sao mạng cũng là của các ngươi không liên quan tới bọn ta."

Điệp Y lại lạnh lùng nói: "Chết tới nơi còn không biết." Trong thành ngoài thành một khi ôn dịch bạo phát, tất cả người ở đây đều chết cả lũ, hiện tại còn ở đây tranh đấu cái gì mà ăn uống, thật buồn cười, trong đôi mắt Điệp Y thoang thoảng lộ ra vẻ châm biếm và thương tiếc, nói xong cùng Cổ Hạo Nhiên nắm tay rời đi, rồi đi từng bước chậm rãi mà kiên định, nhìn tựa như không chút để ý.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y này một người diễn vai mặt đỏ một người diễn vai mặt trắng, Điệp Y dùng hành động nói với bọn họ, chết chính là việc gần ngay trước mắt, không cần đợi tới đối chết, sinh mệnh của mình ở mọi lúc đều có thể bị người ta giải quyết, nhân tính đều đã mất hết rồi, nếu không có chấp niệm bặt mạng muốn sinh tồn, sao lại xảy ra nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy chứ.

Cũng chính vì loại chấp niệm này, loại cố chấp với sinh mệnh, mới càng sợ chết, mới lo sợ vạn nhất mình chết đi, người khác lại không chết, vậy mọi thứ còn ý nghĩa gì chứ, bọn họ cố gắng tranh giành, cố gắng đấu đá, mọi thứ chẳng qua là vì người khác, con người đều ích kỷ, nếu không có người nhắc nhở dựa vào sức mạnh xông về phía trước không thành vấn đề, một khi có người chỉ ra điểm này, vậy thì sự việc phải suy nghĩ suy nghĩ lại suy nghĩ rồi.

Cổ Hạo Nhiên vào lúc này bên ngoài là để mặc bọn họ không thêm đề ý tới, trong lời nói lại chỉ ra kết quả trong tương lai, hai người này chỉ vài câu nói vài động tác, vừa đàn áp vừa buông lỏng, trong lòng mọi người như bị một chiếc búa gỗ mạnh xuống, lại bị tạt một chậu nước lạnh.

Người thiếu niên bị để lại ngay tại chỗ, lúc này nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, đã bị Điệp Y dọa cho vỡ mặt, cũng không cách nào hung tàn cực ác như vừa nãy nữa, nghĩ cũng không cần nghĩ liền đi theo Cổ Hạo Nhiên, cứ theo Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y nghe phía sau có động tĩnh, nhưng cũng không quay đầu cứ đi về phía trước, uy nghiêm và bao dung cùng lúc, sẽ thấy được thành quả phía sau.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Mở khổ

"Sao lại nói chúng tôi chết tới nơi rồi? Các người là ý gì?" Vị tổng binh này giờ không mở miệng, thấy Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y tự mình rời đi, lời nói băng lạnh sau cùng, và vẻ thương tiếc vô tình lộ ra, vị tổng binh này liền cảm thấy không đúng, bất giác lên tiếng hỏi.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y không quay đầu lại, cũng không dừng bước, Cổ Hạo Nhiên nghe thấy câu hỏi này nhàn nhạt nói: "Đã giết người sao chút thường thức cũng không có, đầu đầu cũng nhiều thì thể thời rửa như vậy, dưới tình hình này, một tổng binh như người lẽ ra phải biết, đây là giai đoạn đầu để bạo phát ôn dịch."

Tổng binh vừa nghe vậy mặt liền trắng bệch, hẳn có thể lên làm tổng binh đương nhiên không phải là người vô học cái gì cũng không biết, lúc đầu luôn chỉ lo sống, chết, cướp đoạt, cướp đoạt lại để sinh tồn, chưa từng nghĩ qua những nhân tố này, bây giờ nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, lại nhìn bốn phía, toàn thân bắt đầu run rẩy, lắp bắp nói: "Bệnh dịch lần này sẽ bùng phát bệnh dịch, trời ạ, sao ta lại..." Trong sự kinh ngạc quá độ đến cả lời nói cũng không hoàn chỉnh.

Cổ Hạo Nhiên nói xong, mọi người đều nghe thấy hai từ bệnh dịch, bất giác đều trở nên kinh hãi, bệnh dịch cứ cho là không biết sao nó lại bùng phát, nhưng sự đáng sợ của nó mọi người đều biết, nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, lại thấy tổng binh run rẩy về mặt trắng bệch, mọi người liền trở nên hoảng loạn.

"Sao lại có bệnh dịch bệnh dịch chết người đấy."

"Trời ạ, bệnh dịch bệnh dịch..."

Không có thức ăn tuy là đáng sợ, nhưng thứ bệnh dịch này càng khiến người ta thấy đáng sợ hơn, bệnh dịch cái loại này chưa ai thấy qua, nhưng chính vì chưa ai thấy qua, cho nên lời đồn càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, và lại bản thân của bệnh dịch vốn là thứ đáng sợ, lần này vừa nghe nói là bệnh dịch có một số người đến cả nói cũng nói không rõ nữa.

Điệp Y lạnh lùng nói: "Giết đi, có hết sức mà giết, có lẽ chết sớm một chút là lựa chọn tốt nhất."

Cổ Hạo Nhiên cũng thản nhiên nói: "Dùng lưu tình, các người cứ từ từ giải quyết, muộn nữa e là không kịp thể hiện sự hung tàn, bọn ta không muốn lợi trong vũng nước bẩn nữa." Hai người vừa nói vừa đi về phía trước thanh âm tuy không lớn, nhưng nhằm vào lời nói của đám người, trực tiếp truyền vào tai của mọi người.

Vị tổng binh đó nghe vậy liền ngẩn ra, cùng lúc lại sợ hãi, trong đầu chuyển động nhanh chóng, Cổ Hạo Nhiên bọn họ đã dám tới đương nhiên bọn họ có năng lực, bệnh dịch này thật đáng sợ, nhưng chỉ cần tiến hành khống chế ngay giai đoạn đầu chưa bùng phát, thì cũng không phải là thứ đáng sợ gì, mà tình hình trước mắt của cả Lê châu, lo cho mạng sống còn không kịp, làm gì còn quan tâm tới ôn dịch này bùng hay không bùng phát, trước mắt đây chính là chuyện nguy hiểm nhất.

Tổng binh vẫn còn chút đầu óc, biết bọn Cổ Hạo Nhiên dám tới nhất định là có năng lực đối phó với bệnh dịch, sau đó vội vàng gọi Cổ Hạo Nhiên: "Đợi chút, các người đi rồi, chúng tôi phải làm thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên đầu cũng không quay lại nói: "Kỳ lạ, chuyện của các ngươi liên quan gì tới bọn ta? Càng hoảng hồ giết cũng giết hết rồi, còn có gì mà phải làm chứ?"

Tổng binh thấy hai người thật sự có vẻ rời đi, bất giác đuổi lên phía trước lớn giọng nói: "Các ngươi có cách đúng không? Các ngươi có thể cứu được chúng tôi đúng không? Các ngươi chính là tới cứu chúng tôi đúng không?" Quan binh phía sau hắn nghe người cầm đầu họ nói vậy, bất giác đều reo hò, trong lời nói lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, còn đám bạo dân bên cạnh nghe phía quan binh nói vậy, liền trở nên cảnh giác, đem sự đáng sợ của dịch bệnh vút sang bên.

Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Phải hay không phải thì có gì quan trọng, mau giết đi. Cứu, tự mình không cứu mình, tự mình không biết quý trọng sinh mệnh của mình, sao ta lại phải quý trọng chứ? Sao ta phải cứu một lũ người không biết tốt xấu?"

Tổng binh thấy hai người càng ngày đi càng xa, sau đó vội vàng lớn tiếng gọi: "Không giết nữa, không giết nữa, các ngươi đừng đi các ngươi đừng đi chúng tôi không động thủ nữa, đừng tay, đừng tay."

Tổng binh nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, càng khẳng định suy đoán của hắn, bọn người Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y này tới, nhất định là tới cứu bọn họ, nếu không vào lúc này còn có ai chạy tới nơi hỗn loạn này, bọn người Cổ Hạo Nhiên này tuyệt đối là tới cứu bọn họ, nhưng mà cứu không chỉ có bọn họ, mà còn cả đám bạo dân trước mặt, hắn sẽ cứu tất cả mọi người.

Đám quan binh do tổng binh mang theo phía sau, đều là người có chút kiến thức và học vấn, lúc này thấy Cổ Hạo nhiên và Diệp Y muốn đi còn người cầm đầu của họ lại vội vàng níu giữ họ lại, bất giác đều đồng thanh gọi, đều hô to không tranh đấu, không giết người nữa.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nghe tổng binh cao giọng gọi, bất giác đưa mắt nhìn nhau, nhưng bước chân lại không ngừng, vẫn chậm rãi mà kiên định đi về phía trước.

Tổng binh thấy hai người cũng không dừng bước, đầu mày nhíu chặt khản trương, đồng thời trong đầu chợt lóe sáng, liền quay sang gào lên với đám bạo dân đang ồn ào huyền não không biết sự đáng sợ của dịch bệnh, chỉ nhìn hắn đang níu giữ liền sinh ra cảnh giác: "Giết gì mà giết, nếu lần này một khi dịch bệnh bùng phát, các ngươi, bọn ta, đừng ai hồng sống sót, bây giờ những chuyện này còn ý nghĩa gì nữa, còn không mau níu giữ người."

"Nhưng, nhưng chúng tôi không giết người, không cướp đoạt, thì có cái ăn hay không?" Trong yên tĩnh, đột nhiên một thanh âm yếu đuối phát ra, chính là người thiếu niên đi theo sau bọn họ.

Sau thanh âm này, đám bạo dân hoảng loạn đều phụ họa, dịch bệnh đáng sợ, nhưng bọn họ chưa từng thấy qua, nếu chết có thể cũng đợi tới lúc bùng phát rồi mới chết, nhưng không có lương thực ăn, người cũng không qua khỏi mấy hôm, lời này của người thiếu niên hỏi trúng vấn đề họ luôn quan tâm.

Khóe miệng Cổ Hạo Nhiên lộ ra nụ cười xán lạn, đây chính là kết quả hắn muốn, sau đó dừng bước điều chỉnh lại thần sắc, cùng Diệp Y về mặt trầm tĩnh xoay người lại, người thiếu niên phía sau thấy hai người họ dừng lại, cũng liền đứng lại đi chuyển tới bên cạnh Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu đợi câu trả lời của Cổ Hạo Nhiên.

Đôi mắt tinh quang nội liễm chậm rãi quét mắt nhìn đám người phía trước một lượt, thấy ai nấy đều trùng to mắt chăm chú nhìn về phía hai người họ, trong mắt có nghi ngờ, có không tin, có do dự, có lo lắng, đủ các loại ánh mắt, sau đó ung dung cười nhàn nhạt nói: "Có."

Không nhiều lời, chỉ một từ, nhưng từ này đã trả lời cho mọi vấn đề, đáp án này chính là đáp án được mọi người hy vọng nhất, đây chính là đáp án được tất cả mọi người trong Thánh Thiên vương triều mong đợi.

Người thiếu niên đó trùng to mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên chằm chằm, mang theo vẻ vui mừng mang theo vẻ hoài nghi nói: "Thật sự có cái ăn sao, ngươi không gạt ta chứ?"

Cổ Hạo Nhiên thần sắc kiên định nói: "Chỉ cần tin ta, cái ăn cái mặc đều có."

Người thiếu niên thấy Cổ Hạo Nhiên nói chắc chắn như vậy, bất giác nhảy lên lớn tiếng reo hò: "Có cái để ăn rồi, có cái để ăn rồi, ca ca có cái để ăn rồi." Vừa nói vừa chạy tới trước mặt tên cầm đầu đã bị bắn chết, bing một tiếng quỳ xuống vừa khóc vừa cười nói: "Ca ca, có cái để ăn rồi, chúng ta sẽ không để bụng đói nữa, có cái để ăn rồi."

Từng giọt lệ vui mừng chảy xuống, khiến mọi người tại hiện trường bất giác đều ồ lên khóc, cái ăn, vì hai từ này, có bao nhiêu người thân, bao nhiêu sinh mệnh biến mất, mọi thứ chẳng qua chính là vì hôm nay, vì có thứ để ăn có y phục để mặc, vì lý do đơn giản như vậy, chỉ vì như vậy.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y thấy đám người trước mắt khóc thành một mớ hỗn độn, thấy đôi mắt ai cũng đỏ hoe, không cần biết là lính canh hay là bạo dân, đều khóc tới xé tâm can, bất giác thở dài một hơi, yêu cầu đơn giản như vậy, lại dùng sinh mạng đổi lấy, mọi thứ khiến người ta sao chịu đựng nổi.

"Đừng khóc nữa, chúng ta bặt mạng tranh giành như vậy không phải cũng chỉ vì miếng cơm sao, nhiều người chết như vậy cũng chỉ vì điều này, bây giờ chúng ta có lương thực để ăn, chúng ta phải vui mừng, đừng khóc, không được khóc." Người thiếu niên đau khổ lên tiếng, lúc này đột nhiên đứng dậy quay sang mọi người đang khóc lóc gào lên nói.

Không biết là uy nghiêm tích được của ca ca người thiếu niên đó, hay là uy phong vốn có của người thiếu niên này, rất nhiều bạo dân nghe hắn gào lên như vậy dần dần ngừng khóc, ai nấy đều bị thương chùi nước mắt, cũng không lớn tiếng khóc nữa.

Diệp Y thấy người thiếu niên trước mắt dường như trong nháy mắt đã trưởng thành, bất giác âm thầm khẽ lắc đầu, nhìn người thiếu niên tuổi chừng bọn

Minh Thanh, nhưng có kinh nghiệm không giống nhau, sau đó là hình thành nhân cách và tính cách không giống nhau, đây không biết là ông trời đang bồi dưỡng người, hay là đang hại người.

Người thiếu niên lau mồ hôi trên mặt, lại chạy về phía Cổ Hạo Nhiên, nhìn chăm chăm Cổ Hạo Nhiên nói: "Được, chỉ cần người cho chúng ta cái ăn, chúng ta sẽ nghe theo người."

Tổng binh cũng cùng lúc nói: "Chúng tôi cũng nghe người, chỉ cần người đủ khả năng đem chúng tôi tránh khỏi bệnh dịch và nạn đói." Vừa nói tay vừa nắm thành quyền đầu, đập mạnh lên lồng ngực ba cái, đám quan binh phía sau hẳn cũng làm động tác như vậy, đây là biểu hiện cam kết quan trọng nhất của Thánh Thiên, là lời thề chết không thay đổi.

Cổ Hạo Nhiên nhìn quan binh lặng lẽ làm mọi thứ, nhàn nhạt gật gật đầu, rồi đưa mắt nhìn sang đám bạo dân bên cạnh bộ dạng tương đối lười biếng, nhướn mày nói: "Muốn nghe ta cũng được, muốn bọn ta mang các người tránh khỏi dịch bệnh và đói khát cũng không thành vấn đề, nhưng mà, nếu nghe ta thì nhất định mọi thứ đều phải nghe theo ta, nếu có ai dám bằng mặt không bằng lòng, vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí."

Đám bạo dân và quan binh này không dễ thu thập, bây giờ trong nhất thời chịu khuất phục dưới thủ đoạn và sự cám dỗ của lương thực, nhưng nếu không toàn lực áp chế tính bạo lực của chúng, một khi để chúng phản lại, thì kết quả cũng không dễ tính rồi, lần này Cổ Hạo Nhiên không thể thất bại được.

Người thiếu niên liền tiếp lời: "Không thành vấn đề, chỉ cần người lo cho chúng tôi được ăn được uống, chúng tôi tuyệt đối sẽ nghe theo người." Đám bạo dân bên cạnh cũng đồng thanh phụ họa, nhưng ngữ điệu nghe ra lại không mấy nghiêm túc.

Điệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn toàn bộ đám người đang nhìn họ, sau đó lạnh lùng nói: "Chúng tôi không chấp nhận phản bội, nếu ai dám phản bội chúng tôi, thì sẽ có kết cục như thế này."

Nói xong nắm chặt roi ngựa trong tay, quát về cây cột của cửa tiệm bên cạnh, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, cột bị một roi của Điệp Y đánh cho vỡ vụn, căn tiệm vốn nghiêng nghiêng vẹo vẹo, thiếu đi cột chống này, liền đổ xuống.

Cùng lúc từ bốn phương tám hướng đột nhiên có tới mười mấy hai mươi lưỡi tiễn được bắn ra, đem Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y vây trong đó, tạo thành một hình tròn, mũi tên đã cắm sâu xuống đất hoặc vỡ ra trên nền đá, chỉ còn đuôi tên lộ ra giữa không trung.

Đám bạo dân và quan binh vốn chỉ lo vui mừng thấy Điệp Y lộ ra chiêu này, bất giác đều chấn động đứng yên tại chỗ, võ công này họ trước giờ chưa từng thấy qua, lực đạo cường hãn như vậy, thủ đoạn cường hãn như vậy, tiễn pháp chuẩn xác như vậy, khiến mọi người đều trờm to mắt miệng không khép lại được.

Điệp Y thản nhiên nhìn mọi người, nàng không biết lời kéo, nàng chỉ biết lấy bạo chế bạo, mà vào lúc này phương thức này rõ ràng tương đối có hiệu quả, trong từng đôi mắt đó lộ ra vẻ khùng khiếp và sợ hãi, khiến Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên đều rõ, cách làm này có được hiệu quả rất tốt, sau đó Cổ Hạo Nhiên trực tiếp nắm lấy tay Điệp Y, ngầm thể hiện sự tán đồng.

Cổ Hạo Nhiên nhìn đám người đang bị kinh ngạc đứng yên tại chỗ, khoe miệng kéo ra nụ cười nhàn nhạt, nhướn mày nhìn đám người nói: "Ta cho các người thêm một cơ hội, từ nay về sau phải nghe theo ta, nếu có người không muốn nghe, ta cũng tuyệt đối không miễn cưỡng, bây giờ đứng ra cho ta."

Nửa buổi trời không ai mở miệng, cũng không có ai di chuyển, Điệp Y lạnh lùng nhìn trong đám bạo dân có mấy ánh mắt không đứng lắm, đột nhiên nghiêm giọng nói: "Bước ra cho ta có nghe thấy không? Ta không mảy mẩn nài, bây giờ cho người cơ hội rút đi cho ta, nếu không đi, sau này đừng trách ta ra tay tàn độc."

Đám bạo dân này nói ra chỉ là bách tính bình thường, chẳng qua chỉ vì sinh tồn mới đi tới bước đường hôm nay, có một số người thật sự là bất đắc dĩ làm như vậy, còn có một số người đã đi quá giới hạn này, đã quen với việc không cần làm, mà dùng hành vi phi pháp để có được lợi lộc, tâm cơ đó sao có thể qua mắt được Điệp Y, liền bị Điệp Y nhìn ra.

Không ai động đậy, Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên lại đợi cả nửa buổi trời, không một ai bước ra, Điệp Y lạnh lùng nhìn mấy người, từ kinh ngạc tới sợ hãi lại tới lắc lư không yên, sau cùng là thỏa hiệp, cuối cùng thần phục dưới sự đe dọa của Điệp Y.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y đều nhìn thấy cả quá trình, Cổ Hạo Nhiên bất giác mỉm cười nói: "Đã như vậy, thì đi theo ta sau này chúng ta là người cùng thuyền, có ta thì sẽ có các người" Vừa nói vừa dẫn đầu mà đi, đám người nghe được câu này bất giác đều vui mừng đi theo.

Lê châu, ở Lê Châu Cổ gia có tất cả mười một cái kho, trong đó đa phần là cất giữ gạo, mà vào lúc này đối với chuyện cứu tế ở Lê châu rõ ràng là hữu dụng, đây cũng là nguyên nhân Cổ Hạo Nhiên không về lại Phần châu, mà đổi hướng tới Lê châu, mọi thứ ở đây đúng là những thứ cần thiết nhất hiện nay.

Cạch cạch cạch, cánh cửa nhà kho nặng trĩu bị mọi người chậm rãi đẩy ra, từng bao tải lớn, gạo trắng liền bày ra trước mặt mọi người, nhà kho này của Cổ gia ở Lê châu cũng không phải là lớn nhất, nhưng cách nơi này gần nhất.

"Gạo, gạo, chúng ta có gạo rồi, chúng ta có gạo rồi."

"Hu hu, có cái để ăn rồi, có cái để ăn rồi, cuối cùng có cái để ăn rồi."

"Gạo, mỳ, có rồi, thật sự ta đã cầm được trong tay rồi, là thật, là thật, không phải gạt người, là gạo thật."

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng trước cửa kho, nhìn đám người bên trong bắt giặc chậm rãi lắc đầu, đám quan binh và bách tính xông vào trong, có người quỳ ngã trên đồng lương thực, đưa nắm gạo lên khóc tới thương tâm, có người trực tiếp bỏ lên trên, đem cả người vùi vào trong, có người chạy tới chạy lui trong nhà kho rộng lớn, nhìn đồng gạo cao như núi, vẻ mặt cười còn khổ coi hơn khóc...rất nhiều, rất nhiều, nhiều tới không biết nên dùng từ nào để hình dung cảnh tượng này.

Tràng tiếng khóc đau thương xé nát tâm can dần dần biến mất, Diệp Y nhìn đám người trước mắt đột nhiên sầm mặt xuống, roi ngựa trong tay quật vào cánh cửa lớn của nhà kho, phát ra tiếng ầm ầm, dọa cho đám người trong nhà kho đều sợ tới ngẩng đầu lên nhìn hai người.

Diệp Y vẻ mặt âm trầm nhìn người trong nhà kho, thanh âm lạnh tới cực điểm nói: "Ai cho các ngươi cất giấu? Ai cho phép các ngươi cất giấu? Ai cho các ngươi to gan như vậy?"

Ba câu hỏi câu sau sắc bén hơn câu trước, thanh âm câu sau càng lạnh hơn câu trước, khiến ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau không dám lên tiếng.

Thì ra đám bạo dân này đã đối tới sợ rồi, thấy nhiều gạo như vậy, quá vui mừng kích động, hữu ý hoặc vô ý bắt đầu nhét vào người mình, nhét vào túi, không có túi thì đổ vào trong y phục, đổ vào trong quần để đựng, nhưng y phục trên người sớm đã rách nát, sao có thể giấu gạo được, bắt giặc đổ vào lại chảy ra, lại đựng, lại chảy, dần dần đã trở nên điên cuồng.

Lúc này Diệp Y hừ lạnh một tiếng, mọi người đều ngẩn ra tại chỗ, Cổ Hạo Nhiên trong lòng nhin không được thở dài một hơi, đây đều là những người đối tới sợ a, toàn thân trên dưới có thể đựng được bao nhiêu, nhưng lại máy móc lặp đi lặp lại đổ vào đựng, mọi thứ này là vì nguyên nhân gì mà hình thành, thật sự khiến người ta đau lòng.

Nhưng trên mặt lại không dám lộ ra, động tác này không áp chế được, sau này sao mà chịu được, liền lạnh mặt nhìn mọi người nghiêm giọng nói: "Ta có cho phép các ngươi động thủ tự cất giấu không? Ta có nói không có căn dặn của ta, các ngươi có thể tự mình động thủ sao? Nghe ta, nghe thành dạng này à?"

Vừa nói vừa lạnh lùng nhìn người thiếu niên dường như là cầm đầu trong đám bạo dân, tức giận nói: "Ta có bản lĩnh đưa các ngươi tới, thì có đủ năng lực khiến các ngươi một tên cũng đừng hòng rời khỏi."

Người thiếu niên thấy Cổ Hạo Nhiên nổi giận, bắt giặc đưa nắm gạo trong tay lên lau bầu nói: "Ồ đây tuy có nhiều gạo như vậy, nhưng cũng sẽ có một ngày ăn hết, càng huống hồ ở đây có nhiều người như vậy, nếu bị người khác phát hiện ở đây có lương thực, bọn họ nhất định sẽ tới cướp, tới lúc đó chúng tôi biết làm thế nào?"

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng tức giận nói: "Ta đã dám đồng ý với các ngươi mọi thứ, thì ta sẽ có bản lĩnh thực hiện nó, dù bản lĩnh của họ có lớn, người có đông, ta đáp ứng với các ngươi có thì nhất định có, kho này ăn hết ta lại mở kho khác, tuyệt đối không đối chết các ngươi, nhưng, hôm nay nếu có người nào dám tự ý động vào những thứ ở đây, thì đừng trách bọn ta vô tình."

Người thiếu niên nghe Cổ Hạo Nhiên nói chắc như đinh đóng cột, bắt giặc do dự một lúc đứng dậy đem tất cả gạo bỏ xuống, cắn răng nói: "Ta nghe ngươi, Diệp Tử ta nói lời giữ lời, từng nói chỉ cần ngươi có thể cho chúng ta cái ăn, chúng ta sẽ nghe ngươi, ta sẽ nghe ngươi."

Nói xong quay đầu nhìn đám người vẫn đang do dự, người thiếu niên tên Diệp Tử lớn tiếng nói: "Bỏ xuống, lời vừa nãy các ngươi không nghe thấy sao? Lương thực ở đây dù có nhiều cũng sẽ có lúc bị ăn sạch, chúng ta theo hân thì cả đời cũng không cần lo cái ăn cái mặc, còn do dự gì chứ, bỏ xuống cho ta" Vừa nói vừa quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái.

Cổ Hạo Nhiên nghe ra trong lời nói của Diệp Tử, tiểu tử này lại dám dùng lời này để trói buộc hân, muốn hân nuôi bọn họ cả đời, nhưng vào lúc này đột người đầu tiên trung thành với hân thật rất quan trọng, Cổ Hạo Nhiên liền đạm mạc không khẳng định cũng không phủ định, trong nhất thời đám bạo dân đều cho rằng Cổ Hạo Nhiên đã đồng ý, bắt giặc đều đồng thanh reo hò, đều đem gạo trong tay bỏ xuống.

Cổ Hạo Nhiên thấy đám người trước mắt này hoàn toàn chấn động, bắt giặc đưa tay về phía sau vẫy một cái, trong nhất thời năm người bọn Phong cùng lúc bước ra, hành một lễ với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên gật đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn họ, rồi cùng Diệp Y xoay người rời đi, không nhiều hơn một lời.

Một màn này lại khiến đám người trước mặt kinh ngạc một hồi, bạo dân không biết bên trong chỉ nhìn thấy bên ngoài, chỉ biết đột nhiên có người tới, thực lực phía sau người này thật sự sâu khôn lường, bắt giặc đều sợ hãi đồng thời cũng vui mừng và hưng phấn hơn, thủ lĩnh của bọn họ là người có năng lực cao cường.

Mà trong mắt đám quan binh này, thân thủ như thế mà chỉ có thể làm tùy tùng, bắt giặc đều sợ hãi, đồng thời càng không dám có hành động gì khác, sau đó dưới sự chỉ huy của bọn Phong, ngay ngắn, đồng tâm bắt đầu làm theo mệnh lệnh họ ban bố xuống.

"Aizz, thì ra chỉ như vậy thì đã có thể khiến họ cảm thấy hạnh phúc?" Đứng ở một nơi trên quảng trường của Lê châu, Cổ Hạo Nhiên nhìn về phía trước, nghe bọn Phong chỉ huy thổi lửa, nấu cơm, và đám người đã bắt đầu ăn cháo, thấy trên mặt mọi người đều lộ ra một loại cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt, bắt giặc thở dài một hơi nói.

Đôi mắt Diệp Y luôn không lộ ra cảm xúc gì, lúc này cũng thoáng quá một chút thương tiếc, thấp giọng nói: "Những người chưa từng trải qua những chuyện này, vĩnh viễn không biết được cảm giác khi một người đối sắp chết, có được một chén cơm nóng, loại mùi vị đó khiến họ ghi nhớ cả đời."

Tình cảnh này nàng đều đã từng trải qua, cho nên hoàn toàn hiểu được tâm trạng của đám nạn dân này, mới nhẫn nại và hao tâm với họ, tình cảnh này trong mắt người khác chẳng qua là chuyện nhất thời, nhưng trong mắt nàng có lúc lại là mọi thứ, tin rằng vào lúc này cũng là tất cả đối với những nạn dân ở đây.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Cứu tế

Cổ Hạo Nhiên đưa tay siết chặt lấy tay Diệp Y nói: "Diệp Y, mọi chuyện sẽ ổn thôi." Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nói vô cùng thận trọng, sau đó khẽ gật đầu.

Hai người đang đứng một bên nói chuyện, bên cạnh một người có bộ dáng là quan binh đột nhiên đưa lên cái chén, chạy qua đây trong mắt đầy hy vọng nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói: "Thiếu gia, nhà ta còn có thể tử và hài tử, ta muốn dẫn họ tới ăn, người xem có được không?"

Những người này vốn muốn gọi Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y là ân nhân, nhưng Cổ Hạo Nhiên cảm thấy thật sự không đảm nổi kiểu xưng hô này, cứ gọi hần là thiếu gia, gọi Diệp Y là phu nhân như bọn Phong là được.

Lời vừa dứt có một số quan binh bên cạnh đều vây tới, những quan binh này đều là người bản địa Lê châu, đương nhiên trên có già dưới có trẻ rồi, lúc này thấy Cổ Hạo Nhiên mở kho lương lớn như vậy để cứu tế, bất giác đều nghĩ tới phụ mẫu thể nhi.

Cổ Hạo Nhiên trầm ngâm một hồi nói: "Các người cứ ăn trước, ăn xong sau đó làm việc cho ta, ta muốn tất cả mọi người ở Lê châu đều có thể được ăn, các người cũng đừng lo lắng, người nhà và bằng hữu các người sẽ không ai bị đói, ta tới đây không phải vì để chỉ cứu các người, ta phải cứu là cả Lê châu."

Nghe câu nói này của Cổ Hạo Nhiên, mọi người liền reo hò, không ít người bắt đầu thì thầm bàn tán, không chỉ cứu mấy người bọn họ, còn cứu cả Lê châu, khẩu khí lớn biết bao, bối cảnh và thế lực lớn chừng nào mới dám nói ra câu này, nhưng không nghĩ ngờ gì khiến mọi người càng thêm yên tâm, ai nấy đều thật sự quyết tâm theo Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y làm việc, nhưng lại không biết bọn Cổ Hạo Nhiên muốn cứu không chỉ có Lê châu, hần còn muốn cứu cả Thánh Thiên.

Linh theo sau Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nghe hai người nói vậy, thấp giọng nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, đây mới chỉ là bước đầu, Lê châu này dân số vốn hơn bốn vạn nhân khẩu, bây giờ thêm vào đó là dân chạy nạn từ xa tới, và đám bạo dân vùng lân cận tới, e không dưới mười mấy vạn, tuy tàn sát không ít người, nhưng số người còn sót lại vẫn nhiều như trước, và lại hôm nay vừa mở kho lương, người nghe tin mà tới sẽ càng nhiều hơn, sau này sẽ tương đối khó khăn, tuy ở Lê châu chúng ta có tới mấy nhà kho, nhưng e là..."

Cổ Hạo Nhiên nghe Linh nói, khẽ chau mày: "Ta biết, mở kho lương này ta rất rõ chúng ta sau này sẽ đối mặt với tình cảnh gì, Linh, người dẫn theo mấy người của Nguyệt đường đi mở những kho lương khác cho ta, tình hình trước mắt của Lê châu nhất định phải được khống chế, chỉ cần bước đầu chấn áp họ, sau này có lẽ dễ xử lý hơn so với tưởng tượng của chúng ta."

Ngừng một lúc Cổ Hạo Nhiên lại quay sang Liễu bên cạnh này giờ không nói gì: "Người đi chọn vài người, đem nơi này vây lại cho ta, ta phải khiến bất kỳ ai, bất kỳ thế lực nào cũng không thể vào đây quấy phá" Bạo dân bạo động, nếu một khi biết có đồ để ăn, khó tránh khỏi có người tới cướp, Liễu trực tiếp gật đầu.

Cổ Hạo Nhiên lại nói với Minh Thanh: "Người đi chọn vài người, truyền tin tới từng thế lực, ta muốn tất cả mọi người ở Lê châu đều biết ta ở đây mở kho lương."

Minh Thanh đáp một tiếng: "Thiếu gia yên tâm, Minh Thanh biết phải làm thế nào."

Cổ Hạo Nhiên khẽ gật đầu lại nhìn sang Diệp Y, Diệp Y nhàn nhạt nói: "Đã thông báo những nơi khác rồi, nếu thời cơ chín muồi, đương nhiên sẽ khởi động." Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không muốn hần nói, đã đem mọi thứ làm xong cả rồi, bất giác đưa tay nắm chặt lấy tay Diệp Y.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên vô tình lộ ra vẻ trầm ổn, biết người chồng trước mặt này của nàng, đã bắt tri bất giác mà trưởng thành, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, đã trở thành một nam nhân chân chính, bắt đầu biết nắm đại cục, sau đó nhàn nhạt quay sang Lâm Dã nói: "Người ngoài thành người đi ứng phó, phải mau chóng giải quyết mọi thứ, tuyệt đối không thể để bệnh dịch bùng phát."

Lâm Dã trực tiếp gật đầu đồng ý, không nói hai lời đi về phía ngoại thành, mọi thứ ở ngoại thành là một trọng điểm, nếu không giải quyết đàng hoàng thì rất nguy hại.

Lâm Dã đi xong, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Người xử lý cứu tế, ta đi xử lý thi thể trong thành."

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy, liền gật đầu, hai chuyện này trước mắt là chuyện lớn, dù giá nào cũng không thể chậm trễ, mà sở trường của Diệp Y và hần vừa khéo dễ phối hợp, bất giác siết chặt lấy tay Diệp Y, lặng lẽ truyền đạt sự quan tâm, Diệp Y nhàn nhạt cười xoay người mang theo Hồng Tinh rời khỏi.

Mở kho, phát lương thực, có người bắt đầu cứu tế, trong nhất thời tin tức này mọc dài như cánh bay đi khắp cả bầu trời Lê châu, một ngàn, năm ngàn, một vạn, hai vạn, mười vạn, một ngày, hai ngày, ba ngày, ngày càng nhiều người chạy tới chỗ Cổ Hạo Nhiên, khắp quảng trường Lê châu chật kín người, có bạo dân, có quan binh, có bách tính ở đây, nhiều tới đêm không xuể.

"Phong gia, cháo bên đó đã sắp ăn hết rồi, cháo bên này đã nấu xong chưa?" Thanh Thư đầu đầy mồ hôi chạy tới, hỏi Phong người lo liệu lương và nguồn gốc lương thực.

Phong đưa mắt nhìn xung quanh cháo đã nấu chín, gật gật đầu nói: "Đem những thứ này qua đó trước, số còn lại chưa nấu xong, lát nữa các người mới đem lên, ứng phó trước đã."

Thanh Thư và Phong bên này còn chưa bàn xong, bên kia Tam Hồ như một cơn gió chạy tới, từ xa đã gọi Hành: "Số người duy trì trật tự không đủ rồi, Hành gia bên này đã chọn xong người chưa, ta sẽ lập tức dẫn qua đó, bên đó cần dùng người."

Hành mấy ngày nay nói nhiều hơn cả số lần hắn nói trong mười năm nay, thanh âm khàn tới sắp nói không thành tiếng rồi, sau đó không nói hai lời, trực tiếp vẫy tay với người trước mặt, Tam Hồ cũng sớm đã hiểu được ý tứ và ra hiệu tay của Hành, sau đó trực tiếp đứng trước mặt mấy trăm người cao giọng nói: "Mau, theo ta ta sẽ nói cho các người, vị trí của các người và..."

"Liễu gia, lương thực bên kho lương sắp không đủ rồi, bây giờ làm thế nào? Có phải tiếp tục lấy thêm lương thực không?" Diệp Từ mặt đầy mồ hôi chạy tới, hỏi Liễu.

Liễu vừa ghi chép các khoản mục, địa điểm và phương thức chi tiêu, tai nghe thấy Diệp Từ hỏi vậy, đầu cũng không ngừng nói: "Đi nhà kho thứ hai vận chuyển" Nhà kho thứ hai sớm đã dẫn Diệp Từ đi xem qua một lần, cho nên Diệp Từ trả lời một tiếng, lại mang theo người vội vàng vàng vội vàng đi.

"Minh gia..."

"Linh gia..."

Chỉ nghe thấy thanh âm lần lượt vang lên, Cổ Hạo Nhiên ở một bên bất giác lắc đầu cười khổ, từ sau khi hắn mở kho phát lương cứu tế, tựa hồ người ở khắp Lê châu này, dường như trong nháy mắt đều tập hợp tới trước mặt hắn, cháo cứu tế được mở ra từng nơi từng nơi một, vẫn không đủ dùng.

Cổ Hạo Nhiên cười khổ nhìn mọi thứ trước mắt, thấy một hán tử gạt người đứng chắn trước mặt hắn ra, mấy bước chạy tới trước mặt Phong, khua tay múa chân nói với Phong, Cổ Hạo Nhiên bất giác cười thầm, hán tử này vốn cũng là một thủ lĩnh của đám bạo dân, khi đó cầm đầu một đội ngũ ba bốn ngàn người, hai bên đối địch nhau trong thời gian rất dài, may mà đội ngũ đầu tiên đi theo Cổ Hạo Nhiên, lại tuyệt đối ủng hộ và trung thành với Cổ Hạo Nhiên.

Còn có rất nhiều rất nhiều, có một số người vừa tới thấy có cơm ăn liền gia nhập đội ngũ Cổ Hạo Nhiên, một số tới xong rồi lại muốn gây chuyện, Cổ Hạo Nhiên còn chưa mở miệng, thì đã được đám nạn dân giải quyết xong xuôi, cũng không dám lỗ mắng nữa.

Sắp xếp nơi ở cho nạn dân, Cổ Hạo Nhiên còn đặc biệt làm theo dẫn dò của Diệp Y, đem người bị thương và không bị thương chia thành hai chỗ, bị thương còn cho người tới chuyên môn chăm sóc họ, tuy không được mấy người chuyên nghiệp, nhưng cũng tốt hơn ngàn vạn lần so với ở ngoài thành.

Bây giờ đội ngũ này ngày càng nhiều, số người cũng ngày càng đông, không chỉ có người ẩn nấp ở các nơi trong Lê châu đều tụ lại đây, một số vốn là người ngoại thành cũng tới đây, thậm chí có một số nạn dân qua đường cũng tập hợp lại nơi đây, Lê châu trong mấy ngày nay, từ một châu có bạo dân điên cuồng, trở thành một châu từ thiện có ăn có uống.

May mà Cổ Hạo Nhiên cũng không uống công nuôi đám nạn dân khổng lồ này, cứu tế họ đồng thời càng dễ họ tự sản xuất để tự cứu mình, dựa vào người khác, dựa vào triều đình, hoặc dựa vào hắn, cũng không thể dựa được cả đời, chỉ có thể dựa vào chính mình mới có thể dựa cả đời, may mà mọi thứ bây giờ có Cổ Hạo Nhiên đùm bọc cho họ, bất giác nhận cứu tế đồng thời cũng bắt đầu dần dần hồi phục lại diện mạo vốn có của Lê châu.

Không còn bạo dân làm loạn, không còn sự ức hiếp của quan phủ, mọi thứ đều tiến hành hết sức thuận lợi và bình yên, thì ra quan phụ mẫu và quan binh Lê châu, cũng bắt đầu cùng Cổ Hạo Nhiên thực thi hàng loạt các chính sách bắt đầu hồi phục lại cách quản lý của Lê châu.

Đại quan của Lê châu từ lúc xảy ra bạo loạn, sớm đã rời khỏi nơi đây, bây giờ quan viên còn lại chẳng qua đều là số tiểu quan thường ngày không có thực quyền, không phải là chức quan béo bở, không có quan hệ, bây giờ lại hoàn toàn phát huy tác dụng của họ, dưới sự trợ giúp của Cổ Hạo Nhiên, và tất cả nạn dân bách tính hợp thành một thể, duy trì trạng thái trước mắt của Lê châu.

Mà sau khi có ăn có uống, tâm tình nóng vội bất ổn vốn có của nạn dân cũng dần dần hồi phục về bản tính ban đầu, không những không tiếp tục, ngược lại còn giúp người bản địa Lê châu, bắt đầu kiến tạo lại Lê châu vốn bị nhân mã hai phía hủy hoại.

Kiến tạo Lê châu, đồng thời diệt trừ bệnh dịch cũng được tiến hành khí thế, Diệp Y mang theo Hồng Tịnh và Lâm Dã, trong và ngoài thành Lê châu tăng cường thiêu đốt thi thể, và mang theo thuốc trị thương cho người bị thương, đồng thời tìm tới một số đại phu điều chế thuốc phòng ngừa dịch bệnh, cho tất cả mọi người uống, mọi thứ chiếu rọi khắp mọi góc ngách của Lê châu, nhất thời trong thành Lê châu dù là lão chuột trên trăm năm cũng bị bức ra ngoài, càng huống hồ là động vật khác, đều bị độc chết đầy trên đất.

Bây giờ khắp trong thành ngoài thành Lê châu không phải ngập trong mùi khói nồng nặc, thì cũng là mùi thuốc tán phát khắp nơi, hỗn hợp hai mùi này trong không khí, tỏa khắp cả Lê châu, khiến người trong châu đều bị nhuộm loại mùi vị này.

"Áy, Người không phải là Cổ Hạo Nhiên sao?" Cổ Hạo Nhiên đang ngẩng đầu ngửi mùi vị kỳ lạ tán phát trong không khí, đột nhiên nghe thấy có người

gọi hắn, bắt giác cúi đầu nhìn về nơi có tiếng gọi.

Chỉ thấy người phát ra thanh âm đó là một nam tử trung niên mặt mũi vàng vọt, thấy trong đôi mắt của người này là tia cháy bỏng, dường như lúc này gặp được Cổ Hạo Nhiên là chuyện thần kỳ biết mấy, kích động biết mấy, còn Cổ Hạo Nhiên lại thấy có chút lạ mặt, bắt giác nhướng mày nhìn người này nói: "Xin hỏi người là ai?"

"Cổ Hạo Nhiên, quả thật là người, ta còn nói là ai mà có bản lĩnh lớn như vậy, có xuất thân lớn như vậy để cứu tể, thì ra là người, ha ha ha, lần này Lê châu chúng ta được cứu rồi, trong thiên hạ này không có nơi nào mà nhà các người không cứu nổi." Nam tử thấy Cổ Hạo Nhiên thừa nhận chuyện hắn đã nhận đúng người, bắt giác vui mừng bước lên trước nắm lấy tay Cổ Hạo Nhiên, cao giọng gọi.

"Cổ gia, Cổ gia, người của Cổ gia."

"Cái gì, là người của Cổ gia, Cổ Hạo Nhiên, ta, ta từng nghe về hắn, a, là bọn họ đến rồi, lần này chúng ta không cần lo lắng nữa, được cứu rồi, được cứu rồi."

"Có thật không, có thật không, thật là người của Cổ gia, lần này tốt rồi, tốt rồi."

Nam tử cao giọng gọi, người vây xung quanh đều kinh ngạc kêu lên, ai nấy đều vây tới Cổ Hạo Nhiên, sự vui mừng và kích động được bộc lộ từ trong ánh mắt, trước đây còn có chút lo lắng về đợt cứu tể lần này, bây giờ liền biến mất tăm mất dạng.

Bọn Phong thấy trong nhất thời mọi người đều điên cuồng vây lấy Cổ Hạo Nhiên, bắt giác đều bỏ việc trong tay xuống, tới bảo vệ Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên thấy mọi người đều kích động không cách nào kiềm chế, bắt giác vừa vội vàng lùi lại phía sau, vừa cao giọng nói: "Đứng lại, đứng lại, có gì thì từ từ nói, ta lại không sinh ra lợi nhuận gì sao lại kích động như vậy."

Cổ Hạo Nhiên biết tin đồn được truyền đi bên ngoài, đem Cổ gia có chút thần thánh hóa rồi, nói họ dường như thần thông quảng đại hơn cả hoàng thất của Thánh Thiên, đây rõ ràng là chuyện không thể nào, mà càng truyền càng ly kỳ, bây giờ bị người ta nhận ra thân phận, Cổ Hạo Nhiên liền biết gặp phiền phức to rồi.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Phát hiện tung tích địch

"Ồn cái gì?" Diệp Y đang lúc chuẩn bị tới xem tình hình thuốc ở đây, còn chưa tới gần đã phát hiện ở đây tình hình đang sục sôi, sau đó trực tiếp mang người xông lên kéo Cổ Hạo Nhiên ra.

"Mọi người đừng quá kích động, bộ dạng chúng ta như vậy người một câu Cổ thiếu gia nghe không rõ, chúng ta đợi chính là giây phút này, đợi Cổ gia tới cứu chúng ta, bây giờ chúng ta đợi được rồi, mọi người đừng kích động, đừng kích động, ngàn vạn lần không được để Cổ thiếu gia của chúng ta bị tổn thương, mau tránh ra, mau tránh ra." Nam tử nhận ra Cổ Hạo Nhiên đầu tiên, thấy Diệp Y về mặt sát khí đằng đằng nhìn đám người đang kích động, bắt giác vội vàng cao giọng vỗ về mọi người.

Đám người nghe nói vậy, bắt giác đều trở nên yên tĩnh, mau chóng lùi ra sau cho Cổ Hạo Nhiên và người xung quanh hắn, để ra một khoảng trống, Cổ Hạo Nhiên thấy vậy bắt giác thở phào nhẹ nhõm, giống lần trước nguy hiểm vậy mà còn không chết, bây giờ bị nhiều người như vậy giắt chết, thì thật quá mất mặt rồi.

Cổ Hạo Nhiên và tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh, từng đôi mắt tràn đầy hy vọng đang nhìn hắn, bắt giác đứng lên chiếc bàn bên cạnh, hướng về phía mọi người cao giọng nói: "Mọi người đừng hoảng loạn, có chuyện gì từ từ nói, nhà chúng tôi không phải là vạn năng, nhưng chỉ cần một ngày có chúng tôi, thì sẽ không để mọi người bị đói, bây giờ trên toàn Thánh Thiên chúng tôi đã bắt đầu cứu tể, khổ nạn cuối cùng sẽ qua đi, mọi thứ đều ổn cả thôi."

Mấy hôm trước Cổ Hạo Nhiên cũng từ tin tức trong Nguyệt đường của Diệp Y biết được, tin tức truyền tới bọn Cổ Hạo Dương đã thấy được hiệu quả, mấy đại châu của Thánh Thiên, các châu có kho lương quan trọng của Cổ gia, đều đã được bọn Cổ Hạo Dương cầm đầu, bắt đầu cứu tể, tuy đối với bách tính của cả Thánh Thiên mà nói chỉ như muối bỏ biển, nhưng hiệu quả như vậy thật chấn động và vượt xa, vượt xa ý nghĩa của việc cứu tể.

Mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, mọi người bắt đầu truyền đi câu nói này, bắt giác ai nấy mắt đều ngấn lệ nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên, có một số người lâu lâu nói: "Chúng tôi biết, có các người tới cứu chúng tôi, thì nhất định sẽ tốt lên thôi, nhất định sẽ."

Có người lại không cách nào kiềm chế mà đau lòng khóc, những ngày trước đây không có chút phản ứng gì, bây giờ vừa nghe nói Cổ Hạo Nhiên người của Cổ gia, thì đều bắt đầu khóc, ai nấy đều vừa khóc vừa nói: "Lần này chúng ta yên tâm rồi, đây là đệ nhất môn đình của Thánh Thiên chúng ta a, bọn họ không cứu nổi chúng ta, thì càng không có ai cứu nổi chúng ta rồi, tốt rồi, tốt rồi, cuối cùng có thể yên tâm rồi."

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt, bất giác cùng lúc thở dài một hơi, nam tử nhận ra Cổ Hạo Nhiên thấy mọi người đều cùng một bộ dạng, bất giác cao giọng nói với mọi người: "Triều đình không cứu chúng ta, có Cổ gia tới cứu chúng ta, Cổ gia là đệ nhất môn đình của Thánh Thiên chúng ta, triều đình không quan tâm tới hân, nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ quan tâm tới hân, bây giờ mọi người không cần tranh giành nữa rồi chứ, có bọn họ tới rồi, chúng ta còn lo ăn không no sao? Mọi người nói xem chúng ta còn cần phải lo lắng nữa không?"

"Sẽ không, nhất định sẽ không, chúng ta sẽ không lo lắng nữa, lần này thật sự yên tâm, cũng không cần hốt hoảng lo sợ nữa." Mọi người đồng thanh đáp.

Nam tử gật đầu nói: "Vậy thì tốt, đã như vậy chúng ta có phải là nên làm gì thì làm, nên đi đâu thì đi, có bọn họ chống đỡ cho chúng ta, chúng ta còn có gì phải suy nghĩ, toàn bộ Thánh Thiên đã bắt đầu cứu tế, đây là lời đương gia nhà chúng tôi vừa nói, lời của Cổ thiếu gia ở Cổ gia là thánh chỉ, bây giờ bày ra trước mắt mọi người là con đường kang trang rộng mở, chỉ cần chúng ta tiến về phía trước thì mọi chuyện sẽ xán lạn."

Trong tiếng phụ họa cao ngất của mọi người, nam tử không ngừng diễn thuyết, trái lại Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, không làm gì cả, dường như chỉ là vai phụ.

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười nhìn người nam tử rạng rỡ trước mắt, người này đang nói giùm hân, mỗi câu hân nói nhìn tựa như bảo vệ những nạn dân này, nhưng đồng thời lại khoe khoang năng lực của Cổ gia, muốn tất cả nạn dân, tất cả mọi người nên làm gì thì làm vậy, không thể chỉ dựa vào lần cứu tế này của Cổ Hạo Nhiên, những điều này so với lời Cổ Hạo Nhiên nói thực tế hơn nhiều.

Vì Cổ Hạo Nhiên đã bị xác định thân phận, tất cả nạn dân lại được chứng kiến qua năng lực và những gì Cổ Hạo Nhiên có, thêm vào đó lời đồn quá ly kỳ, lần này tin tới mười phần mười, ai nấy đều biết đương gia của Cổ gia đã ra tay rồi, ngày tháng tốt đẹp nhất định không còn xa nữa, bất giác cao giọng ứng hợp với lời người nam tử nói.

Diệp Y nghe người nam tử diễn thuyết, bất giác thả lỏng tư thái cảnh giác, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người đang kích động xung quanh, đột nhiên một ánh mắt dường như đã từng quen biết xuất hiện trong mắt Diệp Y, nhưng mà chỉ trong nháy mắt liền biến mất tầm hơi, trong lòng Diệp Y chợt động, đôi mắt đang lạnh lùng nhìn đám người đồng thời bắt đầu để ý nguồn gốc của ánh mắt quen thuộc này.

Đêm, Cổ Hạo Nhiên và bọn Phong mọi người đang ngồi trong một tửu lầu được quét dọn tạm thời, Cổ Hạo Nhiên cười nhìn người nam tử ban ngày tiến hành diễn thuyết kích động, còn chưa nói gì người nam tử đó cười nói: "Cổ đương gia thật sự không nhớ ra ta là ai sao, bi chức tên là Tạ Cận, tham quân của Lê châu, hội Bách Bảo năm ngoài ta từng gặp qua Cổ đương gia, nhưng mà khi đó bi chức chức quan quá thấp, chỉ có thể nhìn từ xa, mà không có tư cách bước lên chào hỏi."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy khẽ gật đầu, một tham quân nhỏ nhoi của cả một châu, trong trường hợp lớn như vậy e thật không có tư cách tới chào hỏi với hân, có thể đứng ngang hàng với hân chỉ có các quan viên cấp cao, hết cách, tuy hân không có chức quan, cũng không phải là thế gia cha truyền con nối, nhưng thế đạo này lấy tiền đề người là chuyện rất bình thường, vào khi đó không đem những người này để vào mắt.

Cổ Hạo Nhiên thấy Tạ Cận tự mình báo quan chế và danh tính, sau đó trực tiếp nói: "Những quan viên khác của Lê châu đâu?" Quân hàm tham quân đối với hân mà nói tuy không lớn, nhưng với cả một Lê châu mà nói cũng không phải là nhỏ, cấp biệt so với tổng binh gì đó thì lớn hơn nhiều.

Tạ Cận bắt lực lắc đầu nói: "Châu trưởng những người này có hậu đãi sớm đã chạy hết rồi, không giấu gì Cổ thiếu gia, bi chức cũng là đột người tháo chạy đầu tiên, nhưng thời vận không tốt, không có được tin tức sớm như các châu trưởng, vừa ra tới cửa thành đã gặp phải dân chúng bạo động, không cách nào rời khỏi, chỉ còn biết trở về, chỉ dám trốn ở nơi không có bạo dân mà sống, khi nghe tin Cổ thiếu gia mở kho cứu tế, mới dám ra ngoài."

Cổ Hạo Nhiên thấy trong mắt người này ngập tràn hổ thẹn, sau đó thở dài một hơi nhàn nhạt nói: "Biết sai có thể sửa là chuyện tốt, từ bây giờ lại làm một vị quan tốt, cũng chưa muộn."

Tạ Cận gật đầu thận trọng nói: "Cổ thiếu gia, bi chức lời thật nói thật, nếu không phải hôm nay nhận ra Cổ thiếu gia tới cứu tế, bi chức cũng không dám nói cái gì mà làm quan cho tốt, đám bạo dân này rất lợi hại, bi chức căn bản không có năng lực dẹp yên họ, nhưng mà, bây giờ Cổ thiếu gia đã ra mặt, thì tình hình lại không giống nhau, Cổ gia đã được mọi người đồn đại vô cùng kỳ diệu, chuyện này một là có thể dùng lòng tin áp chế họ, hai là, Cổ gia cũng thật có năng lực trong thời gian ngắn mà cứu tế đại quy mô, có hai điều kiện nhân tố này chống đỡ, mọi chuyện đều dễ thực hiện."

Cổ Hạo Nhiên nghe Tạ Cận thận trọng nói những lời này, bất giác nhướng mày đợi quyết định của hân, Tạ Cận thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn hân, bất giác trầm tư một lúc thấp giọng nói: "Cổ thiếu gia, người thật trước mặt chúng ta không nói lời giả dối, bi chức nghĩ cứ cho là năng lực của nhà Cổ thiếu gia có thần thông đi nữa nhưng thật sự với đại quy mô, cứu tế vô thời hạn như vậy, cứ cho là nhiều của cải hơn nữa cũng sẽ có ngày hết, đây chỉ là hành vi chữa ngọn không chữa gốc."

Cổ Hạo Nhiên nghe Tạ Cận nói những lời này, trong lòng bất giác kinh ngạc Tạ Cận này lại hiểu rõ những chuyện này, trên mặt đồng thời mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Tiếp tục nói."

Tạ Cận thấy Cổ Hạo Nhiên ủng hộ hân tiếp tục nói, sau đó gật đầu nói: "Vậy bi chức không khách khí nữa, bi chức thâm tính, ở Lê châu một ngày chúng ta đại khái tiếp cận gần hai mươi vạn nạn dân, chỉ ít phải dùng khoảng hai mươi vạn cân lương thực, còn chưa nói tới những nơi khác, nếu tính khắp Thánh Thiên trong một ngày, không biết hao phí bao nhiêu thứ, cứ gánh như vậy không phải bất cứ môn đình nào cũng có thể gánh nổi."

Cổ Hạo Nhiên thấy Tạ Cận ngừng một lúc lại nói: "Cứu tế như vậy không phải là cách, xét cho cùng tới cuối cùng nếu triều đình bên phía nữ hoàng không ra chính sách gì thì cứ cho là cổ hơn nữa cũng chỉ là công dã tràng, nói câu không nhân đạo, cứ như vậy chỉ có thể kéo theo nhà các người sụp đổ, ngoài ra còn đem tất cả bá tánh của Thánh Thiên đẩy xuống nước sâu, bây giờ còn có nhà các người tới tìm đường sống cho chúng tôi, tới lúc đó không còn ai tới tìm đường sống cho mọi người nữa rồi."

Những vấn đề này Cổ Hạo Nhiên sớm đã nghĩ kỹ và hiểu rõ, Cổ gia cứ cho là nhà lớn nghiệp lớn vô biên vô bờ, về lâu dài cũng không thể tiếp tục như vậy, bây giờ hấn cứu tể như vậy, chẳng qua chỉ là hơi hòa hoãn bầu không khí của dân chúng, để tất cả người trong Thánh Thiên tạm thời không tương tàn và tranh giành, cuối cùng họ cần giải quyết, chính là như Tạ Cận đã nói, hoàng thất bên đó.

Tạ Cận thấy trên mặt Cổ Hạo Nhiên vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, biết Cổ gia có thể ra tay, đương nhiên đã tính tới hậu quả, trên mặt lộ ra nụ cười xu nịnh: "Bi chức cũng biết bọn Cổ thiếu gia trong lòng tuyệt đối hiểu rõ, bi chức chẳng qua là nhọc tâm, nhưng mà, bi chức cũng chỉ là muốn tốt cho mọi người.

Bây giờ, nghe Cổ thiếu gia nói Cổ gia ở Thánh Thiên đã tiến hành cứu tể đại quy mô, thật ra chỉ cần truyền tin đi là được, người Thánh Thiên biết Cổ gia trở lại, cứu tể đại quy mô rồi, tin tức này còn hữu dụng hơn so với ngàn vạn gánh lương thực, mọi người hy vọng chính là một thế lực có thể nương tựa, chỉ cần biết đã có một thế lực ra mặt can dự mọi thứ, thì so với cứu tể như vậy còn hữu dụng hơn nhiều."

Cổ Hạo Nhiên khẽ gật đầu, trước đây tuy biết lời đồn về Cổ gia, quá lý kỳ, nhưng hôm nay nhìn thật sự được trời phú cho quá nhiều hy vọng và kỳ vọng, chỉ nghe nói người Cổ gia đang cứu tể, dường như trong nháy mắt chuyện gì cũng đều được giải quyết, không còn tranh giành, không còn tàn sát, đến cả cãi vã cũng không xảy ra, trên mặt mọi người là sự lạc quan có thể nhìn thấy, sự thả lỏng đó xuất phát từ tận đáy lòng.

Tạ Cận thấy Cổ Hạo Nhiên gật đầu, sau đó nhìn bọn Phong ở phía sau Cổ Hạo Nhiên, thấp giọng nói: "Cổ thiếu gia, những chuyện cứu tể này không phải chỉ lấy đồ cho bên ngoài là được, nó có mặt lớn và mặt nhỏ, phân biệt nặng nhẹ nhanh chậm, có một số người cũng không thể chỉ nuôi không hấn như vậy được.

Cổ thiếu gia người đem chuyện lớn làm rất tốt, nhưng có một số chuyện nhỏ người không biết, bi chức hai ngày nay thăm tính, quá nhiều chỗ lãng phí, và lại tình hình này về sau còn tiếp tục nhiều như lông bò, không phải ngày một ngày hai có thể giải quyết.

Còn nữa, điểm quan trọng nhất, Cổ thiếu gia, bi chức nói lời thẳng thắn, nếu Cổ thiếu gia muốn mượn cơ hội lần này, Cổ gia muốn mượn thế nổi dậy, mà giành lấy, vậy thì Cổ thiếu gia người phải tận lực làm những chuyện này, nếu không có cách nghĩ này, Cổ thiếu gia, người có thể tài trợ, có thể tuyên dương rùm beng, nhưng sau cùng những hạng mục chi tiết này vẫn là quan địa phương ra tay thì tốt hơn."

Tạ Cận nói tới đây đưa mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Cổ Hạo Nhiên, cắn răng nói: "Bi chức chắc chắn thiếu gia hiểu ý của bi chức, bi chức không muốn nói sự lợi hại trong đó."

Cổ Hạo Nhiên cười nhạt nói: "Người cứ nói tiếp." Không phải trả lời trực tiếp cũng không phải phản đối lời Tạ Cận nói, Cổ Hạo Nhiên đương nhiên hiểu ý của Tạ Cận, Cổ gia bây giờ đã bị đồn thành như thế, đã hơn hấn uy tín của hoàng thất, và lại Cổ gia bây giờ lại bắt đầu cứu tể, hấn nếu tận lực, vậy thì sau này trong lòng bách tính của Thánh Thiên, chỉ có Cổ gia hấn mà không phải là hoàng thất.

Nếu hấn thật sự muốn đoạt lấy hoàng thất của Thánh Thiên, vậy thì bây giờ lòng dân đang hướng về, có lẽ là một cơ hội cực tốt, tuy đồng thời cũng sẽ tương đối khó khăn, nhưng người Cổ gia chắc không một ai muốn làm hoàng đế, không biết Cổ Ly có hứng thú hay không. Nhưng dựa vào tính cách của Cổ Ly cũng tuyệt đối không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế này.

Nếu hấn không có hứng thú với vị trí đó, vậy thì đằng sau sự đánh trống giương cờ ồn ào như vậy, có các quan địa phương ở các nơi khống chế mọi thứ, thì cứ cho là sau này công cao chấn chủ, triều đình cũng có thể có mặt mũi nói là hai bên cùng hợp tác mà cứu tể, đây là chỗ mấu chốt đảm bảo cuộc sống tốt đẹp sau này.

Trước mắt dù sao cũng là thiên hạ của hoàng thất Thánh Thiên, không thông qua quan viên địa phương của các châu, mà trực tiếp tiến hành cứu tể, chuyện này về sau có thể gặng cho người tội danh, xem thường triều đình, xem thường hoàng thất, không chu di cửu tộc, cũng là chu di tam tộc.

Những chuyện này Cổ Hạo Nhiên vốn chưa từng nghĩ triệt để như vậy, dù sao hấn cũng không sống trong quan trường, không tranh đấu qua, biết được đại đạo lý, nhưng không hiểu thấu như đám quan viên nhỏ này, lúc này được Tạ Cận chỉ điểm, liền hiểu ra toàn bộ, nhưng vờ như không hiểu nhìn Tạ Cận, bộ dạng này rõ ràng Tạ Cận đã đem mình xem như đồng minh, cho nên mới trực tiếp nói những lời này.

Tạ Cận thấy Cổ Hạo Nhiên cũng không lộ ra chút gì, sau đó cắn răng nói: "Cổ thiếu gia, nếu người muốn đi con đường phía trước, bi chức đã nói vậy rồi, từ nay về sau sống chết có nhau, nếu Cổ thiếu gia muốn đi con đường phía sau, bi chức tuy có thể lách được ải này, nhưng Cổ thiếu gia người nếu tin bi chức, bi chức tuyệt đối sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Cổ Hạo Nhiên cười nhìn về mặt kiên định của Tạ Cận, nhàn nhạt nói: "Vậy người nói xem nên làm thế nào?"

Tạ Cận nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác nhượng mảy, nửa buổi trời về mặt kích động đem kế hoạch của mình nói ra, Cổ Hạo Nhiên nghe Tạ Cận nói có lý, bất giác cùng Tạ Cận kẻ xướng người họa rồi thảo luận.

Phong ở đằng sau thấy Tạ Cận về mặt hưng phấn, bất giác thầm cười chế nhạo, thấy liên quan tới nguy hiểm tính mạng liền lập tức bỏ chạy, bây giờ vừa thấy Cổ Hạo Nhiên ra mặt cứu tể, liền nhào tới nói rõ thân phận, muốn cứu cũng tận tụy chết cũng không từ, đây mới là người am hiểu đạo lý quan trường.

Biết mình bị được Cổ Hạo Nhiên, mình bị được Cổ gia, sau này có chính là con đường rộng rãi, Cổ gia này sau khi cứu tể như vậy, tiếng tăm, danh dự, và mọi thứ theo sau đó mà tới, tuyệt đối là không ai có thể nhìn thấy phía sau, vào lúc này hấn đứng ra, tiền đồ sau này phải nói là thuận lợi, quan vận phải nói là hanh thông, tiền đồ phải nói là rạng rỡ, lần này dựa được một cây đại thụ chống trời a.

Hành lúc này cũng ở đây, sau đó cùng Phong đưa mắt nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt, Tạ Cận này nghe ra trong bụng thật sự có chút đen tối, nói ra điều nào điều nấy đều có lý, có rất nhiều chuyện căn bản họ hoàn toàn không nghĩ tới, bây giờ hấn từng li từng tý một đều đủ cả, bất giác âm thầm tính

toán, người có năng lực làm gian thần đương nhiên có bản lĩnh của gian thần.

Còn nói Cổ Hạo Nhiên bên này đang cùng Tạ Cận thương lượng bổ sung cứu tế và chuyện sau này, Diệp Y bên đó lại trong đêm tối tìm kiếm chủ nhân của ánh mắt quen thuộc nàng nhìn thấy lúc ban ngày.

Trong màn đêm Diệp Y chậm rãi bước đi, chủ nhân ánh mắt nhìn thấy lúc ban ngày đó rõ ràng không phải là người bình thường, dường như rất quen thuộc mọi thứ của Cổ gia, đến cả thủ đoạn và năng lực của nàng dường như cũng biết rất rõ, cho nên vừa ngẩng đầu xong sau đó cũng không ngẩng đầu nhìn lần nữa, cho nên Diệp Y cũng chỉ có thể khóa chặt mục tiêu ở nơi rất nhiều người, lúc này đang tìm kiếm ở vị trí đã được bố trí.

"Chủ tử, người có thể nói hẳn có đặc điểm gì không, Hồng Tịnh giúp người tìm." Hồng Tịnh một bước không rời đi theo Diệp Y, sau đó đánh tan màn đêm yên tĩnh lên tiếng hỏi Diệp Y.

Diệp Y khẽ lắc đầu, nàng cũng chỉ cảm thấy ánh mắt đó rất quen thuộc, là người thế nào? Bộ dáng ra sao? Nàng đều không biết.

Hồng Tịnh nhìn Diệp Y, sau đó bất giác kinh ngạc như ong mầy, thần sắc thận trọng không nói lời nào theo sau Diệp Y, theo lâu như vậy, Hồng Tịnh rất hiểu rõ người khiến Diệp Y cảm thấy rất quen thuộc, ngoài người của Cổ gia và bọn hắn ra, thì chỉ có địch nhân khiến nàng khắc cốt ghi tâm, vì đối với những người không quan trọng, Diệp Y căn bản luôn không để tâm.

Diệp Y dẫn theo Hồng Tịnh đi xuyên màn đêm, gần chỗ họ là chỗ lớn nhất dành cho nạn dân, số người ở không dưới mấy vạn, tuy biết nơi họ ở, và số vị trí nơi họ ở, nhưng muốn mau chóng tìm ra, vẫn phải tốn chút thời gian.

Sắc đêm đang nồng, khắp nơi Lê châu đã hồi phục lại vẻ yên tĩnh trước đây, không còn cảnh giặc và tàn sát, phần lớn người đã đi vào giấc mộng, lúc này đúng là thời điểm của mộng đẹp.

"Cha, người biết hôm nay con nhìn thấy ai không?" Một đạo thanh âm được đề nén cực thấp, vang lên trong một góc đồ nát của ngôi chùa.

"Cái gì, người nhìn thấy gì? Ta cảm thấy hôm nay người trở về về mặt không được tốt, lẽ nào gặp phải kẻ thù?" Một đạo thanh âm cũng được đề thấp xuống vang lên, trong lời nói mang theo vẻ vô lực và tang thương.

"Hôm nay con nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên bọn họ, là người Cổ gia đang cứu tế, lại là bọn họ, cha, bọn họ lại trở về rồi." Tuy thanh âm được đề rất thấp, nhưng trong thanh âm đó lại nói lên sự lo sợ và thù hận của hắn.

"Cái gì, là bọn họ, là bọn họ, bọn họ không phải chết rồi sao? Sao có thể về lại được? Vì sao?" Ngữ điệu tang thương lộ ra vẻ kinh ngạc không dám tin và cả vẻ thống hận.

Thanh âm người thanh niên vang lên: "Không có, bọn họ không có chết, hôm nay tận mắt con nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên và thê tử của hắn gọi là cái gì mà Diệp Y, cứ cho là với Cổ Hạo Nhiên con nhận nhầm, nhưng về đẹp lẫn khóc đó của Diệp Y, ngập tràn sát khí, cảm giác băng lạnh đó tuy con chỉ thấy qua một lần, nhưng con tuyệt đối sẽ không nhận nhầm, nhi tử chỉ nhìn nàng ta một cái, sút chút bị nàng ta phát hiện, may mà nàng ta không biết con, nhưng mà ánh mắt sắc bén đó, càng khiến con khẳng định nhất định không sai đâu được."

"Chưa chết, còn chưa chết, nhà của họ hại nhà chúng ta thậm chí vậy, chúng ta có ngày hôm nay đều nhờ họ ban cho, bây giờ lại uy phong lẫm liệt ra mặt cứu tế, những chuyện tốt đều bị họ chiếm hết rồi, bọn họ sao còn chưa chết, bọn họ chưa chết thật sự khó mà làm tiêu mỗi hận trong lòng ta, nỗi hận trong lòng."

"Cha, họ chưa chết, nhưng tam ca có tin tức gì chưa, lẽ nào tam ca bên đó xảy ra chuyện gì rồi? Có..." Người thanh niên không biết nghĩ tới gì đột nhiên nói.

"Sẽ không, sẽ không, hắn là niềm kiêu hãnh của gia tộc chúng ta, hắn có bản lĩnh hơn chúng ta, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, lúc chúng ta bị truy sát, chúng ta đã biết tam ca bên đó nhất định đã xảy ra chuyện, vốn tưởng Cổ Ly tên hỗn đản đó, biết tất cả người Cổ gia đều đã chết nên mới ra tay với chúng ta, bây giờ xem ra không phải là chuyện đó."

Sẽ không, sẽ không, hắn thông minh hơn bất cứ người nào, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, chúng ta còn phải nhờ vào hắn, người đừng nói lung tung trước mặt ở đây tin tức không được thông, không liên lạc được với hắn là chuyện rất bình thường, không được phép nói lung tung." Thanh âm tang thương mang theo kích động, và cố gắng kiên định an ủi mình, không ngừng lặp đi lặp lại ý tứ trong lời nói.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Roi hình

Người thanh niên ừm một tiếng nói: "Đúng, tam ca là người thông minh như vậy, thủ đoạn lại cao minh như vậy, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ

của người, bây giờ Cổ gia đánh trống giương cờ lộ diện, tam ca nhất định sẽ biết, thu thập bọn chúng là chuyện sớm muộn."

"Đúng, ta phải đem tất cả mọi chuyện Cổ gia làm nói cho tam ca người, để hắn biết nhà bọn họ hại nhà chúng ta thâm thế nào, món nợ này chúng ta nhất định phải nợ máu trả bằng máu, nhất định không bỏ qua bất kỳ người nào trong số họ, nhất định không thể bỏ qua, phải để họ chết không chỗ chôn thân, chết không chỗ chôn thân." Ngự khí kích động mang theo một tràng tiếng ho kịch liệt.

"Cha, người đừng kích động, người đừng kích động, vết thương của người."

"Kích động, ta có thể không kích động sao, đem toàn bộ nhà chúng ta hủy rồi không nói, còn luôn phải người truy sát chúng ta, nếu không phải vì lúc chúng ta chạy tới Lê châu này, xảy ra bạo loạn, chúng ta mới tránh được mọi chuyện, chúng ta nhất định sớm đã chết trong tay bọn họ rồi."

Bây giờ chỉ còn lại hai phụ tử chúng ta nương tựa vào nhau, những người khác đều không biết đã bị giết, hay bị bắt, hay đang ở nơi đâu, gia nghiệp mấy đời chúng ta vất vả khổ sở mà tích được, bị bọn họ hủy hết không nói, đến cả mọi người trong nhà chúng ta cũng không tha, cuối cùng giết tận như vậy, bảo ta sao không kích động được, sao không hận được?"

Người thanh niên rõ ràng cũng bị nộ khí của cha hắn truyền nhiễm, chỉ nghe hắn hung dữ nói: "Đúng, nhà họ ức hiếp người quá đáng, nếu không giết được họ, ta làm người thật uổng phí."

"Nói hay lắm, chúng ta nhất định phải nhớ kỹ, mục tiêu sau này của chúng ta chính là giết sạch người của Cổ gia, chúng ta không xong, thì còn có đời sau của người, đời sau của người không xong thì còn có đời sau nữa, nhất định phải đem nhà họ diệt môn, một tên cũng không để trên đời."

"Đúng, cha, người yên tâm, nhi tử đã nhớ rồi, nhất định sẽ không để họ được yên ổn."

"Được, được, nhất định phải nhớ, đời đời kiếp kiếp phải nhớ." Vừa nói vừa ho vài tiếng.

"Cha, người trước là phải thuận khí, nếu người ngã rồi, nhà chúng ta không thể nào đông sơn tái khởi được nữa, chúng ta tuyệt đối không thể để Cổ gia giữ vị trí số một được, nhất định phải kéo họ ngã xuống, cha, người đừng kích động."

Dưới màn đêm, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp lộ ra ngoài, nửa buổi trời tiếng thở gấp dần dần lắng lại, thanh âm già nua lại lần nữa truyền tới: "Vân Nhi, người chắc là hôm nay không để nữ nhân đó phát hiện chứ?"

Người nam tử được gọi là Vân Nhi, nói: "Chắc chắn, con chỉ nhìn ả một cái, con tin có lẽ sẽ không bị họ phát hiện, cha, bây giờ làm thế nào? Chúng ta phải làm thế nào?"

"Cổ gia này đúng là âm hồn bất tán, chúng ta rơi vào bước đường này, toàn bộ đều là họ ban cho, bây giờ họ còn có thể quay về, dám quay về, vậy thì đừng trách ta."

"Cha, người có cách gì?"

Không có tiếng nói, dường như người già đó đang suy nghĩ, nửa buổi trời thanh âm tang thương truyền tới: "Hãy hãy, Cổ gia hắn bây giờ quang minh chính đại quay về diễn vai chúa cứu thế như vậy, khiến tất cả người của Thánh Thiên đều xem họ như thần mà sùng bái, kính họ như cha mẹ tái sinh, vậy thì phải hướng thụ mọi thứ phía sau vàng sáng, có được hậu quả họ nên có."

Ngừng một lúc thanh âm tang thương tiếp tục cười quạc quạc nói: "Bây giờ chúng ta đang có cơ hội tốt, có thể nói trời giúp ta, mọi người ở đây đều bị Cổ gia che mắt, nếu chúng ta nói với tất cả nạn dân ở đây, hỗn loạn lần này, họ không có thực phẩm ăn, không có y phục mặc, không có nhà, mất đi nhiều người thân như vậy, phiêu bạt như vậy, mọi chuyện đều do Cổ gia làm, nếu không phải họ có tính toán ban đầu, bọn họ sao lại bị thảm như hôm nay, ta tin ở đây sẽ nổi lên sóng gió động trời."

Người trẻ tuổi cũng ha ha cười nói: "Vẫn là cha nghĩ được cách hay, ở đây trước mắt nhiều nạn dân như vậy, nếu để họ biết mọi chuyện xảy ra, rồi cuộc là vì cái gì, dựa vào hai người Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, sao có đủ năng lực cứu vãn sống cuồng, nhiều người như vậy mỗi người nhỏ một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết họ, ha ha nước cờ này của cha thật hay, chúng ta không tốn mấy may chút sức gì, muốn tất cả người của Cổ gia trở thành lũ chuột qua đường, phải để họ chết không chỗ chôn thân."

Hai người liền điên cuồng cười một trận, tuy thanh âm được đè nén tựa hồ không nghe thấy, nhưng ngữ điệu ngập tràn mùi máu tanh và khoái ý, thì ai cũng biết được lúc này họ vui mừng tới chừng nào.

Pa, pa, pa, trong màn đêm tĩnh mịch đột nhiên truyền tới mấy tiếng vỗ tay trong trẻo, hai người đang nấp ở một góc của ngôi chùa liền kinh ngạc, đều ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm.

"Hay, hay, nói hay lắm, kế hoạch này không tệ, có thể tiến hành." Trong màn đêm hai đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện, chính là hai người Diệp Y và Hồng Tịnh.

Diệp Y lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, người thanh niên bị Diệp Y nhận ra, diện mạo ưu nhã, tuổi chừng hai mươi hai, lúc này lại vàng vọt chỉ nhìn ra nét cơ bản vốn có trên gương mặt, và một nam tử trung niên, nhìn hao hao nhau, chẳng qua bây giờ khuôn mặt trắng bệch, thần sắc tiêu tụy, nhưng cũng nhìn ra được vốn là một nhân vật hung hãn hô mưa gọi gió, khoe miệng bất giác cong lên lộ ra nụ cười lãnh khốc, ánh mắt âm lạnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hai người trước mặt trong nháy mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng ngay lập tức lại được thay bằng thần sắc bình tĩnh.

"Người là ai? Sao xuất hiện ở đây." Quy định ở đây khi đêm xuống không một ai được phép tự ý đi lại, các người lại dám xem như không có gì? Bọn ta

phải đi bẩm báo với đội trưởng." Người có thanh âm già nua quay sang hỏi Điệp Y, thần sắc bình thường hơn bất cứ ai.

Điệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt, nửa buổi trời chậm rãi nói: "Vậy cứ đi."

Ba từ đơn giản liền khiến hai phụ tử đang vờ bình tĩnh không biết phải tiếp thế nào, người thanh niên đầu mày hơi nhíu lại, ánh mắt quét qua nhìn Điệp Y một cái sau đó không chắc Điệp Y rốt cuộc đã nghe được bao nhiêu, bất giác quay sang nhìn cha hắn bên cạnh, chính bởi ánh mắt này khiến Điệp Y khẳng định thân phận hai người, sau đó không đợi hai người trả lời, lạnh khốc nói: "Son đương gia, đã lâu không gặp."

Nam tử trung niên đó vẻ mặt bất động, nhưng trong âm thầm không tự chủ được mà run lên, miệng lại rêu rao: "Người đang nói chuyện với ai, đừng có nhầm người, tiểu phu nhân, đừng có mà kết thân lung tung, đêm hôm khuya khoắt tới đây người không cần tới đức hạnh, thì cũng đừng làm hỏng phẩm đức của phụ tử ta."

Điệp Y nghe vậy liền nhàn nhạt cười, trong ánh mắt lại bắt đầu bao phủ một cỗ sát khí, nam tử trung niên đó thần sắc bất động vờ như không biết gì, người thanh niên dưới sát khí bức người của Điệp Y, ánh mắt có chút lay động, hơi nghiêng sang cha hắn.

Điệp Y trong tiếng cười nhàn nhạt, quay sang nam tử nói: "Trên hội Bách Bảo có gặp một lần, người kế thừa tương lai của Son gia, thật sự khiến người ta gặp rồi khó quên, không ngờ hôm nay lại ở Lê châu này trùng phùng, xem ra các người từ đầu tới cuối không thoát khỏi tay bọn ta."

Lời này vừa nói ra, người trung niên và người thanh niên đều biến sắc, lời này nói chắc như vậy, khiến họ không thể tranh biện được nữa, sau đó người thanh niên thay đổi thần sắc nhìn tựa như ôn nhu trên mặt hắn, vẻ mặt trở nên đáng sợ nói: "Đương gia chủ mẫu Cổ gia, không biết sao người lại nhận ra tại hạ, ta nhớ chúng ta chẳng qua chỉ có duyên gặp đầu chào hỏi mà thôi, và lại ta nhớ rất rõ, người cũng không tí mĩ nhìn ta, vì sao đến cả ánh mắt cũng không nhìn thẳng vào nhau, mà người lại có thể nhận ra ta, còn nói chắc chắn như vậy."

Điệp Y lộ ra nụ cười thần nhiên, lạnh lùng nói: "Ánh mắt của người."

Trên hội Bách Bảo ngày đó Điệp Y và áu tử của Son gia, chẳng qua chỉ nhìn nhau một cái, chính là ánh mắt này khiến Điệp Y nhớ kỹ trong lòng, nhìn tựa vẩn vơ, nhưng lại ẩn giấu sâu trong đó là vẻ âm lạnh và suông sã, ánh mắt sắc bén đó không cần biết là ẩn giấu thế nào cũng đều khiến người khác toàn thân không thoải mái, chính vì ánh mắt này, cũng chỉ cần ánh mắt này, Điệp Y đem người này khắc sâu trong lòng, không phải là đáng mạo, mà là ánh mắt, người có thể thay đổi về đáng mạo, nhưng vĩnh viễn cũng không cách nào thay đổi được ánh mắt.

Được đương gia của Son gia gọi là Vân Nhi Son Vân, nghe câu trả lời lạnh lùng vờ vờ bốn từ của Điệp Y, bất giác ngẩn ra tại chỗ, chỉ có một ánh mắt mà đã ghi nhớ được hắn, không biết đây là vinh hạnh của hắn, hay là bi ai của hắn.

Cha của Son Vân trước mắt cũng chính là đương gia đương nhiệm của Son gia, lúc này lạnh lùng nhìn Điệp Y nói: "Đã bị người nhận ra, lão phu cũng nhận thôi, đi, gọi tên tiểu súc sinh Cổ Hạo Nhiên tới đây cho ta, lão phu muốn xem xem hắn có thể làm gì lão phu?"

Điệp Y sắc mặt chợt sầm xuống roi ngựa luôn cầm trên tay, liền vung một roi lên, giận dữ quét qua vết thương trên cánh tay Son đương gia, liền chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai, thanh âm lãnh khốc của Điệp Y cùng lúc vang lên với tiếng thét đó, thần nhiên nói: "Người không có tư cách." Dám gọi Cổ Hạo Nhiên là súc sinh, vậy thì đánh hắn giống một súc sinh.

Son đương gia sau một tiếng thét chói tai, con người xoay chuyển đột nhiên cắn răng cao giọng kêu lên, nắm lấy chân Son Vân đang đứng bên cạnh, Son Vân liền hiểu ý, xé họng kêu lên: "Cứu mạng a, cứu mạng a, người Cổ gia muốn giết người, người Cổ gia muốn giết người, mau tới cứu mạng a."

Vừa xé họng gào lên, những nạn dân được phân bố tới ở đây đều tỉnh dậy, chạy về hướng này, ánh mắt Điệp Y chợt lạnh sát khí toàn thân lộ ra, Son đương gia cũng là người biết tận dụng thời cơ, liền vừa cao giọng kêu đau, vừa cao giọng cầu xin: "Đừng giết ta, đừng giết ta, ta không dám nữa, ta không dám đem bí mật của nhà các người nói ra nữa, người đừng giết ta, cầu xin người đừng giết ta, ta không dám nói nữa."

Tiếng bước chân ngày càng gần, Hồng Tịnh luôn theo sau Điệp Y không nói lời nào, lạnh lùng nhìn mọi chuyện, thấy hai người làm trò biểu hiện rất đầy đủ, khóe miệng bất giác kéo ra nụ cười chế nhạo, không nói hai lời trực tiếp xoay người đi ra từ bóng tối, hướng về bên ngoài cửa nhỏ, phụ tử Son gia này vì thân phận bối cảnh đặc biệt, Son Vân còn có lời muốn nói với cha hắn, cho nên tìm nơi chỉ có một cánh cửa ra vào, nơi vắng vẻ nhất trong chùa, cho nên lúc này chỉ còn biết trừng mắt nhìn Điệp Y đứng chắn ngay cửa.

"Sao thế, sao thế? Xảy ra chuyện gì? Nửa đêm nửa hôm là ai đang quỷ khóc thế này?" Đội trưởng phụ trách nơi này vẻ mặt tức giận cầm đầu xông tới.

"Đứng Lại." Một thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên, đội trưởng này vừa nhìn, thấy chỉ có Hồng Tịnh đang đứng chính giữa sân, dưới ánh trăng khỏa miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn đám người chạy tới.

"A, là Hồng gia, Hồng gia, muộn thế này rồi sao người còn ở đây? Phu nhân đâu? Ở đây xảy ra chuyện gì, không phải phu nhân đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Đội trưởng thấy là Hồng Tịnh liền thay đổi vẻ hung dữ, mặt tươi cười bước lên đón, lại thấy Điệp Y người Hồng Tịnh luôn theo bên cạnh không có ở đây, liền trở nên hoảng sợ.

Hồng Tịnh mỉm cười nói: "Không có chuyện gì to tát, ta và chủ tử thị sát qua đây, không ngờ gặp phải cừu nhân trước đây, nhà chúng tôi trong tay họ chịu thiệt không ít, chủ tử đang tìm họ xả giận đấy, người nghe xem, những chuyện này tới bây giờ vẫn không quên bồi họ nhà chúng tôi."

Lúc đám người nghe thấy tiếng gào thét mà chạy tới, cũng nghe thấy Hồng Tịnh giải thích tựa như không có gì, sau đó ai nấy đều sục sôi căm phẫn nói: "Dám si nhục Cổ gia, đây thuần túy là tìm chết, không có Cổ gia bây giờ làm gì còn có chúng tôi, lại dám nói như vậy, chúng ta đi xẻo thịt lột da bọn họ, ngàn vạn lần đừng để họ làm hại tới phu nhân." Vừa nói vẻ mặt vừa phẫn nộ xông vào trong.

Hồng Tịnh liền cười nói: "Đây là chuyện riêng nhà chúng tôi, sao có thể phiền mọi người được, mọi người vẫn là nên trở về ngủ tiếp vậy, ngày mai còn phải đón chào một ngày mới, chuyện này để chúng tôi tự mình giải quyết, càng huống hồ thủ đoạn chủ tử nhà ta mọi người lại không phải không biết, chỉ có chủ tử thu thập người khác, vẫn chưa có ai có thể động được chủ tử, mọi người yên tâm trở về đi."

Nói xong, thấp giọng ra hiệu, nhẹ nhàng nói: "Chủ tử không thích mọi người quấy rầy, điểm này mọi người đều hiểu rõ mà đúng không?"

Điệp Y thủ đoạn thế nào, dù có một số người sau này mới tới chưa được thấy qua, nhưng được người tới trước một truyền mười, mười truyền trăm, cứ thế mà truyền đi, Điệp Y trực tiếp trở thành người đẹp thủ đoạn mạnh mẽ không gì là không thể, ai nấy căn bản đều không dám chọc vào, lúc này thấy Hồng Tịnh nói vậy, mọi người liền đưa mắt nhìn nhau, hướng Hồng Tịnh làm tư thế tay, từng bước chân lần lượt rời đi.

Trong căn nhà nhỏ, Điệp Y lạnh lùng nhìn hai người trước mặt đang kêu gào rách cổ họng, nhàn nhạt nói: "Quấy đủ chưa, ta đã cho các ngươi cơ hội thể hiện bản lĩnh của các ngươi, bây giờ vừa ý chưa?"

Ngữ điệu băng lạnh được hai người trước mặt nghe mà biến sắc, khiến hai người vốn còn tương đối chịu đựng được, liền mất đi huyết sắc, vẻ mặt trắng bệch nhìn chằm chằm vào Điệp Y.

"Sao vậy được, sao vậy được, sao họ không tin ta?" Sơn đương gia dường như không thể chấp nhận sự thật này, lầu bầu nói.

"Rất đơn giản, vì Cổ gia mới là phụ mẫu cho họ cái ăn cái mặc, còn các ngươi không là gì cả, dù dựa vào lời ngươi nói mọi chuyện đều do Cổ gia khởi xướng, vậy thì đã sao? Sơn đương gia, lẽ nào ngươi đã quên, có tiền là có tất cả, bây giờ một mình ngươi quan trọng, hay là cả Cổ gia quan trọng hơn? Ngươi lẽ nào đã không tính toán được?" Hồng Tịnh vừa quay lại, mang theo vẻ chế nhạo quay sang nói với hai người họ.

Không hợp thời, thời cơ đã qua, cứ cho là ngươi nói đúng, cứ cho là ngươi tính toán không sai, nhưng trước mắt không gặp được thời cơ tốt, mọi thứ đều là uống công, nên Sơn đương gia từ từ tiến hành kế hoạch của hắn, có lẽ sẽ có được kết quả rất quan trọng, nhưng, bây giờ, số phận của họ chỉ có thể là những tù nhân.

Điệp Y thân nhiên nhìn hai người hoàn toàn biến sắc trước mặt, bọn họ hại Cổ gia nhiều bao nhiêu, người ngoài không biết nhưng nàng biết rất rõ, vừa nảy thái độ thù địch trong những lời nói đó có bao nhiêu nặng, người khác không cảm giác được nhưng nàng lại cảm giác được, lời thề thù hận và cay độc ăn sâu vào xương tủy đó, có thể khiến người ta tận phát sự lạnh lẽo từ đáy lòng.

Vốn Điệp Y chỉ đối phó với Đông Sở Quân của Sơn gia, những người khác còn chưa tính tới, nhưng mà bây giờ đừng trách nàng nhỏ cò tận gốc, Sơn gia này nàng phải đuổi cùng giết tận.

"Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm gì? Ta nói ngươi biết chỉ cần tam ca của ta, chính là...chính là Đông Sở Quân còn ở trên triều đình một ngày, thì các ngươi đừng hòng đụng vào chúng tôi, chúng tôi là hoàng thân quốc thích, là nhân vật quan trọng trong triều đình, ngươi dám giết chúng tôi thì sẽ bị chu di cửu tộc" Sơn Vân thấy Điệp Y vẻ mặt sát khí, roi ngựa trong tay càng siết càng chặt, mang theo áp lực mãnh liệt bước về phía họ, bất giác có chút hoảng sợ.

Điệp Y đầu mày cuối mắt toàn là sát khí, nụ cười mang theo huyết tanh cong lên, lạnh lùng nói: "Giết ngươi, giống như bóp chết một con kiến, ta làm gì mà không dám?" Nói xong roi trong tay giật dữ quáť về phía hai người, quần lầy một cuộn da thịt rồi mới thu về.

Sơn đương gia và Sơn Vân liền kêu thét lên, Hồng Tịnh đứng bên cạnh cười nhạt: "Thế nào, đường đường là đương gia của Thánh Thiên đệ nhị môn đình bây giờ lại có bộ dạng này?"

Điệp Y thân nhiên nói: "Muốn chúng tôi chết không chỗ chôn thân, vậy để ta cho các ngươi nếm thử mùi vị roi hình, chết, quá đơn giản, mùi vị của muốn sống không được muốn chết không xong mới là mùi vị cực đỉnh của nhân gian" Vừa nói vừa mạnh mẽ quất xuống hai roi, lại lấy về hai mảnh máu thịt, máu tươi thuận theo roi da chảy xuống, ánh trắng rọi vào căn phòng bày ra một vẻ yêu diễm quý dị.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Nữ vương công

"Giết ngàn đao, ta nguyện rửa tất cả người của Cổ gia ngươi sẽ chết không yên, ta nguyện rửa đời đời kiếp kiếp các ngươi, tất cả nam nhân đời đời làm nô bộc, nữ đời đời kiếp kiếp làm kỹ nữ, a..." Sơn đương gia toàn thân máu tươi đầm đìa, cùng Sơn Vân rúc vào một xó, đôi mắt đỏ như máu mang theo vẻ thù địch vừa cao giọng nguyện rửa, toàn thân vừa chịu đựng roi hình của Điệp Y.

Điệp Y toàn thân lộ ra sát khí, vô cùng lãnh khốc nói: "Ngươi không có mạng để xem ngày đó" Vừa nói roi trong tay vừa mau chóng nhắm về phía cha con Sơn gia mà hỏi thăm, lần trong đó mang theo khí thế mãnh liệt và thủ đoạn tàn độc dồn đối phương vào chỗ chết.

Máu thịt bay nhảy trong không khí, tiếng kêu gào ngày một yếu dần, tiếng gió vù vù thổi trong đêm tối, tiếng roi lạng lẽ ứng với tiếng kêu thảm ngày càng

thấp, thêm vào sắc đêm yên tĩnh vô số âm u.

"Điệp Y, đợi chút." Hai người Sơn gia đang lúc bị Điệp Y đánh tới có thở vào, không có thở ra, một tiếng ngăn cản vang lên, cái roi đang vũ động trong không trung bị nắm chặt trong tay một người.

Điệp Y lạnh lùng quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên vừa đuổi tới bên cạnh, Cổ Hạo Nhiên trước là lo lắng nhìn Điệp Y, sau đó nhìn sang hai người bị roi đánh, bất giác kinh ngạc trừng to mắt hơi chau mày nói: "Sơn đương gia và Sơn Vân."

Điệp Y lạnh lùng gật đầu, Cổ Hạo Nhiên bất giác như rụng mảy, mọi thứ xảy ra ở đây hắn cũng không biết, chẳng qua sau khi bàn bạc với Tạ Cận xong, nhìn bốn phía cũng không thấy bóng dáng Điệp Y đâu, dựa theo chỉ dẫn của người trên đường mà tới đây, không ngờ Điệp Y lại tặng cho hắn một phần đại lễ.

"Cổ Hạo Nhiên, người đợi đó cho lão tử, mười tám năm sau lão tử lại là một hảo hán, người đợi đấy cho ta, tuyệt đối sẽ không để các ngươi được yên, tuyệt đối sẽ không." Sơn đương gia mơ mơ màng màng thấy người tới là Cổ Hạo Nhiên, liền tức giận quay sang Cổ Hạo Nhiên phát tiết.

Cổ Hạo Nhiên trầm tư một lúc căn bản không nói chuyện với hai người có quyền lực tối cao của Sơn gia, trực tiếp quay về sau nói với Hành: "Giải chúng đi, đừng để chết là được, ta để lại còn việc dùng đến" Hành đáp một tiếng gọi hai người của Nguyệt đường luôn nấp trong bóng tối tới giải Sơn đương gia và Sơn Vân lui xuống."

Cổ Hạo Nhiên thấy hai người bị giải đi, sau đó quay đầu kéo lấy tay Điệp Y nói: "Làm thế nào mà phát hiện ra họ? Lần này giúp ta một việc lớn, năng thật là ngày càng có bản lĩnh rồi, cứ như vậy ta có cười ngửa cũng không đuổi kịp."

Điệp Y nghe vậy vẫn không nói gì, Hồng Tinh bên cạnh cười hí hóp: "Bây giờ cũng không đuổi kịp, trong thiên hạ ai không biết chủ tử so với thiếu gia còn mạnh hơn nhiều" Vừa nói vừa che miệng cười.

Cổ Hạo Nhiên vốn sau khi gặp Tạ Cận tâm tình tương đối tốt, mọi chuyện vốn còn lo lắng, và không biết xử lý thế nào, nói là chuyện nhỏ nhưng kỳ thật cũng có thể là chuyện lớn ảnh hưởng tới đại cục, đã có người tiếp nhận, điều này khiến tâm tình lo lắng bao ngày qua của Cổ Hạo Nhiên trở nên tốt lên.

Bây giờ lại bắt được già trẻ đương gia của Sơn gia, tâm tình nặng nề không nghi ngờ gì càng trở nên tốt hơn nữa, những chuyện khác cũng dễ giải quyết, nghe Hồng Tinh nói vậy bất giác trừng Hồng Tinh một cái, kéo Điệp Y đi ra ngoài: "Dù cường hãn thế nào đi nữa cũng là vợ ta, cũng chỉ là giúp ta, tiểu tử ngươi bớt khiêu khích ly gián cho ta, cẩn thận ta điều người tới U châu để cứu tế."

Hồng Tinh tươi cười nói: "Ta chỉ theo chủ tử, chủ tử không lên tiếng ta mới không nghe theo thiếu gia, hờ hờ, ta còn có việc ta đi trước đây." Vừa nói vừa chuẩn đi mất, Điệp Y vốn nghiêng về Cổ Hạo Nhiên, nếu thật sự kêu hắn đi U châu cứu tế, nơi hoang vu đó há không phải kêu mình đi lột một lớp da sao, vẫn là tẩu vi thượng sách.

Cổ Hạo Nhiên thấy Hồng Tinh chuẩn đi, bất giác nhìn lên trời trợn mắt vài cái, quay đầu ôm Điệp Y vào lòng, nũng nịu nói: "Điệp Y, Hồng Tinh bắt nạt người ta, bọn họ đều bắt nạt ta, năng còn không nói giúp ta."

Điệp Y không nói gì, một tay kéo đầu Cổ Hạo Nhiên ra, đôi môi đỏ hồng in lên đôi môi Cổ Hạo Nhiên, liên tục cắn mút, đau đớn, dùng hành động nói lên tình ý của mình, và ủng hộ Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên rất vui đưa chiếc lưỡi đình hương của mình tung hoành lướt qua lướt lại trong khoang miệng, đưa tay giữ chặt đầu của Điệp Y, vui vẻ hôn càng sâu hơn.

Ánh trăng tĩnh lặng chiếu rọi, mặt đất im lìm, chỉ còn lại hai chiếc bóng đang quấn vào nhau, phủ lên ánh sáng trắng, giống như trong một bức tranh khiến người ta mơ màng.

Thời gian đẹp để ảm áp thường ngăn ngừi, đang lúc hai người khó mà tách ra, trên bầu trời một chiếc bóng đáp xuống, bò câu đưa thư của Nguyệt đường đậu trên vai Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên bị gián đoạn chuyện tốt, giận dữ trừng mắt nhìn con bò câu không biết mang tới tin tức gì, trong mắt đều là phần nộ, giận dữ nói: "Ngươi tốt nhất là mang tới tin tức quan trọng cho ta, bằng không, ta sẽ vật trụ lông ngươi đem hâm lên ăn."

Điệp Y vừa mở thư của chim bò câu, khoe miệng vừa lộ ra nụ cười nhàn nhạt, những ngày này cả hai đều bận tới chân không chạm đất, đối mặt với nhiều nạn dân và người bị thương như vậy, không có thời gian cũng không có tâm tình, bây giờ cuối cùng mọi thứ đều ổn hơn đôi chút, mới biểu hiện chút tình cảm của đôi bên, lại bị chim bò câu không hiểu chuyện này làm gián đoạn, khó trách Cổ Hạo Nhiên muốn phát tiết.

"Ảnh Thúc khai chiến rồi, ha ha, đến thật nhanh." Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y mượn ánh trăng nhìn qua một lượt, về mặt Cổ Hạo Nhiên liền lộ ra ý cười.

Điệp Y nhàn nhạt quét mắt nhìn nội dung trên thư, Thục vương chính thức tạo phản, có đề khai chiến cũng có, nhưng rõ ràng không thể đứng vững, bây giờ đang bị Minh Hoàng bức đánh, Ảnh Thúc này loạn rồi, bọn Minh Hoàng không có cơ cũng không có năng lực, nhân lúc Thánh Thiên gian nan mà thâm nhập, không nghi ngờ gì kế hoạch ban đầu của bọn Cổ Hạo Nhiên ở Ảnh Thúc, bức Thục vương mau chóng tạo phản, mới có thể kịp với thời gian của Thánh Thiên bên này, nếu không sao Minh Hoàng không tới, hần như vậy là đang để mặc Thục vương.

"Tiểu thúc đã kết thúc nhiệm vụ đi sứ ở Ảnh Thúc, cùng Đông Sở Quân và cha mẹ bọn họ cùng nhau về lại Thánh Thiên, hờ hờ, quả nhiên đoán không sai, Ảnh Thúc vừa khai chiến tiểu thúc liền trở về, đây không phải là đường đường chính chính công khai trở về Thánh Thiên sao." Cổ Hạo Nhiên xem tiếp, thấy tin tức tốt này.

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên sớm đã tính tới điểm này, cho nên cũng không vui mừng là mấy, chẳng qua có tin tức này truyền tới, cũng coi như trúng được

gánh nặng trong lòng.

"Áy, Đông Sở Quân này cũng là một nhân vật, dưới con mắt của tiểu thúc mà còn để hấn chuẩn mất, người này đúng thật không phải là một đối thủ đơn giản, đến cả tiểu thúc cũng không nắm bắt được hấn." Cổ Hạo Nhiên nhìn lên trên thấy tin tức thứ ba, bất giác đầu mày khẽ chau lại. Cùng Cổ Ly trở về Thánh Thiên vương triều, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay với Đông Sở Quân, mà Cổ Ly lại để vụt mất, chuyện này không biết nên nói Đông Sở Quân có bản lĩnh quá lớn, hay nói Cổ Ly thủ đoạn quá kém.

"Là ta thả hấn đi." Diệp Y lạnh lùng trả lời.

Cổ Hạo Nhiên hơi ngần ra lập lại lời nói: "Nàng thả hấn đi? Lẽ nào...lẽ nào đây là giao dịch giữa nàng và Đông Sở Quân?" Cổ Hạo Nhiên trước là kinh ngạc, nhưng mà liền nhớ ra Diệp Y đã từng hợp tác với Đông Sở Quân, tuy không biết nội dung là gì, nhưng nghe Diệp Y nói vậy, lập tức nhớ tới chuyện đó.

Diệp Y nhàn nhạt gật đầu: "Hấn giúp ta khống chế Hữu tướng và có được Mặc Công, ta giúp hấn trốn thoát một lần."

Ngày đó trước khi đầu bỏ Diệp Y tìm tới Đông Sở Quân, đôi bên thương lượng chính là lấy danh nghĩa Đông Sở Quân đem Diệp Y vào trường thi đấu, sau đó khi Cổ gia tìm chứng cứ, cố gắng khống chế thế lực của Hữu tướng, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Cổ Hạo Nhiên đi Lí quận tìm Thực vương, mọi thứ đều được tiến hành thuận lợi như vậy, vì có một người am hiểu Hữu tướng như Đông Sở Quân đánh lạc hướng chú ý của Hữu tướng khiến hấn phân tâm suy nghĩ tới chuyện khác, điều này mới khiến Thực vương không chút phòng bị mà bị Cổ Hạo Nhiên bắt được thóp, có thể dùng một câu nói xưa để nói, bằng hữu tốt nhất một khi trở mặt, có thể chính là kẻ địch lợi hại nhất của bạn.

Còn một yêu cầu khác chính là trong tay Hữu tướng có thuốc giải Mặc công, vậy thì nhất định cũng có thuốc độc Mặc Công, có được Mặc Công chính là yêu cầu thứ hai.

Ngược lại Diệp Y đáp trả bằng việc giúp cứu hấn một lần, Đông Sở Quân là người rất có đầu óc, biết lần này thu thập Cổ gia không được, thì sau này tuyệt đối là rồng lặn xuống biển sâu càng khó đối phó hơn, và lại không chừng còn quay lại đối phó hấn, thế lực Cổ gia hấn rất rõ, có Diệp Y chủ của Nguyệt đường đồng ý cứu hấn một lần, mỗi lần này hấn tuyệt đối không lỗ vốn, dựa vào tâm tư của hấn, có thể sơ sót một lần đã là chuyện tương đối không dễ, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai, cho nên đây gọi là có chuẩn bị thì không sợ gặp nạn.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y chậm rãi giải thích, sau đó trầm ngâm một lúc, đột nhiên khoe miệng mang theo ý cười hân lên mặt Diệp Y một cái rõ kêu, cười nói: "Nàng và tiểu thúc liên lạc xong với nhau rồi phải không? Lần này trả hết nhân tình cho hấn rồi, sau này thì xem ai có bản lĩnh hơn thôi."

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên chỉ trong nháy mắt đã đoán ra, bất giác khoe miệng cong lên lộ ra nụ cười lãnh khốc, Cổ Ly là lão gian thần quỷ quyệt, trước khi tới Lí quận cứu Cổ Hạo Nhiên đã tìm tới nàng, đem giao dịch giữa nàng và Đông Sở Quân đại khái đã đoán ra, Diệp Y thấy Cổ Ly đã đoán ra, chuyện hợp tác này cũng không có gì khó khăn, đối phó với kẻ địch đừng quá chú ý tới quang minh chính đại, mà Diệp Y và Cổ Ly rõ ràng đều không phải là loại người này, cho nên hai người đã âm thầm sắp xếp mọi việc.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y mặc nhận, bất giác có chút buồn cười có chút đáng tiếc nói: "Lần này để hấn chạy rồi, lần sau không biết phải tới khi nào mới bắt được hấn, người này giáo hoạt không phải tầm thường, may mà, lần này trong tay ta còn có cha và đệ đệ của hấn, tuy trong lòng người này thống hận Sơn gia, nhưng, lấy cha và người nhà của hấn giữa thanh thiên bạch nhật mà bức hấn, hấn còn muốn về lại Thánh Thiên làm quan phi, tội danh này hấn gánh cũng không gánh nổi, sớm muộn hấn cũng nằm trong tay chúng ta."

Diệp Y vào lúc Cổ Hạo Nhiên cho Hành mang hai cha con Sơn gia đi, thì đã đoán được Cổ Hạo Nhiên dùng để khống chế Đông Sở Quân, bây giờ xem ra quả nhiên không sai, bất giác nhàn nhạt nói: "Ta có tung tích của hấn, muốn chạy thoát trong tay ta, không phải là chuyện dễ dàng như vậy."

Cổ Hạo Nhiên liền nhướn mày nhìn Diệp Y, nửa buổi trời bất giác hân lên má Diệp Y rồi phá lên cười, đồng thời đôi tay ôm nàng càng dùng lực siết chặt lấy eo nàng, đem đầu từ phía sau dựa lên vai nàng cười, nói: "Đạo cao một thước mà cao một trượng, đây có được xem là núi này cao núi khác cao hơn không đủ là người của Nguyệt đường cứu hấn từ trong tay tiểu thúc, há không biết tung tích của hấn, lợi hại, lợi hại, Diệp Y của ta thật lợi hại." Nói xong đôi tay bất giác dùng sức, ôm lấy Diệp Y xoay mấy vòng.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên rất vui, bất giác khẽ lắc đầu, biết tung tích là một chuyện, bắt được người lại là một chuyện khác, Cổ Hạo Nhiên thật sự có chút vui mừng thái quá, sau đó mượn ánh trăng xem tiếp tin tức còn chưa xem xong, xem rồi xem bất giác cười lạnh.

"Nhìn người vui mừng kia, tiểu thúc cũng thật lợi hại, lại cho Hữu tướng ăn Mặc Công, gây ông đập lưng ông, đây đích thực là chuyện tiểu thúc làm ra được, hây hây, xem ra chúng ta phải cảm tạ Đông Sở Quân rồi." Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y lộ ra nụ cười lãnh khốc, bất giác càng cười vui vẻ hơn, không kiềm được lại cúi xuống hôn một cái.

Diệp Y nhẹ nhàng quay đầu để lại trên má Cổ Hạo Nhiên một dấu hôn, nàng vui, là vì hung thủ hại Cổ Hạo Nhiên bị cùng loại thủ đoạn đối phó, nhớ tới sự lợi hại khi Mặc Công phát tác, nghĩ Hữu tướng hại người không thành ngược lại hại mình, Diệp Y cảm thấy không cười thật sự là có lỗi với chính mình.

Cổ Hạo Nhiên đương nhiên hiểu được trong lòng Diệp Y đang nghĩ gì, Diệp Y con người này lãnh tình lãnh tính, nhưng đối với hấn lại nóng bỏng như lửa, đòi Đông Sở Quân lấy được Mặc Công chính là ăn miếng trả miếng, đây nếu không phải đem hấn để nơi sâu thẳm nhất trong tim, thì sao có thể đi tính kế với một người, phải đòi được cái giá cao hơn so với làm tổn thương mình mới có thể đi chết, đây mới là sự báo thù của Diệp y, đồng thời cũng là tình yêu đối với hấn.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên kích động dùng gò má cọ xát lên gò má mình, vòng ôm ấm áp đã lặng lẽ nói lên tình ý vô tận, bất giác đưa tay nắm chặt lấy tay Cổ Hạo Nhiên vuốt ve nhẹ nhàng, Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng hôn Diệp Y, đột nhiên đôi tay dùng sức ôm Diệp Y chạy như bay rời khỏi nơi đây.

Sắc đêm đang nồng, toàn Lê châu đã được chỉnh lý rất tốt, không còn người làm loạn, không còn người phản kháng, mọi thứ đều tiến hành có trật tự, yên ổn thanh bình so với mấy ngày trước cách xa cả một kiếp, vốn còn có người có chút lo lắng, nhưng sau khi biết là người của Cổ gia, càng yên tâm hơn, mọi thứ đều đi trên con đường rộng mở mỹ miều, đêm nay rất đẹp, cũng khiến bọn Cổ Hạo Nhiên thả lỏng đôi chút.

"Ủm" Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y chạy như bay về phòng, còn chưa kịp bỏ Diệp Y ra, tay đã thăm dò vào trong, cùng lúc nghiêng đầu kích động hôn Diệp Y, tình cảm đè nén bao ngày, cho tới tới nay có được tin tức tốt đẹp và mọi cố gắng đã có kết quả nên mới hoàn toàn bùng phát.

Một trận tê dại từ ngực truyền tới, Diệp Y bất giác trở tay bám chặt vào cổ Cổ Hạo Nhiên, kịch liệt mút lấy đầu lưỡi linh hoạt đó, Cổ Hạo Nhiên một tay bóp chặt trước ngực Diệp Y, một tay trượt xuống phía dưới, những nơi đi qua, từng lớp y phục bay xuống đất.

"A" Cổ Hạo Nhiên bị Diệp Y đột nhiên cắn mạnh một cái, bất giác khê kêu lên, ngẩng đầu thấy Diệp Y vẻ mặt ứng hồng nhìn mình, màn sương mỏng dần dần phủ đầy trong mắt, bất giác cười xấu xa, động tác bàn tay đang trong người Diệp Y ngày càng nhanh, thành công nghe thấy Diệp Y nhàn nhạt kêu lên.

Cơ thể trắng muốt của Diệp Y lại được ánh trăng bên ngoài chiếu rọi vào, lộ ra vẻ nhàn nhạt, đôi chân đang kẹp chặt bàn tay Cổ Hạo Nhiên, chỉ dựa vào đôi chân thon dài, cũng đủ khiến người ta vô cùng liên tưởng, tuy vẫn còn đang dựa vào chúng để đỡ lấy cơ thể, nhưng rõ ràng ngày càng dựa vào cánh tay Cổ Hạo Nhiên mà đỡ lấy cả cơ thể của nàng.

Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy bàn tay đang bị Diệp Y kẹp ngày càng chặt, thanh âm bất giác trầm thấp nói bên tai Diệp Y vô cùng kích tình: "Đẹp quá, Diệp Y, mở ra, đừng kẹp chặt như vậy, mở ra." Ngón tay không ngừng tiến vào cơ thể Diệp Y, khuấy động, hoặc nhẹ hoặc mạnh khiêu khích bóp nắn, một bàn tay khác lại không ngừng vuốt ve bầu ngực Diệp Y, lưu luyến với hai quả cherry, miệng cũng không rảnh rồi mà lưu lại vô số dấu hôn trên vai, trên cổ Diệp Y.

Diệp Y lui về sau dựa lên vòm ngực Cổ Hạo Nhiên, cảm giác được nhiệt độ cơ thể phía sau cao dị thường, dán chặt với cơ thể mình, khiến mọi phản ứng của hắn mình đều cảm giác không sót chút nào, tên Cổ Hạo Nhiên chết tiệt lại dám khiêu khích mình, phải cố nhịn.

"Diệp Y, có thoải mái không? Nói nàng muốn ta, nói nàng muốn ta." Đôi môi Cổ Hạo Nhiên dán chặt bên tai Diệp Y, vừa nhẹ nhàng thở gấp, vừa không ngừng nói, nhưng đôi tay động đậy ngày càng nhanh, ngày càng dùng sức.

Diệp Y cảm giác hạ thân đang bị kích thích mãnh liệt, cả cơ thể không tự chủ được mà gập về phía trước, Cổ Hạo Nhiên ở phía sau cũng gập người theo, dán lên lưng Diệp Y, cười xấu xa dùng chân tách đôi chân đang kẹp chặt của Diệp Y ra, xấu xa không cần tiếp tục động tác kịch liệt vừa nãy, mà là bóp nắn từng vòng từng vòng, về theo hình dạng của nó, ở nơi đó đã rất ẩm ướt, thỉnh thoảng bóp mạnh một cái, ấn một cái, khiến Diệp Y trong nháy mắt run lên.

Diệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên nói, khóe miệng cong lên nụ cười câu hồn chấn động lòng người, tiểu tử này muốn nàng phải đi vào khuôn khổ trước, vẫn không quên chuyện trên đường đi tới kinh thành Anh Thúc, hắn toàn thân vô lực chỉ có thể bị mình ôm, bây giờ muốn trở mình, đã muốn so bản lĩnh, lấy nàng mà nói tuyệt đối cũng không thua hắn, tuy chuyện này sao có thể dùng tính toán mà nói, nhưng mà, bản tính không chịu thua, và mình bây giờ đã không một mảnh che thân, còn Cổ Hạo Nhiên vẫn một thân chinh tề, chuyện này khiến nàng nhìn thôi đã tức giận.

Diệp Y quay đầu sát với Cổ Hạo Nhiên cười phong tình vạn chủng, Cổ Hạo Nhiên trước giờ chưa từng thấy vẻ nũng nịu của Diệp Y như vậy, bất giác hơi ngẩn ra, Diệp Y đột nhiên trở tay bá cổ Cổ Hạo Nhiên, nhẹ nhàng phả hơi bên tai hắn, Cổ Hạo Nhiên liền cảm giác được toàn thân run rẩy, vốn là phản ứng cố gắng kiềm chế, mà giờ càng ồ ạt như nấm mọc sau mưa.

Trên mặt Diệp Y mang theo nụ cười mê hoặc lòng người, chậm rãi trở mình thoát khỏi khống chế của Cổ Hạo Nhiên, xoay người dùng sức, đem Cổ Hạo Nhiên xô ngã, Cổ Hạo Nhiên như rồng mây mau chóng chống đỡ cơ thể, lại thấy Diệp Y đã lên được giường, một bước bò lên người hắn.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên dùng đôi tay chống nửa thân trên, ba phần tà khí, bốn phần câu dẫn, ba phần mê hoặc cười đưa đầu lưỡi liếm quanh viền môi, đồng thời một chân quỳ bên Cổ Hạo Nhiên, một chân chống đỡ cơ thể của nàng từ cao nhìn chăm chăm xuống Cổ Hạo Nhiên, trong ánh mắt thoáng lay động lộ vẻ hưng phấn như đang nhìn con mồi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y mê người nhìn hắn như vậy, phương thức này hoàn toàn đem hết cơ thể mình bày ra trước mặt hắn, khiến cơ thể hắn càng thêm nóng hơn, bất giác khàn giọng nói: "Diệp Y của ta, nàng có biết nàng mê người thế nào không, dáng vẻ này của nàng câu dẫn người ta biết bao?" Vừa nói vừa buông đôi tay đang chống đỡ ngã xuống giường, vừa nhìn Diệp Y như nhìn nữ vương, vừa đưa hai bàn tay sờ trên dưới khắp người.

Đồng thời thu người lại ngẩng đầu hôn lên ngực Diệp Y, ngậm lấy quả cherry đỏ hồng đó, không ngừng mút lấy, đầu lưỡi lướt từng vòng từng vòng mà khiêu khích, một tay vuốt ve xoa nắn lúc nhẹ lúc mạnh, hận không thể dùng một tay nắm hết, trên làn da trắng muốt bị Cổ Hạo Nhiên nắn tới đỏ ửng.

Cổ Hạo Nhiên nghe thanh âm nhẹ nhàng của Diệp Y, miệng càng dùng sức, ngậm chặt lấy quả cherry đó ra sức mút lấy, liền nghe thấy tiếng thở gấp của Diệp Y, đưa tay giữ chặt sau gáy hắn, Cổ Hạo Nhiên không ngừng mút, hoặc nhẹ hoặc mạnh cắn, một tay khiêu khích Diệp Y, một tay vuốt ve hạ thân Diệp Y, dùng hết kỹ xảo để khiêu khích Diệp Y.

Diệp Y vừa thở gấp vừa cười tà thấp giọng nói: "Dụ người thì đúng rồi." Nói xong một tay đẩy cơ thể Cổ Hạo Nhiên ra, vừa mau chóng từ y sam bên cạnh rút ra một chùy thủ, để trên khóe môi vừa đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua chùy thủ, vừa phong tình vạn chủng cười nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên làm sao chịu nổi hành động khiêu khích này, cơ thể căng ra liền muốn ôm lấy Diệp Y, Diệp Y nhanh tay dùng chùy thủ kẻ lên cổ Cổ Hạo Nhiên: "Chậm chút, đây chẳng qua chỉ là mới bắt đầu." Vừa nói vừa gập người, một tay giữ lấy đầu Cổ Hạo Nhiên, cảm giác áp bức nhìn Cổ Hạo Nhiên cười.

Ánh mắt Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y, lại bị Diệp Y ấn chặt không dám động đậy, cũng không muốn động đậy, chỉ còn biết nhìn Diệp Y như vậy lộ ra thần sắc bất mãn.

Diệp Y thấp giọng cười, phủ người xuống thì thầm bên tai Cổ Hạo Nhiên: "Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là mùi vị tiêu hồn nhất." Nói xong không nhẹ không nặng phả một hơi bên tai hắn, lại kích thích Cổ Hạo Nhiên một trận run rẩy.

Diệp Y bắt giắc nhẹ nhàng cười, chùy thủ trong tay thuận theo cổ Cổ Hạo Nhiên trượt xuống, không nhẹ không nặng vừa khéo có thể cắt rách y sam, đồng thời cũng khiến Cổ Hạo Nhiên cảm giác được lưỡi dao băng lạnh.

Những nơi lưỡi dao đi qua y sam liền bị cỡi ra, Diệp Y thấy cơ thể Cổ Hạo Nhiên cảm giác được sự sắc bén của lưỡi dao, khẽ kháng, cười tà siết chặt chùy thủ, di chuyển tới hai quả Cherry đỏ như hạt Anh Đào ở trước ngực, nhẹ nhàng cứa lên da thịt nơi đó, Cổ Hạo Nhiên liền không ngừng run lên, loại cảm giác sợ hãi và hoàn toàn xa lạ, khiến Cổ Hạo Nhiên bất giác trở nên nhẹ giọng.

Đôi mắt câu hồn của Diệp Y nhìn chăm chăm vào Cổ Hạo Nhiên, chùy thủ trong tay uyển chuyển đi xuống, trực tiếp cắt đứt y phục bên dưới của Cổ Hạo Nhiên, nơi nhảy cảm sớm đã căng cứng, liền nhảy ra lộ dưới cái nhìn chăm chú của Diệp Y, Diệp Y nhẹ cong khoe môi, chùy thủ từng vòng từng vòng dạo chơi nơi vật tượng trưng cho nam tính, hưng khí băng lạnh như vậy, dạo chơi vùng nhạy cảm nhất cảm giác này không phải ai cũng có thể chịu được, Cổ Hạo Nhiên nhìn không được kích thích này bất giác gấp người lại lớn tiếng kêu lên.

Diệp Y mạnh mẽ đè đôi chân Cổ Hạo Nhiên xuống, mau chóng cỡi bỏ hết y phục trên người Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên đôi mắt đỏ ngầu nắm chặt lấy tay Diệp Y khàn giọng nói: "Diệp Y, Diệp Y."

Diệp Y tiện tay ném chùy thủ trong tay, sà người xuống tách hai chân Cổ Hạo Nhiên, đầu vừa cúi xuống liền phủ xuống đó, Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt chỉ cảm giác nơi đó cực kỳ kích thích, bất giác rên lên cả người đều gấp lại, một tay giữ chặt đầu Diệp Y, đi theo động tác mạnh mẽ của Diệp Y.

Trên khuôn mặt đang vui sướng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nam nhân trước mặt của nàng sao có thể là đối thủ của mình được, sát thủ phải học rất nhiều nội dung, vì đề nhiệm vụ được thuận lợi những thủ đoạn này đều phải biết, chỉ là trước giờ nàng chưa từng dùng tới mà thôi, đối với nàng mà nói thủ đoạn này còn chưa được dùng tới, đối tượng đã bị nàng giết rồi, cho nên Cổ Hạo Nhiên một nam tử không mấy lảng nhãng, sao có thể địch nổi thủ đoạn cao minh của mình.

Diệp Y vừa vui đầu vận động, đôi tay vừa dùng sức khiêu khích mọi thứ xung quanh, chỗ nhạy cảm bị kích thích mãnh liệt khiến toàn thân Cổ Hạo Nhiên trở nên đỏ ửng, khắp người được bao phủ bởi lớp mồ hôi mỏng, nồng đậm, khiến căn phòng này ngập tràn sắc xuân vô tận.

Cổ Hạo Nhiên gấp người dậy nhìn Diệp Y đang vui đầu nơi hạ thân của mình, cắn răng một cái đôi tay đột nhiên nắm chặt lấy vai Diệp Y, một tay đem Diệp Y nhắc lên ném sang bên cạnh mình, trở mình một cái liền đè lên trên, ép chặt trên lưng Diệp Y vừa thở hổn hển vừa nói: "Tiểu yêu tinh nàng, ta nhận thua, ta nhận thua." Liền đi vào từ phía sau Diệp Y.

Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên thần tốc đi vào, đợi khi phản ứng lại đã bị Cổ Hạo Nhiên đè dưới hạ thân, bên tai nghe được thanh âm thỏa mãn và lên đỉnh của Cổ Hạo Nhiên, bất giác khẽ cười, trượng phu của nàng nàng hiểu, tuyệt đối sẽ không so đo với mình, còn mình lại hà tất phải so đo với hắn, chẳng qua là muốn để hắn ném thử khoái cảm, Cổ Hạo Nhiên của nàng, nàng nguyện ý hầu hạ.

Cổ Hạo Nhiên hôn sau lưng Diệp Y, ngày càng mãnh liệt, Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên siết chặt trong vòng tay, thuận theo động tác Cổ Hạo Nhiên mà cự quẫy, đêm nay, trong căn phòng này, vào lúc này, ngập tràn mùi vị phóng đảng.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Phong vân tụ hội

Hôm sau trời vừa sáng, rất nhiều nạn dân đã đứng đợi trước cửa phòng nơi Cổ Hạo Nhiên ở, lặng lẽ đợi đại ân nhân của họ, rất nhiều quan viên của Lê châu vốn đang ẩn trốn trong đám người, nhiều thương nhân có giao tình với Cổ Hạo Nhiên với Cổ gia, về mặt đều mong chờ đứng đợi ở đây, đợi tới nình bọ cả nhà Cổ Hạo Nhiên, đợi tới kê khô với Cổ gia, đợi Cổ gia tới giúp họ một tay, tất cả bao gồm chính đáng không chính đáng, có lý không có lý, có giao tình hay không giao tình đều tụ lại đây, đứng đen nghịt cả một vùng.

Mặt trời đã lên đỉnh đầu, nơi phân phát lương thực cứu tế đã bắt đầu phát cháo, nhưng bọn Cổ Hạo Nhiên vẫn chưa lộ diện, đến cả bọn Phong luôn theo Cổ Hạo Nhiên, cũng không thấy tăm hơi đâu, chỉ có Tạ Cận dẫn đầu, Tam Hồ, Thanh Thư, Diệp Tử đầu tất mặt tối, đám người chờ đợi bất giác thì thầm với nhau.

Tạ Cận này giờ xem như không nhìn thấy đám người này, thấy người đợi không ít ngược lại còn nhiều hơn, đã tụ tập đầy khắp quảng trường, tới lúc bắt đầu tìm hẩn hoặc những người cầm đầu khác, mới cùng đám Tam Hồ đưa mắt nhìn nhau, mấy người liền nhảy lên bàn, Tạ Cận lớn tiếng nói: "Trật tự, muốn biết tình hình của thiếu gia bọn họ thì trật tự cho ta."

Đám người đã cảm thấy có gì không đúng đã bắt đầu huyền não, thấy có người ra mặt đều trở nên im lặng nhìn về phía Tạ Cận, Tạ Cận quét mắt nhìn qua một lượt đám người đen ngịt trước mặt, cao giọng nói: "Mọi người đều hy vọng vĩnh viễn chỉ dựa vào cứu tế của thiếu gia mà sống qua ngày sao? Hay là hy vọng có thể trở về quê hương, có thể giống những ngày tháng trước đây?"

Lời vừa dứt, rất nhiều người liền lớn tiếng kêu gào, Tạ Cận nghe họ trả lời, gật mạnh đầu nói: "Mọi người đều đã hy vọng có thể giống những ngày tháng trước đây, vậy người chúng ta có thể dựa giẫm bây giờ là ai? Người có thể giành lại những ngày tháng tốt đẹp trước đây của chúng ta là ai? Người có năng lực như vậy là ai? Mọi người nói cho ta biết là ai?"

Một trận cao giọng huyền não qua đi, Tạ Cận xua tay cắt cao giọng nói: "Đúng, là Cổ gia, mọi người đã hiểu rõ, vậy ta cũng không giấu nữa mà nói cho mọi người biết, Cổ thiếu gia đã rời khỏi Lê châu, khởi hành tới kinh thành rồi."

Lời còn chưa dứt, đám người tụ tập phía dưới liền trở nên sôi nổi, đám người Tam Hồ thấy quần thể đang kích động, liền tức giận chỉ trích mọi người, công việc thường ngày của bọn người Tam Hồ chính là tuần tra quản lý đám nạn dân này, uy nghiêm làm cho tiếng huyền não bên dưới bắt gặp nhỏ đi đôi chút.

Tạ Cận cũng không an ủi, tức giận nói: "Cuồng gì chứ? Dùng đầu suy nghĩ cho ta, kho lương của Lê châu sớm muộn cũng bị ăn sạch, cứ cho là Cổ gia nhà lớn nghiệp lớn hơn nữa, có thể cung ứng cả đời cho nhiều người như vậy không, tới lúc đó chúng ta có phải là chờ chết đói không? Dùng đầu các ngươi suy nghĩ đường hoàng cho ta,

Cổ thiếu gia ở lại Lê châu mỗi ngày đều đối mặt với chúng ta, vậy thì có ích gì, chúng ta cần không phải là mỗi ngày đều dựa vào cứu tế của người mà sống tiếp, mà chúng ta cần chính là một cuộc sống tốt, một cuộc sống mà thấy của rơi trên đường không nhặt tới ngủ không cần đóng cửa, cuộc sống như vậy mới có thể cho chúng ta những ngày tháng tốt đẹp, bây giờ Cổ thiếu gia đã rời khỏi Lê châu, không phải là vứt bỏ chúng ta, mà là để giành lấy cuộc sống tốt đẹp cho mọi người, đây mới là nền tảng của cuộc sống chúng ta sau này, các ngươi thử nghĩ kỹ xem."

Tạ Cận thấy đám người tập hợp bên dưới ngày càng đông, ai nấy đều đang kích động phần nộ phát tiết cho rằng mình bị vứt bỏ, đều dần dần bình tĩnh lại, bọn Thanh Thư đưa mắt nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thiếu gia đi rồi, chúng ta còn có cơm ăn không?" Đột nhiên một đạo thanh âm đột ngột vang lên, liền dẫn theo nhiều tiếng phụ họa.

Tạ Cận vừa dứt lời bắt gặp cười thầm, không sợ người hỏi, chỉ sợ người không hỏi, liền nhân lúc còn nóng mà rên sất: "Có, đương nhiên có, Cổ thiếu gia đi giải quyết vấn đề căn bản nhất cho chúng ta, không phải là vứt bỏ chúng ta, ở Lê châu Cổ thiếu gia đã để lại lương thực ăn không hết cho chúng ta, không sợ mọi người hỏi, hôm nay ta nói rõ với mọi người, cứ cho là trên cơ bản số người các ngươi có tăng gấp bội, Lê châu chúng ta cũng nuôi nổi, mọi người yên tâm

Cổ thiếu gia đã để lại chúng tôi lo chuyện của mọi người, thì nhất định sẽ không vứt bỏ mọi người, chúng tôi cũng sẽ làm hết sức có thể, tuyệt đối có thể xứng đáng với mọi người, xứng đáng với Cổ thiếu gia, mới không uổng công tin nhiệm chúng tôi, bây giờ, nên nói chúng tôi đều đã nói hết, hiện trạng nơi này mọi thứ không đổi, mọi người nên làm gì thì làm nấy, tình hình chúng tôi ở đây Cổ thiếu gia luôn đề ý tới, ta nghĩ, mọi người không muốn để lại ấn tượng không tốt với Cổ thiếu gia mà, vậy bây giờ mọi người nên làm gì?"

Mọi người nghe nói tới mức này, bắt gặp đều vui mừng gật đầu, tản đi nơi khác, không còn tập trung ở đây nữa, bọn người Tạ Cận thấy đám người có trật tự tản đi, không có gì bất thường, đều thở phào một hơi.

Tối qua Cổ Hạo Nhiên đã căn dặn mọi việc ở đây, Cổ Hạo Nhiên sớm đã đoán được sau khi danh tín của hắn bị lộ, có rất nhiều phiền phức ồ ạt kéo tới, việc này không giải quyết cũng không được giải quyết cũng không xong, không cho nhân tình cũng không được cho cũng không xong, dù sao Lê châu là đại châu, nơi này vốn có quá nhiều người giao dịch làm ăn với hắn, vào lúc này không bỏ chút nhân tình lo cho bọn họ thì cũng khó lòng, nhưng cũng không thể để nhiều người như vậy thấy sự tồn tại đặc biệt của một quần thể, chuyện này không thể đối đãi đặc biệt được.

Nhưng, thế này sống uống phí một đời rồi, không phải cuộc sống là quay vòng trong mối quan hệ tình người sao, nếu từ giờ mà ẩn cư, đắc tội thì cũng đắc tội rồi, không có gì to tát cả, nhưng nếu muốn đồng sơn tái khởi, thì không thể tránh được còn phải hợp tác với cái gì mà thương nhân, quan viên, lòng người không phải là thứ nói rõ được, tất cả mọi người cũng không phải là người đặc biệt trong sáng, lần cứu tế này nói cho cùng không chừng không có lợi ích gì, ngược lại còn có hại không ít, càng huống hồ ở đây không liên quan tới đại cục.

Mấy hôm trước sau khi hơi ổn định lại, tuy Cổ Hạo Nhiên biết lần cứu tế này, sự ổn định không có sức ảnh hưởng tới đại cục, đi kinh thành mới có thể giải quyết vấn đề cơ bản, nhưng hắn không đi, đó là chưa tìm được người có thể tiếp nhận, có đầu óc có năng lực ổn định cục diện, hắn không muốn hao phí nhiều tài lực, và tâm tư như vậy, vừa mới có chút ổn định, để người tiếp nhận hủy đi mọi thứ, nhưng tối qua Tạ Cận vừa lộ diện, người tuy giả hoạt thành phục, nhưng trước mắt lại là người có đầu óc, cho nên lúc Cổ Hạo Nhiên cùng Tạ Cận thương lượng xong, liền định nước cờ rời khỏi đây.

Tin tức bọn Cổ Hạo Nhiên rời khỏi Lê châu giống như mọc cánh bay đi nhanh chóng truyền khắp mọi góc ngách của Lê châu, như dự liệu của Cổ Hạo Nhiên và Tạ Cận, không có phản ứng gì lớn, vì mọi người đều biết, tuy bọn Cổ Hạo Nhiên đã đi khỏi, nhưng lương thực gì đó đều để lại, có cơm ăn, thì ai làm lão bản cũng đều như nhau cả.

Trên con đường đất đỏ một đoàn người Cổ Hạo Nhiên mau chóng tiến về phía kinh thành, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y ngồi trên xe ngựa, Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y mơ màng muốn ngủ, bắt gặp cười xấu xa áp lại gần, tối qua vì đã quyết định đại kế rời khỏi, và lại còn nhận được mấy tin tức tốt đẹp, cho nên với tình hình trước mắt hiểm khi tâm tình được tốt đẹp, đã phát sinh mọi chuyện muốn phát sinh.

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y hơi khép mắt dưỡng thần, về mặt bắt gặp tươi cười đưa tay ôm Diệp Y vào lòng, nhìn vết hôn lộ ra trên cổ, Cổ Hạo Nhiên vừa thuận theo dấu hôn sờ xuống, vừa thấp giọng nói bên tai Diệp Y: "Mệt lắm sao?" Tối qua năng lực tích tụ quá lâu cùng lúc bùng phát, muốn Diệp

Y rất nhiều lần, đến cả Diệp Y cũng coi như vậy, cũng không chịu nổi từ lúc vừa lên xe liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Diệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên hỏi mờ ám như vậy và bàn tay không an phận, mí mắt mở cũng không mở ồm một tiếng, mặc cho tay Cổ Hạo Nhiên dạo chơi khắp nơi, tối qua thật sự có chút cực lực, dựa vào bản lĩnh của nàng bây giờ còn có chút mềm nhũn, nghĩ cũng biết trận chiến có bao nhiêu mãnh liệt.

Cổ Hạo Nhiên tâm tình rất tốt cúi đầu hôn lên đôi môi Diệp Y, vừa lâu bầu thấp giọng nói: "Vậy để ta xoa bóp cho nàng." Nói xong bàn tay liền rất không an phận du ngoạn trên người Diệp Y.

Diệp Y tối qua quá phong tình vạn chủng rồi, Cổ Hạo Nhiên sớm biết Diệp Y trên giường lộ ra vẻ phong tình so với thường ngày hoàn toàn không giống nhau, nhưng tối qua lại khiến hắn cảm giác được dù chết trong tay nàng, cũng không uổng phí một kiếp này, quá quyến rũ, vẻ quyến rũ kiều mị từ trong xương, khiến hắn căn bản không ngừng lại được, Diệp Y hai mắt này là thể tử của hắn, phong tình như vậy chỉ có hắn mới nhìn thấy, cảm giác này thật sự quá tuyệt.

Diệp Y cảm giác được tay Cổ Hạo Nhiên chỉ xoa bóp một chỗ, bất giác trừng to mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt nhìn tựa như có chút quở trách, nhưng không biết như vậy lại quyến rũ biết bao.

Bàn tay Cổ Hạo Nhiên nhẹ dùng sức, khiến Diệp Y khẽ run lên, Cổ Hạo Nhiên nhẹ cắn một miếng vào tai Diệp Y, cực dụ tình: "Còn câu dẫn ta."

Diệp Y vốn là người rất thẳng thắn, sau đó nhẹ nhàng quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên: "Người vẫn ổn à?"

Cổ Hạo Nhiên nghe được lời này liền nhượng mảy, trở người một cái nằm đè lên người Diệp Y, nhẹ nhàng cắn mút lấy cổ Diệp Y: "Vậy nàng có thể thử xem sao." Liền bắt đầu động tay động chân.

Diệp Y vốn là người rất lãnh tình, bây giờ duy chỉ đối tốt với mình Cổ Hạo Nhiên, chỉ cần không phải là việc nàng không cách nào nhẫn nhịn, còn lại thì tùy Cổ Hạo Nhiên, thấy vậy cũng không phản kháng và đẩy ra, đang muốn đưa tay giữ chặt cổ Cổ Hạo Nhiên để hắn tiếp tục hành sự, đột nhiên bên tai nghe được một trận chấn động nhẹ, sau đó Diệp Y hơi ngẩng đầu, vừa đưa tay vén rèm xe lên, vừa đẩy Cổ Hạo Nhiên đang đè trên người nàng ra.

Rèm xe vừa mở, một chú bồ câu đưa thư bay vào, Cổ Hạo Nhiên oán hận trừng mắt nhìn chú bồ câu, hôm nay lại phá hỏng chuyện tốt của hắn, sau đó cũng bất động đè lên người Diệp Y, cùng Diệp Y xem thư.

"Nữ hoàng và Nguyệt Hà công chúa đang trở mặt nhau, hờ hờ, xem ra một chiêu này của ta khiến hai người trở nên quyết liệt, hi hi, xem ra ta chọn đúng thời cơ đi kinh thành." Cổ Hạo Nhiên nhìn tin tức truyền tới, bất giác khẽ cười.

Diệp Y nhẹ nhàng gật đầu, lúc tới cứu tể Cổ Hạo Nhiên và nàng thương lượng qua, cứu tể một là vì thật sự không nhìn nổi sự tình bí ẩn như vậy, bách tính của Thánh Thiên quá thảm rồi, thật sự không thể tiếp tục kéo dài lịch trình cứu tể.

Hai là, nữ hoàng và Nguyệt Hà bên đó vẫn chưa chính thức độ sức, thế lực tranh đấu vẫn chưa lời kéo đủ, không thể cùng lúc mà xóa bỏ hai thế lực, đối với tình hình trước mắt của Thánh Thiên cũng không phải là chuyện tốt, Cổ gia vào lúc này lựa chọn bắt đầu cứu tể, không nghi ngờ gì khiến Nguyệt Hà và nữ hoàng đều hoảng loạn, vào lúc này Cổ gia đột nhiên xuất hiện, đồng thời thể hiện thế lực, khiến họ không thể xem nhẹ, chỉ có gia tăng cước bộ giải quyết kẻ địch lớn nhất trước mắt của đối phương, mới có thể không bị phân tâm đối phó với sự quật dậy mau chóng của Cổ gia.

Chiêu này của Cổ Hạo Nhiên chính là đẩy mạnh thế đối lập của hai người, chỉ cần hai người công khai tranh đấu, bên phía nữ hoàng sẽ bị tất cả bách tính của Thánh Thiên gạt sang bên, chỉ lo tới lợi ích của mình, không có tâm thái và tư tưởng của một vị hoàng đế cần có, nhất định sẽ bị Nguyệt Hà kéo xuống ngựa.

Còn về phía Nguyệt Hà công chúa, chỉ cần ả thắng lợi, Cổ gia có thể công bố chứng cứ ả và Thục vương của Ảnh Thục câu kết với nhau, có sự ủng hộ của bách tính dân gian, muốn lật đổ ả cũng không phải là chuyện khó khăn gì, đây là tính toán của Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Dương, nếu không động thì thôi, nếu đã động thì phải một đá ném hai chim, giải quyết toàn bộ.

"Xem ra chúng ta phải gia tăng tốc độ tới kinh thành, tốc độ của đại ca bọn họ thật sự rất nhanh, ai nấy đều đã tới kinh thành rồi." Cổ Hạo Nhiên xem xong một tin tức tốt, bất giác tinh thần phấn khởi, so với lúc rời khỏi Lê châu còn thoải mái hơn, Thánh Thiên này sắp thay đổi rồi, cuộc sống của lê dân bá tánh sắp tốt hơn rồi, chuyện này rất khó mà khiến người ta không vui được.

"Tiểu thúc bên đó cũng sắp tới rồi, nữ hoàng đã phái người đi đón tiểu thúc." Diệp Y nhìn tin tức bên dưới, nhàn nhạt nói.

Cổ Hạo Nhiên khẽ nhượng mảy, khoe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc: "Vào lúc này nhớ tới Cổ gia chúng ta rồi, muốn tiểu thúc tới nói chuyện giúp ả, không có cửa nữa, lúc không có việc không xem chúng ta là người, lúc có việc cần dùng tới Cổ gia chúng ta, thì lại tới nịnh bợ, nữ hoàng a, nữ hoàng người thật sự quá xem thường Cổ gia chúng ta rồi, cũng quá xem thường tiểu thúc rồi."

Diệp Y nghe ra trong lời nói của Cổ Hạo Nhiên ngập tràn vẻ chế nhạo, bất giác lạnh lùng cười, nữ hoàng này đã bị Cổ gia liệt vào mục tiêu lật đổ đầu tiên, Cổ Ly sao có thể tới cứu ả chứ, phải biết trời tạo nghiệt còn có thể sống, tự tạo nghiệt thì không thể sống, một hoàng đế ngu dốt vô dụng như vậy, một nữ nhân là thể tử không ra thể tử như vậy, không có cũng không sao.

"Tiểu thúc cũng quá giáo hoạt rồi, vào lúc này lại không trở về kinh thành, ngược lại tới hoàng lăng của Thánh Thiên cầu phúc, tiểu thúc thật sự làm ra được, thật tuyệt." Vốn vẽ một trang giấy ngăn ngủi, nhưng tin tức ngược lại không ít, Cổ Hạo Nhiên xem tiếp, bất giác bật cười, đây là tin tức từ Cổ Ly truyền tới, tên gia hỏa này chuẩn bị du ngoạn một vòng Thánh Thiên, sau đó trực tiếp tới hoàng lăng cầu phúc, đây thật sự là nghĩ thấu đáo mọi mặt.

"Chúng ta phải nhanh chút để tới kinh thành." Điệp Y xem xong tin tức trên tờ giấy, nhàn nhạt nói với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên gật gù đầu: "Tình thế kinh thành bây giờ thay đổi trong chớp nhoáng, tuy đã khiêu khích thành công nữ hoàng và Nguyệt Hà công chúa đấu đá nhau, nhưng trong đó còn thiếu rất nhiều thứ để hỗ trợ cho con sóng to gió lớn, chúng ta phải tới góp một tay cho ra trò, thứ quan trọng nhất còn ở chỗ chúng ta đây."

Vừa nói vừa ôm lấy Điệp Y hôn một cái, nhướn mày cười nói: "Càng hưởng hồ Đông Sở Quân đã âm thầm lên về kinh thành rồi, lão bằng hữu này chúng ta không đi gặp không được, chúng ta còn mang cho hắn một phần lễ vật, hy vọng hắn xem xong sẽ thích." Tin tức cuối truyền tới, chính là Đông Sở Quân đã âm thầm lên về kinh thành của Thánh Thiên, đây không phải rõ ràng là xem tình thế sao.

Điệp Y lạnh lùng gật gù đầu, với Đông Sở Quân nặng còn món nợ phải tính, không thể để Đông Sở Quân tiện nghi mà tiêu dao ngoài vòng pháp luật, hôm đó Cổ Hạo Nhiên chịu khổ sở thế nào, nàng phải đòi lại gấp mười từ trên người hắn, Đông Sở Quân hẳn tuyệt đối không thoát khỏi tay nàng.

Điệp Y vừa gật đầu vừa lạnh lùng quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, vừa này lúc xem tin tức, gia hỏa này vừa xem vừa động tay động chân, bản thân mình bây giờ đã bị lột sạch chỉ còn lại một kiện nội y, bị hắn ôm ngồi vào lòng.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y nhìn hắn, bất giác cười tà: "Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta gấp cũng không gấp được, vậy chúng ta có phải là nên tiếp tục chuyện vừa này còn dang dở, ta rất muốn có một nữ nhi xinh đẹp giống nàng." Vừa nói vừa đỡ sau lưng Điệp Y.

Cơ thể Điệp Y dựa lên người Cổ Hạo Nhiên, vốn đã bị Cổ Hạo Nhiên giày vò rất mất cảm, bây giờ lại bị Cổ Hạo Nhiên không ngừng khiêu khích, sớm đã tê dại, lần này bị Cổ Hạo Nhiên mấy lần mạnh mẽ khiêu khích, liền nhẹ nhàng ngừng đầu dựa lên vai Cổ Hạo Nhiên, thấp giọng thờ ơ.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y vừa rên rỉ vừa quay đầu quyến rũ nhìn hắn, đưa tay nâng đầu nàng lên hôn đắm đuối, bất giác vừa kịch liệt hôn, đôi tay vừa dùng sức, đem cơ thể Điệp Y nâng lên đùi mình, hạ thân Điệp Y sớm đã không còn y sam, vết đỏ tím trải khắp cơ thể Điệp Y lộ ra trước mặt Cổ Hạo Nhiên, y sam bị vén đẩy lên tận eo, thêm vào đó là da thịt trắng muốt, liền khiến nhiệt độ trong xe tăng lên.

Cổ Hạo Nhiên vừa hôn vừa mạnh mẽ bóp lấy gò bồng đảo của Điệp Y, Điệp Y khẽ run rẩy rên lên, buông đôi môi Cổ Hạo Nhiên ra, đưa mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên bên trong đó là tình ý dâng tràn, Điệp Y đưa tay vuốt ve khuôn mặt Cổ Hạo Nhiên, nhàn nhạt nói: "Hôm nay ngươi muốn thế nào thì là thế đây."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy đôi tay dùng sức quá lớn cơ thể Điệp Y ngồi trên người hắn, cười tà nói: "Không để ta muốn làm thế nào thì làm cũng không được, nàng còn có thể phản kháng sao?" Điệp Y bất giác trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, tiểu tử này thật quá đắc ý, thể lực của nữ nhân không thể so được với nam tử, càng hưởng hồ là nam tử cường hãn ngang bằng mình, hôm qua phần sau này bản thân đã chỉ có thể chịu đựng.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười hôn lên gò má Điệp Y đang dựa gần hắn, tay vẫn chưa dùng sức, xe ngựa đột nhiên lắc lư, Cổ Hạo Nhiên hơi buông lỏng tay, cơ thể Điệp Y đập xuống, chỉ nghe hai tiếng rên, cả cơ thể Điệp Y trong nhất thời gặp xuống, gia hỏa đó mạnh mẽ xông vào cơ thể mình, vào nơi sâu nhất, khiến hai người bất giác đều run lên.

"Thật tuyệt, Điệp Y, thể tử của ta." Cổ Hạo Nhiên từ sau kéo lấy eo Điệp Y, loạn động theo quy luật, tiếng hô hấp nặng nhọc vang bên tai Điệp Y.

Điệp Y dựa lên người Cổ Hạo Nhiên, cơ thể bị Cổ Hạo Nhiên dùng sức nâng lên rồi hạ xuống, giống như phiến lá trôi dạt trên mặt biển sóng cuộn, bị con sóng biển ném lên cao rồi lại chìm xuống đáy biển, loại kịch liệt đó, mang đến cho hai người cảm giác run rẩy không cách nào kiềm chế.

Điệp Y đưa tay ôm lấy cổ Cổ Hạo Nhiên, bên tai nghe thấy tiếng hô hấp nặng nhọc của Cổ Hạo Nhiên, cơ thể đi theo động tác của người yêu thương, trong nháy mắt cảm giác trong lòng không phải là loại kích tình, mà là một loại tình ý sâu đậm, từ vận động thân thể làm ấm cả linh hồn.

Hải tử, chỉ là một danh từ tồn tại trong thế giới của nàng, trước giờ chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày có người nói với nàng câu đó, càng không nghĩ tới cùng ai đó sinh con, tiểu hài, nữ nhi, điều đơn giản này khiến nàng không cách nào tưởng tượng mình có ngày này sẽ thành ra dạng gì, những thứ này trong thế giới của nàng không phải là thứ có quyền được có, nhưng bây giờ có người nhắc với nàng.

Trong lòng nàng chỉ có người thân cận nhất mới nhắc tới những chuyện này, trong trí nhớ non nớt, hải tử là thứ tồn tại chân thành nhất, đáng quý nhất, là được bảo vệ và thương yêu nhất người thân cận nhất mới có tư cách có được, bây giờ Cổ Hạo Nhiên vừa nhắc tới, nàng lại có một loại cảm giác đây không phải là phát tiết dục vọng, mà cảm giác được đây là chuyện thần thánh nhất trong thế gian, sẽ có một sinh mệnh mới, có thứ mà trước đây nàng chưa từng có, chưa từng dám hy vọng, nó sẽ khiến sinh mệnh và linh hồn nàng càng thêm hoàn mỹ.

Điệp Y nghĩ tới đây, mở mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt ửng đỏ bên cạnh, đang chiếm trọn ánh mắt mình, cơ thể mình, linh hồn mình, lộ ra tình yêu sâu đậm đối với mình, cảm giác được loạn động bên trong cơ thể, nam tử phía sau đang tấn công mình mãnh liệt, về toàn tâm toàn ý đó, về si mê không hồi hận đó, trong nháy mắt Điệp Y đột nhiên có chút hiểu được tình cảm rốt cuộc là thứ gì, chính là chiếm hữu, mặc kệ mọi thứ mà chiếm hữu, có người đó rồi còn chưa đủ, còn phải có hải tử để tuyên cáo thuộc quyền sở hữu, đây chính là bản chất của tình yêu, không nhường nhịn, không né tránh, không buông tay, cho nên, Cổ Hạo Nhiên mới thích ở cùng mình như vậy, chỉ có lúc nằm sâu trong cơ thể mình mới cảm giác được đối phương, loại cảm giác đó mới thật sự thỏa mãn.

Điệp Y bất giác cong lên nụ cười nhàn nhạt, nghiêng đầu hôn lên má Cổ Hạo Nhiên, đây chính là lý do vì sao nàng đột nhiên không muốn đấu cùng hắn, người này toàn tâm toàn ý yêu mình, bảo vệ mình, là người mình có thể toàn tâm tín nhiệm, những thứ vốn hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có được, mình đều có, như thế đã đủ rồi.

Thời gian nhanh như thổi đưa, đám người Cổ Hạo Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất để tới kinh thành của Thánh Thiên, mà vào lúc này cuộc đấu tranh của nữ hoàng và Nguyệt Hà công chúa đã đến hồi gay cấn nhất.

Son trang nghỉ dưỡng ở kinh thành là một tài sản của Cổ gia, hôm nay bọn Cổ Hạo Dương biết Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y tới, bắt giác đều tụ tập cùng một chỗ, đợi lần trùng phùng đầu tiên ở Thánh Thiên vương triều.

"Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca các người đều tới rồi." Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y bước vào son trang nghỉ dưỡng, đập vào mắt liền thấy bọn Cổ Hạo Dương đang ngồi trong đình hóng mát, liền gia tăng cước bộ về mặt tươi cười cùng Diệp Y bước về phía mọi người.

"Tiểu tử ngươi thật sự quá tiêu dao, bây giờ mới tới, có phải muốn lười biếng đem mọi chuyện giao cho bọn ta xử lý trước không?" Cổ Hạo Ảnh gần Cổ Hạo Nhiên nhất, liền nhảy lên nắm một cái vào Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười, thân hình lách qua né, Cổ Hạo Ảnh liền nhướng đôi mày, tay mau chóng biến chiêu thức, trở tay một cái lại đánh về phía Cổ Hạo Nhiên, cái nắm này dốc hết toàn lực, còn chưa được lĩnh giáo công phu của Cổ Hạo Nhiên, lần này vừa khéo có thể độ sức thử một lần.

Trong nhất thời chỉ thấy quyền đầu và thân hình nhảy múa, hai người một lùi một tiến giống như đánh rất dùng sức, Diệp Y thần nhiên nhìn hai người giao thủ, không ngừng bước tới chỗ ngồi khác ở bên cạnh.

Vù, một tiếng phá không truyền tới, Cổ Hạo Nhiên đang đấu với Cổ Hạo Ảnh cảm giác được bên cạnh một luồng sức mạnh đánh tới, bắt giác hất tay một cái trong thời gian ngắn mà né qua bên.

Tiếng quyền vù vù khuấy động trong không trung, Cổ Hạo Nhiên né qua sau đó đưa mắt lên nhìn, về mặt bắt giác cười khỏ vừa thu tay về vừa nói: "Ông ngoại, sao người cũng tới rồi?"

"Sao ta cũng tới? Lễ nào Thánh Thiên này là của ngươi, ngươi muốn tới thì có thể tới, ta đây ông ngoại ngươi còn phải được ngươi cho phép sao?" Ông ngoại Cổ Hạo Nhiên Phương lão gia tử cũng không biết từ lúc nào mà chạy tới, vừa nói chuyện với Cổ Hạo Nhiên, vừa giận dữ đánh với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Ảnh bên cạnh liền khóc lóc kể lể: "Ông ngoại, sao người lại tới giành đối thủ với ta, tiểu tử này lại không chạy đi đâu, người giành gì chứ ạ?" Vừa nói chuyện với Phương lão gia tử, cũng vừa không buông tay, ra sức đối phó với Cổ Hạo Nhiên, trong nhất thời hình thành tình thế Cổ Hạo Nhiên bị hai người kẹp giữa mà công kích.

Cổ Hạo Nhiên nhướng mày, tay gia tăng sức mạnh và tốc độ để đối phó, Cổ Hạo Ảnh này không nói, không phải là đối thủ, nhưng ông ngoại hấn xuất thân là võ lâm thế gia, thân công phu đó được tôi luyện mà có, cao thủ trong cao thủ, đánh mạnh cũng không được, đánh nhẹ thì mình lại chịu thiệt, Cổ Hạo Nhiên liền kêu khổ.

Phương lão gia tử thấy Cổ Hạo Nhiên kêu khổ, bắt giác hừ lạnh: "Tiểu tử ngươi bớt xuống nước cho ta, nếu để ta biết ngươi không dùng hết công phu, ngươi mượn nhiều bảo vật của ta như vậy, hừm, hôm nay ta sẽ tính hết với ngươi." Cổ Hạo Nhiên nghe vậy, liền kêu khổ nhiều hơn.

Cổ Hạo Dương nghe Cổ Hạo Nhiên kêu khổ, bắt giác cười: "Ông ngoại, tiểu ngũ, nương tay, bây giờ là lúc nào, các người còn làm những chuyện này, được rồi, mau dừng lại, tiểu lục tới rồi vừa khéo thương lượng sự tình, đây mới là nhiệm vụ cấp thiết, mau dừng tay, a, aizz..."

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Bình phù

Lời nói uy quyền của Cổ Hạo Dương còn chưa dứt, trong trận đấu đã phân thắng bại, Cổ Hạo Nhiên thấy thế tới mãnh liệt của hai người, Cổ Hạo Ảnh may mà nói là thực nghiệm công phu của mình, nhưng ông ngoại hấn lại là nợ mới cộng nợ cũ tính luôn một lần, một chút cũng không nương tay, sau đó đôi mày nhướng lên dốc hết sức một kéo một đẩy, đồng thời mượn lực nhảy lên không trung trở người đáp xuống bên cạnh, thoát khỏi vòng vây của Cổ Hạo Ảnh và ông ngoại hấn.

Hắn dốc toàn lực xuất ra hai chiêu tiến thoái, Cổ Hạo Ảnh và ông ngoại hấn một người không kịp thu tay, hai người bị lực đạo Cổ Hạo Nhiên kéo đi như vậy, liền không dùng được cước bộ đụng vào nhau, chỉ nghe hai tiếng Aizz, Cổ Hạo Ảnh và ông ngoại hấn ở sau lưng Cổ Hạo Nhiên va vào nhau.

Ngồi trong đình mát Cổ Hạo Danh thấy vậy, liền ha ha ồ lên cười: "Lão ngũ, ngươi là đang làm gì? Tuy chúng ta đã lâu không gặp ông ngoại, nhưng hôm nay cứ cho là phải tới ôm cũng phải là tiểu lục chứ, ngươi nhiệt tình như vậy làm gì?"

Cổ Hạo Nhiên vừa hờ hờ cười, vừa gia tăng cước bộ chạy tới đình mát ngồi bên cạnh Diệp Y, nhướng mày nhìn Cổ Hạo Ảnh đang xoa trán kêu đau, và về mặt tức giận như có như không của ông ngoại hấn, mọi người đều muốn khảo nghiệm công phu thật sự của hấn, vậy hấn cũng không giấu nữa, để mọi người nhìn cho rõ, để tránh sau này mọi người đều tới độ sức với hấn, hấn không có nhiều thời gian như vậy.

"Tiểu tử ngươi to gan, dám giấu ta nhiều năm như vậy." Phương lão gia tử vừa xoa cánh tay, vừa sai bước đi về phía Cổ Hạo Nhiên, mấy hôm trước Cổ

Hạo Viễn tới Phong châu, lão mới biết Cổ Hạo Nhiên người luôn bị mình coi là công phụ tệ hại nhất, lại là cao thủ thâm tàng bất lộ, Phung lão gia tử vừa thấy Cổ Hạo Nhiên liền không nhận được tay chân ngựa ngựa muốn thử.

"Ông ngoại, nói thế là sao, tiểu lục nếu không có khí phách, không phải là liên lụy tới người sao?" Cổ Hạo Ảnh vừa xoa trán vừa bước theo sau Phung lão gia tử mà qua đây, vừa nhướn mày cười không nói gì, con gái của lão là mẹ của bọn họ, thế nào đi nữa cũng được xem là có chút quan hệ, chuyện này tuy tính ra thì cha hắn có nhiều hơn chút, nhưng mà cũng không thể đem mẹ hắn chạy đi đâu được không phải sao.

Bọn Cổ Hạo Nhiên vừa nghe liền ha ha ồ lên cười, Phung lão gia tử vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn đám huynh đệ đang cười vui vẻ, hừ lạnh một tiếng nói: "Đám tiểu tử các ngươi bớt khoa trương cho ta, cẩn thận ta đánh rụng răng các ngươi."

Cổ Hạo Danh liền khoa trương kinh hô một tiếng, nấp sau Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, đứng giữa hai người lớn đầu ra vừa cười vừa nói: "Tiểu lục, Diệp Y, bọn ta phải dựa vào hai người các ngươi rồi, tới đây, đỡ cho ta, có hai người các ngươi, xem còn ai có thể dám tới ức hiếp bọn ta không." Lời vừa dứt liền có được sự ủng hộ và giúp sức phối hợp của Cổ Hạo Ảnh.

Nhìn vẻ mặt tức giận tung tóe của Phung lão gia tử, lại cất lực nhìn xuống không xông tới động thủ, bọn người Cổ Hạo Dương nhận không được đều phá lên cười ha ha, Phung lão gia tử này từng chịu thiệt dưới tay Diệp Y, tuy Diệp Y và Phung lão gia tử đều không tiết lộ ra bên ngoài, nhưng khi không xóa bỏ sát lệnh truy sát với Cổ Hạo Nhiên, bên trong nhất định có gì đó không bình thường, Cổ Hạo Ảnh rất giỏi những chuyện này, thám thính vài lần liền biết được đại khái, có người có thể thu thập được Phung lão gia tử vạn phần bần xìn, ý thế công phu cao cường, đây là một tin hot a, đồng thời cũng trở thành núi dựa tốt của bọn họ, lúc này bất giác đem ra nói đùa.

Cổ Hạo Nhiên cũng cười ôm Diệp Y vào lòng nói: "Mắt mắt không, ta là nhỏ nhất, không bảo các ngươi chống đỡ cho ta đã là không tệ rồi, các ngươi còn có ý muốn bọn ta tới chống đỡ cho các ngươi, thiên hạ này có đạo lý này sao? Hờ hờ, ta và Diệp Y đều là hảo hán tử, tuyệt đối không làm khó ông ngoại, ông ngoại, người muốn thu thập thế nào thì cứ tới, ta và Diệp Y xem như không thấy."

Lần trước mượn bảo bối của ông ngoại, vẫn chưa có thời gian bồi thường, với tính cách bần xìn của ông ngoại hắn, có thể nhìn tới hôm nay thật sự là quá nể mặt rồi, vào lúc này không lo mà nịnh bợ, ngược lại còn làm núi dựa cho bọn Cổ Hạo Ảnh, đây không phải rõ ràng bị bọn Cổ Hạo Danh đẩy ra ngoài sao, tốt thì để họ, xấu thì để mình hắn gánh, tính kiểu này ai không biết tính chứ, sau đó Cổ Hạo Nhiên trực tiếp đem họ bán đi.

"Được rồi được rồi, còn nhiều việc đây, đừng quây nữa." Cổ Hạo Viễn này giờ không nói chuyện thấy mấy người này ngày càng quá, dần dần có vẻ xắn tay áo bắt đầu khai chiến, bất giác lắc đầu lên tiếng.

Cổ Hạo Viễn này lời nói có uy lực hơn Cổ Hạo Dương, lời này vừa dứt, đám người huyền áo đều dần dần trở nên yên tĩnh, Cổ Hạo Dương thấy vậy bất giác đưa ngón cái hướng về phía Cổ Hạo Viễn, vẻ mặt băng sơn thật tốt, trong trường hợp này thật là hữu dụng.

Cổ Hạo Nhiên thấy mọi người đều trở nên yên tĩnh, điều chỉnh tâm tình, sau đó nghiêm mặt nói: "Tình hình kinh thành thế nào?"

Cổ Hạo Dương gật đầu nhàn nhạt nói: "Như chúng ta dự đoán, hai bên chính thức đối lập nhau, Nguyệt Hà bên đó vì thời gian này làm ra nhiều chuyện không tệ, có được sự ủng hộ của dân chúng và đại bộ phận quan viên, nữ hoàng bên này rõ ràng không phải là đối thủ, nhưng mà trong tay nữ hoàng còn nắm binh quyền, trong nhất thời Nguyệt Hà bên đó cũng không động được nữ hoàng."

Cổ Hạo Viễn tiếp lời: "Cho nên chuyện trước mắt chúng ta phải làm chính là làm thế nào để tan rã binh quyền."

Cổ Hạo Nhiên nghe hai người nói vậy, bất giác khẽ chau mày suy nghĩ: "Binh quyền là vấn đề phiền phức, cảm cung không có binh phù căn bản không thể vào được, mà vào lúc này nữ hoàng căn bản không để binh phù li thân được, cứ cho là Nguyệt Hà có được lòng dân, nhưng chuyện này cũng không dễ đối phó."

Cổ Hạo Thanh gật gù đầu: "Chính là vấn đề này, ta được biết Nguyệt Hà bên đó cũng có người bắt đầu ra tay với binh phù, chẳng qua bây giờ xem ra muốn đắc thủ, chắc chắn còn phải kéo dài thời gian, nhưng bách tính của Thánh Thiên thì không thể kéo dài thêm nữa, còn chúng ta bên này máu chốt là thiếu người, đối với chuyện này gần không nổi a."

Nói tới đây, mấy huynh đệ đều trầm mặc một lúc, Phung lão gia tử người tuy đã già, nhưng không phải là hồ đồ, mấy hôm nay cũng nghe Cổ Hạo Viễn đem mọi tình thế nói ra, vào lúc này bất giác chen lời: "Có thể tiếp cận với nữ hoàng, không phải chỉ có tiểu tử Cổ Ly sao, để hắn đi thì vấn đề gì cũng được giải quyết."

Lời vừa nói ra, bọn Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, thật ra, Cổ Ly là người tốt nhất được chọn để động tới binh phù, vào lúc này nữ hoàng không có lực lượng hậu viện ủng hộ, nếu hắn hỏi cung lúc này hàm ý Cổ gia đứng về phía nữ hoàng, và lại quan hệ mật thiết của bọn họ, muốn có được binh phù không phải là chuyện khó khăn gì, những chuyện này sao họ chưa nghĩ tới được chứ, trầm mặc là vì cùng lúc nghĩ tới hắn.

Đưa mắt nhìn nhau sau đó Cổ Hạo Nhiên khẽ lắc đầu nói: "Tiểu thúc nhiều năm nay đã vì chúng ta làm nhiều chuyện rồi, chúng ta không thể vào lúc này mà đẩy hắn lần nữa, để hắn bị thương mang tội bất trung, như thế tiểu thúc sao có thể chịu nổi, thiên hạ này chúng ta lại không cần, hà tất để tiểu thúc hy sinh nhiều như vậy."

Bọn Cổ Hạo Dương nghe vậy đều gật đầu, phản bội nữ hoàng, là bất trung; lấy thân phận phi tử phản bội hết mọi trường bối có huyết thống hoàng tộc, là bất hiếu; dùng thủ đoạn đặc biệt phản bội người tín nhiệm mình, là bất nhân; phản bội tình nghĩa thế tử, là bất nghĩa, tội lớn như vậy, dù hắn vì bá tánh trong thiên hạ mà cố gắng hiên to lớn, nhưng tiếng xấu một đời làm sao có thể rửa sạch được.

Cổ Hạo Ảnh chau mày: "Để tiểu thúc đi tuyệt đối không được, chúng ta nghĩ cách khác, binh phù này chúng ta nhất định phải giúp Nguyệt Hà bên đó một tay, cứ như vậy, biến động kinh thành khó mà yên được, chúng ta cứ té khắp nơi cũng không thể tiếp tục mãi được, cứ té quy mô lớn như vậy,

chúng ta không thể nào gánh nổi hao tổn này.

Mấy đại châu của Thánh Thiên, mấy huynh đệ Cổ gia đã bắt đầu toàn mặt cứu tế, tuy lúc Cổ gia rời đi đã phong tồn rất nhiều thứ, kho cất giữ tương đối kinh người, nhưng có ra mà không có vào tiêu hao như vậy không chịu nổi, và lại cứu tế như vậy chỉ có thể cứu được một lúc và một vùng. Thánh Thiên dù sao cũng không phải chỉ có mấy đại châu, những nơi hơi nhỏ một chút còn có biết bao người đang đợi, những chuyện này chẳng qua là mới bắt đầu mà thôi.

Điệp Y bên cạnh lạnh lùng nghe, lúc này nhân nhật nói: "Ta đi."

Hai từ đậm đặc vừa ra khỏi miệng, Cổ Hạo Nhiên bên cạnh liền phản bác: "Nàng đến cả hoàng cung bố trí như thế nào, hình dạng ra sao còn không biết, đi cái gì, không được." Vừa nói vừa siết chặt cánh tay đang ôm Diệp Y, trừng đôi mắt xoe tròn nhìn Diệp Y.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, lại quay đầu nhân nhật nhìn lướt qua vẻ mặt không tán đồng của bọn Cổ Hạo Dương, thân nhiên nói: "Các người còn có thể kéo dài sao? Còn kéo dài nổi sao?"

Hai câu hỏi đơn giản liền khiến bọn Cổ Hạo Nhiên á khẩu không biết nói gì, đúng vậy, bọn họ không thể kéo dài nữa, kéo dài thêm một ngày Cổ gia hao tổn tương đối kinh người, thời gian là vàng bạc, thời gian là sinh mệnh, kéo dài thêm một ngày sẽ tiêu tốn bao nhiêu, không ai có thể tính được, nhưng đều rất rõ, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn Cổ Hạo Dương lại tranh thủ như vậy, mọi thứ đều không thể kéo dài được nữa.

"Vậy đi, ta đi, dù sao ta rành hơn nàng." Cổ Hạo Nhiên cắn răng nghiêm mặt nói: "Vào lúc này muốn trộm binh phù khó biết mấy, không cần nghĩ cũng biết, nữ hoàng bên đó đã cho người canh giữ ngày đêm, thị vệ bên cạnh ả căn bản không rời khỏi, vụ trộm lần này khó hơn lên trời."

"Ta đi, hay là để ta đi." Phương lão gia từ lắng tai nghe lúc này đột nhiên mở miệng, khiến bọn Cổ Hạo Nhiên đang nhập thần suy nghĩ đều kinh ngạc nhìn qua, thấy mọi người đều quay sang nhìn lão, Phương lão gia từ quay sang mọi người ra dấu ngậm miệng, nhân nhật nói: "Cổ gia cây to gió lớn, nếu bị bắt được, vậy thì hậu quả các người càng rõ hơn ta, và lại, các người đều còn rất trẻ, còn trẻ như vậy, những việc này vẫn là gừng càng già càng cay, ông ngoại các người ta đây tin chắc trong mấy người các người không được bao nhiêu người có công phu cao hơn ta."

Trong lòng bọn Cổ Hạo Nhiên bất giác cảm thấy ấm áp, cái gì mà cây to gió lớn đều là lời rỗng tuếch, thật ra ông ngoại lo bọn họ một đi không trở lại, ông ngoại tuy keo kiệt thành tính, thường ngày đối với mấy huynh đệ tính tình và vẻ mặt cũng không mấy dễ coi, tính toán vô cùng chi li, nhưng máu thịt tình thân là thứ ăn sâu vào xương tủy, trong lòng nói không thương mấy tên tiểu tử này là giả, chẳng qua trước giờ chưa từng biểu hiện mà thôi.

Phương lão gia từ thấy mấy huynh đệ vẻ mặt đều cảm động nhìn hân, sắc mặt liền sầm xuống tức giận nói: "Nhìn cái gì, lão phu năm đó lúc lẫn lộn thiên hạ, đám tiểu tử các người đến cả bóng dáng còn chưa thấy đâu, uy phong của lão phu các người căn bản không biết, đi hoàng cung một chuyến chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, cẩn thận ta giết hết các người."

Phát tiết một trận nộ khí xong, Phương lão gia từ nhìn Diệp Y đang lạnh lùng nhìn lão, hừ lạnh một tiếng: "Nữ oa đầu, đừng suốt ngày cho rằng mình có chút bản lĩnh, thì không xem ai ra gì, cháu ngoại nhỏ của ta bên ngoài quật cường mạnh mẽ, trong lòng lại rất lương thiện, nếu ta biết có ngày nào đó người có chỗ nào không phải với nó, lão tử bắt kẻ ở đâu cũng sẽ tới lột da người."

Phương lão gia từ kinh nghiệm từng trải, vừa nhìn có thể biết Cổ Hạo Nhiên cường hãn chỉ là vẻ bề ngoài, trong lòng lại rất mềm yếu, còn Diệp Y trong lòng và bề ngoài đều cường hãn, kiêu tuyệt tình và lãnh khốc đó hẳn đã từng gặp qua, nếu thật có một ngày Diệp Y phụ Cổ Hạo Nhiên, nhìn bộ dạng bây giờ, tình yêu Cổ Hạo Nhiên đối với Diệp Y, nhất định tuyệt đối không cách nào đối mặt được.

Điều này lão nhìn bằng mắt dễ trong lòng không nói ra, nhưng bây giờ mình phải đi hoàng cung, vạn nhất có gì bất thường, thấy Cổ Chấn cũng không phải là người có thể áp chế được Diệp Y, bất giác khiến lão không yên tâm mà bực lộ, Diệp Y quá mạnh, nếu Cổ Hạo Nhiên không có Diệp Y, không biết có sống nổi hay không, vào lúc này lão không nói, thì còn có ai có tư cách để nói.

Cổ Hạo Nhiên thấy Phương lão gia từ nhắm vào Diệp Y, trước là ngăn ra tiếp đó là hộc mắt đỏ hoe, liền ôm chặt lấy Diệp Y, mỉm cười hôn lên mặt Diệp Y, Diệp Y cũng hiểu được ý của Phương lão gia từ, bất giác lạnh lùng quét mắt nhìn Phương lão gia từ, rồi quay lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh thấy Phương lão gia từ nói những lời này như lời trần trời, trong lòng bất giác run lên đều nhìn về Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Hai người này cũng khiến bọn họ lo lắng nhất, Cổ Hạo Nhiên không áp chế nổi Diệp Y, lại rất yêu nàng, bây giờ xem ra Diệp Y đối với hắn cũng không phải là tình cảm bình thường, nhưng mà, Diệp Y quá lạnh, tính tình quá cứng rắn, tâm tư lại khó nắm bắt, bây giờ tuy là như vậy, nhưng thật sự nhìn không ra đối với Cổ Hạo Nhiên có bao nhiêu yêu thương, nếu có một ngày thật sự rời xa Cổ Hạo Nhiên, cũng không phải là việc không thể, còn tiểu đệ của họ không biết có thể chịu nổi đã kích như vậy hay không, bây giờ Phương lão gia từ nhắc tới, bất giác đều nhìn qua đó.

Cổ Hạo Nhiên ôm lấy Diệp Y đem nàng đặt lên đùi mình, cười nhìn Diệp Y đang làm tổ trong lòng hắn, nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, đôi mắt chăm chú nhìn vào đôi mắt thanh lạnh của Diệp Y, giọng khàn đục nhưng kiên định nói: "Ta sẽ không rời xa nàng."

Lời vừa nói ra bọn Cổ Hạo Dương đều có chút khó hiểu, duy chỉ có ánh mắt vốn luôn băng lạnh của Diệp Y hơi lộ ra chút ý cười, Cổ Hạo Nhiên đây về thăm tình hôn lên đôi môi Diệp Y, ngẩng đầu nhìn bọn Cổ Hạo Dương và Phương lão gia từ: "Các người nhầm rồi, Diệp Y của ta vĩnh viễn sẽ không bắt nạt ta, ta là không rời xa nàng được, nhưng nàng cũng càng không thể rời xa ta, ta vĩnh viễn sẽ không phụ nàng."

Bọn người Cổ Hạo Dương đối với lời này của Cổ Hạo Nhiên đều có chút không hiểu lắm, nhưng Diệp Y lại hiểu rõ, bất giác ngẩng đầu mạnh mẽ hôn Cổ Hạo Nhiên một cái, Cổ Hạo Nhiên cười ôm chặt lấy Diệp Y, hạnh phúc lộ ra trên mặt ai cũng đều nhìn ra.

Điệp Y đưa mắt nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Cổ Hạo Nhiên, trong lòng vì những lời hắn nói mà sinh ra cảm giác vô cùng ấm áp, chính là người này đã cho nàng tìm được ý nghĩa của cuộc sống, để nàng biết ngoài chém giết ra, sau đêm tối vô tận, còn có ánh mặt trời xuất hiện, không có máu tanh,

không có phản bội, không có tính kế, không có tàn nhẫn, không có cảnh vì để sinh tồn mà bất chấp mọi thứ.

Chính là người này đã đem nàng tới một vùng trời khác, để nàng có được tình yêu, tình thân, tình bằng hữu, có mọi thứ mà trước đây căn bản không dám mơ tưởng tới, chính hấn để cuộc sống mình có thêm màu sắc, có được cảm giác cuộc sống của con người, mà không phải là một cỗ máy chỉ biết giết người, là hấn cưỡng chế lời nàng ra khỏi nơi tăm tối, cho nàng mọi thứ.

Đúng vậy, nàng không rời xa hấn được, người này dùng thủ đoạn phi thường, lòng tin kiên định sau khi tiến vào cánh cửa trong tim nàng, nàng sẽ không bỏ qua cho hấn, nàng muốn hấn và nàng sống cùng sống, chết cùng chết, nếu không có sự tồn tại của hấn, trụ cột chống đỡ cho nàng sụp đổ, nàng chắc chắn sẽ trực tiếp rơi vào bóng tối, trở về với cuộc sống máu tanh và giết chóc, dùng đôi tay mình mở ra thế giới huyết tanh của mình, không còn mọi thứ, chỉ còn bóng tối.

Điệp Y chăm chú nhìn Cô Hạo Nhiên, nói từng câu từng chữ: "Nếu có một ngày ngươi dám phản bội ta, ta sẽ tự tay giết ngươi" Là Cô Hạo Nhiên cho nàng một loại lòng tin khác, nếu hấn dám hủy đi mọi thứ, thì nàng sẽ để hấn phải trả một cái giá đắt.

Khóe miệng Cô Hạo Nhiên mang theo ý cười âm ập, cũng từng câu từng chữ nói: "Sẽ không, mãi mãi sẽ không bao giờ có ngày đó."

Cô Hạo Nhiên hiểu được tâm tình của Điệp Y, cũng giống như Điệp Y hiểu hấn vậy, là một tay hấn đem Điệp Y cứu ra từ trong bóng tối, hấn biết hấn trong lòng Điệp Y quan trọng nhường nào, vào lúc bị trúng độc hấn đã hiểu rồi, thế giới này có thể không có ai khác, nhưng nếu không có hấn, nữ nhân trong lòng hấn đây, chúa tể của bóng tối này sẽ phát cuồng, nàng sẽ làm cho thế giới này nổi sóng cuồng.

Bọn Cô Hạo Dương nhìn Cô Hạo Nhiên và Điệp Y phía trước đang lặng lẽ trao đổi mọi thứ, lời lãnh khốc của Điệp Y khiến mọi người đều kinh ngạc, duy chỉ có Cô Hạo Viễn người luôn không thích nói chuyện, có chút hiểu được tình cảm giữa Cô Hạo Nhiên và Điệp Y, mạnh mẽ cũng mạnh mẽ trong lòng, mềm yếu cũng mềm yếu trong lòng, người mạnh mẽ nếu bị thương, nàng sẽ không đồ lệ mà chỉ có đổ máu, nhưng máu trong tim sẽ làm mờ mọi thứ, cắn nuốt mọi thứ, hủy diệt mọi thứ.

"Được rồi, đừng vương vấn vấn đề này nữa, chuyện của tiểu lục và Điệp Y là chuyện riêng của chúng, chúng sẽ tự mình xử lý, chúng ta không cần nói nhiều, trước mắt chúng ta vẫn nên nói tiếp đề tài vừa nãy." Cô Hạo Thanh bên cạnh đột nhiên mở miệng, Cô Hạo Viễn nhìn Cô Hạo Thanh mở miệng, trong mắt hấn cũng là vẻ đã hiểu ra, bất giác nhẹ gật đầu, xử lý tốt có thể trở thành sức mạnh cứu vãn mọi chuyện, xử lý không tốt chính là hủy diệt mọi thứ vừa được khôi đầu, chuyện này bọn họ không thể chỏ mỏ được, chuyện này chỉ có thể là chính đương sự tự mình đi ứng đối."

"Đừng nhiều lời nữa, ta đã định rồi, đám tiểu tử các ngươi xử lý tốt chuyện của các ngươi, ta..." Phương lão gia tử còn chưa dứt lời, đột nhiên ánh mắt ngừng trệ đứng yên tại chỗ.

"Đi, nhảy cho ta một bài." Điệp Y lạnh lùng nhìn chăm chăm Phương lão gia tử, nhàn nhạt ra lệnh.

Chỉ thấy Phương lão gia tử nghe lệnh Điệp Y xong, ngảy ra ồ một tiếng: "Được." Tiếp đó liền bắt đầu cử động.

Phương lão gia tử là người võ công luyện tới tuyệt đỉnh, độ mềm dẻo của thân thể này tương đối tốt, bèn lên làm dáng thế này, thật sự có chút cảm giác nhu mỹ vô cùng, chỉ thấy cánh tay hoa lan của lão làm tư thế để trên đầu, đứng yên tại chỗ móng chậm rãi lắc xoay tròn, một tay khác để trên eo chuyển động theo tư thế, đúng là dáng vẻ tiểu nương từ đang nhảy múa trên khán đài.

Cô Hạo Nhiên trước là ngẩn ra, tiếp đó ha ha phì cười, ôm Điệp Y cười tới chảy nước mắt, Cô Hạo Ảnh đang ăn một miếng điểm tâm, kích động, phun một cái như thiên nữ rải hoa, ngồi đối diện với hấn Cô Hạo Dương chỉ lo cười, cái miệng há to đang ăn, còn bị mảnh vụn phun đầy đầu đầy mặt.

Cô Hạo Danh lặn một cái từ trên ghế ngã xuống, ôm bụng cười tới cắn răng kêu lên, Cô Hạo Thanh bên cạnh đưa tay kéo hấn dậy, nhưng bản thân cũng cười tới không thẳng người nổi, nằm bò lên đầu Cô Hạo Danh lớn tiếng cười.

Cô Hạo Viễn thường ngày bình tĩnh nghiêm túc, lúc này chỉ thấy hấn cũng tương đối bình tĩnh gật đầu nói: "Thì ra ông ngoại thích trích đoạn Kim Bình Mai, có thể thấy người già nhưng lòng không già."

Cô Hạo Dương liên tục phì phì nhỏ ra mảnh vụn bị Cô Hạo Ảnh phun vào miệng, vừa cười không ngớt: "Tới thọ canh năm sau của ông ngoại, chúng ta để ông ngoại diễn ba ngày ba đêm, để người náo loạn Phong châu."

Điệp Y không biết Kim Bình Mai là vợ tuồng của Thánh Thiên, cũng không biết thì ra thế giới này không giống vậy, thậm chí căn bản không biết thế giới này vốn có trò chơi như thế, thấy mọi người đều cười tới chảy cả nước mắt nước mũi, bất giác khẽ nhướng mày.

"Ngươi đã làm gì ta?" Phương lão gia tử cũng là nhân vật lợi hại, chỉ nhảy một vòng liền trở nên thanh tĩnh, nhìn bộ dạng này của bọn Cô Hạo Nhiên, liền sầm mặt xuống trừng mắt nhìn Điệp Y.

Điệp Y lạnh lùng nhìn Phương lão gia tử đang cảm thấy không đúng, nhàn nhạt nói: "Bị người ta làm gì cũng không biết, còn xứng để vào hoàng cung không? Mất đi người không quan trọng, chậm trễ thời gian ngươi không thể đền nổi."

Tuy vừa nãy Phương lão gia tử là quan tâm Cô Hạo Nhiên, nhưng dùng từ như vậy khiến hấn thật sự không thoải mái, bất giác chính Phương lão gia tử một chút, không ngờ còn tới đoạn kinh điển.

Phương lão gia tử vừa nghe vậy liền tức giận nói: "Ngươi rốt cuộc đã làm gì ta?" Thấy mấy người bên cạnh cười thành cái bộ dạng đó, Phương lão gia tử liền biết chắc chắn không phải là chuyện tốt gì.

Điệp Y lạnh lùng nói: "Người không cần biết, chỉ cần biết người không có đủ thực lực thì được rồi." Điệp Y thấy Phương lão gia từ tính khí quật cường, hần nói đi bọn Cổ Hạo Nhiên đều không tán đồng, nhưng không biết làm sao để phản đối, bất giác trực tiếp dùng chiêu này để lão biết khó mà lui.

Cổ Hạo Viễn bên cạnh luôn bình tĩnh nghe vậy gật đầu phối hợp nói: "Ông ngoại như thế xem ra thật sự không thích hợp để đi, đến cả trướng chiêu thức của đối phương mà còn không biết, xem ra..." Lời tuy chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Phương lão gia từ đầu mày chau lại đang muốn nói, Cổ Hạo Thanh bên cạnh đã cười xong nói tiếp: "Ta thấy vẫn là để ta đi thì thích hợp hơn."

"Ta đi mới thích hợp." Trong nhất thời bọn Cổ Hạo Ảnh đều giành nhau, hoàn toàn không để ý tới Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y, còn có Phương lão gia từ ba người họ.

"Thiếu đương gia, có khách!" Mấy người họ đang tranh giành, quản gia của sơn trang nghỉ dưỡng này vội vàng chạy tới.

Cổ Hạo Nhiên thấy những người khác còn đang tranh giành, cũng không thêm để ý tới bọn họ: "Là ai, lại để người phải tới?" Người đón khách đều có quy định cấp biệt, khách cấp thấp nhất đương nhiên có người hầu cùng cấp tới thông báo, bây giờ Cổ Hạo Nhiên thấy quân sự tối cao của sơn trang tới, bất giác khẽ chau mày hỏi.

Quân sự tất cung tất kính nói: "Hồi thiếu đương gia, là nữ hoàng phái người tới, vốn không có thân phận gì nô tài cũng sẽ không để họ vào, bây giờ bọn họ để lộ thân phận, và lại còn nói thiếu đương gia và thiếu phu nhân đều ở trong đó, nói nhất định phải gặp, nô tài không làm chủ được, chỉ còn biết tới hồi bẩm thiếu đương gia."

Lời vừa dứt bọn Cổ Hạo Dương đang tranh giành cũng đều dừng lại, Cổ Hạo Ảnh chau mày nói: "Đến thật nhanh, xem ra nữ hoàng này đã đem tin tức dò thám kỹ lưỡng rồi, lại biết rõ hành tung của tiểu lục như vậy."

Cổ Hạo Nhiên khẽ thở dài cười nói: "Xem ra các người tranh giành cả nửa ngày trời cũng không có tác dụng gì, chuyện này đã chủ định ta và Điệp Y đi."

Nữ hoàng phái người tới gặp Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y là ý gì, bọn Cổ Hạo Dương đều rõ, lúc này nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác đều trầm mặc không nói gì, Cổ Hạo Nhiên cười nói: "Mọi người cứ làm theo kế hoạch ban đầu, Nguyệt Hà bên đó phải phối hợp tốt, chúng ta nhất định không được thất thủ." Điệp Y dùng thái độ đối phó với ông ngoại hần, Cổ Hạo Nhiên hiểu ý của Điệp Y, lần này chỉ có thể là họ đi, những người khác không có công lực như họ cũng không mặt thiết như họ, bây giờ vừa khéo lại đúng như cách nghĩ của họ.

"Cẩn thận." Cổ Hạo Dương trầm ngâm một lúc rồi nói với Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y, thời cơ không hợp ý ta, vậy thì nương theo tình thế là trên hết, bọn Cổ Hạo Ảnh bên cạnh thấy vậy cũng từng người một căn dặn hai người.

Cổ Hạo Nhiên ha ha phá lên cười: "Có khó khăn hơn cũng không như tình thế trong phủ Thực vương, khó như thế ta còn qua được, còn có gì đáng sợ chứ, huống hồ còn có Điệp Y ở đây, bọn ta lần này đi gặp ả một chuyến, ông ngoại, sau này phải xem người rồi." Phương lão gia từ chuyện này tới cũng không phải là uống phí, sau đó thận trọng gật đầu không nói gì, sau đó Cổ Hạo Nhiên mỉm cười kéo lấy Điệp Y liền đi về phía phòng khách.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Biến thiên

Hành lan chín khúc, vách tường chạm trổ tinh vi, rồng bay phượng múa, khung cửa trùng trùng điệp điệp, tầng tầng lớp lớp các cánh cửa cảnh mật, cung điện nhìn không thấy điểm cuối, đỉnh nhà màu vàng kim dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tán phát ra từng vàng từng vàng quang mang chói mắt, thể hiện vẻ rực rỡ, xán lạn không gì bằng của hoàng cung.

Vị trí chính giữa hoàng cung chính là cung điện lâm chính của nữ hoàng, còn bên cạnh nó là ngự thư phòng của ả, bây giờ bên ngoài ngự thư phòng xinh đẹp rộng lớn đều là thị vệ, không cho phép bất kỳ ai vào, không biết bên trong rốt cuộc là đại nhân vật nào đang nói chuyện.

Trong ngự thư phòng Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên ngồi sánh vai bên nhau, chỗ ngồi bằng vàng phía đối diện họ là một nữ nhân, một nữ nhân toàn thân phục sức màu vàng kim hoàng đế ngự dùng.

Điệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn nữ nhân phía trước đang ngồi ở vị trí trên cao, đây là lần đầu tiên gặp hoàng đế ở đây, nữ hoàng này, chỉ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, dung mạo cũng rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, mắt mũi miệng tuy tách ra không có gì đặc biệt, nhưng gộp lại cùng nhau cũng được xem là mỹ nhân, nhưng mà, đôi mắt mệt mỏi đó, khí tức do dự lại khiến mỹ nhân được bảy phần này, không chút thần thái giảm xuống ba phần.

"Không biết hoàng đế bệ hạ có việc gì triệu kiến thảo dân?" Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn nữ hoàng cao cao tại thượng đó.

Nữ hoàng gượng mỉm cười nhìn hai người, nói: "Hạo Nhiên và bản hoàng còn khách khí gì chứ, luận bối phận người nên gọi bản hoàng một tiếng thăm thăm, giữa chúng ta còn há tát phải xa lạ như vậy."

Cổ Hạo Nhiên thần sắc không đổi khiếm tốn nói: "Thảo dân làm sao dám, đây là tội đại bất kính, tuy tiểu thúc của thảo dân là Thu Hoành Quân, là quân phi của nữ hoàng bệ hạ, nhưng thảo dân và tiểu thúc có cấp bậc khác nhau, nữ hoàng bệ hạ không thể nói vậy, như thế là giết thảo dân rồi." Cổ Hạo Nhiên vừa nói vừa cúi người, khoe miệng cong lên nụ cười chế nhạo, vào lúc này lại tới làm thân, muộn rồi.

Nữ hoàng thấy khẩu khí Cổ Hạo Nhiên rất xa lạ, bất giác thờ dài một hơi: "Aizz, cũng khó trách Hạo Nhiên lại xa lạ như vậy với bản hoàng, những chuyện bản hoàng làm trước đây thật sự không nghĩ cho Cổ Ly, thật sự ủy khuất cho hân rồi, bản hoàng cũng muốn bù đắp cho hân và nhà của các người, không biết các người còn cho bản hoàng một cơ hội nữa không?" Nói xong bất giác nhìn Cổ Hạo Nhiên chằm chằm, trong mắt lộ ra thần sắc hối hận.

Cổ Hạo Nhiên thấy nữ hoàng thật sự cuồng rồi, còn chưa nói được mấy câu hàn huyên đã nói tới chuyện chính sự, bất giác cười thầm, trên mặt thần sắc vẫn bất động: "Nữ hoàng như vậy là giết cả nhà thảo dân rồi, nữ hoàng là hoàng đế của Thánh Thiên chúng ta, những lời nói việc làm đều là nhất ngôn cửu đỉnh khuôn vàng thước ngọc, cần gì phải bù đắp, nhà chúng tôi cũng không cảm thấy có gì ủy khuất, nữ hoàng người quá nghiêm túc rồi, còn về tiểu thúc bên đó, là chuyện của nữ hoàng người và tiểu thúc, chuyện này chúng tôi không thể nhúng tay vào."

Nữ hoàng thấy Cổ Hạo Nhiên một câu đã phủi sạch sẽ, bất giác đầu mày khẽ chau lại, trầm tư nửa buổi trời nặng nề thờ dài: "Hạo Nhiên, bản hoàng biết trong lòng các người thấy bức bối, bản hoàng cũng không còn cách khác, Hạo Nhiên, tình hình Thánh Thiên bây giờ thế nào các người cũng rõ, bản hoàng cũng không khách sáo với các người nữa, bản hoàng cũng là hữu tâm vô lực, Hạo Nhiên, các người phải giúp bản hoàng."

Cổ Hạo Nhiên nhướn đôi mày, nữ hoàng này hoàn toàn đem hết mọi thứ ra rồi, công khai mở miệng muốn họ giúp ả, bất giác cười thầm nhưng trên mặt vẻ sợ hãi nói: "Nữ hoàng bệ hạ đây là đang nói gì, nhà chúng tôi là giới thương nhân, có gì mà có thể giúp đỡ bệ hạ đây, nữ hoàng bệ hạ, đây là lời gì a."

Nữ hoàng thấy Cổ Hạo Nhiên rất giữ kẽ, dù cho ả lôi kéo cũng không chịu giúp ả, bất giác hơi sầm mặt xuống thấp giọng nói: "Hạo Nhiên, nhà các người không nguyên ý đứng về phía bản hoàng tới như vậy sao?"

Cổ Hạo Nhiên thấy nữ hoàng đã mất đi nhẫn nại, bất giác âm thầm lắc đầu, nữ hoàng không kiềm chế được cảm xúc như vậy thật sự không xứng để ngồi lên vị trí này, sau đó đang muốn nói, Diệp Y bên cạnh này giờ không mở miệng đột nhiên nói: "Dựa vào đâu muốn chúng tôi giúp người? Người đã làm gì khiến chúng tôi phải nguyên ý giúp người? Mọi chuyện người làm còn có ý muốn chúng tôi giúp người sao?"

Ba câu hỏi băng lạnh được Diệp Y ném ra, không để chút thể diện cho nữ hoàng, nói câu nào câu nấy như kim đâm chảy máu, nữ hoàng liền vô cùng bối rối đưa mắt nhìn Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên nhướn nhướn mày, đứng bên cạnh nhìn hai nữ nhân đang nhìn nhau

Nữ hoàng nhìn chằm chằm Diệp Y nửa buổi trời, thần sắc có chút tức giận sau cùng trở nên bình tĩnh, nhẹ giọng thờ dài: "Bản hoàng biết có lỗi với nhà các người, cũng là bản hoàng nhất thời bị người khác mê hoặc, mới làm ra quyết định đó, nhưng mà, Hạo Nhiên, nhà các người tuy vì vậy mà vứt bỏ mọi thứ và địa vị vốn có, nhưng lần này các người hại bản hoàng không ít, những chuyện này không thể đổ hết lên đầu ta."

Nữ hoàng ngừng một lúc sau đó lại nói: "Thôi đi, những chuyện này đã là chuyện đã qua, chúng ta không nói nữa, ai đúng ai sai nói rõ cũng không có tác dụng gì, Hạo Nhiên, chỉ cần lần này các người giúp ta vượt qua khó khăn trước mắt, sau này Cổ gia vẫn là đệ nhất môn đình, bản hoàng tuyệt đối sẽ không gây khó dễ gì, và lại, Hạo Nhiên, các người bây giờ không phải đã đang giúp bản hoàng rồi sao, sao lại còn...?"

Cổ Hạo Nhiên vì nữ hoàng nhìn hân, bất giác lắc đầu nói: "Nữ hoàng bệ hạ, người không hiểu ý của thê tử ta, nàng không hỏi Cổ gia ta sẽ thế nào, nàng hỏi người có xứng đáng với bách tính của Thánh Thiên không? Có xứng với vị trí này của người không? Có xứng với lương tâm của mình không? Bách tính của Thánh thiên có bao nhiêu khổ, ta tin nữ hoàng bệ hạ nhất định sẽ rõ, những chuyện này nữ hoàng bệ hạ lẽ nào cảm thấy họ thật sự đáng phải như vậy, thật sự trừng to mắt nhìn như thế, không chút cảm xúc gì khác?"

Nữ hoàng bệ hạ, những chuyện này là nhà chúng tôi khơi mào, tuy quá trình và cục diện hôm nay không phải là lỗi của chúng tôi, nhưng nhà chúng tôi lương tâm bất an, cho nên chúng tôi mở khổ cứu tế, chúng tôi cố gắng hết sức của chúng tôi, tới giúp nạn dân, những thứ này không phải là giúp nữ hoàng bệ hạ người, chúng tôi chỉ cảm thấy nếu không làm vậy, dù cho chúng tôi giàu có, cũng không thể dễ lòng thanh thản được."

Nữ hoàng bị Cổ Hạo Nhiên hỏi như vậy, bất giác ngẩn ra nửa buổi trời, đứng dậy chậm rãi đi lại trong phòng, nửa buổi trời không những không nổi giận, ngược lại vẻ mặt còn ăn năn: "Chuyện này bản hoàng thật sự sai rồi, bản hoàng không nghĩ tới sẽ tạo nên cục diện thế này, không nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, nhưng đây không phải là ý của bản hoàng, bản hoàng tuyệt đối chưa từng nghĩ sẽ để con dân của bản hoàng chịu cảnh lâm than như vậy, bản hoàng chẳng qua chỉ nghĩ, nếu bản hoàng đến cả một môn đình như các người cũng không đối phó được, vậy thì..."

Lời này còn chưa dứt, Cổ Hạo Nhiên bất giác hừ lạnh một tiếng: "Vi đối phó với chúng tôi, sợ chúng tôi mượn cơ hội đông sơn tái khởi, nữ hoàng bệ hạ người có thể nhịn mà không ra tay sao? Người có thể trừng mắt nhìn mọi thứ phát triển như bộ dạng của mấy năm nay sao?"

"Không phải, bản hoàng cũng không trơ mắt nhìn, bản hoàng cũng lựa chọn làm vậy, nhưng vào lúc đó Nguyệt Hà tên phản đồ đã bắt đầu khống chế bản hoàng, có rất nhiều mệnh lệnh và hành động cứu tế, bản hoàng đều không cách nào ban bố ra được, đây là sai lầm của bọn Nguyệt Hà, không phải là bản hoàng." Nữ hoàng thấy Cổ Hạo Nhiên nói nghiêm trọng như vậy, bất giác vội vàng giành nói.

Cổ Hạo Nhiên nghe nữ hoàng biện giải, bất giác soát một cái đứng dậy trừng mắt nhìn nữ hoàng nói: "Nếu không phải người có chủ ý, Nguyệt Hà công chúa có thể nhân cơ hội mà chiếm ưu thế? Nếu không phải người kéo dài thời gian cứu tế, Nguyệt Hà bọn họ dựa vào đâu mà nhắm vào người? Nếu không phải người làm một hoàng đế quá thất bại, hôm nay mọi chuyện đều sẽ không thành ra như vậy."

Cổ Hạo Nhiên cũng bị lời nói chối bỏ trách nhiệm của nữ hoàng bức tới nổi giận, trở nên bức người, nữ hoàng bị những câu này của Cổ Hạo Nhiên sắc mặt liền trắng bệch, nửa buổi trời lâu bầu nói: "Người thật to gan, lại dám...dám nói bản hoàng như vậy."

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng ngồi xuống lạnh lùng nói: "Nữ hoàng bệ hạ, người nên ra khỏi cung điện xinh đẹp này ra ngoài nhìn và nghe xem họ nói nữ hoàng người như thế nào, nghe xem tiếng nói của bách tính, tới lúc đó người mới tới nói với ta câu này, mọi chuyện nếu không phải người một hoàng đế quá thất bại, mọi thứ đều sẽ không đi tới bước đường này, một hoàng đế không cách nào mang đến hạnh phúc cho con dân của hân, chỉ mang lại tai ương, hoàng đế như vậy lẽ nào người không cảm thấy quá thất trách sao?"

Nữ hoàng trán nổi gân xanh, nhìn chằm chằm vào Cổ Hạo Nhiên dường như sắp phun ra lửa, đôi tay siết chặt thành quyền đấm, lời nói gan to bằng trời của Cổ Hạo Nhiên, chu di cửu tộc nhà hân cũng không phải là quá.

Cổ Hạo Nhiên nhìn sắc mặt sát lạnh của nữ hoàng, biết được lời hân vừa nói nặng biết bao nhiêu, đây không nghi ngờ gì là trở mặt nhau, nửa buổi trời chậm rãi thở dài: "Nữ hoàng bệ hạ, người cảm thấy những chuyện người làm, đáng để chúng tôi giúp người sao, đáng được thiên hạ bách tính ủng hộ sao? Người còn thích hợp ngồi ở ngôi vị này sao?" Đã trở mặt, Cổ Hạo Nhiên cũng không còn gì kiêng dè, công khai chất vấn nữ hoàng.

Nữ hoàng nghe những lời đại nghịch bất đạo của Cổ Hạo Nhiên, vẻ mặt tím xanh trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, ngón tay chỉ thẳng đầu mũi Cổ Hạo Nhiên, thanh giọng nói: "Cổ Hạo Nhiên người thật to gan, người là muốn mưu phản, là phản quốc."

Cổ Hạo Nhiên liền phá lên cười lạnh lùng: "Ta mưu phản, thiên hạ này không tới lượt ta mưu phản, nữ hoàng người đã không ngồi vững vị trí này rồi, chúng tôi nếu mưu phản, người sớm đã bước khỏi vị trí này, nhà chúng tôi không có dã tâm lớn vậy, dù người có mang cả thiên hạ này tặng cho chúng tôi, chúng tôi cũng không cần.

Phản quốc, Cổ gia ta bây giờ đang thật sự tiến hành cứu tế ở Thánh Thiên, tội danh này tính thế nào đi nữa cũng không tính lên đầu chúng tôi được, nữ hoàng bệ hạ, người lẽ nào không cảm thấy hành vi của người còn nghiêm trọng hơn cả tội phản quốc sao? Thánh Thiên này đâu đâu cũng đều có dấu hiệu bất ổn, nạn dân khắp nơi, bạo loạn bay đầy trời, người có biết đã có bao nhiêu người phải chết không? Có bao nhiêu người vì để sinh tồn mà tàn sát đồng bào của mình? Phản quốc, ngay cả chết trên sa trường, còn tốt hơn chết trong chính tay quân chủ vô tri của nước mình, Thánh Thiên có nữ hoàng như thế thật sự là tai ương của chúng tôi." Cổ Hạo Nhiên một hơi nói tới đây, đã không để chút thể diện nào cho nữ hoàng nữa rồi.

Mặt nữ hoàng đã hoàn toàn xanh mét, một thân nộ khí căn bản không cách nào áp chế, gào lên với Cổ Hạo Nhiên: "Người muốn chết, người..."

Điệp Y thấy nữ hoàng đã tức tới cực điểm bùng phát, bất giác lạnh lùng mở miệng nói: "Chúng tôi đã dám tới, tuyệt đối có đủ bản lĩnh để rời khỏi, nữ hoàng bệ hạ, ta khuyên người vẫn là nên cẩn thận nghĩ đường lui cho mình thì hơn, vào lúc này còn tới đối phó với chúng tôi, ta thấy người chê mình sống thọ quá rồi nhĩ."

Câu nói băng lạnh của Diệp Y khiến nữ hoàng đang phần nộ cực điểm liền trở nên bình tĩnh, nữ hoàng này cũng không phải tức giận thật sự, mà là bị nói trúng vào nỗi đau nên xấu hổ mà nổi giận, lúc này nghe thanh âm băng tuyết và khí chất lạnh không độ của Diệp Y, bất giác cắn răng sầm mặt ngồi lại vị trí ban đầu.

Nữ hoàng sầm mặt nhìn Diệp Y vẻ mặt bình tĩnh, đúng vậy, thế lực của Cổ gia luôn không thể xem nhẹ, bây giờ họ đã dám tiến cung, thì nhất định là có chỗ dựa, hoàng cung này đâu đâu cũng đều là cam bẫy, đâu đâu cũng đều là người phản bội lại mình, đã không biết còn ai đáng để mình tin cậy.

Cổ Hạo Nhiên đã dám khoa trương như thế, vậy thì không xem mình vào mắt, chuyện này không cần nói cũng biết, nữ hoàng nghĩ tới đây bất giác sầm mặt, trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, nhưng cũng không dám nổi giận lung tung, vào lúc này Cổ gia còn không giúp ả, ả hoàn toàn không còn ai để dựa vào rồi.

Cổ Hạo Nhiên thấy nữ hoàng bình tĩnh lại, bất giác kiềm chế tâm tình phần nộ, nửa buổi trời thở dài nói: "Nữ hoàng bệ hạ, không phải chúng tôi không giúp người, những việc người làm đã khiến hết thầy mọi người ở Thánh Thiên lạnh lòng, vì sao thế lực và người ủng hộ Nguyệt Hà đều tăng nhanh như vậy người kinh doanh Thánh Thiên nhiều năm như thế, nữ hoàng bệ hạ người nghĩ kỹ xem, cái gọi là có được lòng dân là có được thiên hạ, mất lòng dân là mất đi thiên hạ, lòng dân người đã đánh mất rồi, bây giờ người ta cũng không cho người cơ hội để bù đắp nữa, thiên hạ này người lẽ nào thật sự ngồi vững được sao?"

Nữ hoàng bệ hạ niệm tình tiểu thúc, Hạo Nhiên hôm nay mới tiến cung nói những lời này với bệ hạ, nếu không chúng tôi hà tất phải tiến cung, rõ ràng biết rõ bệ hạ nghĩ những gì, chúng tôi hà tất lại tới đây đắc tội người, chúng tôi chỉ cần ngồi yên nhìn là được, chuyện này không cần biết sau cùng là ai ngồi lên vị trí này, những thứ mà nhà chúng tôi có được tuyệt đối sẽ không chạy khỏi tay chúng tôi."

Lời này Cổ Hạo Nhiên đã nói tương đối rõ ràng, trong lòng nữ hoàng cũng hiểu, nếu bây giờ có Cổ gia chống đỡ cho ả, vậy thì dựa vào thế lực và danh tiếng bây giờ của Cổ gia, ả muốn chuyển bại thành thắng cũng không phải là chuyện không thể, nhưng bây giờ Cổ Hạo Nhiên đã biểu hiện rõ thái độ không giúp đỡ ả, về mặt bất giác xám ngệt, nhưng vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng, lầu bầu nói: "Cổ Ly sẽ giúp ta, Cổ Ly sẽ giúp ta, ta đối với hân tốt như vậy."

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu thúc, nếu không nhắc tới tiểu thúc còn được, nhắc tới tiểu thúc thì càng đừng mong chúng tôi giúp người, người nếu thật sự đối tốt với tiểu thúc ta, dù người có bị mọi người phản bội thân thích xa lánh tới mức nào đi nữa, nhà chúng tôi cũng tuyệt đối giúp người, nhưng người đối với tiểu thúc ta thế nào? Người hỏi lòng mình xem, nếu thật sự đối với tiểu thúc tốt, những chuyện này có đi tới ngày hôm nay không? Nếu thật sự đối tốt với hân, hà tất phòng bị hân, dù người muốn phòng bị chúng tôi, nhưng tuyệt đối không nên phòng bị hân, người mặc kệ người khác sắp đặt hân tính kế với hân, bây giờ lại nói với ta người đối tốt với hân, nữ hoàng bệ hạ, người lẽ nào không cảm thấy như vậy là quá giả dối, người chỉ yêu chính bản thân mình mà thôi."

Nữ hoàng thấy Cổ Hạo Nhiên vô cùng khinh bỉ nói, bất giác thở dài một hơi, ngồi dựa vào long kỷ lầu bầu nói: "Lẽ nào yêu bản thân mình cũng sai sao?"

"Không sai, yêu bản thân mình không có sai, người chỉ sai ở chỗ xem xét thời thế, đến cả xem xét thời cơ cũng không biết, hoàng đế như người cũng tới hồi kết thúc, bây giờ nói ta biết, binh phù của người để đâu?" Diệp Y thấy nữ hoàng thần tình có chút hoảng hốt, đây chính là giây phút ngàn dặm này giờ,

bắt gác đứng dậy đi tới bên cạnh nữ hoàng bắt đầu công việc.

Nữ hoàng bị Diệp Y nhìn chăm chăm, bắt gác thần tình có chút hoảng hốt hoàn toàn trở nên trì độn, ngây ra rồi từ trên người lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Diệp Y: "Đây chính là binh phù."

Diệp Y nhận lấy binh phù đưa cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng chưa từng thấy qua thứ này, chỉ dựa theo lời đồn nhìn vài cái rồi quay sang Diệp Y cười: "Nàng nếu không lấy được hàng thật, thì e rằng thiên hạ này cũng không ai có thể lấy được hàng thật rồi." Vừa nói vừa cất binh phù.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên cất lấy binh phù, sau đó quay sang nữ hoàng đã bị thôi miên làm chi lệnh, nữ hoàng đang ngây ngốc vừa ra khẩu lệnh vừa làm động tác, Diệp Y thấy vậy bắt gác khề lắc đầu, nữ hoàng này tâm trí còn không bằng bọn Phong, một chút năng lực phản kháng cũng không có mà bị khống chế, so với Minh Hoàng của Ảnh Thúc hoàn toàn không cùng một cấp bậc, người này làm hoàng đế, thật sự là họa của Thánh Thiên.

Cổ Hạo Nhiên cũng âm thầm thở dài, vốn tưởng là một vụ trộm tương đối khó, bây giờ xem ra lại dễ như thò tay vào túi lấy đồ vậy, tuy cũng là do năng lực xuất chúng của Diệp Y, nhưng nữ hoàng đã hoàn toàn sụp đổ mới là chuyện mấu chốt, nữ hoàng bây giờ tinh thần đã suy sụp, nữ nhân này đã phế hoàn toàn rồi, Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn nữ hoàng đang dựa vào long kỷ mất vô thần nhìn chăm chăm vào trần nhà, khề lắc đầu cùng Diệp Y rời khỏi điện.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y được lệnh của nữ hoàng, được thị vệ đưa ra khỏi cung, Phương lão gia tử sớm đã đợi ngoài cung môn, thấy hai người mau chóng ra như vậy, âm thầm nhận lấy binh phù Cổ Hạo Nhiên đưa tới, người hần mang tới sớm đã ở gần cung môn.

Sắc đêm nồng nàn, bầu trời đầy sao lấp lánh, trăng tròn như chiếc đĩa, chiếu xuống mặt đất một tầng ánh bạc, ánh sáng chói mắt chiếu lên hoàng thành đang biến đổi của Thánh Thiên, cũng chiếu khắp cả Thánh Thiên, khắp cả thiên hạ.

Trong sơn trang nghỉ dưỡng, mấy huynh đệ bọn Cổ Hạo Nhiên ngồi quây quần trong đình mát yên lặng phẩm trà, trên mặt mấy người họ mang theo vẻ nghiêm trang, đêm nay đã định là đêm không bình thường.

Đôi mắt nhỏ đang lấp lánh trong bầu trời, đột nhiên một ngọn lửa màu xanh lục bốc lên từ hướng đông, trong nháy mắt lại trở về vẻ bình lặng như trước, Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nhìn màu sắc xinh đẹp dị thường nơi cuối trời, nhàn nhạt nói: "Bắt đầu rồi."

Cổ Hạo Dương uống một ngụm trà trong tay, khề gật đầu nói: "Biến thiên rồi."

Thanh âm trò chuyện của hai người vừa dứt, trong không trung đột nhiên một trận xung thiên, vị trí hoàng cung bốc lên vô số tín hiệu pháo hoa, chiếu sáng đêm trăng vốn đã thanh lạnh càng thêm trong sáng, giống như ban ngày.

Cổ Hạo Ảnh vừa uống trà vừa ngẩng đầu nói: "Pháo hoa đẹp biết mấy, cảnh đẹp thế này khó mà nhìn thấy."

"Đáng tiếc, tới cuối cùng vẫn phải làm giả y cho người khác." Cổ Hạo Danh gõ nhẹ trên mặt bàn ứng hợp với câu nói Cổ Hạo Ảnh.

Diệp Y dựa vào Cổ Hạo Nhiên ngồi, nhìn lên ngọn lửa cháy đã lâu mà chưa tắt, đây là lần đầu tiên nàng thấy triều đại được thay đổi, cuộc đấu tranh đoạt ngôi vị, vì hoàng vị không tiếc thâm liệt mọi thứ, đây chính là quyền lực, quyền lực tối cao mang tới sự hủy diệt.

Dưới sắc đêm, cách quá xa không nghe thấy có thanh âm gì phát ra, cũng không nhìn thấy cảnh thâm liệt bi tráng gì đó, chỉ có thể nhìn thấy lửa ngập trời, chiếu sáng cả kinh thành của Thánh Thiên, chiếu sáng hoàng cung trong kinh thành này, đằng sau ánh sáng chói mắt đó, là diện mạo không ai biết.

"Ông ngoại bên đó không việc gì chứ?" Cổ Hạo Nhiên nhìn lên trời cả nửa buổi trời, cúi đầu nói với Cổ Hạo Viễn.

Cổ Hạo Viễn lắc đầu, nói: "Không việc gì, ông ngoại đích thân xuất mã đi hành sự, nhất định không có vấn đề gì, thủ hạ nghĩa sĩ có năng lực dưới trướng ông ngoại còn lợi hại hơn chúng ta."

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy gật đầu, hôm nay hần và Diệp Y vừa ra khỏi cung môn liền đem binh phù giao cho ông ngoại hần, ông ngoại hần lần này vượt lộ trình theo Cổ Hạo Viễn tới, một là chăm sóc mấy tên tiểu tử, và lại còn có chỗ cần dùng tới người.

Nguyệt Hà công chúa bên này cao thủ nhiều như mây, cảnh giới và phòng bị trong mấy ngày nay đã cao không thể nào cao hơn muốn lặng lẽ đem binh phù để vào đó, lần này người đi cũng cần phải là cao thủ trong cao thủ mới được, người trong Nguyệt đường tuy cũng có không ít cao thủ, nhưng đều đã có việc khác cần họ đi xử lý rồi, không cách nào chỉ viện cho chuyện lớn lần này, cho nên Phương lão gia tử chính là lựa chọn tốt nhất.

Phương lão gia chủ năm xưa là võ lâm minh chủ, quan hệ với võ lâm tốt tới không thể tốt hơn, lần này lựa chọn toàn cao thủ tới làm nhiệm vụ, dùng họ để đối phó với người của Nguyệt Hà, là lựa chọn tốt nhất, còn những người này cho rằng có thể vì Thánh Thiên mà làm chút chuyện, có thể cứu lê dân bá tánh đang trong vực nước sâu, đương nhiên ai nấy đều không thể chối từ, dùng hết chiều thức của bản thân, có Phương lão gia tử cầm đầu, hơn hần Nguyệt đường của Diệp Y.

Phương lão gia tử nhận lấy binh phù xong, trực tiếp dẫn người tới chỗ Nguyệt Hà công chúa, trong lúc thần không biết quỷ không hay, đem binh phù đặt lên bàn nghị sự của Nguyệt Hà công chúa, tặng cho Nguyệt Hà công chúa một cơ hội à khó mà có được.

Mọi suy nghĩ của Nguyệt Hà công chúa sau khi có được binh phù, bọn Cổ Hạo Nhiên đều đoán được, dù ả có nghi ngờ về lai lịch của binh phù và dụng ý với ả như thế nào đi nữa, thì cơ hội tốt như vậy ả sẽ không bỏ qua, trong suy nghĩ của ả, chuyện này có thể bằng với việc đem cả thiên hạ dâng lên cho ả, dù phía trước là cạm bẫy, thì cũng không được chùn bước mà nhay xuống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của bọn Cổ Hạo Nhiên, Nguyệt Hà công chúa hoàn toàn không đợi được tối nay đã phát động tấn công, nhìn ngọn lửa ngập trời, bọn Cổ Hạo Nhiên biết mục đích của họ đã đạt được.

Sắc đêm đang nồng, mùi khói lửa thuận theo cơn gió nhẹ từ xa thổi tới, vẫn như mùi như vậy, lửa ngập bầu trời và đuốc đầy trên đất ngày một nhiều, thấp thoáng có tiếng người từ xa truyền tới, rõ ràng người kinh thành này đã bị dị động làm cho tỉnh dậy.

Bọn Cổ Hạo Nhiên ai nấy đều ngồi yên bất động, vẫn vân đạm phong khinh mà phẩm trà, trong vắng lặng, một tràng tiếng bước chân đột nhiên truyền tới, bọn Cổ Hạo Nhiên bất giác cùng lúc đều nhìn sang nơi đó.

"Thế nào?" Cổ Hạo Dương nhìn người tới sau đó nhàn nhạt hỏi.

Người tới chính là đại quân sự của sơn trang nghỉ dưỡng này, lúc này vội vàng vàng chạy tới, thấy Cổ Hạo Dương hỏi, liền nói: "Người của Nguyệt Hà bên đó đã bắt đầu mở chín cửa thành, xông vào cửa thành hoàng cung."

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nói: "Đi thăm dò tiếp." Đại quân sự hành một lễ với bọn Cổ Hạo Nhiên xong, lại vội vàng vàng chạy đi.

"Cung thành đã mở, xem ra tình hình này nữ hoàng đã đi khỏi." Cổ Hạo Dương gật gật đầu, chín cửa thành này chính là vòng ngoài của hoàng cung, một khi mở nó ra, tám tầng bên trong đã gặp nguy rồi.

"À nếu không đi, thì thật lạ." Cổ Hạo Ảnh bĩu môi nói, bọn họ trộm binh phù chính là muốn nữ hoàng mau chóng rút dài, không mau chóng khởi động mọi thứ, thì còn trộm gì chứ.

"Nguyệt Hà công chúa đã mở cung môn thứ tám, không gặp phải phản kháng gì."

"Nguyệt Hà công chúa đã mở cung môn thứ bảy, cấm vệ quân trực tiếp mượn binh phù trấn áp, không ai phản kháng."

"Nguyệt Hà công chúa...."

"Nguyệt Hà công chúa...."

Tin tức không ngừng truyền tới, mọi hành động của Nguyệt Hà công chúa và tình hình trong hoàng cung, đều trong nhất thời được truyền tới trước mặt bọn Cổ Hạo Nhiên, cái gọi là không ra khỏi cửa mà biết hết chuyện thiên hạ, đại khái chính là cảnh tượng này.

Điệp Y nghe hoàng cung từng lớp từng lớp bị tấn công, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt nói: "Thù hạ của ông ngoại không tệ." Những tin tức này toàn bộ đều là Phương lão gia tử trà trộn vào chỗ Nguyệt Hà công chúa, tư liệu vừa tới tay liền được truyền về, nhìn dường như được huấn luyện có trật tự, rõ ràng Phương lão gia tử đã đem những người này dạy bảo rất lâu, chuẩn bị tương đối đầy đủ.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Trận chiến cuối cùng

Cổ Hạo Nhiên cười nói: "Ông ngoại đây là đang ganh đua với nàng." Từ lúc Phương lão gia tử biết tác dụng của Nguyệt đường, và biết được một số việc Diệp Y làm, Phương lão gia tử này vốn chịu thiệt không ít trong tay Diệp Y, liền nổi lên ý không chịu thua, lần này nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, thể hiện trước mặt Diệp Y một chút.

Cổ Hạo Danh cũng cười nói: "Ông ngoại vốn chịu thiệt trong tay muội, ban ngày còn bị một vố, hôm nay có ý muốn hơn muội, có thể không hoàn thành cho đẹp mắt sao?" Bọn Cổ Hạo Dương nghe Cổ Hạo Danh nhắc tới chuyện ban ngày, bất giác đều ồ lên cười, trong đêm tối vô cùng khảm trương, e rằng cũng chỉ có họ mới cười nổi."

"Thiếu đương gia, Nguyệt Hà bên đó đã xông vào tầng sau cùng, bây giờ đã bước vào chính cung rồi." Đại quân sự chạy tới mồ hôi đầy đầu quay sang Cổ Hạo Nhiên bẩm báo.

Cổ Hạo Nhiên gật đầu quay sang đại quân sự nói: "Truyền lời cho ông ngoại, để ông ngoại cẩn thận chú ý động tĩnh của nữ hoàng bên đó, nữ hoàng tuy đã phạm phải sai lầm, không còn thích hợp làm nữ hoàng nữa, nhưng cũng không đến mức bị Nguyệt Hà đưa lên đoạn đầu đài, nếu Nguyệt Hà muốn ra tay, ông ngoại vẫn phải xem thời cơ mà hành sự."

Đại quân sự trả lời xong lại mau chóng chạy đi, bọn Cổ Hạo Dương nghe Cổ Hạo Nhiên phân phó như vậy, bất giác âm thầm gật đầu, nữ hoàng tuy phạm sai lầm lớn, nhưng niệm tình nhiều năm nay cũng không làm khó Cổ Ly, tuy không thể nói là thật tâm đối đãi, nhưng không phải không có những chỗ tốt, nếu ả có lòng muốn sống, có thể giữ cho ả một mạng cũng xem như không uống công ả đối tốt với Cổ Ly.

Cổ Hạo Nhiên căn dặn xong, mọi người trong nhất thời đều không nói gì, bầu không khí vốn còn đang thả lỏng cũng trở nên yên tĩnh, có chút nặng nề.

Chỉ thấy Cổ Hạo Dương cầm ly trà không ngừng dùng ngón tay chơi đùa, cúi đầu đôi mắt nhìn chăm chăm vào ly trà, không biết ở nơi chỉ dựa vào ánh trăng chiếu rọi, thì có thể nhìn rõ được cái gì.

Cổ Hạo Viễn ngồi bên cạnh hắn, ngón tay chốc chốc gõ nhẹ lên mặt bàn, vẻ mặt vốn không nhìn ra biểu tình gì, vào lúc này càng nhìn không ra chút cảm xúc gì.

Cổ Hạo Danh dựa vào lưng ghế nhìn vào bóng đêm, đôi tay ôm ngực, thần sắc trên mặt trầm tĩnh, khác xa với vẻ hoạt bát trước đây, yên tĩnh khiến người ta có thể quên đi sự tồn tại của hắn.

Còn Cổ Hạo Ảnh bên cạnh hắn khoe miệng vẫn mang theo nụ cười mỉm có chút câu hồn, ngón tay thì thoảng gõ lên viền chiếc ghế, thần sắc trong mắt phức tạp khó nắm bắt.

Cổ Hạo Nhiên không nói gì, không có biểu tình dị thường nào, chỉ ôm lấy Diệp Y, nghịch với tóc mai của Diệp Y, vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng.

Diệp Y dựa vào người Cổ Hạo Nhiên, đám người trước mắt đột nhiên trầm mặc, Diệp Y cũng không cảm thấy có gì dị thường, nàng biết họ đang đợi cái gì, đợi một sự hủy diệt thời đại, đợi nữ hoàng đi tới bước đường cùng, đợi thời khắc cuối cùng này.

Yên tĩnh, sự yên tĩnh không cách nào nói bằng lời, thanh âm ngoài phố xa xa truyền tới, pháo hoa tươi đẹp đó, những náo nhiệt đó, càng tôn thêm vẻ yên tĩnh của Cổ Hạo Nhiên bên này, chỉ có tiếng gió thổi cỏ lay, thanh âm côn trùng kêu, cùng tập hợp lại hoàn toàn không cảm giác được nơi đây có sự tồn tại của con người.

Một khắc, hai khắc, một canh giờ, chậm như đã một ngày một đêm, một năm mười năm trôi qua, bọn Cổ Hạo Dương vẫn duy trì tư thế chờ đợi đó, không ai nói chuyện, không ai động đậy, dường như thời gian trôi đi như thế với họ mà nói căn bản không tồn tại.

Tiếng bước chân, một tràng tiếng bước chân của nhiều người phá tan màn đêm truyền tới, bọn Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc, đều ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm.

Chỉ thấy một người cầm đầu sai bước chạy qua đây, trên mặt mang theo thần sắc thận trọng và đôi mắt có chút đặc ý, chính là Phương lão gia tử dẫn đầu đi tới.

Cổ Hạo Nhiên thấy Phương lão gia tử đặc ý lại dừng mạnh đi tới, chứng tỏ nhiệm vụ lần này hoàn thành tương đối thuận lợi, trên mặt bất giác dần dần lộ ra nụ cười: "Xem ra ông ngoại không ra tay thì thôi, một khi ra tay nhất định là kinh thiên động địa."

"Phương lão gia tử đứng yên trước mặt bọn Cổ Hạo Nhiên, thấy bọn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt đều tươi cười nhìn hắn, bất giác phá lên cười: "Nhớ năm đó ông ngoại các người..."

"Nói trọng điểm." Lời tự khoe khoang của Phương lão gia tử vừa bắt đầu, liền bị Diệp Y làm gián đoạn, vào lúc này ai mà nghe hắn tự khoe khoang chứ, muốn nghe nội dung chính.

Bọn Cổ Hạo Dương thấy Phương lão gia tử vẻ mặt phần nộ trùng mắt nhìn Diệp Y, bất giác đều cười thầm, Cổ Hạo Ảnh vừa cười vừa nói: "Ông ngoại, mau nói trọng tâm, công lao vĩ đại của lão nhân gia người chúng con đã nghe từ nhỏ tới lớn rồi, không phải chỉ mới lần này."

Phương lão gia tử giận dữ trùng mắt nhìn mấy huynh đệ Cổ Hạo Nhiên một cái, cũng biết được nặng nhẹ gấp hay không gấp, sau đó trực tiếp nói: "Nguyệt Hà chiếm lĩnh toàn bộ hoàng cung, bây giờ hoàng cung đã loạn thành một mớ hỗn độn, bọn Nguyệt Hà đang thu dọn, ta thấy bọn ta không còn việc gì, liền giải tán trước."

Cổ Hạo Nhiên gật đầu, sau đó hỏi: "Nữ hoàng đâu?"

Phương lão gia tử nhướng mày nói: "Nữ hoàng vào lúc này cũng có chút thông minh, Nguyệt Hà lục tung cả hoàng cung, cũng không tìm được tung tích của nữ hoàng, nghe hộ vệ bên cạnh nữ hoàng nói, các người đi xong không lâu, nữ hoàng nói muốn nghỉ ngơi một chút không gặp bất cứ ai, cứ như vậy mà không thấy tung tích đâu nữa."

Cổ Hạo Nhiên nghe Phương lão gia tử nói vậy, liền thờ phào nhẹ nhõm, đây chính là nguyên do hôm nay hắn lại nổi giận với nữ hoàng, bị Nguyệt Hà bắt được, hoặc được ông ngoại ra tay cứu giúp, đều không phải là chuyện dễ làm, đồng thời cũng đem tôn nghiêm của nữ hoàng chà đạp sạch sẽ, nếu là người vẫn còn chút đầu óc, hôm nay nghe hắn trực tiếp phân tích như vậy, lại còn bị mất trộm binh phù, chắc chắn biết tình thế vô vọng, rời khỏi chính là việc tốt nhất.

Cổ Hạo Nhiên thấy nữ hoàng vẫn chưa ngóc tới mức hết thuốc chữa, biết đây là con đường sống duy nhất, bất giác cùng bọn Cổ Hạo Dương đưa mắt nhìn nhau, lần này bỏ đi, bằng với việc chủ của Thánh Thiên, từ nay về sau đã bị thay đổi, nữ hoàng này đã thành quá khứ, lịch sử đã sắp mở ra trang mới.

Diệp Y quét mắt nhìn bọn Cổ Hạo Dương, nhìn vẻ mặt đặc ý của Phương lão gia tử, lạnh lùng nói: "Binh phù đâu?"

Phương lão gia tử hừ lạnh một tiếng vỗ mạnh vào ngực: "Ông ngoại các người ta đây làm việc tuyệt đối không xảy ra sai sót, binh phù này ta đã có thể mang đi được, thì sẽ có bản lĩnh lấy về được." Vừa nói vừa từ trong lòng lôi binh phù ra, trực tiếp vứt cho Diệp Y.

Bình phù này có liên quan tới hoàng triều, có thể mượn cho Nguyệt Hà dùng, nhưng không thể rơi vào tay Nguyệt Hà, nếu không còn thay đổi lần nữa, há không phải rất phiền phức, cho nên Phương lão gia tử mới chả trộn vào đội ngũ của Nguyệt Hà, một là thăm thính tin tức, nhưng quan trọng hơn chính là chọn thời cơ tốt, đem bình phù trở về, nếu không không lật đổ được Nguyệt Hà.

"Không tệ, không tệ, bảo đao ông ngoại không già, đáng để biểu dương, đợi mọi chuyện lắng xuống, bọn con sẽ tổ chức tiệc mừng cho người." Cổ Hạo Danh cười híp mắt nhìn Phương lão gia tử, vừa vỗ tay vừa vui vẻ cười nói, biết mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch, mấy huynh đệ Cổ gia liền cảm thấy nhẹ nhõm, nghe lời này của Cổ Hạo Danh như đang dỗ dành tiểu hài, bất giác đều ồ lên cười.

Phương lão gia tử nghe lời này của Cổ Hạo Danh, vẻ mặt liền đầy nộ khí trừng mắt nhìn Cổ Hạo Danh đang tươi cười, lớn tiếng mắng: "Đợi qua thời gian này, lão tử mới tìm tiểu tử người tính số." Bọn Cổ Hạo Nhiên lại cười ồ lên một trận.

Tiếng cười nhỏ dần, Cổ Hạo Dương quay sang Cổ Hạo Nhiên nói: "Ngày mai lại là một màn kịch hay, ta thấy người đi biểu diễn vậy, bọn ta làm trợ thủ cho người."

Nguyệt Hà bên đó ngày mai rõ ràng sẽ muốn tuyên bố việc phế nữ hoàng, tự lập hoàng đế. Hoặc là dưới sự ủng hộ của mọi người, đăng cơ làm hoàng đế, vào lúc này tư liệu trong tay Cổ Hạo Nhiên đã có chỗ dùng rồi, phải để á vui mừng hụt một trận, tới khi đó không những không có được gì, mà còn phải thân bại danh liệt cùng rớt đài như nữ hoàng.

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu: "Tuy ta không phải là người tốt nhất được chọn, nhưng, ta đi cũng tương đối thích hợp, ta thấy..."

"Vậy sao được, cảnh kích thích chơi vui như vậy, sao có thể thiếu Cổ Ly ta." Cổ Hạo Nhiên còn chưa dứt lời, một đạo thanh âm lười nhát mang theo tiếng cười đột nhiên truyền tới, bọn Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn, ở phía xa bọn Cổ Ly và Cổ Chấn, cùng Phương Lưu Vân chậm rãi đi về phía bọn họ.

Bọn Cổ Hạo Nhiên cùng lúc đứng dậy, Cổ Hạo Nhiên khẽ chau mày: "Cha mẹ, tiểu thúc, các người sao quay lại vào lúc này? Ở đây có gì hay để xem chứ?"

Cổ Chấn còn chưa trả lời, Cổ Ly bước tới gần vỗ một cái lên vai Cổ Hạo Nhiên, nhướn mày nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: "Chân của ta mọc trên người ta, ta muốn đi đâu thì đi, tiểu tử người dám quản ta sao, muốn ăn đòn phải không?" Vừa nói vừa tiện tay vỗ mông Cổ Hạo Nhiên một cái.

Cổ Hạo Nhiên khó chịu nhìn Cổ Ly tự mình ngồi xuống uống trà, thấy Cổ Ly vừa châm trà vừa ném cho mình một cái nháy mắt, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt khó sờ quay đầu nhìn sang Cổ Chấn nói: "Cha, người sao không quản vị đệ đệ này của người chứ, ở hoàng lăng cầu phúc tốt biết mấy, lại để hắn tới đây gây phiền phức cho bọn con."

"Tiểu tử chết tiệt, gây phiền phức, tiểu thúc người ta đây có điểm nào giống tới đây gây phiền phức hả?" Cổ Ly nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, liền tròn mắt, điểm tâm vừa cầm trong tay, liền đưa lên ném về phía Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên một tay đang muốn tiếp lấy, Diệp Y đứng trước người hắn lạnh lùng quét mắt nhìn, mau chóng đưa tay búng một cái vào điểm tâm đang bay tới, nháy mắt chỉ thấy bánh điểm tâm bay từ phía, lao thẳng về phía Cổ Ly, Cổ Ly tránh không kịp, bị rơi đầy đầu, bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh bất giác đều cúi đầu nhìn cười, Cổ Ly xảo trá tai quái này cũng bị Diệp Y thu thập.

Phương Lưu Vân bên cạnh nhìn Cổ Ly đầu đầy mảnh vụn, mặt sầm xuống trừng mắt nhìn Diệp Y, bất giác ồ lên cười: "Tính khí tiểu thúc các người thế nào lẽ nào các người còn không biết? Hắn muốn tới náo loạn chúng ta còn cách gì chứ, chỉ cần biết đi theo xem náo nhiệt thôi."

Cổ Chấn vừa đi lên trước ngồi xuống, vừa nhàn nhạt nói: "Các người nghĩ gì bọn ta đều có thể đoán được, ngày mai nếu Hạo Nhiên đi, một là phân lượng không đủ trấn áp người của hoàng gia; hai là, chúng ta là ngoại thích, là thương nhân, nếu chúng ta ra mặt, có quá nhiều thứ không tiện, cho nên tiểu thúc các người mới đích thân tới, lấy địa vị và tư cách của hắn thì hiệu quả mới là thỏa đáng nhất."

Cổ Ly nghe Cổ Chấn nói được một câu công đạo, liền nhướn mày hừ lạnh một tiếng: "Nghe thấy chưa, tiểu thúc các người là tới để giúp các người, các người không biết coi trọng không nói, lại dám đối đãi với ta như vậy, thật là ăn gan hùm mặt gấu mà, còn không để hai tên qua đây làm sạch cho ta." Vừa nói vừa trừng mắt nhìn bọn Cổ Hạo Ảnh.

Bọn Cổ Hạo Nhiên nghe Cổ Chấn Cổ Ly nói vậy, bất giác đưa mắt nhìn nhau, Cổ Hạo Nhiên nhìn Cổ Hạo Ảnh đang cúi đầu giúp Cổ Ly làm sạch: "Tiểu thúc, đây là cơ hội tốt nhất để thoát khỏi hoàng cung a, bọn ta sẽ làm tốt, tiểu thúc."

Cổ Ly đầu cũng không ngẩng vừa để Cổ Hạo Ảnh giúp hắn dọn dẹp, vừa nhàn nhạt nói: "Cổ gia sau này ẩn cư sao? Hay là muốn đông sơn tái khởi? Hay muốn xưng đế? Các người nói ta biết lựa chọn của các người, ta sẽ nói cho các người biết đáp án của ta."

Bọn Cổ Hạo Nhiên nghe vậy bất giác đều thờ dài, Cổ gia ẩn cư rõ ràng là chuyện không thể, còn chưa lui khỏi giang hồ, tứ phía đều đã là địch, Cổ gia lớn nghiệp lớn, thân thích bằng hữu cũng liên quan quá nhiều, bây giờ vẫn chưa động vào người thân của họ, nếu thật ẩn cư thì cũng không thể mang theo toàn bộ mà? Đây cũng là con bài kiểm chế họ, ẩn cư, nói dễ hơn làm?

Xưng đế, đây cũng là chuyện không thể nào, Cổ gia không ai có dã tâm này, càng huống hồ dễ dàng giúp hoàng gia đẩy ngã một vị hoàng đế, thật sự muốn thay thế, thế lực phản đối e rằng rất dễ đã có thể giải quyết.

Bọn Cổ Hạo Nhiên trong lòng hiểu rõ, giống như Cổ Ly trong lòng cũng hiểu rõ, làm mọi thứ chính là vì đông sơn tái khởi, một môn đình một gia tộc, nếu có thể lực lớn như vậy, nhân cơ hội kéo một hoàng đế xuống đài, lại lật đổ một người sắp làm hoàng đế, mọi thứ có thể nói đã tới giới hạn của người làm thần tử có thể làm, có một ngày sẽ thành tai họa, một tai họa hủy diệt gia tộc.

Còn hần, là nhân vật trong hoàng tộc, hần ra mặt bằng với việc này là tranh chấp giữa nội bộ hoàng gia, những chuyện này tính ra sẽ không giống nhau, Cổ gia dù có can dự nhiều hơn, không những không có chút tai họa nào, ngược lại còn ngồi vững vị trí thiên hạ đệ nhất môn đình, Cổ Ly đã suy nghĩ hết mọi chuyện này, cũng đoán được tính toán của bọn Cổ Hạo Nhiên, nên mới từ hoàng lăng tranh thủ trở về, đứng lên ngăn cản hành động của bọn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Ly ngẩng đầu, thấy bọn Cổ Hạo Nhiên trong nhất thời có chút do dự không mở miệng, bất giác ưu nhã cười dựa vào lưng ghế: "Các ngươi nghĩ gì ta hiểu rất rõ, đừng nói gì nữa, ngày mai cứ xem tiêu thức các ngươi biểu diễn, nói không chừng lần này thành công, ta còn có thể vớt được cái chức giám quốc." Nói xong, bất giác đắc ý vui vẻ cười.

Bọn Cổ Hạo Nhiên đều thở dài, tiêu thức của bọn họ vẫn vì Cổ gia như trước, vì bọn họ, chọn tiếp tục ở lại hoàng cung, lần này hần ra mặt thật sự như hần đã nói, bản thân hần địa vị ở đó, thay đổi triều đại dù hoàng đế bị phế, hần vẫn mang danh hàm là thái phi, thêm vào đó thanh uy Cổ gia bấy giờ, chứng cứ trong tay hần, vì Thánh Thiên mà làm ra công hiến, giám quốc có chút khó khăn, nhưng tuyệt đối cũng sẽ có địa vị quan hàm không tệ.

Nhưng từ đây biển rộng trời cao lại trở thành chuyện trong mơ, tiêu thức của họ đã vì họ hy sinh quá nhiều, sao lại có thể nhẫn tâm, nhìn nụ cười ưu nhã của Cổ Ly, bọn Cổ Hạo Nhiên lại cảm thấy trong lòng rất chua xót.

"Đám tiểu tử ngốc, làm bộ mặt đó cho ai xem, tiêu thức các ngươi lại không phải chết, làm gì mà bày khuôn mặt khóc thảm đó, ta nói trước cho các ngươi bớt bày ra cái dạng đó, ta không ăn nhằm gì đâu."

Cổ Ly thấy mình nói một hồi xong, bọn Cổ Hạo Nhiên vẫn sầm mặt nhìn mình, bất giác nhân nhật cười lắc đầu nói: "Được rồi, được rồi, đám tiểu tử, bản lĩnh tiêu thức của các ngươi đám các ngươi lại không phải không biết, nếu ta muốn rời khỏi hoàng cung này cũng không ngăn được ta, đợi chúng ta lo xong việc này, ta liền thu tay, thế nào, đừng có bày khuôn mặt khổ sở cho ta, bắt đầu chuẩn bị, ngày mai Hạo Nhiên theo ta đi diễn một màn tuyệt vời này."

Bọn Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Ly cuối cùng đã mở miệng nói rời khỏi, bất giác đều phấn chấn cười, nhót Cổ Ly không phải là vách tường cao cao của hoàng cung, nhót hần là chính trái tim của hần, quá xem trọng Cổ gia, cho nên không thể thoát ra được, vào lúc này cuối cùng nghe được hần nói như vậy, đều rất vui vẻ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đêm nay không ai vào giấc nồng đêm nay có người vui có người lo, đêm nay triều đường của Thánh Thiên được thay đổi, đêm nay là đêm cuối trước thắng lợi.

Trời hừng sáng, ánh mặt trời xán lạn chói mắt phá tan tầng tầng lớp lớp trở ngại, từ trong bóng đêm vùng vẫy bước ra, vì cả mặt đất, cả thế giới mà mở ra một ngày mới một trang mới.

Son trang nghi dưỡng, Cổ Ly ăn vận một thân quần phi, màu vàng càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ phi phàm vốn có của Cổ Ly, càng thêm chói mắt, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y bên cạnh ăn vận đơn giản, đứng bên cạnh Cổ Ly vẻ ngoài phi phàm, nhưng cũng không mất đi chút phong thái nào.

Cổ Ly ngẩng đầu nhìn sắc trời, khoe miệng lộ ra nụ cười nhân nhật nói: "Đi xem nào nhiệt nào." Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ theo sau Cổ Ly, Cổ Ly mang về đội nghi trượng đi sứ, toàn bộ được thay bằng Phương lão gia tử và người của Nguyệt đường, một đoàn người chậm rãi đi về phía hoàng thành.

Điện Kim Loan, lúc này huyên náo cả một vùng, trong đó một đạo thanh âm vang dội phần nộ nói: "Quá can rở, Nguyệt Hà công chúa, ngươi chú ý hành vi lời nói của ngươi, nữ hoàng dù có không đứng, người cũng là hoàng đế của Thánh Thiên chúng ta, là nữ hoàng do tiên hoàng đích thân truyền vị, ngươi dựa vào đâu nói người không phải, dù nữ hoàng có chỗ sai, ngươi thân phận một công chúa, cũng không có tư cách đứng đây nói những lời này, ngươi đây là tạo phản, là tạo phản." Lời này vừa dứt bất giác có tiếng phụ họa, chẳng qua rồi rạc không thành trận thế.

"Lý các lão, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, nữ hoàng tạo ra tai họa cho muôn dân, nữ hoàng như thế dựa vào đâu muốn chúng tôi tôn kính? Dựa vào đâu lãnh đạo dân chúng của Thánh Thiên chúng ta? Dựa vào đâu ngồi vào hoàng vị này? Người đi nghe xem tiếng nói của dân gian, những việc nữ hoàng làm, đã khiến vạn người chỉ trích, ả đã đánh mất tư cách làm hoàng đế." Đây là tiếng phản đối.

Rì rì rầm rầm sau một trận tranh cãi, một đạo thanh âm nhân nhật vang lên: "Bây giờ nói nhiều vậy còn có ích gì, nữ hoàng đã tự từ bỏ hoàng vị, bản thân nữ hoàng đã cho rằng mình không đủ tư cách tiếp tục làm hoàng đế, các ngươi còn tranh cái gì?" Lời này nói tới lúc sau thanh sắc bỗng cao vút, tiếng tranh cãi trong đại điện liền trở nên trầm lắng.

"Được, các ngươi nếu muốn nói tạo phản, vậy được, Nguyệt Hà công chúa nếu không ra mặt cứu tế, Thánh Thiên bây giờ đã đi tới cảnh thế nào, người nếu không ra mặt chủ trì công đạo, Thánh Thiên của chúng ta có thể đã bị hủy trong tay nữ hoàng, các ngươi nếu nói hành vi này là tạo phản, vậy các ngươi tìm ra cho bốn vương một người có thể đủ năng lực lãnh đạo Thánh Thiên, vào lúc này vì dân chúng Thánh Thiên mà làm ra công hiến, không vì tư lợi mà vì cầu phúc cho trăm họ, chỉ cần các ngươi tìm được, bốn vương cũng không tới làm một thuyết khách." Thanh âm nhân nhật nói nhưng lời nói lại vô cùng nghiêm khắc.

Trên đại điện một hồi im ắng, rất nhiều người biết nhìn thời cơ nhanh hơn, sớm nhìn ra Nguyệt Hà công chúa đã có thể đứng tại Kim Loan điện nói chuyện, còn nữ hoàng đã không thấy tung tích gì, tình hình này đã rất rõ ràng rồi, đương nhiên sẽ không đi đắc tội với người đã khống chế mọi việc, còn như có một số lão ngoan cố đứng về phe nữ hoàng, cũng không thể nói Nguyệt Hà cứu tế là phản quốc, huống hồ vào lúc này nếu đưa ra một người khác, đây không phải cũng bằng với việc lật đổ nữ hoàng của bọn họ sao?

"Sao không có ai nói chuyện? Đã không ai nói gì, vậy bốn vương xem như không có người nào được chọn, bây giờ nữ hoàng không rõ tung tích, nước không thể một ngày không có chủ, tình hình Thánh Thiên như thế càng không cách nào đi sai được, người có năng lực lãnh đạo, bốn vương cảm thấy Nguyệt Hà công chúa nhân hòa thân hậu, quả đoán thông minh, và lại biết nỗi khổ của bách tính, mọi việc đều đặt bách tính vào trong lòng, điểm này rất

quan trọng, điều kiện và phẩm đức là điều mà một hoàng đế tất phải có, ta tin Nguyệt Hà công chúa là người tốt nhất được chọn làm hoàng đế, người sẽ dẫn dắt Thánh Thiên chúng ta đi theo hướng huy hoàng." Nói xong, thấp giọng ho vài tiếng, trong ngữ khí ngập tràn sự cường chế.

Nhưng...

"Không có nhưng." Một đạo thanh âm yếu ớt vừa mở đầu, đã bị tên vương gì đó gào lên, nhân tiện mang theo một tràng tiếng binh khí.

"Mọi người đã không có ý kiến, vậy thì quyết định vậy đi, ta ủng hộ Nguyệt Hà công chúa là hoàng đế của Thánh Thiên chúng ta." Tên vương gì đó vừa nói xong, liền vang lên một tràng tiếng ca tụng tam hô vạn tuế.

Sau tràng tiếng tụng hô, một đạo thanh âm trong trẻo vang lên, chỉ nghe thấy ả nói: "Bổn cung chỉ là không cách nào nhịn được, bách tính chịu khổ như vậy, nên mới đứng ra cầm đầu, vốn cũng không muốn ngồi vị hoàng đế này, đành chịu nữ hoàng bệ hạ bây giờ không rõ tung tích, nước không thể một ngày không có vua, mọi người đã ủng hộ Nguyệt Hà như vậy, Nguyệt Hà cũng không thể phụ tâm ý của mọi người, vị trí nữ hoàng này bổn cung tuy không muốn, nhưng tình thế như vậy, bổn cung thoả thắc cũng không phải, đã thế, bổn cung không thể không đồng ý với mọi người."

Lời nói rõ ràng khiêm tốn tình thế bất buộc, liền dẫn tới một tràng tiếng hoan hô, vạn tuế, vạn tuế càng vang hơn.

"Thật náo nhiệt, sao không ai thông báo cho bổn quân tới góp vui chứ?" Một câu nói nhẹ nhàng từ cửa đại điện truyền tới, tuy không lớn nhưng cũng khiến người trong đại điện nghe rất rõ.

Cổ Ly mang theo nụ cười đều, ưu nhã bước qua bậc cửa cao cao, dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người, tự tự tại tại chậm rãi đi vào.

Điệp Y bên cạnh hần vừa bước vào điện Kim Loan, liền nhìn thấy một nữ nhân ngồi trên long kỷ cao cao tại thượng, chỉ thấy ả tuổi chừng ba mươi độ về, mặt trái xoan, vẻ mặt thông minh lanh lợi, khí thế của một nữ cường nhân, ngược lại khiến người ta không để ý tới dung mạo của ả, đây chắc là Nguyệt Hà công chúa.

Còn vị trí bên dưới một chút, một nam tử khoảng trên dưới bốn năm mươi tuổi, mặt đầy râu, toàn thân tản phát ra khí tức dũng mãnh, nhìn bộ dạng chắc là cái gì vương.

Nguyệt Hà ngồi trên long kỷ quét mắt nhìn ba người, bất giác lộ ra một ý cười quay sang Cổ Ly nói: "Bổn hoàng tưởng là ai, thì ra là Thu Hoành Quân và Cổ thiếu đương gia, Thu Hoành Quân lúc này trở về Thánh Thiên, bổn hoàng không phải nghi trọng tới đón, ủy khuất Thu Hoành Quân rồi."

Cổ Ly ưu nhã cười: "Nguyệt Hà công chúa khẩu khí thật lớn, sao bổn quân vừa mới trở về, thì đã tự xưng là bổn hoàng, đây là đại tội mưu phản, Nguyệt Hà công chúa lẽ nào không biết luật pháp của Thánh Thiên, dù là hoàng thân quốc thích không chu di cửu tộc, nhưng trong vòng tam tộc e cũng bị liên lụy, chà chà, lại còn ngồi trên long kỷ."

Cổ Ly nói xong đứng chính giữa đại điện, nghiêng đầu quay sang nam tử dung mạo uy vũ bên cạnh cười nói: "Công Thân vương, nữ nhi này không được tính là còn nhỏ không biết pháp luật, Công Thân vương lẽ nào cũng không biết? Lẽ nào nói bây giờ bổn quân thật sự gặp phải Công Thân vương tạo phản, làm loạn."

Nguyệt Hà và Công Thân vương đều á khẩu không nói được gì, quy định của Thánh Thiên dù là tiếp vị thành tân đế, chưa được ban bố rộng rãi cũng không được tự xưng là bổn hoàng, Nguyệt Hà này quá nôn nóng, một từ bổn hoàng liền đã bị Cổ Ly bắt được nhược điểm, ngược lại chỉ trích ả mưu phản làm loạn.

"Ha ha ha, là bổn cung nhất thời lỡ miệng, Thu Hoành Quân từ xa hồi kinh, e rằng trong hoàng cung xảy ra chuyện gì, cũng không được rõ lắm, huống hồ Thu Hoành Quân còn có quý khách ở đây, chỉ bằng trước là hồi cung nghỉ ngơi." Nguyệt Hà công chúa cười lấp liếm lời của Cổ Ly, mau chóng đứng dậy tới đứng bên cạnh long kỷ.

Theo lý Cổ Ly này dù vị trí có cao hơn cũng chỉ là một quân phi, nữ hoàng ả còn dám làm khó, đừng nói người chỉ là một quân phi, nhưng đằng sau Cổ Ly là cả một Cổ gia, sự lợi hại của Cổ gia, Nguyệt Hà đương nhiên biết, trong một đêm khắp cả Thánh Thiên đều xuất hiện bóng dáng của họ, uy danh trong dân gian mau chóng được truyền đi, không biết cao hơn tới chừng nào, e rằng hơn nửa người của Thánh Thiên đều vì họ mà như thiên lôi sai đâu đánh đó, bọn họ nếu muốn làm phản, chỉ cần hô một tiếng, e rằng hơn nửa người của Thánh Thiên sẽ đi theo nhà họ, lúc này không phải là lúc đắc tội với người của Cổ gia.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Triều đường phong vân

Cổ Ly thấy Nguyệt Hà giả vờ đem lời chỉ trích của hần đánh lạc hướng, sau đó mỉm cười cũng không dừng lại ở vấn đề này nữa, khẽ cười nói: "Chính vì bổn quân không biết, cho nên mới càng muốn tới góp vui, ta nghĩ chuyện này không vi phạm luật pháp của Thánh Thiên mà?"

Ở Thánh Thiên quân phi phi vị cao có thể tham nghị triều chính, nhưng không thể can dự quyết định của đại thần trong triều mà thôi, trước mắt Cổ Ly là người có phi vị cao nhất của nữ hoàng, tới bâng thính tuyệt đối không có vấn đề.

Nguyệt Hà nghe Cổ Ly nói vậy, bất giác khẽ chau mày nhìn xuống Công Thân vương bên dưới, cũng chính là cha của ả, Công Thân vương lắc đầu vờ như không thấy, Cổ Ly này tới không có ý tốt, lúc nữ hoàng khó khăn hẳn không ra mặt, vào lúc này vừa hay lại hồi cung, quý mới tin hẳn không biết gì, thuần túy là tới góp vui.

Hành động này tuy nhỏ, nhưng không qua mắt được bọn Cổ Ly, Cổ Ly tiếp đó không đợi Nguyệt Hà mở miệng, liền ha ha ồ lên cười: "Sao thế, có phải bốn quân ở đây có chuyện khó nói? Thánh Thiên này có chuyện gì mà bốn quân không được nghe sao? Dù là nữ hoàng bệ hạ cũng không có chuyện gì giấu bốn quân."

Cổ Ly mở miệng là bốn quân, nữ hoàng, hoàn toàn không đem vẻ mặt sắt lạnh của Nguyệt Hà để vào mắt, những người có tâm cơ còn dễ nói, biết bối cảnh Cổ Ly vững, thấy hẳn tới náo loạn đều không lên tiếng đứng sang bên cạnh, duy chỉ có một nam tử tuổi chừng hai mươi đứng bên dưới Nguyệt Hà là chau chặt mày, lúc này nhin không được nói: "Cái gì bốn quân? Nữ hoàng đã rút dài, không thấy tấm hơi đâu, người còn cái gì mà bốn quân này, bốn quân nọ, tí ti của ta đã được mọi người chọn là nữ hoàng kế nhiệm, người được chọn là quân phi, hay được lập làm thái phi, thì còn phải xem tí ti ta mới được tính, người khoa trương cái gì?"

"Mân nhi, không được vô lễ." Công Thân vương từ sau khi Cổ Ly tới đây không mở miệng nói câu nào, lúc này chau chặt mày quở trách.

Cổ Ly ha ha cười chậm rãi đứng lên đi về phía Nguyệt Hà đang đứng bên cạnh long kỷ, vừa đi vừa nói: "Theo luật pháp của Thánh Thiên ta, ngày nào còn chưa hạ chiếu thư thì ngày đó vẫn chưa được tính, bốn quân vẫn chưa nhận được bất cứ chiếu thư thay đổi nữ hoàng, Minh quận vương đã nói, nữ hoàng bệ hạ đã mất tích, vậy thì lúc này bốn quân mới là người có địa vị cao nhất ở đây, Nguyệt Hà công chúa, bốn quân cho rằng người vẫn chưa có tư cách đứng bên cạnh long kỷ, bên cạnh bốn quân." Nói xong, chậm rãi đứng về phía tay trái của long kỷ, lạnh lùng quét mắt nhìn Nguyệt Hà về mặt phản nộ, nhìn xuống đám người trong đại điện.

Đám triều thần trên đại điện bất giác đưa mắt nhìn nhau, nhưng không phản bác lời của Cổ Ly, Cổ Ly mở miệng ra là lấy luật pháp của Thánh Thiên ra nói, tuy bây giờ mọi người đều biết Nguyệt Hà đã có được thiên hạ, nhưng theo luật pháp thì thật sự như Cổ Ly đã nói, vào lúc nữ hoàng không có ở đây hẳn là người có địa vị cao nhất, Nguyệt Hà này vẫn thật sự không có tư cách đứng bên cạnh hẳn.

"Người thật to gan, lại dám nói lời này, được, cho người mặt mũi người không cần, thì đừng trách bốn quân vương không khách khí." Người trẻ tuổi tính nóng nảy, thấy Cổ Ly ở trước mặt nhiều người như vậy xem thường tí ti hẳn, liền sải bước xông về phía Cổ Ly đang đứng bên cạnh long kỷ.

"Lui xuống." Nguyệt Hà thấy đệ đệ của ả xông thẳng về phía Cổ Ly, liền thay đổi sắc mặt trách mắng.

Lời còn chưa rơi xuống đất, một đạo hàn quang thoáng qua, một đầu gối của Minh quận vương chột mềm ra, liền hướng về phía Cổ Ly quỵ xuống, Cổ Ly lạnh lùng quét mắt nhìn nam tử này một cái, hừ lạnh một tiếng nặng nề sau đó nhàn nhạt nói: "Thật to gan, lại dám mưu sát bốn quân."

Minh quận vương đó trở mình một cái bò dậy, nhắm về phía Cổ Ly tức giận gào: "Người mới...a..." Lời vừa mới bắt đầu, thân hình nghiêng nghiêng ngã ngã xuống đất, trên mặt phút chốc toát cả mồ hôi, sắc mặt hồng nhuận nháy mắt trở nên trắng bệch.

Mọi người trên đại điện đều kinh ngạc, tí mi nhìn chỗ đầu gối đang quỳ của Minh quận vương, máu tươi không ngừng chảy ra, trong tích tắc nhuộm đỏ cả y bào của hắn, thuận theo góc áo thấm ra ngoài, tí tách tí tách men theo bậc thang cao cao mà chảy xuống.

Công Thân vương sắc mặt chợt thay đổi bước tới, một tay xé rách y sam của Minh quận vương, chỉ thấy chỗ đầu gối hẳn một ám tiễn đâm xuyên qua đầu gối, nằm vắt ngang đầu gối, Công Thân vương vừa nhìn sắc mặt liền đại biến, mau chóng cầm máu gọi thái y, bị thương ở đây e rằng sẽ tàn phế.

Nguyệt Hà công chúa sắc mặt chợt thay đổi tức giận nhìn Điệp Y: "Người thật to gan, dám làm bị thương quận vương triều đình, người đâu, bắt lại cho bọn cung."

Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên đều không mở miệng, Cổ Ly hừ lạnh một tiếng: "Có gì tìm bốn quân, bốn quân đây là phòng vệ bình thường, người một Minh quận vương tép riu lại dám xem thường bốn quân không nói, hoàng đãi này là nơi các người có thể bước lên sao? Dám mang theo lợi khí xông lên, thì cũng không thoát khỏi chu di tam tộc."

Công Thân vương thấy con trai hẳn đã đau tới ngất đi, bất giác đưa tay giao cho người bên cạnh mang xuống, về mặt âm trầm trừng mắt nhìn Cổ Ly: "Hay cho người một Thu Hoành quân, bốn vương nể mặt người ba phần, người lại dám khai mào mọi chuyện, dù người khác có dè chừng thế lực nhà các người, bốn vương không sợ, bốn vương nói người biết, thiên hạ này đã đổi chủ, từ hôm nay trở đi đã là của Nguyệt Hà, nó chính là nữ hoàng của Thánh Thiên chúng ta, người chẳng qua là hoa vàng ngày hôm qua (nghĩa là hết thời), mà còn dám ở đây lớn tiếng không biết thẹn, được, bốn vương xem xem nhà các người rốt cuộc tạo nên được sóng gió gì." Nói xong mau chóng vỗ tay ba cái.

Chỉ trong nháy mắt bên ngoài đại điện liền có rất nhiều thị vệ xông vào, chính là cấm vệ quân, còn chưa đợi Nguyệt Hà và Công Thân vương ra lệnh, Cổ Ly đứng trên đài cao khẽ cười, tiếng cười ngày càng lớn, dần dần trở nên vô cùng cuồng vọng, Nguyệt Hà thấy vậy khẽ chau mày, trừng mắt nhìn Công Thân vương, đây là muốn thành kẻ địch của Cổ gia, tình hình trước mắt không nằm trong suy nghĩ của Nguyệt Hà, thấy vậy, thờ dài một hơi trong nháy mắt hạ lệnh: "Dẫn Thu Hoành quân và Cổ thiếu đương gia họ hồi Ly cung."

Cấm vệ quân xông tới đều đồng thanh đáp vâng, sau đó liền tiến về phía bọn Cổ Hạo Nhiên, từ lúc bước vào đại điện Cổ Hạo Nhiên vẫn chưa nói gì, đầu cũng không quay lại chậm rãi đưa tay lên, chỉ thấy giữa năm ngón tay có tấm lệnh bài, màu vàng lấp lánh, khiến đám cấm vệ quân đang xông lên đều dừng ngay tại chỗ.

Nguyệt Hà và Công Thân vương sắc mặt liền đại biến, Công Thân vương càng gấp gấp đưa tay sờ vào ngực, nhưng đôi mắt lại cùng với Nguyệt Hà đều nhìn vào lệnh bài trong tay Cổ Hạo Nhiên chăm chăm, lệnh bài nhìn tựa như bình thường không có gì lạ, lại chính là bình phù có khả năng ra lệnh cho tất cả cấm vệ quân của hoàng thành.

"Đem hết thị vệ trên điện giải xuống cho bốn quân, nếu có người dám phản kháng, thì đánh chết, đóng cửa điện lại cho ta, không có lệnh của bốn quân, tất cả người ở đây không được phép ra khỏi, nếu có ai chống lại giết bất luận tội." Cổ Ly về mặt lãnh khốc hạ lệnh.

Cấm vệ quân liền cao giọng đáp, như lang như hổ xông lên, bắt hết đám thân tín của Nguyệt Hà đang có mặt tại đại điện, những cấm vệ quân này vốn là quan binh cấp cao nhất trong hoàng thành, hôm qua sau khi Nguyệt Hà tiến cung bọn họ ai nấy đều có dự cảm không hay, lại thấy đem hết đám thân tín thay vào những vị trí then chốt, bất giác đều có chút sợ hãi.

Bây giờ thấy Cổ Ly ra mặt, lại có bình phù, tâm trạng căng thẳng của từng người đều được thả lỏng, Cổ Ly ra mặt có nghĩa là không có thay đổi gì lớn, sau đó càng bán sức thể hiện, thu thập Nguyệt Hà và đám thân tín phải nói là nhanh gọn, sau một trận hỗn loạn, cấm vệ quân giải đám người vốn trên đại điện lui xuống, và đem hết cửa điện đóng lại.

Đám đại thần trên đại điện thấy tình thế đột nhiên thay đổi, Cổ Ly đã khống chế mọi thứ, bất giác đều lặng lẽ lui vào một góc của đại điện, bây giờ xem ra Cổ Ly có chuẩn bị mới tới, bất giác đều yên lặng xem tình thế thay đổi.

"Cổ Ly, người dám trộm lệnh bài của bốn cung." Nguyệt Hà về mặt sát lạnh nhìn Cổ Ly, cánh tay giấu sau lưng bắt đầu không ngừng vùng ra.

Cổ Ly thu lại về mặt lãnh khốc, ưu nhã cười lạnh lùng nói: "Bình phù này theo bốn quân được biết là vật của nữ hoàng, người một công chúa từ đâu mà có?"

Nguyệt Hà thấy Cổ Ly có vẻ nhân nhả, lời nói ra lại bức người, đem ả đẩy vào con đường có tội, sắc mặt bất giác trầm ổn cùng Cổ Ly đưa mắt nhìn nhau: "Được, cứ cho là bình phù này không phải của bốn cung, Thu Hoàng quân, những gì người làm bây giờ là vì cái gì? Không chế bình phù, không chế tất cả đại thần, lẽ nào người muốn có được thiên hạ Thánh Thiên này? Bốn cung được mọi người ủng hộ, Thu Hoàng quân, bốn cung không biết có ai ủng hộ người lên làm hoàng đế, người đây mới là mưu phản, đúng thật là mưu phản."

Cổ Ly thấy Nguyệt Hà phản ứng cực nhanh đem hết tội danh đổ lên đầu hần, bất giác chậm rãi cong khóe môi cười, Cổ Hạo Nhiên này giờ không có biểu tình gì cũng mỉm cười, nói nhiều lời như vậy, đợi chính là lúc này, không sợ ả phản kích, chỉ sợ ả không phản kích.

Nguyệt Hà thấy nụ cười cổ quái của Cổ Ly, bất giác hơi lùi sau một bước cảnh giác nhìn Cổ Ly, nửa buổi trời Cổ Ly thu lại nụ cười, nhìn xuống đám văn võ đại thần chậm rãi nói: "Lần này bốn quân đi sứ Ánh Thúc, diệt nhĩ của ta trong lúc vô tình phát hiện một thứ rất quan trọng, bốn quân cảm thấy đây nên là một phần lễ vật cho Nguyệt Hà công chúa người, được mọi người ủng hộ làm tân hoàng, Hạo Nhiên, đọc cho mọi người nghe đi."

Sau đó trên mặt Cổ Hạo Nhiên mang theo nụ cười băng lạnh, từ trong ngực lấy ra tội chứng Nguyệt Hà thông đồng với địch, đọc trước đám đông, vừa đọc lên sắc mặt mọi người đều đổi sắc, sắc mặt Nguyệt Hà và Công Thân vương càng thêm cực biến, toàn thân bắt đầu không kiềm chế nổi.

Cổ Hạo Nhiên đọc xong tư liệu trong tay, đưa cho đám nguyên lão đại thần đứng phía trung lập kiểm tra bút tích, lạnh lùng nói: "Cái này được ta lấy từ trong phủ Thục Vương ở Ánh Thúc, bây giờ Thục vương của Ánh Thúc và Minh Hoàng đã khai chiến, Thục vương công khai tạo phản, ta tin những thứ này cũng không phải là không có nguyên nhân."

"A, ta biết, ta từng nghe nói Cổ Hạo Nhiên đại náo Lí quận của Thục vương Ánh Thúc, Thục vương phong thành mười mấy ngày là để bắt Cổ Hạo Nhiên trộm đồ của hần, đúng, tin này ta có nghe qua, chuyện này xem ra Cổ Hạo Nhiên trộm nhất định là thứ này, cho nên Thục vương mới khản trương như vậy, chuyện này là thật."

"Đúng, ta cũng từng nghe nói, còn nói Cổ Hạo Nhiên và thế tử của hần từ trong lửa xông ra khỏi thành, là được bỏ tất phù hộ."

"Đúng..."

Đám đại thần sau khi nghe Cổ Hạo Nhiên nói, liền ồn ào bàn tán, từ các góc độ ngày càng chứng thực thứ đồ này không phải là giả, Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn mấy trọng thần đang biện luận bút tích, khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười nhân nhậ, đây chính là mục đích ban đầu hần để lộ mặt thật, dù Thục vương có phong bế tin tức tốt hơn đi nữa, cũng có bức tường lộ gió, chính là muốn nó được truyền tới Thánh Thiên, quả không ngoài dự đoán bây giờ có tác dụng rồi.

"Nguyệt Hà công chúa, không biết người giải thích chuyện này thế nào?" Cổ Ly lạnh lùng nhìn Nguyệt Hà sắc mặt trắng bệch, lời nói vô cùng sắc bén.

Sắc mặt Nguyệt Hà trắng bệch miệng vừa mở ra muốn nói, thì mấy vị nguyên lão trọng thần đang vui đầu kiểm định bút tích, đột nhiên cao giọng: "Đúng, đúng là bút tích của Nguyệt Hà." Lời này vừa nói ra đám đại thần vốn đang bàn tán xôn xao, liền trở nên sôi nổi.

"Được lắm, ta nói một công chúa nhỏ bé lại có năng lực lớn như vậy để cứu tế, thì ra là có lòng mưu phản, đại nghịch bất đạo, trái với luân thường."

"Tặc tử bán nước, đây mới chính là tặc tử bán nước, lại câu kết với ngoại quốc tới đoạt Thánh Thiên chúng ta, tặc tử bán nước."

"Phản đồ, phản đồ, chu di tam tộc mới giải tỏa được mối hận trong lòng này."

"Thì ra chuyện này sớm đã được vạch kế hoạch, hay cho một Nguyệt Hà công chúa, hay cho một màn biểu diễn cứu tế, hay cho một âm mưu che mắt"

thể nhân."

"May mà có Thu Hoành quân, may mà có Cổ gia, nếu không chúng ta đều bị che mắt, Nguyệt Hà, Công Thân vương, các người đáng bị cắt thành từng mảnh."

Nguyệt Hà nhìn tình cảnh phần nộ trước mắt của mọi người, dù ả có mạnh mẽ, tinh minh, quả đoán hơn nữa, sắc mặt bất giác cũng trở nên trắng bệch liên tục thối lui, quay sang Cổ Hạo Nhiên thanh âm sắc bén nói: "Người dám động tới bồn hoàng, trong cung bồn hoàng đã bố trí người của bồn hoàng, người nếu dám động tới bồn hoàng, bồn hoàng sẽ để người chết không toàn thây." Lời này nói ra có chút cảm giác sa cơ lỡ vận.

Cổ Ly phá lên cười: "Nguyệt Hà, bồn quân nếu không nắm chắc mười phần, há tới đây để mặc người hiếp đáp, người đánh giá thấp Cổ Ly ta rồi, dám thân tín đó của người bồn quân sớm đã phái người đi thu thập rồi, người, chỉ còn lại mình người cô lẻ, lại dám xưng là bồn hoàng, chết tới nơi rồi còn không biết."

Nguyệt Hà nghe Cổ Ly nói vậy, lại thấy vẻ nắm chắc phần thắng, bất giác toàn thân không chống đỡ nổi cơ thể, liên tục lui lại, bước hụt một cái từ trên bậc thang cao cao lăn lông lốc xuống, đám đại thần kích động, đặc biệt là đám đại thần ủng hộ nữ hoàng, liền nhào tới chỗ Nguyệt Hà công chúa ra sức tay đảm chân đá không còn chút phong độ quân tử gì.

"Muốn đi đâu?" Trong một góc của đại điện, Diệp Y nhìn Công Thân vương vẻ mặt sắt lạnh đang ở trước mặt, lạnh lùng ngăn hãm lại.

Lúc Công Thân vương nhìn tình thế không xong, liền bắt đầu chậm rãi lùi vào góc tường, còn ánh mắt của mọi người chỉ tập trung trên người Nguyệt Hà, vẫn may để hãm thành công trốn vào một góc, nhưng mà muốn qua mắt Diệp Y này giờ luôn lạnh lùng nhìn mọi thứ, thật sự là một chuyện không thể.

Công Thân vương nghe thanh âm lạnh lùng phía sau, toàn thân bất giác chấn kinh, mau chóng xoay người muốn động thủ, không ngờ, một đạo vũ khí lạnh băng băng đã trực tiếp kê lên cổ hãn, Công Thân vương lúc này mới nhìn thấy, đứng sau hãn chính là Diệp Y.

Diệp Y căn bản lười nói với hãn, chửi thủ trực tiếp kê lên cuống họng Công Thân vương, khiến không nói ra lời, trực tiếp ép hãn lui tới chính giữa đại điện.

"Được rồi, phong độ, mọi người, chú ý phong độ của mình, nói thế nào họ một người là Nguyệt Hà công chúa của Thánh Thiên ta, một người là Công Thân vương, các người phải để chút mặt mũi cho họ" Cổ Ly thấy Nguyệt Hà bị vây đánh gào khóc thảm thiết ngay chính giữa đại điện, bất giác ưu nhã nói.

"Thu Hoành quân, hai tên phản đồ này xử lý thế nào? Và bọn loạn đảng của họ phải xử lý thế nào? Bây giờ chúng ta không thể để cho đám loạn đảng chạy mất, nhân cơ hội này một mẻ bắt hết." Một người bộ dạng võ tướng thấy mọi người trở nên yên tĩnh, liền cung kính nói với Cổ Ly, vào lúc này Cổ Ly nghiêm nhiên trở thành người lớn nhất ở đây.

Cổ Ly nhàn nhạt cười: "Loạn đảng ta đã hạ lệnh truy bắt, còn như đám người tham gia mưu phản lần này..."

Cổ Ly còn chưa dứt lời, đám đại thần vốn cùng chiến tuyến với Nguyệt Hà, liền đều quỳ xuống về mặt hối hận kích động nói: "Thu Hoành quân, chuyện này không liên quan tới chúng tôi, chúng tôi chỉ là cho rằng Nguyệt Hà thật tâm suy nghĩ cho bách tính của Thánh Thiên, cho nên mới ủng hộ ả, sao biết được tên phản đồ này sớm đã có âm mưu, chúng tôi không biết chuyện, xin Thu Hoành quân niệm tình chúng tôi không biết chân tướng, lại trung thành với Thánh Thiên, xử lý khoan hồng, xử lý khoan hồng."

Cổ Ly nhàn nhạt nói vậy, liền đem người trước đây ủng hộ Nguyệt Hà dọa cho chết dở, đại tội mưu phản bị chụp lên đầu, Nguyệt Hà bọn họ phải bị chu di tam tộc, còn đám đại thần họ là đại tội chu di cửu tộc, bất giác tên nào tên nấy đều đem đầu đập tới vỡ ra, bạt mạng đập đầu với Cổ Ly.

Đám luôn ủng hộ nữ hoàng và duy trì trung lập, đều có chút vui mừng đứng bên cạnh nhìn đám người này, vừa này còn điệu vũ giương oai, bây giờ lại thành tù nhân hạ cấp, sự thay đổi mau chóng này, bất giác khiến một số người cảm thấy kích thích.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn mọi thứ xảy ra trong đại điện, bay lên rồi lại rơi xuống tận chín tầng mây, thật sự quá khác biệt, Nguyệt Hà bị ả đã nằm trên đất không dậy nổi, làm gì còn dáng vẻ đắc ý và uy phong vừa nãy, đến cả cha ả cũng không nhìn ả một cái, đứng ngăn ra một bên nhìn mọi chuyện, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y bất giác đưa mắt nhìn nhau, khẽ lắc đầu. Thắng làm vua, thua làm giặc, chẳng qua là thế.

Cổ Ly nhàn nhạt nhìn đám người trên mặt đất đang không ngừng dập đầu, chậm rãi nói: "Các vị đại thần quên rồi sao, bồn quân chỉ là một quân phi, không có tư cách quyết định việc triều chính, huống hồ, bây giờ nữ hoàng đã tự mình thoái vị, ta thân là quân phi cũng không biết tương lai thế nào, chuyện ở đây ta nói cũng không được tính, ta thấy bây giờ vẫn là mấy vị nguyên lão đại thần tới quyết định vậy, ta không có ý kiến gì." Sau đó chậm rãi dạo bước đi xuống khỏi đài cao.

Đám người không ngừng dập đầu đó sao có thể đem vận mệnh của mình, giao cho đám người giành thắng lợi xử lý, liền có người cao giọng nói: "Theo luật pháp của Thánh Thiên, phi vị cao nhất ở hậu cung có quyền tham nghị triều chính, bây giờ tuy nữ hoàng đã tự động nhường vị, nhưng quân phi vẫn là quân phi, Thu Hoành quân người bây giờ là người có vị trí cao nhất của Thánh Thiên, đương nhiên có quyền quyết định bất cứ chuyện gì."

Đám người giành thắng lợi đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng đồng thanh nói: "Thời kỳ khác thường đương nhiên đối đãi khác thường, Thánh Thiên có tiền lệ, hoàng đế đời thứ bảy sau khi bị sụp đổ, vương triều Thánh Thiên đại loạn do hậu cung Văn Hậu người có phi vị cao nhất có năng lực uy danh xuất chúng làm giám quốc đời sau, Thu Hoành quân bất kể về mặt nào đều đủ điều kiện để làm chức giám quốc này, vẫn mong Thu Hoành quân đừng khước từ, vì bách tính của Thánh Thiên mà suy nghĩ, vì vương triều Thánh Thiên mà san sẻ." Vừa nói đám đại thần vừa quỳ xuống bái Cổ Ly.

Cổ Ly bất giác nhướng mày nhìn đám đại thần quỳ trên đất đen ngịt, giám quốc chẳng qua chỉ là nói đùa mà thôi, không ngờ bây giờ thật sự được nhắc

tới, bất giác nhàn nhạt cười: "Năng lực của ta sao có thể sánh được với đại hiền nhân Văn Hậu, các vị quá lời rồi."

Cổ Ly lời còn chưa dứt, một lão đầu râu tóc bạc phơ đứng ra, lão đầu này là nguyên lão bốn đời của Thánh Thiên, là thân tổ gia của nữ hoàng, thấy hoàng đế có thể không quý, luôn ngồi một bên im lặng quan sát thay đổi, lúc này run rẩy bấy đứng lên, hô một tiếng hướng Cổ Ly quỳ xuống nói: "Nước không thể một ngày không vua, triều chính càng không thể một ngày xao lãng, nữ hoàng vô dụng, không gánh nổi quyền lực và trách nhiệm mà vị trí này mang tới, bây giờ Thánh Thiên nguy hiểm trong sớm chiều, nếu bây giờ không có ai chống đỡ cả Thánh Thiên, tương lai của Thánh Thiên thật đáng lo, Cổ Ly, bốn tướng thấy ngươi được, hy vọng ngươi không khước từ, vì Thánh Thiên ta mà tận lực."

Cổ Ly thấy lão thừa tướng quỳ xuống trước hần, ngăn ra sau đó nhẹ giọng thờ dài, mau chóng bước lên muốn đỡ lão thừa tướng dậy, lão thừa tướng lại kiên trì không dậy, Cổ Ly bất giác lắc đầu nói: "Lão thừa tướng, lão tổ tông, Cổ Ly không gánh nổi đại lễ của người, Thánh Thiên này, aizz, Cổ Ly trước là gánh lấy vậy, vẫn mong lão thừa tướng và các vị nguyên lão trọng thân, mau chóng thượng nghị lựa chọn tân đế."

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng giữa đại điện đưa mắt nhìn nhau, lão thừa tướng này đúng là người càng già càng tinh ranh, bây giờ đã xóa sạch thế lực của Nguyệt Hà, cả Thánh Thiên người có thể so cao thấp với hoàng thất giờ chỉ có nhà bọn họ, chiều quý xuống cầu xin của lão thừa tướng, từ chỗ có lợi mà suy nghĩ là cho Cổ Ly mất mũi, chống lưng cho việc cầm quyền sau này của Cổ Ly, từ chỗ xấu mà suy nghĩ chính là ngăn Cổ gia tự xưng đế, dùng Cổ Ly không chế Cổ gia, đồng thời lại đề Cổ gia không thể không vì Cổ Ly mà chống lưng, đây mới thật là cao minh, xem ra Cổ Ly cũng hiểu được điểm này, cho nên sáng khoái đồng ý, Cổ gia vốn không có dã tâm xưng đế, tính kế như vậy hoàn toàn không cần thiết.

Đám đại thần trên đại điện thấy Cổ Ly đồng ý, bất giác đều hoan hô, Cổ Ly quay lại đài cao đứng bên trái long kỷ, nhìn Nguyệt Hà và Công Thân vương ngã đất, lạnh lùng nói: "Đưa hai người tống vào thiên lao, đợi tân đế tiếp vị mới giải quyết, còn về đồng đảng của họ, điều tra chức vị, thân thuộc, xử theo luật chu di tam tộc tới cứu tộc..."

Cổ Hạo Nhiên nhìn Cổ Ly bắt đầu ra lệnh, bất giác nhìn Diệp Y một cái, Diệp Y chậm rãi gật đầu, hai người cùng lúc nhìn về phía Cổ Ly, Cổ Ly không mấy để ý quay sang gật đầu với hai người, sau đó hai người lặng lẽ lui ra khỏi điện, tất cả cấm vệ bên ngoài sau khi nhìn thấy binh phù, tự động tránh chỗ cho hai người rời đi.

"Thế nào? Tất cả đều được không chế rồi chứ" Ra khỏi đại điện, Cổ Hạo Nhiên thấy thủ hạ Phụng lão gia tử mang theo, liền hỏi.

"Toàn bộ đã được khống chế, đã giao cho cấm vệ quân xử lý."

Cổ Hạo Nhiên gật đầu, họ mang theo người của Phụng lão gia tử và Nguyệt đường giả làm đội nghi trượng, chính là để trong lúc bất tri bất giác trà trộn vào hoàng cung, xử lý tất cả đám thân tín của Nguyệt Hà đã được sắp xếp vào vị trí quan trọng, có binh phù trong tay làm ra chỉ lệnh, đi tới đâu tất cả cấm vệ quân đều phải nghe theo, đám thân tín của Nguyệt Hà dù sao cũng ít, cấm vệ quân bắt đầu thu thập thế như chẻ tre.

"Cổ Ly tiểu tử đó thế nào? Sao không đi cùng các người?" Phụng lão gia tử thấy chỉ có hai người Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, bất giác chau mày hỏi.

Cổ Hạo Nhiên nhìn về phía đại điện một cái, nhướn mày cười nói: "Nhà chúng ta bây giờ đã tạo nên một giám quốc."

Phụng lão gia tử bất giác hơi ngần ra sau đó nói: "Tiểu tử này rốt cuộc là nghĩ gì?"

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười nói: "Ông ngoại không cần lo lắng cho tiểu thúc, tiểu thúc đã dám làm giám quốc, đương nhiên có lý do không thể không làm, đây chẳng qua chỉ là tạm thời, đợi khi nào tân đế lên ngôi, tiểu thúc có thể được giải thoát mãi mãi."

Phụng lão gia tử chau mày suy tư, liền hiểu được ý của Cổ Hạo Nhiên, sau đó gật gù đầu nói: "Tình hình nghiêm trọng trước mắt này cứ để Cổ Ly tên tiểu tử đó đi giải quyết, chúng ta cũng yên tâm một chút, bây giờ cấm vệ quân đã tiếp tay, chúng ta tới lúc rời khỏi rồi."

Cổ Hạo Nhiên gật đầu, quay sang Diệp Y nói: "Diệp Y..." Cổ Hạo Nhiên vừa mới mở lời, trong không trung một chiếc bóng đáp xuống, Diệp Y nhìn chìm bỏ câu, mặt không biểu tình lấy tin ra.

"Tìm được chỗ cần dùng tới cha con Sơn gia rồi." Cổ Hạo Nhiên xem xong tin tức bỏ câu đưa tới, bất giác cười lạnh một tiếng kéo Diệp Y mau bước khỏi hoàng cung."

Bỏ câu chỉ đưa tới một tin, Đông Sở quân đã lên về tới kinh thành của Thánh Thiên, bây giờ đang ở cơ sở ngầm của Sơn gia cách đây mười dặm.

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Lột da

Ánh mặt trời chói chang, chim hót hoa thơm, ngoại ô kinh thành đang là mùa hoa nở rộ cả dãy núi, từng cụm, từng mảng, hồng, vàng, lam, đang được tôn lên dưới bầu trời xanh thẳm, từng cơn gió nhẹ thổi qua, tán phát ra mùi hương mê người, lạnh lẽo khoe sắc.

Ở một nơi hoa mọc như gắm sông núi kề nhau, một tòa tiểu viện màu trắng lộng lẫy đứng sừng sững, được che đậy trong đám hoa, thoạt nhìn không thấy.

"Thế nào?" Diệp Y vừa tới liền đàm mạc hỏi Băng Kỳ vừa bước tới.

Băng Kỳ từ sau khi chia tay với Diệp Y ở Ảnh Thúc, đầu tiên đưa tin tức Cổ Ly cần, tiếp đó liền đi theo Đông Sở quân, tất cả tin tức Diệp Y có toàn bộ đều do Băng Kỳ gửi về.

Đông Sở quân này thông minh xảo hoạt, Băng Kỳ đã có năng lực làm phó chủ của Nguyệt đường, cũng không phải là loại vô dụng, hai người một né tránh một theo dõi, một người luôn không rời người kia, một người luôn không cần người kia, bây giờ Đông Sở quân lên về Thánh Thiên, vì để làm rõ động tĩnh của triều đình mới dừng lại, liền bị Băng Kỳ bao vây.

Băng Kỳ trầm ổn nói: "Đã bị thuộc hạ vây trong viện, họ đã mấy lần thử vượt vòng vây, đều bị thuộc hạ ép trở về, Nguyệt chủ."

Diệp Y nghe Băng Kỳ nói vậy, bất giác khẽ gật đầu, Cổ Hạo Nhiên chen miệng nói: "Chắc chắn Đông Sở quân ở trong đó?"

"Chính xác, thuộc hạ đích thân đem hân dòn trở về, mấy dặm xung quanh đây đã bố trí người của Nguyệt đường chúng ta, Đông Sở quân hân lần này chính là mọc thêm cánh cũng đừng mơ thoát." Băng Kỳ trả lời thập phần tự tin.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nghe Băng Kỳ nói vậy, bất giác đưa mắt nhìn nhau, Cổ Hạo Nhiên phẩy tay, hai cha con Sơn gia bị cầm tù được bọn Phong dẫn ra.

"Người tên vương bát đần, tiểu tạp chủng Cổ gia, lão tử phải để người chết không thoải mái, chết không thoải mái." Sơn đương gia một đầu tóc rối bù, một khuôn mặt trắng bệch, toàn thân bị giày vò loang lổ vết máu, trên cổ bị xích lại kéo ra như mấy chú chó, trong lúc lắc lư thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng dộc toàn lực mắng người.

Diệp Y về mặt thần nhiên không nói gì, lên thẳng phía trước một cước đá lên cằm dưới của Sơn đương gia, một cước này của Diệp Y lực đạo tuyệt đối là mười phần, Sơn đương gia bị cú đá này làm cho lảo lộn trong không trung hết mấy vòng, rồi ngã đi, Diệp Y nhìn cũng không nhìn nghiêng đầu qua, Phong cung kính gật đầu kéo Sơn đương gia về nơi hân nên tới.

Sơn Vân bên cạnh mặt không chút huyết sắc, tiểu đệ của Đông Sở quân, thấy Diệp Y lãnh khốc ra tay tàn độc như vậy, mấy ngày nay đã bị giày vò tới vỡ cả mật, bất giác khàn giọng kêu gào: "Ca ca ta là Đông Sở quân, nếu huynh ấy biết các người đối với ta như vậy, huynh ấy nhất định sẽ tìm các người báo thù, nhất định sẽ khiến các người muốn sống không được muốn chết không xong, các người còn không mau thả ta ra, còn không mau thả ta ra."

Cổ Hạo Nhiên đứng bên cạnh lạnh lùng nói: "Người đã tin tưởng Đông Sở quân sẽ tới cứu các người như vậy, vậy ta chờ mà xem."

Diệp Y không nói hai lời vẫy tay, để Linh kéo Sơn Vân đi, Cổ Hạo Nhiên đứng bên cạnh Diệp Y, thấy hai cha con Sơn gia bị kéo tới cửa của tiểu viện, không biết đám người trong Nguyệt đường sẽ làm gì, bất giác quay sang Diệp Y hỏi: "Nàng muốn làm gì?"

Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn cha con Sơn gia bị vây trong đám người, nhàn nhạt nói: "Nợ ta ta tuyệt đối sẽ đòi cả vốn lẫn lãi." Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y có chính là thủ đoạn, bất giác nhướng mày đứng bên cạnh im lặng nhìn mọi thứ.

Chỉ thấy trong nháy mắt hai thập tự giá được dựng lên, Sơn đương gia và Sơn Vân bị đinh sắt đóng trên thập tự giá, lúc đinh sắt xuyên qua tứ chi, tiếng gào khóc chói tai vang khắp cả vùng ngoại ô.

"Sơn đương gia, Sơn Vân, có biết người các người hy vọng, người xuất chúng nhất của Sơn gia các người, người kiêu ngạo nhất Sơn gia các người, cao thủ vạch ra mọi chiến lược, Đông Sở quân của các người, đang ở trong khu viện đó, không biết hân có như các người nghĩ, sẽ tới cứu các người không, hoặc là sẽ nói một câu tốt đẹp, ta nói sẽ không, còn các người thì sao?" Diệp Y thấy cây giá đã được dựng xong, bất giác chậm rãi đi tới bên cạnh hai người lạnh lùng nhả ra những lời vừa này.

"Ca ca, ca ca cứu đệ, tam ca, cứu cha và đệ, tam ca." Sơn Vân nghe Diệp Y nói vậy, cũng biết trước mặt chính là nơi liên hệ của Sơn gia hân và Đông Sở quân, bất giác cũng không nghĩ được những thứ khác, quay về hướng tiểu viện lớn tiếng kêu cứu.

"Vân nhi, đừng gọi, tam ca người hân nhất định có tính toán, người sẽ làm loạn kế hoạch của hân, Vân nhi, đừng làm tam ca người rối trí, hân nhất định đang nghĩ cách cứu chúng ta, chúng ta phải kiên trì, tuyệt đối không được trúng kế của Cổ gia, bọn họ sẽ hại tam ca người, sẽ hại chúng ta, đừng kêu, đừng kêu nữa." Thần sắc trên mặt Sơn đương gia lúc này cũng thay đổi, sắc mặt vốn trắng bệch không chút huyết sắc, liền vì kích động mà trở nên hồng nhuận, vội vàng quờ trách Sơn Vân, đôi mắt cũng nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của tiểu viện.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng thần nhiên dị thường: "Được, vậy ta cho người cơ hội này, chỉ cần Đông Sở quân hân xuất hiện, hoặc là trước lúc các người đứt hơi, vũ khí sẽ do các người cầu xin, ta sẽ để các người đi trong vòng một tháng tuyệt đối không truy sát, cơ hội chỉ có một lần, các người tự mình xem xét mà làm." Nói xong chậm rãi đưa tay ra sau vẫy một cái, xoay người liền rời đi.

Bọn Phong thấy Diệp Y ra hiệu tay đều lui xuống, hai vị chánh phó đường chủ chấp chương việc ám sát của Nguyệt đường đứng trước mặt Sơn đương gia và Sơn Vân.

Sơn Vân bị Sơn đương gia mắng liền không còn kêu la, lúc này cúi đầu thấy hai người toàn thân băng lạnh đứng trước mặt, trong tay cầm hai thanh đoản đao sắc nhọn, bất giác run rẩy nói: "Các người muốn làm gì?"

Đường chủ ám sát đứng trước mặt Sơn Vân, quay sang Sơn Vân cười lộ ra hàm răng trắng đã, vô cùng nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "Lột da."

"Cái gì, lột da, người dám, các người dám...a..." Sơn Vân sau khi nghe hai từ lột da, bất giác kinh hãi trừng to mắt, lời sợ hãi còn chưa nói xong, liền cảm giác được lợi khí băng lạnh đang đè trước ngực mình, trong nháy mắt đau thấu tâm can, bất giác sợ hãi kêu thét lên.

Người ám sát trong Nguyệt đường giống với Diệp Y, thủ đoạn như vậy phải được huấn luyện chuyên môn, làm những việc này phải gọi là thành thạo, huống hồ bây giờ Diệp Y đang ở trước mặt, càng phải tận lực biểu hiện, tiếng kêu thảm thiết liền không ngừng vang lên.

Hai người Sơn gia bị trói trên thập tự giá, dưới đao quang di chuyển nhanh gọn trong tay hai vị đường chủ, trong nháy mắt liền bị lột thành hai mảnh đỏ.

Vị đường chủ đứng trước mặt Sơn Vân, biết ý chí và sức chịu đựng của Sơn Vân không đủ, là tên dễ mở miệng, sau đó căn bản không lưu tình, hạ đao tới đâu đều tìm đúng chỗ mà ra tay.

Sơn Vân chỉ thấy đoàn đao đang du ngoạn trên người mình đao nào đao nấy đều thấy máu không nói, vết thương càng đau thấu xương, cúi đầu chỉ thấy toàn thân trên dưới đều là máu tươi, căn bản không nhìn thấy vết thương và da, tưởng rằng đã bị lột đi một lớp da thịt trên ngực, bất giác vô cùng sợ hãi kêu thét lên.

Sơn đương gia bên cạnh dù sao đã ăn nhiều hơn mấy năm gạo, khí cốt không tệ, sau đó vừa cực lực nhẫn nại chịu đau, vừa lớn tiếng nói: "Nhịn xuống, Vân nhi, nhịn xuống, bọn họ đây là muốn ép tam ca người xuất hiện, chúng ta phải nhịn, chỉ cần tam ca người không lộ diện, bọn họ tuyệt đối không dám động thủ, Vân nhi, nhịn xuống."

Diệp Y lùi sang một bên nghe lời này bất giác cười lạnh, lột da cũng không tàn nhẫn, tàn nhẫn ở phía sau.

Sơn Vân nghe lời Sơn đương gia, bất giác thờ dốt, cố gắng cắn răng nhịn xuống, đường chủ ám sát thấy vậy lưỡi đao trong tay bất giác dịch chuyển, ném lên người Sơn Vân, lưỡi đao lạnh lẽo mang theo máu thuận theo vết thương trên ngực trượt xuống, không ngừng ở nơi mềm yếu đổ cửa một vòng tròn.

Phó đường chủ bên cạnh thấy vậy liền cười khà khà nói: "Lão Kiêu không phải thích nhất là trò chơi này sao, đường chủ, đây là thử nghiệm tay nghề của người, đem da lột hết, sau đó băm mang về cho lão Kiêu, nhưng mà, thấy tên tiểu tử này yếu vía như vậy, không biết lột hết da rồi có còn sống hay không?"

Đường chủ cười hi hi: "Xem thủ đoạn của đường chủ ta, nhất định sẽ lột sạch sẽ, Nguyệt chủ nói rồi, da người tốt nhất là còn nguyên miếng, nếu rách rồi, thì không còn mỹ cảm, mấy đao vừa nãy coi như khai đao, bây giờ từ chỗ này lột đi." Nói xong, một tay lấy ra một miếng sắt kẹp, kẹp chặt vào chỗ mỏng manh đó trực tiếp kéo căng ra, tay bên cạnh cầm chủy thủ kê lên trên bắt đầu rạch.

"Đừng, đừng, a...tha cho ta, cầu xin các người tha cho ta, đừng, tam ca, tam ca, cứu ta a, tam ca cứu ta a..." Sơn Vân trong lúc hai người nói chuyện mặt đã hoàn toàn biến sắc, lúc này cảm giác được chỗ đó khiến hắn đau đớn, bất giác không nhịn được nữa hoàn toàn sụp đổ kêu gào.

Sơn đương gia bên cạnh sắc mặt cũng đại biến, dốc toàn lực cúi đầu nhìn sang Sơn Vân bên cạnh, thấy khắp nơi đích thực là máu tươi đang chảy xuống, nơi mỏng manh đó đang bị đối phương dùng đoàn đao cắt gọt, bất giác vừa kinh ngạc vừa tức giận lại vừa sợ hãi: "Mau dừng tay, mau dừng tay, các người muốn làm gì? Mau dừng tay, nghe thấy không, nghe thấy không? Cổ Hạo Nhiên, các người nghe thấy không?"

Diệp Y bên cạnh lạnh lùng nhìn mọi chuyện trước mắt, lúc này băng lạnh nói: "Cơ hội của người, đừng quên, có thể bảo đảm chỉ có nhi tử của người, Đông Sở quân của người, có thể để các người sống cũng chỉ có hắn, gọi chúng ta cũng vô dụng, người tự mình xem đó mà làm."

"A...tam ca cứu cứu đệ, cha, con không muốn thế này, cha, người gọi tam ca ra a, cha, con chịu không nổi nữa, đừng cắt gân của ta, cha, người mau...a..." Sơn Vân lần này đã đau tới mặt mày trở nên méo mó.

Sơn đương gia vẻ mặt âm trầm, vết thương trên người dường như căn bản không tồn tại, trong ánh mắt chỉ còn nỗi đau vì tiểu nhi tử của hắn.

"A..." Sơn Vân cảm thấy trên đùi bị rạch hai đao, mũi đao sắc nhọn chọc thẳng vào, nỗi đau thấu tim khiến người Sơn Vân đều dựng lên.

"Tiểu tử, cảm giác thế nào? Có phải muốn ngắt đi không, hi hi, đừng ngu ngốc vọng tưởng, thủ đoạn của bọn đường chủ há để người ngắt đi sao, tàn hưởng cảm giác cực đã này, người sống một đời chỉ cảm giác được một lần thế này, ta tuyệt đối sẽ không để người ngắt đi.

Sơn Vân nghe ám sát đường chủ nói, toàn thân bất giác bắt đầu co giật, thật sự như hắn nói, loại đau đớn cùng cực đó sớm đã có thể khiến người ta ngắt đi, nhưng hắn cảm giác rất rõ nỗi đau đớn kịch liệt khi mũi đao rạch trên người, người càng muốn hôn mê càng không hôn mê được, bất giác sợ hãi tới hồn phách cả người cũng bắt đầu lia khỏi xác.

"Tam ca, cứu đệ, cha, người mau gọi tam ca a, cha, con là nhi tử của người a, sao người không cứu con? Cha, a...con đau,...đau..."

Sơn đương gia thấy Sơn Vân trước mắt toàn thân là máu tươi, cả người vô lực cúi đầu, còn trong tay của đối phương, tia hàn quang vẫn dịch chuyển như trước, bất giác cắn chặt răng, đôi mắt đỏ như máu trừng tới sắp nhảy ra ngoài, nửa buổi trời máu chảy ra từ khóe môi Sơn đương gia, Sơn đương gia nhìn trừng trừng Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói: "Được, được lắm, các người thắng rồi, các người thắng rồi."

Lời vừa dứt quay đầu về hướng tiểu viện, hít sâu một hơi, cắn răng cao giọng gọi: "Sơn Kỳ người ra đây, cứu đệ đệ của người, nó sắp không xong rồi, người mau ra đây."

Yên lặng, ngoài tiếng gió, tiếng chim và tiếng côn trùng, tiếng kêu thảm thiết của Sơn Vân ra, căn bản không có thanh âm gì truyền tới, Sơn đương gia sắc

mặt chợt thay đổi nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của tiểu viện, gào lên lần nữa: "Son Kỳ, ngươi ra đây, cứu đệ đệ ngươi, Son Kỳ, ngươi ra đây."

Vẫn là một mảng yên lặng, Cổ Hạo Nhiên cười nhạo nói: "Son đương gia, xem ra những chuyện này ngoài dự đoán của ngươi a."

Son đương gia không thêm để ý Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn của tiểu viện, cổ họng khàn khàn dốc hết sức toàn lực gọi: "Son Kỳ, ngươi ra đây, lẽ nào ngươi mở to mắt nhìn cha ngươi và đệ đệ ngươi cứ như thế mà chết ở đây sao? Son Vân là đệ đệ ngươi, lẽ nào ngươi không niệm cốt nhục tình thân như vậy sao? Là đệ đệ của ngươi mà."

"Vậy thì đã sao?" Một đạo thanh âm ưu nhã đột nhiên truyền tới, cánh cửa lớn của tiểu viện từ từ mở ra, chính giữa cửa lớn là Đông Sở quân khí phái nho nhã.

"Nhanh, nhanh, Kỳ nhi, nhanh cứu đệ đệ ngươi, nó sắp không xong rồi, Son gia chúng ta còn phải dựa vào nó truyền tông nối dõi, nó không thể chết, càng không thể tuyệt hậu, Kỳ nhi, ngươi mau nói một lời." Son đương gia thấy Đông Sở quân lộ diện, bất giác vội vàng căn dặn, Son Vân bên cạnh thấy Đông Sở quân đã lên tiếng, bất giác cũng vừa thấp giọng gọi tên tam ca hần.

Đông Sở quân về mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt mắt nhìn hai người toàn thân là máu, quay sang Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y: "Ra tay vẫn chưa tàn độc lắm? Xem ra tay nghề không được, thủ hạ của Nguyệt chủ vẫn cần phải dạy bảo thêm, dạy bảo thêm."

Diệp Y lạnh lùng nhìn Đông Sở quân rồi vẫy tay cho hai người ám sát đường chủ lui xuống, bề ngoài nói là lột da, thật ra chẳng qua ở chỗ nào đó, mạnh tay rạch vài đường mà thôi, cũng không phải đang lột da thật, cho nên bị Đông Sở quân vừa nhìn liền đã nhìn ra.

Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên bên này còn chưa nói gì, nhưng Son đương gia sắc mặt từ vui mừng đột nhiên đại biến, kinh ngạc nhìn Đông Sở quân nói: "Ngươi nói gì? Người vừa này nói gì?"

Đông Sở quân quét mắt nhìn Son đương gia một cái, lộ ra vẻ chán ghét và khinh bỉ nói: "Ngươi dựa vào đâu chất vấn bản quân? Ngươi thật to gan."

Son đương gia nghe Đông Sở quân nói vậy, không dám tin trừng mắt nhìn Đông Sở quân nói: "Ngươi...ngươi lão xược, lại dám nói vậy với cha ngươi, trước mắt ngươi có biết là người thế nào không? Là cha ngươi và đệ đệ ngươi, ngươi..."

"Ngươi, ngươi cái gì? Nguyệt chủ, muốn ra tay thì nhanh chút, nhìn bộ dạng này ghét chết đi được." Đông Sở quân hừ lạnh một tiếng không thêm để ý Son đương gia, quay sang Diệp Y cười ưu nhã nhàn nhạt nói.

"Ngươi tên súc sinh này, lão tử nuôi ngươi lớn như vậy, để ngươi hơn người, để ngươi có vị trí cao trong triều đình, ngươi lại dám như vậy..."

Đông Sở quân ngắt lời Son đương gia, sắc mặt sầm xuống lạnh lùng nói: "Nuôi ta? Đem ta nuôi vứt vào cung mặc người khác chà đạp, mặc ta tuổi còn bé như vậy lại phải sống trong cảnh tranh đấu ngươi chết ta sống, nuôi ta? Đây chính là ngươi đang nuôi ta sao, bây giờ nếu không phải thấy ta xuất chúng, e rằng, ngươi sớm đã quên ngươi có một nhi tử như ta rồi?"

Son đương gia chợt cứng đờ, nửa buổi trời dường như có chút bối rối: "Kỳ nhi, nói thế nào đi nữa ngươi cuối cùng vẫn là người của Son gia chúng ta, có gì muốn nói, muốn tính, chúng ta xuống rồi nói có được không? Bây giờ ngươi cứu đệ đệ ngươi trước, nó sắp không chịu nổi nữa rồi, sau này cái gì cha cũng chiều theo ngươi, cái gì cũng đều nghe theo ngươi."

Lúc này Son Vân cũng hơi ngẩng đầu lên, nhìn Đông Sở quân hữu khí vô lực nói: "Tam ca, cứu cứu đệ, cứu cứu đệ."

Đông Sở quân cười lạnh một tiếng nhìn hai người nói: "Biết rõ nơi đây quân địch vây quanh, nếu ta đi ra tuyệt đối chỉ có chết không còn đường sống, ngươi vẫn lựa chọn để ta đi ra cứu tên vô dụng này, ngươi cảm thấy như vậy cũng xứng làm cha của Đông Sở quân ta sao?"

Son đương gia sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, so với lúc chịu khổ hình vừa nãy càng nhìn không ra nhân sắc, Đông Sở quân nhướn mày đột nhiên về mặt lại tươi cười nói: "Nghe theo ta, chiều theo ta, bản quân nhớ là Son gia vốn là dựa vào bản quân, nếu không có bản quân vì Son gia làm chủ, nhiều năm như vậy các ngươi còn muốn tranh với Cổ gia, tranh cái gì? Ai trong các ngươi có năng lực tranh với người ta chứ?"

Đông Sở quân vừa dứt lời thấy sắc mặt Son đương gia tương đối khó coi, bất giác cười hờ hờ: "Hôm nay các ngươi đã chết tới nơi, bản quân cũng làm người tốt một lần nói với các ngươi, Son gia làm sao lại bại nhanh như vậy, đây toàn bộ đều nhờ công lao của bản quân, có biết không? Ta muốn Son gia không còn gì cả, ta muốn cả nhà các ngươi đều tuyệt vọng, đây chính là cái giá để xin lỗi ta."

Đôi mắt Son đương gia như muốn nổ ra, không dám tin, lâu bâu nói: "Ngươi nói gì? Đó là súc sinh ngươi? Lúc đầu ngươi để bọn ta đi giành thị trường mà Cổ gia ném ra, cho nên bọn ta mới bại nhanh như vậy, là ngươi? Ngươi sớm đã sớm biết có hôm nay, cho nên cố ý để bọn ta đi giành, là ngươi, lại là ngươi, ngươi tên súc sinh này, ngươi tên súc sinh này."

Đông Sở quân khẽ chau mày lạnh lùng nói: "Son đương gia chú ý lời nói của ngươi, bản quân là quân phi của Thánh Thiên, ngươi một tên thảo dân lại dám nhục mạ phi tử triều đình, bản quân có quyền xử ngươi tội chết."

Son đương gia về mặt vốn trắng bệch không còn nhân sắc, lúc này máu lại chảy đỏ, cả cơ thể gập về phía trước, kéo theo thập tự giá vang lên keng két, sắc mặt hung tợn nhắm về phía Đông Sở quân cắn răng nói: "Được lắm, được lắm, ta chính là mảng ngươi súc sinh thì thế nào? Ngươi tên súc sinh lòng lang dạ thú, uống công nuôi ngươi nhiều năm như vậy, lại quay ngược lại cắn bọn ta, ngươi giỏi, ngươi giỏi lắm."

Quân phi, quân phi phải không? Ngươi đắc ý rồi, ngươi quyền cao chức trọng, ngươi dù có trèo cao hơn nữa ngươi vẫn là một con chó Son gia ta nuôi, một con chó quay lại cắn chủ, ta chính là nể ngươi tên súc sinh, ngươi chết không thoải mái, tới đây, tới đây, ta xem ngươi dám giết cha hay sao."

Đông Sở quân nhìn Sơn đương gia thần tình hung dữ, giống như phát điên, đột nhiên mỉm cười, đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai lạnh lùng nói: "Sao lại có một con chó điên tới đây sủa, thật khó nghe, vậy thì để nó im chút đi vậy?" Nói xong hơi nghiêng đầu.

Trong cánh cửa tiểu viện phía sau hẻm, đột nhiên một loại tiếng bay ra, một tiếng bay thẳng tới chỗ hai người đang bị trôi trên thập tự giá, chỉ nghe một tiếng ập úng Sơn Vân toàn thân là máu ngừng đầu lên, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm nụ cười trên mặt Đông Sở quân, lâu lâu nói: "Vì sao? Tam ca, vì sao? Người vì sao lại phải...giết...ta?" Nói xong khoe miệng máu tươi liền chảy dài, trũng to mắt nhìn chăm chăm vào Đông Sở quân, trong ánh mắt đều là vẻ thắc mắc và khó hiểu dần tắt thở.

"Vân nhi, Vân...nhi, Vân..." Sơn đương gia nghiêng đầu nhìn mũi tên xuyên thấu trước ngực Sơn Vân, cả người trong nháy mắt liền ngẩn ra, nhìn Sơn Vân nói không thành lời.

Đông Sở quân vuốt sọc tóc bị gió thổi loạn, chùn vai vô tội nói: "Thật ngại quá, bắn lệch rồi." Nhưng ánh mắt đó, vẻ mặt đó, lại không có một chút vẻ vô tội và ý hối hận nào.

"Sao người có thể, sao người...có thể? Nó là đệ đệ người, nó...là đệ đệ...ruột thịt của người" Sơn đương gia mắt không chuyển nhìn Sơn Vân đang tắt thở, tự mình lâu lâu nói, dường như đang hỏi Đông Sở quân, lại dường như đang hỏi chính mình.

Khoe miệng Đông Sở quân mang theo nụ cười lãnh khốc, nhìn Sơn đương gia chậm rãi nói: "Người thân, vào ngày ta tiến cung thì đã không còn người thân, chỉ còn kẻ thù."

Thanh âm bị gió núi thổi bay khắp nơi, người vây quanh tiểu viện đều không nói gì, trong nhất thời ngoài câu nói của Đông Sở quân đang tán phát trong không khí ra, chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Yên lặng, không ai nói chuyện, không ai kêu gào, Sơn đương gia vẫn đang nhìn chăm chăm Sơn Vân, biểu tình trên mặt so với vừa nãy giống hệt nhau, Đông Sở quân đợi cả nửa buổi trời bất giác hơi nường mảy, dường như chủ ám sát đứng bên cạnh bước lên trước nhìn, bất giác quay sang Diệp Y: "Đã tắt thở rồi."

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nghe vậy đều không nói gì, chết như vậy chính là điều Diệp Y muốn, nàng sẽ không tận tay giết những người hại họ, nhưng nàng sẽ để họ chịu giày vò và tàn khốc hơn so với chết, Diệp Y nhìn Sơn đương gia khí cấp công tâm mà tắt thở, sắc mặt so với vừa nãy còn lạnh hơn, phụ tử tương tàn mới là chuyện tàn nhẫn nhất thế gian, những chuyện này giống với dự liệu của nàng, nhưng lại không thể thả lỏng người, chỉ có thể cảm giác được sự nặng nề.

"Ha ha ha, như vậy mà đã chết, thật là vô dụng." Đông Sở quân nghe tin Sơn đương gia chết xong, bất giác ha ha phá lên cười, thần sắc trên mặt lại rất vui sướng.

"Hay cho một màn phụ tử huynh đệ tương tàn, tuyệt vời." Diệp Y chậm rãi vỗ tay lạnh giọng nói.

Đông Sở quân thu lại tiếng cười quay sang Diệp Y lễ độ gật đầu, nụ cười ưu nhã trên mặt: "Quá khen rồi, để Nguyệt chủ miễn phí xem một màn kịch hay."

Cổ Hạo Nhiên chau mày nhìn Đông Sở quân thần sắc vui vẻ, lạnh lùng nói: "Tiếp theo nên tính món nợ của chúng ta rồi."

Đông Sở quân thấy vẻ tức giận trên mặt Cổ Hạo Nhiên, bất giác hờ hờ cười nói: "Cổ thiếu đương gia là nhìn không vừa mắt, hờ hờ đây có được tính là sai lầm của bốn quân không?"

Cổ Hạo Nhiên thấy Đông Sở quân không chút để tâm, đầu mày bất giác chau càng chặt hơn, cái chết của Sơn đương gia và Sơn Vân vượt xa dự liệu của hắn, vốn tưởng rằng sẽ chết trong tay bọn mình, nhưng không ngờ kết cục của họ lại như vậy, dù phụ tử Sơn đương gia không phải là người tốt, chết trong tay họ thì chính là gây tội thì phải chịu tội, nhưng bị Đông Sở quân làm huynh giết đệ, làm tử giết phụ, chuyện tàn nhẫn phạm vào luân thường như thế, thật sự khiến Cổ Hạo Nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét, nổi cảm hận đối với Đông Sở quân càng nhiều thêm vài phần.

"Giết cũng giết rồi có gì mà to tát, Sơn Kỳ, hôm nay cũng là ngày chết của người, tuy xem ra người rất bất mãn hai người họ, nhưng ta sẽ đem các người chôn cùng một chỗ, món nợ các người cứ xuống dưới đó rồi tính." Diệp Y nhìn Đông Sở quân chậm rãi phát tay.

Đông Sở quân thấy Diệp Y phát tay, tất cả người vây chặt bọn hắn liền kéo cung nhắm chuẩn vào hắn, bất giác mỉm cười không kinh ngạc tức giận quay sang Diệp Y nói: "Nguyệt chủ, phong hiệu của bốn quân là Đông Sở quân, gọi thẳng tên húy của bốn quân, Nguyệt chủ, người không đủ tư cách đó."

Diệp Y lạnh lùng cười, Cổ Hạo Nhiên bên cạnh nường mảy nhìn Đông Sở quân nói: "Người e rằng vẫn chưa biết, nữ hoàng đã tự động từ bỏ hoàng vị, Nguyệt Hà công chúa mưu phản bị bại lộ, đã bị giam vào thiên lao đợi ngày xử trí, người đã là hoa vàng ngày cũ, phong hiệu này của người ta thấy người cũng không còn tư cách dùng nữa rồi."

Đông Sở quân nường mảy trên mặt vẫn duy trì nụ cười ưu nhã như trước, lời Cổ Hạo Nhiên vừa dứt sau đó đột nhiên lại nói: "Còn quên một chuyện quan trọng nhất, hôm nay tiểu thúc Cổ Ly ta đã được tôn làm giám quốc, Thánh Thiên vương triều sau này tiểu thúc ta là lớn nhất, cái gì mà quyền lực dưới một người, cái gì mà trên vạn người, lần này chúng tôi đều đã được lĩnh hội rồi, ừm, đứng trên điện Kim Loan, nhận lấy châu của đám quân thần, bộ dạng phôi phôi đặc ý này, được lưu danh lịch sử như thế, không biết có mấy người có được cơ hội như vậy."

Còn tiếp

Chương 133: Đại kết cục

Đồng Sở quân nghe lời này, trên mặt luôn là nụ cười ưu nhã bất giác trở nên âm trầm, Cổ Hạo Nhiên thấy sắc mặt Đồng Sở quân đại biến, liền mỉm cười, Đồng Sở quân này dường như cái gì cũng không để vào mắt, nhưng đối với Cổ Ly lại có một mối cừu hận không rõ ràng, những việc khác không thể khiến hắn biểu lộ cảm xúc, nhưng việc Cổ Ly được đưa lên vị trí cao đó, tuyệt đối sẽ khiến hắn bất bình, bây giờ xem ra quả thật không sai.

Đồng Sở quân sắc mặt sầm xuống về mặt âm trầm quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y một cái, lạnh lùng nói: "Hai người các ngươi cho rằng ta giống với hai tên vô dụng kia sao, đợi các ngươi tới thu thập ta?"

Về mặt Điệp Y vẫn băng lạnh nói: "Phải hay không, thử rồi thì biết." Lời vừa dứt người trong Nguyệt đường vốn đã giương cung, liền đều nhắm về đám cỏ bên ngoài tiểu viện mà bắn.

Đồng Sở quân mắt lộ vẻ khinh thường ngạo mạn nói: "Đây chính là thực lực của Nguyệt đường các ngươi, ta thấy.. không đúng." Đồng Sở quân đang nói sắc mặt đột nhiên đại biến, tay còn chưa ra hiệu, chỉ thấy cung tiễn bắn vào chân tường của tiểu viện, đột nhiên bing một tiếng phát nổ, một làn khói mù trắng trong nháy mắt bay lên, giống như một lớp cửa bức tường màu trắng, bắt đầu từ chân tường, đem hai bên ngăn cách thành hai thế giới.

Trong màn sương trắng, bọn Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y mau chóng đổi vị trí, mà cũng vào lúc này, đầu tên đen ngịt bên trong tiểu viện từ bốn phương tám hướng bắn ra ngoài tiểu viện, nhưng hoàn toàn mất mục tiêu, rõ ràng là kết quả của việc nóng vội mà bắn ra.

"Khụ, khụ, đây là thứ gì?"

"A, có độc, mau nín thở, thứ này nhất định có độc."

"Đại nhân, mau tránh đi, mau."

Chỉ nghe thấy tiếng người ồn ào trong tiểu viện, vô số tiếng bước chân hoảng loạn vang lên, trong nhất thời đều tiến vào nơi sâu hơn của tiểu viện, không một ai xông ra ngoài.

Điệp Y lãnh khốc nhìn mọi thứ, khóe miệng mang theo nụ cười lãnh khốc băng lạnh nói: "Châm lửa."

Lời còn chưa dứt người trong Nguyệt đường đều xông lên trước, thêm cũi xung quanh tiểu viện sớm đã được chuẩn bị, chỉ trong nháy mắt cũi được tưới dầu liền cháy bùng rực, đem cả cái tiểu viện vây trong đó.

"Điệp Y, nàng chuẩn bị từ lúc nào? Sao ta lại không biết? Khói này lại là thứ gì? Thật sự có độc?" Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y vô cùng bình tĩnh chỉ huy mọi việc, dường như sớm đã được chuẩn bị ổn thỏa, lúc này thấy lửa lớn bao vây tiểu viện, bất giác như có mây nhìn Điệp Y.

Điệp Y quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Không có, chỉ là khói thường mà thôi."

Nguyệt đường là nơi làm ăn ngầm, có một số thủ đoạn thối nát cũng là lẽ bình thường, khói mù này được làm từ cao niên vôi, trong khói không có khí độc, chẳng qua chỉ dùng để dụ địch, dùng đối phó với Đồng Sở quân đa nghi giảo hoạt, không nghĩ ngờ gì đúng là thứ tốt nhất, quả nhiên người bên trong chậm rãi tránh đi, không ai muốn xông ra, bây giờ ngược lại tạo thành thế bao vây vòng ôm.

Cổ Hạo Nhiên nghe Điệp Y nói vậy, thấy người trong Nguyệt đường hoàn toàn không sợ mà vây bên cạnh, động não liền hiểu ra, ngay lập tức quay sang Điệp Y đưa ngón cái lên: "Quả nhiên đây là sở trường của nàng, đốt chết họ cũng được."

"Đốt chết, không, vậy quá hời cho hắn rồi." Điệp Y trừng mắt nhìn tiểu viện trong ánh lửa lạnh lùng nói. Sơn đương gia, Thục vương, Hữu tướng những người tham gia bàn mưu tính kế với Cổ gia đều không có được kết quả tốt đẹp, hẳn là tên chủ mưu sao có thể để hắn bị đốt cháy là xong được.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y quyết tuyệt nói, bất giác hơi như có mây nhìn chăm chăm tiểu viện trong biển lửa, mới phát hiện cánh cửa lớn của tiểu viện không có bất kỳ thứ gì chất đống, rõ ràng để một con đường sống cho người bên trong, Cổ Hạo Nhiên bất giác nghiêng đầu nhìn về mặt băng sương của Điệp Y, xem ra Điệp Y thật sự đã chuẩn bị tốt mọi thứ, bất giác lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn sự thay đổi, đối phó với Đồng Sở quân thế nào hẳn đều không có ý kiến.

Thế lửa ngày càng lớn, bức tường bằng gỗ đủ để thấy thật sự không ra làm sao, tiểu viện này nói là cơ sở bí mật của Sơn gia, thật ra chẳng qua là sơn trang nghỉ mát được nữ hoàng ban cho Đồng Sở Quân, cho nên vật liệu được chọn không cần phải kiên cố, chỉ cần mỹ quan đẹp và phú quý, đồ của hoàng gia ai dám tới làm bậy, sau này Đồng Sở quân tự mình sửa chữa một chút, đem màu sắc bên ngoài sửa một chút, nhưng cũng không dám động vào vật liệu chủ yếu, cho nên tường vây mới được làm bằng gỗ quý.

Tiểu viện không lớn, thêm vào đó người trong Nguyệt đường lại đổ từng thùng từng thùng dầu cải, lửa này mới ngày càng lớn, đám người vốn đang tránh

nấp, bây giờ thấy tình thế không đúng đều ùn ùn tập hợp lại, trong nhất thời tiếng người ồn ào lại vang lên trong biển lửa.

"Là ai? Lại làm vậy ở chỗ hoàng gia, không muốn sống nữa?" Thế lửa bùng bùng, liền thu hút đám quan binh đang đóng vùng lân cận đó, một đội quan binh cưỡi ngựa lớn cao đầu vội vội vàng vàng lao tới, người còn chưa tới, thanh âm tức giận đã truyền tới.

"Trời, lại dám đốt tài sản của hoàng gia, phi nhân thật to gan, người đâu, giết cho bọn quan. a, đây.." Thủ lĩnh đám quan binh vội vàng xông tới, vừa thấy vật trong tay Cổ Hạo Nhiên, vội vàng dẫn dây cương, ra lệnh dừng lại.

Cổ Hạo Nhiên quay lưng lại với đám quan binh, một tay đưa qua đỉnh đầu, lệnh bài lấp lánh ánh vàng chiếu rọi dưới ánh mặt trời, tán phát ra ánh sáng chói mắt, chính là binh phù Cổ Hạo Nhiên chưa đưa cho Cổ Ly.

"Hạ quan Mã Tư tham kiến đại nhân, không biết đại nhân đang làm việc, là hạ quan lỗ mãng, vẫn xin đại nhân thứ tội." Thủ lĩnh đám quan binh xông lên trước đó, vừa nhìn thấy binh phù trong tay Cổ Hạo Nhiên, liền giật mình nhảy từ trên ngựa xuống, quỳ trên đất cúi đầu cầu xin Cổ Hạo Nhiên, đám quan binh theo sau hẳn thấy thủ lĩnh như vậy, đều sợ hãi cũng quỳ xuống theo.

"Biết lỗ mãng là được, còn không mau lui xuống." Cổ Hạo Nhiên đầu cũng không quay lại, thu lại binh phù lạnh lùng hạ lệnh.

Thủ lĩnh của đám lính đối thấy đại nhân ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, cảm giác uy nghiêm càng thêm đầy đủ, trong tay lại nắm binh phù thứ quan trọng như vậy, ngay lập tức vừa dập đầu vừa nói: "Vâng, đại nhân, đại nhân có chỗ cần dùng tới hạ quan, hạ quan tuyệt đối xung phong đi đầu, chết không lùi."

Cổ Hạo Nhiên quay lưng với đám quan binh này, nghe câu trả lời chẳng ra làm sao, khóe miệng bất giác hơi cong lên, Diệp Y bên cạnh thấy quan binh này vô cùng lời thối, sầm mặt xuống lạnh giọng nói: "Lui xuống, không có lệnh không được phép xuất hiện trong vòng năm dặm quanh đây, cút."

Thủ lĩnh của đám lính đối bị Diệp Y lạnh lùng quát, liền liên tục đáp: "Hạ quan cáo lui, hạ quan cáo lui." Rõ ràng những đại nhân này đang làm chuyện quan trọng, đến cả đồ của hoàng gia còn dám đốt, đám quan binh vừa tới đều đưa mắt nhìn nhau, ngay lập tức vừa bỏ vừa chạy đi, hoảng sợ đến cả ngựa cũng không kịp cười, giống như Diệp Y nói cút là liền chạy.

Quan binh làm gián đoạn thế lửa trong tiểu viện càng thêm mạnh mẽ, Diệp Y lạnh lùng nhìn ngọn lửa hùng hục, nửa buổi trời quay sang Băng Kỳ khẽ gật đầu.

Băng Kỳ liền cao giọng gọi: "Đám người trong tiểu viện nghe đây, Nguyệt chủ đã hạ lệnh, chúng tôi chỉ truy cứu thủ phạm Đông Sở quân, tất cả những người khác sẽ không truy sát, chỉ cần các người không nảy sinh ý đồ khác với nhà chúng tôi, hôm nay sẽ bỏ qua hết cho các người, Nguyệt chủ chúng tôi nói lời giữ lời, chuyện đã đồng ý, thì nhất định sẽ làm được."

Dừng một lúc lại nói tiếp: "Nhưng mà, điều kiện của chúng tôi chính là các người muốn chúng tôi tha cho một con đường sống cũng được, nhưng nhất định phải lấy thứ gì đó để đổi, chỉ cần các người bắt được Đông Sở quân giao cho chúng tôi, thì sẽ bỏ qua những chuyện trước đây, nhớ kỹ, phải bắt sống, chết rồi thì các người phải bồi táng cùng, thời gian không nhiều, chúng tôi chỉ cho các người thời gian một khắc, quá giờ không ra, vậy thì đừng trách chúng tôi ra tay tàn độc, để các người toàn bộ bị chôn thân trong biển lửa."

Cổ Hạo Nhiên nghe Băng Kỳ lớn giọng nói bất giác nhướng mày nhìn Diệp Y nói: "Nàng chắc chắn những người này sẽ phản bội Sơn Kỳ sao?"

Ánh mắt lạnh lùng của Diệp Y nhìn chằm chằm vào cánh cửa rộng mở của tiểu viện, nhàn nhạt nói: "Một người bản tính đa nghi, vô cùng gian trá, đối với bất kỳ người nào bất kỳ việc gì đều sẽ không thật lòng yên tâm, cấp trên đã không thật tâm đối đãi, đương nhiên cấp dưới cũng không thật lòng đi theo, càng huống hồ hẳn tàn nhẫn lãnh khốc tới như vậy, những người đó vì muốn sống, huynh cảm thấy có thể không phản bội hẳn không?"

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy bất giác chùn vai nói: "Thật sự khả năng không cao, Phong, nếu ta là người như vậy, các người có phản bội ta không?"

Bốn người Phong, Hành, Linh, Liễu đưa mắt nhìn nhau, đều gật đầu nói: "Thiếu gia, nếu là người, thì bọn ta nhất định không phản bội." Cổ Hạo Nhiên vừa nghe liền đắc ý hất cằm nhìn Diệp Y, Minh Thanh bên cạnh cười hi hi: "Vì có thiếu phu nhân ở đây, người tuyệt đối sẽ được dạy bảo rất tốt." Bọn Phong cùng lúc đều gật đầu.

Sắc mặt Cổ Hạo Nhiên bất giác nửa xanh nửa đỏ trừng mắt nhìn năm người này, tức giận nói: "Các người.." Lời còn chưa dứt, tiểu viện bên đó đột nhiên truyền tới động tĩnh.

Ngay sau đó mọi người đều tập trung nhìn qua bên đó, chỉ nghe thấy bên trong tiểu viện có tiếng gào lên: "Chúng tôi đi ra, đừng giết chúng tôi, chúng tôi bắt Đông Sở quân ra, đừng giết chúng tôi."

Băng Kỳ liền trả lời: "Ra đây, để chúng tôi nhìn thấy người."

Lời vừa dứt trong tiểu viện liền có mấy người lao ra, chính giữa là một người bị mấy người bắt chặt lại rồi nâng lên, ai nấy mặt mày đen thui nhìn không rõ, một tên cầm đầu vừa kịch liệt ho, vừa mau chóng lau chùi gò má của người chính giữa được mấy người bọn họ đưa ra, bọn Diệp Y nhướng mày nhìn, khuôn mặt đen thui được lau chùi sạch sẽ xong, chính là Đông Sở quân.

Thấy Đông Sở quân tròn xoe đôi mắt phần nộ, trong miệng bị nhét một miếng vải, tay chân vị vận biến dạng xụi xuống giữa không trung, Diệp Y bất giác cười lạnh, xem ra Đông Sở quân đã bị người ta thu thập qua.

"Các ngươi nói sẽ cho chúng tôi một con đường sống." Mấy người đó về mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Diệp Y.

Diệp Y quét mắt nhìn mấy người họ lãnh khốc nói: "Đem hán ném qua đây, thời gian một tuần nhang nếu ta còn thấy bóng dáng các ngươi, thì đừng trách ta không khách khí."

Mấy người đó nghe Diệp Y nói vậy, bắt giác mau chóng đem Đồng Sở quân ném qua cho Diệp Y, sau đó nhanh chân chạy tán loạn, lúc này trong tiểu viện lại có rất nhiều người chạy ra, ai nấy căn bản đều không nhìn bọn Đồng Sở quân và Diệp Y, chân như bơi dầu chạy bốn phương tám hướng.

Diệp Y khoe miệng cong lên nụ cười huyết tanh, chậm rãi đi tới trước mặt Đồng Sở quân bị ném đang nằm trên mặt đất, từ cao nhìn xuống Đồng Sở quân nói: "Mùi vị bị phản bội như thế nào?"

Đồng Sở quân miệng bị nhét vải, đôi mắt trừng to tức giận nhìn Diệp Y, cơ thể bật mạng cự quẫy, Diệp Y lãnh khốc cười: "Chà chà, đây không phải là Đồng Sở quân luôn phong độ ưu nhã giáo hoạt sao, thế nào, bây giờ biết được mùi vị của muốn sống không được, muốn chết không xong chưa, chưa đủ, thế vẫn chưa đủ, nỗi đau ngươi gây ra trên người Cổ gia, ta phải bắt ngươi trả lại mười lần."

Đám thuộc hạ đó dường như để dễ dàng bắt được Đồng Sở quân, liền bẻ khớp của hán, lúc này đôi tay đôi chân đều không dùng sức được, chỉ có thể vừa rên rĩ inh ỏi, vừa nằm trên đất, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Diệp Y, mãnh liệt cử động và lắc đầu nguầy nguậy, dường như muốn nói.

Cổ Hạo Nhiên cúi đầu nhìn Đồng Sở quân trước mặt, nhướn mày nói với Diệp Y: "Hán muốn nói chuyện."

Chủy thủ trong tay Diệp Y chợt lóe sáng, vừa chậm rãi ngồi xuống, vừa lãnh khốc nói: "Ta không phải tới để nghe hán nói." Dao quang trong tay lấp lánh, mau chóng lột y phục trên người Đồng Sở quân xong, dao quang liền nở trên người hán, từng vụn máu trong nháy mắt chảy đầy trên da thịt trắng ngần của Đồng Sở quân.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y nói vậy, bắt giác quay sang Đồng Sở quân chùn vai, cúi đầu cùng Đồng Sở quân đưa mắt nhìn nhau: "Thật ngại quá, Diệp Y của ta không có hứng thú với lời ngươi nói, thanh tĩnh chút cũng được, hà tất lớn tiếng chửi bới mất hết phong độ, Đồng sở quân, chúng tôi sẽ giữ hình tượng luôn ưu nhã của ngươi, cho tới khi ngươi chết."

Đồng Sở quân nghe Cổ Hạo Nhiên nói mát mẻ như vậy, thêm vào đó động tác của Diệp Y, bắt giác vùng vẫy càng thêm kịch liệt, thần tình trên mặt lộ ra vẻ góm ghé khó nói thành lời, vẻ ưu nhã và thong dong giả dối trước đây, hoàn toàn tan biến vào giây phút này

Không lâu sau, Diệp Y tự tay động thủ cứa một vết thương trên người Đồng Sở quân, sau đó chậm rãi đứng lên, lãnh khốc quay sang nhìn về mặt góm ghé của Đồng Sở quân: "Có một số cảm giác cực đã một đời chỉ có thể cảm nhận một lần, lần này ta sẽ để ngươi đời đời kiếp kiếp không quên được."

Nói xong vung tay lên, Hồng Tĩnh im lặng đứng sau Diệp Y này giờ đưa lên một cái lọ, Diệp Y tự tay đón lấy, lọ vừa được mở ra một mùi hương nồng nàn tan phát ra, Cổ Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn khó hiểu nói: "Mật ong?"

Lời này vừa nói ra Đồng Sở quân đang nằm trên đất toàn thân trải đầy vết thương, máu tươi chảy dài, trong nháy mắt về mặt vốn hồng hào yêu diễm liền trở nên trắng bệch không chút huyết sắc, tay chân vùng vẫy càng thêm kịch liệt, vô cùng sợ hãi muốn có khoảng cách với Diệp Y, nhưng lực bất tòng tâm

Tay Diệp Y cầm chiếc lọ, nhìn xuống Đồng Sở quân đang sợ hãi lúng túng lạnh lùng nói: "Thì ra ngươi cũng biết lợi ích của thứ này, không hổ là Đồng Sở quân, xem ra thủ đoạn thật sự cũng không tệ." Vừa nói vừa để miệng bình nhắm thẳng Đồng Sở quân, mật ong đặc quánh trong bình, giống thủy ngân chảy xuống, trong nháy mắt bao phủ lấy toàn thân Đồng Sở quân.

Đồng Sở quân sắc mặt đại biến, tiếng rên rĩ trong lỗ mũi càng vang lên rõ ràng, nỗi sợ hãi ngập tràn trong đôi mắt, dốc toàn lực vùng vẫy, càng khiến mật ong mau chóng lan khắp người hán, trong nhất thời, chỉ thấy một người vàng tron sáng lóa dưới ánh mặt trời.

Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn mọi thứ, thật sự không nghĩ ra được Diệp Y làm vậy có ý nghĩa gì, lẽ nào mật ong còn có thể giết người hay sao, nhưng cũng không can thiệp mọi thứ của Diệp Y, chỉ lạnh lùng nhìn Đồng Sở quân.

Hương thơm bay đi xa, nồng nàn khiến bọn Hồng Tĩnh, Phong đứng gần đó đều khê chau mày, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, rất nhanh từng đàn kiến kéo tới đầy trên mặt đất, tập hợp qua đây, ngày càng nhiều, ngày càng nhiều, dần dần đen nghịt trên mặt đất từng đàn kiến bò khắp toàn thân đang cố gắng lẫn lộn của Đồng Sở quân.

Mật ong lan khắp toàn thân Đồng Sở quân, từng đàn kiến nối tiếp nhau bò lên đùi, tay, ngực, gò má Đồng Sở quân, vết thương đâm đĩa máu tươi càng thu hút sự chú ý của các loại côn trùng, chỉ thấy bầy kiến đen nghịt bò tới vết thương, liều mình bận rộn.

Cổ Hạo Nhiên trừng to mắt nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, Đồng Sở quân không ngừng gầy vò lẫn lộn trên đất, sắc mặt trắng bệch lúc đỏ lựng, lúc sắt lạnh, lúc lại thâm tối không chút nhân sắc, đôi mắt đỏ ngập tràn sợ hãi, oán giận, đủ các loại cảm xúc, cơ thể vốn được bảo dưỡng tương đối tốt, lúc này không ngừng động đậy kịch liệt trên đất, tiếng kêu rên đau đớn tuy nhỏ, nhưng có thể khiến mọi người cảm giác được nỗi khổ sợ mà hán đang chịu đựng.

Diệp Y lãnh khốc nhìn Đồng Sở quân đang liều mình vùng vẫy, khoe miệng lộ ra nụ cười huyết tanh, từng câu từng chữ nói: "Biết Mặc Công có cảm giác thế nào không? Chính là thế này. Cảm giác bị hàng vạn con kiến cắn xé thế nào? Rất tuyệt mà, ta từng nói phải để ngươi trả lại gấp mười lần, thì nhất định phải đòi."

Toàn thân Đồng Sở quân đã được bọc kín một lớp kiến đen nghịt, hừ bằng mũi, khiến người ta không cảm giác được chút mùi vị tính dục nào, cơ thể vận

vẹo cực độ, không ngừng lăn lộn trên đất, ngay cả vết thương trên da rách toí bởi vẫn còn tiếp tục, dường như căn bản không cảm thấy đau đớn, mọi thứ này chỉ khiến người ta cảm thấy tàn khốc, đây mới thật sự là tàn khốc.

Cơ thể Đông Sở quân bắt đầu dừng lại, tiếng rên rỉ đã hoàn toàn trở nên có mùi vị, những chỗ vết thương đó có các loại côn trùng giáp xác có móng vuốt sắc nhọn, xé thịt mở đường, bọn kiến tên nào tên nấy đều xung phong dẫn đầu, chỉ thấy trên miệng vết thương đám kiến tụ tập ngày càng nhiều, Đông Sở quân vùng vẫy từ mảnh liệt dần dần trở nên chậm lại, tiếng rên rỉ ngày càng nhỏ, Cổ Hạo Nhiên bất giác thở dài một tiếng xoay người qua.

"Quá tàn nhẫn?"

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y quay đầu lạnh lùng nhìn hấn, khẽ lắc đầu nói: "Là hấn tự chuốc lấy, chẳng qua cách này, aizz, sớm biết có hôm nay hà tất có lúc đầu."

Nỗi đau đớn bị hàng vạn con kiến cắn xé như vậy, cảm giác từng mảng thịt bị thổi rửa hấn rất rõ, tất cả người của Cổ gia đều rất rõ, nhưng nó đến từ từ, tiến dần từng lớp từng lớp, cho người ta thời gian để thờ, để người ta có thể thử kiên trì, nhưng thủ đoạn này của Diệp Y toàn bộ đau đớn đều tập trung cùng một lúc, so với độc tính của Mặc Công phát tác vào giai đoạn cuối còn gấp vô số lần, áp đặt lên người Đông Sở quân, đối đãi với Đông Sở quân như vậy, không biết là tàn nhẫn hay là nhân quả báo ứng.

Diệp Y biết Cổ Hạo Nhiên mềm lòng, ngay sau đó quay đầu nhìn Đông Sở quân trên mặt đất đã ngừng cựa quậy, rên rỉ, cũng sớm đã không còn thanh âm, toàn thân bọc một lớp kiến đen nghịt, sớm đã nhìn không ra hình dạng ban đầu, bất giác tựa như không thấy lắc đầu, không phải nằng quá tàn nhẫn, mà nằng không bỏ qua cho người này được, ăn miếng trả miếng, đây chính là tôn chỉ của nằng.

"Phóng hỏa, đốt hết toàn bộ." Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn Đông Sở quân sớm đã ngừng thở, và mấy người Sơn đương gia, Sơn Văn cách đó không xa, thân nhiên hạ lệnh.

Ánh lửa bùng bùng, lửa có thể thiêu rụi mọi thứ, lửa có thể thiêu hủy sạch sẽ tất cả, đang cháy hùng hực trước mặt Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, bên trong ngọn lửa tượng trưng cho sự quang minh, là ba sinh mệnh đã biến mất.

Diệp Y lạnh lùng nhìn ngọn lửa mãnh liệt trước mặt, lạnh mặt không nói một lời, Cổ Hạo Nhiên lại khẽ lắc đầu, lặng lẽ thở dài chậm rãi nói: "Bụi về với bụi, đất về với đất, từ đâu đến, thì về lại nơi đó, xem như chưa từng sống đau khổ như vậy."

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái không nói gì, Đông Sở quân tranh đấu một đời, tính toán một kiếp, tới cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi, nếu hấn sinh ra trong nhà Cổ Hạo Nhiên không nhất định sẽ thành ra thế này, nhưng mà, những chuyện này đã là lời sáo rỗng, cuộc sống không thể bắt đầu lại, đã như vậy, nhiều lời cũng vô ích.

Ngọn lửa hùng hực điên cuồng đem luôn cả tiểu viện đốt cháy, thế lửa nhuộm hồng cả nửa vùng trời, mọi thứ ở đây sẽ được ngọn lửa lau đi, bị thời gian quên lãng, sau cùng sẽ trở về về bình lặng vĩnh hằng.

Hai ngày sau triều đình ban bố thánh chỉ, triều đình và Cổ gia hợp tác cứu tế, mấy huynh đệ bọn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Dương được hạ lệnh cùng các quan viên triều đình đi tới các châu huyện, cùng quan viên địa phương cứu tế.

Thánh chỉ vừa xuống, hoàng gia và Cổ gia mở toàn bộ kho lương, tất cả các vật phẩm cứu tế như nước cuộn trào chảy ra, tới được các châu huyện chịu thiệt hại nghiêm trọng, lần này, tất cả người của Thánh Thiên đau khổ khóc ròng, cuối cùng đã đợi được ngày hôm nay, vô số người reo hò nhảy nhót, đám bạo dân hạ cờ ngừng trống, Thánh Thiên, tuy đang trải qua những ngày tệ hại, nhưng trước mặt họ tuyệt đối sẽ là những ngày tươi sáng.

Lúc Thánh Thiên vương triều bắt đầu cứu tế đại quy mô, Ảnh Thúc vương triều cũng áp chế thành công đám phản loạn của Thục vương, Thục vương bị biến thành một điển hình của chu di tam tộc, bản thân mình bị trói trên đài hành hình chịu hình phạt ngàn đao xé thịt.

Minh Hoàng dẹp yên phản loạn xong, thấy Thánh Thiên Cổ Ly đã toàn quyền làm chủ, tiền đồ rộng mở, đã không còn nhân cơ hội được nữa, sau đó phái sứ giả tới Thánh Thiên để giữ tình giao hảo đôi bên.

Ba tháng sau, nhà lớn của Cổ gia ở Phần châu trước cửa là tiếng pháo vang trời, chiêm trống ùng ùng, đèn màu khắp nơi, kỳ lân bá hội, rồng bay phượng múa, vạn người nô nức.

Hôm nay tất cả người Cổ gia đều về đến đại bản doanh, Phần châu, không biết ai để lộ tin tức, vô số lão bách tính của Phần châu và từ những nơi xa tới đều lên phố, tự mình nghênh tiếp và chào đón đoàn người Cổ gia đã cùng hoàng thất cứu tế, đã vì nhân dân Thánh Thiên mà làm ra công hiến lớn như vậy.

Rất nhiều người vây kín trước cửa nhà Cổ gia, tuy mọi thứ vẫn chưa hồi phục lại cục diện thanh bình trước đây, nhưng cảnh vạn dân reo mừng như hôm nay, lại là lần đầu tiên sau khi Thánh Thiên gặp nạn, từ sâu trong lòng bách tính là niềm vui và sự tôn kính.

Thánh Thiên đệ nhất môn đình treo nơi cao cao trên cửa nhà lớn của Cổ gia, trong ánh mặt trời chiếu rọi và làn khói bốc lên cao cao của tràng pháo, tán phát ra tia quang mang vàng kim lấp lánh, tấm biển này được bách tính tự tay lau chùi, vào lúc này đã mang ý nghĩa thoát tục, khắc sâu trong lòng tất cả người dân Thánh Thiên, dù có một ngày Cổ gia không còn là đệ nhất môn đình, nhưng trong lòng tất cả người dân Thánh Thiên, địa vị của họ vẫn như trước không ai thay thế được.

Trong tiếng trống vang trời, cửa lớn từ từ mở ra, Cổ Chấn và Phụng Lưu Văn đi ra, lão bách tính tụ tập trước cửa lớn Cổ gia liền trở nên sôi nổi, những tiếng vỗ tay lúc này, dùng hành động nói với người Cổ gia, sự kính ý và cảm kích của họ.

Trong nhà lớn, Đặng Cư nơi Cổ Hạo Nhiên ở, ngoài Cổ Chấn và Phương Lưu Vân đã ra ngoài ứng phó với đoàn người nghênh đón ra, những người khác đều tụ tập ở đây.

Cổ Hạo Ảnh tiện tay vứt một quả đồ vào miệng, thỏa mãn lên tiếng nói: "Vẫn là cảm giác ở nhà tuyệt nhất, cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi."

Cổ Hạo Danh bên cạnh một chân đá lên chân Cổ Hạo Ảnh, cười hờ hờ nói: "Sâu lười."

Cổ Hạo Ảnh ánh mắt quẹo rũ liếc qua Cổ Hạo Danh, lười biếng dựa lên ghế nói: "Người không lười thì cùng tiểu thúc đi nghênh đón tân nữ hoàng được chọn đi, về đây làm gì?"

Cổ Hạo Danh nhướn mày: "Ta không phải là giám quốc, ta không có quyền can dự, loại chuyện thú vị này vẫn là để tiểu thúc một mình đi vậy, lại nói, tiểu thúc chỉ cần mang tân hoàng về là có thể cáo lão hồi hương, ta không muốn đi giành công lao với tiểu thúc."

Cổ Hạo Ảnh bĩu bĩu môi còn chưa nói gì, Cổ Hạo Dương đã hi hi cười: "Cáo lão hồi hương, người dùng từ này thật không tệ." Sau khi Cổ Ly được thăng làm giám quốc, Cổ Ly giao hoạt nhân cơ hội đã làm quan đương triều, không còn là phi tử, vậy thì theo chế độ luật pháp sẽ được cáo lão hồi hương, chúng triều thần không làm lại hấn, chỉ còn biết quyết định sau khi nghênh đón tân hoàng, để triều chính đi vào quỹ đạo thì sẽ cho hấn cáo lão hồi hương.

Cổ Hạo Thanh uống một ngụm trà, mỉm cười nói: "Thú vị, ta thấy không phải là chuyện thú vị gì, nghe nói, người được triều đình chọn này không phải là người vô dụng."

Cổ Hạo Nhiên nãy giờ ôm Diệp Y vào lòng liền tiếp lời cười nói: "Thánh Thiên đời này thật là chỉ có nữ hoàng, chọn đi chọn lại người có năng lực có tư cách lại vẫn là một công chúa, ta nghe nói Hòa Thạc công chúa này, là con gái của thân vương thúc nữ hoàng tiền nhiệm, có năng lực, có trí tuệ, có thủ đoạn, mới hai mươi một tuổi đã đem mọi chuyện ở Thương châu rộng lớn lo liệu đầu ra đó."

Cổ Hạo Dương gật gật đầu nói: "Nhưng mà, ta nghe nói Hòa Thạc công chúa này hành tung, dung mạo tính tình người ngoài không biết nhiều, chỉ biết là một nhân vật thủ đoạn lợi hại, nhưng hai mươi một tuổi vẫn chưa thành thân, điều này có chút khiến người ta cảm thấy kỳ lạ rồi, có phải là quá xấu không, không gả đi được?"

"Một công chúa dù có xấu hơn nữa, cũng không thể không gả đi được, bên trong quá nửa là có điều kỳ lạ, thôi đi, chúng ta nghiên cứu nhiều như vậy làm gì? Tóm lại chỉ cần làm ra một nữ hoàng, tiểu thúc có thể giải thoát rồi." Cổ Hạo Viễn trầm tĩnh nhàn nhạt chen lời.

Cổ Hạo Nhiên chùn vai nói: "Cũng phải, dù sao muốn nàng ta làm nữ hoàng, lại không phải muốn cưới nàng ta làm vợ, dung mạo tính tình chẳng có liên quan gì."

Tam tẩu Bạch Thiên đang uống trà tán gẫu với bọn Linh Tĩnh bên cạnh, nghe vậy quay đầu lại cười nói: "Vậy nếu muốn cưới về làm thê tử, ý của tiểu lục chính là phải nghĩ tới dung mạo sao? Vậy không biết Diệp Y của chúng ta, tiểu lục đã suy nghĩ bao lâu?" Những người khác nghe vậy đều cười nhìn qua đây.

Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y cười nói: "Cơ hội ta suy nghĩ, nhỏ như vậy bọn ta đã được định rồi, ta đây là đứa trẻ ngoan biết vâng lời cha mẹ đấy."

Đại tẩu Hoa Cẩn cười nói: "Vậy ý của tiểu lục Diệp Y là bị ép cho người à? Nếu cho người cơ hội để lựa chọn, không biết Diệp Y của chúng ta có trúng ý của người không? Diệp Y, muội nghe xem khẩu khí của đệ ấy, xem ra muội không lọt vào mắt hấn đấy? Nếu để đệ ấy suy nghĩ, vậy quá nửa.. hờ hờ" Lời chưa nói hết mọi người đã bắt đầu cười rồi.

Bọn Cổ Hạo Ảnh lúc này cũng phá lên cười, ai nấy đều như xem kịch hay nhìn Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên liền giận dữ trừng mắt nhìn mấy tẩu tử, ôm chặt lấy Diệp Y hôn một cái, nói: "Đừng nghe bọn họ nói lung tung, ta và Diệp Y là một đôi thiên địa tác thành, các người đừng mong phá hoại tình cảm của bọn ta."

Diệp Y nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên, nửa buổi trời chậm rãi nói: "Huynh chưa nói trọng điểm" Lời còn chưa dứt bọn Cổ Hạo Danh liền ồ lên cười, không ngờ Diệp Y cũng đùa tới cùng.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt bất giác ỳm khuất nhìn Diệp Y: "Diệp Y, nàng cũng cùng với bọn họ ức hiếp ta, ta còn có quyền chọn lựa sao? Bọn họ nói đều là lời bỏ đi mà, trái tim ta đều đã để ở chỗ nàng, còn phải lựa chọn suy nghĩ gì nữa chứ?" Vừa nói vừa mạnh mẽ hôn lên má Diệp Y.

Diệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, bất giác nhàn nhạt cười nói: "Là không được." lựa chọn, có nàng ở đây còn lựa chọn cái gì chứ. Bọn Cổ Hạo Dương nghe hai người đối thoại, liền quay sang Cổ Hạo Nhiên ha ha cười, mang theo ý trêu đùa nòng nặc trong đó.

"Các vị thiếu gia, thịt dê nướng mới ra lò." Minh Thanh mặt mày vui vẻ đem món ăn vật dùng cho buổi trà chiều tới.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nhanh tay lấy một xiên đưa tới miệng mình hương thơm nức mũi, đang muốn đưa tay qua lấy, đột nhiên cảm giác trong ngực một trận khó chịu, liền quay sang một bên nôn khan.

Cổ Hạo Nhiên nói liên thanh: "Sao thế, sao thế, chỗ nào không thoải mái sao? Ngũ tẩu mau tới xem xem" Cơ thể Diệp Y luôn khỏe mạnh, có bị trọng thương cũng không phản ứng thái quá như vậy, chuyện này là thế nào.

Mấy tẩu tử bên cạnh vừa nhìn, đều cùng lúc đưa mắt nhìn nhau dường như đang suy nghĩ nhìn Diệp Y, Linh Tĩnh bên cạnh đi lên trước, đưa tay đặt ngay mạch của Diệp Y, một lúc sau vẻ mặt vui mừng nói: "Chúc mừng đệ tiểu lục, sắp làm cha rồi."

Cổ Hạo Nhiên trước là ngẩn ra, tiếp đó vui mừng nói: "Ta sắp làm cha rồi, ta sắp làm cha rồi, Điệp Y, có em bé rồi, chúng ta có con rồi." Liền ôm Điệp Y đứng lên, xoay liên tục vài vòng trong không trung.

Linh Tịnh vội vàng nói: "Aizz, tiểu lục, đệ chậm chút, Điệp Y bây giờ không phải là một người, sao chịu nổi giày vò như vậy."

Bọn Cổ Hạo Dương bên cạnh, vẻ mặt ai nấy đều vui mừng đứng lên chúc mừng Cổ Hạo Nhiên, mấy tẩu tử nghe Điệp Y có em bé, đều trở nên nhón nháo, đại tẩu liền mồm cãn dặn: "Minh Thanh mau đi thông báo cho lão gia và phu nhân, bẩm báo tin vui."

Nhị tẩu Thanh Nhu cũng vội vàng nói: "Hành, mau chóng thông báo nhà bếp bữa tối nay phải thanh đạm và bổ dưỡng, thai phụ không thể ăn thức ăn chua cay."

Tam tẩu Bạch Thiên đi thẳng phòng ngủ của Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y, vừa đi vừa căn dặn: "Linh, mau đi dọn dẹp phòng một lượt cho ta, không thể có bất kỳ thứ gì ảnh hưởng tới thai nhi."

Tứ tẩu Tô Mẫn cũng vội vàng đứng lên nói: "Liễu, mau đi thông báo cho Phụng lão gia từ bên đó.."

Trong nhất thời chỉ nghe thấy các loại mệnh lệnh bay tứ tung, một loạt câu trả lời vang lên liên tiếp, người tụ tập ở Dạng Cư đều vội vàng chạy đi khắp nơi, chỉ trong nháy mắt, cả căn nhà lớn tiếng người vang lên sôi nổi, đâu đâu cũng đều là tiếng bước chân vội vàng.

Điệp Y theo phản xạ sờ lên bụng, trong đây đang nuôi dưỡng một sinh mệnh mới, là kết tinh của nàng và người nàng yêu nhất, bất giác quay đầu ra sau nhìn Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt vui mừng, trên mặt Cổ Hạo Nhiên đầy vẻ kích động và vui sướng, ôm chặt Điệp Y vào lòng, hôn lên nàng, vô cùng vui sướng liên tục gọi tên: "Điệp Y, Điệp Y."

Điệp Y cảm giác được niềm vui sướng của Cổ Hạo Nhiên, bất giác dựa sát vào lòng Cổ Hạo Nhiên, nhìn đám người vui mừng bận rộn phía trước, bên tai lại nghe thấy tiếng gọi từ xa truyền tới của Phụng Lưu Vân: "Điệp Y, Điệp Y bảo bối của ta ở đâu? Điệp Y.." Trong vòng ôm của người yêu, cảm giác ấm áp của tình thân, Điệp Y từ từ lộ ra một nụ cười ngọt ngào, một nụ cười từ tận đáy lòng.

Vào lúc này ở phía xa xa nơi kinh thành Cổ Ly đang chuẩn bị xuất phát nghênh tiếp tân đế, bất thành linh rùng mình một cái, nhìn Hồng Nhật dẫn đầu, bất giác khẽ nhướng mày, tiếp tục thu dọn hành trang, nhưng không biết phía trước đang đợi hấn, lại là sự hiểm ác và ngọt ngào mà trước giờ hấn chưa từng trải qua.

Hoàn văn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.